Lộc Đỉnh Ký

Tác giả: Kim Dung
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Phi Lộ 1 -

Gió Bắc đìu hiu, tuyết rơi lả tả. Mặt đất đóng thành băng Một đội Thanh binh tay cầm gươm đao áp giải bảy cổ tù xa tắm mưa gội tuyết nhằm phía Bắc mà tiến đang đi trên đường lớn gần Hải Tân ở Giang Nam. Trong ba cổ tù phía trước có ba người đàn ông đều ăn mặc theo kiểu thư sinh. Ba người này là một lão già đầu tóc bạc phơ, và một người vào hạng đứng tuổi. Trong bốn cổ xe sau tù phạm đều là nữ nhân. Trong chiếc xe sau cùng có một thiếu phụ tay bồng một đứa bé gái nhỏ. Con nhỏ la khóc om sòm, má nó dỗ thế nào nó cũng không nín. Một tên quân đi bên xe tức quá vừa đá vào thành xe "binh binh" vừa lớn tiếng quát:

-Mi mà còn khóc hoài thì lão gia sẽ đá chết tươi. Đứa nhỏ sợ quá càng khóc thét lên. Dưới thềm một tòa nhà lớn cách đường cái quan chừng mấy chục trượng có hai người sóng vai đứng đó. Một người là văn sĩ trung niên và một đứa nhỏ chừng 12, 13 tuổi. Văn sĩ ngó ra đường thấy tình trạng nầy, khẽ buông tiếng thở dài. Cặp mắt đỏ ngầu, miệng lẩm bẩm nói như để mình nghe:

-Tội nghiệp! Thật là tội nghiệp! Cậu nhỏ hỏi ông:

-Gia gia ơi! Những người kia phạm tội gì vậy? Văn sĩ đáp:

-Ai mà biết họ phạm tội gì? Hôm qua và sáng nay, đã có đến ba chục văn nhân nổi tiếng ở tỉnh Triết Giang ta cũng lâm vào tình trạng này. Bọn họ chẳng có tội gì mà bị liên lụy. Văn sĩ nói câu này rất nhỏ vì sợ bọn quan binh nghe rõ. Chú nhỏ lại hỏi:

-Con nhỏ kia còn bú sữa mẹ, chẳng lẻ cũng làm nên tội? Thật vô lý. Văn sĩ nói:

-Ngươi cũng biết là quan binh vô lý thì khá đấy! Hởi ơi! Người ta là dao là thớt, mà mình là thịt là cá. Người ta là chảo là vạc, còn mình chỉ là hươu là nai. Chú nhỏ nói:

-Gia gia! Mấy bữa trước gia gia dạy hài nhi câu "Người là dao là thớt, mình là cá là thịt" là có ý nói người ta có quyền muốn chặc muốn thái thế nào cũng được. Vậy câu "Người ta là chảo là vạc, mình là hươu là nai" thì ý nghĩa cũng vậy hay sao? Văn sĩ đáp:

-Phải rồi! Văn sĩ nhìn bọn quan binh đi xa rồi, liền dắt tay chú nhỏ nói:

-Ở ngoài gió lạnh vào trong nhà ta sẽ nói cho nghe. Đoạn hai cha con đưa nhau vào ngồi trong thư phòng. Văn sĩ chấm bút vào nghiên mực viết lên giấy chữ "Lộc" rồi nói:

-Hươu là giống dã thú. Tuy nó lớn mà tính rất thuần. Nó chỉ ăn cỏ xanh cùng lá cây để sống, chứ không ăn thịt như loài dã thú khác. Khi nó bị thú dữ đuổi bắt thì nó chỉ có cách tìm đường chạy trốn. Nhưng trốn không thoát sẽ bị người bắt ăn thịt. Văn sĩ lại viết hai chữ "Trục Lộc" rồi giải thích:

-Cổ nhân thường đem con hươu ví với thiên hạ. Bách tính trong nước phần nhiều đều là người thiện lương, nhưng cũng bị giai cấp thống trị áp chế sát hại. Trong sách Lục Thao ghi chép những phương lược tranh thành cướp đất cùng cách hành binh bố trận, có một đoạn Khương Thái Công nói chuyện với Chu Văn Vương. Chú nhỏ nghe nói đến tên Khương Thái Công liền dương cặp lông mày lên đáp:

-Gia gia nói đến Khương Thái Công hài nhi lại nhớ ra: Tiên sinh tám mươi tuổi mới gặp Chu Văn Vương. Thái Công cởi con Tứ Bất Tượng và có tên trong Phong Thần Bảng. Văn sĩ tủm tỉm cười nói:

-Những chuyện trong Phong Thần Bảng không phải là sự thiệt đâu. Chú nhỏ hỏi lại:

-Gia gia! Khương Thái Công đã nói với Chu Văn Vương câu gì? Văn sĩ đáp:

-Khương Thái Công bảo: "Lấy thiên hạ như đuổi bắt con hươu rồi làm thịt chia nhau mà ăn. Con hươu rừng trốn chui trốn lũi mãi nhưng đến lúc cuối cùng cũng bị bắt. Có khi nhiều người chia nhau ăn thịt có khi một người ăn hết ". Văn sĩ ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

-Trong Hán thư có câu: "Nhà Tần để xổ mất con hươu, thiên hạ tranh nhau đuổi bắt. Đó là nói về nhà Tần mất thiên hạ, quần hùng khắp nơi nổi dậy tranh cướp nhau. Sau cùng Hán Cao Tổ đánh bại được Sở Bá Vương tức là bắt được con hươu to lớn béo mập. Chú nhỏ gật đầu nói:

-Hài nhi hiểu rồi. Trong tiểu thuyết thường nói chuyện "Đuổi hươu ở Trung Nguyên" tức là quần hùng thiên hạ tranh đoạt nhau ngôi hoàng đế. Văn sĩ vui vẽ gật đầu rồi vẽ một cái đỉnh lên giấy giải thích:

-Cổ nhân không làm bếp nặn nồi để nấu ăn, mà lại đúc cái vạc ba chân, chất củi đốt ở dưới gầm. Khi bắt được hươu rồi bỏ đỉnh nấu ăn. Có thể nói từ hoàng đế cho đến đại thần đều là những người rất tàn nhẫn. Khi họ không ưa ai là đổ cho người ta phạm trọng tội bắt bỏ vào vạc cho chết cháy. Trong sử ký có chép việc Lạn Tương Như tâu Tần Vương "hạ thần biết thần phạm tội khi quân đáng bị xử tử. Vậy thần xin bệ hạ cho quăng thần vào trong vạc". Thằng nhỏ lại hỏi:

-Gia gia! Trong sách tiểu thuyết thường nói "Đuổi hươu ở Trung Nguyên", lại có câu "Hỏi vạc ở Trung Nguyên" Ý tứ hai câu này dường như chẳng khác gì nhau. Văn sĩ đáp:

-Đúng thế! Vua Dũ nhà Hạ, thâu vàng ở chín Châu về đúc thành chín cái đỉnh lớn. Trên chiếc đỉnh nào cũng khắc tên chín Châu cùng đồ hình sông núi. Đời sau ai làm chủ thiên hạ là giử chín cái đỉnh này. Sách Tả truyện có nói "Sở Vương coi duyệt binh ở Chu Cương. Vua Định Vương sai Vương Tôn Mãn nghênh tiếp Sở Vương. Sở Vương có hỏi đến những cái đỉnh lớn nhỏ thế nào, nặng nhẹ ra sao? Chỉ vị chúa tể thiên hạ mới có thể gìn giử chín đỉnh. Còn Sở Vương mới là một nước chư hầu mà hỏi đến chuyện đỉnh nặng nhẹ to nhỏ là trong bụng có mưu đồ bất pháp muốn đoạt ngôi nhà Chu. Thằng nhỏ lại hỏi:

-Vì thế nên những từ ngữ "hỏi đỉnh" và "đuổi hươu" là có ý muốn làm hoàng đế. Còn câu "Chưa biết hươu chết về tay ai?" tức là chưa hiễu ai sẽ làm hoàng đế phải không? Văn sĩ đáp:

-Đúng thế! Sau này những từ ngữ "Hỏi đỉnh", "Đuổi hươu", lại được mượn để dùng vào việc khác. Nguyên điển cố này chuyên để nói về việc làm hoàng đế mới nhắc đến. Văn sĩ nói tới đây buông tiếng thở dài rồi tiếp:

-Ngươi thử nghĩ mà coi, chúng ta là hạng bách tính thì chỉ có đường chết. Câu "chưa biết hươu chết về tay ai" bất quá là chưa hiểu ai giết con hươu đó. Có điều nhất định là nó phải chết. Văn sĩ nói tới đây cất bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài thấy bầu trời ảm đạm tựa hồ sắp mưa tuyết lớn, bất giác than rằng:

-Trời già độc địa làm chi? Mấy trăm người vô tội phải đi trên đường băng tuyết. Nếu bây giờ lại mưa tuyết nữa thì còn thêm phần khổ cực. Bỗng thấy trên đường lớn ở phía Nam có hai người đội nón rộng vành sánh vai đi tới. Khi hai người gần đến nơi, Văn sĩ nhận ra diện mạo thì vui mừng reo lên:

-Huỳnh Bá và Cố Bá của ngươi đã tới đó! Văn sĩ liền lật đật chạy ra nghênh tiếp, Y hô lớn:

-Lê Châu huynh và Đình Lâm huynh! Không hiểu cơn gió nào đã thổi hai vị giáng lâm? Người mé hữu hơi mập, dưới cầm để bộ râu đen. Lão họ Huỳnh tên gọi Tôn Hy, tên tự là Lê Châu, người ở Dư Diệu tỉnh Triết Giang. Người mé tả đã cao nghệu lại ốm nhách, mặt mũi đen sì. Lão họ Cố tên gọi Viễm Võ, tên tự là Đình Lâm, người ở Côn Sơn tỉnh Giang Tô. Hai lão Huỳnh, Cố là những nhà đại nho đương thời. Sau khi nhà Minh mất, hai lão đau lòng quốc biến, đi ẩn không chịu ra làm quan, bửa nay hai lão đưa nhau đến Sùng Đức. Cố Viêm Võ tiến gần lại mấy bước đáp:

-Vãn Thân huynh! Hiện nay có việc rất khẩn yếu nên mới tới đây thương nghị với nhân huynh. Nguyên văn sĩ này họ Lã tên Lưu Lương, biệt hiệu là Vãn Thôn ở huyện Sùng Đức, phủ Hàng Châu, tỉnh Triết Giang đã lâu đời y cũng là một nhà ẩn dật nổi danh vào hồi cuối Minh đầu Thanh. Lã Lưu Lương thấy hai người sắc mặt nghiêm trọng thì không khỏi hồi hộp, vì y đã biết Cố Viêm Võ là tay cơ biến phi thường. Lúc lâm sự lão vẫn bình tỉnh mà bây giờ lão nói là việc khẩn yếu thì dĩ nhiên không phải chuyện tầm thường, liền đáp:

-Mời hai vi vào trong nhà uống chén trà giải hàn rồi sẽ nói chuyện. Lã Lư Lương liền đưa hai người vào nhà và bảo chú nhỏ:

-Bảo Trung! Ngươi đi bảo mẫu thân là có Huỳnh bá và Cố bá đến chơi. Hãy sắp lấy hai mâm thịt cừu để nhâm rượu. Chỉ trong khoảnh khắc Lã Bảo Trung (tứcchú nhỏ) và người anh em là Lã Tuấn Trung đưa ra ba cổ đủa chén bày lên bàn trong thư phòng. Một tên lão bộc mang rượu nhấm vào. Lã Lưu Lương chờ ba người dọn rượu xong lui ra liền đóng cửa thư phòng lại nói:

-Huỳnh huynh! Cố huynh! Chúng ta hãy uống ba chung đã. Huỳnh Tôn Hy vẽ mặt thê lương gục gặc cái đầu. Còn Cố Viêm Võ thì tự mình rót rượu uống sáu chung liền. Lã Lưu Lương nói:

-Phải chăng hai vị nhân huynh tới đây về việc có liên quan đến "Minh Sử"? Như thủ giang sơn (non nước thế này) mà chìm đắm vào tay Dũ Định. Chúng ta phải nuốt mối căm hờn sống trộm nơi đây khiến người bi phẩn không bút nào tả xiết. Vãn Thôn huynh sao không đề vào một bài thơ để biểu lộ thành ý của Nhị Chiêm tiên sinh? Lã Lưu Lương đáp:

-Ý kiến của Cố huynh hay lắm! Lã Lưu Lương cầm bút trầm ngâm một chút rồi viết lia lịa trên bức họa. Chỉ trong khoảnh khắc Lã Lưu Lương đã đề xong một bài:

"Phải chăng vì nhà Tống mà xuống phương Nam? Tình huống này thật đáng tủi hổ. Non nước đi về đâu? Ngó lại giang sơn lòng chẳng vui. Nay ta tỉnh ngộ vẽ bức họa này hai hàng lụy tuôn ra xối xả. Lấy việc ngày nay mà coi việc trước trước này cũng vậy mà thôi. Trong lòng ta u uất khôn lời mà vẽ ra bức họa đầy nước mắt. Vì thế mà bức họa không thơ. Lời thơ đã có sẳn ở bốn chữ. Khách anh hùng sinh chẳng gặp thời khác nào kẻ mù muốn trông, người què muốn bước. Bao giờ mây tạnh mù tan, giang sơn rạng rỡ thì nơi nơi ca khúc liên hoan ". Lã Lưu Lương đề xong quăng bút xuống đất, hai hàng nước mắt chảy dòng dòng. Cố Viêm Võ đắc ý vổ tay khen:

-Khoái quá! Khoái quá! Thật là lời lẻ lâm ly tuyệt diệu! Lã Lưu Lương nói:

-Bài này nghe không đũ hàm súc, chẳng có gì đáng kể. Tiểu đệ chỉ đưa ra hậu ý của Nhị Chiêm tiên sinh mà thôi, để người coi bức họa hiểu được nội dung. Huỳnh Tôn Hy nói:

-Ngày nào trùng hưng cố quốc, giang sơn mù tạnh mây tan thì dù ở sơn cùng thủy tận, lòng người cũng khoan khoái vô cùng! Đúng như câu "Nơi nơi ca khúc liên hoan". Cố Viêm Võ nói:

-Câu kết trong bài này thật là tuyệt diệu! Tất có một ngày diệt trừ Di Địch, lấy lại giang sơn. Khi đó khiến cho người ta nghĩ đến nổi phẩn uất hồi này càng thêm phần hùng tráng. Huỳnh Tôn Hy từ từ cuốn bức họa thủng thẳng nói:

-Bức họa này không thể treo được. Vãn Thôn huynh nên dấu đi thì hơn. Nếu để bọn gian nhân như Ngô Chi Vinh trông thấy, chúng sẽ mở cuộc điều tra. Dĩ nhiên Vãn Thôn huynh gặp chuyện rắc rối mà còn để lụy cho Nhị Chiêm tiên sinh nữa. Cố Viêm Võ đập bàn thóa mạ:

-Tên cẩu tặc Ngô Chi Vinh thật là khả ố! Ta hận mình không ăn tươi nuốt sống mi được. Lã Lưu Lương nói:

-Nhị vị đến chơi nói là có việc khẩn yếu mà chúng ta là bọn thư sinh chỉ ngâm thơ để học, chưa nhắc đến việc chính. Không hiểu là việc gì? Huỳnh Tôn Hy đáp:

-Bọn tiểu đệ tới đây là được tin quan trọng về Nhị Chiêm tiên sinh và Y Hoàng tiên sinh. Theo tin tức mà đệ và Cố huynh lượm được bửa trước thì ra vụ án "Minh Sử" làm cho Y Hoàng tiên sinh cũng bị liên lụy. Lã Lưu Lương giật mình kinh hãi nói:

-Y Hoàng huynh cũng bị liên lụy ư? Huỳnh Tôn Hy đáp:

-Đúng thế! Tối hôm trước bọn tiểu đệ lật đật tới Lý Hoa trấn ở Hải Minh, Y Hoàng tiên sinh không ở nhà, nghe nói là y đi kiếm bạn ở phương xa. Viêm Võ huynh thấy sự thể nguy cấp, vội vặng người nhà của Y Hoàng tiên sinh phải trốn đi ngay đêm. Bọn tiểu đệ nhớ tới giửa Y Hoàng tiên sinh cùng Vãn Thôn huynh có mối thâm giao, vội tới đây thăm hỏi. Lã Lưu Lương ngập ngừng hỏi:

-Y…Y không đến đây, chẳng hiểu đi đâu? Cố Viêm Võ nói:

-Nếu y ở nhà lúc này dĩ nhiên đến đây tương hội. Tiểu đệ đã đề lên vách thư phòng một bài thơ. Nếu y trở về là hiểu ngay và biết đường trốn lánh. Chỉ sợ y không biết tin ló mặt ra ngoài thì bị nhà cầm quyền bắt được thì hỏng bét. Huỳnh Tôn Hy nói:

-Vụ "Minh Sử" đó khiến cho bọn danh sĩ Triết Tây chúng ta suýt bị mắc vào độc thủ hết. Chính sách của nhà Thanh rất tàn ác mà danh vọng Vãn Thôn huynh lại quá lớn. Đình Lâm huynh cùng tiểu đệ cố ý đến đây khuyên Vãn Thôn huynh tạm thời ra khỏi nhà đi chơi xa để tránh cơn phong ba này ít lâu là hơn. Lã Lưu Lương hằn học nói:

-Những ngày ở dưới quyền cai trị của bọn Thát Đát (một bộ lạc phía Bắc nước Tàu, tức xứ Mông Cổ bây giờ) chó lợn kia thì thật sống không bằng chết. Hoàng đế Mãn Thanh nếu bắt được tiểu đệ đem về Bắc Kinh thì dù có bị bọn chúng băm vằm cũng thóa mạ không tiếc lời cho hã lòng căm tức rồi chịu chết. Cố Viêm Võ nói:

-Vãn Thôn huynh hào khí ngất trời khiến cho bọn tiểu đệ rất khâm phục, nhưng tiểu đệ e rằng

mình được thấy mặt hoàng đế Mãn Thanh, mà lại chết về tay bọn nô bộc đê tiện. Hơn nữa, hoàng đế Mãn Thanh chỉ là đứa trẻ nít chẳng hiểu chút gì. Bao nhiêu quyền chính trong triều đều do tên quyền thần Ngao Bái thao túng. Tiểu đệ cùng Lê Châu huynh nghĩ rằng chuyến đi này bọn chúng đem vụ án "Minh Sử" khua chuông gỏ mõ để làm nhục nhuệ khí nhân sĩ Giang Nam chúng ta là do ý muốn của họ Ngao. Lã Lưu Lương nói:

-Ý kiến của hai vị rất đúng, Từ ngày quân Thanh vào qua quan ải hoành hành rất tàn nhẫn ở Giang Bắc mà không gặp sự gì ngăn trở. Khi chúng đến Giang Nam thì chổ nào cũng bị phản kháng, nhất là bọn văn nhân lại gia tâm đề phòng và quấy nhiễu bọn chúng không ngớt. Ngao Bái nhân cơ hội này liền ra sức uy hiếp sĩ tử Giang Nam. Hừ! Lửa thiêu không chết hết được cỏ, mùa gió Xuân lại nẩy, trừ phi hắn đem bao nhiêu văn nhân sĩ tử Giang nam giết sạch sành sanh thì mới không còn người chống đối. Huỳnh Tôn Hy nói:

-Phải rồi! Vì thế mà bọn ta cần lưu lại tấm thân hữu dụng để xoay nhau tới cùng với bọn Thát Đát. Nếu chúng ta trong lúc nhất thời mà nổi huyết khí, sinh cường, tức là mắc mưu bọn Thát Đát đó. Lã Lưu Lương nghe nói tỉnh ngộ tự nhủ:

-Hai vị huynh đệ Huỳnh, Cố chịu khó rét mướt đến vùng này một là để kiểm tra Y hoàng, hai là để khuyên ta đi ẩn lánh, Họ sợ mình trong lúc lúc nóng nảy không nín nhịn được, tự rước lấy cái chết vô ích. Nổi khổ tâm của bạn hiền thật đáng cảm kích! Y nghĩ vậy liền hỏi:

-Những lời vàng đá của hai vị nhân huynh, khi nào tiểu đệ chẳng tuân theo? Sáng sớm mai cả nhà tiểu đệ sẽ đi lánh nạn. Hai vị Huỳnh, Cố cả mừng đồng thanh nói:

-Phải vậy mới được. Lã Lưu Lương trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Có điều tiểu đệ chưa biết phải nên đến xứ nào ẩn lánh cho phải? Ý nghĩ đến bên trời mờ mịt khắp thiên hạ chổ nào cũng có bọn Thát Đát khó lòng tìm được nơi yên ổn, bất giác lẩm bẩm: Đào nguyên nào biết nơi đâu để ẩn lánh bọn cuồng Tần đạo được. Cố Viêm Võ nói:

-Giả tỷ mà trên đời này mà có chốn đào nguyên an lạc thì chúng ta cũng chẳng thể tự do lấy thân mình mà tới đó ẩn lánh được.... Lã Lưu Lương không chờ Cố Viêm Võ nói hết lời đã vổ bàn lớn tiếng:

-Đình Lâm huynh nói vậy khiến tiểu đệ nhớ tới câu "Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách". Nếu chúng ta tìm đến đào nguyên để hưỡng thú tiêu dao tự tại mà bỏ mặc hàng triệu bách tính cho gót sắt của bọn Thát Đát dày xéo thì yên tâm thế nào được? Tiểu đệ lở lời xin nhân huynh lượng thứ. Cố Viêm Võ mĩm cười nói:

-Mấy năm nay tiểu đệ bôn tẩu giang hồ, kết giao bằng hữu rất nhiều. Hai miền Nam Bắc sông Đạt Giang, chẳng những văn nhân sĩ tử mới phản đối bọn Thát Đát mà đến bọn lao động ở chốn thôn quê nơi nào cũng đầy những người lòng hào kiệt. Nếu Vãn Thôn huynh đồng ý thì ba người chúng ta kết bạn cùng đi Dương Châu. Tiểu đệ sẽ dẫn nhân huynh tới gặp mấy người đồng đạo được chăng? Lã Lưu Lương cả mừng đáp:

-Thế thì tuyệt diệu! Sáng mai chúng ta cùng đi Dương Châu, Hai vị hãy ngồi chơi một chút, tiểu đệ vào nói cho nội nhân hay, để y thu xếp hành trang. Chẳng bao lâu, Lã Lưu Lương trở ra thư phòng nói:

-Mời hai vị vào sãnh đường dùng cơm. Đây là bửa cơm thường, không hết tình địa chủ tiểu đệ

rất áy náy! Cố Viêm Võ cười nói:

-Tiểu đệ biết diệu thuật nấu nướng của tẩu tẩu chẳng thua gì văn học của Vãn Thôn huynh. Hai năm trước tiểu đệ đã được nếm qua những món thịnh soạn của tẩu tẩu, mỗi khi nhớ lại thèm đến nhỏ nước miếng. Bửa nay bọn tiểu đệ đến đây một cách đột ngột chỉ mong được ăn một bửa cơm thường của Lã gia là đũ rồi. Huỳnh, Cố hai người vừa khen không ngớt miệng. Ba người cơm nước xong trở ra thư phòng, Lã Lưu Lương hỏi:

-Về vụ án Minh Sử, bên ngoài đồn đại xôn xao nhưng một là lời đồn chưa chắc đã đúng sự thực, hai là người thuật chuyện vẫn đầy lòng úy kỵ không dám nói hết. Tiểu đệ ở đây khác nào ếch nằm đáy giếng nên không biết tường tận, xin hai vị nhân huynh cho biết đầu đuôi được chăng? Cố Viêm Võ thở dài đáp:

-Pho Minh Sử này bọn tiểu đệ đã được đọc rồi. Trong sách có nhiều đoạn tỏ ra thất kính với bọn Thát Đát là chuyện có thực. Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Pho sách này do tay quan tướng quốc nhà Đại Minh chúng ta là Chu Quốc Trinh soạn ra. Pho sách này còn nói cả đến Kiếm Châu Vệ ngoài quan ải đối xử với bọn Thát Đát như thế nào. Lã Lưu Lương gật đầu đáp:

-Tiểu đệ cũng nghe nói nhà họ Trang ở Hồ Châu đã tốn mấy ngàn lượng bạc mới mua được bản thảo pho Minh Sử ở trong tay người thừa kế của Châu tướng quốc đem về san khắc. Không ngờ vì thế mà gây nên đại họa. Tỉnh Triết Giang chia làm hai miền là Triết Tây và Triết Đông. Triết Tây có ba phủ Hàng, Gia, Hồ, kêu bằng Hạ tam phủ. Triết Đông gồm tám phủ: Ninh, Triệu, Thái, Kim, Cù, Nghiêm, Ôn, Sử, gọi là thượng bát phủ. Ba phủ Hàng Châu, Gia Hưng và Hồ Châu ở vào khu vực bến Thái Hồ, địa thế bằng phẳng, đất đai phì nhiêu nên sản xuất được nhiều lúa gạo, tơ tầm. Chổ phủ Hồ Châu ngày trước nay là huyện lỵ huyện Ngô Hưng. Nhà Thanh lại chia huyện Ô Hưng thành hai huyện Ô Trinh và Quí An. Cả mấy triều đại qua, Hồ Châu đã sản xuất ra nhiều danh sĩ. Đời nhà Lương cũng rất nhiều tay thư họa nổi tiếng. Triệu Mạnh Phủ cũng là người Hồ Châu. Triệu dùng hai chữ Hồ Châu làm bút hiệu là mượn tên đất này. Người ta thường nói:

-Bút Hồ Châu, mực Huy Châu, giây Tuyên Thành, nghiên Triệu Khánh là văn phòng tứ bảo nổi tiếng nhất. Trong phủ Hồ Châu có trấn Nam Tâm. Tuy nó chỉ là một trấn nhưng còn lớn hơn những châu huyện nhỏ. Trong trấn này có rất nhiều nhà giàu. Trang gia cũng là một đại phú nổi danh ở trấn Nam Tâm. Nhà đại phú Trang Doãn Thành sinh hạ mấy người con. Người con trưởng của Doãn Thành là Trang Kiến Long ham mê thơ, họa từ thuở nhỏ. Chàng kết giao với rất nhiều danh sĩ ở Giang Nam. Đến đời Thuận Trị, Trang Kiến Long vì ham mê đọc sách mà thành hư mắt. Từ đó chàng đâm ra buồn bã, chán nãn sự đời. Một hôm có chàng thiếu niên họ Chu ở gần nhà đem bộ thủ Cảo đến cầm để mượn mấy trăm lạng bạc. Theo lời gã đó thì đó là một bản di Cảo của tổ phụ để lại. Tổ phụ gã chính là Chu Quốc Trinh, tướng quốc đời nhà Minh. Trang gia vốn sẳn lòng hào hiệp nên thấy chàng thanh niên là dòng dỏi Châu tướng quốc liền chiếu cố ngay. Trang Kiến Long vui lòng cho mượn tiền mà không cần giử di Cảo để làm tin. Nhưng gã họ Chu nói là mượn tiền để đi chơi xa. Nếu đem di Cảo của tổ tiên đi theo thì e rằng dễ bị thất lạc. Còn để di Cảo ở nhà cũng không yên dạ. Gã năn nỉ được gởi lại thảo Cảo của tổ tiên tại Trang gia cho chắc chắn. Cha con Trang Doãn Thành thấy gã thực tình gửi sách nên mới nhận giử cho. Gã thiếu niên họ Chu đi rồi, Trang Doãn Thành muốn giải lòng phiền muộn cho Kiến Long liền nuôi khách trong nhà để đọc sách cho con nghe. Khách đem di cảo

nhà họ Chu ra đọc thì ra đó là bản thảo Minh Sử của Chu Quốc Trinh. Phần lớn trong pho thảo cảo này đã in thành sách và lưu truyền khắp nơi. Cuốn di cảo mà thiếu niên họ Chu cầm cho Trang gia có rất nhiều liệt truyện. Trang Kiến Long nghe khách đọc mấy ngày rất lấy làm hứng thú, chàng tự nhủ:

-Ngày trước Tả Khâu Minh cũng bị đui mắt, sau lượm được pho Tả truyện mà để tiếng ngàn thu. Âu là ta biên soạn pho sử này để lưu truyền cho hậu thế. Nhà đại phú làm gì cũng dễ. Trang kiến Long đã nẩy ra ý nghĩ làm sách liền sai người đem sính lễ đi mời những tay danh sĩ về đọc từng thiên hết bộ Minh sữ cho chàng nghe. Chàng nhận thấy có nhiều chỗ nên thêm vào hay bớt đi liền đọc cho những tân khách ghi chép. Tuy nhiên chàng lại tự nghĩ:

-Mình bị đui mắt không đọc được nhiều sách vở để khảo cứu mà đã đem bộ Minh sử này biên soạn và san khắc thì nội dung chẳng khỏi có chổ sai lầm, soạn sử mà sai trật tất bị người chê cười, chứ đừng nói đến chuyện thành danh. Trang Kiến long nghĩ vậy lại phí rất nhiều tiền mời những bậc danh nho soạn thảo lại để thành một pho sử hoàn toàn. Đối với những nhà bác học dĩ nhiên phải tiền nhiều lễ hậu mới mời được. Trang Kiến Long đã tâm thành soạn sách, nên chàng rất kiên nhẫn không ngại tốn kém. Bến Thái Hồ vốn là một đất văn vật cực thịnh, chẳng thiếu gì túc nho bác học. Họ nhận lời mời của Trang gia liền tới coi. Một là họ thương tình Trang Kiến Long đui mắt mà tâm thành, hai là soạn sử sách là việc tốt đẹp nên họ đều ở lại Trang gia làm tân khách. Trong vòng nửa tháng người soạn cứ soạn, người nhuận chính cứ nhuận chính. Lại một số người phụ trách việc viết ra từng thiên. Vì thế mà pho Minh sử này là một bộ sách tập hợp rất nhiều tay đại thủ bút. Pho sử soạn chưa xong được bao lâu thì Trang Kiến Long từ trần. Trang Doãn Thành vì lòng thương con liền đem pho sách mà Trang Kiến Long đã hao tốn rất nhiều tâm huyết ra sao khắc và in thành sách. Muốn in một pho Minh sử thật không phải chuyện dễ dàng chóng vánh. Trước hết phải tìm thợ khắc chữ vào bản gỗ rồi sau mới mướn thợ in đem ra ấn loát. Trang Doãn Thành in pho Minh sử này rất công phu. Thợ khắc thợ in phải dùng đến rất nhiều. May Trang gia đã có nhiều tiền, nhà cửa lại rộng rãi đủ làm một công trường in sách. Tuy hằng ngày rất nhiều thợ làm mà cũng phải mất mấy năm trời mới in xong pho sách. Pho sách này lấy nhan đề là Minh Thư Tập Lược. Trang Kiến Long được nêu tên là soạn giả. Danh sĩ Lý Kim Tích đề tựa. Ngoài ra mười tám người góp công góp sức vào việc soạn sách cũng được đề tên: Mao Nguyên Minh. Ngô Chí Minh Ngô Chí Dũng Mao Thứ Lai Ngô Sở Đường Nguyên Lâu Nghiêm Văn Khởi. Tường Văn Vi. Vi Kim Hựu. Vi Nhất Viên. Trương Huề. Huỳnh Nhị Dậu. Ngô Viêm. Phan Thánh Chương. Lục Kỳ. Tra Kế Tá. Phạm Tương. Lý Như Đào. Trong sách nhắc cả đến nguyên cảo của pho sử này của họ Chu rồi đem thêm bớt mà soạn ra, Vì Chu quốc Trinh, tướng quốc triều nhà Minh là nhân vật quan cao chức cả nên không tiện viết thẳng tên ông vào mà chỉ đề một cách hàm hồ là Chu Thị Nguyên Cảo. Hiện nay nhà Minh mới mất, nhiều người luyến tiếc rất ham đọc pho Minh sử này. Ai cũng lấy làm khoan khoái. Minh Thư Tập Lược đã được nhiều nhà bác học lấy bản thảo của Chu Quốc Trinh soạn thảo, chọn lọc thêm bớt thành một pho sách thể lệ đầy đủ mà cách trình bày lại rất rõ ràng. Nhà họ Trang còn kén người chữ tốt viết ra nên nó thành pho sách tận thiên tận mỹ. Minh Thư Tập lược sau khi xuất bản được rất nhiều người ưa chuộng, tin đồn lan ra khắp nơi. Nhà họ Trang đã sẳn tiền tài chỉ muốn dương danh nên sách bán giá rất hạ, số đông dân chúng đều mua được. Thanh danh Trang Kiến Long nổi lên như sóng cồn. Trang Doãn Thành thấy tiếng tăm của Trang Kiến Long lừng lẫy còn để lại khiến bao nổi thương đau vì mất con, nên lão được an ủi rất nhiều. Khi bản nguyên cảo về pho Minh sử ngày trước đưa tới Văn Châu có nhiều đoản văn chỉ trích, bới móc, đều bị ban soạn sách cắt bỏ, mà việc tán dương Minh triều dĩ nhiên là không bao giờ tránh được.

Phi Lộ 2 -

Gặp thời loạn lạc thiếu gì tiểu nhân đắc chí còn bậc quân tử thường bị tai họa. Ngô Chi Vinh tri huyện Quy An, Hồ Châu, trong thời kỳ tại chức là người tham lam tàn ác, trăm họ đều căm giận, sau họ Ngô bị người tố giác, triều đình liền hạ lệnh cất chức hắn. Ngô Chi Vinh đã mất quan mà lúc ra đi còn quét thêm một mẻ. Hắn làm bộ con người thủy chung đến các nhà giàu trong huyện để cáo từ. Tới đâu hắn cũng nói là trong thời kỳ làm quan, hắn giử đạo thanh bần. Thậm chí bây giờ đứng lên cũng không còn đủ tiền lộ phí để trở về nguyên quán. Một số nhà giàu thấy hắn đến, đều muốn hắn đi ngay cho khuất mắt liền cho hắn, người thì dăm bảy lạng, kẻ vài nén, để khỏi phải mất thì giờ nói chuyện rườm rà. Ngô Chi Vinh vào nhà họ Lý xin trợ cấp. Chủ nhân Lý Hưu Minh là người chính nhân quân tử, ghét kẻ tham tàn như quân thù nghịch. Chẳng những không cho họ Ngô đồng nào mà còn dùng lời mai mỉa:

-Khi các hạ làm quan ở Hồ Châu lấy tiền bạc của dân đâu phải ít? Nhân dân Hồ Châu bị các hạ chà đạp cực kỳ khổ nhục. Lý mỗ dù có thừa tiền cũng chỉ đem chuẩn tế dân nghèo hoặc giúp người bị tai nạn, chớ chẳng khi nào cho bọn tham ô. Ngô Chi Vinh đã không được tiền còn bị nhục mạ, nhưng đành ngậm hờn chớ không làm thế nào được. Hắn lần mò vào trấn Nam Tâm giở trò vay mượn. Trong trấn này, Trang Doãn Thành vẫn kết giao với bọn văn nhân. Vinh mà lần mò tới họ liền buông lời chế riểu tên tham quan mà họ ghét cay ghét đắng này. Trang Doãn Thành cũng gói cho Ngô Chi Vinh hai lạng bạc và bảo hắn rằng:

-Đối với hành vi của các hạ lúc đương làm quan thì dù một vài lạng bạc cũng nên cho. Nhưng tại hạ nghĩ rằng trăm họ ở Hồ Châu mong các hạ đi sớm giờ nào hay giờ ấy, vậy đây là tiền tiển chân để các hạ lên đường cho lẹ. Ngô Chi Vinh tức giận vô cùng! Bất giác hắn đưa mắt thấy trên bàn có để bộ Minh Thư Tập Lược, liền bụng bảo dạ:

-Lão Trang này vốn tính ưa nịnh, tham danh hảo huyền. Ta thường nghe nói ai mà phỉnh hắn một câu là hắn hai tay nâng bọc tặng người, không hề nhăn mặt nhíu mày. Ngô Chi Vinh nghĩ vậy liền tươi cười nói:

-Trang ông đã ban cho thì dù ít dù nhiều nếu tại hạ khước từ cũng là bất kính. Bửa nay tại hạ từ biệt Hồ Châu. Điều đáng tiếc là chưa có được một bộ sách "Của báu Hồ Châu" đưa về để bọn hủ lậu thôn quê coi cho mở rộng tầm mắt. Trang Doãn Thành hỏi:

-Của báu Hồ Châu là cuốn sách gì? Ngô Chi Vinh đáp:

-Trang ông chẳng nên khiêm nhượng quá cở. Trong bọn sĩ lâm còn ai không biết bộ Minh Thư Lược Tập do thủ bút của lệnh lang là Kiến Long công tử đã soạn ra. Pho sách này về sử liệu cũng như về bút pháp đều cực kỳ hoàn bị. Thật là một pho sách xưa nay hiếm có, nên người ta bảo là: " Tả, Mã, Ban, Trang là bốn đại sử gia tự cổ chí kim ".Của báu Hồ Châu dĩ nhiên là pho sách Minh Thư Lược Tập do thủ bút của lệnh lang soạn thảo. Ngô Chi Vinh một điều nói "Do thủ bút của lệnh lang soạn thảo" hai điều nói "Do thủ bút của lệnh lang soạn thảo" khiến Trang Doãn Thành nở mặt nở mày. Tuy lão biết rõ pho sách đó không phải do chính tay con lão soạn thảo nên trong lòng có ý hối tiếc, nhưng lời nói của Ngô Chí Vinh cũng làm cho lão mát ruột. Trang Doãn Thành nghĩ thầm trong bụng:

-Ai cũng bảo thằng cha này là tên mọt dân hại nước, tiểu nhân tục tằn. Dù sao hắn cũng là người có học và hiểu biết. Té ra bên ngoài họ ca tụng cuốn sách của Long nhi là "của báu Hồ Châu". Thế mà nay mình mới nghe hắn nói là một. Lão liền tươi cười hỏi:

-Vinh ông nói cái gì mà Tả, Mã, Ban, Trang là bốn đại sử gia? Tiểu đệ chưa rõ, xin Vinh ông chỉ giáo. Ngô Chi Vinh thấy Trang Doãn Thành bộ mặt ra chiều hớn hở liền biết lão đã mắc mưu thì trong bụng mừng thầm. Hắn thủng thỉnh đáp:

-Hà tất Trang ông quá khiêm tốn. Tả Khâu Minh làm sách "Tả Truyện" Tư Mã Thiên soạn pho "Sử ký". Ban Cố làm sách "Hàn Thu". Những tác phẩm này nổi danh truyền tụng đã tới ngàn năm. Sau Ban Cố có thể nói không cón có đại sử gia nào nữa, Âu Dương Tu có soạn sách "Ngũ đại sử" Tư Mã Quan soạn sách "Tư trị thông giảm" Mấy pho này văn chương có phần lổi lạc nhưng về sử liệu và kiến thức chưa được dồi dào lại có chổ sai trật. Mãi đến đời thịnh thế nhà Đại Thanh ta mới có lệnh lang soạn được bộ Minh Thư Tập Lược là một tác phẩm rực rỡ nhất trong vòng ngàn năm nay. Dân chúng và nhân sĩ đưa lệnh lang lên ngang hàng với các vị Tả Khâu Minh, Tư Mã Thiên, Ban Cố. Vì thế mà có câu Tả, Mã, Ban, Trang" tứ đại sử gia. Trang Doãn Thành cười khanh khách nói:

-Vinh ông tán dương một cách sai lầm rồi đó. Nếu bảo Minh Thư Tập Lược là "của báu Hồ Châu" lại càng không xứng đáng. Ngô Chi Vinh nghiêm nghị hỏi:

-Sao lại không đáng? Người ta còn nói: "Trong Hồ Châu tam bảo sử thì pho của họ Trang là đệ nhất, chẳng lẻ tiên sinh không nghe thấy hay sao? ". Tơ tầm và bút lông là đại sản phẩm của Hồ Châu nổi tiếng khắp thiên hạ. Ngoài ra còn một thứ danh sản nữa là bánh chưng, nhưng chỉ nổi tiếng ở Giang Nam, còn người ở nơi xa ít ai biết tới. Ngô Chi Vinh tư cách đã hèn nhưng cũng có chổ tài tình là xuất khẩu thành chương, nói năng lưu loát. Lão đưa bộ "Trang sử" (bộ sử của họ Trang) lên ngang hàng với tơ tầm và bút lông và kêu bằng "Hồ Châu tam bảo". Trang Doãn Thành nghe hắn nói cũng nức lòng hả dạ. Ngô Chi Vinh lại nói:

-Tiểu đệ đến quý xứ làm quan, đứng dậy hai bàn tay không, chẳng được chút gì. Bửa nay mặt dạn mày dày xin Trang ông một bộ Minh sử để làm của báu truyền đời cho nhà họ Ngô. Ngày sau con cháu sớm hôm coi đọc, tất nhiên kiến thức tiến triển làm rực rở tông môn cũng là nhờ Trang ông ban cho rất hậu vậy. Trang Doãn Thành cười đáp:

-Những cái đó dĩ nhiên tại hạ kính tặng. Ngô Chi Vinh lại nói chuyện mấy câu nữa mà chẳng thấy Trang Kiến Thành có cử động gì. Hắn trở lại tán tụng pho Minh sử một lúc nữa. Thực ra Ngô Chi Vinh chưa đọc một trang nào trong pho sách này mà chỉ ăn cố nói mò. Trang Doãn Thành nói:

-Xin Vinh ông hãy ngồi chơi một chút. Rồi lão quay người vào nội đường. Lát sau một tên gia đinh bưng ra một bọc đặt xuống bàn. Ngô Chi Vinh chưa thấy Trang Doãn Thành trở ra, vội thò tay nắn bóp cái bọc rồi nhấc lên coi. Cái bọc tuy lớn mà nhẹ xọp. Hiển nhiên chẳng có tiền bạc gì. Trong lòng hắn rất là thất vọng. Lát sau Trang Doãn Thành trở ra sãnh đường, hai tay bưng cái bọc lên cười nói:

-Vinh ông đã ưa mấy món thổ sản của tệ xứ thì tại hạ xin kính tặng. Ngô Chi Vinh cảm ơn rồi cáo từ đi ra. Hắn về tới quán trọ việc đầu tiên là thò vào trong bọc thì chỉ thấy có một bộ sách, một bó lụa và mấy chục cây bút. Hắn đã phí bao nhiêu nước bọt tán dương là trong bụng chắc mẫm là ngoài pho Minh sử, Trang Doãn Thành sẽ còn tặng thêm vài trăm lạng bạc. Ngờ đâu lão

họ Trang chỉ cho mấy món Hồ Châu tam bảo sơ sài này, hắn mắng thầm trong bụng.

-Mẹ kiếp! Thằng cha này giàu có như vậy mà khí cục nhỏ nhen. Mình nói sùi bọt mép mà hắn chẳng cho chút tiền bạc nào. Cũng có khi tại mình dại không biết nói rõ Hồ Châu tam bảo là vàng bạc và Minh sử thì lại được tiền chưa biết chừng? Hắn liệng cái bọc xuống bàn rồi nằm lăn ra ngũ. Lúc Ngô Chi Vinh tỉnh dậy thì trời đã tối mịt. Những khách hàng trong quán đều đến giờ ăn tối. Hắn vừa buồn bực vừa đói bụng cũng kêu nhà hàng lấy cơm canh cho ăn. Ngô Chi Vinh mở pho Minh Thư tập lược ra coi. Hắn mới coi vài trang đột nhiên trước mắt ánh vàng lấp loáng, hiển nhiên là tấm vàng lá xuất hiện. Ngô Chi Vinh trống ngực đánh thình thình, hắn dụi mắt coi kỹ lại thì đúng là vàng lá thiệt. Hắn liền run tay bần bật giử sách thì mười lá vàng rớt xuống. Mỗi lá là năm vạn hoàng kim. Thời bấy giờ vàng rất quý. Năm lạng vàng đáng giá năm trăm lượng bạc. Ngô Chi Vinh lúc làm tri huyện huyện Tri An tuy thu nhặt nhiều được hơn vạn lượng bạc, nhưng khi bị cách chức hắn còn phải đút lót khắp nơi để khỏi bị xử trị. Món tiền tham nhũng trên một vạn lượng bạc đã hết nhẵn. Bây giờ hắn được đến năm lạng hoàng kim thì trong lòng mừng rở kể sao cho xiết. Hắn nghĩ thầm:

-Lão họ Trang quả nhiên giảo quyệt. Hắn sợ mình lấy bộ sách về rồi vứt bỏ không thèm mở đến, nên hắn kẹp vàng lá vào trong sách để kể nào đọc bộ sách của con hắn là có phước lấy được vàng. Phải rồi ta đọc mấy thiên trong sách. Sáng mai lại vào tạ ơn cho vàng, đồng thời thuộc lòng mấy đoạn trong cuốn sách này để tán dương công trình của nhà hắn. Hắn nức lòng sẽ cho mình thêm mấy vạn lạng vàng nữa cũng chưa biết chừng. Ngô Chi Vinh nghĩ thế liền khêu đèn lên cho sáng để đọc sách. Hắn đọc tới năm Vạn lịch nhà Minh, rồi sau Kim thái tổ là Nổ Nhi Cập Xích lên ngôi quốc hiệu là Kim, dựng năm đầy lấy hiệu là Thiên Mệnh. Đột nhiên trong lòng hắn run lên bụng bảo dạ:

-Đức Thái Tổ lập ra cơ nghiệp năm bính thìn. Vậy từ năm tỵ không nên dùng đến niên hiệu Minh triều mà phải nói là Đại Kim Thiên Mệnh nguyên niên mới đúng. Ngô Chi Vinh lật sách coi tiếp thì năm đinh mão, Kim Thái Tôn lên ngôi rồi, niên hiệu là Thiên Thông. Vậy mà trong sách vẫn nói "năm Thiên Khởi thứ 7 nhà Minh " chớ không đề "Đại kim Thiên Thông nguyên niên". Sau năm bính tý nhà Kim đổi quốc hiệu là Đại Thanh, đổi niên hiệu là Sùng Đức thế mà pho sách này vẫn nêu "Sùng Trinh năm thứ 17" mà không đề "Đại Thanh Thuận Trị nguyên niên". Ngô Chi Vinh xem tới đoạn: Sau khi quân Thanh vào quan ải rồi, về năm ất dậu, trong sách còn nêu "Long Võ nguyên niên". Đến năm đinh hợi trong sách viết "Vĩnh Lịch nguyên niên". Long Võ và Vĩnh Lịch là niên hiệu của Minh Đường vương và Minh Quế vương. Hiển nhiên người làm sách vẫn coi Minh triều là chính thống chớ chẳng coi nhà Thanh vào đâu. Ngô Chi Vinh coi tới đây bất giác vổ bàn la lên:

-Hỏng rồi! Hỏng rồi! Thế này không được! Ngô Chi Vinh đập bàn một cái ngọn đèn dầu chấn động ngã lăn ra, hắn và vạt áo đều bị dầy dầu, đèn lửa tắt ngấm. Trong bóng tối đột nhiên hắn chấn động tâm thần, bất giác mừng rở.

-Phải chăng đây là cao xanh ban cho ta một phen đại phúc? Thăng quan phát tài đều ở chuyến này. Hắn nghĩ tới chổ nức lòng hở dạ, bất giác hô hoán lên om xòm. Bổng nghe có tiếng khách trọ phòng bên cạnh đập cửa la gọi:

-Khách quan! Chuyện gì vậy? Ngô Chi Vinh cười đáp:

-Không có chi hết. Rồi hắn thắp đèn lên lại, mở sách ra coi tiếp. Mãi đến lúc gà gáy hắn để yên

quần áo lên giường nằm. Hắn nghĩ tới 7,8 chục chổ trong sách có văn tự phạm húy và bị cấm kỵ rồi hắn cười khề khề không ngớt. Nên biết mỗi khi thay đổi một triều đại, tất cả các giấy tờ phải để ý đến niên hiệu đương kim. Tỷ như ngày nay trên đại lục người nào làm văn dài hoặc viết giấy mà vì vô tình nêu "Trung Hoa Dân Quốc năm thứ...." là tất bị tai vạ đến thân. Dù đó là thuật việc lịch sử về những năm Dân Quốc cũng không được. Gặp trường hợp này phải viết: "Năm Thuận Trị, Khang Hy triều Thanh" mới vô tội vạ. Đây mới là nói trong những văn tự thông thường đã phạm tội dẫn dụ người ta nhớ tới triều đại trước. Pho Minh Thư Tập Lược đã trước thuật công việc của đòi Minh cấm ngặt cả văn tự thì lại là một mối họa lớn. Những người học giả văn sĩ tham dự vào việc biên soạn đa số chỉ giúp mỗi người vai thiên, chớ chưa kịp tham duyệt toàn bộ. Mấy vị soạn những thiên tối hậu vốn căm hờn triều Thanh thấu xương, nên không dùng niên hiệu nhà Đại Thanh. Trang Kiến Long vì hai mắt đui mù không thể phát giác được nên bị bọn tiểu nhân thừa cơ hội nước đục thả câu. Trưa hôm sau Ngô Chi Vinh liền mướn thuyền đi về phía Đông xuống Hàng Châu. Hắn vào quán trọ viết thiếp cùng tờ bẩm và đưa cả pho sử vào cho tướng quân Tùng Khôi trong phủ. Hắn chắc mẩm Tùng Khôi nhận được thiếp sẽ mời vào ngay vì lúc nhà Mãn Thanh đang truy thám rất gắt gao bọn phản nghịch. Ai cáo tố đều được thưởng rất hậu. Ngô Chi Vinh tưởng mình lập được công lớn này có thể phục hồi quan chức, không chừng còn được hoàng đế cho thăng lên ba bậc. Không ngờ hắn chờ trong khách điếm đến nữa năm cũng chẳng thấy tin tức gì. Hàng ngày hắn đến phủ tướng quân để nghe ngóng tin tức mà vẫn như đá chìm đáy biển. Thậm chí về sau bọn canh giử môn phòng không cho hắn vào nữa. Ngô Chi Vinh trong lòng nóng nãy vô cùng, lại thấy số vàng lá mà Trang Doãn Thành tặng cho đã đổi bạc tiêu xài gần hết. Việc cáo trạng không được một chút xíu gì kết quả, hắn vừa phiền não vừa kỳ dị. Một hôm hắn đi chơi trong thành Hàng Châu qua thư cụ Văn Thông, hắn lần mò coi sách để giết thì giờ. Bỗng hắn nhìn thấy trên vựa sách có ba bộ Minh Thư Tập Lược thì nghĩ thầm trong bụng:

-Chẳng lẻ chổ ta bới móc chưa đũ để đánh ngã Trang Doãn Thành chăng? Vậy ta phải tìm thêm những chổ văn tự đại nghịch bất đạo và sáng mai lại viết thiếp đưa vào phủ tướng quân nữa xem sao. Nên biết quan tuần phủ Triết Giang là người hán tộc. Còn tướng quân là người Mãn Châu. Ngô Chi Vinh sợ quan tuần phủ không thụ lý vụ này nên mới đưa cáo giác vào phủ tướng quân. Ngô Chi Vinh mở sách ra coi mới được vài trang đã giật bắn cả người lên. Toàn thân lạnh ngắt như té vào hồ băng. trông hắn lúc này không khác nhà sư đang vò vò cái đầu trọc. Vì hắn thấy không những văn tự phạm luật cấm kỵ trong sách không còn tăm tích gì nữa mà kể từ ngày Thanh Thái Tổ mở nước sắp xuống trong sách đều đổi niên hiệu nhà Đại Kim Đại Thanh. Cả đến việc công kích Châu Vệ đô đốc (một vị thân thích với tổ tông nhà Đại Thanh) cùng những văn tự viết bằng chữ lớn như niên hiệu Long Võ, Vĩnh Lịch đều mất sạch. Những trang sách được đóng vào rất kỹ càng rất sạch sẽ không một vết tẩy xóa. Cuộc biến hóa này thật là kỳ quái! Ngô Chi Vinh hai tay cầm cuốn sách dứng ngơ ngẩn xuất thần trong thư quán hồi lâu. Bất giác hắn lớn tiến la:

-Phải rồi! Hắn thấy những trang giấy trong sách còn trắng tinh và mới toanh liền hỏi chủ nhân thì quả nhiên những sách này của nhà xuất bản Hồ Châu mới đưa tới chừng bảy tám bửa. Ngô Chi Vinh bụng bảo dạ:

-Thằng cha Trang Doãn Thành thật là ghê gớm! Thế mới biết tiền bạc có phép thần thông. Hắn thu hết sách cũ về khắc lại sách mới, đem bao nhiêu những văn tự phản nghịch trong sách cửa đổi và san khắc lại. Chẳng lẻ vụ này mình chịu bỏ qua? Quả nhiên những điều phỏng đoán của Ngô Chi Vinh rất đúng. Nguyên quan tướng quân Tùng Khôi là người Mãn Thanh không hiểu

Hán tự. Một vị sư gia làm tân khách ở phủ tướng quân không muốn làm thành to chuyện, liền đem sách và thiếp của Ngô Chi Vinh bẩm lên quan tuần phủ Triết Giang để xin tuần phủ đại nhân tra xét. Vị tân khách ở phủ tướng quân họ Trình tên Duy Phiên là người phủ Thiệu Hưng tỉng Triết Giang. Trải hai triều đại Minh và Thanh, những tân khách trong phủ mười người có đến tám chín người nguyên quán ở Thiệu Hưng. Vì thế mới có hai chữ "sư gia" dùng để trỏ tân khách ở Thiệu Hưng. Người ta còn kêu bằng Thiệu Hưng sư gia. Những vị sư gia này đã theo đòi các bậc tiền bối đồng hương học được nhiều bí quyết hành nghề, nên xử lý mọi việc hình án cùng quân lương rất là chu đáo. Bao nhiêu công văn đều do tay sư gia thảo. Quan lại đã là người đồng hương thì những viên chức cấp dưới có công văn trình lên ít khi bị bác bỏ, vì thế mà những vị quan lớn nhỏ mới đến nhậm chức đều đưa lễ hậu, vàng bạc đón mời một vị "Thiệu Hưng sư gia". Hai triều Minh, Thanh những người ở phủ Đại Hưng làm quan to cũng không có nhiều, nhưng về việc thao túng mọi chính sự trong???? năm nay đã chiếm một trang kỳ tích trên lịch sử?? Trung Hoa. Trình Duy Phiên cũng là một người trung hậu, lại là một người làm việc đắc lực ở cửa công. Nói như vậy tức là quyền sinh sát, tuy ở trong tay quan phủ, nhưng sư gia thảo văn án cũng rất hệ trọng. Chỉ thêm bớt mấy chữ là có thể làm cho phạm nhân biến thành án nặng khiến trăm họ nhà tan cửa nát. Hoặc ngược lại, họ có thể cứu gở cho người thoát khỏi tội tử hình. Cũng vì thế mà có tiếng cửa công cứu người so với hiệu lực tu hành tại chùa chiền còn lớn hơn nhiều. Trinh Duy Phiên thấy vụ án Minh sử mà gây thành việc lớn thì không biết đến bao nhiêu người ở Tô Nam và Triết Tây phải nhà tan người chết. Trình Duy Phiên liền xin phép quan tướng quân nghỉ mấy bửa xuống thuyền đi ngay đến trấn Nam Tâm, phủ Hồ Châu, đem việc này báo cho Trang Doãn Thành hay. Trang Doãn Thành thấy bất thình lình tai họa đổ lên đầu thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Lão bủn rủn cả người, miệng sùi bọt mép, không biết làm thế nào cho được. Sau một lúc lâu lão mới đứng lên quì xuống dập đầu tạ ơn Trình Duy Phiên, lão lão lại vấn kế hắn. Trình Duy Phiên ngay từ lúc ngồi thuyền từ Hàng Châu đến Nam Tâm đã suy nghĩ rất nhiều và tìm ra được diệu kế. Hắn nghĩ bụng:

-Pho Minh sử tập lược lưu tryền trong nước đã lâu,muốn dấu diếm cũng không được nữa. Bây giờ chỉ còn biện pháp duy nhất là thay củ đổi mới. Một mặt phái người đến các thư điếm bỏ tiền mua hết sách cũ, một mặt mướn thợ khởi công làm đêm ngày san khắc lại, phế bỏ những điều cấm kỵ,in thành sách mới rồi cho phát hành.Đến khi quan nha truy cứu thì đưa bộ Minh sử san khắc đưa ra là có thể khép Ngô Chi Vinh vào tội tố cáo không sự thực. Trình Duy Phiên đem kế này nói cho Trang Doãn Thành nghe. Trang Doãn Thành mừng rỡ kể sao cho xiết. Lão liền dập đầu tạ ơn Trình Duy Phiên. Trình Duy Phiên còn dạy Trang Doãn Thành rất nhiều chi tiết quan hệ. Đối với vị quan nào nê dùng lễ gì, nha nào phải đi lại ra sao? Trang Doãn Thành nhất nhất nghe theo. Trình Duy Phiên trở về tới Hàng Châu mất nữa tháng. Bây giờ hắn mới thảo công văn chuyển bẩm lên quan tuần phủ Triết Giang là Châu Xương Tộ. Châu Xương Tộ tiếp được công văn thấy vụ án này thuộc về quyền quản trị của bên học chánh liền phê giao cho quan học chánh là Hồ Thượng Hành để mở cuộc điều tra. Lúc này Trang Doãn Thành đã đút tiền cho quan tướng quân ở nha môn. Cả tuần phủ nha môn và học chánh nha môn cũng vậy. Vị sư gia học chánh nha môn trước hét gác việc này lại hơn nữa tháng, sau lại cáo bệnh nghĩ một tháng rồi mới từ từ lập thủ tục làm hồ sơ tâu về phủ Hồ Châu. Viên học quan ở phủ Hồ Châu cũng gác lại hơn hai chục ngày rồi mới làm công tư văn về hai vị học quan ở huyện Quí An và huyện Ô Trình và yêu cầu hai vị này cứu xét rồi phúc bẩm. Hai vị học quan ở huyện Quí An và Ô Trình cũng đã nhận hậu lễ của Trang Doãn Thành đút lót. Hiện giờ pho Minh sử mới đã ấn loát xong và cho phát hành. Hai viên học quan liền đem bộ Minh sử mới khắc và làm tờ phúc bẩm báo:

"Cuốn sách này rất tầm thường, chẳng ích gì cho nhân tâm thế đạo, nhưng xét toàn bộ không

có điều gì cấm kỵ". Bao nhiêu quan nha phúc bẩm đều nói là chẳng quan hệ gì nên đình cứu không xét tới nữa. Ngô Chi Vinh ngồi chờ đợi tin tức trong khách điếm ở Hàng Châu là thời gian mà Trang Doãn Thành vung tiền như nước để chạy chọt và san sách. Từ lúc Ngô Chi Vinh phát hiện ra pho Minh sử mới ở thư điếm, mới vở lẻ là nội vụ hỏng rồi. Hắn nghĩ bụng: bây giờ chỉ còn cách tìm được nguyên bản về bộ Minh sử này mới có thể đưa vụ án này ra tái xét xử. Hắn liền đi khắp các tiệm sách ở Hàng Châu nhưng những sách cũ đã bị Trang gia mua hết. Hiện nay cả các châu huyện hẻo lánh miền Triết Đông cũng không còn lấy một pho thì hắn tìm đâu ra được. Ngô Chi Vinh buồn rầu coi rất thảm hại, chỉ còn cách bỏ về làng. Ngờ đâu trong khi đi đường hắn qua một tiệm sách thấy chủ nhân vừa đọc sách vừa lắc đầu nguầy nguậy. Ngô Chi Vinh nhìn kỹ lại thì là pho Minh sử tập lược. Hắn liền mượn coi một chút thì đúng là bản sách cũ. Ngô Chi Vinh toan hỏi mua nhưng hắn lại nghĩ thầm:

-Nếu mình hỏi mua thì chưa chắc hắn đã chịu bán. Hơn nữa ta lại không có tiền bạc thì làm sao được. Bây giờ chỉ có cách là lấy pho sách này. Hắn nghĩ vậy liền xin ngũ trọ rồi đến đêm khuya lén lút trở dậy lấy cấp pho sách rồi chuồn đi. Hắn lại bụng bảo dạ:

-Bao nhiêu quan nha toàn tỉnh Triết Giang đều đã ăn của đút của Trang doãn Thành. Vụ này phải lên thành Bắc Kinh tố cáo mới xong. Ngô Chi Vinh tới Bắc kinh liền viết tờ trình đưa vào Lễ bộ, Đô Sát viện và Thông Chi Ty là ba tòa liên quan đến vụ Minh sử. Trong cáo trạng hắn còn nói rõ cả việc nhà họ Trang đút lót quan nha làm lại sách mới. Ngờ đâu hắn chờ ở trong kinh chưa đầy một tháng thì ba nha môn nói trên lục tục bác bỏ vụ án này. Các nha môn đều nói: đã tra xét kỹ càng việc Trang Kiến Long soạn pho Minh sử tập lược, nội dung không có chổ nào vi phạm đến cấm lệ của triều đình. Những điều tố cáo của viên tri huyện đã bị cách chức hoàn toàn sai sự thật. Hiển nhiên vì hiềm thù mà hắn đã vu cáo người ngay. Còn việc Trang gia đút lót quan gia đều là những lời theo bông bắt gió không đủ bằng chứng thiết thực. Lời phê bác của Thông Chính Ty lại càng gay hắt nói:

-Ngô Chi Vinh là một viên tri huyện tham nhủng mà bị cách chức "đương sự tưởng các quan chức thiên hạ ai cũng tham lam như hắn ". Nguyên Trang Doãn Thành đã nghe lời chỉ bảo của Trình Duy Phiên đem bản Minh sử mới khắc đưa vào Lễ bộ, Đô Sát viện và Thông Chính Ty là những nha môn trong triều trực tiếp tra xét vụ này. Đồng thời Trang Doãn Thành đã lo lót quan lại cùng sư gia tại các nha môn đó. Ngô Chi Vinh lại một phen thất bại, hắn chán nãn vô cùng. Tiền lộ phí về nhà cũng không còn nữa, lâm vào tình thế phiêu bạt giang hồ. Thời bấy giờ triều đình nhà Mãn Thanh đối đải với những văn sĩ người Hán cực kỳ nghiêm khắc. Ai chỉ phạm cấm một chút trong văn từ liền bị xử tử. Giả tỷ Ngô Chi Vinh mà tố cáo một văn nhân tầm thường thì hắn đã thắng kiện rồi, nhưng đối thủ của hắn là một nhà hào phú nên tội bị bác bỏ. Ngô Chi Vinh Ngjĩ thầm:

-Mình đã lâm vào nước đường cùng thì đem vụ án này cho đến nơi rồi muốn ra sao thì ra. Hắn liền viết bốn tờ cáo trạng đưa vào bốn vị Cố mệnh đại thần. Đồng thời hắn ngồi trong khách điếm viết mấy trăm bản bích chương phơi bày sự việc đem dán khắp nơi trong kinh thành. Ngô Chi Vinh làm việc này thật là mạo hiểm. Nếu quan trên truy cứu khép hắn vào tội phao đồn những việc thất thiệt làm náo loạn nhân tâm tất bị trọng tội. Bốn vị Cố mệnh đại thần là Sách Ni, Tô Khắc Tất Cáp, Ất Tất Long, Ngao Bái bọn họ đều là khai quôc công thần người Mãn Châu. Thuận Trị hoàng đế khi tạ thế đã di mệnh cho bốn vị đại thần này phụ chính. Trong bốn người này thì Ngao Bái là tay hung hiểm nhất. Trong triều chia làm bè đảng mà bao nhiêu quyền bính đều bị tay Ngao Bái thao túng. Hắn sợ phe đảng bên địch làm bất lợi cho mình, nên

phái rất nhiều thám tử đi dò xét động tỉnh ở nội ngoại thành Bắc Kinh. Một hôm Ngao Bái được tin trong thành Bắc Kinh xuất hiện rất nhiều bích chương phanh phui ra vụ một người trong dân tính họ Trang ở Triết Giang làm sách mưu đồ phản loạn, toan tính đại nghịch, quan lại ở Triết Giang ăn của đút lót rồi bác bỏ không xét đến nữa. Ngao Bái được tin liền mở cuộc điều tra. Hắn liền cho phát ra những mệnh lệnh thần tốc mở cuộc điều tra rất gắt gao. Ngày hôm sau cáo trạng của Ngô Chi Vinh đã vào đến phủ của Ngao Bái. Ngao Bái lập tức triệu Ngô Chi Vinh vào hỏi rõ đầu đuôi. Hắn lại cho một tên thủ hạ trong phủ coi kỹ lại nguyên bản Minh sử theo lời yêu cầu của Ngô Chi Vinh và nhận thấy lời của Ngô Chi Vinh quả nhiên là đúng sự thực. Ngao Bái nắm giử quyền lớn cốt ý tra xét mấy vụ đại án để trấn áp tinh thần. Chẳng những hắn muốn người Hán không có ý niệm phản bạn mà cả những đảng đối lập trong triều cũng không dám có hành động khác lạ. Hắn liền quát quan khâm sai đến tận tỉnh Triết Giang tra xét. Sự việc đã đến mức này dĩ nhiên toàn gia nhà họ Trang phải bị giải vào kinh, cả quan tướng quân Tùng Khôi ở phủ Hàng Châu và quan tuần phủ Triết Giang là Ngô Xương Tộ cùng các quan lớn nhỏ đều bị cách chức để chờ cứu xét. Ngoài ra các danh nhân học sĩ có tên trong pho Minh sử chẳng một ai thoát cảnh tù ngục. Nhắc lại Cố Viêm Võ và Huỳnh Tôn Hy ở nhà Lã Lưu Lương đem đầu đuôi vụ án Minh sử thuật kỹ cho họ Lã nghe. Lã Lưu Lương ngồi nghe chỉ thở dài. Sáng hôm sau cả nhà Lã Lưu Lương cùng hai lão Cố, Huỳnh xuống thuyền đi về phía Đông. Ở Giang Nam những nhà bậc trung trở lên đều có thuyền để phòng khi dùng đến. Nên biết miền Giang Nam sông ngòi lưu thông đi khắp các ngả, thuyền bè qua lại như mắc cưởi. Hiện bọn người này ra đi đều dùng thuyền nhỏ. Bọn thuyền phu thì có kẻ mướn thường xuyên ở trong nhà, có người lúc lâm thời mới kêu đến. Người phương Bắc cưởi ngựa, người phương Nam đi thuyền đã có từ lâu. Sau khi thuyền đến Hàng Châu và sông Vân Hà rồi ngược lên phía Bắc. Hôm ấy thuyền ra ngoài thành Hàng Châu thì được tin triều đình nhà Thanh nhân vụ án này đã xử rất nhiều quan lại cùng trăm họ Trang Kiến Long chết rồi cũng bị quật mồ xé xác. Trang Doãn Thành bị giam trong ngục và bị ngược đải không chịu được phải tự tử. Toàn gia họ Trang mấy chục người từ mười sáu tuổi trở lên đều bị xử trãm.Còn bọn đàn bà con gái thì phát lảng đến Thẩm Dương để cho bọn kỵ binh Mãn Châu dùng làm tôi mọi. Quan Lễ bộ thị lang Lý Kim Triết trước đề tựa cuốn sách này xử tội lăng trì. Bốn người con của ông đều bị xử trãm. Người con nhỏ của Lý Kim Triết mới mười sáu tuổi. Viên pháp ty thấy giết nhiều người quá thì không khỏi thương tâm liền bảo gã giảm xuống một tuổi. Theo luật của Mãn Thanh thì từ mười lăm tuổi trở xuống được miễn tội chết, chỉ phải đi xung quân. Gã thiếu niên này liền nói:

-Các cha anh của tiểu tử đều chết cả rồi, tiểu tử cũng không muốn sống một mình làm chi nữa. Gã không chịu thay đổi khẩu cung nên cũng bị xử trãm. Bọn Tùng Khôi, Chu Xương Tộ bị giam vào ngục chờ ngày hậu cứu. Sư gia Trịnh Duy Phiên bị xử lăng trì, thây bỏ ngoài chợ. Hai vị học quan ở Quí An và Ô Trình bị xử trãm. Những người dính liếu về vụ Minh sử thì bị tàn sát không biết bao nhiêu mà kể. Đàm Hy Mẫn, viên tri phủ mới đổi đến nhậm chức ở Hồ Châu mới được nữa tháng, triều đình Mãn Thanh cũng buộc vào tội tri tình mà không báo cáo, cùng ăn tiền bưng bít. Cả viên quan đã đổi đi là Lý Hoàn và quan Huấn Đạo, Vương Triệu Trinh đều bị xử giảo. Ngô Chi Vinh rất căm hận nhà giàu ở trấn Nam Tâm là Chu Minh Hựu vì bửa trước hắn đến xin trợ cấp bị Chu mai mĩa một hồi rồi đuổi ra khỏi cửa, hắn liền xúi quam tư pháp:

-Trong cuốn Minh Thư tập lược đã chứa rõ cuốn sách đó căn cứ vào bộ Chu Thị Nguyên Cảo mà soạn ra và Chu Minh Hựu cũng thuộc vào họ Chu này. Thế là cả Chu Minh Hựu và năm con y đều bị chém đầu. Thanh đình lại đem gia tư cự vạn nhà họ Chu cấp cho Ngô Chi Vinh. Thảm hơn nửa là bọn thợ thuyền khắc chữ, thợ ấn loát, thợ đóng sách và những chủ tiệm sách, người bán cũng như người mua cùng người đọc sách hể điều tra ra được là xử trãm hết. Theo sử chép

thời bấy giờ viên quan giử cửa ải Hứa Dã thuộc Biện Châu là Lý Thượng Bạch rất thích đọc sách, nghe nói trong quán chú ngoài cổng thành Biện Châu có bán pho Minh sử mới khắc nội dung rất hay, y liền sai một tên công dịch đi mua. Tên công dịch đến quày sách lúc chủ quán vắng nhà, gã bèn vào nhà họ Chu ở bên cạnh ngồi chờ, chờ cho tới lúc chủ quán trở về để mua được sách đem về cho Lý Thượng Bạch. Lý Thượng Bạch đọc mấy thiên đã không vừa ý liền bỏ đó. Mấy tháng sau vụ án Minh sử khởi sự điều tra đi tìm người mua sách khắp nơi. Khi ấy Lý Thượng Bạch về công cán ở Bắc Kinh liền bị khép tội mua sách phản nghịch và bị xử trãm ngay tại kinh thành. Chủ nhân quán sách và tên công dịch vâng lệnh đi mua sách cũng bị chém đầu. Lão già bên quán sách cũng bị vạ lây vì biết tên công dịch đến mua sách mà không tố giác ngay, còn để gã vào nhà ngồi đợi, đáng lý lão bị chém đầu, song nghĩ tình lão đã già nua tuổi ngoài bảy chục nên được tha cho tội chết mà cũng phải toàn gia đi xung quân tại miền biên giới.Những nhân sĩ miền Giang Nam vì hâm mộ Trang Kiến Long đến đọc sách được liệt danh vào pho Minh Thư tập lược đều bị xử tội lăng trì, cả thảy 14 người trong đó có cả Ngô Chi Minh và Ngô Chi Dung là anh em với Ngô Chi Vinh. Xử tội lăng trì là chém từng nhát dao một để chặc hết chân tay cùng cắt da thịt toàn thân từ từ miếng một cho đến khi phạm nhân phải chịu đau đớn đến cùng cực rồi mới chém chết. Vì bộ Minh Thư tập lược mà nhà tan cửa nát, người chết không biết bao nhiêu mà kể. Bọn Lã Lưu Lương ba người hay tin chẳng ai là không nghiến răng căm hận, buông lời nguyền rũa nhà Thanh. Huỳnh Tôn Hy nói:

-Y Hoàng tiên sinh cũng bị liệt danh vào hàng soạn sách. Phen này chắc y không thoát nạn được. Ba người này vốn có tình kết giao thâm hậu với Y Hoàng từ lâu nên lo lắng vô cùng! Một hôm thuyền đến Gia Hưng. Cố Viêm Võ vào thành mua một tờ báo. Trong tờ báo này có kê họ tên những tội nhân về vụ án Minh sử. Lão lại thấy trên đầu đề nêu lên câu: "Tra Kế Tá, Phạm Tương, Lục Kỳ ba người tuy có liệt danh vào bộ tham khảo, nhưng vì bất tri tình nên được miễn tội. Cố Viêm Võ cầm tờ báo về thuyền để Huỳnh Tôn Hy và Lã Lưu Lương cùng đọc. Ai cũng lắc đầu cho là chuyện lạ. Huỳnh Tô Hy nói:

-Vụ này chắc là hành vi của Đại lực tướng quân. Lã Lưu Lương hỏi:

-Đại lực tướng quân là gì? Huỳnh Tôn Hy đáp:

-Y là một vị tân khách trong nhà Y Hoàng tiên sinh. Hai năm trước tiểu đệ đến chơi thấy phủ đệ hoàn toàn đổi mới. Nhà cửa rộng rãi, cách bối trí lại càng phú quí hào hoa, so với trước thật khác nhau xa. Tiểu đệ đã kết thân với Y Hoàng tiên sinh từ trước nên chẳng cần e dè hỏi thẳng ngay vào vấn đề thì Y Hoàng tiên sinh kể câu chuyện thật kỳ ngộ trên chốn phong trần. Dưới đây là câu chuyện của Y Hoàng tiên sinh thuật lại:

-Tra Kế Tá, tên tự là Y Hoàng có làm một bài tường thuật ký sự trong cuốn Cô Thặng. Trang đầu nói ngay đến Tra Hiếu Liên (cử nhân ngày trước) tiểu tự là Y Hoàng người ở Hải Ninh tỉnh Triết Giang là một nhân vật tài hoa phong nhả mà lắm về phong tình. Ông thường nói: Cuộc đời bát ngát biết bao nhiêu sầu muộn. Những tay kỳ kiệt trên đời không lấy cảnh vật chốn tràn ai mà để tâm, nhưng phỏng được có mấy ai. Một hôm vào buổi cuối năm ông sai người lấy rượu uống một mình. Lát sau trời mưa tuyết mỗi lúc một lớn. Tra Kế Tá ngồi uống rượu mọt mình cảm thấy buồn tẻ, liền đứng dậy ra ngoài cửa ngắm tuyết bay, chợt nhìn thấy một người khất cái đứng ở dưới hiên để tránh mưa tuyết. Người khất cái này thân hình cao lón, cốt cách thanh kỳ. Y chỉ mặc một tấm áo đơn rách mướp, giữa lúc trời đông tuyết lạnh mà y vẫn thản nhiên như không thấy gì. Tra Y Hoàng trong lòng rất lấy làm kỳ liền hỏi:

-Này ông bạn! Trận mưa còn lâu chứ không phải chỉ trong chốc lát mà tạnh. Vậy ông bạn hãy vào đây uống với tôi một chung rượu được chăng? Người khất cái đáp:

-Nếu vậy thì còn gì bằng? Tra Y Hoàng liền dắt y vào nhà và sai thư đồng lấy thêm đủa bát. Tự Y Hoàng rót đầy rượu vào chung và nói:

-Xin mời ông bạn! Người khất cái nâng chung rượu lên uống sạch rồi khen:

-Rượu này ngon tuyệt! Y Hoàng rót luôn ba chung rượu. Rót chung nào, người khất cái cũng uống sạch ngay. Bản tính Y Hoàng thích người mau lẹ, y mừng thầm hỏi:

-Tửu lượng của huynh đài giỏi quá! Tiểu đệ không hiểu huynh đài uống được bao nhiêu? Khất cái đáp:

-Người ta thường nói: Tửu phòng tri kỷ thiên bôi thiểu, thoại bất đầu cơ bán cú đa. Nếu gặp bạn tri kỷ thì uống ngàn chung hãy còn là ít. Nói chuyện không gặp được người ý hợp tâm đầu thì chỉ nữa cân cũng là đã quá nhiều. Sự thực hai câu này chỉ là sáo ngữ bình dị chẳng có chi kỳ lạ, nhưng do miệng của người khất cái thốt ra khiến cho Y Hoàng không khỏi lấy làm kỳ. Y liền sai gã thư đồng bê ra một vò rượu Thiệu Hưng nữ nhi hồng thật lớn rồi cười nói:

-Tửu lượng của tiểu đệ rất tầm thường, lại vừa mới ăn cơm no, đáng tiếc chẳng thể bồi tiếp huynh đài cho xứng đáng. Vậy lão huynh uống bằng bát lớn còn tiểu đệ chỉ dùng chung nhỏ may ra mới bồi tiếp được phần nào. Lão huynh tính sao? Khất cái đáp vỏ vẹn một tiếng:

-Cũng được! Tên thư đồng bưng vò rượu nóng rót ra bát lớn cho người khất cái còn Tra Y Hoàng chỉ uống bằng chung nhỏ. Hai bên đối đáp như vậy. Bất giác người khất cái uống hơn ba chục bát mà sắc mặt vẫn thản nhiên như chưa thấy gì. Nhưng Tra Y Hoàng đã say túy lúy không thể nào gắng gượng ngồi được nữa, phải nằm lăn ra. Thiệu Hưng nử nhi hồng là một thứ rượu vứa êm vừa ngọt, uống vào như chẳng thấy gì, nhưng thật ra chất rượu thật mạnh. Về triều Thiệu Hưng, những nhà sinh con gái thường nấu hằng chục hũ rượu chôn xuống đất. Khi người con gái này khôn lớn đi lấy chồng, người ta đào rượu này lên để thết khách làm tiệc cưới. Khi đó rượu biến thành màu hồng như hổ phách. Vì vậy mới đặt tên cho nó là "Nữ nhi hồng". Thứ rượu này đã chôn cất 17,18 năm, hoặc 20 năm hay hơn nữa. Dĩ nhiên mùi rượu rất êm và ngọt ngào. Người sinh con trai thời bấy giờ cũng cất rượu chôn để đó. Thứ rượu này mang tên là "Trạng Nguyên hồng". Đó là họ mong con ngày sau đổ được Trạng Nguyên sẽ đem ra mở tiệc thết khách. Nhưng ở đời dễ có mấy ai đổ được Trạng Nguyên. Hầu hết là ngày sau người con trai đó làm lể thành hôn thì dùng rượu này làm tiệc cưới. Trong những tửu điếm cũng cất rượu để bán, họ thường mượn tên Trạng Nguyên hồng hay Nữ nhi hồng. Gã thư dồng đở Tra Y Hoàng vào nội đường nằm ngũ. Còn lão khất cái uống rượu rồi lại ra đứng ngoài hiên. Sàng hôm sau Y Hoàng thức dậy vội ra coi người khất cái thấy y vẫn khoanh tay đứng y chổ cũ, nét mặt vui thưởng tuyết. Một cơn gió bất thổi qua khiến chop Y Hoàng rét run mà người khất cái thản nhiên như không thấy gì. Tra Y Hoàng nói:

-Trời gió lạnh thế này mà quần áo huynh đài như vậy e rằng phong phanh quá! Y nói rồi cởi áo cừu của mình khoát vào người khất cái. Y Hoàng còn lấy mấy chục lạng bạc hai tay nâng cao ngang mặt nói:

-Chút tiền nhỏ mọn này kính tặng huynh đài mua rượu uống, xin đừng từ chối. Khi gặp dịp cao hứng, mời huynh đài lại chơi uống rượu. Đêm qua tiểu đệ say quá, không kịp quét giường lưu

khách, thật là ngạo mạn. Mong huynh đài thứ lổi cho. Tên khất cái cầm lấy tiền chỉ nói một câu:

-Tiên sinh dạy quá lời. Rồi hắn băng băng ra đi, không một lời cảm ơn. Mùa xuân năm sau. Tra Y Hoàng đến Hàng Châu du ngoạn. Tiện đường y vào một tòa phá miếu thấy một quả chuông cổ rất lớn, ít ra nặng hơn ngàn cân. Tra Y Hoàng đang ngắm quả chuông và coi chữ khắc thì thấy một khất cái tiến vào. Tay trái hắn nám lấy quai chuông nhấc bổng lên rồi lấy ra một bát thịt lớn và một hũ rượu đặt xuống bàn rồi thả chuông xuống như cũ. Tra Y Hoàng thấy người khất cái sức mạnh phi thường, không khỏi kinh hãi. Y chú nhìn lại thì đúng là tên khất cái đã vào nhà mình uống rượu ngày mưa tuyết năm trước liền cười hỏi:

-Huynh đài không nhận ra tại hạ ư? Tên khất cái quay đầu lại cười đáp:

-Ô! Té ra là hiếu liêm công. Bửa nay tại hạ xin làm chủ nhân cùng tiên sinh uống một bửa cho thỏa thích. Mời tiên sinh vào đây uống đi! Hắn vừa cầm hũ rượu đưa ra. Tra Y Hoàng đón lấy hũ rượu bằng sành uống một hớp rồi cười nói:

-Chà! Rượu của huynh đài mời thật ngon! Khất cái lại bốc một miếng thịt trong mẻ giơ lên hỏi:

-Đây là thịt chó. Tiên sinh có ăn được không? Y Hoàng tuy cảm thấy dơ dáy, nhưng lại nghĩ thầm:

-Ta đã là tửu hữu của y, nếu khước từ là tỏ ra khinh thị y. Y Hoàng nghĩ vậy giơ tay ra đón miếng thịt cắn một miếng ăn thấy ngon quá. Hai người ngồi trên manh chiếu rách trong tòa phá miếu. Hũ rượu đưa qua đưa lại mỗi người uống một hớp. Thịt trong bát cũng thò tay ra bốc lấy mà ăn. Chỉ trong chốc lát rượu thịt đều hết sạch. Khất cái cười khanh khách nói:

-Đáng tiếc là ít rượu quá không đũ làm hiếu lâm công say té nhào. Y Hoàng hỏi:

-Nếu huynh đài cao hứng thì chúng ta đến tửu lâu uống nữa nhé? Khất cái đáp:

-Hay lắm! hay lắm! Hai người đưa tay nhau tới tửu lầu cạnh Tây Hồ kêu lấy rượu uống. Chẳng bao lâu Y Hoàng lại say mèm ngã lăn ra. Khi tỉnh rượu thì thấy tên khất cái đã đi đâu mất rồi.

Phi Lộ 3 -

Hai người đưa tay nhau tới tửu lầu cạnh Tây Hồ kêu lấy rượu uống. Chẳng bao lâu Y Hoàng lại say mèm ngã lăn ra. Khi tỉnh rượu thì thấy tên khất cái đã đi đâu mất rồi. Những chuyện trên đây xảy ra vào mấy năm cuối cùng đời Sùng Trinh nhà Minh. Mấy năm sau, quân Thanh vào quan ải lật đổ nhà Minh. Tra Y Hoàng không có ý tiến thủ chỉ ngồi ỳ trong nhà. Một hôm bỗng thấy quan binh dẫn bốn tên lính vào Tra phủ. Tra Y Hoàng vừa thấy bọn quan binh vào nhà liền giật mình kinh hãi cho là tai họa đến nơi. Ngờ đâu viên quan binh kia lại kính cẩn thi lễ nói:

-Tiểu nhân vâng lệnh Ngô tướng quân đưa chút lễ mọn này đến kính tặng tiên sinh. Tra Y Hoàng đáp:

-Giữa tại hạ và vị thượng quan của tướng quân chẳng những chưa từng có chuyện kết giao mà tại hạ không gặp ngài bao giờ. E rằng tướng quân nhận lầm người mất rồi. Viên tướng quân liền lấy bái thiếp ra. Trên tấm thiếp đại hồng viết:

-Kính bái Tra Y Hoàng tiên sinh, tự Kế Tả. Phía dưới ghi rõ:

-Vãn sinh là Ngô Lục Kỳ khấu đầu trăm lạy. Tra Y Hoàng tự hỏi:

-Ta chưa từng nghe thấy cái tên Ngô Lục Kỳ này bao giờ mà sao hắn lại đưa đồ lễ đến kính tặng? Lão trầm ngâm chưa kịp trả lời thì viên quan binh kia lại nói:

-Thượng quan của tiểu nhân có dặn thưa cùng tiên sinh. Chút lễ mọn này chẳng có chi đáng kể mong được tiên sinh thâu nạp. Hắn vừa nói xong bưng hai cái hộp tròn sơn son thếp vàng đặt lên bàn. Đoạn khom lưng cáo biệt rồi trở gót đi luôn. Y Hoàng mở một hộp ra thì thấy là ba ngàn lạng vàng. Còn trong hộp kia đựng sáu bình dương tửu. Bình rượu nào cũng giát minh châu và ngọc phỉ thúy trân quí phi thường! Tra Y Hoàng càng kinh hãi hơn, vội chạy theo để trả lại đô lễ. Nhưng viên binh kia là con nhà võ, cước trình rất mau lẹ, đã đi xa rồi. Tra Y Hoàng trong lòng buồn bả nghĩ thầm:

-Hoành tài đưa đến biết đâu là họa hay là phước? Phải chăng có kẻ nào muốn hại ta? Y liền gói hai hộp đồ lễ cẩn thận rồi cất vào mật thất. Tra gia vốn là một nhà cần kiệm, không cần dùng tới hoàng kim. Có đều Y Hoàng từng được nghe dương tửu là thứ rượu ngon mà không dám mở bình ra nếm thì triong lòng không khỏi có ý tiếc rẻ. Qua mấy bửa Tra gia vẫn không thấy chuyện gì khác lạ. Một hôm bỗng thấy có chàng công tử y phục cực kỳ hoa lệ tỏ ra dòng dõi quí phái. Chàng công tử này còn nhỏ tuổi cở 17,18 mà tinh thần quắc thước, khí vũ hiên ngang. Chàng đem tám gia nhân theo hầu. Vừa ngó thấy Tra Y Hoàng, chàng công tử liền quì xuống khấu đầu miệng hô:

-Tra thế bá! Tiểu điệt là Ngô Bảo Vũ xin ra mắt hế bá. Y Hoàng vội đở chàng dậy đưa vào nhà khách rồi hỏi:

-Tại hạ không dám nhận lãng cách xưng hô của công tử, xin công tử cho hay tên đại nhân là gì? Ngô Bảo Vũ đáp:

-Tên húy gia nghiêm là Ngô Lục Kỳ, hiện là Thủy Sư đề đốc ở Quảng Đông. Gia nghiêm sai tiểu

điệt tới đâuy kính mời thế bá đén Quảng Đông ở chơi mấy tháng cho thỏa lòng mong nhớ. Tra Y Hoàng đáp:

-Bửa trước tôn đại nhân đã ban cho lễ hậu, khiến Tra mổ băn khoăn trong dạ. Nói rõ ra lại mắc cở, tại hạ có giao du, tính lại hay quên, không nhớ đã được gặp lệnh tôn bao giờ. Tại hạ là kẻ thư sinh chưa từng giao kết với một vị quan nào hết. Mời công tử hãy ngồi chơi. Y Hoàng nói rồi chạy vào trong nhà sai bưng đồ lễ ra nói:

-Phiền công tử đưa hậu lễ này về, tại hạ thực tình không dám bái lĩnh. Y nghĩ thầm trong bụng:

-Ngô Lục Kỳ nào đây làm Đề Đốc ở Quảng Đông chắc hâm mộ thanh danh của mình, nên đem lễ hậu đến mời mình làm tân khách. Rồi y bụng bảo dạ:

-Người này tuy là quan to, song là bọn ưng khuyển cho Mãn Thanh để chà đạp người Hán, nếu mình nhận lễ vật của hắn là tự làm nhơ danh. Bụng nghĩ vậy nhưng không lộ vẽ gì ra ngoài mặt. Ngô Bảo Vũ nói: Lúc tiểu điệt ra đi, gia nghiêm đã dặn đi dặn lại phải mời cho được thế bá. Gặp trường hợp thế bá quên mất gia nghiêm thì đã có tín vật đây xin thế bá coi lại. Công tử cởi cái bọc trong tay ra thì chỉ thấy một mãnh áo cừu cũ kỹ. Y Hoàng vừa ngó thấy mãnh bào liền nhớ tới người khất cái vào lúc mưa tuyết trong nhà mình ngày trước. Y liền tỉnh ngộ lẩm bẩm:

-Té ra Ngô Lục Kỳ tướng quân là ông bạn rượu với ta ngày trước. Y Hoàng động tâm tự nhủ: Bọn Thát Đát chiếm đoạt giang sơn. Nếu được người tay nắm binh quyền dựng cờ khởi nghĩa tất bốn phương hưởng ứng ngay và có thể trục được quân Thát Đát ra ngoài quan ải cũng chưa biết chừng. Ngô Lục Kỳ mới gặp ta có một lần đã tỏ dạ quan hoài. Hắn nhớ cả đến một bửa ăn một manh áo thì không phải là hạng người vô lương tâm. Ta sẽ dùng đại nghĩa thuyết phục hắn. Bậc nam nhi lập công báo quốc là ở lúc này, ta có bị hắn giết cũng chẳng sao. Y nghĩ vậy liền theo công tử lên đường đi Quảng Châu. Ngô Lục Kỳ tướng quân ra tận ngoài xa mấy dặm để nghênh tiếp, thái độ rất cung kính, Ngô nói:

-Lục kỳ này trên con đường phiêu bạt tới Giang Nam, được Tra tiên sinh không khinh rẽ coi như tình bằng hữu, nào mời uống rượu nào tặng áo cừu. Đó là chuyện nhỏ,nhưng khi vào tòa phá miếu ghé miệng vào hũ mà uống, tay bốc thịt chó mà ăn. Đó mới là tình nghĩa bạn bè từ trong phế phủ. Lục Kỳ này nhân đó trong lòng phấn khởi nên có ngày nay. Lục Kỳ có làm nên gì cũng đều là của Tra tiên sinh ban cho. Tra Y Hoàng nói:

-Vãn sinh coi Ngô tướng quân hôm nay chẳng hơn gì khi tướng quân còn là một vị kỳ cái dầm mưa dãi gió. Ngô Lục Kỳ chưng hững đáp:

-Dạ dạ! Xin đa tạ tiên sinh. Tối hôm ấy trong tướng phủ Quảng Châu mở một bửa tiệc lớn. Ngô Lục Kỳ mời hết văn vũ quan viên đến dự. Hắn đặt Tra Y Hoàng ngồi vào ghế chủ tịch. Còn hắn ngồi mé dưới để bồi tiếp. Văn võ bá quan tỉnh Quảng Đông từ tuần phủ trở xuống thấy Đề Đốc đại nhân đối đãi với Tra Y Hoàng cực kỳ cung kính, trong lòng ai nấy đều lấy làm kỳ. Quan tuần phủ còn cho rằng Tra Y Hoàng là một vị khâm sai của triều đình phái đi vi hành để dò xét tỉnh Quảng Đông. Nếu không Ngô Lục Kỳ xưa nay tính tình cao ngạo có lý nào lại kính cẩn một vị thư sinh miền Giang Nam đến thế? Sau khi tan tiệc. Quan tuần phủ hỏi thăm Ngô Lục Kỳ:

-Vị quí khách này phải chăng là một đại viên của triều đình? Ngô Lục Kỳ tủm tĩm cười đáp:

-Lão huynh thật là người thông minh. Coi mặt mà bắt hình dong, 10 lần đoán trúng đến 9. Câu

nói này có ý trào phúng, bảo đối phương lần thứ 10 đoán sai trật. Nhưng quan tuần phủ tưởng mình đoán trúng và cho Tra Y Hoàng đúng là khâm sai đại thần. Hắn nghĩ bụng:

-Tra đại nhân đến phủ Đề Đốc chắc là có tình thân với y. Giữa Ngô đề đốc với ta vốn không ý hợp tâm đầu cho lắm. Nếu khâm sai đại nhân sau khi về kinh dâng bản tâu bất lợi cho ta thì thật là hõng bét. Hắn về phủ liền chọn một phần lễ trọng. Sáng sớm hôm sau đưa sang phủ Đề Đốc. Ngô Lục Kỳ ra tiếp khách nói:

-Hôm qua Tra tiên sinh say quá, bây giờ hãy còn ngũ chưa dậy. Vật của phủ đài tại hạ nhất định sẽ thay mặt trao lại cho tiên sinh. Phủ đài cứ yên lòng, đừng lo ngại gì hết. Quan tuần phủ nghe nói cả mừng, liền ngỏ lời cám ơn rồi cáo từ ra về. Không bao lâu tin này đồn đại ra ngoài. Ai cũng biết tuần phủ đại nhân đưa hậu lễ đến mừng Tra tiên sinh, liền tự hỏi:

-Không hiễu lai lịch Tra tiên sinh này ra sao, nhưng đến quan tuần phủ còn đưa hậu lễ, lẽ nào mình không đưa? Chỉ trong vài ngày, lễ vật trong phủ Đề Đốc chất cao như núi. Nhất nhất Ngô Lục Kỳ đều sai văn phòng thu nhận mà không cho Tra tiên sinh hay. Ngô Lục Kỳ hàng ngày ngoài lúc công sự ở nha môn, y lại ngồi tiếp Tra Y Hoàng uống rượu. Rượu được vài tuần, Tra Y Hoàng nói:

-Vãn sinh ở quí phủ quấy nhiễu lâu ngày, rất lấy làm cảm tạ mối thạnh tình của đại nhân. Sáng mai, vãn sinh xin cáo biệt trở về phương Bắc. Ngô Lục Ký đáp:

-Sao tiên sinh lại nói vậy! Tiên sinh xuôi Nam chơi há phải chuyện dễ dàng? Nếu tiên sinh không chịu ở lại ít nhất nữa năm thì tại hạ quyết không để tiên sinh ra về. Sáng mai tại hạ bồi tiếp thêm tiên sinh lên năm từng lầu ngắm cảnh. Thành Quảng Châu có nhiều danh lam thắng cảnhđi du ngoạn mấy tháng cũng không hết. Tra Y Hoàng mượn chén cả gan đáp:

-Giang sơn tuy đẹp nhưng đã đắm chìm vào tay di địch, đi coi càng tăng thêm nổi đau lòng. Ngô Lục Kỳ biến sắc nói:

-Tiên sinh say mất rồi! Bữa nay về nghĩ sớm một chút. Tra Y Hoàng nói:

-Buổi gặp gở ngày đầu, vãn sinh đem lòng kính mộ đại nhân là người hào kiệt trong cơn gió bụi mà kết tình hữu nghị. Ai ngờ vãn sinh nhận lầm người. Ngô Lục Kỳ hỏi:

-Sao lại nhận lầm người? Tra Y Hoàng đáp:

-Đại nhân là tay bản lãnh phi thường đã không vì nước vì dân ra sức, còn giúp kẻ bạo tàn làm điều tàn ác, cam bề tôi mọi cho bọn Thát Đát để chà đạp lên lương dân Đại Hán. Ngày nay mà đại nhân còn nhơn nhơn đắc ý, không biết hổ thẹn. Tra mổ không khỏi hối hận là đã kết bạn với đại nhân. Y Hoàng nói rồi đứng phắt dậy. Ngô lục Kỳ vội nói:

-Tiên sinh to tiếng để người ngoài nghe được là rước lấy vạ lớn! Tra Y Hoàng đáp:

-Tướng quân nay nắm binh quyền toàn tĩnh Quảng Đông. Chính là thời cơ tốt nhất để dựng cờ khởi nghĩa, Tướng quân chỉ hô lên một tiếng là bốn phương hưởng ứng. Dù đại sự không thành cũng khiến cho bọn Thát Đát phải bở vía. Tướng quân có làm nên một thời oanh liệt mới khỏi phụ lòng trời đã ban cho thần dũng sức địch muôn người. Ngô Lục Kỳ rót rượu ra bát uống một hơi cạn sạch, nói:

-Nghe tiên sinh nói, tại hạ khoan khoái vô cùng! Hắn giơ hai tay xé áo đánh roạt một cái. Vạt áo trước ngực bị xé toạt để hở đám lông đen xì trước ngực. Hắn vén đám lông lên, Y Hoàng trông rõ hàng chữ xâm vào da:"Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh". Tra Y Hoàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi:

-Thế này là nghĩa làm sao? Ngô Lục Kỳ sửa áo lại cẩn thận rồi đáp:

-Vừa rồi nghe lời hùng luận của tiên sinh, tại hạ rất lấy làm kính phục. Tiên sinh đã không kể gì đến đại họa tuẩn thân diệt tộc, phơi gan, mật chỉ điểm cho tại hạ, thì tại hạ khi nào dám dấu tiên sinh? Tại hạ trước là Tả hộ pháp của cái bang, hiện nay làm Hồng Kỳ hương chủ tại Hồng thuật đường trong Thiên Địa Hội thề đem bầu nhiệt huyết chống lại Thanh triều, khôi phục nhà Đại Minh. Tra Y Hoàng thấy trước ngực của Ngô Lục Kỳ có thích chữ liền tin ngay là sự thực, không nghi ngờ gì nữa. Lão nói:

-Té ra tướng quân mình ở nước Tào mà lòng để tại nhà hán. Vừa rồi tại hạ buông lời xúc phạm thật đắc tội. Ngô Lục kỳ cả mừng tự nhủ:

-Y Hoàng bảo ta mình ở đất Tào mà lòng để ở Hán tức là ví ta với Quan Vân trường. Hắn liền đáp:

-Lời tỷ dụ của tiên sinh tại hạ không dám nhận đâu. Tra Y Hoàng hỏi:

-Cái Bang là gì? Thiên Địa Hội là tổ chức như thế nào? Tại hạ chưa hiểu rõ mong tướng quân chỉ giáo. Ngô Lục kỳ đáp:

-Mời tiên sinh hãy dùng một chung rượu nữa rồi hãy từ từ nói chuyện. Mỗi người liền uống một chung, Ngô Lục Kỳ đáp:

-Cái Bang là một bang hội thành lập từ đời nhà Tống. Nó cũng là bang hội lớn nhất trên chốn giang hồ. Toàn thể anh em trong Cái bang đều là hành khất mưu sinh. Những người hào khí gia nhập Cái bang rồi liền chia hết của cải cho mọi người và cùng sống bằng nghề hành khất, đứng đầu là bang chúa, thứ nhì là Vĩ trưởng lão, kế đến là năm vị hộ pháp chia theo ngũ phương: Tiền, Hậu, Tả, Hữu và trung.Tại hạ làm Tả hộ pháp, thuộc hàng đệ tử tám túi trong bang, địa vị không còn thấp kém nữa. Sau vì có chuyện xích mích với vị trưởng lão họ Tôn rồi xảy cuộc đánh lộn. Lúc đó tại hạ say rượu lở tay đả thương y, thế là phạm tội bất kính bậc tôn trưởng, một tội nặng trong bang qui. Bang chúa lập tức mở cuộc thương nghị cùng bốn vị trưởng lão và đuổi tại hạ ra khỏi bang. hôm tại hạ vào quí phủ được tiên sinh mời uống rượu, chính là ngày tại hạ bị cách chức đuổi đi, trong lòng phiền muộn. May được tiên sinh chẳng những không khinh rẽ lại kết thành bằng hữu khiến cho tại hạ an ủi trong lòng. Tra Y Hoàng nói:

- Té ra là thế! Ngô Lục Kỳ nói tiếp:

-Mùa xuân năm sau, chúng ta gặp nhau ở Hồ Tây, tiên sinh hạ mình giao du và coi tại hạ như một kỳ cái trong thiên hạ. trước kia tại hạ vô cùng chán nãn nghĩ rằng cái bang đã chẳng dung tình, bạn hữu giang hồ còn đem lòng khinh rẽ, nên suốt ngày chỉ uống rượu say mèm. Tại hạ đã chắc chỉ bê tha rượu chè trong vài năm rồi say khước mà chết bỏ đời. Không ngờ Tra tiên sinh lại cho tại hạ là kỳ nam tử, khiến cho Ngô lục Kỳ này phấn khởi tinh thần. Nếu không có tiên sinh thì e rằng tại hạ chẳng còn ngày nào ngóc đầu lên được nữa, chẳng bao lâu quân Thanh xuống miền Nam. Khi đó trong lòng tại hạ vẫn còn phẩn kích, không hiểu thị phi mới đầu hàng

quân Thanh, lập chút công lao bằng cách tàn sát đồng bào. Mỗi khi tại hạ nghĩ đến trong lòng lại hổ thẹn vô cùng! Tra Y Hoàng nghiêm nghị nói:

-Hành vi này của huynh đài thật là tội lổi. Dù Cái Bang không dung, huynh đài đơn thân độc mã vùng vẫy giang hồ không được hay sao? Hay tự sáng lập ra môn hộ cũng được. Sao lại dùng đến hạ sách đầu hàng quân Thanh. Ngô Lục kỳ nói:

-Tại hạ ngu muội, vì khi đó chưa được tiên sinh dạy bảo, đã gây nên rất nhiều tội lổi, thật là đáng chết. Tra Y hoàng vừa dạ, gật đầu nói:

-Tướng quân đã biết lổi thì đem công chuộc tội vẫn chưa muộn. Ngô lục kỳ lại nói:

-Sau nhà Mãn Thanh thống nhất toàn quốc, tại hạ làm đến chức Đề Đốc. Trước đây hai năm, một hôm vào khoãng nữa đem, đột nhiên có kẻ lẽn vào phòng ngũ tại hạ hành thích. Nhưng thích khách không địch nổi tại hạ và bị bắt ngay. khi thắp đèn lên soi thì thích khách chính là người bị tại hạ đã thương ngày trước, tức Tôn trưởng lão. Y lớn tiếng thóa mạ, bảo tại hạ là kẽ đê hèn, cam tâm làm làm chó săn cho loài dị chủng. Y càng chửi càng hăng, câu nào cũng như đập vào trái tim tại hạ. Tại hạ nghe những lời y thóa mạ tự biết mình hành vi phản bội. Giữa lúc đêm khuya, càng hổ thẹn trong lòng, chỉ mong y chửi tàn nhẫn hơn nữa. Sau tại hạ thở dài, khai giải huyệt đạo cho y và bảo: "Tôn trưởng lão! Trưởng lão thóa mạ tại hạ như thế là phải lắm! Thôi trưởng lão đi đi!". Y lộ vẽ ngạc nhiên, rồi vượt cửa sổ chuồn đi. Tra Y Hoàng nói:

-Hành động này của tướng quân thật đáng khen! Ngô Lục Kỳ kể tiếp:

-Khi ấy trong nhà lao của nha Đề Đốc có rất nhiều hảo hán bị giam cầm về tội mưu phản Thanh triều. Sáng sớm hôm sau, tại hạ liền tìm cách buông tha bọn họ. Người thì tại hạ bảo là bị bắt lầm, kẻ thì tại hạ nói không phải là chính phạm, giảm tội nhẹ đi để phát lạc bọn chúng. Hơn một tháng sau, Tôn trưởng lão lại đến gặp tại hạ vào lúc nữa đêm, y hỏi ngay: "Phải chăng ông bạn đã sinh lòng hối lổi, nguyện ý phản Thanh để lập lại công? ". Tại hạ liền rút đao chặt cụt hai ngón tay đáp: "Ngô Lục kỳ này quyết tâm sửa đổi lổi lầm, từ nay nhất nhất nghe theo lời Tôn trưởng lão ". Ngô Lục Kỳ vừa nói vừa giơ bàn tay trái ra thì chỉ còn ba ngón, ngón trỏ và ngón cái đã bị chặt cụt. Ngô Lục Kỳ lại nói tiếp:

-Tôn trưởng lão thấy tại hạ thành tâm nguyện ý và biết rõ tại hạ tuy tánh tình lổ mãng, nhưng chẳng bao giờ nói rồi lại nuốt lời. Lão lền bảo: "Hay lắm! Để Tôn mổ về trình lại với bang chúa chờ người định đoạt". Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Mười hôm sau, Tôn trưởng lão lại đến kiếm tại hạ, nói cho hay là Bang chúa cùng bốn vị trưởng lão đã thương nghị và quyết định thu tại hạ trở về bản bang, bắt đầu cho làm đệ tử một túi. Ngô Lục kỳ lại kể tiếp:

-Cái Bang cùng Thiên Địa Hội đã giao ước cùng nhau đồng tâm hiệp lực phản kháng Thanh triều, khôi phục nhà Minh. Thiên Địa Hội là một hội do Trần Vĩnh Hoa tiên sinh, thủ hạ của Trịnh quốc sư ở nước Thái Nhượng sáng lập ra. Mấy năm nay trở nên rất hưng thịnh nhất là trong vùng Phúc Kiến, Triết Giang và Quảng Đông. Tôn trưởng lão đã dẫn tại hạ đến ra mắt Trần tiên sinh và giới thiệu cho vào Thiên Địa Hội. Trần tiên sinh sau khi điều tra trong vòng một năm giao cho tại hạ làm mấy việc trọng yếu. Tiên sinh thấy tại hạ dốc dạ trung thành, chẳng ở hai lòng, nên mới đây phong cho chức Hồng Kỳ hương chủ ở Hồng Thuận Đường. Tra Y Hoàng tuy không hiểu lai lịch Thiên Địa Hội. Nhưng một nhân vật có Quốc tính ở Đài Loan là

Trịnh Thành Công người ta thường kêu là Quốc tính gia Trịnh đại soái là một nhân vật trung dũng. Trịnh Thành Công chỉ cần một đạo quân cũng vẫn chống chọi Thanh triều nên người thời bấy giờ ai cũng cực kỳ kính trọng. Nếu Thiên Địa Hội lại do thủ hạ của Trịnh đại soái là Trần Vĩnh Hoa sáng lập ra dĩ nhiên là đồng đạo rồi. Ngô Lục ký lại nói:

-Năm trước Quốc tính gia Trịnh đại soái dẫn quân vây đánh thành Kim Lăng, đáng tiếc vì người ít địch nhiều nên không địch nổi phải rút lui về Đài Loan, song còn lưu lại ở ba tỉnh Giang, Triết, Phúc Kiến một số quân binh cũ không phải là ít.Trần tiên sinh cùng những bạn thanh khí, tổ chức Thiên Địa Hội này. Thiên Địa Hội dùng hai câu khẩu hiệu là "Thiên phụ địa mẫu" và "Phản Thanh phục Minh" hàng chữ này được thích vào trước ngực của những người nhập hội. Tra Y Hoàng mừng rỡ, uống cạn thêm hai chung rượu rồi nói:

-Hành vi của huynh đài mới không hổ là kỳ nam tử trong đời. Ngô Lục Kỳ đáp:

- Tại hạ không dám lãnh thụ năm chữ "Thiên hạ kỳ nam tử" mong Tra tiên sinh vui lòng nhìn nhận tại hạ làm bằng hữu thì Ngô này lấy làm sung sướng vô cùng! Tra Y Hoàng nói:

-Tra mỗ là kẻ thứ dân, chẳng bổ ích gì cho dân cho nước. Tại hạ cũng mong tướng quân có một ngày kia thời cơ hành động, gây nên phong trào kháng Thanh thì Tra mỗ xin đầu quân để đóng góp chút sức mọn ở dưới trướng. Bắt đầu từ hôm ấy, Tra Y Hoàng ở trong phủ Ngô Lục Kỳ cùng y mỗi ngày thương nghị kế hoạch chống Thanh. Ngô Lục Kỳ còn nói chuyện Thiên Địa Hội đang liên lạc với Ngô Tam Quế ở Vân Nam. Mưu cùng nhau đồng thời phát động. Đầu tiên là quét sạch mặt Tây Nam xong rồi mới tính chuyện phạt Bắc. Tra Y Hoàng làm tân khách trong phủ Ngô Lục Kỳ đến 6,7 tháng thì mới về nhà. Tra Y Hoàng biết rõ Huỳnh Tôn Hy và Cố Viêm Võ đều có chí khôi phục nhà Minh, hai vị này cũng chạy chọt bốn phương tụ họp anh hùng hào kiệt trong thiên hạ lo mưu phản Thanh. Vì vậy y kể hết mọi việc cho hai người nghe. Huỳnh Tôn Hy ngồi trên thuyền thuật lại đầu đuôi cho Lã lưu Lương nghe, rồi nói:

-Việc này nếu bị tiết lộ thì tất bọn Thát Đát sẽ hạ thủ trước. Y Hoàng tiên sinh cùng Ngô tướng quân bị giết mà cả họ, mà công cuộc phản Thanh sẽ bị gãy mất những tay rườn cột. Lã Lưu Lương nói:

-Ngoại trừ ba người chúng ta đây, vụ này quyết không thể hở môi. Dù chúng ta có gặp Tra Y Hoàng tiên sinh cũng không nên nhắc đến tên hiệu của Ngô tướng quân ở Quảng Đông. Huỳnh Tôn Hy nói:

-Vậy là phải lắm! Y Hoàng tiên sinh cùng Ngô tướng quân đã có mối liên hệ như vậy mà hiện nay các vị đại thần trong triều lại đang đối đãi với Ngô tướng quân rất ân cần. Ngô tướng quân chịu xuất tịch sở tấu bênh vực Y Hoàng tiên sinh, tất triều đình cũng phải nể mặt. Lã Lưu Lương nói:

-Huỳnh huynh nói phải lắm! Có điều còn hai người kia là Lục Kỳ và Phạm Tương tại sao cũng ở vào trường hợp như Y Hoàng tiên sinh được miễn tội và đình cứu? Hay là hai người đó cũng có thế lực gì ở trong triều bênh vực cho? Huỳnh Tôn Hy đáp:

-Ngô tướng quân đã dùng sớ bênh vực Y Hoàng tiên sinh mà chỉ nói tới một người e rằng triều đình sinh nghi, nên kèm luôn hai người kia vào thêm cho có lẽ công bằng, cũng chưa biết chừng. Lã Lưu Lương cười nói:

-Nếu vậy thì lúc này muốn điều tra lại tính mạng của hai vị Lục và Phạm cũng rất khó lòng. Cố Viêm Võ gật đầu đáp:

-Những danh sĩ ở Giang Nam bảo toàn thêm được vị nào tức là giử thêm được phần nguyên khí. Câu chuyện giữa ba người là việc bí mật. Lúc này thuyền đang ở khúc sông Vận Hà, trong khoang sau chỉ có ba mẹ con họ Lữ. Huỳnh Tôn Hy lại hạ thấp giọng nói rất khẽ, tưởng không còn ai nghe được. trong thuyền không có tường vách, vậy còn sợ gì câu tai vách mạch rừng? Không ngờ Cố Viêm Võ vừa ngớt lời, bất thình lình trên đầu có tiếng cười the thé nổi lên! Ba người giật mình kinh hãi, đồng thanh quát hỏi:

-Ai đó? Nhưng không thấy phản ứng gì đáp lại. Ba người ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng tự hỏi:

-Chẳng lẽ có ma quái thật chăng? Cả ba người nghe rõ tràng cười the thé hiển nhiên từ trên đầu phát ra. Trong ba người này, Cố Viêm Võ lớn mật hơn hết. Lão có học qua đôi chút võ công tự vệ. Cố Viêm Võ vừa coi chừng vừa cho tay vào bọc móc lấy lưỡi dao trủy thủ. Lão mở cửa khoang bước ra đầu thuyền chú ý nhìn lên mui thì đột nhiên một bóng đen nhoai mình vọt tới. Cố Viêm Võ quát hỏi:

-Ai? Đồng thời vung đao trủy thủ đâm vào bóng đen. Bổng lão cảm thấy cổ tay đau nhói dường như bị một cái khâu sắt xiết chặc. Kế đó sau lưng cũng tê chồn. Lão bị đối phương điểm trúng huyệt đạo. Lưỡi đao trủy thủ rời khỏi tay. Người lão cũng bị đẩy vào trong khoang thuyền. Huỳnh Tôn Hy cùng Lã Lưu lương thấy Cố Viêm Võ bị người đẩy ngược trở vào và sau lưng lão có một hán tử áo đen đứng sừng sững. Người này thân thể cao lớn, khoé miệng nở nụ cười đanh ác. Tuy gã không cầm khí giới, nhưng tay to chân dài. Hiển nhiên là con người có bản lãnh. Lã Lưu lương hỏi:

-Các hạ sấn vào đây trong lúc đêm khuya là có dụng ý gì? Đại hán cười lạt đáp:

-Còn dụng ý gì nữa! Ba người các ngươi khiến cho lão gia thành quan to, phát tài lớn rồi! Ngô Lục kỳ làm phản, Tra Y Hoàng cũng muốn làm phản. Ngao Thiếu Bảo mà được tin mật báo này tất nhiên là ta có được trọng thưởng. Ha ha! Ba vị hãy theo ta lên Bắc Kinh sẽ rõ. Lã, Cố, Huỳnh ba người ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

-Bọn mình nói chuyện riêng với nhau giữa lúc canh khuya ở trong thuyền làm lụy đến Ngô tướng quân là hư việc lớn. Lã Lưu Lương hỏi:

-Các hạ nói gì vậy? Bọn tại hạ chẳng hiểu chi hết. Các hạ muốn vu hãm người ngay thì cứ việc mà làm. Còn định bắt quàn vào người ngoài là không được đâu. Lão đã quyết định chủ ý chờ lúc đại hán không kịp đề phòng thì liều chết với gã, hay ít ra bị gã giết đi thì cũng không còn ai đâu mà đối chứng. Đại hán cười khẩy một tiếng rồi đột nhiên nhảy xổ tới, vung chỉ nhanh điểm vào trước ngực Lã Lưu Lương và Huỳnh Tôn Hy. Lã, Huỳnh lập tức không nhúc nhích được nữa. Đại hán ra chiều đắc ý cười ha hả, hô:

-Các vị thị vệ! Vào cả khoang thuyền đi! Phen này chúng ta lập được công lớn rồi! Mấy người ở đáng sau lái đồng thanh dạ một tiếng, đoạn bốn tên tiến vào. Tên nào cũng ăn mặc theo kiểu nhà đò, nổi lên tràng cười khanh khách. Cố Viêm Võ, Huỳnh Tôn Hy, Lã lưu Lương ba người ngơ ngác nhìn nhau. Chẳng ai ngờ bọn này lại là thị vệ trong triều đã hóa trang để gạt mình. Chúng giả làm thuyền phu thì dĩ nhiên đã đứng bên ngoài nghe lõm hết. Huỳnh Tôn Hy và Lã Lưu Lương bị gạt đã đành, Nhưng Cố Viêm Võ trong mười mấy năm nay khắp cỏi Thần Châu

chổ nào cũng có vết chân, đi tới đâu giao kết anh hùng hào kiệt tới đó. Nhãn quan lão luyện nào phải kém cỏi gì mà không nhìn ra mấy tên thuyền phu này? Bỗng nghe một tên thị vệ hô:

-Nhà đò! Hãy quay thuyền trở lại Hàng Châu. Nếu xảy ra chuyện gì thì là tự ngươi đó. Hãy coi chừng cái mạng chó má của nhà ngươi! Một lão gia ở đằng lái đáp:

-Xin vâng! Cố Viêm Võ nhớ lại, lão bẻ lái là một lão già cở sáu, bảy chục tuổi. Lúc mướn thuyền, Cố đã nói chuyện với lão này thấy lão mặt mũi dăn deo lại lưng gù. Đúng lão là một lão già thành thực chất phát, nên không nghi ngờ gì nữa. Cố Viêm Võ nghĩ vậy liền trách: Đáng trách mình chỉ cùng Huỳnh, Lữ cao đàm hùng biện, sơ ý để bị hãm vào vòng nguy hiểm mà không hay biết. Đại hán áo đen hiển nhiên là thủ lãnh bọn này. Gã ngồi xuống sập thuyền. Bốn người kia đứng thõng tay, vẽ mặt rất cung kính. Đại hán áo đen nói:

-Chúng ta có đũ bằng chứng về Ngô Đề Đốc ở Quảng Đông âm mưu tạo phản. Bây giờ phải kịp đi Hải Ninh bắt lão họ Tra. Ba tên phản tặc này dù quật cường đến đâu cũng chẳng thể trốn tránh được.Có điều phải đề phòng bọn chúng uống thuốc độc hoặc nhãy xuống sông tự vẫn. Vậy các vị mỗi người phải giử một tên. Nếu để xẩy ra chuyện bất trắc thì mối liên can không phải là nhỏ. Ba tên kia đáp:

-Da! Bọn tại hạ xin kính cẩn tuân lời căn dặn của Qua quản đới. Nguyên tên quản đới này họ Qua tên Giai, người Mãn Châu. Qua Giai lại nói:

-Khi vào tới kinh ra mắt Ngao thiếu bảo, các vị chẳng lo gì không được thăng quan phát tài. Một tên thị vệ cười đáp:

-Đây toàn là công ơn của Qua quản đới tài bồi cho. Ba người trong bọn tại hạ làm gì đáng hưởng được phúc phận đó? Qua Giai cười khành khạch chưa kịp trả lời thì đầu thuyền có tiếng cười hô hố rồi nói:

-Cả bọn bốn người các ngươi đều không đáng hưởng phúc phận này. Qua Giai ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

-Thằng cha này xem chừng bãn lãnh rất là lợi hại! Hắn lên tới đầu thuyền mà không phát ra một tiếng động nào. Soạt một tiếng! Bốn tên thị vệ rút đơn đao ở sau lưng ra, đồng thời lảng tránh sang một bên đề phòng địch nhân liệng ám khí qua cửa khoang thuyền. Ỷ mình võ công cao cường, Qua Giai thường không đeo binh khí bên mình. Bây giờ đành bóc một miếng ván thuyền chuẩn bị cự địch. Bỗng nghe đánh "vù" một tiếng! Hai cánh cửa khoang thuyền tung ra nhắm đập vào mặt hắn. Qua Giai bụng bảo dạ:

-Hiển nhiên không phải là cường địch đã dùng tay liệng cánh cửa vào vì trước khi cánh cửa vọt ra không nghe tiếng gã đập cửa. Đây là chưởng lực cách không hất bắn ra. Nếu vậy nội lực của đối phương thật là ghê gớm! Hắn liền vận kình lực vung tấm ván thuyền lên gạt hai cánh cửa rớt xuống. Bỗng thấy một chàng thư sinh xuất hiện ngay trước cửa khoang. Chàng chắp tay để sau lưng, nét mặt tươi cười. Thái độ rất ung dung. Qua Giai tuy gạt được cánh cửa khoang thuyền nhưng cánh tay mặt tê nhức vì bị đụng mạnh. Hắn lớn tiếng quát:

-Các quan trong này đang tra án. Ngươi biết điều thì lánh cho xa. Người thư sinh cười hỏi: Bằng không biết điều thì sao? Chàng vừa cất bước tiến vào khoang thuyền, bỗng thấy đao quang lấp loáng hai thanh đơn đao nhằm hai bên tả hữu chém tới. Bãn lĩnh của hai tên thị vệ này cũng

không phải hạng kém cỏi. Hai chiêu đao của chúng vừa mau lẹ vừa mãnh liệt. Thư sinh lạng người đi sấn về phía Qua Giai. Chàng vung chưởng lên đánh xuống đỉnh đầu hắn. Qua Giai đưa tay trái lên gạt. Đồng thời hắn vung quyền bên phải đánh ra thật mạnh. Chàng thư sinh vung chân trái đá ngược lại trúng vào trước ngực của một thị vệ. Tên thị vệ rú lên một tiếng, máu tươi phun ra òng ọc. Giữa lúc ấy mấy tên thị vệ kia đều vung đao lên vừa đâm vừa chém. Chàng thư sinh kia thấy địa thế trong khoang thuyền đã chật hẹp lại thêm ba lão Cố, Huỳnh, Lữ làm cho vướng víu chân tay, liền thi triển cầm nã công phu. Bỗng nghe đánh "cắc" một tiếng. Một thị vệ nữa lại bị chàng đánh gãy cổ. Qua Giai phóng chưởng đánh tới sau gáy thư sinh. Chàng thư sinh nghe tiếng gió để nhận định chiêu thức rồi xoay tay lại phóng chưởng. hai chưởng đụng nhau bật lên tiếng "binh" rùng rợn. Qua Giai bỗng thấy mắt tối sầm lại. Lưng hắn đập mạnh vào vách thuyền. Lập tức thuyền bị lủng một chổ. Chàng thư sinh sợ bọn Cố Viêm Võ bị thương vội tung hai tay đánh vào trước ngực hai tên thị vệ còn sống sót. Một tiếng "rắc rắc" vang lên! hai gã bị gảy hết xương sườn. Chàng thư sinh quay mình lại thấy Qua Giai giơ tay trái liệng tấm ván xuống sông Vận hà, kế đó hắn vọt người chuồn ra qua chở thủng ra ngoài. Chàng thư sinh thấy Qua Giai muốn trốn liền quát lớn:

-Chạy đâu cho thoát? Đồng thời chàng phóng chưởng đánh ra. Nhưng khi phát chưởng sắp trúng sau lưng Qua Giai không ngờ gã phóng cước đá ngược lại. Phát chưởng của chàng đập trúng gan bàn chân hắn. Chưởng lực bị hất tung lên. Qua Giai nhãy một cái xa mấy trượng. Hắn chịu chân trái vào miếng ván thuyền để mượn đà lao người về phía trước. Kể ra thế lao này, hắn cũng không nhãy lên tới bờ được. Nhưng may thay! Bờ sông có một cây liễu cành rũ xuống nước. Qua Giai liền nắm lấy lộn người lên trên ngọn cậy vọt vào bờ. Chàng thư sinh thấy tình thế khó lòng đuổi kịp, không khỏi than thầm:

-Hõng bét! Chàng vội lượm thanh đơn đao trong khoang thuyền nhắm liệng tới sau lưng Qua Giai, nhưng hắn đã chạy xa rồi. Thanh đơn đao bay vòng vèo rồi bên nặng bên nhẹ rơi xuống đất, cách sau lưng Qua Giai chừng hơn một trượng. Chàng thư sinh vội hô:

-Nhà đò mau áp thuyền vào bờ! Chàng định bụng:

-Dù hắn có chạy đến bên trời góc biển cũng phải đuổi tới cùng, giết cho bằng được tiểu tặc này đi để bịt miệng. Nhờ ánh trăng. bỗng chàng thấy rõ một bóng đen xì bay vọt đi như con trường xà, nhanh hơn điện chớp, bắn thẳng đến sau lưng Qua Giai. Bỗng nghe Qua Giai rú lên một tiếng khũng khiếp. Một bóng đen dài đã đâm trúng sau lưng cắm chặc người hắn xuống đất rồi bóng đen vẫn còn lung lay không ngớt. Chàng thư sinh kinh hãi vừa mừng thầm. Chàng chú ý nhìn lại thì thấy bóng đen đó chính là một cây sào trúc dùng để đẩy thuyền. Chàng thư sinh động tâm nhãy về đàng lái thì chỉ thấy một mình ông lão lái thuyền, ngoài ra chẳng còn người nào khác. Chàng thư sinh liền nhìn lão xá dài nói:

-Đa tạ lão anh hùng ra tay viện trợ. Bằng không thì hõng việc lớn. Lão lái thuyền lim dim cặp mắt hỏi:

-Khách quan! Khách quan nói gì? Lão không hiểu. Chàng thư sinh nhắc lại:

-Đa tạ lão anh hùng vì lòng trượng nghĩa mà ra tay tương trợ. Lão lái thuyền hỏi:

-Lão ưng ư? Đêm tối chim ưng không ra, trừ phi nó là con cú mèo. Chàng thư sinh tự hỏi:

-Chẳng lẻ người liệng con sào vừa rồi không phải là lão? Vậy, vị đại anh hùng vừa rồi ra tay viện

trợ là người khác không muốn lộ diện nên đã ẩn thân lánh đi rồi chăng? Chàng trở vào khoang thuyền giải khai huyệt đạo cho bọn Cố, Huỳnh, Lữ, rồi liệng xác chết bốn tên thị vệ xuống sông. Huỳnh Tôn Hy thắp đèn lên rồi hỏi họ tên chàng thư sinh thì chàng cười đáp:

-Tiện danh vừa rồi được tiên sinh nhắc tới. Tại hạ họ Trần tên gọi Vĩnh Hoa.

Hồi 1 - Chốn Phồn Hoa Bạo Khách Lẫn Vào

Từ đời xưa, thành Dương Châu đã nổi tiếng là một nơi phồn hoa đô hội. Người ta đã có câu: Lưng đeo mười vạn quan tiền. Phen này quyết cưỡi hạc lên miền Dương Châu. Sau khi Tùy Dạng Đế khơi sông Vận Hà, muốn đi miền Biện, Triết đều do đường thủy đạo này. Thành Dương Châu ở khoảng giữa sông Vận Hà nên càng náo nhiệt. Đời Minh, Thanh, nơi đây qui tụ những nhà buôn bán lớn và trở thành một thị trấn phồn thịnh vào bậc nhất thiên hạ. Về triều Khang Hy nhà Mãn Thanh, phường Minh Ngọc trên bờ Tây Hồ đất Dương Châu còn là nơi tụ hội những danh kỹ lầu xanh. Một hôm gặp tiết cuối xuân, đèn còn thắp sáng tỏ, những tiếng đờn, sáo, tiếng cười đùa, xen lẫn những tiếng sai quyền hành lệnh, cùng tiếng hát hãm rượu nổi lên tưng bừng náo nhiệt trong ngỏ tại phường Minh Ngọc. Thật là chốn âu ca, trong cảnh tượng thanh bình. Đột nhiên năm, sáu người lớn tiếng quát từ phía Nam và mé Bắc phường Minh Ngọc vọng vào:

-Những quân đê tiện, chó chết, cùng phường làng chơi kỹ nữ hãy nghe đây: Bọn ta đến đây tra xét một tên can phạm, không quan hệ gì đến người ngoài. Vậy ai nấy im miệng, không được la ó om xòm hoặc làm nhốn nháo. Kẻ nào không tuân lịnh hãy giử vững cái đầu. Sau tiếng quát phường Minh Ngọc lập tức im lặng. Nhưng chỉ trong khoãnh khắc, tiếng đàn bà con gái la hoảng xen lẫn tiếng đàn ông dức lát náo loạn cả lên. Trong viện Lệ Xuân, phường Minh Ngọc đang bày yến tiệc. Mười tay đại điếm thương ngồi ở ba bàn. Mỗi người cặp kè một ả kỹ nữ. Vừa nghe tiếng quát, ai nấy sắc mặt tái mét, xôn xao hỏi:

-Chuyện chi vậy?

-Phải chăng quan phủ đến tra án? Đột nhiên có tiếng đập cửa ầm ầm như trống thúc. Bọn nô tỳ sợ hãi cuống quít, chẳng hiểu có nên mở cửa hay không? Tiếp theo nghe đánh “sầm” một tiếng, cổng lớn đã bị đạp mở toang ra. Mười bảy, mười tám tên đại hán ùa vào. Tên nào cũng nai nịt gọn gàng, đầu bịt vải trắng, lưng thắt đai xanh. Tay chúng đều cầm binh khí, hoặc cương đao, hoặc thiết xích, hoặc thiết côn sáng loáng. Bọn điếm thương vừa thấy những đại hán này, đã nhận ra ngay là những tay anh chị trong nghề buôn hàng lậu thuế. Nên biết thời bấy giờ, buôn bán phải chịu thuế má rất nặng. Người nào chạy hàng lậu trốn thuế liền được một dịp phát tài lớn. Thành Dương Châu là nơi chứa hàng để tản đi các mặt trong miền Giang Bắc. Nhưng đây cũng là nơi tụ tập của phường Vong Mạng. Chúng kết thành đoàn để hành nghề. Bọn này rất hung hăng. Khi gặp đại đội quan quân chúng liền chạy tán loạn. Còn tiểu đội quan binh mà ra giọng phách lối là chúng rút binh khí để chống cự ngay. Quan địa phương cũng làm ngơ không muốn can thiệp vào. Bọn điếm thương chỉ biết những tay anh chị này là phường buôn lậu, chẳng bao giờ cướp đoạt khách thương hay gây chuyện rắc rối. Bửa nay bỗng chúng sấn vào phường Minh Ngọc làm cho họ phải hoang mang kinh hãi. Một lão cở ngoài năm mươi tuổi lớn tiếng ra lệnh:

-Những người trong nhà dều phải ra ngoài hết và đứng yên không được nhúc nhích. Bọn điếm thương cùng kỹ nữ thấy chúng dữ dội như hung thần liền khiếp sợ cuống quít, đều đứng cả lên không ai dám trái lệnh. Mấy cô kỹ nữ nhát gan sợ quá khóc òa lên. Lão già lại quát:

-Cả những khách chơi cùng kỹ nữ tại các phòng khác cũng phải ra ngoài cho hết, không ai được

ở lại trong phòng. Tiếng quát chấn động của lão khiến mọi người phải ù tai. Bọn thủ hạ của lão chạy đi lùng khắp hết các phòng. Hễ khách làng chơi hay kỹ nữ chậm chân một chút chưa chạy ra kịp đều bị đá đít hoặc bị bạt tai. Một số làng chơi cùng kỹ nữ chưa kịp vận quần áo tề chỉnh, trông lôi thôi lếch thếch rất buồn cười. Lão già lại quát hỏi:

-Bọn chúng đã ra hết chưa? Một tên anh chị khác đáp:

-Dạ dạ! Mọi người đã ra hết cả rồi... Đột nhiên trong căn phòng mé Đông có người dõng dạc quát hỏi:

-Tên nào ở đâu lớn mật dám tới đây la hét ngang tàng, quấy rối cuộc mua vui của lão gia! Muốn chết thì vào đây! Bọn anh chị tức giận lớn tiếng thóa mạ:

-Con bà nó! Tên cẩu tặc nào mà dám cả gan đến thế? Lập tức ba đại hán cầm cương đao sừng sực chạy tới căn phòng mé Đông. Tiếp theo những tiếng la, tiếng rú vang lên...Ba đại hán kia bị hất bắn ngược trở ra ngã lăn xuống đất. Một tên đại hán bị cương đao đập vào trán, toé máu rồi ngất xỉu. Những tên anh chị này đều là người hung hãn không sợ chết. Sáu tên nữa liền vọt tới căn phòng kia. Lại mấy tiếng la inh ỏi nổi lên. Cả sáu tên đều bị đá ngã lăn xuống không đứng dậy được. Nhưng chúng chỉ lên tiếng thóa mạ chớ không ai dám xông tới căn phòng kia nữa. Lão già không nhịn được, tay chắp sau lưng dõng dạc lên tiếng:

-Các hạ quả là bản lãnh cao thâm. Xin cho hay tôn tính đại danh. Người trong phòng nghe lão già hỏi vậy chẳng những không trả lời còn cất tiếng thóa mạ: Gia gia ngươi họ gì là ta ở họ ấy. Tên tiểu tử kia ngươi quên cả họ tên của ông nội ngươi rồi ư? Một ả kỹ nữ vào trạc ba mươi tuổi đứng gần đó nghe người trong phòng nói vậy, bất giác nổi lên tràng cười khanh khách. Một hán tử ở phe bán đồ lậu nhảy xổ tới tát thị hai cái khiến cặp mắt thị nhảy đom đóm, trào cả nước mắt nước mũi ra. Đại hán vừa tát vừa quát mắng:

-Mẹ kiếp! con đĩ thối tha này! Ngươi cười gì vậy? Ả kỹ nữ sợ quá không dám nói nữa. Đột nhiên từ trong nhà đại điện bên cạnh, một thằng nhỏ cở 12,13 tuổi lớn tiếng thóa mạ:

-Quân đê tiện! Phường khốn kiếp! vì lẽ gì ngươi đánh má má ta tàn nhẫn như vậy? Ngươi ra khỏi nhà này là bị sét đánh cháy tay và lưỡi. Ngươi nuốt máu vào làm cho ruột gan tan nát. Gã tiểu tử tuy còn nhỏ tuổi mà nỏ mồm thóa mạ không tiếc lời. Miệng gã thốt ra một tràng dài không biết bao nhiêu là câu ác độc. Gã đại hán tức giận vô cùng, vươn tay ra bắt thằng nhỏ. Thằng nhỏ này chuyển động thân hình rất mau lẹ. Bóng người vừa lấp loáng gã đã đến đứng ẩn sau lưng một tên điếm thương. Đại hán phóng tay đẩy gã điếm thương té xuống. Tay mặt gã vung quyền nhắm đánh vào sau lưng thằng nhỏ một đòn thật nặng. Ả kỹ nữ đứng tuổi thấy vậy la hoảng:

-Xin đại gia tha mạng cho gã. Mụ biết rằng thoi quyền đại hán mà đánh trúng lưng thằng nhỏ tất thằng nhỏ sẽ bị thương. Không ngờ thằng nhỏ này lẫn tránh rất mau lẹ.Gã lún người xuống chui luồn qua háng gã đại hán. Đồng thời gã vương tay bóp lấy âm nang hắn mà bóp thật mạnh. Đại hán bị đau thét lên "ầm ầm". Đại hán thấy thằng nhỏ vừa tránh khỏi vừa bóp âm nang làm cho mình đau đớn thì tức giận vô cùng! Không nơi tiết hận, hắn vung quyền đấm vào mặt ả kỹ nữ đứng tuổi đánh "bốp" một cái. Thoi quyền giáng xuống mạnh quá trúng mặt ả kỹ nữ khiến thị phun máu tươi ra rồi ngất xỉu té xuống. Thằng nhỏ thấy mẹ bị thương nặng, quên cả sợ hãi. Gã liều mình nhãy tới bên mẫu thân lớn tiếng vừa la vừa gọi:

-Trời ơi! Má má! Đại hán vẫn chưa nguôi giận túm lấy sau gáy thằng nhỏ nhất bổng lên, toan vung quyền đánh gã, thì lão già bỗng quát lên:

-Đừng rắc rối nữa! Buông gã ra đi! Đại hán không dám trái lịnh lão già liền đặt thằng nhỏ xuống, nhưng hắn cũng phóng cước đá đít thằng nhỏ một cái thật mạnh khiến người gã lăn lóc, rồi đập vào tường đánh "binh" một tiếng. Lão già ngó đại hán ra chiều tức giận. Đoạn gã quay mặt về phía cửa phòng dõng dạc giải thích:

-Bọn tại hạ là đệ tử ở Thanh Bang đi truy tầm một tên đồ đệ phản nghịch. Bọn tại hạ được tin tên đó ẩn mình ở trong phường Minh Ngọc này vì thế mới tới đây tầm nả. Tệ bang cùng các hạ vốn không quen biết lại không thù oán, cớ sao các hạ làm khó dễ với tại hạ. Người ta có câu: Nước sông không vi phạm nước giếng. Vậy mà các hạ thốt ra các lời vô lễ một cách phi lý, xin các hạ cho biết tên tuổi để khi tệ bang chúa tra hỏi mà biết đường phúc đáp. Người trong phòng cười nói:

-Các ngươi truy nả đồ đệ phản nghịch thì mặc kệ các ngươi chứ có liên can gì đến ta? Ta đang hành lạc ở trong này, các ngươi đã biết nước sông không phạm tới nước giếng thì đừng quấy nhiễu để ta khỏi cụt hứng.

-Lão già tức giận nói:

-Trên chốn giang hồ tại hạ chưa thấy ai vô lý như các hạ. Người trong phòng lạnh lùng đáp:

-Ta vô lý cũng chẳng liên can gì tới ngươi. Chẳng lẽ ngươi có bà chị chưa chồng muốn với ta làm rễ để kêu bằng thư phu? Giữa lúc ấy có ba người từ phía cửa ngoài len lén đi vào. Coi cách ăn mặc của chúng cũng giống phường buôn lậu. Một tên thân thể to lớn, còn hai tên gầy khẳng gầy kheo. Nhưng cả ba đều lộ vẽ dũng mãnh. Một gã gầy nhom tay cầm liễn tử thương khẽ hỏi:

-Lai lịch thằng cha này thế nào? Lão già lắc đầu đáp:

-Ta đã hỏi họ tên nhưng hắn không chịu nói. Không chừng gã họ Thôi trốn tránh trong phòng hắn cũng nên. Hán tử gầy nhom vung cây liễn tử thương một cái. lão già cũng rút cặp đoản kiếm dài chừng hơn thước ở sau lưng ra. Đột nhiên cả bốn người nhất tề xông vào phòng. Tiếp theo là những tiếng khí giới chạm nhau vang lên. Trong phòng đã diễn ra một cuộc chiến đấu ác liệt. Hán tử thân hình cao lớn dùng cây trúc tiết cương tiên làm binh khí. Mỗi khi hắn vung cây tiên rắc rắc là đồ vật trong phòng bị đập vở tan tành. Lệ Xuân viện là một trong bốn đại viện tại phường Minh Ngọc. Những đồ đạc treo trong mỗi phòng ở viện này đều được chế tạo một cách rất tinh vi. Bàn bằng gổ lê, giường bằng gổ màu hồng. Những tiếng choang choảng tiếp tục vang lên không ngớt. Lão già béo ỵ mặt đầy những thịt run bần bật. Miệng lão niệm Phật tựa hồ trong lòng đau xót. Bốn tên hán tử quát tháo om xòm. Còn người khách ở trong phòng vẫn lẳng lặng không nói nữa lời. Những người ở ngoài sãnh đường cũng đều đứng tận đàng xa mà ngó lại, họ không dám tới gần vì sợ vạ lây. Tiếng binh khí chạm nhau choang choảng mỗi lúc một ác liệt hơn. Đột nhiên có người rú lên thê thãm. Đó là tiếng rú của một tên đầu mục bọn buôn lậu bị thương. Tiếng khí giới đụng nhau chát chúa pha lẫn với tiếng ho hắn liên thanh. Hiển nhiên người trong phòng đã thở hồng hộc tựa hồ không chống nổi. Bọn buôn lậu ngoài sãnh đường nghe tiếng người trong phòng nổi cơn ho thì đoán là bên mình đã chiếm được thượng phong, đều lộ vẽ vui mừng. Đại hán kia tuy đánh ả kỹ nữ té xĩu, nhưng âm nang hắn bị thằng nhỏ bóp mạnh hãy còn đau đớn vô cùng. Hắn thấy thằng nhỏ ở bên tường đang lồm cồm bò dậy thì khí tức lại nổi lên, liền vung quyền nhãy xổ lại đánh gã. Thằng nhỏ né mình tránh khỏi, thoi quyền

đánh không trúng. Đại hán liền xoay tay tát thằng nhỏ một cái lộn đi mấy vòng. Bọn gia nhân và điếm thương thấy đại hán hung tàn như vậy, nếu hắn còn đánh nữa thì thằng nhỏ tất bị uổng mạng nhưng không ai dám khuyên can. Đại hán lại vung quyền đánh xuống đầu gã. Thằng nhỏ không còn đường tránh bèn nhãy xổ về phía trước, đẩy cửa nhào vào phòng. Thằng nhỏ tiến vào phòng rồi chỉ thấy tối đen không nhìn rõ chi hết. Đột nhiên khí giới đụng nhau bật lên một tiếng "choang" rùng rợn. Tia lửa bắn tung tóe soi rõ trên giường có một người ngồi. Người này đầu quấn vãi trắng, hình dạng trông mà phát khiếp. Thằng nhỏ bật tiếng la hoảng:

-Úi chao! Tia lửa lóe lên một cái rồi tắt ngấm, trong phòng lại tối om. Nhưng nhờ ánh đèn ngoài sãnh đường lọt qua khe cửa chiếu vào gã dần dần nhìn rõ, thì người kia đầu quấn vành khăn trắng tay cầm đơn đao vẫn ra chiêu nhưng rất chậm chạp. Trong bốn tên hung đồ thì hai tên ốm nhất đã nằm lăn dưới đất. Hiện giờ chỉ còn đại hán cao lớn và lão già sử cặp đoản kiếm chiến đấu với người kia. Người kia tay phải ôm ngực ho luôn mấy tiếng. Thằng nhỏ tự hỏi:

- Người kia đã bị trọng thương, lại bị phát bệnh thì chiến đấu với bọn hung ác đông người thế nào được? Ta nên trốn đi là hơn. Nhưng không hiểu tình hình má má bây giờ ra sao? Gã nhớ tới mẫu thân bị gã đại hán uy hiếp và bị đánh ngất thì khí tức lại xông lên đến cổ. Gã đứng trước cửa phòng lên tiếng thóa mạ:

- Quân chó đẻ! Tổ bà quân khón kiếp.... Về sau gã càng thốt ra những lời thô tục bằng tiếng Quảng Đông. Nguyên thằng nhỏ này là người Quảng Đông. Gã đã đến ở trong kỹ viện thành Dương Châu mấy năm rồi. Gã đã học được chẳng thiếu câu tục tằng nào ở xứ này. Hiện giờ trong lòng gã nóng nảy, không làm sao được cứ chưởi um lên. Người ngồi trên gường uể oải phóng đao rất chậm chạp, nhưng chiêu số cực kỳ lợi hại. Đột nhiên thanh đơn đau chém nghiêng đi một cái. Một tiếng "chát" vang lên. Đơn đao đã chém xả vai trái gã đại hán cao lớn. Gã đại hán "ối" lên một tiếng kinh thiên động địa, người hắn lảo đảo muốn té, nhưng hắn liều mạng cố gắng chống chọi. Lão già vung thanh kiếm đâm vào ngực người kia. Người kia chuyển động không được linh hoạt lắm, vung đao lên gạt. Giữa lúc đó bỗng nghe đánh "chát" một tiếng cây tiên của đại hán cao lớn đã đập vào vai phải người kia. Thanh đơn đao của y rớt xuống đánh choang một tiếng. Lão già thấy vậy cả mừng, vừa quát tháo vừa dùng kiếm đâm lẹ tới. Người kia mắt tối sầm lại, xoay tay phóng chưởng. Môt tiếng lách cách vang lên, thân hình lão già bị bắn ra ngoài phòng chết tức khắc. Đại hán cao lớn tuy bị thương ở vai mà vẫn còn dũng mãnh phi thường. Hắn vung cây cương tiên đập xuống đầu người kia. Người kia đã sức cùng lực kiệt muốn chuyển động thân thân hình để né tránh cũng không thể được, chớ đừng nói đến chuyện kháng cự. Kể ra sức lực đại hán cũng không còn mấy, hắn hít một hơi chân khí cố đánh chết người kia, trước khi té nhào. Thằng nhỏ thấy cơ nguy, vội xông lại, ôm lấy hai chân tên đại hán kéo về phía sau. Người tên đại hán ít ra nặng đến 250 cân mà thằng nhỏ thì ốm nhom ốm nhách. Nếu là lúc bình thời thì gã có lay chuyển cách mấy cũng không nhúc nhích hắn được, nhưng hiện thời hắn đã bị thương sắp té, hắn phải cố chống chọi lắm mới đứng lại được. Thằng nhỏ ôm được chân liền kéo mạnh một cái đột ngột, khiến tên đại hán ngã nằm lăn ra trên vũng máu không nhúc nhích được nữa. Người kia ngồi tên giường ho luôn mấy tiếng rồi cười ha hả hỏi:

-Tên nào có giỏi thì vào đây đánh nữa? Thằng nhỏ xua tay lia lịa ra hiệu bảo y không nên khiêu chiến với bọn người phía ngoài nữa. Lúc lão già bị hất bắn ra ngoài bị đụng mạnh vào cánh cửa. Bây giờ cánh cửa chợt mở ra chợt khép lại một cách tự động. Ánh đèn ngoài sãnh đường chiếu vào trong phòng soi rõ mặt người kia đã nhuộm đầy máu coi rất khủng khiếp. Bọn buôn lậu đứng ngoài sãnh đường nhìn không rõ tình hình trong phòng. Chúng chỉ biết bốn người đầu mục

của chúng đã bị uổng mạng. Người trong phòng khách thách thức thấy không ai dám vào, lại quát lớn:

-Những quân đê tiện kia! Các ngươi không dám vào thì cũng phải giết cho kỳ hết, không để sống sót một mống, chớ chẳng buông tha. Bọn điếm kiếu (những tay anh chị chạy hàng lậu) la lên một tiếng rồi cắm đầu chạy. Chỉ trong nháy mắt bọn chúng đã tản đi hết sạch. Người kia ngồi trên giường cười ha hả rồi bảo thằng nhỏ:

-Hài tử! Ngươi hãy... đóng... rồi cài then cửa lại. Thằng nhỏ này rất khâm phục người kia, gã dạ một tiếng rồi chạy ra đóng cửa gài then, rồi từ từ bước lại trước giường, trong phòng tối om. Người kia lại bảo gã:

-Ngươi lượm lấy thanh đoản kiếm ở dưới đất rồi đâm vào ba xác chết, mỗi xác đâm mấy nhát. Bọn chúng đã chết rồi, bây giờ có sống lại cũng không phải là những tay kình địch, chẳng có ai đáng ngại. Thằng nhỏ chỉ nhìn thấy lờ mờ cũng lượm một thanh doản kiếm lên. Trong lòng vẫn còn khiếp sợ, gã cầm kiếm mà vẫn chưa dám động thủ. Người kia liền cười hỏi:

-Thằng quỉ nhà gian kia! Người chết rồi mà ngươi không dám giết ư? Thằng nhỏ bản tính vốn quật cường nghe nói khích, nổi hào khí, vung kiếm lên đâm vào thi thể hai hán tử ốm nhất luôn mấy phát. Lúc gã phóng kiếm đâm vào đại hán cao lớn thì hắn bỗng rên lên một tiếng. Thằng nhỏ mới xực nhớ ra đại hán này mới bị chém sả vai rồi ngất đi chớ chưa chết hẳn. Gã sợ quá giật bắn người lên. Thanh đoản kiếm trong tay rớt xuống đất đánh choang một tiếng. Người trên giường cười hô hố nói: Té ra ngươi giết người sống chớ không phải người chết. Tên đại hán run bần bật một lúc nữa rồi mới chết hẳn. Người kia khẻ nói:

-Ngươi có sợ không? Thằng nhỏ đáp:

- Tiểu tử...không sợ. Tuy miệng gã nói thế, nhưng thanh âm run bần bật tỏ ra gã đã khiếp vía. Người kia nói:

-Ngươi...ngươi... Y dứt lời ngã lăn tựa hồ ngất xĩu, xuýt té xuống đất. Thằng nhỏ vội chạy lại đở y, nhưng người y quá nặng, phải gắng sức đở mới được. Gã đặt đầu người kia xuống gối. Người kia lại ho xù xụ một hồi rồi cất tiếng lấp bấp:

-Trà...lấy trà cho ta... mau lên! Trong phòng bàn nghiêng ghế đổ. Bình trà vở tan tành. Thằng nhỏ vội rút then cửa chạy ra ngoài. Lúc này mẫu thân gã cũng tỉnh lại rồi. Mụ vừa thấy gã liền ôm choàng lấy. Mụ mừng quá đến rớt nước mắt hỏi:

-Hài tử! Ngươi...ngươi hãy còn sống ư? Thằng nhỏ cười đáp:

-Má má ơi! Má má còn sống mà hài nhi cũng không chết. Ngoài sãnh đường bọn điếm thương đã giải tán bỏ đi từ lâu rồi. Còn bọn gia nhân cùng kỹ nữ sợ hãi luống cuống, chẳng biết làm thế nào, nhốn nháo cả lên. Thằng nhỏ cựa mình ra khỏi lòng mẹ, chạy đi lấy bình và chung trà ở trên bàn rồi trở về phòng. Gã toan rót trà ra chung thì người kia bảo:

-Đưa bình đây! Thằng nhỏ cầm bình trà đặt vào miệng người kia, ngồi khẽ nâng đầu y dậy. Người kia uống ừng ực một hồi hết quá nữa bình trà, rồi thở phào một cái ra chiều dễ chịu. Y nằm xuống khẻ bảo thằng nhỏ:

-Bọn điếm kiêu bị ta giết mấy tên, chắc lát nữa chúng còn tụ lại, mà khí lực ta chưa được phục

hồi. Vậy ngươi nên lánh đi. Y chống tay ngồi nhổm dậy, song tựa hồ đụng phải chổ đau, bật tiếng rên la. Thằng nhỏ lại nâng đở y thì y bảo:

-Ngươi hãy lượm thanh đao cho ta! Thằng nhỏ lượm thanh đơn đao ở dưới đất rồi đưa vào tay phải người kia. Người kia từ từ bước xuống giường, lảo đảo bước đi. Thằng nhỏ liền ghé vai phải vào đở lấy nách bên trái y. Người kia nói:

-Ta muốn ra ngoài. Ngươi đừng nâng đở ta nữa và phải lánh đi thì hơn. Nếu để bọn điếm kiêu trông thấy là chúng giết ngươi đó. Thằng nhỏ đáp:

-Mẹ kiếp! Chúng giết thì giết chớ sợ cóc gì! Đã là chổ bằng hữu cần phải biết nghĩa khí. Đại thúc cần có tiểu điệt nâng đở cho mới đi được. Người kia nghe gã nói vậy bất giác nỗi lên tràng cười ha hả ra chiều khoan khoái. Tiếng cười xen lẫn với tiếng ho xù xụ. Y lẩm bẩm:

-Thằng nhỏ này lại muốn bắt chước người lớn. Thế này thì tốt! Người kia cười một lúc rồi hỏi:

-Ngươi cũng nói chuyện nghĩa khí ư? Thằng nhỏ ngửng đầu lên đáp:

-Sao lại không nói? Đã nên nghĩa kim bằng thì cùng nhau hưởng phúc và chia xẻ hoạn nạn mới phải chứ? Nguyên ở thị trấn Dương Châu, rất nhiều người ưa nói chuyện theo sách vở. Họ diễn giải luôn luôn những thiên cố sự anh hùng hào kiệt trong chuyện Tam Quốc Chí, chuyện Thủy Hữ v.v... Thằng nhỏ suốt ngày đêm ở ca lâu trà quán. Gã chạy lui chạy tới hầu hạ, hoặc đi mua đồ vặt cho họ để được thưởng tiền. Lúc nào rãnh gã lại đến ngồi bên bàn trà để nghe người ta nói chuyện cổ tích với nhau. Gã bẻo lẻo mồm miệng mà lại tinh khôn. Ở quán trà, gã gọi khách một điều đại thúc, hai điều đại thúc, nên khách hàng cũng thương yêu mà không nở đuổi gã. Gã nhớ chuyện sách rồi nổi anh hùng tính. Bây giờ gã thấy người này đã bị trọng bệnh giết liền một lúc được bốn tên đầu mục của bọn điếm kiêu thì đem lòng kính ngưởng. Gã nhớ được những chuyện anh hùng hảo hán liền buột miệng nói ra.

Hồi 2 - Nghe Tiếng Khóc Cường Địch Mắc Mưu

Người kia ra chiều vui thú nổi lên tràng cười...ha hả:

-Hai câu này nghe hay lắm! Lão gia bôn tẩu giang hồ hai chục năm trời, đã nghe câu "Phúc cùng hưởng, họa cùng chia" có đến trăm ngàn lần mà ít khi gặp được người mà lời nói đi đôi với việc làm. Chúng ta đi thôi. Thằng nhỏ vẫn ghé vai bên phải vào đỏ nách bên trái người kia. Gã mở cửa phòng tiến ra ngoài sảnh đường. Mọi người vừa trông thấy người kia đã kinh hãi thất sắc bỏ chạy toán loạn. Mẫu thân thằng nhỏ la gọi:

-A Bảo! A Bảo! Ngươi đi đâu đấy? Thằng nhỏ đáp:

-Hài nhi đưa bằng hữu này ra cửa, rồi trở vào ngay. Người kia cười ha hả nhắc lại:

-Vị bằng hữu này! Ha ha! Ta thành bạn hữu với ngươi rồi. Thằng nhỏ cũng cười hỉ hả rảo bước ra cửa. Hai người đi khỏi viện Lệ Xuân, thấy trong ngỏ vắng chẳng có ai thì chắc là bọn điếm kiêu tự biết đụng đầu phải tay kình địch, chạy đi kêu cứu binh rồi. Người kia ra khỏi ngỏ hẻm, đi trên đường nhỏ. Y ngửng đầu trông tinh tú trên trời để nhận phương hướng rồi nói:

-Chúng ta đi về phía Tây! Vừa đi được mấy trượng, phía trước có một cổ xe đi tới. Người kia liền lớn tiếng gọi:

-Xe! Người dong xe ngừng lại. Hắn nhìn thấy hai người mình dính đầy máu mà không khỏi lộ vẽ kinh dị, tỏ ý tần ngần. Người kia liền móc trong bọc ra một đỉnh bạc nặng chừng 4,5 lạng bảo người phu xe:

-Ta đưa tiền cho ngươi trước đây. Gã dong xe ngó thấy đỉnh bạc khá lớn liền bụng bảo dạ:

-Bất luận họ làm trò gì, ta cứ lấy tiền trước rồi sẽ liệu. Gã liền dừng xe bỏ cầu thang xuống. Người kia liền từ từ di chuyển lên xe. Y lại móc trong bọc ra một thoi bạc lớn đưa cho thằng nhỏ nói:

-Tiểu bằng hữu! Ta đi đây. Ta tặng cho ngươi đỉnh bạc này. Thằng nhỏ đã nghe nhiều chuyện nghĩa hiệp biết là những bậc anh hùng hão hán khi đã kết bạn thì không kể gì tiền bạc. Gã liền lớn tiếng đáp:

-Chúng ta giao du với nhau bằng nghĩa khí chớ không phải vì tiền bạc. Thế mà lão bằng hữu lại tặng bạc cho tiểu đệ, chẳng lẻ là muốn coi thường tiểu đệ ư? Thương thế bằng hữu chưa bình phục, tiểu đệ muốn tiễn chân bằng hữu nốt đoạn đường. Người kia ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Khá khen ngươi là người có ý tứ. Đoạn y cất đỉnh bạc vào bọc. Thằng nhỏ nhãy lên xe ngồi bên cạnh người kia. Tên phu xe cất tiếng hỏi:

-Khách quan! Khách quan định đi đâu? Người kia đáp:

-Ta đi núi Đắc Thắng ở phía Tây thành. Tên phu xe sửng sốt hỏi:

-Lên núi Đắc Thắng ư? Giữa lúc đêm khuya sao còn ra phía Tây thành? Người kia buông thỏng

hai tiếng:

-Đúng thế! Hắn cầm đơn đao đập khẻ vào thành xe. Tên phu xe bở vía vội nói:

-Dạ dạ! Đoạn gã buông rèm xe giục lừa kéo ra ngoài thành. Núi Đắc Thắng ở làng Đại Nghi cách thành Dương Châu chừng 30 dậm về phía Tây Bắc. Về đời Thiệu Hưng nhà Nam Tống. Hàn Thế Trung đã phá tan quân Kim ở trên núi này, do đó mà đặt tên là núi Đắc Thắng. Tên phu xe giục lừa đi rất gấp.Chỉ trong một giờ đã tới chân núi, gã nói: Thưa khách quan! Đến núi Đắc Thắng rồi đây! Người kia ậm ừ, liếc mắt nhìn thấy trái núi này chỉ cao chừng 7,80 trượng. Đáng là một trái đồi nhỏ, không đáng kêu bằng núi. Y liền hừ một tiếng, rồi hỏi:

-Con mẹ nó! Đây là núi Đắc Thắng ư? Tên phu xe đáp:

-Đúng thế! Thằng nhỏ nói:

-Đây quả là núi Đắc Thắng thật rồi. Mẫu thân tiểu đệ cùng các chị em hay thường đến siêu hương trên đền Anh Liệt phu nhân. Tiểu đệ cũng từng tới đây du ngoạn rồi. Người kia nói:

-Tiểu huynh đệ đã nói vậy thì chắc không còn sai nữa. Vậy chúng ta xuống đi! Thằng nhỏ nhãy xuống xe đảo mắt nhìn quanh bốn mặt chỉ thấy tối mò, gã nghĩ bụng:

-Phải rồi! Chổ nầy rất hoang lương hẻo lánh. Ẩn nấp nơi đây chắc bọn điếm kiêu không tìm tới được. Tên phu xe chỉ sợ con người mình đầy những máu, bắt gã chở đi nơi khác, liền lập tức bắt đầu lừa quay lại, hắn vung roi lên toan cho xe chạy, bỗng người kia nói:

-Khoan đã! Ngươi đưa chú nhỏ này về thành. Tên phu xe vâng lời, nhưng thằng nhỏ nói ngay:

-Tiểu đệ ở lại đây với lão bằng hữu cho có bạn. Sáng sớm mai tiểu đệ còn đi mua bánh cho lão bằng hữu. Người kia nói:

-Ngươi muốn bầu bạn với ta thật ư? Thằng nhỏ đáp:

-Không có người phục thị lão bằng hữu thì sao cho tiện? Người kia cười ha hả bảo tên phu xe:

-Vậy ngươi đánh xe về đi. Tên phu xe chỉ dạ một tiếng rồi cho xe chạy ngay. Người kia đi tới phiến đá ngồi xuống. Y thấy cổ xe lừa đã chạy xa rồi. Bốn bề yên lặng như tờ, không một tiếng động. Đột nhiên người kia lên tiếng quát:

-Hai tên tiểu tặc nào đứng sau cây liễu hãy chường mặt ra cho lão gia coi? Thằng nhỏ nghe người kia quát hỏi không khỏi giật mình kinh hải, tự hỏi:

- Chẳng lẻ ở đây còn có người khác nữa ư? Sao ta không nhìn thấy? Gã chú ý nhìn thì quả nhiên thấy phía sau cây liễu có hai người chậm chạp tiến ra. Đêm đã khuya, dưới ánh sao lờ mờ, gã không nhìn rõ thấy mặt mà chỉ thấy chúng quấn vải trắng trên đầu, gã biết ngay những tên này ở cùng bọn điếm kiêu. Trong tay mỗi tên cầm một thanh cương đao. Đạo quang lấp loáng trong bóng tối. Hai tên tiến ra mấy bước rồi dừng lại không nhúc nhích. Xem chừng chúng vẫn rụt rè e ngại, sợ oai người kia nên không dám tới gần. Người kia lại lớn tiếng thóa mạ:

-Những quân đê hèn khốn kiếp kia! Bọn mi đã theo dõi lão gia từ Lệ Xuân viện đến đây. sao bây giờ lại không dám xông ra quyết một trận tử chiến cho đáng mặt anh hùng hảo hán, còn đứng đó làm chi? Bỗng thấy hai đại hán thì thầm bàn nhau mấy câu rồi trở gót chạy nhanh như

biến. Người kia vọt mình đi toan rượt theo. Đột nhiên y rú lên một tiếng!

-Úi chao! Rồi ngồi phệt xuống. Nguyên y sau khi bị trọng thương, nội lực tiêu tan, không còn sức để hành động nữa. Thằng nhỏ thấy vậy rất nổi lo âu, tự hỏi:

-Cỗ xe lừa đã trở về thành mà lão bằng hữu lại bị trọng thương. Nếu bọn cường đạo kéo đông người tới tập kích thì nguy hiểm vô cùng. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bỗng gã khóc oà lên. Gã vừa khóc vừa la rùm:

-Lão bằng hửu! Lão bằng hữu đau đớn lắm ư? Nếu lão bằng hữu chết đi, mà bọn chúng tới đây, thì tiểu đệ biết làm thế nào? Hai tên điếm kiêu đang chạy trối chết, chợt nghe thằng nhỏ khóc thét liền dừng chân quay đầu nhìn lại. Sau chúng nghe thằng nhỏ la hoảng mấy câu, thì trong bụng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Một tên hỏi:

-Tên gian tặc đã chết rồi chăng? Tên kia đáp:

-Hắn đã bị thương cực kỳ trầm trọng, thì còn sống làm sao được lâu? Huống chi hắn lại vận tàn lực để rượt theo mà bị té nhào. Chắc hắn chết rồi nên thằng quỷ con này mới gào thét la gọi như vậy. Tên này lại nói:

-Dù hắn chưa chết đứt, chúng ta cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa. Bây giờ cứ chặc đầu hắn đi, đồng thời hạ sát cả tên tiểu quỷ này, rồi trở về báo cáo tất được trọng thưởng. Tên thứ hai nói:

-Nhất định là thế! Chúng ta được dịp đại phát tài. Đoạn hai tên nắm chặc đốc đao từ từ tiến lại. Thằng nhỏ vẫn dậm chân đấm ngực kêu khóc om xòm rất thãm thiết. Gã vừa khóc vừa gọi:

-Lão huynh! Vì lẻ gì lão huynh lại chết một cách đột ngột, nếu bọn điếm kiêu tới đây thì làm thế nào? Hai tên điếm kiêu nghe vậy mừng quýnh, không đề phòng chi nữa, nhãy vọt tới nơi. Một tên lớn tiếng quát:

-Quân ác tặc này! Ngươi chết thật đáng kiếp, chẳng còn oán ai được nữa. Một tên túm lấy thằng nhỏ. Còn một tên vung đao toan chém vào cổ người kia, thì đột nhiên đao quang lóe mắt! Tiếp theo một cái đầu bay vọt đi. Loạt roạt một tiếng! Thế là tên vung đao chưa kịp chém đã mất đầu. Còn tên túm lưng thằng nhỏ bị rạch một đường dài từ ngực xuống dưới bụng. Người kia nổi lên tràng cười hô hố, rồi lồm cồm bò dậy. Thằng nhỏ vừa khóc vừa nói:

-Trời ơi! Sao cả hai vị điếm kiêu lại rủ nhau xuống chầu diêm vương? Bây giờ biết lấy ai chạy về báo tin? Gã nói tới đây không nhịn được nữa lăn ra mà cười. Người kia cũng cười khành khạch ra chiều đắc ý, biết gã mưu mô, cất tiếng khen:

-Thằng nhỏ này đã thông minh được việc, lại đóng kịch rất tài. Nếu ngươi không khóc lóc như vậy thì hai tên khốn kiếp kia khi nào dám tới gần? Thằng nhỏ nở một nụ cười thõa mãn đáp:

-Muốn khóc giả vờ đâu phải chuyện dễ dàng. Mỗi khi gia mẫu đánh tiểu đệ, roi chưa đập vào người, tiểu đệ đã la làng. Thế là má tiểu đệ không nở đánh mạnh nữa. Người kia hỏi:

-Tại sao má má lại đánh ngươi? Thằng nhỏ đáp:

-Cái đó không nhất định. Có khi vì tiểu đệ lấy cắp tiền, cũng có lúc vì khuấy nhiễu những người trong viện. Người kia bụng bảo dạ:

-Trong kỹ viện toàn là hạng lừa lọc, lưu manh để kiếm tiền. Thằng nhỏ này còn nhỏ tuổi mà đã tinh quái phi thường. Mấy tên điếm kiêu lão luyện kia còn bị gã gạt đến phải uổng mạng, thì những người khác, tránh sao cho khỏi cạm bẩy của gã. Bất giác y buông tiếng thở dài nói:

-Nếu ta không giết được hai tên theo dõi ta thì thật là nguy hiểm, nhưng sao lúc ngươi khóc giả vờ lại không kêu ta bằng lão gia, đại thúc, mà xưng là lão huynh? Thằng nhỏ đáp:

-Đã là chổ bạn hữu, dĩ nhiên tiểu đệ phải kêu bằng lão huynh, chớ hô lão gia thế nào được? Nếu lão huynh muốn người ta kêu bằng lão gia, thì còn đâu là tình bạn hữu? Người kia cười rộ hỏi:

-Tiểu bằng hữu! Tên ngươi là gì? Thằng nhỏ đáp:

-Tên tánh đại danh của tiểu đệ là Tiểu Bảo. Người kia cười nói:

-Tiểu Bảo mới đại danh. Còn tôn tánh là gì? Thằng nhỏ chau mày đáp:

-Tôn tánh của tiểu đệ là Vy. Mẫu thân thằng nhỏ ở trong kỹ viện tên là Vy Xuân Hoa. Còn cha gã là ai thì dù hỏi đến mẫu thân gã cũng khó biết đường trả lời. Trước nay mọi người đều kêu gã là Tiểu Bảo, không ai hỏi đến họ gã bao giờ. Gã nghe người kia hỏi liền buột miệng trả lời theo họ của mẫu thân gã. Thằng nhỏ này sinh trưởng ở nơi kỹ viện, toàn tai nghe mắt thấy những lời dâm đảng, đàng điếm, chẳng được học hành gì. Sở dĩ nó biết mấy câu sảo ngữ là nhờ ở tính thông minh, cùng trí nhớ mà học lóm được. Gã thường nghe khi người ta hỏi tên, họ thường nói đến bốn chữ "Tôn tính đại danh" thì gã cũng bắt chước, chớ gã có biết đâu khi nào mình hỏi đến người khác thì mình mới dùng đến bốn chữ đó; còn mình tự xưng mà dùng đến tôn tính đại danh, thì không thể được. Tiếp theo gã hỏi lại người kia:

-Tôn tính đại danh của lão huynh là gì? Người kia mĩm cười đáp:

-Ngươi đã coi ta là bằng hữu thì ta chẳng cần dấu ngươi làm chi. Ta họ Mao tên gọi Thập Bát. Chữ Mao đây nghĩa là cây cỏ, chớ chẳng phải Mao là lông. Mao Thập Bát chính thị là ta. Tiểu Bảo "ủa" một tiếng rồi giật bắn người lên nói:

-Tiểu đệ nghe người ta đồn, quan nha đang truy bắt lão huynh. Người ta bão lão huynh là Giang Dương đại đạo gì đó. Mao Thập Bát ừ một tiếng rồi hỏi:

-Đúng lắm! Ngươi có sợ ta không? Tiểu Bảo cười đáp:

-Việc cóc gì mà sợ! Tiểu đệ chẳng có tiền bạc châu báo chi hết, dù có chăng đi nữa, chẳng lẻ lão huynh lại cướp của tiểu đệ, mặc dù lão huynh là Giang Dương đại đạo. Mặc khác những bậc anh hùng hảo hán trong truyện Thủy Hữ như Lâm Xung, Võ Tòng chẳng phải là cường đạo đấy ư? Mao Thập Bát cả mừng reo lên:

-Tiểu huynh đệ! Ngươi đem ta ví với Lâm Xung, Võ Tòng là một điều rất hay!... Thập Bát ngừng lại một chút rồi hỏi:

-Việc quan nha muốn bắt ta, ngươi đã được nghe ai nói đến? Tiểu Bảo đáp:

-Khắp nơi trong thành Dương Châu đều niêm yết, bản văn đã nêu rõ việc tróc nả Giang Dương đại đạo Mao Thập Bát. Trong bản văn có nói rõ là hễ gặp Mao Thập Bát là cứ việc giết bỏ. Ai giết chết được Mao Thập Bát thì được thưởng năm ngàn lạng bạc. Người nào biết được Mao Thập Bát ở đâu, chạy đi báo tin cho quan phủ, sau khi bắt được tên đại đạo này thì cũng được

thưởng ba ngàn lượng. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hôm qua tiểu đệ ở trà quán lại được nghe những khách đến uống trà bảo nhau: "Bản lãnh của Giang Dương đại đạo nào phải tầm thường dễ gì có người dám bắt hay giết hắn được? Họa chăng có kẻ rình biết đích xác hắn ở đâu, đi báo quan để lấy ba ngàn lạng bạc tiền thưởng cũng đã là một dịp may lắm rồi". Mao Thập Bát quay đầu nhìn thằng nhỏ hừ một tiếng! Trong lòng Tiểu Bảo bỗng nẩy ra một ý nghĩ:

-Giả tỷ mình lảnh được ba ngàn lạng bạc tiền thưởng thì có thể trả nợ cho má má để chuộc người ra, khỏi phải chìm đắm trong Lệ Xuân viện. Bằng má má không chịu ra thì với món tiền lớn này cũng đũ cho mẹ con mình tiêu xài, ăn uống thả cửa, cờ bạc lu bù, đến mấy năm cũng chưa hết được. Mao Thập Bát vẫn nhìn chầm chập vào mặt Tiểu Bảo, khiến gã phát cáu hỏi:

-Lão huynh đang nghĩ gì vậy? Phải chăng lão huynh đoán ngầm trong bụng là tiểu đệ muốn đi báo quan để lãnh thưởng? Mao Thập Bát đáp:

-Đúng thế! Bạc trắng khiến người sinh lòng ham muốn là thường. Tiểu Bảo tức giận văng tục:

-Mẹ kiếp! Con người đem bán rẽ bằng hữu, ham tiền bạc thì còn nói chi đến nghĩa khí giang hồ? Mao Thập Bát cười xòa đáp:

-Cái đó khó mà biết được. Tiểu Bảo càng tức giận hơn, hỏi lại:

-Lão huynh đã không tin tiểu đệ thì sao nói rõ tên họ cho tiểu đệ biết? Trên đầu lão huynh đã quấn vãi trắng, gương mặt lại khác hẳn hình vẽ trên bản văn, lão huynh mà không tự xưng là Mao Thập Bát thì chẳng ai nhận ra được. Mao Thập Bát nói:

-Ngươi đã bảo chúng ta cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn, mà ta không dám nói tên thật cho ngươi hay thì còn đạo bằng hữu cái con khỉ gì nữa? Tiểu Bảo hả hê nói:

-Đúng thế! Đừng nói năm ba ngàn lạng bạc, mà đến ba mươi ngàn hay ba trăm ngàn, tiểu đệ cũng quyết tâm chẳng đi cáo tố. Nhưng trong lòng gã tự hỏi:

-Giả tỷ ta có món tiền thưởng lớn đến như vậy, thì có nên đem bán rẽ bằng hữu không? Bỗng gã lộ vẽ ngẩn ngơ không quyết định. Mao Thập Bát nói:

-Vậy là hay lắm! Chúng ta hãy ngũ một giấc để trưa mai còn đi đón hai người bạn đến kiếm ta. Ta đã ước hẹn với họ là gặp nhau trên núi Đắc Thắng phía Tây thành Dương Châu. Vụ này đã thành quyết định rồi không thể sai lời hứa hẹn được. Tiểu Bảo đã chật vật suốt ngày, mí mắt nặng chĩu, tỏ ra mỏi mệt. Gã nghe Mao Thập Bát nói vậy liền tựa lưng vào gốc cây ngũ ngay. Sáng hôm sau lúc gã tỉnh dậy đã thấy Mao Thập Bát hai tay ôm ngực ngó về phía mặt trời mọc. Mao nhắm mắt điều hòa hơi thở. Sau một lúc lâu y mới mở bừng mắt ra cười hỏi:

-Tiểu huynh đệ cũng dậy rồi ư? Ngươi hãy lôi hai xác chết này vào rạng cây kia rồi mài ba lưỡi đao đó đi. Tiểu Bảo vâng lời lôi hai xác chết ra sau rạng cây. Lúc này mặt trời đã lên cao, gã mới nhận rõ diện mạo Mao Thập Bát, thấy hắn vào trạc bốn chục tuổi. Nét mặt gã và da thịt đã sần xồi, nhưng cặp mắt sáng loáng, thần sắc oai nghiêm. Gã liền cầm ba thanh đao đến bên lạch nước mài vào tảng đá. Mài đao xong gã nói:

-Tiểu đệ đi mua bánh bao và dầu cháo quẩy về cho lão huynh nhé. Mao Thập Bát hỏi:

-Ở chốn hoang sơn dã lĩnh này thì làm gì có bánh bao cùng dầu cháo quẩy? Tiểu Bảo đáp:

-Bên kia cách đây không xa mấy có một thị trấn nhỏ. Mao đại ca, bên mình đại ca có tiền bạc gì cho tiểu đệ mượn vài lạng xài được không? Mao Thập Bát vừa cười vừa lôi ra một đỉnh bạc nói:

-Cái gì của đại ca thì cũng như của tiểu huynh đệ. Ta với ngươi cũng như một người. Ngươi cứ cầm lấy mà xài, hà tất nói đến chuyện vay mượn. Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

-Vị hảo hán này đối với ta như tình bằng hữu thật sự rồi, cho dù có ba trăm vạn lạng bạc tiền thưởng, ta cũng không thể báo quan được. Gã đón lấy đỉnh bạc hỏi:

-Đại ca có cần mua thuốc trị thương không? Mao Thập Bát đáp:

-Không cần. Ta có đem thuốc theo đây rồi! Tiểu Bảo nói:

-Hay lắm! Tiểu đệ đi đây, Mao đại ca cứ yên lòng. Dù họ có bắt được tiểu đệ đem chặc đầu, tiểu đệ cũng quyết không xưng ra đại ca là Mao Thập Bát. Mao Thập Bát thấy gã nói bằng một giọng chân thành thì lẩm nhẩm gật đầu, ra chiều vừa ý. Vy Tiểu Bảo tự nói một mình:

-Đại ca còn có những ông bạn nào sắp tới. Vậy ta phải mua một bình rượu và mấy cân thịt bò. Mao Thập Bát nghe tiếng hớn hở nói:

-Có rượu thịt thì hay lắm. Ngươi đi mau rồi về đây. Ăn no một bửa xong hãy đánh nhau càng tốt. Vy Tiểu Bảo sững sốt hỏi:

-Đánh nhau ư? Sao lại đánh nhau? Mao Thập Bát đáp:

-Dĩ nhiên là có cuộc quyết đấu. Ta đã ước hẹn với người đến núi Đắc Thắng để tỷ đấu, không thì lần mò tới đây làm chi? Vy Tiểu Bảo la lên một tiếng rồi nói:

-Trời ơi! Người đại ca còn bị thương thì đánh nhau thế nào được. Cuộc tỷ đấu này hãy hoãn lại, chờ thương thế của đại ca khỏi rồi sẽ đánh nhau cũng chưa muộn. Có điều...có điều đáng ngại là người ta không chịu. Mao Thập Bát đáp:

-Hừ! Người ta là anh hùng hảo hán nổi danh, sao lại không chịu. Chỉ có ta đây không chịu mà thôi. Bửa nay là 29 tháng 3 phải không? Nữa năm trước chúng ta đã có cuộc giao ước rồi. Sau đó ta bị quan nha bắt được nhốt vào lao tù, nhưng ta vẫn nhớ lời ước cũ mà phải tới đây. Ta đành vượt ngục ra đi. Lúc vượt ngục ta đã giết hết mấy người, nên trong thành Dương Châu mới náo loạn cả lên, treo giải thưởng tróc nả lão gia. Mẹ kiếp! Có lẻ số kiếp bị hung tin chiếu mệnh mới gặp phải Ưng Trảo Tử. Ta đã giết chết bọn họ tám người mà mình cũng bị thương một chút mới thật là xúi quẩy. Vy Tiểu Bảo nói:

-Hay lắm! Tiểu đệ đi mua đồ ăn rồi về ngay, để đại ca ăn uống xong rồi thì hãy đánh nhau. Đoạn gã cất bước chạy đi rất mau. Gã chuyển qua mấy khúc quanh sườn núi chừng 7,8 dặm thì đến tiểu thị trấn. Gã tính thầm trong bụng:

-Mao đại ca đã bị thương đến nổi đi không được thì làm sao chiến đấu lại bên địch? Y còn bảo đối phương là anh hùng hảo hán nổi danh thiên hạ thì nhất định bản lãnh phải cao thâm. Ta phải làm thế nào giúp đở đại ca mới được. Gã mua hơn chục bánh bao, tám cái dầu cháo quẩy mới mất có hơn hai chục đồng. Trong tay gã cầm tiền bạc thì trong lòng ngứa ngáy. Trong đời gã, chưa bao giờ gã có nhiều bạc như thế này. Bây giờ gã phải tậu xài một phen cho sướng. Gã

chạy tới tiệm bán thịt nóng, mua một cân thịt bò chín, một cân vịt quay, rồi lại đi mua một bình hoàng tửu. Gã thấy trong tay hãy còn nhiều tiền, chợt nghĩ ra:

-Ta đi mua một ít dây về bện thừng để tròng vào chân ngựa khi hai bên tỷ đấu, đối phương mà không cẩn thận là vấp phải dây thòng lọng té xuống. Mao đại ca chỉ việc cầm đao chém chết họ là xong. Gã nhớ tới chuyện ông thầy dạy học nói chuyện cổ tích: Một viên đại tướng đang giao phong trên trận địa. Chân ngựa vấp dây, ngựa ngã xuống hất đại tướng ngã theo. Bên địch vung đao lên chém, lập tức viên tướng kia bị chặc thành hai đoạn. Gã nghĩ tới chuyện này liền hối hả đi mua dây nhợ. Gã đến trước một tiệm tạp hóa, bỗng thấy trong tiệm có bày bốn cái thùng lớn. Một thùng đựng gạo trắng, một thùng đựng đậu vàng, một thùng muối và một thùng thạch vôi. Vy Tiểu Bảo lại nghĩ ngay đến:

-Năm ngoái bang Tư Diêm cùng người chiến đấu ở bên cầu, Tiên lão bị người ta dùng thạch vôi liệng vào mắt, thành ra đang thắng mà thành bại. Sao ta không nghĩ đến cách này? Thế rồi gã không mua dây nhợ nữa, mà mua hai túi thạch vôi đeo trên lưng trở về. Mao Thập Bát vẫn nằm ngũ bên gốc cây. Hắn nghe tiếng bước chân liền tỉnh dậy ngay. hắn mở bình rượu ra, uống luôn hai hớp, lớn tiếng khen ngon. Đoạn hắn hỏi Tiểu Bảo:

-Ngươi có uống không? Vy Tiểu Bảo trước nay chưa từng uống rượu, nhưng bây giờ muốn lên mặt anh hùng hảo hán. Gã đón lấy bình rượu uống một hơi. Hắn cảm thấy một luồng nhiệt khí xông vào bụng, lập tức nổi cơn ho. Mao Thập Bát cười khanh khách nói:

-Tiểu anh hùng chưa học được công phu uống rượu. Bỗng nghe từ phía xa xa có tiếng dõng dạc hỏi vọng lại:

-Thập Bát huynh! Lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ?

Hồi 3 - Ba Hảo Hán Đại Chiến Quan Binh

Mao Thập Bát đáp:

-Ngô huynh cùng Vương huynh! Coi hai vị đều có vẽ tráng kiện lắm. Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng. Gã vừa đút nửa chiếc bánh bao vào miệng, quên cả nhai nuốt, ngoảnh đầu nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy trên đường lớn có hai người đang rảo bước đi tới. Hai người đi có vẽ ung dung không lật đật mà so với người thường ra sức chạy còn lẹ hơn nhiều. Chỉ trong khoảnh khắc đã tới trước mặt. Một người đã già, chòm râu bạc chùng xuống trước ngực, nhưng nét mặt sung túc thịt là thịt, chưa có một vết dăn deo, nước da hồng hào, coi chẳng khác thằng nhỏ 15,16 tuổi. Còn người nữa vào hạng trung niên cở 40 tuổi. Người này thấp lùn mà béo chụt, Đầu hói nhẳn thín như trứng gà bóc võ. Mao Thập Bát chấp tay nói:

-Hai chân tiểu đệ cử động khó khăn không thể đứng lên thi lễ được. Lão đầu hói nhíu cặp chân mày. Còn lão già cười hỏi:

-Mao huynh hà tất phải khách sáo? Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

-Mao đại ca là người thật thà quá, chân y bị thương sao lại nói cho người ta biết. Mao Thập Bát nói:

-Ở đây có rượu thịt, mời hai vị sơi một chút nhé?

-Lão già đáp:

-Như vậy thật quấy quả Mao huynh quá!

-Lão nói rồi ngồi xuống bên Mao Thập Bát đón lấy bình rượu. Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

-Té ra hai vị này là bạn hữu của Mao đại ca, chớ không phải đến đánh nhau. Nếu vậy thì thật là hay. Đại ca được thêm hai viện thủ thì lát nữa địch nhân có đến, tất họ rút đao trợ chiến. Nhưng hai người này lại không đeo binh khí, chẳng hiểu họ có biết võ công hay không? Lão già cầm bình rượu kề vào miệng toan uống, thì người hói đầu vội nói:

-Ngô đại ca! Đại ca không nên uống. Thanh âm hắn rất vang dội làm chấn động màng tai, khiến cho Vi Tiểu Bảo phát sợ lùi lại một bước. Lão già chưng hững, rồi lại cười ha hã nói:

-Thập Bát huynh là tay hão hán cương trực, chẳng lẻ còn bỏ thuốc độc vào trong rượu? Dứt lời, lão nâng bình rượu lên mà ốc ừng ực. Đoạn lão đưa bình rượu cho người hói đầu nói:

-Ông bạn mà không uống rượu này là thất lễ với bằng hữu. Người hói đầu lộ vẽ ngần ngừ, nhưng dường như hắn kính sợ lão già, không dám trái ý. Hắn đón lấy bình rượu vừa kê vào miệng thì Mao Thập Bát lại nói:

-Rượu còn ít lắm. Vương huynh đã không thích uống thì dành cho tiểu đệ. Đoạn hắn dốc bình rượu nốc ừng ực liền hai hơi. Người hói đầu thẹn đỏ mặt lên. Hắn ngồi xuống bốc miếng thịt bò ăn. Mao Thập Bát nói:

-Tiểu đệ xin giới thiệu cùng hai vị một người bạn tốt. Hắn trỏ vào lão già nói:

-Vị này là Ngô lão gia, ngoại hiệu là Đại Bàng. Người giang hồ kêu bằng Ma Vân Thủ. Môn quyền cước của y trên đời hiếm có tay đối thủ. Lão già cười nói:

-Mao huynh đúng quá khoa trương Ngô mỗ. Lão vừa nói vừa liếc mắt hai bên, không thấy một người nào khác nên không khỏi ngạc nhiên. Mao Thập Bát lại trỏ vào người hói đầu nói:

-Đây là Vương sư phó Vương Đàm ngoại hiệu là Song Bút Khai Sơn. Cặp bút của y mà múa lên thì quỷ khốc thần sầu. Người hói đầu đáp:

-Mao huynh lại nói dỡn rồi. Tại hạ là một tên bại tướng dưới tay Mao huynh, khi nghĩ tới rất lấy làm hỗ thẹn. Mao Thập Bát nói:

-Tiểu đệ không dám. Đoạn hắn trỏ vào Vi Tiểu Bảo nói:

-Tiểu bằng hữu đây là người anh em mới kết giao của tại hạ. Hắn vừa nói tới đây, hai lão Ngô Vương không khỏi ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau rồi ngó chầm chập vào Vi Tiểu bảo. Họ không sao hiễu ra được thằng nhỏ mới 12,13 tuổi khô như que củi, gầy khẳng gầy kheo này lai lịch như thế nào? Bỗng nghe mao Thập Bát nói tiếp:

-Vị tiểu bằng hữu này họ Vi tên Tiểu Bảo. Người giang hồ kêu bằng...kêu bằng.... Ô ngoại hiệu y là...là Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Là Tiểu Bạch Long có tài bơi lội hơn đời. Y có thể nằm phục dưới nước ba ngày ba đêm, bắt tôm cá sống mà ăn, nét mặt vẫn thản nhiên. Hắn biết Vi Tiểu Bảo chẳng có chút võ công nào, hai lão Ngô, Vương chỉ vương tay là túm được. Huống chi họ là những tay lão luyện giang hồ chỉ trông người cũng biết thì dấu diếm làm sao được? Mao Thập Bát liền nghĩ ra một kế, bảo gã có nghề bơi lội phi thường. Nguyên hai lão Ngô, Vương đều là hào kiệt phương Bắc, không biết bơi lội, thì chẳng thể nào hiễu được chân giả. Mao Thập Bát lại nói tiếp:

-Ba vị đều là chổ bằng hữu, nên thân cận với nhau đi. Hai lão Ngô, Vương chấp tay nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

-Bọn tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu rồi! Vi Tiểu Bảo cũng chắp tay đáp:

-Tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu rồi! Miếng bánh bao còn ở trong miệng gã chưa nuốt xuống thành ra tiếng nói ú ớ không được rõ ràng. Gã vừa kinh hãi vừa mừng thầm, gã nghĩ bụng:

-Mao đại ca thổi phồng ta lên, thực ra ta có phải là hão hán giang hồ gì đâu. Cáo mượn oai hùm xem chừng khó trôi lắm. Chỉ trong khoảnh khắc bốn người ăn uống hết sạch rượu thịt. Vương Đàm là người ăn khõe nhất. Lúc mới ngồi vào bàn hắn còn dè đặt mời người nọ người kia, nhưng sau bốc ăn lia lịa. Bao nhiêu bánh bao dầu cháo quẫy, thịt bò đều hết sạch. Một mình Vương Đàm ăn uống bằng cả ba người kia. Mao Thập Bát ăn rồi đưa tay lên chùi miệng. Hắn nói:

-Ngô lão huynh! Người bạn nhỏ chỉ chuyên nghề bơi lội, còn võ công trên bộ thì thực tình hắn chưa rèn luyện chút nào. Vậy bửa nay buộc lòng tiểu đệ một mình phải chọi với hai vị lão huynh, như thế không có nghĩa là tiểu đệ coi thường hai vị. Ngô Đại Bàng nói:

-Theo thiển ý của tại hạ thì cuộc ước hẹn bửa nay nên lùi lại nữa năm nữa. Mao Thập Bát hỏi ngay:

-Tại sao vậy? Ngô Đại Bàng đáp:

-Vì Mao huynh còn mang thương tích trong mình, dù sao cũng không thể trổ hết võ công được như lúc bình thường. Như vậy chúng ta có thắng mao huynh cũng là bất võ. Trái lại chúng ta mà bại thì còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa? Mao Thập Bát cười khanh khách nói:

-Trong mình tiểu đệ thương tích chưa lành, cái đó không có gì đáng kể, nhưng vụ dời lại nữa năm thì thật là điều khiến cho chúng ta phải bận tâm. Dứt lời, Mao Thập Bát tay trái vịn vào cành cây để đứng dậy. Tay phải cầm thanh đơn đao, hắn nói tiếp:

-Ngô lão huynh trước nay ưa đánh tay không đã đành. Còn Vương huynh thì xin rút binh khí ra đi! Vương Đàm đáp:

-Được lắm! Rồi gã thò tay vào trong tay áo rút ra một cặp phán quan bút. Ngô Đại Bàng nói:

-Mao huynh đã nói vậy thì ta tỷ đấu ngay đêm nay cũng được. Nhưng Vương hiền đệ nên đứng ngoài lược trận để ngu huynh ra tỷ đấu. Trường hợp mà tiểu huynh không địch nổi, Vương đệ sẽ tiếp tay cũng chưa muộn. Nguyên Ngô Đại Bàng vốn là tay anh hùng nổi tiếng trong võ lâm mà nay y tỷ võ với một kẻ trong người còn mang thương tích là một điều mà y không muốn. Huống chi lấy hai người chọi một thì còn thú gì? Vương Đàm đáp ngay:

-Tiểu đệ xin y lời. Đoạn gã lùi lại ba bước. Ngô Đại Bàng ngữa bàn tay trái lên, tay mặt vung thành vòng tròn khẻ phóng một chuởng tấn công Mao Thập Bát. Mao Thập Bát đưa đơn đao chênh chếch lên chém xéo vào bả vai Ngô Đại Bàng. Ngô Đại Bàng liền cúi người xuống luồn qua lưỡi đao xông lại rồi phóng tay trái vào cạnh sườn đối phương. Mao Thập Bát liền nghiêng mình chuyển người qua sườn thân cây. Bỗng nghe đánh binh một tiếng. Lá cây trút xuống như mưa. Phát chưởng của Ngô Đại Bàng đã đập trúng thân cây. Cây này cao đến năm sáu trượng, thân cây rất lớn. Thế mà chưởng lực của Ngô Đại bàng làm rung động đến cành lá rơi rụng thì đũ biết nội lực của y mãnh liệt đến chừng nào. Mao Thập Bát lớn tiếng khen:

-Chưởng lực ghê quá! Đồng thời vung đao chém tạt ngang. Ngô Đại Bàng tung vọt người lên rồi từ trên cao sà xuống. Chòm râu bạc của lão bay phất phới, tư thế coi thật đẹp mắt. Mao Thập Bát lại phóng ra chiêu "Tay phong đảo huyết". Hắn đưa thanh đơn đao từ dưới hất lên. Ngô Đại Bàng người còn lơ lững trên không thấy thế đao ác liệt liền lộn nhào đi một vòng rồi nhãy vọt sang bên né tránh. Lão họ Ngô gần 70 tuổi mà thân thủ mau lẹ hơn cả hàng niên thiếu. Mao Thập Bát hươi đơn đao toan đâm thẳng vào bụng dưới đối phương. Thế đao của hắn vừa mau vừa mạnh mà Ngô Đại bàng nhào lộn người trên không tránh khỏi, vậy thân pháp của lão khó có người bì kịp. Vi Tiểu Bảo từ nhỏ tới lớn, bửa nay mới được coi một trận đấu cực kỳ nguy hiểm. Gã thấy Ngô Đại bàng chợt tiến chợt lui, song chưởng vung lên chém xuống, thỉnh thoảng đập trúng thân cây khiến cành khô gảy rắc rắc lá rụng tơi bời. Gã nghĩ thầm:

-Nếu chưởng lực lão này mà đánh trúng Mao đại ca thì thật là nguy. Gã đưa mắt nhìn Mao Thập Bát thấy hắn múa tít thanh đơn đao tỏa ra một làn ngân quang lấp loáng bao quanh để bảo vệ thân mình. Ngô Đại Bàng mấy phen xông vào đều bị đao quang đẩy lùi lại. Cuộc tỷ đấu hai bên đang đi vào giai đoạn gay go, bỗng nghe tiếng vó ngựa vồn dập chạy tới. Toán người ngựa này đông tới mười mấy người đang phi nước đại. Bọn chúng ăn mặc ra kiểu quan quân nhà Thanh.

Khi tới gần, chúng lập tức tãn ra thành vòng tròn vây bốn người vào giữa. Tên thủ lỉnh lên tiếng quát:

-Hãy dừng tay! Chúng ta vâng lệnh đến đây tróc nã tên Giang Dương Đại Đạo Mao Thập Bát. Hắn đã vượt ngục và sát hại quan quân. Những người ngoài không liên quan gì đến gã mau lùi lại hết. Ngô Đại Bàng nghe tiếng liền dừng tay lại nhãy ra ngoài vòng chiến. Mao Thập Bát lên tiếng:

-Ngô lão huynh! Những người này chỉ theo dõi một mình tiểu đệ. Vậy các vị hãy yên tâm. Ngô Đại Bàng hướng về phía quan quân nói lớn:

-Mao Thập Bát là người dân lương thiện, tuân theo phép nước, sao lại bảo hắn Giang Dương Đại Đạo? Hay là các vị nhận lầm người rồi không? Tên thủ lãnh cười lạt đáp:

-Nếu gã họ Mao là người dân lương thiện thì khắp thiên hạ chẳng có ai là cường đạo. gã họ Mao kia! Ai đã gây nên vụ án vượt ngục, giết người tại thành Dương Châu vừa qua? Đã là hão hán thì mình làm minh chịu, đừng để liên lụy đến người khác. Ngươi hãy ngoan ngoãn đi theo bọn ta. Mao Thập Bát đáp:

-Các vị hãy chờ một chút để coi tại hạ cùng Ngô lão gia tỷ đấu xem ai thắng ai bại rồi sẽ tính. Đoạn hắn quay lại bảo Ngô Đại Bàng:

-Ngô lão gia! Bửa nay chúng ta không phân thắng bại mà phải chờ nữa năm thì biết đâu họ Mao này chẳng còn sống được đến đó chăng? Viên quan quân quát lên: Ba người kia nếu không phải đồng lõa của Mao Thập Bát thì bỏ đi cho lẹ kẻo mang lụy vào mình. Mao Thập Bát nổi nóng lại văng tục:

-Con mẹ nó! Làm gì mà quát thượng quát hạ! Tên thũ lãnh bọn quan quân hỏi:

-Hai vị vừa chiến đấu với Giang Đương đại Đạo thì chắc không phải cùng bè đảng với hắn. Vị này râu trắng mặt mũi hồng hào, trổ tài ngay lúc chơi vơi trên không, thân thủ mau lẹ phi thường. Phải chăng là Ma Thiên Văn Ngô Đại Bàng lão gia? Ngô Đại Bàng đáp:

-Không dám! Chính tại hạ. Vị quan quân kia lại nhìn Vương Đàm hỏi:

-Vị này đầu hói lại chuyên sử cặp phán quan bút thì hẳn là Song Bút Khai Sơn Vương Đàm phải không? Vương Đàm chỉ ậm ừ chớ không đáp lại. Ngô Đại Bàng nhìn kỹ lại tên thủ lãnh bọn quan quân thấy người này trạc 45,46 tuổi. Thanh âm của hắn tuy không hùng hồn cho lắm nhưng giọng nói rành mạch và đưa đi xa tới mười mấy trượng. Ở nơi đồng không bông hoãnh lõa hơi, mà tiếng nói đi xa thì đũ biết nội lực của hắn không phải tầm thường. Ngô Đại Bàng không ngờ trong bọn quan quan hiện nay cũng có những tay cao thủ như vậy. Lão tiếp tục quan sát những người đồng đội với hắn, thấy tên nào cũng có cặp mắt lấp loáng, huyệt thái dương nhô lên. Hiển nhiên toàn là những tay bản lãnh cao cường. Lão chợt thấy trên ngựa của tên thủ lãngh có thắc cây nhuyễn tiên đen sì mà có răng cưa chỉa ngược lên, liền nghĩ ra hắn là ai. Lão hỏi:

-Lão phu nghe Hắc Long Tiên Sử Tùng là tay hào kiệt nổi tiếng giang hồ, vậy mà cũng theo hùa với triều đình hiện tại rồi ư? Tên thủ lãnh bọn quan quân chính là Hắc Long Tiên Sử Tùng. Sử Tùng nghe Ngô Đại Bàng nói vậy hơi đỏ mặt lên nói:

-Ngao Thiếu Bảo ở Bắc Kinh là một nhân vật kính nể hiền sĩ, tôn trọng người tài, đã mời tại hạ ra giúp việc triều đình. Các vị đây đều là anh hùng hão hán nên Ngao Thiếu Bảo phái tại hạ đến mời cộng tác. Bọn tại hạ từ kinh đô tới đây cũng là phụng mạng đi mời Mao huynh vào thành. Không ngờ Mao huynh lại vượt ngục ở Dương Châu, đến nay mới được gặp mặt. Ngô Đại Bàng chỉ ủa một tiếng chớ không nói gì. Mao Thập Bát hỏi:

-Ngao Bái tự xưng là người dũng sĩ đệ nhất ở Mãn Châu, không hiểu võ công hắn như thế nào? Sử Tùng đáp:

-Ngao Thiếu Bảo bản lãnh nghiêng trrời, võ công cái thế. Thiếu Bảo đã có phen dụng quyền đấm chết con trâu điên ở chợ Đông An, Bắc Kinh. Tên Giang Dương Đại Đạo kia, ngươi biết chưa? Mao Thập Bát lại thóa mạ:

-Con bà nó! Ta không tin được Ngao Bái lợi hại đến thế! Ta có ý muốn đi Bắc Kinh để thử sức với hắn. Sử Tùng cười lạt nói:

-Bản lãnh như ngươi mà cũng đòi tỷ thí với Ngao Thiếu Bảo ư? Ngao lão gia chỉ cất tay một cái là đủ khiến cho ngươi phải bỏ mạng rồi. Đoạn hắn nghiêng mình nói tiếp:

- Ngô lão gia! Vương sư phó! Xin mời hai vị tránh ra một chút. Vương Đàm đột nhiên quát lớn:

-Nhà ngươi vừa chê ta hói đầu phải không? Nguyên Vương Đàm hói đầu từ thuở 18,19 tuổi. Hắn thấy ai chế riễu tới điểm này thì ghét cay ghét đắng. Sử Tùng cười đáp:

-Không có. Tại hạ đâu dám.... Vương Đàm càng tức giận lớn tiếng ngắt lời:

-Thế không thế thì sao ngươi lại cười? Sử Tùng vẫn cười đáp:

-Tại hạ cười ở miệng tại hạ, còn Vương huynh hói ở đầu Vương huynh, nó có liên can gì đến nhau? Vương Đàm không nhịn được nữa, rút phán quan bút phóng ra chiêu Đằng giao khởi phụng đâm vào đùi Sử Tùng. Sử Tùng ồ lên một tiếng. Bỗng thấy bóng đen đánh vụt đi một cái. Trong tay hắn đã cần nhuyễn tiên. Hắn vung roi đánh tới sau lưng Vương Đàm nhanh như chớp. Vương Đàm hươi cây bút tay trái lên đỡ. Tiên, bút đụng nhau kêu lên một tiếng choang rùng rợn. Tiếp theo những răng cưa sáng lóa ở đầu roi nhằm đâm sau gáy Vương Đàm.Vương Đàm liền vung cây bút tay phải lên gạt mới tránh khỏi nguy cơ. Sử Tùng rụt tay về mà cây nhuyễn tiên còn xoay tròn ở trước mặt Vương Đàm mấy vòng. Dưới ánh dương quang trên lưng chừng trời hiện ra mấy vòng đen lớn, Chỉ trong chớp mắt mấy vòng đen ấy lại biến mất. Bỗng nghe đánh soạt một tiếng. Cây roi đã quấn vào lưng Sử Tùng cực kỳ mau lẹ, cơ hồ không nhìn rõ. Bọn quan quân vổ tay reo hò như sấm dội. Sử Tùng nét mặt hớn hở ra chiều đắc ý. Ngô Đại Bàng cũng cất tiếng khen:

-Sử huynh vừa ra chiêu Thần long tam bái đã đến trình độ thượng hạng, khiến cho lão phu rất khâm phục. Sử Tùng khiêm tốn đáp:

-Không dám! Tại hạ múa rìu qua mắt thợ, xin Ngô huynh đừng cười. Vương Đàm đứng ngẫn người ra. Mới qua lại một chiêu đã biết bản lãnh Sử Tùng không phải tầm thường, mà cách thu roi của họ Sử cũng rất ngoạn mục. Hắn tự hỏi:

-Võ công mình còn kém y xa, có nên khiêu chiến nữa không? Sử Tùng cười lạt nói:

-Họ Mao kia! Hãy đứng dậy đi theo chúng ta. Mao Thập Bát đáp:

-Đâu lại dễ dàng thế được? Bọn các ngươi không những 13 tên mà ta chỉ một mình, thừa hiểu không sao thắng được, nhưng cũng tỷ đấu một phen chơi. Ngô Đại Bàng cười ha hả nói:

-Mao huynh nói thế thì ra không có đến chúng ta ư. Bọn ta ba người đấu với 13 tên tức là lấy một chọi bốn chưa chắc đã chịu thua ai. Mao Thập Bát hỏi Vương Đàm:

-Vương huynh vào phe nào? Vương Đàm đáp:

-Dĩ nhiên tiểu đệ giúp Mao huynh. Sử Tùng nhìn Ngô Đại Bàng, Vương Đàm nói:

-Hai vị không nên tán trợ nghịch tặc phản loạn của triều đình, vì đó là hành động tội lổi rước họa vào mình. Ngô Đại Bàng cười nói:

-Khi nào bọn tại hạ dám tạo phản? Sử Tùng hỏi:

-Giúp đở quân nghịch tặc tức là tạo phản một cách gián tiếp. Lão họ Ngô kia! Lão nhất định tiếp tay cho tên đạo tặc vượt ngục chăng? Ngô Đại Bàng đáp:

-Nữa năm trước đây, Mao huynh đã ước hẹn với Vương Đàm gặp nhau ở đây để tỷ đấu võ nghệ và lôi kéo cả lão phu vào vụ này. Ngờ đâu trời chẳng chiều lòng người, Mao huynh bị giam trong ngục thất, Y là một tay hảo hớn cương trực thủ tín. Y đã hẹn lời mà không đến thì mai đây còn mặt mũi nào chen chân vào chốn giang hồ? Y phải vượt ngục giết người là hoàn toàn tự nha môn dồn y vào hoàn cảnh phải làm như vậy. Sử đại nhân! Nếu đại nhân nể nang lão huynh thì xin tạm hãy thu quân trở về để lão phu được tiếp tục thử võ với Mao huynh. Từ ngày mai Sử đại nhân có bắt y hay không, lão phu và Vương huynh đây không dám can thiệp nữa. Sử Tùng đáp:

-Không được! Trong đội quân bỗng có tiếng người nói:

-Lão già bướng bĩnh kia! Sao có chuyện vô lý như thế? Người nói câu này rút đao ra khỏi vỏ, thúc vế vào bụng ngựa cho xông tới. Gã dơ đao chém thẳng xuống đầu Ngô Đại Bàng. Ngô Đại bàng nghiêng mình tránh khỏi rồi tung mình vọt cao lên. Tay trái lão thừa cơ chụp lấy sau lưng đối phương rồi tiện đà liệng người ấy đi. Bọn quan quân la rùm lên:

-Phản tặc! Hắn làm phản rồi! Bọn chúng tới tấp xuống ngựa vây đánh ba người. Nguyên bọn quan quân này đều là những tay võ sĩ có bản lãnh trên chốn giang hồ, không thiện nghề kỵ mã mà chỉ chuyên bộ chiến. Mới trong chớp mắt bọn chúng đã khai diển cuộc chiến đấu với Ngô Đại Bàng, Mao Thập Bát và Vương Đàm. Mao Thập Bát vì hạ bàn cử động không được linh hoạt phải tựa mình vào thân cây để cầm cự. Hắn vẫn ra chiêu cực kỳ lợi hại. Thanh đao vung lên. Vừa vung đã chém chết một tên quan quân. Tiện đà hắn quét ngang thành cương đao một nhát. Một tên nữa bị chặt làm hai đoạn. Bọn quan quân thấy vậy đều sinh lòng úy kỵ không dám xông vào gần. Sử Tùng vẫn hai tay chống vào cạnh sườn ngồi trên lưng ngựa theo dõi cuộc chiến chứ chưa động thủ. Vi Tiểu Bảo nhân lúc Sử Tùng đối đáp với Ngô Đại Bàng và Vương Đàm gã đã lùi từng bước ra ngoài vòng chiến. Bọn quan quân thấy gã là đứa nhỏ gầy nhom nên chẳng thèm để ý tới. Khi hai bên động thủ, Vi Tiểu Bảo đã đến ẩn sau một gốc cây lớn cách xa chừng mấy trượng. Gã tự hỏi:

- Ta nên chạy thoát thân hay là ở lại theo dõi cuộc chiến? Bên Mao đại ca chỉ vỏn vẹn có ba người, nhất định y sẽ bị bọn quan quân giết chết. Không hiểu rồi chúng có giết mình không?

Sau gã thay đổi ý nghĩ:

- Mao đại ca đã lấy tình bằng hữu đối với ta. Y còn nói: Cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Bây giờ y lâm vào tình trạng nguy ngập mà ta chạy thoát thân thì còn ra thế nào? Ngô Đại Bàng phóng ra một chưởng hất ngã một tên quan quân, Vương Đàm múa tít cặp bút đối phó với ba tên. Giữa lúc ấy Mao Thập Bát đã vung đao chặt đứt chân phải một tên quan quân. Gã té lăn trên vũng máu, ngoác miệng ra chửi rủa, gầm thét. Tiếng gã kêu gào rất chói tai. Sử Tùng thấy bọn thủ hạ bên mình chết mất hai tên và ba tên bị trọng thương té nhào. Còn lại bẩy người tuy vẫn chiếm được thượng phong, nhưng sợ đánh lâu sẽ bị tổn thương nữa. Hắn buông tiếng thở dài lẩm bẩm rồi rút cây Hắc Long Tiên nhẩy xuống ngựa. Chân chưa chấm đất, hắn đã vung roi quật xuống mình Mao Thập Bát. Mao Thập Bát vung đao ra chiêu Ngũ Hổ đoạn môn đao. Đây là một tuyệt chiêu để tự cứu mình, đao pháp cực kỳ tinh diệu. Sử Tùng đánh luôn 7, 8 chiêu liên hoàn cực kỳ lợi hại mà đều bị đơn đao của Mao Thập Bát đỡ gạt hất ngược trở lại. Bỗng nghe Ngô Đại Bàng thét lên một tiếng. Tiếp theo một bóng người bị hất tung đi rồi té huỵch xuống đất. Thế là bên quan quân lại thiệt mất một người nữa.

- Bên này Vương Đàm địch với ba tên dần dần kém thế. Bắp đùi bên trái gã bị lưỡi đao có răng cưa cứa rách một vệt dài. Máu tươi chảy ra lênh láng. Chân gã tập tễnh mà vẫn phải hết sức cầm cự. Ba tên khác vây đánh Ngô Đại Bàng cũng không phải những tay vừa. Hai đao một kiếm xoay quanh mình lão khiến cho chiêu Ma Vân chưởng của lão cũng không đánh được vào người họ. Sử Tùng múa tít cây roi mỗi lúc một mau đánh rất rát. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Mao Thập Bát quả nhiên ghê gớm. May mà chân hắn bị thương, cử động không được linh hoạt. Nếu hắn lành mạnh thì ta tất bị thất bại rồi. Sử Tùng chợt động tâm cơ phóng ra chiêu " Bạch Xà Thổ Tín ". Đầu roi nhắm điểm vào vai bên phải Mao Thập Bát. Mao Thập Bát vung đao lên đỡ, nhưng đây chỉ là hư chiêu đối phương để nhử hắn. Tiếp theo Sử Tùng ra chiêu " Ngọc Đới Vi Yêu " quét từ tả sang hữu để quấn vào ngang lưng Mao Thập Bát. Mao Thập Bát hai chân không hành động được, phải nhờ thân cây yểm trợ phía sau. Theo lẽ thường đối với chiêu Ngọc Đới Vi Yêu của Sử Tùng đánh ra, chỉ cần lạng người về phía trước hoặc lùi lại đằng sau là tránh khỏi. Nhưng hiện giờ Mao Thập Bát lâm vào tình thế bất khả kháng, hắn phải liều mạng đón đỡ chính diện tức là vung đơn đao nhằm trúng cây nhuyễn Tiên để đè xuống. Tuy hắn đè chìm đầu roi xuống nhưng chỉ thoáng cây nhuyễn tiên lại bật ngược lên nhanh như chớp. Một luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt quấn ngang người hắn luôn cả thân cây và thắt chặc ba vòng. Tiếp theo nghe tiếng đánh xẹt một tiếng. Đầu roi đã điểm trúng ngực Mao Thập Bát. Đồng thời mấy cái nanh sắt cắm vào da thịt hắn. Chuyến này Sử Tùng vâng lệnh Ngao Bái phải bắt sống Mao Thập Bát chứ không được giết chết. Bây giờ tuy Sử Tùng đã kiềm chế được Mao, nhưng còn Ngô Đại Bàng và Vương Đàm vẫn chưa chịu phục, Sử Tùng muốn rút lẹ cây roi về để thanh toán cả hai người kia. Hắn liền cúi xuống định lượm thanh đơn đao rớt dưới đất. Hắn cầm đao toan chém vào vai Mao Thập Bát khiến y thành người tàn phế, chẳng thể cầm đao chiến đấu được nữa. Trong lúc khẩn trương chớp nhoáng này, lưỡi đao chưa kịp chém xuống thì đột nhiên nghe đánh vù một tiếng, một làn sáng trắng lóe lên trước mắt. Tiếp theo một nắm vôi bột đập thẳng vào mắt mũi mồm miệng Sử Tùng khiến hắn nghẹt thở. Sử Tùng lại cảm thấy hai mắt cay xè đau nhứt dữ dội, tựa hồ như bị muôn ngàn mũi kim đâm vào. Diễn biến này xãy ra đột ngột, dù là tay lão luyện giang hồ đánh quen trăm trận không khỏi hoang mang luống cuống. Hắn buông lõng tay thanh đao rớt xuống. Sử Tùng đưa hai tay lên dụi mắt, nhưng càng dụi càng đau. Nước mắt chảy ra dàn dụa. Bây giờ hắn mới biết là đã bên địch liệng vôi bột vào mắt. Hắn tự hỏi:

-Làm thế nào bây giờ? Nên biết vôi bột sống gặp nước là sủi bọt lên. Sử Tùng bị vôi bột vào mắt khiến y đau nhức vô cùng cơ hồ không chịu nổi. Hắn đang hổn loạn tâm thần, bỗng cảm thấy nơi bụng lạnh toát. Một thanh đơn đau đã đâm vào thấu ruột.

Hồi 4 - Vi Tiểu Bảo Dùng Mưu Khích Tướng

Mao Thập Bát bị cây nhuyễn tiên quấn mình chặc cứng, cường địch lại ở trước mắt biết là nguy hiểm vô cùng, khó toàn tính mạng. Đang lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc, hắn thấy bột trắng tung bay rồi thanh đao trong tay Sử Tùng rớt xuống, họ Sử lại đưa tay lên dụi mắt. Mao Thập Bát còn đang kinh ngạc, bỗng thấy Vi Tiểu Bảo lượm thanh đơn đao đâm vào bụng Sử Tùng. Xong việc gã chạy nhanh như biến ẩn vào gốc cây. Sử Tùng loạng choạng người mấy bước rồi té lăn xuống đất. Mấy tên quan quân còn sống sót thấy tình hình như vậy đều kinh hãi la hoảng:

-Sử thị vệ! Sử thị vệ!... Ngô Đại Bàng vung tay trái ra chiêu Tiết thụ khai hoa đánh trúng một tên quan binh hất tung ra xa mấy trượng, nằm sống sượt. Miệng ứa máu tươi. Thế là bọn quan quân vừa bị chết vừa bị thương mất 8 người, chỉ còn có 5 tên. Chúng nhận thất tình thế khó bề cứu vãn, không dám ham chiến, bảo nhau xoay mình chạy trốn, bỏ cả bầy ngựa lại không luyến tiếc. Ngô Đại Bàng vốn không có ý tàn sát chúng, nên không đuổi theo nữa. Lão đến bên Mao Thập Bát nói:

-Mao huynh thật là một nhân vật ghê gớm, tài nghệ hơn đời. Hắc Long Tiên Sử Tùng cũng phải bỏ mạng về tay Mao huynh, thật khiến cho lão phu phải khâm phục. Lão thấy thanh đơn đao đâm ngập vào bụng Sử Tùng thì chắc là Mao Thập Bát đã đâm y nên nói vậy. Mao Thập Bát nói:

-Người đâm chết Sử tùng không phải tiểu đệ mà là Vi Tiểu Bảo. Ngô Đại Bàng cùng Vương Đàm rất lấy làm kinh dị, đồng thanh hỏi:

-Thằng nhỏ đó đã giết Sử Tùng ư? Vừa rồi Vi Tiểu Bảo liệng vôi bột, vì hai người đang mãi chiến đấu nên không để ý tới. Mao Thập Bát lấy tay trái giựt cây nhuyễn tiên quấn ở mình ra. Ở đầu những nanh sắt đều dính thịt vụn trông rất khũng khiếp. Nguyên Sử Tùng luyện cây roi này rất là lợi hại. Mỗi khi roi quật trúng người, nanh sắt cắm vào thịt. Khi giựt roi ra là thịt rơi máu chảy. Mao Thập Bát thật gan dạ hơn người. Máu chảy thịt rơi, người ngoài trông phát khiếp mà hắn không rên la một tiếng. Hắn cầm cây roi quật xuống đầu Sử Tùng. Sử bị đâm nhưng chưa chết hẳn, còn nằm rên xiết. Bây giờ bị quật một roi nữa hồn mới lìa khỏi xác. Mao Thập Bát reo lên:

-Vi huynh đệ! Tiểu huynh đệ thật là giỏi thiệt! Lúc này Vi Tiểu Bảo đã ở gốc cây đi ra, chưa biết đáp thế nào. Ngô, Vương hai người vẫn bán tín bán nghi, giương mắt lên nhìn chòng chọc vào Tiểu Bảo. Ngô Đại Bàng hỏi:

-Tiểu huynh đệ đã dùng chiêu thức gì để đâm chết Sử Tùng? Tiểu Bảo ngơ ngác đáp: Tiểu đệ đâm đại vào bụng hắn, chớ có biết chiêu thức gì đâu! Mao Thập Bát nói:

-Ngô lão gia! Vương huynh! bửa nay nhờ hai vị viện trợ, tiểu đệ mới được toàn mạng. Bây giờ chúng mình còn đấu chưởng nữa không? Ngô Đại Bàng cười đáp:

-Mao huynh bất tất nói đến chuyện cứu giúp làm chi. Vương huynh! Theo ý lão phu thì chúng ta nên đình chỉ cuộc tỷ đấu. Vương Đàm cũng nói:

-Thôi là phải. Tiểu đệ cũng chẳng có thâm thù gì với Mao huynh. Nay chúng ta kết giao bằng hữu có phải hay hơn không? Ngô Đại Bàng nói:

-Mao huynh! Bây giờ bọn lão phu xin tạm biệt, còn nhiều hội ngộ về sau. Nên biết Ngô Đại Bàng là dòng dõi thế phiệt, nổi tiếng giàu sang ở tỉnh Hà Bắc. Chuyến này lão ra tay giúp đở Mao Thập Bát chỉ vì đạo nghĩa giang hồ, nhưng đã vướng thân vào vòng tội lổi có thể gia táng thân vong. Vừa rồi lão không kịp giết hết bọn quan quân còn sống sót để bịt miệng. Bây giờ lão nghĩ đến rất lấy làm hối tiếc, bèn quyết chí rượt theo để tuyệt trừ hậu hoạn. Mao Thập Bát nói:

-Tình nghĩa cao cả của hai vị Mao Thập Bát này xin ghi lòng tạc dạ. Ngô Đại Bàng giơ tay lên rồi trở gót cất bước. Trước khi ra đi lão vung song chưởng đánh binh binh liên tiếp vào những tên quan quân nằm ngỗn ngang trên vũng máu. Bất luận người đó đã chết rồi hay còn ngoắc ngoải, bị trúng chưởng đều tan xương nát thịt. Mao Thập bát khen thầm:

-Chưởng lực của Ngô lão gia hay tuyệt! Mao Thập Bát thấy hai người đã đi xa, liền gọi Tiểu Bảo:

-Tiểu huynh đệ! Hãy dắt ngựa lại đây! Tiểu bảo chưa từng dắt ngựa bao giờ, gã không khỏi rụt rè e sợ, nhưng gã không dám trái ý Mao Thập Bát bèn chậm chạp tiến lại phía sau một con ngựa. Mao Thập Bát lớn tiếng quát:

-Ngươi phải lại phía trước đầu ngựa cầm cương mà dắt nó. Sao ngươi lại rón rén mò ra phía sau, để nó tung vó đá cho chết hay sao? Tiểu Bảo liền theo lời quanh lại phía trước đầu ngựa, vươn tay ra nắm lấy dây cương. Quả nhiên con ngựa ngoan ngoãn đi theo gã. Mao Thập Bát xé áo, lấy một mãnh buộc vết thương trên vai bên phải. Đoạn hắn đặt tay đè sau yên ngựa, khẻ tung mình nhãy lên lưng con vật. Hắn quay lại bảo Tiểu Bảo:

-Được rồi! Bây giờ ngươi về nhà đi thôi! Tiểu bảo hỏi lại:

-Vậy đại huynh định đi đâu? Mao Thập Bát xẳng giọng:

-Ta đi đâu mặc ta. Ngươi hỏi làm chi? Tiểu bảo đáp:

-Chúng ta đã là bạn hữu, nên tiểu đệ cần hỏi cho biết chứ. Mao Thập Bát sa sầm nét mặt, cất tiếng thóa mạ:

-Mẹ kiếp! Ai là bạn hữu của ngươi? Vi Tiểu bảo bị mắng một cách đột ngột, bất giác lùi lại một bước.Hai mắt gã đỏ lên, nước mắt chảy quanh, suýt òa lên bật khóc. Gã không hiểu vì lẽ gì Mao Thập Bát đang hòa nhã vui vẽ, bỗng lại nổi dóa nặng lời với gã như vậy. Tiểu Bảo còn đang thẩn thờ, Mao Thập Bát lại quát hỏi:

-Tại sao vừa rồi ngươi lại liệng vôi bột vào mắt Sử Tùng? Thái độ hung dữ, giọng nói nghiêm khắc của Mao Thập Bát khiến cho Tiểu bảo khiếp sợ, người run bần bật. Gã lùi thêm bước nữa ấp úng đáp:

-Vì tiểu đệ...Thấy hắn hạ thủ toan giết đại huynh. Mao Thập Bát hỏi vặn:

-Ngươi lấy vôi bột ở đâu ra? Tiểu bảo đáp:

-Tiểu đệ mua ở ngoài thị trấn sáng hôm nay... Mao Thập Bát ngắt lời:

- Ngươi mua vôi bột để là m gì? Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu đệ nghe đại huynh nói hôm nay cùng người tỷ đấu, mà trong mình đại huynh còn mang thương tích, nên tiểu đệ mua về để viện trợ đại huynh. Mao Thập Bát càng tức giận văng tục chửi um lên:

-Quân chó đẻ! Đồ khốn kiếp! Ngươi đã học cách này ở đâu? Tiểu Bảo thấy mẫu thân làm kỹ nữ, từ nhỏ không biết phụ thân là ai, nên ghét cay ghét đắng kẻ nào thóa mạ gã là quân chó đẻ. Bây giờ gã bị Mao Thập Bát chửi bới như vậy gã không nhịn được phát khùng chửi lại:

-Mẹ kiếp! Ta là quân chó đẻ thì ngươi cũng là quân chó lộn giống. Con bà, cả họ xa họ gần, ông tổ ông tiên thập bát đại nhà ngươi. Ngươi cần gì hỏi ta học được ở đâu? Quân khốn kiếp sống không sống được, chết chẳng chết cho mà chưa biết nhục! Gã vừa thóa mạ vừa chạy trốn sau gốc cây. Mao Thập Bát thúc ngựa lại gần, vươn tay ra túm cổ gã lôi ra trước mặt mình quát hỏi:

-Thằng quỷ con này! Mi còn già mồm chửi nữa hay thôi? Tiểu Bảo vung hai chân đá lia lịa, vừa đá vừa văng tục chửi bới:

-Mẹ kiếp! Thằng lão tặc thối tha này! Cả họ nhà ngươi là loài rùa đốn mạt. Vì gã sinh trưởng trong kỹ viện, từng được nghe những câu chửi rủa thô tục của người địa phương, bay giờ gã tuôn ra chẳng thiếu câu nào. Mao Thập Bát tức giận đến cùng cực, dơ tay tát nó một cái. Tiểu Bảo khóc rống lên, miệng càng chửi rủa thậm tệ. Đột nhiên gã nghiến răng cắn mạnh vào lưng bàn tay của Mao Thập Bát. Mao bị đau điếng người, vội buông tay ra để gã rớt xuống đất. Gã liền chạy thục mạng, miệng vẫn chửi không ngớt. Mao Thập Bát cởi ngựa cho đi thong thả theo sau. Tiểu Bảo người nhỏ chân ngắn thì dù có chạy nhanh đến đâu cũng không bằng vó ngựa. Khi ngựa của Mao Thập Bát chỉ còn hơn trượng, gã sợ quá vấp ngã. Gã liền liều mạng nằm lăn ra kêu gào ầm ĩ. Thường ngày ở nhà, gã cãi lộn với bọn vô loại hay người lớn, khi gặp nước bí là ngã lăn ra kêu khóc ăn vạ. Dù gã phải hay quấy, rút cục rồi ai cũng thua gã, nên nay gã lại diễn trò này. Mao Thập Bát nói:

-Ngươi hãy đứng dậy cho ta bảo. Tiểu Bảo gầm lên:

-Ta nhất định không dậy, chết cũng không dậy. Mao Thập Bát nói:

-Được lắm! Ta thúc ngựa dẫm lên cho ngươi chết bỏ xác. Vi Tiểu Bảo vốn chẳng chịu để cho ai hăm dọa. Những câu "Ta phóng quyền đánh chết ngươi" hay "Ta đá cho ngươi bỏ xác" hằng ngày gã đã nghe người ta nói đến mấy lần nên gã chẳng coi vào đâu. Bây giờ gã thấy Mao Thập Bát đe dọa phóng ngựa dẫm chết, gã liền vừa khóc vừa la:

-Đánh chết người ư? Cậy lớn bắt nạt trẻ con à? Quân khốn kiếp có giỏi thì phóng ngựa xéo chết ta đi! Mao Thập Bát giựt cương. Con ngựa hí lên một tiếng dài. Nó tung hai vó trước lên không đứng thẳng như người rồi nhãy vọt đi. Mao Thập Bát vừa cười vừa thóa mạ:

-Thằng quỉ con kia! Ngươi đã biết sợ chưa? Vi Tiểu Bảo la lên:

-Ta sợ ngươi là tên cẩu tặc, không phải là anh hùng hão hán. Mao Thập Bát thấy gã quật cường như vậy không biết làm thế nào liền cười hỏi:

-Mi là anh hùng hão hán chăng? Giỏi lắm! Mi dậy đi! Ta không đánh mi nữa, ta đi dây! Vi Tiểu Bảo đứng dậy, nước mắt nước mũi gã dầm dề gã nói:

-Ngươi đánh ta thì được, nhưng không thể thóa mạ ta là "quân chó đẻ". Mao Thập Bát nói:

-Ngươi chửi bới ta bằng những lời thô bĩ trái tai gấp mười thì sao! Thôi bây giờ hãy xí xóa chuyện đó đi. Vi Tiểu Bảo đưa tay áo lên lau mặt đổi khóc làm cười nói:

-Đại huynh đánh tiểu đệ một cái tát, tiểu đệ cũng cắn đại huynh một miếng. Thế là huề cả làng. Bây giờ đại huynh định đi đâu? Mao Thập Bát đáp:

-Ta lên Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

-Lên Bắc Kinh ư? Người ta đang muốn tróc nã đại huynh, sao đại huynh lại tự dẫn chân tới đó? Mao Thập Bát đáp:

-Ta nghe họ bảo Ngao Bái là đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu. Con mẹ nó! Còn có người bảo hắn là đệ nhất dũng sĩ trong thiên hạ. Đâu ta có chịu phục? Ta phải lên Bắc Kinh để tỹ đấu với hắn một phen. Vi Tiểu Bảo nghe nói Mao Thập Bát muốn lên Bắc Kinh tỹ thí với tay dũng sĩ đệ nhất Mãn Châu, gã cho vụ này rất náo nhiệt phải đi coi cho hã. Gã liền hỏi:

-Mao đại ca! Tiểu đệ năn nỉ đại ca một điều được không? Điều này thật khó khăn? Tiểu đệ e rằng đại ca không dám ưng thuận. Mao Thập Bát ghét nhất kẽ nào bảo hắn nhát gan. Khí tức vung lên, hắn văng tục thóa mạ:

-Mẹ kiếp! Quân.... Hắn định mắng quân "chó đẻ", nhưng hắn dừng lại kịp, liền đổi giọng:

-Cái gì dám với chẳng dám? Ngươi cứ nói ra đi, ta nhất quyết ưng thuận. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

-Tính mạng ta nhờ gã cứu thoát thì cho dù việc tầy đình ta cũng phải giúp gã. Vi Tiểu Bảo nói:

-Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất....Cái gì mã nan truy. Đại ca đã nói ra miệng thì đừng hối hận nữa nhé. Mao Thập Bát đáp:

-Dĩ nhiên ta không hối hận. Vi Tiểu Bảo nói:

-Hay lắm! Xin đại ca đưa tiểu đệ lên Bắc Kinh giúp cho. Mao Thập Bát lấy làm kỳ hỏi:

-Ngươi cũng muốn lên bắc kinh ư? Lên đó làm gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu đệ đi coi đại ca tỹ võ với Ngao Bái. Mao Thập Bát lắc đầu quầy quậy nói:

-Từ Dương Châu tới Bắc Kinh, đường xa muôn dặm mà quan quân lại treo giải thưởng tróc nã ta. Dọc đường có thể xãy ra chuyện nguy hiểm. Ta đem ngươi đi thế nào được? Vi Tiểu bảo nói:

-Tiểu đệ đã biết trước đại ca hứa lời ưng thuận rồi tất phải hối hận. Đại ca đem tiểu đệ đi khiến cho quan nha dễ bề tróc nã, dĩ nhiên đại ca không dám..... Mao Thập Bát tức giận ngắt lời:

-Điều chi mà ta không dám? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Nếy vậy thì đại ca đem tiểu đệ đi. Mao Thập Bát nói:

-Đem ngươi đi phiền lắm mà ngươi lại chưa nói cho má má ngươi biết, y mong mỏi ngươi thì sao? Vi Tiểu Bảo nói:

- Thường thường tiểu đệ ra đi mấy ngày không trở về, má má tiểu đệ cũng không mong nhớ chi

hết. Mao Thập Bát giựt dây cương ngựa vvọt đi, miệng nói:

-Thằng quỉ con thật là lắm chuyện! Vi Tiểu Bảo la lên:

-Đại ca không dám cho tiểu đệ đi vì sợ thua Ngao Bái, có tiểu đệ chứng kiến làm cho mất mặt. Mao Thập Bát lửa giận bốc lên ầm ầm, quay ngựa lại quát hỏi:

-Ai bảo ta đánh không nổi Ngao Bái? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đại ca không dám đem tiểu đệ đi thì dĩ nhiên là sợ tiểu đệ nhìn thấy đại ca bị hắn đánh thua bò lê bò càng dưới đất, miệng hô: Xin Ngao Bái lão gia khoan dung. Ngao đại nhân tha cho cái mạng chó má này. Tiểu đệ mà nghe được thì có phải đại ca thẹn đến chết người? Mao Thập Bát nổi dóa hét lên be be, hắn vọt ngựa lại xông lại vươn tay ra xách Tiểu Bảo để lên yên ngựa hằn học nói:

-Ta đem ngươi đi để xêm ai xin tha mạng trước. Mao Thập Bát vung tay trái lên đập mạnh vào đít Tiểu Bảo đánh chót một tiếng, đồng thời quát lên:

-Bây giờ ta bắt ngươi xin tha mạng trước. Vi Tiểu Bảo đau quá ối lên một tiếng. Nhưng gã lại bật cười ngay nói:

-Móng chó đánh người quả nhiên lợi hại! Mao Thập Bát cười hô hố nói:

-Thằng quỉ con này phá quấy đũ trò! Tiểu bảo không chịu thua vênh mặt lên đáp:

-Lão quỉ già kia thật là đáo để! Mao Thập Bát cười xòa nói:

-Ta đưa ngươi đi Bắc Kinh cũng được, nhưng dọc đường ngươi phải nghe lời ta không được phá rối. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đại ca vào tù ra khám, giết hại điếm kiêu, lại sát hại quan quân. Như vậy hỏi ai phá rối? Mao Thập Bát cười nói:

-Thôi đi! Ngươi thật là lẻo mép, ta nói không lại ngươi đành chịu thua ngươi. Hắn vẫn để Tiểu bảo nằm ngang ở phía trước yên ngựa, và dắt thêm một con ngựa nữa đi theo. Hắn nhìn nhận phương hướng rồi nhắm phía Bắc dong ruỗi. Tiểu Bảo chưa từng cởi ngựa bao giờ. Bây giờ gã nằm trên yên ngựa, ban đầu cũng hơi khiếp sợ, nhưng gã ỷ có Mao Thập Bát ở bên cạnh, dù sao hắn cũng không để gã phải bị té. Đi chừng được 5,6 dậm, gã bạo dạn hơn trước liền nói:

-Mao đại ca! hiện có con ngựa đi không, đại ca cho tiểu đệ cởi có được chăng? Mao Thập Bát lạnh lùng nói:

-Nếu ngươi biết cởi ta cũng ưng cho. Bằng không thì nằm yên đó đừng có cởi ẩu lở té xuống là bị gảy xương. Vi Tiểu Bảo bản tánh quật cường, hiếu thắng liền nói:

-Tiểu đệ đã cởi ngựa đến mấy chục lần, sao lại không biết! Dứt lời, gã không chờ Mao Thập Bát có phản ứng gì không, từ trên lưng ngựa nhãy xuống, chạy tới bên trái con ngựa mà Mao Thập Bát đang dắt đi. gã đút chân phải vào bàn đạp thòng xuống ngang bụng ngựa, đạp mạnh một cái tung mình nhãy lên lưng con vật. Phép cởi ngựa là phải đặt chân trái vào bàn đạp rồi nhãy lên yên thì ngồi mới thuận hướng. Đàng này gã đặt chân phải lên bàn đạp trước thành ra lúc ngồi lên lại quay mặt về phía sau đít ngựa. Mao Thập Bát thấy vậy không khỏi nín cười được bật lên

tràng cười hô hố. Hắn còn đùa giởn, buông lõng dây cương đồng thời cầm roi quất vào đùi con ngựa của Tiểu Bảo đang cởi một cái. Con ngựa liền tung vó chạy liền. Tiểu Bảo sợ hết hồn, suýt nửa té nhào xuống đất. May ở chổ gã cũng gan liều, hai tay bám chặc khấu đuôi, hai chân kẹp chặc lấy yên còn người nằm sát xuống lưng ngựa. Bên tai gã nghe tiếng gió vù vù, thân thể gã tựa hồ bị kéo chạy giật lùi, vì gã cởi ngựa trái chiều. May mà người gã nhỏ, nhẹ, sau khi nắm chặc khấu đuôi nên không bị té nhào. Con ngựa này chạy thẳng một mạch trên đường cái quan được chừng ngoài ba dậm vẫn chưa hết đà mà phải rẽ ngang. Giữa lúc ấy, bỗng phía trước có một cổ xe lừa thong thả đi tới. Phía sau cổ xe này có một con ngựa lông trắng như tuyết theo sau. Người kỵ mã là một chàng trai trẻ chừng 16,17 tuổi. Con ngựa Tiểu Bảo đang cởi không có người điều khiển cứ chạy thẳng như muốn đâm vào cổ xe. Khi ngựa chạy tới gần, người phu xe la hoảng:

-Ngựa điên! Con ngựa này phát điên rồi. Gã chưa kịp kiềm xe lại thì con ngựa đã xông tới trước mặt. Đột nhiên nghe đánh vèo một cái. Một bóng người lướt qua. Chàng tuổi trẻ đã từ trên ngựa nhãy vọt sang xe lừa. Chàng vươn tay nắm chặc lấy đầu con ngựa của Tiểu Bảo. Chàng thanh niên quả là một nhân vật không vừa. Sức lựa thần dũng của chàng tựa hồ như được trời cho. Con ngựa đang lao mạnh tới mà chàng chỉ ra tay nhẹ nhàng đã bắt nó phải đứng im. Con ngựa của Tiểu bảo bị thanh niên nắm đầu không nhúc nhích được. Mũi nó phun ra làn hơi trắng xóa. Bỗng có thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ, từ trong cổ xe lừa vọng ra:

-Thanh đệ! Chuyện gì vậy? Chàng thanh niên dáp:

-Có con ngựa bị rớt mất dây cương. Trên lưng nó lại có một thằng nhỏ nằm úp sấp, không hiểu gã còn sống hay đã chết rồi? Tiểu Bảo thấy con ngựa đúng yên, gã không sợ hãi gì nữa, lại nghe chàng kia nói vậy, liền ngồi bật dậy quay đầu ra lên tiếng:

-Tại hạ vẫn còn sống đây, chết cóc thế nào được?

Hồi 5 - Có Bản Lãnh Mới Là Tay Hào Kiệt

Vi Tiểu Bảo vừa mở miệng chửi rủa, Mao Thập Bát đã lớn tiếng quát:

-Câm miệng ngay. Rồi hắn vung roi ngựa quật xuống đầu Tiểu Bảo. Tiểu Bảo nghiêng đầu né tránh nhưng cũng bị quất trúng vai. Mao Thập Bát vụt túi bụi mỗi bên một roi khiến cho trên đầu cổ gã nỗi lên đầy vệt rướm máu. Thậm chí manh áo gã cũng bị rách tan. gã bị trận đòn này một cách bất ngờ, nhưng dù gã có biết trước mà gã không hiểu mãi mai võ nghệ thì gã cũng không thể tranh khỏi những roi đòn quật xuống như mưa của Mao Thập Bát. Mao Thập Bát tiếp tục quật thêm mấy roi khá nặng, kỳ cho tới lúc Vi Tiểu bảo nằm đờ trên yên ngựa không nhúc nhích được nữa mới thôi. Bỗng nghe thanh âm của thiếu nữ từ trong cổ xe vọng ra:

-Phải chăng các hạ là Mao gia ở Thương Châu? Thôi đừng đánh gã nữa. Mao Thập Bát vội nhãy xuống ngựa, chống tay trái xuống đất ngồi yên rồi đáp:

-Mao Thập Bát này bị thương ở chân chưa kịp vấn an Phương cô nương cùng Phương thiếu hiệp, thật là bất kính. Thiếu nữ trong xe nói:

-Không dám! Xin đa tạ Mao đại gia. Chàng thiếu niên gật đầu tỏ dấu từ biệt,rồi cầm roi khẻ quất vào mông lừa, cổ xe lại chuyển bánh lên đường. Mao Thập Bát chờ cho cổ xe lừa và chàng thiếu niên cởi ngựa đi xa rồi, hắn mới chống mạnh tay xuống đất mượn đà nhãy lên lưng ngựa, hắn đến bên ngựa Tiểu Bảo đở gã ngồi ngay dậy. Tiểu Bảo còn đang uất hận, chửi liền:

-Con mẹ nó! Cớ sao lại đánh ta? Thanh âm gã rất yếu ớt cơ hồ như không nghe rõ. Mao Tập Bát thở phào một cái nói:

-Nguy quá! Thật là một phen hú vía. Hắn cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt liền đưa tay áo lên lau, hắn nói:

-Cái mạng nhỏ xíu của ngươi lú nảy đã bước đến ngưỡng cửa quỷ môn quan. Nếu ta không nương tay một chút thì ngươi đã chết rồi. Hắn vừa nói vừa lấy tay áo chùi sạch những máu trên mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nói:

-Ta chết thì chết, chứ chẳng sợ gì ai. Gã nói chưa dứt lời, bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, rồi ngất xĩu. Khi Tiểu Bảo tỉnh lại chưa mở được mắt ra hắn cảm thấy toàn thân đau đớn như dần. Bao nhiêu xương cốt như bị rã rời. Gã không chịu nổi bật tiếng rên la. Mao Thập Bát nói:

-Tên tiểu quỉ kia! Mi còn hồi tỉnh được là may. Giọng hắn nói lộ vẽ mừng vui. Tiểu Bảo mở mắt ra thấy Mao Thập Bát ngó mình đăm đăm ra chiều lo lắng, gã nói:

-Nếu ngươi muốn giết ta thì sao không vung đao chém một nhát vứt đi cho rồi mà dùng roi quất ta túi bụi cho ta đau đớn làm chi? Lúc này thanh âm gã đã mạnh hơn trước. Mao Thập Bát đáp:

-Khi nào ta lại có ý giết ngươi, bửa nay ta đánh ngươi là cứu mạng cho ngươi đó. Tiểu Bảo lại chửi tục:

-Mẹ nó! Đã đánh ta thừa sống chí chết mà còn bảo là cứu mạng ư? Mao Thập bát nói:

-Ngươi thật là không biết trời cao đất dày là gì nên mới nhục mạ những nhân vật ở Mộc phủ tỉnh Vân Nam. Phải chăng ngươi không còn muốn sống nữa? Mộc phủ ở Vân Nam là cái thá gì ta cũng chỉ coi là.....quân khốn kiếp, quân đê hèn..... Mao Thập Bát quát lớn:

-Câm mồm! Ngươi đã gây vạ như vậy chưa đũ hay sao? Tiểu Bảo thấy nét mặt Thập Bát ra chiều nghiêm nghị khác thường, gã không dám chửi nữa nhưng lại hỏi:

-Lão không sợ cả Ngao Bái hay bất cứ ai. Nhưng sao lại sợ cái Mộc Phủ ở Vân Nam gì gì đó? Lão nói vậy không sợ người ta cười trẹo quai hàm hay sao? Bảo ta sợ thì không phải. Bất luận tay hào kiệt nào trong võ lâm mà gây chuyện xích mích với Mộc phủ ở Vân Nam thì chẳng những phải uổng mạng mà còn bị bạn hữu thóa mạ khinh khi nữa. Tiểu Bảo hỏi:

-Mộc phủ ở Vân Nam là cái thá gì mà ghê gớm thế? Mao Thập Bát đáp:

-Ngươi không phải là người võ lâm thì ta có nói ngươi cũng không hiểu. Tiểu Bảo nói:

-Con bà nó! Dù chúng có giỏi đến thế nào ta cũng không cần. Tuy gã nói vậy, nhưng gã cũng không dám chửi nhiều. Sau một lát gã hỏi:

-Lão vừa nói dùng roi quất ta để cứu mạng ta nghĩa là làm sao? Mao Thập Bát nói:

-Lúc nãy ngươi chửi đổng thiếu niên mặc áo bào xanh.Chàng chính là một trong tứ đại gia tướng ở Mộc phủ ở Vân Nam đó, nếu ta không mau tay quất ngươi đón đầu để làm dịu bớt cơn phẩn nộ của hắn bằng không hắn chỉ phất tay một cái là ngươi toi mạng khác nào như bóp chết một con ruồi. Vi Tiểu Bảo không phục cãi:

-Hừ! Ta thiệt không tin bãn lãnh của hắn có thể ghê gớm đến thế? Miệng gã nói vậy vì tính quật cường,chớ trong bụng thì gã đã tin rồi. Gã hỏi tiếp:

-Nếu gã mà bóp chết ta, chẳng lẽ lão đứng thõng tay mà nhìn gã hành động mà không cứu ư? Như vậy còn nói chó gì đến chuyện cùng hưỡng hạnh phúc cùng chia hoạn nạn? Mao Thập Bát buông tiếng thở dài đáp:

-Hễ là người từng trải giang hồ khi chạm trán với những nhân vật Mộc phủ, Vân Nam, tự nhiên phải tỏ lòng cung kính, đứng né bên đường nhường lối cho họ di trước. Giả tỷ vừa rồi nếu họ có ý ra tay thực sự thì dù ta có muốn ngăn cản cũng không đũ bản lãnh. Tiểu Bảo hỏi:

-Võ công của gã thiếu niên ấy cũng đã đến trình độ ghê gớm rồi ư? Mao Thập bát lắc đầu đáp:

-Cái đó ta cũng không rõ, dù sao ta cũng không muốn động thủ cho dù ta có thể thắng hắn. Vi Tiểu Bảo nge Mao Thập Bát nói vậy không chịu liền hỏi:

-Ta tưởng chẳng có chi đáng sợ. Nếu lão còn có cơ thủ thắng sao không đánh giết chàng thiếu niên trẻ tuổi cùng cô ả ngồi trong xe rồi hạ sát luông gã đánh xe để bịt miệng thì còn chi đáng ngại nữa? Mao Thập Bát đáp:

-Ngươi nói có vẽ ngon ăn lắm, nhưng có biết đâu đã là người của Mộc phủ ở Vân Nam thì dù là một tên phu xe cũng mang tuyệt nghệ trong mình. Vi Tiểu Bảo nói:

-Chung quy lão vẫn hãi sợ bọn chúng nên mới đang tay ra sức quất ta để lấy lòng gã thiếu niên để gã khỏi giết lão mà thôi. Mao Thập Bát tức giận quát lên:

-Thằng quỷ con kia! Ta sợ gì ai? Nhưng hắn thét vài câu rồi hạ thấp giọng dần xuống ra chiều do dự. Hắn tự biết hôm nay trước lúc hắn cầm roi quất Tiểu bảo, trong lòng hắn rất xao xuyến. Bây giờ tuy hắn mạnh miệng cãi già nhưng thực ra trong thâm tâm vẫn còn hồi hộp. Mao Thập bát rất buồn bực về vụ này, hắn tự hận mình sao lại khiếp nhược đến như thế! Bất giác hắn sinh lòng giận cá chém thớt, lớn tiếng gay gắt với Tiểu bảo:

-Ta đã bảo ngươi đừng đi theo ta mà ngươi cứ bám theo ta như đỉa đói. Mới ngày đầu ngươi đã gây nên tai họa, liệng vôi bột vào mặt mũi người ta. Hành động này chỉ bọn hạ lưu mới xài đến, bạn hữu giang hồ khinh khi vô cùng.Dùng thuốc mê hay muội hương làm người ta hỗn loạn tâm thần hoặc ngũ mê đi để hạ thủ đã là hèn kém huống chi liệng vôi bột thì còn ti tiện hơn nhiều. Chẳng thà để Hắc Long Tiên Sử Tùng giết chết ta đi còn hơn là ngươi dùng thủ đoạn vô liêm sĩ để cứu ta. Mẹ kiếp! Ta trông thấy ngươi lúc nào là ta tức uất người lên lúc ấy. Bây giờ Vi Tiểu Bảo nghe Mao Thập Bát nói vậy mới hiểu rõ là gã liệng vôi bột vào mắt Sử Tùng là một hành động đốn mạt mà gã đã vô tình phạm vào điều tối kỵ trong võ lâm và bị bọn giang hồ khinh miệt. Tuy gã biết hành động của mình là bỉ ổi đê hèn nhưng bản tánh quật cường không chịu phục thiện vẫn cãi cố:

-Dùng đao kiếm giết người hay dùng vôi bột giết người phỏng có khác gì nhau? Sao lại phân ra hành vi hào kiệt với thủ đoạn hạ lưu cho rắc rối. Nếu tên tiểu quỉ này không dùng thủ đoạn hạ lưu thì chắc lão quỉ đỏ này đã biến thành con quỉ thượng lưu. Thôi được lão không muốn đưa ta đi Bắc Kinh cũng chẳng sao. Vậy lão đi đàng lão, ta đi đàng ta. Từ nay coi như chưa chừng quen biết là xong. Mao Thập Bát nghĩ thấy Vi Tiểu Bảo mình đầy thương tích và ở đây cũng cách Dương Châu khá xa, nếu hắn bỏ mặc đứa nhỏ ở nơi hoang dã náy thì còn coi ra thế nào? Huống chi dù sao hắn cũng đã hai phen cứu mạng cho hắn mà bây giờ đẩy gã ra thì không khỏi mang tiếng là vong ân bội nghĩa. Mao Thập Bát nghĩ vậy liền đáp:

-Ta đưa ngươi đi Bắc Kinh cũng được, nhưng phải tuân theo ba điều kiện của ta. Vi Tiểu Bảo nói:

-Lão muốn ta chịu điều kiện cũng chẳng khó gì. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, cái gì.....mã nan truy. Tính gã thích bắt chước người lớn hay nói chữ, nhưng chỉ nhớ lõm bõm. Câu tứ mã nan truy gã quên mất chữ tứ. Mao Thập Bát nói:

-Điều thứ nhất là không được dính líu vào chuyện thị phi trên chốn giang hồ, ăn nói phải cho đàng hoàng lịch sự, không được chửi càn nói tục. Tiểu Bảo hỏi:

-Ta không nói quàng chửi tục cũng được, nhưng gặp trường hợp kẻ khác hà hiếp gây lộn chửi ta trước thì sao? Mao Thập Bát nói:

-Nếu ngươi không dây vào thì ai gây lộn với ngươi làm chi? Điều thứ hai là nếu gặp trường hợp phải chiến đấu, cấm ngươi không được thò miệng cắn người. Những hành động bỉ ổi như liệng vôi vào mắt người phải dẹp đi. Cả những hành vi con nít như nằm lăn ra để ăn vạ hay chuôi vào đủng quần bóp thận nang của người cũng không được tái diễn. Cả khi bị đánh thua rồi kêu khóc ầm ĩ hay giả chết gạt người đều bị cấm ngặt. Những hành động ta vừa kể đó là rất hèn hạ. Những anh hùng hão hán không ai dùng đến nó bao giờ. Tiểu Bảo hỏi:

-Nếu mình đánh người không lại, chẳng lẻ bó tay chịu chết hay sao? Mao Thập Bát đáp:

-Muốn đánh nhau hay tỷ võ với người cần phải có võ công chính đáng, bằng không có võ công

thì nín chịu chớ không được dùng thủ đoạn đê hèn. Hành động như ngươi chỉ tổ gây trò cười cho thiên hạ, thậm chí không ai thèm đếm xỉa đến. Nhưng nay ngươi muốn theo ta qua lại giang hồ để mở rộng tầm mắt, cho biết điều hơn lẻ thiệt thì phải bỏ ngay những tật xấu đó đi. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

-Theo lời lão thì mỗi khi động thủ phải có võ công thật sự, nhưng ta chỉ là một đứa con nít thì làm gì có bản lãnh? Đã không có bản lãnh mà điều này bị cấm, điều kia úy kỵ, thì ra mình chỉ đứng yên chịu đòn, còn thú vị gì nữa? Mao Thập Bát lại nói tiếp:

-Bất cứ ai ở đời, muốn trở thành một tay võ công tinh thâm đều phải cố công rèn luyện, mới có ngày thành tựu. Làm gì có người hiểu võ công từ lúc mới lọt lòng mẹ? Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hiện nay ngươi còn nhỏ tuổi, nên bắt đầu luyện võ công là vừa. Vậy ngươi hãy quỳ xuống dập đầu bái ta làm sư phụ, ta thu ngươi làm đồ đệ rồi truyền thụ hết tuyệt nghệ cho ngươi. Quá nữa đời người ta đã bôn tẩu giang hồ, chưa được ngày nào yên tĩnh. Nay ta muốn nghĩ ngơi thu ngươi làm đồ đệ duy nhất là phúc cho ngươi đó. Nếu ngươi chịu nghe lời dạy bảo thì sau này sẽ là kỳ tài của võ lâm. Hắn vừa nói vừa chăm chú ngó vào mặt Tiểu Bảo, chắc mẫm gã lấy làm thích ưng chịu liền, không ngờ gã lắc đầu đáp:

-Vụ này không xong rồi! Hiện giờ chúng ta đang làm bằng hữu ngang hàng với nhau, nếu ta nhận lão làm sư phụ chẳng hóa ra ta ở dưới lão một bực ư? Con bà nó! lão này chẳng tử tế gì, muốn gạt ta để làm sư phụ. Mao Thập Bát nổi giận nói:

-Ngươi ngu quá! Trên đời biết bao nhiêu kẻ muốn học Ngũ hổ đoạn mộc đao vì họ biết đao pháp ta vang danh hai mặt Nam Bắc sông Đại Giang. Họ xin làm đồ đệ mà ta đều cự tuyệt. Sở dĩ Mao Thập Bát cự tuyệt những ai đến bái hắn làm sư phụ, người thì không hợp cơ duyên, hoặc vì con người đó tâm địa không chính đáng, cũng có khi tư chất kém cỏi dù có tận tâm truyền nghệ cũng không thành công được. Bửa nay vì hắn đã mang ơn Vi Tiểu Bảo hai lần cứu mạng cho hắn, nên hắn muốn nhận gã làm đồ đệ. Dè đâu Vi Tiểu Bảo lại nhất định cự tuyệt, khiến cho Mao Thập Bát phát cáu định vung tay tát gã cho hả giận. Mao Thập Bát vừa giơ tay lên thấy mặt Tiểu Bảo đầy những máu, gã sinh lòng bất nhẫn bèn thu tay về nói:

-Lão gia nói thiệt cho mi nghe, bửa nay vì cảm xúc mà ta mở miệng đòi thu ngươi làm đồ đệ. Còn lúc bình thường hay mai đây ngươi có hối hận dập đầu lạy ta trăm lạy đi nữa ta cũng không thèm ưng thuận đâu. Tiểu Bảo nói:

-Lão đừng nghĩ tời điều đó cho mệt. Dù lão có dập đầu lạy ta vạn lạy và năn nĩ ta kêu bằng sư phụ ta cũng quyết tâm không chịu. Một khi làm đồ đệ lão là điều gì cũng phải nghe mệnh lệnh của lão, ăn nói giử gìn, cử chỉ khép nép. con người đã mất hết tự do, nhất là lão là con người hay nóng giận thì còn thích thú gì? Thôi thôi! Ta không cần học võ công của lão đâu. Mao Thập Bát hằn học nói:

-Mi không học thì thôi chớ lão gia cần gì? Sau này nếu ngươi bị người ta bắt được, hành hạ thừa sống thiếu chết. Khi đó mi đừng hối hận. Vi Tiểu Bảo nói ngay:

-Ta quyết không hối hận về chuyện này. Làm chi mà phải hối hận? Dù ta có luyện được võ công của lão thì đã được hơn ai? Lão có giỏi thì đã không để cây roi của Sử Tùng quấn chặt không nhúc nhích được suýt nữa bỏ mạng. Vừa rồi lão gặp một thằng lõi ở Mộc phủ miệng còn hôi sữa

đã sợ run như thằn lằn đứt đuôi. Còn ta đây tay chẳng biết võ nghệ chi hết, cũng chẳng có danh vọng bằng ai, nhưng ta quyết không sợ gã. Mao Thập Bát nghe Tiểu bảo nhiếc móc đũ điều, muốn nhịn cũng không nhịn được nữa.

"Bốp" một tiếng vang lên! Mao Thập Bát điên tiết đã vung tay tát vào miệng Tiểu Bảo một cái thật mạnh. Dường như Tiểu Bảo đã đoán trước là sẽ bị cái tát này, nên cho dù gã đau điến người, gã vẫn ra gan không khóc lóc cũng không rên la một tiếng. Trái lại, gã nổi lên tràng cười hô hố nói:

-Lão thấy ta nói trúng tâm sự nên thẹn quá hóa giận mà đánh ta. Giả tỷ lúc đó thật tình lão không sợ hãi thì giờ ta có nhắc lại lão vẫn thản nhiên hay ít ra cũng không nổi hung đến trình độ này. Chỉ có kẻ hèn hạ mới khiếp sợ người mạnh mà uy hiếp kẻ yếu. Lúc này Mao Thập Bát bực tức không biết đến thế nào mà nói vì trước mặt hắn là một thằng nhỏ bẽm mép quật cường đánh gã không được chửi gã không tha, muốn mặc kệ gã cũng không xong. Mao Thập Bát tính nóng như lữa mà trong trường hợp này cũng không biết phải làm thế nào đành hừ một tiếng ngồi xuống đất bóp bụng thở dài. Tiểu Bảo ngó thấy Mao Thập Bát buồn bực đến cùng cực thì trong lòng không khỏi hối hận. Xong chỉ toáng qua một cái hắn lại thản nhiên tự nhủ:

-Con mẹ nó! Má má ta kiếm tiền nơi kỹ viện thì việc gì đến hắn mà hắn nhiếc móc ta không biết dơ miệng. Được lắm! Từ nay trở đi hắn còn động đến kỹ viện một câu, ta sẽ có cách làm cho hắn như dẫm phải đống lữa,nhãy lộn chồm chồm, xem hắn làm gì được ta. Vi Tiểu Bảo quen sống nơi lầu hồng đất Dương Châu, ngày đêm gã hòa mình với những quân du thử du thực, đâu có lấy chuyện buôn hương bán phấn hay đàng điếm là điều đáng tủi nhục. Mấy hôm đầu gã làm quen với Mao Thập Bát, trong lòng gã nảy ra ước vọng được làm anh hùng hão hán như những nhân vật trong tiểu thuyết mà gã hay thường nghe người ta kể lại. Từ lúc gã nghe Mao Thập Bát nhiếc móc tới điều xấu xa trong kỹ viện, gã không khỏi bẽ bàng khó chịu. Gã cũng thừa biết võ công của Mao Thập Bát cũng rất cao cường,nếu gã chịu bái hắn làm sư phụ, chịu khó rèn luyện tuyệt nghệ thì sau này khôn lớn có thể thành anh hùng hão hán thật sự. Chỉ vì khi Mao Thập Bát nói chuyện truyền thụ võ nghệ đã vô tình nhắc đến hai chữ kỹ viện, khiến gã nảy ra phản cảm mà cự tuyệt. Gã cũng biết rõ là mình đã bỏ lở một dịp may, nhưng gã cũng không hối tiếc,dù cho vì vụ này mai đây gã không còn mặt mũi nào mà xin học võ nữa. Vi Tiểu Bảo đưa tay lên sờ mặt, thấy những vết thương chảy máu đã khô đọng lại, gã không khỏi bâng khuâng suy nghĩ rồi tự nhủ:

-Mình đã theo hắn bôn tẩu giang hồ, tức còn được nhiều phen xem hắn cùng người tỷ đấu. Hắn không truyền thụ võ nghệ, dễ thường ta không có mặt để theo dõi chăng? Khi đó chẳng những ta học được võ công của hắn mà còn học được cả võ công của người cùng hắn chiến đấu nữa. Hiện ta đã thấy những người bản lãnh còn cao thâm hơn hắn nữa. Chà! Con mẹ nó! Cở hắn đã bãnh gì mà ham? Sau một hồi tức giận quát tháo Mao Thập Bát bỗng thấy bụng sôi ùng ục. Hắn đã đói meo, liền ôm Vi Tiểu Bảo lên ngựa cho chạy thẳng về thị trấn ở phía trước.Hai người vào phạn điếm ăn một bửa no xong, Mao nghĩ thầm:

-Chân mình đã bị thương mà quan nha lại treo giải thưởng. Dọc đường đi Bắc Kinh thế nào cũng chạm trán với bọn công sai. Hắn nghĩ vậy rồi mướn một cổ xe lớn rồi cùng Vi Tiểu Bảo lên ngồi và cho xe hướng về phía Bắc dong rũi, bỏ lại hai con ngựa đã đoạt được, không dùng đến nữa. Một hôm xe đi tới địa giới tỉnh Sơn Đông vào khoảng giờ thân. Cổ xe đang chạy bon bon trên đường cái, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập nổi. Phía trước có ba cổ xe lừa từ tiến lại. Mao Thập Bát đang ngũ vùi trong xe, Vi Tiểu Bảo ngó thấy phía trước của mỗi cổ xe đều có cắm

một lá cờ nhỏ bằng vải trắng viền xanh. Trên cờ có viết một chữ Tô nhỏ. Lá cờ này hình thù giống hệt như lá cờ đã gặp mấy bửa trước, nhưng trên lá cờ kia lại viết chữ Phương. Tiểu Bảo vội lay Thập Bát dậy, khẻ nói:

-Lão coi kìa! Mao Thập Bát dương mắt lên nhìn,bỗng vẽ mặt hắn thay đổi ra chiều khác lạ. Chỉ trong khoănh khắc ba cổ xe kia lướt qua bên trái đi về hướng Nam. Sau một lúc khá lâu, Mao Thập Bát mới thở phào một cái ra chiều nhẹ nhõm. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Phải chăng những cổ xe vừa rồi cũng của Mộc phủ ở Vân Nam? Mao Thập Bát hỏi lại:

-Sao ngươi biết? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta cứ coi lão sợ bỏ vía là đoán ra những cổ xe đó là của Mộc gia. Mao Thập Bát tức giận h3i:

-Ta sở bở vía hồi nào? Ngươi đừng nói càn. Tuy miệng hắn nói vậy, mà chính hắn cũng nghe thấy giọng nói của mình hãy còn run rẫy. Vi Tiểu Bảo ởm ờ nói:

-Nếu lão không sợ thì ta sợ vậy. Mao Thập Bát hỏi:

-Ngươi sợ cái gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ta sợ lão hồn vía lên mây mà sinh bệnh nặng, có khi sợ đến chết người thì ta phải biết làm thế nào? Mao Thập Bát lẩm nhẩm cất tiếng thóa mạ:

-Con mẹ nó! Con mẹ nó! Tuy hắn chửi bâng quơ mà giọng hắn không có ý phẩn nộ. Hiển nhiên là hắn đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau hắn tự nói để mình nghe:

-Người nhà họ Tô đi xuống phía Nam tất có đại sự gì đây. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Chữ Tô đó có nghĩa làm sao? Mao Thập Bát đáp:

-Lưu, Bạch, Phương, Tô, là bốn đại gia tướng của Kiềm Quốc Công tại Mộc phủ tỉnh Vân Nam. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

-Kiểm Quốc Công là cái con khỉ gì? Mao ra chiều khó chịu đáp:

-Cái miệng ngươi ăn nói lịch sự một chút có được không? Mọi người trên chốn giang hồ khi đề cập tới Kiềm Quốc Công ở Mộc phủ đều khâm phục vô cùng. Sao ngươi lại hỏi là cái con khỉ gì? Vi Tiểu Bảo hừ một tiếng rồi ngồi yên. Mao Thập Bát lại nói tiếp:

-Ngày trước Minh thái tổ khởi nghĩa dấy quân đánh lại Nguyên triều, Mộc vương gia là Mộc Anh từng lập công lớn bình định tỉnh Vân Nam. Sau khi Mộc vương gia tạ thế còn được truy phong làm Kiềm Ninh Vương, con cháu đời đời được lập tước Kiểm Quốc Công. Cuối đời nhà Minh, Quế Xương hoàng đế chạy đến Vân Nam. Kiềm Quốc Công là Mộc Thiên Ba vẫn tận trung bảo giá phò vua. Khi tên gian tặc Ngô Tam Quế đánh tới Vân Nam, Kiềm Quốc Công bảo vệ Quế vương trốn qua Miến Điện. Bọn người tồi bại bên Miến Điện muốn giết Quế vương, Mộc Thiên Ba đã chết thay chúa. Những bậc anh hùng hào kiệt trung nghĩa song toàn như vậy cổ kim thực hiếm có. Vi Tiểu Bảo nói:

-Ủa! Mộc Thiên Ba lão gia nguyên là con cháu của Mộc Anh đã nói ở trong "Anh liệt truyện ". Mộc vương gia thần dũng muôn người không địch là một viên ái tướng của Thái tổ hoàng đế. Cái đó ta cũng biết rồi. Gã từng được nghe thầy đồ nói đến tên họ mấy viên đại tướng Từ Đạt

Thường Ngộ Xuân, Hồ Đại Hải, Mộc Anh, nên gã thuộc lòng. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

-Sao lão không nói trước? Giả tỷ ta biết sớm đó là giòng dõi Mộc Anh, Mộc vương gia ở Vân Nam thì đối gã hậu sinh kia thêm đôi phần lịch sự. Gã hỏi tiếp:

-Còn Lưu, Bạch, Phương, Tô, bốn viên đại gia tướng ấy là những người như thế nào? Mao Thập Bát đáp:

-Lưu, Bạch, Phương, Tô, bốn nhà này đều là gia tướng ở Mộc phủ. Tổ tiên họ đã từng theo Kiềm Ninh Vương bình định Vân Nam. Hồi Mộc Thiên Ba hộ giá nhà vua sang Miến Điện, bốn viên đại tướng này đều có con cháu hy sinh ngoài chiến trường. Chỉ bọn nhỏ tuổi trốn đi. Trần hương chủ ở Thiên Địa hội đã cho bọn họ bốn lá cờ nhỏ nền trắng viền xanh để ban hiệu lệnh ra thiên hạ. Hễ ai thấy giòng dõi của bốn vị đại tướng đều hết lòng bảo vệ. Vì thế mà ta gặp những người này phải đem lòng... cung kính. Chớ có phải ta sợ họ đâu? Ngươi nên nhớ rằng giòng dõi bậc trung lương chẳng ai là không tôn kính. Kẻ nào đắc tội với Mộc phủ ở Vân Nam đều bị thóa mạ nguyền rũa. Vi Tiểu Bảo nói:

-Té ra là thế! Nếu gặp phải giòng dõi bậc trung lương dĩ nhiên phải kính trọng.

Hồi 6 - Đồng Giác Quá Giang, Hỏa Tiển Xạ Tượng

Mao Thập Bát thấy Tiểu Bảo cho hắn là phải, hả hê cười đáp:

-Kể từ ngày ta biết ngươi, đây là lần đầu ta được nghe ngươi nói một câu phải trái. Vi Tiểu Bảo nói:

-Còn ta không biết đến bao giờ mới nghe một lời hợp lý của lão? Mộc vương gia là một vị đại anh hùng, đại hào kiệt, gây nên thành tích trong những trận "Đồng giác quá giang", "Hoả tiển xạ tượng" thì ai mà không kính mến? Mao Thập Bát hỏi lại:

-Đồng giác quá giang và Hỏa tiển xạ tượng nghĩ là làm sao? Vi Tiểu Bảo vênh mặt lên cười ha hả nói:

-Lão đã biết kính ngưỡng Mộc phủ ở Vân Nam, lại không hiểu vì lẽ gì Mộc vương gia thành anh hùng hảo hán? Lão có biết Mộc vương gia là nhân vật như thế nào của Minh thái tổ không? Mao Thập Bát đáp ngay:

-Mộc vương gia là một vị đại tướng thần dũng, quả cãm của Minh thái tổ thì còn ai không biết nữa? Vi Tiểu Bảo Cãi:

-Vương gia chẳng phải là đại tướng, dễ thường là một tên vô danh tiểu tốt chăng? Này! Thái tổ hoàng đế có sáu vị vương gia dưới bệ thì Trung Sơn Vương Từ Đạt, Khai Bình Vương Thường Ngộ Xuân chắc lão biết rồi, nhưng còn bốn vị nữa là những ai? Mao Thập Bát nguyên là một tên hào kiệt lổ mãng trên chốn giang hồ, ít đọc sách thì làm sao mà hiễ được li6ch sử khai quốc của triều Minh. Dù hắn có nghe danh Từ Đạt và Thường Ngộ Xuân, mà cũng không hiễu hai vị này ở trong sáu vương gia của Minh thái tổ. Hắn cũng chẳng biết Trung Sơn Vương, Khai Bình Vương là gì? Còn Vi Tiểu Bảo hàng ngày la cà quanh quẩn ở nhà lâu kỹ viện thành Dương Châu, gã đã nghe người ta không biết bao nhiêu lần đem pho Anh Liệt truyện ra bàn tán, sự tích truyện này hầu như gã đã thuộc lòng. Hiện thời nhà Minh mới mất chưa được bao lâu, lòng người còn luyến tiếc Minh triều, chỉ mong cho nhà Minh khôi phục được giang sơn. Có điều họ không dám công khai nói đến chuyện phản Thanh phục Minh, mà chỉ bàn tán những sự nghiệp anh hùng của triều trước. Sở dĩ nhân dân trong thành Dương Châu khoái nghe nhất là pho Anh Liệt truyện, vì pho tiểu thuyết này phô diễn những sự nghiệp cao cả của bao nhiêu anh hùng hào kiệt phò Minh dựng nước. Trong công cuộc khai sáng cơ nghiệp, gian lao nhất là trận đại chiến giữa Minh thái tổ và Trần Hữu Lượng trên hồ Bá Dương. Thế mà họ chỉ thích nghe những chiến công oanh liệt của người Hán đánh đuổi Thát Đát bật ra ngoài biên ải. Mọi người nghe chuyện Minh thái tổ đánh bộ lạc Thát Đát, song họ yên chí đó là người Hán đánh Mãn Thanh. Nhất là những đoạn người Hán đại thắng và quân Thát Đát chạy xiển niển làm cho họ nức lòng. Do đó thính giả sùng bái nhất là Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân và Mộc Anh là những vị khai quốc công thần đời nhà Minh. Những người kể chuyện đến ba vị này thường bịa đặt thêm cho sự nghiệp của ba vị trên thêm phần vĩ đại, khiến cho người nghe hứng khởi tinh thần. Vi Tiểu Bảo thấy Mao Thập Bát không trả lời được câu hỏi của gã, gã nhơn nhơn đắc ý dõng dạc nói:

-Sáu vị vương gia dưới triều Minh thái tổ, ngoài Trung Sơn Vương Từ Đạt, Khai Bình Vương Thường Ngộ Xuân còn bốn người nữa cao lớn hơn người trung nguyên nhiều. Nguyên soái Đạt

Lý Ma mình mặc áo giáp, tay cầm trường thương. Hắn đứng trên bờ sông Bạch Thạch thét lên một tiếng khác nào sét nổ lưng trời. Tiếp theo tiếng "bì bỏm" "bì bỏm". Lão có biết chuyện gì xảy ra hay không? Mao Thập Bát đáp:

-Ta biết thế nào được. Vi Tiểu Bảo nói:

-Nguyên đạt Lý Ma tiếng thét lớn quá, làm cho mười mấy tên quân nhà Minh giật bắn người lên, từ trên lưng ngựa rớt xuống sông bật thành tiếng "bì bỏm". Mộc vương gia coi chừng tình thế không ổn. Nếu để Đạt Lý Ma thét thêm mấy tiếng nữa thì quân ta chưa đánh đã tan rả. Bất giác vương gia chau mày suy nghĩ, nảy ra một diệu kế..... Ngày thường Vi Tiểu Bảo nói chuyện hay văng tục. Những danh từ mẹ kiếp, con bà nó tựa hồ dính liền vào cửa miệng, hễ động tới là tuôn ra. Nhưng khi thuật lại chuyện Mộc Anh bình định Vân Nam thì lại bắt chước giọng đạo mạo của những thầy đồ nói chữ, không thốt ra câu thô tục nào.Thỉnh thoảng gã lại chêm vào một vài thành ngữ mà chính gã cũng không hiểu hết nghĩa. Vi Tiểu Bảo lại kể tiếp:

-Mộc vương gia đã có chủ định rồi, vừa thấy Đãt Lý Ma há miệng đỏ như chậu máu định thét nữa, liền giương cung lắp tên bắn một phát. Mũi tên rít lên veo véo vọt ra rất lẹ nhằm cửa miệng Đạt Lý Ma lao tới. Mộc vương gia quả là tay thiện xạ đúng với câu bách bộ xuyên dương bách phát bách trúng. Mũi tên của vương gia vượt qua sông Bạch thạch bay về phía Đạt Lý Ma. Nhưng Đạt Lý Ma cũng không phải hạng tầm thường. Hắn vừa thấy khí thế của mũi tên vọt tới, vội vàng cúi đầu xuống tránh khỏi. Gã ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

-Đột nhiên phía sau lưng Đạt Lý Ma vang lên những tiếng rú thê thảm, Đạt Lý Ma nhìn lại thấy mười vị tướng quân đều bị thủng ngực máu chảy đầm đìa. Thì ra mũi tên của Mộc vương gia đã bắn xuyên từ trước ngực ra đến sau lưng mười viên đại tướng bên địch..... Mao Thập Bát lắc đầu ngắt lời:

-Không có lý nào thế được. Dù Mộc vương gia sức mạnh như thần cũng chẳng có thể bắn một phát tên mà xuyên qua thân thể mười người liền một lúc. Vi Tiểu Bảo nói:

-Mộc vương gia vốn là một vị thiên thần được đức Ngọc hoàng phái xuống giúp Minh thái tổ bình định giang sơn, chhớ không phải người thường. Một phát tên bắn ra thấu qua thân thể mười người đã mang tên là Xuyên vân tiển. Mao Thập bát bán tín bán nghi, hỏi:

-Rồi sao nữa? Vi Tiểu Bảo tiếp tục kể:

-Đạt Lý Ma thấy thế phẩn nộ, miệng lẩm bẩm: "Ngươi biết bắn tên, dễ thường ta không biết băán hay sao?". Đoạn hắn đương cung lắp tên bắn trả Mộc vương gia. Mộc vương gia liền thét lên một tiếng giỏi lắm. Rồi đua bàn tay trái ra, dùng hai ngón kẹp lấy mũi tên một cách rất ung dung. Vi Tiểu Bảo ngưng lại một chút rồi kể tiếp:

-Giữa lúc ấy trên không có một bầy chim nhạn bay ngang rít lên mấy tiếng thê thãm. Mộc vương gia bỗng nghĩ ra một kế quát to:

-Hãy coi ta bắn mắt bên trái con nhạn thứ ba. Mao Thập Bát hỏi xen vào:

-Thế rồi vương gia có bắn trúng được như lời không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Lão đừng nóng nảy, để ta kể hết cho mà nghe. Đoạn gã kể tiếp:

-Đạt Lý Ma cũng nghĩ như lão! "Chim bay thế kia, muốn bắn con thứ ba đã là chuyện khó, thế mà thằng cha này lại nói rõ bắn vào mắt bên trái con chim, mới thật là kỳ?". Hắn nghĩ vậy rồi ngững đầu trông lên, Mộc vương gia thừa cơ phóng tên liên châu ra. Ba mũi tên thi nhau bay vèo vé hướng Đạt Lý Ma. Mao Thập Bát hứng chí vổ đùi reo lên:

-Hay lắm! Hay lắm! Đó là kế dương Đông kích Tây. Vi Tiểu Bảo nói:

-Nhưng Đạt lý Ma chưa đến ngày tận số. Mũi tên đầu trúng vào mắt bên hữu hắn. Người hắn lảo đảo từ trên ngựa té xuống. Còn hai mũi tên kia xuyên qua trước mặt Đạt Lý Ma xuyên thủng ngực tám tên quân nữa! Mao Thập Bát dục:

-Ngươi kể tiếp đi! Vi Tiểu Bảo kể tiếp:

-Quân sĩ bên Nguyên mình đầy lông lá, quân nhà Minh kêu chửi mao binh mao tướng. Mộc vương gia bắn ba mũi tên làm chết mất 18 tên có lông.Vì thế cho nên mới có câu Mộc vương gia cách giang xạ tử Ngô Thập Bát. Mao Thập Bát sửng sốt hỏi:

-Ngươi nói sao? Ba mũi tên đó bắn quân Nguyên vì lẻ gì ngươi nói nó bắn ta? Vi Tiểu Bảo nghe Mao Thập Bát nói vậy liền đáp:

-Trận cách giang đại chiến này, Mộc vương gia đã dùng ba mũi tên để bắn chết Mao Thập Bát tức là 18 tên mao tặc. Vi Tiểu Bảo nói đến đây thích chí cười ha hả. Mao Thập Bát mới biết Tiểu Bảo bịa chuyện để xỏ xiên hắn. Hắn liền thóa mạ:

-Con bà nó! Đó là Mộc vương gia cách giang đại chiến dùng ba mũi tên bắn chết thằng khốn kiếp Vi tiểu Bảo. Vi tiểu Bảo vừa cười vừa cãi lại:

-Thời đó cách nay đã lâu, ta chưa sinh ra đời, Mộc vương gia làm sao bắn chết ta được? Mao Thập Bát thấy câ chuyện vui vui, liền giục:

-Còn Đạt Lý Ma bị trúng tên rồi ra sao? Nói nốt đi đừng lảm nhảm nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Quân Nguyên thấy chủ soái bị trúng tên ngã ngựa thì nhốn cả lên. Mộc vương gia thấy quân Nguyên rối loạn toan xua quân qua sông đánh tràn đi, bỗng nghe bên bờ kia có tiếng reo hò, binh bên địch đã kéo đến. Tiếp theo tên bắn ra như mưa. Mộc vương gia lại nghĩ ra một kế, phái bốn viên đại tướng lén dẫn quân xuống hạ lưu để vượt qua sông Bạch Thạch rồi kéo vòng lại đánh phía sau quân Nguyên. Mỗi tên quân đều mang theo một cái còi đồng chờ khi tập hậu là thổi kèn làm hiệu để bên này biết mà dồn quân qua sông tiến đánh mặt trước. Do đó mà có câu "Đồng giá (còi đồng) độ giang". Mao Thập Bát hỏi:

-Bốn viên đại tướng có phải là Lưu, Bạch, Phương, Tô? Vi Tiểu bảo chẳng biết có phải hay không nhưng gã vẫn cãi:

-Không phải! Bốn đại tướng đó là Châu, Trần, Ngô, Vương. Bọn Lưu, Bạch, Phương, Tô lúc đó đang kề cận bên cạnh vương gia. Mao Thập Bát gật đầu nói:

-Té ra là thế! Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý tiếp tục kể:

-Mộc vương gia lại ra lệnh cho Lưu, Bạch, Phương, Tô đem bỏ thuyền nhỏ, bè cây xuống nước tựa hồ như chuẩn bị muốn vượt qua sông. Nguyên binh thấy quân Minh chuẩn bị vượt sông liền giương cung nỏ nhất tề bắn ra. Mộc vương gia thấy quân địch bắn rát quá liền ra lệnh thu binh.

Sau nữa giờ lại cho thúc trống xua quân xuống bè. Tướng Nguyên lại phải huy động cung nỏ bắn dữ dội hơn. Hởi ơi dưới sông Bạch Thạch hôm ấy không biết bao nhiêu rùa, cua, tôm bị tên bắn chết oan. Mao Thập bát cười hơ hớ ngắt lời:

-Truyện này ta không thể tin lời được, Hoặc giả tôm cá trúng tên thì còn có lý, còn bắn rùa đâu phải chuyện dễ dàng. Vi Tiểu Bảo không chịu nói:

-Nếu lão không tin thì đi mua vài con rùa treo lên bắn thử coi. Mao Thập Bát lẩm bẩm:

-Việc gấp là phải lên đường đâu có thì giờ đâu mà chơi trò đó? Tuy hắn nghĩ vậy nhưng không nói ra vì sợ mất lòng Vi Tiểu Bảo, nếu gã bực mình sẽ không chịu kễ tiếp, hắn liền tiếp hỏi:

-Được rồi! Bắn rùa thì rùa chết là xong. Vụ đó tiếp tục ra sao? Vi Tiểu Bảo nói:

-Kế đó thủ hạ của Mộc vương gia bắt được 18 con cá có lông trên sông Bạch Thạch đem nướng cho quân lính ăn hết. Mao Thập Bát vừa cười vừa mắng:

-Quân tiểu quỉ kia! Ngươi chỉ bịa chuyện để xỏ xiên lão gia. Thôi đừng rắc rối nữa! Hãy kễ tiếp vụ Mộc vương gia vượt sông Bạcg Thạch cho ta nghe. Vi Tiểu Bảo thấy vị thính giả độc nhất của hắn đã say sưa câu chuyện thì trong lòng khoan khoái mà mặt vẫn tỏ vẽ nghiêm trang, gã kễ tiếp:

-Mộc vương gia thấy Nguyên binh bắn dữ quá liền truyền cho quân sĩ thúc trống reo hò làm như nổi hiệu tấn công và vượt qua sông Bạch Thạch, nhưng đó chỉ là cách hư trương thanh thế để cho bên địch hoang mang mà bắn tên xuống sông. Sự thật bên này vẫn án binh bất động. Mãi đến khi Mộc vương gia nghe hiệu lịnh phía sau hậu quân bên địch, những tiếng còi đồng thổi lên inh ỏi, biết là bốn tướng Châu, Trần,Ngô, Vương đã vượt qua sông đánh úp vào hậu quân bên địch. Khi nào vương gia chịu bỏ lở cơ hội liền ra lệnh cho tam quân cầm mộc đở tên ùn ùn kéo xuống bè và phen này vượt qua sông thật sự. Bọn Thát Đát đã bắn phí tên quá nhiều, mười phần không còn được một hai, quân binh đã nao núng. Hơn nữa phía sau hậu quân lại bị đánh úp. Lúc này chủ soái đã bị thương, không còn người chỉ huy vững chắc, lòng quân náo loạn, không còn ý chí chiến đấu. Vi Tiểu Bảo dừng lại một chút, gã chờ Mao Thập bát dục dã mới chịu kễ tiếp:

-Khi quân Minh sang được đến bờ bên kia rồi, Mộc vương gia thúc ngựa nhãy vọt lên. Nguyên binh vừa thấy vương gia đã bỏ chạy tán loạn. Giữa đám loạn quân, Mộc vương gia bỗng thấy một người nằm trên yên ngựa, chung quanh có rất nhiều quân Thát Đát bảo vệ rất nghiêm mật. Vương gia biết chắc đó là Đạt Lý ma, liền xông ngựa lại lớn tiếng quát hỏi:

-Đạt Lý Ma! Sao không xuống ngựa đầu hàng đi, còn đợi đến bao giờ? Đạt Lý Ma nói:

-Ta....Không phải là Đạt Lý Ma. Mộc vương gia thấy con mắt bên phải hắn còn cắm mũi tên, chui tên có chạm chữ Mộc rất rõ, biết ngay đó chính là mũi tên của mình vừa bắn trước đây. Sở dĩ Đạt Lý Ma chưa dám rút ra vì sợ bị ngất xĩu, đành phải để yên ráng chịu đau đớn. Mộc vương gia không nói gì nữa, lật tức thò tay ra nhanh như chớp túm lấy Đạt Lý Ma quăng xuống đất rồi quát bảo thủ hạ:

-Trói hắn lại cho ta! Bốn viên đại tướng Lưu, Bạch, Phương, Tô nghe Mộc vương gia thé quân sĩ trói Đạt Lý Ma lại sợ bị chúng lầm lở nên đều xông ra cột hắn lại. Trận này quân Nguyên bị thãm bại. Xác chết của bọn Thát Đát chìm xuống sông Bạch Thạch không biết đến bao nhiêu

má kễ. Những loài cua rùa tôm cá trong sông xúm vào rỉa thịt những quân Mao tặc rồi trên mình những loài thủy tộc ở sông này cũng đều mọc lông. Mao Thập Bát nghe tới đây biết rằng Tiểu Bảo có ý xỏ xiên hắn. Nhưng hắn lại không biết đích xác những loài rùa,cá có mộc lông hay không, nên không dám vặn hỏi. Vi Tiểu Bảo lại kễ tiếp:

-Mộc vương gia đại thắng liền thúc quân thẳng tới kinh thành của Lương Vương. Khi đại quân đến bờ hào bên thành thì thấy trong thành vẫn yên lặng như tờ, không có động tĩnh chi hết. Mộc vương gia liền hạ lệnh thúc trống kêu người ra khêu chiến, nhưng trong thành vẫn im lìm. Mộc vương gia ngẫng đầu lên nhìn thấy trên mặt thành treo một tấm bảng trên đề hai chữ "Miễn Chiến" rất lớn... Mao Thập Bát ngắt lời:

-Thế là Lương Vương tự biết sức mình không thể cầm cự được nên treo bảng miễn chiến bài. Vi Tiểu Bảo kễ tiếp:

-Mộc vương gia vốn là người nhân từ, liền nghĩ rằng Lương Vương treo bảng miễn chiến bài là có ý muốn đầu hàng. Lão gia bụng bảo dạ:

-Bên địch mà đầu hàng là may. Nếu ta tấn công ráo riết thì có thể thành công lẹ hơn, nhưng khiến cho nhân dân phải chịu vạ lây thì cũng là điều đáng tiếc. Chi bằng ta hãy đình chiến ba bửa để chờ Lương Vương tự động đầu hàng. Có như thế thì bách tính mới được an ổn, khỏi bị chết oan. Mao Thập Bát vổ đùi nói:

-Phải rồi! Mộc gia vĩnh viển trấn thủ Vân Nam nỗi tiếng là những nhà giàu lòng ưu ái, nhân dân rất mến phục mà thương đế cũng độ trì cho mọi sự hay. Vi Tiểu Bảo lại kễ tiếp:

-Đêm hôm ấy, Mộc vương gia ngồi trong trướng khêu đèn lên đọc sách Xuân Thu. Mao Thập Bát hỏi:

-Quan vương gia (tức Quan Vân Trường thời Tam Quốc) ưa đọc Xuân Thu, chẳng lẽ Mộc vương gia cùng theo Quan vương gia mà đọc sách Xuân Thu? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Hai vị này đều là vương gia và đều trung dũng quả cảm thì dĩ nhiên là phải đọc Xuân Thu, chẳng lẽ đi đọc sách "Hạ Đông"?... Sự thực gã cũng chẳng biết là có sách nào Hạ Đông hay không? Để phản đối Mao Thập Bát gã bịa ra sách Hạ Đông cho ngược lại với Xuân Thu. Muốn cho câu chuyện văn vẽ hơn, gã giải thích:

-Hạ Đông là sách của Trương Phi ưa đọc. Trương Phi khác với Quan vương gia ở chổ có dũng lực mà lại vô mưu. Còn Mộc vương gia nguyên là sao Vũ Khúc giáng thế giống như Quan vương gia thì dĩ nhiên đọc sách Xuân Thu mà không đọc Hạ Đông. Mao Thập Bát chẳng biết sách vở là gì nhưng cũng khen Xuân Thu là sách hay rồi lẩm nhẩm gật đầu. Vi Tiểu Bảo kễ tiếp:

-Mộc vương gia đang đọc sách, bỗng mắc đi tiểu tiện liền đứng dậy cầm cái bình Kim dạ hồ của đức Thái tổ hoàng đế ban cho định đi tiểu vào trong đó bất thình lình nghe trong thành có tiếng gầm thét vang trời nhưng đây không phải là tiếng hổ gầm hay ngựa hí. Mộc vương gia nghe thanh âm này liền cảm thấy nôn nao trong dạ. Mộc vương gia bất giác cả kinh la lên:

-Thôi nguy mất rồi! Mao Thập Bát sửng sốt hỏi:

-Tiếng kêu gì vậy? Vi Tiểu Bảo nói:

-Lão thử đoán coi. Mao Thập Bát nói:

-Chắc là mấy tên quân Thát Đát gầm thét ở trong thành như kiểu Đạt Lý Ma lúc trước chớ gì? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

-Không phải! Mộc vương gia nghe tiếng gầm liền không đi tiểu nữa, cầm chiếc kim dạ hồ kính cẩn để lên bàn... Mao Thập Bát ngắt lời:

-Cái bình tiểu tiện đó sao lại đặt lên bàn? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Mặc dù nó là cái bình tiểu tiện nhưng nó là đồ ngự từ (vua ban) của đức Thái tổ hoàng đế, ai dám coi nó là vật tầm thường? Vì thế Mộc vương gia phải bưng bình một cách kính cẩn, trịnh trọng đặt lên bàn. Đoạn Mộc vương lập tức sai nổi hiệu trống tụ hợp các tướng sĩ. Ngài cầm một cây kim phê lệnh tiển tuyên hô; "Ngô tướng quân nghe lệnh đây! Tướng quân dẫn ba ngàn quân binh đi săn chuột ngay đêm nay. Tên nào bắt được nhiều sẽ có thưởng. Tên nào không bắt được con nào thì cứ chiếu theo binh pháp xử trị ". Lưu tướng quân đáp một tiếng: "Phụng mạng", đón lấy lệnh tiển rồi dẫn quân đi săn chuột. Mao Thập Bát lấy làm kỳ hỏi:

-Ở nơi trận thượng phái quân đi bắt chuột để làm gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Mộc vương gia dụng binh như thần. Quân cơ phải giử bí mật khi nào tiết lộ? Nguyên soái có lệnh, tướng sĩ chỉ biết tuân mệnh thi hành, viên tướng nào nhận lệnh tiển mà còn mở miệng hỏi lại một câu là Mộc vương gia nổi lôi đình lập tức sai lôi ra pháp trường xử chém...Nếu lão là tướng dưới trướng Mộc vương gia lại hỏi dài hỏi ngắn thì có đến 18 cái thủ cấp cũng bị Mộc vương gia chặc hết. Mao Thập Bát cãi:

-Nếu ta làm tướng thì dĩ nhiên không hỏi nữa, huống chi ngươi không phải Mộc vương gia, chẳng lẻ ta hỏi cũng không được ư? Rồi gã kễ tiếp:

-Mộc vương gia lại lấy cây lệnh tiển thứ hai sai Bạch tướng quân thống lãnh hai vạn quân đi đào một cái hố dài một dậm, rộng một trượng, sâu một trượng, cách xa mặt trận năm dậm và phải đào xong ngay trong đêm nay. Bạch tướng quân lãnh mạng đi liền. Mộc vương gia bỗng hạ lệnh lui binh, nhổ trại lui ra xa thành 6 dậm mà đóng quân. Mao Thập Bát càng lấy làm kỳ lạ nói:

-Sao kỳ vậy? Ngươi càng nói ta càng không hiểu? Vi Tiểu Bảo nói:

-Hừ! Phép dùng binh của Mộc vương gia mà để lão đoán được thì Mộc vương gia chỉ là Mao Thập Bát và ngược lại Mao Thập Bát biến thành Mộc vương gia thì còn ai hơn ai nữa? Đoạn gã kễ tiếp:

-Sáng hôm sau, hai tướng Lưu, Bạch về trình đã săn hơn một vạn con chuột và hố cũng đã được đào xong. Mộc vương gia khen:

-Hay lắm! Đoạn vương gia sai thám tử đến bên thành để dò la động tĩnh. Vào khoãng giờ Ngọ bỗng nghe chiêng trống vang trời, quân reo dậy đất. Thám tử chạy về phi báo:

-Khai bẫm Nguyên soái! Đại sự hõng mất rồi! Mộc vương gia đập bàn quát hỏi:

-Con mẹ nó! Việc gì mà hoang mang như vậy? Thám tử đáp:

-Khai bẩm Nguyên soái! Bọn Thát Đát mở rộng cửa thành lùa mấy trăm con trâu quỷ quái mũi dài lê thê từ trong thành rầm rộ xông về phía quân ta. Mộc vương gia cười khanh khách nói: Sao mi đần độn đến thế! Con voi mà cũng không biết còn bảo là loài yêu quái mũi dài chi đó? Tiếp tục nữa đi! Thám tử được lệnh tiếp tục lập tức đi ngay. Mộc vương gia bày thành thế trận, đứng trên cao nhìn ra xa thì thấy cát bụi tung bay mịt mờ. Mấy trăm con voi lớn, đầu buộc đao nha, chạy như điên xông tới. Đuôi voi lại có lửa cháy. Nguyên tỉnh Vân Nam gần nước Miến Điện. Lương Vương đã mua của nước này mấy trăm con voi lớn về bày thành hỏa tượng trận, lại lấy cành thông buộc vào đuôi voi rồi cho đốt lửa lên. Bầy voi kinh hãi xông thẳng về phía quân Minh. Voi là loài thú da dầy, tên bắn vào không thủng. Nếu quân Minh rối loạn thì quân Thát Đát theo sau đàn voi kéo đến đánh giết. Quân Minh đều là người phương Bắc, chưa từng thấy voi bao giờ, nên vừa ngó thấy chúng trong lòng nao núng vô cùng. Mao Thập Bát lại hỏi:

-Hoả tượng trận quả nhiên lợi hại! Vi Tiểu Bảo lại kể tiếp:

-Mộc vương gia vẫn thản nhiên như không, miệng tủm tĩm cười. Vương gia chờ cho bầy voi xông tới còn chừng một dặm mới hô lớn:

-Thả chuột ra! Hơn một vạn con chuột được thả ra chạy loạn xạ. Chỉ trong chớp mắt, khắp mặt trận đầy những chuột. Giống voi không sợ gì sư tử cùng hổ báo mà lại sợ nhất loài chuột. Nên biết những con chuột kia mà chui vào tai voi, cắn óc tủy ăn là voi đành chịu chết chứ chẳng làm gì được. Bầy voi vừa thấy chuột liền sợ bở vía cắm đầu chạy ngược về phía quân Thát Đát, xéo lên quan binh, bể đầu gảy tay. Có nhiều con cứ tiếp tục chạy tới thì bị té xuống hầm. Mộc vương gia liền hô:

-Bắn tên lửa! Lão nhân gia vừa ra lệnh, đã thấy trên không có muôn ngàn tên lửa trông rất ngoạn mục.

Hồi 7 - Trong Tửu Quán VI, Mao Bị Bắt

Mao Thập Bát hỏi:

-Tại sao mũi tên lại có lửa? Vi Tiểu Bảo cười rộ đáp:

-Lão tưởng tên lửa là những mũi tên bắn ra lửa ư? Sự thật đây không phải là mũi tên bắn ra có lửa mà là một loại pháo bông. Nguyên quân Minh có dự trữ sẳn lưu hoàng và thuốc pháo, Mộc vương gia sai quân đi nhồi pháo suốt đêm, lúc bắn ra pháo nổ đùng đùng khiến cho bầu không khí vô cùng khẫn trương, lửa sáng rực trời. Bầy voi đã khiếp sợ lại càng khiếp sợ hơn chạy loạn xà ngầu. Thế là mặt trận bên phía quân Nguyên tan vỡ. Mộc vương gia lập tức thúc trống nổi hiệu tiến binh. Quân Minh ào ạt xông ra như sóng vỡ đê đến sát chân thành tấn công mãnh liệt. Lương Vương đang ngồi trên mặt thành cùng ái phi uống rượu để chờ tin thắng trận. Dè đâu y bỗng thấy bầy voi hốt hoảng chạy trở về liền hốt hoảng la lên:

-Ô lý ô!...Cu lu a pô tô!...Ô lý ô! Mao Thập Bát không nín được ôm bụng lăn ra mà cười, rồi hỏi:

-Lương Vương thốt ra những tiếng gì mà kỳ vậy? Vi Tiểu Bảo nghiêm trang đáp:

-Lương Vương là giống mọi Thát Đát, dĩ nhiên nói tiếng man mọi, đại ý câu đó có nghĩa là: " Hõng rồi!...Bầy voi khởi nghĩa,,," Gã dừng lại để cho Mao Thập Bát giục dã rồi mới kể tiếp:

-Lương Vương bạt vía kinh hồn dắt dìu ái phi từ trên mặt thành chạy xuống, vừa trông thấy miệng giếng liền nhãy xuống tự tử. Ngờ đâu bụng y lớn quá không lọt xuống được bị đeo lơ lững, muốn trèo lên cũng không được. Y liền la lên:

-Nguy to rồi!...Cô gia bị treo lơ lững giữa trời. Mao Thập Bát cười hỏi:

-Tại sao lúc này Lương Vương nói tiếng man mọi mà bây giờ lại hô "Cô gia bị treo lơ lững giữa trời" thì ra y nói tiếng Trung Nguyên ư? Vi Tiểu Bảo biết mình sơ hở, nhưng vẫn làm ra vẽ nghiêm nghị đáp:

-Lương Vương vẫn dùng tiếng mọi, nhưng ta sợ lão không nghe được nên mới dịch ra tiếng mình.... Đoạng gã kể tiếp để lấp liếm chổ khờ dại của mình:

-Trận Nguyên tan vở, Mộc vương gia thúc ngựa xông vào, bỗng thấy một tên mọi mặc áo lông bào, đội mũ vương giả bị mắc kẹt trên miệng giếng. Vương gia biết ngay đó là Lương Vương liến nắm đầu y lôi lên. Bỗng thấy mùi hôi thúi nồng nặc xông lên mũi, thì ra là Lương Vương vì khiếp sợ quá nên đã đại tiện ra quần... Mao Thập Bát cười khanh khách nói:

-Tiểu huynh đệ! Ngươi thuật chuyện thế mà hay thiệt! Mộc vương gia thật là trí dũng song toàn trong công cuộc bình định Vân Nam. Vi Tiểu Bảo nói:

-Dĩ nhiên là thế! Mộc vương gia xua chuột phá đại tượng trận, ta đây liệng vôi cho mù mắt giặc chưa chắc ai đã hơn ai. Ta tưởng mình có thể dự vào hàng trí dũng kiêm toàn.... Mao Thập Bát lắc đầu ngắt lời:

- Ngươi nói thế không được. Người ta có câu "Binh bất yếm trá" việc hành binh có thể dùng kế

trá ngụy để dành phần thắng về mình. Nhưng chúng ta đây là anh hùng hão hán đơn thân độc mã vùng vẫy giang hồ, muốn nổi tiếng đại trượng phu thì diều cần nhất là hành vi của mình phải cho quang minh lỗi lạc. Những cuộc tỷ võ mà đem so với việc điều binh khiển tướng trong công cuộc bình định giang sơn thì thế nào được? Vi Tiểu Bảo nói:

-Ta nghĩ rằng hai chuyện đó cũng tương tự như nhau, muốn thành công trong cuộc tỷ đấu với bên địch thì bất cứ dùng thủ đoạn gì thì cũng vậy mà thôi. Vì ngươi chưa hiểu võ công, mà bạn hữu võ lâm đố kỵ những ai ỷ mạnh hiếp yếu nên chẳng ai nặng đòn với ngươi. Vậy ngươi chớ tự cho mình là nhân vật võ lâm mà rước họa vào thân. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Tiểu Bạch Long Vi Tiểu Bảo chỉ sành nghề bơi lội, ở trên sông bắt cá sống mà ăn, còn võ công trên bộ thì chưa khảo cứu. Gã nói vậy rồi bưng miệng mà cười vì đây là hắn nhại Mao Thập Bát đã đề cao hắn với bọn Ngô Đại Bàng. Mao Thập Bát cười rộ. Dọc đường hai người rất chú ý đến những xe ngựa đi ngang, nhưng không thấy người của Mộc phủ đi xuống miền Nam nữa. Hiện nay vết thương trên đùi Mao Thập Bát đã dần dần lành lại. Một hôm xe vào tới thành Bắc Kinh, Mao Thập Bát dã biết nơi nào cũng đầy tai mắt của triều đình Mãn Thanh, hắn căn dặn Tiểu Bảo phải coi chừng lời ăn tiếng nói cùng hành vi cử chỉ chớ sơ hở. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu đệ chẳng có điều chi đáng ngại, chỉ cần đại ca coi chừng đừng để lộ hành tung là không sao hết. Mao Thập Bát gật đầu lẩm bẩm:

-Ngươi nói cũng có lý. Hai người vào một phạn điếm nhỏ ở phía Tây thành để ăn uống. Mao Thập Bát đang uống rượu chợt thấy hai người từ ngoài bước vào. Một người là một lão già lối ngoài 60 tuổi và một thằng nhỏ cở 11,12 tuổi. Hai người ăn mặc rất kỳ dị. Vi Tiểu Bảo không biết đó là hạng người nào, nhưng Mao Thập Bát nhận ra họ là thái giám trong hoàng cung. Viên thái giám tuổi già mặt mày xanh lét, lưng còng thân thể gầy, miệng không ngớt ho xù sụ, tựa hồ lão mang trọng bệnh trong mình. Tiểu thái giám đở lão ngồi xuống một cái bàn rồi thét lấy rượu nhắm. Tên tửu bảo trong tiệm vốn khiếp sợ những viên chức trong cung, nghe lão gọi liền vâng dạ rối rít bày rượu nhắm ra. Chợt thấy lão thái giám thò tay vào bọc lấy ra một gói giấy nhỏ lôi ra đưa lên mũi ngửi rồi dùng móng tay út cẩn thận xúc lấy một tí hòa với rượu mà uống. Lão uống rượu được một lúc rồi bỗng cảm thấy chân tay bải hoải người run bần bật. Tửu bảo thấy vậy rất đổi hoang mang vội hỏi:

-Lão gia làm sao thế! Lão gia làm sao thế! Lão thái giám thấy tửu bảo la gọi rối rít liền quát:

-Cút đi! Làm gì mà rối rít lên như thế! Tên tửu bảo khom lưng cười vâng dạ mấy tiếng rồi lui ra, song mắt e dè ngó hai người. Lão thái giám hai tay chống xuống bàn. Hai hàm răng run bần bật vào nhau bật thành tiếng lách cách. Càng về sau lão càng run mạnh, chấn động cái bàn khiến cho đủa chén lả tả rớt xuống đất. Tiểu thái giám hoang mang vô cùng vừa kêu vừa hỏi:

-Công công! Công công làm sao thế? Uống thêm liều thuốc nữa không? Gã thò tay vào túi lão lấy gói thuốc toan mở ra thì lão thái giám thét lên:

-Đừng....đừng có đụng vào. Mặt lão lộ vẽ rất khẫn trương. Tên tiểu thái giám tay cầm gói thuốc mà không dám mở ra. Bỗng có tiếng chân bước vang lên. Bảy tên đại hán tiến vào. Bọn đại hán này mình trần trùn trục, mặc quần da trâu, tóc cột thành búi trên đỉnh đầu, toàn thân chúng có bôi dầu mở lấp loáng. Bảy người này bắp thịt nổi lên, trước ngực mọc lông đen xì. Chúng chìa bàn tay ra thì tên nào bàn tay cũng thô kệch, ngón tay to lớn. Chúng mới vào quán đã hét lên ầm ầm:

-Mau lấy rượu, thịt bò, gà đem ra đây cho lẹ! Tửu bảo vâng dạ luôn miệng. Gã vừa bày đủa chén vừa hỏi:

-Thưa khách quan! Khách quan định xơi những món gì? Một tên đại hán tức giận quát hỏi:

-Đã bảo lấy thịt bò, thịt gà còn hỏi gì mãi? Mi điếc hay sao mà không nghe thấy? Một gã đại hán khác vươn tay ra túm lấy gã tửu bảo,dơ thẳng người lên. Gã dẫy dụa chân tay, sợ quá thét lên be be, khiến cho bảy tên đại hán đều cười rộ. Đại hán kia rung tay một cái liệng gã tửu bảo ra ngoài quán té đánh huỵch một tiếng. Tên tửu bảo lại la lớn:

-Úi chao! Má ôi là má! Bọn đại hán lại cười ồ. Mao Thập Bát khẻ nói:

-Bọn này đã học phép đô vật, nên khi túm được người rồi tất liệng ra không để đối phương ở gần là vì sợ đối phương phản công. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Đại ca có học môn đô vật không? Mao Thập Bát đáp:

-Ta chưa học, vả lại thứ công phu cứng ngắt này mà chạm trán với một tay võ công cao cường thì chẳng làm gì được. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Liệu đại ca có đánh được bọn chúng không? Mao Thập Bát cười đáp:

-Đối với bọn mảng phu này thì thú gì mà đấu? Vi Tiểu Bảo nói:

-Một mình đại ca mà đánh với bọn chúng những bảy tên hẳn là phải thua. Mao Thập Bát nói:

-Cả bọn chúng cũng không địch nổi ta. Vi Tiểu Bảo liền lớn tiếng:

-Nay! Các chú kia! Ông bạn ta đây bảo một mình y có thể đánh cả bọn bảy người các chú đó. Mao Thập bát vội quát:

-Đừng gây chuyện thị phi nữa. Ngờ đâu Vi Tiểu Bảo lại thích gây sự. Gã thấy bảy tên đại hán vô duyên vô cớ túm tên tửu bảo liệng đi khiến cho gã dở sống dở chết. Trong lòng đang căm tức, Vi Tiểu Bảo nghe Mao Thập Bát có thể một mình đánh bại được cả bọn liền đâm thọc, chọc bị gạo để Mao cho chúng một bài học. Bảy đại hán dương mắt nhìn chòng chọc vào hai người. Một tên hỏi:

-Thằng lỏi kia! Mi bảo sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ông bạn ta đây bảo bọn ngươi bắt nạt tên tửu bảo thì đâu phải là anh hùng hão hán? Nếu các ngươi có giỏi thì đấu với y. Một đại hán trợn mắt lên nhìn Mao Thập Bát hỏi:

-Quân đê tiện kia! Có phải ngươi nói thế không? Mao Thập Bát biết bọn này đều là đô vật, hắn không muốn gây sự, nhưng thấy chúng là người Mãn Châu thì trong lòng đã khó chịu. Huống chi hể chúng mở miệng là mắng người, hắn không chịu nổi, cầm bình rượu liệng vào mặt đối phương. Đại hán kia giơ tay lên đở, ngờ đâu Mao Thập Bát đã vận nội kình trước khi liệng ra. Luồng lực đạo đẩy bình rượu rất mãnh liệt. Chát một tiếng! Bình rượu liệng trúng vào tay đại hán thiếu chút nữa cánh tay hắn bị gảy rời. Gã đau quá la lên một tiếng "ui chao". Một đại hán khác nhãy xổ lại. Mao Thập Bát liền vung cước lên đá. Hắn không tránh được đòn cước của Mao Thập Bát liền bị đá trúng vào bụng dưới hất tung người gã bay đi. Còn năm tên nữa chửi um lên, nhất tề nhãy xổ lại. Thân pháp Mao Thập Bát cực kỳ linh diệu. Hắn thi triển cầm nả thủ

pháp, tay chụp quyền đấm chân đá túi bụi. Chỉ trong khoảnh khắc Mao Thập Bát đã đánh ngã được bốn tên. Còn một tên đang nghiêng mình né tránh thì bả vai của hắn bị trúng chưởng của hắn. Mao Thập Bát vươn tay chụp được sau gáy đối phương xoay ngược người đập đầu gã xuống thềm đá vở tan. Mao Thập Bát còn vung song cước đá theo thế liên hoàn vào ngực mấy đại hán kia khiến miệng chúng hộc máu tươi. Mao Thập Bát chờ cho hán tử lực lưỡng lao tới liền phóng hai chân đá vào ngực chúng. Hai tay phóng chưởng ra chiêu Ví phòng phất liễu đánh xéo lại nhanh như chớp. Bỗng nghe đánh bốp một tiếng, đại hán bị trúng chưởng ở bả vai bên phải. gã rú lên rất thê thảm vì bị đau quá chịu không nổi. Đại hán bị gảy xương bả vai té lăn xuống sàn gổ. Mao Thập Bát vội nắm tay Vi Tiểu Bảo kéo đi nhanh đồng thời la lớn lên:

-Tiểu Bảo! Chúng ta đã gây nên một họa lớn phải chạy cho mau. Tiếng la chưa dứt, cả hai người đã tung mình ra phía cửa sau tửu điếm. Nhưng vừa chạy mấy bước đã thấy lão thái giám đứng chặn ngay trước mặt. Mao Thập Bát chẳng nói năng gì, đưa tay xô nhẹ vào vai lão để tìm đường trốn chạy. Mao Thập Bát chỉ muốn tránh chổ thị phi, không ngờ tay hắn vừa đụng nhẹ vào vai lão thái giám, bỗng thấy toàn thân rung động, loạng choạng mấy bước té nhào đụng phải góc bàn làm cho cái bàn xiêu đi và gảy tan thành mấy mãnh. Mao Thập Bát càng kinh hãi hơn vì Vi Tiểu Bảo đứng gần ở đó cũng bị luồng lực đạo hất văng vào lu nước ở bên cạnh. Mao Thập Bát phải xuống tấn hai lượt mới đứng vững lại được. Hắn cảm thấy toàn thân nóng bừng như ngồi trong lò lửa. Hắn định thần nhìn lại thấy lão thái giám vẫn đứng lom khom như người lưng gù miệng ho sù sụ không ngớt, tựa hồ chẳng biết gì đến diển biến vừa xảy ra. Mao Thập Bát biết mình đã gặp phải tay kình địch và đối phương nhất định có tà thuật. Hắn nghĩ bụng:

-Thằng cha này hẳn có tà thuật, bằng không thì võ công lão có cao hơn mình cũng chẳng thể mượn luồng lực đạo nhẹ nhàng của mình để biến thành một sức mạnh khủng khiếp đến thế. Trong võ thuật có môn tà thuật đả lực, mượn sức người để đánh người. Nhưng phép này cũng chỉ có hạn định tương đối mà thôi, chớ chẳng khi nào mượn luồng lực đạo nhỏ mọn để biến thành sức mạnh mà phản kích được. Đằng này đối phương có một thủ pháp kỳ dị vượt ra ngoài nguyên lý võ lâm thì phải là người có tà thuật mới có thể làm được. Mao Thập Bát vốn là tay dũng cảm, nhưng chưa dò được lai lịch đối phương nên không dám hành động một cách hấp tấp. Trong lòng xoay chuyễn ý nghĩ, hắn trở gót thò tay vào lu nước lôi Vi Tiểu Bảo ra, đoạn cất bước chạy lộn trở vào hậu đường. Hắn vừa chạy được ba bước, tai lại nghe mấy tiếng ho sù sụ, hắn nói:

-Đó là tiểu tử không biết. Lần sau không dám thế. Lão thái giám nói:

-Còn lần sau nào nữa? Hừ! Ta chẳng hiễu còn sống được bao lâu. Tiếng ho sù sụ xen vào giọng nói khàn khàn. Tiểu thái giám hỏi:

-Công công! Tên này là ai? Hắn ở đâu đến đây, không chừng chính là tên phản tặc. Lão thái giám không trả lời hỏi:

-Bọn bay là những tên đô vật ở đâu đến đây? Một hán tử to lớn cung kính đáp:

-Thưa công công! Tiểu nhân ở trong phủ Trịnh vương gia. Nếu bửa nay không được công công giải cứu bắt tên phản tặc này thì còn mặt mũi nào nhìn thấy bạn hữu nữa. Lão thái giám ồ lên một tiếng rồi nói:

-Chà! Đây là dịp may hiếm có. Nguyên người Mãn Châu rất thích nghề đô vật, trong phủ các Thân vương đều có nuôi rất nhiều dũng sĩ người Mãn, mệnh danh là Bố khố. Những hán tử này

đều là Bố khố trong phủ Thân vương. Lão thái giám lại nói tiếp:

-Các ngươi đừng làm kinh động đến người ngoài, mau đem hai tên này giam vào ngục trong đại nội nói là những người của lão công công cần đến và phải coi chừng cẩn thận. Mấy tên võ sĩ đồng thanh đáp:

-Dạ, dạ! Bọn tiểu nhân xin tuân lịnh công công. Lão thái giám lại nói:

-Đi gọi kiệu cho ta. Các ngươi không thấy thân thể ta thế này hay sao, còn chần chờ gì nữa? Lão vừa nói vừa ho sù sụ. Tiểu thái giám vội chạy đi ngay. Cón lại một mình lão thái giám ngồi gục xuống bàn ra chiều mệt nhọc. Vi Tiểu Bảo thấy Mao Thập Bát bị bắt đi rồi, gã nhớ lại lời thầy đồ thường nói: "Non xanh còn đó, lo gì hết củi đun". Gã tự nhủ:

-Ta phải chuồn đi kẻo để một mẻ lưới quét hết thì còn toan tính bước đường sau này thế nào dược? Gã liền men theo bờ tường len lén đi vào nội đường. Gã thấy mọi người không ai chú ý nhìn mình, trong bụng đã mừng thầm. Ngờ đâu gã vừa cất chân đi được ba bước, bỗng lão thái giám búng một cái, chiếc đủa bay ra đập vào đầu gối gã. Vi Tiểu Bảo cảm thấy bắp vế tê chồn rồi gã ngã lăn ra không nhúc nhích được nữa. Miệng gã không ngớt lảm nhảm thóa mạ:

-Đúng là tà môn rồi! Lão quỷ kia đã xử dụng yêu pháp! Chắc lão mắc bệnh lao hay bệnh con khỉ gì rồi. Lão thái giám mặc kệ Tiểu Bảo muốn nói gì thì nói. Chẳng mấy chốc, ngoài cửa có người khiêng cổ kiệu vào. Tiểu thái giám lại gần nói:

-Công công! Đã đem kiệu tới đó! Lão thái giám vẫn ho hắng không ngớt. Lão được tiểu thái giám nâng đở lên kiệu. Hai tên kiệu phu khiêng đi, tiểu thái giám đi theo sau kiệu. Trong bảy tên đại hán có hai tên bị gảy cánh tay, còn cặp chân vẫn đi lại được như thường. Chúng nó hô đồng bọn đến cột Vi Tiểu Bảo cùng Mao Thập Bát lại. Ban đầu Vi Tiểu Bảo còn mồm loa mép giải, nhưng gã bị tát tai hai cái đau quá đành riu ríu vâng lời không dám lên tiếng. Bọn đại hán lại nhét giẻ vào miệng hai người và lấy tấm khăn đen bịt mắt lại, đoạn bỏ vào trong kiệu khiêng đi. Vi Tiểu Bảo ngày mới bảy tuổi đã có lần được ngồi kiệu theo mẫu thân đi hành hương. Bây giờ gã bị bắt trói quăng lên kiệu, liền tự nhủ:

-Bửa nay lão gia lại ngồi kiệu cho bọn cháu hiếu thuận chầu chực thế là hả rồi. Vi Tiểu Bảo ngồi trong kiệu chỉ thấy tối đen gã biết là không có cách nào trốn thoát nữa. Có lúc kiệu dừng lại vì gặp người xét hỏi, thì bọn kiệu phu đáp:

-Thượng Thiên Giám Hải lão công bảo đưa đi. Vi Tiểu Bảo không hiểu Thượng Thiện Giám là gì, nhưng dường như Hải lão công quyền thế rất lớn. Khi nói tới lão là kiệu được khiêng đi ngay không bị ngăn trở gì nữa. Có lần người ta cật vấn và bắt mở rèm xe lên coi, rồi có tiếng người nói:

-Đây là một thằng lỏi. Vi Tiểu Bảo muốn đáp lại:

-Ta là ông tổ tiên nhà ngươi đây. Khốn nổi miệng gã bị nhét giẻ nên không thốt được nên lời. Trong khi đi đường, Vi Tiểu Bảo chập chờn ngũ đi lúc nào không biết. Đột nhiên kiệu dừng lại rồi có tiếng người nói:

-Người mà Hải công công cần tới đã đưa về đây. Tiếp theo là thành âm của một thằng nhỏ cất lên:

-Được rồi! Hải công công đương nằm nghĩ. Cứ để người lại đó là được. Vi Tiểu Bảo tuy bị bịt mắt nhưng tai nghe rõ là thanh âm của tiểu thái giám. Người trước lại nói:

-Chúng ta về bẩm Trịnh vương gia tất vương gia sẽ phái người tới tạ ơn Hải lão công công. Tiểu thái giám nói:

-Nhờ ông bạn bẩm với vương gia là Hải lão công có lời vấn an. Người kia đáp:

-Không dám. Hai người còn đang đối đáp, có mấy tên kéo Vi Tiểu Bảo từ trong kiệu ra đem vào nhà đặt xuống. Khi mọi người đi xa rồi, Tiểu Bảo lại nghe tiếng lão thái giám. Hải lão công ho sù sụ mấy tiếng. Mũi gã còn ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, gã lẩm bẩm:

-Lão quỷ kia bị trọng bệnh sắp chết đến nơi rồi. Giả tỷ lão chết sớm một ngày thì Mao đại ca cùng ta khỏi mắc vào tay lão. Mình thật là xúi quẫy. Lúc này bốn bên yên lặng như tờ, ngoài mấy tiếng ho hắn của Hải công công không còn thanh âm nào khác. Chân tay Vi Tiểu Bảo đều bị trói chặc. Ngón tay ngón chân gã đều bị tê chồn thật là khó chịu. Nhưng Hải lão công dường như đã quên cả hai người không hỏi gì tới. Sau một lúc lâu mới nghe Hải lão công khẻ cất tiếng gọi:

-Tiểu Quế Tử! Tiểu thái giám đáp ngay:

-Dạ dạ! Có tiểu tử đây. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Té ra thằng lỏi thối tha kia là Tiểu Quế Tử. Tên nó cũng có âm như cha nó đây. Bỗng nghe lão công công nói:

-Cởi trói cho tên đó đi. Ta có lời muốn hỏi chúng. Tiểu Quế Tử đáp:

-Xin vâng. Vi Tiểu Bảo lại nghe những tiếng xột xoạt thì biết là Tiểu Quế Tử đang dùng dao cắt dây cột chân cho Mao Thập Bát. Lát sau dây trói chân tay gã cũng được cắt đứt. Rồi đến tấm khăn che mặt cũng được cởi bỏ. Vi Tiểu Bảo dương mắt lên nhìn thì thấy mình đang ở trong một phòng lớn. Những đồ trần thiết trong phòng rất sơ sài. Chỉ có một cái bàn và hai cái ghế. Trên bàn để mấy cuốn sách. Hải lão công ngồi trên ghế ngã người như muốn nằm xuống, hai má lão hỏm vào. Mắt lão nữa nhắm nữa mở.

Hồi 8 - Uống Nhiều Thuốc Hải Công Hư Mắt

Tiểu thái giám tiến lại móc giẻ ở miệng Mao Thập Bát ra. Gã toan đến móc giẻ cho Vi Tiểu Bảo thì Hải công công lên tiếng:

- Thằng nhãi con này mồm miệng dơ dáy, hãy để gã đấy lát nữa hãy liệu. Tiểu thái giám nghe lão thái giám nói vậy liền dừng tay lại. Lúc này Vi Tiểu Bảo đã được cởi trói, kể ra gã có thể tự đưa tay lên móc giẻ nhét ở miệng mình ra, nhưng chẳng hiểu gã e dè điều chi mà khi nghe lệnh truyền của lão thái giám cho Tiểu Quế Tử rồi gã không dám tự mình gở lấy. Tuy miệng không nói ra, nhưng gã rủa thầm:

-Ông tổ, ông tiên, mười tám đời họ nhà lão thái giám khả ố kia. Bỗng nghe lão thái giám hạ lệnh cho Tiểu Quế Tử:

-Ngươi hãy cầm ghế lại đây cho ông bạn này ngồi. Tiểu Quế Tử chạy sang phòng bên cạnh lấy một cái ghế đặt xuống sau lưng Mao Thập Bát. Mao Thập Bát chẳng nói năng gì ngồi ngay xuống ghế. Vi Tiểu Bảo thấy mình không có ghế, gã tức mình ngồi phệt xuống nền nhà, mặt giận hầm hầm. Hải công công cất tiếng hỏi Mao Thập Bát:

-Phải chăng các hạ là Ngũ Hổ Đoạn Đao, mỹ danh là Mao Thập Bát. Mao Thập Bát thấy lão thái giám gọi đích danh mình ra thì không khỏi giật mình kinh hãi nghĩ bụng:

-Té ra thằng cha này đã biết rõ lai lịch của ta. Đoạn hắn cất tiếng lạnh lùng đáp:

-Phải rồi! Mao Thập Bát chính là tại hạ. Hải công công hỏi tiếp:

-Lão phu nghe người ta đồn đại các hạ là một tay đại đạo ở vùng Hoài Dương đã gây ra nhiều vụ án sát hại quan binh, cướp bóc tài vật và đã từng trèo tường vượt ngục, oai danh rất hiển hách, chẳng hiểu có đúng thế không? Mao Thập Bát thản nhiên đáp:

-Quả đúng như vậy. Mao Thập Bát bây giờ mới hiểu lão thái giám là mộtcon người tinh quái, hắn nghi ngờ cả điệu bộ ốm o của lão. Hắn chưa dám buông lời mạo phạm mà chỉ trả lời cho xuông những câu hỏi. Bỗng nghe lão thái giám hỏi tiếp:

-Các hạ lai kinh chuyến này chắc có chuyện mưu đồ! Liệu các hạ có thể nói cho lão phu hay có được chăng? Mao Thập Bát hờ hững đáp:

-Ta đã lọt vào tay lão, vậy lão muốn băm vằm hay mổ xẻ làm gì thì làm, họ Mao là một tên lãng tử giang hồ thì sống chẳng lấy làm chi thích và coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Lão đừng hòng bức bách ta cung khai điều gì cho uổng công. Nếu lão dùng cách này hay cách khác mong ta thố lộ những điều tâm sự là ngươi nhận lầm người rồi đó. Lão thái giám nghe Mao Thập Bát nói những lời khẳng khái lại có ý khinh khi mình, cũng không nổi nóng, vẫn tươi cười nói:

-Còn ai không hiểu Mao Thập Bát là anh hùng hão hán.Có lý nào lão phu lại bức bách Mao huynh cung khai sự thực? À! Lão phu nghe nói Mao huynh đệ là người tâm phúc của Bình Tây Vương..... Lão thái giám chưa dứt lời thì Mao Thập Bát đã lớn tiếng quát:

-Ai dính líu đến tên đại Hán gian Ngô Tam Quế làm chi? Nói vậy là nhơ danh hào kiệt của Mao Thập Bát này. Hải lão công ho khậm khạc mấy tiếng rồi tủm tĩm cười nói:

-Bình Tây Vương có công lớn với nhà Đại Thanh, đức Kim Thượng trông cậy vào y rất nhiều. Nếu các hạ là người thân tín của Bình Tây Vương thì lão phu vì nể mặt vương gia mà bỏ qua cho những lời nói đó. Mao Thập Bát lớn tiếng:

-Không phải! Không phải! Mao Thập Bát này không có hơi hám gì đến tên phản tặc Ngô Tam Quế. Mao mổ quyết không nhờ đến dư oai của hắn. Lão muốn giết thì giết đi, còn bảo Mao mổ là kẻ thân tín hay tâm phúc gì đó của Ngô tặc thì cả tổ tiên của Mao mổ cũng đến ngày vận xui. Nguyên Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh vào quan ải khiến nhà Minh phải mất nước, Vi Tiểu Bảo đã thường được nghe người ta nói. Ai nhắc đến Ngô Tam Quế cũng gán cho hắn những danh từ Hán gian hay phản tặc. Gã nghĩ bụng:

-Nghe giọng lưỡi lão đê tiện này thì nếu Mao đại ca chỉ mạo nhận làm tâm phúc của Ngô Tam Quế là lão tha liền. Thế mà Mao đại ca lại cứng đầu cứng cổ không chịu thừa nhận. Nhưng bướng bỉnh thì da thịt chịu đau khổ, sao bằng cứ nhận bừa để thoát khỏi nơi đây rồi ra ngoài hãy gọi mười tám đời ông tổ ông tiên mười tám đời nhà Ngô Tam Quế mà thóa mạ cũng chưa muộn. Huyệt mạch chân tay gã dần dần đã lưu thông điều hòa. Gã liền giơ tay áo lên che miệng để gở giẻ trong mồm ra. Hải lão công đang chú ý nhìn sắc mặt Mao Thập Bát nên không ngó thấy Vi Tiểu Bảo làm trò gì. Lão thái giám thấy Mao Thập Bát thái độ hung hăng liền cười nói:

-Lão phu tưởng các hạ được Bình Tây Vương phái tới kinh sư, té ra lão phu lầm mất rồi. Mao Thập Bát nói:

-Nói thật cho lão hay, ta ở miền Nam nghe bạn hữu giang hồ đồn đại Ngao Bái là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu. Họ còn kể hắn vung quyền đã đánh chết trâu điên, dùng tay không bắt hổ ba hoa thiên địa, Mao mổ không phục, lần đến Bắc Kinh chỉ vì mục đích muốn tỷ võ với hắn. Hải lão công thở dài hỏi:

-Ngươi muốn tỷ võ với Ngao Thiếu Bảo ư? Ngao Thiếu Bảo hiện nay chỉ quỳ gối dưới một người mà ngồi trên muôn người. Thiếu Bảo là một vị đại thần trong triều thì các hạ động thủ với Thiếu Bảo làm sao được? Mao Thập Bát từ lúc gặp cuộc chiến ở trong tửu điếm đã bị nhục nhuệ khí. Lúc đầu hắn còn cho là Hải lão công dùng tà thuật. Sau huyệt đạo sau lưng bị điểm cho tới giờ mới dần dần giải khai, hắn tin là võ công của lão đã vào hạng thượng thặng, chứ không phải dùng tà thuật. Hắn tự nghĩ:

-Công phu này trước kia ta chỉ nghe người ta nói tới, vẫn tưởng là người võ lâm cố ý phóng đại cho câu chuyện thành thần kỳ chớ trên đời chẳng làm gì có người có bản lãnh tuyệt diệu đến thế. Ngờ đâu bửa nay chính mình lại gặp được, thế mới biết họ không nói ngoa. Lão thái giám này khẩu âm đúng là người Mãn Châu thì mình đối phó với một lão già ốm o ở Mãn Châu này còn chưa xong, còn tính chi đến chuyện khiêu chiến với Ngao Bái là dũng sĩ số một của Mãn Châu? Mao Thập Bát lúc chiến đấu với bọn thị vệ dưới chân núi Đắc Thắng ở phía Tây thành Dương Thất tuy tình thế nguy hiểm hơn nhiều mà hắn vẫn hào khí bồng bột. Thế mà bây giờ đứng trước một lão thái giám ốm o mắc bệnh trầm trọng, bất giác bao nhiêu khí phách hào hùng đều bị tiêu tan. Bỗng hắn buông tiếng thở dài. Hải lão công hỏi:

-Các hạ có muốn tỷ võ với Ngao Thiếu Bảo nữa không? Mao Thập Bát hỏi lại:

-Xin tôn giá cho biết võ công của Ngao Bái so với tôn giả thế nào? Hải lão công tủm tĩm cười đáp:

-Ngao Thiếu Bảo là một vị đại thần, ra ngoài làm tướng võ, vào triều làm tướng văn, phú xưng địch quốc, vinh hoa rất mực. Còn lão phu bất quá là kẻ hạ tiện trông nom việc vặt trong nội cung. Vậy hai người khác nhau một trời một vực, lão phu đây sao dám so bì với Thiếu Bảo? Lão chỉ so sánh địa vị và thân thế giữa hai người mà không đề cập tới võ công của Ngao Bái. Mao Thập Bát nói:

-Dù võ công của Ngao Bái chỉ bằng phân nữa của tôn giá, tại hạ cũng không địch nổi. Hải lão công mĩm cười nói:

-Các hạ quá khiêm tốn. Bây giờ lão phu muốn hỏi: Theo nhận xét của các hạ thì bản lãnh nông cạn của lão phu so với Trần Vĩnh Hoa đại hương chủ thì thế nào? Mao Thập Bát giật nẩy mình lên ấp úng hỏi lại:

-Tôn giá...Tôn giá bảo sao? Hải lão công nói:

- Lão phu muốn hỏi về Trần Vĩnh Hoa đại hương chủ của quý hội. Nghe nói Trần đại hương chủ luyện được môn Long Quyền Cương Khí nội công cao thâm khôn lường. Đáng tiếc lão phu vô duyên chưa được hội diện lần nào. Con người hạ tiện như lão phu thì làm sao có phước được bái kiến Trần đại hương chủ? Mao Thập Bát rất đổi kinh nghi. Hắn cảm thấy lão thái giám càng lúc càng đi vào chổ cao thâm khôn lường, chẳng những võ công lão cao thâm khôn lường mà bao nhiêu điều bí ẩn của hắn lão đều thông tỏ ngọn ngành. Hắn há hốc miệng ra chưa biết phải trả lời như thế nào. Hải lão công thở dài nói tiếp:

-Mao huynh! Lão phu biết Mao huynh là một trang hão hán, bản lãnh Mao huynh như vậy mà sao không qui thuận triều đình vì quốc gia xuất lực? Tương lai của Mao huynh lão phu dám chắc cái ngôi đề đốc hay địa vị tướng quân so với Mao huynh chẳng có chi là khó. Thế mà đại hương chủ mưu cuộc tay không. Hởi ơi! Lão nói tới đây lắc đầu mấy cái rồi tiếp:

-Cái đó kết quả thật không hay đâu. Lão phu đem lời nói phải trái khuyến cáo Mao huynh. Nếu Mao huynh tung ngựa đến bờ vực thẳm vội vả dừng chân, tức là rút lui ra khỏi Thiên Địa Hội cũng hãy còn kịp. Mao Thập Bát ấp úng:

-Tại hạ....Tôn giá bảo Thiên Địa Hội nào.....Tại hạ không biết chi hết. Hắn không quen nói dối nên thanh âm ngập ngừng, gượng gạo, hắn biết là không lường gạt được liền lớn tiếng:

-Phải đó! Ta đây là người trong Thiên Địa Hội. Bọn ta đồng tâm hiệp lực phản Thanh phục Minh, có lý đâu lại đầu hàng Mãn Thanh để mang tiếng là Hán gian phản quốc. Lão đã biết rồi thì phóng chưởng đánh chết ta đi là xong. Hải lão công chậm rãi nói:

-Người Hán các vị không phục người Mãn là thường, chẳng có gì không hợp lý. Lão phu kính trọng Mao huynh là tay hão hán, không nở hạ sát. Nhờ Mao huynh nói lại với Trần đại hương chủ là Hải lão công này muốn tái kiến y và lãnh giáo mấy chiêu Long hình cương khí xem nó lợi hại như thế nào. Lão huynh hy vọng Đại hương chủ giá lâm Kinh Sư càng sớm càng hay. Hời ơi! Lão phu chẳng còn sống được mấy ngày nữa. Trần đại hương chủ mà không đến Bắc Kinh thì lão phu chẳng bao giờ được gặp mặt. Một nhân vật anh hùng hào kiệt như Trần đại hương chủ mà lão phu không được diện kiến một lần thì phải ôm hận suốt đời. Mao Thập Bát nghe lão nói

buông tha thì lấy làm kỳ. Dường như hắn không tin ở tai mình, vẫn đứng đờ người ra chưa đi ngay, mà cũng không nói gì. Hải lão công hỏi:

-Mao huynh chưa đi còn chờ gì nữa? MaoThập Bát dạ một tiếng rồi quay lại nắm tay Tiểu Bảo toan dặn dò mấy câu mà chưa biết nói gì. Hải lão công dặn dò nói:

-Mao huynh đã bôn tẩu giang hồ mấy chục năm mà còn chưa biết lề luật võ lâm. Mao huynh chưa để lại chút gì sao đã chực bay đi? Mao Thập Bát nghiến răng đáp:

-Phải rồi! Đó là chổ sơ xuất của Mao mổ. Đoạn hắn bảo Tiểu Quế Tử: Tiểu huynh đệ cho ta mượn lưỡi đao để chặc cánh tay trái lưu lại. Hắn vừa nói vừa trỏ vào lưỡi đao trủy thủ mà Tiểu Quế Tử giắt ở bên mình. Thanh trủy thủ dài tám tấc. Tiểu Quế Tử vừa dùng nó để cắt đứt dây trói cho hai người. Hải lão công nói:

-Chỉ một cánh tay trái thì chưa đũ. Mao Thập Bát sắc mặt xám xanh hỏi:

-Lão muốn ta chặc cả tay mặt nữa chăng? Hải lão công lắc đầu đáp:

-Cả hai tay và hai mắt nữa. Mao Thập Bát lùi lại một bước buông tay Vi Tiểu Bảo ra, tay trái hắn giờ lên, tay mặt đưa chênh chếch ra chuẩn bị phóng chiêu Tề ngưu vọng nguyệt. Miệng hắn lẩm bẩm:

-Lão bắt ta chặc tay khoét mắt để lại thành người phế nhân thì còn sống làm gì nữa? Chi bằng ta quyết liều mạng một phen, dù có phải chết dưới chưởng lực của hắn cũng đành. Hải lão công không ngó Mao Thập Bát mà chỉ ho rũ lên. Cơn ho của lão mỗi lúc một dữ dội. Sau lão thở hồng hộc, sắc mặt đang vàng như nghệ biến thành đỏ như gất. Tiểu Quế tử tự hỏi:

-Công công! Bây giờ uống liều thuốc nữa được chăng? Hãi lão công lắc đầu quầy quậy, nhưng vẫn ho rũ đi rồi không nhịn được nữa lão đứng dậy dơ tay trái lên giử cổ ra chiều thống khổ vô cùng. Mao Thập Bát nghĩ bụng:

-Lúc này mà không chạy thì còn đợi đến bao giờ? Hắn liền nắm tay Vi Tiểu Bảo rồi tung mình vọt ra ngoài cửa. Hải lão công dùng ngón tay cái và ngón tay cái bên phải bấm vào thành bàn một cái, chiếc bàn lớn bị thủ kình của lão cắm xuống như bấm vào cục đất, rơi ra một miếng nhỏ. Véo! một tiếng vang lên! Miếng gổ đã được liệng ra. Mao Thập Bát đang rão bước chạy đi bị miếng gổ bắn vào huyệt đạo ở chân phải, bất giác cẳng chân nhủn ra quỵ xuống đất. Tiếp theo lại nghe đánh vù một tiếng. Một mẫu gổ nhỏ nữa lại búng ra trúng vào huyệt đạo ở chân trái Mao Thập Bát. Cả hai Mao lẫn Vi Tiểu Bảo đều ngã lăn ra, giữa lúc ấy Hải lão công vẫn ho sù sụ không ngớt. Tiểu Quế Tử nói:

-Công công uống nữa liều nữa, tưởng cũng không hề chi. Bây giờ Hải lão công mới lên tiếng ấp úng đáp:

-Được rồi! Được rồi!....Nhưng chỉ một chút thôi, nhiều thì nguy hiểm đấy.... Tiểu Quế Tử đáp:

-Vâng! Gã thò tay vào bọc Hải lão công lấy gói thuốc rồi chạy vào nội thất cầm một chung rượu ra. Đoạn gã mở gói thuốc xúc một ít thốc vào móng tay út. Hải lão công vội nói:

-Nhiều...nhiều quá! Tiểu Quế Tử lại dạ một tiếng rồi bớt đi phân nữa thuốc bột cho vào gói. Gã lại đưa mắt nhìn Hải lão công để hỏi coi phân lượng đã được chưa? Hải lão công gật đầu rồi gò

lưng xuống mà ho sù sụ. Đột nhiên người lão chúi về phía trước nằm bò xuống đất dẩy dụa không ngớt. Tiểu Quế Tử kinh hãi vô cùng vội đở lão dậy, miệng la gọi:

-Công công! Công công làm sao thế? Hải lão công vừa thở vừa đáp:

-Được được...Nóng quá!...Đở ta vào... lu nước...ngâm. Tiểu Quế Tử dạ một tiếng rồi hết sức đở lão dậy. Hai người loạng choạng đi vào nội thất. Tiếp theo nghe đánh bỏm một tiếng rồi nước bắn lên tung toé. Biến diễn này Vi Tiểu Bảo nhìn rõ hết. Gã liền rón rén bò dậy bước rất khẻ đến bàn. Gã đưa móng tay út khều thuốc ba lần đổ vào chung rượu. Gã sợ còn chưa đũ xúc thêm hai lần nữa đoạn gấp lại cho mất dấu vết rồi mở ra để nguyên như trước. Bỗng nghe trong nhà Tiểu Quế Tử cất tiếng hỏi:

-Công công! Công công đã thấy bớt chút nào chưa? Không nên ngâm nước quá lâu. Hải lão công nói:

-Nóng...nóng như lửa đốt. Vi Tiểu Bảo thấy trên bàn có đặt lưỡi đao trủy thủ liền cầm lấy rồi trở ra bên Mao Thập Bát, gã vẫn nằm phục dưới đất. Chẳng mấy chốc, tiếng nước khua động, Hải lão công từ trong lu nước lồm cồm đứng dậy, toàn thân ướt đầm đìa. Tiểu Quế Tử đở lão ra ngoài. Lão vẫn ho sù sụ không ngớt. Tiểu Quế Tử cầm lấy chung rượu kề vào miệng Hải lão công, mà lão vẫn ho không ngớt nên chưa uống được. Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng, tưởng chừng trái tim muốn vọt ra ngoài. Hải lão công nói:

-Không...uống...không uống là hơn....không uống thuốc này nữa. Tiểu Quế Tử dạ một tiếng rồi đặt chung rượu xuống bàn. Gã cầm gói thuốc gói lại cẩn thận rồi đút vào trong bọc Hải lão công. Hải lão công lại ho dữ hơn trước, lão trỏ vào chung rượu. Tiểu Quế Tử cầm chung rượu lên kề vào miệng lão. Lần này lão uống một hơi sạch cạn. Mao Thập Bát không nhịn được ủa lên một tiếng. Hải lão công nói:

-Ngươi....muốn sống....để rời khỏi nơi đây... Lão vừa nói tới đó, đột nhiên một tiếng "rắc, rắc" vang lên. Cái ghế đổ xụp xuống. Nguyên Hải lão công đang ngồi bỗng gục xuống bàn. Lão cử động mạnh quá thành ra ghế gảy mà bàn cũng đổ xuống, khiến lão chúi về phía trước. Tiểu Quế Tử sợ quá la gọi rối rít:

-Công công! Công công! Rồi chạy tới đở lão dậy. Lưng hai người quay về phía Mao Thập Bát cùng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đứng phắt dậy cầm đao trủy thủ vung lên đâm vào sau lưng Tiểu Quế Tử. Tiểu Quế Tử chỉ kịp rú lên một tiếng rồi chết ngay. Hải lão công vẫn nằm dãy dụa dưới đất. Vi Tiểu Bảo lại dơ trủy thủ lên đâm vào sau lưng Hải lão công. Giữa lúc ấy Hải lão công bỗng ngững đầu lên nói:

-Tiểu...Tiểu Quế Tử!...Thuốc này...không được rồi! Vi Tiểu Bảo thấy vậy chẳng còn hồn vía nào nữa, lưỡi trủy thủ gã đang đâm xuống liền ngừng lại. Hải lão công xoay mình vươn tay ra chụp Vi Tiểu Bảo, nói:

-Tiểu Quế Tử vừa rồi ngươi có lấy lộn thuốc không? Vi Tiểu Bảo hàm hồ đáp:

-Không...làm lộn.... Gã cảm thấy cổ tay như bị đai sắt lồng vào đau đớn vô cùng, nhưng gã biết nếu kêu la một tiếng là bị lão phát giác mình không phải là Tiểu Quế Tử và có thể nguy đến tánh mạng. Hải lão công vừa ho khằng khặc vừa nói:

-Mau...mau thắp đèn lên. Tối quá!...Ta chẳng nhìn thấy gì. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

-Rõ ràng đèn nến sáng tỏ mà sao lão lại bảo tối đen? Đột nhiên gã lẩm bẩm:

-Hay là lão đui mắt nên không nhìn thấy gì? gã liền cất tiếng hỏi:

-Công công! Công công không nhìn thấy gì ư? Vi Tiểu Bảo và Tiểu Quế Tử khẩu âm tuy là trẻ con, nhưng Tiểu Quế Tử là người ở chốn kinh kỳ mà Tiểu Bảo lại nói khẩu âm Dương Châu nên khác nhau xa, gã vừa run vừa nói một cách hàm hồ, hy vọng Hải lão công không phát giác ra được. Hải lão công la lên:

-Ta...chẳng nhìn thấy gì...Đã thắp đèn đâu? Ngươi đi thắp lên cho lẹ! Lão nói rồi buông tay Vi Tiểu Bảo ra. Vi Tiểu Bảo vâng dạ hàm hồ, rồi bước đến bên cây đèn đặt trên bờ tường. Gã đưa tay lên đụng vào đế đèn cho nó bật lên tiếng lách cách và đáp:

-Thắp đèn rồi! Hải lão công sửng sốt hỏi:

-Sao? Ngươi nói nhăng vì thế? Sao không thắp nến? Lão chưa dứt lời thì người co quắp lại, ngã lăn xuống đất. Vi Tiểu Bảo dơ tay ra hiệu cho Mao Thập Bát trốn đi. Mao Thập Bát cũng vẫy tay cho gã chạy trốn với mình. Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Hai người chạy với nhau thì khó lòng thoát khỏi cơn nguy hiểm này, phải chia ra mà chạy mới được. Gã lại đập tay ra hiệu cho Mao Thập Bát chạy trước. Mao Thập Bát đang ngẩn ngừ bỗng nghe Hải lão công rên la nói:

-Tiểu...Tiểu Qué Tử!...Tiểu Quế Tử!... Tiểu Bảo đáp:

-Dạ! Có tiểu tử đây! Gã khoa tay trái liên hồi, Mao Thập Bát gắng gượng muốn đứng lên nhưng huyệt đạo hai chân của hắn đều bị phong tỏa. Hắn đưa tay ra tự nắn bóp vào huyệt đạo ở sau lưng và đùi. Kình lực hắn tống vào như đá chìm đáy biển chẳng thấy tăm tích đâu, hắn tự nhủ:

-Chân ta không cử động được, chỉ có cách bò đi. Thật khó mà cho Tiểu Bảo theo mình. Thằng nhỏ này rất tinh quái và gã là con nít không mấy nhgười để ý tới, vậy gã tự tìm lối thoát thân cũng chẳng khó gì. Nếu để gã đi theo ta mà chạm trán địch nhân thì thêm phiền cho gã. Hắn nghĩ vậy liền vẫy tay ra hiệu chi Vi Tiểu Bảo rồi chống hai tay xuống len lén bò ra. Hải lão công rên lên từng hồi lúc to lúc nhỏ. Vi Tiểu Bảo không dám bỏ đi ngay vì gã sợ Hải lão công phát giác Tiểu Quế Tử bị giết và hô hoán lên cho bọn thủ hạ vây bắt thì dĩ nhiên gã cùng Mao Thập Bát khó lòng thoát khỏi vòng vây. Gã lẩm bẩm:

-Mao đại ca gặp vạ lần này là do ta gây ra. Hai chân y không cử động được, chẳng hiểu phải mất bao nhiêu thời gian y mới có thể trốn đi xa. Ta đành ở lại đây chống đở được khắc nào hay khắc ấy. Mong sao lão thái giám con rùa này không phát giác ra ta giả mạo thì chẳng việc gì. Hiện giờ lão đã lơ tơ mơ, chỉ cần chờ lão hôn mê bất tĩnh là ta đâm cho lão một đao cho lão chết nhăn răng là ta trốn đi được. Sau một lúc nữa bỗng nghe từ những tiếng gồng từ phía xa vọng lại để báo hiệu đêm đã vào canh một. Vi Tiểu Bảo thấy ánh lửa đột nhiên lóe lên một cái. Gã nhìn cây nến mé tả đã cháy hết và tắt phụt rồi. Gã lại đưa mắt nhìn thi thể Quế Tử nằm sỏng sượt dưới đất bất giác gã ớn lạnh xương sống tự hỏi:

-Ta giết thằng nhỏ này. Bây giờ gã biến thành quỉ, chẳng biết oan hồn gã có kiếm ta để đòi mạng hay không? Rồi gã tự nhủ:

-Nếu đợi đến lúc trời sáng thì khó mà trốn thoát được. Ta phải nhân lúc nữa đêm canh khuya trời tối mà bỏ đi mới xong. Nhưng Hải lão công vẫn rên la không ngớt. Thủy chung lão chưa đi vào chổ hôn mê bất tĩnh. Lão cứ nằm ngữa mà ho, mà thở và rên ư ử. Vi Tiểu Bảo dù có lớn mật đến đâu cũng không dám dơ trủy thủ lên để đâm vào ngực hay vào bụng lão. Gã biết võ công lão cực kỳ lợi hại. Hễ mũi đao nhọn mà đụng vào da lão là lão phóng chuởng đánh ra liền. Như vậy gã tất phải nát óc. Sau một lúc nữa cả hai cây nến khác cũng đều tắt ngấm.

Hồi 9 - Vi Tiểu Bảo Lừng Danh Đánh Bạc

Nến tắt hết rồi, trong phòng lại tối đen. Vi Tiểu Bảo nhớ tới xác Tiểu Quế Tử hiện nằm cạnh gã, trong lòng càng run sợ, chỉ mong có cơ hội tẩu thoát khỏi gian phòng. Nhưng gã vừa toan cất bước thì Hải Lão công la gọi:

-Tiểu...Tiểu Quế Tử!...Ngươi còn đó không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Có tiểu tử đây. Chừng nửa giờ sau thì Tiểu Bảo lại lần mò ra cửa phòng thì Hải lão công bỗng la lên:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi địng đi đâu đó? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử...ra ngoài đi tiểu. Hải lão công hỏi:

-Sao ngươi không đi tiểu ngay trong phòng? Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi tiến vào hậu đường. Nhưng gã chưa từng quen lối, vừa qua cửa hậu thì đụng phải cái bàn đánh chát một tiếng. Gã mắt hoa đầu choáng váng đau điếng cả người. Hải lão công nghe động liền hỏi:

-Tiểu Quế Tử!...Chuyện gì vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Không có chuyện gì... Gã đưa tay sờ soạng về phía trước thấy đó là một cái bàn. Gã mò mẩm trên mặt bàn bắt được một miếng đan lửa. Gã mừng quá vội quẹt lửa châm vào mồi. Ánh lửa bùng lên, gã thấy trên bàn có mười mấy ngọn nến liền châm lửa thắp vào hai ngọn. Vi Tiểu Bảo thấy đây là một gian phòng kín đáo, có kê một chiếc giường nhỏ và một chiếc giường lớn. Gã đoán là phòng ngủ của Tiểu Quế Tử và Hải lão công. Trong phòng ngoài hai cái giường chỉ có một cái bàn và một cái tủ. Xem thế đủ biết đời sống của Hải lão công thật giản dị. Vi Tiểu Bảo lại thấy trong góc phòng có một chum nước lớn. Trên mặt đất hãy còn ướt sũng, có lẽ Hải lão công lúc nảy vào chum nước rồi bước ra nên nước còn đọng lại. Vi Tiểu Bảo đảo mắt nhìn quanh để tìm một khung cửa sổ đặng chuồn ra ngoài thì giữa lúc ấy Hải lão công lại gọi:

-Tiểu Quế Tử!...Ngươi làm gì mãi mà chưa tiểu tiện xong? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hải bụng bảo dạ:

-Không hiểu tại sao lão này cứ kêu mình hoài? Hay là lão nghe tiếng mình không giống khẩu âm của Tiểu Quế Tử mà sinh lòng ngờ vực. Nếu không thì mình đi tiểu hay không có can hệ gì đến lão mà lão phải băn khoăn? Gã nói rồi thò tay xuống gầm giường với lấy ra một chiếc bình đi tiểu vào đó. Đồng thời gã đưa mắt nhìn quanh thấy những cửa sổ phòng náy đóng kín mít, lại dán một lớp giấy dày. Gã đoán là vì Hải lão công mắc bệnh ho trầm trọng, sợ gió lọt vào. Vi Tiểu Bảo còn sợ mình mở cửa để Hải lão công nghe tiếng động sẽ phát giác ra hành tung của mình. Có khi cửa mở chưa được đã bị lão bắt kéo trở lại nên gã không dám ra tay. Gã quan sát tình thế trong phòng để tìm một lối thoát khác, nhưng căn phòng này rất kín đáo, cả lổ chó chui cũng không có thì làm sao mà trốn chạy được? Bằng trở ra cửa trước tất sẽ bị lão phát giác được. Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn quanh chợt ngó thấy trên giường của Tiểu Quế Tử có một bộ quần áo thái giám hãy còn mới nguyên. Trong lòng hắn nghĩ được một kế, vội cởi bỏ quần áo của mình và mặc bộ quần áo thái giám vào. Hải lão công ở phòng ngoài dường như đả nóng ruột lại cất

tiếng hỏi dồn:

-Tiểu...Tiểu Quế Tử!....Ngươi làm gì mãi ở trong đó? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử sắp ra đây. Gã vừa nói vừa cài vội khuy áo rồi bước ra ngoài. Tiện tay gã với lấy cái nón của Tiểu Quế Tử chụp lên đầu. Gã hàm hồ nói tiếp:

-Nến tắt hết rồi để tiểu tử thắp ngọn khác. Gã nói rồi trở vào phòng trong lấy hai ngọn nến đang cháy cầm ra. Đồng thời gã đem theo bộ quần áo của mình. Hải lão công buông tiếng thở dài não nuột hỏi:

-Ngươi thắp nến thật rồi đấy ư? Vi Tiểu Bảo động tâm hỏi lại:

-Thắp rồi!...Chẳng lẽ cặp mắt của công công lại không trông thấy hay sao? Hải lão công yên lặng hồi lâu rồi ho lên mấy tiếng, xong cất giọng buồn rầu đáp:

-Ta đã biết thứ thuốc này chẳng thể uống nhiều được. Chỉ vì ho dữ quá mà phải dùng đến. Mỗi lần uống một chút, nhưng lâu ngày tích tụ lại cũng nhiều và chất độc phát tác...hiện giờ....Hởi ôi! Mắt ta chẳng nhìn thấy gì nữa. Vi Tiểu Bảo nghe Hải lão công nói vậy mới thở phào một cái nhẹ nhỏm, tự nhủ:

-Té ra lão chưa phát giác ta đã pha thuốc vào rượu mà yên trí vì thuốc uống lâu ngày ít cũng hóa thành nhiều nên chất độc công phạt. Hải lão công hỏi:

-Tiểu Quế Tử!...Trước nay ta cư xử với ngươi như thế nào? Vi Thiểu Bảo chẳng hiểu ngày trước lão đối với Tiểu Quế Tử ra sao song gã cũng hàm hồ đáp:

-Công công thật hết lòng thương tiểu tử. Hải lão công hỏi:

-Nay ta bị đui mắt rồi, chỉ trông cậy vào ngươi săn sóc, ngươi có định bỏ ta không? Nghe lời lão thật bi thiết, gã vội đáp:

-Chẳng khi nào tiểu tử lìa bỏ công công. Hải lão công hỏi:

-Ngươi nói thật chăng? Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

-Dĩ nhiên tiểu tử nói thật. Gã nguyên là một đứa có tài nói láo. Ngày thường gã vẫn kễ chuyện để bịp người, nhưng hiện giờ gã trả lời câu hỏi của Hải lão công với giọng chân thành không lộ vẽ gì dối trá khiến lão rất cảm động. Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

-Hởi ôi! Tiểu tử không lo săn sóc cho công công thì còn ai nữa? Tiểu tử coi chừng bệnh đau mắt của công công chỉ vài ngày là hết. Hải lão công thở dài nói:

-Ta tự biết đui mắt rồi chẳng bao giờ chửa lành lại được nữa. Lão ngừng lại một chút rồi hỏi bằng một giọng chán nãn:

-Thằng cha họ Mao trốn mất rồi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đúng thế! Không thấy hắn đâu nữa. Hải lão công lại hỏi:

-Còn thằng nhãi con đi theo Mao Thập Bát bị ngươi giết chết rồi phải không? Vi Tiểu Bảo trống ngực đập hơn trống làng, cất giọng run run đáp:

-Dạ....Phải rồi!....Xác chết của gã mình phải làm sao đây? Hải lão công ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

-Mình đã gây ra án mạng thì phải dấu nhẹm mới được...Nếu để người ngoài biết được thì rắc rối lắm. Ngươi vào phòng bưng cái rương thuốc của ta ra đây! Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi trở gót đi vào. Gã không thấy rương thuốc đâu, liền mở các ngăn kéo ra coi. Hải lão công nghe tiếng quát hỏi:

-Ngươi làm gì vậy? Sao lại mở các ngăn kéo? Vi Tiểu Bảo giật mình nghĩ bụng:

-Mấy cái ngăn kéo này sao lại không được mở? Gã nghĩ vậy nhưng không hỏi vì lẽ gì, đáp ngay:

-Tiểu tử kiếm rương thuốc mà không biết để đâu? Hải lão công nổi giận lớn tiếng:

-Tại sao ngươi không biết rương thuốc để đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử vừa mới giết chết một nhân mạng, trong lòng đang hồi hộp, công công lại hư mắt nên bối rối vô cùng, chẳng còn nhớ điều gì. Gã nói tới đây rồi khóc oà lên. Gã sợ vì mình không biết rương thuốc để chổ nào khiến cho Hải lão công nghi ngờ gã không phải là Tiểu Quế Tử, nên gã giả vờ khóc để đánh trống lấp và khiến Hải lão công tin là lòng gã bối rối thực sự. Hải lão công nói:

-Giết một mạng người thì có sao? Ngươi chưa từng hạ sát ai bao giờ hay sao mà run sợ thế? Cái rương để bên trên là rương đựng thuốc đó. Vi Tiểu Bảo nói ngay:

-À phải rồi! Tiểu tử cũng vừa sực nhớ ra. Gã liếc mắt nhìn thấy hai cái rương chồng chất lên nhau, vội bê cái rương trên đem xuống mang ra. Gã chẳng biết chìa khóa để đâu cứ thò tay mó máy thử thì nắp khóa bật ra ngay. Gã mừng thầm lẩm bẩm:

-Phúc cho mình quá. Ổ khóa này chi cài hờ chớ không khóa hẳn. Nếu mình lại hỏi tới chìa khóa chắc tất lão sinh nghi. Vi Tiểu Bảo mở rương thấy bên trong có rất nhiều chai thuốc để ngổn ngang, chưa biết lấy thứ nào, thì Hải lão công lại nói:

-Ngươi lấy một ít Hoa thi phấn rắc lên xác chết. Gã dạ một tiếng để đáp lại, nhưng cứ đúng ngẩn người ra vì gã không biết chai nào là Hoa thi phấn. Gã đành hỏi:

-Công công ơi! Hoa thi phấn đựng ở chai nào? Hải lão công không trả lời, hỏi lại:

-Thằng nhỏ bửa nay sao mà lú lẩn thế? Có phải ngươi sợ quá mà thất đảm, đầu óc mê muội không? Vi Tiểu Bảo cất giọng run run đáp:

-Tiểu tử rất đổi bồn chồn!....Cặp mắt công công đã nhìn thấy gì chưa? Giọng nói của Vi Tiểu Bảo lộ vẽ cực kỳ thiết tha, tưởng chừng gã rất băn khoăn về bệnh thế của Hải lão công. Hải lãi công vươn tay xoa đầu gã nói:

-Ngươi lấy chai thuốc màu xanh có lốm đốm trắng....Thuốc này quý lắm, chỉ lấy một chút thôi. Vi Tiểu Bảo vâng dạ luôn miệng. Gã đổ thuốc ra mãnh giấy rồi rắc lên mình Tiểu Quế Tử. Hải Lão công nói:

-Bửa nay ta nhận thấy ngươi thật là quái dị. Tâm tư lú lẩn mà giọng nói cũng thay đổi nhiều. Giữa lúc ấy, Vi Tiểu Bảo nghe chổ vết thương của Tiểu Quế Tử sủi sùng sục, rồi khói bốc lên

nghi ngút. Tiếp theo đó vết thương có nước vàng chảy ra. Nước vàng càng chảy nhiều thì vết thương càng loang rộng ra mãi... Vi Tiểu Bảo thấy xác Tiểu Quế Tử hễ chổ nào mà gặp phải nước vàng liền tan ra nước ngay. Cả quần áo cũng nát theo. Trước diển tiến này, gã không khỏi ngẩn người ra. Gã chợt nhớ tới bộ quần áo của gã vừa mới thay ra, liền cầm lấy quăng lên xác Tiểu Quế Tử và bộ quần áo này cũng dần dàn tan ra thành nước. Vi Tiểu Bảo chợt thấy mũi giày của gã đã rách nát, gã vội tháo lấy đôi giày của Tiểu Quế Tử và liệng đôi giày của mình vào xác chết cho tiêu tan theo. Sau chừng nữa giờ, thi thể Tiểu Quế Tử và quần áo hoàn toàn biến thành một bãi nước vàng. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

-Nếu lão già con rùa này bây giờ mê mang bất tĩnh thì hay biết chừng nào! Ta chỉ việc đẩy lão vào bãi nước vàng thì sau một giờ đồng hồ người lão cũng tan thành nước hết không còn tăm tích gì nữa. Nhưng khốn thay! Hải lão công vẫn ho sù sụ không ngớt, thỉnh thoảng lại điểm mấy tiếng thở dài não nuột mà vẫn tĩnh táo chứ không mê mang. Vi Tiểu Bảo nhìn lên lớp giấy dán cửa sổ thấy nó từ từ biến thành màu trắng thì biết là trời đã rạng đông.... Gã cho là bây giờ gã mặc đồ thái giám thì có thể tự do đi lại, không sợ ai ngăn chặn xét hỏi nữa. Vi Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Hải Lão công hỏi:

-Tiểu Quế Tử!....Trời sắp sáng rồi phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đúng thế! Hải lão công nói:

-Ngươi lấy nước rữa sạch chổ này đi, vì mùi tanh hôi rất khó ngữi. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi đi vào nội thất lấy cái bầu nước múc nước trong chum ra rữa chổ bãi nước vàng. Hải lão công lại nói:

-Bửa nay ăn cơm xong ngươi cùng bọn chúng đi đánh bạc. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, gã cho là lão muốn thử thách, liền hỏi:

-Đánh bạc ư? Tiểu tử không đi đâu. Mắt công công hư rồi thì tiểu tử còn đi giởn chơi thế nào được? Hải lão công tức giận hỏi:

-Ai bảo ngươi đi giởn chơi? Ta dạy ngươi mấy tháng trời đánh thua mất mấy trăm lạng bạc cũng vì câu chuyện to tát này. Ngươi không muốn nghe lời ta phải chăng? Vi Tiểu Bảo không hiểu lão nói câu này có thâm ý gì nên hàm hồ cười đáp:

-Không!...Chẳng phải tiểu tử không nghe lời chỉ giáo của công công. Có điều công công không được mạnh khõe mà lại ho nhiều, tiểu tử đi....làm việc đó không ai chiếu cố cho công công. Hải lão công nói:

-Ngươi cứ làm cho ta việc đó thì hay hơn tất cả các việc khác. Ngươi thử gieo cho ta coi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Gieo...cái gì? Hải lão công tức quá thét lên:

-Đi lấy những con thò lò ra đây, dừng rắc rối nữa. Vì ngươi không cố công rèn luyện nên đã bao lâu mà chẳng tiến bộ mấy. Vi Tiểu Bảo nghe lão nói gieo thò lò, thì chấn động tinh thần. Nguyên gã ở Dương Châu, ngoài những lúc nghe người ta nói chuyện cổ tích, gã có nhiều thì giờ cùng bạn hữu gieo thò lò. Tuy gã còn nhỏ tuổi, nhưng trong ngỏ hẽm thành Dương Châu đã nổi tiếng là tay hảo thủ. Nhưng hiện giờ Vi Tiểu Bảo không hiểu những con thò lò để ở đâu liền hỏi lại:

-Suốt một ngày một đêm đầu óc bị căng thẳng, tinh thần bị hôn ám! Đến mấy con thò lò cũng không nhớ để ở đâu nữa. Hải lão công mắng liền:

-Con bà mi! Mi khinh ta đui mắt phải không. Đưa cho ta sáu hạt. Đoạn lão vươn tay sờ vào trong chén sứ thì quả nhiên có đũ sáu con, bốn con "nhị" và hai con "lục". Hải lão công:

-Bửa nay ngươi hên vận thì đổ lấy bông "mai hoa" cho ta coi. Vi Tiểu Bảo cầm mấy con thò lò toan liệng ra, nhưng gã lại nghĩ thầm:

-Nghe giọng lưỡi lão này thì gã Tiểu Quế Tử gieo thò lò kém lắm. Bây giờ nếu lão bảo mình gieo cái gì được cái đó, tất lão con rùa sinh lòng ngờ vực. Gã nghĩ vậy rồi xoay chuyển thủ kình đổ bảy tám cái đều không trúng "mai hoa" gã đổ thêm một lần nữa rồi thở dài sườn sượt. Hải lão công hỏi:

-Ngươi đổ được cái gì? Vi Tiểu Bảo hàm hồ đáp:

-Dạ....dạ..... Hải lão công hắng giọng một tiếng đưa tay sờ vào lòng chén sứ thì thấy bốn con "tam" một con "tứ" và một con "ngũ" thế là chín điểm. Hải lão công an ủi gã:

-Thủ kình ngươi còn sai một chút. Định đổ "mai hoa" lại thành chín điểm. Có điều chín điểm cũng là khá rồi. Ngươi thử đổ nữa đi! Vi Tiểu Bảo giả vờ đổ hơn chục lần mới thành "mai hoa". Hải lão công sờ thấy đúng, lão cao hứng nói:

=Ngươi có tiến bộ rồi đó. Đi đánh thử coi. Bửa nay đem theo năm chục lượng bạc. Vừa rồi lúc Vi Tiểu Bảo lục rương kiếm bộ thò lò đã trông thấy hơn chục đỉnh bạc. Bây giờ gã nghe nói đến đánh bằng tiền thì trong lòng vui sướng không bút nào tả xiết, vì về môn đánh bạc ăn tiền, tài nghệ gã đã tinh thâm. Cả thành Dương Châu ai cũng biết gã là thằng bé giỏi nghề cờ bạc bịp. Trừ người ở xa đến chưa biết không kể, còn chẳng ai mắc hợm gã cả. Lúc này Vi Tiểu Bảo đã trấn tĩnh lại nhiều, không kinh hải như trước nữa. Gã chợt nghe đi đánh bạc liền tưởng chừng đã ra khỏi địa ngục để lên thiên dường. Có diều gã chưa biết kẻ đối thủ của mình là ai và đi đâu đánh bạc. Nếu điều gì gã cũng hỏi lão già này thì gã sợ bị bại lộ hành tung. Đây cũng là vấn đề nan giải cho gã. Vi Tiểu Bảo mở rương lấy hai đỉnh bạc, mỗi đỉnh hai mươi lăm lượng. Gã còn đang ngấn ngừ tìm biện pháp để Hải lão công từ miệng nói ra nơi sòng bạc thì đột nhiên ngoài cửa có tiếng hô hoán:

-Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử! Vi Tiểu Bảo chạy ra nhà ngoài rồi mới thưa lên. Hải lãi công khẻ bảo gã.

-Y đã đến kêu ngươi đó. Ngươi đi đi. Vi Tiểu Bảo sung sướng toan bước ra cửa, gã chợt nghĩ ra điều gì la thầm:

-Chết cha rồi! Con quỷ cờ bạc này không đui mắt, hắn trông thấy mình là nhận ra ngay là không phải Tiểu Quế Tử. Biết làm thế nào bây giờ? Người ngoài cửa lại gọi:

-Tiểu Quế Tử! Ra đây mau! Ta có điều muốn bàn với ngươi. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Hãy chờ một chút. Ta ra ngay bây giờ. Vi Tiểu Bảo có tài ứng biến rất mau lẹ. Gã chạy vào nội thất lấy mãnh vải trắng quấn ngang đầu, che cả mặt mũi, chỉ để hở con mắt và cái miệng. Gã nhìn Hải lão công nói:

-Tiểu tử đi đây. Rồi bước lẹ ra khỏi phòng. Gã thấy người đứng chờ là một tên thái giám ngoài ba chục tuổi. Người này hỏi ngay:

-Ngươi làm sao thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ta thua bạc rồi bị công công đánh thâm tím mặt mũi. Người kia cười hì hì, không lộ vẽ gì hoài nghi, khẻ hỏi gã:

-Ngươi có dám đi gở không? Vi Tiểu Bảo nắm tay áo người kia kéo ra ngoài mấy bước rồi mới đáp:

-Đừng để công công nghe tiếng. Dĩ nhiên ta phải đi gở chứ! Người kia dơ ngón tay cái lên nói:

-Hảo tiểu tử! Giỏi đấy! Vậy thì đi! Vi Tiểu Bảo sóng vai đi với người kia. Gã thấy hắn đầu nhỏ mà trán nhọn, sắc mặt xanh lợt. Hai người đi được mấy trượng, tên thái giám kia nói:

-Bọn anh em ở Ôn Gia và Bình Uy đều đến cả rồi. Bửa nay may ra có thể ăn được đấy. Vi Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

-Bửa nay không thắng thì... kẹt dữ... Xuyên qua dãy hành lang ra tới hoa viên, Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

-Co mẹ nó! Những nhà tài chủ có nhiều tiền kiến trúc tòa viện rộng lớn quá đi mãi không hết. Gã đưa mắt lên thềm thấy rường cột chạm trổ rất đẹp. Suốt đời gã chưa bao giờ được nhìn thấy tòa nhà hào phú như thế này. Hai người đi một lúc nữa thì đến một căn nhà nhỏ ở góc vườn hoa. Người kia dắt Vi Tiểu bảo xuyên qua hai gian phòng rồi đưa tay lên gỏ cửa "cách,cách, cách" ba tiếng. Hắn ngừng lại, gỏ hai tiếng, sau cùng gỏ ba tiếng nữa. Cánh cửa kẹt mở ra. Lại nghe những tiếng leng keng do những con thò lò gieo xuống chén phát ra nghe êm ái làm sao! Trong phòng đã quần tụ 5,6 người đều ăn mặc như nhau. Chúng đang để hết tinh thần vào việc gieo thò lò. Chỉ có một hán tử lối 20 tuổi cất tiếng hỏi:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi làm sao thế? Tên thái giám dẫn Vi Tiểu Bảo tiến vào đáp:

-Gã thua bạc bị Hải lão công đánh đòn. Người kia cười khành khạch rồi tặc lưỡi mấy tiếng. Vi Tiểu Bảo đứng ở phía sau mấy người. Gã thấy bọn con bạc đang đặt tiền. Kẻ đặt nữa lạng người đặt 5 đồng cân. Gã lấy một đỉnh bạc ra mua 5 cái thẻ, mỗi thẻ ăn 5 đồng cân rồi ngồi vào sòng bạc.

Hồi 10 - Hết Đánh Bạc Lại Đánh Đô Vật

Vi Tiểu Bảo vừa ngồi vào bàn thì một người hỏi:

-Tiểu Quế Tử! Bửa nay ngươi ăn cắp được bao nhiêu tiền đem nướng? Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Cái gì mà ăn cắp với không ăn cắp? Sao nói khó nghe thế? Gã toan đưa ra những từ ngữ đe tiện để thóa mạ, nhưng gã phát giác giọng lưỡi của mình chưa ăn nhập được với bọn kia. Nếu buông lời thóa mạ sẽ bị lộ tẩy. Gã nghĩ vậy rồi quyết định chú ý chỉ nói rất ít và để ý nghe giọng lưỡi của bọn họ. Mọi người chăm chú đánh bạc. Chỉ có hán tử đưa Vi Tiểu Bảo tới là còn ngần ngừ. Một người ngồi cạnh hỏi:

-Lão Ngô! Lúc này nhà cái đang đen, đánh nhiều đi chớ? Gã họ Ngô đáp:

-Phải lắm! Rồi gã đặt hai lạng bạc và hỏi Vi Tiểu Bảo:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi tính sao? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

-Hay hơn hết là đừng để họ chú ý tới mình. Vậy bửa nay mình không nên ăn thua nhiều mà cũng không được lớn. Như vậy chỉ nên đặt chút ít thôi. Gã liền đặt 5 đồng cân. Quả nhiên những người ngồi bên chẳng ai chú ý đến gã. Nhà cái là một hán tử béo mập, Mọi người gọi hắn là Bình đại ca. Vi Tiểu Bảo nhớ lại gã họ Ngô đã nói trong đám con bạc bửa nay có người tên là Bình Uy, gã hiểu ngay Bình đại ca đây tức Bình Uy. Bỗng thấy Bình Uy cầm mấy con thò lò lúc lắc trong tay rồi hô lớn:

-Coi đây! Đoạn hắn gieo thò lò xuống lòng chén. Vi Tiểu Bảo để ý tới thủ kình của Bình Uy, gã yên tâm bụng bảo dạ:

-Anh chàng này là "con mòng béo". Gã thấy ai đánh bạc mà không biết lừa bịp đều cho là con mòng béo. Bình Uy gieo sáu con thò lò thành bộ "ngưu". Đó là nước bài khá lớn. Nhà cái gieo rồi mọi người lần lượt theo thứ tự trước sau mà gieo thò lò. Có kẻ được người thua. Gã họ Ngô gieo được 5 điểm dĩ nhiên cũng bị thua. Vi Tiểu Bảo để ý tới từng người gieo thò lò, đến lượt gã cũng lẩm bẩm:

-"Con mòng béo". Gã lại càng yên trí. Nên biết trong bàn bạc mà có tay sành sỏi thì gã gieo thò lò phải biến đổ luôn để họ khỏi phát giác và như vậy khó nắm chắc phần thắng. Nếu tay cờ bạc lõi mà nhãn quan càng ghê gớm thì càng dễ phát giác những ngón bịp của gã. Đến lượt Vi Tiểu bảo, gã cầm bộ thò lò trong tay không nhịn được suýt bật tiếng cười. Nguyên bộ thò lò này bên trong có đổ chì. Vi Tiểu Bảo đem theo bộ thò lò của Hải lão công có dổ thủy ngân. Gã định đánh một lúc sẽ đổi bộ của mình vào và sau khi được tiền lại chuồn ra thì không ai biết. Thủ pháp gieo giả khéo léo ở chổ thay đổi thò lò cần phải mắt tinh tai lẹ như người chơi trò quỷ thuật. Thường thường phải làm cho người coi chú ý đến chuyện khác, tỷ như giả đò đánh đổ ghế, làm rớt chung trà...khiến mọi người để mắt nhìn ghế đổ hay chung trà rớt mà thay đổi bộ thò lò. Dĩ nhiên những tay cao thủ hạng nhất thì chẳng cần phải đánh đổ ghế hay làm đổ chung trà cũng có thủ pháp làm được. Vi Tiểu Bảo ở trong kỹ viện đã chạm trán những tay đối thủ cực kỳ lợi hại và đã luyện cách đổi thò lò đến trình độ xuất quỷ nhập thần. Gã có thể dấu sáu con

thò lò ở trong tay áo, lúc gieo gã chuồn sáu con thò lò ở đầu ngón tay vào cho những con thò lò ở trong tay áo rớt xuống chén. Rồi gã chắp tay một cái là chuồn được sáu con thò lò kia vào bọc. Những thò lò đổ chì hay thủy ngân đều trầm trọng. Khi rớt xuống bát một bên nhẹ nên có thể gieo theo ý muốn. Có điều chì là vật cứng còn thủy ngân lưu động không ngừng nên gieo thò lò đổ chì dễ hơn là thò lò đổ thủy ngân. Nhưng thò lò đổ chì lại dễ để cho người phát giác. Đồng thời mình gieo được điểm số lớn thì người ta cũng gieo được diểm số lớn một cách dễ dàng. Còn thò lò đổ thủy ngân mà muốn gieo bộ gì thì phải là tay có thủ pháp vào hàng thượng thặng, chứ người thường không thể làm được. Những tay hảo thủ chân chính thì dù gieo thò lò thông thường cũng có thể điều động theo ý muốn không sai chút nào. Nhưng công phu này trong muôn người chưa được một. Trong đời Vi Tiểu Bảo chưa từng gặp nhân vật có tư cách như vậy. Vi Tiểu Bảo cầm bộ thò lò trong tay biết là đổ chì. Gã nghĩ bụng:

-Bộ thò lò này chắc của Tiểu Quế Tử mang đến đánh tráo. Gã đã gặp những đối thủ toàn hạng mòng béo, ngày nào giở đi giở lại cũng chỉ chơi với mấy người này thì cần gì phải thay đổi thò lò? Nếu mỗi lần mỗi thay đổi mà chân tay vụng về để người ta bắt được thì còn ra thế nào? Gã nghĩ vậy rồi mắng thầm:

-Tiểu Quế Tử đúng là tên tiểu tặc đã giở thói ăn cắp mà lại là đồ vô dụng đến nổi gieo thò lò đổ chì mà còn thua bạc mới thật là tồi. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới đây gã chợt nhớ ra điều gì, liền tự nhủ:

-Tiểu Quế Tử thường tua chẳng mấy khi được. Cái đó đã hiển nhiên vì Hải lão công lúc nảy tỏ ra ưa tức giận về chuyện gã ưa thua luôn. Nay ta mới đến đây lần đầu mà đã trổ tài ăn ngay tất mọi người sinh lòng ngờ vực. Vậy bây giờ ta hãy thua mấy bàn rồi hãy thắng. Gã nghĩ vật liền gieo số nhỏ để nhà cái ăn. Vi Tiểu bảo cứ bàn ăn bàn thua tính ra còn mất năm lạng. Về sau, mọi người đặt mỗi lúc một lớn. Vi Tiểu Bảo vẫn đặt 5 đồng cân. Nhà cái là Bình Uy gạt cái thẻ của gã ra nói:

-Ít nhất là phải đặt một lạng, không ăn đồng cân. Vi Tiểu Bảo bản tính hiếu thắng liền đặt thêm một thẻ nữa. Nhà cái gieo được bộ "nhân: ăn hết cả làng rồi, còn mình Tiểu bảo là chưa gieo, gã nghĩ bụng:

-Nếu mình gieo bộ "thiên" để thắng hắn thì chưa phải là tay hảo hán. Hắn liền gieo thò lò bốn con "tam" và hai con "nhất" thế là thành bộ "địa" đũ để ăn bộ "nhân" rồi. Bình Uy cất tiếng thóa mạ:

-Con mẹ nó! Gã tiểu quỉ này bửa nay hên quá! Vi Tiểu bảo kinh hải nghĩ thầm:

-Không được! Nếu mình thắng cách này thì bọn họ chú ý và sẽ nhận ra không phải là Tiểu Quế Tử. Lần sau gã lại gieo thua một lạng. Chúng thấy mọi người đặt tăng thêm tiền kẻ ba người bốn lạng liền đặt hai lạng, gã thắng, lần sau gã thua một lạng. Vi Tiểu Bảo cứ tiếp tục bằng cách ăn hai lạng thua một lạng. gã đánh cho đến trưa đã ăn được hơn hai chục lạng. Nhưng gã đặt nhỏ hơn mọi người nên chẳng ai chú ý. Gã họ Ngô đem đi hơn ba chục lạng thua hết nhẵn, sẽ mặt buồn thiu. Gã bóp hai tay lại nói:

-Bửa nay xui quá không đánh nữa. Vi Tiểu bảo lúc đánh bạc giả vờ keo kiệt để gạt người, nhưng đối với bạn hữu thì hắn lại tỏ ra rất hào phóng. Gã thường ngày bị người ta nhục mạ đánh đấm, chẳng ai coi gã vào đâu, nhưng hễ thấy ai thua hết tiền là gã lại cho vay mượn. Nếu được người đó cảm kích và coi gã bằng con mắt khác trước. Vi Tiểu Bảo cũng đã có cơ hội làm hảo hán là chỉ ở chổ cho người mượn tiền đánh bạc. Có người mượn rồi không trả, gã cũng chẳng để tâm,

vì gã coi tiền đó không phải móc ở trong lưng mình ra. Bây giờ gã thấy họ Ngô thua hết tiền, liền bốc một nắm thẻ chừng hai ba chục lạng nhét vào tay hắn. nói:

-Thua thì phải gở chứ! Hễ được sẽ trả tiểu đệ. Gã họ Ngô mừng quýnh. Vì những người đánh bạc trước nay không ai cho mượn tiền bao giờ. Một là họ sợ cho mượn tiền đánh bạc người ta không trả cũng chẳng thể đòi gắt gao như món nợ thường. Hai là bỏ tiền trong tay ra cho mượn nợ xúi quẩy rồi sẽ phải thua. Gã Ngô thấy Vi Tiểu Bảo có lòng khẳng khái như vậy thì trong lòng cao hứng vô cùng. Hắn xoa đầu vổ vai gã nói:

-Lão huynh đệ! Huynh đệ thật là người tốt. Nhà cái Bình Uy đang đến hồi vận đỏ, chỉ sợ có người thua hết tiền phải giải tán. Hắn thấy Vi Tiểu Bảo nghĩa khí như vậy cũng ca ngợi. Hắn nói:

-Ha ha! Tiểu Quế Tử thay đổi tính tình. Bửa nay không keo kiệt như trước nữa. Cuộc đánh bạc lại tiếp tục. Vi Tiểu Bảo được thêm mười mấy lượng. Đột nhiên có người nói:

-Nghỉ ăn cơm đã, sáng mai hãy đánh tiếp. Mọi người nghe nói ăn cơm liền dừng tay lại, tới tấp đổi thẻ lấy tiền ra về. Vi Tiểu Bảo theo gã họ Ngô đi ra, gã tự hỏi:

-Không biết đi đâu ăn cơm bây giờ? Gã họ Ngô được Vi Tiểu Bảo cho mượn hơn hai chục lạng lại thua gần hết. Hắn nói:

-Tiểu huynh đệ! Món tiền đó sáng mai ta trả được không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Chổ anh em với nhau. Có cần quái gì? Gã họ Ngô cười nói:

-Ha ha! Thế mới phải tình nghĩa anh em. Tiểu huynh đệ về đi kẻo Hải lão công ở nhà chờ cơm. Vi Tiểu Bảo đáp:

=Vâng! Nhưng gã nghĩ bụng: Té ra lại trở về ăn cơm với lão già con rùa kia. Bây giờ mà mình không chạy trốn thì còn chờ đợi đến bao giờ? Gã thấy họ Ngô xuyên vào sãnh đường thì nghĩ bụng:

-Nơi đây có sãng đường, có vườn hoa, có hành lang không biết cổng lớn ở phía nào? Gã chạy loạn lên, thĩnh thoảng;lại gặp người cùng sắc phục như gã nhưng gã không dám hỏi cổng lớn ở nơi nào. Vi Tiểu Bảo chạy mãi, chạy hoài rồi đâm ra hoang mang tự nhủ:

-Ta đành đi trở về chổ Hải lão công con rùa kia rồi sẽ tính. Nhưng bây giờ gã lạc lõng muốn trở về chổ Hải lão công cũng chẳng biết đường. Gã quanh đi quẩn lại vẫn về đến đại sãnh. Trên cửa có treo một tấm biển, nhưng trong ba bốn chữ gã khó lòng nhận ra được một. Ngoài mấy chữ "Nhất" "Tam" Thủy" gã không nhận được ra chữ gì. Vi Tiểu bảo lại chạy một lúc nữa thì trong bụng đói quá. Gã xuyên qua một cái cổng tò vò, thấy căn phòng mé tả, cánh cửa chỉ khép hờ. Gã liền đến bên cửa, bỗng ngữi thấy mùi thức ăn ngào ngạt xông lên mũi. Bất giác gã chảy nước miếng, gã khẻ đẩy cửa thò đầu ngó vào. Vi tiểu Bảo thấy trên bàn đã đặt mười mấy đĩa bánh điểm tâm. Có đĩa còn bốc hơi nghi ngút. Gã đang bụng đói như cào liền nghĩ ngay đến cách ăn vụng. Nghề ăn vụng của Tiểu bảo thường như cơm bửa. Gã thấy trong nhà không có người liền kiểng chân rón rén bước vào. Gã cầm láy một chiếc bánh da lợn đút vào miệng. gã vừa nhai mấy miếng đã khen thầm là bánh ngon. Cái bánh da lợn này một lớp bằng bột, một lớp đường mật chiên bằng mỡ lợn, lại có thịt và nhiều đồ gia vị thơm tho nên vừa dòn vừa ngọt. Những món điểm tâm ở Duy Dường vốn nổi tiếng khắp thiên hạ. Trong các kỹ viện người ta khảo cứu

rất tỉ mỉ về các loại bánh điểm tâm để đải khách làng chơi. Vi Tiểu Bảo trước ở kỹ viện đã nếm những món điểm tâm trước các tân khách. dù bị người ta đánh đòn nhiều lần mà vẫn chứng nào tật ấy cứ ăn vụng hoài. Bây giờ gã được ăn bánh ở đây còn ngon hơn bánh ở kỹ viện gấp nhiều lần. Vi Tiểu bảo ăn hết một tấm bánh da lợn vẫn chưa nghe thấy tiếng người đi vào, liền bốc một cái xíu mại bỏ vào miệng. Nên biết gã có rất nhiều kinh nghiệm về cách ăn vụng. Mỗi đĩa chỉ lấy một vài cái thì người ta khó lòng phát giác. Vi Tiểu Bảo ăn xong viên xíu mại lại bốc một cái bánh đâu ăn. Đĩa nào gã ăn xong rồi liền bày lại cho khỏi lộ vết tích. Gã đang ăn thích khẩu, bỗng nghe ngoài cửa nhộn nhịp tiếng giày dép lẹp kẹp. Có người đã gần tới nơi. Gã vội cầm lấy một tấm bánh nướng rồi liếc mắt nhìn quanh thì thấy trong nhà trống rổng. Ngoài cái bàn không còn kê vật gì khác. Gã thấy trước bàn có rèm rũ xuống thì không còn nghĩ gì nữa, chui ngay vào gầm bàn để ẩn nấp. Lúc này tiếng giày đã vang lên ở trước cửa phòng rồi tiếng bước chân người tiến vào. Vi Tiểu bảo ngồi trong gầm bàn nhìn ra thấy đôi giày bé nhỏ. Gã biết người tiến đến là một đứa nhỏ tuổi cũng suýt soát gã, nên gã cũng yên tâm được một phần. Vi Tiểu bảo đút tấm bánh nướng vào miệng mà không dám nhai. Chỉ ngậm tấm bánh cho nước thấm vào, bánh nhủn ra là gã có thể nuốt xuống được. Bỗng nghe tiếng nhai tóp tép ở cạnh bàn. Vi Tiểu bảo cũng biết thằng nhỏ lấy bánh ăn, hắn nghĩ bụng:

-Gã này cũng vào đây ăn vụng. Ta mà la lên một tiếng rồi nhãy ra tất thằng lõi này này phải khiếp sợ trốn chạy rồi ta ăn một bửa cho no bằng thích. Nhưng sau gã lại nghĩ:

-Vừa rồi mình ngốc thật! Sao không lấy mấy đĩa điểm tâm đem ra vườn hoa mà ăn. Nơi đây không phải là Lệ xuân Viện, chẳng lẻ họ thấy mất mát gì cũng đổ tội lên đầu mình? Vi Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe những tiếng binh binh vang lên. Gã không hiểu thằng nhỏ kia đang đập cái gì, bất giác gã nổi tính hiếu kỳ, thò đầu ra nhìn xem thì thấy thằng nhỏ kia lối 13,14 tuổi mình mặc áo ngắn. Gã đang vung quyền lên đánh vào người bằng da. Người da này chế bằng da trâu và lớn bằng người thật. Thằng nhỏ vung quyền đấm vào ngực người da rồi hai tay ôm ngang lưng người da mà vật ngã xuống đất. Thủ pháp của hắn cũng giống như thủ pháp của bọn đô vật người Mãn mà Vi Tiểu Bảo đã nhìn thấy ở tửu điếm hôm trước. Vi Tiểu Bảo cười ha hả từ gầm bàn chui ra cất tiếng hỏi:

-Người da là vật chết rồi, chơi như vậy có chi là thú. Ta ra dỡn với ngươi một chút. Thằng nhỏ kia thấy có người xuất hiện đột ngột mà đầu và mặt đều quàng khăn trắng thì không khỏi kinh hãi. Nhưng gã nghe Vi Tiểu Bảo nói là ra dỡn với mình thì lộ sẽ mừng vui đáp:

-Hay lắm! Ngươi ra đây chơi với ta. Vi Tiểu Bảo uốn mình nhãy xổ lại toan chụp lấy hai tay thằng bé. Thằng nhỏ nghiêng mình né tránh rồi thò chân phải ra móc. Vi Tiểu Bảo đứng không vững lập tức té nhào. Thằng nhỏ nói:

-Bêu bêu! Ngươi không biết vật rồi! Vi Tiểu Bảo cãi:

-Sao lại không biết? Đoạn gã nhãy tới ôm lấy chân trái thằng nhỏ. Thằng nhỏ liền vươn tay ra chụp lấy sau lưng gã. Vi Tiểu Bảo lướt người đi rất linh hoạt. Thằng nhỏ chụp hụt. Vi Tiểu Bảo nhớ được vài thủ pháp của mất tên đại hán ỡ trong tửu quán, đột nhiên gã vung quyền bên trái đánh vào hàm dưới thằng nhỏ đánh binh một tiếng. Thằng nhỏ bị trúng quyền ngẩn người ra một chút. Mắt gã lộ vẽ tức giận. Vi Tiểu Bảo liền cười và nhắc lại câu của thằng nhỏ:

-Bêu bêu! Ngươi không biết vật rồi! Thằng nhỏ không nói gì, gã vung hờ tay trái một cái. Vi Tiểu Bảo nghiêng mình né tránh. Thằng nhỏ liền huýt khủyu tay vào lưng Tiểu Bảo. Vi Tiểu

Bảo đau quá phải khom lưng xuống. Thằng nhỏ luồn tay qua sau lưng vào nách gã rồi dùng mười đầu ngón tay nắm lấy sau lưng gã mà dúi xuống. Vi Tiểu Bảo vung chân phải đá ngược lên. Thằng nhỏ đẩy mạnh hai tay hất người Vi Tiểu bảo ra té huỵch xuống đất. Vi Tiểu Bảo tức quá trần mình lại ôm ghì lấy hai chân thằng nhỏ hết sức kéo mạnh. Thằng nhỏ đứng không vững cũng té. Vi Tiểu bảo dựt chân thằng nhỏ kia ngã úp sấp đè lên người gã. Thằng nhỏ kia thân hình to lớn lại lợi thế liền đưa khủyu tay chẹn họng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu bảo bị nghẹt thở liền vung chân đá ngược lên, đồng thời gã thấy thằng nhỏ mặt mũi khôi ngô mà lại vui tính nên gã rất có cảm tình với nó. Thằng nhỏ kia hỏi:

-Tên họ ngươi là chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ta là Tiểu Quế Tử. Còn ngươi tên gì? Thằng nhỏ trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng:

-Ta là...Tiểu Huyền Tử. Ngươi là thủ hạ của vị công công nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Chủ ta là Hải lão công. Tiểu Huyền Tử gật đầu. Đoạn gã dùng chiếc khăn bịt mặt của Vi Tiểu bảo lau mồ hôi trán rồi thò tay bốc một miếng điểm tâm bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm.... Vi Tiểu bảo cũng không chịu kém miệng lẩm bẩm:

-Mi có gan ăn vụng, dễ thường ta không dám ăn hay sao? Rồi gã bốc miếng bánh da lợn mà ăn một cách rất ung dung. Tiểu Huyền Tử cười nói:

-Ngươi chưa học nghề đô vật, song được cái chân tay mau lẹ nên ta không đè ngươi được. Có điều nếu đấu thêm vài hiệp nữa thì ta nhất định nắm vững phần thắng. Vi Tiểu bảo không chịu:

-Cái đó chưa chắc. Bây giờ chúng ta tái đấu xem sao? Tiểu Huyền Tử cười nói:

-Được lắm! Thế là hai gã lại quần thảo với nhau. Tiểu Huyền Tử vừa sức mạnh vừa hiểu nghề đô vật, nên lần này mới đấu có vài hiệp nó đã đè lên người Vi Tiểu Bảo và không để gã cục cựa được nữa. Tiểu Huyền Tử cười hỏi: Ngươi có chịu đầu hàng hay không thì bảo? Vi Tiểu Bảo vẫn quật cường đáp:

-Chết thì chết chứ không chịu hàng. Tiểu Huyền Tử cười ha hả buông Vi Tiểu bảo ra đứng dậy. Vi Tiểu Bảo lại xông tới toan đánh nữa, nhưng Tiểu Huyền Tử khoát tay nói:

-Bửa nay hãy tạm nghĩ ngày mai sẽ tái đấu. Có điều ngươi không phải là đối thủ của ta thì dù có đấu thêm mấy ngày nữa cũng bằng thừa. Vi Tiểu Bảo không chịu móc ba lạng bạc ra nói:

-Ngày mai quyết chiến. Nhưng phải ăn thua bằng tiền. Ngươi hãy nộp tiền vào đây. Tiểu Huyền Tữ giật mình đáp:

-Hay lắm! Ngày mai chúng ta đấu bằng tiền và cũng vào buổi trưa sẽ gặp nhau ở đây, ngươi nên giử đúng hẹn.

Hồi 11 - Hải Lão Công Mưu Đồ Đánh Cắp Ngự Thư

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới chuyện Mao Thập Bát trong mình đã bị trọng thương mà vẫn giử lời ước hẹn cùng hai vị cao thủ, lên núi Đắc Thắng phó ước khiến gã rất khâm phục. Gã thường được nghe thầy đồ nói chuyện cổ tích về anh hùng hào kiệt rồi đầu óc gã cũng nẩy ra ảo tưởng mình là một tay đại anh hùng, đại hào kiệt. gã tự nhủ:

-Bửa nay ta ước hẹn cùng người tỷ võ, có lý nào lại không phó ước? Ngày mai mình còn tới đây thì đêm nay dĩ nhiên phải về chổ Hải lão công. Lúc trước gã cứ đi về mé hữu thành ra mỗi lúc một xa. Bây giờ gã chuyển qua mé tả đi hết hai dãy hành lang và nhớ mang máng khu vườn hoa cỏ xinh tươi. Gã lần mò một lúc rồi tìm được đến nhà Hải lão công. Vi Tiểu Bảo vừa về tới cửa đã nghe tiếng Hải lão công ho hắng, liền cất tiếng gọi:

-Công công! Công công đã bớt chút nào chưa? Hải lão công xẳng giọng:

-Bớt cái con khỉ! Ngươi vào đây mau! Vi Tiểu Bảo vào nhà thấy Hải lão công ngồi trên ghế. Cái bàn đổ đã được dẹp qua một bên. Hài lão công hỏi:

-Ngươi thắng được bao nhiêu? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Được ba chục lạng bạc. Nhưng...nhưng... Hải lão công hỏi ngay:

-Nhưng làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Nhưng cho gã họ Ngô mượn hết rồi. Hải lão công sa sầm nét mặt hỏi:

-Sao lại cho gã họ Ngô mượn làm chi? Gã có ở Ngự thư phòng đâu? Sao không cho anh em họ Ôn mượn? Vi Tiểu Bảo không hiểu nguyên nhân liền đáp:

-Anh em họ Ôn không mượn tiền của tiểu tử. Hải lão công tức mình hỏi:

-Chúng không hỏi mượn thì ngươi cũng phải tìm cách cho chúng mượn chớ! Ta dặn ngươi điều gì chẳng lẻ ngươi quên hết rồi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử...tiểu tử đêm qua giết chết thằng nhỏ đi theo Mao Thập bát, nên sợ hết hồn chẳng còn nhớ gì nữa! Phải rồi! Phải rồi! Lão nhân gia có dặn tiểu tử cho anh em họ Ôn mượn tiền thật nhiều. Hải lão công đằng hắng giọng một tiếng rồi nói:

-Giết một người thì có chi đáng kể. Nhưng ngươi còn nhỏ tuổi chưa từng giết ai, đây mới lần đầu thì trong lòng hồi hộp cũng không đáng trách. Bộ sách kia ngươi còn nhớ không? Vi Tiểu bảo đáp:

-Bộ sách đó...tiểu tử... Hải lão công lại đặng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Ngươi cũng quên rồi chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Công công!....Tiểu tử vừa nhức đầu....lại vừa khiếp sợ thành ra việc gì cũng hồ đồ. Hải lão công

nói:

-Được rồi! Ngươi lại đây! Tiểu bảo dạ một tiếng rồi tiến lại gần mấy bước. Hải lão công nói:

-Ta dặn ngươi một lần nữa mà ngươi không nhớ được là ta giết ngươi đó. Vi Tiểu Bảo lại vâng dạ luôn miệng, nhưng gã nghĩ thầm trong bụng:

-Lão chỉ cần nói một lần là cả trăm năm ta cũng không quên. Hải lão công nói:

-Ngươi đi đánh bạc cần nhất là được nhiều của anh em họ Ôn. Chúng thua rồi tất phải mượn tiền thì ngươi cứ việc cho chúng mượn càng nhiều càng tốt. Sau mấy ngày ngươi yêu cầu chúng dẫn đến ngự thư phòng. Chúng đã thiếu tiền tất phải nghe theo. Nếu chúng tìm cách chối từ thì ngươi dọa chúng là sẽ tố cáo với tổng quản Ô lão công ở ngự thư phòng. Anh em họ Ôn không có tiền trả tất nhiên lúc hoàng thượng không ở ngự thư phòng.... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

-Hoàng thượng ư? Hải lão công hỏi:

-Sao? Vi Tiểu bảo ngập ngừng đáp:

-Không...không sao cả.... Hải lão công lại nói:

-Bọn chúng có hỏi ngươi đến ngự thư phòng làm chi thì ngươi bảo chúng: con người ai cũng muốn nhìn lên cao và ngươi hy vọng được thấy mặt đức Hoàng thượng và được phục vụ trong ngự thư phòng. Chẳng khi nào anh em họ Ôn để ngươi gặp đức hoàng thượng đâu mà chúng sẽ dẫn ngươi vào ngự thư phòng lúc hoàng thượng không có mặt ở đó. Vậy ngươi hãy tìm cách ăn cắp cho bằng được pho sách kia. Vi Tiểu Bảo nghe nói hoàng thượng vào ngự thư phòng thì không khỏi động tâm tự hỏi:

-Phải chăng đây là chốn hoàng cung? Á phải rồi! Nếu không phải hoàng cung thì sao cung điện đài các hoa lệ như thế này? Chà! Bọn người này nhất định là thái giám chầu hầu đức hoàng đế. Kể ra hình dung và tiếng nói của thái giám khác hẳn người thường cứ ngó bề ngoài là biết, nhưng Vi Tiểu Bảo còn nhỏ chưa hiểu gì mấy. Tuy gã có nghe người ta nói đến hoàng đế, hoàng hậu, công chúa, thái tử, cung nữ, thái giám, nhưng hình thù như thế nào gã vẫn chưa hay. Gã mới đến ở với Hải lão công một ngày lại cùng đánh bạc với gã họ Ngô, anh em họ Ôn nữa ngày mà vẫn chưa biết bọn chúng là thái giám. Bây giờ gã nghe Hải lão công nói vậy mới tỉnh ngộ nghĩ thầm:

-Trời ơi! Mấy người quanh mình từ Hải lão công, cho đến anh em họ Ôn, Ngô, Tiểu Huyền Tử đều là thái giám hết. Thế thì Vi Tiểu Bảo này há chẳng biến thành tiểu thái giám rồi ư? Hải lão công vẫn ra chiều tức bực hỏi:

-Ta nói gì ngươi đã nghe rõ chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử nghe rõ rồi...Công công bảo tiểu tử phải kiếm cách nào vào ngự thư phòng.... Hải lão công lại hỏi:

-Vào ngự thư phòng để làm gì, hay vào chơi cho đở buồn? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Vào ngự thư phòng để đánh cắp một pho sách. Hải lão công hỏi:

-Đánh cắp pho sách gì? Vi Tiểu Bảo ngơ ngẩn:

-Cái này...cái này...Tiểu tử quên mất rồi. Hải lão công nói:

-Ta nhắc thêm một lần nữa, ngươi phải nhớ cho kỹ. Đó là một pho kinh phật tên gọi Tứ Thập Nhị chân kinh. Pho sách này đóng làm nhiều tập, ngươi phải lấy cắp cho đũ, đừng để thiếu một quyển nào mới được. Đó là sách gì? Ngươi đọc lại cho ta nghe xem đã nhớ chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Sách kinh phật tên gọi Tứ Thập Nhị chân kinh. Hải lão công nghe giọng nói của Tiểu Bảo đượm vẽ mừng vui liền hỏi:

-Ngươi có chuyện chi mà hí hửng như vậy? Vi Tiểu bảo đáp:

-Công công nhắc lại bây giờ tiểu tử thuộc làng tên sách không quên lú như trước nên trong lòng rất đổi hả hê. Thực ra gã đang nghĩ thầm trong bụng:

-Mình chữ nghĩa đã ít, bây giờ lão khỉ này lại bắt đi ăn cắp sách tại ngự thư phòng thì thật là một vấn đề nan giải. Vì mình không biết chữ lấy phải sách khác thì thật là hõng bét.May ở chổ lão con rùa bảo mình đi đánh cắp pho Tứ Thập Nhị chân kinh thì trong năm chữ này mình đã biết được ba chữ Tứ Thập Nhị. Gã nghĩ tới đây bất giác mừng thầm trong dạ, không ngờ Hải lão công nghe giọng nói mà phát giác ra tâm trạng gã. Hải lão công lại nói:

-Việc lấy cắp sách này cần phải chân tay cực kỳ mau lẹ. Nếu không thì dẫu ngươi có mười cái đầu cũng cụt hết. Vi Tiểu Bảo nói:

-Cái đó Công công bất tất phải quan tâm. Hải lão công nói:

-Sau khi ngươi đi đánh cắp được pho Tứ Thập Nhị chân kinh thì phải mời hai anh em họ Ôn tới đây bảo cho chúng biết là ta có món đồ đáng giá muốn đưa tặng chúng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Hai món đồ đó là những gì? Hải lão công đáp:

-Tới khi đó thì ngươi sẽ biết, hà tất phải hỏi ngay bây giờ. Lão sực nhớ ra điều gì lại hỏi:

-Ngươi có mang cái đó về không? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

-Phải chăng là bộ thò lò? Hải lão công đáp:

-Chớ còn gì nữa? Vi Tiểu Bảo nói:

-Tiểu tử có mang về đây. Hải lão công dặn gã:

-Ngươi không nên chểnh mãng. Hễ có thì giờ rãnh thì mang ra luyện cho nó thật rành nghề. Vi Tiểu Bảo vâng lời lui vào phòng, thấy trên bàn đã bày sẳn cơm nước. Gã hỏi:

-Công công đã dùng cơm chưa? Để tiểu tử xới cơm ra. Hải lão công đáp:

-Ta không thấy đói, ngươi cứ ăn trước đi. Vi Tiểu Bảo cả mừng, ngồi vào ăn ngay. Mặc dù cơm canh đã nguội gã ăn vẫn thấy ngon miệng. Gã nghĩ thầm trong bụng:

-Không biết cơm canh này của ai đem tới? Dù sao ta không nên hỏi để lão khỏi sinh lòng ngờ vực. Dần dà rồi mình cũng sẽ hiểu hết. Nếu đây là hoàng cung thì gã họ Ngô, Tiểu Huyền Tử...đều là thái giám. Còn hoàng đế và hoàng hậu cả nước đều phải tôn thờ không hiểu mặt

mũi ra sao? Nếu mình có dịp được gặp cũng hay. Không hiểu Mao đại ca có trốn thoát được khỏi hoàng cung hay không? Lúc nảy đánh bạc không nghe ai nhắc tới, có lẽ y đã thoát nạn rồi. Vi Tiểu Bảo ăn cơm xong sợ Hải lão công ngồi rồi sinh nghi. Gã liền lấy hột thò lò gieo vào chén cho nó bật lên những tiếng leng keng không ngớt. Thực ra những hột thò lò đã đổ thủy ngân thì gã có thể vận dụng thủ pháp muốn gieo mặt nào cũng được như ý. Hai năm trước gã đã luyện tập nghề này đến trình độ xuất thần nhập hóa, bây giờ không cần tập nữa. Gã ngồi gieo thò lò một cách vô vị rồi đâm ra buồn ngủ. Nhất là suốt đêm qua gã không được nghĩ chút nào, bây giờ mệt mõi quá liền quay ra ngũ thiếp đi. Vi Tiểu Bảo ngũ cho đến xế chiều thì có lao công bưng cơm đến. Người này chẳng nói câu gì, đặt mâm cơm xuống rồi thu dọn chén bát mâm cơm cũ, đoạn nhanh chân lui ra. Vi Tiểu Bảo xới cho Hải lão công lưng chén cơm và chờ lão ăn xong rồi mới dắt lão vào phòng ngũ. Gã nằm trên chiếc giường nhỏ nghĩ thầm trong bụng: Việc quan trọng là ngày mai tỷ võ với Tiểu Huyền Tử, không biết mình có cách nào để thắng gã? Vi Tiểu Bảo nhắm mắt lại để hồi tưởng những thủ pháp mà Mao Thập Bát đã thi triển trong lúc đánh nhau với những võ sĩ Mãn Châu ở tửu điếm, nhưng chỉ nhớ lờ mờ không rõ ràng. Bất giác gã nẩy lòng hối hận tự trách:

-Mao đại ca muốn dạy võ nghệ cho ta mà ta lại bướng bỉnh không chịu học tập mới thật là ngu. Giả tỷ ta để ý rèn luyện thì dù khí lực Tiểu Huyền Tử có mạnh hơn ta cũng chẳng phải là đối thủ của ta được. Ngày mai nếu ta lại bị gã cởi lên lưng không trấn lại được thì thật là mất thể diện, và Tiểu Bạch Long Vi Tiểu Bảo này đừng hòng bôn tẩu giang hồ nữa. Đột nhiên gã nhớ điều gì liền tự nhủ:

-Bọn võ sĩ Mãn Châu không đánh nổi Mao đại ca, nhưng Mao đại ca lại không phải đối thủ của lão già con rùa này. Vậy sao ta không gạt lão dạy cho ta có chút bản lãnh để đánh bại Tiểu Huyền Tử. Gã nghĩ tới đây liền nói:

-Bẩm công công! Tiểu tử nghĩ lại việc vào thư phòng để lấy cắp pho sách kia còn vấp phải một vấn đề nan giải. Hải lão công hỏi:

-Điều chi nan giải? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Bửa nay tiểu tử đi đánh bạc lúc trở về gặp một tên....tiểu thái giám ở dọc đường. Gã chận đường tiểu tử có ý chia tiền tiểu tử vừa được. Dĩ nhiên tiểu tử không chịu, gã liền tỷ võ với tiểu tử và bảo có thắng gã thì gã mới thả cho về. Tiểu tử liền đánh vật với gả thật lâu nên mới về trể..... Hải lão công nói:

-Chắc là ngươi bị thua rồi chứ gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Gã lớn người mà sức mạnh hơn nên tiểu tử không đấu lại. Gã còn bảo bao giờ thắng được gã thì gã mới thôi không quấy rầy nữa. Hải lão công hỏi:

-Gã tên gì? Ở phòng nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử không hiểu gã là thuộc hạ của ai mà chỉ biết tên gã là Tiểu huyền Tử. Hải lão công nói:

-Chắc ngươi đánh bạc đại thắng rồi sinh ra cao ngạo làm cho người ta chán ghét. Nếu không thế thì chẳng khi nào vô cớ gã lại sinh sự với ngươi. Vi Tiểu Bảo nói:

-Bửa nay tiểu tử thua gã nhưng không chịu phục, ước hẹn ngày mai tái đấu, chẳng hiểu có thắng được không? Hải lão công chau mày nói:

-Phải chăng ngươi muốn cầu cạnh ta dạy võ? Ta bảo không dạy là không dạy, ngươi đừng hòng dùng mưu mẹo để ta truyền thụ võ công cho. Vi Tiểu Bảo mắng thầm:

-Lão già quỷ quái này thật thông minh, không chịu để ta gạt. Gã lại nói:

-Có điều Tiểu Huyền Tử không biết võ, vậy tiểu tử không cần công công dạy võ nghệ cũng có cách thắng gã. Bửa nay tiểu tử đã vật được gã xuống và cởi lên mình, nhưng sức gã khõe hơn nên lật ngược trở lại rồi cởi lên lưng tiểu tử. Ngày mai tiểu tử ráng ghì chặc gã xuống, chắc gã không chỏi lại được như giống rùa thối tha. Vi Tiểu Bảo đã cố giử mồm miệng không nói tục, nhưng bây giờ gã tức quá lại dùng tiếng con rùa thối tha để thóa mạ cho hả giận. Hải lão công nói:

-Ngươi muốn cho gã không lật ngược lại được cũng chẳng khó gì. Vi Tiểu Bảo nói:

-Tiểu tử cũng nghĩ thế. Ngày mai sẽ cố gắng đè mạnh vai gã xuống. Hải lão công bật cười nói:

-Đè vai là vô ích. Gã lật ngược lại được hay không là nhờ sức mạnh ở sau lưng. Vậy ngươi thúc đầu gối vào huyệt đạo sau lưng, là gã sẽ hết đường cựa quậy. Ngươi sang đây để ta chỉ chổ huyệt đạo đó cho mà hay. Vi Tiểu Bảo nhãy sang giường của Hải lão công nhanh như cắt. Hải lão công sờ lưng Vi Tiểu Bảo để tìm huyệt đạo, rồi khẻ bấm một cái khiến người gã nhủn ra rồi hỏi:

-Ngươi đã nhớ rõ chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử nhớ rồi. Ngày mai sẽ thực hành xem coi có kết quả gì hay không? Hải lão công tức mình nói:

-Sao lại không kết quả? Đòn này đánh ra trăm lần là trúng cả trăm. Lão lại đưa tay lên vuốt nhẹ vào sau gáy Vi Tiểu Bảo khiến gã phải kêu rú lên, gã cảm thấy tức ngực hơi thở tựa hồ bị tắt nghẽn. Hải lão công nói tiếp:

- Nếu ngươi chỉ mạnh vào hai huyệt đạo này thì Tiểu Huyền Tữ sẽ hết đường tỷ đấu với ngươi. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói:

-Ngày mai tiểu tử sẽ nắm chắc phần thắng. Đoạn gã trở về giường mình trong lòng rất lấy làm đắc ý. Sáng hôm sau, gã họ Ngô lại đến rũ Tiểu Bảo đi đánh bạc. Khi luân phiên đến hai anh em nhà họ Ôn là Ôn Hữu Đạo và Ôn Hữu Phương làm cái, Vi Tiểu Bảo liền trổ tài nghệ thắng chúng đến bốn năm chục lượng bạc. Hai anh em họ Ôn đem đi hơn trăm lượng đánh thua hết nhẳn. Chúng mượn của Vi Tiểu Bảo năm chục lượng cũng thua nốt. Trong lòng Vi Tiểu Bảo lúc nào cũng nhớ đến chuyện đấu võ với Tiểu Huyền Tử, nên canh bạc vừa tàn, gã chạy đến ngay căn nhà hôm qua. Vừa bước vào nhà, gã ngó thấy trên bàn bày sẳn nhiều món điểm tâm, gã liền đớp luôn mấy miếng. Bỗng gã nghe có tiếng giày lộp cộp vang lên ở ngoài thềm. Gã sợ không phải Tiểu Huyền Tử liền lật đật chui xuống gầm bàn, thì lại nghe tiếng Tiểu Huyền Tử la gọi:

-Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử! Vi Tiểu Bảo nhãy vọt ra ngoài vừa cười vừa nói;

-Một lời đã nói, Ngựa...khôn theo. Tiểu Huyền Tử cũng cười ha hả, nhắc lại:

-Phải rồi, một lời đã nói ngựa...khôn theo. Vi Tiểu Bảo thấy gã mặc quần áo mới thì nghĩ thầm trong bụng:

-Xem chừng Tiểu Huyền Tử rất được hoàng thượng tin yêu. Nghĩ tới đây gã nỗi lòng ghen tức, định lát nữa sẽ xé áo đối phương cho bỏ ghét. Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy liền thét lên một tiếng rồi nhãy xổ về phía Tiểu huyền Tử. Tiểu Huyền Tử cũng quát lên:

-Hay lắm! Gã nắm lấy hai tay của Vi Tiểu Bảo rồi gạt ngang chân trái một cái. Tiểu Bảo đứng không vững té nhào xuống đất, nhưng nó cũng lôi Tiểu Huyền Tử ngã theo. Vi Tiểu Bảo liền thừa cơ lăn mình đi một vòng rồi đè lên lưng đối phương. Gã nhớ lời dặn của Hải lão công muốn thò tay ấn vào huyệt đạo trên lưng Tiểu Huyền Tử nhưng gã chưa từng luyện tập môn điểm huyệt nên bắt không trúng chổ. Tiểu Huyền Tử lại thừa cơ Tiểu Bảo đang lúng túng liền lật ngược lại đè lên mình đối phương đồng thời khóa lấy cánh tay mặt gã muốn bẽ gảy. Vi Tiểu Bảo la hoảng:

-Trời ơi!...Ngươi định bẽ tay ta ư? Sao không biết thẹn? Tiểu huyền Tử cười đáp:

-Nghề đô vật tức là nghề bẽ tay, can chi mà thẹn? Vi Tiểu Bảo nhân lúc đối phương đang giải thích, phân tán tâm thần, gã cựa mạnh một cái rút được tay ra quàng lấy sau lưng Tiểu huyền Tử nhấc bổng lên qua đầu mình rồi liệng xuống đất một cái thiệt mạnh. Tiểu Huyền Tử nhãy bật lên nói:

-Té ra ngươi cũng biết chiêu Phi vân thủ. Thực ra Vi Tiểu Bảo chẳng biết Phi vân thủ là gì, gã gặp sao đánh vậy mà thôi, tình cờ thắng được một chiêu, bất giác tinh thần phấn khởi gã quát lên;

-Phi vân thủ đã ăn thua gì. Ta còn biết nhiều đòn tinh vi hơn nữa mà còn chưa xử dụng tới. Tiểu Huyền Tử nói:

-Thế thì hay lắm! Bây giờ chúng ta lại vật keo nữa. Té ra ngươi cũng đã học cách đô vật, thảo nào ta không thắng nổi. Nhưng ngươi thi triển chiêu nào là ta sẽ học được chiêu đó. Ta chỉ thua ngươi vài lần là đã học hết những ngón đòn của ngươi. Tiểu Huyền Tử dứt lời liền nhãy xổ tới, Vi Tiểu Bảo vội vàng ứng chiến. Dè đâu đó là đòn nhử của Tiểu huyền Tử, gã chờ đối phương nhãy tới liền né sang một bên rồi đẩy mạnh vào sau lưng Vi tiểu Bảo khiến gã té xấp xuống đất. Tiểu Huyền Tử liền cởi lên lưng Tiểu bảo quát hỏi:

_Ngươi đã chịu hàng chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Nhất định không hàng. Gã vừa nói vừa vùng vẩy định tung mình lên. Đột nhiên gã cảm thấy trên lưng đau nhói. Gã đã bị Tiểu huyền Tử điểm trúng huyệt đạo và lại chính là huyệt đạo mà Hải lão công đã chỉ cho gã đêm hôm trước. Thủ pháp này Vi Tiểu Bảo học rồi mà xử dụng chưa quen thì đã bị đối phương học lỏm được và thi triển có hiệu quả trước gã. Vi Tiểu Bảo cố cựa quậy mà không thoát được gã đành nhượng bộ nói:

-Thôi được!...Ta hãy tạm hàng ngươi một lần.... Tiểu Huyền Tử thích chí cười ha hả buông Vi Tiểu Bảo ra. Vi Tiểu Bảo vừa thoát khỏi áp lực đã đưa chân móc một cái khiến cho Tiểu Huyền Tử lảo đảo người đi cơ hồ muốn té. Tiểu Bảo lại vung quyền lên đấm vào lưng Tiểu Huyền Tử. Tiểu Huyền Tử đau quá rú lên một tiếng. Vi Tiểu Bảo thừa cơ nhãy bổ tới thọc vào huyệt đạo sau gáy đối phương. Tiểu Huyền Tử đầu óc choáng váng ngã chúi xuống đất. Vi Tiểu Bảo đè lên xiết chặc không buông, rồi quát hỏi:

-Ngươi có chịu hàng không thì bảo?

-Tiểu Huyền Tử đột nhiên khuynh khuỷu tay ngược lên đánh trúng ngực Vi Tiểu Bảo làm cho gã đau đớn vô cùng. Gã rú lên một tiếng rồi ngã ngửa người ra. Tiểu Huyền Tử lại nhãy xổ tới cưỡi lên bụng Vi Tiểu Bảo. Thế là gã lại thắng keo nữa, nhưng lần này phải vất vã mới thắng được. Gã thở hồng hộc hỏi:

-Ngươi đã chịu phục chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ta nhất định không phục. Tiểu Huyền Tử nói:

-Không phục thì đứng dậy đấu thêm một trận nữa. Vi Tiểu Bảo lồm cồm chống tay xuống đất định vùng dậy, nhưng gã bị người của Tiểu Huyền Tử đè lên ngực cơ hồ nghẹt thở không vùng vẫy được nữa. Gã đành chịu thua thêm keo nữa. Tiểu Huyền Tử đứng dậy thấy hai cánh tay mõi nhừ liền nói:

-Để đến mai hãy tái đấu. Ta phải khiến cho ngươi tâm phục diện phục mới nghe. Vi Tiểu Bảo cũng thấy trong mình mõi mệt liền đáp:

-Kể ra ta muốn đánh ngay bây giờ, nhưng ngươi đã yêu cầu hoản đến ngày mai thì ta cũng chìu lòng, nhưng ngày mai phải đấu năm keo nữa để phân thắng bại. Tiểu Huyền Tử cười nói; Dù có đấu trăm trận nữa ta cũng nắm chắc phần thắng. Ngày mai ngươi có giỏi thì lại đến đây. Vi Tiểu Bảo cũng cười nói:

-Ta chỉ e ngươi không dám tới, ngươi nói lời phải giử lấy lời mới là bậc đại trượng phu. Tiểu Huyền Tử đáp:

-Được rồi! Chúng ta cứ thế. Vi Tiểu bảo vừa về nhà đã nói ngay:

-Công công! Phương pháp của công công không dùng được. Hải lão công tức mình nói:

-Chỉ có mi là không dùng được. Lại thua rồi phải không? Vi Tiểu Bảo cãi:

-Nếu dùng lối đánh của tiểu tử thì còn có cơ mà thắng, phương pháp của công công tầm thường quá, tiểu tử toan dùng thì đối phương đã biết rồi. Hải lão công giật mình hỏi:

-Gã biết rồi ư? Mi hãy qua đây diễn lại ta coi.

Hồi 12 - Vi Tiểu Bảo Dò La Hải Lão

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

-Cặp mắt lão đã đui mù thì mình có diễn lại lão cũng chẳng ngó thấy. Bỗng gã nhớ ra một điều quan trọng, tự hỏi:

-Không biết lão này mù thật hay lão giả vờ. Âu là ta thử diễn để xem lão có nhìn thấy gì không? Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy rồi thúc khuỷu tay hất mạnh về phía sau nói:

-Tiểu Huyền Tử đánh một đòn như vậy khiến tiểu tử suýt ngất đi. Hải lão công buông tiếng thở dài não nuột rồi cất tiếng hỏi:

-Ô hay! Ngươi nói vậy thì ta biết thế nào được? Ta có nhìn thấy gì đâu? Đoạn lão từ từ đứng dậy nói:

-Bây giờ ngươi coi ta như đối thủ, đánh thật sự cho ta biết. Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

-Thế này thì lão đui mắt thật rồi không còn nghi ngờ gì nữa. Gã liền tựa lưng vào ngực Hải lão công đưa khuỷu tay thúc nhẹ về phía sau nói:

-Tiểu Huyền Tử đánh một đòn như vậy. Gã vừa thấy khuỷu tay mình chạm vào người Hải lão công liền dừng lại. Hải lão công nói:

-Đó là "Dịch đề thủ" có chi là lạ? Vi Tiểu Bảo nói:

-Hắn lại đánh tiểu tử một đòn khác. Vi Tiểu Bảo nói rồi nắm tay Hải lão công vắt ngang lên vai gã, nói tiếp:

-Tiểu tử kéo mạnh một cái làm cho người hắn tung qua đầu tiểu tử rồi té xuống đất. Hải lão công nói đòn này kêu bằng Phi vân thủ. Vi Tiểu Bảo nói:

-Té ra công công cũng hiểu rõ. Kế đó gã nắm tay Hải lão công khẻ bẽ một cái giống như Tiểu Huyền Tử đã bẽ tay gã. Hải lão công la lên:

-Ủa! Đó là chiêu thứ ba trong Đảo chiết thủ, còn những đòn nào nữa? Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

-Té ra Tiểu Huyền Tử đã xử dụng những đòn võ có tên gọi hẳn hoi, còn mình thì đánh bừa đánh ẩu. Dù sao ta cũng phải tìm tên đặt cho những chiêu thức của mình mới có vẽ oai phong. Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

-Kế đó tiểu tử nhãy xổ về phía Tiểu Huyền Tử, hắn vội tránh sang một bên chờ người tiểu tử lướt tới, hắn đẩy mạnh vào sau lưng tiểu tử khiến tiểu tử.... Hải lão công không chờ gã nói hết đã hỏi ngay:

-Gã đẩy chổ nào trong mình ngươi? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử bị hắn đẩy té đau đớn không nhớ rõ hắn đẩy vào chổ nào. Hải lão công thò tay đẩy nhẹ vào lưng gã, hỏi:

-Có phải chổ này không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Không phải. Hải lão công chỉ vào mấy chổ nữa, nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn lắc đầu đáp:

-Đều không đúng. Sau cùng Hải lão công thích vào xương sườn bên phải gã, hỏi:

-Chổ này có đúng không? Đồng thời lão khẻ đẩy một cái, Tiểu Qué Tử ngã chúi về phía trước. Gã liền nhớ đúng là chổ Tiểu Huyền Tử đã đẩy gã, gã nói lớn:

-Đúng đó! Đúng đó! Phải chổ này rồi! Sao công công biết? Hải lão công không nói gì, chỉ cúi đầu suy nghĩ, hồi lâu mới cất tiếng hỏi:

-Ngươi bảo hai chiêu thức ta dạy thằng lõi đó đều biết cả. Ngươi nói thật chăng? Vi Tiểu bảo đáp:

- Chẳng bao giờ tiểu tử dám nói dối công công. Gã còn đè vào chổ này trên ngực tiểu tử làm cho nghẹt thở, nên tiểu tử đành phải đầu hàng. Cái đó kêu bằng..... Hải lão công không muốn nghe Vi Tiểu Bảo nói dài dòng, liền hỏi lại:

-Gã đè ở chổ nào? Vi Tiểu Bảo nắm tay Hải lão công ấn lên ngực mình, đáp:

-Hắn đè lên chổ này. Hải lão công thở dài nói:

-Đó là huyệt tử cung. Nếu vậy sư phụ của thằng nhỏ này phải là một bậc siêu nhân. Vi Tiểu Bảo không phục đáp:

-Siêu nhân thì làm cóc gì? Bậc đại trượng phu phải biết tùy thời. Ngày mai Vi Tiểu Bảo này quyết phải thắng gã. Hải lão công lại ngồi vào ghế bành, trong lòng suy nghĩ mông lung. Hồi lâu lão mới nói:

-Thằng nhỏ đó biết Tiểu cầm nã thủ còn là chuyện thường, nhưng hắn đẩy vào huyệt Ý xá là phép Miên thủ của phái Vỏ Đương. Còn hắn đè huyệt Cân thúc và huyệt Tử cung cũng đều là những môn võ chánh tông của phái Võ Đương....Té ra trong hoàng cung này có một tay cao thủ Võ Đương nằm vùng, không hiểu họ mưu tính chuyện gì? Lão ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

-Thằng nhỏ giao đấu với ngươi cở bao nhiêu tuổi? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Gã hơn tiểu tử khoảng một hai tuổi lối 15,16 gì đó nhưng thân hình cao lớn.... Vi Tiểu Bảo tỹ võ đã bị thất bại, chẳng thể không nhìn nhận, nhưng gã phóng đại và nhấn mạnh chổ Tiểu Huyền Tử thân hình to lớn cho đở thẹn. Đồng thời gã có ý nói vì theo chiêu thức của Hải lão công truyền thụ nên mới bị thua. Giả tỹ Hải lão công không dạy võ thì lúc gã trở về đã bịa ra là gã đã thắng trận rồi. Hải lão công trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Hù! Thằng nhỏ kia vào lối 15,16 tuổi, ngươi đấu với gã được chừng bao lâu thì bị thua? Vi Tiểu bảo đáp:

-Ít ra là đấu hơn một giờ. Hải lão công xịu mặt xuống hỏi:- Đừng nói khoác! Thực tình bao nhiêu lâu? Ta cấm ngươi lừa gạt ta. Vi Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

-Chẳng một giờ thì cũng quá nữa giờ. Hải lão công đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Ta hỏi ngươi câu gì ngươi nên nói cho thiệt. Gã kia đã rèn luyện võ công còn ngươi chưa học qua thì có thua cũng chẳng lấy gì làm xấu mặt. Đã cùng người tỹ đấu dù thua bảy tám lần hay mười lần cũng chẳng làm gì, mà cho dù thua đến vài trăm lần cũng không sao. Nhất là ngươi còn nhỏ tuổi thì lại càng không đáng ngại. Cốt sao thắng lần tối hậu là được. Đả bại đối phương cho kỳ đến lúc hắn không dám đấu với ngươi nữa, mới là anh hùng hão hán. Vi Tiểu Bảo nói:

-Công công nói phải lắm! Ngày trước Hán Cao Tổ đánh trăm trận thua cả trăm chỉ thắng một trận tối hậu mà Sở Bá Vương phải treo cổ trên sông Ô Giang..... Hải lão công ngắt lời:

-Dù treo cổ cũng thế hay đâm cổ,mổ bụng tự vẫn cũng vậy. Nói lại là thua rồi đi đến chổ tự sát. Hải lão công nói:

-Bao giờ ngươi cũng không chịu nhận phần thất bại. Ta hỏi ngươi: Hôm nay ngươi đấu với Tiểu Huyền Tử bị thua mấy lần? Vi Tiểu Bảo ấp úng đáp:

-Bất quá một hai lần hay hai ba lần gì đó. Hải lão công nói:

-Chắc là ngươi thua bốn lần, có đúng thế không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử chân chính thất bại hai lần, còn hai lần....vì sơ ý...không kể là thua thật sự. Hải lão công lại hỏi:

-Mỗi cuộc đấu chừng bao lâu?

-Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử không nhớ được chuẩn đích. Có lần bằng đi đại tiện, có lần bằng đi tiểu tiện. Có keo giờ đại giờ tiểu. Hải lão công tức mình hỏi:

-Ngươi nói nhăng gì thế? Sao lại bằng với đi đại tiện hay tiểu tiện? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đi đại tiện thì chậm một chút, mà đi tiểu tiện thì chưa đũ thời giờ. Hải lão công mĩm cười nghĩ bụng:

-Thằng lõi này tuy ăn nói thô tục nhưng cách tỹ dụ của gã thật rõ ràng. Lão trầm ngâm một chút rồi nói:

-Ngươi chưa học võ công mà Tiểu Huyền Tử cũng phải quần với ngươi một hồi mới đánh ngã được. Thế là hắn cũng mới luyện võ chẳng có gì đáng ngại. Ta dạy ngươi một môn "đại cầm nã thủ". Ngươi nhớ cho kỹ để mai tỹ đấu là có thể thắng gã dược. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ đáp:

-Gã mới biết sử "tiểu cầm nã thủ" mà mình thi triển "đại cầm nã thủ" lấy đại đè tiểu tất là phải thắng. Hải lão công nói:

-Cái đó cũng không nhất định.Đại cầm nã thủ hay tiểu cầm nã thủ đều có chổ sở trường. Vấn đề là ở nơi mình có luyện được tinh diệu hay không. Hắn mà luyện tiểu cầm nã thủ đến chổ cao thâm vẫn có thể thắng được đại cầm nã thủ nếu người ta không luyện đến nơi đến chốn. Môn đại cầm nã thủ gồm có mười tám đường, mỗi đường có 18 thủ thức. Mỗi thủ thức lại có đến 7,8 chổ biến hóa. Ngươi không thể nhớ hết được trong một ngày. Vậy trước hết hãy học hai thủ thức rồi sẽ liệu. Dứt lời, lão đúng dậy biểu diễn một lần rồi nói:

-Ngươi hãy luyện thuộc đi rồi chiết giải cho ta coi. Vi Tiểu Bảo thông tuệ hơn người. Gã vừa coi

một lượt đã nhớ ngay rồi luyện luôn 7,8 lần. Gã đã tự cho là thuộc liền nói:

-Tiểu tử nhớ kỹ rồi. Hải lão công ngồi trên ghế vươn tay trái ra chụp vào bả vai gã. Vi Tiểu Bảo đưa tay lên gạt nhưng chậm một bước và bị lão chụp trúng bả vai. Hải lão công nói:

-Thuộc đâu mà thuộc? Luyện nữa đi? Vi Tiểu Bảo lại luyện thêm mấy lần nữa rồi cùng Hải lão công chiết chiêu. Hải lảo công vươn tay trái ra chiêu số giống như lần trước. Lần này Vi Tiểu Bảo đã chuẩn bị sẳn sàng, vừa thấy lão cử động, gã đã giơ tay trái lên gạt. Nhưung cũng chậm một chút và vẫn bị nắm giử đầu vai. Hải lão công hừ một tiếng rồi nói:

-Thằng lõi này ngu dốt quá! Vi Tiểu bảo cũng mắng thầm trong bụng:

-Con rùa già thối tha kia! Gã không ngừng luyện chiêu thức đó. Đến lần thứ ba chiết giải vẫn bị chụp trúng bả vai thì trong lòng gã không khỏi bâng khuâng, chẳng hiểu vì duyên cớ gì. Hải lão công nói:

-Chiêu trảo này của ta dù ngươi có luyện tới ba năm cũng không tránh được. Vậy ta nói cho ngươi hay. Ta mà chụp lấy bả vai ngươi thì ngươi vung bàn tay lên chém vào cổ tay ta. Cái đó kêu bằng lấy công làm thủ. Hải lão công lâi vươn tay ra chụp. Vi Tiểu Bảo vung cổ tay lên chém xuống cổ tay lão. không ngờ Hải lão công cũng không rụt tay về mà lại xoay tay tát đánh bốp vào mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu bảo tức quá cũng vung tay tát giả, Hải lão công xoay bàn tay trái nắm được cổ tay gã rồi tiện đà hất mạnh một cái làm cho gã té xuống. Lão cười hỏi:

-Thằng lõi ngốc dại kia! Ngươi đã nhớ chưa? Vi Tiểu Bảo bị hất té dập đầu vào tường cơ hồ ngất xĩu. Gã tức quá suýt nữa buột miệng mắng "lão con rùa" nhưng gã kịp dừng lại, bụng bảo dạ:

-Hai chiêu này hay quá. Ngày mai ta đi tỷ võ với Tiểu Huyền Tử thử đem dùng xem sao. Gã lồm cồm bò dậy ngẫm nghĩ về hai thức mà Hải lão công vừa dạy cho. Gã nhớ rồi lại diễn thử. Chiết chiêu đến mười mấy lần, gã thấy thủ pháp của Hải lão công thần bí khôn lường. Coi bề ngoài chẳng lấy chi làm lạ lắm mà rút cục gã vẫn bị Hải lão công chụp trúng. Sau gã luyện đến chổ không bị chụp trúng bả vai nữ thì lại bị tát tai nẩy lửa đom đóm mắt. Có điều mấy lần sau lão tát nhẹ đi, chỉ khẻ phất tay vào mặt để thay cho cái bạt tai. Trường hợp này tuy gã không thấy đau đớn, nhưng lần nào cũng bị ngón tay lão phất trúng mặt. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Công công ơi! Làm thế nào để tránh khỏi cái tát tai? Hải lão công tủm tĩm cười đáp:

-Nếu ta định đánh ngươi thật sự thì dù ngươi có luyện đến mười năm nữa cũng không tránh khỏi. Nhưng Tiểu Huyền Tử thì không tát được ngươi đâu. Vậy ngươi hãy luyện thêm thủ thức thứ hai. Lão nói rồi đứng lên biểu diễn thủ thức thứ hai của Đại cầm nã thủ. Lão vừa biểu diễn vừa chỉ bảo cách chiết giải. Vi Tiểu Bảo quyết tâm đánh bại Tiểu Huyền Tử nên gã cố gắng rèn luyện mà Hải lão công truyền thụ cũng không chán nãn. Hôm ấy từ chiều cho đến tối hai người tiếp tục chiết giải thủ pháp. Hải lão công ngồi trên ghế mà cánh tay cử động co ruổi đều tùy theo ý muốn. Mỗi lần ra chiêu là Vi Tiểu Bảo lại trúng một cái bạt tai. Dù lão ra tay rất nhẹ, không vận động kình lực mà tối đến Vi Tiểu Bảo lên giường nằm ngũ vẫn cảm thấy từ đầu đến chân, khắp mình đau đớn như bị dần. Trong nữa ngày trời, ít ra gã đã luyện đến bảy, tám trăm lần. Sáng hôm sau Vi Tiểu Bảo đánh bạc rồi đi kiếm Tiểu Huyền Tử để tỹ võ. Gã thấy Tiểu Huyển Tử bửa nay lại thay bộ áo mới khác thì ghen tức vô cùng! Vừa ra tay gã đã xé áo đối phương đánh roạt một tiếng làm rách một vệt dài. Những thủ pháp mới học được hôm qua vì gã tức quá nên quên hết thành ra bị Tiểu Huyền Tử đánh một quyền trúng lưng. Vi Tiểu Bảo đau quá thét lên be be.

Tiểu Huyền Tử lại dùng ngón tay điểm trúng huyệt đạo chân trái gã. Vi Tiểu Bảo bị tê liệt chân trái không nhúc nhích được phải quì một gối xuống. Tiểu Huyền Tử lại đẩy vào sau lưng một cái khiến gã ngã chúi xuống lập tức. Tiểu Huyền Tử cưỡi lên lưng Vi Tiểu Bảo rồi điểm vào huyệt Ý xá Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đành chịu đầu hàng. Gã đứng dậy ngưng thần chờ đợi, chờ Tiểu Huyền Tử vừa nhãy xổ tới, lập tức xử môn đại cầm nã thủ, vặn vào tay đối phương. Tiểu Huyền Tử rụt tay về vung quyền lên toan đánh. Nhưng chiêu này đã bị Vi Tiểu Bảo đoán biết trước. Tiểu Bảo nắm được cổ tay đối phương vặn đi một cái rồi vung khuỷu tay trái huých vào sau lưng đối phương. Tiểu Huyền Tử kêu to một tiếng, không phản ứng nữa. Thế là Vi Tiểu Bảo thắng keo này. Từ hôm hai gã bắt đầu tỹ võ đến nay, đây là lần đầu tiên Vi Tiểu Bảo đắc thắng. Trong lòng gã sung sướng không biết bao mà nói. Hôm ở trên núi Đắc Thắng gần thành Dương Châu, gã đã giết được một tên thị vệ và đến hoàng cung gã lại hạ sát Tiểu Quế Tử, nhưng hai lần đó gã đều phải dùng cách trá ngụy. Bình sinh gã động thủ đánh nhau với người thì ngoại trừ đối với những đứa trẻ nhỏ 8,9 tuổi là lần nào gã cũng thắng, còn đánh với những người lớn gã nhất định bị thất bại. Ngẫu nhiên có một đôi khi chiếm được thượng phong thì cũng là nhờ ở sự lẻo mép hay dùng thủ đoạn đê hèn liệng đất cát hoặc ném vôi bột vào mắt người. Còn đem chân lực ra mà thủ thắng thì đây mới là lần đầu tiên. Vi Tiểu Bảo vì mừng rỡ quá độ không tránh được tâm khí phù động nên keo thứ ba gã lại bị thất bại. Đến trận đấu thứ tư, Vi Tiểu Bảo ngưng thần chú ý thi triển môn Đại cầm nã thủ. Hai gã quần nhau đã lâu mà vẫn ở thế giằng co bất phân thắng bại. Sau hai gã đều kiệt lực cứ ôm giữ lấy nhau mà thở hồng hộc rồi đành bãi chiến. Tiểu Huyền Tử cười nói:

-Bửa nay bản lãnh của ngươi đã tiến được khá nhiều nên ta tỹ thí với ngươi cảm thấy có đôi chút hứng thú. Ta hỏi ngươi một điều ngươi nên nói thật, ai mới truyền thụ võ công cho ngươi? Vi Tiểu Bảo không ngần ngừ gì đáp ngay:

-Bản lãnh của ta đã có sẳn từ trước. Nhưng mấy bửa nay ta chưa muốn trổ tài ra mà thôi. Ngày mai ta sẽ thi triển nhiều thủ đoạn lợi hại hơn. Ngươi có muốn "lãnh giáo" không? Tiểu Huyền Tử cười ha hả đáp:

-Dĩ nhiên ta muốn "lãnh giáo" lắm. Những thủ đoạn của ngươi không phải là thủ đoạn đầu hàng đấy chứ? Vi Tiểu Bảo nói:

-Này này! Đến mai mà ngươi không chịu đầu hàng ta quyết chẳng chịu bãi chiến. Vi Tiểu Bảo vừa về đến nhà đã nhơn nhơn tự đắc lớn tiếng gọi:

-Công công ơi! Đại cầm nã thủ của công công quả nhiên lợi hại thiệt. Tiểu tử nắm được tay thằng lõi kia lại huých khuỷu tay vào lưng hắn khiến hắn không chống lại được nên chịu thua rồi. Hải lão công hỏi:

-Bửa nay ngươi đấu với gã mấy hiệp? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đánh bốn keo mỗi bên đều thắng hai keo. Hải lão công nói:

-Lời ngươi nói phải rút đi bớt mấy phần. Nếu đấu bốn keo thì nhiều lắm là ngươi chỉ thắng được một keo. Vi Tiểu Bảo cười hì hì đáp:

-Keo đầu tiểu tử không thắng. Keo thứ hai đúng là tiểu tử đánh bại hắn. Nếu tiểu tử nói ngoa sẽ bị thiên tru địa diệt. Keo thứ ba không thể bảo là tiểu tử thất bại. Keo thứ tư thì hai bên đều kiệt lực rồi đi đến chổ bãi chiến và hẹn ngày mai sẽ tái đấu. Hải lão công nói:

-Đầu đuôi thế nào ngươi nói thật cho ta nghe. Ngươi hãy tường thuật từng chiêu từng thức một. Vi Tiểu Bảo tuy nhớ dai, nhưng võ công gã hãy còn quá ít ỏi, nên trong bốn cuộc đấu, phép đánh từng chiêu từng thức gã không kể lại được hoàn toàn. Chỉ có trận thứ ba là gã miêu tả được mấy chiêu đắc ý vì gã đã thắng cuộc này song Hải lão công chỉ muốn biết kỹ gã đã thất bại trong những trường hợp nào. Vi Tiểu Bảo đành nói hàm hồ cho xong chuyện. Sau gã bị cật vấn quá phải lòi ra chân tướng. Những chiêu thức mà Tiểu huyền Tử đã thi triển và thủ thắng. Hải lão công biết rõ như chính mắt lão ta thấy, so với lời tường thuật của Vi Tiểu Bảo còn tường tận hơn gấp mấy mươi lần. Lão nêu ra những điểm khiến cho Vi Tiểu Bảo nhớ lại thì quả nhiên là đúng thế. Gã liền hỏi:

-Công công! Nhất định công công có thiên lý nhãn (mắt trông xa ngàn dậm). Nếu không thì sao biết rõ được thủ pháp của Tiểu Huyền Tử? Hải lão công cúi đầu ngẫm nghĩ, miệng lẩm bẩm:

-Quả đúng là tay cao thủ phái Võ Đương! Quả đúng là tay cao thủ phái Võ Đương! Vi Tiểu Bảo vừ kinh hải vừa mừng thầm, hỏi:

-Công công bảo thằng lõi Tiểu Huyền Tử là cao thủ phái Võ Đương ư? Thế mà tiểu tử đã quần nhau với hắn bất phân thắng bại. Ha ha!.... Hải lão công hừ một tiếng rồi nói:

-Đừng có khoe giỏi nữa! Ai bảo là hắn? Ta muốn nói sư phụ đã dạy quyền cước cho hắn kia. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Công công! Công công ở phái nào? Võ công phái chúng ta đúng là thiên hạ vô địch, dĩ nhiên so với phái Võ Đương còn lợi hại hơn nhiều. Cái đó khỏi cần phải nói. Gã không biết Hải lão công ở môn phái nào mà cứ tâng bốc lão lên mãi. Hải lão công đáp:

-Ta ở phái Thiếu Lâm. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

-Thế thì hay lắm! Võ công của phái Võ Đương mà đụng phải phái Thiếu Lâm tất bị thất bại tan tành, cụp đuôi chạy trốn. Hải lão công đặng hắng một tiếng rồi nói:

-Đúng là hắn thi triển môn cầm nã thủ chính tông của phái Võ Đương. Vậy chúng ta phải dùng môn cầm nã thủ chính tông của phái Thiếu lâm để đối phó. Bằng không thì chẳng thế nào thắng được. Vi Tiểu Bảo nói:

-Đúng thế! Tiểu tử có thua còn là việc nhỏ, nhưng làm thương tổn đến oai danh của phái Thiếu Lâm là chuyện to lớn vô cùng. Gã chưa bái sư nhập môn mà cứ tự xưng là "phái Thiếu Lâm chúng ta" mới thật là lếu. Hải lão công nói:

-Hôm qua ta truyền cho ngươi hai chiêu Đại cầm nã thủ chỉ có ý khiến cho ngươi thắng được thằng nhỏ đó để hắn biết khó lòng địch lại mà rút lui, không phải lẩn quẩn với gã nữa, miễn sao ngươi vào được ngự thư phòng để lấy sách, nhưng bây giờ cục diện biến đổi. Thằng nhỏ đó đúng là giòng chính tông phái Võ Đương, vậy 18 đường đại cầm nã thủ phải học lại từng chiêu từng thức. Ngươi có biết "Cung tiển bộ" là gì không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Cung tiển bộ ư! Cái đó đương nhiên là tư thức giống như lúc giương cung bắn tên vậy. Hải lão công sa sầm nét mặt nói:

-Muốn học võ công cần phải tâm thành thiện chí. Điều gì không biết thì bảo là không biết. Con người học võ kỵ nhất là điều tự cho mình thông minh, tự cho mình là phải. Chân bước co đầu

gối lại như hình cánh cung. Cái đó kêu bằng "cung túc" Chân trước đưa chênh chếch lên hình như mũi tên thì kêu bằng "tiễn túc" cả hai tư thức này hợp vào gọi là "cung tiễn bộ". Vi Tiểu Bảo nói:

-Cái đó tiểu tử có thể lãnh hội được chứ có khó gì? Hải lão công hừ một tiếng rồi bắt đầu biểu diễn theo lối liên hoàn những thủ thức "Tương thôi trửu", "Phản bối niêm thân cảo", "Tiền đảo bái", "Bạch mã phiên đề", " Lý ngư tháo ty", "Nghinh phong phất liễu", "Thích thuận cước", "Tất trùy", "Thông thiên pháo", "Kim ty phan my", "Xanh hoạt tiền đảo bát", Hầu tọa hào", "Chiền ty", "Trúy yêu", "Cổn đề", "Xanh thủ", "Quán nhĩ", "Điền lô", tất cả 18 thủ thức cùng phương pháp chiết giải dạy cho Vi Tiểu Bảo. Mỗi đường có 18 thủ thức, mười tám đường là ba trăm hai mươi bốn lối biến hóa. Cách truyền thụ của hải lão công bửa nay khác hẳn với hôm qua, lão không cầu cho thành công gấp rút mà lúc chiết chiêu với Vi Tiểu Bảo lại không ngớt dặn dò cặn kẻ. Bửa nay lão không tát tai hoặc chụp cổ Vi Tiểu Bảo, nên gã không phải chịu đau đớn mà hiểu rõ đạo lý về cách chiết giải từng chiêu thức trong phép Đại cầm nã thủ. Vi Tiểu Bảo luyện võ một cách hứng thú, miệng không ngớt tán dương:

-Chiêu này thật là tuyệt diệu, chắc thằng lõi kia không thể nào chống nổi.

Hồi 13 - Tiểu Hào Kiệt Thám Thính Thư Phòng

Vi Tiểu Bảo luyện cho tới lúc ăn cơm chiều thì thuộc được mười đường Đại cầm nã thủ. Hải lão công tán dương gã:

-Thằng nhỏ này ăn nói lổ mãng, nhưng trí nhớ rất cường kiện. Ăn cơm xong gã đượt ôn lại lần nữa. Trong phép Đại cầm nã thủ nhiều chiêu số lúc thi triển phải cúi lom khom, nhưng Hải lão công không thực hành chiêu thức mà chỉ dạy truyền khẩu. Lão cứ sờ mình Vi Tiểu Bảo là đũ biết tư thức của gã trúng hay sai. Sáng hôm sau lại đúng giờ như mọi ngày, Vi Tiểu Bảo đến kiếm Tiểu Huyền Tử để tỹ võ. Gã chắc mẫm bửa nay học được thêm nhiều đòn thì có đấu bốn keo gã sẽ thắng cả bốn. Dè đâu khi động thủ tỹ thí, bao nhiêu chiêu số học được tựa hồ vô dụng, vì chiêu nào cũng bị Tiểu Huyền Tử dùng những chiêu số đặc biệt khác lạ để phá vỡ. Vi Tiểu Bảo thua liền hai keo đầu. Đến keo thứ ba, gã tập trung tinh thần phóng ra chiêu Nghinh phong phất liễu mới khóa được tay Tiểu Huyền Tử để thủ thắng. Gã mừng rỡ quá chừng không lưu tâm được nữa thành ra keo thứ tư gã thi triển chiêu thức lại sơ hở, bị Tiểu Huyền Tử hất ngã rồi cởi lên lưng. Cổ gã bị cặp đùi của đối phương kẹp cơ hồ nghẹt thở. Vi Tiểu Bảo chịu đầu hàng. Tiểu Huyền Tử buông tha cho gã đứng dậy. Gã tức quá cất tiếng thóa mạ: Hải lão công hỏi ngay:

-Hắn đã chịu nhìn nhận chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử hỏi hắn: "Phải chăng sư phụ ngươi ở phái Võ Đuong?" Gã sửng sốt hỏi lại: "Ô hay! Sao ngươi biết rõ thế?" Như vậy là hắn đã chịu nhìn nhận rồi chứ gì? Hải lảo công lẩm bẩm nói để mình nghe:

-Ta đoán quả không lầm. Thằng nhỏ kia đúng là đồ đệ của một cao thủ phái Võ Đương. Lão cúi đầu ngẫm nghĩ, tựa hồ như đang gặp phải một vấn đề cực kỳ khó giải quyết. Hồi lâu, Hải lão công mới ngững đầu lên nói:

-Bửa nay ta dạy ngươi luyện đường thứ hai trong phép Đại cầm nã thủ. Đường thứ hai trong Đại cầm nã thủ cũng có tất cả 18 thức. Đường này chú trọng về phần điểm huyệt và bẽ xương tay khiến cho đối thủ bị bong gân mà phải đầu hàng. Nhưng ngón võ bẽ tay cũng giống như những đòn mà Vi Tiểu Bảo thường dùng để đánh lộn với trẻ con khi còn ở Dương Châu. Chỉ có phép điểm huyệt là quan trọng. Đồng thời môn này lại mượn sức mạnh của đối phương để đánh lại đối phương nên lợi hại hơn lối đánh ẩu của Vi Tiểu Bảo rất nhiều. Hôm sau Vi Tiểu Bảo tỹ đấu với Tiểu Huyền Tử, gã đã có thêm 96 đòn. Nhưng võ công của Vi Tiểu Bảo tăng thì nghệ thuật của Tiểu huyền Tử cũng gia tăng. Hai bên tỹ đấu 5 keo, Vi Tiểu Bảo thắng 2 thua 3. Mấy hôm sau sáng nào Vi Tiểu Bảo cũng đi đánh bạc. Những ngày đầu gã còn bịt khăn trắng che mặt, sau gã bỏ khăn đi, mọi người thấy gã không giống Tiểu Quế Tử, nhưng vì mãi mê cớ bạc nên cũng chẳng để ý tới. Hơn nữa Vi Tiểu Bảo thường hay cho người mượn tiền một cách dễ dãi, nên ai cũng có cảm tình với gã. Vi Tiểu Bảo ra khỏi sòng bạc lại đi kiếm Tiểu Huyền Tử tỹ đấu. Buổi chiều gã ở nhà luyện võ với Hải lão công. Môn Đại cầm nã thủ mỗi ngày một khó khăn hơn. Đồng thời bệnh ho của Hải lão công mỗi ngày một thên phần trầm trọng. Thường khi lão nổi cơn ho dữ dội không thể chỉ dẫn được, gã đành rèn luyện một mình. Kể từ hôm Vi Tiểu Bảo vào hoàng cung đến nay, thấm thoát đã trên hai tháng. Gã biết rõ võ công của Hải lão công rất đổi

cao thâm. Nếu được lão dạy đến nơi thì sau này có thể thành người bản lĩnh cao cường. Vì thế mà gã tiếp tục rèn luyện một cách chuyên cần, không hề trể nãi. Vi Tiểu Bảo ở hoàng cung tuy đời sống rất sung túc, nhưng không được tự do đùa giởn, chửi mắng, nói tục, nên mồm miệng cũng ngứa ngáy khó chịu. Hàng ngày Hải lão công điều tra một cách rất tỉ mỉ về nghệ thuật của Tiểu Huyền Tử. Còn Vi Tiểu Bảo lúc đầu có lòng ghen ghét thù hằn, nhưng về sau gặp nhau luôn, bất giác sinh ra có cảm tình với hắn. Vả lại trong khi tỷ võ cũng có keo thắng keo bại. Thỉnh thoảng Vi Tiểu Bảo lại được toàn thắng cả một ngày. Do đó lòng ham chuộng võ công của gã ngày một tăng thêm. Sau hai tháng đánh bạc, hai anh em họ Ôn đã thiếu nợ Vi Tiểu Bảo trên hai trăm lượng. Một hôm ở sòng bạc ra, Ôn Hữu Phương thua cháy túi, Ôn Hữ Đạo chỉ còn có vài lạng mà thôi. Hai anh em đưa mắt nhìn nhau. Ôn Hữu Đạo liền nói với Vi Tiểu Bảo:

-Mời Quế huynh đệ sang bên kia. Anh em tại hạ có chút việc cần thương lượng với huynh đệ. Vi Tiểu Bảo nói ngay:

-Được mà! Nếu các bạn cần thì tiểu đệ cho mượn tiền. Ôn Hữu Phương đáp:

-Xin đa tạ Quế huynh đệ. Hai anh em họ Ôn đi ra cửa. Vi Tiểu Bảo cũng ra theo. Ba người ra tới gian chái hiên ở giáp vách. Ôn Hữu Đạo nói:

-Quế huynh đệ! Tuy huynh đệ hãy còn nhỏ tuổi mà tính tình thật là khẳng khái, khoáng đạt ít người bì kịp. Vi Tiểu Bảo bản tính thích người ta tâng bốc. Gã được Ôn Hữu Đạo xu nịnh thì khoan khoái như mở cờ trong bụng. Gã đáp:

-Không dám! Không dám! Chúng ta đã là chổ thân tình như anh em trong một nhà. Bửa nay tiểu đệ có tiền thì cho hai vị Ôn huynh mượn tiêu xài. Sau này tiểu đệ gặp ngày túng bẩn sẽ mượn lại các vị. Chút tình nhỏ mọn này phỏng có chi đáng kể mà hai vị phải quan tâm! Gã dứt lời, lấy ra ba chục lạng bạc đưa cho anh em họ Ôn. Ôn Hữu Đạo nói:

-Anh em tiểu đệ trong hai tháng nay xúi quẩy quá, còn thiếu Quế huynh đệ một món tiền không phải nhỏ. Vậy mà Quế huynh đệ không thèm để tâm khiến anh em tiểu đệ cảm kích vô cùng. Song kỳ thực lúc nào cũng băn khoăn trong dạ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Thiếu nợ không trả là lẽ tự nhiên. Hà tất hai vị phải nhắc tới hoài. Ôn Hữu Phương thở dài nói:

-Huynh đệ quả là người tốt bụng hiếm có. Nói như vậy thì món nợ cả trăm năm mà anh em tại hạ cũng chưa trả cũng cứ để đấy hay sao? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Phải rồi! Phải rồi! Không trả thì cứ để hai trăm năm cũng chẳng hề chi. Tiểu đệ quyết chẳng khi nào nhắc tới. Ôn Hữu Phương nói:

-Con người ta dù trường thọ đến đâu, cũng chẳng ai sống đến được hai ba trăm năm. Gã dứt lời đưa mắt cho đại ca của gã. Ôn Hữu Đạo nói:

-Huynh đệ tốt bụng đã đành, xong anh em tại hạ biết chủ nhân của huynh đệ là một tay đáo để nên không khỏi băn khoăn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Phải chăng hai vị muốn nói Hải lão công là tay đáo để? Ôn Hữu Phương đáp:

-Đúng thế! Quế huynh đệ không thèm hỏi đến số tiền đó, nhưng nếu một ngày kia Hải lão công sẽ đòi cho bằng được. Lão chỉ chìa một ngón tay ra là anh em tại hạ phải bỏ mạng....Vì thế mà

bọn tại hạ đang tìm cách xoay lấy một món tiền để hoàn lại cho huynh đệ. Vi Tiểu Bảo la thầm trong bụng:

-Hải lão công quả nhiên liệu việc như thần. Mấy bửa nay mình chỉ lo việc tỷ võ với Tiểu huyền Tử mà lãng quên chuyện mưu đồ của lão là lẻn vào ngự thư phòng để lấy cắp pho Tứ Thập Nhị chân kinh. Dù sao ta không nên hấp tấp nói chuyện này ra ngay mà cần phải nghe ý tứ hai gã xem thế nào đã. Gã nghĩ vậy rồi chỉ ậm ừ cho xuôi chuyện, chứ không bình luận gì về Hải lão công. Ôn Hữu Phương lại nói tiếp:

-Anh em tại hạ đã nghĩ lui nghĩ tới chỉ còn cách là Quế huynh đệ đừng nói chuyện này với Hải lão công. Hôm nào anh em tại hạ được bạc sẽ thanh toán món nợ đó cả vốn lẫn lãi. Vi Tiểu Bảo nghe Ôn Hữu Phương nói vậy thì mắng thầm:

-Con bà chúng bây! Chúng bây chỉ là những con mồng béo. Bản lãnh cờ bạc như vậy mà hòng ăn được ta thì hết đời này cũng chẳng có cơ hội nào. Gã nghĩ vậy rồi làm bộ nhăn nhó nói:

-Chết chưa! Nhị vị không bảo trước. Tiểu đệ trót lở lời kể với Hải lão công rồi. Lão bảo sớm muộn gì hai vị cũng trả thôi. Hai anh em họ Ôn sợ hải nhìn nhau thất sắc. Ôn Hữu Đạo nói:

-Bây giờ đành thế này vậy. Từ bửa nay trở đi, huynh đệ được bạc thì đem số tiền ấy về trao cho Hải lão công và nói đó là tiền của anh em tại hạ trả nợ. Vi Tiểu Bảo không khỏi cười thầm nghĩ bụng:

-Hai gã này coi mình như con nít lên ba. Nhưng ngoài miệng gã đáp:

-Thế cũng được....Có điều tại hạ phải chịu nước lép thì sao? Ôn Hữ Phương đáp:

-Xin Quế huynh đệ giúp cho như vậy thì thật là đáng quý! Ôn Hữu Đạo nói theo:

-Ơn đức của huynh đệ, anh em tại hạ vĩnh viễn không bao giờ quên được. Vi Tiểu Bảo nhân cơ hội này liền ra điều kiện:

-Nếu nhị vị đại ca muốn tiểu đệ làm thế cũng chẳng khó gì. Có điều tại hạ cũng xin nhị vị giúp cho một việc. Hai gã họ Ôn không nghĩ ngợi gì đồng thanh đáp:

-Được lắm! Được lắm! Vi Tiểu Bảo nói ngay:

-Tiểu đệ ở trong hoàng cung đã lâu mà chưa từng được thấy long nhan lần nào cho thỏa lòng mong ước. Nhị vị hiện phục vụ trong ngự thư phòng, vậy xin nhị vị dẫn tiểu đệ vào đó để có dịp được ngó thấy Hoàng thượng một lần. Ôn Hữu Đạo chỉ gãi đầu chớ không nói gì. Ôn Hữu Phương ngập ngừng đáp:

-Cái đó...cái đó.... Vi Tiểu Bảo lại nói:

-Nếu tiểu đệ được nhìn thấy long nhan là phước quá rồi....Dù cho tiểu đệ không được phước gặp hoàng thượng thì cũng chẳng dám trách nhị vị. Ôn Hữu Đạo nói:

-Thế thì dễ lắm! Chiều nay vào khoảng giờ Thân, anh em tiểu đệ sẽ đến phủ Hải lão công để dẫn Quế huynh vào ngự thư phòng, vì giờ này đức hoàng thượng thường tới ngự thư phòng ngâm thơ đọc sách. Ngoài giờ đó hoàng thượng thường bận việc triều đình khó mà được gặp. Gã nói rồi quay lại bấm Ôn Hữu Phương. Vi Tiểu bảo nhanh mắt trông thấy hành vi khả ố của

hai gã kia thì mắng thầm trong bụng:

-Hai tên khốn kiếp này tưởng ta còn nhỏ mà khinh thường ta. Phải chăng chúng bây muốn giở trò bịp bợm. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

-Hai gã đê tiện này nghe ta muốn thấy mặt hoàng đế, chúng ra chiều khó nghĩ. Bọn chúng bảo giờ Thân nhất định hoàng đế ngự giá tới ngự thư phòng, nhưng ta dám chắc hoàng đế sẽ không tới đó vào giờ này. Chúng không muốn để ta được thấy long nhan, chúng có biết đâu ta cũng chẳng cần gặp hoàng đế làm chi. Con bà nó! Vô phước gặp hoàng đế lở ngài hỏi điều gì, lão gia cóc biết đường trả lời. Hành tung mà bị bại lộ thì cả nhà phải bị chết chém. Không những má má của lão gia ở Dương Châu cũng bị lôi về đây xử trãm. Lão Hải con rùa kia dạy võ công cho mình chẳng biết trúng hay trật đánh lui đánh tới vẫn không hạ được thằng lõi Tiểu Huyền Tử. Ta mà lấy được pho Tam Thập Nhị chhân kinh hay Tứ Thập Nhị chân kinh gì đó đem về cho lão con rùa, trong lòng lão khoan khoái chắc lão sẽ dạy ta thành người có bản lãnh chân chính để đền công cũng chưa biết chừng. Gã nghĩ thế rồi nhìn anh em họ Ôn chắp tay cảm tạ và nói:

-Chúng ta làm kẻ nô tài mà không thấy được mặt đức vạn tuế thì khi chết xuống âm phủ Diêm Vương lão gia sẽ lớn tiếng thóa mạ là quân rùa đen đê tiện. Vi Tiểu Bảo là người thông minh tuyệt đỉnh. Hơn hai tháng nay gã đã học được cách ăn nói chốn kinh thành. Tuy nhiên thỉnh thoảng gã còn lộn mấy câu thổ ngữ ở Dương Châu may ở chổ an ninh không ai ngờ vực. Sau khi gã đi tỹ đấu với Tiểu Huyền Tử trở về nhà, chỉ nói chuyện võ công với Hải lão công, nhưng vẫn bụng bảo dạ:

-Ta mà lấy cắp được bộ sách kia đem về cho lão một cách bất ngờ tất khiến lão kinh hải và sướng mê. Vào khoảng cuối giờ Mùi, quả nhiên anh em họ Ôn tới nơi. Ôn Hữu Phương khẻ huýt lên một tiếng còi. Vi Tiểu Bảo liền chạy ra ngay. Anh em họ Ôn giơ tay ra hiệu chứ không nói gì rồi đi về phía Tây, Vi Tiểu bảo theo sau. Lần này gã rút kinh nghiệm ở lần trước đã bị lạc nẽo, nên gã rất chú ý đến đường lối, lúc xuyên qua những dãy hành lang, gã lưu tâm nhớ hình dạng phòng óc cùng cửa ngỏ. Từ chổ Hải lão công tới ngự thư phòng so với sòng bạc gã đến mỗi ngày còn xa hơn khá nhiều. Ba người đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm, Ôn Hữu Đạo bỗng cất tiếng khẻ nói:

-Tới ngự thư phòng rồi đó! Quế huynh đệ phải cẩn thận lắm mới được. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu đệ hiễu rồi. Anh em họ Ôn đưa gã quanh ra sau hậu viện theo khuôn cửa ngách luồn vào. Ba người lại đi qua hai khu vườn hoa nhỏ bé rồi tiến vào một gian phòng lớn. Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp la thầm:

-Hỏng bét! Hỏng bét! Con mẹ nó! Trong ngự thư phòng của đức hoàng đế bày nhiều sách vỡ thế này, cả ngày cũng không lục hết được thì còn thì giờ đâu mà đánh bạc? Hải lão công bảo mình lấy pho kinh đó, mình biết kiếm nó ở chổ nào? Gã sinh trưởng trong dân gian, chưa từng thấy thư phòng bao giờ. Gã yên trí nó là một cái phòng thông thường để bảy tám quyển sách là thành một thư phòng. Nếu trong bảy tám pho sách mà muốn tìm pho "Tam Thập Nhị" hoặc "Tứ Thập Nhị" thì chẳng khó khăn gì. Bây giờ gã thấy hàng ngàn hàng vạn cuốn, trông hoa cả mắt không khỏi chân tay luống cuống. Gã xoay mình trốn đi. Ôn Hữu Đạo khẻ nói:

-Lát nữa đức hoàng thượng sẽ tới thư phòng. Ngài ngự bên án này để đọc sách và viết chữ. Vi Tiểu Bảo thấy chiếc án bằng gổ tử đàn rất lớn. Mặt án khãm vàng dát ngọc. Gã vừa ngó thấy đã biết ngay đồ vật cực kỳ hoa lệ. Trên án bày một cuốn sách. Mé tả đặt nghiên mực và ống bút.

Trên ghế phủ gấm đoạn thêu rồng. Vi Tiểu Bảo tuy lớn mật, nhưng nhìn thấy quang cảnh cao sang bất giác trống ngực đập loạn cả lên. Gã lẩm bẩm:

-Mẹ kiếp! Lão hoàng đế con rùa này được hưỡng biết bao nhiêu hạnh phúc! Bên hữu án sách đặt một cái đỉnh đồng. Nắp đỉnh hình đầu con thú, miệng nhã ra những luồng khói xanh cuồn cuộn, mùi thơm sực nức. Ôn Hữu Đạo nói:

-Quế huynh đệ ẩn thân vào phía sau giá sách để nhìn trộn long nhan là được rồi. Khi hoàng thượng đọc sách hay viết chữ, người ngoài không được lên tiếng. Vậy tiểu huynh đệ phải nhớ kỹ đừng ho hắng hay hắt hơi gì hết. Nếu không, đức hoàng thượng nghe tiếng động nổi lôi đình có thể hô thị vệ đem tiểu huynh đệ ra chém đầu ngay đó. Vi Tiểu Bảo nói:

-Tiểu đệ hiểu rồi! Chẳng những không được ho hắng, hắt hơi mà còn phải nín nhịn cả trung tiện nữa. Ôn Hữu Đạo sa sầm nét mặt cự nự:

-Tiểu huynh đệ! Ngự thư phòng há phải là nơi tầm thường! Tiểu huynh đệ chớ có ăn nói càn rỡ cùng thốt ra những lời lẽ thiếu vẽ khiêm cung. Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra không dám nói nữa. Gã thấy anh em họ Ôn môt người cầm cây phất trần, một người cầm tấm khăn lau, đi phủi bụi và lau chùi khắp mọi chổ. Trong ngự thư phòng vốn không có một hạt bụi, mà hai gã vẫn để ý từng ly từng tý một.

Hồi 14 - Tiểu Huyền Tử Bại Lộ Hành Tung

Mỗi người lại lấy một tấm khăn trắng như bông mà lau chùi tủ sách cùng bàn chế sạch bóng như gương. Chúng lau chùi hàng nữa ngày trời mới nghỉ tay. Ôn Hữu Đạo nói:

-Quế huynh đệ! Đến bây giờ mà đức Hoàng thượng vẫn chưa ngự giá vào thư phòng chắc là ngài không tới nữa. Sau đây chừng một lát là Thị vệ đại nhân sẽ đến tuần tra, nếu đại nhân thấy Quế huynh đệ là người lạ mặt ở trong này thì chúng ta phải tội cả lũ. Vi Tiểu Bảo nói: Nhị vị hãy về trước đi, tiểu đệ ở đây chờ một lát rồi sẽ ra sau. Anh em họ Ôn đồng thanh nói:

-Như thế không thể được. Ôn Hữu Đạo lại nói:

-Lề luật trong hoàng cung, Quế huynh đệ còn lạ gì nữa? Nơi nào đức Hoàng thượng ngự giá tới, ai là kẽ chầu hầu đều được sắp đặt nghiêm minh, chẳng thể sai suyễn mộy ly. Nếu không thế thì trong cung nào thái giám, nào cung nữ, hàng mấy ngàn người, ai muốn thấy mặt Hoàng thượng là cứ xồng xộc tới trước mặt Ngài thì cón ra thể thống gì nữa? Ôn Hữu Phương cũng ôn tồn nói:

-Hảo huynh đệ! Chẳng phải anh em tại hạ không chịu hết lòng giúp đở huynh đệ, nhưnh anh em tại hạ hàng ngày cũng chỉ được vào ngự thư phòng trong vòng nữa giờ để quét tướt lau chùi đồ vật. Xong việc là phải đi ra. Chẳng giấu gì Quế huynh đệ, đừng nói gì Quế huynh đệ không thể chần chờ ở lại ngự thư phòng, mà ngay cả anh em tại hạ hết giờ mà còn chưa ra mà bị Thị vệ đại nhân bắt được cũng bị nghiêm trị. Tội nặng thì phải chặc đầu, nhẹ thì cũng phải ngồi tù. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Làm gì mà nghiêm ngặt quá đến thế? Ôn Hữu Phương dậm chân đáp:

-Những công việc kề cận đức Hoàng thượng há phải trò đùa? Tiểu huynh đệ! Huynh đệ muốn được thấy mặt hoàng thượng thì ngày mai cũng vào giờ này, anh em tại hạ lại đến đón huynh đệ, may ra hên vận thì được như nguyện. Vi Tiểu Bảo nói:

-Thế cũng được! Vậy chúng ta về thôi. Anh em họ Ôn nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy khác nào được trút gánh nặng. Một tên nắm tay phải gã, còn một tên nắm tay trái đưa gã ra. Chúng chỉ sợ gã nói rồi mà còn chần chờ không chịu đi ngay. Vi Tiểu Bảo hất hàm hỏi:

-Thực ra chính nhị vị cũng chưa từng được thấy mặt đức Hoàng thượng phải không? Ôn Hữu Phương chưng hững ấp úng đáp:

-Sao...Tiểu huynh đệ...Tiểu huynh đệ... Gã toan hỏi: "Sao tiểu huynh đệ lại biết thế? " Ôn Hữu Đạo còn minh mẫn hơn vội nói:

-Sao anh em tại hạ không được thấy mặt rồng bao giờ? Đức hoàng thượng thường đến ngự thư phòng đọc sách, viết thư, nên bọn tại hạ được thấy là thường. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Hàng ngày hai gã này cứ đến giờ mới vào quét tướt lau chùi thư phòng, dĩ nhiên không phải là lúc Hoàng đế tới ngự, chẳng lẽ Hoàng đế đến để coi những quân khốn kiếp quét tướt lau chùi mà lấy làm hứng thú? Hai tên con rùa này nói láo rồi. Ôn Hữu Đạo lại nói:

-Tiểu huynh đệ mà chịu trả bạc cho Hải lão công thì anh em tại hạ tất có ngày đền đáp. Còn việc muốn thấy Long nhan thì phải tùy theo phúc phận từng người. Số mạng có chứa rõ, được phúc phận như vậy mới thành, chứ chẳng phải cưỡng cầu mà được. Ba người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã ra khỏi cửa ngách. Vi Tiểu Bảo nói:

-Đã thế thì nhị vị đại ca hàng ngày đều đưa tiểu đệ vào ngự thư phòng thử xem có phúc phận không? Hai gã kia đáp:

-Phải lắm! Phải lắm! Thế rồi ba người chia tay. Vi Tiểu Bảo bước lẹ ra về. Gã xuyên qua hai dãy hành lang đã cách xa anh em họ Ôn liền đứng lẩn vào sau một khuôn cửa. Qua một lúc lâu, gã liệu chừng anh em họ Ôn đã đi xa rồi mới rón rén ở sau cửa ló mặt ra. Gã theo đường cũ trở lại ngự thư phòng. Đi tới nơi Vi Tiểu Bảo đẩy cánh cửa ngách, không ngờ bên trong đã cài then. Gã chưng hửng miệng lẩm bẩm:

-Vừa ra khỏi một lúc mà bên trong đã cài then rồi. Xem chừng lời anh em họ Ôn nói đúng sự thật, quả nhiên có thị vệ đi tuần tra qua đây. Chẳng hiểu bọn chúng chúng còn ở trong này hay đã bỏ đi rồi? Gã dán tai vào cánh cửa để nghe ngóng động tĩng nhưng chẳng thấy gì. Gã lại hé mắt nhìn qua khe hở thì trong đình viện chẳng có một bóng người. Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lúc rồi thò tay vào trong bọc móc lưỡi đao trủy thủ ra. Đao trủy thủ lưỡi mõng dính, bử trước Vi Tiểu Bảo đã dùng nó đâm chết Tiểu Quế Tử. Từ ngày gã ẩn mình trong hoàng cung, tự biết bốn mặt đều có nguy cơ rình rập nên từ hôm ấy gã đem theo lưỡi đao trủy thủ luôn bên mình. Vi Tiểu Bảo đưa lưỡi trủy thủ vào khe cửa khẻ đẩy mấy cái, then cửa đưa chênh chếch lên. Gã tiếp tục đưa then cửa sang một bên thì thấy cánh cửa hé mở được chừng hai tấc. Gã liền thò hai ngón tay vào trong vừa đẩy vừa giữ cho then cửa khỏi rớt xuống đất mà phát ra tiếng động. Vi Tiểu Bảo liền mở hé cánh cửa lạng người chuồn vào, rồi xoay tay dóng cửa cài then. Gã cẩn thận lắng tai nghe trong phòng, thấy không có động tĩnh gì liến rón rén từng bước tiến lại gần thò đầu vào, may chẳng thấy một ai. Gã chờ một lúc rồi mới vào phòng. Vi Tiểu Bảo đi tới trước án sách thấy đặt một cái ghế có đệm gấm thêu rồng vẽ phượng thì trong lòng không khỏi rung động, miệng lẩm bẩm:

-Mẹ kiếp! Có long ỷ này đức Hoàng đế ngồi vào được, chẳng lẽ lão gia không ngồi được hay sao? Rồi gã khua chân bước xéo lại ngồi xuống ghế. Ban đầu gã thấy trống ngực đánh còn hơn trống làng. Sau một lúc gã nghĩ bụng:

-Ngồi ghế này cũng chẳng có thú vị gì. Con bà nó! Làm hoàng đế thì có chi mà khoái? Gã không dám ngồi lâu, liền đứng dậy lại bên giá sách để tìm kiếm pho Tứ Thập Nhị chân kinh. Nhưng trên giá sách có đến mấy ngàn bộ, bộ nọ xếp liền với bộ kia. Cả trăm bộ gã khó tìm được hai ba bộ mà gã biết chữ. Vi Tiểu Bảo cố gắng tìm ra chữ "Tứ". Đả có mấy lần gã tìm được chữ Tứ nhưng phía dưới không có chữ thập chữ nhị. Nguyên gã lục đến nào "Tứ Thư Tập Chữ", nào "Tứ Thư Chính Nghĩa". Gã tìm một lúc nữa thấy bộ "Thập Tam Kinh Cú Sở" gã biết được hai chữ thập tam trong bụng gã mừng thầm, nhưng lại biết đó không phải là "Tứ Thập Nhị chân kinh", gã liền cụt hứng. Vi Tiểu Bảo đang hoang mang kiếm sách, bất thình lình gã nghe tiếng giày lẹp kẹp, có người đang đi tới. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi muốn chuồn ra nhưng không kịp nữa. Gã hốt hoảng đứng dán người vào tường ẩn phía sau những hàng sách vở. Vi Tiểu Bảo thấy người kia vào thư phòng lại không ngồi xuống ghế mà cứ từ từ thả bước trong phòng. Gã la thầm:

-Hỏng bét rồi! Nhất định bọn thị vệ đang thị sát trong phòng. Hay là mình theo cửa sau tiến vào

đã bị chúng phát giác hành tung? Gã nghĩ tới chuyện bị bọn thị vệ bắt được là lập tức mất đầu thì chẳng còn hồn vía nào nữa, khắp mình hắn toát mồ hôi lạnh ngắt. Người kia thả bước trong phòng hồi lâu, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người dõng dạc:

-Tâu Hoàng thượng! Ngao Thiếu Bảo có việc cần bái kiến Hoàng thượng. Hiện Thiếu Bảo đang đợi chỉ ở ngoài ngự thư phòng. Người trong ngự thư phòng ờ một tiếng. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm tự nhủ:

-Té ra nhân vật trong này là đức Hoàng đế. Còn Ngao Thiếu Bảo kia là con người mà Mao Thập Bát đại ca ta đang muốn kiếm để tỷ đấu. Sử Tùng đã khoe hắn là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu, không hiểu hắn oai phong lẫm liệt đến mức nào? Ta phải dòm trộm một cái mới được. Vi Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe ngoài cửa có tiếng bước chân nặng trịch. Một người tiến vào trong thư phòng lên tiếng:

-Nô tài là Ngao Bái khấu đầu bái kiến đức Hoàng thượng. Xin bái chúc Ngô Hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế. Ngao Bái nói rồi quỳ mọp xuống dập đầu. Vi Tiểu Bảo vội thò đầu nhìn ra thì thấy một đại hán thân thể to lớn đang quỳ mọp dưới đất dập đầu lạy binh binh. Gã không dám nhìn lâu vì sợ Ngao Bái ngẩng đầu lên là ngó thấy gã. Gã liền thụt đầu vào, nhưng nhích mình ra ngoài một chút hướng thẳng về phía Ngao Bái mà hắn khó nhìn thấy gã. Vi Tiểu Bảo miệng lẩm bẩm:

-Ngươi dập đầu lạy Hoàng thượng mà cũng là lạy lão gia nữa. Đệ nhất dũng sĩ, đệ nhị dũng sĩ ở Mãn Châu hay gì gì đi nữa ta không cần biết mà ta chỉ thấy ngươi dập đầu lạy Vi Tiểu Bảo. Lại nghe đức Hoàng thượng cất tiếng đáp:

-Miễn lễ cho khanh. Khanh hãy bình thân. Ngao Bái đứng dậy nói:

-Tâu Hoàng thượng! Tô Khắc Tất Cáp ra dạ hai lòng. Hắn dám làm tấu chương tỏ lòng đại nghịch vô đạo, phải dùng cực hình trừng trị mới được. Hoàng thượng chỉ ậm ừ chứ không phán bảo chi hết. Ngao Bái lại tâu:

-Hoàng thượng vừa lên chấp chánh mà Tô Khắc Tất Cáp đã làm bài tâu nói những gì:" Nay Hoàng thượng lên cầm quyền thiên hạ, xin cho thần đi giử lăng tẩm của đức tiên đế, để chút hơi tàn còn sinh tồn được ". Như thế há chẳng phải là có giọng khi quân? Đức Hoàng thượng chưa lên chấp chính, hắn còn sống được. mà Hoàng thượng lên chấp chánh là hắn muốn chết. Chẳng lẽ Hoàng thượng đối với bọn nô tài tàn bạo như thế ư? Hoàng đế lại ừ một tiếng. Ngao Bái tâu tiếp:

-Hạ thần đã thương nghị cùng những bậc Vương Công đại thần, ai cũng nói là Tô Khắc Tất Cáp phạm 24 tội lớn, mưu đồ gian trá, ra dạ nhị tâm, khinh khi ấu chúa, không hcịu quy chánh. Thật là đại nghịch bất đạo. Xét theo "Đại nghịch luật" của bản triều thì nên xử hắn cùng con cả phải tội lăng trì. Còn 6 tên con thứ, một tên cháu và hai đứa con của anh em đều bị xử trãm. Người trong họ là Bạch Nhĩ Hách Đồ và thị vệ Nghạch đô thống lãnh đội tiền phong cũng phải trãm quyết. Hoàng đế hỏi:

-Xử tội như vậy e rằng quá nặng thì sao? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

-Đức Hoàng đế này giọng nói nghe còn trẻ nít mà lại hơi giống Tiểu Huyền Tử, thật đáng tức cười. Ngao Bái lại tâu:

-Muôn tâu Hoàng thượng! Hoàng thượng hãy còn nhỏ tuổi, thần hạ e rằng chưa hiểu rõ mọi

việc triều chính. Tô Khắc Tất cáp đã vâng mệnh của Tiên hoàng cùng bọn nô tài làm việc phụ chính. Đáng lý hắn được tin Hoàng thượng lên cầm quyền, nên hoan hỹ mới phải. Vi Tiểu Bảo nghe giọng Ngao Bái ra chiều kiêu ngạo thì nghĩ thầm:

-Lão con rùa kia miệng thốt ra những lời bất chính, làm việc lại vô lễ. Hắn nói Hoàng đế nhỏ tuổi, chẳng lẽ là đứa con nít? Nếu vậy thì thú thật! Thảo nào thanh âm Hoàng đế nghe hơi giống Tiểu Huyền Tử. Lại nghe hoàng đế phán:

-Tô Khắc Tất cáp tuy có lỗi lầm, nhưng y là phụ chính đại thần cũng như khanh vậy. Các khanh đều được đức Tiên đế trọng vọng. Nếu trẫm mới chấp chánh đã...sát hại những trọng thần của đức Tiên đế thì hương hồn ngài ở dưới suối vàng e rằng không được hoan hỹ. Ngao Bái cười khanh khách nói:

-Tâu chúa thượng! Chúa thượng nói mấy câu này là giọng nói của con nít. Đức Tiên đế di mạng cho Tô Khắc Tất Cáp phải đối đãi ân cần với chúa thượng, làm việc cho hết lòng. Nếu Tô Khắc Tất cáp còn nghĩ đến hậu ơn của đức Tiên đế thì hắn phải cung sức tận tụy cho hết đạo thần tử, dù có phải nhãy vào nước lửa cũng không lùi bước mới phải đạo tôi trung. Nhưng Tô Khắc Tất Cáp lại đem lòng oán giận, công nhiên phĩ báng chúa thượng thì còn chi là phải đạo thần tử? Hắn đã lổi đạo như vậy tất chẳng coi đại sự triều đình của chúa thượng ra gì nữa? Đó là hắn coi thường di mệnh của Tiên đế, chứ không phải chúa thượng khinh bạc hắn...ha ha.... Ngao Bái ở trước mặt Hoàng thượng mà dám nói to cười lớn là hiển nhiên cực kỳ càn rỡ, không còn biết úy kỵ là gì. Thực ra mấy câu này chẳng có gì đáng buồn cười. Hoàng đế hỏi:

-Ngao Thiếu Bảo làm gì mà cười dữ vậy? Ngao Bái chưng hững biết mình vô lễ, vội đáp:

-Dạ dạ! Hoàng đế lại nói:

-Dù không phải trẫm đối xử tàn nhẫn với Tô Khắc Tất Cáp, nhưng bây giờ ban chỉ hạ sát hắn thì không khỏi tổn thương đến lý trí minh mẫn của tiên đế. Trăm họ dù không cho là trẫm giết lầm người thì cũng nói là đức Tiên đế không biết dùng người. Triều đình đem công bố ra khắp thiên hạ hai mươi bốn tội phạm của Tô Khắt Tất Cáp lại càng tệ hơn nữa vì ai cũng nghĩ ngay đến Tô Khắc Tất Cáp đã là kẽ nghịch thần phạm nhiều tội ác mà đức Tiên đế còn dùng làm phụ chính đại thần ngang hàng với Ngao Thiếu Bảo, há chẳng...là một việc cực kỳ vô ý thức. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

-Ông vua con nít này nói rất hợp lý. Ngao Bái lại tau:

-Chúa thượng mới biết một điều mà không biết hai.... Hoàng đế ngắt lời:

-Khanh bảo sao? Ngao Bái tâu:

-Trăm họ nghĩ thế nào thì nghĩ. Để họ nghĩ quanh nghĩ quẩn mặc họ, họ cũng chẳng dám nói ra miệng đâu. Họ mà dám dị nghị đến lỗi lầm của Tiên đế thì dù họ có bao nhiêu đầu cũng rụng hết. Hoàng đế nói:

-Trong cổ thư có câu: "Đề phòng dư luận trăm họ còn hơn đề phòng nước sông ". Nếu chỉ giết người để cấm trăm họ không được nói lên những ý nghĩ của lê dân là điều không hay. Ngao Bái nói:

-Bọn thư sinh người Hán nói không nghe được. Nếu những kẽ đọc sách người Hán nói phải, thì

sao họ lại để cho mất nước, cho lọt vào tay người Mãn Châu chúng ta? Vì thế mà hạ thần khuyên Chúa thượng, dù người Hán để lại không biết bao nhiêu sách vở, Chúa thượng đọc ít đi là hơn, càng đọc nhiều trí óc càng bị mê muội. Hoàng đế hắng giọng một tiếng không trả lời. Ngao Bái lại nói:

-Hạ thần nhớ ngày trước đi theo Thái Tôn hoàng đế cùng đức Tiên đế đánh Đông dẹp Bắc, lập biết bao nhiêu công hãn mã mà có biết chữ Hán nào đâu, hạ thần đã giết bọn Nam Man, đánh cướp thiên hạ rồi bảo vệ giang sơn, nhất nhất dùng chính sách của người Mãn Châu. Hoàng đế lại hắng giọng một câu rồi nói:

-Công lao của Thiếu Bảo cực kỳ hiệu đại là chuyện dĩ nhiên. Nếu không thì đức Tiên đế đã chẳng trọng dụng Thiếu Bảo. Ngao Bái tâu:

-Hạ thần chỉ biết giử tấm lòng son tận trung với chúa, phụng sự hoàng thượng. Bắt đầu từ Thái Tôn hoàng đế, rồi qua Thế Tổ hoàng đế rồi dến Chúa thượng, thần hạ vẫn một dạ. Tâu Chúa thượng! người Mãn Châu chúng ta làm việc bao giờ cũng thưởng phạt phân minh. Kẽ trung tâm thì được thưởng, kẽ nghịch thần thì bị trọng phạt. Nay Tô Khắc Tất Cáp chẳng những không phải trung thần mà còn là một đại gian thần. Hạ thần nghĩ rằng nếu không xử trọng hình không được. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Con mẹ nó! Ta chỉ nghe tiếng thằng cha này cũng biết hắn là một tên đại gian thần. Hoàng đế hỏi:

-Khanh nhất định đòi giết Tô Khắc Tất Cáp là vì nguyên nhân gì ở nơi khanh? Ngao Bái tâu:

-Hạ thần không có nguyên nhân gì hết. Chẳng lẽ chúa thượng cho là hạ thần có tư tâm chăng? Hắn càng nói càng lớn tiếng, giọng nói càng đanh thép. Ngao Bái ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hạ thần chỉ vì giang sơn của người Mãn Châu chúng ta. Đức Thái Tổ hoàng dế, Thái Tông hoàng đế phải trăm nghìn cay đắng mới gây dựng được nên cơ đồ. Vậy con cháu đừng có lầm lở. Chúa thượng hỏi thần như vậy, thần thật không hiễu được ý tứ của Chúa thượng. Vi Tiểu Bảo nghe Ngao Bái nói bằng một giọng hung hăng không khỏi giật mình kinh hãi. Gã không nhịn được thò đầu ra nhìn thấy một gã đại hán thân thể cao lớn, mạt đầy thớ thịt lằn lên. Cặp mắt dựng ngược coi như như hung thần xùng xục tiến vào. Hai tay hắn nắm lại thành quyền. Những khớp xương trong người bật lên tiếng cách cách. Một chàng thiếu niên "ới" lên một tiếng ra chiều kinh hãi đang ngồi trên ghế nhãy chồm lên. Lúc thiếu niên nghiêng đầu sang một bên, Vi Tiểu Bảo ngó thấy cũng bật tiếng la:

-Ủa! Nguyên ông vua nhỏ tuổi này chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tiểu Huyền Tử, thằng nhỏ vẫn đánh vật với gã. Giả tỹ như Vi Tiểu Bảo ngó thấy mặt hoàng đế thì dù ngài có bộ mặt hung dữ như quỷ sứ, gã cũng chẳng bật tiếng la. Nhưng gã lại thấy hoàng đế là Tiểu Huyền Tử nên kinh ngạc không bút nào tả xiết mà buột miệng kêu lên. Gã biết cơ sự bại lộ, muốn xoay mình chạy trốn ra khỏi phòng. Song gã lại nghĩ thầm:

-Nguyên một Tiểu Huyền Tử bản lãnh đã cao thâm hơn mình, huống chi còn có thêm Ngao Bái võ công khũng khiếp thì mình chẳng tài gì trốn thoát. Gã chợt động tâm linh, tung mình nhãy ra ngăn chặn phía trước Hoàng đế, trợn mắt nhìn Ngao Bái quát hỏi:

-Ngao Bái! Ngươi làm gì thế? Sao dám lớn mặt vô lễ với Hoàng thượng? Nếu ngươi muốn giết

người thì phải qua cửa ải này tức là ta đây. Ngao Bái là một vị đại công thần nhà Mãn Thanh đã từng đánh quen trăm trận, công cao quyền lớn, nên coi Khang Hy hoàng đế hãy còn nhỏ tuổi chẳng vào đâu. Vua Khang Hy chỉ trích hắn vì tư tâm mà muốn giết Tô Khắc Tất Cáp là phanh phui nỗi lòng bí ẩn của hắn. Nguyên hắn là con người võ biền quen thói xông trận. Đang cơn thịnh nộ, hắn nắm tay xông vào lý luận với vua Khang Hy chứ không phải thực lòng phản loạn phạm thượng. Đột nhiên Ngao Bái thấy phía sau giá sách có một vị tiểu thái giám xông ra ngăn cản trước mặt hoàng đế, quát tháo mắng mình thì không khỏi giật mình kinh hãi. Bây giờ hắn mới nghĩ tới kẽ thần tử có lý nào lại nắm quyền xông vào uy hiếp Hoàng đế. Nên hấp tấp lùi lại mấy bước, lớn tiếng cãi:

-Ngươi nói nhăng gì thế! Ta có việc tâu trình thánh thượng, khi nào dám vô lễ với Chúa? Hắn vừa nói vừa lùi thêm hai bước, hai tay buông thõng xuống đứng yên. Nguyên hàng ngày Vi Tiểu Bảo tỹ võ với Tiểu Huyền Tử tức là tỹ võ với Khang Hy hoàng đế nhà Đại Thanh hiện nay. Vua Khng Hy chính tên là Huyền Hoa, nhưng lúc gặp Vi Tiểu Bảo không biết là nhà vua, hỏi đến tên, nhà vua nảy lòng trẻ thơ mới buột miệng tự xưng là Tiểu Huyền Tử. Đó là tính trẻ nít chẳng có chi làm lạ. Nhà vua tập quen tính người Mãn Châu, ưa chơi trò giác đấu (húc nhau). Nhưng muốn luyện trò này cần phải luyện vật với nhau đè đầu cưỡi cổ. Tuy bọn thị vệ có dạy nhà vua cách đô vật, nhưng có ai dám vô lễ với hoàng đế? Ai dám dùng sức mạnh bẽ đẩy vật cổ hoàng đế? Gặp trường hợp bất đắc dĩ thì chỉ làm bộ hơi giống mà thôi. Nếu Hoàng đế đưa chân ra gạt mà bị té nhào thì một tay đở lấy quì xuống đầu hàng. Khi bị bắt buộc phải đánh lại một chiêu thì cũng chỉ đụng đến tà áo là đã lập tức dừng tay. Vua Khang Hy thường bảo chúng đánh thật sự, nhưng bọn thị vệ khi nào dám lớn mật đến thế? Nhiều lắm là chúng chỉ dám thi diễn cho giống một chút thôi. Khi đánh cờ với hoàng đế thì còn có thể giả vờ đánh cầm chừng tựa hồ tranh đấu gay go rồi tới lúc tối hậu hãy chịu thua cũng được. Nhưng nghề đô vật thì khó bề giả vờ. Dù có muốn để đến lúc sau cùng hãy chịu thua, nhưng trung gian chẳng ai dám chụp lấy hoàng đế mà quật xuống đất. Vua Khang Hy ham mê nghề đô vật, khi ngài thấy bọn thị vệ tỹ đấu với nhau đưa ra không biết bao nhiêu là chiêu thức cùng thân pháp tuyệt diệu. Nhưng đến khi họ đấu với hoàng đế thì tên nào cũng nơm nớp dè đặt. Sau nhá vua không đấu vớithị vệ, đổi bọn thái giám vào làm đp61i thủ. Bọn này cũng thà chịu đòn như người chết chứ không chịu phản kích. Làm hoàng đế muốn sao được vậy, nhưng muốn tìm ra một tay đối thủ tỹ võ chân chính thì thật là khó lòng. Có lúc nhà vua định cải trang ra khỏi hoàng cung tỹ đấu với dân gian để thử coi võ công của mình đến trình độ nào, nhưng như vậy lại mạo hiểm quá, nên tuy ông vua trẻ muốn vậy mà chỉ để dạ chứ không thi hành được. Buổi đầu vua Khang Hy gặp Vi Tiểu Bảo khai diễn một trường tỹ thí. Vi Tiểu Bảo đã đem toàn lực ra chiến đấu mà vẫn bị thua. Nhà vua vui mừng khôn xiết và đây là một cuộc tỹ đấu hào hứng nhất trong đời ngài. Tiểu Bảo ước hẹn ngày hôm sau tái đấu là rất hợp ý nhà vua. Từ hôm ấy hàng ngày hai người tỹ võ, nhưng vua Khang Hy thủy chung vẫn không nói rõ địa vị của mình. Mỗi khi đi tỹ võ nhà vua không cho một tên thái giám nào đi theo để khỏi bị tiết lộ bí mật vì ngài nghĩ bụng rằng: Nếu tên thái giám này mà biết ngài là ai thì đến lúc tỹ võ chẳng còn chi thú vị.

Hồi 15 - Vua Khang Hy Quyết Chí Trị Quyền Thần

Từ đó Khang Hy võ công mỗi ngày một tiến, Vi Tiểu Bảo vẫn đấu với nhà vua hàng ngày. Hai người đấu tới đấu lui vẫn ở tình thế tương đương, có khi Vi Tiểu Bảo lại sút kém một chút. Như vậy vua Khang Hy lại cần gắng sức luyện công mới không đến nổi thất bại. Nhà vua cũng là một tay thích tranh cường háo thắng, luyện công càng tiến bộ lại càng vui thú. Do đó mối hão cảm của ngài đối với Vi Tiểu Bảo cũng tăng lên nhiều. Hôm ấy Ngao Bái đến ngự thư phòng khải tấu vua về việc xử tử Tô Khắc Tất Cáp. Nhà vua biết Ngao Bái vì chuyện tương tranh giữa hai đội Hoàng kỳ và Bạch kỳ mà gây nên cừu hận với Tô Khắc Tất Cáp. Bửa nay hắn muốn giết Tô Khắc Tất Cáp chỉ vì mối thù riêng, nên nhà vua ngần ngừ không chịu chuẩn tấu. Dè đâu Ngao Bái nổi cơn thịnh nộ, dở thói võ biền, xắn tay vén áo, thái độ hung hăng tựa hồ muốn xông vào động thủ. Ngao Bái thân thể to lớn, bản lãnh cao cường. Vua Khang Hy thấy hắn hùng hổ xông vào thì không khỏi giật mình kinh hãi. Bọn thị vệ lại ở cả ngoài thư phòng, có hô hoán cũng không kịp. Huống chi bọn chúng lại đều là tâm phúc của Ngao Bái, nhà vua khó mà trông cậy được. Khang Hy đang lúc hoang mang thì thấy Vi Tiểu Bảo nhãy vọt ra, nhà vua cả mừng nghĩ thầm:

-Trẫm cùng Tiểu Quế Tử hợp lực thì còn có thể cầm cự được với Ngao Bái một lúc. Nhà vua đang ngẫm nghĩ thì thấy Ngao Bái lùi lại mới hơi yên dạ. Còn Vi Tiểu Bảo không nhịn được bất giác la hoảng để bại lộ hành tung, gã đành đánh bạo xông ra quát tháo Ngao Bái. Không ngờ gã vừa quát mấy tiếng thấy Ngao Bái đã vội lùi lại, gã khoan khoái vô cùng, lại lớn tiếng:

-Xử tử Tô Khắc Tất Cáp hay không là do Chúa thượng định đoạt. Ngươi đã vô lễ với Chúa thượng còn toan vung quyền đánh ngài, thì ra ngươi không sợ toàn gia tru lục ư? Vi Tiểu Bảo nói câu này đúng như ý nghĩ của Ngao Bái, hắn sợ quá xương sống toát mồ hôi lạnh ngắt. Hắn biết hành động của mình thật quá lổ mãng, liền ngững đầu tâu với Khang Hy:

-Chúa thượng không nên nghe tiểu thái giám hồ ngôn loạn ngữ. Nô tài bao giờ cũng vẹn hai chữ trung trinh. Vua Khang Hy mới lên ngôi chấp chính, vẫn có lòng úy kỵ Ngao Bái. Bây giờ thấy hắn có ý nhượng bộ, thì nghĩ thầm:

-Lúc này trẫm không nên làm cho hắn mất mặt. Hãy từ từ tìm cách thâu phục hắn. Ngao Thiếu Bảo! Trẫm biết khanh là một đại trung thần. Thái độ của khanh sở dĩ có điều đường đột là vì xung phong đánh trận đã quen, không thể giử gìn ung dung văn nhả như người đọc sách, trẫm cũng không trách khanh về điều đó làm chi. Ngao Bái cả mừng tâu:

-Dạ! Dạ! Thần hạ đa tạ thánh chúa. Vua Khang Hy lại nói:

-Về việc Tô Khắc Tất Cáp, trẫm sẽ cho ban hành như lời khanh. Khanh là đại trung thần, hắn là đại gian thần. Dĩ nhiên là trẫm khen thưởng tôi trung, trừng phạt gian nịnh. Ngao Bái mừng quá lại tâu:

-Chúa thượng thật là một vị thánh minh. Từ nay tiểu thần nguyện càng ra sức chó ngựa để báo đáp hồng ân. Vua Khang Hy nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Để trẫm tâu lên Hoàng thái hậu, ngày mai vào triều trẫm sẽ ban thưởng

cho. Ngao Bái quỳ xuống tâu:

-Đa tạ chúa thượng. Vua Khang Hy hỏi:

-Còn việc gì nữa không? Ngao Bái tâu:

-Không còn việc gì nữa. Hạ thần xin cáo lui. Vua Khang Hy gật đầu. Ngao Bái tươi cười lui ra. Nhà vua chờ Ngao Bái ra khỏi phòng rồi, liền từ trên ghế nhãy xuống cười nói:

-Tiểu Quế Tử! Điều bí mật của trẫm bị ngươi phát giác mất rồi. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Bẩm chúa thượng! Tiểu tử tội thật đáng chết. Trước nay vì không biết Chúa thượng là hoàng đế cứ cùng Ngài động thủ, động cước, thật là lớn mật! Vua Khang Hy thở dài đáp:

-Hởi ơi! Ngươi biết chuyện này rồi, từ nay không dám đấu thực sự với trẫm nữa thì còn chi là thú vị? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Chỉ cốt là Chúa thượng đừng quở phạt thì tiểu tử vẫn tỹ đấu chân thực với chúa thượng cũng chẳng hề chi. Vua Khang Hy cả mừng nói:

-Hay lắm! Một lời đã quyết mà không tỹ đấu thực sự thì không phải là anh hùng hảo hán. Nhá vua nói rồi giơ tay ra. Vi Tiểu Bảo một là không hiễu lề luật chốn hoàng cung, hai là chẳng biết sợ trời sợ đất, cũng đưa tay ra nắm lấy tay vua cười nói:

-Từ nay nếu không tỹ đấu thực sự thì không phải là hảo hán. Rồi hai người cùng nổi lên tràng cười ha hả. Vua Khang Hy thường khi đi với mẫu thân hay ở trước quần thần đều phải giử mực thước, ra bộ là một người thiếu niên già dặn. Khang Hy thấy bọn cung nữ thái giám kề cận luôn bên mình nên lúc nào cũng phải giử vẽ nghiêm trang, không dám cử động tùy tiện theo ý mình. Suốt đời không mấy khi được cười lớn hay cử động phóng túng. Nhưng bản tính của thiếu niên là hay ưa vui nhộn. Nên từ đức Hoàng đế đến bọn ăn xin cũng đều thế cả. Vua Khang Hy chỉ có lúc đụng đầu với Vi Tiểu bảo là không bị câu thúc, cười nói tự nhiên. Ngài cho đó là một sự vui thú nhất đời. Hoàng thái tử từ lúc ra khỏi bào thai đã chứa sẳn thành đức hoàng đế tương lai, nên cách nuôi dạy từ thuở nhỏ cũng khác hẳn người thường. Từ tiếng khóc tiếng cười đến một cái cất chân nhấc tay cũng đều ở dưới mắt giám thị của nhiều người. Thật là mất hết tự do. Tên tù phạm trong ngục còn có lúc được nói lớn hay hành động tùy ý, mà hoàng thái tử phải chịu câu thúc gấp trăm lần một tên tù phạm. Vị sư phó phụ trách việc dạy học cho Thái tử khắp mọi trường hợp chỉ sợ cử chỉ của thái tử đi ra ngoài lề luật. Suốt ngày bọn chúng sợ sệt như sắp rớt xuống vực sâu hay bước trên đất tuyết. Nói năng và hành động của Thái tử hễ hơi lệch lạc một chút là sư phó lại ôn tồn khuyến cáo. Thái tử mặc ít một tấm áo là vạ lớn trút lên đầu bọn cung nữ, thái giám. Con người từ nhỏ đến lớn, ngày nào cũng như ngày ấy, đêm nào cũng như đêm ấy, đều bị cai quản một cách nghiêm khắc thì thật thiếu hẳn lạc thú của đời người. Trải qua bao nhiêu triều đại, thiếu gì hôn quân bạo chúa là bởi nguyên nhân sau khi Hoàng đế được tự do không bị cai quản nữa, liền phóng túng làm càn để phát tiết những mối u uất chất chứa trong lòng đã lâu năm, rồi xãy ra những hành động khiến người ta không thể tưởng tượng được. Đó chẳng qua là vì Hoàng đế đã phát tiết một cách quá trớn. Vua Khang Hy bị cai quản nghiêm khắc từ thuở nhỏ. Đến khi chấp chính, thỉnh thoảng lại được lìa xa bọn cung nữ thái giám, không cho theo sát bên mình. Do đó ngài được hưởng lạc thú tự do cùng Vi Tiểu Bảo. Trong nhà bách tính, bất cứ đứa nhỏ nào cũng được chơi đùa nhãy nhót la hét hay đánh đấm náo loạn. Vị Hoàng đế thiếu niên này mà được thế là có phúc phận. Nhá vua nắm tay Vi Tiểu bảo dặn:

-Khi có người thì ngươi hãy kêu ta bằng Hoàng thượng, còn lúc vắng thì chúng ta cứ tự do như trước. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Thế thì còn gì hay bằng? Tiểu tử không bao giờ ngờ đến ngài là Hoàng đế, vẫn yên trí hoàng đế phải là một ông già râu tóc bạc phơ. Vua Khang Hy nghĩ thầm:

-Ngay cả đức Tiên đế lúc còn tại thời cũng chưa phải là ông già đầu râu tóc bạc. Sao thằng nhỏ này lại không biết? Ngài liền hỏi:

-Chẳng lẽ Hải lão công chẳng nói chuyện gì về trẫm với ngươi ư? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

-Không có đâu. Lão chỉ dạy tiểu tử luyện võ. Hoàng thượng! Ai dạy võ công cho Hoàng thượng? Vua Khang Hy cười hỏi lại:

-Ta đã bảo lúc vắng người thì cứ như trước, sao còn kêu bằng hoàng thượng? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Phải rồi! Trong lòng tiểu tử còn có chổ hoang mang. Vua Khang Hy thở dài nói:

-Ta đã liệu trước sau gì khi ngươi biết được ta là Hoàng đế là không dám tỷ võ tự nhiên như trước nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

-Tiểu tử xin cố gắng, nhưng e rằng không phải chuyện dễ. Này! Tiểu Huyền Tử! Võ công ngươi đã được ai truyền thụ? Vua Khang Hy đáp:

-Ta không thể nói được, ngươi hỏi cái đó làm chi? Vi Tiểu Bảo nói:

-Ngao Bái tự cho mình là võ công ghê gớm, hắn dơ tay xắn áo với ngươi khác nào muốn xông vào đánh. Ta nghĩ rằng võ công của sư phụ ngươi rất cao thâm thì ngươi mời sư phụ ngươi đối phó với hắn vậy. Vua Khang Hy tủm tĩm cười nói:

-Không được! Sư phụ ta có lý nào hành động như vậy? Vi Tiểu Bảo nói:

-Đáng tiếc sư phụ ta là Hải lão công đã đui mắt mất rồi, không thì để mời lão lại đánh với Ngao Bái, chắc là lão có thể thắng hắn. À phải rồi! Sáng mai chúng ta hai người liên thủ đấu với hắn một keo, ngươi tính có được không? Ngao Bái tuy nói là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu, nhưng hai ngườichúng ta hiệp lực tỷ đấu, chưa chắc đã chịu thua hắn. Vua Khang Hy cả mừng reo lên:

-Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Nhưng nhà vua lại nghĩ đến việc này quyết không thể thực hành được liền lắc đầu thở dài nói:

-Hoàng đế mà đi đánh nhau với đại thần thì còn chi thể thống gì nữa? Vi Tiểu Bảo nói:

-Vậy ngươi đừng làm Hoàng đế nữa được không? Vua Khang Hy gật đầu khen thầm:

-Tên tiểu thái giám Vi Tiểu Bảo này muốn làm sao là làm như vậy. Tuy gã ở trong hoàng cung mà vẫn tiêu dao tự tại. Nhắc tới Ngao Bái, nhà vua nghĩ đến lúc nảy hắn dương mày trợn mắt, cử chỉ hung hăng sùng sục tiến vào nên nhà vua hãy còn sợ hải, nghĩ bụng:

-Thằng cha này vô lễ với ta. Hắn muốn giết ai là phải giết ngay, chẳng coi ta vào đâu. Nếu vậy hắn là Hoàng đế chứ không phải ta. Nhưng trong triều bây giờ không có ai coi quản bọn thị vệ đều do hắn thống lãnh. Cả các kỳ đội cũng do hắn điều động, ta chưa thể xuống chỉ giết hắn

được. Nhà vua bèn tự nhủ:

-Muốn cho Ngao Bái khỏi làm loạn và giết được ta thì trước hết ta hãy thay đổi người khác làm thị vệ thống lãnh, rồi tước binh quyền trong tay hắn. Sau cùng cất chức phụ chính đại thần, sai đem ra ngoài cửa ngọ môn chém đầu mới hả được mối giận này. Nhưng rồi nhà vua lại nghĩ:

-Kế này cũng không ổn. Khi ta vừa đổi người thị vệ thống lãnh. Ngao Bái biết ngay là ta có ý trừng trị hắn. Trong tay hắn nắm binh quyền rất lớn vậy ta phải tiên hạ thủ vi cường, nếu chần chờ sẽ gặp tai họa. Bây giờ ta hãy kín chuyện không để lộ ra ngoài mặt mà cần nghĩ biện pháp hoàn thiện rồi hãy đối phó với hắn. Cả đối với Tiểu Quế Tử này ta vẫn phải tỏ ra không có quyết định gì. Nhá vua nghĩ vậy liền nói:

-Ngươi về bảo với Hải lão công cố luyện võ nữa đi. Sáng mai chúng ta lại đến chổ cũ tỹ thí. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Vua Khang Hy lại dặn:

-Câu chuyện giữa ta và Ngao Bái ngươi đừng nói với ai. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Được rồi! Hiện giờ không có ai, ta muốn đi là đi không cúi đầu thỉnh an với ngươi nữa. Vua Khang Hy cười khanh khách nói:

-Không cần phải thế. Vi Tiểu Bảo tuy chưa đánh cắp được pho Tứ Thập Nhị chân kinh nhưng phát giác ra người cùng mình tỹ võ hàng ngày chính là đức Hoàng thượng hiện nay, trong lòng phấn khởi vô cùng. May mà Hải lão công cặp mắt đui mù nên không nhìn rõ nét mặt gã hớn hở khác mọi ngáy. Lão chỉ biết bửa nay gã nói nhiều mà không hiễu gã đã gặp điều chi sung sướng. Lão hỏi dò mấy câu, nhưng gã cảnh giác dị thường, không nói lộ điều chi hết. Hôm sau Vi Tiểu Bảo lại tỹ võ cùng vua Khang Hy. Gã đã định bụng là cứ tỹ đấu như ngày thường, nhưng khi gã nhớ đến ngài là Hoàng đế nên lúc phòng vệ thì hắn giử mình rất nghiêm mật, còn lúc ra chiêu phản kích thì bất giác biến thành vô lực. Vua Khang Hy hiễu rõ tâm lý gã, nên cũng không vận toàn lực để tấn công vì ngài nghĩ rằng:

-Đối phương đã có lòng úy kỵ mà mình tấn công mãnh liệt thì có thắng cũng là bất võ. Hai người đánh nhau một lúc, Vi Tiểu Bảo đã thua hai keo. Nhá vua liền thở dài nói:

-Tiểu Quế Tử! Hôm qua ngươi vào ngự thư phòng làm chi vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Hôm qua Ôn Hữu Đạo bị cảm nóng lạnh, không dậy được, anh em gã nhờ ta vào ngự thư phòng để giúp chúng lau chùi quét dọn, nhưng ta làm không quen thành thử chậm trể một chút mà được gặp ngươi. Gã vốn sở trường về nghề nói dối nên ăn nói trôi chảy mà sắc mặt vẫn không thay đổi, cơ hồ chính gã cũng tin như vậy. Vua Khang Hy nói:

-Ngươi biết ta là Hoàng đế thành ra bửa nay cuộc tỹ đấu không thể chân thật được nữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ta cũng thấy bửa nay ta ra chiêu không có kình lực. Vua Khang Hy nói: Ta muốn nghĩ đánh ở tại đây. Chúng ta không tỹ đấu được một cách chân thực thì ta đành coi ngươi đánh với kẽ khác cũng thú. Ngươi hãy đi theo để ta thay áo rồi cùng đến "Bố khố". Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phòng "Bố khố" ở đâu? Phải chăng là kho chứa vải? Vua Khang Hy cười đáp:

-Không phải đâu. Phòng Bố khố là nơi bọn võ sĩ luyện võ công, luyện đô vật. Vi Tiểu Bảo vổ tay cười nói:

-Nếu thế thì thật là hay! Nguyên hàng ngày vua Khang Hy đi tỹ võ với Vi Tiểu Bảo lại mặc quần áo khác để khỏi lộ chân tướng. Bây giờ ngài về phòng thay áo. Vi Tiểu Bảo cũng theo sau. Vua Khang Hy mặc áo bào rối, mười sáu tên thái giám đi theo tiền hô hậu ủng. Khi người tới phòng Bố khố coi bọn võ sĩ luyện đô vật, ngài giử vẽ trang nghiêm không còn cười đùa giởn với Vi Tiểu bảo nữa. Bọn võ sĩ thấy vua Khang Hy ngự giá tới nơi, chúng liền hết sức tỹ đấu. Nhà vua lại kêu một võ sĩ to béo đến phán bảo: Tên tiểu thái giám này kề cận bên mình trẫm cũng học được một chút nghề đô vật. Vậy ngươi hãy dạy gã mấy thủ thức xem sao. Nhà vua quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

-Ngươi học võ đi. Nhà vua vừa nói vừa nháy mắt. Cả vua Khang Hy lẫn Vi Tiểu bảo đều ngó thấy tên võ sĩ kia tuy thân thể to lớn nhưng tay chân vụng về, không phải là đối thủ của Vi Tiểu Bảo. Hai gã vào trường đấu mới xoay sở mấy chiêu, Vi Tiểu Bảo liền ra đòn "Thuận thủy thôi chu" mượn sức người đánh lại người, đẩy tên võ sĩ té xuống như kiểu chó ăn phân. Bọn võ sĩ cùng các thái giám đều lớn tiếng reo hò. Vua Khang Hy cũng thích chí sai tên thái giám hầu cận lấy một lượng bạc thưởng cho Tiểu Bảo, Ngài nghĩ thầm:

-Võ công của Tiểu Quế Tử hãy còn kém ta mà gã vật được tên võ sĩ to lớn thì dĩ nhiên ta cũng vật ngã được hắn. Tuy ngài trong lòng ngứa ngáy rạo rực muốn tỹ đấu nhưng nghĩ mình là bậc chí tôn, chẳng thể xuống trường động thủ, đành bóp bụng thở dài, nhìn tên thái giám hầu cận nói:

-Ngươi hãy đi lựa lấy ba chục tên tiểu thái giám cở 14, 15 tuổi và bảo chúng hàng ngày luyện võ công. Tên nào tiến bộ mau lẹ như Tiểu Tiểu Tử, trẫm sẽ ban thưởng cho. Tên thái giám vâng lời nhưng nghĩ bụng:

-Hoàng đế hãy còn tính trẻ con mới nghĩ ra trò chơi mới mẻ này. Vi Tiểu Bảo vừa vào nhà, Hải lão công hỏi ngay đến chuyện tỹ võ giữa gã và Tiểu Huyền Tử. Gã nói ba hoa tựa hồ như trải qua một trận đại chiến, cả hai bên cùng phấn khởi phi thường. Nhưng Hải lão công diều tra cặn kẻ liền phát giác ra chổ sơ hở. Lảo sa sầm nét mặt, xẳng giọng:

-Tiểu Huyền Tử làm sao? Hôm nay gã mắc bệnh ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Không phải đâu. Bất quá tinh thần không được thoãi mái mà thôi. Hải lão công hừ một tiếng rồi nói:

-Ngươi hãy kễ tường tận từng chiêu thức từ đầu chí cuối cho ta nghe. Vi Tiểu Bảo biết rằng không thể giấu diếm được nữa, liền đem hết tình hình tỹ võ thuật lại một lượt. Hải lão công ngững đầu chậm rãi nói:

-Về chiêu này hiển nhiên là ngươi có thể dùng thủ pháp Khổ ải hồi đầu chụp đầu gã đè sang bên trái, thì ngươi lại ra chiêu Hiệp sơn khởi hải định ôm người gã đưa lên nên mới thất bại, phải chăng ngươi có ý nhượng bộ hắn hay vì lý do nào khác? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Không phải tiểu tử cố ý nhượng bộ, nhưng thấy gã tỹ đấu một cách rất lịch sự nên tiểu tử ra tay cũng có ý khoan dung một chút. Tiểu tử đã là bạn thân với gã dĩ nhiên là không thể cạn tàu ráo máng. Gã nghĩ tới mình được làm bạn thân với Hoàng đế thì trong lòng rất lấy làm đắc ý. Hải

lão công hỏi:

-Ngươi là bạn thân với gã ư? Chà! Chẳng phải là ngươi không cạn tàu ráo máng đánh gã mà thực ra ngươi không dám đụng đến mình gã. Chắc ngươi ngươi...biết rồi chứ gì? Vi Tiểu Bảo xiết đổi kinh nghi, hỏi:

-Biết điều chi? Hải lão công hỏi lại:

-Chính gã tự nói hay là ngươi tự mình phát giác? Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

-Công công nói sao tiểu tử không hiểu. Hải lão công lớn tiếng:

-Tại sao ngươi biết chân tướng của Tiểu Huyền Tử? Lão vừa nói vừa vươn tay ra chụp cổ tay trái gã. Vi Tiểu Bảo bị đau đớn tới xương tủy, cổ tay gã bật lên tiếng lách cách tựa hồ gảy xương. Gã vội la lớn:

-Đầu hàng. Tiểu tử xin đầu hàng! Hải lão công nằng nặc hỏi:

-Sao ngươi lại biết? Đồng thời lão gia tăng kình lực bóp cổ tay Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo tiếp tục la:

-Tiểu tử đã xin đầu hàng, sao công công còn chưa buông tay? Hải lão công nói:

-Ta hỏi ngươi điều đó, ngươi phải trả lời cho thành thực đã. Vi Tiểu Bảo nói:

-Được rồi. Công công có biết Tiểu Huyền Tử là ai thì tiểu tử mới nói rõ nguyên nhân, bằng không thì dù công công có bóp chết tiểu tử cũng không nói đâu. Hải lão công đáp:

-Cái đó có chi kỳ lạ. Tiểu huyền Tử là đức Hoàng thượng đương kim. Ngay từ buổi đầu dạy võ công cho ngươi, ta đã biết rồi. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

-Té ra công công đã biết từ trước mà còn dấu diếm tiểu tử mới khổ chứ. Bây giờ tiểu tử có nói ra cũng không ngại gì nữa. Gã liền đem vụ Ngao Bái hung hăng với vua Khang Hy hôm trước ở trong ngự thư phòng kễ lại. Gã thuật luôn cả bửa nay tại phòng Bố khố gã đánh ngã một tên võ sĩ to béo và gã ra chiều hớn hở. Hải lão công chú ý lắng tai nghe không ngớt hỏi xen vào:

-Vi Tiểu Bảo kễ xong chuyện nói:

-Hoàng thượng đã dặn tiểu tử không được đem chuyện này nói với ai. Nếu công công tiết lộ là cả hai ta cùng mất đầu đó. Hải lão công nói:

-Hoàng thượng đã là bạn thân với ngươi tất không giết ngươi mà chỉ giết ta. Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý đáp:

-Công công biết vậy là hay. Hải lão công trầm ngâm một chút rồi hỏi:

-Hoàng thượng muốn lựa ba chục tên tiểu thái giám cho luyện võ nghệ để làm gì vậy? Chắc là ngài ngứa nghề, ngài không tỹ đấu với ngươi được sẽ cùng bọn chúng tỹ đấu. Lão đứng dậy đi vòng quanh trong nhà hơn mười vòng rồi hỏi:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi có muốn thân thiện với Hoàng thượng không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Hoàng thượng là bạn thân với tiểu tử, để làm vui cho ngài đã là bạn thân rồi. Hải lão công lớn

tiếng: Ta dặng ngươi câu này ngươi phải ghi vào lòng. Từ nay Hoàng thượng có nói gì đến chuyện thân tình với ngươi thì bất luận tường hợp nào ngươi cũng đừng thừa nhận. Ngươi phải tự lượng mình đã là cái cóc gì mà làm bạn thân thực sự với Hoàng thượng được? Hiện nay ngài còn là một đứa nhỏ, cao hứng thì nói vậy mà thôi, chứ đâu phải chuyện thật? Ngươi mà còn nói nhăng nói càn thì hãy coi chừng cái đầu trên cổ đó. Vi Tiểu Bảo là một đứa nhỏ rất thông minh. Gã cũng biết không thể bạ đâu nói đó. Bây giờ Hải lão công dùng lời nghiêm nghị cảnh tỉnh, gã thè lưỡi ra đáp:

-Từ nay dù có bị chặc đầu, tiểu tử cũng không dám nói. Có điều đầu bị chặc rớt xuống rồi còn nói được hay không thì lại là một vấn đề cần phải nghiên cứu lại. Hải lão công đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Ngươi có muốn học môn võ công thượng thừa hay không?

Hồi 16 - Đại Từ Đại Bi Thiên Diệp Thủ

Vi Tiểu Bảo nghe Hải lão công hỏi vậy cả mừng đáp:

-Công công vui lòng truyền thụ môn võ công thượng thừa cho tiểu tử thì còn gì hay hơn nữa. Công công ơi! Bản lãnh của công công đã đạt đến trình độ siêu quần mà không chịu thu nạp đồ đệ để truyền thụ tuyệt kỹ há đó chẳng là một điều đáng tiếc ư? Hải lão công nói:

-Ở đời, kẽ thâm hiểm gian trá thì nhiều, còn người thực thà trung hậu lại rất ít. Nếu thu nạp đồ đệ tệ hại, thường khi mưu hại cả sư phụ thì thà rằng chẳng có đồ đệ còn hơn. Vi Tiểu Bảo động tâm tự hỏi:

-Ta làm mù mắt lão, hay là lão đã biết rồi? Nhưng gã thấy thần sắc Hải lão công vẫn trơ trơ như không có gì giận dỗi liền nói:

-Đúng thế! Muốn cho công công tin lòng và tỏ dạ trung thành với công công không phải là chuyện dễ dàng. Công công ơi! Công công sai tiểu tử đến ngự thư phòng hành động, tiểu tử dù bị mất đầu cũng quyết liều chết mạo hiểm để lấy cắp pho Tứ Thập Nhị chân kinh về cho công công, nhưng trong thư phòng đức Hoàng thượng có đến hàng ngàn hàng vạn cuốn sách, mà tiểu tử lại ít chữ nghĩa.... Hải lão công ngắt lời:

-Ồ! Ngươi biết ít chữ nghĩa! Vi Tiểu Bảo giật nẩy mình la thầm:

-Trời ơi! Chết rồi! Không biết Tiểu Quế Tử biết chữ nhiều hay ít? Nếu gã biết nhiều mà ta nói câu này tức bại lộ hành tung. Gã vội chữa:

-Tiểu tử đã kiếm lui kiếm tới mà chẳng thấy pho Tứ Thập Nhị chân kinh đâu. Nhưng cái đó không cần. Rồi đây tiểu tử thường ra vào ngự thư phòng thì pho sách đó tất có ngày lấy được. Hải lão công nói:

-Ngươi không lãng quên là hay rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

-Tiểu tử quên thế nào được! Công công đối đãi với tiểu tử đã đem lòng thương yêu không biết đến thế nào mà kễ, nếu tiểu tử không nghĩ cách báo đền thì uổng cả một đời. Hải lão công miệng lẩm bẩm:

-Ồ!...Nếu không nghĩ cách báo đền thì uổng cả một đời. Lão nhắc lại câu này bằng một giọng lạnh như băng. Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm lão không khỏi ớn lạnh xương sống. Gã liếc mắt ngó trộm Hải lão công, thấy lão tuyệt không lộ vẽ gì khác lạ, gã không sao hiểu được tâm trạng lão, bất giác bụng bảo dạ:

-Lão con rùa này thật đáo để. Lão biết Tiểu Huyền Tử chính là Hoàng thượng mà không hé răng hé lợi. Ta phải coi chừng lắm mới được. Lão mà biết ta làm cho lão đui mắt thì lão bóp chết ta lúc nào không biết. Hai người đối diện nhau lẳng lặng hồi lâu. Bỗng Vi tiểu Bảo từ từ cất bước rất khẽ chuyễn ra phía ngoài cửa. Gã hồi hộp chú ý coi để chờ xem hễ thấy Hải lão công lộ vẽ bất thiện là lập tức chạy vọt ra ngoài và quyết ý chuồn khỏi hoàng cung không bao giờ trở lại nữa. Bỗng nghe Hải lão công hỏi:

-Từ nay ngươi đừng dùng phép đại cầm nã thủ tỹ đấu với Hoàng thượng. Ngươi có học nữa cũng đều là phép phân cân thác cốt khiến cho người ta trật khớp, bông gân, thì dùng để đối phó với hoàng thượng thế nào được. Vi Tiểu bảo đáp;

-Công công nói phải lắm! Hải lão công nói:

-Bửa nay ta dạy ngươi một môn công phu gọi là Đại từ đại bi thiên phật thủ. Vi Tiểu Bảo nói:

-Tên môn này rất kỳ quái! Tiểu tử chỉ nghe nói đến Đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn Quan thế âm bố tát. Hải lão công hỏi:

-Ngươi đã được coi đức Quan thế âm bao giờ chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Thiên thủ quan âm ư? Tiểu tử trông thấy rồi. Trên mình đức quan thế âm bồ tát mọc rất nhiều tay. Mỗi bàn tay cầm một thứ chứ không giống nhau. Tay thì cầm bình nước, tay thì cầm cành cây. Lại có tay cầm giỏ, cầm nhạc, trông hay đáo để. Hải lão công hỏi:

-Ngươi coi thấy tượng Thiên thủ Quan âm ở trong chùa Dương Châu phải không? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi lại:

-Trong chùa Dương Châu nào?,,, Gã tưởng chừng Hải lão công biết rõ tông tích mình ỡ Dương Châu, toan chạy vọt ra cửa. Bỗng nghe Hải lão công lại hỏi:

-Ngươi ở Dương Châu đến hoàng cung từ ngày lên 6 lên 7 thì phải. Lúc nhỏ tuổi ngó thấy tượng Bồ tát mà bây giờ còn nhớ được ư? Vi Tiểu Bảo thở phào một cái nghĩ bụng:

-Té ra Tiểu Quế Tử cũng là người ở Dương Châu. Chuyện trùng hợp kễ ra cũng kỳ. Gã vội đáp: Từ ngày 7 tuổi, tượng đức Quan âm bồ tát, tiểu tử chỉ nhớ được rất nhiều tay, còn ngoài ra quên hết cả. Hải lão công "ồ" một tiếng rồi hỏi:

-Ngươi phát rét ư? Sao không lấy nhiều thêm áo mà mặc? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử không rét. Hải lão công hỏi:

-Sao ta nghe giọng nói của ngươi hơi run? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử vừa gặp một cơn gió lạnh phát rét, nhưng bây giờ thì hết rồi. Hải lão công nói:

-Bên cửa gió lạnh, ngươi vào đi thôi. Vi Tiểu Bảo "dạ" một tiếng đi vào mấy bước nhưng không dám đến gần bên Hải lão công. Hải lão công nói:

-Đại từ đại bi Thiên diệp thủ là công phu nhà Phật, hễ động thủ là kềm chế đối phương nhưng không giết người. Thật là môn võ nhân từ nhất thiên hạ. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

-Môn công phu này mà không đã thương đối phương thì có động thủ với Hoàng thượng cũng không hề gì. Thật là hay quá. Hải lão công nói:

-Có điều môn này rất khó học. Cả thẩy gồm ngàn chiêu. Nếu trí nhớ của ngươi cường kiện thì mỗi ngày học được mười ba chiêu và ba tháng là xong hết. Vi Tiểu Bảo nói:

-Vậy tiểu tử ráng luyện cho thành công. Hải lão công nói:

-Ngươi hãy lại gần đây. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi tiến lại vài bước, nhưng vẫn đứng cách Hải lão công mấy thước, Hải lão công hỏi:

-Ngươi sợ ta ăn thịt hay sao mà không dám đến gần? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Thịt tiểu tử đắng lắm không ăn được. Hải lão công đột nhiên vung tay trái đánh ra. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, tránh qua mé hữu, bỗng sau lưng gã bật lên hai tiếng "cách, cách ". Gã đã bị Hải lão công đánh trúng phải quỳ ngay xuống đất không nhút nhích được. Vi Tiểu Bảo cực kỳ kinh hãi la thầm:

-Hỏng hết rồi! Phen này...Chắc chết về tay lão. Hải lão công nói:

-Đây là chiêu thứ nhất của công phu "Đại từ đại bi Thiên diệp thủ" tên gọi "Nam hải lễ phật". Trên lưng ngươi bị đánh trúng hai nơi huyệt đạo là huyệt Thiên tôn và huyệt Chí đường. Ngươi nhớ kỹ lấy. Lão nói rồi vươn tay ra ấn vào hai nơi huyệt đạo ở sau lưng Vi Tiểu bảo. Vi Tiểu Bảo định thần lại, từ từ đứng lên, nghĩ bụng:

-Té ra lão con rùa dạy võ công cho mình. Lão làm mình phải một phen bở vía. Hôm ấy Hải lão công dạy Vi Tiểu Bảo được có ba chiêu, rồi nói:

-Ngày đầu tiên bao giờ cũng khó khăn hơn. Từ nay trở đi nếu ngươi cố công rèn luyện thì rồi đây sẽ mau lẹ hơn. Hôm sau Vi Tiểu Bảo không đi đánh bạc nữa, gã đến ngay căn nhà nhỏ chờ vua Khang Hy tới để tỹ võ. Gã biết những thứ điểm tâm bày ra trên bàn là để cho Hoàng thượng dùng nên không dám ăn vụng nữa. Gã đợi đến quá nữa giờ mà vẫn chưa thấy Hoàng thượng tới thì nghĩ thầm:

-Phải rồi! Ngài tỹ võ với mình chẳng thấy thú gì nên không tới nữa. Gã liền đi tới ngự thư phòng thì thấy vua Khang Hy đang đưa chân đá một cái ghế da. Long nhan ra chiều tức giận, miệng không ngớt la:

- Đá chết mi! Đá chết mi! Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

-Phải chăng Hoàng thượng đang luyện môn Thích thoái công phu? Gã không dám tiến vào kinh động, thỏng tay đứng yên một bên. Vua Khang Hy đá ghế một lúc, ngững đầu nhìn lên thấy Vi Tiểu Bảo thì mặt rồng hớn hở nói:

-Ta đang buồn quá, ngươi tới dỡn cho vui. Vi Tiểu Bảo nói ngay:

-Hải lão công mới dạy ta một môn võ khác kêu bằng Đại từ đại bi Thiên diệp thủ. Môn này lợi hại hơn Đại cầm nã thủ nhiều. Lão còn bảo ta học hết môn này thì ngươi không địch nổi. Vua Khang Hy hỏi:

-Công phu gì vậy? Ngươi xử thử cho ta coi. Vi Tiểu bảo nói:

-Được rồi! Gã liền bắt đầu thi triển chiêu thức "Nam hải lễ phật" "Như ngưu phụ trọng", "Kim ngọc ngõa lịch", "Hoàn tố tệ bạch", "Nhân mệnh hô hấp" cả thảy năm chiêu đánh vào bả vai, ngực bên trái, đùi bên phải và cổ họng năm chổ huyệt đạo trên người vua Khang Hy. Chiêu nào gã cũng chỉ dùng ngón tay khẽ quẹt vào. Môn Đại từ đại bi Thiên diệp thủ biến hóa rất tinh vi, quả nhiên khác xa với Đại cầm nã thủ. Vua Khang Hy không kịp phòng ngừa, chẳng tránh được chiêu nào. Vi Tiểu Bảo ra tay rất nhẹ, dĩ nhiên không đánh cho nhà vua phải đau đớn. Nếu tỹ

đấu thực sự thì chỉ một chiêu cũng đũ làm cho ngài bị thương. Vua Khang Hy "ồ" một tiếng rồi nói:

-Môn võ này quả nhiên tuyệt diệu! Sáng mai ngươi lại tới đây, ta đi mời sư phụ dạy môn thượng thừa để tỹ đấu với ngươi. Vi Tiểu Bảo nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Gã về nhà đem hết những lời của vua Khang Hy kễ lại cho Hải lão công nghe. Hải lão công nói;

-Không hiểu sư phụ ngài sẽ dạy môn gì? Bửa nay ngươi hãy học thêm mấy chiêu Thiên diệp thủ nữa. Thế rồi lão dạy Vi Tiểu bảo sáu chiêu mới là "Kinh lý quan ảnh", "Thủy trung tróc nguyệt", "Phù vân khứ lại", "Thủy bào xuất mộc", "Mộng lý minh minh", "Giác hậu không không". Sáu chiêu này đều là những chiêu số cao thâm rất mực, biến ảo khôn lường, nhiều hư thức mà ít thực chiêu. Vi Tiểu Bảo chỉ cố gắng nhớ lấy chiêu thức còn chổ ảo diệu bên trong thì trong lúc nhất thời gã chưa hiễu hết được. Hôm sau Vi Tiểu Bảo đến ngự thư phòng thì thấy bốn tên thị vệ đứng gát ở ngoài cửa. Gã còn đang ngần ngừ thì một tên thị vệ cười hỏi:

-Phải chăng các hạ là Quế công công? Đức Hoàng thượng phán bảo hễ thấy công công đến thì mời vào ngay. Vi Tiểu Bảo sửng sốt hỏi:

-Quế công công nào vậy? Nhưng rồi gã nghĩ ra ngay. Quế công công chắc là lão gia rồi. Tên thị vệ này biết lão gia là người thân tín của Hoàng thượng nên ăn nói lịch sự. Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy rồi gật đầu mĩm cười nói:

-May lắm! May lắm! Không hiễu bốn vị quý tính là gì? Gã ở trong cung một thời gian khá lâu nên cách ăn nói theo kiểu Bắc Kinh đã học được đến tám chín phần. Tuy gã nói chưa trúng chữ cả mười nhưng đã thuộc làu. Bốn tên thị vệ xưng danh rồi, Vi Tiểu Bảo còn nói mấy câu khách sáo. Một tên thị vệ cười nói:

-Mời các hạ vào lẹ đi. Đức Hoàng thượng đã hỏi tới các hạ mấy lần rồi đó. Vi Tiểu Bảo tiến vào thư phòng. Vua Khang Hy đang ngồi trên ghế nhãy lên cười hỏi:

-Năm chiêu của ngươi bửa qua, ta đã được sư phụ dạy cách phá giải rồi. Bây giờ chúng ta thử dượt lại coi. Vi Tiểu Bảo gạt đi:

-Sư phụ ngươi bảo phá được là phá được, bất tất phải thử thách nữa. Vua Khang Hy không chịu nói:

-Sao lại không thử? Thế nào cũng phải thử coi mới được. Ngươi hãy đến tỹ võ sãnh của chúng ta trước đi, nhưng phải khéo đừng để người ngoài biết. Ta sẽ đến đó sau. Vi Tiểu Bảo gật đầu rồi đi thẳng tới căn phòng nhỏ. Vua Khang Hy vừa mới học được chiêu thức mới, ngài nóng lòng muốn thử thách nên chỉ trong khoảnh khắc cũng tới nơi ngay. Hai người bắt đầu động thủ. Quả nhiên vua Khang Hy thi triển thủ pháp tuyệt diệu phá giải được năm chiêu của Vi Tiểu Bảo hôm trước. Vi Tiểu Bảo thấy những chiêu số của nhà vua rất cao minh thì trong lòng kính phục vô cùng. Gã hỏi:

-Công phu của ngươi đó kêu bằng gì? Vua Khang Hy đáp:

-Cái đó là Bát quái du long chưởng, sư phụ ta còn bảo: Đại từ đại bi thiên diệp thủ của ngươi có cả ngàn chiêu, thật là nhiều quá. Còn Bát quái du long chưởng chỉ có tám lần tám là 64 chiêu,

nhưng nó quanh đi quẩn lại, biến hóa khôn lường đũ để đối phó với ngàn thức Thiên diệp thủ của ngươi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Nhưng trong hao môn này, môn nào lợi hại hơn? Vua Khang Hy đáp:

-Ta cũng đã đưa vấn đề này ra hỏi sư phụ thì người nói: Cả hai môn đều là những quyền pháp, chưởng pháp vào bậc thượng thặng, khó mà so bì được hơn kém. Ai công lực cao thâm, thi triển chiêu thức xảo diệu là người đó thắng. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói:

-Có thế tỹ đấu mới thú. Chứ nếu ngươi thắng mãi, ta thua hoài hay ngược lại thì còn cố học làm gì nữa. Vua Khang Hy nói:

-Ngươi khỏi lo điều đó. Vi Tiểu Bảo nói:

-Hôm qua ta học được sáu chiêu mới. Bây giờ lại thử coi. Chàng liền thi triển sáu chiêu: "Kính lý quan ảnh", "Thây trung trúc nguyệt", ""Phù vân khứ lai", "Thủy bào xuất mộc", "Mộng lý minh minh", "Giác hậu không không". Vua Khang Hy không biết cách chế ngự liền bị Vi Tiểu Bảo đánh trúng mười mấy chổ. Tuy nhà vua còn nhỏ tuổi nhưng chí khí cương nghị. Ngài bị thua mà không nóng nảy, gật đầu khen:

-Sáu chiêu này của ngươi thật là tuyệt diệu! Để ta đi hỏi cách phá giải. Vi Tiểu Bảo về thuật chuyện nhà vua luyện Bát quái du long chưởng cho Hải lão công nghe. Hải lão công gật đầu nói:

-Môn Thiên diệp thủ của phái Thiếu Lâm ta chỉ có Bát quái du long chưởng của phái Võ Đương là chống lại được. Ngươi mà đũ thông minh thì sao không học lấy những chiêu thức của Hoàng thượng? Nhưng Hoàng thượng không giảng kỹ cho ngươi nghe, ngươi coi rồi cũng khó lòng mà nhớ được. Vi Tiểu Bảo xuất thân ở nơi ty tiện, bình sinh gã chỉ trông cậy vào đầu óc thông minh linh mẫn của mình. Hải lão công nói có ý cho gã không đũ thông minh là chạm đến lòng tự ái của gã. Gã tức mình tự nhủ:

-Lão con rùa này bảo ta không đũ thông minh thì ta nhất định phải nhớ lấy chưởng pháp của nhà vua mà học cho đũ. Từ hôm ấy, hàng ngày Vi Tiểu bảo tỹ võ với vua Khang Hy, gã hỏi kỹ về chưởng pháp của nhà vua, nhưng tuyệt không lộ ra là có ý muốn học chưởng pháp đó. Vua Khang Hy cũng không có ý dấu diếm, Tiểu Bảo hỏi câu gì mà ngài biết là đều nói cho gã nghe hết. Võ công của hai người dần dần đi tới chổ cao thâm. Lúc chiết giải chỉ tỹ thí thủ pháp và chứng nghệm chiêu thức chứ không bẽ đầu đè cổ vật lộn như trước nữa. Vi Tiểu Bảo không cần dè đặt úy kỵ gì nữa. Mấy tháng sau, Vi Tiểu Bảo học hết ngàn chiêu thức Thiên diệp thủ, còn vua Khang Hy học môn Bát quái du long chưởng thành tựu mau chóng hơn gã đến quá một tháng. Hai người lúc tỹ đấu vận dụng chiêu thức quanh đi quẩn lại đến ngàn thủ pháp. Mỗi ngày hai người cùng nẩy ra những biến hóa mới mẻ, nên cuộc đấu càng thêm hào hứng. Vua Khang Hy và Vi Tiểu Bảo đều là những nhân vật thông minh bậc nhất, thêm vào sư phụ của hai người cũng là cao nhân đương thời nên cuộc rèn luyện võ công mới quá nữa năm đã tiến bộ khác thường. Trong mấy tháng ngay vua Khang Hy ngoài lúc tỹ võ với Vi Tiểu Bảo lại đưa gã vào thư phòng đọc sách cho có bạn. Bọn thị vệ, thái giám trong hoàng cung đều biết rõ Tiểu Quế Tử (tức Vi Tiểu Bảo) tuy chỉ là một tên tiểu thái giám nhưng được đức Hoàng thượng thương yêu rất mực nên đều đem lòng kính nể. Khi bọn chúng gặp gã, chẳng ai dám hô thẳng cái tên Tiểu Quế Tử, mà xưng hô gã một điều Quế công công, hai điều là Quế công công ra chiều rất cung kính và tỏ vẽ thân mật. Vi Tiểu Bảo muốn lấy lòng Hải lão công nên hàng ngày ra vào ngự thư phòng bao giờ cũng nghĩ tới chuyện đánh cấp pho Tứ Thập Nhị chân kinh đem về cho lão,

nhưng gã tìm tới tìm lui thủy chung vẫn chẳng thấy pho sách đó ở đâu. Mấy tháng nay Hải lão công ngoài việc dạy võ cho Vi Tiểu Bảo, mỗi ngày lại bắt gã nhìn nhận hai chữ "chân" và "kinh" còn ba chữ "Tứ Thập Nhị" gã đã biết rồi. Vi Tiểu Bảo lưu ý tìm kiếm trên các giá sách trong ngự thư phòng, tuy gã không thấy nhưng cũng không dám nhắc nhở với vua Khang Hy. Một hôm gã luyện võ với nhà vua xong, bỗng nghe Hoàng thượng mặt rồng nghiêm nghị khẻ bảo gã:

-Này Tiểu Quế Tử! Sáng mai chúng ta phải làm một việc lớn. Vậy ngươi hãy đến ngự thư phòng sớm hơn chờ ta. Vi Tiểu Bảo chỉ dạ một tiếng rồi đứng yên. Gã biết ông vua nhỏ tuổi này không ưa nhiều lời. Ngài đã không nói là việc gì, gã cũng không dám hỏi nữa. Vi Tiểu Bảo cáo từ vua Khang Hy ra về. Sáng sớm hôm sau, gã nhớ lời hoàng thượng liền đến ngay ngự thư phòng thì đã thấy nhà vua ở đó rồi. Vua Khang Hy khẽ hỏi:

-Ta bảo ngươi làm việc này, liệu ngươi có đũ gan dạ không? Vi Tiểu Bảo đáp bằng một giọng nghiêm trang:

-Chúa thượng đã truyền dạy, tiểu tử còn sợ gì nữa? Vua Khang Hy nói:

-Chuyện này không phải tầm thường. Nếu làm không ổn thì cả ta lẫn ngươi cũng lo mất mạng! Vi Tiểu Bảo kinh hãi nói:

-Nhiều lắm tiểu tử uổng mạng là cùng. Chúa thượng đã là Hoàng đế thì còn ai dám chạm đến long thể? Vua Khang Hy nói:

-Ngao Bái là một đứa ngang ngược vô lễ, trong bụng có ý mưu đồ bất chính. Bửa nay ta muốn bắt hắn, ngươi có dám hành động không? Vi Tiểu bảo từ ngày ở trong cung, ngoài việc luyện võ với nhà vua, rất ít khi được tinh nghịch đùa giởn, thời gian mấy tháng trời mỗi ngày thêm dài đăng đẳng. Thậm chí không có thời giờ để đánh bạc nữa, trong lòng gã đang phiền muộn, nghe chuyện bắt Ngao Bái rất đổi mừng vui, vội đáp;

-Hay quá! Hay quá! Tiểu tử đã nói nếu hai ta hợp lực có thể đấu với hắn, cho dù hắn là dũng sĩ số một ở Mãn Châu. Võ công chúng ta đều luyện đến trình độ kha khá, quyết không sợ hắn. Vua Khang Hy lắc đầu nói:

-Ta làm hoàng đế không thể tự mình ra tay được mà Ngao Bái là một vị đại thần kiêm việc thống lãnh đội thị vệ. Đoàn thị vệ ở trong cung đều là những người tâm phúc rất thân tín với hắn. Hắn mà biết ta định bắt hắn, tất hắn tạo phản tức khắc. Đồng thời bọn thị vệ cũng động thủ thì tính mệnh hai ta tất không toàn. Cả Thái Hoàng, Thái Hậu, Hoàng Thái Hậu cũng bị tai nạn, nên ta nói việc này nguy hiểm vô cùng. Vi Tiểu Bảo vổ ngực đáp:

-Vậy tiểu tử đứng ngoài cửa cung chờ hắn, thừa lúc hắn ra không kịp đề phòng, tiểu tử phóng dao đâm hắn chết tươi. Dù tiểu tử không đâm chết được, hắn cũng biết đó là ý kiến của Hoàng thượng. Vua Khang Hy nói:

-Võ công của thằng cha này rất ghê gớm, mà ngươi lại còn nhỏ tuổi, khó lòng đâm nổi hắn. Huống chi ngoài cửa cung có rất nhiều thị vệ tuần tiểu, ngươi khó mà đến gần hắn được. Dù cho vạn nhất ngươi có đâm chết được Ngao Bái thì e rằng chính ngươi cũng bị bọn thị vệ hạ sát. Vậy ta phải tính kế hoạch khác mới được. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng, rồi đứng chờ lệnh vua. Vua Khang Hy lại nói;

-Lát nữa ta kêu hắn vào tâu việc. Bây giờ hãy truyền cho bọn tiểu thái giám đứng chờ trước ở

đây. Ngươi cứ thấy ta liệng chung trà làm hiệu là nhãy xổ vào kiềm chế huyệt đạo hắn. Đồng thời mười mấy tên tiểu thái giám cũng xông vào níu tay kéo chân khiến hắn không thi triển võ công được. Nếu bọn ngươi không thành công thì ta sẽ trợ lực. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Kế ấy thật tuyệt diệu! Chúa thượng có dao gâm không? Vụ này phải hạ thủ cho bằng được. Nếu bắt không được thì tiểu tử phải dùng dao đâm chết hắn mới xong. Vua Khang Hy gật đầu móc trong ống ủng ra hai lưỡi đao trủy thủ, nhà vua giao cho Vi Tiểu Bảo một lưởi, còn một lưởi thì xỏ lại vào trong ống ủng như cũ. Vi Tiểu Bảo nói:

-Xin Chúa thượng yên tâm. Vua Khang Hy nói:

-Ngươi đi kêu mười hai tên tiểu thái giám đến đây. Vi Tiểu Bảo vâng lời đi ngay. Bọn tiểu thái giám đã luyện đô vật ở phòng Bố khố mấy tháng nay, tuy võ công của chúng chưa có gì, nhưng bản lãnh kéo tay níu chân thì đều đã thành thuộc. Vi Tiểu bảo ngó mười hai tên tiểu thái giám nói:

-Các ngươi đã luyện võ được mấy tháng, trẫm không hiểu có tiến bộ gì không? Lát nữa có một vị đại quan vào đây. Y là một tay hão thủ đô vật ở trong triều. Trẫm để y thử công phu của các ngươi. Khi nào các ngươi thấy ta liệng chung trà xuống đất thì lập tức xông lại thừa cơ viên quan đó không kịp đề phòng mà xúm vào vật y. Mười hai tên đánh một người thì phải vật y ngã xuống và kiềm chế không để y nhúc nhích thì ta sẽ trọng thưởng. Nhà vua nói rồi rút ngăn kéo bàn sách lấy ra 12 thoi bạc, mỗi thoi nặng 50 lượng. Đoạn nhà vua nói tiếp:

-Hễ thắng y thì mỗi tên được thưởng một thoi. Còn bại thì trẫm chặc hết 12 cái đầu, để làm gì những tên vô dụng? Hai câu sau cùng nhà vua nói bằng một giọng rất nghiêm khắc.

Hồi 17 - Tiểu Anh Hùng Cứu Giá Bắt Cường Thần

Mười hai tên tiểu thái giám quỳ rạp xuống tâu:

-Dĩ nhiên bọn nô tài phải vì Hoàng thượng mà ra sức. Vua Khang Hy mĩm cười phán:

-Vậy cứ thế mà làm! Trẫm muốn khảo sát các ngươi xem tên nào gắng công học tập, tên nào lười biếng. Các ngươi đứng dậy đi! Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm kính phục tự nghĩ:

-Nhà vua không lộ chút gì trước mặt bọn tiểu thái giám là có ý phòng ngừa lũ tiểu quỷ này khỏi hồi hộp để lộ âm mưu khi gặp Ngao Bái. Bọn tiểu thái giám đứng lên rồi, vua Khang Hy mở cuốn sách ra coi, Vi Tiểu Bảo thấy ngài nhỏ nhẹ ngâm nga. Thanh âm không hồi hộp, tay không run rẩy. Trước việc tày đình nhà vua vẫn trấn tĩnh như thường. Còn gã lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi. Gã tự mắng thầm:

-Vi Tiểu Bảo! Thế là mi so với Tiểu Huyền Tử chẳng những võ công thua kém mà cả định lực cũng không bằng hắn. Rồi gã tự nhủ:

-Hắn làm Hoàng đế dĩ nhiên lớn mật hơn ta. Giả tỷ ta làm Hoàng đế hẳn còn mạnh dạn hơn hắn nhiều. Nhưng trong lòng gã vẫn ngấm ngầm tự biết là mình nghĩ như vậy chẳng qua để tự che dấu cái dỡ của mình mà thôi. Sau một lúc lâu, ngoài cửa có tiếng giày đi lẹp kẹp. Một tên thị vệ hô:

-Ngao thiếu bảo yết giá, bái chúc Chúa thượng vạn an. Vua Khang Hy phán:

-Ngao thiếu bảo! Khanh hãy vào đây! Ngao Bái vén rèm cửa bước vào, quỳ xuống dập đầu. Vua Khang Hy cười hỏi:

-Ngao thiếu bảo! Khanh đến vừa đúng lúc. Mười hai tên tiểu thái giám của trẫm đây đang luyện đô vật. Trẫm nghe nói khanh là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu. Vậy khanh chỉ điểm cho chúng được chăng? Ngao Bái tủm tỉm cười tâu:

-Chúa thượng đã cao hứng, kẻ vi thần xin ra sức. Vua Khang Hy tươi cười bảo Vi Tiểu Bảo:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi ra truyền cho bọn thị vệ ở ngoài đi nghĩ ngơi. Nếu trẫm không tuyên triệu thì khỏi phải vào chầu hầu. Nhà vua lại mĩm cười nheo mắt nhìn Ngao Bái. Ngao Bái cười khanh khách. Vi Tiểu bảo chạy ra ngoài hạ lệnh cho bọn thị vệ rút lui. Vua Khang Hy khẽ nói:

-Ngao thiếu bảo! Khanh khuyên trẫm đừng đọc sách của người Hán, trẫm nghĩ lại thì lời khanh rất đúng. Chúng ta ở thư phòng này chơi trò đô vật hay hơn. Có điều đừng để người ngoài biết, e rằng sẽ đến tai Hoàng thái hậu, thì ngài bắt trẫm phải đọc sách. Ngao Bái cả mừng tâu ngay:

-Chúa thượng nói đúng lắm! Đúng lắm! Mình đọc sách của người Hán thì được ích gì? Vi Tiểu Bảo trở vào thư phòng tâu:

-Bọn thị vệ đa tạ hồng ân. Chúng rút lui cả rồi. Vua Khang Hy cười nói:

-Hay lắm! Bây giờ chúng mình chơi với nhau. Bọn tiểu thái giám kia! Các ngươi mười hai tên

chia làm sáu đội, vật nhau đi cho trẫm coi. Mười hai tên tiểu thái giám nai nịt gọn gàng, xắn tay áo lên chia thành sáu cặp mà vật lộn nhau. Ngao Bái đứng coi cười hề hề. Hắn thấy bọn tiểu thái giám võ công quá tầm thường thì vừa cười vừa lắc đầu. Vua Khang Hy cầm chung trà uống một hớp rồi cười nói:

-Ngao thiếu bảo! Bọn con nít này bản lãnh có ra gì không? Ngao Bái cười tâu:

-Coi cũng tạm được. Vua Khang Hy cười nói:

-Bọn chúng tỹ thí với khanh thì dĩ nhiên không vào đâu. Nhà vua vừa nói vừa nghiêng mình, buông tay ra. Chung trà rớt xuống đất đánh "choang" một tiếng. Miệng bỗng la lên:

-Úi chao! Ngao Bái sửng sốt hỏi:

-Chúa thượng!.... Hắn vừa hô được hai chữ thì mười hai tên tiểu thái giám đã xông lại vặn tay kéo chân ôm lưng đấm ngực, đồng thời tấn công. Vua Khang Hy cười ha hả phán:

-Ngao thiếu bảo! Hãy coi chừng. Ngao Bái vẫn chẳng hiểu gì, cho là ông vua con nít muốn thử sức bọn tiểu thái giám. Hắn được trời cho sức mạnh như thần, gạt hai tay một cái. Bốn tiểu thái giám ngã ngữa người ra. Đó là hắn không dám dùng sức mạnh quá sợ làm bọn chúng bị thương. Chân trái hắn quét ngang cái nữa, lại hai tên nữa té xuống. Kỳ dư, bọn tiểu thái giám nhớ lời hoàng thượng đã phán bảo, nếu mười hai tên mà thua sẽ chặc đầu hết. Chúng liền hết sức bình sinh ôm chặc lấy lưng Ngao Bái. Vi Tiểu Bảo đã lượn đến sau Ngao bái, hết sức phóng quyền đấm vào huyệt y xá của họ Ngao. Nếu là một võ sư tầm thường mà bị thoi quyền này tất phải ngất xỉu, nhưng Ngao Bái tư chất phi thường, võ nghệ cao thâm, hắn chỉ thấy huyệt đạo tê chồn, nhưng cũng giật mình kinh hãi, tự hỏi:

-Không biết có tay cao thủ nào ở đâu đến? Hắn vội vung tay khẽ quét ngang đẩy ba tên tiểu thái giám ra rồi xoay mình lại. Ngao Bái thấy trước ngực đau nhói lên. Hắn lại trúng chỉ của Vi Tiểu Bảo. Bây giờ Ngao Bái mới biết người đánh lén mình lại chính là tên tiểu thái giám kề cận bên mình Hoàng đế thì ngấm ngầm phát giác ra có điều chi bất ổn. Nhưng hắn vẫn chưa tin là Hoàng đế sai bọn con nít này bắt mình. Ngao Bái vươn tay trái chụp xuống vai bên phải Vi Tiểu bảo. Vi Tiểu Bảo hạ thấp vai xuống. Tay trái phóng chưởng, tay mặt phóng chỉ đồng thời tấn công. Vi Tiểu Bảo thi triển chiêu "Giác hậu không không". Tay trái gã khoa lên mấy cái trước mặt Ngao Bái. Ngao Bái vừa cúi đầu xuống bỗng nghe đánh "binh" một tiếng. Ngực hắn bị trúng một cước. Nhưng Vi Tiểu bảo cũng rú lên một tiếng;

-Ôi chao! Nguyên chân gã đá trúng ngực Ngao Bái mà chẳng khác gì đá vào tường gạch, đau đớn vô cùng. Ngao Bái thấy Vi Tiểu Bảo ra toàn những đòn độc hiễm thì vừa kinh hãi vừa tức giận mà phải ra sức chiến đấu. Trong lúc hoang mang hắn không kịp nghĩ tới hoàng đế có dụng ý gì, chỉ mong đẩy lui bọn tiểu thái giám và như vậy trước hết phải thâu thập cho xong Vi Tiểu Bảo. Nhưng bọn tiểu thái giám, kẽ ôm lưng người kéo chân, thoát được mấy tên này thì những tên kia xông vào tấn công liên tiếp. Vua Khang Hy vỗ tay cười nói:

-Ngao thiếu bảo! Coi chừng! Không khéo thì thua bọn chúng đấy. Ngao Bái hết sức vung quyền toan đập xuống đỉnh đầu Vi Tiểu Bảo nghe nhà vua nói vậy thì nghĩ bụng:

-Té ra ông vua con này chỉ muốn giởn chơi. Sao mình lại chấp với lũ con nít? Cánh tay hắn trệch đi một chút, kình lực cũng giảm một phần. Thoi quyền đập xuống vai Vi Tiểu Bảo chỉ sử

có ba thành công lực. Nhưng Ngao Bái thần dũng phi thường! Ngày ở ngoài chiến trường giao phong với quân nhà Minh, hắn quơ hai tay nắm lấy quân địch liệng ra tứ phía. Hắn xông xáo trong trận nhanh như gió, không ai ngăn cản nổi. Vi Tiểu Bảo bất quá mới học võ công được mấy tháng, lại còn là đứa con nít. Tuy gã được bọn tiểu thái giám giúp sức nhưng bắt thế nào nổi Ngao Bái? Vi Tiểu Bảo bị trúng thoi quyền loạng choạng người đi cơ hồ muốn té. Gã liền huých khuỷu tay trúng vào mắt đối phương. Ngao Bái tức giận gầm lên một tiếng. Hắn vươn tay ra chụp được cổ Vi Tiểu Bảo. Vua Khang Hy thấy thế nguy liền rút dao trủy thủ đâm vào sau lưng Ngao Bái. Ngao Bái la to một tiếng. Bây giờ hắn mới hết hoài nghi, biết rằng nhà vua muốn giết mình, liền xách Vi Tiểu Bảo lên hết sức liệng mạnh ra. Đoạn hắn quay lại vung quyền đánh nhà vua. Lúc này Ngao Bái khác nào như con cọp điên khùng, quyền phát ra lực đạo khủng khiếp. Vua Khang Hy né mình tránh khỏi. Ngao Bái chụp hai tên tiểu thái giám dập hai cái đầu vào nhau khiến chúng vỡ tan sọ ngay tức khắc. Tiếp theo Ngao Bái lại phóng quyền bằng tay trái đánh vào trước ngực một tên tiểu thái giám. Còn chân phải đá liên hồi hất bổng tên tiểu thái giám vào tường. Một tên bị gãy xương chưa kịp rú lên tiếng nào đã chết uổng mạng. Tiếp theo hắn tung chân trái đá một tên tiểu thái giám đang ôm lưng hắn trúng vào bụng. Lập tức gã này tan nát ruột gan. Mới trong khoảnh khắc, Ngao Bái đã giết chết tám tên tiểu thái giám, còn bốn tên khiếp quá đứng ngẫn người ra không biết làm thế nào? Vi Tiểu Bảo rút trủy thủ cầm tay nhãy xổ vào đâm Ngao Bái. Ngao Bái vung quyền bên trái đấm ra. Vi tiểu bảo vừa thấy luồng kình phong tạt vào mặt đã cảm thấy hơi thở không thông. Gã vung lưởi trủy thủ đâm vào cánh tay đối phương. Ngao Bái không né tránh. "Sột" một tiếng! Lưởi trủy thủ đâm trúng tay hắn, nhưng thoi quyền của hắn cũng đánh trúng vai bên trái Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo khộng tự chủ được bị bắn tung qua án sách rớt xuống lò hương làm cho tro than bay bụi tứ tung. Vua Khang Hy thủy chung vẫn bình tĩnh. Ngài sử Bát quái du long chưởng chiến đấu với Ngao Bái. Chưởng pháp này tuy ảo diệu nhưng gặp phải tay thần dũng như Ngao Bái cũng chẳng ăn thua gì mấy. Ngao Bái bị nhà vua đánh trúng hai chưởng mà chẳng ăn thua gì. Hắn phóng chân đá trúng đùi nhà vua. Vua Khang Hy đứng không vững ngã chúi về phía trước. Ngao Bái hô lên:

-Chuyến này thì chết hết! Hắn vung song quyền đồng thời đánh xuống đầu nhà vua. Vua Khang Hy trăn mình đi lăn vào gầm án sách. Ngao Bái vung chân trái đá đổ án sách. Còn chân phải theo thế liên hoàn toan đá vào mình nhà vua thì đột nhiên có cát tung bay. Hai mắt hắn đều bị tro hất vào. Nguyên Vi Tiểu Bảo thấy tình thế nguy cấp liền bốc nắm tro trong lò hương liệng vào Ngao Bái. Tro tàn hương rất nhỏ khiến cho Ngao Bái không mở mắt được, hắn đưa tay lên dụi hoài. Vi Tiểu Bảo gắng sức bưng lò hương bằng đồng, hai tay đập xuống đầu Ngao Bái. Lò hương này đúc từ đời nhà Đường nặng gần trăm cân. Ngao Bái mắt chẳng nhìn thấy vật gì nên không né tránh kịp. Choang một tiếng! Lò hương đập trúng đỉnh đầu Ngao Bái. Ngao Bái loạng choạng người đi rồi té lăn xuống đất ngất xĩu. Vi Tiểu Bảo nhìn lại thì lò hương bị bể mà đầu của Ngao Bái còn nguyên, gã không khỏi khủng khiếp. Vua Khang Hy cả mừng reo lên:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi giỏi thiệt! Nhà vua đã chuẩn bị sẳn nắm dây gân bò để trong ngăn kéo. Bây giờ ngài liền lấy ra trói chân tay Ngao Bái lại. Lát sau Ngao Bái hồi tỉnh kêu lên:

-Hạ thần là kẽ trung lương lại không phạm tội mà chúa thượng nở âm mưu hãm hại. Hạ thần chết đi cũng không tâm phục. Vi Tiểu Bảo quát:

-Ngươi âm mưu bất chính, làm điều phản loạn, đeo dao vào ngay thư phòng kín yết giá, tội đáng nuôn thác còn cãi chi nữa? Ngao Bái la lên:

-Ta chẳng đeo đao kiếm chi hết. Vi Tiểu Bảo lại thét lên:

-Hiển nhiên ngươi cầm hai lưỡi đao, trên lưng một lưỡi, cánh tay một lưỡi mà ngươi còn cãi chối ư? Vi Tiểu Bảo mồm năm miệng mười, Ngao Bái tình ngay lý gian, dù trăm miệng cũng khôn bề giải thích. Huống chi trên lưng gã lại bị một lưỡi dao cắm phập vào, dù không đến nổi trí mạng nhưng thương tích khá nặng. Lúc nảy hắn vừa tức giận vừa hãi hùng chỉ còn đường la hét om sòm. Vua Khang Hy thấy mười hai tên tiểu thái giám bị giết mất tám chỉ còn lại bốn tên liền phán bảo:

-Chính mắt các ngươi đã trông thấy Ngao Bái làm điều phạm thượng, hành vi phản loạn toan sát hại trẫm. Bốn tên tiểu thái giám hãy còn khủng khiếp, mặt mũi xám xanh. Chỉ có một tên lên tiếng:

-Dạ dạ.!.... Còn ba tên kia không thốt được câu nào. Vua Khang Hy lại nói:

-Các ngươi hãy vâng chỉ đi tuyên triệu Khang thân vương Kiệt Thư và Sách Ngạch Đồ vào ngay. Những chuyện vừa xãy ra nhất nhất không được tiết lộ. Nếu các ngươi hở mội thì hãy coi chừng cái đầu trên cổ. Bốn tên tiểu thái giám vâng dạ đi ngay. Ngao Bái lại la lên:

-Hạ thần bị nổi oan ức này, chết cũng không nhắm mắt. Chúa thượng ơi! Chúa thượng ra tay hạ sát Cố mệnh đại thần, đức tiên đế có hay tất chẳng dung tha. Vua Khang Hy sa sầm nét mặt nói:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi phải làm cách nào đừng để hắn nói càn nói rỡ hoài. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi tiến lại đưa tay trái lên bóp mũi Ngao Bái. Ngao Bái há miệng ra thở. Vi Tiểu Bảo dùng tay phải rút lưỡi dao trủy thủ ở sau lưng Ngao bái ra rồi cắm cả hai lưỡi dao trên án sách. Vua Khang Hy thấy đại sự thành công thì trong lòng mừng hớn hở. Nhưng ngài nhìn Ngao Bái thấy tấm thân đầy hùng tráng, mặt đầy những máu, vẽ mặt hung dữ không khỏi ngấm ngầm khinh hãi nghĩ thầm:

-Hành động này thật quá lổ mãng! Mình cứ tưởng cùng Vi Tiểu Bảo luyện võ bấy lâu thì hai người hợp lực, thêm vào mười hai tiểu thái giám đã học đô vật là có thể thu thập Ngao Bái một cách dễ dàng. Ngờ đâu hắn là một tay dũng sĩ chân chính, mười mấy thằng nhỏ chỉ là đồ vô dụng, nếu không được Tiểu Quế Tử dùng mưu kế thì lúc này chính ta đã bị Ngao Bái giết chết rồi. Thằng cha này lâm vào tình trạng trời không chịu đất thì đất cũng không chịu trời. Chắc là hắn sẽ gia hại cả Thái hoàng, Thái hậu lẫn Hoàng thái hậu rồi dựng ấu quân khác lên, trong triều chẳng còn ai dám hạch tội hắn. Nhà vua nghĩ tới đây bất giác lại sợ run. Sau một lúc lâu, bốn tên tiểu thái giám đã tuyên triệu được Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ vào thư phòng. Hai người thấy trong ngự thư phòng xác chết ngổn ngang máu loang đầy đất thì giật mình kinh hãi không bút nào tả xiết. Vua Khang Hy nói:

- Ngao Bái đem đao vào cung làm điều đại nghịch, lớn mật hành hung toan đâm trẫm. May nhờ tổ tiên bảo hộ, lại được bọn tiểu thái giám cùng Tiểu Quế Tử ra sức chống chọi nghịch thần mà bắt được hắn. Bây giờ các khanh hãy thu xếp việc này đi. Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ vốn có xích mích cùng Ngao Bái, bị hắn chèn ép lâu ngày, nay thấy trong cung xãy ra cuộc đại biến này thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm, vội quỳ ngay xuống thĩnh an Hoàng thượng và tự hối là đã sơ sót việc đề phòng thật là đại tội. May nhờ Hoàng đế hồng phúc tày trời, bách thần ủng hộ khiến âm mưu hung dữ của Ngao Bái thất bại. Vua Khang Hy phán:

-Việc Ngao Bái hành thích các khanh đừng tiết lộ ra ngoài khiến cho Thái hoàng, Thái hậu và

Hoàng thái hậu phải kinh hãi. Hơn nữa tin này đồn đại ra ngoài còn làm trò cười cho các quan người Hán và trăm họ. Ngao Bái phạm tội đại ác, dù không có việc bửa nay thì cũng đáng chết lắm rồi. Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ vâng dạ luôn miệng. Nhưng hai người không khỏi nẩy dạ hoài nghi nghĩ thầm:

-Ngao Bái là một tay thần dũng phi thường, nỗi danh dũng sĩ số một ở Mãn Châu. Nếu hắn chân tâm định hành thích Hoàng thượng thì sau lại bị mấy tên tiểu thái giám bắt được? Trong vụ này hẳn còn có điều chi khác lạ. May ở chổ hai người này đều muốn khép tội Ngao Bái rất nặng, thì dù có nội tình khác họ cũng không cần cứu xét. Khang thân vương tâu:

-Khải tâu chúa thượng! Ngao Bái có rất nhiều phe đảng, cần phải quăng mẻ lưới bắt cho kỳ hết để đề phòng bọn chúng phát sinh biến động. Vậy xin Sách đại nhân phụ trách việc bảo vệ chúa thượng, không được rời thánh giá nữa bước. Hạ thần xin truyền chỉ truy bắt dư đảng của Ngao Bái đem vào triều trị tội. Không hiểu ý chúa thượng nghĩ sao? Vau Khang Hy gật đầu phán:

-Khanh nói phải đó. Vua Khang hy thấy Vi Tiểu Bảo tuyệt không nhắc tới công lao của mình, và cũng chẳng hở môi về vụ kịch chiến bửa nay thì trong bụng mừng thầm. Nhà vua tự nhủ:

-Vừa rồi mình ra tay đâm Ngao Bái một dao vào lưng hắn. Vụ này mà đồn ra ngoài thì thiệt là mất phong độ cũa một vị nhân quân. Nhà vua lại bụng bảo dạ:

-Công lao của Tiểu Quế Tử bửa nay thật to lớn! Có thể nói là hắn đã cứu mạng ta. Đáng tiếc là hắn đã làm thái giám, bất luận ta muốn bênh vực thế nào thì thái giám vẫn hoàn thái giám, vì tổ tiên đã đặt ra luật lệ nghiêm minh, không cho thái giám can dự vào việc triều chính. Xem chừng thì chỉ có thể thưỡng tiền cho gã mà thôi. Khang thân vương hành động rất mau lẹ. Chẳng mấy chốc đã đưa mấy vị đại thần thân tín vào thỉnh an nhà vua, đồng thời phúc bẫm là đại đa số vây cánh của Ngao bái đều bị bắt rồi. Bọn thị vệ cũ ở trong cung phải vâng chỉ phải ra ngoài hết không cho một tên nào lưu lại. Khang thân vương lại xin Hoàng thượng thống lãnh một đội thị vệ khác và lựa những tên thị vệ tín cẩn để hộ giá. Vua Khang vương cả mừng an ủi:

-Nhờ khanh đã phải một phen vất vả giúp việc cho trẫm. Mấy vị thân vương cùng văn võ đại thần thấy tám tên tiểu thái giám bị Ngao Bái đánh cho nát óc, lòi ruột, gãy xương cực kỳ thảm khốc ở trong ngự thư phòng thì ai cũng bở vía và thóa mạ tên phản thần Ngao Bái. Quan Hình bộ thượng thư thân hành áp giải Ngao Bái giám vào ngục. Các vị vương công đại thần chúc tụng nhà vua câu thánh thể bình an rồi rút lui ra ngoài cùng nhau thương nghị để định tội Ngao Bái. Khang thân vương Kiệt Thư vâng chỉ ý của nhà vua liền dặn các quan:

-Đức hoàng thượng là người nhân hiếu, không muốn chu lục nhiều người, cùng làm kinh động đến Thái hoàng, Thái hậu cùng Hoàng thái hậu. Vậy việc Ngao Bái phản nghịch không nên tuyên bố ra triều đình mà chỉ nói là hắn cầm quyền chính đã hung hãn bất pháp rồi kê tội trạng hắn ra là đũ. Vương công đại thần đều ca tụng thánh đức rộng rãi bao la. Phạm tội hành thích Hoàng đế nào phải tầm thường, bị xử lăng trì, cả nhà cả họ của phạm nhân cũng bị tru lục. Vụ đại án này có liên lụy đến cả mấy người. Vua Khang Hy tuy căm giận Ngao Bái lộng quyền nhưng không muốn trút lên đầu hắn nhiều tội lổi. Kể ra nhà vua lên chấp chính đã khá lâu ngày, nhưng nhất thiết mọi việc lớn nhỏ trong triều đều do Ngao Bái quyết định. Bao nhiêu văn võ quan viên đều phải nghe lời Ngao Bái mà làm việc. Nay Ngao Bái phạm tội bị bắt, các vương công đại thần đối với nhà vua bằng một thái độ rất cung kính sợ hãi. Vua Khang Hy đến bây giờ mới biết cái lạc thú của người làm hoàng đế. Nhà vua đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thì thấy gã đứng

co ro trong một xó phòng không nói nữa lời, thì nghĩ thầm trong bụng;

-Công lớn của gã này thật khó có cách đền đáp cho vừa. Sau khi các quan đại thần rút lui rồi, Sách Ngạch Đồ nói:

-Tâu chúa thượng! Bây giờ cần phải quét tước lau chùi ngự thư phòng. Vậy xin chúa thượng vào tẩm cung thay áo và nghĩ ngơi. Vua Khang Hy gật đầu. Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ đưa nhà vua vào tẩm cung. Vi Tiểu bảo còn đang ngần ngừ không hiễu mình có nên đi theo hay không? Thì thấy vua Khang Hy gật đầu phán:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi đi theo trẫm! Vi Tiểu Bảo đã đoán trước tẩm cung của đức hoàng thượng nhất định là tòa nhà châu ngọc huy hoàng. Ngờ đâu khi tới nơi lại thấy đây chỉ là một gian phòng tầm thường chẳng có trân châu bảo thạch chi hết. Có điều những chăn đệm đều bằng lụa vàng thêu rồng vẽ phượng mà thôi. Khi vua Khang Hy còn cách tẩm cung mấy trăm bước, Sách Ngạch Đồ đã cáo từ rút lui. Nguyên trong nội viện của hoàng cung, ngoài các bậc hậu phi vương tử thái giám cung nữ, những ngoại thần không được bén mãng tới. Vua Khang Hy truyền cho cung nữ lấy một chén sâm thang. Ngài uống rối thở phào một cái cười nói:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi theo ta vào bái yết Hoàng thái hậu. Hiện vua Khang Hy chưa kết hôn nên tẩm cung của ngài liền với phòng Hoàng thái hậu. Lúc tới tẩm cung của Hoàng thái hậu, nhà vua đi vào phòng, ngài dặn Tiểu Bảo hãy đứng chờ ở ngoài cửa. Vi Tiểu Bảo chờ một lúc, hắn cảm thấy nóng lòng, bụng bảo dạ:

-Hải lão công dạy ta môn Đại từ đại bi thiên diệp thủ, ta đã học hết rồi, Hoàng thượng cũng học xong môn Bát quái du long chưởng. Ta ở hoàng cung chẳng có việc gì hay để làm nữa, nếu cứ giả trang làm tiểu thái giám để quỳ lạy Tiểu Huyền Tử thì cũng chán chết. Ngao Bái dã bị bắt rồi, Tiểu Huyền Tử không cần đến sự giúp đở của ta nữa. Vậy sáng mai ta chuồn ra khõi hoàng cung không bao giờ trở lại nữa. Gã còn đang ngẫm nghĩ bước đường ra khỏi hoàng cung thì một tên thái giám trung niên chạy ra cửa nói:

-Quế huynh đệ! Hoàng thái hậu tuyên triệu Quế huynh đệ vào bái yết. Vi Tiểu Bảo mắng thầm:

-Con bà nó! Lại phãi đi dập đầu quỳ lạy. Mẹ kiếp! Sao Hoàng thái hậu không dập đầu lạy trước Vi Tiểu Bảo lão gia?

Hồi 18 - Phủ Thiếu Bảo Điều Tra Kinh Phật

Tuy trong bụng Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy, song ngoài miệng vẫn cung kính đáp:

-Dạ! Tiểu tử xin tuân lịnh. Rồi gã theo viên thái giám kia xuyên qua mấy tầng tòa viện. Viên thái giám đứng ngoài cửa có che rèm tâu vọng vào:

-Khai bẩm Thái hậu! Tiểu Quế Tử xin yết giá. Đoạn hắn vén rèm lên bỉu môi ra hiệu. Vi Tiểu Bảo khoa chân bước qua cửa. Phía trong cửa còn một bức rèm bằng hạt trân châu xâu lại, chiếu ra ánh sáng êm dịu. Một cô cung nữ vén rèm châu lên. Vi Tiểu Bảo cúi đầu tiến vào. Gã hơi ngếch mắt lên ngó thấy một thiếu phụ 36,37 tuổi ngồi trên ghế. Vua Khang Hy đứng bên thiếu phụ. Không cần nói cũng biết thiếu phụ đó là Hoàng thái hậu. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống dập đầu. Hoàng thái hậu mĩm cười gật đầu lên tiếng:

-Ngươi đứng dậy đi! Vi Tiểu Bảo vừa đứng lên, Thái hậu lại nói tiếp:

-Ta nghe Hoàng thượng nói bửa nay bắt được phản thần Ngao Bái là nhờ công lớn của nhà ngươi. Vi Tiểu Bảo tâu: Khải tâu Thái hậu! Kẽ nô tài chỉ biết giử vẹn lòng trung bảo vệ thánh chúa. Chúa thượng chỉ dụ làm sao, nô tài khâm tuân làm như vậy, nô tài hãy còn nhỏ tuổi chưa biết chi hết. Gã ở hoàng cung chưa đầy một năm, nhưng nhờ bản tính thông minh, nhân khi đánh bạc gã đã được nghe bọn thái giám nói về mọi chuyện trong triều. gã nhất nhất ghi nhớ. Gã còn hiễu chủ nhân rất ghét kẽ nô tài ỷ mình công lớn, nếu công càng cao bao nhiêu, càng phải giả vờ như mình chẳng có công trạng chi hết thì chủ mới tin yêu. Nếu tỏ ra một chút kiêu căng thì ngoài chuyện bị chủ nhân chán ghét, có khi còn rước lấy vạ sát thân. Vi Tiểu Bảo tâu như vậy, quả nhiên Hoàng thái hậu rất hoan hỹ, phán:

-Ngươi còn nhỏ tuổi mà ăn nói đắc thế, so với Thiếu Bảo Ngao Bái còn có phần hơn. Nhai nhi! Ngươi tính chúng ta thưởng gã bằng cách nào? Vua Khang Hy tâu:

-Xin Thái hậu định đoạt. Hoàng thái hậu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Ngươi làm thái giám đã có phẫm trật gì chưa? Đổng thái giám dự hàng ngũ phẩm vậy ta thưởng cho ngươi đứng hàng lục phẩm và thăng cho ngươi làm thủ lãnh thái giám, theo hầu kế cận bên mình Hoàng thượng. Vi Tiểu Bảo không lấy thế làm vinh hạnh, gã rũa thầm trong dạ:

-Lục phẩm nhất phẩm thì làm con mẹ gì? Dù mụ có phong cho lão gia đến nhất phẩm thái giám, lão gia cũng chẳng muốn. Nhưng ngoài mặt gã ra chiều hớn hở, quỳ xuống dập đầu tâu:

-Tạ ơn Hoàng thái hậu. Tạ ơn Chúa thượng. Nguyên nhà Thanh đã qui định trong cung có 14 tổng quản thái giám, 8 phó tổng quản, 189 thủ lãnh thái giám. Còn thái giám thường thì không nhất định là bao nhiêu. Khi nhà Thanh vừa mới lên, đã có hơn một ngàn tên và sau tăng lên hơn hai ngàn. Về phẩm trật cao nhất là tứ phẫm, thấp nhất là bát phẩm. Bọn thái giám thường thời không có phẩm trật. Vi Tiểu Bảo đang từ tên thái giám trơn được nhãy một bước lên lục phẩm, đáng kể là một vinh hạnh đặc biệt. Hoàng thái hậu gật đầu nói:

-Ngươi ráng hết lòng làm việc cho vẹn đạo thần tử. Vi Tiểu Bảo vâng dạ mấy tiếng rồi đứng lên đi giật lùi trở ra. Bỗng mắt gã ngó thấy trên mặt bàn bên chổ Thái hậu ngồi có một cuốn sách.

Bên cạnh cuốn sách là cái túi lụa, trên đề năm chữ lớn "Tứ Thập Nhị chân kinh". Vi Tiểu Bảo ngẫn người ra nghĩ bụng:

-Lão gia mấy chục ngày trời kiếm pho sách này ở trong ngự thư phòng. Té ra nó ở đây thì lão gia còn kiếm thấy làm sao được? Hoàng thái hậu thấy Vi Tiểu Bảo ngó sách kinh liền mĩm cười hỏi:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi có biết chữ không? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Nô tài không được học nên chỉ biết được mấy chục chữ mà thôi. Hoàng thái hậu nói:

-Vậy ngươi nhân lúc nhàn rỗi tìm các thái giám có biết chữ mà học hỏi. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Xin tuân lời Thái hậu. Đoạn gã khom lưng lui ra. Cô cung nữ kia vén rèm châu lên, Vi Tiểu Bảo lại nhân lúc này ngó trộm Hoàng thái hậu một lần nữa thì thấy ngài nét mặt trắng bệt, mục quang lấp loáng, nhưng mày hơi nhăn lại, dường như có vẽ buồn rầu mà cũng giống như người có tâm sự gì chưa giải quyết được. Gã tự hỏi:

-Bà đã làm Hoàng thái hậu thì còn điều chi không vừa ý? À phải! Ông chồng bà chết. Dù bà làm Hoàng thái hậu nhưng không còn chồng thì chẳng vui vẽ với ai được. Vi Tiểu Bảo về nhà lại thuật chuyện cho Hải lão công nghe. Nhưng lão tuyệt không có vẽ gì hứng thú. Lão lạnh lùng nói:

-Vụ này đã xảy ra hai trước. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ hỏi:

-Công công! Sao công công biết sớm thế? Hải lão công đáp:

-Hoàng thượng học đô vật còn bảo là trẻ con thích giởn. Nhưng ngài học Bát quái du long chưởng thì dĩ nhiên phải dùng vào việc khác. Ngài lại chờ cho ngươi luyện thành môn Thiên diệp thủ mới ra tay là nhẫn nại lắm. Vi Tiểu Bảo ngẹo đầu ngó Hải lão công, trong lòng rất khâm phục, nghĩ thầm:

-Lão già con rùa này đã đui mắt mà việc gì cũng tiên liệu được mới thật tài tình. Hải lão công nói:

-Hoàng thượng đã dẫn ngươi đến bái yết Hoàng thái hậu phải không? Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng,nghĩ thầm:

-Cả chuyện này lão cũng biết rồi. Hải lão công hỏi:

-Hoàng thái hậu thưởng cho ngươi thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Không thưởng chi cả, chỉ cho cái hàm lục phẫm và thăng lên làm thủ lãnh thái giám. Hải lão công cười nói:

-Hay lắm! Thế là ngươi chỉ còn kém ta có một bậc. Ta từ chức tiểu thái giám tăng lên thủ lãng thái giám phải mất mười ba năm trời. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Mai ta sẽ rời xa lão. Lão đã dạy khá nhiều võ công mà ta làm cho lão đui mắt thì không khỏi có điều tàn nhẫn. Ta muốn lấy được pho kinh về cho lão, nhưng nó lại ở nơi Hoàng thái hậu mà ngài đang coi pho này thì làm sao đánh cắp được? Chi bằng ta nói rõ cho lão biết để lão đừng hy vọng nữa. Gã nghĩ vậy liền nói:

-Công công! Vừa rồi tiểu tử ở trong phòng Hoàng thái hậu đã thấy vật kỳ quái đó rồi. Hải lão công hỏi:

-Vật đó là cái gì? Tức là pho Tứ Thập Nhị chân kinh mà công công thường nói đó. Hải lão công la lên:

-Thât thế ư? Lão nhãy bổ lên nắm lấy hai tay Vi Tiểu Bảo. Cử động của Hải lão công nhanh như chớp. Vi Tiểu bảo vừa mới chuyển mình lui ra chưa được nữa thước thì hai tay đã bị lão nắm lấy. Gã sợ quá la lên:

-Tiểu tử lừa gạt công công làm chi? Pho sách đó hiện để ở trên bàn của Hoàng thái hậu. Tiểu tử còn thấy cả cái bao lụa vàng trên đề năm chữ lớn "Tứ Thập Nhị chân kinh". Công công! Muốn đánh cắp pho sách này ở nơi Hoàng thái hậu là việc rất khó. Chi bằng nói thẳng với Hoàng thượng chờ Thái hậu coi xong xin ngài thưởng cho công công. Hải lão công lớn tiếng;

-Không được đâu! Ngươi chớ có nói với Hoàng thượng. Sau một lúc trầm ngâm, lão lẩm bẩm: Chẳng lẽ...chẳng lẽ... Lão từ từ buông tay Vi Tiểu Bảo ra ngồi xuống ghế. Đột nhiên nổi lên cơn ho kịch liệt. Vi Tiểu Bảo thấy lão gò lưng xuống mà ho thì không khỏi sinh lòng lân mẫn, gã lẩm bẩm:

-Lão...lão này thật cổ quái! Gã toan mắng thầm:Lão con rùa", nhưng lúc này gã không nở. Đêm hôm ấy Hải lão công ho liên miên không ngớt. Vi Tiểu Bảo ngủ rồi thức giấc vẫn còn nghe lão ho dữ dội. Sánh hôm sau Vi Tiểu Bảo vào ngự thư phòng chầu chực thì thấy bên ngoài đã thay đổi bọn thị vệ mới đến. Vua Khang Hy vào ngự thư phòng một lúc thì Khang thân vương Kiệt Thư và Sách Ngạch Đồ đến tau việc nói là các vương công đại thần đã điều tra Ngao Bái phạm tội lớn tất cả ba mươi khoản. Vua Khang Hy ngạc nhiên hỏi:

-Ba mươi khoản ư? Làm gì mà nhiều thế? Khang thân vương tâu:

-Ngao Bái tội nghiệt thâm trọng. Không phải chỉ có ba mươi khoản mà thôi, nhưng hạ thần đã theo thánh ý khoan dung rồi đó. Vua Khang Hy hỏi:

-Vậy là được rồi. Ba mươi khoản là những gì? Khnag thân vương lấy một tờ giấy kễ tội Ngao Bái ra tuyên đọc:

-Ngao Bái khi quân lộng quyền. Đó là một tội. Cấu kết gian đảng là hai tội. Kéo bè bản việc chính sự là ba tội. Thu góp tài hóa nuôi gian đảng là bốn tội. Khôn khéo làm đẹp lời là năm tội. Cất nhắc bọn Mã Di Lại là là những kẽ tiên đế không dùng là sáu tội. Giết bọn Tô Khắc Tất Cáp là bảy tội. Giết bọn Tô Nạp Hải là tám tội. Bênh vực riêng cờ hiệu của phe mình là chín tội. Khinh mạng thánh mẫu là mười tội. Khang thân vương tiếp tục đọc tội trạng Ngao Bái từng điều một cả thảy ba mươi khoản đại tội. Trong đó có cả khoản bắt người ta rời phần mộ để khỏi đoạt hướng mồ mả nhà mình. Vua Khang Hy hỏi:

-Té ra Ngao Bái làm nhiều điều tệ hại đến thế! Các khanh nghĩ định dùng hình phạt gì để xử hắn? Khang thân vương tâu:

-Ngao Bái tội ác đến cùng cực đáng xử lăng trì. Nhưng thần nghĩ tới lòng khoan dung của Chúa thượng nên tâu xin cách chức và trãm quyết. Đồng đảng của Ngao Bái là bọn Ất Tất Long, Ban Bố Nhĩ Thiện, A Tư Cát đếu phải trãm quyết. Vua Khang Hy trầm ngâm một chút rồi phán:

- Ngao Bái tuy phạm trọng tội, nhưng hắn là Cố mệnh đại thần, lâu năm ra sức, có thể tha tội chết mà chỉ cách chức giam cầm vĩnh viễn không tha, cùng tịch biên gia sản. Còn phe đảng của hắn thì theo đề nghị của các khanh đem xử trãm hết. Khang thân vương quỳ xuống tâu:

-Thánh thượng khoan nhân, các bậc minh quân đời xưa cũng không bì kịp. Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng, tự nghĩ:

-Ngao Bái đã bị đao đâm trúng lưng, chẳng sớm thì muộn cũng chết. Nhà vua khoan hồng đại lượng như vậy là phải. Hôm ấy vua Khang Hy cùng các quan đại thần bận rộn về việc kết tội Ngao Bái cùng đồng đảng của hắn. Các quan đại thần nói rất nhiều về việc tranh chấp giữa đội cờ vàng, cờ trắng. Vi Tiểu Bảo nghe chẳng hiểu họ nói gì, gã chỉ biết đại khái đạo cờ vàng do Ngao Bái làm thủ lãnh. Còn Tô Khắc Tất Cáp làm thủ lãnh đội cờ trắng. Hai đạo này vì tranh đoạt ruộng đất phì nhiêu mà thành xung khắc nhau như nước với lửa. Tô Khắc Tất Cáp bị Ngao Bái gia hại rồi, bao nhiêu điền dị cùng tài sản thuộc về đạo cờ trắng đều bị đạo cờ vàng đoạt mất. Bây giờ các quan đại thần tâu xin Hoàng thượng trả của cải về cho chủ cũ. Vua Khang Hy phán:

-Các khanh theo công tâm đề nghị nhưng để trẫm xét lại. Đạo cờ vàng là một trong ba đạo cờ lớn. Tuy Ngao Bái phạm tội, nhưng không thể để liên lụy đến đạo cờ vàng. Bất cứ việc gì cũng phải xử sự cho công bằng. Các quan đại thần dập đầu tâu:

-Chúa thượng là bậc thánh minh khiến cho toàn thể đạo cờ vàng đều được đội ơn mưa móc. Vua Khang Hy gật đầu nói:

-Các khanh hãy rút lui. Còn Sách Ngạch Đồ hãy lưu lại cho trẫm dặn bảo. Các quan lui ra rồi, vua Khang Hy nhìn Sách Ngạc Đồ hỏi:

-Sau khi Tô Khắc Tất Cáp bị Ngao Bái gia hại thì bao nhiêu tài sản trong nhà y đều bị Ngao Bái chiếm đoạt ư? Sách Ngạch Đồ tâu:

-Nhưng điền địa cùng tài sản của Tô Khắc Tất Cáp đều bị xung công cho vào kho. Nhưng Ngao Bái lúc đó dẫn quân đến lục lọi trong nhà của Tô Khắc Tất Cáp thì bao nhiêu vàng bạc châu báu đều chạy vào túi riêng của hắn. Vua Khang Hy nói:

-Trẫm cũng đoán thế. Vậy khanh dẫn mấy tên thân tín đến nhà Ngao Bái coi điều tra cho biết rõ tài vật gì của Tô Khắc Tất cáp thì trả lại cho con cháu y. Sách Ngạch Đồ tâu:

-Ơn đức của Chúa thượng bao la như trời biển. Lão không thấy nhà vua nói gì nữa liền từ từ lui ra cửa ngự thư phòng. Vua Khang Hy lại nói:

-Hoàng thái hậu phán bảo, ngài muốn đọc kinh phật. Trẫm nghe nói trong tay chủ nhân đạo cờ trắng cùng đạo cờ vàng đều có pho Tứ Thập Nhi chân kinh.... Vi Tiểu Bảo nghe nói tới 5 chữ Tứ Thập Nhị chân kinh thì không khỏi chấn động tâm thần. Bỗng nghe vua Khang Hy nói tiếp:

- Hai pho kinh phật này đều dùng nhiểu bọc lại. Pho của đạo bạch kỳ thì túi làm bằng nhiểu trắng. Pho của đạo hoàng kỳ thì túi bằng nhiểu vàng viền đỏ. Hoàng thái hậu còn nói muốn coi hai pho kinh này thử xem có giống pho kinh phật trong hoàng cung không? Vậy khanh đến điều tra tài vật nhà Ngao Bái nhân tiện điều tra cả vụ này. Sách Ngạch Đồ tâu:

- Dạ! Thần xin đi làm ngay tức khắc. Lão biết nhà vua tuy còn nhỏ tuổi mà đối với Thái hậu cực

kỳ hiếu thuận. Công việc triều chính, Thái Hậu đã dặn câu gì là Hoàng thượng nhớ như in trong óc. Việc gi của Hoàng thái hậu giao cho còn coi trọng hơn chính việc của nhà vua. Vụ điều tra hai pho kinh phật này là chuyện dễ dàng, không làm cho lẹ không xong. Vua Khang Hy lại truyền Vi Tiểu Bảo:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi hãy di theo Sách Ngạch Đồ điều tra kinh phật rồi cả hai người đem về đây. Vi Tiểu Bảo cả mừng xin tuân chỉ đi ngay. Gã thầm nghĩ trong bụng:

-Lạ thiệt! Trong vụ kinh phật này tất có điều chi cổ quái, mình phải đi coi mới được. Hơn nữa mình ở trong cung bấy lâu chưa có dịp nào ra ngoài chơi buồn muốn chết. Tuy mình dự định ngày chuồn ra khỏi hoàng cung không bao giờ trở lại nữa. Nhưng nếu mình ra sớm một ngày thì càng tốt. Sách Ngạch Đồ biết Tiểu Quế Tử là một tên tiểu thái giám hiện đang được hoàng thượng tin yêu vì hắn có công cứu giá bắt được gian thần. Lão lại nghĩ thầm:

-Việc đi lấy hai pho kinh có chi là khó, chẳng cần phái gã đi cũng được. Phải rồi Hoàng thượng muốn làm lợi cho gã. Ngao Bái nắm quyền hành lâu ngày dĩ nhiên vàng bạc châu báu không biết đến bao nhiêu mà kể. Hoàng thượng phái ta cùng gã đến nhà hắn là một cơ hội phát đại hoành tài. Nhưng ta chẳng có công lao gì trong vụ này thì khi nào ngài lại cho ta hưởng lợi. Ngài sai Tiểu Quế Tử đi với ta tuy nói là để lấy kinh phật mà thực ra là để giám sát ta. Hai người liền dắt tay nhau ra khỏi hoàng cung. Ngoài cửa cung đã có ngựa chờ sẳn. Phụ thân Sách Ngạch Đồ là Sách Ni làm quan đứng đầu trong bốn vị Cố mệnh dại thần lúc vua Khang Hy mới lên ngôi. Sau khi Sách Ni chết rồi, Sách Ngạch Đồ được thăng lên chức Lại bộ thị lang. Khi đó Ngao Bái chuyên quyền, nhưng Sách Ngạch Đồ sợ hắn không dám kháng cự, đành xin từ chức Lại bộ thị lang, đổi sang nhất đẳng thị vệ. Vua Khang Hy biết Sách Ngạch Đồ xích mích với Ngao Bái nên chuyến này nhà vua liền trọng dụng y. Hai người ra khỏi cửa cung. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Quế công công! Lên ngựa đi! Y nghĩ thầm trong bụng:

-Tên tiểu thái giám này e rằng chưa biết cưởi ngựa, vậy mình phải liệu chiếu cố cho gã, để gã ngã ngựa thì hõng bét. Y có biết đâu Vi Tiểu Bảo luyện võ đã có căn bản, gã nhẹ nhàng tung mình nhãy lên ngựa. Tuy thuật cởi ngựa chưa bằng được Sách Ngạch Đồ, một võ sĩ nổi danh ở Mãn Châu, nhưng gã cởi ngựa rất vững vàng. Hai người đến phủ Ngao Bái, Sách Ngạch Đồ vẫn ăn nói lịch sự với Vi Tiểu Bảo. Hễ y nói với gã câu gì cũng đều xưng hô "Quế công công ".

-Quế công công! Quế công công thử coi nơi đây có vật gì mà Quế công công ưa thích thì cứ việc lấy. Đức Hoàng thượng phái Quế công công đi lấy kinh phật là ngài có ý muốn thù lao công lớn của Quế công công đó. Vậy công công muốn lấy gì thì lấy. Ngài cũng không hỏi tới đâu. Vi Tiểu Bảo thấy trong phủ Ngao Bái có nhiều châu báu không biết bao nhiêu mà kể. Gã trông hoa cả mắt. Chỉ biết thứ gì cũng quý giá. Ngày trước gã ở Dương Châu đã tưởng những đồ đạc trần thiết trong Lệ Xuân viện là hào hoa bậc nhất song đem so với đồ ở phủ Ngao Bái thì chưa vào đâu, khác nào bùn ví với vàng ngọc. Ban đầu gã lóe cả mắt thấy cái gì cũng muốn lấy, nhưng sau gã so sánh thì thứ này cũng quí giá thứ kia cũng đắt tiền không biết nên lấy thứ nào cho phải? Sau gã lại nghĩ tới quyết định sáng mai rời hoàng cung thì lấy nhiều không tiện, chỉ nên chọn mấy thứ trân quí đặc biệt đem đi cho dễ. Sách Ngạch Đồ dặn quan lại tùy tùng lúc kiểm tra phẩm vật phải phải kê khai vào một bản sổ. Hễ món nào Vi Tiêu Bảo lấy thì đừng kê vào sổ nữa, coi như vật đó không có ở phủ Ngao Bái. Thư lại thấy Vi Tiểu Bảo cầm châu báu lên coi rồi lắc đầu thì mới ghi vào sổ. Hai người vừa kiểm tra đồ vật vừa tiến vào bên trong. Bỗng một viên quan chạy ra nhìn Sách Ngạch Đồ và Vi Tiểu Bảo cung kính nói:

-Khai bẩm hai vị đại nhân! Trong phòng ngủ của Ngao Bái ty chức khám phá ra một kho báu vật, không dám thiện tiện mở coi. Xin hai vị rời gót vào kiểm tra cho. Sách Ngạch Đồ mừng rỡ hỏi:

-Có kho chứ báu vật ư? Nhất định còn có nhiều chuyện lạ. Y hỏi lại:

-Hai pho kinh phật đã tra ra chưa? Tên quan kia đáp:

-Trong mấy chục gian nhà này chưa thấy một pho sách nào, chỉ có mười mấy cuốn sổ thì bọn ty chức đang dụng tâm điều tra. Sách Ngạch Đồ nói:

-Các ngươi trước hết hãy điều tra kinh phật, còn gì thủng thẳng làm sau cũng được. Y dắt tay Vi Tiểu Bảo tiến vào phòng ngủ của Ngao Bái. Trong phủ Ngao Bái ngoài vàng bạc châu báu rất nhiều thì trong phòng ngủ của hắn trái lại chẳng có gì quí giá. Nền nhà lót da hổ, trên tường treo toàn đao kiếm cung nõ, vẫn lộ vẽ thô bạo của người dũng sĩ Mãn Châu. Kho chứa báu vật là một cái hầm lớn đào dưới nền nhà. Bên trên dùng thiết bản đậy lên. Trên thiết bản lại phủ da cọp. Hiện giờ da cọp và thiết bản đã mở ra rồi. Hai tên thư lại và hai gã vệ sĩ ngồi gát bên hầm. Sách Ngạch Đồ ra lệnh:

-Lấy hết cả đồ vật ở dưới đó lên coi! Hai tên vệ sĩ nhãy xuống hầm lấy đồ vật đưa lên. Hai tên thư lại ngồi ở miệng hầm đón lấy, xếp cẩn thận qua một bên trên tấm da báo. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Nhất định bao nhiêu vật báu, Ngao Bái đều dấu trong hầm này. Quế công công! Công công lựa lấy những đồ vật ở đây đúng là không thể nhầm được. Vi Tiểu bảo nói:

-Các hạ bất tất phải khách khí, cũng lựa chọn đi! Gã vừa dứt lời bỗng la lên một tiếng "ủa"! Một tên võ sĩ đưa lên một bộ sách đựng trong túi nhiểu trắng. Vi Tiểu Bảo đón lấy thấy ngoài đề năm chữ "Tứ Thập Nhị chân kinh". Sách Ngạch Đồ cũng mừng quá reo lên:

-Đây rồi! Tiếp theo đó tên thị vệ kia lại đưa lên một pho sách đựng trong túi nhiểu vàng viền đỏ. Túi nhiểu pho sách này rất cũ kỹ. Nhất là pho sách kia túi bằng nhiểu trắng đã biến thành màu vàng lợt. Sách Ngạch Đồ hớn hở nói:

-Quế công công! Anh em mình làm được việc này nhất định Hoàng thái hậu rất vui lòng và ngài sẽ trọng thưởng cho chúng ta. Vi Tiểu Bảo nói:

-Pho này là kinh phật gì đó. Chúng ta coi thử cho biết. Gã nói rồi rút sách ở trong túi nhiểu ra. Sách Ngạch Đồ động tâm cười nói:

- Quế công công! Tại hạ nói câu này, Quế công công đừng buồn

Hồi 19 - Sách Ngạch Đồ Bàn Cách Chia Tiền

Vi Tiểu Bảo ở kỹ viện từ thũa nhỏ bị người ta khinh khi kêu bằng "quân chó đẻ", "phường khốn kiếp" và ai cũng thóa mạ không ngớt miệng. Từ khi gã được nhà vua quyến cố thì bất luận là ai ở trong hoàng cung cũng ra chiều kính cẩn đối với gã. Gã là một đứa nhỏ 14,15 tuổi có bao giờ được người ta tôn kính như vậy? Bây giờ gã thấy Sách Ngạch Đồ vào phủ Ngao Bái, bốn mặt tám phương đều kính nể lão, văn võ quan viên đối với lão cực kỳ khép nép. Thế mà lão đối với gã lịch sự vô cùng, gã không khỏi khoan khoái trong lòng và sinh ra mối hão cảm đối với lão. Gã liền hỏi:

-Sách Đại nhân có điều chi cứ dạy bảo? Xin cứ nói rõ cho tại hạ nghe. Sách Ngạch Đồ cười đáp:

-Dạy bảo thì không dám. Có điều lão phu nhiều tuổi hơn chút chợt nghĩ ra một điều...Quế công công! Hai pho kinh này chính đức Hoàng thái hậu và Hoàng thượng đã phán bảo phải lấy đưa về nội cung. Đồng thời Ngao Bái lại dấu ở trong kho báu vật thì chắc không phải chuyện tầm thường. Chúng ta đều không hiểu nên muốn mở coi, cả lão phu cũng vậy, nhưng e rằng trong sách có ghi chép những văn tư quan hệ. Hoàng thái hậu không ưa bọn ta là kẽ vi thần mà lại dòm dỏ vào. Vụ này...vụ này... Vi Tiểu Bảo là người thông minh lanh lợi. Gã thấy Sách Ngạch Đồ nhắc tới chuyện quan hệ của nó không phải tầm thường lền tĩnh ngộ ngay. Gã giật mình kinh hãi vội đút sách vào túi đặt lên bàn đáp:

-Phải lắm! Phải lắm! Sách Đại nhân! Tại hạ không hiểu đạo lý xuýt nữa tự gây vạ lớn. Xin đa tạ đại nhân có lòng chỉ giáo. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Quế công công dạy quá lời. Hoàng thượng sai anh em ta làm việc với nhau thì việc của công công cũng là việc của lão phu. Sao còn có chuyện riêng tây? Nếu Quế công công không coi lão phu như người nhà hoặc ngược lại thì lão phu đã chẳng dám nói thật tình như vậy. Vi Tiểu Bảo nói:

-Đại nhân là một vị quan lớn tại triều. Còn tại hạ...bất quá là...một tên tiểu thái giám thì nào tại hạ dám coi Sách đại nhân như người nhà? Sách Ngạch Đồ giơ tay vẫy bọn quan quân rồi hô to:

-Các ngươi hãy ra cả ngoài kia để chờ bọn ta. Nếu ta không gọi thì đừng vào. Các quan viên khom lưng nói:

-Dạ dạ! Xin tuân lịnh lão gia. Rồi rút lui ra ngoài. Sách Ngạch Đồ nắm tay Vi Tiểu Bảo nói:

-Quế công công! Công công đừng nói thế. Nếu Quế công công mà hợp ý cùng Sách mỗ thì chúng ta kết làm anh em được chăng? Vi Tiểu Bảo giật mình, ấp úng hỏi lại:

-Tại...hạ,,,kết bái...với Sách đại gia?....Tại hạ đâu có xứng đáng? Sách Ngạch Đồ đáp:

-Quế huynh đệ! Nếu huynh đệ còn nói vậy là tổn thọ cho Sách mỗ lắm đấy. Không hiểu tại sao Sách mỗ vừa thấy Quế huynh đệ là sinh lòng yêu mến ngay. Anh em mình vào phật đường làm lễ kết bái huynh đệ. Từ nay trở đi bất cứ việc gì cũng lấy tình thân như anh em một nhà mà đối đãi với nhau. Có điều đừng để cho Hoàng thượng biết và cũng dừng lộ chuyện với ai thì chẳng sợ chi hết. Lão nắm chặc tay Vi Tiểu Bảo ra vẽ rất ân cần và nói bằng một giọng nói rất thành

thật. Nguyên Sách Ngạch Đồ thấy Ngao Bái bị hạ rồi, tất hoàng thượng sẽ trọng dụng mấy người thân tín làm đại thần để giao phó công việc. Đây là lần đầu vua Khang Hy ra chiều thân thiện với lão. Lão đoán chừng nay mai sẽ được thăng lên chức quan cao. Nhưng làm quan tại triều muốn được nhà vua sũng ái thì phải hiễu rõ tâm tính của ngài. Lão nhận thấy mấy câu binh vực vào tai nhà vua sẽ được lợi vô cùng. Mà cũng không cần gã phải nói tốt cho mình, chỉ cốt sao gã tiết lộ những thị hiếu của nhà vua cùng những điều ngài không ưa cho lão biết là lão sẽ lựa chiều làm vừa dạ được ngay. Sách Ngạch Đồ sinh trưởng trong nhà quan lớn, phụ thân lão là Sách Ni đã làm người đứng đầu trong bốn vị Cố mệnh đại thần nên biết rõ cách thăm dò ý tứ nhà vua. Đó là yếu quyết duy nhất để làm quan to. Hiện giờ lão gặp cơ hội hiếm có cho lão. Lão chỉ cần lung lạc được tên tiểu thái giám này là ngày sau bước hiển đạt không biết đến đâu mà nói. Cả đến việc bới tường phong hầu cũng không khó khăn gì. Sách Ngạch Đồ chợt động tâm linh liền đề nghị kết nghĩa chi lan với Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo tuy là người minh mẫn, nhưng chưa hiểu chút gì trong bước đường quan lại và việc triều chính. Gã cho là ông quan lớn này thực tình yêu mến gã thì trong lòng ngấm ngầm đắc ý. Gã ngập ngừng đáp:

-Cái đó...cái đó thật tình tại hạ không nghĩ tới. Sách Ngạch Đồ kéo tay gã thân mật nói:

-Đi đi! Chúng ta vào trước phật đường. Người Mãn Châu rất sùng tín đạo Phật nên trong các phủ văn võ đại thần đều có thiết lập bàn thờ Phật. Hai người đến trước phật đường, Sách Ngạch Đồ thắp hương rồi kéo Vi Tiểu Bảo quì xuống trước bàn thờ Phật, lão lạy mấy lạy rồi khấn:

-Đệ tử là Sách Ngạch Đồ, bửa nay cùng...cùng... Lão quay lại hỏi:

-Quế huynh đệ! Danh hiệu của Quế huynh đệ là gì? Đến bây giờ Sách mỗ vẫn chưa hay, mà cũng không thỉnh giáo, mới thật là hồ đồ. Vi Tiểu Bảo ấp úng đáp:

-Tại hạ...tại hạ...là Quế Tiểu Bảo. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Tên hay quá, Quế huynh đệ đúng là vật báu trong loài người. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Ngày mình còn ở Dương Châu mọi người đều kêu bằng "Thằng chó đẻ Vi Tiểu Bảo kia" thì hai chữ Tiểu Bảo có tốt đẹp gì đâu? Lại nghe Sách Ngạch Đồ nói tiếp:

-Đệ tử là Sách Ngạch Đồ bửa nay cùng Quế Tiểu Bảo kết nghĩa đệ huynh. Từ đây hai người cùng hưởng phước lành cùng chia hoạn nạn. Tuy không sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, nhưng thề chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Nếu ai quên điều nghĩa khí thì trời tru đất diệt, vỉnh viển không có ngày ngóc đầu lên được. Lão thề rồi lại dập đầu lạy mấy lạy. Đoạn quay sang bảo Vi Tiểu Bảo:

-Quế huynh đệ! Huynh đệ cũng tuyên thệ đi! Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

-Tuổi lão lớn hơn mình nhiều, nếu chết cùng ngày với lão thì mình thua thiệt to. Nhưng sau hắn lại tự nhủ:

-Mình có phải là Quế Tiểu Bảo cóc đâu mà ngại, cứ thề trăng thề cuội thì có chết ai? Gã nghĩ vậy liền dập đầu trước tượng Phật hô lớn:

-Đệ tử là Quế Tiểu Bảo, trước nay vốn làm tiểu thái giám trong hoàng cung. Ai nấy kêu bằng Tiểu Quế Tử. Nay đệ tử cùng Sách Ngạch Đồ đại nhân, Sách lão ca kết thành huynh đệ, cùng hưởng phúc lành cùng chi chia hoạn nạn. Tuy không sanh cùng năm cùng tháng cùng ngày,

nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Nếu Tiểu Quế Tử không nghĩ đến nghĩa anh em thì sẽ bị trời tru đất diệt. Tiểu Quế Tử vĩnh viễn không còn ngày nào ngóc đầu lên được. Vi Tiểu Bảo trút bao nhiêu tai họa lên đầu Tiểu Quế Tử. Miệng gã nói liếng thoắng khiến Sách Ngạch Đồ không biết đâu mà nghe cho hết và không thể hiểu chổ dụng ý của Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

-Vừa rồi ta không thề chết cùng năm cùng tháng cùng ngày mà chỉ khấn chết cùng ngày cùng tháng thì chẳng lo gì. Tỹ như gã chết mồng 3 tháng 3 thì mình có về chầu trời cùng ngày mồng 3 tháng 3 như hàng mấy chục năm hay trăm năm sau thì cũng chẳng tua thiệt gì. Sách Ngạch Đồ nghe Vi Tiểu Bảo tuyên thệ xong, hai người quay vào nhau lạy tám lạy rồi đứng lên cười ha hả. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Huynh đệ! Chúng ta đã làm lễ kết nghĩa đệ huynh thì tình thân mật còn thắm thiết gấp mười anh em ruột, từ nay hiền đệ muốn ca ca giúp đở việc gì thì cứ nói ra, đừng có ngại chi hết. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Cái đó Sách đại ca bất tất phải nhắc tiểu đệ. Từ ngày lọt lòng mẹ, tiểu đệ đã không hiểu hai chữ e ngại là gì. Sách Ngạch Đồ cười khanh khách nói:

-Và anh em ta kết nghĩa chi lan bửa nay, hiền đệ không nên tiết lộ với người ngoài để họ khỏi phòng ngừa chúng ta. Vả lại theo qui cũ qui định thì chúng ta làm ngoại thần không thể thân thiết với hiền đệ trong nội quan được. Đây là mối tình phát ra tự đáy lòng xui khiến chúng ta kết nghĩa chi lan. Vi Tiểu Bảo nói:

-Phải rồi! Phải rồi! Đây là phát ra tự đáy lòng. Sách Ngạch Đồ lại cười nói:

-Khi ở trước mặt người ngoài, tiểu huynh vẫn kêu hiền đệ bằng Quế công công và hiền đệ vẫn kêu tiểu huynh bằng Sách đại nhân. Mai mốt hiền đệ đến nhà ca ca, ca ca sẽ mời hiền đệ xơi rượu coi hát, để anh em vui chơi một bửa. Vi Tiểu Bảo cả mừng, rượu thì gã không uống được mấy, nhưng coi hát thì gã ưa lắm, ưa hơn cả những thứ khác. Bất giác gã vỗ tay reo:

-Hay lắm! Hay lắm! Cái gì chứ coi hát thì tiểu đệ chịu lắm. Đại ca định hôm nào cho coi hát? Sách Ngạch Đồ đáp;

-Hiền đệ đã ưa môn đó thì thường tới nhà ca ca. chỉ cần hiền đệ được rãnh bửa nào cho ca ca biết là ca ca chuẩn bị ngay. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Vậy ngày mai được không? Sách Ngạch Đồ đáp:

-Tuyệt diệu! Ngày mai vào khoảng giờ dậu tiểu huynh chờ hiền đệ ở cửa cung? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiểu đệ ra khỏi cung có sao không? Sách Ngạch Đồ đáp:

-Dĩ nhiên không sao cả. Ban ngày hiền đệ chầu hầu hoàng thượng nhưng đến tối thì còn ai dám hỏi gì tới hiền đệ nữa? Nhất là hiền đệ đã thăng lên thủ lãnh thái giám, là một nhân vật rất được hoàng thượng chú ý thì còn ai mà dại gì gây chuyện với hiền đệ? Vi Tiểu Bảo hớn hở tươi cười. Gã đã định ngày mai chuồn khỏi hoàng cung không bao giờ trở lại. Nhưng gã nghe Sách Ngạch Đồ nói địa vị gã không phải tầm thường, có thể tự do xuất nhập cung, thì gã không vội tính nước bỏ đi nữa, liền cười nói:

-Hay lắm! Vậy chúng ta cứ thế. Từ nay anh em chúng ta cùng hưởng hạnh phúc cùng chia hoạn nạn. Sách Ngạch Đồ dắt tay Tiểu Bảo nói:

-Bây giờ chúng ta lại vào phòng Ngao Bái, Sách Ngạch Đồ coi kỹ lại những đồ vật mới lấy ở dưới hầm lên rồi hỏi:

-Hiền đệ! Hiền đệ! Thích thứ gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu đệ chả hiểu thứ gì quí trọng hết. Xin Sách đại ca lựa dùm. Sách Ngạch Đồ nói:

-Được rồi! Đoạn lão lấy hai xâu châu báu, một đai ngọc phỉ thúy nói;

-Hai thứ châu báu này đáng tiền lắm đây, Hiền đệ lấy đi! Vi Tiểu Bảo đáp:

-Được lắm! Rồi gã đút xâu minh châu và đai ngọc phỉ thúy vào bọc. Tiện tay gã cầm lấy thanh trủy thủ. Gã thấy lưỡi trủy thủ này rất trầm trọng. Cả lưỡi lẫn chuôi dài một thước năm tất, xỏ vào trong một cái túi da cá, vẻ phân lạng và kiểu cách không khác gì một thanh trường đao hay trường kiếm thông thường. Vi Tiểu Bảo cầm chuôi kiếm rút ra khỏi vỏ thì một luồng hàn khí xông lên làm cho lổ mũi cay, khiến gã phải hắt hơi. gã coi lại thấy lưỡi trủy thủ này đen như mực không có ánh sáng chi hết thì nghĩ bụng:

-Ngao Bái đã coi lưỡi trủy thủ này là báu vật, dấu vào kho tàng bảo thì hẳn là một thanh bảo đao, ngờ đâu nó cũ kỹ khó coi thế này, chẳng khác gì một thanh gươm gỗ. Gã lấy làm thất vọng liền bỏ xuống một bên. Bỗng nghe đánh "sột" một tiếng. Lưỡi trủy thủ đã cắm ngập vào trong sàn gỗ ngập tận chuôi. Vi Tiểu Bảo cùng Sách Ngạch Đồ đều la lên một tiếng "ái chà" ra chiều kinh ngạc. Đây là Vi Tiểu Bảo tiện tay liệng xuống chứ không vận kình lực chút nào mà và cầm chuôi dao liệng ra chứ không đâm bằng mủi đao xuống. không ngờ đàng mũi nặng hơn đàng chuôi, nên rớt xuống trước đâm ngập vào sàn gỗ. Như vậy thì nó phải sắc bén đến trình độ không thể tưởng tượng được, có thể nói lưỡi trủy thủ này chặt sắc như chặc bùn. Vi Tiểu Bảo cúi xuống lượm thanh trủy thủ lên nói:

-Thanh đoản đao này có chổ kỳ lạ! Sách Ngạch Đồ thấy Vi Tiểu Bảo biết nhiều hiễu rộng liền đáp;

-Xem chừng đây là một thanh bảo kiếm. Chúng ta hãy thử coi. Lão nói rồi rút trên tường một thanh mã đao. Thanh mã đao vừa kéo ra khỏi võ đã thấy bạch quang sáng lóe mắt. Đúng là một thứ binh khí rất sắc bén. Lão cầm ngang thanh đao nói:

-Hiền đệ! Hiền đệ hãy cầm thanh đoản kiếm kia mà chém xuống thanh mã đao này. Vi Tiểu Bảo liền dơ lưỡi trủy thủ lên chém xuống mã đao đánh bực một tiếng. Thanh mã đao lập tức gãy thành hai đoạn. Cả hai người cùng reo lên:

-Hay quá! Lưỡi trủy thủ này là một thanh kiếm báu hiếm có không còn nghi ngờ gì nữa. Lạ ở chổ nó chém gãy thanh mã đao nghe như chém gỗ mục, chứ không phải là tiếng kim thiết đụng nhau. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Kính mừng hiền đệ! Hiền đệ được thanh bảo kiếm này ở trong nhà Ngao Bái. Nó có thể là bảo vật đứng đầu. Vi Tiểu Bảo vui mừng khôn xiết đáp:

-Sách đại ca! Nếu đại ca muốn lấy, tiểu đệ xin nhường lại. Sách Ngạch Đồ xua tay nói:

-Tiểu huynh xuất thân làm võ quan, từ nay chỉ muốn làm quan văn không thích làm quan võ nữa. Thanh bảo kiếm đó để hiền đệ lấy mà chơi hay hơn. Vi Tiểu Bảo xỏ thanh trủy thủ vào bao kiếm buộc lên đai áo. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Quế hiền đệ! Thanh kiếm này ngắn, hiền đệ bỏ vào ống giày hay hơn. Đồng thời để người ta khỏi dòm thấy lúc vào cung. Nên biết theo luật lệ Thanh cung ai không phải là nhất đẳng thị vệ thì khi vào cung không được đeo võ khí. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Phải rồi! Đoạn gã xỏ thanh trủy thủ vào ống giày. Gã lấy được thanh bảo kiếm này rồi không để ý đến báu vật nào khác nữa. Sau một lúc gã không nhịn được lại rút lưỡi trủy thủ ra và lấy một cây thiết mâu trên tường xuống.

"Chát" một tiếng! Gã đã chặt thanh thiết mâu đứt làm hai đoạn. Vi tiểu bảo vẫn còn tánh trẻ nít, gã đã lấy được bảo kiếm rồi, nhìn thấy mọi vật trong nhà Ngao Bái tiện tay chém lia chém lịa. Gã lại dùng mũi trủy thủ vẽ hình một con rùa đen lên trên mặt bàn. Gã vừa vẽ xong đập đánh "chát" một tiếng. Hình con rùa rớt xuống. Chính giữa mặt bàn lộ ra chổ thủng hình con rùa. Sách Ngạch Đồ chăm chú đi điều tra và kiểm điểm mọi vật khác trong kho tàng bảo của Ngao Bái. Lão thấy trong đống châu báu có bộ y phục lấp loáng ánh ngân quang liền cầm lên thì thấy nhẹ hổng. Tấm áo này mềm nhũn không phải chế bằng tơ hay bằng lông và chẳng hiểu làm bằng chất gì. Lão có ý vành cạnh Vi Tiểu Bảo liền nói:

-Hiền đệ! Bộ áo này mặc nhẹ mà rất ấm. Hiền đệ bỏ áo ngoài ra mặc vào trong đi! Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Phải chăng đay cũng là một thứ bảo bối? Sách Ngạch Đồ nói:

-Áo này mềm nhũn, rộng một tí có ăn thua gì? Vi Tiểu Bảo đón lấy áo thấy nó nhẹ và mềm lại nhớ đến năm trước gã xin mẫu thân may cho một tấm áo bông, nhưng mẫu thân gã xoay sở mấy ngày không được tiền rồi không may nữa. Bây giờ gã thấy tấm áo này hay hơn áo bông nhiều, định bụng:

-Hay lắm! Ta mặc áo này về Dương Châu để cho má má coi. Gã liền bỏ áo ngoài mặc tấm áo nhẹ vào trong rồi mới mặc áo ngoài phủ lên. Kể ra tấm áo này kích thước hơi rộng may ở chổ nó vừa mỏng vừa mềm mại, muốn xắn tay lên cũng không gặp điều chi trở ngại. Sách Ngạch Đồ điều tra xong kho tàng bảo của Ngao Bái, liền kêu thủ hạ vào để xem gia tài của Ngao Bái. Mới coi thanh đơn bất giác lão lắc đầu le lưỡi nói:

-Thằng cha Ngao Bái thật khéo vơ vét, tài sản của hắn nhiều quá gấp đôi sự tiên liệu của ta. Lão lại xua tay cho bọn thuộc hạ lui ra rồi nhìn Vi tiểu bảo nói:

-Này hiền đệ! Ngươi Hán chúng ta thường nói "Nghìn dặm làm quan chỉ vì tiền". Phen này nhờ ơn Chúa bao la phái anh em chúng ta đến đây là có ý để chúng ta được dịp phát tài. Bản thanh đơn này ta sửa lại. Trên hai trăm vạn lượng bạc, hiền đệ tưởng bảo bao nhiêu cho phải? Vi Tiểu Bảo đáp;

-Tiểu đệ không hiễu. Nhất thiết do đại ca chủ trương. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Trong thanh đơn kê tất cả hai trăm ba mươi lăm vạn, ba ngàn bốn trăm mười tám lạng. Bao nhiêu số dưới chúng ta để nguyên như cũ. Chỉ có chữ nhị ở đầu xóa đi một nét và còn lại một trăm ba mươi lăm vạn, ba ngàn bốn trăm mười tám lạng. Một nét xóa đi đó anh em ta chia đôi

được chăng? Vi Tiểu Bảo kinh hãi ấp úng đáp:

-Cái đó...đại ca... Sách Ngạch Đồ cười hỏi:

-Phải chăng hiền đệ chê ít? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Không phải!...Tiểu đệ không hiểu gì đâu. Sách Ngạch Đồ nói: Tiểu huynh bảo một trăm vạn lạng bạc đó anh em mình chia đôi, mỗi người năm chục vạn lượng bạc. Nếu hiền đệ chê ít thì chúng ta thương nghị lại. Vi Tiểu Bảo biến sắc. Khi gã còn ở kỹ viện tại thành Dương Châu thì trong tay chỉ có được năm sáu lạng đã là đại phát tài. Khi ở hoàng cung cùng người đánh bạc đã tiến bộ rất nhiều nhưng cũng chỉ đến vài trăm lạng bạc là cùng. Nay gã đột nhiên nghe thấy được chia phần năm chục vạn lạng bạc thì cơ hồ không tin ở tai mình. Sách Ngạch Đồ không ngớt lấy châu ngọc nhét vào tay gã và cũng là để bịt miệng gã, cốt sao ở trước mặt hoàng đế gã đừng nói rõ bộ mặt thật về tài sản nhà Ngao Bái là đủ. Nên biết hoàng thượng rất tín nhiệm Vi Tiểu Bảo. Gã mà lộ ra một chút thì chẳng những bao nhiêu tiền của lão nuốt không trôi phải nhả ra hết, mà còn nguy hại đến bước tiền trình, mắc vào vòng tội lỗi. Sách Ngạch Đồ thấy Vi Tiểu Bảo vẽ mặt ra chiều khác lạ, vội nói:

-Hiền đệ định làm thế nào, tiểu huynh cũng nghe theo như vậy. Vi Tiểu Bảo thở phào một cái đáp:

-Tiểu đệ đã nói nhất thiết mọi việc đều do đại ca chủ trương, tiểu đệ chỉ biết tuân theo. Có điều đại ca chia cho năm chục vạn lạng bạc thì tiểu đệ thấy...nhiều quá! Sách Ngạch Đồ khác nào trút bỏ gánh nặng, lão cười khanh khách nói:

-Không nhiều. Không nhiều đâu. Có gì mà nhiều. Bây giờ tiểu huynh dề nghị chia cho bọn thuộc hạ mỗi tên một ít cho chúng cũng được hưởng mới vui vẻ cả làng. Tiểu huynh lấy năm vạn lạng bạc trong phần của tiểu huynh cho bọn chúng chia nhau. Còn huynh đệ cũng lấy ra năm vạn lạng bạc chia cho cung phi thái giám. Họ được chấm mút mỗi người được một ít là không nói chuyện lôi thôi gì nữa. Vi Tiểu Bảo buồn rầu đáp:

-Thế thì hay thật nhưng tiểu đệ không biết phân chia như thế nào? Sách Ngạch Đồ lại nói:

-Những chuyện đó để tiểu huynh làm hết cho xong. Có thế thì hiền đệ đi đâu chúng cũng kính sợ không dám đắc tội. Chúng bảo nhau Quế công công tuy còn nhỏ tuổi nhưng xử sự đáng mặt bạn hữu. Cứ có tiền là xong hết. Phần của hiền đệ đem về mà xài. Từ nay anh em mình sẽ thuận buồm xuôi gió, còn có phần nương tựa vào những người chung quanh mình. Vi Tiểu Bảo nói:

-Dạ dạ! Đúng thế! Sách Ngạch Đồ lại nói:

-Số tiền năm mươi vạn lạng bạc này, nhà Ngao Bái cũng không có bằng tiền mặt. Vậy chúng ta phải bán một phần sản nghiệp của hắn để làm cho gọn và khiến cho người ngoài không nắm được dấu vết gì nữa. Hiền đệ ở trong cung thì những vàng thoi bạc nén cũng không có chổ cất phải không? Vi Tiểu Bảo đột nhiên vớ được một món hoành tài kết xù năm chục vạn lạng khiến đầu óc gã hoang mang không biết làm thế nào. Bất luận Sách Ngạch Đồ bảo sao gã cũng vâng vâng dạ dạ. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Mấy hôm nữa, tiểu huynh kêu mấy tiệm kim hoàn đánh vàng thoi bạc nén, cứ một trăm lạng hay năm chục lạng là một thoi. hiền đệ để ở bên mình, khi nào cần xài sẽ đem đến tiệm kim

hoàn đổi thành tiền bạc. Như thế vừa tiện vừa ổn. Trừ phi có người đến sờ túi đệ, còn thì chẳng ai biết được là hiền đệ nhỏ tuổi như vậy mà đã thành một tay đại hào phú ở Bắc Kinh chúng ta rồi. Ha ha! Dứt lời lão nổi lên tràng cười ha hả. Vi Tiểu Bảo cũng cười theo, nhưng trong bụng gã vẫn còn có chút nghi ngờ, tự hỏi:

-Ta có bốn mươi lăm vạn lạng bạc ư? Phải chăng đây là chuyện thật hay là ta đang ngủ mơ? Rồi gã lại nghĩ tiếp:

-Với món tiền lớn lao bốn mươi lăm vạn bạc ta sẽ tiêu xài bằng cách nào? Dù ăn nhiều uống lắm cũng không hết được bấy nhiêu vàng. Mẹ kiếp! Hàng ngày ta có ăn gan thiên lôi thì suốt đời cũng chẳng hết bốn mươi lạng bạc. Con mẹ nó! Phen này lão gia về Dương Châu mở mươi nhà kỹ viện sang trọng gấp mười lệ Xuân viện cũng được.

Hồi 20 - Sợ Lộ Tẩy Vi Tiểu Bảo Kinh Hồn

Nên biết Vi Tiểu Bảo từ nhỏ đã hoài bảo chí lớn là sau này nếu phát tài gã sẽ mở một kỹ viện to lớn và sang trọng hơn Lệ Xuân viện. Gã nghĩ vậy rồi mặt mày hớn hở ra chiều sung sướng vô cùng. Gã thường nói với tụi đầu bếp ở Lệ Xuân viện: "Con mẹ nó! Chúng nó có cái Lệ Xuân viện thì đã ra gì? Lão gia mà đại phát tài thì sẽ lập ngay phía đối diện một tòa Lệ Hạ viện, một tòa Lệ Thu viện, lại mở thêm một tòa Lệ Đông viện để cạnh tranh. Chúng nó không còn một người khách nào bước chân vào cửa nữa thì chỉ có đường bỏ nghề ". Gã nghĩ tới mở một lúc mười kỹ viện nổi tiếng ở Dương Châu khiến cho nhân sĩ phải lác mắt, bất giác gã vui sướng khác nào mở cờ trong bụng. Sách Ngạch Đồ dường như đoán được tâm sự của Vi Tiểu Bảo, chỉ cười thầm. Lão nói:

-Hiền đệ! Hoàng thái hậu và Hoàng thượng dặn chúng ta phải mang hai pho kinh phật về trình các ngài. Vậy chúng ta hãy làm xong việc này đã. Còn tài sản của Ngao Bái thủng thẳng sẽ thanh toán cũng chưa muộn. Vi Tiểu Bảo gật đầu khen phải. Sách Ngạch Đồ liền lấy hai tấm đoạn bọc hai pho kinh phật cẩn thận lại, mỗi người ôm một pho trở vào hoàng cung ra mắt vua Khang Hy. Nhà vua thấy hai người làm xong công việc sai phái mà Hoàng thái hậu đã giao cho thì long nhan hớn hở. Nhà vua sai Vi Tiểu Bảo ôm kinh đi theo ngài vào cung Hoàng thái hậu. Sách Ngạch Đồ không được vào cung liền cáo từ lui ra, đến thanh toán gia sản của Ngao Bái. Trong khi đi đường, vua Khang Hy hỏi:

-Tài sản của Ngao Bái cộng độ bao nhiêu? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Sách đại nhân mới sơ bộ kiểm tra nói là cộng được một trăm ba mươi lăm vạn ba ngàn bốn trăm mười tám lạng bạc. Gã tâu theo số mục do Sách Ngạch Đồ nói ra, đồng thời gã có ý dò xét tâm lý hoàng đế, vạn nhất mà ngài điều tra ra được thì còn có chổ chối cãi. Nguyên Vi Tiểu Bảo không hiểu những tệ riêng tây, nhưng về môn cắp vặt đối với gã là sự thường. Năm gã lên năm tuổi, một ả kỹ nữ đưa cho gã năm đồng bảo ra chợ mua mấy trái đào, gã lấy một đồng mua kẹo ăn trước. Còn bốn đồng mua đào về cho ả kỹ nữ. Ả kỹ nữ kia không biết còn thưởng gã một trái đào. Vi Tiểu Bảo cho là tiền bạc vào tay thì thế nào cũng phải dính đôi chút, đó là việc thiên kinh địa nghĩa. Chỉ cần khi người ta điều tra miễn mình cải cho có lý thì thôi. Vua Khang Hy hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

-Thằng cha Ngao Bái hút máu mũ của lê dân đã nhiều mà gia sản cộng được một trăm ba mươi mấy vạn lạng tưởng cũng không là quá đáng. Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

-Đây là chưa kễ đến một trăm vạn lạng để hai người chia. Nhà vua cùng Vi Tiểu Bảo vừa đi vừa nói chuyện đã vào tới cung thái hậu. Thái hậu nghe nói hai pho kinh phật đã lấy về thì mặt mày hớn hở. Ngài đưa tay ra đón lấy, mở tấm đoạn bọc ra. Thái Hậu trông thấy kinh rồi tươi cười khen:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi thật là người được việc! Vi Tiểu Bảo quì xuồng vấn an rồi tâu:

-Đây là nhờ hồng phúc của Thái hậu cùng Hoàng thượng. Thái hậu quay lại ngó tên tiểu cung nữ đứng bên cạnh phán;

-Nhị Sơ! Ngươi dẫn Tiểu Quế Tử này vào trong lấy trái cây cùng bánh kẹo thưởng cho gã ăn. Tiểu cung nữ tên gọi Nhị Sơ vào cở 13,14 tuổi mà dung mạo rất xinh tươi. Thị mĩm cười đáp:

-Xin vâng lệnh dụ. Vi Tiểu Bảo lại vấn an lần nữa nói:

-Tạ ơn Thái hậu ban thưởng. Tạ ơn Hoàng thượng. Vua Khang Hy nói:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi ăn trái cây rồi cứ tự do ra về. Trẫm ở lại đây dùng cơm cùng Thái hậu. Ngươi bất tất phải chầu hầu. Vi Tiểu Bảo vâng lời theo Nhị Sơ tiến vào nội đường. Nhị Sơ đưa gã đến một gian phòng nhỏ vén rèm lên thì thấy phía trong có đặt mấy chục bình cao và kẹo mứt. Nhị Sơ cười nói:

-Tên ngươi là Tiểu Quế Tử vậy hãy ăn mứt hoa quế này! Ả nói rồi lấy một hộp mứt đưa cho gã. Hộp mứt này ướp hoa quế rất thơm tho ngon lành. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Mời tỹ tỹ củng ăn với tiểu dệ. Nhị Sơ đáp:

-Thái hậu thưởng cho ngươi thì ngươi ăn. Ngài không ban thưởng cho ta khi nào ta dám ăn. Chúng ta là nô tỳ ăn vụng coi thế nào được. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Tỹ tỹ ăn đi. Có ai nhìn thấy đâu mà ngại? Nhị Sơ đỏ mặt lên, rồi thị lắc đầu mĩm cười nói:

-Ta không ăn đâu. Vi Tiểu Bảo nói:

-Một mình tiểu đệ ăn để tỹ tỹ đứng bên nhòm coi bất tiện lắm. Nhị Sơ cười đáp:

-Phước khí ngươi lớn quá! Ta chỉ chầu hầu Thái hậu, đến Hoàng thượng cũng không phải chầu hầu, vậy mà bây giờ đứng chầu hầu ngươi ăn kẹo mứt. Vi Tiểu Bảo thấy thị vui vẻ xinh tươi cũng cười nói;

-Tiểu đệ chầu hầu Hoàng thượng rồi cũng chầu hầu cả tỹ tỹ ăn kẹo bánh nữa. Thế là hòa cả làng không ai thua thiệt. Ngươi ăn lẹ đi! Thái hậu mà biết ngươi cười cười nói nói với ta có khi người nổi giận đó. Vi Tiểu Bảo hồi ở trong Lệ Xuân viện thành Dương Châu đã từng thấy trò oanh yến lã lơi. Từ ngày gã đến hoàng cung, bửa nay là lần đầu tiên kề cận một vị tiểu cô nương, gã chợt động tâm linh nói:

-Bây giờ chúng ta làm thế này. Tiểu đệ lãnh ít kẹo mứt đem về, chờ tỹ tỹ chầu hầu Thái hậu xong sẽ cùng nhau ăn bánh mứt. Nhị Sơ hơi đỏ mặt lên nói:

-Không được đâu! Ta chầu hầu Thái hậu xong thì đêm đã khuya rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

-Đêm khuya cũng không sao. Tỹ tỹ chờ tiểu đệ ở đâu? Nhị Sơ kề cận bên mình Thái hậu, những cung nữ khác đều lớn tuổi hơn ả mà câu chuyện hàng ngày giữa ả với những cô kia không ra tình mật thiết. Bây giờ ả thấy Vi Tiểu Bảo muốn bè bạn với ả cùng ăn kẹo mứt, gã tỏ ý rất chân thành, khiến ả không khỏi động tâm. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

-Tỹ tỹ tính chừng ta đợi nhau ở trong vườn hoa ngoài kia được chăng? Nhị Sơ ngần ngừ một chút rồi gật đầu. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta cứ như thế. Tỹ tỹ lấy kẹo mứt đưa cho tiểu đệ đi. Tỹ tỹ thích thứ gì thì lấy nhiều vào. Nhị Sơ mĩm cười hỏi lại:

-Có phải một mình ta ăn đâu. Còn ngươi thích thứ gì nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tỹ tỹ thích thứ gì thì tiểu đệ thích thứ đó. Lời gã ngon ngọt khiến cho Nhị Sơ rất vui vẽ. Ả liền chọn lấy mười mấy thứ vừa bánh vừa kẹo mứt đựng vào trong một cái hộp giấy. Vi Tiểu Bảo khẻ nói:

-Canh ba đêm nay tiểu đệ chờ tỹ tỹ ở trong vườn hoa. Nhị Sơ gật đầu, khẻ dặn:

-Phải cẩn thận nghe! Gã còn nhỏ tuổi chưa hiểu gì về mối tình yêu đương nam nữ. Nguyên trước gã được đánh bạn với đức hoàng đế hóa trang làm Tiểu Huyền Tử chơi bời rất thỏa thích. Từ ngày chân tướng nhà vua bị tiết lộ gã không được kề cận nô rỡn như trước nữa. Mấy bửa nay gã ở trong hoàng cung được mọi người nịnh nọt tâng bốc, tuy trong lòng đắc ý, nhưng vẫn thèm cái vui nô rỡn. Bây giờ gã ước hẹn với một ả tiểu cung nữ tương hội vào lúc nữa đêm. Trong cái nô rỡn này còn thêm mấy phần nguy hiểm, gã càng lấy làm thú vị. Vi Tiểu Bảo về nhà, Hải lão công hỏi gã bửa nay làm những việc gì thì gã thuật lại việc đến phủ Ngao Bái kiểm tra tài vật. Dĩ nhiên gã dấu nhẹm vụ lấy cắp châu báu cùng lưởi đao trủy thủ và việc chia lợi giữa gã và Sách Ngạch Đồ. Sau cùng gã nói:

-Công công! Thái hậu sai tiểu tử đến nhà Ngao Bái lấy cả hai pho Tứ Thập Nhị chân kinh đem về trình ngài. Hiện hai pho kinh này với pho để trên bàn Thái hậu đều giống nhau hết .... Hải lão công đột nhiên đứng dậy hỏi:

-Trong nhà Ngao Bái cũng có hai pho Tứ Thập Nhị chân kinh ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đúng thế! Chính Thái hậu cùng Hoàng thượng truyền lệnh cho đi lấy. Nếu không thì tiểu tử đã đánh cắp đem về cho công công mà chẳng một ai hay. Hải lão công sa sầm nét mặt, đằng hắng một tiếng rồi nói;

-Hay lắm! Hay lắm! Lát sau nhà bếp dọn cơm bưng lên, Hải lão công chỉ ăn nữa chén cơm mà thôi. Lão đảo cặp mắt toàn lòng trắng, ngững đầu lên ngẫm nghĩ dường như có tâm sự gì trầm trọng. Vi Tiểu Bảo ăn cơm xong bụng bảo dạ:

-Ta hãy ngủ đi một giấc. Đến lúc canh ba còn phải tới vườn hoa chơi với ả tiểu cung nữ. Gã thấy Hải lão công ngẩn người ra, ngồi yên không nhúc nhích, gã liền để cả quần áo trèo lên giường nằm ngủ. Vi Tiểu Bảo cũng có tâm sự riêng không ngủ say được, chập chờn một lúc rồi lén lút trở dậy. Gã sợ làm kinh động Hải lão công, nhón gót đi chậm chạp từng bước một. Gã tới bên cửa rút then cài, sẵn sàng mở một cánh cửa. Đột nhiên Hải lão công cất tiếng gọi:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi đi đâu đấy! Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi ấp úng đáp:

-Tiểu tử ...tiểu tử đi tiểu tiện. Hải lão công hỏi:

-Sao ngươi không đi tiểu tiện ngay ở trong phòng? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu tử thao thức không sao ngủ được, muốn ra vườn hoa tản bộ một lúc. Gã sợ Hải lão công ngăn cản, không nói nhiều nữa, khoa chân bước ra ngoài cửa định dông tuốt. Ngờ đâu chân gã vừa tiến ra được một bước bỗng cảm thấy cổ áo bị nắm giử rịt chặc lại. Gã đã bị Hải lão công túm được nhắc bổng lên đem về. Vi Tiểu Bảo ối" một tiếng. Gã nghĩ thầm trong bụng:

-Hõng bét! Hõng bét! Lão con rùa này mà biết mình đi gặp một vị tiểu cô nương là lão không

cho rồi. Gã còn đang ngẫm nghĩ thì đã bị Hải lão công quăng lên giường. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

-Công công! công công muốn giởn chơi với tiểu tử chăng? Mấy bửa nay công công không truyền dạy võ nghệ cho tiểu tử. Cái chụp này là chiêu thức gì vậy? Hải lão công "hừ" một tiếng rồi đáp:

-Chiêu đó kêu bằng "Ưng trung tróc niết" (bắt ba ba trong rọ). Hễ vươn tay ra là bắt được. Con ba ba là loại giáp ngư (cá có áo giáp). Bắt ngươi cũng như bắt một con tiểu giáp ngư. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

-Lão giáp ngư bắt tiểu giáp ngư! Nhưng gã không nói ra miệng. Mắt gã long lên nghĩ cách thoát thân. Hộp kẹo mứt gã vẫn cất trong bọc. Gã bị Hải lão công quật mạng một cái, hộp kẹo bị đè ép e rằng đã bẹp mất rồi. Hải lão công ngồi ở mép giường khẻ nói:

-Ngươi thông minh lớn mật, lại lanh lợi cẩn thận đáng là nhân tài lớn. Nhưng đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

-Công công! Đáng tiếc điều chi? Hải lão công không trả lời, chỉ thở dài sườn sượt, hồi lâu mới nói:

-Ngươi đã học được tính cách kinh kỳ khá nhiều rồi. Giả tỹ tám tháng trước ngươi cũng đã biết ăn nói như vậy thì khó mà phát giác ra được. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, toàn thân chấn động toát mồ hôi lạnh ngắt, lông tóc dựng đứng cả lên. Người gã không tự chủ dược phải rùng mình. Hai hàm răng hơi run đụng vào nhau bật lên những tiếng lập cập nhỏ bé. Gã gượng cười nói:

-Công công!...Bửa nay công công nói chuyện thật là kỳ! Hải lão công lại thở dài hỏi:

-Năm nay ngươi mấy tuổi rồi? Vi Tiểu Bảo nghe giọng lão rất ôn hòa, liền bót phần sợ hãi, ngập ngừng đáp:

-Tiểu tử...tiểu tử cở 14 tuổi. Hải lão công hỏi:

-Mười ba tuổi là mười ba tuổi, mười bốn tuổi là mười bốn tuổi. Sao lại cở 14 tuổi. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Má má tiểu tử không nhớ rõ, nên tiểu tử cũng không hiễu. Câu này gã nói thực. Mẫu thân gã cũng chỉ nhớ một cách hồ đồ, không biết đích xác được là gã bao nhiêu tuổi. Hải lão công gật đầu, ho mấy tiếng rồi nói:

-Ngày trước ta luyện công tẩu hỏa nhập ma, mắc bịnh ho hắng này. Mỗi ngày bệnh một nặng thêm. Mấy năm gần đây ta tự biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Vi Tiểu Bảo ngập ngừng hỏi:

-Tiểu tử...tiểu tử nhận thấy gần đây công công đã bớt ho được một chút. Hải lão công lắc đầu nói;

-Bớt khỉ gì đâu? Chẳng bớt chút nào hết. Trong ngực ta đau lắm! Có điều ta không nói ra nên ngươi không biết mà thôi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Bây giờ bệnh tình công công thế nào? Có cần tiểu tữ lấy thuốc uống không? Hải lão công thở dài nói:

-Mắt ta chẳng nhìn thấy gì mà việc uống thuốc không thể bừa bải được. Vi Tiểu Bảo không dám thở mạnh, gã không hiễu lão nói đây là có dụng ý gì Hải lão công lại nói:

-Cơ duyên của nhà ngươi rất tốt. Đã thân cận được với Hoàng thượng kể ra tất có phen ngươi làm lớn. Ngươi chưa "tĩnh thân" thì ta tính cho cũng chẳng ngại gì. Nhưng ...hởi ôi!....Chậm mất rồi! Chậm mất rồi! Vi Tiểu Bảo không hiễu lão nói "tĩnh thân" là có ý gì. Gã chỉ cảm thấy đêm nay giọng lưởi của lão có điều khác lạ mà gã không đoán ra được. Gã khẻ nói:

-Công công! Đêm dã khuya, công công ngủ đi thôi! Hải lão công nói:

-Ngủ ư? Ngủ ư? Hởi ôi! Thời giờ ngủ còn nhiều. Sớm ngủ tối ngủ ngủ vỉnh viển không tĩnh lại nữa. Hài tử! Con người ngủ vĩnh viển không tĩnh dậy, không phải đau ruột, không phải ho hắng khổ sở, há chẳng hay lắm ư? Vi Tiểu Bảo sợ quá không dám lên tiếng. Hải lão công hỏi:

-Hài tử! Trong nhà ngươi còn có những ai? Câu hỏi hời hợt này đối với Vi Tiểu Bảo thật khó trả lời. Gã không hiểu trong nhà gã Tiểu Quế Tử chết rồi còn có bao nhiêu người? Nếu trả lời bừa bải thì không khỏi bị bại lộ hành tung. Nhưng gã lâm vào tình trạng bất buộc phải trả lời, gã chỉ còn nước mong Hải lão công không biết rõ gốc gác nhà Tiểu Quế Tử mà hỏi vậy. Gã đáp:

-Trong nhà tiểu tử thì chỉ còn mình lão nương, những người khác mấy năm nay, hởi ôi!...không nên nhắc tới nữa. Gã kéo dài câu sau cùng để nghe ngóng xem Hải lão công có phản ứng gì. Đồng thời nếu Tiểu Quế Tử hãy còn phụ thân hoặc anh chị em thì gã đã nói một cách hàm hồ "không nên nhắc tới nữa". Hải lão công hỏi:

-Ồ! Chỉ còn một lão nương ư? Người Phúc Kiến các ngươi kêu lão nương bằng gì? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, tự hỏi:

-Tại sao lão hỏi ta về khẩu âm Phúc Kiến? Phải chăng gã Tiểu Quế Tử là người Phúc Kiến? Lão đã nói gã ở Dương Châu kia mà? Chẳng lẻ lão con rùa này biết ta giả mạo tên gã? Thế thì vụ ta làm cho lão hư mắt, lão cũng biết rồi hay sao? Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, trong đầu Vi Tiểu Bảo nêu ra không biết bao nhiêu câu hỏi. Gã ngập ngừng hỏi lại:

-Cái đó...cái đó...Công công hỏi làm chi? Hải lão công lại thở dài nói:

-Mi mới mười ba tuổi ranh mà đã tệ hại như thế, thì mi giống cha hay giống mẹ? Vi Tiểu Bảo cười hì hì đáp:

-Tiểu tử không giống ai cả. Bảo là tiểu tử hay thì chẳng có gì hay lắm mà bảo tệ thì không đến nổi quá tệ. Hải lão công ho hắng mấy tiếng rồi hỏi:

-Ta đến tuổi thành niên rồi mới "tĩnh thân" làm thái giám.... Vi Tiểu Bảo la thầm:

-Trời ơi! Té ra làm thái giám thì phải "tĩnh thân". Vậy tĩnh thân là cắt bỏ cái bộ phận....để đi tiểu tiện. Lão này biết ta không tĩnh thân rồi, ta phải tìm đường thoát thân cho lẹ mới xong. Hải lão công lại nói tiếp;

-Ta cũng có một thằng con nhưng đáng tiếc là nó chết từ ngày lên 8 tuổi. Nếu nó còn sống đến ngày nay thì ta cũng có cháu nội lớn bằng ngươi rồi. Thằng cha họ Mao tên gọi Mao Thập Bát gì đó phải chăng là gia gia ngươi? Vi Tiểu Bảo lại run sợ đáp;

-Không phải. Giỏ nào quay nhà ấy. Dĩ nhiên là không phải. Gã bồn chồn trong dạ nên buột

miệng nói tiếng Dương Châu. Hải lão công lại nói:

-Ta cũng nghĩ rằng không phải. Giả tỹ ngươi là cháu ta mà bị hãm trong hoàng cung thì một ngày kia nếu gặp nguy hiểm ta có thể cứu ngươi được. Vi Tiểu Bảo nhăn nhó cười nói:

-Đáng tiếc tiểu tử không phải là cháu nội của công công. Hải lão công hỏi:

-Ta đã dạy ngươi hai môn võ công, môn thứ nhất là Đại cầm nã thủ, môn thứ hai là Đại từ đại bi thiên diệp thủ, ngươi luyện thành thuộc cả rồi phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đúng thế! Nhưng hay hơn là lão nhân gia là tay võ công đệ nhất thiên hạ. Tưởng lão nhân gia nên truyền lại cho một người để sau này làm vinh hiển cho lão nhân gia mới phải. Hải lão công lắc đầu nói:

-Ta không đương nổi bốn chữ "Đệ nhất thiên hạ" Trên đời còn biết bao nhiêu người bản lãnh cao nhân. Lão ngừng lại một chút rồi nói:

-Ngươi hít mạnh một hơi rồi đặt tay vào bụng dưới, cách rốn ba tấc về mé bên trái và ấn mạnh một cái thử xem thế nào? Vi Tiểu Bảo làm theo lời lão thì lập tức cảm thấy đau thấu tim phổi. Bất giác gã "ối" lên một tiếng, trán toát mồ hôi, thở hồng hộc. Hải lão công cất giọng the thé hỏi;

-Thú lắm phải không? Vi Tiểu Bảo chửi thầm trong bụng:

-Lão con rùa! Lão chết thối thây! Nhưng ngoài miệng gã đáp;

-Chỉ thấy hơi đau chứ chẳng thú gì. Hải lão công nói:

-Hàng ngày ngươi đi đánh bạc rồi đến luyện võ với Hoàng thượng, lúc ngươi trở về thì cơm canh đã dọn sẳn. Ta thấy canh không còn nóng nữa nên mỗi ngày lại mở rương lấy một chút thuốc bỏ vào canh. Tuy mỗi ngày một chút lâu cũng thành nhiều. Chất độc này rất nặng thành ra đại bất lợi cho ngươi, tuy ngươi là là một đứa nhỏ rất cẩn thận nhưng trước nay ta không ăn canh mà ngươi cũng không nghi ngờ gì hết ... Vi Tiểu Bảo ớn da gà, ấp úng:

-Tiểu tử....tưởng công công không thích ăn canh. Hải lão công nói:

-Sự thực thì ta không thích ăn canh lắm. Nhưng canh đã có chất độc thì dù phân lạng rất nhẹ nhưng lâu ngày quá thì cũng nguy hiểm phải không? Vi Tiểu Bảo biết là mắc mưu lão, gã hằn học đáp;

-Phải lắm! Phải lắm! Công công thật là lợi hại! Hải lão công thở dài nói:

-Cái đó chưa chắc. Đã luyện Đại từ đại bi thiên diệp thủ, đồng thời muốn luyện phép hô hấp thì môn nội công này có thể áp chế được chất độc của thuốc "Sưu cốt đào tủy giảo trường đan". Như thế có thể uống mỗi ngày một nhiều. Nếu không thì từ 3,4 tháng trước ngươi đã không chống nổi những cơn đau bụng dữ dội. Ta định cho ngươi uống ba tháng nữa rồi tha ngươi ra khỏi hoàng cung. Khi ấy ngươi sẽ nổi cơn đau bụng từ từ. Trước thì mỗi ngày chỉ đau chừng nữa giờ và cũng thường thôi. Về sau càng ngày càng đau dữ dội mà cơn đau mỗi ngày một dài thêm. Vào khoảng một năm sau thì đau ghê gớm suốt ngày đêm, đau đến nổi muốn đập đầu vào tường, đau đến nổi muốn cắt từng miếng thịt ở chân tay mà nuốt đi.

Hồi 21 - Người Trên Núi Ngũ Đài

Hải lão công nói tới đây, thở dài than:

-Đáng tiếc bịnh ta càng ngày càng đi vào chổ nguy ngập, e rằng không thể chờ đợi được nữa, Vi Tiểu Bảo tự biết là chẳng còn cách nào giử nguyên vẹn được, gã đâm ra liều đến mà lòng sợ hãi cũng bớt đi, chỉ còn nghĩ kế thoát thân, gã tự nhủ:

-Tuy võ công lão cao cường nhưng đôi mắt chẳng nhìn thấy gì, ta chỉ cần kiếm nơi ẩn nấp là lão không thể tìm thấy được. Đột nhiên gã động tâm tự hỏi:

-Bửa nay ta lấy được thanh bảo kiếm chặt sắc như chặt bùn, sao không thử dùng một phen coi? Gã nghĩ vậy liền nói:

-Công công! Té ra công công đã biết rõ tiểu tử không phải là Tiểu Quế Tử, nên nghĩ cách hành hạ tiểu tử. Ha ha! Công công mắc hỡm tiểu tử rồi! Ha ha! Ha ha! Gã buông tiếng cười rộ. Người gã cũng cử động loạn lên. Gã co chân phải lại. Tay mặt nắm đốc đao trủy thủ, rút ra khỏi vỏ từ từ một cách thận trọng để khỏi phát ra tiếng động. Gã tính rằng lở có tiếng động nhỏ nhẹ thì cũng bị tiếng cười lấn át đi. Hải lão công hỏi:

-Ta mắc hỡm ngươi cái gì? Vi Tiểu Bảo nói trăng nói cuội, cốt làm sao cho Hải lão công phân tâm. Bây giờ gã lại bịa chuyện đáp:

-Trong canh có độc, buổi đầu tiểu tử ăn phải rồi, sau tiểu tử nói cho Tiểu Huyền Tử nghe thì y bảo công công có ý gia hại tiểu tử bỏ thuốc độc vào canh... Hải lão công kinh hãi ngắt lời:

-Hoàng thượng đã biết chuyện này rồi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Sao ngài lại không biết? Có điều khi đó tiểu tử chưa biết Tiểu Huyền Tử là Hoàng thượng. Y dặn tiểu tử đừng lộ chuyện này mà chỉ gia tâm đề phòng. Lúc ăn canh vào miệng rồi lại nhổ ra bát mà công công không ngó thấy. Gã vừa nói vừa giơ thanh trủy thủ lên dần dần. Mũi kiếm nhắm vào trước mặt Hải lão công. Gã nghĩ bụng:

-Nếu mình đâm một nhát mà lão không chết ngay thì dù lão có bị trúng kiếm cũng phóng chưởng đánh mình uổng mạng. Vi Tiểu Bảo mới là đứa con nít 13,14 tuổi, gặp lúc sinh tử dĩ nhiên giọng nói không khỏi rét run, nhưng gã không bối rối cũng là hiếm rồi. Hải lão công bán tính bán nghi, lại cười hỏi:

-Ngươi không ăn canh thì sao khi ấn vào mé bên trái bụng dưới lại đau đớn vậy? Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

-Tiểu tử chắc rằng tuy đã nhổ canh ra rồi nhưng không súc miệng thì thuốc độc còn dính chút ít cũng theo thức ăn nuốt vào bụng ... Gã nói tới đây thì lưỡi trủy thủ lại đưa gần mấy tấc và chỉ còn cách ngực Hải lão công chừng hơn một thước. Gã ngấm ngầm vận kình lực vào tay, định bật lên tiếng cười rồi hết sức phóng kiếm đâm tới, đoạn chui vào gầm giường chuồn ra phía khác, bỗng nghe Hải lão công nói:

-Nếu vậy thì hay! Chất độc "Sưu cốt đảo tủy giảo trường đan" chẳng có thuốc nào chửa được. Ngươi trúng độc nhẹ thì phát tác chậm lại và càng chịu khổ sở đau đớn muôn phần chớ chẳng có lợi gì. Vi Tiểu Bảo bật tiếng cười hô hố. Tràng cười chưa dứt, bao nhiêu lực đạo trong mình gã để tụ hết vào cánh tay mặt phóng kiếm tới trước ngực Hải lão công. Hải lão công đột nhiên thấy hơi lạnh buốt quạt vào mặt, biết ngay có điều khác lạ. Lão bản lãnh cao thâm, phản ứng xuất quỉ nhập thần. Lão phát giác Vi Tiểu Bảo đột nhiên đánh lén, trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, lão chỉ biết đối phương đã động thủ, không kịp nghĩ đối phương ra tay cách nào, liền vung tay trái lên gạt mũi kiếm đâm tới. Tay mặt lão phóng chưởng đánh "binh" một tiếng hất tung người Vi Tiểu Bảo, đập gẩy cửa sổ văng ra ngoài rớt xuống vườn hoa. Bỗng lão cảm thấy tay trái đau đớn kịch liệt. Té ra bốn ngón tay của lão đã bị lưởi trủy thủ hớt đứt một nữa. Giả tỷ lưởi trủy thủ của Vi Tiểu Bảo không toát ra hơi lạnh cho Hải lão công biết trước một chớp nhoáng thì lão đã bị đâm trúng ngực rồi. Nhưng hạng đao kiếm tầm thường như vậy mà công lực hai người lại khác nhau xa thì dù lão có bị đâm trúng ngực, cũng bị thương ngoài da thịt mà thôi. Luồng nội kình của lão đưa ra bàn tay thành cứng như sắt có gạt trúng đao kiếm thì khí giới của đối phương bị hất văng đi chớ không làm cho tay lão bị thương được. Lưởi trủy thủ này sắc bén phi thường nên Hải lão công, tuy luyện nội kình đã mấy chục năm mà vẫn không hất tung nó đi được cho vuột khỏi tay đối phương, mà trái lại bốn ngón tay lão bị hớt đứt. Phát chưởng ở tay mặt lão lại cực kỳ hùng hậu có thể đập tan bia vỡ đá, đã bị đánh trúng thì dù là anh hùng hảo hán cũng không chịu nổi, chứ đừng nói chi là Vi Tiểu Bảo. Hải lão công chắc mẩm phát chưởng của lão đã làm tan nát tạng phủ của đối phương và chết ngay trước khi bắn văng ra ngoài cửa sổ. Lão cười lạt một tiếng, miệng lẩm bẩm:

-Thằng tiểu quỉ được chết một cách chóng vánh như vậy là phước bãy mươi đời nhà gã rồi. Lão định thần xé một miếng vãi giường buộc tay trái lại rồi tự hỏi:

-Không hiễu thằng quỉ con này dùng thứ khí giới gì mà ghê gớm như vậy? Lão càng suy nghĩ càng lấy làm quái lạ, bụng bảo dạ:

-Khí giới trong tay thằng tiểu quỉ nhất định phải là một bảo kiếm hiếm có trên đời mà ta chưa từng nghe tiếng hay được mắt thấy. Nếu không thì ta đã vận nội kình ra bàn tay cứng như gang thép, cùng lắm ta có bị thương thì cây binh khí trong tay thằng tiểu quỉ cũng phải bắn văng đi chứ khi nào gã giử vững được khí giới mà ta lại bị chặc gảy bốn ngón tay? Hải lão công ngẫm nghĩ một lát rồi nhãy vọt ra ngoài cửa sổ. Lão vươn tay sờ mó chổ Vi Tiểu Bảo rớt xuống để tìm thanh bảo kiếm. Ngờ đâu lão sờ soạng mãi mà chẳng thấy đâu. Hải lão công tuy đui mắt nhưng hình thế vườn hoa chổ nào có đá, tựa hồ như hiện ra trước mắt lão. Nếu không thế thì khi nào lão dám nhãy ẩu ra ngoài? Lão nghe rõ Vi Tiểu Bảo rớt xuống bên khóm hoa thược dược và lão ước lượng chưởng lực của mình hất gã ra tới đó. Hải lão công sờ soạng hồi lâu không thấy gì, ngạc nhiên tự hỏi:

-Thanh bảo kiếm trong tay thằng quỉ con hoặc giả có thể bắn đi xa hơn, nhưng sao cả cái thây ma của gã cũng không có ở đây? Bây giờ lão cần sờ cho thấy xác Vi Tiểu Bảo, nhưng lão sờ khóm thược dược thấy cành lá đều bị dập nát, đúng là gã bị rớt xuống chổ này. Hải lão công càng kinh hãi hơn, tự hỏi:

-Phải chăng xác chết của thằng quỉ con có người đem đi nơi khác rồi? Người nào mà thân pháp ghê gớm đến thế? Lúc họ cử động đem xác chết đi sao ta chẳng hay biết gì hết? Lão cho là phát chưởng lão đánh ra nhất định Vi Tiểu Bảo phải chết tươi, không có lý nào thoát được. Ngờ đâu Vi Tiểu Bảo lại không chết, gã trúng chưởng rồi như bị ngẹt thở.trước ngực đau đớn kịch liệt. Tứ

chi bách thể rã rời. Vi Tiểu Bảo rớt xuống đất xuýt chút nữa ngất đi. Gã còn cảm giác được mạng sống gã lúc này khác nào ngàn cân treo đầu sợi tóc. Gã đã không đâm chết được Hải lão công thì nhất định lão sẽ truy kích. Vi Tiểu Bảo liền trấn mình thu tàn lực lồm cồm bò dậy. Nhưng gã vừa đi được hai bước, chân nhủn ra lại ngã xuống. Người gã lăn long lóc theo chiều dốc thoai thoải trong khu vườn hoa. Giả tỷ Hải lão công không bị dứt tay thì lúc Vi Tiểu Bảo lăn người như vậy cũng đũ phát ra âm thanh lọt vào tai lão. Nhưng lão bị trọng thương vừa đau đớn vừa phiền não trong lòng. Tâm thần lão rối loạn. Nhất là lão không thấy xác Vi Tiểu Bảo lão lại càng kinh hãi. Chẳng khi nào lão có thể ngờ được Vi Tiểu Bảo trúng phát chưởng đó mà không chết, dù lão có nghe thanh âm cũng chẳng tin ở tai mình. Chổ dốc này khá dài, Vi Tiểu Bảo lăn xuống đến hơn mười trượng mới dừng lại. Gã lại ráng đứng lên từ từ bước đi. Gân cốt toàn thân gã đau đớn cơ hồ không chịu nổi. May mà lưỡi trủy thủ vẫn còn nằm trong tay gã. Bất giác gã mừng thầm tự nhủ:

-Vừa rồi lão con rùa đánh bật ta ra ngoài cửa sổ. Cũng may mà lưỡi trủy thủ của ta đâm không cắm vào người lão ta là hên vận cho lão lắm rồi, nói rồi Vi Tiểu Bảo xỏ lưỡi trủy thủ vào ống giày rồi bụng bảo dạ:

-Hành tung của mình đã bị bại lộ. Lão con rùa đã biết mình giả mạo Tiểu Quế Tử thì không thể ở lại hoàng cung được nữa. Đáng tiếc bốn mươi lăm vạn lạng bạc ta chưa lấy được, thành ra mừng hụt một phen. Con bà nó! Có bao giờ thằng người lại hên vận đến thế được? Chẳng có lẻ một phen hoạch tài được bốn mươi lăm vạn lạng. Nếu lão gia lúc này có bốn mươi lăm vạn lạng bạc thì cũng phung phí một đêm cho hết nhẵn. Có thế mới là tay hào kiệt. Gã nghĩ vậy rồi không khỏi ra chiều đắc ý. Bất giác gã lại thở dài lẩm bẩm:

-Ả tiểu cung nữ kia chắc đang ngơ ngẩn đợi ta. Vả lại bây giờ đang nữa đêm ta chẳng có cách nào ra khỏi hoàng cung được. Gã sực nhớ ra điều gì, bất giác la thầm:

-Trời ơi! Gã sờ vào cái hộp giấy trong bọc thì thấy nát nhừ. Gã tự nhủ:

-Ta cầm cái này lại cho ả coi để ả khỏi nóng lòng, ta cứ nói cho ả hay là bị té làm cho hộp kẹo mứt nát nhừ biến thành một đống phân trâu, có điều đống phân trâu này vừa thơm vừa ngọt, ăn rất ngon miệng. Ha ha! Con bà nó! Phân trâu mà ngon mà ngọt mới thật là kỳ! ngươi dã ăn bao giờ chưa, lão gia đã nếm thử rồi. Vi Tiểu Bảo trong lòng nghĩ ra những câu bật cười, chân gã bước mau về phía cung điện của Thái hậu. Vi Tiểu Bảo đi tới ngoài vườn thấy cổng đóng, liền lẩm bẩm:

-Hỏng bét! Ta không ngờ cổng này lại đóng chặc. Bây giờ biết làm cách nào để vào được? Gã còn đang ngơ ngác không biết đi đâu thì cổng viện đột nhiên hé mở không một tiếng động. Một vị tiểu cô nương thò đầu nhìn ra ngoài. Dưới ánh trăng tỏ Vi Tiểu Bảo nhìn rõ đúng là Nhị Sơ. Nhị Sơ mĩm cười giơ tay lên vẩy. Vi Tiểu Bảo cả mừng, lẹ làng rén mình tiến vào trong cổng. Nhị Sơ đóng cổng rồi ghé tai vào Vi Tiểu Bảo khẻ nói:

-Ta sợ ngươi không vào được nên ta chờ ở đây đã lâu rồi. Vi Tiểu Bảo khẻ đáp:

-Tiểu đệ đến chậm vì không ra đi sớm được. Dọc đường vội vàng quá lại vấp phải một con rùa biển vừa tanh vừa thối, bị té một cái bằng trời giáng. Nhị Sơ ngập ngừng hỏi:

-Trong vườn hoa ...làm gì có rùa biển? Ta chưa thấy bao giờ. Ngươi ...bị té có đau không? Vi Tiểu Bảo vừa rồi hăng hái đi một mạch, quên cả đau đớn. Bây giờ gã nghe Nhị Sơ hỏi câu này

liền cảm thấy xương cốt toàn thân đau đớn rã rời tưởng không còn một chổ nào nguyên vẹn. Gã không nhịn được bật tiếng rên. Úi chao! Đau quá! Nhị Sơ nắm tay gã dắt khẻ nói:

-Ngươi té đau ở chổ nào? Vi Tiểu Bảo toan trả lời thì bất thình lình một vật đen xì chiếu bóng xuống đất. Gã ngững đầu lên nhìn thấy bóng đen kia như một con chim ưng khổng lồ từ trên đầu tường xà xuống. gã giật mình kinh hãi, suýt nữa bật tiếng la hoảng:

-Con chim khổng lồ đứng xuống đất như hình người. Vi Tiểu Bảo định thần nhìn lại. Dưới ánh trăng tỏ, gã nhìn rõ thì không phải con chim ưng mà là một người thân thể gầy nhom, lưng lão hơi cong. Chính là Hải lão công. Nhị Sơ quay mặt về phía Vi Tiểu Bảo, không ngó thấy Hải lão công tiến vào, nhưng thị thấy gã vừa quay lại nhìn liền trợn mắt há miệng, vẽ mặt kinh hãi thất sắc, thị cũng quay đầu nhìn lại. Vi Tiểu Bảo ứng biến thần tốc. Gã đưa tay trái ra bịt lấy miệng Nhị Sơ, khiến thị chưa bật ra được nữa tiếng. Tiếp theo gã xua tay lia lịa ra hiệu cho thị đừng có lên tiếng. Nhị Sơ gật đầu. Vi Tiểu Bảo liền buông tay thị ra. Mắt gã ngó Hải lão công chầm chập thì chỉ thấy lão đứng trơ như phổng tựa hồ để lắng nghe động tĩnh. Sau một lúc Hải lão công mới từ từ tiến về phía trước. Vi Tiểu Bảo thấy lão đi thẳng ra chổ khác chứ không đi về phía mình, mới thở phào một cái bụng bảo dạ:

-Lão con rùa này thật là ghê gớm! Lão đui mắt mà vẫn còn theo dỏi hành tung ta được tới đây. Gã lại nghĩ:

-Chỉ cần sao ả tiểu cung nữ này đừng phát ra tiếng động là lão con rùa chẳng biết đường nào mà truy. Hải lão công tiến về phía trước mấy bước đột nhiên lão nhãy vọt lên, không hiểu lão dùng thân pháp gì đã hạ mình xuống trước mặt Vi Tiểu Bảo. Hải lão công vươn tay ra nắm trúng cổ Nhị Sơ. Nhị Sơ vừa "ối" một tiếng thì cổ họng bị nghẹt không thốt ra lời được nữa. Vi Tiểu Bảo chẳng phải là hạng hiệp nghĩa, không nghĩ gì đến chuyện thương hương tiếc ngọc đứng ra can thiệp, gã tự nhủ: Lão con rùa này muốn kiếm ta chứ không phải kiếm ả tiểu cung nữ thì chắc lão không giết thị đâu. Lúc này Hải lão công chỉ đứng cách Vi Tiểu Bảo không đầy hai thước làm cho gã bở vía cơ hồ són đái. Gã không dám nhúc nhích vì gã biết rằng chỉ cần cử động một ngón tay liền bị lão biết ngay. Bỗng Hải lão công khẻ hỏi:

-Đừng la! Mi mà không nghe lời ta là ta bóp chết đó. Ta hỏi gì mi phải nhỏ nhẹ trả lời. Mi là ai? Nhị Sơ run sợ ấp úng đáp:

-Tiểu tỳ...Tiểu tỳ... Hải lão công vươn tay mặt ra sờ đầu tóc rồi sờ đến mặt. Lão hỏi;

-Phải chăng ngươi là một tiểu cung nữ? Nhị Sơ đáp:

-Phải...phải! Hải lão công hỏi:

-Đang lúc đêm khuya ngươi tới đây làm chi? Nhị Sơ ngập ngừng:

-Tiểu tỳ ...ra đây chơi ngắm cảnh. Hải lão công trên môi thoáng lộ nụ cười nham hiểm, dưới ánh trăng thảm đạm coi rất khủng khiếp, lão hỏi:

-Còn ai ở đây nữa không? Lão ngẹo đầu lắng tai nghe hơi thở những người đứng bên. Nguyên vừa rồi Nhị Sơ không giử bình tĩnh nín thở được, thị sợ quá hơi thở dồn dập nên Hải lão công mới biết chổ thị đứng. Bây giờ Vi Tiểu Bảo tuy đứng gần lão nhưng gã thở rất nhẹ nên trong lúc nhất thời lão chưa phát giác ra được. Vi Tiểu Bảo muốn giơ tay ra hiệu cho Nhị Sơ đừng nói, nhưng không dám cử động. May Nhị Sơ cũng là người tinh khôn, thị phát giác ra lão đui mắt,

liền đáp:

-Không...không có ai cả. Hải lão công hỏi:

-Hoàng thái hậu ở chổ nào? Ngươi dẫn ta đi yết kiến ngài. Nhị Sơ kinh hãi năn nĩ:

-Công công!...Công công đừng tâu với Thái hậu ...Lần sau...Tiểu tỳ không dám thế nữa. Thị chỉ sợ lão thái giám này bắt thị đưa đến tâu với Thái hậu về việc thị đi chơi đêm. Hải lão công đáp:

-Ngươi năn nĩ ta cũng bằng vô dụng. Nếu không chịu dẫn ta đi là ta quật chết. Lão nhả thêm kình lực một chút, khiến Nhị Sơ cơ hồ nghẹt thở, mặt thị đỏ bừng lên. Vi Tiểu Bảo sợ quá són đái ra quần nhỏ giọt xuống đất. may ở chổ Hải lão công không để ý. Dù lão có nghe tiếng nước tiểu nhỏ giọt thì lão cũng cho là Nhị Sơ sợ quá són đái thôi. Lão từ từ nới tay, khẻ dục:

-Mau dẫn ta đi! Nhị Sơ không sao được đành đáp;

-Được rồi! Thị ngẹo đầu ngó Vi Tiểu Bảo có ý bảo gã chạy đi, thị nhất quyết không cung xưng. Rồi thị khẻ nói:

-Cấm cung của Thái hậu ở bên kia. Thị từ từ cất bước, Hải lão công tay trái vẫn nắm cổ Nhị Sơ sóng vai mà đi. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

-Lão con rùa chắc sẽ vào tâu Thái hậu là ta mạo xưng tiểu thái giám và Tiểu Quế Tử đã bị ta giết chết rồi, mắt lão cũng bị ta làm cho đui mù để Thái hậu hạ lệnh bắt ta. Sao lão không đến tâu với Hoàng thượng? Phải rồi! Lão biết Hoàng thượng thân mật với ta, lão sợ ngài không để lời cáo trạng vào tai. Bây giờ biết làm thế nào? Ta phải lập tức trốn khỏi hoàng cung. Trời ơi! Không xong rồi! Hiện đang nữa đêm cỗng ngõ trong cung đều đóng kín thì trốn ra thế nào được? Chỉ lát nữa Thái hậu truyền lệnh tróc nã thì dù ta có mọc cánh cũng chẳng bay đi đường trời nào được. Vi Tiểu Bảo còn đang hoang mang, bỗng nghe thanh âm đàn bà từ trong phòng cất lên hỏi:

-Hải Đại Phú! Ngươi đến kiếm ta ư? Giọng nói âm trầm, nhưng Vi Tiểu Bảo cũng nghe rõ là thanh âm của Thái hậu. Gã giật mình kinh hãi, muốn co giò chạy trốn. Lại nghe Hải lão công đáp:

-Chính thị! Nô tài là Hải Đại Phú đến vấn an lão nhân gia. Thanh âm lão có vẽ gay gắt, tỏ ra chẳng tử tế gì. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ tự hỏi:

-Lão con rùa là cái thá gì mà dám vô lễ với Thái hậu như vậy? Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ gã bụng bảo dạ:

-Lão con rùa nói năng làm cho người không vui dạ, chắc Thái hậu ghét lắm. Sao ta không nhân cơ hội này mà đâm bị thóc chọc bị gạo một phen? Vã lại bây giờ ta muốn trốn khỏi hoàng cung cũng không được. Đây tuy là điều mạo hiểm, nhưng gã nghĩ tới mình vừa lập đại công, cả Hoàng thượng lẫn Thái hậu đều yêu gã, gã cho là có giết thằng lõi Tiểu Quế Tử và có làm đui mắt con chó của lão con rùa cũng chưa đáng kể là đại tội. gặp khi nguy cấp, gã còn tính đến chuyện nhờ Sách Ngạch Đồ tâu xin. Trái lại nếu gã bỏ đi thì Hải lão công nói gì gã cũng chẳng thể nào biện bạch được, có khi đang vô tội mà biến thành có tội. Rồi gã tự nhủ:

-Nếu Thái hậu hỏi ta tại sao mà giết Tiểu Quế Tử thì ta tâu ...Chà chà! Vì ta nghe Tiểu Quế Tử

và Hải lão công buông lời ngạo mạn đến Hoàng thượng cùng Thái hậu bằng những lời không thể nhịn được, nên vung đao chém chết Tiểu Quế Tử lại thừa cơ làm cho đui mắt Hải lão công. Trường hợp ta bị Thái hậu hỏi vặn, thầy trò lão con rùa đã xúc phạm như thế nào, ta sẽ bịa chuyện hoang đường. Lão con rùa đâu phải là hạng đánh giặc miệng nổi với ta. Gã nghĩ tới đây phấn khởi tinh thần, không nghĩ đến chuyện trốn nữa. Gã chỉ còn sợ Hải lão công không tranh biện được với gã sẽ nhãy xổ lại vung chưởng đánh chết, nên trước hết gã phải kiếm nơi an toàn để khi tranh biện trước mặt Thái hậu, Hải lão công không bắt và không đánh gã được. Bỗng nghe Thái hậu hỏi;

-Ngươi vấn an ta thì phải chờ lúc ban ngày ban mặt, sao lại nữa đêm, ngươi dám lần vào đây thì còn ra thể thống gì nữa? Hải lão công tâu:

-Nô tài có việc bí mật cần bẩm với Thái hậu mà lúc ban ngày tất gặp nhiều người, vụ này nếu để kẻ khác nghe thấy tiết lộ ra ngoài thì không ổn. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm: Lão con rùa sắp đưa cáo trạng ra đây. Ta hãy để lão nói dở chừng sẽ xen vào cũng chưa muộn. Bây giờ ta biết ẩn vào đâu cho tiện? Gã đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi bước chân tiến đến sau toà núi giả trong Kim ngư trì, lòng tự nhủ:

-Lão con rùa kia mà vọt tới đánh ta là rớt tõm xuống ao. Khi đó ta sẽ lập tức chạy tới phòng Thái hậu thì lão lớn mật đến đâu cũng không dám sấn vào. Bỗng nghe Thái hậu đằng hắng một tiếng rồi giục:

-Có việc cơ mật gì ngươi hãy nói đi:

-Hải lão công hỏi lại:

-Việc này tối bí mật. Bên mình Thái hậu có ai không? Thái hậu hỏi lại:

-Ngươi còn muốn điều tra nữa chăng? Võ công ngươi như vậy, bên ta mà có người lẽ nào ngươi không nghe thấy? Hải lão công đáp:

-Nô tài không dám vào phòng Thái hậu. Cảm phiền thánh giá Thái hậu ra ngoài này để nô tài bẩm việc. Thái hậu đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Ngươi ỷ mình vào thế lực nào mà dám lớn mật lộng càn như vậy? Vi Tiểu Bảo nghe tới đây mừng trong dạ, mắng thầm:

-Lão con rùa kia! ngươi ỷ vào ai mà dám hỗn thế. Bỗng nghe Hải lão công đáp:

-Khi nào nô tài dám vô lễ? Bỗng nghe Thái hậu đằng hắng một tiếng, ngập ngừng hỏi:

-Ngươi,,,dường như ngươi không còn coi ta vào đâu. Đêm nay ngươi lần mò tới đây không hiểu muốn dở trò gì? Vi Tiểu Bảo nghe Thái hậu nói như vậy trong lòng khoan khoái vô cùng. Gã rạo rực cơ hồ không nhịn được muốn lên tiếng thóa mạ! Lão con rùa! Hởi lão con rùa! Cáo trạng của lão chưa kịp phô bày lão đã đụng phải cái đinh lớn. Xem chừng không cần đến lão gia phải xuất mã, một mình Thái hậu trách mắng lão cũng đũ rồi. Lại nghe Hải lão công lên tiếng:

-Thái hậu không muốn biết tin người đó thì chẳng còn gì mà nói nữa. Vậy nô tài xin phép rút lui. Vi Tiểu Bảo cả mừng, miệng lẩm bẩm:

-Lão đi là hay lắm! Lão đi là tuyệt diệu! Lão đi đừng có vác mặt quay lại nữa. Lão khốn kiếp cút

đi cho rãnh! Thái hậu nghe Hải lão công nói thế liền hỏi:

-Ngươi có tin tức gì? Hải lão công đáp:

-Tin tức ở Ngũ đài sơn đưa tới. Thái hậu sửng sốt:

-Ngũ đài sơn ư? Ngươi...ngươi bảo sao? Giọng nói của Thái hậu hơi phát run. Dưới ánh trăng, Vi Tiểu Bảo ngó thấy Hải lão công đột nhiên vung tay ra điểm Nhị Sơ lập tức té xuống. Gã kinh hãi vô cùng và trong lòng có ý ân hận, bụng bảo dạ:

-Lão con rùa diểm chết vị tiểu cô nương này chắc khiến cho Thái hậu nổi giận thêm. Vậy lão con rùa có muốn kiện cáo ta điều gì lại càng khó khăn. Bỗng nghe Thái hậu hỏi:

-Ngươi...đả thương ai vậy? Hải lão công đáp:

-Đó là tiểu cung nữ hầu cận bên mình Thái hậu. Nô tài không dám đả thương mà chỉ điểm vào vận huyệt cho y ngất xĩu không thể nghe dược câu chuyện giữa Thái hậu và nô tài. Vi Tiểu Bảo nghe lão nói mới yên tâm một chút. Gã lẩm bẩm:

-Té ra lão con rùa không hạ sát y. Nhưng trong thâm tâm gã vẫn ngấm ngầm có điều thất vọng. Gã cho rằng dù Hải lão công không hạ sát Nhị Sơ, gã cũng được lợi gì mấy. Lại nghe Thái hậu hỏi:

-Ngũ đài sơn ư? ...Ngươi nói Ngũ đài sơn làm sao? Hải lão công tâu:

-Một người trên Ngũ đài sơn mà Thái hậu rất quan tâm. Thái hậu run lên hỏi:

-Ngươi ...ngươi bảo y lên Ngũ đài sơn ư? Hải lão công đáp;

-Nếu Thái hậu muốn biết tường tận thì xin thánh giá ra ngoài này một chút. Đang lúc nữa đêm, nô tài không dám tiến vào phòng Thái hậu. Nếu Thái hậu đứng đó nô tài phải nói lớn thì việc đại sự bí mật sẽ bị bọn cung nữ thái giám nghe thấy hết, chứ không phải chuyện chơi. Thái hậu ngần ngừ một chút rồi phán;

-Được rồi! Lại nghe tiếng cánh cửa kẹt mở, Thái hậu cất bước khoan thai tiến ra. Vi Tiểu Bảo ẩn mình sau tòa núi giả, nghĩ thầm:

-Lão con rùa đui mắt không nhìn thấy ta, nhưng Thái hậu không đui mắt, ta phải thận trọng kẻo ngài ngó thấy. Gã không dám thò đầu nhìn ngang nhìn ngữa nữa. Lúc Thái hậu tiến ra gã nhác trông thấy thân ngài không cao mấy, có thể nói là thấp lùn. Gã đã được chiêm ngưỡng Thái hậu đôi lần nhưng đều là những lúc ngài ngồi trên ghế. Bỗng nghe Thái hậu hỏi:

-Ngươi vừa bảo ta y đã lên núi Ngũ đài sơn. Cái đó...có thật không? Hải lão công tâu:

-Nô tài không nói có ai lên núi Ngũ đài sơn cả mà chỉ tâu trên núi Ngũ đài sơn có một người dường như Thái hậu rất quan tâm. Thái hậu trầm ngâm một chút lại hỏi;

-Dù ngươi nói vậy...Y...Người ấy làm gì ở Ngũ đài sơn? Phải chăng y ở trong chùa? Ban đầu Thái hậu nói bằng một giọng rất trấn tĩnh, nhưng từ lúc ngài nghe Hải lão công nói trên Ngũ đài sơn có người liên quan đến ngài thì hơi thở cấp bách và tâm thần dường như rối loạn. Hải lão công tâu:

-Người đó ở chùa Thanh Lương trên Ngũ đài sơn. Thái hậu thở phào một cái nói:

-Tạ ơn trời phật. Thế là ...ta đã biết tin tức y...y...y... Thái hậu nói luôn ba tiếng y rồi không nói tiếp được vì thanh âm ngài run bần bật, Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

-Người kia là ai vậy? Tại sao Thái hậu lại quan tâm đến người đó? Rồi gã lẩm bẩm:

-Chẳng lẽ người kia là phụ thân hay anh em ...hoặc người yêu của Thái hậu? Phải rồi! Nhất định là người yêu. Nếu là phụ thân hay anh em thì sao lại là một đại sự tuyệt đối bí mật? Lão con rùa đã nắm được đàng chuôi mà lão muốn mượn tay Thái hậu giết ta thì e rằng ngài vì lòng úy kỵ lão con rùa mà phải nghe lời lão cũng chưa biết chừng. Nếu vậy thì vụ này quả thật nguy cho ta. Sau gã lại tự nhủ:

-May mà ta ẩn ở nơi đây nghe rõ trước. Nếu trường hợp mà ta lâm vào tình trạng nguy ngập thì ta phải tính kế làm cho câu chuyện thành rối loạn xà ngầu khiến mọi người phải chạy tán loạn. Lão gia mà sợ lão con rùa già này thì đâu phải là anh hùng hảo hán?

Hồi 22 - Âm Mưu Kỳ Bí Chốn Hoàng Cung

Vi Tiểu Bảo đâm tức cả Thái hậu. Gã lẩm bẩm:

-Mụ điếm kia mà định giết ta, ta cũng phải làm cho thất điên bát đảo chứ sợ cóc gì? Từ đời Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay không ai dám thóa mạ Thái hậu là mụ điếm, mụ đượi, dù mắng thầm trong bụng cũng không có mấy ai. Vi Tiểu Bảo trước nay chẳng úy kỵ ai. Cả đến mẫu thân gã đánh gã đau quá, gã cũng ngoác miệng ra mà thóa mạ là quân "đĩ điếm" và la làng. May ở chổ mẫu thân gã là kỹ nữ, thường nghe mọi người dùng những lời thô tục để thóa mạ đã quen tai, không lấy gì làm tức giận cho lắm. Mụ cáu quá cũng chỉ vung tay phát vào đít cho mấy cái thật mạnh là cùng. Đồng thời mụ mắng gã là quân "chó lộn giống", "phường mạt kiếp" là hòa. Bỗng nghe Thái hậu thở hồng hộc hồi lâu mới lắp bắp hỏi:

-Y...y...ở chùa Thanh Lương làm chi? Hải lão công hỏi lại:

-Thái hậu muốn biết thật ư? Thái hậu đáp:

-Dĩ nhiên ta muốn biết lắm! Cái đó lọ là ngươi còn phải hỏi. Hải lão công đáp:

-Thái thượng hoàng đã xuất gia làm sư rồi. Thái hậu la lên một tiếng, hơi thở cấp bách hơn, ấp úng hỏi:

-Y...y...Xuất gia thật ư? Ngươi...không gạt ta đấy chứ? Hải lão công tâu:

-Nô tài đâu dám lừa gạt Thái hậu! Vã chăng cũng không có việc gì phải lừa gạt. Thái hậu hừ một tiếng rồi nói:

-Thế thì y nhẫn tâm thật. Y quyết chí như vậy chỉ vì...nghĩ đến con hồ ly tinh...Vì con hồ ly tinh mà phế bỏ cả quốc gia, xã tắc, không nhìn gì đến cơ nghiệp mà tổ tiên đã trãi qua trăm trận đánh để gây dựng nên. Cả mẹ con ta...y cũng chẳng thèm đoái hoài tới nữa. Vi Tiểu Bảo càng nghe càng thấy làm kỳ tự hỏi:

-Cái gì mà quốc gia xã tắc? Cái gì mà cơ nghiệp của tổ tiên, lão con rùa nay lại kêu người kia bằng Thái thượng hoàng, vậy y là...chồng Thái hậu hay sao? Lại nghe Hải lão công lạnh lùng đáp:

-Thái thượng hoàng đã nhìn rõ cuộc đời, trở nên bậc đại giác ngộ. Ngài coi giang sơn muôn dặm, thâm tình nhi nữ chẵng qua là những đám mây trôi nổi rồi tan đi chẳng có gì đáng để tâm. Thái hậu tức giận hỏi:

-Thế tại sao y không xuất gia sớm hơn hay muộn hơn mà chờ sau khi con hồ ly tinh vừa chết đã đi cầu Phật? Nào quốc gia, nào triều đình, nào tổ tiên, nào thê nhi, y phế bỏ hết. Cả tấm lòng của ta không bằng một sợi lông của con hồ ly tinh. Ta ...ta...đả biết y vì con hồ ly tinh kia mà bỏ đi một cách đột ngột. Hừ! Y đã ra đi hà tất còn sai người đưa tin cho ta. Thái hậu càng nói càng tức giận, thanh âm lanh lảnh mỗi lúc một vang dội. Vi Tiểu Bảo nghe mà phát khiếp. Gã ngấm ngầm cảm thấy nhân vật mà Hải lão công và Thái hậu đang đề cập tới nhất định không phải là hạng tầm thường. Hải lão công tâu:

-Thái thượng hoàng đã dặn đi đặn lại nô tài không được tiết lộ với ai nhất là đừng để Thái hậu và Hoàng thượng hay tin. Ngài còn bảo: Hoàng thượng lên ngôi trị vì, thiên hạ thái bình, bốn phương vô sự, ngài cũng yên tâm. Thái hậu lớn tiếng:

-Thế thì sao ngươi còn đến tâu với ta? Ta không muốn biết.... biết để làm gì? trong lòng y còn quyến luyến con hồ ly tinh thì con y lên ngôi hay chẳng lên ngôi, thiên hạ thái bình hay chẳng thái bình, y để tâm làm quái gì? Vi Tiểu Bảo nghe tới đây càng lấy làm kỳ tự hỏi:

-Nhân vật mà hai người đề cập tới đây là gia gia của hoàng đế ư? Gia gia của tiểu hoàng đế là Thuận Trị hoàng đế, gã chỉ biết thế, còn ngoài ra gã chẳng hiểu chi hết. Thái hậu và Hải lão công nói chuyện với nhau như vậy là rõ ràng lắm rồi, vậy mà Vi Tiểu Bảo không đoán được tình hình nội vụ ra sao. Hải lão công tâu:

-Thái thượng hoàng đã xuất gia, đáng lý nô tài cũng phải đến chùa Thanh Lương quy y đầu Phật để tiện việc phục thị ngài. Nhưng ngài lại căn dặn nô tài còn một việc mà ngài chưa yên lòng chút nào, sai nô tài trở lại kinh sư để điều tra cho biết rõ. Thái hậu hỏi:

-Việc đó là việc gì? Hải lão công tâu:

-Thái thượng hoàng bảo: Đổng Ngạc Phi... Thái hậu nổi giận chẹn họng:

-Trước mặt ta ngươi không được nhắc tới tên tuổi con hồ ly tinh. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ: Té ra con hồ ly tinh kêu bằng Đổng Ngạc Phi. Vậy Đổng Ngạc Phi nhất định là một vị cung phi rồi. Ông chồng Thái hậu lại đi yêu con hồ ly tinh nào đó mà không yêu Thái hậu, nên Thái hậu ăn phải dấm chua. lại nghe Hải lão công tâu:

-Dạ dạ! Thái hậu đã không cho nhắc tới Đổng Ngạc Phi thì nô tài không dám đề cập đến nữa... Thái hậu thở hồng hộc hỏi:

-Y ...Y bảo con hồ ly tinh làm sao? Hải lão công tâu:

-Nô tài không hiễu Thái hậu muốn nói ai. Thái thượng hoàng chưa từng nhắc tới ba chữ "hồ ly tinh" với nô tài bao giờ hết. Thái hậu càng tức hơn nói:

-Dĩ nhiên y không nhắc tới ba chữ đó vì trong lòng y coi con hồ ly tinh chết bầm chết vằm kia như một vị hoàng hậu đáng kính. Thái hậu thở hồng hộc nói tiếp:

-Con hồ ly tinh chết rồi, y...còn truy phong cho nó làm hoàng hậu, bọn nô tài bợ đít đặt thụy hiệu những gì "Hiếu Hiến Trang Hòa Chí Đức, Tuyên Nhân Ôn Huệ hoàng Hậu" một tràng dài. Thũy hiệu như vậy y lại chê là thiếu hai chữ "Thiên Thánh" và nổi cơn nóng giận. Ngoài ra y còn kêu hai tên học sĩ nô tài là Hồ Triệu Long, Vương Hy soạn bản văn "Đoan Kính Hậu ngữ lục" con khỉ gì đó cho ban hành ra thiên hạ mà không sợ xấu. Hải lão công tâu:

-Thái hậu nói đúng đó! Sau khi Đổng Ngạc Phi qui tiên, nô tài phải kêu ngài bằng "Đoan Kính hoàng Hậu", bản Đoan Kính Hậu ngữ lục là một bản văn ghi chép những lời khuôn vàng thước ngọc, bao giờ nô tài cũng đem theo bên mình. Thái hậu có muốn coi không? Thái hậu căm tức vô cùng, lớn tiếng quát:

-Ngươi ...ngươi...ngươi... Nhưng rồi bà hiễu ngay là lão có ý chọc giận mình liền cười khanh khách nói:

-Hồi đó nhũng kẽ xu phụ quyền thế đều đọc cuốn Đoan Kính Hậu ngữ lục. Đem những lời nói dông dài của hai tên nô tài họ Hồ, họ Vương ra mà thão luận thành những bài thiên kinh địa nghĩa, so với sách Luận Ngữ, sách Mạnh Tử còn hăng hái hơn. Nhưng hiện tình bây giờ sách đó ra làm sao? Thái hậu ngừng một chút rồi nói tiếp: Ngoài một cuốn trong mình ngươi và mấy cuốn bên mình chủ ngươi, chẳng ai ngó dến hay tàng trử mấy thứ ngũ lục quỷ quái kia làm chi. Hải lão công tâu:

-Thái hậu đã có một chỉ dụ cấm lưu hành cuốn Đoan Kính Hậu ngữ lục thì còn ai dám cất dấu nữa? Bên mình Thái thượng hoàng còn sách đó hay không, nô tài không biết. Có điều ngày trước Đoan Kính Hoàng Hậu đã nói gì thì ngài nhớ từng câu từng chữ vào trong đầu óc, nghĩa là còn quan trọng hơn để Ngữ lục bên mình, Thái hậu hỏi:

-Y...y sai ngươi về Bắc Kinh điều tra việc chi? Hải lão công tâu:

-Kể ra Thái thượng hoàng phán truyền điều tra hai việc, nhưng sau khi nô tài điều tra rõ ràng liền phát giác hai việc đó thực sự chỉ là một. Thái hậu lại hỏi:

-Cái gì mà hai việc chỉ là một? Hải lão công tâu:

-Việc thứ nhất là điều tra cái chết của Vinh Thân Vương... Thái hậu ngắt lời:

-Có phải ngươi muốn nói...Về thằng con của mụ hồ ly tinh? Hải lão công đáp:

-Nô tài chỉ nói là Hoàng tử do Đoan Kính Hoàng Hậu sinh hạ tức Hòa Cố Vinh Thân Vương. Thái hậu đặng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Đứa con nít mới sinh ra chưa đầy bốn tháng nuôi không được thì có chi là lạ? Cái chết của nó làm sao phải điều tra? Hải lão công tâu: Nhưng Thái thượng hoàng phán rằng khi Vinh Thân Vương bị cấp chứng, ngài đã dời quan ngự y vào chẩn mạch điều trị. Theo lời quan ngự y thì Tôn dương minh vị khinh. Các thái âm tỳ kinh của Vinh Thân Vương đều bị đứt hết, tạng phủ cũng tan nát. Cái chết của Thân Vương thật là kỳ dị! Thái hậu hừ một tiếng rồi hỏi:

-Ngự y nào mà giỏi thế? Chắc lại tự miệng ngươi nói ra. Hải lão công không đáp về vấn đề này, lão nói:

-Đoan Kính hoàng hậu quy tiên rồi, ai cũng bảo ngài quá thương tâm về cái chết của Vinh Thân Vương, nhưng sau xét rõ căn nguyên thì không phải vì thế. Hoàng hậu bị người dùng Triệt thủ pháp làm đứt hai chổ kinh mạch âm duy và âm kiệu mà bị uổng mạng. Thái hậu lạnh lùng hỏi:

-Ngươi nói thiên hô bách sách toàn chuyện hồ đồ mà y cũng tin được ư? Hải lão công tâu:

-Ban đầu Thái thượng hoàng không tin, sau nô tài thí nghiệm để ngài coi. Trong vòng một tháng năm tên cung nữ nối đuôi nhau bị bóp đứt hai nơi kinh mạch âm duy và âm kiệu, đều bị thảm tử. Lúc lâm chung cũng xãy ra tình trạng giống hệt nhu Đoan Kính hoàng hậu. Thái hậu nói:

-Cái đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên thì sao? Hải lão công tâu:

-Một tên cung nữ chết như vậy thì có thể nói là chuyện trùng hợp. Đàng này cả năm tên cung nữ đều chết giống như thế thì chẳng còn điều chi đáng ngờ nữa. Thái hậu cười khẩy nói:

-Hay quá! Trong hoàng cung có một tay đại hành gia như ngươi mà ta lại không hay biết. Hải

lão công tâu;

-Đa tạ Thái hậu ban lời khen tặng. Hai người lẳng lặng hồi lâu không nói gì. Sau một lúc Hải lão công khẽ hắng giọng mấy tiếng rồi tâu;

-Thái thượng hoàng sai nô tài về kinh để điều tra cho biết rõ ai đã gia hại Vinh Thân Vương và Đoan Kính hoàng hậu? Thái hậu cười lạt nói:

-Còn việc gì phải điều tra nữa? Trong hoàng cung ngoài ngươi ra còn ai là người có bản lãnh như vậy? Hải lão công tâu:

-Nhất định không phải, Đoan Kính hoàng hậu đối đãi với nô tài thật là tử tế, nô tài chỉ mong ngài tăng chúa, tăng thọ. Nếu nô tài biết sớm có kẽ ám toán thì nô tài đã liều mạng với họ để chu toàn cho hoàng hậu. Thái hậu nói:

-Thế ra ngươi một dạ sắt son trung thành với mụ. Mụ có được một tên nô tài như ngươi thật là phúc đức. Hải lão công thở dài nói:

-Đáng trách nô tài là kẽ vô dụng, không bảo vệ cho Đoan Kính hoàng hậu được an toàn. Thái hậu lạnh lùng nói:

-Y sớm bái phật, tối niệm kinh cầu cho Đoan Kính hoàng hậu của ngươi được siêu sinh tĩnh độ miền cực lạc thế giới cũng là được rồi. Giọng nói của Thái hậu đầy vẽ tiêu tai giải họa. Hải lão công nói:

-Bái Phật niệm kinh chưa chắc đã dược việc gì. nhưng làm phước gặp phước, làm ác tất bị quả báo thì nhất định là không sai được ... Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Người làm điều thiện hay điều ác mà không thấy quả báo là chưa tới lúc mà thôi. Thái hậu đằng hắng một tiếng, Hải lão công nói tiếp:

-Khải tâu Thái hậu. Thái thượng hoàng phán truyền cho nô tài điều tra hai vụ. Sau khi nô tài điều tra hai vụ. Sau khi nô tài tra xét rõ ràng thì hai vụ cũng chỉ là một. Ngờ đâu trong lúc vô tình, nô tài khám xét ra được hai vụ khác. Thái hậu hỏi:

-Ngươi khám xét ra được nhiều việc chi? Việc đó là việc gì? Hải lão công tâu:

-Việc thứ nhất có liên qua đến Trịnh Phi. Thái hậu cười lại hỏi: Em của con hồ ly tinh bất quá là Tiểu Hồ Ly, ngươi còn nhắc đến thị làm chi? Hải lão công nói;

-Khi Thái thượng hoàng rời khỏi hoàng cung ra đi, có để thư lại nói vĩnh viển không trở về. Thái Hoàng, Thái hậu và Hoàng Thái hậu nói rằng một ngày nhà nước chẳng thể không có vua và tuyên cáo với thiên hạ là đức vua băng hà. Khi đó chỉ có Thái Hoàng Thái hậu, Hoàng Thái hậu, Thái thượng hoàng, nhà sư xuống tóc cho Thái thượng hoàng là Ngọc Lâm đại sư và Hải Đại phú này chầu hầu Thái thượng hoàng, cả thãy năm người này biết rõ câu chuyện bí mật tầy đình đó. Vi Tiểu Bảo nghe tới đây mới tĩnh ngộ. Gã lẩm bẩm:

-Té ra nhân vật mà Thái hậu kêu bằng "y", và lão con rùa kêu bằng "Thái thượng hoàng " tức là Thuận Trị hoàng đế. Khắp thiên hạ đều tưởng đức Thuận Trị hoàng đế đã băng hà, nhưng thật ra nhân vụ vương phi sủng ái nhất của ngài chết đi, ngài quá đổi thương tâm lên chùa Thanh Lương trên Ngũ đài sơn xuất gia làm hòa thượng. Theo lời lão con rùa thì vị vương phi kia bị

chết là do tay Thái hậu, phải một tay võ công cao cường sát hại. Gã biết được vụ bí mật này rất lấy làm đắc ý, bụng bảo dạ:

-Lão con rùa bảo việc bí mật tầy đình, trong thiên hạ chỉ có năm người biết. Lão đâu có hay là còn Vi Tiểu Bảo này cũng biết đến việc đó. Thế là sáu người chứ không phải năm. Nhưng gã đắc ý trong khoảnh khắc rồi lại run sợ. Gã cho rằng ở trước mặt Thái hậu tuy có thể nói nhăng nói cuội một phen, nhưng nếu bây giờ gã ra mặt đấu khẩu với Hải lão công thì cả lão lẫn Thái hậu phát giác ra việc gã nghe trộm việc cơ mật, dù Hải lão công không giết được gã, thì Thái hậu cũng chẳng buông tha nào. Bỗng nghe hai tiếng lập cập vang lên. Đó là hai tiếng hàm răng gã run chạm vào nhau phát ra. gã vội ngậm miệng chặc lại. May sao giữa lúc ấy Hải lão công nổi cơn ho sù sụ. Đêm khuya thanh vắng chỉ nghe tiếng lão ho mà thôi. Lại nghe Hải lão công nói:

-Khi đó Trịnh Phi tự sát theo chúa, trong triều nhiều người khen ngợi Trịnh Phi tuẩn tiết, nhưng cũng có lắm kẽ thì thầm bàn tán nói là Trịnh Phi bị Thái hậu bức bách mà chết theo chúa, chứ không phải bản ý bà muốn tự sát. Thái hậu tức giận nói:

-Bọn nghịch thần mục vô quân thượng này chẳng sớm thì muộn phãi bị trừng trị không thể dung tha chúng được. Hải lão công nói:

-Nhưng bọn họ nói đúng. Không phải Trịnh Phi cam tâm tình nguyện tự sát. Thái hậu hỏi:

-Cả ngươi cũng bảo là Trịnh Phi do ta bức bách phải tự sát chăng? Hải lão công tâu:

-Xin cắt bỏ hai chữ "bức bách" đi. Thái hậu sửng sốt hỏi:

-Ngươi bảo sao? Hải lão công tâu;

-Trịnh Phi bị người giết chết chứ không phải bị bức bách tự sát. Nô tài đã hỏi tường tận những tên ngõ tác khâm liệm Trịnh Phi và được biết lúc đại liệm, bao nhiêu xương cốt trong mình bà đếu bị gãy nát. Cả xương hoa cái cũng vụn nhừ. Công phu giết người này kêu bằng "Hóa cốt miên chưởng" có đúng thế không? Thái hậu đáp:

-Ta biết thế nào được? Hải lão công nói;

-Nô tài nghe trên thế gian có môn Hóa cốt miên chưởng này. Người bị đánh đòn toàn thân không có chổ nào khác lạ. Sau bốn năm hài cốt mới dần dần nát vụn. Nhưng người luyện công phu này chưa đến nơi mà phóng chưởng đánh trúng ai thì lập tức kẽ đó xương cốt bị nát nhừ. Hôm ấy người ta còn nói lúc ban đầu thì thi thể của Trịnh Phi không có điều chi khác lạ. Mãi đến chiều tối hôm nhập liệm, bỗng thấy thi thể mềm nhũn tựa như ngươì không có xương. Tên ngõ tác phụ trách việc khâm liệm sơ hết hồn. Gã cho là thi thể biến hình mà không dám một câu nào. Nô tài vừa ra oai bức bách, vừa dùng lợi nhử mồi, cùng là dùng rất nhiều cách tra khảo. Gã chịu cực hình không nổi mới cung khai sự thực. Tâu Thái hậu, Thái hậu là bậc thánh minh xin xét đoán: Công phu Hóa cốt miên chưởng này đánh trúng người sau hai ba ngày làm cho hài cốt gãy vụn thì chắc rằng công lực của họ chưa luyện được đến độ xuất thần nhập hóa. Có đúng thế không? Thái hậu cất giọng thâm trầm đáp;

-Tuy chưa đến chổ thâm hậu tuyệt đỉnh, nhưng vậy cũng có đã có chổ dùng được rồi. Hải lão công nói:

-Dĩ nhiên là hữu dụng .... Lão chưa dứt lời lại nổi cơn ho sù sụ. hồi lâu hết cơn ho, Hải lão công nói tiếp:

-Dĩ nhiên là hữu dụng! Hữu dụng mới giết được Trịnh Phi, rồi giết được cả Hiếu Khang hoàng hậu nữa! Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

-Tổ bà nó! Sao lão vua già này lại có lắm hoàng hậu đến thế? Lại một Hiếu Khang hoàng hậu nào nữa. hoàng hậu của lão so với các mụ "tiểu nương" trong Lệ xuân viện thành Dương Châu có lẽ còn nhiều hơn. Đem hoàng hậu tỹ với gái điếm ở kỹ viện cũng chỉ có Vi Tiểu Bảo là một. Nguyên Thuận Trị hoàng đế có bốn bà hoàng hậu, thì hai bà chân chính. Bà thứ nhất trong lịch sử kêu bằng Phế hậu. Thanh sử chép bà là người xinh đẹp, thông minh và là cháu gái mẹ của đức vua. Thanh sử còn chép rằng:

-Đức vua ưa giản dị chất phác, mà hoàng hậu thì có tính xa xĩ vừa hay "ghen tuông, nhiều lần ngổ nghịch với thánh thượng". Khi đó Thuận Trị hoàng đế cực kỳ sủng ái Đổng Ngạc Phi, hoàng hậu nổi cơn ghen không ngớt to tiếng với hoàng đế. Thuận Trị hoàng đế nổi cơn thịnh nộ liền giáng chỉ phế bỏ hoàng hậu, các Vương, Công đại thần đều phản đối việc này. Cuộc tranh chấp kéo dài đã lâu, sau đó mới kết quả là hoàng hậu bị Thuận Trị hoàng đế phế bỏ 10 năm. Thuận Trị hoàng đế dĩ nhiên muốn lập Đổng Ngạc Phi làm hoàng hậu. Nhưng Đổng Ngạc Phi lại không phải là người xuất thân từ hoàng thân quốc thích hay một gia đình đại quý tộc, nên nhà vua đành lập một thiếu nữ có họ gần với mẫu thân của ngài lên làm hoàng hậu. Đời sau kêu bà này là Hiếu Huệ hoàng hậu. Dĩ nhiên việc lập hậu này là do chủ trương của Hoàng Thái hậu. Còn Thuận Trị hoàng đế chỉ miễn cưỡng tuân theo chớ ngài không thích. Thanh sử chép rằng:

-"Năm Thuận Trị thứ 11, tháng 5 bà được đón vào cung làm "Vương phi, tháng 6 được thăng làm hoàng hậu. Đổng quý phi được nhá vua sũng ái mà hoàng hậu thì nhà vua ít khi hỏi tới. Năm Thuận Trị thứ 15, tháng giêng Hoàng Thái hậu không dự tiết nguyên Tiêu, đức vua quở trách hoàng hậu lễ tiết khiếm khuyết ..." Thuận Trị hoàng đế càng yêu thương Đổng Ngạc Phi lại càng tìm đường chỉ trích hoàng hậu. Mẫu thân của nhà vua mắc bịnh, hoàng hậu cũng bị chỉ trích là không hầu hạ được đến nơi đến chốn, nhà vua lại muốn phế bỏ hoàng hậu, nhưng Hoàng Thái hậu hết sức bênh vực con dâu, ngôi hoàng hậu này được thăng lên chức Hoàng Thái hậu.Cón hai bà nữa không phải là hoàng hậu chân chính. Một bà là mẫu thân của vua Khang Hy, phụ thân bà là Đông Đô Lại, vốn người Hán tộc. Vì vậy vua Khang Hy có phân nữa huyết thống người Hán. Bà này nguyên là một vị phi tần, nhưng mẹ nhờ con mà thành quỷ hiển. Vua Khang Hy lên ngôi hoàng đế được hai năm tôn bà lên địa vị Hoàng Thái hậu. Nhưng năm Khang Hy thứ 2, tháng 2 bà tạ thế. Trong lịch sử kêu bà là Hiếu Khang hoàng hậu. Vị hoàng hậu sau cùng của Thuận Trị hoàng đế là Đổng Ngạc Phi. Thanh sử chép rằng:

-"Năm thứ 18 bà vào cung chầu hầu được đức vua quyến cố hậu đãi, và sũng ái nhất trong hậu cung. Đổng Ngạc Phi chết rồi được truy phong làm hoàng hậu, và kêu bằng Đoan Kính hoàng hậu. Vi Tiểu Bảo không biết Hiếu Khang hoàng hậu là vinh mẫu của vua Khang Hy. Gã nghe thanh âm của Thái hậu lạc hẳn đi, thì lấy làm quái lạ mà không hiểu nguyên do. Bỗng nghe Hải lão công lại nói:

-Tên ngõ tác khâm liệm Hiếu Khang hoàng hậu cũng là gã đã khâm liệm Đổng Ngạc Phi, Trịnh Phi ... Thái hậu ngắt lời:

-Tên ngõ tác khốn kiếp đó nói nhăng nói càn gì lắm thế? Gã đã vu hãm những ngươì phụ trách

công việc trong cung, tội đáng tru di. Hải lão công nói:

-Thái hậu muốn biết gã, nhưng hiện nay dã chậm quá rồi. Thái hậu hỏi;

-Ngươi giết gã trước rồi ư? Hải lão công tâu:

-Không phải! Hơn một năm trước đây, nô tài đã sai gã lên chùa Thanh Lương trên Ngũ đài sơn, đem hết tình hình nội vụ tâu cho Thái Thượng hoàng hay. Sau đó nô tài lại bảo gã cao bay xa chạy đến miền Nam Hoang ẩn tính mai danh để tránh khỏi họa sát thân. Thái hậu cất tiếng run run:

-Thủ đoạn của ngươi ...thật là tàn độc! Hải lão công tâu;

-Thủ đoạn tàn độc là trỏ vào người khác. Nô tài lấy làm tự thẹn còn thua người đó. Thái hậu lẳng lặng hồi lâu rồi hỏi:

-Đêm nay ngươi đến ra mắt ta là có dụng ý gì? Hải lão công tâu:

-Nô tài đến đây xin hỏi Thái hậu một điều để trở về tâu lại với Thái thượng hoàng. Bốn người là Đoan Kính hoàng hậu, Hiếu Khang hoàng hậu, Đổng Ngạc Phi và Vinh Thân Vương đều chết bất đắc kỳ tử. Do đó mà chúa thượng dời bỏ ngôi vua, xuất gia đầu phật. Người đã hạ thủ là một nhân vật có bản lãnh thần sầu quỷ khốc. Nô tài liều chết xin hỏi Thái hậu: Vị cao thủ đó là ai? Nô tài đã già nua, lại mắc chứng bịnh bất trị, hiện chẳng khác gì ngọn đèn tàn trước gió. Nhưng chết mà không biết việc này, cũng không nhắm mắt được. Thái hậu lạnh lùng đáp:

-Cặp mắt ngươi đã đui mù nhắm lại hay không cũng thế mà thôi. Hải lão công tâu;

- Nô tài tuy đui mắt, nhưng trong lòng rất là sáng suốt. Thái hậu hỏi vặn:

-Trong lòng ngươi đã sáng suốt, hà tất còn đến hỏi ta? Hải lão công tâu:

-Vụ này cần hỏi cho biết rõ để người ngay khỏi bị oan uổng. Mấy tháng nay nô tài đã hết sức điều tra xem tay cao thủ về võ học ở trong cung là ai. Vụ này tra xét cực kỳ khó khăn, nhưng may sao trong lúc vô tình lại được biết đức đương kim Hoàng thượng rất giỏi võ công.

Hồi 23 - Cuộc Đấu Kinh Hồn Giữa

Thái hậu cười lạt hỏi:

-Võ công của Hoàng thượng cao thâm thì sao? Chẳng lẻ ngươi lại giết chết mẫu thân hắn? Hải lão công tâu:

-Tội nhiệp! Tội nghiệp! Việc ngổ nghịch này không nói ra được. Nếu nô tài nói đến thì sau khi chết rồi tất phải bị vào địa ngục rút lưởi. Trong lòng nghĩ vậy thì chết đi cũng phải sa vào địa ngục tẫy não mà chịu đựng đau khổ .... Lão ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

-Bọn nô tài có tên tiểu thái giám tên là Tiểu Quế Tử ... Vi Tiểu Bảo nghe tới đây, giật nẩy mình lên, nghĩ bụng:

-Lão con rùa nói đến ta rồi đây. Lại nghe Hải lão công nói tiếp:

-Gã còn kém Hoàng thượng vài tuổi. Hoàng thượng rất yêu mến gã, thường cùng gã chơi đô vật để luyện võ công. Gã Tiểu Quế Tử do nô tài truyền thụ võ nghệ, tuy chưa đáng kể là cao thủ bậc nhất, nhưng đám trẻ cùng lứa tuổi ít có kẻ địch nổi gã. Vi Tiểu Bảo nghe Hải lão công tán dương mình thì không khỏi nhơn nhơn đắc ý. Thái hậu nói:

-Đã là minh sư tất có cao đồ. Dưới tay có tướng mạnh thì không có quân hèn. Hải lão công tâu:

-Đa tạ Thái hậu ban lời vàng ngọc. Nhưng Tiểu Quế Tử động thủ ra chiêu với tiểu thánh thượng mười lần có đến tám lần thất bại. Bất luận nô tài dạy gã môn võ công gì, cũng kém Hoàng thượng một bậc. Xem thế đủ biết bản lãnh của sư phụ của đức đương kim Hoàng thượng còn cao thâm hơn nô tài nhiều lắm. Nô tài suy đi nghĩ lại thì những tay cao thủ võ học ở trong cung tất có một vị đại hành gia. Muốn tìm ra vị đại hành gia này vì lẽ gì đã sát hại hai vị hoàng hậu, một vị hoàng phi và một vị hoàng tử., tưởng không lấy gì khó khăn lắm. Thái hậu hờ hững nói:

-Té ra là thế! Ngươi đi vòng vòng hàng mấy giờ rút cục để nói với ta câu chuyện này. Hải lão công tâu:

-Thái hậu đã dạy: Có minh sư mới có cao đồ, hay ngược lại: Có cao đồ tất có minh sư. Hoàng thượng đã biết xử dụng 8 lần 8 là 64 chiêu thức về "Bát quái du long chưởng". Người dạy chưởng pháp này chắc là biết xử môn "Hóa cốt miên chưởng". Thái hậu hỏi:

-Ngươi đã tìm ra tay cao thủ võ học đó chưa? Hải lão công tâu:

-Nô tài tìm ra rồi. Thái hậu cười lạt nói:

-Ngươi thật là thâm mưu. Sở dĩ ngươi tận tâm dạy võ công cho Tiểu Quế Tử đến tỷ võ với Hoàng thượng hàng nữa năm nay là để thăm dò cho ra vị sư phụ của Hoàng thượng. Hải lão công thở dài nói:

-Nô tài cũng chẳng có cách nào khác được. Đáng giận cho Tiểu Quế Tử lại là đứa thâm độc khốn kiếp. Tròng mắt của nô tài bị gã dùng thuốc độc làm cho đui mù. Nếu không vì điều tra vụ bí mật lớn lao này cho được rõ ràng thì nô tài quyết không để cho quân khốn kiếp này sống

được đến ngày nay. Thái hậu cười khanh khách nói:

-Tiểu Quế Tử là đứa bé rất tinh khôn. Gã làm đui mắt ngươi là hay lắm, sáng mai ta sẽ trọng thưởng cho gã. Hải lão công tâu:

-Đa tạ Thái hậu! Nếu Thái hậu hạ chỉ hậu táng cho Tiểu Quế Tử thì gã ở dưới suối vàng cũng được đội ơn mưa móc của Thái hậu. Thái hậu hỏi:

-Ngươi đã giết gã rồi ư? Hải lão công tâu:

-Nô tài nhẫn nại quá lâu rồi. Từ nay trở đi nô tài không thể dùng gã được nữa. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa nghĩ thầm:

-Quả nhiên lão con rùa này biết ta không phải là Tiểu Quế Tử từ lâu rồi. Lão cũng biết cặp mắt của lão bị ta dùng độc hại. Té ra lão lợi dụng mình để hạ độc thủ dần dần. Lão dạy võ công ta hoàn toàn là để thám thính cho biết võ công của Hoàng thượng. Con mẹ nó! Mình biết sớm thế này thì quyết không mắc bẩy lão, chẳng đem võ công của Hoàng thượng về kễ lại cho lão hay. Không biết bao giờ mới hăm dọa được lão té đái vải phân cho hã giận? Lại nghe Hải lão công vừa thở dài vừa nói:

-Thái thượng hoàng vốn nóng tính, đã làm việc gì là làm cho bằng được ngay. Đáng tiếc ngài làm đến thiên tử mà để người yêu bị kẻ khác gia hại không cứu sống được. Ngài đã xuất gia mà vẫn chưa quên Đổng Ngạc Phi. Nô tài trước khi dời chùa Thanh Lương về cung, Thái thượng hoàng giao thủ bút ban dụ, truyền nô tài phải tra xét cho ra ai là hung thủ sát hại Đổng Ngạc Phi. À quên, sát hại Đoan Kính hoàng hậu. Ngài còn xuống dụ cho nô tài lập tức đem hung thủ ra chính pháp. Thái hậu đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Y đã làm sư ...còn xuống dụ thế nào được? Người đã xuất gia vẫn không quên việc sát nhân thì đâu có được? Hải lão công nói:

-Nô tài đã ngấm ngầm trù tính thấy mình không thể địch nổi hung thủ này. Vì vậy mới luyện một môn công để liều mạng với họ. Chỉ vì quá nóng nảy đi lầm đường kinh mạch mà mắc bệnh ho suyển chung thân. Nay lại đui mắt không hy vọng gì nữa. Thái hậu nói:

-Phải rồi! Ngươi suốt đời mang bệnh, lại đui mắt thì có vâng mật chỉ cũng chẳng làm được gì. Hải lão công lại thở dài nói:

-Không được rồi! Quả không được rồi! Nô tài xin cáo từ Thái hậu để ra đi. Lão dứt lời liền trở gót từ từ cất bước. Vi Tiểu Bảo thấy Hải lão công trở gót khác nào trút bỏ được khối đá treo ở trong lòng. Gã nghĩ thầm:

-Lão con rùa cút rồi là ta không còn sợ gì nữa. Lão yên trí là ta đã mất mạng, tất không trở lại tìm kiếm nữa. Bỗng nghe Thái hậu gọi giật lại:

-Hải Đại Phú! Hãy khoan! Ngươi định đi đâu? Hải lão công đáp:

-Bao nhiêu điều hệ trọng, nô tài đã tâu hết cùng Thái hậu. Bây giờ nô tài về nhà đợi chết. Thái hậu hỏi:

-Công việc y giao ngươi, ngươi cũng bỏ dở không làm ư? Hải lão công tâu:

-Hiện nay nô tài tâm thì có thừa mà lực thì không đũ. Huống chi nô tài lại không có gan làm loạn, xúc phạm người trên. Thái hậu cười khanh khách nói:

-Ngươi quả là kẻ hiễu thời vụ. Có thế mới không uổng công đã chầu hầu chúng ta trong mấy năm trời. Hải lão công tâu:

-Dạ dạ! Đa tạ hậu ơn của Thái hậu. Mối oan cừu chìm sâu đáy biển này đành chờ khi Hoàng thượng lớn tuổi, rồi ngài tự mình rữa lấy oan khiên. Lão ho lên mấy tiếng, nói tiếp:

-Nghe nói Hoàng thượng đã xuống chỉ bắt Ngao Bái, ngài thật là một đấng anh quân. Mẹ ruột ngài bị người ta gia hại, chắc chẳng bao lâu ngài sẽ hiễu rõ và có cách xử trí. Chỉ đáng tiếc, nô tài không sống được đến ngày đó để coi hung thủ bị hành hình. Thái hậu tiến lên mấy bước quát: Hải Đại Phú ngươi hãy quay lại đã! Hải lão công tâu:

-Dạ! Thái hậu có điều chi phán? Thái hậu lớn tiếng:

-Vừa rồi ngươi ăn nói càn rỡ ...Những chuyện hoang đường đó ngươi đã tâu lên Hoàng thượng cả rồi ư? Giọng nói của Thái hậu phát run tỏ ra ngài rất khích động. Hải lão công tâu:

-Nô tài định sáng sớm mai sẽ tâu lên Hoàng thượng. Vì thế ...Nô tài trong lòng nóng nảy không thể chờ đợi được, mới đang đêm vào tâu với Thái hậu trước. Thái hậu nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Đột nhiên một luồng kình phong rít lên. Tiếp theo là hai tiếng "binh,binh" vang dội. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi. Gã không nhịn được thò đầu ra coi thì thấy thân pháp của Thái hậu mau lẹ dị thường. Ngài lướt quanh mình Hải lão công. Đồng thời hai tay liên tiếp phóng chưởng đánh vào người lão. Hải lão công đứng vững như núi, vung chưởng kháng cự. Vi Tiểu Bảo kinh hãi không biết đến thế nào mà nói, Gã tự hỏi:

-Tại sao Thái hậu lại đánh lão con rùa? Té ra Thái hậu cũng hiễu võ công. Gã thấy thân pháp Thái hậu đã mau lẹ phi thường mà mỗi phát chưởng đánh ra lại rít lên veo véo, đũ chứng tỏ chưởng lực của ngài cực kỳ lợi hại. Hải lão công hai chân vẫn đứng nguyên chổ, phóng chưởng nghinh địch và hóa giải được chưởng lực của đối phương phát ra tiếng nổ. Hai bên kịch chiến hồi lâu. Thủy chung Thái hậu vẫn không làm gì được đối phương. Đột nhiên Thái hậu tung mình vọt lên không rồi vung song chưởng từ trên cao đánh xuống. Hải lão công xoay tay trái đánh ngược lên. Tay mặt lão nhằm đánh vào bụng Thái hậu.

"Sầm" một tiếng! Chưởng lực hai bên đụng nhau, người của Thái hậu bị hất bay lùi lại. Hải lão công cũng loạng choạng thân hình mấy cái mới dứng vững được. Thái hậu lớn tiếng quát:

-Hảo nô tài! Ngươi hý lộng quỷ thần đem võ công phái Thiếu Lâm dạy Tiểu Quế Tử. Không ngờ ngươi lại là người của phái Không Động. Hải lão công đáp:

-Chả dám nào! Mạt cưa mướp đắng đôi bên một phường. Thái hậu đem võ công phái Võ Đương dạy Hoàng thượng định lừa nô tài mắc bẫy. Nhưng môn "Hóa cốt miên chưởng" lại là một công phu trên đảo Rắn. Nô tài đã biết cái đó từ hai năm về trước rồi. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một chút rồi hiễu rõ ngay. Gã mắng thầm:

-Mẹ kiếp! Lão con rùa này giảo hoạt vô cùng! Lão dạy mình những môn "Đại cầm nã thủ ", "Đại từ đại bi thiên diệp thủ" gì gì đều là võ công của phái Thiếu Lâm để Thái hậu tưởng ta là đệ tử phái Thiếu Lâm má thực ra lão là người của phái Không Động con khỉ gì đó. Đáng tiếc môn

"Bát quái du long chưởng" của phái võ đương mà Thái hậu xử dụng không gạt được lão con rùa. Gã lại lẩm bẩm:

-Té ra Thái hậu đã truyền võ công cho Hoàng thượng. Đột nhiên gã cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt, la thầm:

-Trời ơi! Hõng bét! Thái hậu sử môn "Hóa cốt miên chưởng". Chẳng lẻ bốn người mà lão con rùa vừa kể đều bị Thái hậu hạ thủ gia hại? Chao ôi! Thế này thì đảo lộn hết rồi! Mẹ ruột của Hoàng thượng bị Thái hậu sát hại. Nếu lão con rùa đem việc này tâu đến tai Hoàng thượng tất xảy ra cuộc đại họa! Hoàng thượng mà không giết được Thái hậu, tất Thái hậu cũng giết Hoàng thượng. Trời ơi! Chuyến này không khéo loạn to, biết làm sao bây giờ? Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy rồi trong lòng hoang mang không biết đến thế nào mà nói. Trong đầu óc gã chỉ còn một ý niệm duy nhất là co giò chạy trốn để mau mau rời khỏi chốn thị phi này. Vi Tiểu Bảo tính chạy trốn, nhưng gã sợ quá toàn thân nhũn ra. Hai chân tựa hồ đóng đinh xuống đất không sao nhúc nhích được một chút thì còn nói đến chi chuyện chuồn đi? Tình trạng gã lúc này chẳng khác người mơ mộng. Gã muốn cử động một ngón tay cũng không thể được. Bỗng nghe Thái hậu hỏi:

-Câu chuyện đã đến thế này mà ngươi còn hòng sống được qua đêm nay ư? Hải lão công đáp:

-Thái hậu cứ việc tuyên triệu bọn thị vệ tới đây càng nhiều càng tốt. Nô tài sẽ đem hết đầu đuôi câu chuyện nói cho chúng nghe, tất có một tên sẽ đưa nội vụ tâu đến tai Hoàng thượng. Thái hậu cười gằn nói:

-Chà! Ngươi tính khéo đấy, chắc là sẽ được như ý. Bà nói câu này rất chậm chạp, đồng thời không ngớt điều hòa hơi thở. Hải lão công nói:

-Thái hậu hãy bảo trọng thánh thể, để khỏi bị trật đường kinh mạch. Thái hậu nói:

-Kể ra ngươi cũng có lòng tốt! Nên biết võ công của Hải lão công vốn tương đương với Thái hậu. Bây giờ lão hai mắt đui mù thì không phải là địch thủ của bà nữa. Từ mấy năm trước lão điều tra ra tên ngõ tác, miệng gã nói ra hung thủ sát hại Hiếu Khang hoàng hậu và Đổng Ngạc Phi đã sử môn Hóa cốt miên chưởng. Công phu âm độc này là một môn bí truyền độc đạo của đảo chúa trên đảo Rắn ngoài biển Liêu Đông. Khi ấy lão chưa biết hung thủ là ai, đã mạo hiểm ngấm ngầm rèn luyện môn võ công chuyên đối phó với Hóa cốt miên chưởng. Tuy vụ này làm tổn thương đến thân thể lão, nhưng lão đã luyện thành môn công phu đó rồi. Sau Vi Tiểu Bảo cùng vua Khang Hy hàng ngày luyện võ, Hải lão công đoán ngay người dạy võ công cho Hoàng thượng tức là hung thủ đã sát hại Đổng Ngạc Phi, Hiếu Khang hoàng hậu. Lão còn tiên đoán sau này tất xảy ra một trường đại chiến,. Hải lão công lại biết rõ cả việc Vi Tiểu Bảo sát hại Tiểu Quế Tử, rồi bầu bạn với mình thì nghĩ rằng: Thằng bé này còn nhỏ tuổi như vậy lại chưa từng quen biết lão, tất có người sai gã trà trộn vào đây. Lão đã dùng lời khéo léo dẫn dụ và lừa gạt để do thám cho ra ai là người chủ trương vụ này. Nhưng Vi Tiểu Bảo theo Mao Thập Bát đến kinh rồi bị bắt chứ chẳng ai sai khiến. Vì vậy mà tâm cơ không có gì để bại lộ. Nếu không thì dù Vi Tiểu Bảo có tinh khôn đến đâu nhưng gã còn nhỏ bé, kiến thức nông cạn chẳng thể nào bịt kín Hải lão công được. Cuộc tra hỏi của Hải lão công không đem lại kết quả nào, lão liền tương kế tựu kế dạy võ công cho Vi Tiểu Bảo để đối phương nhận định lão là một tay cao thủ của phái Thiếu Lâm. Hiện giờ xãy ra cuộc động thủ, Thái hậu quả nhiên đã bị một vố cay vì chuyện nhận lầm này. Nguyên nữa năm trước đây, Thái hậu tưởng Hải lão công là một tay cao thủ của phái Thiếu Lâm. Còn Hải lão công thì lại biết rõ võ công của Thái hậu là giả vờ thuộc phái Võ

Đương. Hai người đối nghịch, một mắt sáng, một đui mù, nhưng việc phân đoán võ học của đối phương lại tương phản. Hải lão công đui mắt mà liệu định rất đúng. Thái hậu mắt sáng nhưng lại đoán sai. Cái đó không phải vì kiến thức của Thái hậu kém cỏi mà là vì Hải lão công dã vặn hỏi tên ngõ tác biết rỏ chân tướng nội vụ rồi. Còn Thái hậu thủy chung vẫn như người bị che mắt không nhìn thấy rõ được. Hải lão công biết mình đui mắt kém thế, phải chọc giận để đối phương ra tay tấn công, kỳ cho dến lúc mõi mệt, lão mới thừa cơ phản kích mấy chiêu để thủ thắng.. Hơn nữa vừa rồi Hải lão công cũng đã xoay sở câu chuyện hồi lâu mà thủy chung Thái hậu vẫn không tiết lộ chính bà đã hạ thủ gia hại bọn Đổng Ngạc Phi, Hiếu Khang hoàng hậu, hay là đã sai khiến kẻ khác. Theo lẻ thường mà phỏng đoán thì muốn luyện thành môn Hóa cốt miên chưởng phải gắng công trong vòng hai chục năm. Thái hậu là dòng dõi thế gia, vinh hiển vô vùng. Gia đình mấy đời làm đến đại thần. Vậy khi bà nhỏ tuổi đã là một thiên kim tiểu thư thì khi nào lại lần mò tới tận đảo Rắn để học môn công phu kia được? Hải lão công cho là trong bọn cung nữ thân tín kề cận bên Thái hậu có một cao nhân,. Ngờ đâu lão vừa nói đến chuyện đem nội vụ tâu trình Hoàng thượng, Thái hậu bồn chồn trong dạ, không kịp suy nghĩ sâu xa, lập tức ra tay công kích. trường hợp này xảy ra tức là Thái hậu đã thừa nhận chính mình đã hạ thủ sát hại bốn người. Bà còn hấp tấp phóng ra ba chưởng mau lẹ phi thường. Nhân đó bà bị nội thương rất trầm trọng. Hải lão công mấy năm trời khổ tâm rèn luyện, sắp đặt kế hoạch, nay lão thấy mình thành công trong lòng được an ủi rất nhiều. Lão nghĩ thầm:

-Tuy bây giờ Thái hậu nhận ra lai lịch võ công ta của ta, nhưng bà đã bị thương trước rồi, thì chẵng làm gì được ta nữa. Thái hậu bị thương khá nặng, trong lòng vừa kinh hãi, vừa tức giận vô vùng. Bà nghĩ thầm:

-Đem nay nếu ta để tên nô tài này còn sống sót và rời khỏi nơi đây, tất hắn tâu lên Hoàng thượng thì cả nhà ta đều bị tru diệt. Con hồ ly tinh kia ở dưới địa ngục biết tin này cũng nở mặt nở mày vui sướng như mở cờ ở trong bụng. Bà nghĩ tới nét mặt tươi cười xinh đẹp của Đổng Ngạc Phi thì khí tức lại xông lên đến cổ. Bà không sao nhẫn nại được nữa, hít mạnh một hơi chân khí rồi lớn tiếng quát:

-Đêm nay ta quyết liều mạng với ngươi, chết thì cùng chết, chớ chẳng để mi sống sót! Bà là một vị Hoàng Thái hậu, ở địa vị chí tôn, kể ra không khi nào phải quyết sống mái với một tên thái giám, nhưng hiện giờ bà lâm vào tình trạng cực kỳ khẩn trương phải giải quyết cho xong vấn đề. Nếu Hải lão công không chết thì bà cũng khó an toàn. Vì thế bà bất đắc dĩ phải đối phó một mất một còn với lão. Thái hậu quyết định chủ ý rồi thủng thẳng nói:

-Hải Đại Phú! Ngươi muốn bịa chuyện phao ngôn thì cứ việc mà nói nhăng nói càng. Hoàng thượng tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đầu óc rất sáng suốt. Ta thử coi y nghe lời ta hay nghe mi? Hải lão công đáp:

-Dĩ nhiên Hoàng thượng lúc ban đầu không tin nô tài. Chắc ngài còn lập tức hạ chỉ xử tử nô tài nữa là khác. Nhưng mai sau đây, mấy năm suy nghĩ kỹ càng rồi ngài sẽ hiểu rõ. Thái hậu ơi! Dòng họ Thái hậu truyền đời phú quí tôn vinh. Hoàng hậu của đức Thái Tôn và Thái thượng hoàng đều xuất thân ở quí phủ. Đáng tiếc cho sự vinh hoa phú quí này đến triều Khang Hy là kết hthúc. Thái hậu nghe tới đây không nhẫn nại được, toàn thân run lên .... vì bà biết lão thái giám nói mấy câu này là đúng sự thực. Bà biết tiểu Hoàng thượng thông tuệ phi thường, chẳng sớm thì muộn bà sẽ không lường gạt ngài được nữa. Hải lão công lại nói tiếp:

-Thái thượng hoàng đã hạ lệnh cho nô tài: Một khi tra ra được hung thủ thì bất luận người đó là

ai, phải lập tức ra tay hạ sát. Đáng tiếc nô tài bản lãnh kém cỏi, không phải là đối thủ của Thái hậu, nên phải dùng đến hạ sách, đem nội vụ khải tấu Hoàng thượng. Lão vừa dứt lời liền trờ gót từ từ bước đi. Thái hậu ngấm ngầm đề tụ chân khí toan nhãy vọt lại công kích thì đột nhiên cảm thấy một luồng gió nhẹ chuyển động. Bất thình lình Hải lão công vọt mình lại gần, vung song chưởng đánh mạnh ra. Nguyên Hải lão công vâng mệnh vua Thuận Trị khi tìm ra hung thủ đã sát hại Đổng Ngạc Phi là lập tức xử tử. Lão quyết chí làm nên đại sự. Lão nói những gì đem nội vụ khải tâu Hoàng thượng chẳng qua là để nhiểu loạn tâm thần của Thái hậu. Một khi lòng dạ người đàn bà đã bồn chồn nóng nảy thì khó mà ngưng thần tỉnh trí được. Lão sẽ thừa cơ ra chiêu phản kích đột ngột theo cách sét nổ thình lình không kịp bưng tai. Phát chưởng Hải lão công tuy phóng ra không một tiếng động nhưng lão vận toàn thân công lực có sức nặng ngàn cân. Vừa rồi Hải lão công lắng tai nghe Thái hậu nói năng đã biết rõ phương vị chổ bà đứng, lão còn tính không sai trật một tất mới phóng chưởng nhằm vào yếu huyệt trước ngực bà đánh tới. Thái hậu không ngờ thân pháp Hải lão công mau lẹ đến thế! Lão đã bước đi, vụt một cái đã trở lại công kích rồi. Thái hậu muốn lạng người né tránh. Bà nghĩ rằng mình chỉ lẹ bước di chuyển thân mình là lão thái giám đui mù này chẳng tài nào biết dược bà đứng ở đâu. Bà lại yên trí chỉ có mình ra tay tấn công, còn đối phương ngoài cách theo chưởng phong chống đở, không còn cách nào phản kích. Ngờ đâu Thái hậu vừa chuyển mình, chưởng lực của Hải lão công đã xô tới khiến bà cơ hồ bị ngẹt thở. Bà đành vận nội lực vào tay phải đánh ra. Thái hậu lại tính toán:

-Sau khi hai chưởng lực giao nhau, ta lập tức dời gót chuyển mình đi nơi khác. Dè đâu phát chưởng của Hải lão công áp lực cực kỳ trầm trọng khiến cho Thái hậu không thể di chuyển được. Kế đầu không thành, Thái hậu lại nghĩ đến kế thứ hai. Lập tức bà tăng gia nội lực vào tay phải để tỹ đấu nội kình với đối phương. Hải lão công vừa phát giác nội lực của Thái hậu ào ạt xô tới thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

-Mình đã đui mắt mà lại tỹ đấu bằng cách di chuyển thân hình thì dĩ nhiên lâm vào tình trạng bất lợi. Nếu cùng mụ tỹ đấu nội lực thì mắt đui hay mắt sáng cũng không quan hệ gì. Thái hậu đã bị nội thương, khí lực đã không còn hùng hậu như trước nữa. Bà cần phải điều dưởng một giờ hay ba khắc mới khôi phục lại được nguyên khí. Thế mà bà lại tỹ đấu nội lực ngay, tất nhiên tinh lực hao mòn kiệt quệ rồi nhũn người ra mà chết. Hiện giờ âm lực ở tay trái, dương lực ở tay mặt, sau khi tỹ đấu một lúc, âm dương lực dần dần đảo ngược, và biến thành dương lực ở tay trái, âm lực ở tay mặt. Vi Tiểu Bảo ngó thấy bàn tay của Thái hậu chống với hai bàn tay của Hải lão công, coi hời hợt như không, chẳng có chi nguy hiểm. Gã có biết đâu chưởng lực của Thái hậu chống với hai khối đá mài. Nó đang chuyển động từ từ như mài bụi phấn. Nội lực của Thái hậu mất đi từng chút một. Thái hậu phát giác ra chưởng lực của đối phương cực kỳ quái dị thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, nghĩ thầm:

-May mà ta đã đề phòng cẩn thận. Nếu mình sơ ý một tý thì đêm nay chắc là phải chết về tay tên thái giám hung ác này. Bà xoay tay trái nhẹ nhàng đưa vào bọc lấy ra một cây Nga Mi thích bằng bạch kim pha thép. Bà cầm Nga Mi thích phóng ra rất thong thả. Mũi Nga mi thích dần dần đưa vào bụng dưới Hải lão công. Vi Tiểu Bảo ẩn ở phía sau tòa miếu giả. Gã vẫn nơm nóp lo sợ bị Thái hậu phát giác ra. Ngẫu nhiên gã thò đầu ra ngó trộm một cái rồi rút đầu lại. Bất thình lình gã thấy ánh bạch quang lấp loáng, vội thò đầu ra nhìn thì thấy bàn tay của hai người vẫn giáp vào nhau. Chỉ có trong tay trái của Thái hậu thêm một thứ binh khí ngắn ngũn đang đâm về phía bụng dưới Hải lão công. Gã mừng thầm tự nhủ:

-Hay quá! Hay quá! Lão con rùa kia sắp chầu trời đến nơi rồi! Nhưng ngọn Nga Mi thích còn

cách bụng dưới đối phương chừng một thước thì không thể tiến thêm được nữa. Nguyên hai bàn tay của Hải lão công phát huy lực âm dương mỗi lúc một mạnh và mau lẹ. Một bàn tay của Thái hậu chống không nổi. Bà cảm thấy tay mặt mình dần dần bất lực. Bà không nhịn được nữa muốn đưa tay trái ra để góp sức.

Hồi 24 - Vi Tiểu Bảo Trổ Tài Ứng Biến

Nguyên Thái hậu đã định bụng phóng Nga mi thích từ từ để khỏi phát ra tiếng động thì địch nhân chẳng tài nào phát giác ra được. Nhưng hiện giờ chưởng lực một bàn tay mặt của bà khó bề chống đở. Bà không thể e dè Hải lão công có phát giác hay không liền tăng gia kình lực vào tay trái để đâm Nga mi thích tới nơi. Ngờ đâu chỉ dùng dằng trong nháy mắt thì tay trái đã kiệt lực không đâm được về phía trước thêm một chút nào nữa. Vi Tiểu Bảo thấy cây Nga mi thích không ngớt lấp loáng dưới ánh trăng. Có lúc ánh trăng lướt qua mặt gã. Gã biết rằng tay trái Thái hậu rung động không ngừng lại. Luồng bạch quang lấp loáng mỗi lúc một mau lẹ. Mũi Nga mi thích thủy chung vẫn không đâm vào bụng dưới Hải lão công được. Vi Tiểu Bảo không hiểu rõ nguyên nhân, nhưng cũng biết rằng Thái hậu tuy cầm binh khí trong tay mà chẳng làm gì được đối phương. Sau một lúc cây Nga mi thích trong tay Thái hậu cứ rụt dần lại từng chút một. Vi Tiểu Bảo kinh hãi vô cùng! Gã la thầm:

-Trời ơi! Hõng to rồi! Thái hậu không địch nổi lão con rùa. Bây giờ mình chưa chạy thì còn đợi đến bao giờ? Gã từ từ xoay mình đi từng bước ra ngoài. Gã rời khỏi nơi nguy hiểm xa được bước nào là yên lòng thêm được bước ấy. Chân gã bước lẹ hơn. Gã tới bên cổng vườn, giơ tay toan mở cổng thì đột nhiên nghe Thái hậu rú lên một tiếng:

-Úi chao! Vi Tiểu Bảo than thầm:

-Hõng bét! Thái hậu bị lão con rùa giết chết rồi! Lại nghe Hải lão công lạnh lùng nói:

-Thái hậu! Hiện giờ Thái hậu đã lâm vào tình trạng như ngọn đèn khô dầu. Chỉ trong thời gian cháy tàn nén hương nữa là Thái hậu phải kiệt lực mà chết. Trừ phi lúc này đột nhiên có người tới hạ thủ đâm vào sau lưng nô tài, nô tài không chống được hai mặt nên mới bị họ đâm chết. Vi Tiểu Bảo toan mở cửa chạy trốn, chợt nghe Hải lão công nói như vậy liền bụng bảo dạ:

-Té ra Thái hậu chưa chết. lão con rùa nói phải đó. Hai bàn tay lão đang tỹ đấu với Thái hậu, nếu ta lại tấn công vào sau lưng thì lão con rùa chẳng thể chia tay chống đở được. Thế là tự miệng hắn nói ra còn oán trách người ngoài thế nào được? Gã nghĩ tới cục diện lúc này đúng là một trường hợp tốt nhất để hạ Hải lão công một cách dễ dàng như đánh con chó bị rớt xuống nước. Gã còn cho là nếu mình bỏ lở cơ hội này thì uổng cả đời người. Nên biết Vi Tiểu Bảo vốn thích cờ bạc. Nhưng cờ bạc có canh đỏ canh đen, khi thua khi được. Nếu có thể ngấm ngầm giở trò bịp bợm thì mười phần chắc ăn đến chín. Đây là một cơ hội đánh bạc chiếm được nhiều tiện nghi nhất, chết sống gã cũng không chịu bỏ qua. Giả tỹ bảo gã mạo hiểm đến cứu Thái hậu thì bất luận trường hợp nào gã cũng không chịu làm. Nhưng bây giờ gã nghe Hải lão công tự mình tiết lộ nhược điểm, lão chỉ còn bó tay chịu trói hay nghển cổ cho người đâm chém thì khác gì miếng thịt béo để kề vào miệng, khi nào gã lại bỏ không nuốt? Vi Tiểu Bảo thò tay vào ống giày rút lưỡi đao trủy thủ ra chạy lẹ đến sau lưng Hải lão công lớn tiếng quát:

-Không được gia hại Thái hậu. Gã vung lưỡi trủy thủ lên nhằm đâm mạnh vào sau lưng Hải lão công. Hải lão công cười rộ la lên:

-Thằng quỉ con kia! Mi mắc bẩy ta rồi! Lão vung chân trái đá ngược về phía sau đánh "binh" một tiếng. Vi Tiểu Bảo bị đòn cước của đối phương đá trúng ngực hất tung lên bay ra xa mấy trượng.

Nguyên Hải lão công tỹ đấu nội lực viới Thái hậu, đã nắm chắc phần thắng, bỗng tai lão nghe có tiếng người từ sau tòa núi giả đi ra. Tiếng bước chân rất quen thuộc, khiến cho lão biết ngay là Vi Tiểu Bảo. Lão nghĩ bụng:

-Thằng quỉ con này đã trúng chưởng của ta mà không chết tươi, thật là kỳ! Nếu gã đi kêu bọn thị vệ đến cứu Thái hậu thì thật là việc sắp thành mà hõng. Chợt động tâm linh, lão liền lên tiếng chỉ điểm để dẫn dụ Vi Tiểu Bảo đến tập kích phía sau lưng. Vi Tiểu Bảo chưa có kinh nghiệm lâm địch, quả nhiên mắc bẩy. Lúc Hải lão công vung chân đá ngược lại, đã tiên liệu tất Thái hậu nhân cơ hội chớp nhoáng lúc lão dồn kình lực đánh mặt sau, để phóng chưởng bên trái đánh vào bụng dưới lão. Lão đá trúng ngực Vi Tiểu Bảo rồi không kịp suy nghĩ gì nữa, đẩy mạnh tay mặt về phía trước để bảo vệ nơi bụng dưới. Đột nhiên gang bàn tay mặt của lão mát rượi, tiếp theo là bụng dưới lão đau nhói lên. Cây Nga mi thích bằng bạch kim pha thép của Thái hậu đã xuyên thủng qua bà n tay Hải lão công đâm ngập vào bụng dưới của lão. Hải lão công vì đui mắt không nhìn thấy vật gì nên bị đòn cay đáng này. Dù lão có liệu trước được là Thái hậu sẽ thừa cơ hội lão sơ hở mặt trước mà phản kích, nhưng không thể tính được đối phương tập kích không phải bằng chưởng lực mà lại bằng một món lợi khí có thể đập tan vàng nát ngọc. Bụng dưới Hải lão công bị Nga mi thích đâm vào rồi mà kình lực ở tay trái lão vẫn cực kỳ mãnh liệt, xô đẩy Thái hậu hất ra xa mấy bước. Thái hậu đặt chân trái xuống rồi lập tức nhãy lùi lại phía sau hơn trượng. Bà cảm thấy trong ngực khí huyết nhộn nhạo cơ hồ ngất xĩu. Bà sợ Hải lão công thừa cơ vọt lại tấn công, liền từ từ lùi thêm mấy bước, đứng tựa vào tường. Hải lão công buông tiếng cười rộ la lên;

-Vận mạng Thái hậu còn hên lắm! Vận mạng Thái hậu còn hên lắm! Đoạn lão phóng luôn ba chưởng veo véo. Lão vừa phóng chưởng vừa xông về phía trước. Thái hậu nhãy tạt sang mé hữu rồi chân nhũn ra phải ngồi phệt xuống đất. Bỗng nghe đánh "ầm" một tiếng. Bức tường đã bị chưởng lực của Hải lão công đánh sập xuống một nữa. Thái hậu sức lực kiệt quệ, không nhúc nhích được nữa, bà la thầm:

-Mạng ta nguy mất! Lại thấy Hải lão công nằm phục trên bức tường đó không cử động. Nguyên bụng dưới lão bị ngọn Nga mi thích đâm vào, ban đầu còn hăng máu chưa chết ngay. Nhưng lão đã thu tàn lực đánh ra ba phát chưởng. Lão chỉ mong hạ sát được Thái hậu trước khi mình chết. Nhưng hai phát chưởng đánh vào khoảng không, còn phát thứ ba đánh trúng vào tường. Bức tường đổ rồi song tay đệ nhứt cao thủ trong nội cung có bao nhiêu dư lực đã theo ba phát chưởng mà trút ra hết.Thế là xong đời lão. Thái hậu chống tay xuống toan gắng gượng đứng lên, nhưng tứ chi mềm như bông, toàn thân cũng nhũn ra. Bà toan la gọi bọn cung nữ đến nâng đở, bỗng nghe có tiếng người tít đàng xa vọng lại thì bụng bảo dạ:

-Ta chiến đấu cùng tên ác thái giám, thủy chung không phát ra tiếng động mạnh, nhưng lúc lâm tử hắn đã la rầm lên, lại đánh đổ bức tường, tất nhiên làm kinh động đến bọn thái giám cùng thị vệ. Chỉ trong khoảnh khắc, bọn chúng tới, thấy ta nằm đây mà bên cạnh lại có hai tên thái giám một già một trẻ chết lăn ra đó thì còn thể thống gì nữa? Bà liền gắng sức vận chân khí muốn đứng dậy vào phòng, nhưng thủy chung không sao đề tụ được chân lực. Bỗng nghe có người chạy tới cất tiếng hỏi;

-Thái hậu! Lão nhân gia có bình yên không? Nô tài xin đở Thái hậu đứng lên. Thái hậu ngững lên nhìn thì thấy chính là tên tiểu thái giám Tiểu Quế Tử. Bà vừa kinh hãi vừa mừng thầm, hỏi:

-Ngươi,,,ngươi bị tên ác nhân đá trúng ngực ....Vậy mà ngươi không chết ư? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Nô tài bị lão đá nhưng không chết. Vừa rồi gã bị Hải lão công đá hất vào bụi hoa, thổ ra rất nhiều máu tươi. Gã định thần lại đứng lên ngó thấy Hải lão công nằm phục trên bờ tường không nhúc nhích, gã vội ẩn vào sau gốc cây. Gã nhặt một cục đá nhằm liệng vào lão thái giám đánh chát một tiếng, khối đá trúng vào đầu Hải lão công mà lão vẫn không nhúc nhích. Vi Tiểu Bảo cả mừng lẩm bẩm:

-Lão con rùa chết rồi! Nhưng trong lòng gã vẫn còn kinh hãi không dám đến gần quan sát. Trong lúc nhất thời gã không quyết định được nên chạy trốn ra ngoài, hay là lại nâng đở Thái hậu. Bỗng nghe tiếng người huyên náo. Đoàn người như ong ào ạt kéo tới. Giả tỹ Vi Tiểu Bảo chạy ra tất đụng phải bọn này. Gã liền đến bên Thái hậu nâng đở bà dậy. Thái hậu nói:

-Hảo hài tử! Ngươi mau đở ta vào phòng để ta yên nghĩ. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi đở Thái hậu cất bước loạng choạng đi vào phòng. Gã đặt Thái hậu xuống giường rồi hai chân gã nhũn ra ngã lăn xuống tấm thảm rất dày, thở lên hồng hộc. Thái hậu nói:

-Ngươi hãy nằm xuống đó một lúc. Hễ thấy có người đến thì đừng có lên tiếng. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Dạ! Nô tài xin tuân lệnh. Lát sau gã nghe tiếng bước chân dồn dập, biết rằng bên ngoài có rất nhiều người chạy tới. Đèn đuốc sáng rực soi qua khe cửa chiếu vào. Lại nghe có tiếng người la: Trời ơi! Có một vị lão thái giám chết nằm đây. Người khác lại nói:

-Lão là Thượng thiện giám Hải lão công. Lại một người cất cao giọng hô:

-Khải tâu Thái hậu! Trong vườn hoa xẩy ra chuyện chết người. Thỉnh Thái hậu bình yên. Người này có ý hỏi Thái hậu có việc gì không? Thái hậu cất tiếng hỏi:

-Chuyện gì vậy? Bà vừa lên tiếng, bọn thị vệ và thái giám ở bên ngoài mới thở phào một cái như trút được nỗi âu lo, vì chúng chỉ mong Thái hậu bình yên, còn trong cung tuy xảy ra việc gì cũng không nặng tội lắm. Tên thủ lãnh bọn thị vệ nói:

-Dường như là bọn thái giám đánh nhau chứ không có việc gì to tát. Xin Thái hậu cứ yên nghĩ. Bọn nô tài sáng mai sẽ mở cuộc điều tra để tâu lại. Thái hậu đáp:

-Được rồi! Lại nghe tên thủ lĩnh bọn thị vệ hạ thấp giọng xuống dặn bảo bọn thủ hạ khiêng thi thể Hải lão công ra ngoài. Bỗng có người khẻ nói:

-Chổ này còn có thi thể một tiểu cung nữ. Ủa! Tên tiểu cung nữ này chưa chết, chỉ bị mê đi mà thôi. Thái hậu hỏi:

-Có tên tiểu cung nữ? Đem thị vào phòng ta. Bà chỉ sợ Nhị Sơ tỉnh dậy sẽ lộ chuyện với người ngoài. Bên ngoài có tiếng đáp lại rồi một tên tiểu thái giám bồng tiểu cung nữ Nhị Sơ vào phòng, khẻ đặt xuống đất. Hắn nhìn Thái Hậu cúi đầu rồi lui ra. Lúc này bọn cung nữ kề cận Thái hậu đều tỉnh giấc. Tên nào cũng đứng ngoài phòng chầu chực. Chúng không nghe Thái hậu tuyên triệu nên không dám thiện tiện tiến vào. Thái hậu nghe bọn thị vệ cùng thái giám đi xa rồi mới lên tiếng:

-Các ngươi về ngủ đi, bất tất phải chầu hầu nữa. Bọn cung nữ vâng dạ rồi giải tán. Nguyên Thái hậu mang võ công trong mình là một chuyện rất bí mật. Cả những tên cung nữ hầu cận cũng không biết. Sớm hôm ngày nào bà cũng luyện võ công, nên bất luận cung nữ hay thái giám hễ

không có lệnh là không được bước qua cửa vào phòng, cả ngón tay cũng không được đụng vào rèm cửa vì đã có lệnh cấm. Thái hậu điều hòa hơi thở một lúc lâu, rồi Vi Tiểu Bảo cũng dần dần khôi phục khí lực và ngồi dậy được. Sau một lúc gã chống tay đứng dậy. Thái hậu thấy gã bị Hải lão công đánh trúng ngực bà nghĩ rằng phát chưởng kia dù chẳng làm cho chết ngay ở đương trường, nhưng bao nhiêu xương sườn cũng bị gẩy hết. Nhiều lắm là chống lại tử thần được hai ngày. Bây giờ bà thấy tên tiểu thái giám vẫn hành động được như thường, lại thấy gã chạy vào phòng mình, thì không sao hiễu được gã đã luyện được công phu gì mà sức chịu đựng của gã bền bỉ đến thế? Bà cất tiếng hỏi:

-Ngoài Hải Đại Phú, còn ai dạy võ công cho ngươi nữa không? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Nô tài học võ công của lão ác nhân kia được hơn nữa năm. Lão là người rất tồi bại, ngày nào cũng muốn hạ sát nô tài. Thái hậu hừ một tiếng rồi hỏi;

-Có phải ngươi làm đui mắt hắn không? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Lão thái giám khả ố này ngày cũng như đêm không ngớt nguyền rủa Thái hậu, nhục mạ Hoàng thượng. Nô tài căm hận không chịu nổi mà lại không đũ bản lãnh hạ sát lão, nên đành...đành phải... Thái hậu hỏi ngay:

-Hắn nguyền rủa ta thế nào? Nhục mạ Hoàng thượng làm sao? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Lão thốt những lời cực kỳ vô pháp vô thiên nô tài không dám ghi vào lòng dạ câu nào, chỉ nghe qua rồi quên ngay tức khắc. Thái hậu gật đầu phán hỏi:

-Ngươi là một đứa nhỏ rất khôn ngoan. Đêm nay ngươi tới đây làm chi? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Nô tài đang nằm ngủ trên giường, bỗng nghe tiếng lão mở cửa ra ngoài. Nô tài chỉ sợ lão dùng cách gì để hạ sát mình nên lén bò dậy theo hút rồi tới đây. Thái hậu chậm rãi hỏi:

-Hắn nói nhăng nói càn với ta một hồi, ngươi có nghe rõ hết mọi câu rồi chứ? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Lão ác nhân đó nói gì thì trước nay nô tài cũng để xuống đít ngồi. Xin...Thái hậu tha thứ cho nô tài đã thốt lời thô tục, chỉ vì...nô tài căm hận lão đến cực điểm. Hàng ngày lão thóa mạ nô tài là quân rùa đen, phường chó đẻ. Lão còn chửi tổ tiên nhà nô tài. Nô tài biết những lời lão vừa nói đây chẳng được một câu nào đúng sự thực. Thái hậu lạnh lùng hỏi lại:

-Ta chỉ hỏi ngươi những câu Hải Đại Phú vừa nói với ta, có phải ngươi đã nghe rõ cả rồi không? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Nô tài ẩn tận đàng xa ngoài cổng, không dám tới gần, vì lổ tai của lão rất thính. Nếu nô tài vào gần thêm chút là bị lão phát giác liền. Nô tài phảng phất nghe tiếng Thái hậu cùng lão nói chuyện cũng muốn nghe lỏm mấy câu, nhưng ở xa quá không nghe được câu nào. Sau nô tài thấy lão lớn mật dám xúc phạm Thái hậu, thật là quân đại nghịch vô đạo, nô tài phải liều mạng chạy vào cứu giá. Lão đã tâu những gì với Thái hậu nô tài không hiễu. Chắc là...chắc là...lão tố cáo những điều tội lỗi của nô tài tỹ như làm đui mắt lão. Vụ này tuy đúng sự thực, nhưng còn ngoài ra bất luận câu gì, nô tài thiết nghĩ Thái hậu không nên tin lão.

Hồi 25 - Khang Thân Vương Trao Tặng Thần Câu

Thái hậu ban khen:

-Chà! Thằng nhỏ này tinh khôn quá! Những lời nói của Hải Đại Phú thật tình ngươi chưa nghe rõ hoặc giả vờ không nghe rõ cũng hay. Sau này chỉ nữa câu đồn lọt đến tai ta, ngươi có biết kết quả như thế nào không? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Thái hậu đối với nô tài ơn nặng tầy non, nếu một tên ác đồ nào lớn mật dám phỉ báng sau lưng Thái hậu cùng Hoàng thượng nô tài quyết liều mạng với nó. Thái hậu nói:

-Ngươi có dạ tận trung như vậy, ta rất đổi vui mừng! Nhưng trước nay ta đã có ơn gì với ngươi đâu? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Trước kia Hoàng thượng cùng nô tài đô vật nhau để luyện võ. Dĩ nhiên nô tài không biết ngài là đức Vạn tuế, nên từ câu nói cho đến cử động thường có sự hổn suợt, Vậy mà Thái hậu cùng Hoàng thượng không làm tội. Nguyên một điểm này đũ khiến cho nô tài coi ơn nặng tày non rồi. Không thì nô tài động thủ động cước, ôm lưng khều chân ngài dù có đến trăm cái đầu cũng phải rụng hết. Hiện giờ lão ác nhân hàng ngày định giết nô tài, may được Thái hậu cứu mạng. Nô tài cảm kích vô cùng dù gan óc lấy hết cũng không thể báo đền trong muôn một. Thái hậu phán:

-Ngươi biết nhớ ơn thế là hay lắm. Ngươi hãy thắp ngọn nến trên bàn lên. Vi Tiểu Bảo vâng lệnh bật lửa thắp vào ngọn nến. Những cây nến trong phòng Thái hậu rất lớn, thắp lên sáng rực. Thái hậu nói:

-Ngươi lại đây! Để ta coi xem thế nào. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi từ từ bước tới giường Thái hậu, thì thấy bà sắc mặt lợt lạt, không còn chút huyết sắc. Cặp lông mày nhíu lại mục quang lấp loáng. Vi Tiểu Bảo trống ngực đập thình thịch, tự hỏi:

-Hay là...mụ giết ta để bịt miệng? Bây giờ mà ta bỏ chạy tất mụ rượt theo bắt được lại càng nguy hơn nữa! Gã chỉ muốn chạy đi tức khắc, nhưng lại không dám quyết tâm. Gã chần chừ một chút, Thái hậu đã vươn tay trái ra nắm lấy tay mặt gã. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi la lên một tiếng: Trời ơi! Thái hậu hỏi:

-Ngươi sợ gì vậy? Vi Tiểu Bảo ấp úng đáp:

-Tại hạ...không sợ...có điều...có điều... Thái hậu hỏi:

-Có điều làm sao? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Thái hậu đối với nô tài ơn nặng tày non, nô tài được làm sao như làm sao? Gã nghe người ta nói nâng niu như hòn ngọc, nhưng gã quên mất thành ra cứ ấp úng. Thái hậu không hiễu gã nói gì, lại hỏi:

-Làm sao ngươi lại run bần bật? Vi Tiểu Bảo ấp úng:

-Nô tài ...không...không có... Thái hậu muốn vận khí vào bàn tay để phóng chưởng đánh chết Vi

Tiểu Bảo cho tuyệt hậu họa. Vì bà vẫn sợ gã tiết lộ việc cơ mật. Nhưng bà không đề tụ chân khí được nữa. Bà cùng Hải lão công đã tỹ đấu một phen, tuy thời gian ngắn ngủi, song đối thù là tay kình địch chưa từng thấy, thành ra tinh lực kiệt quệ. Bà nắm được tay Vi Tiểu Bảo mà ngón tay không còn một chút khí lực. Gã chỉ khẻ cựa một cái là thoát ra được ngay. Thái hậu nghĩ thầm trong bụng:

-Vừa rồi lão thái giám ác độc đã đá trúng gã một cước mà gã không chết. Phải chăng tên tiểu thái giám này đã luyện được công phu thần diệu gì để hộ thân? Bây giờ ta vận kình lực không được, đành để gã sống thêm mấy ngày nữa rồi sẽ liệu. Bà liền mĩm cười nói:

-Đêm nay ngươi đã lập được công lớn, ta sẽ trọng thưởng cho. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Lão ác nhân kia muốn giết nô tài, may nhờ Thái hậu giải cứu tính mạng, chứ nô tài chẳng có chút công lao gì. Gã nói câu này khiến cho Thái hậu rất hoan hỹ trong lòng, Bà nói:

-Ngươi đã biết điều phải lẻ trái, sau này ta sẽ đối với ngươi tử tế. Bây giờ ngươi về đi. Bà nói rồi từ từ buông tay ra. Vi Tiểu Bảo cả mừng sụp lạy mấy lạy rồi rút lui. Thái hậu thấy vạt áo Vi Tiểu Bảo máu tươi đầm đìa. Hiển nhiên gã đã thổ nhiều máu. Thế mà lúc gã quỳ xuống dập đầu, hành động vẫn nhanh nhẹn thì không khỏi ngấm ngầm lo lắng. Lúc Vi Tiểu Bảo ra khỏi phòng, gã còn liếc mắt nhìn Nhị Sơ nằm sỏng sượt dưới đất. Ngực thị nhô lên hụp xuống, hơi thở điều hòa như người ngủ say. Sắc mặt hồng hào không có trạng thái gì khác lạ thì nghĩ bụng:

-Mấy bửa nữa ta sẽ ra chợ mua bánh kẹo về cho y ăn. Gã rão bước trở về phòng mình, khép cửa cài then rồi thở phào một cái nhẹ nhõm, như người được cất gánh nặng. Hơn nữa năm nay, ngày đêm gã phải ỡ với Hải lão công lúc nào cũng lo ngày ngày, phải phấn khởi tinh thần để đề phòng lão ra tay sát hại. Gã lẩm bẩm: Bây giờ lão con rùa chết rồi không còn sợ ai gia hại mình nữa. Đột nhiên gã nhớ tới nét mặt Thái hậu dưới ánh đèn nến thì gã lại run lên nghĩ bụng:

-Ở nơi hoàng cung này chẳng được an tĩnh chút nào. Lão gia còn phải ...còn phải...ha ha! Còn phải lấy được bốn mươi lăm vạn lạng bạc kia rồi sẽ trỡ về Dương Châu ở với má má hay hơn. Gã nghĩ tới mình còn giử được mạng sống, bốn mươi lăm vạn lạng bạc coi như mất rồi mà lấy lại được, gã sướng quá không nhịn được bất giác khoa tay khoa chân múa may. Vi Tiểu Bảo cao hứng một hồi, dần dần mõi mệt, gã nằm lăn ra giường rồi ngủ say lúc nào không biết. Sáng hôm sau gã tĩnh dậy thấy trước ngực lẩm rẩm đau và trong mình mất sức, liền biết ngay đêm qua bị Hải lão công đánh một chưởng và đá một cước mới ra nông nỗi này. Gã chống tay xuống giường ngồi nhỏm dậy nhìn thấy trước ngực máu dây lem luốc, liền cởi áo trường bào dúng vào thùng nước mà kỳ cọ. Đột nhiên thấy vạt áo nhũn ra như giấy, đứt từng mãng một. Gã giật mình kinh hãi, kéo áo ra khỏi thùng nước. Gã ngó lại thấy vạt áo trước ngực bị thủng hai chổ lớn, một chổ như hình bàn tay và một chổ như hình bàn chân. Gã rất lấy làm kỳ tự hỏi:

-Sao áo mình...lại quỉ quái như thế này? Vừa nghĩ đến chữ quỉ, Vi Tiểu Bảo sợ hết hồn, lông tóc đứng dựng cả lên. Ban đầu Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Phải chăng lão con rùa hiện hồn vào áo bào của ta mà làm thủng hai chổ? Rồi gã lẩm bẩm:

-Không hiểu linh hồn lão con rùa vẫn đui mắt hay vẫn trông thấy người đời? Ý nghĩ người mù sau khi chết rồi vẫn còn đui mắt như cũ hay sáng trở lại chỉ thoáng qua trong đầu óc rồi gã không nghĩ tới nữa. Vi Tiểu Bảo tay cầm áo ngơ ngẫn xuất thần. Đột nhiên gã tĩnh ngộ la thầm:

-Chẳng phải linh hồn hay ma quỉ gì hết. Đêm qua lão con rùa phóng một chưởng, đá một cước trúng vào ngực mình. Vậy hai chổ thủng này là do lão đánh rách, Ha ha! võ công lão gia không phải tầm thường, dù thổ mấy búng máu cũng không phải là chuyện to tát. Trời ơi! Chẳng hiểu lão gia có bị nội thương hay không? lão con rùa còn để lại cái rương thuốc, mình phải coi xem có thuốc nào trị thương lấy ra uống là ổn hơn hết. Hải lão công chết rồi thì những đồ vật gì của lão dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo coi như của mình. Gã khệnh khạng hắng giọng một tiếng rồi kéo rương thuốc mở ra coi. Trong rương nào bình bình lọ lọ nào gói nào bọc đựng thuốc hoàn thuốc tán rất nhiều. Trên chai lọ củng như gói giấy đều có chữ, nhưng Vi Tiểu Bảo lại không biết được mấy chữ thì làm sao mà phân biệt được gói nào là gói thuốc trị thương, bình nào là bình thuốc độc? Gã nhớ tới mình chỉ thêm một ít thuốc mà làm cho Hải lão công phải đui mắt, nên chẳng khi nào gã dám uống bừa bải. may ở chổ ngực không đau đớn gì mấy, gã tự nhủ nói một mình:

-Con mẹ nó! lão gia đã võ công tinh thâm thì chẳng cần uống thuốc nữa hay hơn. Gã liền đậy nắp rương lại để đi coi những thứ khác. Gã thấy Hải lão công còn để lại hơn hai trăn lạng bạc. Gã coi món tiền này không vào đâu. Chưa kể đến số bạc 45 vạn lạng bạc mà Sách Ngạch Đồ sắp chia cho gã. Gã chỉ đi đánh bạc với bọn Ôn Hữu Đạo thì ăn được vài trăm lạng bạc cũng chẳng khó khăn gì. Vi Tiểu Bảo lại lục trong đống quần áo thấy một cái gói nhỏ bọc vải xanh liền mở ra coi, bất giác trống ngực đập thình thình. Nguyên gã thấy trong bọc này có hai pho sách thì một pho là Tứ Thập Nhị chân kinh. Có điều pho kinh này bìa bọc bằng lụa đại hồng. Lụa để lâu ngày quá thành ra có đốm vàng đốm trắng. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Lão con rùa rõ ràng đã có pho sách này, sao lão còn bảo ta vào ngự thư phòng để đánh cắp của Hoàng thượng? Và Thái hậu cũng vậy, đã có một pho sách rồi còn sai ta lấy thêm của nhà Ngao Bái hai pho nữa. Sách ơi là sách! Hễ thấy sách là đánh bạc thua. Lấy sách làm gì cho lắm? Sách đâu có phải là vàng, là bạc mà bảo được nhiều chừng nào tốt chừng ấy? Gã mở hộp lấy sách lật ra coi thì chỉ toàn mực đen giấy trắng, dường như mỗi chữ đang trợn mắt lên nhìn gã. Gã lẩm bẩm:

-Những chữ thối tha kia! bọn mi nhận được ra ta là Vi Tiểu Bảo, nhưng Vi Tiểu Bảo ta lại không nhận ra bọn mi. Rồi gã bọc sách cẩn thận lại bỏ đó, đi coi pho sách khác. Pho này bên ngoài không có hộp. Ngoài bì sách có đề bốn chữ. Vi Tiểu Bảo chỉ biết được chữ thứ tư là chữ "Kinh. Vì trước kia Hải lão công bảo gã đi lấy cắp pho Tứ Thập Nhị chân kinh nên đã bắt gã nhìn nhận chữ này. Còn ba chữ kia gã chẳng biết là những chữ gì, gã tức quá lẩm bẩm: Mẹ kiếp! lão gia không muốn biết các ngươi. Gã nghĩ rằng đây chắc là kinh Phật của mấy ông sư. Tiện tay gã lật ra coi thì trang nào cũng có mấy đồ hình vẽ toàn đàn ông cởi trần, khắp mình vẽ đầy những đường dây đỏ. Gã coi đồ hình còn có phần hứng thú, rồi lật từng trang một xuống dưới mà hình người cởi trần lại không giống nhau. Có người ngồi xếp bằng, có người nằm nghiêng, có người chúc đầu xuống chân giơ ngược lên như chuồn chuồn điểm thủy. Vi Tiểu Bảo chú ý đến đồ hình hồi lâu nữa rồi bụng bảo dạ:

-Những đồ hình này xem chừng là các môn luyện võ công. Võ công lão con rùa rất cao thâm, chắc là lão học ở những đồ hình này. Ha ha! Lão dạy ta mấy môn võ công giả của phái Thiếu lâm, nhưng những công phu trên đồ hình này nhất định là thật rồi. lão gia mỗi ngày luyện mấy thức thì trong vòng một năm nữa hay năm bảy tháng võ công cũng cao cường chẳng kém gì lão con rùa, có thể thành thiên hạ vô địch. Nếu vậy mình biến thành lão con rùa thứ hai. Nhưng chao ôi! Không được rồi! Nếu đã là ô quy đệ nhị thì có khác gì Tiểu ô quy! Ha ha! Ha ha!... Gã càng nghĩ càng cao hứng. Gã lật lại trang đầu thấy đồ hình vẽ người ngồi xếp bằng. Gã cũng

ngồi đúng như vậy. Đột nhiên ngoài cửa có tiếng gọi:

-Quế công công! Đại Hỹ! Đại hỹ! Mau mở cửa ra! Vi Tiểu Bảo đứng phắt dậy, bỏ sách vào hòm đậy nắp lại. Gã với lấy một tấm áo bào mặc vào mình, vừa cài khuy vừa đi mở cửa. Đồng thời gã cất tiếng hỏi:

-Vừa mới sáng sớm mà các vị đã đến chơi. Có việc chi mà các vị khách sáo như vậy? Một tên thái giám ngoài bốn chục tuổi cười đáp:

-Thái hậu vừa mới ban thánh chỉ xuống phủ Nội vụ về việc Hải Đại Phú công công bị bệnh từ trần, chức Phó tổng quản thái giám ty Thượng thiện giám sẽ do Quế công công thăng nhiệm. Một tên thái giám khác cười nói:

-Bọn tại hạ không kịp cho quan đại thần ở phủ Nội vụ hay để chuyển đạt thánh chỉ, lật đật đến đây báo tin mừng. Từ nay Quế công công quản lý Thượng thiện giám thật là hay quá! Vi Tiểu Bảo đối với việc thăng quan chẳng lấy chi làm mừng rỡ, nhưng gã cũng nghĩ thầm:

-Thái hậu cho ta thăng quan tức là gián tiếp hạ lệnh cho ta không được tiết lộ chút gì về vụ dã xãy ra đêm qua. Thực ra dù ngài chẳng cho thăng chức lão gia cũng phải bưng kín miệng bình, nếu tiết lộ vụ bí mật này thì chẳng những bay đầu mà cái miệng cũng không còn, khi nào lão gia dám bép xép? Có điều Thái hậu đã đề bạt cho ta tức là không giết ta nữa, ta có thể yên lòng được. Lại một tên thái giám nữa nói:

-Bọn tại hạ ở trong cung đã lâu ngày mà trước nay chưa từng có một vị Phó tổng quản ít tuổi như Quế công công. Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

-Trong cung còn có 14 vị Tổng quản thái giám, 8 vị Phó tổng quản thái giám. Người cầm đầu 22 vị này chưa có ai 30 tuổi đã trèo lên được. Bửa nay Quế công công đã thăng lên đến cấp này. Ngài mai công công về ngồi ngang hàng với Trương tổng quản, Vương tổng quản mới thật là vinh hạnh. Một người khác nói:

-Ai cũng chỉ biết Quế công công ra vào kề cận đức Hoàng thượng, không ngờ cả Thái hậu đối với công công cũng coi trọng đến thế. Có thể trong vòng nữa năm nữa công công sẽ bước lên ngôi tổng quản. từ nay anh em tại hạ mong rằng công công che chở và tiến cử cho. Bốn tên thái giám mỗi người nói một câu thi nhau tâng bốc Vi Tiểu Bảo khiến cho gã hởi dạ không biết đến thế nào mà kể! Gã cười ha hả đáp:

-Chúng ta là chổ anh em thân tình với nhau, sao các vị còn nói đến chuyện tiến cử với không tiến cử? Đây là ơn điển của Thái hậu và Hoàng thượng, chứ lão...lão...Quế Tiểu Bảo có công cán gì đâu? Gã toan xưng là lão gia, phải ấp úng mãi mới nói hết câu mà lại hấp tấp tự xưng là Quế Tiểu Bảo. Gã nói tiếp;

-Này này! Mời các vị vào trong nhà uống chung trà đã. Tên thái giám đứng tuổi nói:

-Hồng ân của Thái hậu chắc đến chiều phủ Nội vụ mới chuyển ra ngoài. Vậy anh em tại hạ mời Quế công công đi uống một chung, gọi là khánh hạ công công tiền trình vạn lý, thăng liền hai cấp. Quế công công! Bây giờ ngài đã làm quan hàm ngũ phẩm chứ không phải là nhỏ. Ba tên kia cũng theo hùa, nhất định kéo Vi Tiểu Bảo đi uống rượu. Mấy bửa liền Vi Tiểu Bảo được người tâng bốc mời mọc luôn luôn, nhưng lời nịnh nọt bao giờ cũng lọt tai. Gã liền khóa cửa lại, cười hề hề đi theo bốn người. Trong bốn người này thì hai tên hầu cận bên mình Thái hậu.

Chúng vâng lệnh Thái hậu truyền thánh chỉ đến phủ Nội vụ, nên được tin trước nhất. Còn hai tên kia làm thái giám ở Thượng thiện giám. Một tên chuyên về sắm sử món ăn, một tên dự bị lương thực. Hai chổ rất béo bổ ở nội cung. Từ lúc hai tên được tin Hải Đại Phú phát bịnh từ trần, lập tức canh giử ngoài cửa phủ Nội vụ không rời nữa bước. Nên biết sở dĩ chúng lưu tâm nghe ngóng xem nhân vật nào sẽ điền vào chổ khuyết đó là lập tức đi cầu cạnh để bảo vệ chức vị của chúng, để tính chuyện từ nay trở đi sẽ kê khai giấy tờ như thế nào để thủ lợi. Bốn tên thái giám kéo Vi Tiểu Bảo vào trong phòng ngự trù, kính cẩn mời gã ngồi vào thủ vị. Bọn nhà bếp biết thằng nhỏ này bắt đầu từ ngày mai sẽ là người trên đầu trên cổ chúng, nên đem hết tinh thần nấu nướng làm những món ăn rất ngon lành trong sạch, tưởng ngày thường đến cả Thái hậu cùng Hoàng thượng cũng không được ăn những món tuyệt hảo như bửa nay chúng cung phụng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo không biết uống rượu. Gã cũng theo đà nói trăng nói cuội với bọn kia. Một tên thái giám thở dài nói:

-Hải lão công là người tử tế! Đáng tiếc là mấy năm nay mình mang bệnh hoạn lại hư cặp mắt. Tại hạ nghe nói lão gia nổi cơn ho rồi từ giả cuộc đời. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đúng thế! Thường khi Hải lão công nổi cơn ho là hơi thở tựa hồ bị đút nút không thông được. Tên thái giám chầu hầu Thái hậu nói:

-Sáng sớm hôm nay quan ngự y là Lý đại nhân vào tâu Thái hậu nói Hải lão công bị bệnh ho lao ăn vào xương tũy, bệnh phong thấp thấu đến tâm can. Lão bệnh đã lâu năm mà phát tác thì không tài nào trị được nữa. Muốn đề phòng bệnh lao phổi khỏi truyền sang người khác phải đem thi thể hỏa táng. Hắn còn kể tiếp:

-Thái hậu rất buồn phiền về cái chết của Hải lão công. Ngài thở dài nói:

"Đáng tiếc! Đáng tiếc! Hải Đại Phú là người rất trung thực!" Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Gã biết rằng bọn thị vệ, ngự y, thái giám đều sợ bị liên lụy nên dấu nhẹm vụ Hải lão công bị giết chết. Như vậy là hợp ý Thái hậu lắm. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

-Cái gì mà bệnh lao ăn vào xương tủy, phong thấp thấu tới tâm can? Lão con rùa bị tiêm đao đâm ruột, lợi kiếm xuyên tâm mới là đúng sự thực. Uống rượu giở chừng, hai tên thái giám trong Thượng thiện giám dần dần đưa câu chuyện vào cách sinh hoạt cùng khổ của kẻ làm thái giám, phải trông vào chút lợi lộc cho đời sống dễ chịu hơn. Chúng thĩnh cầu Vi Tiểu Bảo không nên cố chấp như Hải lão công, bất cứ việc gì cũng tính đâu ra đó. Vi Tiểu Bảo chổ hiểu chổ không chỉ ậm ừ cho xuôi chuyện. Uống rượu xong, hai tên thái giám cầm một gói nhỏ nhét vào túi Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo về phòng mở ra coi thấy hai tấm ngân phiếu, mỗi tấm đề ba chữ "Nhất thiên lạng". Gã hiểu ba chữ này, nghĩ thầm:

-Mình chưa nhậm chức đã đưa trước hai ngàn. Món tiền kiếm chác cũng khá đấy. Vào khoảng giờ thân, vua Khang Hy phái người đến kêu Vi Tiểu Bảo vào ngự thư phòng. Hoàng thượng nét mặt tươi cười nói:

-Tiểu Quế Tử! Mẫu hậu bảo đêm qua ngươi lập được đại công, ngài muốn thăng cấp cho ngươi. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Vụ này mình đã biết trước rồi. Nhưng ngoài mặt làm bộ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, quì xuống dập đầu tâu:

-Nô tài có công lao gì đâu? Đây đều là nhờ hồng ân của Thái hậu cùng Hoàng thượng. Vua Khang Hy cười khà khà nói:

-Tiểu Quế Tử! Trẫm và ngươi tuy chưa lớn tuổi nhưng muốn làm việc lớn để bọn đại thần không dám coi thường, bảo chúng ta là không hiểu việc. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Chính thế! Chỉ cần Hoàng thượng quyết định kế hoạch. Việc gì thánh thượng đã giao cho, nô tài xin hết sức. Vua Khang Hy phán:

-Hay lắm! Ngao Bái làm loạn phạm thượng. Tuy trẫm tha hắn không giết, nhưng hắn còn nhiều bè đảng, trẫm e rằng đống tro tàn có ngày cháy trở lại làm phản. Đó là một việc rất nguy hiểm. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Hoàng thượng phán rất đúng. Vua Khang Hy nói:

-Vừa rồi Khang Thân Vương vào tâu với trẫm là hắn bị giam ở phủ Khang Thân Vương, suốt ngày la hét, thốt ra những lời hỗn xược. Nhà vua nói tới đây hạ thấp giọng xuống tiếp:

-Thằng cha đó bảo Trẫm dùng dao găm đâm vào lưng hắn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Làm gì có chuyện đó? Đối với hắn hà tất Hoàng thượng phải ra tay? Nhát đao đó là nô tài đâm, nô tài đến nói rõ với Khang Thân Vương là xong. Việc vua Khang Hy động thủ ám toán Ngao Bái mà đồn đại ra ngoài thì thật là mất hết thể thống, ngài đang băn khoăn về chuyện đó. Bây giờ nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy thì mặt rồng hớn hở gật đầu phán:

-Ngươi đến phủ Khang Thân Vương coi xem thằng cha đó đến bao giờ mới chết. Vi Tiểu Bảo "dạ" một tiếng. Vua Khang Hy lại nói:

-Trẫm cứ tưởng hắn đã trúng đao chỉ trong nháy mắt là toi mạng, nên hạ chỉ tha chết. Không ngờ hắn gớm lắm, vẫn đứng lên được. Nếu biết sớm thế này ... Giọng nói của nhà vua ra chiều hối hận. Vi Tiểu Bảo dò ý vua Khang Hy biết là ngài muốn gã lén tới giết chết Ngao Bái đi cho rồi, liền tâu:

-Nô tài coi chừng hắn không thể sống được qua ngày hôm nay. Vua Khang Hy lộ vẽ vui mừng, khẻ nói:

-Võ công hắn rất cao cường, tuy bị giam cầm mà rất hung dữ như mãnh hổ. Ngươi đến đó phải coi chừng, đừng để hắn đả thương. Vi Tiểu Bảo cũng hạ thấp giọng xuống nói:

-Nô tài hiểu rồi. Vua Khang Hy truyền cho bốn tên thị vệ đưa Vi Tiểu Bảo đi công cán ở phủ Khang Thân Vương. Vi Tiểu Bảo cưỡi một con ngựa cao lớn. Bốn tên thị vệ tiền hô hậu ủng, đi về phía phủ Khang Thân Vương. Trên đường phố gã nghênh ngang đắc ý nhìn tả ngó hữu. Bỗng nghe trên đường phố có tiếng một hán tử cất lên:

-Nghe nói nhân vật bắt được tên đại gian thần Ngao Bái là một vị tiểu công công mới hơn mười tuổi. Chẳng hiểu có đúng không? Một người khác đáp:

-Đúng rồi! Đức thiếu niên hoàng đế có một vị công công kề cận bên mình mà ngài rất sũng ái, cũng là một trang thiếu niên. Người trước lại hỏi:

-Phải chăng là vị tiểu công công này? Người kia đáp:

-Cái đó tại hạ cũng không biết. Một tên thị vệ muốn tâng bốc Vi Tiểu Bảo, liền lớn tiếng:

-Người bắt tên gian thần Ngao Bái là vị Quế công công này đó. Ngao Bái tàn sát người Hán, lại tham lam vơ vét, bách tính căm hận thấu xương. Nhân dân bị hắn bắt trị tội và tịch thu gia sản trăm họ trong ngoài thành Bắc Kinh hoan hô dậy đất. Lúc nhà vua nhõ tuổi hạ chỉ cầm nã, Ngao Bái ỷ mình bản lãnh cao cường chống chọi lại rồi bị bọn tiểu thái giám đánh ngã là câu chuyện đã đồn đãi khắp vùng hoàng thành ai ai cũng biết. Bách tính còn thêm dầu thêm mở cho thành những giai thoại trong các trà đình tửu quán. Nào là Ngao Bái phóng cước muốn đá hoàng đế, nào là mấy vị tiểu thái giám võ công cao cường thi triển những chiêu thức "Khô đẳng bàn cầm" vật ngã Ngao Bái. Ngao Bái ra chiêu "Lý ngư đả đỉnh" tiểu thái giám liền ra chiêu "Hắc hổ thâu tâm" hạ hắn. Họ kể lại từng chiêu từng thức như chính mắt họ đã nhìn thấy. Mấy bửa nay, bách tính trong thành chỉ mong có những vị tiểu thái giám nhỏ tuổi ra đường phố là họ xúm lại để nghe ngóng tin tức về tình hình tróc nã Ngao Bái. Bây giờ quần chúng nghe tên thị vệ kia hô lớn vị tiểu thái giám này là đại công thần trong cuộc cầm nã Ngao Bái, lập tức gã làm xúc động mọi người. Dân chúng vổ tay hoan hô. Trong đời Vi Tiểu Bảo có bao giờ được vinh dự như ngày nay. Bất giác gã nức lòng hở dạ, nở mặt nở mày, tưởng mình là một vị đại anh hùng thật. Mọi người chỉ e dè hai tên thị vệ tay cầm yêu đao đi trước dẹp đường, không thì họ đã sấn lại vây quanh Vi Tiểu Bảo để nhìn tận mắt và hỏi đến nơi. Năm người tới phủ Khang Thân Vương. Khang Thân Vương nghe tin Hoàng thượng phái nội sứ tới nơi, vội sai mở rộng cửa để lão thân hành nghinh tiếp. Lão sai bày hương án, chuẩn bị nghinh tiếp thánh chỉ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Khang vương gia! Hoàng thượng sai tiểu nhân tới đây để coi tình trạng Ngao Bái ra sao, chứ không có gì trọng đại. Khang Thân Vương đáp:

-Dạ dạ! Lão vào ngự thư phòng thường gặp Vi Tiểu Bảo chầu hầu kề cận vua Khang Hy. Lúc cầm nã Ngao Bái gã lại là người xuất lực nhiều nhất, lão cười hì hì giất tay Vi Tiểu Bảo nói:

-Quế công công! Chả mấy khi được công công giá lâm tệ phủ. Chúng ta hãy uống chơi mấy chung rồi hãy vào coi Ngao Bái. Khang Thân Vương liền hạ lệnh bày yến tiệc. Bốn tên thị vệ ngồi riêng một bàn do bọn văn võ quan viên trong vương phủ bồi tiếp:

-Khang Thân Vương tự mình ngồi đối ẩm với Vi Tiểu Bảo ở trong vườn hoa. Trong khi uống rượu lão gợi chuyện hỏi Vi Tiểu Bảo thích thứ gì? Vi Tiểu Bảo ngoẹo đầu ngẫm nghĩ:

-Nếu mình nói thích đánh bạc tất vương gia cũng bồi tiếp. Nhưng mình có được tiền của lão cũng là bất võ. Gã liến đáp:

-Tiểu nhân chẳng thích thứ gì hết. Khang Thân Vương bụng bảo dạ:

-Người già thích tiền bạc. Hạng đứng tuổi thích nữ sắc. Nhưng làm thái giám dĩ nhiên không hiếu sắc. Gã tiểu thái giám này không hiễu thích thứ gì? Thật khó mà đoán được. Gã biết hiễu võ công mà mình tặng bảo đao bảo kiếm biết đâu gã chẳng xảy ra tai vạ trong hoàng cung, mà mình cũng bị liên lụy. À! Được rồi!... Lão cười hỏi:

-Quế công công! Trong tầu ngựa của tiểu vương có nuôi được mấy con ngựa tốt. Chúng ta tuy mới gặp nhau nhưng chẳng khác tình cố cựu. Xin công công lựa mấy con và kể như là của tiểu vương trao tặng để làm lễ kiến diện, được chăng? Vi Tiểu Bảo cả mừng hỏi lại:

-Có lý đâu tiểu nhân lại lãnh thọ đồ thưởng của vương gia? Khang Thân Vương đáp:

-Đã là chổ anh em mình với nhau, công công nói gì mà thưởng với không thưởng? Lại đây! Lại đây! Chúng ta đi coi ngựa trước rồi sẽ trở về uống rượu. Lão liền dắt Vi Tiểu Bảo vào tầu ngựa. Khang Thân Vương kêu mã phu dắt mấy con ngựa nhỏ tốt ra. Vi Tiểu Bảo có ý không bằng lòng, tự hỏi: Sao lão lại bảo mình cởi ngựa nhỏ? Phải chăng lão cho mình là con nít chỉ biết cởi ngựa nhỏ? Gã thấy mã phu dắt ra năm sáu con ngựa nhỏ liền nói:

-Vương gia! Tiểu nhân người thấp muốn cởi con ngựa lớn cho khỏi lùn tịt, nên chăng? Khang Thân Vương liền hiễu ý ngay, vỗ đùi cười nói:

-Đúng rồi! Tiểu vương thật là hồ đồ! Tiểu vương thật là hồ đồ! Lão liền kêu mã phu:

-Giất con Ngọc hoa thông ra đây! Mời công công phẩm bình xem sao. Tên mã phu liền vào trong tầu giất ra một con ngựa rất cao lớn toàn thân lông trắng có pha lẫn những đốm màu hồng lợt. Nó ngẵng đầu giương bờm, trông đúng là một con thần tuấn mã phi thường. Giây cương nạm vàng, bàn đạp bằng vàng. Yên bằng bạc khãm bảo thạch. Ngay một bộ yên cương đã đáng giá rất nhiều tiền. Nếu không phải Vương Công cao cả thì dù là quan tư hay phú thương cũng không dám sắm bộ yên cương quý giá như vậy. Vi Tiểu Bảo chẳng hiễu thế nào là ngựa tốt hay ngựa xấu, mới coi bộ dạng tuấn mã đã không nhịn được reo lên:

-Con ngựa này diêm dúa quá! Thật là đẹp. Khang Thân Vương cười nói:

-Con ngựa này của người Tây Vực đưa đến. Nó là giống ngựa Đại Uyên mã rất nổi tiếng. Tuy coi nó cao lớn như vậy mà còn non lắm, mới có hai năm mấy tháng. Con ngựa diêm dúa phải được người diêm dúa cởi mới xứng đáng. Quế huynh đệ! Huynh đệ coi con Ngọc hoa thông này như thế nào? Vi Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

-Con ngựa này ....là đồ cởi của vương gia. tiểu nhân khi nào dám lấy? Vương gia ban cho hậu hỹ thế này, tất nhiên tiểu nhân phải tổn thọ. Khang Thân Vương nói:

-Quế huynh đệ! Huynh đệ nói thế thì coi tiểu huynh như người ngoài mất rồi. Thế là khinh rẽ tiểu huynh đấy nhé! Chẳng lẻ Quế huynh đệ lại không chịu kết bạn với ta chăng? Vi Tiểu Bảo nói:

-Hởi ơi! tiểu nhân chỉ là .....một kẻ hạ tiện trong nội cung, khi nào dám kết giao bằng hữu với vương gia? Khang Thân Vương nói:

-Người Mãn Châu chúng ta tính tình mau lẹ. Nếu huynh đệ là bạn thân với ta thì phải lấy con ngựa này đem về mà cởi. Từ nay trở đi giữa chúng ta không còn có chuyện riêng tây nữa. Nếu không thế thì tiểu huynh giận lắm đấy.

Hồi 26 - Trong Nhà Lao Ngao Bái Vong Thân

Khang Thân Vương nói rồi chủng ngược chòm râu tựa hồ muốn thở lên phì phì. Vi Tiểu Bảo thấy vị vương gia này vui vẽ dễ thân cận rất lấy làm hứng thú, gã làm bộ ngập ngừng đáp:

-Vương gia ơi! Vương gia ...đối đải với tiểu nhân tử tế quá, tiểu nhân không biết làm thế nào báo đáp cho vừa? Khang Thân Vương cả mừng nói:

-Sao Quế huynh đệ cứ nhắc đi nhắc lại hoài chuyện báo đáp với chẳng báo đáp. Huynh đệ ưng lấy con ngựa này là ta hãnh diện lắm rồi. Lão quanh ra phía sau ngựa khẻ vổ vào đít ngựa mấy cái, bảo nó:

-Ngọc hoa! Ngọc hoa! Từ nay mi về với công công đây, phải cho ngoan ngoãn, thuần thục nghe! Rồi lão bảo Vi Tiểu Bảo:

-Huynh đệ! Huynh đệ thử cởi lên coi! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Dạ! Xin tuân lời vương gia. Gã vổ vào yên ngựa, tung mình nhãy vọt lên lưng nó. Vi Tiểu Bảo học võ nghệ của Hải lão công được quá nữa năm, nhưng lão không có chân tâm truyền thụ. Về môn quyền cước thực ra gã chưa học được gì, nhưng nghề nhãy nhót thì thân thủ gã rất mau lẹ. Khang Thân Vương khen ngợi:

-Công phu của Quế huynh đệ hay lắm! Tên mã phu đang dắt ngựa liền đưa dây cương cho Vi Tiểu Bảo rồi buông tay ra. Con Ngọc hoa thông đi quyện mấy vòng quanh tầu ngựa. Vi Tiểu Bảo cởi trên lưng ngựa thấy vừa êm vừa đi mau. Gã chưa hiểu gì về nghệ thuật cầm cương điều khiển con ngựa. Cứ để mặc nó đi quanh mấy vòng rồi tung mình nhãy xuống. Con ngựa tự động dừng lại. Khang Thân Vương vổ tay hoan hô:

-Tuyệt diệu! tuyệt diệu! Vi Tiểu Bảo nói:

-Vương gia! Đa tạ vương gia có lòng hậu tứ. Tiểu nhân hãy đi coi Ngao Bái một chút rồi sẽ trở ra hầu tiếp vương gia. Khang Thân Vương đáp:

-Phải rồi! Đây là việc lớn tiểu huynh đệ đã vâng thánh chỉ hãy làm cho xong đã. Khi tiểu huynh đệ về cung, tâu dùm cho là chúng ta phòng thủ rất nghiêm mật, dù Ngao Bái có mọc cánh cũng không trốn thoát. Vi Tiểu Bảo nói:

-Dĩ nhiên là thế. Khang Thân Vương hỏi:

-Tiểu huynh đệ có cần ta đi theo không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tiểu nhân không muốn làm phiền đến vương gia. Khang Thân Vương mỗi lần đến gặp Ngao Bái là lại bị hắn chửi mắng như tát nước vào mặt, nên lão cũng không muốn gặp hắn. Lão liền phái 8 tên thị vệ của bản phủ đi theo Vi Tiểu Bảo để tra xét tình trạng tên khâm phạm Ngao Bái. Tám tên thị vệ dẫn Vi Tiểu Bảo ra phía sau vườn hoa đến trước căn nhà thạch thất trơ trọi. Ngoài cửa sổ có 16 tên thị vệ tay cầm cương đao canh giử. Ngoài ra còn hai tên thủ lãnh đi tuần quanh thạch thất. Cách phòng thủ quả nhiên cực kỳ nghiêm mật. Bọn thị vệ liền báo tin cho thủ

lãnh là có vị công công do Hoàng thượng phái đến điều tra tù phạm. Bọn chúng khom lưng thi lễ. Chánh phó thủ lãnh liền móc trong bọc ra một chùm chìa khóa chia nhau đi mở cửa sắt và bốn cái khóa lớn. Chúng kéo cửa sắt ra mời Vi Tiểu Bảo vào trong nhà giam. Căn thạch thất này ẩm thấp tối tăm. Ngay trong hành lang có làm một cái bếp, một người lão bộc đang nấu cơm. Tên vệ sĩ thủ lãnh nói:

-Ngày thường cửa sắt này không mở ra bao giờ. Đồ ăn của tên khâm phạm thổi nấu ngay ở trong nầy rồi đưa vào trong nhà giam. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

-Hay lắm! Vương gia của các vị nghĩ cách này thật châu đáo. Cửa sắt mà không mở thì tên khâm phạm khó lòng trốn thoát. Vệ sĩ thủ lãnh lại nói: Vương gia còn căn dặn: Nếu tên khâm phạm toan chạy trốn thì cứ hạ sát ngay không cần báo trước. Vệ sĩ thủ lãnh dẫn Vi Tiểu Bảo tiến vào. Khi đi qua căn phòng nhỏ đã nghe tiếng Ngao Bái ở phía trong vọng ra. Hắn lớn tiếng thóa mạ hoàng đế:

-Con mẹ nó! Lão gia xuất sinh nhập tử, lập biết bao công hãn mã cho ông cha nó thu lại tòa giang sơn gấm vóc. Bây giờ đến thằng tiểu quỉ chưa ráo máu đầu lại không biết yên phận, ám toán vào sau lưng lão gia. Lão gia có thành tên lệ quỉ cũng không buông tha hắn. Vệ sĩ thủ lãnh chao mày nói:

-Tên tù này thốt ra những lời vô phép vô thiên nên chém đầu là phải. Vi Tiểu Bảo đi đến căn phòng nhỏ có chấn song sắt liền thò đầu vào coi thì thấy Ngao Bái đầu bù tóc rối. Chân tay đeo xiềng và khóa rất nặng. Ngao Bái ở trong phòng giam chạy lui chạy tới, xiềng sắt kéo lê thê dưới đất bật lên những tiếng loảng xoảng. Hắn vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã la lên:

-Thằng tiểu quỉ...Chết bầm chết văm kia!...Mi vào đây... Vào đây cho lão gia vặn cổ chết tươi! Hai mắt hắn trợn tròn xoe. Nhãn quang tựa hồ muốn phun ra lửa. Đột nhiên hắn nhãy xổ về phía Vi Tiểu Bảo, nhưng đụng vào tường đánh "sầm" một tiếng. Tuy còn cách bức tường rất dày mà Vi Tiểu Bảo cũng giật mình kinh hãi phải lùi lại hai bước. Gã thấy tướng mạo Ngao Bái hung dữ bất giác sinh lòng khiếp sợ. Vệ sĩ liền an ủi gã:

-Công công đừng sợ gì hết. Hắn không ra được đâu. Vi Tiểu Bảo nói:

-Ta đâu có sợ. Mấy vị hãy ra ngoài chờ ta. Hoàng thượng truyền cho ta hỏi hắn mấy câu. Bọn vệ sĩ dạ một tiếng rồi lui ra. Ngao Bái càng tức giận, tiếp tục lớn tiếng thóa mạ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Ngao thiếu bảo! Đức Hoàng thượng phái tại hạ đến thăm sức khõe của lão nhân gia. Nghe tiếng lão gia thóa mạ sang sảng thì biết rằng chân khí hãy còn sung túc, thân thể khõe mạnh như trước. Hoàng thượng biết tin này nhất định ngài sẽ vui lòng lắm. Ngao Bái dơ hai tay lên đập xiềng sắt vào chấn song bật lên những tiếng choang choảng. Lão càng căm hận thóa mạ:

-Tổ mẹ nó! Thằng tiểu quỉ chó đẻ kia! Mi về bảo hoàng đế đừng làm bộ giả đạo đức nữa. Muốn giết ta thì cứ việc giết đi. Chẳng lẻ Ngao Bái còn sợ đến thứ mi nữa chăng? Gã đập vào chấn song sắt cửa sổ to tướng làm cho rung chuyển, Vi Tiểu Bảo sợ hắn phá cửa sổ nhãy ra, lại lùi thêm bước nữa, cười nói:

-Hoàng thượng có giận lão gia đến đâu thì cũng không giết lão gia một cách giản dị như vậy đâu. Ngài muốn để lão gia yên nghĩ ở đây hai ba chục năm, kỳ cho đến khi lão gia thực lòng hối lỗi

bò đến trước mặt Hoàng thượng dập đầu mấy trăm cái. Có thể Hoàng thượng nghĩ đến công lao của lão gia ngày trước mà phóng xá cho cũng chư biết chừng. Nhưng ngài có buông tha cho lão gia khỏi chết là may lắm rồi, chứ còn muốn làm quan to trở lại thì chắc là không được rồi. Ngao Bái nghĩ thầm trong bụng:

-Bị giam cầm nơi đây sống không sống được, chết chẳng cho thì thà rằng giết đi còn dễ chịu hơn. Hắn nóng tính như lửa, thà chết chứ không chịu khuất phục. Khi nào hắn chịu đến xin lổi tiểu hoàng đế và dập đầu lạy. Hắn liền lớn tiếng:

-Mi về bảo hoàng đế đừng mơ mộng nữa. Y muốn giết Ngao Bái là chuyện dễ, còn muốn Ngao Bái dập đầu tạ tội thì khó khăn vô cùng.! Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Chúng ta thử chờ xem. Sau ba năm, Hoàng thượng khi nào nhớ tới lão gia lại phái tại hạ đến thăm lão gia. Lão gia ơi! lão gia hãy bảo trọng tấm thân, chớ để cảm mạo phong hàn mà phát ho suyển. Ngao Bái lại lớn tiếng mắng chửi:

-Ho suyển con mẹ quân khốn kiếp! Nguyên trước tiểu hoàng đế vốn là người tử tế, chỉ vì bọn người Hán chó đẻ các ngươi làm cho y phải hư đốn. Lão hoàng gia mà biết nghe lời ta. Triều đình không dùng một tên Hán quan, trong cung không cho một con Hán cẩu nào vào thì làm gì có chuyện thối nát như ngày nay? Vi Tiểu Bảo bỏ mặc Ngao Bái chửi bới thế nào cũng mặc, gã lui ra ngoài hành lang đến chổ nấu bếp thấy nồi đang bốc hơi nghi ngút. Gã mở vung ra coi thì trong nồi đang nấu thịt heo với rau. Gã nói:

-Thơm quá! Lão bộc cười nói:

-Đây là đồ ăn của phạm nhân, chẳng có gì ngon lành đâu. Vi Tiểu Bảo nói:

-Hoàng thượng phái ta đến đây tra xét cách ăn uống của tên khâm phạm, không được để hắn đói lả. Lão bộc đáp:

-Công công cứ yên tâm. Hắn không đói đâu. Vương gia đã dặn cho hắn ăn mội ngày một cân thịt. Vi Tiểu Bảo nói:

-Lão múc một bát cho ta thử nếm xem. Nếu lão để tên khâm phạm phải thiếu thốn, ta sẽ về nói với vương gia đánh đòn. Tên lão bộc sợ hãi nói:

-Dạ dạ! tiểu nhân không dám để tên khâm phạm thiếu thốn trong việc ăn uống. Lão lấy bát múc thịt và rau rồi hai tay cung kính đưa đến. Vi Tiểu Bảo ăn một miếng canh thịt rồi "ồ" một tiếng chớ không phê bình, gã hỏi:

-Mỗi bửa, lão cho tên khâm phạm ăn bao nhiêu thịt? Ta e rằng cân thịt này lão ăn vụng hết. Người lão bộc vội đáp:

-Không có đâu! Cái này tiểu nhân đưa vào cho phạm nhân hết. Lão lấy bát lớn múc canh thịt và xới ba chén cơm lớn. Vi Tiểu Bảo cầm đôi đủa lên nhìn rồi nói:

-Đủa này dơ lắm ta dùng thế nào được? Lão cầm rửa sạch đi cho ta. Lão bộc vâng dạ luôn miệng rồi cầm đôi đủa ra rửa vào trong chậu nước. Vi Tiểu Bảo xoay mình lại lấy trong bọc ra một gói thuốc tán trộn vào bát canh thịt. Gã lại cất dấu gói thuốc vào trong bọc không để ai trông thấy? Gã khuấy bát canh lên mấy cái cho thuốc biến vào trong canh thịt. Nguyên Vi Tiểu

Bảo đã biết vua Khang Hy muốn giết Ngao Bái mà gã định làm không để lại vết tích gì. Sau một lúc ngẫm nghĩ gã quyết định chủ ý lấy hơn mười thứ thuốc tán ở trong rương của Hải lão công. Gã không cần biết thứ nào độc thứ nào không, đem trộn lẫn nhau gói thành một gói. Gã nghĩ bụng:

-Trong mười mấy thứ thuốc tán này chắc thế nào cũng có vài ba thứ thuốc độc. Mình cứ cho hắn uống nhất định phần chết nhiều hơn phần sống. Lão bộc cầm đôi đủa ra ngoài rửa xong lau chùi sạch sẽ rồi cung kính đưa lên. Vi Tiểu Bảo đón lấy đôi đủa không ngớt quấy vào bát canh thịt của Ngao Bái. Gã hỏi:

-Chà! Thế này là nhiều thịt rồi. Mọi ngày có được bấy nhiêu không? Ta coi tướng lão là một tay ăn vụng như chớp. Lão bộc đáp:

-Mỗi bửa đều cho phạm nhân ăn bấy nhiêu thịt heo, tiểu nhân không dám ăn vụng. Miệng lão trả lời như vậy, nhưng trong lòng rất lấy làm quái dị, nghĩ thầm:

-Tên tiểu thái giám này thật là quỉ quái tinh ma! Sao gã biết mình hay an vụng thịt của phạm nhân mới kỳ. Vi Tiểu Bảo nói:

-Được rồi! Lão đưa cơm canh vào cho phạm nhân ăn đi. Lão bộc đáp:

-Dạ dạ! Rồi lão bưng cơm canh đưa vào phòng giam cho Ngao Bái. Vi Tiểu Bảo cầm chiếc đủa khẻ gỏ vào cạnh nồi, trong lòng rất đắc ý, nghĩ bụng:

-Thằng cha Ngao Bái ăn bát canh rau cải nấu thịt ta bỏ thuốc vào nếu không thất khiếu chảy máu thì cũng...bát khiếu chảy máu ra mà chết. Gã muốn nói một câu thành ngữ, nhưng không nhớ được rõ, gã nói thất khiếu chảy máu, lại thêm vào một khiếu nữa. Gã bỏ đủa xuống bước ra cửa nói chuyện gẩu với tên vệ sĩ gát cửa mấy câu rồi nghĩ bụng:

-Chắc bây giờ thằng cha Ngao Bái ăn hết bát canh thịt rồi. Gã liền quay ra nhìn tên vệ sĩ thủ lãnh nói:

-Chúng ta lại vào xem sao. Tên vệ sĩ thủ lãnh dạ một tiếng rồi hai người tiến vào. Khi vừa bước qua cửa, bỗng nghe bên ngoài có tiếng quát hỏi:

-Ai đó! Đứng lai! Tiếp theo hai tiếng vo vo như tên bắn. Tên vệ sĩ thủ lãnh giật mình kinh hãi nói:

-Tiểu công công! Để tiểu nhân ra coi. Rồi gã nhãy vọt ra cửa. Vi Tiểu Bảo cũng ra theo thì thấy những tiếng choang choảng vang lên! Hơn mười người áo xanh tay cầm binh khí đang cùng bọn vệ sĩ động thủ. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

-Hõng bét! Bọn thủ hạ của Ngao Bái đã đến cứu hắn. Tên vệ sĩ thủ lãnh rút kiếm chỉ huy vừa quát lên mấy tiếng thì thấy một nam một nữ xông vào giáp công hai bên tả hữu. Bốn tên ngự tiền thị vệ hộ tống Vi Tiểu Bảo đang đứng gần đó nghe tiếng quát tháo liền chạy lại viện trợ, xông vào vòng chiến. Bọn người áo xanh võ công rất cao cường. Mới trong chớp mắt hai tên vệ sĩ ở vương phủ đã bị chết lăn dưới đất. Vi Tiểu Bảo vội thụt vào đóng cửa. Gã toan cài then thì đột nhiên một luồng đạo lực xô mạnh vào đẩy gã lùi lại ngã lăn ra xa hơn trượng. Bốn tên áo xanh nhãy xổ vào, quát hỏi:

-Ngao Bái đâu rồi? Ngao Bái đâu rồi? Một lão già râu dài túm lấy Vi Tiểu Bảo xách lên hỏi:

-Ngao Bái giam ở đâu? Vi Tiểu Bảo trỏ ra ngoài đáp:

-Hắn bị giam trong địa lao ngoài kia. Hai tên áo xanh liền chạy ra ngoài. Nhưng bốn tên áo xanh bên ngoài lại xông vào chạy về phía hậu viện. Đột nhiên có tiếng người la:

-Ở đây rồi! Lão râu dài thấy Vi Tiểu Bảo nói dối, nổi giận đùng đùng, vung đao nhắm Vi Tiểu Bảo chém xuống. Vi Tiểu Bảo thân thủ rất mau lẹ né mình tránh khỏi. Một tên áo xanh đứng bên phóng chưởng đánh ra đánh "binh" một tiếng trúng vào sau lưng gã, hất gã bay ra mấy trượng, rớt xuống hậu viện nằm sóng sượt, không nhúc nhích được nữa. Sáu tên áo xanh vào đập cửa sắt nhà tù, nhưng cửa sắt này rất kiên cố khó lòng phá được trong khoảnh khắc. Bỗng nghe bên ngoài tiếng thanh la choang choảng vang lên từng hồi, vương phủ đã nổi hiệu báo động. Một tên áo xanh la:

-Lẹ lên! Lẹ lên! Lão râu dài gắt lên:

-Thối lắm! Ai không muốn mau? Một tên áo xanh thấy không thể phá vở được cửa sắt, chợt động tâm cơ liền cầm cây cương tiên trong tay thò vào cửa sổ mà bẩy mấy cái, Hai cây song sắt cong vèo đi. Lúc này lại thêm ba tên áo xanh chạy vào, ngoài cửa nhà có địa thế chật hẹp, chín người đứng chật như nêm cối, thi triển thủ cước rất khó khăn. Vi Tiểu Bảo lồm chồm ngồi dậy, bò dưới đất toan lén ra. Nhưng gã bò được mấy bước liền bị người phát giác. Một nhát kiếm nhằm đâm vào sau lưng gã. Vi Tiểu Bảo né tránh sang mé tả, người kia quét ngang lưỡi kiếm đánh "roạt" một tiếng. Áo xiêm Vi Tiểu Bảo bị rách một vệt dài. Vi Tiểu Bảo trong lúc hoảng hốt, không biết đau đớn là gì nữa, gã nhãy vọt người lên, chênh chếch xông ra. Một tên áo xanh quát mắng:

-Quân tiểu quỉ! Gã vung đao chém tới. Vi Tiểu Bảo không nghĩ gì nữa, nhãy xổ lại nắm lấy chấn song sắt cửa sổ nhà tù. người gã co lên treo tòn teng. Hán tử áo xanh đang dùng cây cương tiên để bẩy song ssắt thấy Vi Tiểu Bảo ngăn chận nơi cửa sổ, liền vung tiên đánh xuống. Vi Tiểu Bảo không còn đường lùi, hai chân gã xỏ qua khe song sắt, trầm người xuống. Thế là gã đã lách được vào trong nhà tù. Nguyên hai cây song sắt này đã bị hán tử áo xanh bẩy cong đi, mà người Vi Tiểu Bảo lại bé nhỏ nên chuồn lọt vào được. Choảng một tiếng vang lên! Cây cương tiên đánh vào song sắt. Bọn hán tử áo xanh bên ngoài quát tháo om xòm.

-Để ta chuồn vào! Để ta chuồn vào! Hán tử sử cây cương tiên thò đầu qua kẻ hở muốn chuồn vào. Nhưng Vi Tiểu Bảo là đứa con nít mới 13,14 tuổi nên chuồn qua được. Còn gã hán tử này thân thể to lớn thì chui lọt thế nào được? Vi Tiểu Bảo thò tay vào ống giày rút lưỡi đao trủy thủ ra. Gã cầu khẩn trong bụng:

-Cứu binh đến cho mau! Cứu binh đến cho mau! Tai gã nghe bên ngoài có tiếng đồng la, tiếng quát tháo và tiếng khí giới choang choảng hòa lẫn với nhau thành một khúc nhạc chói tai. Đột nhiên nghe đánh "vèo" một tiếng. Một luồng kình phong đè xuống đầu gã. Vi Tiểu Bảo không hiểu chuyện gì vội nằm lăn ra.. lăn đi mấy thước. Bỗng nghe những tiếng loảng xoảng vang lên khủng khiếp khiến người nghe cơ hồ thủng cả màng tai. Vi Tiểu Bảo không kịp quay đầu lại. Mặt gã bị đất cát bắn vào đau rát. Gã đứng phắt dậy thấy Ngao Bái hai tay vung vẫy xiềng xích lên đập bừa bải. Miệng hắn thét lên be be. Chân hắn nhãy loạn xà ngầu. Lưỡi hắn bị cắt trong ngự thư phòng nên tiếng gầm thét nghe càng khủng khiếp. Lúc này gã hán tử áo xanh sử cây cương tiên đã chui qua được khe chấn song cửa sổ vào trong nhà giam. Ngao Bái vung tay có cả

xiềng xích lẫn khóa đập xuống đầu gã thật mạnh. Gã áo xanh đầu óc vở toang chết không kịp ngáp. Vi Tiểu Bảo cực kỳ kinh hãi và lấy làm quái dị tự hỏi:

-Tại sao hắn lại đánh chết cả người đến cứu hắn? Rồi gã chợt hiễu, la thầm:

-Trời ơi! Hõng bét! Hắn uống thuốc rồi tuy bị trúng độc mà không xuống chầu diêm vương, chỉ phát điên khùng. Bọn hán tử lớn tiếng quát tháo ở ngoài cửa sổ. Ngao Bái tiếp tục vung xiềng khóa lên đập mạnh vào chấn song cửa. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Nếu hắn quay lại đánh lão gia thì lão gia đây phải về chầu phật. Trong lúc nguy cấp, gã không kịp suy nghĩ kỹ gì nữa, vung lưởi trủy thủ lên hết sức đâm mạnh vào sau lưng Ngao Bái. Ngao Bái tuy võ công cao cường, nhưng sau khi ăn phải thuốc rồi thần trí không còn minh mẩn nữa. Hắn không biết sau lưng có người tập kích. Vi Tiểu Bảo cầm lưởi trủy thủ đâm tới hắn cũng không biết đường né tránh. Sột một tiếng! Lưởi trủy thủ đâm ngập tận chuôi. Ngao Bái rú lên một tiếng, hai tay xiềng khóa vẫn vung múa loạn lên. Lưởi trủy thủ này là một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Vi Tiểu Bảo thuận đà cầm chuôi kiếm đè mạnh xuống. Xương sống Ngao Bái bị đứt làm hai, Ngao Bái lập tức té xuống. Bọn hán tử bên ngoài cửa sổ khiếp sợ đứng ngẩn người ra một lúc, tưởng chừng trên đời chưa bao giờ có vụ nào ly kỳ cổ quái như bửa nay. Ba, bốn tên đồng thời bỗng kêu thét lên:

-Thằng lỏi con kia giết chết Ngao Bái rồi! Thằng lỏi con kia giết chết Ngao Bái rồi! Lão râu dài bỗng quát to:

-Nạy chấn song sắt ra để vào coi cho biết rõ có phải đúng là Ngao Bái không? Hai tên lượm lấy cương tiên hết sức bẩy song sắt ra. Lúc này hai tên vệ sĩ ở vương phủ tiến vào. Lão râu dài liền huy động loạn đao chém chết cả hai. Một hán tử áo xanh tay cầm đoản thương đứng ngoài phóng qua khe cửa sổ nhằm Vi Tiểu Bảo mà đâm hờ, khiến gã không dám lại gần cửa sổ để đả thương người của bọn chúng. Sau một lúc, cây song sắt bị bẻ cong lên để hở một lổ rộng. Một người đàn bà áo xanh nói:

-Để bản nhân vào coi. Rồi thị nhãy vào. Thân pháp cực kỳ mau lẹ. Vi Tiểu Bảo vung đao trủy thủ đâm vào người thị. Người đàn bà đưa lưởi Liễu diệp đao lên gạt. Chát một tiếng! Thanh Liễu diệp đao bị chặc đứt làm hai đoạn. Người đàn bà giật mình kinh hãi, nhưng thị biến chiêu rất lẹ. Tay cầm thanh đao cụt liệng vào Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cúi đầu né tránh. Không ngờ thanh đao gẩy lúc liệng ra tựa hồ nhắm phóng vào mặt gã, mà thực ra thị phát huy kình lực rất khéo. Thanh đao gảy liệng trúng ngực Vi Tiểu Bảo đánh "kịch" một tiếng. Thanh Liễu diệp đao này tuy bị cụt, nhưng chổ gảy vẫn sắc bén vô cùng. Nó cắm vào ngực Vi Tiểu Bảo rồi tuột xuống bên ngoài áo gã. Gã vừa ngẫn người ra, hai cổ tay liền bị người đàn bà túm được. Tiện đà thị quật hai tay gã ra sau lưng. Tiếp theo gã thấy dưới nách đau nhói lên, thì ra đã bị điểm huyệt rồi. Lúc này chấn song sắt cửa sổ đã bị bẻ rộng thêm ra. Lão râu dài và một hán tử áo xanh chuồn vào nhà tù kéo thi thể Ngao Bái lên coi rồi đồng thanh la hoảng:

-Đúng là Ngao Bái rồi! Lão râu dài muốn đưa thi thể Ngao Bái ra ngoài cửa sổ, nhưng lập tức lão phát giác một đầu dây xiềng đóng chặt vào tường đá. Trong lúc nhất thời lão không có cách gì chặt đứt xiềng sắt cho được. Người đàn bà nói:

-Thanh gươm trủy thủ này sắc bén vô cùng. Rồi thị lượm lấy thanh trủy thủ của Vi Tiểu Bảo chặc "chát"chát" mấy tiếng. Xiềng xích khóa vào xác Ngao Bái đều bị chặc đứt. Lão râu dài cất tiếng khen:

-Thanh đao này tuyệt quá! Đoạn lão đưa xác Ngao Bái chuồn qua cửa sổ. Bọn áo xanh bên ngoài đón lấy. Người đàn bà đẩy Vi Tiểu Bảo ra rồi, ba người cùng chuồn theo. Lão râu dài hô:

-Đem cả thằng lõi này đi! Ra khỏi vương phủ rồi chia đường mà giải tán. Đến đêm sẽ hội họp ở chổ cũ. Mọi người "dạ" một tiếng rồi xông ra. Một đại hán áo xanh cắp Vi Tiểu Bảo chạy ra khỏi thạch thất. Bỗng nghe những tiếng veo véo vang lên. Tên bắn như mưa rào. Hơn hai mươi tên vệ sĩ tiếp tục bắn tên không ngớt. Khang Thân Vương cầm đao thân hành đốc thúc. Nên biết để mất tên khâm phạm là tội nặng vô cùng! Bọn áo xanh bị tên bắn rát quá, trong lúc nhất thời không xông ra được. Đại hán ôm thi thể Ngao Bái hô lên:

-Hãy đi theo ta! Hắn đưa xác Ngao Bái về phía trước để làm mộc che. Khang Thân Vương không hiểu Ngao Bái còn sống hay chết vội hô vệ sĩ:

-Dừng tay!

Hồi 27 - Thanh Mộc Đường Quần Hùng Tế Điện

Tiếp theo Khang Thân Vương lại nhìn thấy Vi Tiểu Bảo bị bọn thích khách bắt được, vội la lên:

-Coi chừng! Chớ có bắn lầm Quế công công! Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm: Khang vương gia quả là người có lương tâm, ta không quên lão được. Bọn cung tên trong vương phủ nghe vương gia hô hoán lập tức dừng lại không bắn ra nữa. Bọn hán tử áo xanh đều là những tay bản lãnh cao cường, chân tay mau lẹ. Chúng hò reo xông ra ngoài. Lão râu dài vẫy tay một cái, bốn hán tử tay cầm binh khí liền xông về phía Khang Thân Vương. Bọn vệ sĩ cả kinh, không nghĩ đến chuyện rượt theo quân địch, đều quay lại lo bảo vệ vương gia. Ngờ đâu đó chỉ là kế dương Đông kích Tây của lão râu dài. Ngoài mấy tên giả vờ xông vào tập kích Khang Thân Vương là để cho dư đảng của chúng thừa cơ vượt tường trốn ra khỏi vương phủ. Bốn tên công kích Khang Thân Vương, đều có khinh công cực cao. Chúng không giao thủ với bọn vệ sĩ, chỉ tránh Đông né Tây, tựa hồ chờ cơ hội đâm chết Khang Thân Vương. Chúng chờ cho đồng bọn ra khỏi vương phủ hết rồi, mới hô lên một tiếng, nhãy qua bức tường. Đồng thời 8 bàn tay liệng ám khí về phía Khang Thân Vương. Bọn vệ sĩ la hoảng, vung binh khí lên gạt ám khí, mà cũng còn một mũi cương tiêu bắn trúng vào cánh tay của Khang Thân Vương. Bốn hán tử áo xanh liền nhân lúc hổn loạn này trốn ra khỏi vương phủ. Vi Tiểu Bảo bị người cắp vào nách chạy như bay, nhưng gã vẫn nghe rõ trên đường có tiếng vó ngựa dồn dập và tiếng người hô hoán:

-Trong phủ Khang Thân Vương có thích khách! Có thích khách! Đây chính là đại đội quan quân kéo tới tăng viện. Bọn hán tử áo xanh chạy vào nhà dân ở gần vương phủ đóng cổng lại rồi chuồn ra cổng hậu chạy đi. Bọn này trước khi hành động đã quan sát rõ ràng địa thế, tính trước đường rút lui. Chúng chạy trong đường hẻm, một lúc rồi lại vào một tòa nhà lớn, cởi bỏ áo xanh, thay mặc các kiểu áo khác vào mình. Chỉ trong khoảnh khắc bọn chúng đều biến thành nông dân, hoặc gánh củi, hoặc gánh rau. Hai hán tử đẩy một cổ xe gổ. Trong xe có hai thùng gổ lớn. Một cái để đựng xác Ngao Bái còn một cái đựng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng một câu:

-Tổ bà quân khốn kiếp! Bỗng thấy trên đầu trái cây đổ vào che lấp hẳn người gã đi. Nắp thùng đậy lại rồi không nhìn thấy gì nữa. Tiếp theo gã thấy người lúc lắc thì biết là cổ xe đang được đẩy ra khỏi tòa nhà lớn. Tuy thùng trái cây hãy còn có những chổ trống không đến nổi nghẹt thở nhưng hô hấp cũng rất khó khăn. Vi Tiểu Bảo trấn tĩnh tâm thần nghĩ thầm trong bụng:

-Bọn gia tướng của Ngao Bái bắt lão gia đem đi, tất nhiên chúng sẽ moi gan móc ruột lão gia để tế điện hắn. Vậy dọc dường khi gặp quan binh lão gia phải hết sức cựa mình cho thùng lăn xuống là bọn chúng sẽ bị bại lộ cơ mưu. Nhưng gã đã bị điểm huyệt thì còn cục cựa thế nào được? Tiếng bánh xe vẫn lọc cọc vang lên. Người Vi Tiểu Bảo lúc lắc không ngớt. Xe đi hồi lâu mà chẳng thấy quan binh chi hết. Vi Tiểu Bảo lúc thì mắng thầm, lúc thì kinh hãi. Gã há miệng toan cắn trái táo ăn, nhưng miệng cũng không cử động được. Hồi lâu gã lại ngủ thiếp đi. Lúc gã tỉnh dậy cổ xe đang chạy. Gã cảm thấy khắp mình đau đớn muốn chuyển động một chút cũng không được. Gã tự nhủ:

-Phen này lão gia khó mà thoát nạn. Lúc đến nơi lão gia chỉ còn cách thóa mạ một hồi cho hả giận. Còn sống được hai chục năm nữa sẽ thành một tay hảo hán. Rồi gã lại lầm bầm:

-May mà lão gia đã giết chết được Ngao Bái, không thì bọn chó má này sẽ cứu hắn ra được mà lão gia bị chúng bắt, chắc là khó sống, thành ra mình chết bị lổ to. Ngao Bái là một quan lớn trong triều, còn Vi Tiểu Bảo lão gia bất quá chỉ là một tên tiểu quỉ ở Lệ Xuân viện. Một mạng đổi lấy một mạng. Ha ha! Thế là lão gia lời to rồi! Gã không có cách nào trốn thoát đành tự an ủi như vậy. Tuy gã bảo là được lời mà trong bụng chẳng cao hứng chút nào. Sau một lúc, Vi Tiểu Bảo lại ngủ đi. Gã ngủ giấc này khá lâu. Khi tĩnh lại thấy cổ xe đi trên đất bằng, người không lúc lắc như trước nữa. Cổ xe tiếp tục đi hồi lâu rồi dừng lại. Nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn không thấy người đến đem gã ra mà cứ để gã nằm trong thùng táo. Sau một lúc lâu. Vi Tiểu Bảo tức hơi rất khó chịu, gã lại mê mệt ngủ đi. Bỗng nghe đánh binh một tiếng! Nắp thùng mở ra. Tiếp theo có người khuân những trái táo trên đầu gã ra. Vi Tiểu Bảo hít mạnh một hơi chân khí cảm thấy trong lòng thư thái. Gã dương mắt lên nhìn thì chỉ thấy tối mò. Trên đầu có chút ánh sáng lờ mờ. Bỗng một người thò hai tay vào thùng xách gã ra ôm ở trong tay. Một người nữa đứng bên tay xách đèn lồng. Té ra trời đã về đêm. Vi Tiểu Bảo thấy người ôm gã là một lão già, vẽ mặt trang nghiêm mà chổ gã đang ở là một toà đại điện. Lão già ôm Vi Tiểu Bảo chạy vào hậu đường. Hán tử cầm đèn lồng vừa đẩy cửa sổ mở ra. Vi Tiểu Bảo đã la thầm:

-Trời ơi! Chết đến nơi rồi! Gã chưa hiễu sâu nông, mà chỉ thấy trong nhà đại sãnh đen ngòm những người là người, ít ra có đến dư trăm. Những người này toàn mặc áo xanh, thắt dây lưng trắng, ăn mặc hiếu phục. Chính giữa nhà đại sãnh đã thiết lập một linh toà. Trên bàn thắp 8 cây nến màu lam. Vi Tiểu Bảo ngày còn ở Dương Châu, mỗi khi nhà giàu sang nào có đám ma là gả lại đến coi náo nhiệt, xin tiền thưởng, hoặc nhân lúc người ta bối rối lấy cắp đồ vật đút vào bọc đem ra chợ bán để lấy tiền đánh bạc. Vì thế ở đây gã vừa trông thấy trần thiết linh tòa thì đã nhận ra nhận ra ngay. Bên linh vị có treo mấy bức đối trướng bằng vải trắng và giống một cây phướng chiêu hồn. Mấy tên hiếu nam hiếu nữ mặc đồ sô gai quì bên linh vị. Những người trong sãnh đường đều mặt buồn rười rượi lộ vẽ bi ai thống thiết. Vi Tiểu Bảo thấy tình trạng này, bất giác kinh tâm động phách. Từ lúc gã còn ngồi trong thùng táo đã liệu trước mình sẽ bị bọn thù nghịch mổ bụng moi tim để tế điện Ngao Bái. Nhưng lúc trước, gã mới có ý nghĩ như vậy, bây giờ đến nơi gã sợ quá toàn thân nhũn ra. Giả tỷ gã không bị điểm huyệt thì đã run bần bật, Lão già đặt Vi Tiểu Bảo xuống, rồi đưa tay mặt điểm vào trước ngực và sau lưng để giải khai những huyệt đạo bị phong toả. Vi Tiểu Bảo hai chân mềm nhủn không tài nào đứng thẳng lên được.Lão già thò tay xóc nách cho gã khỏi sụm xuống. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Ta biết tìm cách gì dể trốn thoát bây giờ? Gã liếc mắt nhìn mọi người trong nhà đại sãnh thì hiển nhiên toàn là những tay hiễu biết võ công. Gã tự lượng sức mình đánh một người cũng không xong mà muốn trốn thoát thì thật là việc khó hơn cả lên trời. Nhưng gã lại nghĩ rằng:

-Đàng nào thì mình cũng chết thì hãy thử xem. Dù cho trốn không thoát bị chúng bắt lại cũng còn hơn bó tay đợi chết. Việc khẩn yếu trước mắt là phải làm sao cho lão già không nâng đở gã nữa, vì như vậy thì gã chỉ cử động một cái là lão đã nắm lại rồi. Việc thứ hai gã phải nghĩ cách tắt phụt hết những đèn lồng đèn nến trong đại sãnh có tối om thì mới có cơ hội tẩu thoát. Vi Tiểu Bảo lại liếc mắt ngó trộm những người trong sãnh đường thì đa số là đàn ông, lại có đũ hoà thượng đạo sĩ và mấy người đàn bà. Toàn thể mọi người đều đeo đao giắt kiếm. Bỗng thấy một hán tử trung niên tiến đến trước linh tòa khấn:

-Bửa nay ...Trả được mối đại thù ...đại ca có thể nhắm mắt ... Thanh âm người này nghẹn ngào nói mãi không hết một câu, nức nở khóc không ra tiếng. Hắn xoay mình té xuống trước linh đài rồi không nín được khóc rống lên. Mọi người trong nhà đại sãnh đều kêu gào khóc lóc om xòm.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm: Tổ mẹ những quân chó đẻ! Làm gì mà ầm ĩ lên thế? Lão gia phải thóa mạ mấy câu cho sướng miệng. Nhưng rồi gã lại nghĩ:

-Ta mà mở miệng chửi bới tất lão con rùa khốn kiếp này lập tức động thủ thì lão gia hòng gì trốn thoát được nữa. Gã liếc mắt nhìn lão già đang đở mình thì thấy lão giơ cao tay áo lên lau nước mắt. Gã toan xoay mình trốn chạy nhưng thấy phía sau đông đảo những người, chỉ chạy một bước là bị họ túm cổ bắt lại ngay. Trong đám đông bỗng một lão già cất tiếng khàn khàn hô lớn:

-Dâng tế vật! Tiếp theo một đại hán mình trần truồng đầu quấn khăn trắng, bộ dạng rất hùng tráng rão bước tiến lên. Tay hắn bưng một cái mâm gổ giơ cao lên đỉnh đầu. Trên mâm trãi một tấm khăn đỏ. Trên tấm khăn hiển nhiên là một cái đầu lâu máu thịt bầy nhầy. Vi Tiểu Bảo hoảng vía cơ hồ ngất xĩu, nghĩ thầm:

-Tổ mẹ những quân đê tiện khốn kiếp, chúng sắp cắt đầu lão gia rồi đây. Gã lại tự hỏi:

-Đầu ai trên mâm kia? Phải chăng là đầu Khang Thân Vương hay thủ cấp của Sách Ngạch Đồ? Vì cái mâm gổ giơ quá cao nên gã không nhìn thấy được mặt mũi thủ cấp đó. Đại hán đặt cái mâm gổ xuống bàn bày đồ tế rồi lạy phục xuống đất. Trong nhà đại sãnh lúc này tiếng khóc càng lớn chấn động cả một vùng. Mọi người tới tấp quì lạy. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

-Con mẹ nó! Lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ? Gã trở gót toan chạy, lão già liền níu áo gã lại, khẻ đẩy vào lưng gã một cái. Vi Tiểu Bảo vừa được giải khai huyệt đạo, chân cẳng không còn một chút khí lực. Gã bị lão già đẩy quị ngay chân xuống. Gã thấy mọi người dập đầu lạy, gã cũng làm theo, nhưng trong bụng chửi thầm:

-Thằng giặc Ngao Bái! Thằng chó đẻ Ngao Bái! Ở trên trần thế lão gia đã đâm mi một đao chết tươi, thì xuống âm phủ lão gia còn đâm thêm mấy đao nữa. Mấy hán tử lạy xong đứng lên. Còn một số vẫn còn nằm phục xuống khóc ròng. Vi Tiểu Bảo mắng thầm:

-Đã là nam tử hán, là đại trượng phu mà còn khóc nhè sao không biết thẹn? Tên Ngao Bái chó đẻ có gì là hay là đẹp? Hắn chết có chi đáng tiếc mà phải khóc đến vãi đái ra? Mọi người khóc lóc một hồi rồi một lão già cao nghểu cao nghêu, gầy khẳng gầy khiu tiến lại bên linh tòa dõng dạc tuyên bố:

-Các vị huynh đệ! Mối đại cừu của Doãn hương chủ nay đã trả xong. Thằng cha Ngao Bái đã bị rơi đầu thật là một hỹ sự tầy trời cho Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội chúng ta... Vi Tiểu Bảo nghe xong tám chữ "Thằng cha Ngao Bái đã bị rơi đầu", tai gã ù đi. Gã vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Một ý niệm lóe lên trong đầu óc gã tự hỏi: Chẳng lẻ bọn này không phải là dư đảng của Ngao Bái mà là cừu nhân của hắn? Lao cao gầy còn nói đến mười mấy câu nữa, nhưng Vi Tiểu Bảo có nghe đấy mà chẳng hiểu gì. Sau một lúc gã định thần lại mới để ý nghe tiếp, nhưng đã bỏ sót một đoạn giữa vì tinh thần lơ đảng. Đây là những câu lão nói về sau:

-....Bửa nay chúng ta đại náo phủ Khang Thân Vương bắt Ngao Bái, toàn quân trở về. Bọn Thát Đát tất phải vở mật. Đó là một điểm rất hay cho công cuộc phản Thanh phục Minh của bản hội. Những anh em ở các đường trong bản hội biết vụ này nhất định khâm phục Thanh Mộc đường chúng ta trí dũng kiêm toàn. Những hán tử trong sãnh đường thi nhau lên tiếng:

-Đúng thế! Đúng thế! Phen này Thanh Mộc đường chúng ta oai danh hiển hách. Có người nói:

-Hồng Hoa đường khua chiêng múa trống nhưng chưa làm được việc gì kinh thiên động địa như

chúng ta. Có người nói:

-Vụ này đồn đại khắp thiên hạ, không chừng trong những trà đình tửu quán sẽ chép thành một thiên cố sự ca ngợi chúng ta. Sau này đuổi được bọn Thát Đát ra ngoài quan ải, thanh danh Thanh Mộc đường lưu truyền hậu thế cũng chưa biết chừng. Có người nói:

-Sao lại đuổi hết bọn Thát Đát ra ngoài quan ải? Phải chém giết cho kỳ hết giống Man Mọi, không để sót một mống. Phải làm cho chúng chết không có đất mà chôn. Quần hào mỗi người một câu, tinh thần phấn khởi khiến cho bao nổi bi ai đều tiêu tan hết. Vi Tiểu Bảo nghe tới đây thì biết rằng bọn này toàn là chí sĩ phản đối triều đình nhà Mãn Thanh, không còn nghi ngờ gì nữa. Tuy gã còn nhỏ tuổi chưa biết gì, nhưng ở nơi kẻ chợ nhà quê, gã thường nghe người ta nhắc đến những hành động nghĩa hiệp của Thiên Địa Hội về việc phản đối Thanh triều. Ngày trước quân Thanh khi đánh vào Dương Châu đã gây những cuộc tàn sát rùng rợn, gian dâm phụ nữ, cướp đoạt tiền tài, chẳng từ một việc tàn ác nào, nên mới có câu "Mười ngày thãm trạng đất Dương Châu" để liên tưởng cảnh bi đát không bút nào tả xiết. Trong thành Dương Châu cơ hồ chẳng nhà nào là không có người bị tàn sát. Vụ "Mười ngày thãm trạmng đất Dương Châu " cách đây lối 20 năm. Vi Tiểu Bảo từ thuở nhỏ đã nghe người ta không ngớt nhắc tới những hành vi tàn ác của quân Thanh. Gã còn nghe người ta kể tới bao nhiêu hành động anh hùng xả thân kháng địch, hay liều mình cùng chết với địch. Bây giờ chính mắt gã trông thấy một cổ động cho việc giết bọn Thát Đát là nhiệm vụ của những bậc anh hùng hào kiệt, bất giác trong lòng phấn khởi quên khuấy đi mình hiện đang làm một tên tiểu thái giám trong triều đình nhà Mãn Thanh. Lão cao gầy chờ cho tiếng nói ồn ào dịu lại rồi tuyên bố tiếp:

-Hai năm nay, Thanh Mộc đường chúng ta chẳng giờ khắc nào không nhớ tới mối đại cừu của Doãn hương chủ đại ca. Ai cũng nhỏ máu thề nguyền giết cho bằng được tên ác tặc Ngao Bái, dùng thủ cấp của hắn làm lễ tế điện Doãn đại ca. Doãn Doãn hương chủ ngày trước khẳng khái hy sinh vì nghĩa vụ khiến cho hào kiệt giang hồ đều kính ngưởng. Bửa nay hương hồn đại ca ở trên thiên đình ngó thấy cái đầu con chó Ngao Bái tất cũng nỗi lên tràng cười thỏa mãn. Quần hào lại đồng thanh:

-Chính thế! Chính thế! Trong đám đông bỗng có thanh âm hào hùng nổi lên.

-Hai năm trước toàn thể anh em đã lập lời trọng thệ nếu không giết được Ngao Bái thì quyết giải tỏa Thanh Mộc đường, không còn mặt mũi nào qua lại trên chốn giang hồ nữa. Bửa nay đã rửa được mối sĩ nhục tuyệt đại này thật là vạn hạnh! Bùi mổ hai năm trời ăn cơm chẳng biết mùi, ngủ không yên giấc. Suốt ngày đêm lo nghĩ việc báo thù cho Doãn hương chủ, rửa hổ cho Thanh Mộc đường, đến nay tâm nguyện mới được thỏa mãn. Đoạn lão nổi lên tràng cười ha hả. Mọi người cười rộ ra chiều rất khoan khoái. Lại một người nói:

-Hay quá! Thanh Mộc đường chúng ta có nổi gió phất cờ trùng chấn oai danh thì toàn thể anh em mới dương mày nở mặt, nức lòng hở dạ trở lại làm người. Hai năm nay Thanh Mộc đường từ trên xuống dưới, ai cũng như mãnh cô hồn vô chủ. Khi đến hội họp ở Thiên Địa Hội bị anh em các đường khác chỉ đưa mắt ngó mình một cái, cười lạt một tiếng cũng đũ làm cho chúng ta mất mặt, muốn chui xuống đất cũng không có đường. Đối với những việc lớn nhỏ trong hội, bọn mình không ai dám nhún miệng vào. Nhưng từ nay trở đi thì tình trạng khác hẳn, không phải tự ty mặc cảm nữa. Một người khác nói:

-Phải rồi! Phải rồi! Chữ đại ca nói đúng lắm, Chúng ta nên nhân cơ hội này cổ võ oai phong làm

nên mấy việc oanh liệt. Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Ngao Bái tự xưng là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu mà bửa nay hắn bị chết về bàn tay của chúng ta. Vậy thì bọn đệ nhị dũng sĩ, đệ tam dũng sĩ ...chắc là phải chết hết. Hai Phái Tranh Dành Ngôi Hương Chủ Mọi người nghe nói nổi lên một tràng cười rộ. Vi Tiểu Bảo mắng thầm:

-Bọn mi lúc thì khóc sướt mướt, lúc lại cười ầm ĩ. Thật chẳng khác chi tuồng con nít. Trong đám đông bỗng có thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi:

-Có phải Thanh Mộc đường chúng ta đã ra tay hạ sát Ngao Bái không? Quần hùng nghe hỏi câu này đều liền im tiếng. Trong nhà đại sãnh hơn hai trăm người tụ họp bỗng biến thành im lặng như tờ. Mọi người đều biết Ngao Bái bị một tên tiểu thái giám ở Thanh cung hạ sát. Mấy nhân vật đầu não ở Thanh Mộc đường đều chính mắt mình trông thấy. Đây là một việc không còn nghi ngờ gì nữa mà cũng không thể dấu giếm ai được. Sau một lúc lâu mới có người lên tiếng:

-Tuy vụ giết Ngao Bái do một người khác hạ thủ, nhưng cũng vì bọn Thanh Mộc đường chúng ta xông vào tấn công vương phủ, người đó mới nhân lúc hỗn loạn mà giết chết Ngao Bái. Người lên tiếng khi trước lại nói:

-Té ra là thế! Đại hán giọng nói ồm ồm lại lớn tiếng hõi:

-Kỳ lão tam! Lão nói vậy là có ý gì? Người kêu bằng Kỳ lão tam lạnh lùng đáp:

-Ta chẳng có ý gì hết. Có điều ta sợ rằng anh em ở đường khác đặt câu hỏi: "Phen này Thanh Mộc đường đúng là oai phong lẫm liệt rồi nhưng không hiễu vị huynh đệ nào trong quý đường đã hạ thủ đâm chết Ngao Bái? " Thì bọn mình biết trả lời người ta ra làm sao? Anh em bản đường ai cũng khua chuông giống trống nêu cao hùng khí hảnh diện với đời mà không khỏi có điều...có điều...ha ha...có điều làm sao thì trong lòng anh em đã tự hiễu rồi tại hạ bất tất phải nói ra nữa. Quần hào đều im lặng. Ai cũng nhận thấy Kỳ lão tam hỏi câu này như chọc vào tai thật khó nghe. Tuy nhiên đó là sự thực, không thể chối cãi. Lão cao gầy lên tiếng giải thích:

-Vụ này không hiễu quỉ thần xui khiến, âm dương mâu thuẩn thế nào mà một tên tiểu thái giám ở Thanh cung lại động thủ đâm chết Ngao Bái. Chắc đó là Doãn hương chủ ở cỏi u linh ám trợ mới mượn tay một thằng con nít trừ khử tên đại gian ác. Chúng ta đều là nam hán tử hán, là đại trượng phu có lý đâu lại bịa chuyện một cách vô lương tâm được? Bọn người đang cao hứng về vụ người hạ sát Ngao Bái không phải là nhân vật của Thanh Mộc đường bây giờ nghe lão cao gầy giải thích như vậy thì cụt hứng. Lão cao gầy lại nói tiếp:

-Đã hai năm nay bản đường không có người chủ trương, nên anh em tạm thời suy cử tiểu đệ thay quyền hương chủ trong một thời gian. Nay mối đại thù của Doãn hương chủ đã trả xong vậy tiểu đệ xin giao lại tấm bài đồng trước linh vị Doãn hương chủ và xin anh em lựa người tài năng lên làm hương chủ, để tiểu đệ rút lui. Lão nói rồi hai tay nâng tấm bài đồng giơ lên quì xuống sụp lạy trước linh vị mấy lạy. Đoạn lão đặt tấm bài đồng xuống rồi đứng lên. Một người lên tiếng:

-Lý đại ca! Hai năm nay đại ca xử lý thường vụ, mọi việc đều theo khuôn phép nghiêm minh. Tiểu đệ thiết tưởng ngoài đại ca, không còn ai xứng đáng lãnh trách nhiệm hương chủ nữa. Vậy đại ca bất tất khách sáo, hãy thu tấm bài đồng về để tiếp tục phụ trách công việc hương chủ là xong. Quần hùng yên lặng hồi lâu, bỗng có người lên tiếng: Chức hương chủ này không phải là

bọn ta có thể tự ý muốn đưa vào tay ai thì đưa, mà là do tổng đàn Thiên Địa Hội phải ủy người đưa xuống mới được. Người nói trước liền giải thích:

-Theo nguyên tắc là như vậy, nhưng trước nay đã quen lệ tùy bản đường thương nghị quyết định cử ai rồi trình lên trên chuẩn y, chẳng bao giờ cấp trên bác khước cả. Còn danh từ "ủy phái" chẳng qua chỉ là điều lệ thi hành công sự mà thôi. Một người khác nói:

-Theo chổ tiểu đệ biết thì chức hương chủ ở các đường đều do cựu hương chủ hoặc vì tuổi già hoặc vì có bệnh không đảm đương được nữa, có khi lúc lâm chung di ngôn lại đề cử ai là danh chính ngôn thuận. Còn chuyện anh em trong bản đường lựa lấy người tiếp nhiệm chức hương chủ là một việc trước nay chưa có thể lệ. Người nói khi trước lên tiếng chất vấn:

-Giả lão lục! Doãn hương chủ bất hạnh bị Ngao Bái gia hại làm gì có di ngôn để lại? Vụ này chẳng lẻ lão còn không biết? Sao lão lại có ý phản đối? Ta hiễu chổ dụng ý của lão rồi. Sở dĩ lão phản đối việc suy cử Lý đại ca lên tiếp nhiệm chức hương chủ của bản đường là trong lòng muốn mưu đồ chuyện bất chính. Giả lão lục tức giận hỏi:

-Trong lòng ta có điều chi bất chính? Ta mưu đồ chuyện gì? Lão ngốc họ Thôi kia? Lão nói huỵch tẹt ra đi. Đừng có nữa úp nữa mở, toan điều ngậm máu phun người. Thôi ngốc tử cũng nổi giận lớn tiếng:

-Chà! Lão muốn ta nói huỵch tẹt ra thì ta cứ thẳng thắng mà nói, việc gì ta phải úy kỵ? Sự thực ta không cần nói ra thì hết thảy anh em trong Thanh Mộc đường còn ai không biết lão muốn ôm chân người chồng chị của lão là "Ông tốt râu" Quan phu tử lên ngôi hương chủ. Thôi ngốc tử ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Mỹ nhiêm công Quan phu tử lên ngôi hương chủ rồi, lão thành quốc cựu lão gia là bao nhiêu quyền bính bản đường đều vào tay lão hết. Khi đó lão tha hồ mà làm mưa làm gió. Có đúng thế không? Giả lão lục thét lên:

-Mỹ nhiêm công Quan phu tử là tỷ phu của ta hay không là chuyện khác. Nhưng chuyến này Quan phu tử thống lãnh anh em đến tấn công phủ Khang Thân Vương, công lớn đã thành, ca khúc khải hoàn là công lao của Quan phu tử một phần lớn. Chẳng lẻ tỷ phu của ta không đũ tài làm hương chủ? Ta cũng công nhận tư cách cùng nhân duyên của Lý đại ca đều xứng đáng, chứ không có ý phản đối y. Nhưng nói về vụ này thì Quan phu tử có nhiều công hơn.

Hồi 28 - Hai Phe Quan Lý Tranh Hương Chủ

Thôi ngốc tử đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười đầy vẽ khinh miệt. Giả lão lục tức giận quát hỏi:

-Ngươi cười gì vậy? Ta nói thế không phải hay sao? Thôi ngốc tử cười đáp: Không phải thế. Giả lục ca của chúng ta có bao giờ nói trật. Tại hạ chỉ biết bản lãnh của Quan phu tử đây rất lợi hại. Y qua năm ải mà không buồn chém sáu tướng. Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Lúc đến việc lại để tên Ngao Bái cho thằng nhỏ giết chết. Đột nhiên trong đám đông một người chạy ra đầy vẽ giận dữ đến đứng trước linh tòa. Vi Tiểu Bảo nhận ra lão chính là người đã thống lãnh đoàn áo xanh đến tấn công phủ Khang Thân Vương. Lão này có bộ râu dài chùng xuống trước ngực, thái độ rất oai nghiêm. Nguyên lão người họ Quan tên Cơ. Vì lão có bộ râu oai phong mà người ta tặng cho cái ngoại hiệu là "Mỹ nhiêm công". Lão lại ở họ Quan nên kêu bằng Quan phu tử. Quan phu tử trừng mắt nhìn Thôi ngốc tử, lớn tiếng:

-Thôi huynh đệ! huynh đệ đấu khẩu với Giả lão lục, muốn nói gì thì nói, nhưng Quan mỗ không đắc tội với huynh đệ sao cũng nói đến? chúng ta đều là anh em đã thề nguyền trước thần linh đồng sinh cộng tử. Vậy mà huynh đệ làm thương tổn đến thanh danh ta là có ý gì? Thôi ngốc tử sợ hãi lùi lại một bước ấp úng:

-Tiểu đệ ....tiểu đệ không dám làm gì thương tổn đến Quan huynh. Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Quan nhị ca! Nhị ca ....có tán thành việc đề cử Lý đại ca lên làm hương chủ trong bản đường không? Nếu có thì tiểu đệ xin xụp lạy tạ tội với nhị ca và cam chịu đã có lời thất thố. Quan An Co vẽ mặt xám xanh đáp:

-Dập đầu tạ tội thì không dám. Ngôi hương chủ bản đường ai lên đảm nhiệm, Quan mổ cũng không có tư cách nói gì khác được. Thôi huynh đệ! huynh đệ chưa làm Tổng đà chủ ở Thiên Địa Hội thì ngôi hương chủ Thanh Mộc đường là ai cũng không đến thứ huynh đệ phải nói tới. Thôi ngốc tử lùi lại một bước lớn tiếng hỏi:

-Quan nhị ca! Nhị ca nói vậy chẳng là thương tổn đến tiểu đệ ư! Thôi ngốc tử này là cái thá gì? Dù có đầu thai đến 18 lần nữa cũng chẳng thể với đến ngôi Tổng đà chủ ở Thiên Địa Hội được. tiểu đệ chỉ nói Thần Nhãn Kim Xí Lý đại ca là người đức cao trọng vọng. Trong bản đường không tìm ra được vị nào như Lý đại ca để thu phục nhân tâm. Nếu không mời Lý đại ca lên làm hương chủ bản đường thì e rằng các anh em đây mười phần có đến 8,9 không chịu khâm phục. Trong đám đông lại có người lên tiếng:

-Thôi ngốc tử! mình ngươi không phải là 8,9,10 toàn thể anh em thì sao ngươi lại biết được mười phần có đến 8,9 không phục? Theo ta nhận xét thì Lý đại ca là người giỏi thiệt. Anh em uống rượu, ngắm trời, tắm nắng thì lão nhân gia thì ai cũng không thể bì kịp. Nhưng nói đến chuyện làm hương chủ bản đường thì e rằng đến 8,9 phần mười anh em không cho thế là phải. Lại một người khác nói:

-Theo ý tiểu đệ thì lời Trương huynh nói đúng cả trăm phần trăm, không thể nào đúng hơn được nữa. Đức cao trọng vọng thì làm cái có gì? Thiên Địa Hội chúng ta chỉ có mục đích duy nhất là phản Thanh phục Minh, chứ không phải để giảng nhân nghĩa đạo đức của Đức Khổng Phu Tử, để làm cho quân Thát Đát phải sợ hãi mà bỏ chạy. Con người đức cao trọng vọng ở trong phòng riêng suốt ngày chỉ nói đến "Kinh Thi có câu..." hay là "Đức thánh hiền nói rằng...." Như vậy thật là một kẻ hủ nho, chữ mà làm trò gì được? Mọi người nghe nói đều cười ồ. Một đạo nhân hỏi:

-Theo ý ông bạn thì ai lên làm hương chủ bản đường cho phải? Người kia đáp:

-Theo ý tiểu đệ thì người làm hương chủ bản dường phải có hai điều kiện hợp với mục đích của Thiên Địa Hội. Một là công cuộc to tát của Thiên Địa Hội há chẳng là phản đối Thanh triều khôi phục nhà Minh. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Điều thứ hai là phải là một nhân vật làm nên những việc nổi danh hơn các đường khác trong Thiên Địa Hội. Tiểu đệ nghĩ rằng một nhân vật đã có đũ bản lãnh hợp với hai điều kiện trên thì toàn thể anh em đều tiến cử lên làm hương chủ. Đạo nhân nói:

-Theo nhận xét của bần đạo thì nhân vật đũ tài cán và bản lãnh kia không ai hơn được Lý đại ca. Mấy chục người trong đám đông lớn tiếng la rùm:

-Bọn tại hạ tiến cử Quan phu tử. Bả,lãnh Lý đại ca bì với Quan phu tử thế nào được? Đạo nhân nói:

-Quan phu tử bản lãnh cao cường là một điều ai cũng khâm phục ... Một số người liền reo lên:

-Phải rồi! Phải rồi! Cái đó là lẻ dĩ nhiên. Vậy thì còn nói gì nữa? Đạo nhân xua tay đáp:

-Hãy khoan! hãy khoan! Xin nghe bần đạo nói hết đã. Quan phu tử phải cái tính nóng nảy, động một tý là nổi giận mắng người. Hiện y mới là một người anh em tầm thường trong bản đường, mà số đông anh em sợ mất mật. Vậy nếu y lên làm hương chủ e rằng bản đường không được ngày nào yên ổn. Một người khác nói:

-Gần đây tính khí Quan phu tử đã khá nhiều rồi. Y mà lên làm hương chủ chắc còn hay hơn. Cuộc Cãi Vả Trong Nhà Đại Sãnh Đạo sĩ lắc đầu nói:

-Non sông còn dễ biến cải chớ tính người khó đổi thay. Tính nết Quan phu tử đã nung đúc từ mấy chục năm. Dù y có nhẫn nại được nhất thời, nhưng không thể dằn lòng được hằng năm. Ngôi hương chủ Thanh Mộc đường là việc suốt đời không thể đẻ cho người tính khí thất thường đảm nhiệm, ngỏ hầu khỏi gây ra mối huynh đệ bất hòa, nhân tâm ly tán rồi đưa đến chổ hỏng đại sự. Giả lão lục nói:

-Khô Diệp đạo trưởng! Tại hạ coi tính khí của đạo trưởng cũng chưa lấy gì làm cao minh. Đạo nhân kia đạo hiệu là Khô Diệp đạo trưởng nghe Giả lão lục nói vậy liền cười khanh khách đáp:

-Đúng thế! Đèn nhà ai nấy rạng. Tính khí bần đạo không tốt thành ra đắc tội với nhiều người, nên không dám nói nhảm. Chỉ có vụ đề cử hương chủ cho bản đường là việc lớn, bần đạo không nhẩn nại được mới nói mấy câu. Tính khí bần đạo không tốt mà không làm hương chủ nữa thì cũng chẳng hề gì. Anh em nào không ưa thì không cần nói với bần đạo, chỉ việc xa lánh là xong. Nhưng nếu bần đạo tính khí không tốt cũng làm hương chủ thì anh em muốn xa lánh cũng

không được. Giả lão lục tức giận hỏi:

-Không ai đề cử lão đạo lên làm hương chủ, việc gì lão còn bàn tán ra vào? Khô Diệp đạo nhân nổi giận đùng đùng lớn tiếng:

-Giả lão lục! Bạn hữu giang hồ lúc gặp lão đạo dều một điều kêu đạo truởng, hai đều kêu đạo trưởng. Cả đến Tổng Đà Chủ cũng giử vẻ lịch sự, vậy mà ngươi dám vô lễ đến thế? Ngươi đừng cậy thần cậy thế mà khinh mạn lão đạo. Cái đó không phải chuyện dễ đâu. Ta nói rõ cho ngươi hay: Quan phu tử lên làm hương chủ bản đường thì Khô Diệp này là người thứ nhất không tán thành. Nếu y muốn lên làm hương chủ thì trước hết nên làm một việc, khi đó không chừng bần đạo sẽ thôi phản đối. Giả lão lục mới nghe Khô Diệp đạo trưởng nói câu "Cậy thần cậy thế" trong lòng đã căm tức vô cùng, nhưng một là vì kiếm pháp của đạo nhân rất cao cường, dù hắn có tức giận cũng không dám xung đột. Hai là đạo nhân đã là một nhân vật nổi tiếng trên chốn giang hồ. Tổng Đà Chủ kính trọng đạo nhân là chuyện thực. Giả lão lục còn tính rằng nếu hắn muốn ủng hộ tỷ phu hắn lên làm hương chủ bản đường mà đạo nhân quyết chí chống đối thì thật là một điều trở ngại lớn. Sau hắn nghe đạo nhân nói nếu tỷ phu hắn làm nổi một việc lớn thì dù y có lên làm hương chủ lão sẽ không phản đối nữa, hắn mừng thầm, liền hỏi ngay:

-Đạo trưởng. Việc đó là việc gì? Xin đạo trưởng thử nói cho nghe. Khô Diệp đạo nhân đáp:

-Việc thứ nhất là Quan phu tử phải từ hôn với Thập Túc Chân Kim Giả Kim Đao. Đạo nhân vừa nói câu này, quần hào trong đại đường đều cười ầm cả lên. Nguyên Thập Túc Chân Kim Giả Kim Đao mà Khô Diệp đạo nhân nói đây chính là vợ của Quan phu tử và là tỷ tỷ của Giả lão lục. Giả Kim Đao sử hai thanh Kim đao. Người ta thấy mụ thường hỏi đùa:

-Quan tẩu tẩu! Hai thanh Kim đao của Quan tẩu tẩu là vàng thực hay là vàng giả? Mụ liền trịnh trọng đáp:

-Đã là Thập Túc Chân Kim thì là vàng thật chứ còn giả thế nào được. Nhưng rồi mụ nghĩ ra tên mụ là Giả Kim Đao nên anh em mới hỏi đùa như vậy. Do đó người ta tặng cho mụ cái ngoại hiệu Thập Túc Chân Kim. Khô Diệp đạo nhân bảo Quan phu tử ly hôn vợ là đổ tiếng xấu cho họ Giả. Nhưng thực ra Thập Túc Chân Kim Giả Kim Đao là người lòng dạ ngay thẳng, miệng lưỡi nhanh nhẩu chứ không phải người xấu. Em mụ là Giả lão lục cũng là người tốt, chỉ vì quá đề cao tỹ phu mà khiến cho người ta tức mình. Quan phu tử đúng là con người nóng nảy, ai cũng chán ghét. Số đông thường thốt ra những lời bất phục lúc vắng mặt y. Quan An Cơ nghe Khô Diệp đạo nhân nói như vậy tức quá không dằn lòng được, đập tay xuống bàn đánh "binh" một tiếng, rồi thét lên:

-Khô Diệp đạo nhân! Lão nói gì lắm thế? Ta làm hương chủ hay không thì có liên can gì đến lão mà lão lại nhắc tới cả mụ vợ của ta? Khô Diệp đạo nhân chưa kịp trả lời thì trong đám đông có người lạnh lùng lên tiếng:

-Quan phu tử! Doãn hương chủ không có điều gì đắc tội với Quan huynh, mà sao Quan huynh lại đập xuống linh tòa của hương chủ? Nguyên vừa rồi Quan An Cơ đã đập tay xuống bàn có đặt linh vị của Doãn hương chủ. Quan An Cơ nghe tiếng người trách mình câu này thì trong lòng kinh hải. Tuy y là người nóng nảy, mà tâm cơ rất thông suốt, liền lớn tiếng nhận lỗi: Tiểu đệ cam bề đắc tội. Y quỳ ngay trước linh vị lạy mấy lạy rồi khấn rằng:

-Doãn đại ca! Tiểu đệ gặp cơn thịnh nộ không dằn lòng được, lở đập tay xuống bàn linh tòa của

đại ca. Đại ca ở trên thiên đình nếu có linh thiêng xin đại xá cho tiểu đệ. Y khấn rồi dập đầu binh binh luôn mấy cái. Mọi người thấy vậy, không ai phiền trách y nữa. Thôi ngốc tử nói:

-Anh em coi đó, Quan Phu Tử quả là hán tử quan minh lổi lạc, nhưng vì tính nóng không dằn lòng được thành ra lầm lở. Việc nhỏ chẳng nói làm chi, nhưng lên làm hương chủ mà lầm lở một việc thì tai hại vô cùng. Dù có hối lỗi cũng chẳng có ích gì. Diêm Vương Còn Khá, Tiểu Quỉ Mới Ghê! Quan phu tử hùng hổ chất vấn Khô Diệp đạo nhân vì lẻ gì lại nhắc tới vợ y là Thập Túc Chân Kim Giả Kim Đao. Nhưng trong cơn thịnh nộ, y không dằn lòng được đập tay xuống linh tòa Doãn hương chủ để người ta trách móc thì trong lòng không khỏi hối hận. Tuy y đã lập tức dập đầu lạy trước linh vị Doãn hương chủ và anh em cũng bỏ qua việc đó không nhắc tới, song nhuệ khí y đã bị chùn nhụt. Trong lúc nhất thời Quan An Cơ không tiện lý luận với Khô Diệp đạo nhân nữa. Mặt khác, Khô Diệp cũng muốn nhân lúc này dàn hòa cho khỏi rắc rối, liền cười đáp:

-Quan phu tử! Quan huynh cùng bần đạo cũng là tình anh em. Chúng ta đã cùng nhau bao phen xuất sinh nhập tử, cùng nhau chia sẻ hoạn nạn bấy lâu nay, thì không thể vì một cơn nóng nảy, tranh hơi miệng tiếng mà làm mất hòa khí giữa chúng ta được. Vừa rồi bần đạo có nói câu dó chẳng qua là chuyện đùa, tưởng Quan huynh nên miễn trách, chớ có để lòng. khi Quan huynh về nhà cũng đừng nhắc lại câu chuyện này với Giả Kim Đao tẩu tẩu nữa. Nếu không thì y đến túm râu bần đạo mà lôi, chứ không phải chuyện dỡn. Mọi người lại cười ồ. Quan An Cơ vốn có lòng úy kỵ Khô Diệp đạo nhân, nên cũng cười trừ không nhắc tới chuyện đó nữa. Quần hào lại bàn tán về việc đề cử chức tân hương chủ trong Thanh Mộc đường. Người thì nói Lý đại ca hay, kẻ lại bênh Quan Phu Tử giỏi. Mỗi người nói một câu, rút cục vẫn chưa đi đến một quyết định nào cả. Đột nhiên một người khóc rống lên, tiếng khóc cực kỳ thống thiết. Hắn vừa khóc vừa nói to:

-Doãn hương chủ hỡi Doãn hương chủ! Ngày Doãn hương chủ còn tại thế anh em trong Thanh Mộc đường hòa mục biết là chừng nào! Thật coi nhau chẳng khác chi tình thân cốt nhục. Mọi người đồng tâm hiệp lực, cúc cung tận tụy mưu đồ công cuộc phản Thanh phục Minh. Rủi thay! Doãn hương chủ bị tên gian tặc Ngao Bái sát hại, trong Thanh Mộc đường không còn người thứ hai nào sánh kịp Doãn hương chủ. Doãn hương chủ đã có bản lãnh lại đắc nhân tâm. Doãn hương chủ ơi! Trừ phi Doãn hương chủ chết rồi sống lại, không thì chẳng có cách nào điều giải được mối tương tranh trong Thanh Mộc đường. Thanh Mộc đường hiện nay nát như tương bầm, đâu còn hưng thịnh như ngày Doãn hương chủ sống ở nhân gian. Mọi người nghe hắn nói vậy đều cho là rất đúng. Ai nấy nghĩ lại những điều hay của Doãn hương chủ ngày trước đều không khỏi ngậm ngùi sa lệ. Một người khác lên tiếng:

-Lý đại ca có cái hay của Lý đại ca, Quan phu tử có chổ giỏi của Quan phu tử. Hai vị cũng là anh em trong một đường, chẳng thể vì việc đề cử hương chủ mà khiến mọi người sinh chuyện bất hòa. Theo ý tại hạ thì vụ này nên thỉnh vong linh Doãn hương chủ quyết định. Chúng ta viết tên Lý đại ca và Quan phu tử đặt trước linh vị Doãn hương chủ. Đoạn anh em xụp lạy rồi rút thăm quyết định là công bằng hơn hết. Số đông đều tán thành đề nghị này. Giả lão lục lớn tiếng:

-Phương pháp này không được. Có người hỏi:

-Sao lại không được? Giả lão lục hỏi lại:

-Ai đứng ra rút thăm? Người kia đáp:

-Anh em đề cử một vị nào rút thăm chẳng được? Giả lão lục nói:

-Chỉ sợ người có tư tâm mà xẩy ra tệ đoan. Thôi ngốc tử tức giận hỏi:

-Trước linh vị Doãn hương chủ còn kẻ nào dám lớn mật làm điều tệ nhũng, như vậy có khác gì khinh mạn cả vong linh Doãn hương chủ. Giả lão lục nói:

-Lòng người như biển khôn dò, chẳng thể không đề phòng được. Thôi ngốc tử thóa mạ:

-Con mẹ nó! Chỉ mình ngươi có ý nghĩ tệ nhũng chứ không còn ai. Giả lão lục tức giận quát hỏi:

-Gã tiểu tử kia! Mi thóa mạ ai đó? Thôi ngốc tử cũng tức giận đáp:

-Ta mắng ngươi thì ngươi làm gì? Giả lão lục nói:

-Ta đã nhịn nhiều rồi, nhưng mi chửi mẹ ta thì ta không ẩn nhẫn được nữa. Soạt một tiếng! Hắn rút cương đao ra trỏ vào mặt họ Thôi, quát:

-Thôi ngốc tử! Mi ra ngoài kia để tỷ đấi với ta. Thôi ngốc tử từ từ rút đao ra đáp:

-Đây là ngươi gây sự, bức bách ta phải ứng chiến. Quan phu tử! Quan huynh cũng nghe rõ rồi chứ? Quan An Cơ nói:

-Anh em không nên vì vụ này mà xảy ra cuộc động thủ. Thôi huynh đệ! Huynh đệ thóa mạ cậu em ta là không phải. Thôi ngốc tử nói:

-Tại hạ cũng biết trước là Quan phu tử sẽ trút phần không phải lên đầu tại hạ. Bây giờ Phu Tử chưa làm hương chủ mà còn thế, khi làm hương chủ rồi thì chưa biết bênh nhau tới đâu nữa. Quan An Cơ nỗi giận nói:

-Ngươi chửi con mẹ tiểu cửu tử của ta thì còn coi ta ra gì? Chẳng lẻ ngươi chửi ông chửi cha người ta là phải ư? Mọi người không nhịn được lại cười ầm lên. Đại đường rất náo loạn. Giả lão lục thấy tỹ phu can thiệp, hắn càng lên nước toan sồng sộc ra sân tỹ võ, nhưng có người nắm lại khuyên giải:

-Giả lão lục! Nếu lão huynh muốn cho tỹ phu lên làm hương chủ thì không nên gây xích mích với nhiều người, mà cần phải nhượng bộ. Thôi ngốc tử tra đao vào võ nói:

- Không phải ta sợ ngươi, nhưng ta coi nghĩa khí là trọng. Dù sao Quan phu tử lên làm hương chủ, Thôi mổ vẫn không tán thành. Quan phu tử dù tính tình nóng nảy nhưng còn có thể chịu đựng được, chứ Giả lão lục thì không thể nào chịu nổi. Đúng là: Diêm vương còn khá, tiểu quỉ mới thật là khó chịu. Ai Giỏi Võ Lên Làm Hương Chủ Vi Tiểu Bảo đứng bên nghe mỗi người nói một câu. Cuộc tranh chấp kéo dài hồi lâu mà vẫn chưa chấm dứt. Có người lớn tiếng thóa mạ, có kẻ muốn động thủ đánh nhau. Gã lấy làm thích thú trước cảnh loạn xà ngầu này. Ban đầu Vi Tiểu Bảo còn sợ bọn này là thuộc hạ của Ngao Bái, họ sẽ giết gã làm lễ tế điện. Sau gã thấy toàn là những người thù hận Ngao Bái đến cùng cực thì trong lòng thảnh thơi chẳng khác gì người được cất gánh nặng. Có điều gã lại nghe người nào cũng lên tiếng nói những gì phản Thanh phục Minh thì gã lại hoang mang nghĩ bụng:

-Bọn chúng chỉ biết mình là một tên tiểu thái giám ở Thanh cung thì dù mình có trăm miệng cũng khôn bề biện bạch, chẳng khi nào họ chịu tin lời. Chắc là sau khi lựa chọn xong người làm

hương chủ, việc đầu tiên là họ hạ sát mình. Cái đó há chẳng phải là một hành động phản Thanh phục Minh? Rồi gã lẩm bẩm:

-Hiện giờ nhà Thanh ngoài mình ra còn ai nữa đâu? Vả lại mình ở đây nghe hết chuyện bí mật của họ thì dù họ chẳng giết đi để bịt miệng, tất cũng đem giam mình một chổ, vĩnh viễn không được "siêu sinh". Chi bằng mình tính bài chuồn đi là diệu kế hơn hết. Gã từ từ cất bước lui dần đến bên cửa, chỉ mong tình thế rối loạn hơn chút nữa là trốn ra ngoài. Bỗng nghe một người nói:

-Việc rút thăm rất là huyền hoặc, nó còn giống như trò con nít. Theo thiển kiến của tại hạ thì nên mời Lý đại ca cùng Quan phu tử dùng võ công để quyết định thắng bại. Tỷ võ bằng quyền cước cũng được, bằng binh khí cũng được. Hai bên cứ điểm tới là thôi, không được đả thương đối phương. Toàn thể anh em đứng ngoài theo dỏi. Ai được ai thua sẽ bày ra đấy, chẳng có điều gì đáng dị nghị nữa. Giả lão lục là người đầu tiên tán thành đề nghị này. Hắn lớn tiếng:

-Phải lắm! Cứ tỹ võ phân thắng bại là công bằng hơn hết. nếu Lý đại ca thắng. Giả lão lục này cũng xin hết mình ủng hộ Lý đại ca lên làm hương chủ. Giả lão lục nói câu này, Vi Tiểu Bảo đã nghi ngay:

-Thằng cha này tán thành cuộc tỹ võ để quyết định ngôi hương chủ thì nhất định võ công của tỹ phu hắn an đứt Lý đại ca rồi, còn phải tỹ thí làm chi nữa? Đến Vi Tiểu Bảo còn nghĩ thế, huống chi người khác. Phe ủng hô Lý đại ca liền tới tấp phản đối. Mỗi người nói một câu. Người thì bảo:

-Làm hương chủ cần người hết lòng hết dạ với anh em toàn đường. Võ công giỏi hay kém không phải là điều quan hệ. Kẻ thì nói:

-Nếu tỹ võ để quyết định lựa người làm hương chủ mà trong anh em bản đường lại có người võ công còn thắng được Quan phu tử thì cũng để người đó lên làm hương chủ hay sao? Người khác nói:

-Như vậy không phải là chuyện suy cử người lên làm hương chủ mà là một cuộc đả lôi đài. Vậy Quan phu tử mở lôi đài để anh hùng hảo hán trong thiên hạ đến đả lôi đài hay hơn. Người khác nói tiếp:

-Giả tỹ tên gian tặc Ngao Bái chưa chết, võ công của Quan phu tử chưa chắc đả hạ được hắn. Sau khi đả lôi đài chẳng lẻ cũng mời hắn lên làm hương chủ của chúng ta? Quần hào nghe nói câu này không nhịn được đều cười ồ cả lên. Đang lúc cải nhau loạn xạ, bỗng có người lạnh lùng lớn tiếng:

-Doãn hương chủ hỡi Doãn hương chủ. Trước vong linh hương chủ, bao nhiêu lời thề nguyện họ đặt xuống đít hết rồi! Vi Tiểu Bảo nhận ra người này là Kỳ lão tam, một nhân vật chuyên dùng những tiếng mĩa mai để lung lạc anh em. Quần hào nghe Kỳ lão tam nói vậy liền yên tĩnh trở lại. Kế đó mấy người đồng thanh hỏi:

-Kỳ lão tam! Lão nói vậy là có ý gì? Kỳ lão tam cười lạt đáp:

-Hừ! Ngày trước Kỳ mổ lạy trước bàn thờ Doãn hương chủ đã chích huyết đầu ngón tay lập lời trọng thệ quyết ý báo thù cho Doãn hương chủ và đã tuyên ngôn: "Anh em nào giết được Ngao Bái trả thù cho Doãn hương chủ là Kỳ mổ lập tức thờ y làm hương chủ bản đường, dốc dạ trung

thành, quyết chẳng vi bội ". Kỳ mỗ đã nói câu ấy thì mỗ phải giữ lấy lời, quyết chẳng đặt xuống đít ngồi. Trong nhà đại sãnh yên lặng như tờ, không một tiếng động. Nguyên hết thảy mọi người đều đã tuyên bố câu đó. Sau một lúc, Giả lão lục không nhẫn nại được, lên tiếng:

-Kỳ tam ca! Lời tam ca quả nhiên rất đúng. Hết thảy anh em đều tuyên bố câu này, trong đó có cả Giả lão lục. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Ai đã nói câu nào là phải nhớ chứ không thể hồ đồ được. Nhưng ...nhưng... Tam ca đã biết đó và cả mọi người cùng biết. Kẻ giết chết Ngao Bái lại là...lại là.... Hắn quay lại lại kiếm Vi Tiểu Bảo, đột nhiên thấy gã đã chân trong cửa chân ngoài cửa toan bài trốn chạy. Hắn vội hô lên:

-Bắt lấy gã! Đừng để gã chạy thoát. Vi Tiểu Bảo toan co giò chạy đi. Nhưng chỉ trong chớp mắt đã có 9,7 người nhảy xổ đến. Mười mấy bàn tay đồng thời túm lấy gã lôi trở lại.

Hồi 29 - Vi Tiểu Bảo Chơi Khăm Đại Hán

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng la rùm:

-Ô hay! Lũ con rùa! Phường chó đẻ! Các ngươi định làm gì lão gia? Gã nắm chắc phen này chẳng thể nào sống được nên chửi cho sướng miệng. Trong đám đông một người ăn mặc khăn đóng áo dài ra kiểu nho sinh chạy lại nói:

-Tiểu huynh đệ! Đừng chửi bới nữa. Vi Tiểu Bảo nhận được thanh âm liền hỏi:

-Phải chăng ngươi là Kỳ lão tam? Người đó chính là Kỳ lão tam tên gọi Kỳ Bưu Thanh ngạc nhiên hỏi:

-Sao tiểu huynh đệ biết ta? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ta nhận biết mẹ ngươi. Kỳ Bưu Thanh tính nết đã gàn, không hiễu đó là câu chửi, hắn lấy làm kỳ hỏi:

-Sao tiểu huynh đệ lại quen má ta? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ta với mẹ ngươi quen nhau từ lâu rồi, Mụ rất diêm dúa! Mọi người đều nổi lên tràng cười ha hả nói:

-Tên tiễu thái giám này miệng trơn như bôi mở. Kỳ Bưu Thanh đỏ mặt lên nói:

-Giỡn hoài! Rồi hắn nghiêm trang hỏi:

-Vì lẻ gì tiểu huynh đệ lại hạ sát Ngao Bái? Vi Tiểu Bảo chợt động tâm linh. Gã lớn tiếng:

-Quân gian tặc Ngao Bái làm biết bao nhiêu điều tệ hại! Hắn giết chết người Há chúng ta biết bao nhiêu anh hùng hảo hán. Vi Tiểu Bảo lão gia thề cùng hắn chẳng đội trời chung. Lão gia...là một người hiên ngang mà bị hắn bắt đem vào Thanh cung cho làm thái giám. Lão gia hận mình không bầm nát hắn như tương được để quẳng xác ra ngoài đường cho diều tha quạ mổ .... Gã biết rằng, càng lên giọng khẳng khái bao nhiêu càng có hy vọng toàn mạng bấy nhiêu. Quần hào trong nhà đại sãnh ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng lấy làm kinh dị. Kỳ Bưu Thanh lại hỏi:

-Tiểu huynh đệ làm thái giám được bao lâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Cái gì mà bao lâu? Nữa năm còn chưa tới. Ta là người ở Dương Châu bị chúng bắt đưa vào Bắc Kinh. Chém cha con mẹ thằng Ngao Bái! Nó chết rồi còn muốn đem phơi thây trên núi đao hay bỏ vào vạc dầu, hoặc đóng đinh vào xác, hoặc dùi từng khớp xương cũng chưa hả giận. Một thiếu phụ trung niên nói:

-Y đúng là người Dương Châu rồi. Mụ nói rõ khẩu âm Dương Châu. Vi Tiểu Bảo liền bắt chuyện:

-Thẩm thẩm ơi! Chúng ta là người Dương Châu, bị quân chó má Mãn Châu tàn sát một cách cực

kỳ thê thảm! Chúng hạ độc thủ sát nhân 10 ngày liên tiếp, sớm tối không ngừng. Nhưng nhưng của gia gia tại hạ, bà lớn, bà nhỏ, bà ba, bà tư, chẳng một ai là thoát chết về tay quân Thát Đát. Bọn quỷ sứ Mản Châu giết từ cửa Đông cho tới cửa Tây, từ cửa Nam cho tới cửa Bắc, và đều do tên gian tặc Ngao Bái hạ lệnh. Tại hạ....với Ngao Bái có mối thù truyền kiếp, thề chẳng đội trời chung .... Gã nhớ tới câu chuyện được nghe người ta nói về vụ tàn sát 10 ngày ở Dương Châu nên càng nói nhiều người nghe càng cho là sự thực. Quần hào nghe gã nói đều bùi ngùi, gật đầu lia lịa. Quan An Cơ nói:

-Thế không trách được ...Không trách được. Vi Tiểu Bảo lại nói:

-Chẳng những gia gia cùng nhưng nhưng ta bị hạ sát. Cả đến nội tổ ta cũng bị Ngao Bái giết chết. Kỳ Bưu Thanh nói:

-Thật là đáng thương! Thật là đáng thương! Thôi Ngốc Tử hỏi:

-Nam nay ngươi bao nhiêu tuổi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta 13....14 tuổi. Thôi Ngốc Tử lại hỏi:

-Vụ tàn sát ở Dương Châu đến nay đã ngoài hai chục năm. Sao ngươi biết ông cha ngươi bị Ngao Bái tàn sát? Vi Tiểu Bảo biết là gã hỏi vặn, nhưng đã lở nói dối thì phải bịa thêm. Gã đáp:

-Sao ta lại biết ư? Khi đó ta chưa ra đời, ta nghe má má kể lại. Thôi ngốc tử cười nói:

-Nếu vậy khi đó ngươi chưa có ở trong bào thai. Thế là không được rồi. Kỳ Bưu Thanh gạt đi:

-Tiểu huynh đệ chỉ nói là gia gia y bị Ngao Bái giết chết. Không kể đến vụ tàn sát 10 ngày ở Dương Châu, mà từ ngày Ngao Bái làm quan đến giờ, có năm nào hắn chẳng giết người. tgt đáp:

-Phải rồi! Phải rồi! Giả lão lục bỗng lên tiếng:

-Tiểu...Tiểu bằng hữu! Ngao Bái giết chết bao nhiêu anh hùng hảo hán thì liên can gì đến tiểu bằng hữu? Vi Tiểu Bảo cãi:

-Sao lại không liên can đến ta? Ta có một người bạn tốt cũng bị Ngao Bái bắt vào Thanh cung và bị giết chết rồi, Ta cùng ông bạn ấy bị bắt cùng một chuyến. Mọi người đồng thanh hỏi:

-Ai vậy? Ai vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Y là một nhân vật có danh vọng lớn trên giang hồ, tên hiệu là Mao Thập Bát. Mười mấy người đều ồ lên một tiếng. Giả lão lục hỏi:

-Mao Thập Bát là bạn của tiểu bằng hữu ư? Y chưa chết đâu. Vi Tiểu Bảo làm bộ sửng sốt hỏi:

-Y chưa chết ư? Nếu vậy thì hay biết chừng nào! Xin ... Xin ông bạn mời y ra đây. Ta muốn gặp y. Quan An Cơ nói:

-Hay lắm! Tiểu bằng hữu đây là bạn hay thù. Việc này quan hệ rất lớn. Lão lục! ngươi dẫn mấy vị huynh đài đi mời Mao Thập Bát ra đây để y nhận diện. Giả lão lục đáp:

-Xin vâng! Rồi hắn trở gót ra khỏi sãnh đường. Kỳ Bưu Thanh kéo ghế lại mời Vi Tiểu Bảo:

-Tiểu huynh đệ! Mời tiểu huynh đệ hãy ngồi chơi. Vi Tiểu Bảo không khiêm tốn gì nữa, ngồi ngay xuống chế. Tiếp theo có người đem lại cho gã một đĩa bánh và một chung trà. Vi Tiểu Bảo đang đói như cào ruột, cầm lấy ăn hết ngay. Bọn Quan An Cơ, Kỳ Bưu Thanh lại sai người đi kêu Lý đại ca tức Lý Lực Thế đến tiếp chuyện Vi Tiểu Bảo. Tuy mọi người ăn nói rất lịch sự mà thực ra muốn hỏi gã về lai lịch cũng như về những chuyện tao ngộ. Vi Tiểu Bảo cũng không dấu diếm, thỉnh thoảng chỉ khoác lác mấy câu hay chửi bới Ngao Bái vài điều, còn kể thực hết. Gã đem mọi việc đã giúp vua Khang Hy bắt Ngao Bái như thế nào nhất nhất thuật lại, chỉ dấu nhẹm đoạn Hải Lão công dạy võ cho gã, và vụ vua Khang Hy thân hành cầm dao động thủ là không nhắc tới. Bọn qav đã được nghe nói Ngao Bái bị tiếu hoàng đế và bọn tiểu thái giám cần nã, bấy giờ mấy người nghe Vi Tiểu Bảo thuật chuyện sự việc xảy ra càng thêm sống động và hầu hết là đúng sự thực. Quan An Cơ thở dài nói:

-Ngao Bái tự xưng là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu không những bị mà bị ông bạn giết chết mà đã bị ông bạn bắt sống từ trước. Như vậy thật là số trời đã an bài. Chuyện trò trong vòng nữa giờ, bọn Quan An Cơ, Lý Lực Thế, Kỳ Bưu Thanh đều là những tay lão luyện giang hồ, rất giàu lịch duyệt, tuy biết rằng Vi Tiểu Bảo nói năng có chổ phóng đại, song những chi tiết thật là rành mạch, chẳng có chút hàm hồ. Bỗng nghe tiếng bước chân người vang dội. Cánh cửa sãnh đường mở ra. Hai đại hán khiêng một cái cáng đi vào. Giả Lão Lục theo sau cáng lên tiếng:

-Tỷ phy! Mao Thập Bát đại ca đã mời đến đây. Vi Tiểu Bảo nhảy chồm lên coi, thấy myb nằm trên cáng, hai má gầy phơi xương, cặp mắt trùng xuống. Dung mạo cực kỳ tiều tụy. Gã hỏi ngay:

-Đại ca ...Đại ca mắc bịnh đấy ư? Mao Thập Bát thấy Giả Lão Lục đến triệu đã tưởng Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội có chuyện gì trọng đại mời đến thương nghị. Bây giờ hắn thấy Vi Tiểu Bảo một cách đột ngột thì mừng quýnh lên, la gọi:

-Tiểu Bảo! Ngươi...Ngươi cũng trốn ra được ư? Ta ...lúc nào cũng nhớ ngươi hoài. Chỉ mong cho thương thế mau khỏi là trở lại Thanh cung để cứu ngươi ra. Mao Thập Bát vừa nói mấy câu này, trong lòng mọi người còn chút hoài nghi nào đều trút bỏ hết. Quần hào tin ngay những lời Vi Tiểu Bảo hoàn toàn đúng sự thật. Gã quả nhiên là bạn của Mao Thập Bát và hai người đã bị bắt vào Thanh cung. Mao Thập Bát tuy không phải là người trong Thiên Địa Hội, song đã nỗi tiếng trên chốn giang hồ đã nói một là một, hai là hai. Mấy năm gần đây lại bị triều đình Mãn Thanh họa hình thông tri các nơi ra lệnh tầm nã. Vi Tiểu Bảo đã là bạn của hắn dĩ nhiên không phải là thái giám thật sự của Thanh triều. Hơn nữa Mao Thập Bát lúc thốt ra lời hoàn toàn bộc lộ chân tình. Hiển nhiên gã có mối giao tình rất thân vơi thằng nhỏ này. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Mao đại ca! Đại ...Đại ca bị thương hay sao? Mao Thập Bát thở dài đáp:

-Hỡi ơi! Đêm hôm ấy ta ở Thanh cung trốn ra vừa đến cửa cung thì gặp bọn thị vệ. Một mình ta phải địch viới năm tên. Ta giết được hai tên trong bọn chúng, nhưng mình cũng bị chém trúng hai đao, phải liều mạng mới trốn được ra khỏi cửa cung. Hắn ngừng lại một lát rồi tiếp:

-Bọn thị vệ trong cung lại rượt theo. Đáng lý ta không trốnói: thoát được, may nhờ bạn: hữu trong Thiên Địa Hội đến cứu viên, ta mới được toàn mạng. Hắn lại hỏi:

-Ngươi... Ngươi cũng được quý vị bằng hữu ở Thiên Địa Hội cứu thoát phải không? Bọn Quan An Cơ liền lộ vẽ thẹn thùng vì cảm thấy vụ này thực ra bọn họ không làm được tốt đẹp gì mấy. Ngờ đâu Vi Tiểu Bảo liền đáp ngay:

-Đúng thế! Lão thái giám kia bức bách tiểu đệ phải làm một tên tiểu thái giám cho tới bửa nay mới có cơ hội trốn thoát. May nhờ gặp được các vị ....các vị đại gia ở Thiên Địa Hội kéo đến, tiểu đệ ...mới được thoát nạn. Quấn hào trong Thiên Địa Hội ngấm ngầm thở phào một cái. Họ cũng biết Vi Tiểu Bảo nói vậy là để bảo toàn thễ diện cho họ. Lòng họ đâm ra ngấm ngầm cảm kích. Giả Lão Lục mời Mao Thập Bát và Vi Tiểu Bảo vào phòng nghĩ ngơi. Quần hào trong Thanh Mộc Đường ở lại nhà đại sãnh để tiếp tục thương nghị đại sự. Mao Thập Bát thương thế cực kỳ trầm trọng. Tuy hắn đã điều dưỡng nữa năm mà thân thể hãy còn rất yếu ớt. Vừa rồi lúc người ta khiêng hắn đi đường, hắn bị hơi xốc cũng làm đụng đến vết thương đau đớn vô cùng. Lúc này tinh thần hắn cực kỳ mỏi mệt, muốn nói chuyện nhiều với Vi Tiểu Bảo mà đành bất lực. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Bất luận vụ này kết quả đi đến đâu, có điều ta chắc chắn họ không giết mình là được rồi. Gã cảm thấy trong lòng cởi mở, nằm co trên chiếc ghế thái sư một lúc rồi ngủ đi hồi nào không hay. Vi Tiểu Bảo ngủ đến nữa đêm mới thức giấc thì thấy có người ôm gã đặt lên giường và đáp chăn cho gã hẳn hoi. Sáng sớm hôm sau, một tên hán tữ bưng nước vào cho gã rửa mặt và một tên mang nước trà cùng một bát canh thịt lớn đến. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

-Họ đối đải với ta ngày càng tử tế. Hiển nhiên họ đã xem ta như một vị lão gia. Nhưng gã lại thấy hai hán tử khác đứng ngoài cửa phòng và ở bên cửa sổ cũng có hai tên giả vờ đi đi lại lại như không có chuyện gì mà hiển nhiên là để coi chừng gã, sợ gã bỏ trốn mất. Vi Tiểu Bảo lại hồi hộp trong lòng nghĩ bụng:

-Nếu họ coi ta là quý khách, sao còn phái bốn tên hán tử đến đây canh gát? Gã bỗng nỗi lòng trẻ thơ, lẩm bẩm:

-Hừ! Bọn chúng muốn canh giử Vi Tiểu Bảo này nhưng e rằng không phải chuyện dễ dàng. Đã thế lão gia phải chuồn ra ngoài chơi cho bốn tên ngu xuẩn này trơ mắt ếch choi. Gã ngó lại tình thế một lượt rồi nghĩ ra một kế, vươn tay đẩy mạnh cái cửa sổ mé Đông. Tiếng cánh cửa kẹt mở vang lên. Bốn tên đại hán liền nhìn về phía đó. Vi Tiểu Bảo dẫn dụ cho bọn chúng chú ý về một ngả rồi dùng sức mạnh mở cửa ra vào. Đoạn gã chui tuột vào gầm giường. Bốn tên hán tử nghe tiếng kẹt cửa vội quay đầu nhìn lại thì thấy hai cánh cửa đã mở toang còn đang lung lay. Bọn chúng tâm thần giao động, giật minh kinh hải. Nguyên bốn tên này quả nhiên đã vâng menh đến đây giám thị Vi Tiểu Bảo. Bôn chúng thấy cửa phòng đột nhiên mở rộng thì ý nghĩ đầu tiên là gã đã bỏ trốn rồi. Cả bốn tên cùng la thất thanh:

-Trời ơi! Hỏng bét!... Bọn chúng xông cả vào phòng thì chỉ thấy Mao Thập Bát nằm trên giường đang ngủ say. Còn Vi Tiểu Bảo quả nhiên không thấy đâu. Chẳng biết gã đi đàng nào? Một người lớn tiếng hô:

-Thằng lỏi đó chưa thể trốn đi xa được. Vậy các vị chi đường rượt theo bắt lại. Ta lên báo cáo cho thượng cấp. Ba tên kia "dạ" một tiếng rồi xông ra khỏi phòng. Hai tên nhảy lên nóc nhà ngoảnh nhìn bốn phía. Vi Tiểu Bảo hắn giọng một tiếng rồi từ dưới gầm giường chui ra, gã đàng hoàng đi lên nhà đại sãnh. Có tiếng đẩy cửa mở ra. Quan An Cơ và Lý Lực Thế đang ngồi với nhau, bỗng một tên đại hán vâng mệnh giám thị Vi Tiểu Bảo hốt hoảng chạy vào vừa thở vừa nói:

-Gã tiểu tử đó... đột nhiên trốn mất ...không hiễu... đi về ngả nào... Hắn chưa dứt lời bỗng thấy Vi Tiểu Bảo xuất hiện đột ngột liền "ủa" một tiếng. Hai mắt trợn ngược, miệng há hốc ra không

biết nói sao. Vi Tiểu Bảo vươn vai nói:

-Lý đại ca! Quan phu tử! Tại hạ có lời thĩnh an. Quan An Cơ và Lý Lực Thế đưa mắt nhìn nhau rồi bảo đại hán kia:

-Cút đi! Thật đồ vô dụng. Rồi quay lại nhìn Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Mời tiểu huynh đệ ngồi chơi. Đêm qua tiểu huynh đệ ngủ ngon chứ? Vi Tiểu Bảo cười hì hì ngồi xuống rồi đáp:

-Tại hạ ngủ ngon lắm. Cánh cửa sổ nhà đại sãnh lại mở ra. Hai tên đại hán xông vào. Một tên la lên:

-Quan phu tử! Gã tiểu tử kia không hiễu trốn đi đâu ... Gã chưa dứt lời chợt ngó thấy Vi Tiểu Bảo ngồi đó giật mình, miệng ấp úng:-Ô hay! Y...y... Vi Tiểu Bảo không nhịn được cười ha hả nói: -Bốn đại hán như các ngươi thật là đồ vô dụng, cả việc coi một thằng nhỏ cũng không xong. nếu ta định trốn thì đã bỏ đi từ lâu rồi. Lại một tên ngơ ngác hỏi:

-Làm sao ông bạn ...ra ngoài được? Tại hạ chỉ thấy mắt hoa lên một cái rồi bóng người mất biến. Ông bạn đã trốn thoát rồi. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Ta có phép tàng hình. Phép thuật này không thể truyền thụ cho ngươi được. Quan An Cơ nhìn đại hán kia chau mày xua tay nói:

-Xuống đi. đại hán ngây ngô hỏi lại:

-Ông bạn có phép tàng hình thật ư? Thảo nào...thảo nào... Rồi gã lui ra. Lý Lực Thế nói:

-Tiểu huynh đệ hãy còn nhỏ tuổi mà thông minh cơ cảnh hơn đời, thật khiến cho người ta phải kính phục. Bỗng nghe tiếng vó ngựa văng vẳng từ đàng xa vọng lại. Hiển nhiên một đoàn người ngựa đang chạy tới nơi. Quan An Cơ và Lý Lực Thế đều đứng lên. Lý Lực Thế khẻ hỏi:

-Có phải quan binh của bọn Thát Đát không? Quan An Cơ gật đầu, đưa ngón tay lên miệng thổi ba tiếng pho pho. Rồi hắn hô lớn:

-Anh em hãy chuẩn bị! Giả Lão Lục hộ vệ Mao gia. Đại đội binh tới nơi không nên tiếp chiến, cứ chiếu theo biện pháp trước chia đi các ngả mà rút lui. Bốn năm hán tử vâng dạ rồi đem hiệu lệnh truyền ngoài. Mọi người đều đứng lên chuẩn bị rút lui. Quan An Cơ lại bảo Vi Tiểu Bảo:

-Tiểu huynh đệ! Huynh đệ hãy đi theo ta. Bỗng có người xông vào lớn tiếng hô:

-Tổng đà chủ giá lâm. Quan An Cơ và Lý Lực Thế đồng thanh hỏi:

-Sao? Tổng đà chủ thống lãng Đường chủ năm Đường cởi ngựa tới đây. Quan, Lý hai người cả mừng đồng thanh hỏi:

-Sao ngươi biết? Người kia đáp:

-Thuộc hạ gặp các vị ở dọc đường. Chính Tổng đà chủ đã sai thuộc hạ về báo tin trước. Quan An Cơ thấy gã chạy bở hơi tai ra chiều rất mệt nhọc liến gật đầu nói:

-Được rồi! Ngươi đi nghĩ đi. Y lại kêu người đến dặn:

-Không phải bọn quan binh Thát Đát mà là Tổng đà chủ giá lâm. Tin này vừa loan ra, tiếng hoan hô vang dậy một góc trời. Quan An Cơ nắm tay Vi Tiểu Bảo nói:

-Tiểu huynh đệ! Tổng đà chủ của bản đà giá lâm. Chúng ta hãy ra ngoài nghênh tiếp. Vi Tiểu Bảo liền theo bọn Quan An Cơ, Lý Lực thế và quần hào ra ngoài cửa lớn. Gã thấy hai ba trăm người sắp hàng hai bên mà người nào vẽ mặt cũng vui tươi, phấn khởi. Lát sau, hai đại hán khiêng cáng đưa Mao Thập Bát ra. Lý Lực Thế nói:

-Mao huynh! Mao huynh là tân khách, bất tất phải giử lễ. Mao Thập Bát đáp:

-Tại hạ ngưỡng mộ đại danh của Trần Tổng đà chủ từ lâu, khác nào sấm nổ bên tai bữa nay được bái kiến lão nhân gia thì dù...có chết cũng khõi uổng một đời. Giọng nói thều thào tỏ ra vẫn không đủ khí lực, nhưng mặt hắn thoáng lộ màu hồng, tỏ ra rất cao hứng. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Cát bụi tung bay, mười người kỵ mã chạy tới nơi. Ba người đi trước chưa đến gần đã tung mình xuống ngựa. Bọn Lý Lực Thế tiến ra đón tiếp cầm tay ba người nói chuyện ra vẽ rất thân thiết. Vi Tiểu Bảo nghe một trong ba người nói:

-Tổng đà chủ đang chờ ở phía trước. Mời Lý đại ca, Quan phu tử cùng mấy vị ra ngoài đó... Mấy người đứng thương lượng vài câu rồi Lý Lực Thế, Quan An Cơ, Kỳ Bưu Thanh, Thôi Ngốc Tử lên ngựa cùng những người mới đến dong ruỗi như bay. Mao Thập Bát ra chiều thất vọng hỏi:

-Trần Tổng đà chủ không đến ư? Hắn hỏi câu này không ai trả lời, tỏ ra mọi người chưa nhìn thấy Tổng đà chủ và cũng đều thất vọng. Sau một lúc lâu, một người kỵ mã chạy đến truyền lệnh và điểm danh 13 người bảo họ đến ra mắt Tổng đà chủ. Mười ba người kia cả mừng phi thân lên ngựa chạy đi. Vi Tiểu Bảo hỏi Mao Thập Bát:

-Mao đại ca! Trần Tổng đà chủ giá lâm rồi phải không? Mao Thập Bát ngập ngừng đáp:

-Ta ...cũng chưa gặp qua. Mọi người trên chốn giang hồ đều đem lòng ngưỡng mộ Trần Tổng đà chủ và muốn được bái kiến ...lão nhân gia ...nhưng đó là một điều rất khó khăn. Vi Tiểu Bảo cười khẩy một tiếng, bụng bảo dạ:

-Hừ! Con mẹ nó! cÓ phải là của hiếm trên đời đâu mà khệnh khạng thế? Lão gia chẳng thèm ra mắt nữa. Quần hào thấy tình trạng này cũng cho là Tổng đà chủ không vào, nhưng họ vẫn ôm một chút hy vọng, cứ đứng ngoài cửa lớn chhờ đợi. Có nggười đứng lâu mỏi cẳng liền ngồi xuống đất. Có người khuyên Mao Thập Bát:

-Mao gia! Mao gia hãy vào nhà nghĩ đi. Khi tệ Tổng đà chủ tới nơi, chúng tôi sẽ vào mời Mao gia đến ra mắt. Mao Thập Bát lắc đầu đáp:

-Không! Tại hạ cứ chờ ở đây. Đại giá của Trần Tổng đà chủ quang lâm mà tại hạ không đón chờ ở ngoài cổng là ...là...thất kính. Hởi ôi! Không hiểu Mao Thập Bát kiếp này còn có phúc phận được thấy mặt lão nhân gia một lần nào chăng? Vi Tiểu Bảo theo Mao Thập Bát từ Dương Châu đến Bắc Kinh, gã đã từng nghe khi hắn đề cập đến những nhân vật có danh vọng trong võ lâm mà vẫn không coi vào đâu. Bây giờ đối với Trần Tổng đà chủ thì lại ra chiều kính trọng phi thường. Thật là một chuyện chưa từng có đối với Mao Thập Bát. Bất giác gã cũng bị cảm nhiễm sinh lòng kính trọng Trần Tổng đà chủ, không dám mắng thầm nữa. Bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên. Lại một người kỵ mã đến nơi. Những người đang ngồi dưới đất vội đứng lên hết. Ai cũng nghển cổ dòm ngó, mong được Tổng đà chủ gọi ra tương hội. Quả nhiên người chạy ngựa

đến nơi là nhân vật đứng đầu bốn tên sứ giả. Gã xuống ngựa chắp tay nói:

-Trần Tổng đà chủ mời Mao Thập Bát gia và Vi Tiểu Bảo gia ra ngoài kia tương hội. Mao Thập Bát cất tiếng hoan hô, ngồi trên cáng nhãy chồm lên. Nhưng rồi hắn la lớn:

-Úi Chao! Đoạn té xuống cáng. Hắn thúc giục:

-Đi lẹ lên! Đi lẹ lên! Vi Tiểu Bảo cũng cực kỳ cao hứng, bụng bảo dạ:

-Ở Thanh cung lão gia đã được người ta kêu bằng "Công Công" nhiều rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên được người kêu bằng Vi Tiểu Bảo gia. Ha ha! Vi Tiểu Bảo này đã thành một vị lão gia rồi. Hai tên sứ giả ngồi trên lưng ngựa đón lấy đòn cáng rồi hai ngựa đi song song tiến về phía trước. Còn tên sứ giả đi giữa nhường ngựa cho Vi Tiểu Bảo cưỡi, rồi gã kiếm con ngựa khác cưỡi theo sau. Sáu người theo đường lớn mà đi. Đi được chừng được ba dặm, lại rẽ vào đường nhỏ mé hữu tiếp tục thượng lộ. Dọc đường rãi rác những hán tử ba người một tốp hay hai người một tốp hoặc ngồi hoặc đi để tuần phòng canh giử. Tên thủ lãnh bọn sứ giả chìa ba ngón tay là ngón giữa, ngón vô danh và ngón út trỏ xuống đất. Hai tên canh gát gật đầu rồi cũng đưa tay làm ám hiệu. Vi Tiểu Bảo thấy bọn người này ra ám hiệu mỗi chổ mỗi khác chớ không giống nhau, gã không hiểu bọn họ có dụng ý gì. Đoàng người lại đi chừng 12, 13 dặm thì đến trước mặt một tòa trang viện. Năm người xuống xuống ngựa rồi tên thủ lãnh sứ giả lại ra hiệu với hán tử đứng ở ngoài trang.

Hồi 30 - Vi Tiểu Bảo Vào Thiên Địa Hội

Đại hán đứng ngoài cửa vừa thấy Mao Thập Bát và Vi Tiểu Bảo tới nơi liền lớn tiếng hô:

- Quý khách giá lâm. Lập tức cánh cửa mở rộng, Lý Lực Thế, Quan An Cơ và hai đại hán mà Vi Tiểu Bảo chưa từng quen mặt từ trong nhà bước ra khoanh tay mĩm cười, cất tiếng chào:

- Mao gia cùng Vi gia hai vị quang lâm, tệ Tổng đà chủ xin mời vào. Vi Tiểu Bảo nức lòng hởi dạ nghĩ thầm:

- Hai tiếng Vi gia" coi chừng từ nay sẽ thành danh hiệu của mình. Mao Thập Bát gắng gượng ngồi dậy đáp lễ nói: Thân hình tại hạ thế này mà dám ra mắt Tổng đà chủ thì... thật là... ối chao!... Hắn rên la một tiếng rồi té xuống cáng. Lý Lực Thế vội nói: Trong mình Mao gia còn mang thương tích, bất tất phải đa lễ. Y nói rồi đứng tránh sang một bên nhường lối cho hai hán tử khiêng cáng Mao Thập Bát đi vào. Một đại hán nói với Vi Tiểu Bảo:

- Mời Vi gia hãy ngồi chơi xơi nước, để Mao gia vào trước có chuyện riêng với Tổng đà chủ. Vi Tiểu Bảo đành ngồi xuống. Gã vừa nhắp chung trà thì thấy một tên gia nhân bưng bốn đĩa điểm tâm kính cẩn đi vào. Gã liền bốc lấy một miếng bánh bỏ vào miệng nhai nghiến ngấu rồi chau mày lẩm bẩm: Thứ bánh này so với bánh trong Hoàng cung hãy còn kém xa. Vì thế gã ngấm ngầm có coi thường Tổng đà chủ. Tuy nhiên bụng gã đói meo nên dù bánh không ngon lắm gã cũng ăn gần hết cả bốn đĩn bụng Sau một lúc lâu, bọn Lý Lực Thế bốn người lại bước ra. Một vị có chòm râc đốm bạc lên tiếng: Tổng đà chủ mời Vi gia vào chơi! Vi Tiểu Bảo nuốt vội miếng bánh đang nhai nhồm nhoàm rồi đưa tay áo lên lau miệng. Đoạn gã theo chân bốn người vào nhà trong. Đến trước cửa phòng, người có chòm râu bạc hô lên:

- Tiểu Bạch Long Vi Tiểu Bảo gia đã đến đó. Vi Tiểu Bảo nghe gọi mình bằng ngoại hiệu Tiểu Bạch Long thì không khỏi sửng sốt, nhưng trong lòng khoan khoái, nghĩ thầm: Ồ! Hắn cũng biết đến ngoại hiệu lừng danh của ta? Đây chắc là Mao đại ca đã giới thiệu với họ. Người có chòm râu đốm bạc vừa hô vừa đưa tay vén rèm. Vi Tiểu Bảo ngó vào trong thấy một vị đứng tuổi ăn mặc theo kiểu nho sinh rời khỏi ghế ngồi,đứng dậy tươi cười nói: Mời Vi gia vào đây! Vi Tiểu Bảo khoa chân bước vào. Quan An Cơ liền giới thiệu:

- Đây là Tổng đà chủ của bản hội. Vi Tiểu Bảo bất giác đưa mắt ngắm nghía văn sĩ trung niên thì thấy y tuy thân hình bé nhỏ, nhưng tướng mạo hiền lương. Cặp mắt chiếu ra những tia hào quang sáng rực soi thẳng về phía gã, khiến gã khiếp sợ. Hai chân gã nhũn ra quỳ mọp ngay xuống. Văn sĩ trung niên vội cúi xuống nâng gã dậy mĩm cười nói: Tiểu huynh đệ không nên dùng đại lễ như vậy. Hai cánh tay Vi Tiểu Bảo bị đối phương đón lấy khiến gã cảm thấy dường như có luồng nhiệt khí trút vào, không sao lạy xuống được. Tổng đà chủ tức văn sĩ trung niên lại cười nói: Tiểu huynh đệ đã giết Ngao Bái, tên dũng sĩ đệ nhất ở Mãn Châu để rửa hận cho bao nhiêu đồng bào người Hán chúng ta bị hắn tàn sát. Vụ này chỉ trong mấy bữa là tiếng tăm đã lan ra khắp thiên hạ. Tiểu huynh đệ còn nhỏ tuổi đã nổi danh như vậy thật là cổ kim hiếm có. Vi Tiểu Bảo bản tính thích khoe khoang, chưa biết chi là hổ thẹn. Giả tỷ người nào khác xưng tụng gã như vậy thì gã đã huênh hoang khoác lác đủ điều, song đối với một vị Tổng đà chủ vẻ uy nghiêm lộ ra ngoài mặt, gã đâm ra luống cuống nói không nên lời. Tổng đà chúa lại trỏ về phía

Mao Thập Bát ngồi nhìn Vi Tiểu Bảo mĩm cười hỏi:

- Nghe Mao gia đây thuật lại thì tiểu huynh đệ đã dùng kế giết chết được một tên thủ lãnh bọn thị vệ của Thanh triều ở trên núi Đắc Thắng gần thành Dương Châu. Tiểu huynh đệ vừa bước chân vào chốn giang hồ đã lập được công trạng to lớn như vậy là chuyện phi thường. Nhưng tại hạ chưa hiểu tiểu huynh đệ đã dùng cách gì để bắt được Ngao Bái? Vi Tiểu Bảo vừa ngửng đầu lên, mắt gã chạm phải mục quang của Tổng đà chủ, gã sợ quá thành ra quên sạch những lời khoác lác khoe khoang mà gã đã sắp sẵn trong bụng. Trống ngực đánh thình thình, Vi Tiểu Bảo tự nhiên thuật lại một cách thành thật gã đã được vua Khang Hy sủng ái thế nào và lúc hiệp lực với nhà vua bắt hắn, vì hắn hành động vô lễ, phạm thượng ra sao. Tổng đà chúa chú lắng tai nghe rồi gật đầu nói: Té ra là thế! Võ công của tiểu huynh đệ khác hẳn với võ công của Mao huynh. Bản toà nhận thấy chiêu số của tiểu huynh đúng là chiêu số của phái Thiếu Lâm, nhưng về nội lực thì lại của phái Không Động. Không hiểu lệnh tôn sư là ai? Vi Tiểu Bảo lè lưỡi ra chiều khâm phục, bụng bảo dạ: Vị Tổng đà chủ này thật là lợi hại! Y mới ngó qua đã hiểu ngay được võ công của mình. Tổng đà chủ dường như đã đoán ra được ý nghĩ của hắn liền cười nó ọc Lai lịch về chiêu số nhận ra rất dễ dàng. Cứ coi thân pháp cùng bộ pháp của tiểu huynh đệ thì đúng là công phu của phái Thiếu Lâm. Còn về nội gia công phu vừa rồi bản toà nâng đỡ tiểu huynh đệ nhận ra là nội công của phái Không Động nên không khỏi ngạc nhiên. Vi Tiểu Bảo tức quá buộc miệng mắng liều: Hừ! Té ra lão con rùa đó đã dậy láo tại hạ. Tổng đà chủ không hiểu gã nói ai liền hỏi:

- Lão con rùa nào? Vi Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Lão con rùa tức là Hải lão công, chính tên gọi là Hải Đại Phú. Mao Thập Bát, Mao đại ca cùng tại hạ bị lão bắt vào cung... Gã nói tới đây chợt nhớ ra là không ổn, bụng bảo dạ:

- Chết rồi! Mlnh vẫn nói mình cùng Mao Thập Bát bị Ngao Bái bắt được, bây giờ lại khai ra là Hải lão công, há chẳng tiền hậu bất nhất? Hay ở chỗ bản lãnh của Vi Tiểu Bảo đã tài nói dối, mà bản lãnh gã lấp liếm cho xuôi cũng không kém cỏi. Gã liền nói tiếp:

- Lão con rùa vâng mệnh Ngao Bái bắt hai anh em tại hạ, vì Ngao Bái là một vị đại thần không tiện ra mặt hành động. Tổng đà chủ trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Hải Đại Phú? Hải Đại Phú? Trong phái Không Động có ai tên họ như vậy chăng? Tiểu huynh đệ, Hải Đại Phú đã dạy võ công gì cho tiểu huynh đệ? Tiểu huynh đệ thử diễn lại cho ta coi. Vi Tiểu Bảo dù mặt đen mày dày đến đâu cũng tự biết võ công mình kém cỏi liền đáp:

- Lão con rùa đã dạy võ công giả hiệu cho tại hạ. Lão hận tại hạ thấu xương vì đã làm đui mắt lão, nên lão tìm mọi cách để làm hại tại hạ. Những công phu lão dạy cho tưởng không nên phô diễn trước mặt người khác. Tổng đà chủ gật đầu, vẫy tay trái một cái. Bọn Quan An Cơ bốn người liền lui ra khỏi phòng, xoay tay khép cửa lại. Tổng đà chủ hỏi:

- Tiểu huynh đệ đã làm đui mắt lão trong trường hợp nào? Đứng trước Tổng đà chủ, một đại anh hùng oai nghiêm, Vi Tiểu Bảo cảm thấy nói dối rất khó khăn và dễ bị lộ tẩy. Gã đành quyết định chủ là nóịnh chủ hết còn dễ chịu hơn. Đấy là một trường hợp trong đời gã, gã chưa từng gìn giữ như thế bao giờ. Vi Tiểu Bảo quyết định chủ ý rồi liền đem việc dùng độc hại cặp mắt Hải lãịnh công ra sao, hạ sát Tiểu Quế Tử như thế nào, vì lẽ gì gã phải mạo xưng làm tiểu thái giám thuật lại từ đầu đến cuối. Tổng đà chủ vừa kinh ngạc vừa buồn cười, phất tay trái vào dưới quần Vi Tiểu Bảo, phát giác ra hạ bộ của gã vẫn còn nguyên chứ chưa "tĩnh thân" để làm thái

giám. Y khẽ đập tay xuống bàn, tự nói một mình:

- Nhất định làm thế, có người kế vị Doãn huynh đệ rồi và Thanh Mộc Đường có chủ nhân rồi. Vi Tiểu Bảo không hiểu Tổng đà chủ nói gì. Có điều gã thấy y nét mặt ra chiều hoan hỉ như người đã giải quyết được vấn đề khó khăn ở trong lòng thì gã cũng vui mừng. Tổng đà chủ hai tay chắp để sau lưng bước lui bước tới trong phòng tự nói một mình:

- Thiên Địa Hội ta hành động toàn những việc tiền nhân chưa từng làm tới. Ta đã khai sáng ra muôn việc khiến người nghe phải kinh hãi thì còn kể gì đến chuyện họ bàn tán nữa. Vi Tiểu Bảo nghe Tổng đà chủ nói thao thao mà chẳng hiểu gì hết. Đột nhiên Tổng đà chủ quay lại nói: Trong này chỉ có hai chúng ta, tiểu huynh đệ đừng e dè gì nữa. Những môn võ Hải Đại Phú đã dạy cho tiểu huynh đệ bất luận chân hay giả, tiểu huynh đệ cứ diễn lại cho ta coi. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới hiểu Tổng đà chủ ra hiệu cho bọn Quan An Cơ rút lui là để mình diễn lại võ công cho khỏi hổ thẹn vì võ công kém cỏi. Gã thấy không còn cách nào từ chối được liền nói:

- Lão con rùa nếu quả đã dạy tại hạ những môn võ đáng tức cười thì xin Tổng đà chủ thoá mạ y cho đáng đời. Tổng đà chúa mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh đệ bất tất phải quan tâm. Vi Tiểu Bảo liền bắt đầu biểu diễn môn "Đại từ đại bi thiên diệp thủ" mà Hải lão công đã truyền thụ cho. Tổng đà chủ ngưng thần chú theo dõi cuộc biểu diễn từ đầu đến theo Vi Tiểu Bảo biểu diễn xong, y gật đầu nói:

- Ta đã làm phiền tiểu huynh đệ. Tổng đà chủ ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Ngoài môn võ này dường như Hải Đại Phú còn dạy tiểu huynh đệ môn cầm nã thủ của phái Thiếu Lâm nữa phải không? Kể ra Vi Tiểu Bảo học! " Đại cầm nã thủ " đầu tiên, nhưng gã tự biết môn công phu này của mình lại càng kém cỏi, muốn dấu đi không phô diễn. Không ngờ Tổng đà chủ dường như đã biết hết, gã không sao dấu được đành đáp:

- Lão con rùa có dạy một chút cầm nã thủ để đi đấu với tiểu hoàng đế. Đoạn gã đem môn đại cầm nã thủ ra biểu diễn một lượt. Tổng đà chủ tủm tỉm cười nói: Đúng rồi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ cũng biết trước không khỏi làm trò cười cho Tổng đà chủ. Tổng đà chủ vẫn tươi cười nói:

- Không phải ta cười tiểu huynh đâu. Ta cười vì lòng ta vui mừng. Ta nhận thấy tiểu huynh đệ có trí nhớ dai lại thông minh hơn người, rất có nhiều triển vọng. Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp: Về chiêu "Bạch mã phiên đồ", Hải Đại Phú cố ý dạy trật nhưng qua chiêu "Lý ngư thác ty" thì tiểu huynh đệ đã thêm vào những chỗ biến hoá, không câu nệ cho thành chiêu chiết. Thế là đưu "L? Vi Tiểu Bảo chợt động tâm cơ nghĩ thầm:

- Xem chừng võ công của Tổng đà chủ còn cao minh hơn lão con rùa rất nhiều. Nếu y chịu dạy võ cho mình thì có thể thành một vị anh hùng chân chính chứ không phải là anh hùng giả hiệu nữa. Gã nhếch mắt lên ngó Tổng đà chủ thì gặp mục quang của Tổng đà chủ cũng đang nhìn thẳng vào mặt gã. Vi Tiểu Bảo nguyên là một đứa nhỏ gan lỳ, bướng bỉnh. Dù đứng trước Hoàng thái hậu oai nghiêm đến thế, gã cũng dám nhìn thẳng vào mặt, nhưng đối với vị Tổng đà chủ này, gã không dám càn rỡ chút nào. Mắt gã vừa chạm vào mục quang của Tổng đà chủ là lập tức phải thu về ngay. Tổng đà chủ thủng thẳng hỏi:

- Tiểu huynh đệ có biết Thiên Địa Hội ta làm những gì không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thiên Địa Hội chủ trương phản Thanh phục Minh, giúp đỡ người Hán, giết bọn Thát Đát. Tổng đà chủ gật đầu hỏi: Đúng thế Tiểu huynh đệ có nguyện ý gia nhập Thiên Địa Hội khô nguyện Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Nếu được gia nhập Thiên Địa Hội thì còn gì hay hơn nữa? Khi trước gã thường lui tới trà đình tửu quán tại thành Dương Châu được nghe người ta nhắc tới những thành tích anh hùng của Thiên Địa Hội, vốn đã đem lòng ngưỡng mộ. Trong thâm tâm gã vẫn cho là những nhân vật ở Thiên Địa Hội mới là chân chính là anh hùng hảo hán. Gã tưởng mình không đủ tư cách để trở nên một hội viên trong tổ chức này. Gã nghĩ vậy liền nói tiếp:

- Chỉ sợ... Chỉ sợ tiểu tử không xứng đáng mà thôi! Tổng đà chủ nói:

- Tiểu huynh đệ muốn gia nhập hội cũng chẳng khó gì. Có điều luật lệ bản hội rất nghiêm ngặt. Ai phạm lỗi đều phải bị trọng phạt. Vậy trước khi nhập hội tiểu huynh đệ hãy nghĩ kỹ đi đã. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử không cần nghĩ ngợi gì nữa. Tổng đà chủ có luật lệ gì, tiểu tử cứ tuân giữ là được. Thưa Tổng đà chủ! Nếu Tổng đà chủ thuận cho tiểu tử nhập hội thì tiểu tử khoan khoái vô cùng. Tổng đà chủ không cười nữa, nghiêm nghị nói:

- Đây là một việc trọng đại có liên quan đến sinh mạng của con người, chứ không phải chuyện trẻ nít đâu nhé! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên tiểu tử biết rồi. Tiểu tử thường nghe người ta nói: Thiên Địa Hội chuyên làm điều nghĩa hiệp cùng hành động những việc lớn kinh thiên động địa. Sao lại bảo là chuyện trẻ nít được? Tổng đà chủ mĩm cười nói:

- Tiểu huynh đệ biết vậy là hay. Những người gia nhập bản hội phải tuyên thệ 26 điều, ngoài ra còn nghiêm lệnh cấm thập hình... Tổng đà chủ nói tới đây lại đổi vẻ mặt nghiêm trọng nói tiếp:

- Trong đó có những điều chưa áp dụng cho những anh em nhỏ tuổi như tiểu huynh đệ hiện nay. Song phải nhớ một điều cần nhất: Đã là anh em bản hội phải lấy hai chữ tín thực làm căn bản, không được bịa điều trá nguỵ. Về điều này tiểu huynh đệ có tuân giữ được không? Vi Tiểu Bảo ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Đối với Tổng đà chủ dĩ nhiên tiểu tử không dám dối trá, còn đối với anh em khác trong những công việc nhỏ mọn chẳng lẽ cũng phải nói thật hết? Tổng đà chủ đáp: Việc nhỏ không kể, chỉ bàn về đại sự. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đúng thế! Tỷ như đánh bạc với anh em trong hội dùng thủ đoạn lừa bịp có được không? Tổng đà chúa không ngờ gã hỏi câu này, tủm tĩm cười đáp:

- Đánh bạc không phải là việc hay, nhưng trong nội quy không cấm. Nhưng tiểu huynh đệ bịp anh em mà họ biết ra họ sẽ đánh cho đó. Nội quy không ngăn cấm việc này, tiểu huynh đệ có chịu đòn được chăng? Vi Tiểu Bảo cười đáp: Tiểu tử đã bịp thì họ biết làm sao được? Thực ra tiểu tử không cần bịp cũng đủ ăn chắc rồi! Thiên Địa Hội phần nhiều hội viên là hào kiệt giang hồ, nên những việc nhỏ mọn như đánh bạc uống rượu thuộc phạm vi thiên tính, trước nay không cho những cái đó là tội lỗi, nên Tổng đà chủ cũng không để ý. Y chú nhìạ Vi Tiểu Bảo một lúc rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ có nguyện ý bái ta làm sư phụ khô nguyện Vi Tiểu Bảo mừng quá liền lạy phục xuống đất, dập đầu lia lịa miệng hô:

- Sư phụ! Sư phụ Tổng đà chủ không đỡ gã dậy, để gã dập đầu mười mấy lần rồi nói:

- Đủ rồi! Vi Tiểu Bảo mừng rỡ đứng dậy. Tổng đà chủ nói: Ta họ Trần tên gọi Cận Nam. Ba chữ Trần Cận Nam chỉ dùng trong bản hội. Nay ta với ngươi đã thành sư đồ thì ta cho biết tên thật là Trần Vỉnh Hoa. Lúc y nói đến tên thật liền hạ thấp giọng xuống. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ. Đồ đệ xin ghi nhớ vào tâm khảm và không dám tiết lộ ra ngoài. Tổng đà chủ Trần Cận Nam lại ngắm nghía Vi Tiểu Bảo một hồi rồi chậm rãi nói:

- Ta với ngươi là nghĩa thầy trò ở với nhau phải thành thực. Ta nói thật cho ngươi hay ngươi là một đứa lẻo mép, lại giảo quyệt, trí trá không hợp tính cách của ta. Thực ta không thích đâu. Sở dĩ ta thu ngươi làm đồ đệ chỉ vì nghĩ đến đại sự của bản hội. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Từ nay đồ nhi xin sửa đổi tính nết. Trần Cận Nam nói:

- Núi sông còn có khi biến đổi, chứ tính người khó nỗi đổi dời. Ngươi có thay đổi cũng chỉ được một ít mà thôi. Có điều ngươi còn nhỏ tuổi, tính nết phù động, chưa làm những việc gì bại hoại. Từ nay ngươi nên ghi nhớ là ta quản thúc đồ đệ rất nghiêm ngặt. Nếu ngươi phạm vào luật lệ bản hội, lòng ở chẳng ngay, làm điều trái phép là ta hạ sát ngươi dễ như trở bàn tay quyết không thương tiếc. Trần Cận Nam nói rồi vỗ bàn đánh cách một tiếng bẻ lấy một miếng gỗ đoạn hai tay sát vào nhau cho nát vụn ra rớt xuống. Vi Tiểu Bảo thấy thế sợ quá lè lưỡi ra hồi lâu không thụt vào được. Nhưng chỉ một lát gã lại ngứa miệng cười nói:

- Đồ nhi nhất định không làm việc bại hoại. Nếu đồ nhi gây nên tội lỗi, sư phụ cứ việc véo lấy một mẩu trên đầu hài nhi vò nát ra, đồ nhi làm mấy việc hư đốn thì công phu của sư phụ không thể truyền thụ cho đồ nhi được nữa. Trần Cận Nam nói:

- Không phải mấy việc, mà chỉ một việc hư đốn là hết nghĩa thầy trò. Vi Tiểu Bảo lại hỏi: Hai việc được không? Trần Cận Nam nghiêm nghị đáp:

- Ngươi ăn nói đứng đắn lại, đừng bẻm mép nữa. Một việc là một việc. Đây không phải là chuyện mặc cả. Vi Tiểu Bảo đáp: Dạ! Dạ! Rồi gã tự hỏi:

- Không hiểu mình làm nửa việc hư đốn thì sao? Trần Cận Nam nói:

- Ta thu ngơi làm đồ đệ, nhưng hiện thời chưa rảnh để truyền thụ võ công. Ông lấy trong bọc ra một cuốn sách mỏng rồi nói: Đây là phép luyện tập nội công căn bản của bản môn. Mỗi ngày ngươi tự học lấy một ít. Ông mở cuốn sách ra, trang nào cũng có vẽ hình người để truyền thụ khẩu quyết về tu luyện nội công cho Vi Tiểu Bảo. Trong lúc nhất thời Vi Tiểu Bảo chưa thể lãnh hội ngay được, gã chỉ dụng tâm ghi nhớ lấy khẩu quyết. Trần Cận Nam phải phí mất hơn một giờ mới truyền thụ hết khẩu quyết về nội công. Ông nói:

- Công phu của bản môn cần sự chính tâm thành làm đầu. Ngươi là nhẻ lòng hươu dạ vượn không hợp với công phu của bản môn, nên việc rèn luyện càng khó khăn và mất nhiều thì giờ gấp đôi. Vậy ngươi phải đặc biệt dụng công mới được. Ngươi nên nhớ kỹ nếu đang luyện công mà lòng dạ nóng nảy đầu váng mắt hoa thì phải nghỉ ngay cho bình tĩnh lại. Khi nào dẹp hết tạp niệm lại bắt đầu luyện tập. Nếu không thế thì nguy hiểm lắm đấy. Vi Tiểu Bảo dạ rồi quỳ xuống,

hai tay đón lấy cuốn sách cất vào trong bọc. Trần Cận Nam nói:

- Ngươi là tên đồ đệ thứ tư của ta, không chừng là tên đệ tử sau chót. Công việc Thiên Địa Hội rất phiền phức, ta không có thì giờ rảnh rang để thu thêm đồ đệ. Ở trong võ lâm địa vị ta không thấp hèn, thanh danh ta không xấu xa, Ngươi đừng làm cho ta phải mất mặt. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Nhưng... Trần Cận Nam hỏi: Nhưng làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thường thường đồ nhi không muốn để mất mặt sư phụ, nhưng nếu xảy ra chuyện mất mặt là trường hợp không sao tránh được. Tỷ như không đánh nổi người ta rồi bị bắt bỏ vào thùng táo, coi như đồ vật để họ khuân đi khuân lại Khi đó sư phụ miễn trách cho đồ nhi. Trần Cận Nam nhíu cặp lông mày vừa tức mình lại vừa buồn cười. Ông thở dài đáp:

- Việc thu ngươi làm đồ đệ, có lẽ là một việc lầm lớn trong đời ta. Có điều ta lấy việc lớn trong thiên hạ làm trọng, mà đành mạo hiểm một phen. Tiểu Bảo, khi nào có việc khẩn yếu, nhất thiết ngươi phải nghe lời ta căn dặn rồi hành động, đừng có dông càn là không sợ hỏng. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ!... Trần Cận Nam thấy gã có điều muốn nói lại thôi liền hỏi:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đồ nhi đã nói câu gì là có lý mới nói. Đồ nhi không muốn nói nhăng nói càn mà sư phụ cho là nói nhăng nói càn. Há chẳng oan uổng cho đồ nhi ư l? Trần Cận Nam không thể lằng nhằng với gã được nữa, liền nói:

- Ngươi cứ ít lời đi là được. Ông nghĩ thầm: Trong thiên hạ biết bao anh hùng hảo hán nổi danh đứng trước mặt ta vẫn một niềm cung kính, không dám thở mạnh mà thằng nhỏ điêu ngoa cổ quái này lại cứ rườm lời. Ông đứng dậy đi ra cửa nói:

- Ngươi hãy theo ta. Vi Tiểu Bảo vội mở cửa vén rèm chờ Trần Cận Nam ra rồi mới theo sau tới nhà đại sảnh. Trong đại sảnh đã có hơn hai chục người đang ngồi thấy Tổng đà chủ tiến vào vội đứng dậy nghiêm trang. Trần Cận Nam gật đầu tiến lại ngồi chiếc ghế thứ hai ở hàng đầu. Vi Tiểu Bảo thấy chiếc ghế chính giữa còn bỏ trống thì trong lòng không vui tự hỏi:

- Chẳng lẽ Tổng đà chủ còn chưa phải là địa vị cao nhất, mà còn có người trên sư phụ ta nữa hay sao? Trần Cận Nam lên tiếng: Các vị huynh đệ bữa nay ta mới thu một tên tiểu đồ. Ông trỏ vào Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Chính là gã này. Mọi người liền khom lưng khoanh tay đáp:

- Cung hỷ Tổng đà chủ. Rồi quay sang chúc mừng Vi Tiểu Bảo. Trần Cận Nam lại giục Vi Tiểu Bảo: Ngươi làm lễ ra mắt các vị bá thúc đi. Vi Tiểu Bảo nhìn mọi người cúi đầu thi lễ. Lý Lực Thế đứng bên giới thiệu:

- Vị này là Thái Đức Trung bá bá, hương chủ Liên Hoa đường.

- Vị này là Phương Đại Hồng bá bá, hương chủ Hồng Thuận đường.

- Vị này là Mã Siêu Hưng bá bá, hương chủ Gia Hậu đường.

Hồi 31 - Vi Tiểu Bảo Nối Ngôi Hương Chủ

Vi Tiểu Bảo lạy Chào mấy vị hương chủ. Lý Lực Thế giới thiệu Vi Tiểu Bảo với các vị hương chủ trong chín đường. xong lại đưa đến ra mắt các vị phó hương chủ cùng hộ pháp. Hương chủ chín đường vừa đáp lễ vừa nói:

- Không dám! Xin tiểu huynh đệ đứng dậy. Những vị phó hương chủ cùng hộ pháp không chịu nhận lạy, thấy Vi Tiểu Bảo vừa quỳ gối xuống liền giơ tay cản lại. Nhưng Vi Tiểu Bảo thân thủ mau lẹ có chỗ gã quỳ nhanh quá, đối phương không kịp ngăn cản cũng quỳ xuống đáp lễ, không dám tự coi mình là trưởng bối. Trong sảnh đường tất cả có hơn hai chục vị. Vi Tiểu Bảo không nhớ rõ hết được tên họ từng người. Gã chỉ biết họ đều là những nhân vật đầu não trong Thiên Địa hội thì nghĩ thầm:

- Ta đã bái tổng đà chủ làm sư phụ thì mọi người đều coi ta là người nhà. Gã liền tự xưng tên họ cùng thân phận với quần hào. Trần Cận Nam chờ Vi Tiểu Bảo làm lễ tương kiến với mọi người xong rồi tuyên bố:

- Các vị huynh đệ! Bản toà đã thu tên tiểu đồ này rồi muốn cho gã ra nhập Thiên Địa hội. Quần hào đồng thanh đáp:

- Nếu vậy còn gì hay hơn nữa? Hương chủ Liên Hoa đường tên gọi Thái Đức Trung là một lão già râu tóc bạc phơ lên tiếng:

- Trước nay minh sư hẳn có cao đồ. Vậy đệ tử của Tổng đà chủ tất là một tiểu hiệp trí dũng kiêm toàn và lập nên công nghiệp lớn lao trong bản hội. Hương chủ Gia Hậu đường là Mã Siêu Hưng vừa lùn vừa mập, cười ngặt nghẹo nói:

- Bữa nay tại hạ cùng Vi gia tiểu huynh đệ tương kiến mà chẳng có gì làm lễ kiến diện. Bây giờ đành thế này vậy: Mã mỗ cùng Thái hương chủ đóng vai tiếp dẫn tiểu huynh đệ nhập hội để làm lễ kiến diện. Thái huynh đệ nghĩ sao? Thái Đức Trung cười ha hả đáp:

- Lão Mã là tay giỏi tính toán đã nói khi nào còn sai trật. Vụ này không mất tiền mà đủ lễ kiến diện. Vậy Thái Mỗ cũng xin một chân. Mọi người đều cười ồ. Trần Cận Nam nói:

- Hai vị bá bá đều là những nhân vật có phương diện trong bản hội mà chịu tiếp dẫn cho ngươi thật là hân hạnh. Vậy ngươi mau tạ ơn hai vị đi. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi rập đầu tạ ơn. Trần Cận Nam nói:

- Theo lề luật của bản hội thì lời nói và hành động hay dở của anh em gia nhập có mối quan hệ rất lớn đến người tiếp dẫn. Tên tiểu đồ này của bản toà rất tinh ranh, e rằng gã xảo quyệt thái quá và hành động không tuân giữ lề luật. Nay hai vị Thái, Mã đã làm người tiếp dẫn cho gã thì từ đây cũng giúp bản toà gánh lấy một phần trách nhiệm. Nếu thấy gã có hành vi bất chính thì lập tức ra tay quản cố, đừng có khách khí gì với gã mới được. Thái Đức Trung nói:

- Tổng đà chúa quá khiêm nhượng. Dưới trướng tổng đà chúa làm gì có kẻ sĩ bất chính? Trần Cận Nam nghiêm nghị đáp:

- Không phải bản toà quá khiêm đâu. Đối với thằng nhỏ này thực tình bản toà chẳng yên lòng chút nào. Các vị nên giúp đỡ bản toà quản cố gã dùm cho để bản toà bớt được một phần gánh nặng trong tâm sự. Mã Siêu Hưng cười nói:

- Quản cố thì không dám. Tiểu huynh đệ đây còn nhỏ tuổi, nếu có việc gì không minh bạch thì chúng ta đã là anh em trong nhà dĩ nhiên phải thành thực bảo nhau. Đã biết điều gì cũng xin nói hết. Trần Cận Nam gật đầu nói:

- Bản toà có lời tạ ơn các vị trước. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Chưa làm việc gì tệ hại mà sư phụ chỉ băn khoăn mình sẽ hành động sai quấy. Lão con rùa không phải là sư phụ mình, mình mới bỏ thuốc cho lão đui mắt. Còn Trần tổng đà chủ là sư phụ chân chính, truyền dạy võ công chân thật cho mình thì khi nào mình dám hý lộng quỷ thần với lão nhân gia? Bây giờ bao nhiêu người quản cố mình đến không nhúc nhích được nữa. Bỗng nghe Trần Cận Nam nói:

- Lý huynh đệ! Xin Lý huynh đệ cho bày hương án. Hôm nay chúng ta khai đường cho Vi Tiểu Bảo nhập hội. Lý Lực Thế đáp:

- Xin vâng lệnh Tổng đà chủ. Trần Cận Nam lại nói: Theo thể lệ trước thì người nào muốn gia nhập bản hội sau khi được người tiếp dẫn giới thiệu còn phải điều tra về thân thế và hành động của đương sự ít ra là nửa năm mà lâu có khi đến một, hai năm, thấy không có chỗ nào lầm lẫn mới khai hương đường cho nhập hội. Ông ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng Vi Tiểu Bảo đây đã là viên chức trong Thanh cung, gã lại là người được tiểu Hoàng đế Thát Đát sủng ái, là chỗ rất hữu dụng cho bản hội, nên chúng ta phải tòng quyền, chứ không vì gã là đệ tử của bản toà mà được phá lệ Mọi người đồng thanh đáp:

- Cái đó anh em thuộc hạ đều hiểu cả. Hương chủ Hồng Thuận đường là Phương Đại Hồng, thân thể cao lớn. Lão có chòm râu đen và dài bây giờ mới lên tiếng:

- Chúng ta được một người anh em là kẻ thân tín kề cận bên mình tiểu Hoàng đế Thát Đát thật là trời giúp cho mình thành công và bọn Thát Đát sắp đến ngày tận số. Việc phục hưng giang sơn nhà Đại Minh rất có triển vọng. Cái đó kêu bằng "biết mình biết người, đánh đâu thắng đó", tưởng anh em đây chẳng ai là không hiểu chỗ dụng tâm của Tổng đà chủ. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

-Té ra những vị này đối đải tử tế với mình chỉ là để mình làm tên gian tế bên mình Hoàng thượng, ta có nên làm hay không? Vi Tiểu Bảo nghỉ tới vua Khang Hy đối đải tử tế với mình rất tốt, gã không khỏi sinh dạ ngần ngừ. Thái Đức Trung liền đem lề luật của Thiên Địa Hội nói tóm tắt cho Vi Tiểu Bảo nghe, rồi tuyên bố:

-Vị thuỷ tổ sáng lập ra bản hội họ Trịnh, đại danh là Thành Công. Ban đầu ngài thống lãnh nghĩa quân tấn công Giang Nam, vây hảm Giang Ninh. Đại công sắp thành mà bị thất bại, ngài rút lui về Đài Loan rồi chấp thuận đề nghị của Tổng đà chủ sáng lập ra Thiên Địa Hội. Khi đó Tổng đà chủ làm quân sư cho ngài. Tại hạ và Phương huynh đệ, Hồ huynh đệ, Lý huynh đệ và Doãn hương chủ ở Thanh Mộc đường đều làm Hiệu Uý trong quân của Trịnh lão nhân gia. Họ Trịnh là quốc tính trong nước, nên chúng ta xưng hô Trịnh lão nhân gia bằng "Quốc tính gia". Vi Tiểu Bảo bây giờ mới hiểu sở dĩ họ gọi Trịnh Thành Công bằng "Quốc tính gia" vì hoàng đế

triều Minh ban cho chữ họ. Trịnh Thành Công thanh danh vang dội cả dải đất Giang, Triết, Mân, Việt. Vào khoảng năm Đường Hy nguyên niên, Trịnh Thành Công qua đời chưa được bao lâu nên ai nói đến Trịnh gia cũng tỏ vẻ rất cung kính. Thái Đức Trung lại nói:

- Đại quân của chúng ta lưu lại Giang Nam rất nhiều vì không thể về hết Đài Loan được. Một phần ít lui về tới Hạ Môn. Còn số đông ở lại đại lục nên Tổng đà chủ vâng mệnh Quốc tính gia thành lập ra Thiên Địa Hội ở trên đại lục để liên lạc với những bộ phận cũ của Quốc tính gia. Bao nhiêu binh tướng đã từng theo Quốc tính gia đánh vùng Giang, Triết tự nhiên đều biến thành hội viên trong Thiên Địa Hội, không cần phải có người giới thiệu, cũng không cần phải điều tra nhân cách. Nhưng người ngoài muốn nhập hội sở dĩ phải điều tra minh bạch là để đề phòng bọn gian tế trà trộn vào nội bộ. Thái Đức Trung nói tới đây, đột nhiên mặt lộ vẻ khác lạ, ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhớ lại ngày trước đại quân của chúng ta từ Đài Loan phát xuất cả thảy mười bảy vạn nhân mã, năm vạn thuỷ quân, năm vạn kỵ binh, năm vạn bộ binh, một vạn du kích và một vạn thiết nhân binh. Binh sĩ mình mặc thiết giáp, tay cầm trường giáp chuyên để đánh vào chân ngựa, vì binh khí, vũ tiễn đều không đả thương được bên địch. Cuộc chiến ở núi Dương Bồng đất Trấn Giang, Tổng đà chủ lãnh hai ngàn quân, phá tan một vạn tám ngàn quân Thát Đát thật là oai phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng. Thái mỗ dẫn đạo quân thứ tám dưới cờ của Tổng đà chủ xông vào trận giặc thì nghe bọn Thát Đát lớn tiếng la:

- Mã lỗ! Mã lỗ! Khiết hồ! Khiết hồ! Vi Tiểu Bảo đưa mắt lên hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao? Thái Đức trung đáp:

- Mã lỗ! Mã lỗ! " là tiếng Thát Đát gọi "Mẹ ơi! Mẹ ơi! ". Còn "Khiết hồ. Khiết hồ. " là "Trốn đi! Trốn đi! ". Quần hào nổi lên tràng cười rộ. Mã Siêu Hưng cười nói:

- Thái hương chủ mà nói đến trận tấn công Trấn Giang đại sát quân Thanh ngày trước thì càng nói càng cao hứng đến ba ngày ba đêm cũng không hết chuyện. Bây giờ lão tiếp dẫn Vi huynh đệ thì chỉ cần nói luật lệ trong hội cho y nghe. Lão còn tiếp tục nói chuyện này thì e rằng Vi tiểu huynh đệ mọc râu dài bằng lão cũng chưa xong... Mã Siêu Hưng nói tới đây chợt nghĩ tới Vi Tiểu Bảo đã là một tên tiểu thái giám thì còn mọc râu làm sao được. Hắn liếc mắt ngó trộm thấy Vi Tiểu Bảo không để ý mới yên tâm. Lúc này Lý Lực Thế trở lại báo tin hương đường sắp đặt đã xong xuôi. Trần Cận Nam dẫn mọi người vào hậu đường. Vi Tiểu Bảo thấy trên bàn đặt hai tấm bài vị, ở giữa là tấm đề "Đại Minh Thiên Tử chi vị", tấm bên cạnh đề "Đại Minh Diên Bình Quận Vương Chiêu Thảo Đại Nguyên soái Trịnh chi vị". Đồ tế là một cái đầu heo, một cái đầu dê, một con gà, một con cá đều cắm bảy nén hương. Quần hào đều quỳ xuống phục lạy trước linh vị. Thái Đức Trung cầm tấm giấy trên bàn lớn tiếng đọc:

- Thiên Địa bao gồm muôn vật. Hết thảy quay về khôi phục Đại Minh, tuyệt diệt rợ Hồ. Bọn tử đệ, phỏng theo cố sự "Đào viên kết nghĩa", ước làm anh em, thề cùng sống chết, tình thân thiết như người một nhà. Vậy bái trời làm cha, bái đất làm mẹ, nhật nguyệt làm anh chị em. Lại bái đức thủy tổ Vạn Vân Long cùng ngũ tổ ở Hồng gia. Bọn tử đệ lấy năm Giáp Dần, tháng bảy, ngày hai mươi lăm, giờ Sửu làm giờ sinh. Anh em hai Kinh, mười ba tỉnh kết thành một khối. Nay ở triều đình, vương hầu không ra vương hầu, văn võ không ra văn võ, lòng người xao xuyến. Đó là triệu chứng có cơ khôi phục Minh triều, chu diệt Hồ lỗ. Bọn tử đệ tuân hành mệnh lệnh của Trần Cận Nam tìm anh hùng hào kiệt khắp ngũ hồ tứ hải, thắp hương phát thệ,

hành đạo thuận theo lòng trời, trung hưng phục quốc, báo cừu tuyết hận, sáp huyết ăn thề. Xin thần minh chứng giám!. Trên đây là nguyên văn bài diễn từ ghi trong ký lục của Thiên Địa Hội về đời nhà Thanh (Kim Dung chú). Sau khi đọc diễn từ, Thái Đức Trung hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Sự tích "đào viên kết nghĩa! thế nào, Vi huynh đệ có biết không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lưu, Quan, Trương kết nghĩa vườn đào đã thề nguyền với nhau kết làm anh em đồng sinh cộng tử. Thái Đức Trung nói:

- Đúng vậy! Vi huynh đệ đã gia nhập Thiên Địa hội thì chúng ta coi nhau như anh em một nhà. Bọn Thái mỗ là tình huynh đệ với Tổng đà chủ mà ngươi lại thờ y làm sư phụ thì chúng ta là hàng thúc bá của ngươi, đáng lý khi gặp bọn ta, ngươi phải cúi đầu khép nép. Nhưng ngươi đã gia nhập hội thì toàn thể hội viên coi nhau như tình huynh đệ, bất tất phải dập đầu bái lạy. Vi Tiểu Bảo đáp lại bằng một tiếng "vâng". Gã nghĩ thầm:

- Như vậy kể cũng hay. Thái Đức Trung lại nói:

- Thiên Địa Hội chúng ta còn gọi là Hồng Môn. Niên hiệu Minh Thái Tổ là Hồng Võ. Ngài họ Hồng huý là Kim Lan. Vị thuỷ tổ Hồng Môn là Vạn Vân Long. Vạn Vân Long chính là quốc tính gia. Chữ "Hồng" của Hồng Môn tức là chữ "Hán!. Chữ "Hán" bỏ chữ "Thổ" còn lại chữ "Hồng" để tỏ ý giang sơn người Hán bị bọn Thát Đát chiếm đoạt, không còn đất đai. Đồng thời nó nhắc nhở chúng ta nhớ đến vua Thái Tổ nhà Minh. Vậy hai chữ "Hồng Môn" là một tổ chức khôi phục giang sơn nhà Hán, trung hưng Minh triều. Còn vị thuỷ tổ lấy tên là Vạn Vân Long vì chữ "Vạn" có nghĩa là số đông người, còn "Vân Long" tượng trưng cho rồng gặp mây, ý nói hàng vạn vạn người đều hướng về thiên tử nhà Đại Minh để khôi phục lại giang sơn cẩm tú. Vạn Vân Long còn có ý né tránh không để người ta biết tên thực, nhất là bọn Thát Đát hiểu được lai bch của vị đại ca sáng lập ra Hồng Môn lại càng nguy hại. Đó là một điều cơ mật của bản hội. Vi hiền đệ không được tiết lộ cho người ngoài hội hay biết, dù là bạn chí thân với tiểu huynh đệ như Mao Thập Bát gia, tiểu huynh đệ cũng không nên nói cho y biết.

(Vạn Vân Long là ai? Sử sách không thấy nói rõ. Hơn nữa các sự tích cùng nhân vật trongười pho truyện này không phải hoàn toàn căn cứ ở sử sách, quá phân nữa là do tác giả chế tạo ra). Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Tại hạ biết rồi. Thái Đức Trung lại nói:

- Ngày 25 tháng 7 giờ Sửu đã sáng lập ra bản hội. Bản hội có ngũ tổ. Đó là năm vị đại tướng đã tuẫn nạn ở Giang Ninh. Vị thứ nhất họ Cam tên Huy. Nhớ lại năm xưa đại quân của chúng ta kéo đến tấn công Giang Ninh, Thái mỗ vâng lệnh tổng đà chúa đem binh mai phục ở phía tây thành Giang Ninh. Quân Thát Đát... Thái Đức Trung nói đến chuyện tấn công thành Giang Ninh, vung chân múa tay, lời nói chậm lại. Mã Siêu Hưng xen vào:

- Thái hương chủ! Chuyện tấn công thành Giang Ninh hãy để sau này sẽ kể lại cũng chưa muộn. Thái Đức Trung cả cười đưa tay lên vỗ đầu đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Cứ kể chuyện xưa mãi thì biết bao giờ cho hết được? Bây giờ Thái mỗ xin đọc bài thơ Tam Điểm Cách Mạng. Thái mỗ đọc câu nào, tiểu huynh đệ nhắc lại câu ấy. Đoạn y lớn tiếng đọc: Tam Điểm ngầm trao Cách Mạng kỳ, Hồng Môn cửa ấy tiến vào đi! Rửa hờn quyết chí mài gươm bén. Quét sạch Thanh triều diệt Tứ di. Vi Tiểu Bảo đọc lại một lượt. Thái

Đức Trung lại đem 36 điều thề nguyện, mười điều cấm đoán, 2l điều nghiêm lệ giải thích từng chi tiết rất minh bạch. Đại khái hội viên hội Hồng Môn phải trung tâm nghĩa khí, hiếu thuận với song thân, tha thiết cùng huynh đệ. Giữa anh em trong hội phải tương ái tương thân, cứu giúp nhau trong cơn hoạn nạn. Ngoài ra những điều phạm pháp như đầu hàng quan quân, gian dâm phụ nữ cướp đoạt tài sản, hiếp dâm kẻ yếu đuối, đã nói mà không thủ tín vân vân... Tội nhẹ thì phải cắt tai hoặc đánh đòn, tội nặng thì phải chặt đầu phân thây. Vi Tiểu Bảo nhất nhất ghi nhớ rồi phát thệ không làm điều gì sai quấy. Giữa lúc ấy, Mã Siêu Hưng đem tới một tô rượu lớn. Y chích mũi dao vào ngón tay giữa cho máu nhỏ xuống bát rượu. Trần Cận Nam cùng quần hào đều trích huyết. Sau cùng tới lượt Vi Tiểu Bảo. Mỗi người trong quần hào uống một hớp rượu máu. Thế là nghi thức gia nhập hội kết thúc. Mọi người lại ôm Vi Tiểu Bảo ra chiều thân mật. Trần Cận Nam lại lên tiếng:

- Bản hội có thập đường là Tiền Ngũ đường và Hậu Ngũ đường. Tiền Ngũ đường: Liên Hoa đường, Hồng Thuận đường, Gia Hậu đường, Tham Thái đường, Hoành Hoa đường. Hậu Ngũ đường là: Thanh Mộc đường, Xích Hoà đường, Bạch Kính đường, Huyền Thuỷ đường, Huỳnh Thổ đường. Trong mười đường thì chín đường có hương chủ hiện đều tụ họp tại đây. Chỉ có Thanh Mộc đường hương chủ là Doãn huynh đệ năm trước đã bị tên ác tặc Ngao Bái gia hại. Đến nay vẫn chưa có hương chủ. Phải chăng các vị huynh đệ trong Thanh Mộc đường đã lập lời thề nguyền trước linh vị Vạn Vân Long đại ca là hễ ai giết được Ngao Bái, báo thù cho Doãn hương chủ thì toàn thể anh em bản đường sẽ cử người đó lên làm hương chủ. Chuyện đó có thật không? Quần hào Thanh Mộc đường đồng thanh đáp:

- Quả có việc đó. Trần Cận Nam đảo cặp mắt sáng như điện nhìn vào mặt mọi người một lượt rồi thủng thẳng hỏi:

- Trần mỗ nghe nói các anh em trong Thanh Mộc đường vì việc lựa chọn nhân vật lên tiếp nhiệm chức hương chủ cho quý đường đã xảy ra cuộc tranh chấp. Tuy nhiên ai nấy cũng vì đại cuộc lấy nghĩa khí làm trọng nên không đến nỗi làm tổn thương đến hoà khí giữa anh em. Có điều nếu vụ này không sớm quyết định chu đáo thì trong Thanh Mộc đường vẫn còn ẩn nấp mối lo âu làm cho các vị phải bận tâm. Trần Cận Nam ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thanh Mộc đường là một cơ quan rết trọng yếu của bán hội. Phạm vi thế lực rất rộng rãi, bao quát các phủ huyện miền Giang Nam. Tài năng của vị hương chủ này có một ảnh hưởng rất lớn với cuộc hưng suy của bản hội và sự thành bại về công việc phản Thanh phục Minh. Tên gian tặc Ngao Bái đã do tay Vi Tiểu Bảo hạ sát. Tất cả các anh em trong Thanh Mộc đường đều được mục kích. Có đúng thế không? Lý Lực Thế và Quan An Cơ đồng thanh đáp:

- Thưa tổng đà chúa! Quả có đúng thế thực. Lý Lực Thế lại nói tiếp:

- Toàn thể anh em bản đường đã phát thệ trước linh vị Vạn Vân Long đại ca. Quyết chẳng bao giờ dám nuốt lời. Nếu trái lời thề nguyện đó thì anh em bản đường chẳng còn thể thống chi nữa. Rồi mai đây những lời thề thốt biến thành trò đùa, còn ai dám tuyên thệ trước linh vị Vạn Vân Long đại ca nữa? Vi Tiểu Bảo huynh đệ tuy còn nhỏ tuổi, Lý mỗ cũng xin triệt để ủng hộ y lên làm hương chủ bản đường. Quan An Cơ muốn ganh tỵ với Lý Lực Thế thấy đối phương nhanh nhẩu nói ra cướp mất ưu thế trong vụ này. Hắn tự nhủ:

- Gã tiểu tử kia đã là đồ đệ của Tổng đà chủ thì địa vị không phải tầm thường. Huống chi Tổng đà chủ đã ngỏ lời muốn để gã lên chức vị hương chủ của bản đường, dĩ nhiên mình không nên

ngang ngạnh. Lý lão nhị trước định tranh chấp ngôi hương chủ với ta, hắn không chịu nhường nhịn ai. Nay hắn đành thuận gió theo chiều để lấy lòng Tổng đà chủ thì khi nào ta lại chịu kém hắn? Quan An Cơ tính toán như vậy rồi lên tiếng:

- Lý đại ca nói rất phải. Vi tiểu huynh đệ đã tài trí hơn đời, nay lại ở dưới sự dạy dỗ của tổng đà chúa thế nào y cũng trở nên một trang thiếu niên hào hiệp, thanh danh chấn động giang hồ. Quan An Cơ này cũng xin hết mình ủng hộ Vi Tiểu Bảo huynh đệ lên giữ chức hương chủ Thanh Mộc đường. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình lên, xua hai tay lia lịa, hốt hoảng la:

- Không được! Không được! Chức vụ hương chủ gì đó, tại hạ không đương nổi đâu. Trần Cận Nam quắc mắt lớn tiếng:

- Ngươi nói nhăng gì đó? Vi Tiểu Bảo sợ hãi cúi đầu xuống, không dám lên tiếng nữa. Trần Cận Nam lại nói:

- Các vị huynh đệ đã tuyên thệ trước hương hồn Vạn Vân Long đại ca là suy tôn nhân vật nào hạ sát Ngao Bái lên làm hương chủ. Trần Cận Nam đưa mắt nhìn mọi người nói tiếp:

- Như vậy thì chức hương chủ Thanh Mộc đường của gã đã có tiền định từ trước, sau Trần mỗ mới thu gã làm đồ đệ, chứ không phải Trần mỗ thu gã làm đồ đệ, rồi đưa gã lên chức vụ hương chủ. Gã tiểu tử này tư chất không được chính đính, không hiểu mai đây gã còn làm cho Trần mỗ phải điên đầu đến thế nào. Phương Đại Hồng vội lên tiếng:

- Các huynh đệ ai ai cũng hiểu rõ nỗi khổ tâm của Tổng đà chủ và hết lòng thông cảm. Vi tiểu huynh đệ vốn không có sự thân tình hay quen biết gì với Tổng đà chủ. Hôm nay mới là buổi gặp gỡ đầu tiên. Sở dĩ Tổng đà chủ phải phá lệ của bản hội... chẳng qua là vì Tổng đà chủ quá nhiệt tâm với đại cuộc. Phương mỗ ít bôn tẩu giang hồ lại ít học vấn, nhưng cũng xin có mấy lời thô thiển để giải tỏ tấc lòng. Vi tiểu huynh đệ tuy còn nhỏ tuổi nhưng được Lý đại ca cùng Quan phu tử hết sức khuông phò, quyết sẽ không để xảy chuyện gì đáng tiếc. Trần Cận Nam gật đầu nói:

- Chúng ta để Vi Tiểu Bảo lên giữ chức hương chủ Thanh Mộc đường là vì có lời thề nguyện trước hương hồn của Vạn Vân Long đại ca dĩ nhiên chẳng thể nào làm khác được. Nhưng nếu sau này gã có những hành vi phạm lỗi tỷ như rối loạn công việc trong Thanh Mộc đường, hoặc làm trở ngại công trình phản Thanh phục Minh của bản hội, thì chúng ta lập tức khai đường phế bỏ gã đi, quyết không luyến tiếc. Trần Cận Nam ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý đại ca cùng Quan huynh đệ! Trần mỗ uỷ thác việc này cho nhị vị. Xin nhị vị hết lòng trông nom giúp. Nếu lời nói hay hành động của gã có chỗ nào không đoan chính thì nhất nhất báo cáo cho Trần mỗ hay biết, chứ đừng che đậy.

Hồi 32 - Trần Cận Nam Dặn Dò Kế Hoạch

Lý Lực Thế Và Quan An Cơ khom lưng vâng lời. Trần Cận Nam lại quỳ xuống thắp hương dõng dạc khấn:

- Thuộc hạ là Trần Cận Nam xin lập thệ trước linh vị Vạn Vân Long đại ca. Đệ tử của thuộc hạ là Vi Tiểu Bảo nếu hành vi phạm luật hoặc không đủ tài đức để anh em phục tùng thì thuộc hạ lập tức truất phế ngôi hương chủ của gã ở Thanh Mộc đường, quyết chẳng thiên lệch. Anh em thuộc hạ tuân giữ lời thề phong gã làm hương chủ thì sau này có truất phế gã cũng là tuân giữ lời thề. Trần Cận Nam này nếu trái lời thề nguyền xin hương hồn Vạn đại ca chứng giám khiến thuộc hạ bị sét đánh, hoặc năm ngựa phân thây, hay chết về nanh vuốt bọn Thát Đát. Ông nói xong lạy mấy lạy rồi cắm hương vào lò. Quần hào đều đồng thanh xưng tụng:

- Tổng đà chủ xử sự như vậy thật là chí công, ai cũng kính phục. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Được lắm! Mình tưởng họ thật tình cho làm chức hương chủ, xú chủ gì đó, té ra họ đưa mình qua sông rồi chặt gãy cầu. Bữa nay họ phong làm hương chủ cho khỏi trái lời thề. Ngày mai họ tìm cách phế mình đi cũng là tuân giữ lời thề. Khi đó Lý đại ca cũng được mà Quan phu tử cũng hay lên làm hương chủ mới là hợp lý. Gã liền lớn tiếng:

- Thưa sư phụ! Đệ tử không làm hương chủ. Trần Cận Nam ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử không biết làm và cũng không muốn làm. Trần Cận Nam nói:

- Không biết thì học hỏi dần dần, ta sẽ dạy cho. Hai vị Lý, Quan cũng nhận lời giúp đỡ ngươi. Hương chủ là một ngôi cao trong Thiên Địa Hội, sao ngươi lại không muốn làm? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Bữa nay lên làm, mai bị truất phế, thật là mất mặt. Đệ tử không làm hương chủ thì việc gì cũng ù ù cạc cạc là xong. Một khi lên làm hương chủ mọi người đều gõ vào đầu chẳng tử tế gì. Người ta đã bới lông tìm vết, kiếm mẩu xương trong cái trứng thì chỉ nửa ngày là mèo lại hoàn mèo. Chi bằng không làm nữa là hơn. Trần Cận Nam nói:

- Trong trứng gà làm gì có xương, họ muốn tìm cũng chẳng thấy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Khi trứng gà biến thành con gà con là có xương rồi. Dù cho không có xương lúc người ta muốn tìm trước hết hãy đập cái vỏ trứng là tiểu tử đây rồi sẽ tính. Lòng đỏ lòng trắng quấy lộn tùng phèo. Mọi người nghe gã nói không nhịn được đều cười ồ cả lên. Trần Cận Nam hỏi:

- Thiên Địa Hội chúng ta làm việc đâu phải trò trẻ nít? Chỉ cần ngươi đừng có hành vi tệ bại, là ai cũng kính trọng ngươi thành một vị hương chủ chân chính, chẳng ai bắt tội ngươi đâu. Dù người ta không kính trọng cũng nể ngươi là đệ tử của ta. Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Được rồi! Tiểu tử xin nói trước, sau này nếu các vị không muốn để tiểu tử làm hương chủ là tiểu tử thôi ngay. Xin đừng buộc tội bừa bãi để đánh đập, để chửi mắng, hay để hạ sát. Trần

Cận Nam chau mày hỏi:

- Ngươi đừng có mặc cả nữa. Nếu ngươi không làm việc tệ hại thì còn ai đánh giết ngươi được? Quân Thát Đát mà đánh giết ngươi, quần hào sẽ trả thù cho ngươi. Ông dừng lại một chút rồi nói:

- Tiểu Bảo! Bậc đại trượng phu phải có gan dạ dám làm nên việc phi thường. Ngươi đã gia nhập Thiên Địa Hội phải hứng khởi xung phong làm việc nghĩa trừ hại cho dân, mà ngươi cũng chỉ nghĩ đến mình, thì đâu phải là hành vi cũng những bậc anh hùng hào kiệt? Vi Tiểu Bảo nghe bốn chữ "Anh hùng hào kiệt" lại nhớ tới thày đồ giảng sách nói đến những bậc đại anh hùng. Gã phấn khởi đáp:

- Đúng thế! Lời giáo huấn của sư phụ thật là đích đáng. Dù phải chém đầu, vỡ mặt thì 18 năm sau mới lên trang hảo hán. Đây là nói về những anh hùng hảo hán phải đưa ra pháp trường hành tội. Vi Tiểu Bảo chỉ nhớ lõm bõm, nói năng tuy không đắc thế, nhưng quần hào cũng vỗ tay ran sảnh đường. Trần Cận Nam mỉm cười nói:

- Làm hương chủ là một đại hỷ sự, chứ không phải điệu ra pháp trường chém đầu. Ngươi hãy coi chín vị hương chủ ai cũng hoan hỷ vui tươi, ngươi phải bắt chước các vị mới được. Quan An Cơ đến trước Vi Tiểu Bảo chắp tay nói:

- Thuộc hạ là Quan An Cơ xin tham kiến hương chủ của bản đường. Vi Tiểu Bảo quay lại hỏi Trần Cận Nam:

- Tiểu tử phải làm sao bây giờ? Trần Cận Nam đáp:

- Ngươi đáp lễ đi! Vi Tiểu Bảo chắp tay đáp lễ nói:

- Quan phu tử Quan phu tử mạnh giỏi a! Trần Cận Nam nlửn cười nói:

- Ba chữ "Quan phu tử" là trong anh em lúc bình thời mới kêu đến ngoại hiệu đó. Còn khi chính thức thi lễ thì phải kêu bằng Quan nhị ca. Vi Tiểu Bảo liền đổi lại:

- Kính chào Quan nhị ca. Lần này Lý Lực Thế bị Quan An Cơ tranh phần thi lễ trước, liền tiến lên làm lễ tham kiến. Chín vị hương chủ cũng thứ tự làm lễ ra mắt Vi Tiểu Bảo. Quần hào trở vào sảnh đường, Tổng đà chủ và mười vị đường chủ thương nghị việc lớn. Thanh Mộc đường đứng đầu Hậu ngũ đường. Kể cả Tiền ngũ đường thì Thanh Mộc đường ở hàng thứ 6 trong Thiên Địa Hội. Chỗ ngồi của Vi Tiểu Bảo là ở ghế đầu mé hữu. Hương chủ Xích Hoả đương râu bạc chùng xuống trước ngực phải ngồi ở mé dưới gã. Bọn Lý Lực Thế, Quan An Cơ lui ra ngoài hết. Trong sảnh đường chỉ còn lại Trần Cận Nam và mười hương chủ, cả thảy mười một nhân vật đầu não trong Thiên Địa Hội. Trần Cận Nam trỏ cái ghế giữa bỏ trống nói:

- Đây là toà vị của Chu Tam thái tử. Ông lại trỏ cái ghế ở bên nói:

- Đây là toà vị của Trịnh vương gia ở Đài Loan. Khi Thiên Địa Hội chúng ta tụ hội mà hai vị đó vắng thì ghế bỏ không. Ông giải thích mấy câu này cho Vi Tiểu Bảo hiểu rồi nói tiếp:

- Xin các vị huynh đệ hãy đem tình hình các tỉnh ra tường thuật lại trước hội nghị. Năm phòng trước gồm có năm đường. Phòng đầu là Liên Hoa đường cai quản tỉnh Phúc Kiến, phòng thứ hai là Hồng Thuận đường, cai quản tỉnh Quảng Đông. Phòng thứ ba là Gia Hậu đường, cai quản

tỉnh Quảng Tây. Phòng thứ tư là Tham Thái đường, cai quản tỉnh Hồ Nam Hồ Bắc. Phòng thứ năm là Hoành Hoá đường, cai quản tỉnh Triết Giang. Năm phòng sau thì phòng đầu là Thanh Mộc đường, cai quản tỉnh Giang Tô. Phòng thứ hai là Xích Hoả đường, cai quản tỉnh Quý Châu. Phòng thứ ba là Tây Kim đường, cai quản tỉnh Tứ Xuyên. Phòng thứ tư là Huyền Thuỷ đường cai quản tỉnh Vân Nam. Phòng thứ năm là Hoàng Thổ đường cai quản tỉnh Hà Nam, miền Trung Châu. Chú thích của tác giả: Trong Thiên Địa Hội quả có tiền ngũ phòng, hậu ngũ phòng, tức thập đường. Thái Đức Trung, Phương Đại Hồng, Mã Siêu Hưng cũng có tên trong lịch sử và địa khu quản hạt cũng đúng như sách sử chép. Từ đây sắp xuống để tiện việc tự sự trong tiểu thuyết, dù có sự canh cải, xin miễn thuyết minh. Nhắc lại Thái Đức Trung nghe Tổng đà chủ bảo trình bày về công việc các tỉnh y liền đem nội vụ của Thiên Địa Hội ở tỉnh Phúc Kiến ra trình bày. Tiếp theo là Phương Đại Hồng trình bày nội vụ tỉnh Quảng Đông. Vi Tiểu Bảo nghe một lúc nhưng chẳng hiểu gì và không cảm thấy mảy may hứng thú. Đến những người sau gã nghe tai nọ xọ ra tai kia. Trong lòng gã liền nghĩ về chuyện đánh bạc vui chơi. Mãi đến lúc hương chủ Huyền Thuỷ đường là hậu tứ phòng là Lâm Vinh Siêu thuyết trình về tỉnh Vân Nam bằng giọng nói rất hùng hồn, miệng không ngớt thoá mạ. Vi Tiểu Bảo mới chú ý lắng nghe. Gã nghe Lâm nói:

- Tên đại Hán gian Ngô Tam Quế chỗ nào cũng chống đối bọn ta. Từ năm ngoái đến năm nay chưa được 10 tháng mà anh em đã lên tới số 179 vị bị quân chó đẻ giết chết. Con mẹ nó! Lão gia cùng tên cẩu tặc quyết chẳng đội trời chung. Thuộc hạ đã mấy phen phái người đi hành thích, nhưng chung quanh tên Hán gian này rất nhiều cao nhân. Cả ba lần hành thích đều bị mất tay... Hắn trỏ vào cánh tay trái buộc treo lên cổ, nói tiếp:

- Mùa xuân đầu năm nay, con bà nó, lão gia lại bị chặt một cánh tay. Tên đại Hán gian này làm ác đã nhiều, tất có một ngày toàn gia hắn bị Thiên Địa Hội chúng ta băm nát ra như tương. Vừa nghe nói đến Ngô Tam Quế, mọi người khí tức xông lên tận cổ. Vi Tiểu Bảo khi còn ở Dương Châu đã nghe người ta nói đến Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh qua ải vào cướp giang sơn của người Hán. Ngô Tam Quế là tên tội đầu trong bọn Thát Đát đến thành Dương Châu gian dâm phụ nữ, cướp của đốt nhà. Ngô Tam Quế giúp nhà Mãn Thanh đánh thiên hạ được phong làm Bình Tây Vương, vĩnh viễn trấn thủ ở Vân Nam. Người Hán nào nghe nhắc đến ba chữ Ngô Tam Quế cũng nghiến răng căm hận. Bây giờ Vi Tiểu Bảo nghe vị Lâm hương chủ này ngoác miệng ra mà thoá mạ Ngô Tam Quế cũng không lấy chi là kỳ. Lâm Vmh Siêu mở đầu thoá mạ rồi tám vị hương chủ kia cũng lên tiếng chửi bới. Bọn họ nguyên là quân nhân, mấy năm gần đây trà trộn vào chốn giang hồ, giọng nói thô lỗ đã quen. Giờ ở trước mặt tổng đà chúa đã cố gắng giữ mồm giữ miệng. Bây giờ mà cất tiếng thoá mạ không còn ai giữ lịch sự nữa. Vi Tiểu Bảo cả mừng. Gã nghe những lời thô tục khác nào cá gặp nước, không nhịn được, cũng chõ miệng vào chửi bới. Về cách thoá mạ thì Vi Tiểu Bảo so với 9 vị hương chủ, gã còn có phần lắm điều hơn. Mỗi câu gã đi đường quanh tuôn ra nhiều từ ngữ rất khác lạ. Còn 9 vị hương chủ bất quá chỉ bi bô một hồi, nên không tinh tế bằng gã. Trần Cận Nam xua tay nói:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Trong thiên hạ kể có hàng ngàn hàng vạn người thoá mạ Ngô Tam Quế nhưng thằng cha đó vẫn làm Bình Tây Vương bình yên vô sự. Thoá mạ thế nào cũng không làm cho hắn chết được, mà hành thích cũng không phải là một biện pháp để thâu lượm kết quả hay. Hương chủ Hoành Hoá đường là Lý Thức Khai, người thấp lùn, gầy nhom tiếng nói nhỏ nhẹ, thoá mạ cũng không nhiều lời bây giờ lại lên tiếng:

- Theo ngu kiến của thuộc hạ thì dù chúng ta có kéo đại quân đến Vân Nam giết được Ngô Tam

Quế đi nữa cũng chẳng được lợi gì mấy cho đại cuộc. Ngô Tam Quế là một tên Hán gian, tội nghiệt rất thâm trọng mà chém một đao kết quả tính mạng hắn thì không khỏi làm phước cho hắn. Trần Cận Nam gật đầu nói:

- Lời nói của Lý hương chủ thật là hữu lý! Không hiểu Lý hương chủ có cao kiến gì chăng? Lý Thức Khai đáp:

- Đây là một công cuộc trọng đại, cần phải đông anh em thương nghị kế hoạch lâu dài. Thuộc hạ cũng không nghĩ ra được diệu kế gì, xin nghe lời minh thị của Tổng đà chủ. Trần Cận Nam nói:

- Lý hương chủ thốt ra lời: "Đây là một công cuộc cực kỳ trọng đại, cần phải thương nghị kế hoạch lâu dài" cũng đủ tỏ ra là cao kiến rồi. Người ta thường nói: "Nhất nhân kế đoản, nhị nhân kế trường" chúng ta những 10 người. Ồ không phải, 11 người. Hãy yên lặng mà suy nghĩ kỹ càng thì được thêm nhiều ý kiến. Chúng ta mà giết được Ngô Tam Quế thì chẳng những trả thù được cho các vị huynh đệ trong Thiên Địa Hội bị hắn giết chết, mà còn rửa hận cả cho hàng ức hàng vạn đồng bào người Hán bị hắn tàn hại. Việc này bản toà suy nghĩ đã lâu, Ngô Tam Quế đã thâm căn cố đế ở tỉnh Vân Nam, thế lực to lớn. Nếu chỉ lấy sức của Thiên Địa Hội mà chống đối hắn thì e rằng không đánh hắn được. Lâm Vĩnh Siêu nói: Muôn ngàn lưỡi đao liều mạng với hắn thì chỉ cần đâm trúng một nhát. Thái Đức Trung nói:

- Lâm hương chủ đã đâm rồi đó mà Ngô Tam Quế có ngã đâu, chính mình lại bị chặt tay. Lâm Vĩnh Siêu tức giận hỏi:

- Lão mạt sát ta phải không? Thái Đức Trung biết mình lỡ lời liền cười đáp:

- Tiểu đệ nói đùa vậy thôi. Lâm hương chủ đừng nổi nóng. Trần Cận Nam thấy Lâm Vĩnh Siêu có ý bất bình, liền an ủi:

- Lâm hiền đệ! Bao nhiêu anh hùng hảo hán trong thiên hạ ai cũng cầu mong được ra tay giết Ngô Tam Quế. Một mình Lâm hiền đệ toan gánh lấy trọng trách mà hàng vạn anh em trong Thiên Địa Hội đồng tâm hiệp lực chưa chắc đã làm nổi. Lâm Vĩnh Siêu nói:

- Tổng đà chúa nói phải lắm! Hắn có vẻ đã nguôi giận. Trần Cận Nam lại nói:

- Bản toà xem ra muốn làm nên đại sự này, chúng ta cần liên lạc với các môn phái, các bang hội trên chốn giang hồ đồng mưu cử sự. Ngô Tam Quế ở tỉnh Vân Nam trong tay nắm mười mấy vạn tinh binh, dưới có biết bao mãnh tướng chứ không phải tầm thường. Muốn giết một mình hắn chưa hẳn đã là vấn đề cực kỳ nan giải, nhưng muốn tru lục toàn gia hắn, tận sát bọn thủ hạ giúp hắn làm điều tàn ác, thanh trừ bọn đại Hán gian tiểu ác tặc thì lực lượng một mình Thiên Địa Hội chúng ta không thể làm nổi. Lâm Vĩnh Siêu vỗ đùi la lên:

- Phải lắm! Phải lắm. Anh em Thiên Địa Hội chúng ta bị Ngô Tam Quế tàn sát rất nhiều, mà nay chỉ giết được một mình hắn thì sao đủ thường mạng? Quần hào nghe nói đến tru diệt toàn gia Ngô Tam Quế, cùng tận sát bọn thủ hạ tàn ác đều lấy làm khoan khoái, phấn khởi tinh thần, nhưng chỉ một lát mọi người lại ngơ ngác nhìn nhau và nghĩ thầm trong bụng: Công cuộc này thật khó khăn vô cùng! Thái Đức Trung nói:

- Thiếu Lâm và Võ Đương là hai phái người nhiều thế lớn, võ công lại cao thâm. Vậy nhất định chúng ta phải liên lạc với họ. Hương chủ Hoàng Thổ đường là Diêu Tất Đạt ngần ngừ nói:

- Phương trượng chùa Thiếu Lâm là Minh Tính đại sư là một nhân vật danh vọng cực cao trong võ lâm, nhưng đại sư lại là người trì trọng lão thành, không muốn đắc tội với quan nha. Mấy năm nay đại sư còn đưa ra một điều luật nghiêm cấm tục gia đệ tử không được hạ sơn một cách khinh xuất vì sợ gây nên tai vạ. Việc liên lạc với phái Thiếu Lâm e rằng trung gian còn có nhiều điều khó khăn. Hương chủ Tham Thái đường cai quản địa hạt Hồ Quảng là Hồ Đức Đệ gật đầu nói:

- Phái Võ Đương cũng không khác mấy. Quán chủ chùa Châu Võ là Vân Nhạn đạo nhân và sư huynh là Vân Hạc đạo nhân cùng nhau có mối bất hoà đã lâu. Hai người chỉ để tâm vào việc tranh đấu với nhau tìm cách chia sẻ bọn đệ tử của đối phương. Việc cấu kết này e rằng... Y không nói thêm nữa nhưng mọi người đều hiểu rằng hai đạo nhân Vân Nhạn và Vân Hạc đều không muốn hành động với Thiên Địa Hội. Lâm Vĩnh Siêu nói:

- Nếu không được hai phái Thiếu Lâm, Võ Đương tham dự vào công cuộc này thì chúng ta tự làm lấy. Trần Cận Nam nói:

- Vụ này không nên nóng nảy. Trong võ lâm nào phải chỉ có hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương? Quần hào đều xôn xao nghị luận. Có người bảo hoặc giả phái Nga Mi chịu tham dự, người lại nói Cái Bang trước nay dốc lòng trung nghĩa. Trần Cận Nam nghe quán hào bàn bạc hồi lâu rồi nói:

- Nếu 10 phần không ăn chắc 9 thì chúng ta chớ có đưa đề nghị ra với họ. Phương Đại Hồng nói:

- Dĩ nhiên là thế. Mời mà người ta không chịu thì chẳng những bẽ mặt mà còn làm mất thể diện cho Thiên Địa Hội nữa. Trần Cận Nam nói:

- Mất thể diện còn là việc nhỏ, nhưng tiếng tăm tiết lộ ra ngoài để Ngô Tam Quế hay tin mà đề phòng là mình đành thúc thủ. Đó mới là vấn đề trọng đại Lý Thức Khai nói:

- Vì đây là vấn đề quan trọng vậy ai muốn liên lạc với bang phái nào cần phải được Tổng đà chủ đồng ý trước, không ai được tuỳ tiện hành động. Mọi người đồng thanh:

- Như thế là phải! Quần hào lại thương nghị lúc nữa rồi Trán Cận Nam tuyên bố:

- Hiện giờ chưa quyết định được phương sách gì. Vậy ba tháng sau các vị huynh đệ lại đến thành Trường Sa tỉnh Hà Nam để hội họp. Tiểu Bảo! Ngươi hãy trở về Thanh cung. Công việc của Thanh Mộc đường tạm thời để hai vị Lý Lực Thế và Quan An Cơ xử lý. Hội nghị Trường Sa ngươi cũng không cần phải đến. Vi Tiểu Bảo đáp lại bằng một tiếng "dạ", nhưng trong bụng gã nghĩ thầm:

- Thế này há chẳng phải là qua sông chặt gãy cầu? Trần Cận Nam dắt tay Vi Tiểu Bảo về sương phòng nói:

- Trên Thiên Kiều ở kinh thành có một lão bán thuốc cao họ Từ. Người khác bán thuốc cao toàn là màu đen, còn thuốc cao của lão Từ thì lại nửa đỏ nửa xanh. Ngươi có việc gì liên lạc với ta thì cứ đến Thiên Kiều kiếm lão họ Từ. Ngươi hỏi lão ta: "Lão có thuốc khử Thanh ác độc, cùng thuốc cao khử Thanh phục Minh không?" Lão đáp: "Có đủ nhưng đắt lắm. Phải ba lạng hoàng kim, ba lạng bạch vân mới mua được." Khi đó ngươi hỏi lão: " Năm lạng hoàng kim, năm

lạng bạch ngân lão có bán không?". Như vậy lão sẽ biết ngươi là ai. Vi Tiểu Bảo nghe Trần Cận Nam nói vậy rất lấy làm thú vị, cười hỏi:

- Người ta đòi có ba lạng mà sao sư phụ lại bảo trả giá những năm lạng, há chẳng lạ lắm ư? Trần Cận Nam mỉm cười đáp:

- Đó là khẩu hiệu để khỏi nhận lầm trong trường hợp có người đến mua thuốc cao thật sự. Ông nói tiếp:

- Từ lão nghe ngươi trả giá năm lạng hoàng kim, năm lạng bạch ngân sẽ hỏi lại: "Tại sao lại trả đắt như vậy?" Thì ngươi đáp: "Không đắt đâu! Không đắt đâu! " Chỉ cốt sao cho mắt sáng lại được thì tại hạ quyết làm thân trâu ngựa, đền nghì trúc mai, cũng không phải là quá". Lão Từ sẽ đọc câu: "Địa chấn cao cương, nhất phái khê sơn thiên cổ tú". Ngươi đáp lại: "Môn triều đại ải tam hợp hà thuỷ vạn niên lưu".

(Hai câu này nghĩa là: đất chấn non cao, khe suối một dòng truyền vạn kiếp; cửa trông biển cả, lòng sông ba ngả chảy muôn năm). Trần Cận Nam lại dặn tiếp: Lão Từ hỏi: "Hoa hồng bên đình ở đường nào?" Ngươi đáp: "Thanh Mộc đường". Lão Từ hỏi: "Trên đường thắp mấy nén hương?" Ngươi đáp: "Năm nén". Thắp năm nén hương tức là chức hương chủ. Lão cũng là hội viên bản hội, nhưng chức vị còn kém ngươi nhiều. Ngươi có việc gì cứ giao lão làm. Vi Tiểu Bảo nhất nhất ghi lòng. Trần Cận Nam cùng gã diễn lại một lượt, không sai chữ nào. Trần Cận Nam lại nói:

- Từ lão tuy chức vị không cao, nhưng võ công rất giỏi. Ngươi không nên vô lễ với lão. Vi Tiểu Bảo vâng lời. Trần Cận Nam lại truyền thụ cho Vi Tiểu Bảo một ít khẩu quyết về võ công rồi bảo gã:

- Tiểu Bảo! Ta và ngươi đều có việc lớn trong mình, không thể tụ hội với nhau lâu được. Bữa nay ngươi trở về Thanh cung nói là bị bọn cường nhân bắt đem đi rồi ban đêm ngươi dùng kế giết tên quân canh trốn về cung. Nếu có người bảo ngươi dẫn quân đến tróc nã thì ngươi dẫn quân tới đây. Chúng ta đem thủ cấp Ngao Bái chôn ở sau vườn rau. Ngươi dẫn chúng ra đào lên là chúng không nghi ngờ gì nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Khi đó các vị ở đây bỏ hết đi rồi phải không? Trần Cận Nam đáp:

- Ngươi đi rồi, anh em sẽ giải tán ngay, ngươi bất tất phải quan tâm. Ông xoa đầu Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu Bảo! Ta mong ngươi là một đứa nhỏ ngoan ngoãn. Khi nào rảnh việc ta đến kinh thành truyền thụ võ công cho ngươi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Xin đa tạ sư phụ. Trần Cận Nam nói:

- Được rồi! Thôi ngươi đi đi! Bọn Thát Đát rất xảo quyệt. Tuy ngươi là người thông minh nhưng phải cẩn thận lắm mới được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư phụ ơi! Đệ tử ở trong cung buồn lắm, đến bao giờ mới được theo sư phụ bôn tẩu giang hồ? Trần Cận Nam chăm chú nhìn vào mặt gã, đáp:

- Ngươi chịu khó nhẫn nại vài năm, lập nên công lớn cho bản hội. Nán chờ mấy năm... thanh

âm ngươi biến đổi, râu cũng mọc ra, không thể làm thái giám được nữa. Khi đó hãy rời khỏi Thanh cung... Ban đầu Vi Tiểu Bảo lấy làm buồn rầu, sau gã xoay chuyển ý nghĩ, tự nhủ:

- Ta ở trong cung muốn làm việc hay việc dở thì làm, quần hào chẳng ai hay biết. Họ muốn truất phế ngôi hương chủ của ta không phải chuyện dễ. Sau này ta lớn tuổi, luyện võ công đến chỗ thành tựu, khi đó thường họ không phế bỏ mình nữa. Gã nghĩ tới đây cảm thấy khoan khoái trong lòng. Vi Tiểu Bảo tìm đến chỗ Mao Thập Bát để ngỏ lời từ biệt. Mao Thập Bát chưa biết việc gã gia nhập Thiên Địa Hội và làm hương chủ Thanh Mộc đường nên hắn hỏi lui hỏi tới ra chiều rất thân thiết. Vi Tiểu Bảo cũng không nói rõ. Lúc này thanh gươm truỷ thủ cùng đồ vật của Vi Tiểu Bảo bị đoạt mất đã đem lại trả cho gã. Trần Cận Nam sai người lấy ngựa cho Vi Tiểu Bảo, chính ông thân hành đưa chân ra ngoài cửa. Bọn Lý Lực Thế, Quan An Cơ cùng anh em trong Thanh Mộc đường tiễn chân Vi Tiểu Bảo ra ngoài ba dặm. Vi Tiểụ Bảo hỏi rõ đường về Bắc Kinh, gã giục ngựa rong ruổi cho đến lúc trời xế chiều, về tới Thanh cung, lập tức vào ra mắt Hoàng đế. Vua Khang Hy đã hay tin Ngao Bái bị Vi Tiểu Bảo đâm chết trong nhà tù. Nhà vua cho là gã bị đồng đảng của Ngao Bái cướp đem đi tất phải dữ nhiều lành ít Từ lúc xảy chuyện Vi Tiểu Bảo bị cướp đem đi, Thanh đình đã phái quan binh đi xục xạo tìm tróc nã dư đảng của Ngao Bái tra hỏi. Số người bị bắt rất nhiều mà không điều tra ra được manh mối chi hết. Vua Khang Hy nghe tin Vi Tiểu Bảo trở về một cách đột ngột thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm, vội truyền chỉ cho vào bệ kiến. Vi Tiểu Bảo vừa tiến vào phòng, nhà vua đã hỏi ngay:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi... ngươi làm sao mà trốn về được? Vi Tiểu Bảo trong khi đi đường đã nghĩ ra một thiên hoang đường để giải thích. Bây giờ gã liền đem chuyện mình bị cường nhân bắt trong trường hợp nào và bỏ vào thùng táo ra sao, gã thuật lại đúng, vì chỗ này không cần bịa đặt Sau gã nói đến bọn gian đảng thiết linh vị tế điện, dùng thủ cấp nhân vật thứ nhất làm đồ tế và tạm thời chưa giết gã. Chúng trói gã lại đem giam vào trong phòng tối. Gã liền nhân lúc canh khuya cọ cho đứt dây trói rồi giết tên quân canh trốn ra. Gã còn bịa chuyện phải ẩn núp trong bụi cỏ rậm để trốn lệnh truy binh. Gã cướp được ngựa trong trường hợp nào rồi theo đường quanh trở về ra sao. Gã đã tạo ra một thiên cố sự rất linh động.

Hồi 33 - Trong Quán Trà Đồng Hội Đưa Tin

Vua Khang Hy nghe Vi Tiểu Bảo thuật chuyện rất lấy làm thích thú, ngài vỗ vai gã ban khen: Tiểu Quế Tử! Ngươi thiệt là tài tình. Nhà vua lại nói:

- Phen này ngươi vất vả quá! Vi Tiểu Bảo tâu:

- Muôn tâu thánh thượng! Bọn dư đảng của Ngao Bái thế lực lớn mạnh không phải tầm thường. Lúc nô tài trốn đi đã ghi nhớ đường lối. Bây giờ có nên dẫn binh mã rượt theo không? Vua Khang Hy cả mừng phán:

- Tuyệt diệu! Ngươi đi kêu Sách Ngạch Đồ dẫn năm ngàn binh mã cùng ngươi rượt theo tróc nã. Vi Tiểu Bảo lui ra, sai người đến thông tri cho Sách Ngạch Đồ. Sách Ngạch Đồ nghe tin Vi Tiểu Bảo bị bọn thủ hạ Ngao Bái bắt đi trong lòng đang buồn bã vì ở trong cung lão thiếu mất một tay viện trợ rất đắc lực. Tuy lão nuốt trôi được bốn mươi lăm vạn lạng bạc, nhưng chỗ mất Vi Tiểu Bảo là việc trọng đại, được số bạc kia không đủ bồi đắp. Đột nhiên lão nghe Tiểu Quế Tử trốn về, tinh thần lão vô cùng phấn khởi, vội dẫn binh mã cùng Vi Tiểu Bảo đi tróc nã dư đảng của Ngao Bái. Đi được nửa đường thì Khang Thân Vương đã sai người đưa con Ngọc hoa thông đến cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cưỡi tuấn mã càng tỏ vẻ hiên ngang. Khi đoàn người ngựa đến chỗ Thiên Địa Hội tụ họp thì dĩ nhiên không còn một bóng người nào. Sách Ngạch Đồ hạ lệnh xục tìm khắp nơi. Lát sau có người dâng thủ cấp của Ngao Bái đem ra. Chúng lại thấy cả tấm linh bài trên đề hàng chữ:

"Đại Thanh Thiếu Bảo Ngao Bái Đại Nhân Linh Chi Vị". Ngoài ra còn mấy bức đối trướng viếng Ngao Bái. Dĩ nhiên những thứ này do bọn Trần Cận Nam cố ý tạo ra. Sách Ngạch Đồ trở về Bắc Kinh đem theo thủ cấp, linh bài cùng những đối viếng Ngao Bái tâu trình Hoàng thượng, tự cho là mình lập được công lớn. Vua Khang Hy sai lão tiếp tục để tâm dò xét dư đảng của Ngao Bái. Đồng thời nhà vua ban lời khen thưởng. Vi Tiểu Bảo chỉ cười thầm trong bụng. Gã về phòng mình kiểm lại những tấm ngân phiếu cộng được bốn mươi sáu vạn sáu ngàn năm trăm lạng bạc, trong lòng khoan khoái vô cùng. Nguyên Sách Ngạch Đồ muốn lấy lòng Vi Tiểu Bảo nên đáng lẽ phần gã có bốn mươi lăm vạn lạng, lão thêm vào hơn một vạn lạng nữa. Vi Tiểu Bảo coi đi coi lại mấy chục tấm ngân phiếu rồi cất đi. Gã lấy cuốn luyện võ công căn bản của Trần Cận Nam giao cho, chiếu theo bí quyết ngồi xếp bằng rèn luyện. Nhưng gã mới luyện được nửa giờ thì thấy tinh thần mỏi mệt liền lăn xuống giường ngủ thiếp đi. Hôm sau thức dậy, gã vào Ngự thư phòng chầu hầu Hoàng đế xong về nhà ngồi luyện công. Chẳng được bao lâu gã lại ngủ đi. Nguyên công phu nhập môn của Trần Cận Nam rất khó luyện. Nếu không có nghị lực thì khó mà đả thông được đệ nhất quan. Vi Tiểu Bảo là người thông minh lỗi lạc nhưng thiếu phần nghị lực. Gã mới luyện đệ nhất thức đã thấy khó khăn vô cùng, đâm ra buồn ngủ. Lúc tỉnh dậy thì đã nửa đêm, gã nghĩ thầm:

- Sư phụ bảo mình luyện võ nhưng công phu của lão gia thì chẳng có thú vị chi hết. Gã dậy mở cuốn sách thấy một bên khuyên tròn, một bên đầy những chữ nhỏ chi chít. Trong mười chữ có đến chín chữ rưỡi không hiểu. Gã buông tiếng thở dài rồi gấp sách lại. Nguyên Trần Cận Nam liệu việc rất kín đáo, nhưng trong việc này ông đã phạm vào câu: "Bậc trí giả lo nghĩ ngàn điều, tất có một điều sai trật!. Ông quên chưa hỏi Vi Tiểu Bảo có biết chữ hay không. Ông thấy đứa

nhỏ hơn mười tuổi lại rất thông minh, dĩ nhiên tưởng gã biết chữ rồi. Những bí quyết trong cuốn sách này toàn là những câu thiển cận dễ hiểu, xem đến là có thể hiểu ngay. Trong lúc thảng thốt lại mắc bận vô số công việc, ông chưa kịp giải thích kỹ lưỡng cho gã nghe. Không ngờ Vi Tiểu Bảo lại mù chữ. Trong sách viết rõ cả những chỗ lúc luyện công mà buồn ngủ phải làm thế nào để phấn khởi tinh thần, nhưng Vi Tiểu Bảo ngay cửa quan thứ nhất đã không qua được rồi. Vi Tiểu Bảo nằm trên giường bụng bảo dạ:

- Lần sau mình gặp sư phụ, lão gia điều tra thấy mình luyện công chậm tiến, chắc phải buồn bực. Gã ngồi dậy mở sách ra coi theo phép ngồi tu luyện, nhưng chẳng bao lâu, mí mắt lại nặng trĩu buồn ngủ. Gã lẩm bẩm:

- Sư phụ ta là người rất tốt, nhưng công phu của lão gia lại không hứng thú bằng lão con rùa. Gã nghĩ tới công phu của Hải lão công, bất giác tinh thần phấn chấn gã liền lấy cuốn kinh gì đó của Hải lão công đem ra cứ theo đồ hình mà ngồi luyện. Gã ngồi một lúc đã thấy luồng nhiệt khí từ huyệt đan điền từ từ bốc lên thì nghĩ bụng:

- Sư phụ đã nói sau khi luyện công ở bụng dưới có luồng nhiệt khí mà sao mình theo đồ hình của lão gia ngồi luyện mãi mà vẫn chẳng thấy nhiệt khí đâu. Mlnh theo lối luyện công của lão con rùa thì nhiệt khí lại bốc lên ngay mới thật là kỳ! Gã nhìn vào cuốn di thư của Hải lão công cho luồng nhiệt khí chạy theo những đường dây vẽ trên hình người rồi cảm thấy trong mình rất khoan khoái dễ chịu. Khi nào luồng nhiệt khí đến chỗ bế tắc không đả thông được gã liền theo bí quyết dẫn dụ của Trần Cận Nam là đả thông được luồng chân khí chu lưu ngay. Vi Tiểu Bảo mới luyện được chín ngày đã thuộc đồ hình thứ nhất mà Hải lão công để lại, nhưng phương pháp sử dụng gã lại theo những điều mà Trần Cận Nam đã truyền thụ cho. Cứ mỗi lần gã chiếu theo những đường dây đỏ vẽ trong đồ hình thúc đẩy chân khí chạy hết một vòng là người gã lại ướt đẫm mồ hôi, xú uế. Mồ hôi làm ướt đầm cả chăn đệm. Sau đó gã cảm thấy khoan khoái vô cùng. Thân hình nhẹ lâng lâng như muốn bay bổng lên không. Gã cho là môn võ công thượng thặng tu luyện phải như vậy. Thực ra vô hình chung gã đưa hai môn võ công hoà hợp vào làm một. Nguyên hai môn võ này đều là những môn cực kỳ tinh vi ảo diệu, những người sơ học tất có minh sư chỉ dạy và phải mất mấy năm cũng chưa thành công và không ai dạy lẫn lộn như vậy. Nhưng vị giả sư phụ của Vi Tiểu Bảo đã chết rồi mà vị chân sư phụ lại không ở bên cạnh gã, nên gã nghĩ sao cứ thế mà luyện. Trần Cận Nam có ngờ đâu Vi Tiểu Bảo không biết văn tự trong sách đã thuyết mình, thành ra đầu Ngô mình Sở rối loạn xà ngầu mà lại biến thành một môn võ học kỳ dị xưa nay chưa từng có. Nên biết môn võ mà Hải lão công để lại thuộc về đường âm mưu quái dị. Nó học rất dễ dàng mà lại hợp với thiên tính của Vi Tiểu Bảo. Còn yếu tố thứ ba nữa là người đã học võ công của Hải lão công chẳng được nhiều cũng được ít. Tuy những điều sở học của gã có phần sai trật nhiều hơn phần đúng cách song vẫn là một đường lối, nên hợp vào với những điều truyền dạy của Trần Cận Nam ăn khớp được ngay. Tỷ như một người học sách, không biết được chữ nào thì thôi, nhưng đã biết được chút ít mà bảo quên sạch, quên cả đến chữ nhất chữ nhị cũng không nhận ra là một chuyện chẳng thể nào có được. Hoặc giả có người bị thương ở bộ óc bao nhiêu việc cũ đều quên sạch thì còn có lý, chứ người học chữ đã biết đọc biết viết thì không thể quên hết được. Vi Tiểu Bảo luyện được môn võ công cổ quái và nó đã gắn liền vào trong người gã như huyết nhục trong thân thể thì chẳng tài nào gột rửa cho sạch được. Vi Tiểu Bảo luyện xong đồ hình thứ nhất, gã luyện sang đồ hình thứ hai càng thêm thích thú. Từ đồ hình thứ ba thứ tư trở đi gã liên tục rèn luyện như ngựa không dừng vó. Hay ở chỗ ban ngày Vi Tiểu Bảo chỉ đến Ngự thư phòng cháu hầu vua Khang Hy mấy giờ, thì giờ nhàn rỗi của gã rất nhiều. Công việc thượng thiện giám đã có bọn thái giám thủ hạ lo liệu

hết. Hàng tháng cứ đến ngày mồng 2 và ngày 16 là tên thái giám quản sự lại đưa hai ngàn lạng bạc đến nhà cho Vi Tiểu Bảo. Đó là món tiền lời trong công việc mua bán quản sự cứ đúng kỳ nộp cho Vi Tiểu Bảo. Sách Ngạch Đồ đã làm thay Vi Tiểu Bảo việc chia mấy vạn lạng bạc cho bọn phi tần, bọn thái giám, thị vệ có quyền thế ở trong cung rồi. Vi Tiểu Bảo đã bôi mép bọn chúng lại được vua Khang Hy cực kỳ sủng ái, nên mấy tháng nay gã ở trong cung ai cũng yêu mến, khen ngợi hết lời. Bất cứ người nào gặp gã cũng niềm nở đón tiếp. Thu qua đông tới, khí trời mỗi ngày một thêm giá lạnh. Một hôm Vi Tiểu Bảo ở Ngự thư phòng ra sực nhớ tới lời dặn của Trần Cận Nam. Gã tự nhủ:

- Sư phụ đã dặn ta khi có việc thì đến Thiên Kiều kiếm lão họ Từ bán thuốc cao để liên lạc. Tuy hiện giờ chưa có việc gì, nhưng ta thử đến đó coi xem thế nào. Không chừng sư phụ đến Bắc Kinh rồi mà mình không biết là lỡ mất dịp để học võ công. Vi Tiểu Bảo liền ra cửa cung chuyển qua mấy đường phố lớn thì thấy trong quán trà có thầy đồ đang giảng sách. Gã liền tiến vào quán kêu pha cho một bình trà rồi ngồi xuống uống nước. Thầy đồ đang giảng Anh Liệt truyện về vụ Chu Nguyên Chương cùng Trần Hữu Lượng đại chiến trên hồ Bà Dương. Chu Điện đã bồng Chu Nguyên Chương đổi thuyền thế nào. Trên chiếc thuyền của Trần Hữu Lượng pháo nổ ra sao; chiếc thuyền trước của Chu Nguyên Chương bị bể tan tành thế nào... Bao nhiêu tình tiết này Vi Tiểu Bảo đã biết hết. Kể ra thầy đồ này giảng không hay lắm, nhưng Vi Tiểu Bảo cũng ngồi nghe đến quá nửa giờ thì trời vừa tối. Thế là bữa nay gã không đến Thiên Kiều nữa. Đến ngày thứ hai, thứ ba thuỷ chung vẫn không đi được. Mỗi tối lúc đi ngủ Vi Tiểu Bảo lại tự hẹn với mình hôm sau đến kiếm Từ lão đầu, nhưng thuỷ chung gã vẫn không đến Thiên Kiều, ngày thì đi gieo thò lò, ngày lại đến nghe giảng sách. Nếu không thì gã ra chợ vung phí tiền bạc. Thực ra trong thâm tâm Vi Tiểu Bảo lúc nào cũng sợ hãi Trần Cận Nam. Gã đã không muốn luyện môn võ công của ông truyền cho, rồi không muốn gặp mặt ông nữa. Gã liệu trước khi gặp sư phụ tất bị người thống trách một trận nên thân, không chừng còn truất phế ngôi Hương chủ Thanh Mộc đường nữa là khác. Ít bữa nay Vi Tiểu Bảo ở Hoàng cung ăn chơi sung sướng. Thực ra làm thái giám còn đắc ý hơn chức hương chủ xú chủ gì đó. Có điều gã tự biết ý niệm này chẳng tốt đẹp gì, rồi gã không dám nghĩ nhiều nữa. Gã tự nhủ:

- Mình đã không có việc gì thì đến kiếm Từ lão làm chi để tiết lộ cơ mật. Cái mạng nhỏ xíu của mình có chết cũng không đáng kể, nhưng làm liên luỵ đến Thiên Địa Hội là một việc trọng đại. Ngày tháng thoi đưa, Vi Tiểu Bảo tiếp tục cuộc sống ở trong Hoàng cung như vậy hơn một tháng nữa. Bảy mươi hai bức hoạ đồ của Hải lão công để lại, gã đã luyện xong được hai mươi mốt bức. Gã cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, chân bước mau chóng thì trong lòng vui sướng vô cùng! Một hôm gã lại đến quán trà để nghe thầy đồ giảng về Anh Liệt truyện. Chủ quán thấy gã là một vị thái giám trong cung lại thưởng nhiều tiền, nên ngày nào y cũng dành một chỗ ngồi tốt nhất cho gã và pha một bình hương trà thượng hảo hạng đưa đến. Miệng y niềm nở một điều Quế công công, hai điều Quế công công. Vi Tiểu Bảo ít lâu này được người ta nịnh bợ quen rồi, chủ quán nịnh hót gã cũng là sự thường, nhưng nghe vẫn lọt tai. Thầy đồ nói chuyện đại tướng quân Từ Đạt đeo ấn xuất chinh đuổi quân Thát Đát ra khỏi Mông Cổ. Nhưng đây là đất kinh sư, những người cao cả vào trà quán nghe chuyện không phải là ít, nên thầy đồ không dám công nhiên nói đến tiếng quân Thát Đát. Có điều lão nói rất hùng hồn, miệng phun bọt rãi. Vi Tiểu Bảo đang chú ý lắng tai nghe, bỗng có một người đến nói:

- Xin lỗi công công. Rồi ngồi xuống bên bàn. Vi Tiểu Bảo chau mày ra chiều khó chịu. Người kia khẽ nói:

- Tiểu nhân có lá thuốc cao thượng hảo muốn đem bán cho công công. Mời công công coi đi! Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thì thấy lá cao đặt trên bàn nửa xanh nửa đỏ. Gã động tâm chợt cất tiếng: Cao này là cao gì? Người kia đáp:

- Đây là thuốc "trừ Thanh" ác độc, khiến cho mắt đui lại tỏ (lại tỏ là do chữ "phục Minh") Y hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Nó còn có tên là "thuốc cao khử Thanh phục Minh". Vi Tiểu Bảo ngó lại người này thấy y mới ngoài ba chục tuổi cặp mắt sắc sảo nhanh nhẹn chứ không phải lão Từ như lời sư phụ dặn thì trong lòng nghi hoặc hỏi lại:

- Lá cao này bao nhiêu tiền? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Ta trả năm lạng hoàng kim năm lạng bạch ngân có bán không? Người kia đáp:

- Như vậy hoá chẳng đắt quá ru? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không đắt đâu! Không đắt đâu! Chỉ cần sao trừ Thanh khử độc, mắt lại sáng tỏ có làm thân trâu ngựa đền nghì trúc mai cũng không phải là quá. Người kia đẩy lá cao về trước Vi Tiểu Bảo, nói thầm:

- Mời công công ra ngoài nói chuyện. Dứt lời y ra khỏi quán trà. Vi Tiểu Bảo bỏ hai trăm đồng tiền xuống bàn rồi lững thững bước ra. Người kia chờ gã ở ngoài quán rồi đi về hướng Đông rẽ vào trong hẻm nhỏ dừng bước lại đọc:

- Địa chấn cao cương, nhất phái khê thuỷ thiên cổ tú. Vi Tiểu Bảo đọc:

- Môn triều đại hải, tam hà hợp thuỷ vạn niên lưu. Rồi gã không chờ người kia nói; gã hỏi trước:

- Hoa hồng bên đình ở đường nào? Người kia đáp: Tiểu đệ ở Hoành Hoá đường. Vi Tiểu Bảo hỏi: Trên đường thắp mấy nén hương? Người kia đáp:

- Ba nén. Vi Tiểu Bảo gật đầu nghĩ bụng: Chức vị người này còn thấp hơn ta hai bậc. Người kia chắp tay khom lưng thi lễ khẽ hỏi:

- Phải chăng ca ca là Vi hương chủ thắp năm nén hương ở Thanh Mộc đường? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chính thị! Gã nghĩ bụng:

- Tuổi gã lớn hơn ta nhiều mà kêu ta bằng ca ca nghe cũng dễ chịu. Nhưng sao gã không kêu bằng gia gia hay a thúc? Người kia tự giới thiệu:

- Tiểu đệ họ Cao, tên gọi Ngạn Siêu, ở dưới trướng Lý hương chủ từ lâu nay mới gặp mặt thật là đại hạnh! Vi Tiểu Bảo mừng thầm trong bụng cười nói:

- Cao đại ca dạy quá lời. Chúng ta là người cùng một hội, hà tất phải khách sáo? Ngạn Siêu nói:

- Ở quý đường có vị họ Từ bán thuốc ở Thiên Kiều bữa nay bị đánh thành trọng thương nên đến báo tin cho Vi hương chủ. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi: Hồi này tiểu đệ ở trong cung có nhiều việc chưa đến gặp y được. Y bị thương trong trường hợp nào? Ai đã đánh y? Cao Ngạn Siêu đáp:

- Nơi đây không tiện nói rõ, mời Vi hương chủ đi theo tiểu đệ. Vi Tiểu Bảo gật đầu. Cao Ngạn Siêu rảo bước đi ngay, Vi Tiểu Bảo theo sau. Đi qua bảy tám đường phố đến một ngõ nhỏ. Cao Ngạn Siêu tiến vào một tiệm. Vi Tiểu Bảo thấy treo biển đề ba chữ nhưng gã không biết chữ nào, liền cho là tên tiệm thuốc cũng bước vào theo. Người chưởng quỹ ngồi ở sau quầy, mập thù lù. Cao Ngạn Siêu tiến lại gần ghé tai nói khẽ mấy câu. Chưởng quỹ vâng dạ luôn miệng. Hắn đứng dậy nhìn Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Khách quan đến mua thuốc thượng hảo, xin mời vào. Hắn dẫn hai người vào, đóng cửa lại rồi lật tấm ván mở đường hầm có bậc đá đi xuống. Vi Tiểu Bảo đi xuống thấy đường hầm tối mò, trong lòng rất đỗi kinh nghi tự hỏi:

- Hai người này không biết có đúng là anh em trong Thiên Địa Hội hay không? Nếu phía trước là phòng làm thịt Vi Tiểu Bảo há chẳng hỏng bét? Nhưng Cao Ngạn Siêu đi theo sau gã, chẳng còn đưởng lối nào lùi lại được nữa, gã đành theo tên chưởng quỹ đi vào đưởng hầm. May ở đường hầm rất ngắn. Mới đi hơn 10 bước, tên chưởng quỹ đẩy cánh cửa mở ra. Bên trong có ánh sáng đèn lọt ra ngoài. Vi Tiểu Bảo bước qua cửa thấy đây là một gian nhà nhỏ chừng 10 thước vuông. Trong nhà có năm người ngồi. Một người nằm trên cái giường thấp. Bây giờ lại thêm ba người nữa. Nhà chật như nêm cối cơ hồ không quay trở được. Cao Ngạn Siêu hô:

- Chúng vị huynh đệ! Vi hương chủ ở Thanh Mộc đường đã giá lâm. Năm người trong nhà đồng thanh hoan hô, đứng lên khom lưng thi lễ. Nhà hầm chật quá mọi người xúm xít vào với nhau một chỗ. Vi Tiểu Bảo chắp tay đáp lễ. Cao Ngạn Siêu trỏ vào người nằm trên chõng nói:

- Từ đại ca bị trọng thương không thể đứng dậy hành lễ được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Không dám! Không dám! Gã lại gần thấy người nằm trên giường mặt mũi dăn deo mà không còn chút huyết sắc. Hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, trên chòm râu bạc hãy còn loang lổ vết máu. Gã cất tiếng hỏi:

- Không hiểu ai đã đả thương Từ đại ca? Phải chăng là bọn nanh vuốt...của quân Thát Đát? Cao Ngạn Siêu lắc đầu đáp:

- Không phải! Đây là người trong Mộc vương phủ ở Vân Nam. Vi Tiểu Bảo kinh hãi hỏi:

- Sao lại người của Mộc vương phủ ở Vân Nam? Bọn họ... bọn họ là người cùng đường với ta kia mà? Cao Ngạn Siêu từ từ lắc đầu đáp:

- Phải bẩm hương chủ đại ca! Sáng sớm hôm nay Từ đại ca loạng choạng về đến tiệm thuốc Hồi Xuân có lắp bắp kể lại người hạ thủ đánh y là hai thanh niên họ Bạch trong Mộc vương phủ... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Họ Bạch ư? Dường như họ Bạch là dòng dõi của một trong Tứ đại gia tướng của Mộc Vương gia? Cao Ngạn Siêu đáp:

- Chắc là đúng rồi! Theo lời Từ đại ca thì bọn họ vì cuộc tranh chấp "ủng Đường", "ủng Quế" mà đi đến chỗ gây lộn rồi xảy cuộc động thủ. Từ đại ca song quyền khôn địch bốn tay thành bị trọng thương. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hai người đánh một đâu phải là hành vi của anh hùng hảo hán? Đường gì? Quế gì? Hay là... hay là... Gã nghĩ tới chữ "ủng Quế" đã tưởng là họ ủng hộ Tiểu Quế Tử tức là ủng hộ mình.

Nhưng gã biết là không phải liền dừng lại. Cao Ngạn Siêu đáp:

- Mộc vương phủ là thủ hạ của Quế vương. Còn Thiên Địa Hội chúng ta là thủ hạ Đường Vương ngày trước. Chắc Từ đại ca đã cùng họ tranh chấp về danh phận rồi xảy chuyện bất hoà. Vi Tiểu Bảo vẫn chưa hiểu lại hỏi:

- Thủ hạ Quế vương làm sao? Đường vương thế nào? Cao Ngạn Siêu đáp:

- Quế vương không phải là chân mệnh Thiên tử. Đường vương chúng ta mới đúng là chân mệnh Thiên tử. Trong nhà có một đạo nhân ngoài năm chục tuổi thấy Cao Ngạn Siêu nói không rõ ràng, liền xen vào:

- Vi hương chủ! Ngày trước Lý Sấm đánh vào thành Bắc Kinh bức tử Sùng Trinh thiên tử. Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh vào qua cửa ải để chiếm đoạt giang san gấm vóc của chúng ta. Các trung thần nghĩa sĩ khắp nơi tới tấp suy tôn con cháu đức Thái Tổ Hoàng đế lên làm vua. Trước hết là Phúc vương ở Nam Kinh lên làm thiên tử. Sau Phúc vương bị quân Thát Đát gia hại thì Đường vương của chúng ta ở Phúc Kiến lên làm thiên tử. Đường vương đã được Quốc tính gia ủng hộ, dĩ nhiên là chân mệnh thiên tử. Ngờ đâu bọn người khác ở Quảng Tây, Vân Nam lại suy tôn Quế vương lên làm thiên tử. Vậy Quế vương không phải là chân mệnh thiên tử. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trời không hai mặt, nước chẳng hai vua. Đã có Đường vương làm thiên tử, thì Quế vương, Lỗ vương không thể làm thiên tử được nữa. Cao Ngạn Siêu nói:

- Đúng thế! Vi hương chủ nói rất chí lý. Đạo nhân nói:

- Nhưng bọn người ở Quảng Tây, Triết Giang mưu đồ phú quý tranh dành nhau nói là nhân vật được họ ủng hộ mới đúng là chân mệnh thiên tử. Thế là xảy cuộc tranh chấp kịch liệt. Đạo nhân thở dài nói tiếp:

- Sau Đường vương, Lỗ vương, Quế vương đều nối tiếp nhau ngộ nạn. Mấy năm nay trên chốn giang hồ, những bậc hào kiệt không quên nhà Minh chia nhau đi tìm dòng dõi ba vị vương gia tôn thờ làm chúa mưu đồ công cuộc phản Thanh phục Minh. Bọn thủ hạ của Quế vương ủng hộ con cháu Quế vương. Thủ hạ Lỗ vương ủng hộ con cháu Lỗ vương. Đó là Quế phái và Lỗ phái. Bọn họ kêu Thiên Địa Hội chúng ta bằng Đường phái. Đường, Quế, Lỗ cả ba phái đều theo đuổi mục đích phản Thanh phục Minh. Có điều Thiên Địa Hội chúng ta mới là chính thống. Còn Quế phái, Lỗ phái chỉ là hạng cướp ngôi. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi! Bọn Mộc vương phủ thuộc về Quế phái chứ gì? Đạo nhân đáp:

- Phải rồi! Ba phái này mười mấy năm nay vẫn tranh chấp nhau hoài.

Hồi 34 - Tiểu Hương Chủ Trá Hình Công Tử

Vi Tiểu Bảo nhớ lại ngày trước đã gặp chị em họ Phương trong Mộc vương phủ trên đường đi Tô Bắc, gã đã bị Mao Thập Bát cầm roi ngựa quất túi bụi. Tuy trong lòng gã rất bội phục Mộc Vương gia, nhưng phải chịu một trận đòn nhừ tử. Hôm ấy gã thấy Mao Thập Bát tỏ ra sợ hãi kính cẩn nên cũng không tức giận. Gã nói:

- Đường vương đã là chân mệnh thiên tử, vậy bọn họ không nên tranh chấp nữa mới phải. Nghe nói Mộc Vương gia là một nhân vật rất tử tế, rất biết điều, e rằng sau khi lão nhân gia quy tiên rồi, bọn thủ hạ có một số người sinh chuyện rắc rối. Gã nói câu này trúng vào tâm lý mọi người, dưới nhà hầm quần hào đồng thanh hô:

- Vi hương chủ nói đúng quá! Đạo nhân lại lên tiếng:

- Anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ vì nể mặt Mộc Vương gia nên hễ thấy lá cờ trắng nhỏ viền màu lam đều tỏ ý kính trọng nhường nhịn. Do đó mà cả con chó con mèo trong Mộc vương phủ cũng kiêu ngạo hợm mình. Từ đại ca của chúng ta là người rất biết điều mà lại trung nghĩa. Trước kia đã phục thị Đường vương thiên tử, thuỷ chung giữ tấm lòng son. Mỗi khi nhắc đến đức tiên đế là y lại sa lệ. Đây nhất định là người trong Mộc vương phủ đã ăn càn nói rỡ khinh mạn đến đức Tiên đế nên y không nhịn được mà phải đối đáp rồi gây nên cuộc đấu khẩu. Nếu không thế thì chẳng khi nào Từ lão ca lại động thủ với người trong Mộc vương phủ. Cao Ngạn Siêu nói:

- Sáng hôm nay Từ đại ca có lúc tỉnh lại để dặn anh em chúng ta rửa hận cho y. Hiện nay trong bờ cõi tỉnh Trực Lệ, bản hội chỉ có Vi hương chủ là chức vụ lớn hơn hết. Chiếu theo luật lệ của bản hội thì khi gặp việc trọng đại là phải bẩm rõ với Vi hương chủ để hương chủ quyết định đường lối hành động. Vụ này thật tế nhị. Phải chi đối phó với bọn Thát Đát thì việc giết giặc càng nhiều càng hay. Anh em bản hội có phải hy sinh cũng là vì nghĩa vụ nên làm. Nhưng vụ này lại dính líu đến người dưới trướng Mộc vương phủ. Mộc vương phủ cũng là một nhà thanh danh lừng lẫy giang hồ, nói cho đúng là những người đồng đạo với mình. Chúng ta mà giao thiệp với họ, e rằng xảy cuộc can quan cũng chưa biết chừng. Hậu quả ra sao khó mà biết trước. Vi Tiểu Bảo chỉ hừ một tiếng chứ chưa nói gì. Cao Ngạn Siêu lại tiếp:

- Từ đại ca còn nói: Y vẫn chờ đại giá Vi hương chủ từ mấy tháng nay. Có khi y thấy Vi hương chủ đi trên đường phố mua sắm đồ vật, có lúc thấy hương chủ nghe giảng sách trong quán trà. Vi Tiểu Bảo đỏ mặt lên nói:

- Té ra Từ đại ca đã thấy tiểu đệ rồi. Cao Ngạn Siêu nói:

- Từ đại ca có cho hay là Tổng đà chủ có lời dặn bảo khi nào Vi hương chủ có việc là tự nhiên đến tìm y, nên y tuy gặp Vi hương chủ mà không dám tiến lại chào hỏi. Vi Tiểu Bảo gật đầu đưa mắt nhìn lão già nằm trên giường bụng bảo dạ:

- Té ra lão cáo già này đã ngấm ngầm theo dõi ta. Ta đi ngoài đường phố sắm sửa vật dụng, vung phí tiền bạc đều lọt vào mắt hắn. Con mẹ nó! Ngày sau hắn gặp sư phụ chắc sẽ xảy chuyện thị phi. Chỉ mong sao thương thế lão cáo già không khỏi nữa rồi đi đến chỗ "ô hô ai tai "

(Than ôi! Thương thay!) thì mình mới yên được. Đạo nhân lại nói:

- Bọn thuộc hạ đã thương nghị vì tình trạng bất đắc dĩ mà phải mời Vi hương chủ tới đây để chủ trương đại cuộc. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Mình còn là đứa con nít thì chủ trương đại cuộc thế nào được? Nhưng gã thấy mọi người đối với gã tỏ ra rất cung kính thì trong lòng lại lấy làm đắc ý. Hôm gã mới gia nhập Thiên Địa Hội, ngoài Trần Cận Nam là sư phụ, chín vị hương chủ kia đều hơn tuổi gã nhiều, hiện giờ trong những người ở đây gã có địa vị tôn cao hơn hết, nên hào khí bồng bột những muốn bay bổng lên trời. Một hán tử trung niên lực lưỡng hằn học nói:

- Ai gặp người trong Mộc vương phủ cũng tỏ lòng kính nể nhường nhịn chẳng qua là trọng vọng Mộc Vương gia hết lòng trung nghĩa với tiên đế. Nói về những sự nghiệp kinh thiên động địa thì Quốc tính gia của chúng ta so với Mộc Vương gia còn lừng lẫy gấp mấy mươi lần. Một người khác nói:

- Ta kính trọng năm phần là để người kính trọng ta mười phần. Bọn ta lịch sự với họ mà sao họ lại trở mặt? Nếu vụ này không làm cho ra lẽ thì từ nay trở đi Thiên Địa Hội sẽ bị bọn Mộc vương phủ lấn át khó mà ngóc đầu lên được. Vậy anh em còn hàm hồ nỗi gì? Quần hào mỗi người nói một câu, ai cũng tỏ vẻ căm hờn phẫn nộ. Đạo nhân nói:

- Vụ này xử trí thế nào anh em hãy nghe lời chỉ thị của Vi hương chủ. Nếu bảo Vi Tiểu Bảo nghĩ cách bắt gà trộm hay cờ bạc bịp thì gã còn có sáng kiến, bây giờ gặp việc lớn này mà đòi gã đưa ra chủ trương hành động thì thật là khiến gã phải lòi cái sở đoản cho xấu mặt, chứ gã làm gì có chủ trương? Nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn nghênh ngang, đúng là đệ tử của Trần Cận Nam, là một trong mười vị đại hương chủ trong Thiên Địa Hội. Anh em Thiên Địa Hội trong toàn tỉnh Trực Lệ coi y là nhân vật đầu não, bao nhiêu con mắt đổ dồn vào ngó Vi Tiểu Bảo, khiến gã không khỏi quẫn trí, mắng thầm trong bụng:

- Tổ bà nó! Vụ này... biết làm thế nào cho được? Vi Tiểu Bảo trong lòng bối rối. Gã đưa mắt nhìn mọi người hy vọng tìm ra được manh mối gì để gỡ thế bí này chăng. Lúc gã nhìn đến hán tử to lớn bỗng thấy khoé miệng hắn lộ một nụ cười, vẻ xảo quyệt hiện ra con mắt. Người này vừa mới la ó om sòm ra chiều nóng nảy bực tức, mà sao bây giờ đột nhiên hắn nảy lòng khoan khoái? Vi Tiểu Bảo không có ý kiến gì cao mình, nhưng gã rất tinh ranh. Gã ngưng thần bụng bảo dạ:

- Trời ơi! Con mẹ nó! Tụi này chẳng tử tế gì. Bọn chúng chỉ lôi mình ra để đứng mũi chịu sào. Bọn chúng muốn đi đánh nhau với người trong Mộc vương phủ, lại sợ sư phụ mình sau này trách phạt mới đến kiếm mình để chường mặt ra với họ. Gã càng nghĩ càng thấy quan niệm của mình rất đúng, rồi gã tự nhủ:

- Ta bất quá là thằng nhỏ mới hơn mười tuổi, tuy danh ta làm hương chủ trong bản hội nhưng chủ ý của ta làm gì hơn bọn chúng được? Bọn chúng đưa mmh ra làm bia đỡ đạn. Ngày sau không có việc gì chẳng nói làm chi, nếu xảy ra chuyện không ổn là bao nhiêu trách nhiệm chúng trút lên đầu mình bằng câu: "Vi hương chủ ở Thanh Mộc đường thống lĩnh anh em hành động. Hương chủ đã ra lệnh khi nào thuộc hạ dám chống cự?" Được lắm! Tổ bà nó! Lão gia không mắc bẫy đâu. Gã giả vờ cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi ngửng lên nói:

- Các vị huynh trưởng! Tiểu đệ tuy là hương chủ chỉ vì ngẫu nhiên đâm chết được Ngao Bái.

Thực ra bản lãnh chẳng có gì, kế hoạch lại càng kém cỏi. Vậy tiểu đệ xin đạo trưởng cho biết ý kiến trước, nhất định mưu lược của đạo trưởng còn cao thâm hơn tiểu đệ nhiều. Thế là gã đã liệu chiều che gió, trút gánh nặng lên vai đạo nhân. Đạo nhân kia đạo hiệu là Huyền Trinh mỉm cười nhìn hán tử râu đốm bạc lối ngoài 50 tuổi cất tiếng hỏi:

- Phàn tam ca! Đầu óc của tam ca còn sáng suốt hơn bần đạo nhiều. Tam ca tính thế nào? Lão họ Phàn này là Phàn Cương. Phàn Cương tính tình nóng nảy, thẳng thắn, đáp liền:

- Phàn mỗ xem chừng chúng ta không còn đường lối nào khác là tìm đến nhà họ Bạch kia bắt chúng lỗi tạ vụ này, dập đầu bồi tội cùng Từ đại ca thì mọi sự đều bỏ hết. Bằng không... hừ hừ...! Không chừng phải đi đến chỗ "tiên lễ hậu binh", chứ còn làm thế nào được? Mọi người ai cũng nghĩ đến câu này rồi, không riêng gì một Phàn Cương, nhưng vì oai danh Mộc vương phủ lừng lẫy trên chốn giang hồ mà lại là những người đồng đạo chủ trương công cuộc phản Thanh phục Minh, nên không ai muốn nói ra miệng câu đó mà thôi. Phàn Cương nói vậy rồi liền có mấy người phụ hoạ ngay:

- Phải lắm! Phải lắm. Lời nói của Phàn tam ca rất chí lý. Nếu giữ gìn được không để xảy cuộc động võ là hay nhất. Bằng không thì Thiên Địa Hội chúng ta chẳng phải ai cũng khinh nhờn được. Họ đã đả thương anh em mình thì dĩ nhiên không thể bỏ qua việc này được. Vi Tiểu Bảo nhìn Huyền Trinh và Cao Ngạn Siêu hỏi:

- Theo ý kiến hai vị thì nên làm thế nào? Cao Ngạn Siêu đáp:

- Cái đó kêu bằng họ dồn mình vào chân tường. Chúng ta đã lâm vào tình trạng tuyệt lộ thì con người đến bước đường cùng phải nhảy qua bờ dậu. Chó... Gã định nói chó đến bước đường cùng phải nhảy qua tường, nhưng gã chợt nhớ ra lại đem bọn mình tỷ với chó thì cố điều không ổn, nên gã vội dừng lại không nói nữa. Huyền Trinh mỉm cười gật đầu chứ chẳng bảo sao. Vi Tiểu Bảo tức mình nghĩ bụng:

- Lão mũi trâu này muốn ngậm miệng ăn tiền, định lừa trách nhiệm cho người khác, nhưng ta quyết chẳng để hắn dưa cho ai được. Gã nghĩ vậy liền hỏi:

- Phải chăng Huyền Trinh đạo trưởng thấy kế hoạch của Phàn tam ca chưa được tận thiện tận mỹ? Huyền Trinh đáp:

- Không phải bần đạo nghĩ vậy. Có điều anh em nên thận trọng. Nếu xảy cuộc động thủ với người trong Mộc vương phủ thì cần phải nhớ hai điều. Một là đừng để thất bại. Hai là không thể giết người được. Thất bại là tổn thương đến oai danh của bản hội mà đánh chết người của Mộc vương phủ cũng xảy chuyện tày đình. Phàn Cương hỏi:

- Nói vậy thì nghe hay lắm! Nhưng nếu thương thế của Từ đại ca trầm trọng không trị được thì làm thế nào? Huyền Trinh lại lẩm nhẩm gật đầu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Xin anh em hãy thương nghị để tìm ra một biện pháp dung hoà có thể thi hành được. Các vị huynh trưởng biết nhiều hiểu rộng, lại từng trải nhiều bước khó khăn, ngậm bồ hòn nhiều hơn tiểu đệ ăn cơm, qua cầu cheo leo nhiều hơn tiểu đệ đi trên đất bằng. Chủ ý của các vị tất là hay hơn tiểu đệ nhiều. Huyền Trinh đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thủng thẳng đáp:

- Vi hương chủ thật quá khiêm tốn. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chính đạo trưởng mới là người quá khiêm tốn. Quần hào bàn bạc một hồi rồi đành theo kế hoạch của Phàn Cương. Họ xin Vi Tiểu Bảo thống lãnh anh em hùng binh vấn tội kéo đến chất vấn người trong Mộc vương phủ. Ai cũng ngấm ngầm dắt binh khí, nhưng nhớ điều hết sức nhẫn nại đến cùng cực, để người Mộc vương phủ động thủ trước rồi bên mình mới trả đòn. Huyền Trinh nói:

- Chúng ta nên ước hẹn với mấy vị võ sư nổi danh ở thành Bắc Kinh cùng đi một chuyến để họ chứng kiến cho mình, ngõ hầu khỏi mang tiếng là anh em trong Thiên Địa Hội sẵn đến nhà người ta để đàn áp. Nếu có những hành động không được quang minh thì e rằng Tổng đà chủ sẽ trừng trị, nên ta cần giữ cho hết lẽ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vậy chúng ta mời những người có bản lĩnh đi càng nhiều càng hay. Vi Tiểu Bảo ngày trước ở trên đường Tô Bắc đã gặp hai chị em họ Phương trong Mộc vương phủ. Vì gã nói mấy câu thô bỉ mà Mao Thập Bát sợ hết hồn. Tình trạng này cho đến nay vẫn còn rõ như hiện ra trước mắt. Gã liệu biết người ở Mộc vương phủ nhất định võ công cao cường. Bây giờ gã thống lĩnh anh em trong địa đạo này tìm đến lý luận với họ mà xảy cuộc động thủ thì e rằng khó bề thủ thắng, trong lòng gã không khỏi lo âu. Vi Tiểu Bảo nghe Huyền Trinh đạo nhân đưa ra đề nghị ước hẹn cùng những tay võ sư nổi tiếng ở Bắc Kinh cùng đi chứng kiến thì rất hợp ý gã. Gã nghĩ bụng:

- Ta có thể nhân cơ hội này mà mượn thêm mấy tay viện thủ. Huyền Trinh tủm tỉm cười nói:

- Chúng ta chỉ ước hẹn những người tuổi cao đức trọng, chứ không mời họ đi trợ lực. Vậy võ công cao cường hay không cũng không cần lắm. Cao Ngạn Siêu đỡ lời Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Nhân vật nào đã nổi danh thì võ công hiển nhiên rất cao cường. Hai điểm này thường đi đôi với nhau. Huyền Trinh gật đầu. Phàn Cương hỏi:

- Chúng ta mời bao nhiêu võ sư? Mọi người lại thương nghị một hồi rồi quyết định mời những vị có danh vọng khá cao trong võ lâm và quan nha chưa từng biết mặt, có mối giao tình ít nhiều với Thiên Địa Hội càng hay. Quyết định rồi,! Toan chia nhau đi liên lạc thì Từ lão đột nhiên bật tiếng rên la, ngập ngừng nói:

- Đừng... đừng... Đừng đi mời người ngoài! Phàn Cương hỏi lại:

- Từ đại ca! Phải chăng đại ca bảo đừng đi mời người ngoài? Từ lão gật đầu đáp:

- Vi hương chủ... hiện thời tại chức ở trong cung... Việc này không thể tiết lộ ra ngoài... cái đó có liên hệ đến tính mạng... lại quan hệ đến đại sự... Mọi người nghe Từ lão nói có lý. Ai cũng nghĩ rằng Vi Tiểu Bảo mà vào làm thái giám ở trong cung dĩ nhiên là vâng lệnh của Tổng đà chủ và có cuộc mưu đồ trọng đại. Nếu để một người ngoài hay biết thì khó mà giữ cho khỏi tiết lộ Phàn Cương nói:

- Vi hương chủ không nhất định cần phải thân hành xuất mã, bọn thuộc hạ đến lý luận với hai tên họ Bạch xem kết quả thế nào rồi trở về báo cho Vi hương chủ là được. Vi Tiểu Bảo tuy có lòng uý kỵ bọn Mộc vương phủ, nhưng gã lại là con người hiếu sự. Trong vụ nhiệt náo này mà bảo gã ngồi yên một chỗ thì bất luận thế nào gã cũng không chịu. Gã nói ngay:

- Vụ này tiểu đệ nhất định phải đi. Nếu e thân phận tiểu đệ bị tiết lộ thì đừng mời người ngoài nữa là xong. Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Bần đạo có kế này. Vi hương chủ đã muốn thân hành chủ trương đại cục mà chúng ta đều là thuộc hạ thì dĩ nhiên không thể cản trở được. Nhưng Vi hương chủ nếu vì vụ này mà bại lộ hành tung thì thật là không ổn. Giả tỷ Vi hương chủ chịu cải trang thì có thể khiến cho người ngoài không ai hay biết là y làm việc ở trong cung... Vi Tiểu Bảo không chờ đạo nhân nói hết lời đã vỗ tay reo:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Ý kiến này trúng ý gã. Tìm đến nhà người ta sinh sự đã là một điều hứng thú cho gã. Nếu cải trang rồi mới đi sinh sự lại càng tuyệt diệu. Quần hào thấy Vi Tiểu Bảo nhiệt tâm tán thành ý kiến này nên không ai dị nghị nữa. Từ lão nói:

- Thưa toàn thể anh em!... Anh em hết lòng thận trọng cho. Đi mời... thêm người cũng được... Vi hương chủ hoá trang làm nhân vật thế nào? Mọi người chăm chú nhìn Vi Tiểu Bảo để nghe lời gã chỉ thị. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Không biết mình nên cải trang làm chàng công tử nhà giàu hay trá hình thành một tên tiểu khiếu hoá? Gã đã từng ở trong kỹ viện, nhớ tới những chàng vương tôn công tử ăn mặc sang trọng, bất giác trong lòng cao hứng, muốn nhân cơ hội này chưng diện cho thật sang. Gã ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi móc ra ba tấm ngân phiếu mỗi tấm năm trăm lạng bạc nói:

- Chỗ này là một ngàn năm trăm lượng bạc. Tiểu đệ phiền một vị đại ca nào đi mua giúp quần áo cho. Mọi người lộ vẻ kinh nghi, mấy người cất tiếng hỏi:

- Làm gì phải dùng đến món tiền lớn thế này? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiền thì tiểu đệ có sẵn, chỉ cốt sau mua được quán áo càng sang càng tốt. Lại mua thêm một ít châu báu để đeo vào người thì không ai còn nhận ra được tiểu đệ là một tên... tiểu thái giám ở trong cung. Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Vi hương chủ nói rất đúng. Cao huynh đệ đi mua áo quần cho hương chủ. Vi Tiểu Bảo lại lấy tấm ngân phiếu một ngàn lạng bạc nữa ra nói:

- Vụ này cần phải phí tiền, có phải xài nhiều một chút cũng không sao. Quần hào thấy gã mang trong mình rất nhiều ngân phiếu đều ngấm ngầm lấy làm kỳ. Họ có biết đâu gã được chia món tiền khổng lồ là ngoài bốn chục vạn lạng. Theo lẽ ra, Vi Tiểu Bảo bản tính huyênh hoang. Bên mình gã mà có hai ba đồng cân bạc, gã cũng muốn tiêu nhẵn cho sướng. Bây giờ gã có những bốn chục vạn lạng thì xài đến bao giờ cho hết được? Gã nhân cơ hội này sắm sửa áo quần sang trọng mặc vào mình nghênh ngang với mọi người cho thoả lòng mong muốn. Gã đang sung sướng ngó quần hào ai cũng trợn mắt há miệng, gã lại thò tay vào bọc. Lúc Vi Tiểu Bảo rút tay ra thì trong tay gã đã cầm tấm ngân phiếu ba ngàn năm trăm lạng bạc. Gã đưa ngân phiếu cho Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Bữa nay tiểu đệ cùng các vị đại ca tương kiến buổi đầu, tiểu đẹ chẳng có chi để tỏ lòng hiếu kính. Số bạc này lấy của bọn Thát Đát, nó là... bạc... bất nghĩa (gã định nói của phi nghĩa nhưng quên mất thành ngữ thường dùng). Gã nói tiếp:

- Xin các vị đại ca chi giúp tiểu đệ một phần. Nguyên luật lệ của Thiên Địa Hội rất nghiêm minh, không được lấy tài vật của người ta một cách bừa bãi, nên bọn Phàn Cương, Cao Ngạn Siêu đều cùng nghèo xơ xác đã lâu. Đột nhiên họ thấy Vi hương chủ đưa ra tấm ngân phiếu với số bạc lớn, gã còn nói rõ là của phi nghĩa đoạt ở tay bọn Thát Đát thì tin là chuyện thật ngay vì

gã hiện làm quan ở Thanh cung. Quần hào mừng rỡ không nhịn được, đều lớn tiếng hoan hô. Huyền Trinh nói:

- Chúng ta còn chia ngả đi mời thêm người. Bữa nay đánh là không kịp rồi. Vi hương chủ! Ngày mai anh em xin kính cẩn chờ đợi đại giá ở đây, không hiểu giờ nào hương chủ có thể tới được? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Buổi sáng tiểu đệ bận ở trong cung, xin đến vào buổi chiều. Huyền Trinh nói:

- Hay lắm! Chiều mai anh em chờ hương chủ ở đây rồi cùng đến nhà hai gã họ Bạch để chất vấn. Vi Tiểu Bảo cáo từ mọi người về cung. Đêm hôm ấy gã ở trong phòng vô cùng cao hứng hết nhảy lên nhảy xuống lại khoa chân múa tay. Có lúc gã định ngồi rèn luyện nội công mà trong lòng rạo rực không sao ngồi yên được. Hôm sau Vi Tiểu Bảo ở Ngự thư phòng ra lật đật đến ngay tiệm châu báu mua một chiếc nhẫn lớn bằng ngọc phỉ thuý, lại kêu thợ trong tiệm dính vào chóp mũ một viên Bạch ngọc lớn, bốn hạt minh châu. Nguyên đồ trang sức vào cái mũ đã hết hơn tám ngàn lạng bạc. Người trong tiệm châu báu thấy quý khách là một vị thái giám trong cung nên việc xài tiền như rác chẳng lấy chi làm lạ. Đã là nhân vật trong nội cung đến mua sắm châu báu thì tiêu xài gấp mười như vậy cũng là chuyện thường. Vi Tiểu Bảo đến tiệm thuốc nhỏ, mọi người đã chờ gã ở dưới nhà hầm từ trước. Quần hào nói cho gã hay đã mời bốn vị võ sư nổi tiếng ở Bắc Kinh cùng đi kiến chứng và đưa mỗi vị hai trăm lạng bạc làm lễ chi kiến. Vi Tiểu Bảo cả mừng, bụng bảo dạ:

- Họ đã lấy tiền của mình là phải tiêu tan giải hạn cho mình. Nhất định bốn vị võ sư kia phải giúp việc ta rồi. Có điều đưa hai trăm lạng bạc thì ít quá, đáng đưa năm trăm lạng mới xứng. Cao Ngạn Siêu lấy quần áo giày dép cho Vi Tiểu Bảo thay đổi. Quả nhiên quần áo toàn bằng gấm đoạn, lụa cực kỳ sang trọng. Tấm trường bào mặc ngoài lót bằng da hổ cừu. Trên cổ và cửa tay đều có lông trắng như tuyết. Cao Ngạn Siêu nói:

- Tấm áo này kêu thợ làm suốt đêm thành ra phải trả thêm bốn lạng sáu đồng tiền công. Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Không đắt đâu! Không đắt đâu! Tấm áo choàng bằng đoạn màu thiên thanh đơm mười chiếc khuy cài đều đánh bằng vàng. Tuy nhiên Cao Ngạn Siêu chưa dùng hết phần nửa số bạc mà Vi Tiểu Bảo đã trao. Vi Tiểu Bảo ở trong cung đã được hơn một năm, chỗ ở rất phong quang thân thể lại nhàn hạ. Gã còn được ăn uống ngon lành, phần kiến thức cũng mở mang thêm. Gần nửa năm nay gã là nhân vật đầu não trong Thượng thiện giám. Dưới trướng có dư trăm thái giám để gã sai phái mọi việc.Như vậy gã làm thủ lĩnh đã quen, bây giờ gã ăn mặc xa hoa tuy lộ vẻ phàm tục, nhưng về phần lịch sự gã khác hẳn bọn Phàn Cương, Cao Ngạn Siêu là những tay hào kiệt sơn dã. Mọi người lại sắp sẵn một số kiệu chờ ở ngoài cửa cho Vi Tiểu Bảo ngồi, để đề phòng gã cải trang rồi mà đi ngoài đường phố lỡ chạm trán bọn thái giám hoặc quan chức trong triều thì thật là không ổn. Đoàn người trước hết đến Võ Thắng tiêu cục ở phía Đông thành để hội họp cùng bốn vị võ sư. Bốn vị võ sư là ai? Vị thứ nhất là lão võ sư Mã Phó Nhân, chưởng môn Đàm Thoái môn ở Bắc Kinh. Mã Phó Nhân còn là môn hạ Thanh Chân giáo. Vị thứ hai là Điệt Đa danh y Diêu Xuân. Từ lão bị thương do Diêu Xuân điều trị. Diêu Xuân đã là danh y, lại tuyệt giỏi về môn cầm nã và đánh xáp lá cà. Vị thứ ba ngoại hiệu là Hổ Diện bá vương, tên gọi Lôi Nhất Khiếu, nổi tiếng về môn Thiết Bố Sam. Vị thứ tư là Kim Thương Vương Võ Thông, tổng tiêu đầu ở Võ Thắng tiêu cục. Bọn Mã Phó Nhân bốn người đã biết người cầm đầu bọn này là Vi hương chủ, một nhân vật của Thiên Địa Hội hãy còn nhỏ tuổi. Bây giờ họ thấy mặt gã có

vẻ một chàng thiếu niên hào phú, trong lòng đều rất đỗi ngạc nhiên. Có điều họ vốn ngưỡng mộ đại danh của Trần Cận Nam, đều cho rằng gã là đệ tử của Trần Tổng đà chủ thì tất nhiên có chỗ nghệ thuật kinh người, nên không dám coi thường gã. Mọi người ngồi ngoài tiêu cục uống trà rồi kéo đến ngõ Dương Liêu là nơi hai gã họ Bạch tạm trú. Vi Tiểu Bảo cùng Mã Phó Nhân và Diêu Xuân là ba người ngồi kiệu. Còn Lôi Nhất Khiếu và Vương Võ Thông cưỡi ngựa. Ngoài ra hết thảy anh em đều đi bộ theo sau. Cả Huyền Trinh đạo nhân và Phàn Cương đều là những nhân vật nổi danh, Vương Võ Thông muốn lấy ngựa cho họ cưỡi, nhưng Huyền Trinh sợ người ta chú ý, nhất định không chịu.

Hồi 35 - Xót Huynh Trưởng Nhị Hiệp Khóc Ròng

Đoàn người kéo đến toà nhà cánh cổng sơn son ở trong ngõ Dương Liễu. Mã Ngạn Siêu tiến lại gõ cổng thì đột nhiên vẳng nghe phía trong có tiếng người khóc. Quần hào sửng sốt ngửng đầu ngó lên thấy ngoài cổng treo hai ngọn đèn lồng sắc trắng tỏ dấu hiệu nhà có tang sự. Mã Ngạn Siêu khẽ giật vòng cổng. Sau một lúc, cánh cổng mở. Một người quản gia vừa xuất hiện, Mã Ngạn Siêu liền đưa ra năm tấm thiếp, nói:

- Võ Thắng tiêu cục, Đàm Thoái môn, Thiên Địa hội đều có mấy vị đến bái phỏng Bạch đại hiệp và Bạch nhị hiệp. Lão quản gia vừa nghe nói đến ba chữ "Thiên Địa hội" đã mắt trợn ngược, mặt đầy vẻ giận dữ ngó trừng trừng mọi người. Lão đón lấy bái thiếp rồi không nói câu gì, chạy vào liền. Mã Phó Nhân tuy đã tuổi già mà tính tình cực kỳ nóng nảy. Lão tức quá, không nhịn được, lên tiếng:

- Tên nô tài này thật vô lễ! Vi Tiểu Bảo cũng nói:

- Mã lão gia nói đúng đó! Gã rất uý kỵ người trong Mộc vương phủ, chỉ trông cậy vào bọn Mã Phó Nhân, Vương Võ Thông nhất định sẽ giúp bên mình. Nếu xảy cuộc động thủ gã được mấy tay trợ lực. Hồi lâu, một hán tử lối ngoài ba chục tuổi chạy ra. Gã này thân thể cao lớn, mặc đồ sô gai, toàn thân tang phục, hai mắt đỏ sọng, nước mắt chưa khô. Gã chắp tay nói:

- Vi hương chủ! Mã lão gia! Vương tổng tiêu đầu cùng các vị. Tại hạ không biết các vị giá lâm, không kịp ra xa đón tiếp, thật là có lỗi. Tại hạ là Bạch Hàn Phong xin chào liệt vị. Quần hào chắp tay đáp lễ. Bạch Hàn Phong mời mọi người vào sảnh đường. Mã Phó Nhân nóng tính hỏi ngay:

- Bạch nhị hiệp mình mặc hiếu phục. Không hiểu trong quý phủ có vị nào từ trần? Bạch Hàn Phong đáp: Đây là gia huynh Bạch Hàn Tùng bất hạnh vừa tạ thế. Mã Phó Nhân giậm chân hỏi:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc. Bạch thị song mộc là cặp hổ tướng trong Mộc vương phủ, tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ. Bạch đại hiệp đang tuổi thanh niên, không hiểu mắc chứng bệnh gì mà tạ thế? Mọi người vừa vào sảnh đường, chưa kịp ngồi xuống, Bạch Hàn Phong nghe Mã Phó Nhân hỏi vậy liền quay phắt lại, cặp mắt dường toé lửa, lớn tiếng hỏi lại:

- Mã lão gia! Tại hạ sở dĩ tôn kính lão gia chỉ vì lão gia là một vị tiền bối trong võ lâm, nên đã đối xử theo lễ. Lão gia đã biết rồi còn giả vờ hỏi. Phải chăng có ý trào phúng bọn tại hạ? Vi Tiểu Bảo thấy Bạch Hàn Phong đột nhiên nổi giận thì trong lòng không khỏi kinh hãi, bất giác lùi lại một bước. Mã Phó Nhân sờ chòm râu bạc hỏi:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt! Lão phu không biết mới hỏi, sao Bạch nhị hiệp lại bảo biết rồi mà hỏi giả vờ? Bạch nhị hiệp mất vị huynh trưởng dĩ nhiên trong lòng đau xót, nhưng cũng không nên nặng lời với lão phu mới phải. Bạch Hàn Phong hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Mời các vị hãy an toạ. Mã Phó Nhân lẩm bẩm một mình:

- Ngồi thì ngồi chứ có sợ ai? Lão nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi hương chủ! Xin hương chủ thượng toạ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không dám. Mã gia ngồi bên trên mới phải. Bạch Hàn Phong coi bái thiếp biết trong đám khách này có hương chủ trong Thanh Mộc đường của Thiên Địa Hội tên gọi Vi Tiểu Bảo. Gã không ngờ thằng nhỏ này lại là Vi hương chủ. Gã vừa lấy làm kỳ vừa tức giận vươn tay chụp lấy cổ tay trái Vi Tiểu Bảo quát hỏi:

- Ngươi là Vi hương chủ ở Thiên Địa Hội ư? Luồng kình lực phát chụp này rất mạnh làm cho Vi Tiểu Bảo đau thấu xương. Gã "úi" lên một tiếng la làng. Gã đau xuýt ngất người. Hai hàng nước mắt nhỏ xuống má. Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Khách đến nhà mà Bạch nhị hiệp đối xử thế này thì khinh người thiệt! Đạo nhân phóng ngón tay nhằm điểm vào nách Bạch Hàn Phong. Bạch Hàn Phong đưa tay gạt, buông Vi Tiểu Bảo ra lùi lại một bước nói:

- Tại hạ cam bề đắc tội. Vi Tiểu Bảo nửa người tê nhức, không nhúc nhích được, nét mặt buồn rầu, gã đưa tay áo lên lau nước mắt. Dĩ nhiên Bạch Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, mà cả bọn Mã Phó Nhân, Vương Võ Thông và mọi người trong Thiên Địa Hội đều kinh hãi. Họ nhìn thấy Bạch Hàn Phong xử chiêu "Hồ trảo công". Sự thực tuy thủ pháp này rất lợi hại, nhưng không phải là chẳng thể né tránh được. Huống chi Vi hương chủ đã là đệ tử của Trần Cận Nam, ai cũng yên trí gã có thừa bản lãnh né tránh. Ngờ đâu chẳng những gã không đỡ đòn được lại còn sa lệ la làng thì thật là một kỳ sự trong võ lâm. Bọn Huyền Trinh, Phàn Cương, Mã Ngạn Siêu thẹn quá mặt đỏ đến mang tai vì thấy vị hương chủ của mình kém cỏi quá chừng. Bạch Hàn Phong lại nói:

- Xin lỗi hương chủ, gia huynh bất hạnh bị người Thiên Địa Hội hạ độc thủ gia hại đến nỗi phải uổng mạng. Tại hạ trong lòng đau xót... Gã chưa dứt lời, mọi người đã tranh nhau hỏi mỗi người một câu:

- Sao?

- Bạch đại hiệp bị người Thiên Địa Hội sát hại ư?

- Làm gì có chuyện đó? Nhất định không có chuyện đó. Bạch Hàn Phong đứng phắt dậy lớn tiếng:

- Các vị bảo không có chuyện này, chẳng lẽ ca ca của tại hạ không chết mà bịa chuyện ư? Các vị lại đây mà nghe cho rõ. Gã lại vươn tay ra nhằm chụp cánh tay trái Vi Tiểu Bảo. Huyền Trinh đạo nhân và Phàn Cương đã đề phòng từ trước. Vừa thấy cánh tay Bạch Hàn Phong giơ lên, hai người đồng thời động thủ. Một người tập kích sau lưng, một người tấn công trước ngực. Bạch Hàn Phong không chụp được cánh tay Vi Tiểu Bảo liền nghiêng mình bước xéo tới, song chưởng đánh ra hai bên. Huyền Trinh vung chưởng tay trái lên gạt, còn tay mặt phóng chưởng đánh ra. Phàn Cương cùng Bạch Hàn Phong đã giao nhau một chưởng đánh binh một tiếng. Bạch Hàn Phong lại biến chiêu điểm vào cổ họng Huyền Trinh. Huyền Trinh nghiêng mình né tránh. Phàn Cương hắng dặng một tiếng lùi lại ba bước. Bỗng nghe đánh " ầm" một tiếng. Sống lưng Phàn Cương đụng vào cây cột. Thế là Bạch Hàn Phong thi triển hai chiêu hất được Phàn Cương ra, và bức bách Huyền Trinh phải lùi lại. Thủ pháp của gã rất lợi hại và giữ được phong độ danh gia. Bọn Mã Phó Nhân thấy thế không nhịn được bật tiếng hoan hô. Phàn Cương bị đụng đau quá, phát cáu hỏi:

- Đánh nữa không? Gã lại toan nhảy xổ tới tái đấu. Bạch Hàn Phong nói: Đại ca ta đã chết về tay các ngươi, một mình ta cũng không muốn sống nữa. Bọn cẩu súc sinh Thiên Địa Hội các ngươi xông vào cả đi. Điệt Đả danh y Diêu Xuân là con người trì trọng, hai tay chắp để sau lưng, lên tiếng:

- Khoan rồi hãy động thủ. Trong vụ này e có sự hiểu lầm. Bạch nhị hiệp cứ khăng khăng là Bạch đại hiệp bị người Thiên Địa Hội hạ sát, nhưng thực tình thế nào xin nói rõ cho hay. Bạch Hàn Phong hùng hổ đáp:

- Các ngươi vào đây mà coi. Rồi gã sùng sục rảo bước đi vào nội đường. Quần hùng thấy bên mình đông người nên không sợ đối phương có âm mưu nguỵ kế gì, liền tiến vào theo. Mọi người vừa đến sân sau liền đứng dừng lại, nhìn thấy nhà hậu sảnh có đặt linh đường. Phía sau bức màn tang đặt một cỗ quan tài. Người chết nằm trên quan tài để hở nửa cái đầu và hai chân. Bạch Hàn Phong vén màn lên lớn tiếng la:

- Ca ca ơi. Ca ca chết mà không nhắm mắt được. Hay dở gì tiểu đệ cũng giết mấy tên cẩu súc sinh trong Thiên Địa Hội để trả thù cho ca ca. Giọng nói khàn khàn tỏ ra gã đã khóc nhiều đến khan tiếng. Bọn Mã Phó Nhân, Diêu Xuân, Lôi Nhất Khiếu, Vương Võ Thông bốn người tiến lại gần coi thấy người chết quả nhiên là Bạch Hàn Tùng trong Bạch thị Song Mộc. Diêu Xuân ngắm nghía người chết rất kỹ rồi đưa tay sờ vào uyển mạch. Bạch Hàn Phong cười lạt nói:

- Nếu các hạ mà cứu sống được tệ ca ca thì tại hạ xin dập đầu lạy ngàn lạy Diêu Xuân thở dài nói:

- Bạch nhị hiệp! Người đã chết chẳng thể nào sống lại được. Nhị hiệp nên bớt nỗi đau thương. Người đánh chết Bạch đại hiệp có đúng là đệ tử trong Thiên Địa Hội không? Nhị hiệp không nhận lầm đấy chứ? Bạch Hàn Phong la lên:

- Tại hạ... nhận lầm ư? Mọi người thấy gã quá đỗi bi thương tỏ ra tình cốt nhục cực kỳ thâm trọng nên trong lòng đều buồn bã. Phàn Cương cũng hết cả giận dỗi bụng bảo dạ:

- Gã mất người huynh trưởng nên động thủ trầm trọng, mình không thể trách được. Bạch Hàn Phong thõng tay ra đứng trước linh đường lớn tiếng:

- Hung thủ gia hại đại ca ca ta là Từ lão tặc, hàng ngày bán thuốc ở Thiên Kiều. Ta đã hỏi dò được tên lão tặc đó là Từ Thiên Xuyên, ngoại hiệu là Bát Tý Viên Hầu. Tên lão tặc đó có chức phận trong Tham Thái đường ở Thiên Địa Hội. Có đúng thế không? Các ngươi không cãi được nữa chứ? Bọn Phàn Cương, Huyền Trinh ngơ ngác nhìn nhau. Nguyên họ đến hẻm Dương Liễu để vấn tội Bạch thị song Mộc, hạch hỏi vì lẽ gì đánh người trọng thương? Không ngờ đại hiệp Bạch Hàn Tùng trong Bạch thị song Mộc lại chết vì tay Từ Thiên Xuyên. Phàn Cương thở dài nói:

- Bạch lão nhị! Từ Thiên Xuyên tức Từ đại ca là một anh em trong Thiên Địa Hội, đúng là sự thực. Có điều y... Bạch Hàn Phong lớn tiếng hỏi:

- Y làm sao? Phàn Cương đáp:

- Y đã bị các vị đánh thành trọng thương chỉ còn thoi thóp thở, không hiểu sống chết thế nào? Chẳng giấu gì lão nhị, bữa nay chúng ta đến đây tưởng để chất vấn anh em lão nhị tại sao lại hạ

độc thủ đánh Từ đại ca đến thế? Không ngờ... không ngờ... Hỡi ôi!... Hắn than thở như vậy, quần hùng đều hiểu chỗ dụng ý của hắn. Bạch Hàn Phong tức giận đáp:

- Đừng nói Từ lão tặc chưa chết, dù hắn có chết rồi thì tên lão tặc không bằng giống chó giống lợn đó cũng không đáng thường mạng cho ca ca ta. Phàn Cương cũng tức giận nói:

- Ngươi ăn nói thô lỗ như vậy đâu có phải là tác phong của trang hảo hán trong võ lâm? Theo ý ngươi thì bây giờ làm thế nào? Bạch Hàn Phong gầm lên:

- Ta... ta không biết. Ta muốn đem bọn chó lợn trong Thiên Địa Hội các ngươi giết cho kỳ hết. Gã xoay mình rút một thanh cương đao gói ở bên người chết ra. Dưới ánh thanh quang lấp loáng, Bạch Hàn Phong nhảy chồm lên như con hổ điên khùng. Bọn Phàn Cương, Huyền Trinh ở Thiên Địa Hội cũng tới tấp rút khí giới bên mình ra, chuẩn bị nghinh địch. Đột nhiên có người lớn tiếng la:

- Không nên động thủ! Thanh âm này làm chấn động màng tai mọi người. Bỗng thấy Hổ Diện Bá Vương Lôi Nhất Khiếu giờ hai tay lên đứng trước linh toà hô lớn:

- Bạch nhị hiệp! Nhị hiệp muốn giết người thì giết quách ta đi cho rồi. Lão này cái họ đã hay, cái tên còn hay hơn. Lão quát mấy tiếng quả nhiên oai như sấm sét. Bạch Hàn Phong vì quá thương anh thành ra thần trí thất thường. Bây giờ gã nghe lão quát một hồi, đầu óc hơi tỉnh táo lại. Gã hỏi:

- Ta giết lão làm chi? Ca ca ta có bị lão giết đâu? Lôi Nhất Khiếu đáp:

- Những bạn hữu đây là người Thiên Địa Hội nhưng cũng không giết chết lệnh ca ca. Hơn nữa những hội viên Thiên Địa Hội khắp thiên hạ ít ra là có đến năm chục vạn người, nhị hiệp giết chết hết được chăng? Bạch Hàn Phong chưng hửng rồi la lớn:

- Giết được tên nào hay tên ấy, cặp nào hay cặp ấy. Đột nhiên ngoài cửa văng vẳng có tiếng vó ngựa rất cấp bách, dường như mười mấy người kỵ mã đang tiến vào ngõ Dương Liễu. Diêu Xuân nói:

- Chỉ sợ quan binh kéo đến, các anh em hãy thu khí giới lại. Bọn Phàn Cương, Huyền Trinh thấy Lôi Nhất Khiếu đứng chắn phía trước, Bạch Hàn Phong khó mà xông lại đả thương người được, liền thu khí giới lại. Bạch Hàn Phong nói:

- Dù là ông trời đến, ta cũng không sợ. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Họ đi tới cửa tiệm liền dừng lại. Tiếng vòng cửa leng keng vang lên. Bên ngoài có tiếng người gọi:

- Bạch nhị đệ! Ta đây mà. Bóng người thấp thoáng, một người vượt tường nhảy vào. Người này cỡ ngoài bốn chục tuổi, mặc quần áo bằng vóc màu đồng, oai phong lẫm liệt. Hắn biến sắc mặt cất giọng run run nói:

- Quả nhiên... là Bạch đại đệ... là Bạch đại đệ... Bạch Hàn Phong bỏ thanh cương đao xuống quay ra nghinh tiếp. Gã la lên:

- Tô tứ ca! Ca ca của tiểu đệ... y... y... Gã nghẹn ngào rồi khóc rống lên không nói lên lời nữa. Bọn Mã Phó Nhân, Phàn Cương, Huyền Trinh đều tự hỏi: Phải chăng người này là Thánh Thủ cư sĩ Tô Cương ở trong Mộc vương phủ? Lúc này cửa lớn đã mở rộng. Mười mấy người kéo ùa

vào có cả nam lẫn nữ. Họ xông tới trước thi thể nhìn nhận kỹ người chết rồi mấy phu nhân kêu trời gọi đất khóc rống lên. Một phu nhân trung niên là vợ lớn Bạch Hàn Tùng, còn người ít tuổi hơn là vợ nhỏ Bạch Hàn Phong. Bọn Phàn Cương, Huyền Trinh đều bẽn lẽn, nghĩ thầm:

- Chuyến này bọn mình đến đây, thật xúi quẩy, chẳng để cho người ta đánh đòn thì cũng bị thoá mạ, không còn cách nào tránh khỏi nữa. Nhà họ có tang sự thì khó mà lý luận phải trái với họ được. Bọn họ khóc đến chết đi sống lại, mình chỉ còn biện pháp chuồn đi là hơn. Mọi người đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi xoay mình cất bước. Bạch Hàn Phong quát hỏi:

- Định trốn chăng? Không phải chuyện dễ dàng thế được. Gã xông tới phóng chưởng nhằm sau lưng đánh vào Phàn Cương. Phàn Cương tức giận hỏi lại:

- Ai trốn chạy? Hắn vung tay trái lên gạt chứ không trả đòn. Bọn Huyền Trinh đều đứng cả lại. Hán tử họ Tô hỏi:

- Bạch nhị đệ. Những vị này là ai? Bạch Hàn Phong đáp:

- Bọn chúng là quân chó má ở Thiên Địa Hội. Gia huynh... Gia huynh bị bọn chúng sát hại. Gã vừa nói câu này, bao nhiêu người đang phục xuống khóc trước linh đường đều đứng phắt cả dậy. Những tiếng loảng choảng vang lên không ngớt, ánh gươm đao sáng loà. Lập tức bao nhiêu khách đến đều bị bao vây. Cả bọn Mã Phó Nhân, Diêu Xuân, Lôi Bất Khiếu, Vương Võ Thông, bốn người này cũng bị hãm vòng vây Vương Võ Thông cười ha hả nói:

- Mã đại ca! Lôi huynh đệ! Diệu đại phu! Chúng ta gia nhập Thiên Địa Hội hồi nào? Đức hạnh của chúng ta e rằng chưa đủ tư cách xách giầy cho bạn hữu Thiên Địa Hội. Hán tử trung niên họ Tô chắp tay hỏi:

- Mấy vị đây không phải là nhân vật Thiên Địa Hội ư? Vị này là Diêu đại phu. Còn tên huý là Xuân thì phải? Đoạn y tự giới thiệu:

- Tại hạ là Tô Cương được tin đại huynh đệ họ Bạch bất hạnh từ trần, nên từ Uyển Bình lật đật tới đây. Trong lúc đau thương, tại hạ chưa kịp thỉnh giáo. Thật là thất lễ. Y nói rồi chắp tay vái chào mọi người. Vương Võ Thông chắp tay cười nói:

- Không dám! Không dám! Thánh Thủ cư sĩ quả nhiên danh bất hư truyền, đúng là nhân vật biết nhiều hiểu rộng lại có phong độ anh hùng. Đoạn hắn giới thiệu từng người. Đầu tiên hắn trỏ vào Vi Tiểu Bảo nói:

- Vị này là Vi hương chủ ở Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội. Bọn Tô Cương đã biết Thiên Địa Hội gồm có 10 đường mà vị Hương chủ mỗi đường đều là anh hùng hào kiệt, mình mang tuyệt kỹ. Thế mà Vi Hương chủ hiển nhiên là một gã thiếu niên nhà giầu, miệng còn hôi sữa thì trong lòng không khỏi kinh ngạc. Nhưng y là người trầm tĩnh giữ vẻ thản nhiên chắp tay vái nói:

- Tại họ ngưỡng mộ thanh danh hương chủ từ lâu. Bọn Vương Võ Thông đã giới thiệu cả rồi. Bây giờ Tô Cương dẫn gã đi giới thiệu với hai người sư huynh đệ của y, ba người sư huynh sư đệ của họ Bạch. Sau nữa đến bọn đồ đệ của Tô Cương. Vị phu nhân của Bạch Hà Tùng nằm phục xuống trước thi thể lang quân khóc lóc rất thống thiết. Vợ Bạch Hàn Phong vừa khóc lóc vừa khuyên giải. Hai người này không làm lễ tương hiến. Diêu Xuân nói: Bạch nhị hiệp! Vì duyên cớ gì Bạch đại hiệp lại xảy cuộc đấu tranh với Thiên Địa Hội? Xin Bạch nhị hiệp nói lại cho bọn tại

hạ nghe. Y hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp:

- Mộc Vương phủ ở Vân Nam là một gia đình mà người Võ Lâm đều kính ngưỡng. Mặt khác luật lệ của Thiên Địa Hội cũng cực kỳ nghiêm ngặt chứ không phải hạng người ngang ngược vô lý. Thiên hạ sự không ra ngoài lẽ phải. Câu chuyện bữa nay cũng không thể chỉ lấy võ công không mà giải quyết được. Ở đây Mã Võ sư, Lôi huynh đệ, Vương tổng tiêu đầu và tại hạ cũng hai bên đều chưa có mối giao tình thân mật, nhưng cũng hâm mộ thanh danh mà sinh lòng kính nể. Bạch nhị hiệp! Xin nhị hiệp vì chút bạch diện của bọ tại hạ mà nói rõ nguyên do cho biết được chăng? Vương Võ Thông nói theo:

- Thực tình mà nói chỉ các bạn ở Thiên Địa Hội quả chưa hay tin Bạch đại hiệp từ trần, nếu không thì dĩ nhiên chẳng ai tới đây để hứng lấy những điều vô vị làm chi. Tô Cương hỏi:

- Vậy Vi hương chủ cùng các vị bằng hữu đến tệ xử vì việc gì? Vương Võ Thông cười ha hả đáp:

- Bọn tại hạ là người ngay thẳng không nói chuyện giả dối. Theo lời các bạn ở Thiên Địa Hội thì Tử đại ca tức Từ Thiên Xuyên bị Bạch Thị Song hiệp đánh thành trọng thương, tính mạng y nguy trong sớm tối không biết lúc nào. Hiệp vị Từ đại ca đó nói không nên lời nữa rồi, nên bọ họ đành mời bọn tại hạ mấy người già nua đến quý xứ để hỏi cho biết rõ ngọn ngành. Tô Cương hỏi:

- Thế các vị đến đây để hỏi tội chăng? Vương võ Thông đáp:

- Cái đó thì không dám. Mấy người trong bọn tại hạ bất quá đã đi ăn cơm hót thiên hạ được bạn hữu giang hồ nể mặt một chút. Còn chuyện gian ngay phải trái đã có công lý, chẳng ai dám táng tận lương tâm mà nhắm mắt nói bừa. Tô Cương gật đầu nói:

- Vương tổng tiêu đầu nói phải lắm. Mời các vị hãy ngồi xuống đây đã rồi hãy nói chuyện. Y xoè tay sai bọn sư đệ thu lượm khí giới. Bạch Hàn Phong vẫn chưa chịu buông cương đao ra. Tô Cương mời mọi người ngồi, nhưng trong nhà khách không có đủ chỗ, y cùng bọn sư đệ, đồ đệ phải đứng tiếp khách. Tô Cương nói: Bạch nhị đệ! Đầu đuôi sự tình lúc đó ra làm sao? Nhị đệ nên kể lại cho mọi người nghe. Bạch Hàn Phong hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Chiều hôm kia... Gã mới nói được mấy tiếng khí tức đã xông lên. Tay cầm cương đao vung múa. Nhưng gã nghĩ tới cử động này thô lỗ quá liền liệng cương đao xuống đất đánh choang một tiếng, làm vỡ tan mấy viên gạch. Gã thở mạnh một hơi rồi nói:

- Chiều hôm kia tại hạ cùng gia huynh ngồi uống rượu trên một toà tửu lầu ở Thiên Kiều bỗng có một vị quan viên tiến lên, đem theo bốn tên gia đinh. Bộ tịch bốn tên này thật khả ố! Chúng kêu rượu gọi thịt bằng tiếng thổ ngữ ở Vân Nam. Tô Cương "ồ" một tiếng rồi hỏi:

- Bọn họ nói tiếng Vân Nam ư? Bạch Hàn Phong đáp:

- Tại hạ cùng gia huynh nghe khẩu âm họ liền để ý. Bọn Vương Võ Thông, Phàn Cương đều biết Mộc vương phủ truyền đời trấn thủ ở Vân Nam. Bọn Tô Cương, Bạch Hàn Phong đều sinh trưởng ở Vân Nam. Bây giờ họ đến thành Bắc Kính mà nghe thổ âm người đồng hương thì dĩ nhiên họ để ý. Bạch Hàn Phong nói:

- Vị quan viên này vừa uống rượu vừa chỉ trích món ăn nấu không ngon. Y nói những gì bọn chúng ta ở Vân Nam thổi cơm làm sao, nấu nướng thế nào cho chủ quán nghe. Dĩ nhiên bốn

tên gia đinh cũng phụ hoạ theo. Gia huynh nghe nói lấy làm thú vị, tuy ngồi bàn khác mà cũng nói chõ sang mấy câu. Gã ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Vị quan viên kia thấy bọn tại hạ cũng là người Vân Nam mời sang ngồi chung bàn. Anh em tại hạ xa nhà đã lâu, đều muốn biết tình hình cố hương nên thấy vị quan viên này ở Vân Nam mới tới liền sang ngồi cùng bàn với y. Trong khi trò chuyện, vị quan viên này tự giới thiệu tên gọi Dương Nhất Phong. Hắn được Ngô Tam Quế phái đến làm tri huyện Khúc Tĩnh. Tô Cương hỏi:

- Có phải Bạch nhị đệ bảo y nói tiếng Vân Nam không? Bạch Hàn Phong đáp:

- Y là người Đại Lý, tỉnh Vân Nam. Theo lệ luật thì người Vân Nam không thể làm quan địa phương ở tỉnh Vân Nam được. Nhưng Dương Nhất Phong nhơn nhơn đắc ý nói gã là người của Bình Tây Vương uỷ phái nên không cần đến thể lệ kia.

Hồi 36 - Bất Đồng Chính Kiến Đang Bạn Ra Thù

Phàn Cương lớn tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Tên đại Hán gian Ngô Tam Quế phái uỷ một tên cẩu quan mà cũng ra vẻ ngang tàng. Bạch Hàn Phong đưa mắt nhìn Phàn Cương gật đầu nói:

- Phàn... Phàn huynh đệ nói đúng lắm. Nhưng vì gia huynh muốn thám thính tình hình cố hương nên phải tâng bốc hắn mấy câu. Tên cẩu quan càng lấy làm đắc ý. Hắn bảo những viên quan do Ngô Tam Quế uỷ phái kêu bằng "Tây tuyển" để ngụ ý do Bình Tây Vương lựa chọn. Những quan viên lớn nhỏ toàn tỉnh Vân Nam dĩ nhiên đều do Ngô Tam Quế phái đến. Cả ba tỉnh Tứ Xuyên, Quảng Tây, Quý Châu, những viên quan Tây tuyển so với những người của Hoàng đế phái đến còn lên hương hơn. Tỷ dụ trong những địa hạt này có chỗ khuyết triều đình phái người đến, Ngô Tam Quế cũng phái người đến thì ai đến trước là được. Những quan viện bốn tỉnh Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên, Quảng Tây mà có chỗ khuyết thì dĩ nhiên Côn Minh (thủ phủ tỉnh Vân Nam) biết trước rồi từ Côn Minh phái người đến còn nhanh hơn quan viên ở Bắc Kinh tới. Vì thế mà quan của triều đình gửi đến bao giờ cũng chậm chân hơn những quan viên "Tây tuyển". Nguyên Bình Tây Vương Ngô Tam Quế lập được công lớn với triều đình nhà Mãn Thanh mà thu phục giang sơn là hoàn toàn trông vào công lao của Bình Tây Vương. Vì thế triều đình đặc biệt ưu đã Ngô Tam Quế. Ngô Tam Quế có bản tâu về triều bất cứ việc gì cũng được chuẩn y. Vương Võ Thông nói:

- Viên quan đó nói vậy là đúng sự thực. Tiểu đệ làm nghề bao tiêu trong bốn tỉnh miền Tây Nam đã nhìn rõ một giải Vân Quý, người ta chỉ biết có Ngô Tam Quế chứ không biết đến Hoàng đế. Bạch Hàn Phong nói: Tên Dương Nhất Phong còn bảo theo luật lệ của triều đình thì ai đi làm tri huyện đều phải đến kinh thành yết kiến Hoàng đế để Hoàng đế phong chức. Hắn đến Bắc Kinh là để vào yết kiến Hoàng đế. Hắn còn nói Bình Tây vương đã phong quan cho hắn rồi, vậy việc đến kinh triều kiến Hoàng đế chỉ là một thủ tục thông thường. Bạch Hàn Phong ngừng lại một chút rồi kể tiếp: Dương Nhất Phong uống mấy chung rồi lại nói càng đắc ý. Gia huynh liền bảo hắn:

- Dương đại nhân đến Khúc Tĩnh làm quan thì ra người bản tỉnh lại làm quan ngay ở bản tỉnh để tạo phúc cho nhân dân, thật là quý hoá! Dương Nhất Phong cười ha hả nói:

- Cái đó đã hẳn! Giữa lúc ấy, đột nhiên ở bàn khác có người xen vào. Tên lão tặc... Tên lão tặc đó cùng ta... có mối thâm cừu. Hắn nói tới đây bỗng đứng phắt dậy, mặt đỏ bừng lên. Tô Cương hỏi:

- Có phải hắn là Bát Tý Viên Hầu Từ Thiên Xuyên không? Bạch Hàn Phong gật đầu đáp:

- Chính hắn... Bạch Hàn Phong tức quá tựa hồ cổ họng nghẹn hơi nói không ra lời. Sau một lúc gã nói tiếp:

- Chính là tên lão tặc đó. Hắn ngồi bên cái bàn con cạnh cửa sổ nói:

- Người bản tỉnh làm quan trong bản tỉnh thì đục khoét càng tiện hơn.

- Anh em tại hạ để mặc cho tên lão tặc nói gì thì nói, không muốn giây lời với hắn. Huyền Trinh lạnh lùng nói:

- Bạch nhị hiệp! Từ tam ca nói câu đó kể cũng đúng. Bạch Hàn Phong hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Hắn nói câu ấy thì phải rồi, tại hạ có bảo hắn nói lầm đâu. Nhưng... nhưng ai bảo hắn giây vào việc người ta? Hắn mà không nói câu đó thì việc gì đến nỗi xảy chuyện rắc rối? Huyền Trinh thấy Bạch Hàn Phong nóng nẩy không nói gì nữa. Bạch Hàn Phong lại nói tiếp:

- Dương Nhất Phong nghe tên lão tặc nói câu đó thì nổi giận đùng đùng. Hắn quay đầu nhìn lại thấy tên lão tặc là kẻ già nua lưng còng, mặt mũi đê tiện. Trên bàn lại để cái rương thuốc, bên ghế cắm một lá cờ bán thuốc cao. Hắn liền quát mắng:

- Lão già bất tử này! Ngươi nói láo gì thế? Bốn tên gia đinh đã nhảy xổ đến đập bàn thoá mạ tên lão tặc. Một tên nắm lấy cổ áo lão. Tại hạ mắt kém không nhìn ra võ công tên lão tặc đó cao cường, lại cho là hắn nhân lúc phẫn khích buông lời mạt sát. Tại hạ còn lo lão bị bọn gia đinh đánh đòn nên chạy lại giả vờ khuyên giải mà thực ra là để đẩy lui bọn chúng. Huyền Trinh lên giọng tán thưởng:

- Bạch nhị hiệp hoài bão nhân nghĩa. Quả là anh hùng hảo hán. Trong lòng lão đã có chủ ý. Lão thấy Bạch Hàn Tùng chết rồi còn Từ Thiên Xuyên tuy bị thương nặng nhưng chắc là qua khỏi được. Thế là bên mình chiếm phần hơn. Vậy vụ này cốt sao giữ được hoà hảo là hay. Lão liền tán dương Bạch Hàn Phong mấy câu để tâm tính gã hoà dịu trở lại. Ngờ đâu Bạch Hàn Phong lại không ăn bánh phĩnh. Gã trợn mắt lên nói:

- Anh hùng cái con khỉ gì đâu. Thế là mình ngu hơn chó. Có mắt mà không biết người, không nhìn rõ chỗ nham hiểm tàn độc của tên lão tặc lại cho lão là người tốt. Tên Dương Nhất Phong liền lên giọng quan lớn, ngoác miệng ra mà mắng chửi. Hắn lớn tiếng la:

- Hỏng bét! Hỏng bét! ở kinh thành dân điêu toa rất nhiều cần chấn chỉnh lại Phàn Cương nói xen vào:

- Tên quan đó ỷ mình có lũ chó săn ở Vân Nam lấn át trăm họ chưa đủ, còn đến Bắc Kính khinh mạn người ta nữa. Bạch Hàn Phong nói:

- Muốn khinh mạn người cũng không phải chuyện dễ. Viên quan này quát tháo om sòm kêu gia đinh cột tên lão tặc đưa lên quan để phạt 40 trượng và đeo gông cảnh cáo mọi người. Tên lão tặc cười ha hả nói:

- Đại lão gia! Đại lão gia hà tất phải la lối cho mệt sức. Bản nhân lấy thuốc cao dán lại mới được. Hắn nói rồi lấy trong rương ra một lá thuốc cao, hai tay nắm chặt. Tiếp theo lão trát lá cao cho bằng phẳng. Ban đầu tại hạ thấy tên lão tặc đối với bọn gia đinh dữ như hung thần vẫn không sợ hãi gì đã sinh lòng ngờ vực. Sau thấy lão giơ tay ra hiệu với gia huynh liền hiểu ngay. Nguyên thuốc cao đã rắn tụ lại một chỗ. Muốn cho cao chảy ra phải đem hơ lửa nóng mới mở ra được. Đằng này tên lão tặc lại dùng sức nóng ở hai bàn tay làm cho lá cao mềm ra. Về phần công lực đó, người thường không thể làm được. Tên lão tặc mở lá cao ra rồi, khí nóng bốc lên nghi ngút. Dương Nhất Phong chẳng hiểu chi hết, thôi thúc bọn gia đinh tiến lại bắt người. Vi Tiểu Bảo chú ý lắng tai nghe không nói câu nào. Gã nghĩ thầm:

- Vụ này là một màn hý kịch coi được đây. Bỗng nghe Bạch Hàn Phong nói tiếp:

- Tại hạ thấy tên lão tặc kia nội công cao thâm, nên không ngăn cản bọn chó săn của tên quan kia nữa, để chúng đến tự rước lấy nỗi đau khổ. Một tên gia đinh thấy tại hạ tránh sang bên liền xông về phía Từ lão tặc. Tên lão tặc cười hỏi:

- Ngươi muốn mua thuốc cao chăng? Lão cầm lá thuốc cao đặt vào tay tên gia đinh. Tên gia đinh thoá mạ liền:

- Lão chó má này định làm gì? Tên lão tặc liền đẩy cánh tay gã gia đinh chuyển ra chỗ khác. Bỗng nghe đánh "bốp" một tiếng! Lá thuốc cao nóng bỏng đã dán vào miệng tên cẩu quan... Vi Tiểu Bảo nghe Bạch Hàn Phong nói tới đây, không nhịn được nữa bật lên tràng cười khanh khách, vỗ tay reo:

- Hay quá! Hay quá. Bạch Hàn Phong nhìn gã bằng cặp mắt hung hăng. Vi Tiểu Bảo trong lòng run sợ không dám cười nữa. Tô Cương hỏi:

- Rồi sau sao nữa? Bạch Hàn Phong đáp:

- Tên cẩu quan kia bị thuốc cao gắn chặt lấy miệng, dĩ nhiên không nói lên lời nữa. Hắn đưa tay lên muốn kéo lá thuốc cao ra, nhưng tên lão tặc chân tay rất mau lẹ. Lão huy động bốn tên gia đinh nói:

- Các ngươi mau lại đây giúp đại lão gia! Bỗng nghe những tiếng "bốp bốp " vang lên không ngớt. Những tên gia đinh mỗi tên đều phóng chưởng đánh vào mặt cẩu quan. Không hiểu Từ lão tặc dùng thủ pháp gì thúc đẩy bốn tên gia đinh vận kình lực vào bàn tay rồi phóng chưởng đánh cẩu quan. Chỉ trong khoảnh khắc, tên cẩu quan hai má sưng vù đỏ ửng, coi chẳng khác gì hai miếng gan lợn. Vi Tiểu Bảo lại nổi lên tràng cười ha hả. Gã quay đầu ra chỗ khác không dám nhìn Bạch Hàn Phong lần nào nữa. Tô Cương gật đầu nói: Lão họ Từ mang ngoại hiệu Bát Tý Viên Hầu thật là xứng đáng. Nghe nói cầm nã tiểu công phu của lão đứng vào hàng võ lâm thất tuyệt quả nhiên tiếng đồn không ngoa. Tô Cương đã nghĩ đến Bạch Hàn Tùng bị chết về tay Từ Thiên Xuyên thì võ công lão dĩ nhiên rất cao thâm. Lão cố ý đề cao võ công của Từ Thiên Xuyên để thể diện cho Bạch Thị Song Mộc một chút. Bạch Hàn Phong nói:

- Tại hạ cùng gia huynh thấy thế chỉ buồn cười. Hai bên mặt tên cẩu quan máu tươi chảy ra đầm đìa. Trên tửu lầu rất đông người đến coi nhiệt náo. Tên lão tặc lại lớn tiếng la:

- Không được đánh! Không được đánh. Đại lão gia đây không ai đánh được. Các ngươi là bọn nô tài mà dám phạm thượng đánh đại lão gia đau đớn đến thế ư? Lão đi sau bốn tên gia đinh nhảy lui nhảy tới trông như con khỉ để huy động những cánh tay bọn gia đinh mà lại giống như lão né tránh. Những người ngoài đứng coi không nhận ra được là chính lão đã hý lộng quỷ thần. Lão lại huy động bọn gia đinh đánh thêm mười mấy chưởng nữa. Tên cẩu quan ngất xỉu té lăn xuống đất, lão mới dừng tay về chỗ ngồi trước. Bốn tên gia đinh cũng cho là mình bị ma đem lối quỷ đưa đường, chứ không hiểu tại sao mình lại vung chưởng đánh lại lão gia. Nhưng tám cánh tay của bốn tên gia đinh cũng máu tươi đầm đìa thì không phải là chuyện giả được nữa. Bốn tên gia đinh đứng ngẩn người ra một lúc nâng đỡ tên cẩu quan rời khỏi tửu lâu. Chủ quán đành tự nhận là mình gặp vận xúi, không dám đến đòi tiền cơm rượu bọn họ nữa. Phàn Cương cười nói:

- Thú quá! Thú quá! Tên chó săn thủ hạ của Ngô Tam Quế đáng được trừng trị như thế mới là

phải. Từ tam ca đánh tên cẩu quan khiến trăm họ trong thiên hạ đều nức lòng hởi dạ. Bạch nhị hiệp! Sau lúc đó nhị hiệp không giúp y đánh thêm mấy quyền nữa. Bạch Hàn Phong thuật lại vụ Bát Tý Viên Hầu Từ Thiên Xuyên đánh nhừ tử tên cẩu quan ở tửu lâu một cách rất tỷ mỉ. Có điều tâm thần gã cực kỳ xúc động nên giọng nói nhát gừng, câu sau không liên tiếp với câu trước, nhưng người nghe mười phần cũng hiểu đến tám, chín. Bạch Hàn Phong nghe Phàn Cương hỏi vậy sao gã không trợ quyền để cùng đánh tên cẩu quan, thì gã nổi giận đùng đùng lớn tiếng quát:

- Tên lão tặc đó phô trương bản lãnh đánh người sao ta còn phải viện trợ hắn? Chính hắn đánh người chứ có phải bị người đánh đâu? Huyền Trinh nói:

- Bạch nhị hiệp nói phải lắm! Ban đầu y chưa hiểu Từ tam ca cũng biết võ công, chẳng đã ra tay nghĩa hiệp ngăn cản bọn gia đinh không cho hành hung rồi đấy ư? Bạch Hàn Phong hắng giọng một tiếng nói tiếp:

- Tên cẩu quan cùng bọn gia đinh đi rồi, gia huynh liền kêu chủ quán lại bảo bồi thường cho hắn về khoản bát đa bàn ghế đổ vỡ. Cả tiền cơm rượu của tên lão tặc cũng do anh em tại hạ thanh toán. Tên lão tặc tươi cười tạ ơn. Gia huynh mời hắn qua bàn bên này ngồi cùng bàn ăn uống với nhau thì tên lão tặc khẽ nói:

- Tại hạ đã ngưỡng mộ thanh danh hai vị Tùng, Phong hiền huynh đệ từ lâu. Nay được gặp mặt thật là may quá. Ah em tại hạ giật mình nghĩ bụng:

- Té ra hắn đã biết lai hch mình mà mình chưa hiểu hắn là ai. Gia huynh liền nói:

- Anh em tại hạ là người hủ lậu, rất lấy làm xấu hổ. Xin lão gia cho nghe tôn tính đại danh. Tên lão tặc liền cười đáp:

- Tại hạ là Từ Thiên Xuyên. Trong lúc nhất thời không dẹp nổi tính nóng giận đã múa rìu qua mắt thợ trước mặt hiền huynh đệ, thật không bõ làm trò cười. Lúc đó anh em tại hạ chưa hiểu Từ Thiên Xuyên lai lịch thế nào, nhưng nghĩ tới hắn đã đánh tên cẩu quan tức là người cùng đi một đường với mình. Tên cẩu quan kia nếu không bị ăn đòn của lão tặc thì anh em tại hạ cũng choảng cho một trận nên thân. Ba người vừa ăn uống vừa nói chuyện cùng ý hợp tâm đầu. Nhưng ở tửu lầu không tiện nói chuyện thâm tình, anh em tại hạ liền mời hắn về đây ăn cơm. Phàn Cương ồ lên một tiếng, hỏi:

- Té ra Từ tam ca đã vào quý phủ rồi mới động thủ ư? Bạch Hàn Phong đáp:

- Ai bảo động thủ ở đây? Đánh nhau với khách trong nhà mình thì ra khinh mạn khách à? Huyền Trinh gật đầu nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Bạch Thị Song Mộc nổi tiếng anh hùng hào hiệp. Có lý đâu lại hành động thất thố như vậy? Bạch Hàn Phong nghe Huyền Trinh tán tụng mình hoài. Sau gã cũng nhìn y mỉm cười để tụ lại rồi nói:

- Anh em tại hạ mời lão tặc về đây cung kính tiếp đãi. Khi bọn tại hạ hỏi đến tại sao hắn lại nhận biết anh em tại hạ thì hắn không dấu diếm gì nữa, nói huỵch toẹt hắn là người trong Thiên Địa Hội. Hắn còn nói khi anh em tại hạ tới Bắc Kinh, Thiên Địa Hội đã cho hay để cùng anh em tại hạ kết giao bằng hữu. Sở dĩ ở tửu lầu hắn đánh tên cẩu quan một là vì căm hận Ngô Tam Quế, hai là vì để mở đường kết bạn với anh em tại hạ. Tên lão tặc đó khéo lừa dối, khiến anh

em tại hạ tưởng hắn là người tốt. Sau tính đến chuyện phản Thanh phục Mính thì ba người... à quên... hai người và một con chó càng nói càng ý hiệp tâm đầu... Vi Tiểu Bảo bắt gặp chỗ đối phương sơ hở, khi nào gã chịu bỏ qua liền xen vào:

- Hai con người và một con chó mà nói chuyện ý hợp tâm đầu mới thật ly kỳ. Mọi người nghe gã nói không nhịn được phải phì cười, nhưng e làm mất mặt Bạch Hàn Phong nên không dám cười lên tiếng... Bạch Hàn Phong tức quá quát hỏi:

- Tên tiểu quỷ này! Nói nhăng gì thế! Phàn Cương vội can ngăn:

- Bạch nhị hiệp! Vị này là Vi hương chủ. Tuy người còn nhỏ tuổi nhưng là nhân vật đứng đầu trong Thanh Mộc đường ở tệ hội nên trong tệ hội từ trên xuống dưới đối với người đều tỏ lòng rất kính cẩn. Bạch Hàn Phong chưa hết tức mình văng tục:

- Hương chủ thì đã làm cái đếch gì? Tô Cương liền lảng sang chuyện khác:

- Tại hạ cũng nhận thấy Bạch huynh đệ trong dạ đau thương vị huynh trưởng từ trần nên nói năng không khỏi có điều nóng nảy. Vậy xin anh em đừng để ý, Vi hương chủ cũng miễn trách cho. Tô Cương vốn là người trì trọng, đã biết địa vị hương chủ trong Thiên Địa Hội không phải tầm thường. Vậy mà Bạch Hàn Phong đã kêu bằng "tiểu quỷ", lại bảo hương chủ thì làm cái đếch gì là đuối lý, thiếu lễ độ. Bạch Hàn Phong cũng không phải hạng người ngu xuẩn. Gã nghe Tô Cương nói vậy liền biết ngay mình trái. Gã không để nhãn quang đụng vào Vi Tiểu Bảo nữa. Gã nói:

- Sau ba người bọn tại hạ... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Không phải! Hai con người và một con chó chứ? Bạch Hàn Phong tức giận quát:

- Ngươi... Ngươi... Nhưng sau gã cũng nhẫn nại, thở phào một cái nói tiếp:

- Ba người nói đến chuyện phản Thanh phục Minh, giết hết bọn Thát Đát xong rồi phò con cháu Hồng Võ Hoàng đế lên ngôi bảo đoạn toạ. Gia huynh nói:

- Hoàng thượng đã qua bên Diến Điện, chỉ lưu lại một vị tiểu thái tử. Nhưng vị này thông minh tài trí đáng mặt anh quân, hiện đang ẩn cư ở chốn thâm sơn. Tên lão tặc lại cãi:

- Chân mệnh thiên tử hiện đang ở Đài Loan. Bạch Hàn Phong vừa thuật lại câu nói của Từ Thiên Xuyên, bọn Tô Cương, Diêu Xuân, Vương Võ Thông hiểu ngay hai bên tranh chấp nhau chỉ vì việc một bên ủng hộ Quế vương, một bên ủng hộ Đường vương mà ra. Nguyên Sùng Trinh Hoàng đế chết treo ở Môi Sơn rồi, quân Thanh tiến vào cửa ải. Bọn tôn thất nhà Minh là Phúc vương, Đường vương, Lỗ vương, Quế vương mỗi người xưng đế một nơi rồi xảy chuyện phân tranh. Sau các vương chết hết, bọn thủ hạ vẫn còn hiềm khích nhau. Bạch Hàn Phong lại kể tiếp:

- Lúc ấy tại hạ nghe tên lão tặc nói vậy liền hỏi:

- Tiểu hoàng tử của chúng ta rời đến Đài Loan từ hồi nào? Tên lão tặc kia đáp: Tại hạ nói về tiểu hoàng tử của Long Võ Thiên Tử, chứ không phải con cháu của Quế vương. Gia huynh liền lên tiếng:

- Từ lão gia! Lão gia là bậc anh hùng hào kiệt, anh em tại hạ rất đem lòng kính phục. Có điều

lão gia nhận xét về thiên hạ đại sự hãy còn có chỗ sai lầm. Sau khi Sùng Trinh thiên tử mất rồi, Phúc vương tự lên ngôi báu. Phúc vương bị quân Thanh bắt, Đường vương lên nối ngôi. Bất hạnh Đường vương chết về nước. Đức Vĩnh Lịch lên làm chúa tể thiên hạ. Vĩnh Lịch thiên tử chết vì nước rồi thì dĩ nhiên phải do con cháu ngài lên kế vị. Nguyên Long Võ là niên hiệu của Đường vương. Vĩnh Lịch là niên hiệu của Quế vương. Bọn này là cựu thần của Đường vương, Quế vương, khi nào nhắc tới chủ cũ, họ đều kêu niên hiệu. Phàn Cương nghe Bạch Hàn Phong kể tới đây, nói xen vào:

- Bạch nhị hiệp! Xin nhị hiệp miễn trách, để tại hạ trình bày: Long Võ thiên tử chết vì nước rồi, hết anh đến em cũng là hợp lý. Như vậy bào đệ của thánh thượng là Thiệu Võ thiên tử lên kế vị ở Quảng Châu là phải. Không ngờ Quế vương lại phái binh đến đánh Thiệu Võ thiên tử. Các vị đế vương đều là con cháu của đức Thái tổ Hoàng đế chứ nào phải người ngoài mà không lo đánh kẻ thù chung quân là Thát Đát của nhà Mãn Thanh, lại đi đánh nhau với người trong nhà, há chẳng phải là một sự lầm lớn trong những điều sai lầm? Bạch Hàn Phong tức giận nói:

- Giọng lưỡi của tên lão tặc cũng hệt giọng lưỡi của ông bạn. Như vậy là ai gây sự? Đức Vĩnh Lịch Hoàng đế chỉ phái sứ thần đến Quảng Châu bảo Tân Đường vương phế bỏ tên hiệu đi, thế mà những tên gian thần, thủ hạ của Đường vương lại hạ sát sứ giả của chúng ta. Muốn chống ngoại địch trước hết cán dẹp yên nội bộ. Hành vi này của Đường vương là hành vi của kẻ loạn thần phạm thượng. Tội đại nghịch vô đạo của Đường vương là đầu mọi tội ác và cũng là mầm hoạ của quốc gia. Phàn Cương cười lạt hỏi:

- Trận đánh ở Tam Thuỷ trong đó có cả tại hạ, nhị hiệp có biết toàn quân bên nào bị tan vỡ không? Bạch Hàn Phong tức quá, đứng phắt dậy lớn tiếng:

- Ngươi còn muốn thanh toán món nợ cũ chăng? Vi Tiểu Bảo lại lên tiếng:

- Phàn đại ca! Trận đánh ở Tam Thuỷ thế nào? Phàn Cương cười đáp:

- Quế vương nghe lời xúc xiểm của tên gian thần dưới trướng phái một nội tướng là Lâm Giai Đình đem quân đến đánh Quảng Châu. Tô Cương ngắt lời:

- Phàn đại ca! Câu chuyện này thực sự không phải thế đâu. Đó là Đường vương phái quân đến đánh Triệu Khánh trước. Vĩnh Lịch thiên tử bất đắc dĩ mà phải khởi binh ứng chiến. Hai bên mỗi người nói một câu, toàn bàn chuyện đã qua. Ai cũng bênh chúa mình là phải. Dần dần câu chuyện đi vào chỗ gay go, tình thế biến thành khẩn trương, khác nào kiếm tuốt cung dương, coi chừng muốn động thủ đến nơi. Diêu Xuân xua tay lia lịa lớn tiếng:

- Những việc này xảy ra từ bao năm trước còn nhắc lại làm chi cho mệt? Bất luận ai thắng ai bại cũng chẳng vẻ vang gì. Câu chuyện ngày nay toàn thể chúng ta phải tận diệt quân Thát Đát. Quần hào nghe Diêu Xuân nói đều yên tĩnh lại. Trong lòng ai nấy đều cảm thấy tự thẹn. Tô Cương nói:

- Bạch nhị đệ! Câu chuyện tranh chấp giữa chúng ta và tên lão tặc kia thuộc về đại nghĩa. Chúng ta phải hết sức tranh đấu sống chết với lập trường. Nhị đệ hãy nói hết câu chuyện đó đi. Bạch Hàn Phong liền kể tiếp:

- Lý luận của tên lão tặc đó cùng một duộc với ông bạn họ Phàn này. Dĩ nhiên anh em tại hạ phải phân tích rõ ràng. Hai bên mỗi lúc một to tiếng chẳng ai chịu nhường ai. Gia huynh trong

cơn thịnh nộ đập tay xuống vỡ tan cái kỷ trà. Tên lão tặc cười khẩy hỏi:

- Phải chăng đại hiệp lý luận không kịp người muốn đi tới chuyện động võ? Bạch Thị Song Mộc ở Mộc vương phủ oai danh lẫy lừng thiên hạ. Còn tại hạ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trong Thiên Địa Hội nhưng cũng không sợ. Hắn nói câu này hiển nhiên làm mất mặt anh em tại hạ, mà còn có ý chẳng coi Mộc vương phủ vào đâu. Cách bì lý của hắn lấy một tên vô danh tiểu tốt của Thiên Địa Hội cũng đủ hơn được những nhân vật nổi danh trong Mộc vương phủ mới thật là mỉa mai. Gia huynh xẵng giọng hỏi lại:

- Tại hạ đập bể kỷ trà của nhà mình thì liên quan gì đến các hạ? Các hạ ỷ vào thế lực nào mà dám buông lời khinh mạn Mộc vương phủ? Hai bên càng nói càng găng, rồi hẹn nhau tối hôm ấy đếnn Thiên Đàn tỷ võ Tô Cương thở dài buồn rầu nói:

- Té ra cuộc phân tranh này bởi đó mà ra. Bạch Hàn Phong nói:

- Tối hôm ấy anh em tại hạ đến Thiên Đàn phó ước. Chẳng ai nói câu gì, hai bên động thủ liền... Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Chắc là hai người đánh một rồi. Nhưng tại hạ không hiểu Bạch đại hiệp xông vào trước hay nhị hiệp xông vào trước. Bạch Hàn Phong đỏ mặt lên lớn tiếng: Anh em ta bao giờ cũng liên thủ, dù đánh với một tên hay với cả trăm tên cũng cùng nhau tiến vào một lúc.

Hồi 37 - Hồi Xuân Đường Phát Sinh Đại Biến

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Té ra là thế. Vậy trong trường hợp động thủ với đứa con nít như tại hạ, cũng phải cả hai vị hiền huynh đệ liên thủ xông vào. Bạch Hàn Phong tức quá gầm lên một tiếng, phóng chưởng nhằm đánh xuống đầu Vi Tiểu Bảo. Tô Cương vội đưa tay trái ra nắm lấy cổ tay Bạch Hàn Phong và can ngăn gã:

- Bạch nhị đệ! Như thế không được! Bạch Hàn Phong vừa cựa mạnh vừa la:

- Tên... tên tiểu quỷ này... mạt sát cả gia huynh mặc dầu y đã từ trần. Vi Tiểu Bảo trong lúc nhất thời chỉ muốn nói cho thích miệng, gã không nghĩ đến Bạch Hàn Tùng đã chết rồi cũng bị chỉ trích. Gã còn muốn nói giễu mấy câu nữa, nhưng thấy Bạch Hàn Phong hung dữ như người điên, nên trong lòng kinh hãi không dám nói nữa. Tô Cương lại giảng giải:

- Bạch nhị đệ. Oan có đầu, nợ có chủ. Gã họ Từ đã hại mạng Bạch đại đệ, vậy chúng ta chỉ có thể kiếm họ Từ để thanh toán. Bạch Hàn Phong hầm hầm ngó Vi Tiểu Bảo nói:

- Một ngày kia ta sẽ rút xương lọc da ngươi. Phàn Cương vặn Tô Cương:

- Tô tam hiệp. Tam hiệp bảo Từ đại ca của bọn tại hạ đã hại mạng Bạch đại hiệp thì chữ "hại" đó tưởng nên châm chước mới phải. Bạch nhị hiệp đã nói hai bên tỷ võ ở Thiên Đàn. Từ đại ca một mình phải chọi với hai người, y đã không dùng ám nguy kế lại không ỷ vào số đông để thủ thắng. Vậy đó là một cuộc tỷ đấu quang minh chính đại thì sao lại bảo là Bạch đại hiệp bị Từ đại ca hại mạng được? Bạch Hàn Phong tức giận đáp:

- Gia huynh nhất định bị Từ lão tặc hại mạng. Trước khi gia huynh cùng tại hạ đến Thiên Đàn phó ước, hai người đã thương nghị với nhau. Gia huynh bảo: lão già đó tuy đầu óc hồ đồ, không hiểu mệnh trời về ai, nhưng hắn cũng là người đồng đạo với chúng ta trong công cuộc phản Thanh phục Minh. Vậy lúc tỷ võ, chúng ta nên nể mặt Thiên Địa Hội, chỉ điểm tới là thôi, đừng làm hại đến tính mạng hắn. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Như vậy hai anh em tại hạ đã nhẹ đòn với Từ lão tặc, không ngờ hắn lòng dạ độc ác, cố ý hạ sát thủ để hại mạng gia huynh. Tô Cương hỏi:

- Từ lão tặc đã gia hại Bạch đại đệ trong trường hợp nào? Bạch Hàn Phong đáp:

- Cuộc động thủ khai diễn. Hai bên trao đổi ngoài bốn chục chiêu vẫn chưa phân thắng bại. Cuộc tỷ đấu tiếp diễn hồi lâu, tên lão tặc bỗng nhảy ra ngoài vòng chiến, chắp tay nói:

- Đáng phục! Thật là đáng phục! Bữa nay chúng ta không phân thắng bại, bất tất phải tỷ đấu nữa. Võ công của Mộc vương phủ lừng danh thiên hạ, quả nhiên cao minh vô cùng! Phàn Cương hỏi:

- Đã thế thì hai bên bãi chiến để khỏi tổn thương hoà khí há chẳng hay lắm ru? Bạch Hàn Phong tức giận đáp:

- Ông bạn không trông thấy chỗ hách dịch ở trong lời nói của tên lão tặc ư? Ông bạn còn tưởng hắn tử tế lắm sao? Hắn đã nói vậy lại còn cười nửa miệng, tỏ ra Bạch Thị Song Mộc ở Mộc vương phủ hai người chọi một mà không thắng nổi một thằng già. Thế thì câu "võ công lừng danh thiên hạ... " gì đó chẳng qua là câu nói phỉnh phờ mà trong bụng hắn thực ra rất khinh mạn anh em tại hạ. Dĩ nhiên tại hạ trong lòng uất hận liền đáp: "Chưa phân thắng bại thì tỷ đấu cho đến lúc phân thắng bại hãy thôi". Phàn Cương hỏi:

- Thế rồi hai bên lại động thủ hay sao? Bạch Hàn Phong đáp:

- Dĩ nhiên cuộc tỷ đấu lại tái diễn. Thân thủ tên lão tặc tuy rất linh hoạt nhưng không thể dai sức bằng anh em tại hạ. Nếu cuộc chiến đấu còn kéo dài, nhất định hắn bị thất bại. Vừa rồi hắn muốn bãi chiến chỉ vì hắn muốn thừa cơ chuồn đi cho thoát. Bạch Hàn Phong hít một hơi chân khí rồi nói tiếp:

- Hai bên qua lại mấy chục chiêu nữa, tại hạ liền sử chiêu "Long đằng hổ dược" nhảy vọt lên không đánh xuống. Quả nhiên tên lão tặc mắc bẫy hắn nghiêng mình né tránh. Chiêu thức này anh em tại hạ đã rèn luyện rất tinh thục. Gia huynh liền ra chiêu "Hoành tảo thiên quân" vung chân trái quét sang bên phải, vung tay mặt quét sang bên trái, khiến hắn không còn đường né tránh. Gã nói tới đây đồng thời vung tay sử chiêu "Hoành tảo thiên quân". Huyền Trinh gật đầu nói:

- Chiêu này giáp công cả hai bên quả là lợi hại! Nó khiến cho địch nhân né sang mé tả không được, mà tránh qua mé hữu cũng không xong. Bạch Hàn Phong lại nói:

- Tên lão tặc liền co mình lại rồi đột nhiên xô vào trước ngực gia huynh. Gia huynh xoay hai tay giữ lấy trước ngực, hắn cười nói: "Ha ha.... ông bạn thua rồi". Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh "binh" một tiếng! Thì ra tên lão tặc đã vung quyền chưởng đánh vào chỗ hiểm yếu trên ngực và dưới bụng của gia huynh. Gã nói tới đây tức quá thở lên hồng hộc, nói tiếp:

- Gia huynh bao giờ cũng nghĩ đến nghĩa khí võ lâm, hai tay chỉ đặt hờ vào trước ngực hắn chứ không nhả nội lực ra. Thế mà tên lão tặc thủ đoạn tàn độc, táng tận lương tâm nhân lúc người ta bất ngờ để hạ sát thủ. Phàn Cương hỏi ngay:

- Lệnh hiền huynh bị thiệt mạng về chiêu đó hay sao? Bạch Hàn Phong hằn học đáp:

- Tại hạ thấy thế nguy liền ra chiêu "Cao sơn lưu thuỷ" đánh vào sau lưng tên lão tặc. Tên lão tặc lảo đảo người đi lùi lại mấy bước. Còn gia huynh miệng hộc máu tươi ngã lăn xuống đất. Lúc ấy tại hạ cực kỳ nóng nảy, hốt hoảng chạy lại nâng đỡ ca ca. Tên lão tặc nổi lên mấy tiếng cười khô khan rồi băng mình chạy đi. Tại hạ ôm ca ca chạy về nhà, nhưng đang đi đường, ca ca thốt ra bốn tiếng: "Trả thù cho ta". Y nấc lên mấy tiếng rồi tắt hơi. Hắn thở dài nhìn Tô Cương nói:

- Tô tam ca ơi... Chúng ta không trả mối thù này thì còn làm người thế nào được? Gã nói tới đây, bất giác hai hàng lệ tuôn xuống như mưa. Huyền Trinh đạo nhân quay lại ngó mọi người nói:

- Phong lục ca! Chúng ta biểu diễn lại mấy chiêu thức mà Bạch nhị hiệp vừa nói đó. Phong lục ca tên gọi Phong Tế Trung là một lão nhà quê, tướng mạo rất tầm thường, chẳng có vẻ oai phong chút nào. Hôm qua khi quần hào ở dưới nhà hầm trong tiệm thuốc nhỏ, sau cuộc giới

thiệu, Phong Tế Trung chưa hề mở miệng nói câu nào, Vi Tiểu Bảo cũng không chú ý đến lão. Bây giờ Phong Tế Trung nghe Huyền Trinh bảo vậy liền gật đầu đứng dậy tiến ra. Lão nhẹ nhàng vung chưởng nhằm đánh tới Huyền Trinh. Huyền Trinh giơ tay trái lên gạt rồi co mình lại. Năm ngón tay của đạo nhân biến thành những móng như móng khỉ. Hiển nhiên y mô phỏng chiêu thức của Bát Tý Viên Hầu Từ Thiên Xuyên. Phong Tế Trung liền điểm chân trái xuống vọt mình lên cao. Người lão đang lơ lửng trên không lại nhảy chồm đánh xuống. Diêu Xuân lớn tiếng reo:

- Thật là một chiêu! Long đằng hổ dược " tuyệt diệu! Tiếng reo chưa dứt, Huyền Trinh đã nghiêng mình né tránh. Giữa lúc ấy, Phong Tế Trung đã nhảy xuống người y. Chân trái lão quét sang bên phải, cánh tay mặt quét qua bên trái. Ai cũng nhận ra đây là chiêu "Hoành tảo thiên quân" mà Bạch Hàn Phong vừa nói đó. Có điều một mình Phong Tế Trung phải biến thành hai người để biểu diễn. Lão vừa sử xong chiêu "Long đằng hổ dược " của Bạch Hàn Phong liền phải thay đổi địa vị nhảy xổ đến trước mặt Huyền Trinh đạo nhân để ra chiêu "Hoành tảo thiên quân" của Bạch Hàn Tùng nên thân pháp lão phải cực kỳ thán tốc, đến một trình độ không ai tưởng tượng được. Mọi người reo hò rầm rộ. Huyền Trinh co người lại xông vào lòng đối phương. Phong Tế Trung vội đẩy hai chưởng ra nắm lấy trước ngực Huyền Trinh, miệng reo:

- Ha ha! ông bạn thua rồi!... Giữa lúc ấy Huyền Trinh phóng quyền đánh tới trước ngực Phong Tế Trung, đồng thời vung chưởng đánh vào bụng dưới lão. Quyền chưởng của hai người đều để trên mình đối phương rồi ngừng lại không chuyển động nữa. Huyền Trinh hỏi:

- Bạch nhị hiệp! Tình trạng lúc đó có đúng như vậy phải không? Bạch Hàn Phong chưa kịp trả lời, Phong Tế Trung đã rung động thân hình lạng tới sau lưng Huyền Trinh. Song chưởng của lão rút qua mé hữu bên mặt đánh rứ vào sau lưng Huyền Trinh. Miệng lão hô:

- Cao sơn lưu thuỷ! Hai phát chưởng đó chưa đụng vào đến người Huyền Trinh. Mọi người vừa thấy mắt hoa lên, Phong Tế Trung đã đứng sững trước mặt Huyền Trinh, hai tay đặt vào trước ngực y. Còn quyền chưởng của Huyền Trinh thì lại đặt vào trước ngực và dưới bụng lão, tức là trở lại tư thức đầu tiên. Hai lần chợt lui chợt tới coi như quỷ mỵ. Những người hiện diện tại đây, ngoại trừ Vi Tiểu Bảo, đều là những nhân vật biết nhiều hiểu rộng, nhưng thân thủ thần tốc phi thường như Phong Tế Trung mọi người chưa được thấy qua. Quần hào vừa ngạc nhiên vừa bội phục. Ai cũng hiểu chỗ dụng ý của lão là trình bày cho phe Bạch Hàn Phong biết hôm đó Từ Thiên Xuyên một mình phải địch với hai người, tình thế rất là nguy hiểm. Nếu họ Từ ra tay đánh Bạch Hàn Tùng mà còn nhẹ đòn một chút thì e rằng khó lòng thoát khỏi chiêu "Cao sơn lưu thuỷ" của Bạch Hàn Phong đánh vào sau lưng. Huyền Trinh nhắc lại câu hỏi:

- Bạch nhị hiệp. Có phải tình trạng lúc đó đúng như vậy không? Bạch Hàn Phong mặt xám như tro từ từ gật đầu. Phong Tế Trung nhô lên hụp xuống mấy cái biểu diễn những chiêu thức rất đầy đủ và đúng mức khiến cho gã hoa mắt nhức đầu, nhất là bộ vị thủ pháp không sai trật mảy may, hoàn toàn như do một vị sư phụ truyền cho. Chiêu "Long đằng hổ dược" của Bạch Hàn Phong và chiêu "Hoành tảo thiên quân" của Bạch Hàn Tùng là những chiêu thức mà Bạch Thị Song Mộc đắc ý nhất, nhưng những chiêu thức này một mình Phong Tế Trung biểu diễn rất đúng điệu lại một cách dễ dàng khiến cho bọn Bạch Hàn Phong phải sửng sốt tự hỏi:

- Sao chúng lại học được môn võ nghệ gia truyền của nhà mình? Phong Tế Trung thu chưởng về đứng thẳng người lên, nhìn Huyền Trinh nói:

- Thưa đạo trưởng! Xin đạo trưởng cởi áo bào ra. Tại hạ cam bề đắc tội. Huyền Trinh sửng sốt không hiểu lão có dụng ý gì, nhưng cũng cởi áo bào ra. Huyền Trinh vừa cử động bỗng thấy hai mảnh áo bay ra rớt xuống. Hai mảnh áo này như hình bàn tay. Huyền Trinh lại cầm tay áo giơ lên thì thấy rõ trước ngực vạt áo do hai bàn tay in vào. Nguyên Phong Tế Trung đã dùng chưởng lực đánh rách đạo bào. Huyền Trinh tuy là người dày công hàm dưỡng mà lúc này cũng không khỏi cả kinh thất sắc. Bất giác y đưa tay lên đặt vào ngực, nghĩ thầm trong bụng:

- Chưởng lực của Phong Tế Trung đã chấn động làm rách được vật mềm xèo là tấm đạo bào thì chắc là mình bị nội thương rồi. Nhưng lão thử vận khí không thấy có gì khác lạ mới yên lòng. Mọi người kinh hãi quá quên cả hoan hô. Phong Tế Trung nói:

- Âm lực trên bàn tay Bạch đại hiệp còn thâm hậu hơn tại hạ nhiều. Từ đại ca bị nội thương ở trước ngực cực kỳ trầm trọng, còn thêm vào luồng nội lực ở hai bàn tay phát chiêu "Cao sơn lưu thuỷ". E rằng y khó bảo toàn được tính mạng. Mọi người thấy Phong Tế Trung dùng chưởng lực âm nhu in vết bàn tay đánh rách áo bào của Huyền Trinh đều lắc đầu lè lưỡi. Công lực này so với khinh công hoá làm hai người để tiền hậu giáp công cũng còn khủng khiếp hơn. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Lão con rùa họ Hải ngày trước cũng in một chưởng làm rách vạt áo trước của ta chắc cũng dùng thủ đoạn này. Tô Cương và Bạch Hàn Phong đưa mắt nhìn đều lộ vẻ chán nản, vì họ thấy bản lỉnh Phong Tế Trung ghê gớm như vậy thì bất cứ là ai bên họ cũng còn kém đối phương xa. Bọn họ lại được coi diễn võ như vậy thì hiển nhiên Từ Thiên Xuyên tuy hạ độc thủ giết người nhưng cũng bởi trường hợp bất đắc dĩ, không đủ yếu tố vững chắc để đòi chuyện báo thù trong lúc nhất thời được. Tô Cương liền đứng dậy nói:

- Phong gia đây võ công rất cao thượng, thực khiến cho tại hạ bữa nay được mở rộng tầm mắt. Giả tỷ Bạch đại đệ của tại hạ mà bản lãnh tương đương với Phong gia thì nhất định không bị ông bạn họ Từ làm cho thiệt mạng. Phàn Cương chắp tay nói:

- Hãy khoan! Xin anh em hãy đến hành lễ trước linh vị Bạch đại hiệp đã. Vụ này... Vụ này... Hỡi ôi! Thật là đáng tiếc. Chúng ta không nên làm tổn thương đến hoà khí giữa Mộc vương phủ và Thiên Địa Hội. Đạo nhân nói rồi rảo bước tiến vào hậu đường. Bạch Hàn Phong giang tay cản lại lớn tiếng:

- Gia huynh bị chết oan không nhắm mắt được. Các ông bất tất giả vờ thương xót kính điếu nữa. Huyền Trinh nói:

- Bạch nhị hiệp! Đừng nói đây là chuyện tỷ võ lỡ tay đả thương Bạch đại hiệp dù cho Từ đại ca bên bần đạo có lỗi lầm đi nữa thì nhị hiệp không nên thù hận đến toàn thể Thiên Địa Hội. Việc bọn bần đạo bái điếu trước linh sàng Bạch đại hiệp là trong phạm vi nghĩa khí đồng đạo võ lâm. Tô Cương nói:

- Đạo trưởng nói phải lắm! Bạch nhị đệ Chúng ta không thể để khiếm khuyết lễ số được. Thế rồi bọn Vi Tiểu Bảo, Huyền Trinh, Phàn Cương, Diêu Xuân, Mã Phó Nhân nhất tề đến dập đáu trước linh vị Bạch Hàn Tùng. Vi Tiểu Bảo vừa lạy vừa trong miệng lẩm bẩm. Lúc gã đứng lên, Bạch Hàn Phong lớn tiếng hỏi:

- Trong miệng ngươi vừa nói những gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta ngấm ngầm cầu chúc trước linh vị Bạch đại hiệp thì việc gì đến ngươi mà phải hỏi? Bạch Hàn Phong hỏi:

- Miệng lưỡi ngươi không sạch sẽ, ngươi cáu chúc điều chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta khấn rằng: Bạch đại hiệp ơi. Bạch đại hiệp đi trước một bước cũng không sao. Tại hạ là Vi Tiểu Bảo bị người bào đệ của đại hiệp đánh cho khắp nùnh sầy vẩy cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Chỉ mấy ngày tại hạ sẽ xuống cõi âm cùng lão nhân gia tương hội. Bạch Hàn Phong hỏi:

- Ta đánh ngươi hồi nào? Vi Tiểu Bảo liền vén tay áo để lộ cổ tay bên phải ra thì thấy sưng lên và tím bầm một vòng, vết ngón tay còn rỡ rành rành, chính là chỗ Bạch Hàn Phong vừa nắm lấy. Đoạn gã hỏi:

- Chẳng phải ngươi đánh ta là gì đây? Tô Cương liếc mắt nhìn Bạch Hàn Phong thấy gã không phủ nhận, liền lộ vẻ trách móc rồi quay sang nói với Vi Tiểu Bảo:

- Vi Hương chủ! Việc này một lời không nói hết được. Sau này chúng ta... chúng ta sẽ từ từ thương lượng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chỉ sợ vết thương của tại hạ trầm trọng không chữa được phải chết bỏ đời thì ngày sau chẳng còn gì mà thương lượng nữa. Tô Cương thấy gã nói năng trôi chảy, không ra vẻ con người bị thương chút nào thì biết gã chơi trò vô lại, bất giác tự hỏi:

- Thiên Địa Hội là một tổ chức lớn như vậy sao lại để thằng nhãi con lưu manh này lên làm Hương chủ? Hắn cũng nói đùa một câu:

- Vi Hương chủ sống lâu trăm tuổi, bọn tại hạ chết hết rồi, Hương chủ cũng còn sống thêm mấy chục năm nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hiện giờ tại hạ trong ruột quặn đau, lục phủ ngũ tạng đảo lộn cả rồi, chẳng biết còn sống được đến sáng mai không. Phong lục ca! Huyền Trinh đạo trưởng! Sau khi tiểu đệ chết rồi các vị đừng kiếm Bạch nhị hiệp để báo thù. Bạn hữu giang hồ phải lấy nghĩa khí làm trọng, chúng ta đừng làm tổn thương hoà khí Mộc vương phủ và Thiên Địa Hội. Tô Cương chau mày đưa mọi người ra cửa ngoài. Huyền Trinh nhìn bọn Mã Phó Nhân, Lôi Nhất Khiếu, Vương Võ Thông ngỏ lời cảm ơn rồi chắp tay từ biệt. Đoàn người Thiên Địa Hội về đến cửa tiệm thuốc bỗng thấy tình hình khác lạ. Cái quầy đổ nghiêng ngửa, mấy chục hộc tủ thuốc và dược liệu tung toé dưới đất. Mọi người vào tiệm la gọi mấy tiếng chẳng thấy ai thưa. Đi thẳng vào nội đường thấy lão chủ tiệm béo mập và hai tên tài công đều chết lăn dưới đất. Huyền Trinh hô lên: Chúng ta mau đóng cửa lại đừng để người ngoài tiến vào. Bây giờ hãy coi Từ đại ca xem sao. Đạo nhân mở tấm ván cửa hầm chạy xuống la gọi:

- Từ đại ca! Từ đại ca! Dưới đường hầm trống rỗng. Từ Thiên Xuyên không biết đi ngả nào. Phàn Cương la lên:

- Mẹ kiếp! Chúng ta sang liều mạng với bọn Mộc vương phủ. Huyền Trinh nói:

- Mau đi mời Vương tổng tiêu đầu cùng quý vị đến chứng kiến vụ này. Phàn Cương hỏi:

- Đi mời được người tới thì Từ đại ca bị sát hại rồi còn gì? Huyền Trinh đáp:

- Nếu bọn chúng định sát hại Từ đại ca thì đã hạ thủ ngay ở đây. Bọn họ bắt đi tức là không gia hại đâu. Y liền phái người đi mời bọn Vương Võ Thông, Diêu Xuân đến. Bọn Vương Võ Thông tới nơi thấy lão chủ tiệm béo mập bị thảm tử đều lấy làm phẫn nộ, đồng thanh nói:

- Việc này không nên để chậm, chúng ta đến ngay hẻm Dương Liễu. Bạch Hàn Phong mở cửa đón khách hỏi ngay:

- Các vị lại đến làm chi nữa? Phàn Cương đáp:

- Bạch nhị hiệp đã biết sao còn giả vờ hỏi? Hành động này thật làm mất mặt cho Mộc vương phủ. Bạch Hàn Phong tức giận hỏi:

- Hành động gì? Làm sao mà mất mặt? Phàn Cương không đáp, hỏi lại:

- Từ đại ca của bọn tại hạ đâu? Mau giao trả đi! Các vị nhân lúc người ta không đề phòng mà giết ba người trong tiệm thuốc Hồi Xuân đường thì thật là đê hèn hạ lưu! Bạch Hàn Phong lớn tiếng:

- Nói bậy! Ai biết Hồi Xuân, Hồi Thu đường nào mà giết ba người? Ta xem chừng ông bạn mắc phải bệnh điên rồi.

Hồi 38 - Tiền Lão Bản Bày Mưu Giấu Quận Chúa

Tô Cương nghe tiếng chạy ra hỏi:

- Các vị đi rồi trở lại, tất có điều chi dạy bảo? Lôi Nhất Khiếu đáp:

- Tô tam hiệp! Vụ này đúng là các vị có điều lầm lỗi vì chẳng còn cách nào trốn tránh được công luận. Các vị có muốn trả thù cũng chẳng thể giết người càn vô tội. Việc này xảy ra ở trong thành còn làm liên luỵ đến nhiều người, chứ không phải chuyện tầm thường. Tô Cương nhìn Bạch Hàn Phong hỏi:

- Các vị nói gì vậy? Bạch Hàn Phong đáp:

- Ai mà biết được! Tiểu đệ cũng không hiểu. Vương Võ Thông nói:

- Tô tam hiệp! Bạch nhị hiệp! Nơi mà Thiên Địa Hội trú chân có ba người trong tiệm bị giết. Từ Thiên Xuyên sư phó cũng bị cướp đem đi. Vụ này phải trái ra sao, chúng ta thong thả sẽ bàn tới. Xin các vị vì chút bạc diện của bọn tại hạ mà buông tha Từ sư phó trước đi. Tô Cương lấy làm kỳ hỏi:

- Từ Thiên Xuyên bị người cướp đi ư? Nếu vậy thì thật là kỳ! Các vị đem lòng ngờ vực bọn tại hạ, nhưng chính các vị vừa ngồi với chúng ta. Chẳng lẽ ai có thuật phân thân chia mình đi làm vụ này? Phàn Cương hỏi lại:

- Các vị phái người đi hạ thủ thì có khó gì? Tô Cương nói:

- Các vị đã không tin thì bọn tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được. Hay các vị muốn vào xục tìm thì tuỳ ý. Bạch Hàn Phong lớn tiếng:

- Thánh Thủ cư sĩ Tô Cương tam hiệp trước nay đã nói một là một, hai là hai, có bịa chuyện bao giờ? Tại hạ xin nói thật. Nếu tên lão tặc họ Từ mà lọt vào tay bọn tại hạ là lập tức bị chặt làm hai đoạn. Ai hơi đâu bắt hắn về nuôi cho tốn cơm? Tô Cương trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Trong vụ này tất có điều ngoắt ngoéo. Tại hạ mạo muội muốn đến trụ sở của quý hội để coi xem thế nào, chẳng hiểu có được không? Quần hào thấy hai người này ra chiều thành thật, không có vẻ gì trá nguỵ. Trong lúc nhất thời không biết quyết định thế nào? Phàn Cương đáp:

- Tô tam hiệp. Bọn tại hạ muốn tam hiệp tuyên bố một điều: Từ Thiên Xuyên đại ca có lọt vào tay các vị không? Tô Cương lắc đầu nói:

- Tại hạ xin bảo đảm là không có chuyện đó. Cả Bạch nhị đệ đây cũng không tơ hào liên can đến vụ này. Tô Cương là người có danh vọng lớn trong võ lâm. Y quả là một hán tử trung thành ngay thẳng. Y đã tuyên bố không bắt Từ Thiên Xuyên tất là không sai rồi. Huyền Trinh nói:

- Đã vậy mời hai vị cùng đến tệ xá coi cho biết. Đoàn người về tới Hồi Xuân đường. Tô Cương và Bạch Hàn Phong coi kỹ tử trạng của lão chủ tiệm thuốc béo mập thì thấy hắn bị đòn nặng mà uổng mạng. Xương sườn trước ngực bị gãy hết. Thủ pháp này rất tầm thường coi không ra là võ công môn phái nào. Tô Cương trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Vụ này nhất định phải điều tra cho rõ ngọn ngành, không thì chúng ta mắc tiếng oan chẳng bao giờ rửa sạch được. Mọi người khám xét rất kỹ khắp nơi trong tiệm thuốc, lại xuống nhà hầm điều tra hồi lâu vẫn không ra được manh mối chi hết. Trời đã xế chiều, bọn Tô Cương, Bạch Hàn Phong, Vương Võ Thông cáo từ về nhà. Họ còn ước hẹn với nhau chia đi thám thính các ngả trong thành Bắc Kinh. Phàn Cương hỏi lại:

- Tô tam hiệp! Bạch nhị hiệp! Các vị đã coi kỹ chưa? Vào khoảng nửa đêm hôm nay bọn tại hạ sẽ phóng hoả đết nhà cho tiêu tan xác chết cùng mọi vết tích. Tô Cương gật đầu đáp:

- Bọn tại hạ coi kỹ rồi. May ở chỗ gần đây không có người ở, vậy đốt tiệm này đi cũng phải. Có thế quan nha mới khỏi tra hỏi lôi thôi phiền phức. Vi Tiểu Bảo nghe nói chuyện phóng hoả đốt nhà rất lấy làm thích thú. Huyền Trinh nói:

- Vi Hương chủ! Trời sắp tối rồi. Hương chủ nên về cung sớm đi. Phóng hoả đốt nhà là việc nhỏ nhặt. Vi hương chủ bất tất phải ở lại chủ trương đại cuộc, chắc chẳng có chuyện gì xảy ra đâu. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đạo trưởng! Chúng ta là chỗ anh em, đạo trưởng đừng đề cao tiểu đệ. Vi Tiểu Bảo dù có làm cái hương chủ con mẹ gì đó thì võ công cùng kiến thức cũng chưa bằng được những tay hảo thủ võ lâm như các vị. Tiểu đệ muốn ở lại đây để coi trò vui nhộn mà thôi. Quần hào vì thấy gã là Hương chủ bản hội nên ngoài mặt đối với gã có bề kính cẩn lịch sự, nhưng gã còn nhỏ tuổi lại chìa cái dở ra ở nhà họ Bạch nên trong lòng họ có điều bất nhất. Bây giờ nghe gã nói vậy ai nấy đều cao hứng trong lòng, vui vẻ cả làng. Nên biết rằng văn không có là đệ nhất, võ chẳng muốn đứng hàng nhì. Các nhân sĩ võ lâm đều có óc tự phụ. Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này trúng vào gan ruột mọi người nên ai cũng nức lòng hởi dạ. Quần hào đối với vị tiểu Hương chủ này tuy không thêm phần kính cẩn, nhưng có ý thân cận hơn trước nhiều. Huyền Trinh cười nói:

- Phải đến nửa đêm bọn thuộc hạ mới động thủ phóng hoả đốt nhà. Sau đó còn phải dập lửa tắt để khỏi vạ lây đến dân lương thiện. Vi hương chủ suốt đêm không trở về cung, e rằng có điều bất tiện. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Y nói vậy cũng có lý. Cứ trời tối là đóng cửa cung, không ai ra vào được nữa mà mình được đế quyển thương mến, người trong cung ai cũng chú ý. Ngủ ngoài là phạm cấm, không phải tội nhỏ. Gã đành thở dài nói:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc! Nếu tại hạ được cầm lửa đốt nhà thì sung sướng biết chừng nào! Cao Ngạn Siêu khẽ nói:

- Sau này nếu chúng ta có dịp đến đốt nhà người ta giữa ban ngày bọn thuộc hạ nhất định kính thỉnh Vi hương chủ châm lửa. Vi Tiểu Bảo cả mừng, nắm lấy tay gã nói:

- Cao đại ca! Bậc trượng phu nhất ngôn ký xuất, đại ca... đừng quên nhé! Cao Ngạn Siêu mỉm cười đáp:

- Vi hương chủ đã có lời căn dặn, có lý nào thuộc hạ chẳng tuân theo? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngày mai chúng ta đến ngõ Dương Liễu phóng hoả đốt nhà họ Bạch được không? Cao Ngạn Siêu giật bắn người lên vội đáp:

- Đây là một đại sự, cần phải thương nghị lâu dài. Nếu Tổng đà chủ mà nghe chuyện này, e rằng tội nặng đấy! Vi Tiểu Bảo vừa nghe đến ba chữ Tổng đà chủ liền cụt hứng, không dám nói gì nữa. Gã thay đổi y phục, cởi áo mới xếp lại, mặc quần áo tiểu thái giám vào. Bọn Cao Ngạn Siêu đi khám xét bốn mặt, không thấy có người ở Mộc vương phủ dòm ngó mới cho Vi Tiểu Bảo đi vào giữa đưa ra ngõ ngang, mướn một cỗ kiệu nhỏ đưa gã về cung. Vi Tiểu Bảo ngồi trong kiệu, bỗng thấy một người anh em trong hội nói:

- Vi hương chủ! Sáng sớm mai, hương chủ có rảnh xin vào trong bếp Thượng Thiện Giám coi... Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Coi cái gì? Người kia đáp:

- Cũng chẳng có gì lạ. Gã nói rồi lùi lại ngay. Vi Tiểu Bảo ngồi trong kiệu nghĩ mãi không nhớ được người đó họ tên gì. Trên môi hắn để hai túm râu chuột, tướng mạo cục cằn ra vẻ quê mùa. Nhiều lắm là một tên tiểu thương. Lúc đến ngõ Dương Liễu, hắn không theo đi. Gã cứ yên trí hắn là một người tài công trong tiệm thuốc. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới người kia kêu mình đến trù phòng Thượng Thiện Giám coi, không hiểu hắn có dụng ý gì? Vi Tiểu Bảo phụ trách trông coi công việc ở nhà bếp, sáng sớm hôm sau gã lần đến ngự trù phòng. Những người trong trù phòng từ thái giám trở xuống thấy nhân vật đứng đầu tới nơi chạy qua chạy lại nhộn nhịp. Chúng chọn thứ trà nổi tiếng rồi bưng lại. Vi Tiểu Bảo thấy trong trù phòng không có gì khác lạ toan quay gót trở ra, bỗng thấy tên thái giám đi chợ mua đồ về tới. Theo sau hắn là một người xách cái cân lớn cười hì hì luôn miệng nói:

- Dạ dạ! Công công bảo sao tại hạ xin làm như vậy, bảo đảm không dám sai quyền. Vi Tiểu Bảo vừa thấy người này không khỏi giật mình kinh hãi, vì chính hắn hôm qua đã mời gã sáng nay đến trù phòng coi. Tên thái giám đi chợ mua đồ lật đật đến trước mặt Vi Tiểu Bảo vấn an. Vi Tiểu Bảo trỏ vào người kia hỏi:

- Vị này là ai? Thái giám cười đáp:

- Y là chủ tiệm bán thịt Tiền Hưng Long ở phía Bắc thành. Bữa nay y đặc biệt đem đến mười mấy con heo thịt đưa và trong cung. Tiền lão bản liền quỳ xuống đất nhìn Vi Tiểu Bảo dập đầu lạy mấy lạy rồi nói:

- Công công là cha mẹ cho tiểu hiệu cơm ăn áo mặc. Bữa nay mới có duyên được bái kiến công công thật là tổ tiên họ Tiền đã tu nhân tích đức nhiều lắm! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ông bạn đứng dậy đi! Bất tất phải đa lễ. Rồi gã tự hỏi:

- Thằng cha này trà trộn vào cung định mưu đồ chuyện gì? Sao hắn không nói cho mình biết trước? Lão họ Tiền đứng dậy, nét mặt vui tươi nói:

- Các vị công công ở trong cung đã tác thành việc buôn bán cho tiểu hiệu. Tiểu hiệu tính giá tiền đặc biệt có thể nói là không ăn lãi đồng nào. Chỉ mổ lợn giúp Hoàng thượng, Hoàng thái hậu, Công chúa cùng đại thần đã là hãnh diện lắm rồi. Khi mọi người nghe nói tiểu hiệu cung cấp thịt cho cả đức Hoàng thượng dùng thì tự nhiên thịt heo của tiểu hiệu tuyệt nhất thiên hạ, không còn nhà nào sánh kịp. Vì thế mà tiệm Tiền Hưng Lòng từ ngày cung cấp thịt heo vào cung tới nay mới hơn một năm việc buôn bán đã tiến bộ rất nhiều. Đó toàn là nhờ ở công đức tài bồi của mấy vị công công. Hắn vừa nói vừa vấn an luôn miệng. Vi Tiểu Bảo gật đầu cười nói:

- Thế thì nhất định ông bạn phát tài dữ! Người kia nói:

- Nhờ hồng phúc của các vị công công. Hắn móc trong bọc ra ba tấm ngân phiếu rồi cười hì hì nói:

- Một chút nhỏ mọn này không đủ tỏ lòng thành kính, xin công công thu nạp để thưởng cho mọi người. Hắn vừa nói vừa cầm ngân phiếu vào hai tay đưa lên cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đón lấy coi thì mỗi tấm ngân phiếu là năm trăm lạng, cộng một nghìn năm trăm lạng. Chính là số bạc mà bữa trước Vi Tiểu Bảo đã giao cho bọn Cao Ngạn Siêu để họ chia nhau. Vi Tiểu Bảo còn đang ngơ ngác thì thấy Tiền lão bản chũm môi trỏ về phía tên thái giám phụ trách việc mua bán thức ăn. Vi Tiểu Bảo hiểu ý hắn liền cười nói:

- Tiền lão bản hà tất phải khách sáo như vậy! Gã giao ba tấm ngân phiếu cho tên thái giám kia và cười nói:

- Lòng thành của Tiền lão bản, các vị đem chia nhau, bết tất phải chia cho ta. Bọn thái giám trong trù phòng thấy số bạc một ngàn năm trăm lạng đều mừng rỡ vô cùng. Nên biết những người nhà buôn cung cấp thịt heo, thịt bò, gà vịt, cá mú cùng rau cỏ vào trong cung gặp những ngày lễ tiết trong năm có đưa nhiều lắm là bốn năm trăm lạng bạc, làm tiền lễ thì viên thái giám đưa đến Thượng Thiện Giám đã chia lấy phán nửa trước, còn bao nhiêu mới phân phát cho chúng. Bây giờ họ thấy số bạc nhiều mà Vi Tiểu Bảo lại tuyên bố không lấy, mọi người chia nhau được món hoạnh tài khá lớn. Tên thái giám chuyên trách sắm sửa món ăn lại là người rất hiểu việc. Hắn nghĩ bụng:

- Dù Quế công công miệng nói không lấy, nhưng y cầm đầu bọn mình có lý nào lại khiết nhiên được? Vậy lúc chia tiền mìnhh nên dành một phần lớn nhất đưa cho y giữ. Tiền lão bản nói:

- Quế công công! Công công thể tất cho vị cộng sự như vậy thật hiếm có, nhưng công công không thu lễ thì tiểu nhân khó nỗi yên lòng. Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bây giờ xin thế này: Tiểu hiệu nuôi được hai con Phục linh hoa điêu trư quý giá vô ngần. Chờ lúc nữa mổ heo rồi xin kính dâng một con cho Hoàng thái hậu và Hoàng thượng, còn một con khiêng vào phòng Quế công công, xin công công nhận cho. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phục linh điêu hoa trư là cái gì? Cái tên cổ quái này ta chưa từng nghe thấy. Tiền lão bản đáp: Đó là một bí pháp tổ truyền của tiểu hiệu, lựa một giống heo thật tốt, sau khi hết bú rồi, nó được nuôi bằng cả phục linh, đẳng sâm và nhiều thứ thuốc bổ rất quý. Ngoài những chất thuốc bổ còn cho ăn trứng gà, uống rượu Hoa điêu lão tử... Hắn chưa dứt lời, bọn thái giám đã cười ồ lên đồng thanh hỏi:

- Làm gì có cách nuôi heo như vậy? Nếu thế thì nuôi được con heo mập há chẳng tốn kém đến mấy trăm lạng bạc? Tiền lão bản đáp: Tiền bạc dĩ nhiên không phải là ít, nhưng cái khó là ở chỗ hao tốn tâm huyết cùng công phu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Con heo kỳ dị như vậy, d nhiên phải nếm cho biết mùi. Tiền lão bản hỏi:

- Không hiểu chiều hôm nay Quế công công được rảnh vào giờ nào để tiểu nhân đúng giờ đưa tới? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng mình ra khỏi Ngự thư phòng vào khoảng đầu giờ thân, liền đáp:

- Ông bạn đưa tới vào khoảng cuối giờ mùi, đầu giờ thân. Tiền lão bản vâng dạ luôn miệng lại

vấn an mấy lần nữa. Tên thái giám kia nói:

- Quế công công! Khi công công gặp Hoàng thượng không nên nhắc tới vụ này. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy? Tên thái giám kia đáp:

- Theo luật lệ trong cung thì những thực vật kỳ dĩ hữu quyết không nên dâng lên Hoàng thái hậu, Hoàng thượng cùng công chúa. Nếu các vị ăn vào mà xẩy ra chuyện gì thì có bao nhiêu đầu cũng rớt hết. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế! Tên thái giám kia lại nói:

- Hoàng thượng còn nhỏ tuổi nặng tính hiếu kỳ, nếu ngài bảo lấy cho nếm thử thì chúng ta là kẻ nô tài phải hứng mối quan hệ rất lớn. Vả lại thứ thịt heo này nuôi vất vả lắm, đâu phải chuyện dễ kiếm. Nếu Hoàng thượng xơi vừa miệng, hạ chỉ cho bọn Ngự trù phòng phải cung phụng hàng ngày thì chỉ có nước là chịu chết. Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Ông bạn nghĩ vậy thật chu đáo. Tên thái giám kia nói:

- Đó là quy củ trong Thượng Thiện Phòng trước nay như vậy. Những hoa tươi quả lạ cũng không được dâng Hoàng thượng và Thái hậu dùng. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Hoa quả rau đậu tươi đậu mùa mà không kính dâng, chẳng lẽ để cách đêm rồi mới dâng hay sao? Tuy gã cầm đầu Thượng Thiện Giám mấy tháng rồi mà công việc bếp nước gã chưa từng để tâm đến. Thái giám chuyên biệt cười đáp:

- Kính dâng hoa quả rau đậu quá mùa hay cách đêm thì nhất định không dám rồi. Nhưng trong một năm chỉ có vài tháng là có hoa quả, chúng ta đành chịu không dám cung phụng, vì sợ Hoàng thượng ăn thấy ngon miệng, trời mùa hạ lại đòi xơi măng mùa đông hay mùa đông lại đòi rau đậu mùa hạ là chúng ta chết ráo! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hoàng thái hậu cùng Hoàng thượng là bậc thánh minh khi nào lại đòi những chuyện oái oăm như vậy? Thái giám chuyên biệt run lên vội đáp:

- Dạ! Dạ! Thái hậu và Hoàng thượng là bậc thánh minh không đòi hỏi như vậy. Thuộc hạ nghe nói đây là quy củ từ đời nhà Minh còn để lại. Đức Hoàng thượng nhà Đại Thanh chúng ta thông tình đạt lý, chúng ta là bọn nô tài làm việc dễ hơn nhiều. Hắn ngấm ngầm kinh hãi, trong lòng rất hối hận về mấy câu nói trước. Vi Tiểu Bảo chầu hầu vua Khang Hy xong ở Ngự thư phòng ra lại đến ngự trù phòng ngay. Chẳng bao lâu Tiền lão bản dẫn bốn tên gia nhân khiêng hai con heo thật béo mổ rất sạch sẽ rồi. Mỗi con nặng tới 300 cân. Tiền lão bản vấn an Vi Tiểu Bảo rồi nói:

- Quế công công! Lão nhân gia mỗi sáng sớm dậy xơi một ít Phục linh hoa điêu trư rất là bổ ích. Nướng rồi ăn ngay càng tốt. Tiểu nhân đưa một con heo vào trong phòng lão nhân gia để sáng sớm mai lão nhân gia xẻo thịt nướng ăn. Nếu ăn không hết thì bảo nhà bếp ướp muối để dành. Vi Tiểu Bảo biết hắn có ý gì đây liền đáp:

- Ông bạn suy nghĩ thật chu đáo. Ông bạn hãy đi theo ta. Tiền lão bản đưa một con heo nhẵn nhụi để lại nhà bếp, còn con nữa sai khiêng vào phòng Vi Tiểu Bảo. Chỗ ở của quản sự thái

giám ngay bên cạnh nhà bếp. Sau khi khiêng con heo vào phòng rồi, Vi Tiểu Bảo sai một tên tiểu thái giám dẫn hai hán tử khiêng heo đến trù phòng ngồi chờ. Ba người đi rồi, gã liền khép cửa lại. Tiền lão bản khẽ hỏi:

- Vi hương chủ! Trong nhà còn người nào khác nữa không? Vi Tiểu Bảo lắc đầu.

- Tiền lão bản cúi xuống khẽ lật con heo lên thì thấy chỗ mổ bụng có dán ngang mấy miếng da dê để che kín chỗ hở. Vi Tiểu Báo nghĩ thầm:

- Trong bụng con heo này, tất có giấu vật gì cổ quái, như binh khí chẳng hạn. Phải chăng Thiên Địa Hội muốn giết người, đại náo Hoàng cung? Gã nghĩ tới chuyện này bất giác trống ngực đánh hơn trống làng. Quả nhiên gã thấy Tiền lão bản bóc mấy miếng da heo ra. Hai tay hắn khẽ mở bụng heo, ôm ra một bọc to tướng. Vi Tiểu Bảo khẽ bật lên tiếng la hoảng:

- Trời ơi! Nguyên lão Tiền đưa một người ở bụng heo ra. Người này thân hình bé nhỏ gầy nhom, đầu để tóc dài. Nguyên là một cô bé cỡ 13, 14 tuổi, mình mặc áo mỏng dính. Hai mắt nhắm nghiền, người không nhúc nhích. Chỉ có trước ngực khẽ nhô lên thụt xuống vì hô hấp. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ lạ hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Vị tiểu cô nương này là ai? ông bạn đem y vào đây làm chi? Tiền lão bản đáp:

- Đây là Quận chúa ở Mộc vương phủ. Vi Tiểu Bảo lại càng kinh hãi hơn, giương mắt lên hỏi:

- Quận chúa ở Mộc vương phủ ư? Tiền lão bản đáp:

- Phải rồi! Y là em gái của tiểu vương gia trong Mộc vương phủ. Bọn họ bắt Từ đại ca đem đi, nên bọn ta bắt Quận chúa nương nương này làm con tin, khiến họ không dám động đến một sợi lông của Từ đại ca. Vi Tiểu Bao vừa kinh hãi vừa mừng thầm hỏi:

- Diệu kế chân diệu kế! Các vị làm thế nào mà bắt được y? Tiền lão bản đáp:

- Hôm qua Vi hương chủ cùng chúng vị ca ca đến ngõ Dương Liễu lý luận với họ, thuộc hạ ở lại Hồi Xuân đường canh giữ thì được tin con trai tên đại Hán gian Ngô Tam Quế là Ngô ứng Hùng đến kinh thành. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Sao lại dính líu đến con Ngô Tam Quế? Tiền lão bản nói tiếp:

- Sau lại được tin tiểu vương gia ở Mộc vương phủ thân tự thống lãnh một đoàn hảo thủ trong Vương phủ theo đến kinh thành. Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Phải chăng họ muốn hành thích tên tiểu Hán gian họ Ngô? Tiền lão bản đáp:

- Đúng thế! Nhưng tên tiểu Hán gian này phòng bị rất nghiêm mật. Bên mình gã có nhiều ay cao thủ võ công bảo vệ. Muốn giết gã không phải chuyện dễ. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau khi thuộc hạ được tin này lập tức hành động ngay. Thuộc hạ đến chỗ ở mọi người trong Mộc vương phủ thì họ đều vắng nhà. Chắc là họ đi hạ thủ tên tiểu Hán gian kia. Chỉ có con nha đầu này và hai người đàn bà nữa ở nhà. Thật là một cơ hội hiếm có. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế rồi ông bạn tiện tay dắt bò, bắt thị đem về phải không? Tiền lão bản mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Vị tiểu cô nương này tuy còn nhỏ tuổi nhưng Mộc vương phủ quý cô khác nào chim

Phượng hoàng. Chỉ cần sao nắm tiểu Quận chúa trong tay chúng ta là Từ đại ca yên như núi Thái Sơn không sợ bọn họ hành hạ y mà phải đối đãi một cách ân cần. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiền đại ca! Vậy công lao của đại ca thật lớn vô cùng! Tiền lão bản đáp: Việc này không lớn mà cũng không nhỏ, xin Vi hương chủ phát lạc. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm rồi hỏi:

- Tiền đại ca tính sao bây giờ? Tuy gã ở với người Thiên Địa Hội mới một thời gian ngắn ngủi nhưng cũng đã đo được lòng dạ bọn họ. Bọn người này ngoài miệng tôn xưng gã là Hương chủ, việc gì cũng bảo là Vi Hương chủ chỉ thị làm thế này thế nọ, mà thực ra trong lòng họ đã có chủ ý, chỉ mong sao chủ ý của họ được gã tán đồng là sau này, trút hết những mối can hệ trong đại lên đầu gã. Vi Tiểu Bảo nhắc lại câu hỏi:

- Tiền đại ca bảo nên làm thế nào? Tiền lão bản đáp:

- Hiện giờ chỉ cần một nơi giấu kính tiểu Quận chúa, đừng để người trong Mộc vương phủ tìm thấy. Chuyến này Mộc gia đến kinh thành với một số người đông đảo. Tiểu vương gia họ Mộc cầm đầu, bốn nhà Lưu, Bạch, Phương, Tô đều theo đến cả. Hiện giờ bọn chúng đang sục tìm trong thành Bắc Kinh một cách ráo riết. Mỗi nơi có vết chân người Thiên Địa Hội chúng ta nhất định bị họ theo dõi rất gắt gao, e rằng mình có đánh một phát trung tiện bọn người trong Mộc vương phủ cũng nghe thấy. Vi Tiểu Bảo bật tiếng cười khúc khích. Gã lấy làm thích thú về cách ăn nói của Tiền lão bản hợp với tỳ vị của gã. Gã niềm nở nói:

- Tiền đại ca! Chúng ta hãy ngồi xuống đây thủng thẳng bàn luận. Tiền lão bản đáp:

- Dạ! Dạ! Đa tạ Hương chủ! Lão ngồi xuống ghế nói tiếp:

- Thuộc hạ giấu tiểu Quận chúa vào bụng heo đưa tới cung, một là để che dấu bọn thị vệ trong cung khỏi xục xạo tìm kiếm, hai là bưng mắt mọi người trong Mộc vương phủ. Trong bọn thủ hạ Mộc Vương gia có mấy nhân vật rất lợi hại nên cần phải đề phòng cẩn thận. Nhưng không giấu tiểu Quận chúa trong Hoàng cung thì e rằng lúc này không chừng bị bọn họ đoạt về mất rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiền đại ca bảo giấu tiểu Quận chúa trong Hoàng cung ư? Tiền lão bản đáp:

- Thuộc hạ không dám nói thế. Nhất thiết mọi việc hoàn toàn ở nơi Vi Hương chủ quyết định. Việc giấu tiểu Quận chúa ở Hoàng cung đương nhiên là một nơi ổn thoả hơn hết, khắp thiên hạ không có chỗ nào bằng. Bọn cao thủ của Mộc vương phủ dù nhiều đến đâu cũng không địch lại bọn thị vệ trong đại nội. Tiểu Quận chúa ở trong Hoàng cung thì đừng nói bọn chúng quyết không nghĩ tới, điều tra không ra manh mối dù chúng có biết chăng nữa cũng chẳng đủ lực lượng xông vào Hoàng cung để cứu nàng ra. Nếu bọn chúng xông vào Hoàng cung cứu được tiểu Quận chúa đem ra thì cả đến tiểu Hoàng đế Thát Đát chúng cũng có thể cột cổ lôi đi. Trong thiên hạ chẳng bao giờ có chuyện thế được. Có điều thuộc hạ lớn mật làm càn thiện tiện đem tiểu Quận chúa vào cung là gây cho Vi Hương chủ không biết bao nhiêu nguy hiểm cùng phiền phức. Thật là tội đáng muôn thác. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Hắn đem người đưa vào đây rồi còn nói tội đáng chết thì đã chết đâu? Giấu tiểu Quận chúa trong cung quả là diệu kế. Người Mộc vương phủ một là không nghĩ tới, hai là cứu không nổi. Hắn đã lớn mật làm càn chẳng lẽ Vi Tiểu Bảo này lại nhỏ mật hơn hắn? Gã liền cười đáp:

- Mưu kế của Tiền đại ca hay đấy! Vậy cứ giấu tiểu Quận chúa trong này là xong. Tiền lão bản

hớn hở nói:

- Dạ! Dạ! Vi Hương chủ đã dạy cho việc này làm được thì nhất định là được rồi. Thuộc hạ còn nghĩ rằng: Sau này công việc kết liễu tiểu Quận chúa sẽ trả về cho họ. Bọn họ biết Quận chúa nương nương trong những ngày này trú ngụ tại Hoàng cung là không làm nhục đến địa vị Quận chúa. Bằng nhốt tiểu Quận chúa ở dưới hầm nhà tên đồ tể, để Quận chúa ngửi mùi máu bò, máu heo tanh hôi thì không khỏi đối đãi với người tôn cao một cách quá đáng. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hàng ngày nuôi tiểu Quận chúa bằng phục linh, đẳng sâm và hột gà là chu đáo lắm rồi. Tiền lão bản cười khành khạch nói:

- Hơn nữa, tiểu Quận chúa tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng là một cô gái mà để ở với bọn đàn ông thối tha như thuộc hạ thì có điều trở ngại cho thanh danh của nàng. Còn nàng ở với Vi hương chủ... thì.. không sao. Vi Tiểu Bảo ngơ ngác hỏi:

- Tại sao vậy? Tiền lão bản ấp úng đáp:

- Hương chủ cũng còn nhỏ tuổi... huống chi... huống chi làm việc ở trong nội cung... dĩ nhiên... dĩ nhiên là không có... cái gì... Gã ấp a ấp úng không biết nói thế nào, vì không phải là chuyện có thể nói huỵch toẹt ra được.

Hồi 39 - Vi Tiểu Bảo Lần Mò Huyệt Đạo

Vi Tiểu Bảo thấy Tiền lão bản ra chiều bẽn lẽn. Gã ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu chuyện, miệng lẩm bẩm:

- Té ra hắn cho mình là thái giám thì đem tiểu Quận chúa giao cho mình trông coi không ngại gì đến tiếng thanh bạch của thị. Nguyên gã không phải là thái giám thực sự, nên phải nghĩ một lúc mới hiểu. Bằng không Tiền lão bản chỉ hở ra một câu đầu là gã biết ngay. Nên biết trong Thiên Địa Hội chỉ mình Cận Nam đã sờ vào người gã nên hiểu gã không phải là thái giám. Cả đến Mao Thập Bát cũng cho là gã bị hoạn rồi bắt buộc phải sung chức tiểu thái giám. Hắn còn hối hận không thể bảo vệ chu toàn cho gã, cứu gã ra khỏi Hoàng cung để gã bị liên luỵ thành phế nhân. Mỗi lúc hắn nghĩ tới nghĩa vụ này lại tự thẹn với mình. Tiền lão bản lại nói:

- Lúc thuộc hạ đem tiểu Quận chúa vào trong cung chỉ điểm huyệt thần đường, huyệt dương cương trên lưng và huyệt thiên trụ sau gáy cô để cô không cựa cạy và nói năng gì được. Khi nào Vi hương chủ buông tha cho cô ăn cơm thì chỉ việc giải khai huyệt đạo cho cô. Nhưng hay hơn hết là điểm vào huyệt Hoàng Khiêu trên đùi cô để cô khỏi trốn chạy. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn người trong Mộc vương phủ bản lĩnh rất cao thâm. Vị tiểu cô nương này tuy dường như không hiểu võ công, song cũng nên đề phòng. Vi Tiểu Bảo toan hỏi:

- Huyệt Thần đường, huyệt Hoàn khiêu là gì? ở chỗ nào? Điểm làm sao? Giải thế nào? Nhưng gã lại nghĩ:

- Đã làm Hương chủ Thanh Mộc đường, lại là đệ tử của Tổng đà chủ mà cách điểm huyệt cùng giải huyệt cũng không hiểu, há chẳng để cho bọn thuộc hạ khinh thường? Vả lại đối phó với một vị tiểu cô nương chẳng có chi là khó Gã liền gật đầu đáp:

- Tiểu đệ biết rồi! Tiền lão bản nói:

- Xin Vi hương chủ cho mượn thanh đao. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Hắn lấy đao làm chi? Tuy nhiên gã cũng rút thanh truỷ thủ ở ống giầy ra đưa cho Tiền lão bản. Tiền lão bản đón lấy đao rạch vào lưng con heo một cái. Không ngờ lưỡi truỷ thủ này sắc bén vô cùng! Đao thịt cắt heo như cắt đậu hũ. Mũi đao vừa đâm vào đã ngập tận chuôi. Tiền lão bản giật mình kinh hãi, cất tiếng khen:

- Thanh đao này quý quá! Lão cắt hai miếng thịt lưng và hai đùi trước con heo rồi nói:

- Hương chủ để lại chỗ này nướng ăn. Còn bao nhiêu kêu mấy vị tiểu công công khiêng xuống bếp. Bây giờ thuộc hạ xin cáo từ. Tình hình trong bản hội thế nào, hay có việc gì cần, thuộc hạ sẽ tuỳ thời đến báo cáo với Hương chủ. Vi Tiểu Bảo đón lấy thanh truỷ thủ đáp:

- Được rồi! Gã quay lại ngó tiểu Quận chúa nằm trên giường một cái rồi hỏi:

- Bao giờ Tiền đại ca đến đón tiểu Quận chúa ra? Gã toan nói:

- Để cô này ở trong cung lâu ngày nguy hiểm lắm, nếu có người phát giác thì thật hỏng bét. Nhưng gã lại nghĩ đã là anh hùng hảo hán trong Thiên Địa Hội thì còn sợ gì nguy hiểm? Nếu nói như vậy là để người ta coi thường mình. Vi Tiểu Bảo nhất tâm muốn làm hảo hán, nên tuy trong lòng sợ sệt mà ngoài mặt vẫn ra bộ thản nhiên như mình là bậc đại anh hùng chẳng biết sợ trời đất là gì. Tiền lão bản xuống bếp rồi, Vi Tiểu Bảo cài then cửa lại và tra xét các ngõ thấy không còn kẽ hở nào mới ngồi xuống bên giường ngó tiểu Quận chúa thì thấy cô giương cặp mắt tròn xoe ngó ra bên giường, cô vội nhắm mắt lại, nhưng cũng đã bị Vi Tiểu Bảo nhìn thấy rồi. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cô nương đã không nói được lại không thể nhúc nhích thì cứ nằm yên là hay hơn hết. Gã thấy áo cô không bị lem luốc thì nghĩ ngay đến Tiền lão bản đã rửa sạch trong bụng con heo và lau chùi khô khan không còn chút huyết tích nào. Gã liền kéo chăn đắp lên người cho cô. Vi Tiểu Bảo ngắm nghía thấy nước da tiểu Quận chúa trắng như tuyết, mặt không chút huyết sắc. Cặp lông mày dài không ngớt rung động thì biết là cô đang khiếp sợ vô cùng. Gã liền cười tìm lời an ủi:

- Cô nương bất tất phải sợ hãi. Tại hạ không giết cô đâu. Cô chỉ ở đây mấy ngày rồi sẽ thả cho cô về. Tiểu Quận chúa lại giương mắt lên ngó gã một cái, song nhắm lại ngay. Vi Tiểu Bảo lấy làm đắc ý nghĩ thầm:

- Trong Mộc vương phủ nhà cô oai phong lừng lẫy trên chốn giang hồ. Ngày trước ta đang đi đường Cô Bắc chỉ nói mấy câu lỗi lầm với một tên gia tướng ở Mộc vương phủ mà tên tiểu quỷ nhát gan Mao Thập Bát đánh ta một trận nhừ đòn. Con bà nó... Gã nghĩ tới đây giơ tay lên thì thấy cổ tay còn vết tròn đen tím chưa hết và hãy còn ngâm ngẩm đau, gã lại lẩm bẩm:

- Thằng cha Bạch Hàn Phong chết mất người anh, khí tức không nơi phát tiết, gã nắm đầu xương lão gia cơ hồ muốn gẫy. Không ngờ Quận chúa nương nương ở Mộc vương phủ lại lọt vào tay lão gia. Bây giờ lão gia muốn đánh là đánh muốn mắng là mắng. Quận chúa nương nương cũng không nhúc nhích được. Ha ha... ha ha... Gã nghĩ tới chỗ đắc ý không nhịn được bật lên tràng cười ha hả. Tiểu Quận chúa nghe tiếng cười lại mở mắt ra để coi xem vì lẽ gì mà gã bật cười. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Quận chúa nương nương như mi là danh giá lắm phải không? Con bà nó! Lão gia chẳng coi mi vào đâu hết! Gã sấn lại tát hai cái "bốp bốp" vào hai bên má cô bé. Hai má tiểu Quận chúa trắng như tuyết bị xưng lên. Hai dòng lệ cô trào ra. Vi Tiểu Bảo quát lên:

- Không được khóc! Lão gia không cho mi khóc là mi không được khóc. Nhưng hai dòng lệ của tiểu Quận chúa càng tuôn ra nhiều hơn. Vi Tiểu Bảo tức quá thoá mạ:

- Con mẹ nó! Quan chó đẻ! Con đ thối tha! Mi còn quật cường ư? Gã lai giơ tay lên tát hai cái nữa. Đoạn gã túm tóc cô xách nửa người lên quát hỏi:

- Mi còn khóc nữa hay thôi? Tiểu Quận chúa vẫn sa lệ không ngớt. Vi Tiểu Bảo lại quát:

- Mở to mắt ra mà nhìn ta! Tiểu Quận chúa hai mắt nhắm nghiền. Vi Tiểu Bảo lại thét lên:

- Chà chà! Mi tưởng đây cũng là Mộc vương phủ nhà mi chăng? Quân khốn kiếp! Bọn gia tướng Lưu, Bạch, Phương, Tô nhà mi thì đã làm con mẹ gì? Một ngày kia vào tay lão gia, lão gia sẽ băm vằm chúng nát ra như tương! Rồi gã quát hỏi:

- Mi có mở mắt ra hay không? Tiểu Quận chúa cố hết sức nhắm chặt hơn. Vi Tiểu Bảo bỏ đầu cô xuống nói:

- Giỏi lắm! Mi không chịu mở mắt thì để hai cái tròng thối tha đó làm gì? Chi bằng lão gia khoét ra ngâm rượu. Gã cầm lưỡi truỷ thủ để vào mắt cô lia mấy cái. Tiểu Quận chúa toàn thân run lên, cô vẫn không chịu mở mắt. Vi Tiểu Bảo không biết làm thế nào, gã nói:

- Mi không chịu mở mắt nhưng lão gia nhất định bắt mi phải mở ra. Mi đã muốn thi gan với ta thì rồi mi sẽ biết Quận chúa nương nương lợi hại hay tên tiểu lưu manh, tiểu khiếu hoá như ta lợi hại. Tạm thời ta chưa khoét mắt mi vội. Nếu ta khoét mắt ngay thì ra để mi thẳng, vĩnh viễn không phải ngó đến ta. Ta hãy dùng lưỡi đao thích vào mặt mi: bên trái một con rùa thối tha, bên mặt một đống phân bò. Bao giờ những vết thích thành sẹo ta cho mi ra phố để hàng ngàn hàng vạn người bu lại coi mặt mi. Người ta sẽ nói: "Đẹp quá! Đẹp quá! Tiểu mỹ nhân ở Mộc vương phủ mà nửa mặt bên trái có hình con rùa, nửa mặt bên phải có đống phân bò." Mi có mở mắt ra hay không? Tiểu Quận chúa toàn thân không nhúc nhích, chỉ có cặp mắt là tự ý mở ra hay nhắm lại được. Cô nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy càng nhắm mắt chặt hơn. Vi Tiểu Bảo tự nói một mình:

- Té ra con đượi này chả lo mặt mình không đẹp, nên muốn ta khắc mấy chữ vào mặt. Được lắm! Trước hết ta hãy khắc một con rùa! Gã mở ngăn bàn lấy nghiên mài mực và bút lông ra. Bút nghiên này đều là đồ dùng của Hải lão công để lại. Vi Tiểu Bảo từ nhỏ tới lớn chưa từng sờ đến bút. Bây giờ gã cầm bút cũng như cầm đũa. Gã giơ bút lên vẽ vào nửa mặt bên trái tiểu Quận chúa một con rùa. Tiểu Quận chúa nước mắt đầm đìa chảy vào con rùa mực thành một vết đen sì. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trước hết ta hãy dùng bút vẽ hình rồi sẽ lấy mũi dao khắc vào, như người ta khắc chữ vậy. Phải phải! Quận chúa nương nương! Khi nào tại hạ khắc xong sẽ đưa Quận chúa nương nương đến đường phố lớn cổng thành Trường An mà reo lên: "Khách quan nào muốn in hình con rùa? Cứ ba đồng một tấm, vào đây mà in". Ta chỉ phải dùng mực đen quét lên mặt mi là lại có người trả cho ba đồng. Ta lấy giấy trắng in vào mặt mi là thành ngay hình con rùa, mau lẹ quá mà! Một ngày ta in trăm tấm được ba trăm đồng tiền là đủ ăn xài. Gã miệng nói ba hoa, mắt không ngớt nhìn trộm gương mặt tiểu Quận chúa thì thấy cặp lông mày của cô không ngớt rung động. Hiển nhiên cô vừa phẫn nộ lại vừa khiếp sợ. Vi Tiểu Bảo càng lấy làm đắc ý, gã vừa cười vừa nói:

- Hừ! Nửa mặt bên phải mà khắc đống phân bò thì làm sao lấy được tiền? Trên đời làm gì có người bỏ tiền ra mua đống phân bò? Gã ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp:

- Chi bằng ta khắc con heo vừa mập vừa ngu dốt thì chắc là lợi to. Gã cầm bút giơ lên vẽ loạn xạ vào nửa mặt bên phải một hồi. Gã vẽ một vật gì có bốn chân và một cái đuôi. Nó không ra con mèo mà cũng chẳng giống con chó. Vi Tiểu Bảo đặt bút lông xuống, lấy một con dao bạc cầm tay dùng đế. Gã đặt mũi dao vào má bên trái tiểu Quận chúa rồi lớn tiếng quát:

- Mi mà còn bướng bỉnh không chịu mở mắt là ta khắc vào mặt mi đó. Tiểu Quận chúa nước mắt tuôn ra như suối. Cô vẫn không chịu mở mắt. Vi Tiểu Bảo không biết làm thế nào, chẳng lẽ lại chịu thua. Gã dựa mũi dao nhẹ nhàng trên mặt tiểu Quận chúa vạch lui vạch tới. Con dao này rất cùn. Da mặt tiểu Quận chúa còn non như vậy mà cũng không làm tổn thương chút nào. Có điều tiểu Quận chúa khiếp sợ quá, cô cho rằng tên tiểu ác nhân này dùng dao rạch mặt cô thật.

Cô uất quá ngất xỉu. Vi Tiểu Bảo thấy tiểu Quận chúa sắc mặt có điều khác lạ thì sợ cô bị mình hăm doạ bỏ vía chết rồi. Gã giật mình kinh hãi vội đưa tay lên sờ mũi thấy cô hãy còn hô hấp, lại cất tiếng mắng:

- Con đượi thối tha này giả chết. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Thị dù chết cũng không chịu mở mắt, chẳng lẽ ta chịu thua thị ư? Đã thế thì quyết thi gan. Vi Tiểu Bảo nhất định không chịu hàng phục. Gã lấy tấm khăn ướt lau mực trên mặt tiểu Quận chúa và phải lau đến ba lần mới sạch hết. Vi Tiểu Bảo thấy lông mi của tiểu Quận chúa thưa mà dài. Cô lại miệng nhỏ mũi ngay, dung nhan cực kỳ xinh đẹp, bất giác miệng lẩm bẩm:

- Ngươi là một vị Quận chúa, chắc trong thâm tâm coi một tên tiểu thái giám như ta không vào đâu, ta cũng coi ngươi tầm thường, chẳng hoá ra ở vào thế dằng co? Sau một lúc, tiểu Quận chúa từ từ tỉnh lại mở mắt ra thì thấy cặp mắt của Tiểu Bảo đang trợn lên nhìn mình một cách hung dữ. Cô không khỏi giật mình kinh hãi vội nhắm mắt lại ngay. Vi Tiểu Bảo cười ha hả hỏi:

- Rút cục ngươi phải mở mắt ra nhìn lão gia rồi. Thế là lão gia đã toàn thắng, phải vậy không? Gã cho là mình thắng trận thì trong lòng cao hứng. Có điều tiểu Quận chúa không nói năng được, khiến gã giảm bớt một phần hứng thú. Muốn cho tiểu Quận chúa thốt lên lời thì cần phải giải huyệt. Gã liền nói:

- Ngươi bị điểm huyệt nếu không giải khai thì chẳng thể ăn uống được và ngươi sẽ chết đói. Ta muốn giải huyệt cho ngươi mà không biết cách. Trước kia ta đã học rồi nhưng bây giờ quên hết. Ngươi có hiểu không? Nếu không hiểu thì chỉ còn cách nằm trơ như xác chết, đừng có nhúc nhích. Bây giờ ngươi muốn giải khai huyệt đạo thì hãy nháy mắt ba cái để ta coi xem. Gã nhìn tiểu Quận chúa không chớp mắt, thấy nàng ban đầu nằm yên không nhúc nhích. Một lát sau, đột nhiên cô nháy mắt luôn ba cái. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Trước ta tưởng những người trong Mộc vương phủ đã ở họ Mộc thì tên nào cũng trơ như khúc gỗ, ngớ ngẩn chẳng biết gì. Té ra khúc gỗ nhỏ này lại biết giải huyệt. Vi Tiểu Bảo ôm Quận chúa lên ngồi xuống ghế nói:

- Ngươi hãy nhìn vào mặt ta, ta đưa ngón tay chỉ vào các bộ vị trong mình ngươi nếu chỗ nào đúng là bị điểm thì nháy mắt luôn ba cái. Bằng chỉ không trúng thì cứ dương mắt thao láo ra và không được cử động. Ta cứ thế tìm kiếm bộ vị những huyệt đạo mà giải khai cho ngươi. Ngươi có hiểu không? Nếu hiểu thì nháy mắt ba cái. Tiểu Quận chúa liền nháy mắt ba cái. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Hay lắm! Bây giờ ta bắt đầu giải khai huyệt đạo cho ngươi. Vi Tiểu Bảo tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã tinh nghịch ngay từ thuở bé. Gã giơ tay ra chỉ vào mé hữu trước ngực tiểu Quận chúa hỏi:

- Có phải chỗ này không? Tiểu Quận chúa mặt đỏ bừng lên. Cô giương mắt lên thật lớn không dám chớp. Vi Tiểu Bảo lại trỏ vào ngực trái cô hỏi:

- Có phải chỗ này không? Mặt tiểu Quận chúa càng đỏ hơn. Mắt cô giương quá lâu không chịu nổi phải chớp một cái. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng reo:

- A ha! Chỗ này rồi! Tiểu Quận chúa vội giương mắt lên. Cô vừa bối rối vừa thẹn thò không bút nào tả xiết. Hai người đều lối 14, 15 tuổi, về mối tình nam nữ nửa hiểu nửa không. Nhưng con gái thì biết sự đời sớm hơn. Còn Vi Tiểu Bảo sinh trưởng trong lầu hồng kỹ viện, hàng ngày

thấy những cử chỉ phóng túng của làng chơi gái điếm. Tuy gã chưa rõ ý nghĩa nhưng cũng biết hành động này không ổn chút nào. Vi Tiểu Bảo thấy tiểu Quận chúa bối rối thì nhơn nhơn đắc ý. Gã cảm thấy trận đòn ngày trước trên đường Tô Bắc và một phen nhục nhã ở hẻm Dương Liễu bữa trước bây giờ trả được thù. Tuy Vi Tiểu Bảo không có ý khinh bạc, nhưng bản tính lại thích tinh nghịch. Gã trỏ vào khắp nơi trong mình tiểu Quận chúa. Tội nghiệp cho cô bé phải cố gắng giương mắt lên không dám chớp nháy vì cô sợ chớp bừa bãi là hỏng việc lớn. Con người ta khó nhẫn nại nhất là giương mắt lên không dám chớp. Chẳng bao lâu mũi cô đã toát mồ hôi lấm tấm. May sao Vi Tiểu Bảo chỉ tay xuống dưới nách bên tả. Đúng là chỗ huyệt đạo cần được giải khai. Tiểu Quận chúa vội nháy mắt ba cái rồi trong lòng thư thái, cô thở phào một cái. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ha ha! Đúng là chỗ này rồi. Có phải lão gia không biết đâu, chẳng hiểu vì lẽ gì mà trong lúc nhất thời lại quên đi mất. Gã nghĩ bụng:

- Sau khi giải huyệt đạo cho thị rồi mình không hiểu võ công con tiểu nha đầu này ra sao. Biết đâu thị chẳng vung tay đánh người. Ta cần phải đề phòng mới được. Gã quay lại lấy hai sợi dây lưng cột hai chân tiểu Quận chúa. Gã còn cột hai tay cô vào thành ghế cho cẩn thận. Tiểu Quận chúa thấy Vi Tiểu Bảo cột mình vào lưng ghế, cô không hiểu gã định hành hạ cô bằng cách nào nữa, cô liền lộ vẻ cực kỳ kinh hãi. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Ngươi sợ ta rồi phải không? Ngươi đã sợ lão gia thì để lão gia giải khai huyệt đạo cho. Gã đưa tay vào dưới nách bên tả tiểu Quận chúa mấy cái. Tiểu Quận chúa sợ nhất bị nhột làm cho ngứa ngáy. Vi Tiểu Bảo giải như vậy lập tức cô cảm thấy ngứa ngáy một cách kỳ khôi cơ hồ chịu không nổi. Nhưng cô không tài nào nhúc nhích được, mặt cô đỏ bừng lên. Vi Tiểu Bảo nói:

- Điểm huyệt và giải huyệt ta coi là trò đùa. Có điều dạo này ta bận việc quá chừng, không để tâm đến những chuyện nhỏ mọn thành ra quên mất ít nhiều. Có phải giải khai thế này không? Gã nói rồi dịu ngón tay mấy cái vào nách tiểu Quận chúa. Tiểu Quận chúa lại càng ngứa hơn, nghĩ thầm: Thằng lỏi này chẳng biết giải huyệt thế nào chỉ ba hoa xích đế, nói khoác nói láo. Giải khai huyệt đạo đâu có phải gãi ngoài da hay dụi vào mình người ta thế này? Vi Tiểu Bảo nói:

- Đây là thủ pháp giải huyệt tối thượng tối cao thâm. Thủ pháp thượng thặng chỉ khi nào giải khai huyệt đạo cho nhân vật thượng đăng mới dùng đến. Con lỏi này không phải là nhân vật thượng đẳng thì sử dụng thủ pháp bậc nhất vào mình ngươi không ăn thua gì hết. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thôi được! Để ta thử dùng thủ pháp hạng nhì xem sao. Gã thò tay đâm vào dưới nách tiểu Quận chúa mấy cái. Tiểu Quận chúa vừa đau vừa ngứa không chịu nổi, hai hàng nước mắt tuôn ra như suối. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ô hay! Thủ pháp hạng nhì cũng không được nghĩa là làm sao? Mình phải dùng đến thủ pháp thứ ba với con tiểu nha đầu chắc? Không còn cách nào rồi, lão gia đành sử dụng đến thủ pháp hạng ba vậy. Gã xoè bàn tay ra đập liên hồi vào nách tiểu Quận chúa mà vẫn không thấy công hiệu. Nên biết điểm huyệt là công phu thượng thừa trong võ học. Người đã có căn bản rất chắc chắn về võ công cũng cần phải minh sư chỉ điểm và phải khổ công rèn luyện mấy năm trời mới thành tựu. Giải huyệt và điểm huyệt là một việc gồm hai mặt. Có biết điểm huyệt mới giải huyệt được. Không những cần nhận đúng huyệt đạo mà ngón tay phải nhả nội kình vừa cương vừa

nhu mớp phong toả được huyệt đạo đối phương hay giải khai huyệt đạo cho họ. Võ công của Vi Tiểu Bảo vốn dĩ tầm thường. Phép điểm huyệt giải huyệt gã chưa từng luyện qua. Bây giờ gã cứ nắn bóp loạn xạ thì giải khai huyệt đạo cho tiểu Quận chúa thế nào được? Đập không được gã liền đổi sang bấu véo. Bấu véo không xong gã đành đổi làm chộp. Tiểu Quận chúa vừa bực tức vừa bồn chồn không chịu nổi lại chảy nước mắt. Hiện giờ Vi Tiểu Bảo không phải có ý hành hạ cô, nhưng gã cuống quít hồi lâu chưa giải khai được huyệt đạo không khỏi bẽ bàng. Gã thẹn quá hoá giận nói:

- Lão gia đã biến đổi thủ pháp đến bậc thứ tám với con chó đẻ này cũng chẳng ích gì. Không lẽ người là con tiểu nha đầu vào hạng thứ chín? Ngươi nên biết một nhân vật có địa vị cao cả, có lai lịch lớn lao như Vi Tiểu Bảo này thì làm sao mà sử dụng đến võ công hạng bét được? Xem chừng bọn Mộc vương phủ chúng bay toàn là hạng đốn mạt ngu ngốc không còn biết một tí gì. Ta nói cho ngươi hay: bây giờ ta đành gác bỏ không nghĩ đến địa vị tôn cao của mình sử dụng đến võ công hạng chín nữa là cùng. Gã liền co ngón tay giữa lại, bấm ngón tay cái vào nách tiểu Quận chúa rồi hết sức bật mạnh. Gã vừa bật tay vừa nói:

- Đây là thủ pháp Đàn miên hoa. Tách, tách, tách! Đàn miên hoa! Miên hoa xú, sao hắc đậu. Hắc đâu tiêu, bán hồ tiêu. Hồ tiêu lạt, khởi bảo tháp, bảo tháp tiêm, xung phá thiên. Thiên lạc vũ. Địa hoạt thát. Hoạt đến cả họ Mộc nhà mi. Mộc hồi đầu, mộc não. Đầu chó óc chó. ông bà ông vải, ông tổ ông tiên mười tám đời nhà mi. Gã đọc huyên thuyên một, chẳng ra nghĩa lý gì hết. Cứ đọc mỗi câu là lại bật ngón tay một cái. Vi Tiểu Bảo bật mười mấy cái liền. Bỗng thấy tiểu Quận chúa "ối" một tiếng rồi khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo mừng vô cùng. Gã nhảy chồm chồm cười nói:

- Ta đã bảo mà! Con tiểu nha đầu này ở Mộc vương phủ đúng là cái quái gì ở bậc thứ chín nên phải dùng võ công hạng chín mới xong. Tiểu Quận chúa vừa khóc vừa cãi:

- Chính ngươi... mới là... hạng thứ chín. Thanh âm cô vừa trong trẻo vừa dịu dàng. Đúng là giọng nói của người Vân Nam, nghe rất lọt tai. Vi Tiểu Bảo bóp cổ bóp họng bắt chước giọng cô lập lại:

- Ngươi... Ngươi mới là... hạng thứ chín. Rồi gã nổi lên tràng cười hô hố. Nguyên Vi Tiểu Bảo bật ngón tay loạn xạ, búng bừa búng bãi thế nào lại trúng vào huyệt Dịch Uyên dưới nách tiểu Quận chúa. Huyệt Dịch Uyên thuộc về Túc thiếu dương đởm kinh ở phía dưới cách nách ba tấc. Những huyệt đạo của con người ở bộ đầu như huyệt Thánh hội, Tì không trúc, Dương bạch, Lâm khắp đều thuộc về kinh mạch này. Vi Tiểu Bảo hết sức bật mạnh vào huyệt Dịch Uyên tiểu Quận chúa mười mấy cái. Những huyệt ở bộ đầu được giải khai lập tức cô nói được ngay không bị ngăn trở gì nữa.

Hồi 40 - Tấm Dung Nhan Nguyệt Thẹn Hoa Nhường

Vi Tiểu Bảo giải khai được cho tiểu Quận Chúa rồi vui mừng khôn xiết. Bao nhiêu nỗi cừu hận đối với Mộc vương phủ tiêu tan đến phân nửa. Gã nói:

- Ta đói bụng rồi thì chắc ngươi cũng không còn no được. Vậy ta hãy ăn chút gì đã. Nguyên gã là người hay ăn uống lại đứng đầu Thượng Thiện Giám. Bọn thái giám thủ hạ hết sức chiều nịnh gã. Hàng ngày chúng dặn bọn nhà bếp có những món gì mới lạ đều đưa lên cho gã. Ấy là chưa kể hàng ngày gã đi chơi trên đường phố hay ra chợ mà thấy kẹo bánh là mua liền. Trong phòng gã nào bình, nào hộp, nào giỏ tre, không biết bao nhiêu mà kể. Cái nào cũng đựng thực vật. Nên biết một đứa nhỏ mười mấy tuổi trong tay cầm mấy chục vạn lạng bạc mà lại thích xài tiền như rác thì không nào không sắm thức ăn? Vi Tiểu Bảo lấy bánh điểm tâm ra nói:

- Đây là bánh đậu xanh mai côi. Ngươi ăn thử một tấm coi. Tiểu Quận Chúa lắc đầu. Vi Tiểu Bảo lại lấy hộp khác mở ra nói:

- Đây là Uyển Đậu Hoàn ở thành Bắc Kinh, tỉnh Vân Nam nhà ngươi nhất định không có. Ngươi hãy nếm thử đi. Tiểu Quận Chúa lại lắc đầu. Vi Tiểu Bảo muốn khoe khoang liền đem các thứ kẹo mứt bày ra đầy bàn hỏi:

- Ngươi thử coi xem ta có nhiều thức ăn không? Dù ngươi là Quận Chúa ở Vương phủ, ta e rằng ngươi chưa từng được ăn nhiều điểm tâm đến thế bao giờ. Nếu ngươi không ưa của ngọt thì thử nếm thứ bánh rán của bọn đầu bếp ở đây vừa thơm vừa giòn. Thật là trên đời hiếm có. Cả đức Hoàng thượng cũng thích xơi. Ngươi ăn thử một miếng đi, ta chắc là ngươi sẽ khoái lắm. Tiểu Quận Chúa chỉ lắc đầu quày quạy. Vi Tiểu Bảo lại tiếp tục lấy ra bảy tám thứ bánh thượng hảo để nhử mồi mà tiểu Quận Chúa cứ một mực lắc đầu hoài. Vi Tiểu Bảo không nhịn được nữa. Khí tức xông lên, liền buông lời thoá mạ:

- Con đượi thối tha này cái miệng ngươi thật là lắm chuyện! Cái này ngươi không ăn, cái kia cũng không ăn. Vậy ngươi ăn cái gì bây giờ? Tiểu Quận Chúa đáp:

- Ta... Ta không thèm ăn gì hết... Cô nói mấy câu này lại nức nở rồi khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo thấy cô khóc lóc thì lòng lại nhũn ra, nói như người năn nỉ:

- Ngươi không ăn chút gì chịu chết đói hay sao? Tiểu Quận Chúa hằn học đáp:

- Chẳng thà... ta chịu chết đói. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta không tin rằng ngươi nhịn đói đến chết được. Giữa lúc ấy, bên ngoài có tiếng người khẽ gõ cửa. Vi Tiểu Bảo biết là tiểu thái giám đưa cơm vào. Gã sợ tiểu Quận chúa hô hoán, liền lấy một tấm khăn tay buộc miệng cô lại rồi mới ra mở cửa. Gã dặn tên tiểu thái giám:

- Bữa nay ta muốn ăn đồ nấu Vân Nam. Ngươi bảo nhà bếp làm ngay mấy món đưa lên, nghe! Tiểu thái giám dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay. Vi Tiểu Bảo đem cơm canh vào phòng bày ra. Gã cởi khăn bịt miệng cô rồi ngồi đối diện vừa cười vừa nói:

- Ngươi không ăn thì ta cũng phải ăn. Hừ! Đây là thịt cừu nướng. Cái này là cá bung. Món kia là thịt xào tỏi. Lại còn thịt ướp ở trên trấn giang, tôm tẩm bột, một bát canh chân gà. Ngươi món này tươi vô cùng! Ngon vô kể! Gã múc canh ăn lại cố ý nhai tóp tép rồi liếc mắt nhìn trộm tiểu Quận Chúa thì thấy cô nước mắt nhỏ giọt, chẳng có vẻ đói khát chút nào. Vi Tiểu Bảo thấy thế không khỏi cụt hứng nói móc:

- Té ra con tiểu nha đầu hạng chín nầy chỉ thích ăn những thứ hạng chín như cá ươn, thịt thối, trứng ung. Còn những món điểm tâm thượng hảo của ta chỉ có người hạng nhất ăn mới biết mùi. Vậy ta kêu họ lấy cá ươn, thịt thối, trứng ung, đậu thiu cho ngươi ăn. Tiểu Quận Chúa gạt đi:

- Ta không ăn cá ươn... trứng ung, thịt thối đâu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra ngươi chỉ ăn cá thối, thịt thiu. Tiểu Quận Chúa nói:

- Ngươi muốn làm cho ta đui mù ta cũng không chịu ăn cá thối, thịt thiu. Vi Tiểu Bảo ăn mấy miếng tôm tẩm bột rán, lại ăn một miếng thịt chiên rồi lớn tiếng khen:

- Ngon quá! Ngon quá! Nhưng gã thấy tiểu Quận Chúa vẫn lầm lì không tỏ vẻ thèm nhạt liền đặt đũa xuống tự hỏi:

- Ta phải làm thế nào để thị phải ngửa tay ra xin đồ ăn? Sau một lúc, tiểu thái giám lại bưng cơm canh lên nói:

- Quế công công! Nhà bếp dặn tiểu nhân bẩm với công công thứ canh này rất nóng. Tuy coi nó không có hơi bốc lên nhưng thực ra nóng lắm. Còn món Tuyên uy nấu với mật ong và hạt sen có khi vội quá chưa thật rừ. Xin công công lượng thứ. Món này là đại đầu ở Vân Nam. Đĩa kia là còng ngư con ở Đại Lý. Tuy không phải quá tươi nhưng là một thực phẩm rất quý ở Vân Nam. Trong bình này hãm thứ trà Phố Nhĩ ở Vân Nam. Chỉ trong khoảnh khắc, nhà bếp lại đưa lên bốn món ăn kiểu Vân Nam mà món nào cũng đặc biệt. Nguyên Ngô Tam Quế làm Bình Tây Vương ở Vân Nam gặp những ngày lễ tiết trong một năm, hắn đem đồ đến kinh tiến cống Hoàng đế cùng biếu xén các vương công đại thần rất phong hậu, không tỉnh nào bì kịp. Vì vậy mà những người ở triều đình nói tết cho hắn không phải là ít. Ngô Tam Quế đến cống nhà vua ngoài kim ngân châu báu, còn những thứ sản vật trân quý như ngà voi, tê giác cùng những thổ sản chẳng thiếu thứ gì. Vì bọn đầu bếp trong cung hàng năm nấu những món Vân Nam rất nhiều, họ đã quen tay làm được mau lẹ mà chẳng khó khăn gì. Kể ra lúc này tiểu Quận Chúa đã đói lắm, cô thấy mấy món ăn ở quê mình bày ra thì không nhịn được phải rung động trong lòng. Nhưng cô bị Vi Tiểu Bảo nhục mạ đến cạn tàu ráo máng, cô nhất định không chịu khuất phục, bụng bảo dạ:

- Bất luận tên tiểu ác nhân này dụ dỗ ta đến đâu ta cũng không ăn. Vi Tiểu Bảo cầm đũa gắp một miếng thịt đùi Tuyên uy rất thơm tho kề vào miệng tiểu Quận Chúa. Gã vừa cười vừa giục:

- Há miệng ra! Tiểu Quận Chúa ngậm miệng cắn chặt hai hàm răng. Vi Tiểu Bảo xát lui xát tới miếng thịt, mỡ dính đầy vào mép cô. Rồi gã cười nói: Ngươi hãy ngoan ngoãn mà ăn miếng thịt đùi này đi, ta sẽ giải khai huyệt đạo ở trên tay cho ngươi. Tiểu Quận Chúa vẫn ngậm miệng lắc đầu. Vi Tiểu Bảo bỏ miếng thịt xuống, bưng bát canh nóng bỏng lên cất giọng hung dữ hỏi:

- Bát canh này đang nóng trút, ngươi mà không chịu ăn thì ta múc từng muỗng một từ từ bón

cho ngươi. Ngươi có ăn hay không? Hừ hừ! Gã giơ tay trái lên nắm lấy mũi tiểu Quận Chúa. Tiểu Quận Chúa bị nghẹt thở phải há miệng ra hô hấp. Vi Tiểu Bảo vừa thấy cô há miệng, tay mặt gã cầm muỗng canh cho vào miệng cô nói:

- Ta dốc muỗng canh này xuống thì ruột gan ngươi cũng chín nẫu ra. Tuy gã nói vậy nhưng để tiểu Quận Chúa thở mấy hơi rồi rút muỗng canh ở miệng cô ra. Đồng thời gã buông cả tay trái không nắm lấy mũi cô nữa. Tiểu Quận Chúa biết thứ canh này có đến phần nửa là mỡ, so với canh thường nó nóng gấp mấy lần. Nếu dốc xuống cổ họng thì đến bị bỏng mà chết. Cô vừa khóc vừa nói:

- Ngươi khắc hình vào mặt ta... ta... không muốn sống nữa... mặt ta xấu như quỷ cái... Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Té ra thị tưởng mình đã khắc một con rùa vào mặt rồi. Gã liền mỉm cười đáp:

- Mặt ngươi tuy bị trổ hoa, nhưng con rùa đó đẹp lắm. Ngươi mà đi ngoài đường phố, ta dám đảm bảo ai cũng hoan hô. Tiểu Quận Chúa vừa khóc vừa nói:

- Khó coi... đến chết được... chẳng thà ta chết... quách đi cho rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hỡi ôi! Con rùa rất diêm dúa mà ngươi còn không muốn. Nếu ta biết trước thế này thì chẳng tội gì phí công chạm mặt cho ngươi. Tiểu Quận Chúa hỏi:

- Ngươi chạm cái gì?... Ta... có phải là khúc gỗ đâu mà chạm? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Ngươi họ Mộc không phải là gỗ còn là gì? Tiểu Quận Chúa cãi:

- Nhà ta lấy họ Mộc là chữ Mộc có ba chấm thuỷ. Mộc là tắm gội... chứ không phải Mộc là gỗ... Vi Tiểu Bảo không phân biệt đượ c chữ Mộc có ba chấm thuỷ và chữ Mộc là gỗ khác nhau ở chỗ nào. Gã đáp: Khúc gỗ đã ngâm dưới nước, bất quá là khúc gỗ mục mà thôi. Tiểu Quận Chúa lại khóc ầm lên. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi bất tất phải khóc nữa. Nếu tu bổ cho bậc anh hùng hảo hán hạng nhất thì còn có điều khó khăn. Ngươi bất quá là một tên tiểu nha đầu hạng thứ chín thì việc tu bổ mặt ngươi thật dễ như trở bàn tay. Tiểu Quận Chúa nói:

- Ta không thể tin được... ngươi chỉ muốn làm hại người. Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Ngươi có chịu hô hay không? Tiểu Quận Chúa đỏ mặt lên vẫn lắc đầu quầy quậy. Vi Tiểu Bảo thấy cô bẽn lẽn bất giác động tâm nói:

- Con rùa này mới khắc nên việc tu bổ rất dễ. Nếu để lâu mới sửa thì nó thành vết không mài sạch được. Ta e rằng ngươi có hối cũng không kịp. Thích đẹp là thiên tính của phụ nữ. Tiểu Quận Chúa nghe Vi Tiểu Bảo nói trong lòng bán tín bán nghi. Cô muốn coi thử xem nếu quả gã vẽ con rùa vào mặt thì khó coi lắm. Cô đỏ mặt lên ấp úng:

- Ngươi... ngươi không gạt ta chứ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta gạt ngươi làm chi? Ngươi hô lẹ thì ta động thủ cũng mau lẹ. Mặt ngươi sẽ được sửa lại xinh đẹp. Vậy ngươi ngoan ngoãn hô lẹ đi. Tiểu Quận chúa hỏi:

- Nếu ta... hô rồi mà ngươi không sửa được tử tế thì sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khi đó ta sẽ bồi thường gấp đôi, nghĩa là hô luôn sáu tiếng "Hảo muội muội! ". Tiểu Quận Chúa càng đỏ mặt hơn, nói:

- Ngươi xấu lắm! Ta không chịu. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Ngươi đã không yên tâm thì chia ra mà hô. Trước hết ngươi hô một tiếng "Hảo ca ca. ". Ngươi chờ ta sửa mặt rồi sẽ hô tiếng thứ hai. Ta đưa kiếng cho ngươi soi mà quả nhiên không còn chút dấu vết nào, ngươi thoả mãn rồi hô tiếng thứ ba. Có khi ngươi cao hứng hô liền mười tiếng cũng chưa biết chừng. Tiểu Quận Chúa vội nói:

- Không, không! Ngươi vừa hô ba tiếng sao lại thêm nữa? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hay lắm! Vậy ngươi hô ba tiếng cũng được. Ngươi hô lẹ đi. Tiểu Quận Chúa máy môi mà không hô được thành tiếng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hô một câu "Hảo ca ca" làm sao lại không được? Ta có bảo ngươi hô "Hảo lão công" hay "Thân thân lão công! đâu mà ngại? Nếu ngươi còn chưa chịu hô thì giá tiền mỗi lúc một cao. Tiểu Quận Chúa quả sợ gã bắt mình hô lão công gì gì, vội ấp úng đáp:

- Trước hết ta hãy hô một chữ "Hảo"... chờ ngươi sửa xong rồi ta... sẽ hô hai chữ dưới. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Hỡi ôi! Ngươi mặc cả hoài! Được rồi! Bỏ tiền ra trước hay bỏ ra sau cũng vậy mà thôi. Được rồi. Ngươi hô đi! Tiểu Quận Chúa nhẩm lại, khẽ cất tiếng hô:

- Hảo... Thanh âm cô như có tiếng muỗi vo ve. Nếu không lắng tai thì chẳng nghe thấy gì. Vậy mà cô cũng đã mặt đỏ ra đến mang tai. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Cách hô này trật kình lực nhiều lắm, bớt đến bảy, tám thành thì còn ra gì nữa? Đồng thời hô một tiếng "Hảo " thì trong lòng ngươi không biết còn nghĩ gì nữa. Có thể là "Hảo ô quy", "Hảo tiểu tặc" hay hảo con khỉ gì cũng được. Tiểu Quận Chúa vội cãi:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Trong lòng ta nghĩ hai chữ kia... Ta không gạt ngươi đâu. Thật tình không gạt ngươi. Vi Tiểu Bảo lại hỏi vặn:

- Hai chữ gì mới được chứ? Có phải "Hảo ô quy", "Hảo tiểu tặc " không? Tiểu Quận Chúa đáp:

- Không phải! Không phải! Hảo ca... Cô nói một tiếng ca rồi vội dừng lại. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hay lắm. Ngươi là người có lương tâm. Lúc ta sửa mặt cho ngươi sẽ dùng thủ đoạn rất tốt. Người thợ nề sửa lỗ chó chui sẽ dùng thủ đoạn hạng nhất nếu được trả giá tiền hạng nhất. Bằng trả giá thấp quá, thợ chỉ nhét mấy miếng gạch vỡ vào bịt kín đi thậm chí không thèm quét một nước vôi nào thì dĩ nhiên khó coi lắm. Tiểu Quận Chúa nói:

- Ngươi bảo ta người ta đã hô thì đã hô rồi. Ngươi còn nói giả tỷ việc sửa mặt ta như bít chỗ chó chui bằng những mảnh gạch vỡ... Vi Tiểu Bảo cười ha hả ngắt lời:

- Đó là ta nói tỷ dụ. Gã mở tủ của Hải lão công lấy rương thuốc ra, bày mấy chục bình thuốc lên bàn. Trong mỗi bình gã lấy ra một ít thuốc tán và lộ vẻ suy nghĩ trong khi hoà thuốc. Tiểu Quận Chúa trước đã tin gã ba phần, bây giờ thấy gã lấy ra nhiều bình thuốc thì không khỏi tin thêm mấy phần. Vi Tiểu Bảo bỏ thuốc vào trong cối cầm ra ngoài phòng. Gã dùng một mảnh giấy

trắng gói thuốc lại cất vào bọc. Ngoài ra Vi Tiểu Bảo lấy một tấm bánh đậu xanh, một tấm đậu đỏ và một miếng hạt sen lớn trong tấm bánh mặt trăng kiểu Quảng Đông. Gã rửa cối thuốc thật sạch, không còn chút bụi bậm nào. Đoạn gã bỏ hạt sen, bánh đậu xanh, đậu đỏ vào trong cối giã nát ra. Gã còn thêm vào hai thìa mật. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã khẽ nhổ vào hai bãi nước miếng trộn đều rồi đem vào phòng nói:

- Đây là thứ linh cao để mọc da non. Trong linh cao này có nhiều linh đan diệu dược. Gã ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Cái mặt ngươi bị ta chạm hình vào rồi, bay giờ mà chỉ làm cho nó trở lại như cũ thì ngươi chưa chịu ta là giỏi. Gã lại lấy cái mũ mua ở tiệm châu báu hôm trước ra. Gã tháo lấy bốn hạt minh châu đặt vào lòng bàn tay trái đưa ra hỏi tiểu Quận Chúa:

- Những hạt minh châu này thế nào? Tiểu Quận Chúa đã có ông tổ được phong Quốc Vương. Tuy ngày cô ra đời thì Mộc gia đã tan tành, nhưng một cô gái quí nhà thế giao kiến thức vẫn khác kẻ tầm thường. Cô nhìn bốn hạt minh châu lớn bằng đầu ngón tay lăn long lóc trong bàn tay Vi Tiểu Bảo chiếu ra làn ánh sáng êm dịu. Những hạt minh châu tròn trĩnh không có một chút vết nào, bất giác cất tiếng khen:

- Mấy hạt châu này đẹp quá lại đều nhau như một, không hạt nào to, hạt nào nhỏ thật là hiếm có. Vi Tiểu Bảo nghe tiểu Quận Chúa tán dương mấy hạt minh châu thì trong lòng rất lấy làm đắc ý. Gã hỏi lại:

- Hôm qua ta mới mua những hạt minh châu này với giá tiền hai ngàn chín trăm lạng bạc, nó quý lắm phải không? Bốn hạt minh châu này tuy quý thật nhưng không đến hai ngàn chín trăm lạng bạc, thực ra Vi Tiểu Bảo đã mua với giá một trăm lạng. Gã đã nói tăng lên một ngàn lạng. Vi Tiểu Bảo lại lấy cối thuốc bỏ hạt châu vào đảo lộn mấy cái. Hạt châu đụng vào cối thuốc phát ra âm thanh trong trẻo. Vi Tiểu Bảo cầm chầy đá giã xuống "binh binh". Tiểu Quận Chúa la lên tiếng "ủa" rồi hỏi:

- Ngươi làm gì vậy? Vi Tiểu Bảo thấy tiểu Quận Chúa lộ vẻ nghiêm trọng. Gương mặt cô ra chiều kinh ngạc, gã càng đắc ý phi thường. Nguyên gã làm bộ hào phóng chỉ cốt để đổi lấy nét mặt kinh ngạc của tiểu Quận Chúa. Bây giờ đạt được mục đích gã rất lấy làm thoả mãn. Vi Tiểu Bảo giã luôn mấy cái hạt châu nát nhừ. Rồi gã xoay chuyển chày đá nghiền nát ra như bột. Gã nói:

- Nếu ta chỉ làm cho gương mặt ngươi trở lại tình trạng cũ thì làm sao tỏ rõ được bản lãnh của Vi... Gã vừa nói đến tiếng "Vi" chợt nhớ ra mình lỡ miệng, vội đổi giọng:

- Làm sao tỏ rõ được bản lãnh của Tiểu Quế Tử công công này. Ta nhất định làm cho khuôn mặt ngươi biến thành xinh đẹp gấp mười trước để ngươi hô mười tiếng "Hảo ca ca" bằng một tấm lòng thành thực, không miễn cưỡng chút nào. Tiểu Quận Chúa nói ngay:

- Ba tiếng thôi. Đã bảo ba tiếng sao lại thành mười tiếng? Vi Tiểu Bảo tủm tỉm cười. Gã đem bột minh châu hoà lẫn với bánh đậu xanh, đậu đỏ, hạt sen, đường mật cùng bọt rãi, lại dùng đầu chày thúc vào chất tương này cho thật điều hoà. Tiểu Quận Chúa giương to cặp mắt lên mà nhìn. Cô chẳng hiểu Vi Tiểu Bảo giở trò gì, chỉ thấy nguyên bốn hạt minh châu nghiền nát thì thứ thuốc cao này cũng đủ trân quý biết chừng nào. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bốn hạt minh châu tuy quý thật, nhưng đem so với những thứ thuốc bột vô giá này thì nó lại chưa vào đâu. Tướng mạo ngươi nguyên trước chẳng xinh đẹp chút nào. Nếu ngươi không đến nỗi liệt vào hạng chín thì cũng chỉ ở hạng tám là cùng. Sau khi đổ thứ thuốc cao này vào ngươi sẽ trở thành nhân vật mỹ mạo ít ra là đứng vào hạng nhì. Có khi ngươi sẽ biến thành một vị nữ lang khuynh quốc đẹp nhất thiên hạ, vô song với tâm dung nhan hoa thẹn nguyệt nhường... Tiểu Quận Chúa ngắt lời:

- Nguyệt thẹn hoa nhường chứ? Cô nghe Vi Tiểu Bảo nói trật liền buột miệng cải chính. Nhưng lời nói vừa ra khỏi cửa miệng, cô cảm thấy mình mau miệng như vậy là vô ý thức. Vi Tiểu Bảo dùng lộn thành ngữ là chuyện thường xảy ra như cơm bữa. Gã chẳng để ý gì, nói luôn:

- Phải rồi! Ngươi biến thành một tiểu mỹ nhân dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường. Khi đó ngươi mới chịu phục ta là tài. Gã vừa nói vừa bốc một nắm hồ bột đậu, hạt sen cùng trân châu xoa lên mặt tiểu Quận Chúa. Tiểu Quận Chúa không nói một tiếng nào để mặc gã muốn làm gì thì làm. Chỉ trong khoảnh khắc cả khuôn mặt cô, ngoài tai, mắt, mũi, đều trát đầy hồ. Cô cảm thấy thuốc cao mùi hương ngon ngọt, chẳng có chi khó ngửi, mà cũng không thấy khó chịu. Vi Tiểu Bảo thấy cô mắc bẫy muốn bật lên tràng cười ha hả, nhưng phải cố nín nghĩ thầm:

- Ta không cho nước tiểu vào thuốc cao này là lịch sự lắm rồi. Bởi ta nghĩ đến tổ tiên thị là Mộc Anh, Mộc Vương gia, là một vị khai quốc công thần, dĩ nhiên ta phải nể mặt lão nhân gia mấy phần. Vi Tiểu Bảo đồ thuốc cao xong, rửa sạch tay nói:

- Chờ thuốc khô rồi ta sẽ dùng thứ thuốc tán kỳ diệu rửa mặt cho ngươi. Phải ba lần đổ, ba lần rửa, nhất định ngươi sẽ có tấm chân dung hoa thẹn... à quên... nguyệt thẹn hoa nhường. Tiểu Quận chúa lẩm bẩm:

- Cái gì mà nguyệt thẹn hoa nhường? Gã nói câu nào thật lẻo mép. Cô hỏi:

- Sao lại phải đổ ba lần? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ba lần hãy là còn ít. Người ta làm tương tầu phải nấu đến chín lần, phơi chín lần mới được. Ngay nấu thịt chó cũng phải nấu ba bốn lần mới nhừ. Tiểu Quận Chúa nói:

- Ngươi lại mắng ta là tương tàu, thịt chó. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Không có tương tàu lấy gì ninh thịt chó? Gã gắp một miếng thịt đùi đưa vào miệng tiểu Quận Chúa bảo:

- Ăn đi! Tiểu Quận Chúa một là để bụng đói, hai là không dám phật ý Vi Tiểu Bảo, sợ gã ngứa chân ngứa tay trêu chọc để lại trên mặt cô dấu vết một con rùa. Ba là cô thấy gã nghiền mấy hạt minh châu mà chẳng tiếc gì thì không khỏi nể lòng. Cô ngần ngừ một chút rồi há miệng ăn miếng thịt đùi. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Hảo muội tử! Có thế mới ngoan. Tiểu Quận Chúa cãi:

- Ta... không phải là em gái ngươi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế thì hảo thư thư vậy. Tiểu Quận Chúa cãi:

- Ta cũng không phải chị ngươi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy thì hảo má má! Tiểu Quận Chúa bật cười khúc khích nói:

- Sao ta... lại là... Vi Tiểu Bảo từ lúc gặp tiểu Quận Chúa đến giờ, lúc này mới nghe cô bật cười là một.

Hồi 41 - Điểm Đầu Tóc Để Coi Bản Lãnh

Vi Tiểu Bảo nhìn mặt tiểu Quận chúa trát đầy những bột rất khó coi nhưng nghe tiếng cười của cô như tiếng nhạc vàng thì trong lòng cực kỳ khoan khoái. Gã kêu cô bằng "hảo má má" thì đúng là gã mắng cô là đĩ điếm con. Vì mẫu thân gã là một ả kỹ nữ. Nhưng gã nghe tiếng cười ôn nhu khoan khoái thì trong lòng không khỏi hối hận. Sau gã lại tự nhủ:

- Làm gái điếm cũng chẳng có chi là xấu. Mà má ta kiếm tiền ở Lệ Xuân viện vị tất đã hèn hạ hơn mụ Quận chúa con mẹ nó gì đó ở Mộc vương phủ. Vi Tiểu Bảo lại gắp mấy miếng thịt đùi đút cho tiểu Quận chúa ăn và bảo cô:

- Nếu ngươi hứa lời không trốn chạy thì ta sẽ giải khai huyệt đạo ở nơi tay cho ngươi. Tiểu Quận chúa hỏi:

- Làm sao mà ta chạy trốn được? Vả lại mặt ta đã chạm con rùa đen, trốn ra ngoài xấu ôi là xấu! Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thị mà biết rõ trên mặt chưa chạm con rùa, nhất định thị muốn trốn đi. Tiền lão bản cũng không nói rõ bao giờ sẽ đến đón thị ra. Giam giữ một vị tiểu cô nương ở trong nội cung thì chỉ một người phát giác là mối can hệ không phải tầm thường. Biết làm thế nào cho phải? Vi Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ, bỗng ngoài cửa có tiếng người hô:

- Quế công công! Tiểu nhân người nhà Khang thân vương có việc xin ra mắt. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Hãy chờ ta một chút! Gã hạ thấp giọng xuống nói:

- Có người tới đó. Ngươi đừng có lên tiếng. Đây là đâu ngươi có biết không? Tiểu Quận chúa lắc đầu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta nói ra e rằng ngươi sợ quá đến ngất xỉu. Những người ở đây ai cũng muốn hại ngươi. Chỉ có mình ta thương xót ngươi mới tạm đưa ngươi vào đây. Nếu có kẻ biết ngươi ở trong này. Hừ hừ... Gã tự hỏi:

- Ta biết tìm câu gì để hăm doạ thị một cách hay nhất. Không hiểu thị sợ nhất là cái gì? Sau một lúc ngẫm nghĩ, gã nói:

- Bọn ác nhân kia muốn lột trần truồng ngươi ra đánh vào đít cho đến lúc ngươi đau quá không chịu nổi mới dừng tay. Tiểu Quận chúa đỏ mặt lên. Khoé mắt nàng quả nhiên lộ vẻ khủng khiếp. Vi Tiểu Bảo thấy lời hăm doạ có công hiệu liền ra mở cửa. Người đứng là một tên nội giám lối ngoài ba chục tuổi. Hắn vấn an Vi Tiểu Bảo rồi kính cẩn nói:

- Tệ Vương gia nói: Lâu ngày không được gặp công công rất đem lòng mong nhớ. Bữa nay có kê một ban hát để mời công công tới vương phủ xơi rượu nghe hát. Vi Tiểu Bảo nghe nói có tuồng hát thì phấn khởi tinh thần, nhưng gã nghĩ đến trong nhà giấu một vị tiểu Quận chúa thì vừa sợ có người trông thấy, lại lo cô kêu la thì thật là bất tiện, nên gã ngần ngừ chưa trả lời ngay được. Tên nội giám liền nói tiếp:

- Vương gia dặn lại tiểu nhân ráng mời cho được công công giá lâm. Hôm nay tại vương phủ thật là náo nhiệt có bàn xúc xắc có chầu bài câu, lại có nhiều nữa chẳng thiếu thứ gì. Vi Tiểu Bảo nghe nói đến tuồng hát mới phấn khởi tinh thần, bây giờ nghe đến đánh bạc càng làm rạo rực trong lòng. Từ ngày gã cầm đầu Thượng Thiện Giám, không được cờ bạc lu bù như ngày trước, mà bạn hữu cũng không dám đến kêu vì họ biết gã kề cận đức Hoàng thượng, gã chỉ buột miệng đẩy đưa một câu trước mặt long nhan là phải bay đầu. Lâu nay Vi Tiểu Bảo thèm khát cờ bạc, bây giờ được dịp thì còn nghĩ gì đến tiểu Quận chúa, đại Quận chúa. Gã vui vẻ đáp liền:

- Hay lắm! Ngươi hãy chờ ta một lúc, ta sẽ đi theo ngươi. Vi Tiểu Bảo quay vào phòng, cởi trói cho tiểu Quận chúa, đặt cô xuống giường rồi cột chân tay lại, kéo chăn đắp cho cô, khẽ nói:

- Ta có việc phải ra đi một lát sẽ trở về. Gã thấy tiểu Quận chúa lộ vẻ nghi ngờ ra khoé mắt liền nói tiếp:

- Chưa đủ trân châu để rửa mặt cho ngươi, ta cần đến tiệm châu báu mua thêm mấy hạt về nghiền ra mới có thể sửa bộ mặt cho ngươi thành tuyệt đẹp. Tiểu Quận chúa ngập ngừng:

- Ngươi... đừng đi nữa. Trân châu lại là của rất báu... Vi Tiểu Bảo cười ngắt lời:

- Không cần đâu, mình đã có tiền chỉ cết sao ngươi dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, còn phí thêm mấy ngàn lượng bạc có chi đáng kể. Tiểu Quận chúa nói:

- Ta ở đây... một mình sợ lắm! Vi Tiểu Bảo thấy cô năn nỉ đáng thương sinh lòng không nỡ một chút, nhưng bảo gã bỏ một canh, thì dù tiểu Quận chúa có đáng thương gấp mười lần cũng bằng vô dụng. Gã lại gắp cá khô cho cô ăn, và cầm bốn tấm bánh trên cao để kề vào miệng cô nói:

- Ngươi cứ há miệng ra là đớp được bánh rồi. Nhưng phải cẩn thận bánh rớt xuống là ngươi không ăn được nữa. Tiểu Quận chúa nói:

- Ngươi... Ngươi đừng đi được không? Trong miệng cô có bánh, tiếng nói nhỏ quá cơ hồ nghe không rõ. Vi Tiểu Bảo giả vờ không nghe thấy, mở rương lấy ra một xấp ngân phiếu nhét vào túi áo. Gã mở cửa ra ngoài khoá trái cửa lại rồi lật đật theo tên nội giám đến phủ Khang Thân Vương. Vi Tiểu Bảo vừa đến trước phủ Khang Thân Vương đã thấy cổng lớn mở rộng. Hai hàng thị vệ đều mặc áo gấm huy hoàng, lưng đeo đao kiếm, khí vũ hiên ngang. Lần này Vi Tiểu Bảo thấy cách phòng bị trong vương phủ sâm nghiêm hơn lần trước nhiều. Nguyên từ ngày bị bọn Thanh Mộc đường ở Thiên Địa Hội vào tấn công vương phủ gây ra cuộc thất bại, nên cách phòng thủ được tăng cường. Vi Tiểu Bảo vừa tiến vào cổng lớn, Khang Thân Vương liền chạy ra nghinh tiếp. Vương gia cúi lom khom ôm lấy lưng Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Quế huynh đệ! Lâu ngày không gặp, Quế huynh đệ càng ngày càng cao, càng ngày càng đẹp. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Vương gia vẫn vui vẻ a? Khang thân vương cười đáp:

- Vui cái gì? Quế huynh đệ không hay đến đây chơi. Tiểu huynh được gặp huynh đệ nhiều thì vui nhiều, ít gặp huynh đệ thì buồn lắm. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Vương gia muốn tại hạ năng lui tới, đó là một điều tại hạ cầu còn không được. Khang thân vương hỏi:

- Quế huynh đệ nói thật chăng? Sao cũng có ngày tiểu huynh xin đức Hoàng thượng cho mượn huynh đệ đem về đây để chúng ta uống rượu coi hát năm bảy ngày hay mười ngày cho thoả thích. Chỉ sợ Hoàng thượng thiếu tiểu huynh đệ cũng không được. Vương gia dắt tay Vi Tiểu Bảo sánh vai đi vào. Bọn thị vệ khom lưng hành lễ, Vi Tiểu Bảo rất lấy làm sung sướng. Gã ở trong Hoàng cung tuy được người tâng bốc, nhưng gã bất quá là một tên thái giám thì chỉ có thuộc hạ xu nịnh, đâu được như lúc này dắt tay Vương gia cùng đi, oai phong biết chừng nào. Hai người vào đến cửa giữa thì hai vị đại quan Mãn Châu bước ra nghinh tiếp Một vị là Giai Đa, Cửu Môn Đề Đốc ở thành Bắc Kinh. Còn một vị nữa là Sách Ngạch Đồ đã kết nghĩa huynh đệ với gã. Sách Ngạch Đồ nhảy vọt lại bồng Vi Tiểu Bảo lên cười hô hố nói:

- Nghe nói bữa nay Vương gia mời hiền đệ, tiểu huynh liền đóng vai tân khách bất thường. Anh em mình gặp nhau cho thoả thích một hôm. Còn Cửu Môn Đề Đốc Giai Đa vốn chưa quen biết Vi Tiểu Bảo nhưng cũng nghe tiếng gã là một tên nội thị rất sủng ái của đức Hoàng đế đã động thủ bắt Ngao Bái. Giai Đa liền xúm cả lại. Bốn người tiến vào nhà đại sảnh. Phường nhạc đứng ở dưới hành lang tấu nhạc đón tiếp. Vi Tiểu Bảo chưa từng được người đón tiếp long trọng như thế bao giờ, dĩ nhiên gã nở mặt nở mày những muốn khoa chân múa tay. Bốn người vào đến toà thị sảnh thì thấy hai mươi mấy vị quan viên đã đứng chờ sẵn ở trong sân để nghinh tiếp. Những người này cũng đều là quan lớn vào hạng Thượng Thư, Thị Lang, Tướng Quân, Ngự Tiền thị vệ vân vân. Sách Ngạch Đồ giới thiệu từng nhân vật một với Vi Tiểu Bảo. Một tên nội giám lật đật chạy vào chắp tay bẩm:

- Thưa tứ vị vương gia! Thế tử của Bình Tây Vương đã tới. Khang thân vương cười nói:

- Hay lắm! Quế huynh đệ! Huynh đệ hãy ngồi chơi để tiểu huynh ra đón khách. Đoạn vương gia trở gót ra ngoài. Vi Tiểu Bảo tự hỏi: Thế tử của Bình Tây Vương là ai? Phải chăng là con trai Ngô Tam Quế? Hắn đến đây làm chi? Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Hảo huynh đệ! Cung hỷ bữa nay hiền đệ lại được dịp phát tài. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Chưa hiểu khí vận ra sao? Sách Ngạch Đồ cười đáp:

- Khí vận nhất định là hên rồi. Ngoài chuyện đánh bạc phát tài số còn chưa rõ một món bổng lớn không chạy đâu cho thoát. Vi Tiểu Bảo hỏi: Thế nghĩa là làm sao? Sách Ngạch Đồ ghé vào tai gã khẽ đáp:

- Ngô Tam Quế sai con lai kinh tiến cống. Các đại quan trong triều đều có phần hết. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ồ! Ngô Tam Quế sai con lai kinh tiến cống, nhưng tiểu đệ lại không phải là quan lớn trong triều. Sách Ngạch Đồ nói:

- Hiền đệ là quan lớn trong cung, so với quan lớn trong triều còn oai phong hơn nhiều. Con Ngô Tam Quế là Ngô Ứng Hùng rất tinh minh mẫn cán, hiểu việc đời lắm. Sách Ngạch Đồ lại hạ thấp giọng xuống dặn:

- Lát nữa bất luận Ngô Ứng Hùng đưa lễ trọng hậu thế nào cho hiền đệ, hiền đệ cũng đừng lộ vẻ hoan hỷ, chỉ hững hờ nói: "Thế tử đến Bắc Kính đường xa vất vả quá! " Nếu gã thấy hiền đệ vui mừng liền cho là chuyện xong rồi, không có "hạ hồi phân giải". Hiền đệ mà lộ vẻ lãnh đạm là gã nhất định tưởng hiền đệ chê lễ vật tầm thường và hôm sau tất đem đến một phần trọng

hậu nữa. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách khẽ nói:

- Té ra đó là phương pháp "Gõ cần bẩy". Sách Ngạch Đồ đáp:

- Cần bẩy ở Vân Nam không phải là thùng rỗng, không gõ cũng hoài. Ông già gã bá chiếm mấy tỉnh miền Vân Quý, hút không biết bao nhiêu máu mủ của lê dân. Nếu anh em mình không xài phí giúp hắn thì một là coi hắn quá tầm thường, hai là có điều lầm lỗi với trăm họ ở hai tỉnh Vân Nam, Quý Châu. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đúng thế! Hai người đang nói chuyện thì Khang thân vương dẫn Ngô Ứng Hùng tiến vào. Thế tử Bình Tây Vương độ 24, 25 tuổi. Tướng mạo anh tuấn, chân bước mau lẹ. Đúng là dòng dõi tướng môn. Khang thân vương đầu tiên dắt Vi Tiểu Bảo lại giới thiệu:

- Tiểu điện hạ! Vị này là Quế công công, giúp đức Vạn tuế rất đắc lực trong việc bắt Ngao Bái ở Ngự thư phòng. Vì có công lớn trong vụ này nên được đức Vạn tuế rất tin yêu. Ngô Tam Quế đặt rất nhiều tai mắt ở Bắc Kinh. Trong kinh thành có động tĩnh gì, hàng ngày đều có người đưa tin đến Côn Minh. Việc vua Khang Hy bắt Ngao Bái là một việc lớn đáng kể vào hàng đầu trong mấy năm nay. Ngô Ứng Hùng đã biết rõ tình hình. Gã cùng phụ thân thương nghị lâu ngày đều hiểu rằng vua Khang Hy, một vị tiểu Hoàng đế, muốn trừ khử quyền thần mà kín đáo không lộ ra ngoài mặt. ông vua nhỏ tuổi này khí phách anh hùng làm cho chúng sợ khó lòng vẹn đạo thần tử. Lần này Ngô Ứng Hùng thân hành tiến kinh đem đồ cống hiến tuy gọi là triều kiến thiên tử mà thực ra để chính mắt gã quan sát tính cách nhà vua cùng những vị đại thần được trọng dụng là những nhân vật thế nào. Gã lựa chiều để củng cố địa vị của cha con gã. Bữa nay Ngô Ứng Hùng đến phó yến ở phủ Khang Thân vương không ngờ lại gặp viên thái giám rất sủng ái của vua Khang Hy. Gã mừng rỡ không biết đến thế nào mà nói, vội giang hai tay ra nắm lấy tay mặt Vi Tiểu Bảo giật mấy cái, nói:

- Quế công công! Ta... tại hạ... Thoạt tiên gã nói tiếng ta là vì buộc miệng quên đi. Sau gã thấy như vậy là thiếu lễ độ, gã toan tự xưng là vãn sinh, nhưng đối phương tuổi còn nhỏ quá cũng không tiện. Nếu tự xưng là ty chức mà đối phương không phải đại quan trong triều, địa vị gã còn cao hơn thái giám nhiều cũng không hợp lý. Trong lúc vội vàng gã liền xưng là tại hạ theo giọng lưỡi giang hồ. Gã nói tiếp:

- Tại hạ ở Vân Nam, khi nghe thấy đại danh của công công thì phụ vương cùng các quan đều ca tụng đức Hoàng thượng anh minh quả cảm, đúng là bậc thiên tử thánh minh. Mọi người còn nói: "Thánh thiên tử lên ngôi báu thành ra công công nhỏ tuổi như vậy đã lập được công lớn khiến trăm họ đều ngưỡng mộ". Phụ vương sai tại hạ dự bị lễ vật đến bái kiến công công, nhưng theo lề luật nhà Đại Thanh ngoại thần không tiện kết giao với nội quan. Thành ra tại hạ có tâm như vậy mà không dám mạo muội đến ra mắt. Bữa nay Khang vương gia ban cho cơ hội tuyệt hảo. Tại hạ được tiếp kiến Quế công công thật là may mắn vô cùng. Nỗi vui mừng kể sao cho xiết! Miệng lưỡi Ngô ứng Hùng thật hoạt bát. Gã nói luôn một hồi nghe rất lọt tai. Vi Tiểu Bảo nghe gã nói cả Ngô Tam Quế là một nhân vật quyền oai nhưvậy lại ở xa ngoài vạn dặm mà cũng biết đến tên tuổi gã, dĩ nhiên gã không khỏi nhơn nhơn đắc ý. May ở chỗ gã đã được nghe người ta tâng bốc nhiều rồi và đã biết trước nên đối phó bằng cách nào, nên gã hững hờ đáp:

- Chúng ta là kẻ nô tài chỉ biết làm việc tuân theo thánh ý của đức Hoàng thượng. Một là không ngại khó, hai là không sợ chết mà thôi, chứ có công lao gì đáng kể? Thế tử nói vậy tưởng cũng hơi quá. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Sách Ngạch Đồ ca ca liệu việc như thần. Vì thế tử này vừa thấy mặt quả nhiên đã nhắc đến hai chữ lễ vật. Ngô Ứng Hùng vừa là khách xa vừa là thế tử của Bình Tây Vương, nên được đức Khang Thân vương mời vào ngồi ở thủ tịch, kế đến Vi Tiểu Bảo. Trên tiệc rất nhiều quan lớn, toàn thượng thư tướng quân. Vị nào cũng tước phẩm tôn cao. Vi Tiểu Bảo dù ngông cuồng đến đâu cũng không dám ngồi vào ghế thứ hai, cứ từ chối hoài. Khang Thân vương cười nói:

- Quế huynh đệ! Huynh đệ là nhân vật kề cận thánh hoàng. Ai cũng tôn kính huynh đệ là mến tấm lòng trung của huynh đệ đối với thánh hoàng. Vậy huynh đệ không nên từ chối. Vương gia vừa nói vừa ấn gã xuống ghế. Sách Ngạch Đồ ngồi kế bên Vi Tiểu Bảo. Còn bao nhiêu văn võ đại quan theo thứ tự ngồi xuống. Vi Tiểu Bảo chợt nhớ tới chuyện gì lẩm bẩm một mình:

- Con mẹ nó! Ngày trước ở Lệ Xuân viện, bọn làng chơi ngồi uống rượu. Má má ta ngồi sau lưng bọn chúng, thỉnh thoảng tiện tay bốc vài miếng kẹo bánh đưa cho ta mà bọn chó đẻ thường thường đuổi ta đi. Khi ấy ta đã định bụng hễ bao giờ gặp lúc phát đạt cũng đến Lệ Xuân viện bày một tiệc rượn, kêu bọn con rùa, bọn chó đẻ, bọn đỉ điếm đến bồi tiệc cho bõ ghét. Ngờ đâu bữa nay có đủ mặt thân vương, thế tử, thượng thư, tướng quân bồi tiếp mình. Có điều đáng tiếc là bọn con rùa, bọn chó đẻ ở Lệ Xuân viện lại không trông thấy cảnh huy hoàng của lão gia. Các quan ngồi uống rượu. Mười sáu tên tuỳ tùng Ngô ứng Hùng đứng bên cửa sổ đều chú ý nhìn hết mọi cử động trên bàn tiệc từ câu mời rượu đến gắp thức ăn, cùng bọn bộc dịch bưng rượu thịt vào bày bàn. Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một chút liền hiểu ngay, bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Mười sáu tên này đều là những tay cao thủ võ công ở phủ Bình Tây Vương. Chúng theo đi để bảo vệ cho Ngô ứng Hùng vì sợ có người hành thích hay đánh thuốc độc gã. Không chừng bọn người ở Mộc vương phủ đã chực sẵn ngoài kia. Chỉ mong sao hai bên họ chơi nhau một chuyến để mình coi bọn Mộc vương phủ ghê gớm hay bọn Bình Tây Vương lợi hại? Bản tính gã là ưa thấy Vi Tiểu Bảo ta gặp tai hoạ, chỉ mong cho hai bên đánh nhau thật kịch liệt và cả hai bên cùng tan tành lực lượng là gã lấy làm thích thú. Khang Thân vương cũng đã nhìn ra tình trạng này. Lão làm chủ nhân không tiện nói gì. Quan Cửu Môn Đề Đốc Giai Đa, võ công tinh thâm mà tính tình ngay thẳng. Y uống mấy chung rượu rồi nói:

- Thế tử điện hạ! Mười sáu vị tuỳ tùng của điện hạ chắc là đã lựa chọn ở trong hàng ngàn hàng vạn những tay cao thủ tuyệt đỉnh. Ngô Ứng Hùng cười đáp:

- Bản lĩnh chúng có gì đáng kể đâu? Chúng bất quá là những tên thân binh ở vương phủ. Tiểu đệ được bọn chúng chầu hầu từ thuở nhỏ, chúng đã hiểu tính nết của tiểu đệ, nên lúc ra ngoài đem đi để sai bảo cho tiện mà thôi. Giai Đa cười nói:

- Thế tử nói vậy chẳng là quá khiêm ư? Thế tử hãy coi hai vị này huyệt thái dương cao gồ lên thì nội công phải luyện đến chín thành hoả hậu rồi. Hai vị kia thớ thịt trên mặt trên cổ nổi lên cuồn cuộn, thế là công phu rèn luyện đã ghê gớm lắm. Còn mấy vị nữa mặt nhẵn bóng nếu bảo họ bỏ mũ xuống nhất định là trọc đầu không còn sai nữa. Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Tại hạ chỉ biết tướng quân dụng binh như thần, đánh trăm trận thắng cả trăm. Không ngờ tướng quân còn có tài coi tướng vào hạng nhất. Giai Đa cười nói:

- Sách đại nhân còn có điều chưa rõ. Số là ngày trước Bình Tây Vương đóng ở Sơn Hải quan lâu ngày. Dưới trướng ngài có rất nhiều võ quan xuất thân ở Kim Đính môn Tạ Cẩm Châu. Bọn đệ tử Kim Đính công phu trên đầu cực kỳ lợi hại. Hễ người nào luyện công đến trình độ cao thâm là mặt nhẵn bóng, trên đầu không còn một sợi tóc. Khang Thân vương cười hỏi:

- Liệu thế tử bảo mấy vị bỏ nón xuống được chăng? Các vị đây đều có ý muốn coi xem Giai Đề Đốc đoán có trúng không? Ngô Ứng Hùng đáp: Giai Đề Đốc mắt sáng như đuốc, khi nào còn đoán trật? Mấy tên thân binh này quả đã luyện công phu của Kim Đính môn. Nhưng chúng luyện chưa đến nơi thành ra hãy còn nhiều tóc. Nếu chúng bỏ mũ xuống tức là làm lòi cái xấu của chúng ra. Xin các vị đại nhân miễn cho. Mọi người nổi lên tràng cười khanh khách. Họ thấy Ngô Ứng Hùng không muốn vậy cũng chẳng tiện ép uổng. Vi Tiểu Bảo nhìn người người kia không chớp mắt, trong lòng rất ngứa ngáy. Gã tự hỏi:

- Không hiểu tên đầu lớn kia còn nhiều tóc hay ít? Gã gầy nhom này võ công kém cỏi chắc trên đầu còn nhiều tóc lắm. Gã chợt nhớ tới điều gì, không nhịn được cũng bật lên tiếng cười khúc khích. Khang Thân vương cười hỏi:

- Quế huynh đệ! Huynh đệ có điều chi thích chí mà cười vậy? Thử nói cho mọi người cùng nghe! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng các vị sư phó ở Kim Đình môn nhất định tính ưa hoà khí đã ít cùng người ngoài động thủ mà trong nhà lại chưa từng tỷ thí với nhau. Khang Thân vương hỏi:

- Sao Quế huynh đệ lại biết thế? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu các vị tức mình thì đã trợn mắt lên rồi lột mũ ra. Người nọ đếm đầu tóc người kia. Ai ít tóc là bản lãnh cao cường mà ai nhiều tóc là phải chịu thua. Cử toạ nghe nói nổi lên tràng cười hô hố. Ai cũng cho là cảm nghĩ của Vi Tiểu Bảo thật hứng thú. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Chắc trong mình các vị sư phó ở Kim Đính môn đều đem theo một cái bàn tính. Nếu không thì khi kiểm đầu tóc rất là bất tiện. Mọi người lại cười ồ. Một vị Thượng Thư đang tợp rượu chưa kịp nuốt xuống cổ họng, nghe gã nói vậy không nhịn được bật cười phun cả rượu ra. Y sợ phun lên bàn là thất lễ phải cúi xuống phun vào vạt áo mình, rồi nổi cơn ho sù sụ không ngớt. Giai Đa lại nói:

- Khang vương gia! Chuyến trước bọn dư đảng của Ngao Bái đến vương phủ quấy nhiễu rồi nghe nói mấy tháng sau vương gia chiêu nạp khá nhiều cao thủ. Chẳng hiểu có đúng không? Khang Thân vương đưa tay lên từ từ vuốt râu ra chiều đắc ý, chậm rãi đáp:

- Những tay cao thủ có bản lãnh và có địa vị thực sự trong võ lâm thật là khó mời. Những người chịu nhận lễ của quan nha số đông chỉ là những nhân vật hạng nhì hạng ba mà thôi. Khang Thân vương ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dù tiểu vương cầu hiền như khát nước mà ngoài trọng lễ đón mời còn phải giúp họ thêm mấy việc mới đón được mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh. Hàng ngày phải hậu đãi bọn họ, phí tổn khá lớn. Ha ha! Giai Đa hỏi:

- Bí quyết của vương gia đưa lễ mời cao nhân, vương gia có chịu truyền thụ chăng? Khang Thân vương lại cười một lúc rồi hỏi lại:

- Giai Đề Đốc là cao thủ tuyệt đỉnh thì còn đưa lễ mời những tay cao thủ đến làm chi? Giai Đa đắc ý vô cùng cười đáp:

- Vương gia quá khen! Nhớ lại khi trước bọn võ tướng Mãn Châu chúng ta tỷ thí ở Liêu Dương.

Nhiếp Chính vương thân hành ngự lãm. Vương gia cùng tiểu tướng đều được Nhiếp Chính vương ban thưởng. Tiểu tướng còn nghe nói: Lần này bọn dư đảng của Ngao Bái đến đây quấy nhiễu, vương gia bắn tên không sai phát nào. Chính tay ngài đã bắn chết hơn hai chục tên phản loạn. Khang Thân vương chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Hôm ấy thực ra Khang Thân vương có bắn chết hai hội viên của Thiên Địa Hội, bây giờ Giai Đa bảo hơn hai chục tên là hắn tăng lên gấp 10. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vụ này chính tại hạ cũng được mắt thấy. Lúc đó bên tai chỉ nghe tiếng tên réo vun vút. Phía trước những tiếng la "úi chao! úi chao " vang lên không ngớt. Còn mặt sau lại lớn tiếng hô: Tên bắn hay quá! Tên bắn hay quá.

Hồi 42 - Tề Nguyên Khải Trổ Tài Thần Võ

Khang Thân vương nghe Vi Tiểu Bảo khéo đặt lời để tán dương mình liền liếc nhìn gã bằng cặp mắt đầy cảm kích. Một vị quan văn không hiểu ý tứ câu nói của Vi Tiểu Bảo liền hỏi:

- Quế công công! Tại sao người phía trước lại lớn tiếng la "úi chao! " còn người mặt sau lại hô lớn "Tên bắn hay quá! Tên bắn hay quá! "? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khang Thân vương bắn tên không sai phát nào. Người phía trước trúng tên đau quá không chịu nổi mới la "úi chao! " Còn người mặt sau là ở phe mình dĩ nhiên hoan hô tiến pháp tuyệt diệu của Khang vương gia. Có điều tiếng reo "Tên bắn hay quá" nhiều hơn tiếng kêu là "úi chao " đến mấy lần. Đại nhân có biết tại sao không? Viên quan kia vuốt râu nói:

- Chắc là người bọn mình đông đảo hơn loạn đảng đến mấy lần. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đại nhân đoán thế trật lất. Khi đó loạn đảng kéo đến tấn công rất đông. Khang vương gia lấy số ít mà thắng số nhiều. Phe đối phương tuy đông người, một số bị Khang vương gia bắn trúng cổ họng. Tiếng la "úi chao " mới ra đến cổ họng chưa ra khỏi cửa miệng thành ra thanh âm nhỏ bé. Tiển pháp của Khang Thân vương cực kỳ thần diệu, trong loạn đảng nhiều người bội phục quá chừng không nhịn được cũng buột miệng hoan hô "Tên bắn hay quá". Vì thế mà tiếng hoan hô lấn át cả tiếng la thất thanh. Viên quan gật đầu lia lịa nói:

- Té ra là thế! Té ra là thế! Ngô Ứng Hùng nâng chung rượu lên nói:

- Khang Thân vương tiến pháp tuyệt diệu như thần. Vãn sinh khâm phục vô cùng! Xin kính cùng vương gia một chung. Mọi người đều nâng chung uống cạn. Khang Thân vương cả mừng nghĩ bụng:

- Chú nhỏ Tiểu Quế Tử quả là tay biết chơi, không trách đức Hoàng thượng ưa thích gã được. Giai Đa nói:

- Vương gia! Trong quý phủ đã mời được nhiều cao thủ võ công, anh em đều muốn biết tài nghệ của họ được chăng? Khang Thân vương những muốn khoa trương, nghe Giai Đa nói vậy liền hô bọn thị vệ:

- Bày thêm hai bàn tiệc nữa ở bên này mời bọn Thần Chiếu thượng nhân ra dự tiệc. Lập tức sai dịch trong vương phủ bày thêm hai bàn tiệc. Chẳng mấy chốc từ trong hậu đường kéo ra hơn hai chục người, đi đầu là một vị hoà thượng to béo mặc áo cà sa đại hồng. Khang Thân vương đứng dậy niềm nở lên tiếng:

- Mời các vị bằng hữu ra xơi chung rượu cho vui. Các tân khách thấy Khang Thân vương đứng dậy cũng đều đứng lên nghinh tiếp. Thần Chiếu thượng nhân cười nói:

- Không dám! Không dám! Xin liệt vị đại nhân cứ ngồi yên cho. Thanh âm nhà sư vang dội như tiếng chuông đồng. Nguyên phần trung khí này đã đủ chứng tỏ nội công nhà sư cực kỳ thâm hậu. Ngoài ra kẻ cao người thấp, đẹp có, xấu có, chia nhau ngồi vào hai bàn tiệc mới bày. Giai Đa đã hiếu võ lại nóng tính. Hắn không chờ được nữa. Bọn võ sư vừa uống xong một tuần rượu

y đã nói ngay:

- Vương gia! Tiểu tướng coi các vị cao thủ võ lâm đây đều tướng mạo đường đường, oai phong lẫm liệt, bản lãnh cực kỳ cao thâm. Muốn mời các vị bằng hữu này biểu diễn vài môn tuyệt nghệ được chăng? Thế tử Bình Tây Vương cùng Quế công công đều là những vị quý khách ít khi mời tới được, chắc hai vị cũng muốn coi thân thủ của hào kiệt dưới trướng vương gia. Vi Tiểu Bảo là người đầu tiên lên tiếng phụ hoạ. Ngô Ứng Hùng cũng vỗ tay hoan hô. Các quan cũng reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Khang thân vương cười nói:

- Các vị bằng hữu! Số đông các vị tân khách đây đều muốn coi công phu của các bạn vì chưa hiểu các bạn luyện võ thế nào? Một hán tử trung niên ngồi ở đầu mé tả đứng lên dõng dạc đáp:

- Tại hạ cứ tưởng Khang vương gia yêu mến nhân tài mới đến đây nương tựa. Ngờ đâu vương gia lại đem bọn tại hạ làm lũ giang hồ mãi võ để mua vui. Nếu liệt vị đại nhân muốn coi khỉ leo dây thì sao không đến Thiên Kiều mà coi? Tại hạ xin cáo từ. Hắn nói rồi vung tay trái đập đánh "chát " một tiếng vào ghế ngồi. Lưng ghế bị gãy nát tan tành. Hắn rảo bước tiến ra cửa. Mọi người trên tiệc đều kinh ngạc thất sắc. Một lão già bé nhỏ gầy nhom ngồi cùng bàn lạng mình một cái ra đứng chắn trước mặt hán tử trung niên, nói:

- Lang sư phó! ông bạn nói vậy thật vô lý! Vương gia đối với chúng ta kính lễ có thừa. Nay Vương gia yêu cáu chúng ta phô trương tài nghệ. Ông bạn ưng chịu là hay, mà không muốn thì thôi. Vương gia đâu có miễn cưỡng. Thế mà ông bạn đập bàn đập ghế giữa nhà đại sảnh trong vương phủ. Dù vương gia đức độ khoan hồng không trách phạt, nhưng còn bao nhiêu anh em dấu mặt vào đâu cho khỏi hổ thẹn? Võ sư họ Lang cười đáp:

- Mỗi người có một chí hướng. Đào sư phó, muốn ở lại vương phủ phô trương tài nghệ thì tuỳ ý Đào sư phó. Tiểu đệ miễn xin bồi tiếp. Hắn nói rồi lại cất bước. Lão họ Đào nói ngay:

- Nếu Lang sư phó muốn đi thật sự thì hãy lạy chào vương gia rồi hãy cáo từ Vương gia mà gật đầu một cái là ông bạn hãy đi có phải đẹp đẽ không? Võ sư họ Lang cười nhạt nói:

- Tại hạ lại không phải là kẻ nô tài bán mình cho vương phủ. Trời đã cho tại hạ cặp giò để muốn đi đâu thì đi, sao lão Đào lại ngăn trở tại hạ được? Gã nói xong lại cất bước. Lão họ Đào không né tránh, thấy gã họ Lang toan đâm sám vào người mình thì vươn tay ra chụp lấy cánh tay trái gã. Lão nói:

- Thế nào ta cũng không để ông bạn đi. Gã họ Lang hạ thấp tay trái xuống rồi đột nhiên xoay lại vung lên đánh xuống lưng lão Đào. Lão Đào phóng cước đá vào ngực đối phương. Gã họ Lang đưa tay mặt ra đón thì trúng vào chỗ đầu gối bên chân lão Đào đang đưa cao lên để đá xuống. Gã đón được đầu gối lão Đào rồi đẩy mạnh một cái. Lão Đào té ngửa về phía sau, nhưng thân thủ lão rất mau lẹ. Lão chống tay mặt xuống đất rồi nhảy vọt đi. Tuy lão không ngã lăn ra nhưng như thế cũng là thất bại rồi. Lão thẹn quá mặt đỏ bừng lên. Hán tử họ Lang cũng không nói gì nữa rảo bước chạy ra sảnh đường. Đột nhiên một hán tử gầy nhom ngăn chặn ở trước cửa. Hán tử gầy nhom lễ phép chắp tay nói:

- Xin Lang huynh trở lại. Gã họ Lang đang chạy mau thủ thế lại không kịp, mình gã xô mạnh tới. Hán tử gầy nhom không né tránh. Hai người đụng vào nhau đánh "huych" một tiếng. Gã họ Lang loạng choạng người đi lùi lại đến ba bước. Hắn đi chênh chếch về mé tả hai bước rồi

đột nhiên quanh sang mé hữu chuồn qua cửa sổ. Nhưng khi gã vừa tới bên cửa đã thấy hán tử gầy nhom đứng chắn trước mặt. Gã họ Lang vừa đụng vào hán tử một phát đã biết đối phương là tay lợi hại không dám xông tới nữa, vội dừng chân lại. Trước ngực gã cùng trước ngực đối phương chỉ còn cách nhau không đầy hai tấc. Mũi hai người đã đụng vào nhau. Hán tử gầy nhom đứng yên không nhúc nhích, cả cặp mắt cũng không chớp cái nào. Gã họ Lang đột nhiên lảng tránh sang mé tả. Nhưng gã vừa đứng vững lạithấy hán tử gày nhom đứng chắn trước mặt rồi. Gã họ Lang tức quá, vung quyền đánh vù một tiếng nhằm dáng xuống trước mặt đối phương. Hai người đứng cách nhau rất gán mà thoi quyền này kmh lực rất nặng. Ai cũng cho là hán tử gầy nhom mà không né tránh thì phải cúi đầu xuống. Bỗng thấy hán tử giơ tay trái lên chống ở trước mặt.

"Chát" một tiếng. Thoi quyền của gã họ Lang đã đánh trúng vào lòng bàn tay hán tử. Hán tử gầy nhom không rụt tay về. Gã họ Lang bị hất lùi lại mấy bước. Mọi người trong sảnh đường hoan hô nhiệt liệt:

- Hảo công phu! Hảo công phu! Gã họ Lang cực kỳ bẽn lẽn, muốn đi không thoát mà động thủ với hán tử cao gầy thì bản lãnh lại thua xa, gã đâm ra luống cuống. Hán tử gầy nhom chắp tay nói:

- Mời Lang huynh ngồi xuống đi. Vương gia bảo chúng ta phô diễn mấy đường thì chúng ta đã phô diễn rồi. Dứt lời hán tử ngồi vào nguyên vị ở hàng đầu mé hữu. Mọi người lại hoan hô. Gã họ Lang cúi đầu ngồi xuống, trong lòng vừa uất hận lại vừa kinh dị. Gã họ Lang vẽ trò bướng bỉnh làm cho Khang thân vương suýt nữa mất mặt, may được hán tử gầy nhom gỡ lại thể diện bằng cách bức bách gã họ Lang phải về chỗ ngồi. Vương gia liền hô quan hầu:

- Đi lấy những đmh bạc năm chục lạng ra đây. Viên quan hầu cười hỏi lại:

- Vị sư phó này võ công rất cao thâm y chẳng hở môi mà ngăn chặn được đối phương, nhưng không hiểu quý tính cao danh là gì? Khang thân vương vuốt râu ngẫm nghĩ mà chẳng hiểu hán tử gầy nhom tên họ là gì. Y đến vương phủ từ bao giờ? Vương gia cũng không nhớ đành cười đáp:

- Tiểu vương trí nhớ tồi quá! Trong lúc nhất thời không nghĩ ra được. Chỉ trong khoảnh khắc viên quan hầu đã bưng ra một mâm gỗ lớn phủ nhiễu điều. Trên mâm đặt hai mươi mấy đĩnh bạc năm mươi lạng. ánh ngân quang lấp loá chói mắt. Khang thân vương cười nói:

- Các vị võ sư phô trương tài nghệ đều được thưởng. ông bạn kia! Mời bạn lại đây lấy một đỉnh bạc. Hán tử gầy nhom tiến đến trước mặt Khang Thân vương khom lưng đón lấy một đĩnh bạc lớn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Này ông bạn! Quý tính đại danh là gì? Hán tử gầy nhom đáp:

- Tiểu nhân là Tề Nguyên Khải. Đa tạ đại nhân có lòng hỏi tới. Giai Đa nói:

- Những võ sư ở trong phủ Khang Thân vương quả nhiên đều mang tuyệt kỹ. Tiểu tướng còn muốn coi bản lãnh của các võ sư dưới trướng Bình Tây Vương. Thế tử điện hạ! Xin điện hạ lựa lấy một vị ta biểu diễn cùng Tề sư phó được chăng? Hắn thấy Ngô Ứng Hùng trầm ngâm chưa đáp liền tiếp:

- Dĩ nhiên chỉ điểm tới là thôi, không được làm tổn thương đến hoà khí. Ai thắng ai bại cũng

chẳng can gì. Khang Thân vương ưa thích vui nhộn cũng nói:

- Giai Đề Đốc có ý kiến rất hay. Để võ sư hai bên tỷ thí cho vui. Người thắng được thưởng một đĩnh bạc lớn, kẻ không thắng cũng lãnh một đỉnh bạc nhỏ. Lấy thêm những đỉnh bạc hai chục lạng ra đây. Viên quan hầu dạ một tiếng rồi đi vào nội đường. Hai mâm bạc nén để trên bàn ánh sáng chiếu vào, hào quang sáng rực. Khang Thân vương cười nói:

- Bên tiểu vương sẽ do Tề Nguyên Khải sư phó ra tay, còn bên phủ Bình Tây Vương không hiểu vị sư phó nào sẽ động thủ? Mọi người nghe vương gia nói vậy lại hoan hô ầm ĩ. Ai nấy đều nhìn vào mười sáu tên tùy tùng Ngô ứng Hùng. Quần hào còn biết bọn họ tuy chỉ là những tên võ sư sắp ra tỷ võ với nhau mà thực ra đây là cuộc so tài giữa hai vương phủ Khang Thân vương và Bình Tây Vương. Nguyên Ngô Tam Quế oai danh lừng lẫy một phương trời, các bậc vương công đại thần trong kinh đều mong cho hắn bị thua một phen để cười chơi. Nếu những võ sĩ ở phủ Khang Thân vương đánh được bọn thủ hạ Ngô Ứng Hùng thua liểng xiểng thì mọi người lấy làm thích lắm. Vừa rồi ai nấy đã được coi Tề Nguyên Khải phô diễn công phu, đều nghĩ rằng bọn võ sĩ ở Vân Nam khó có người thắng hắn được. Ngô Ứng Hùng trầm ngâm chưa kịp trả lời thì một người trong bọn 16 tên thủ hạ của gã vượt đồng bạn tiến ra khom lưng nói:

- Khải bẩm vương gia! Bọn tiểu nhân tuỳ tùng thế tử lai kinh chỉ phụ trách trông nom cơm nước cùng hầu hạ thái tử trong khi đi đường. Bình Tây Vương đã dặn dò không được sinh sự thủ động với bất cứ ai, trong những người thị phụng dưới trướng các bậc vương gia cùng các quan đại thần ở trong triều. Bình Tây Vương đã ban lệnh như vậy, bọn tiểu nhân khi nào dám vi phạm. Khang Thân vương cười nói:

- Bình Tây Vương cẩn thận quá! Đây bất quá là cuộc diễn võ, chứ có phải sinh sự đánh nhau đâu. Tráng sĩ cứ việc phô diễn tài nghệ. Bình Tây Vương có hỏi đến thì nói là bản vương gia muốn các vị ra tay biểu diễn. Gã kia khom lưng đáp:

- Xin vương gia tha tội cho. Tiểu nhân không dám tuân mệnh. Khang Thân vương trong lòng tức giận, mắng thầm:

- Trong đầu óc mi chỉ có một mình Bình Tây Vương, còn Khang Thân vương mi chẳng coi vào đâu. Có khi đức Hoàng thượng hạ chỉ, mi cũng chẳng nghe theo. Khang Thân vương nghĩ vậy liền hỏi:

- Tỷ như có người vung quyền đánh vào mình các vị, chẳng lẽ các vị cũng không trả đòn ư? Gã kia đáp:

- Tiểu nhân ở Vân Nam thường được nghe người ta nói: Các văn võ bá quan dưới chân thiên tử cũng như quân dân đều là những người biết đạo lý. Bọn tiểu nhân đã không dám hỗn xược với ai thì tự nhiên vô cớ chẳng có ai đụng đến mình bọn tiểu nhân cả. Gã này thân thế cao lớn, tướng mạo tinh nhanh, lời lẽ sắc bén. Gã đã nói mấy câu này mà Khang Thân vương cứ kêu bọn võ sai thủ hạ gây hấn thì thành ra không đếm xỉa gì đến đạo lý nữa. Khang Thân vương lại càng tức giận, quay đầu sang bên kia hỏi:

- Thần Chiếu thượng nhân! Tề sư phó! Các bạn hữu ở Vân Nam nhất định không chịu nể lời chúng ta, thì chúng ta chẳng còn biện pháp nào nữa. Thần Chiếu thượng nhân cười ha hả đứng dậy nói:

- Vương gia! Ông bạn ở nhân vật này chỉ sợ thua làm cho mất mặt. Có lý nào người ta đánh vào chỗ yếu điểm trong người chúng mà chúng lại không ra tay phản kích được? Thượng nhân nói tới đây lạng người một cái đến bên gã kia cười nói:

- Luồng lực đạo trên tay bần tăng cũng tầm thường thôi, nhưng so với ông bạn họ Lang chắc còn hơn được một chút. Thưa vương gia: Nếu bần tăng làm bể một viên gạch lát sảnh đường. Vương gia có hỏi tội không? Khang Thân vương biết trong bọn võ sư mình mời mời đến thì Thần Chiếu thượng nhân là người bản lãnh cao hơn hết. Cả nội ngoại công phu đều vào hàng thượng thặng. Vương gia nghe nhà sư nói vậy biết là lão muốn trổ võ công cho mọi người coi thì cả mừng đáp:

- Thượng nhân cứ việc tuỳ tiện. Đừng nói Thượng nhân làm bể một viên gạch mà có bể cả trăm viên nữa cũng là chuyện nhỏ không đáng kể. Thần Chiếu thượng nhân lún thấp người xuống. Tai trái khẽ vỗ xuống đất một cái. Lúc giơ lên một viên gạch xanh lớn đã dính vào bàn tay lão. Viên gạch xanh này vuông vắn chừng một thước rưỡi, tuy không lấy gì làm nặng lắm nhưng đã gắn vào nền nhà, mà lòng bàn tay thượng nhân tựa hồ có keo sơn gắn chặt lấy hòn gạch kéo ở dưới đất lên dính vào bàn tay rồi không rớt xuống nữa. Vi Tiểu Bảo reo lên:

- Hay quá! Mọi người cũng vỗ tay hoan hô Thần Chiếu thượng nhân tủm tỉm cười giơ tay trái lên. Hấp lực ở bàn tay tan đi. Viên gạch rớt xuống. Khi viên gạch tới trước ngực hai ở cánh tay từ ngoài đưa vào. Hai bàn tay chắp lại giữ lấy mép viên gạch. Bỗng nghe đánh "rầm" một tiếng. Viên gạch nát vụn rớt xuống lả tả. Cạnh viên gạch dầy chừng độ 4, 5 tấc bị bàn tay bóp. Thế là chưởng lực làm nát cả viên gạch. Miếng nào to nhất cũng chỉ còn được một, hai tấc. Như vậy luồng nội lực của thượng nhân thật ghê gớm vô cùng! Thần Chiếu thượng nhân lại tiến đến bên hán tử tuỳ tùng Ngô Ứng Hùng chắp tay hỏi:

- Cao tính đại danh tôn giá là gì? Gã kia đáp:

- Chưởng lực của đại sư thật đến trình độ kinh người. Bửa nay bọn tiểu nhân được mở rộng tầm mắt. Tiểu nhân là hạng vô danh tiểu tốt ở chốn biên thùy chẳng có chi đáng kể. Thần Chiếu thượng nhân cười hỏi:

-Dù tôn giá ở chốn hoang dã biên thùy thì cũng phải có tên có họ chứ? Người kia dương cặp mắt lên, nét mặt thoáng lộ vẽ tức giận, nhưng trở lại bình tĩnh ngay tựa hồ như không có chuyện gì, gã đáp:

-Kẽ thất phu ở nơi sơn dã dù có tên tuổi cũng chỉ gọi là con mèo, con chó, đại sư có biết cũng bằng vô dụng. Thần Chiếu thượng nhân cười nói:

- Công phu hàm dưỡng của các hạ rất cao thâm. Nhưng bữa nay Khang thân vương đại yến tân khách, cao nhân ngồi khắp đại sảnh. Thật là một cuộc thính hội ít có trong thành Bắc Kinh. Vương gia đã có lời yêu cầu chúng ta phô trương tài nghệ để giúp vui cho vương gia, thế tử cùng liệt vị đại nhân. Nếu các hạ không chịu tứ giáo, há chẳng là kiêu kỳ thái quá ư? Người kia đáp:

- Tại hạ mới học được mấy chiêu thức trong vài năm của nhà nông ở chốn thôn quê thì làm sao địch lại được? Thần Chiếu thượng nhân chùa Thiết Phật ở Thương Châu? Đại sư nhất định đòi tỷ võ thì tại hạ xin chịu thua trước, để đại sự lại lãnh bạc thưởng. Gã nói xong toan trở gót lùi lại. Thần Chiếu thượng nhân quát lên:

- Hãy khoan. Bần tăng muốn tỷ thí võ công với các hạ. Song quyền của bần tăng ra chiêu "Chung cổ tề minh" để đánh vào hai huyệt Thái dương các hạ, xin các hạ trả đòn. Người kia lắc lư cái đầu. Thần Chiếu thượng nhân lại quát to một tiếng. Tấm áo cà sa màu đại hồng khoác ngoài, bên trong là áo tăng bào, đột nhiên tay áo phồng lên tỏ ra vẫn đầy đủ nội lực. Hai cánh tay thượng nhân vươn ra rồi cong lại. Hai thoi quyền lớn bằng cái bát nhằm đập xuống hai huyệt Thái dương đối phương. Quần hào vừa nhìn thấy Thượng nhân tay vận kình lực bóp nát viên gạch xanh, không nhịn được bật tiếng la:

- Trời ơi! Ai cũng chắc người kia có muốn né tránh cũng không kịp nữa, nếu không ra tay đón đỡ thì cái đầu gã sẽ bị nát vụn như viên gạch xanh vừa rồi, chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Dè đâu người kia vẫn không nhúc nhích. Tay không giơ lên, chân chẳng cất bước. Đầu không né tránh. Mắt cũng không chớp. Gã đứng trơ như tượng gỗ Lúc Thần Chiếu thượng nhân ra tay, chỉ có ý bức bách đối phương trả đòn, lại thấy gã đứng trơ không nhúc nhích thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Song quyền của ta mà đánh xuống sức nặng có đến ngàn cân. Nhưng thế tử Bình Tây Vương là quý khách của Khang Thân vương, nếu ta lỗ mãng đánh chết người tuỳ tùng của y thì không ổn chút nào. Thượng nhân nghĩ vậy nên lúc song quyền sắp đụng vào da đối phương, vội hất ngược lên đánh véo một tiếng. Song quyền chỉ lướt qua hai bên huyệt Thái dương hán tử. Áo tăng bào của thượng nhân phất vào mặt gã. Người kia tủm tỉm cười nói:

- Quyền pháp của đại sư thật là lợi hại! Quần hào trong sảnh đường thấy vậy đều ngẩn người nghĩ bụng:

- Định lực của gã này không phải tầm thường. Giả tỷ hai thoi quyền của Thần Chiếu thượng nhân giữa đường không chuyển hướng cứ để đánh trúng vào huyệt Thái dương gã thì còn đâu là tính mạng. Gã coi mạng sống như thế, thì ra gã điên rồi. Thần Chiếu thượng nhân chuyển hướng thoi quyền một cách quá gấp rút khiến hay cánh tay mình bị chấn động thành ra tê chồn. Bất giác thượng nhân trợn mắt lên nhìn gã hồi lâu. Lão không hiểu con người đứng trước mặt mình là kẻ cuồng ngạo hay người si ngốc. Thượng nhân tự nghĩ:

- Nếu cứ thế này mình bỏ về chỗ ngồi thì không tiện chút nào. Thượng nhân nghĩ vậy liền nói:

- Các hạ nhất định không nể mặt thì bần tăng đành phải đắc tội chứ không còn cách nào khác. Bây giờ bần tăng phóng quyền "Hắc hổ thâu tâm" để đánh vào trước ngực các hạ. Nguyên "Chung ccổ tề minh" và "Hắc hổ thâu tâm" là những quyền chiêu rất thô thiển. Bất cứ một ai học qua mấy tháng võ công cũng đều luyện những chiêu này rồi. Thượng nhân hô trước rồi mới phóng quyền là có ý dùng kình lực để thủ thắng. Đồng thời thượng nhân phóng chiêu thô thiển để tỏ ra coi thường đối phương. Người kia chỉ tủm tỉm cười chứ không trả lời. Thần Chiếu thượng nhân tức mình nghĩ bụng:

- Ta đánh thoi quyền này cho gã bị trọng thương nhưng không đến nỗi chết ngay. Như vậy cũng chẳng làm mất mặt thế tử của Bình Tây Vương. Thượng nhân đứng thủ thế quát lên một tiếng rồi vung quyền tay mặt đánh ra đến "chát" một tiếng. Thoi quyền đập trúng ngực đối phương. Người kia loạng choạng một cái rồi lùi lại một bước cười nói:

- Đại sư thắng rồi. Tiểu nhân phải lùi lại một bước. Thần Chiếu thượng nhân phóng thoi quyền này tuy chưa vận toàn lực nhưng đường kình đạo cũng đã ghê gớm. Ngờ đâu người kia thản nhiên như không thấy gì. Gã nói hời hợt vài câu, tỏ ra chưa bị thương chút nào. Bọn văn quan

không hiểu rõ lý lẽ nội vụ, nhưng ai đã là người học võ đều hiểu gã có ý nhường nhịn. Thần Chiếu thượng nhân tự phụ nổi tiếng trong võ lâm, khi nào lão chịu kể như thế là thắng cuộc? Nét mặt ẩn hiện một làn hắc khí, thượng nhân nói:

- Nếu vậy các hạ lại xơi một quyền nữa của bần tăng. Thoi quyền đánh ra đến "vèo" một cái vẫn nhằm vào trước ngực đối phương. Lần này thượng nhân đã vận đến bảy thành nội lực thì dù người kia có bị đánh hộc máu cũng là một chuyện dĩ nhiên.

Hồi 43 - Bình Tây Vương Hiệu Lịnh Nghiêm Minh

Những người võ công khá cao thâm trong sảnh đường đều nhận ra kình lực thoi quyền này của Thần Chiếu thượng nhân nặng gấp đôi thoi quyền trước. Những người đương thời vị tất có ai chịu nổi. Ngờ đâu quyền phong của thượng nhân sắp đụng vào áo người kia, đột nhiên gã hóp bụng vào, người lùi lại phía sau nhảy ra xa nửa trượng tựa hồ bị quyền lực của đối phương bắn đi. Thực ra gã đã thừa cơ thoi quyền đánh tới mà tránh khỏi quyền kinh. Nếu chẳng phải là người võ công cao cường thì không thể nhận ra chỗ ảo diệu bên trong. Thần Chiếu thượng nhân lại đánh một thoi quyền nữa vào quãng không, lão tức giận quá không chịu nổi, quát lên một tiếng thật to, vung cước bên phải nhằm đá vào bụng dưới đối phương thật mạnh. Người kia la lên:

- Trời ơi! Nguy mất rồi! Ai trông thấy cũng cho là đòn cước này thế nào cũng đá trúng. Quần hùng trong dạ hoang mang bất giác đứng cả lên thì thấy người kia ngửa mình về phía sau. Hai chân như đóng đinh xuống đất. Đầu gối co lại. Từ đùi trở lên đến đầu tức là quá nửa người coi chẳng khác gì một khúc gỗ lơ lửng trên không, cách mặt đất chừng hơn thước. Đòn cước của Thần Chiếu thượng nhân lại đá sểnh, chân lão lướt trên không cách đùi đối phương độ vài tấc. Thần Chiếu thượng nhân đánh đến kỳ cùng chứ chẳng chịu thôi. Uyên ương cước của lão đã đá ra theo thế liên hoàn. Chân trái lão ra chiêu "ô long tảo địa" quét ngang một cái đá vào hai chân đối phương. Người kia vẫn không biến đổi tư thế, giữ nguyên thân pháp "Thiết bản kiều". Hai chân gã chí xuống đất cho toàn thân dâng cao lên một thước. Chân trái của Thần Chiếu thượng nhân quét qua dưới gần hai bàn chân gã. Người kia lại từ từ hạ xuống, mình vẫn không đứng thẳng lên. Quần hào trong sảnh đường nổi tiếng hoan hô như sấm dậy. Thần Chiếu thượng nhân đến lúc này mới biết bản lãnh của đối phương còn cao hơn mình một bậc. Giả tỷ gã động thủ phản kích thì lão tất bị thất bại liểng xiểng. Thượng nhân liền chắp tay nói:

- Hảo công phu! Bần tăng rất khâm phục! Người kia đón tiếp năm chiêu liền của Thần Chiếu thượng nhân mà thủy chung không trả lại một đòn nào. Nét mặt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Khang Thân vương nói: Võ công của hai vị đều rất cao thâm. Thế tử điện hạ! Người của điện hạ thật là lịch sự, nhất định không chịu trả đòn thì ai muốn tỷ thí cũng không tỷ thí được. Lại đây! Cả hai vị cùng lãnh một thoi bạc lớn gọi là tiền thưởng. Người kia khom lưng đáp:

- Đã không có công trạng, khi nào dám hưởng lộc? Thần Chiếu thượng nhân thấy gã không chịu lại lảnh bạc. Thượng nhân cũng không tiện đến lãnh một mình. Khang Thân vương quay lại bảo quan hầu:

- Cầm hai đĩnh bạc đưa tặng hai vị. Người kia tạ ơn bạc thưởng. Thần Chiếu thượng nhân cũng lụi cụi thu lấy. Khang Thân vương biết rõ những biến diễn vừa rồi tuy không phải là một cuộc tỷ võ chính thức mà thực ra bên mình đã thất bại. Thân vương thưởng năm chục lạng bạc cho Thần Chiếu thượng nhân bất quá là để che thẹn cho lão và cũng là để xí xoá bên mình thua cuộc, tỏ ra bất phân thắng bại. Khang Thân vương một là chưa cam lòng, hai là vẫn còn hy vọng, liền bụng bảo dạ:

- Gã này võ công cố nhiên rất cao thâm, nhưng còn những tên tùy tùng kia của Ngô Ứng Hùng

nhất định không bằng gã đó, bọn võ sư thủ hạ của mình đều là những tay nghệ thuật kinh người. Ngay võ công Tề Nguyên Khải so với Thần Chiếu hoà thượng cũng không kém, không chừng còn có phần hơn. Nguyên Vương gia vẫn kêu Thần Chiếu bằng thượng nhân. Nhưng từ lúc lão phô trương võ công rồi, Vương gia đối với lão giảm phần tôn trọng, nên "thượng nhân" mới biến thành "hoà thượng". Vương gia nghĩ vậy liền dõng dạc nói:

- Cuộc tỷ võ vừa rồi không thành, nên còn có chỗ... có chỗ không được mỹ mãn. Tề Nguyên Khải sư phó! Xin sư phó mời mười lăm vị võ sư, cả thảy là mười sáu vị. Các vị lấy binh khí ra để cùng mười sáu vị tuỳ tùng thế đủ nhất tề động thủ ra chiêu. Rồi vương gia quay lại bảo Ngô Ứng Hùng:

- Ngô huynh! Ngô huynh bảo họ lấy binh khí ra. Ngô Ứng Hùng đáp:

- Vãn sinh đến làm tân khách ở phủ vương gia, khi nào dám đem theo binh khí. Khang Thân vương cười nói:

- Điện hạ khách sáo quá! Lệnh tôn cùng tiểu vương đều là võ tướng, suốt đời sống ở trong đống đao thương kiếm kích, sao lại còn có những điều uý kỵ như các bà mẹ? Lại đây! Lấy đủ mười tám thứ binh khí mỗi thứ mấy cây để những tay cao thủ ở phủ Bình Tây Vương lựa chọn. Khang Thân vương vốn là một chiến tướng từ ngoài quan ải đánh vào Trung Nguyên nên khí giới trong phủ rất là đầy đủ. Vương gia vừa hô một tiếng, quan hầu lập tức khuân ra một đống khí giới, dài có ngắn có, xếp ở trước mặt mười sáu tên tuỳ tùng. Lúc này Tề Nguyên Khải đã mời thêm mười bốn vị võ sư và yêu cầu Thần Chiếu thượng nhân thống lãnh bọn võ sư. Thần Chiếu thượng nhân đã muốn gỡ thể diện, chỉ nói khách sáo mấy câu rồi nhận ngay không từ chối nữa. Lão nghĩ thầm:

- Hay dở cũng phải đả thương mấy tên nam man tử thì mới hả được mối uất giận này. Bao nhiêu ý nghĩ thế tử Bình Tây Vương là quý khách gì gì đó cùng ý niệm phải giữ thể diện cho y, bây giờ lão quên hết. Lúc này khí giới của bọn Thần Chiếu thượng nhân, Tề Nguyên Khải đã do thủ hạ đưa cả vào sảnh đường. Thần Chiếu thượng nhân mỗi tay cầm một thanh giới đao lớn bằng thép xanh. Thượng nhân hướng về phía Khang thân vương chắp tay hành lễ. Hai thanh giới đao cắp vào giữa hai bàn tay. Bọn Khang Thân vương khẽ nghiêng mình gật đầu đáp lễ. Vi Tiểu Bảo trong lòng đắc ý nghĩ thầm:

- Con mẹ nó! Bọn này toàn là những nhân vật võ nghệ cao cường có tên tuổi trên chốn giang hồ mà phải cúi đầu hành lễ với lão gia. Lão gia bệ vệ ngồi trên chỉ khẽ gật đầu một cái để đáp lễ, so với bọn chúng thật oai phong gấp mười. Thần Chiếu thượng nhân quay về phía bọn tùy tùng Ngô Ứng Hùng lớn tiếng hô:

- Các vị bằng hữu ở Vân Nam! Các vị hãy lựa khí giới đi! Đại hán thân hình cao lớn đã đón tiếp năm chiêu của thượng nhân vừa rồi lại lên tiếng:

- Bọn tại hạ vâng tướng lệnh của Bình Tây Vương nhất quyết không động thủ với bất cứ ai tại thành Bắc Kinh. Thần Chiếu thượng nhân hỏi:

- Chẳng lẽ người ta vung cương đao chém vào đầu, các vị cũng không trả đòn? Người ta chặt đầu, các vị cũng vươn cổ ra hay rụt đầu xuống cổ? Câu sau cùng của thượng nhân nói như vậy là nhục mà đối phương quá chừng. Nên biết trên đời chỉ có loài rùa mới rụt đầu thụt vào trong cổ. Mắng người như loài rùa là tàn tệ nhất, khinh khi nhứt. Thượng nhân vừa nói câu này, bọn tuỳ

tùng thế tử của Bình Tây Vương đều tức giận đến xám mặt lại. Hán tử thân hình cao lớn kia dường như là trưởng toán vẫn cười ruồi đáp:

- Quân lệnh của Bình Tây Vương coi nặng bằng non. Bọn tại hạ mà vi phạm tướng lệnh thì về tới Vân Nam sẽ bị chặt đầu cũng vậy mà thôi. Thần Chiếu nói:

- Được lắm! Chúng ta hãy thử coi. Thượng nhân vẫy tay ra hiệu cho mười lăm tên võ sư vào góc nhà đại sảnh cùng nhau nói nhỏ thương nghị. Thần Chiếu khẽ hỏi:

- Chúng ta hết thảy cầm khí giới đánh vào chỗ yếu huyệt bọn chúng, thử xem bọn chúng có trả đòn không? Tề Nguyên Khải đáp:

- Chúng ta mà đả thương người thật sự là không ổn đâu, chỉ nên bức bách họ trả đòn là được. Một người khác nói:

- Chúng ta ra tay phải coi chừng. Thần Chiếu nói:

- Được rồi! Động thủ đi thôi! Thượng nhân hú lên một tiếng, cử động giới đao. Ánh bạch quang lấp loáng nhằm mười sáu tên tuỳ tùng của Bình Tây Vương chém tới. Mười lăm người kia hoặc sử trường kiếm, hoặc sử đinh hoa thương hoặc vung cương tiên, hoặc múa đồng truỳ, mười sáu ban binh khí tới tấp cử động. Mười sáu tên tuỳ tùng Ngô Ứng Hùng đứng yên không nhúc nhích, hai tay buông thõng, bàn tay để sát bên đùi, mục quang ngó thẳng về phía trước tựa hồ không trông thấy mười sáu tay võ sư ở phủ Khang Thân vương. Mười sáu võ sư thấy đối phương không nhúc nhích, đều muốn phô trương thủ đoạn trước mặt Khang Thân vương và tân khách, liền thi triển binh khí bằng những chiêu số tinh xảo kỳ diệu nhất, hoặc đâm xiên phóng thẳng, hoặc quét ngang bổ dọc. Mười sáu thứ binh khí ánh đèn lửa chiếu lấp loáng đan liền với nhau thành một bức màn ánh sáng vây bọc lấy mười sáu tên tuỳ tùng ở Vân Nam. Những người bàng quan thấy thế kinh hãi giật gân. Bọn văn quan không hiểu rõ chỗ nguy hiểm bên trong chỉ nói:

- Coi chừng! Coi chừng! Còn những ai đã học võ đều nhìn rõ bao nhiêu cây binh khí đều nhằm vào những nơi yếu huyệt trong người chỉ còn cách chừng một tấc. Nếu nhả thêm một chút khí lực là lập tức đối phương phải uổng mạng. Mười sáu tên tuỳ tùng vẫn giương mắt nhìn về phía trước tựa hồ đã gác ra ngoài chuyện sinh tử không nghĩ gì tới nữa. Nếu đối phương muốn hạ thủ thực sự thì chúng sẵn sàng đưa tính mạng vào tay họ. Bọn Thần Chiếu thượng nhân sử binh khí mỗi lúc một mau, thỉnh thoảng khí giới đụng chạm nhau bật lên tiếng chát chúa. Tia lửa bắn ra tung toé. Tình thế này lại càng nguy hiểm hơn vì họ tuy không có ý sát thương bọn thủ hạ Bình Tây Vương, nhưng đao, kiếm, tiên, truỳ đụng nhau kình lực rất mạnh mà lại gần kề bọn kia thì sức phản chấn cũng đủ làm cho chúng bị thương, khó lòng kiềm chế được. Quả nhiên bỗng nghe đánh chát một tiếng. Thanh thiết cương và cây đồng truỳ đụng nhau rồi bật ra đánh trúng vào vai một tên tùy tùng. Tiếp theo một người cầm đao chém chênh chếch tới lướt qua nửa mặt bên phải một tên tuỳ tùng khác. Ngờ đâu thanh kiếm bên cạnh vung tới đánh choang" một tiếng. Đao kiếm đụng nhau, thanh cương đao hất ngược lại chém vào mặt tên tuỳ tùng đó. Máu tươi chảy ra lênh láng. Hai tên tuỳ tùng đều bị thương khá nặng mà không một tiếng rên la, vẫn đứng ngay như tượng gỗ. Khang Thân vương biết rằng nếu còn tiếp tục biểu diễn thì số người bị thương sẽ nhiều hơn. Vương gia liền hô lớn:

- Võ công hay! Định lực lại càng tuyệt! Các vị dừng tay thôi! Thần Chiếu thượng nhân thét lên một tiếng, quét ngang hai thanh giới đao làm cho cái mũ đội trên đầu một tên tuỳ tùng rớt xuống. Đồng bọn của thượng nhân cũng làm theo, huơi lưỡi đao thương kiếm kích tới tấp hất

mũ của bọn tuỳ tùng Ngô Ứng Hùng. Mười sáu tay võ sư ở phủ Khang Thân vương nổi lên tràng cười ha hả, thu khí giới về, nhảy lùi lại phía sau. Vi Tiểu Bảo ngó lại trong bọn tuỳ tùng, quả nhiên thấy có bảy người đầu trọc lóc, nhẵn thín và sáng bóng. Vi Tiểu Bảo thấy một số người trong bọn tuỳ tùng đầu trọc lóc liền vỗ tay cười ha hả nói:

- Giai Đề Đốc! Đề Đốc thật có cặp mắt tinh đời coi người rất đúng. Quả nhiên phần lớn bọn họ đầu... Gã toan nói đầu trọc tếu nhưng chưa hết câu vội dừng lại vì gã chợt để ý tới mười sáu tên tuỳ tùng của Bình Tây Vương phủ vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, nhưng vẻ mặt cực kỳ phẫn nộ, khoé mắt cơ hồ muốn toé lửa. Vi Tiểu Bảo ở chốn đầu đường xó chợ từ thuở nhỏ hoà mình với bọn du côn gây thành tính vô loại mà cũng nhận thấy bọn Thần Chiếu thượng nhân hành động không được lỗi lạc, chẳng nể mặt người ta chút nào. Nên biết bọn lưu manh đầu đường xó chợ chuyên nghề ăn cắp, ăn trộm lật lọng, cướp giựt, chẳng tử tế gì, nhưng khi tranh đấu với người, chúng vẫn chừa lại mấy phần chứ không tận tình. Khắp hai miền nam bắc sông Đại Giang chỗ nào cũng vậy. Trong lầu hồng kỹ viện, khách làng chơi say đắm phong hoa tuyết nguyệt, đem theo hàng vạn lạng bạc vào ổ đ điếm chơi bời, cho kỳ đến lúc trong túi không còn một đồng một chữ. Mụ giàu cũng cấp cho chúng mấy lạng làm tiền lộ phí để chúng khỏi phiêu bạt tha hương rồi đi đến chỗ treo cổ quyên sinh, nhảy xuống sông tự tử. Những hành động đó là một kế hoạch để tiếp tục làm ăn lâu dài một cách bình yên. Vi Tiểu Bảo đánh bạc cùng người, vẫn giở ngón cờ gian bạc lận lấy hết tiền bạc của đối phương, nhưng gã có được một lạng thì lúc tối hậu cũng để đối phương ăn lại một vài đồng cân. Nếu gã được một trăm đồng thì sau cũng để cho người ta thu về một vài chục đồng. Gã làm thế thì một là cách làm ăn mới bền bỉ, hai là khiến đối phương khỏi nghi ngờ. Đồng thời tránh được trường hợp đối phương thẹn quá hoá giận chẳng nghi ngờ gì nữa, thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh cho nhừ đòn. Bây giờ Vi Tiểu Bảo thấy thái độ phẫn nộ của bọn tuỳ tùng Ngô Ứng Hùng, trong lòng rất đỗi băn khoăn. Sau khi xoay chuyển ý nghĩ, gã liền đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, tiến lại trước bọn võ sĩ ở Vân Nam cúi lượm cái mũ của hán tử người cao lớn lên, ôn tồn nói:

- Chắc các hạ buồn lắm thì phải? Hai tay gã cầm mũ đội lên đầu cho hắn. Hán tử khom lưng nói:

- Đa tạ công công! Vi Tiểu Bảo lại lượm cả mười lăm cái mũ kia lên, cười nói:

- Bọn họ làm thế này thật là đắc tội với các bạn. Gã không biết mũ nào của ai liền cầm trong tay đưa ra để bọn tuỳ tùng lựa lấy mà đội lên đầu. Mười sáu tên tuỳ tùng thấy Vi Tiểu Bảo ngồi bên thế tử điện hạ trong bản phủ thì biết là một vị đại quý khách của Khang Thân vương mời đến dự yến. Đồng thời lại thấy mọi người trên tiệc đều tỏ ra cực kỳ cung kính đối với gã mà bây giờ gã tự cúi xuống lượm mũ cho chúng, khiến chúng trong lòng áy náy, vội dâng lời vấn an, thốt ra những điều cảm kích:

- Bọn tiểu nhân không dám! Không dám! Công công làm thế này khiến bọn tiểu nhân phải tổn thọ. Nguyên Vi Tiểu Bảo đối với bọn tuỳ tùng ở phủ Bình Tây Vương chẳng có gì hảo cảm. Mỗi khi gã nghĩ tới Ngô Tam Quế là lại muốn cho bọn này phải khổ nhục. Nhưng thấy bọn Thần Chiếu thượng nhân hai lần hiếp bức chúng mà vẫn nhẫn nại không khỏi nổi lòng hào hiệp trừ kẻ cường mạnh giúp người yếu đuối. Bây giờ gã lại thấy bọn tuỳ tùng Ngô Ứng Hùng cảm kích mình một cách chân thành thì trong lòng khoan khoái, quay lại nói với Khang Thân vương:

- Khang vương gia! Tiểu đệ cần mượn mấy lạng bạc để sửừ dụng! Khang Thân vương cười nói:

- Quế huynh đệ! Huynh đệ muốn xài bao nhiêu cứ tuỳ tiện lấy mà xài. Mười vạn lạng đủ chưa? Vi Tiểu Bảo cười đáp: Làm gì mà xài nhiều thế? Gã quay lại bảo quan hầu trong vương phủ:

- Đi mua cho mười sáu cái mũ thật đẹp về đây, càng mau càng tốt. Viên quan hầu vâng dạ đi ngay. Ngô Ứng Hùng chắp tay nói:

- Quế công công vị thần nể cả cây đa. Tại hạ cảm kích vô cùng! Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Vì thần mà nể cả cây đa nghĩa làm sao? Cây đa nào? Ngươi chỉ là con rùa đen. Khang Thân vương thấy bọn Thần Chiếu thượng nhân khều rớt mũ bọn tuỳ tùng ở phủ Bình Tây Vương thì trong lòng rất áy náy, chỉ sợ đắc tội với Ngô Ứng Hùng, nhưng nếu vương gia tự ngỏ lời xin lỗi cũng không tiện, vương gia thấy Vi Tiểu Bảo xử sự như vậy rất hài lòng, lại hô lớn:

- Người nhà đâu? Lấy bạc thưởng cho mỗi thủ hạ của Ngô thế tử năm chục lạng. Rồi vương gia lại nghĩ: nếu chỉ thưởng cho đối phương há chẳng làm bọn võ sư dưới trướng mình mất mặt? Vương gia liền nói tiếp:

- Cả mười sáu vị võ sư bên bản phủ cũng đều thưởng năm chục lạng. Quần hào trong nhà đại sảnh lại hoan hô vang dội. Giai Đa đứng lên rót rượu cho mọi người trên tiệc, nói:

- Thế tử điện hạ! Lệnh tôn dụng binh như thần! Bữa nay Giai mỗ chứng kiến vụ này thì quả nhiên danh bất hư truyền. Lệnh tôn tướng lệnh nghiêm minh, ba quân dưới trướng liều chết hết lòng, trách nào chẳng đánh đâu được đấy. Nào! Chúng ta ở xa kính mừng Bình Tây Vương một chung. Ngô Ứng Hùng vội đứng lên nâng chung đáp:

- Vãn sinh kính cẩn thay mặt gia nghiêm uống chung rượu này và xin đa tạ hậu ý của các vị. Mọi người đều nâng chung uống cạn, Ngô Ứng Hùng lại nói: Gia nghiêm trấn thủ đất Nam Cương, chốn biên thuỳ bình tĩnh, đều là nhờ hồng phúc của thánh thượng, thêm vào các vị vương, công, đại thần trong triều xếp đặt đâu ra đấy, chỉ đạo có phương pháp. Gia nghiêm chỉ biết tận trung với chúa, vâng theo huấn trị của đại thần chứ chẳng có công lao gì đáng kể. Rượu được vài tuần, viên quan hầu trong vương phủ đã mua được mười sáu cái mũ mới đem về, hai tay dâng lên trước mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Khang vương gia! Các vị sư phó trong vương phủ đã lỡ tay đánh rớt mũ của người ta. Vậy vương gia nên thưởng các vị sư phó của thế tử điện hạ mỗi vị một tấm mũ mới. Khang Thân vương cười đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Quế huynh đệ nghĩ vậy là rất chu đáo. Rồi sai quan hầu đưa mũ mới trả lại cho mười sáu tên tuỳ tùng Ngô Ứng Hùng. Bọn chúng đón lấy mũ xong khom lưng nói:

- Đa tạ vương gia! Cảm ơn Quế công công. Chúng gấp mũ lại cất vào bọc, trên đầu vẫn đội mũ cũ. Khang Thân vương và Giai Đa đưa mắt nhìn nhau. Hai vị đều biết rằng sở dĩ họ chưa đổi mũ mới ngay là cố ý tôn trọng Ngô Ứng Hùng. Cử toạ lại ăn uống một hồi nữa, ban hát trong vương phủ chuẩn bị diễn tuồng. Khang Thân vương yêu cầu Ngô Ứng Hùng chấm vở hát. Ngô Ứng Hùng liền chấm vở tuồng "Mãn sàng hốt!.

"Mãn sàng hốt" là một vở tuồng vui nhộn diễn tích Quách Tử Nghi mừng thọ, bảy con trai và tám con rể dâng tuổi thọ cho lão. Quách Tử Nghi là một nhà đại phú quý lại sống lâu, công danh trọn vẹn. Đạo quân thần rất nên tương đắc. Ngô Ứng Hùng chấm vở tuồng này vừa có ý nghĩa chúc mừng Khang Thân vương, vừa nói lên hiện trạng của gia gia gã là Ngô Tam Quế. Gã

lựa vở tuồng này thật là hợp cảnh. Khang thân vương chờ Ngô Ứng Hùng chấm tuồng rồi lại đưa vở cho Vi Tiểu Bảo nói: Quế huynh đệ! Huynh đệ cũng chấm một vở đi! Vi Tiểu Bảo chẳng biết chữ gì liền cười đáp:

- Tại hạ không quen chấm tuồng. Nhờ vương gia chấm dùm một tấu, yêu cầu vương gia lựa một tấm tuồng diễn võ. Khang thân vương cười nói:

- Tiểu huynh đệ thích tuồng võ là phải. Vậy chúng ta lựa vở tuồng một chàng thiếu niên anh hùng đánh bại người ớn để tiêu biểu cho tiểu huynh đệ đã bắt được Ngao Bái. à phải rồi! Chúng ta cho diễn tích "Bạch thuỷ than". Trong vở này vị tiểu anh hùng Thập Nhất Khang đánh ngã Thanh Diện Hồ. Thanh Diện Hồ lồm cồm bò dậy rồi lại bị đánh ngã mấy lần. Khi hai tấn "Mãn sàng hốt" và "Bạch thủy than" diễn xong rồi, liền diễn sang tấn thứ ba là "Du viên kinh mộng". Hai tên kép thi nhau hát oang oang. Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu tuồng tích ra làm sao, gã không nhẫn nại được nữa liền bỏ ra hành lang thì thấy mấy bàn cờ bạc đang đánh. Chỗ thì đánh bài cẩu, nơi thì đánh tài xỉu. Vi Tiểu Bảo không đem theo bộ xúc xắc giả, nhưng bên mình lại có nhiều tiền, gã chẳng kể gì đến được thua, máu cờ bạc càng lên cao. Nhà cái cũng là một vị tướng quân, trước mặt để đống tiền to sù sù đang hên vận được nhiều. Hắn vừa trông thấy Vi Tiểu Bảo liền nói:

- Quế công công! Lão gia cũng đánh chơi mấy bàn chứ? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Phải rồi! Gã liếc mắt nhìn thấy tên thủ hạ cao lớn của Ngô ứng Hùng đứng bên mà gã vẫn có lòng hảo cảm liền vẫy lại. Hán tử kia bước tới khom lưng hỏi: Quế công công có điều chi dạy bảo? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trong bàn bạc cha con cũng vậy mà thôi lão ca bất tất phải khách sáo. Quý tính đại danh lão ca là gì? Lúc này Thần Chiếu thượng nhân hỏi tên họ, người này không chịu trả lời, nhưng vì Vi Tiểu Bảo đã gỡ thể diện cho bọn chúng ở trước mặt tân khách, bây giờ lại hỏi một cách rất lịch sự, y không thể chối từ được nữa, liền đáp:

- Tiểu nhân họ Dương, tên gọi Dật Chi. Vi Tiểu Bảo đã chẳng biết hai chữ Dật Chi viết thế nào, lại không hiểu ý nghĩa ra làm sao, cũng nói luôn:

- Tên hay lắm! Tên hay lắm! Nhà họ Dương sản xuất rất nhiều anh hùng. Dương lão Linh Công, Dương Lục Lang, Dương Tôn Bảo, Dương Văn Quảng, Dương gia tướng đều là những bậc anh hùng hảo hán. Dương đại ca! Anh em mình chung nhau đánh mấy bàn. Dương Dật Chi nghe Vi Tiểu Bảo ca tụng tổ tôn nhà họ Dương thì trong lòng rất khoan khoái, mỉm cười đáp:

- Tiểu nhân không biết đánh bạc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Khó gì! Để tại hạ dạy cho một lúc là biết ngay. Thoi bạc lớn của Dương ca đâu lấy ra đi! Dương Dật Chi liền lấy đỉnh bạc lớn mà Khang Thân vương vừa thưởng đưa ra. Vi Tiểu Bảo cũng thò tay vào bọc lấy tấm ngân phiếu đặt xuống bàn cười nói:

- Tại hạ cùng Dương huynh đây chung nhau đặt một trăm lạng. Nhà cái cười đáp:

- Tốt lắm! Càng nhiều càng hay! Hắn gieo xúc xắc xuống thành nước "Thương địa bài". Vi Tiểu Bảo gieo được có bảy điểm, thế là thua mất trăm lạng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lại đặt trăm lạng nữa. Bàn này gã ăn. Đánh luôn 16, 17 bàn, bàn được bàn thua, Vi Tiểu Bảo

nóng ruột nghĩ thầm:

- Mình có thua mấy trăm lạng cũng chẳng cần gì, nhưng để gã họ Dương mất đĩnh bạc thì không tiện. Gã liền cầm lấy bộ xúc xắc, ngấm ngầm đẩy kình lực đồng thời la lên:

- "Giam vào đi! " Gã gieo được hai con lục thành "Trương thiên bài". Dĩ nhiên nhà cái phải giam. Thế là một trăm lạng biến thành hai trăm lạng. Gã đánh luôn ba tiếng. Hai trăm thành bốn trăm, bốn trăm thành tám trăm. Gã được tám trăm lạng rồi.

Hồi 44 - Trộm Kinh Rồi Bị Phỗng Tay Trên

Vị tướng quân làm cái cười nói:

- Quế công công đỏ vận thật! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tướng quân đã bảo vận đỏ thì bọn tiểu đệ thử đánh hai tiếng nữa. Gã đẩy tám trăm lạng bạc ra đặt bàn rồi gieo xúc xắc được nước "nhân bài". Nước bài này khá cao, phần thắng nhiều hơn phần bại. Nhà cái gieo thành hai con "tam" tức là "trường tam". Thế là nhà cái lại thua. Vi Tiểu Bảo quay sang hỏi tên tuỳ tùng họ Dương:

- Dương đại ca! Chúng ta đánh nữa hay thôi? Dương Dật Chi đáp:

- Xin tuỳ ý Quế công công! Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Đã được liền năm tiếng, nên thôi là phải. Vi Tiểu Bảo để nguyên tám trăm lạng trước, thêm vào tám trăm lạng nhà cái mới giam, cộng thành một ngàn sáu trăm lạng. Gã đẩy ra, cười nói:

- Đánh liều một tiếng nữa cho thích. Trong phủ Khang Thân vương mỗi khi mở cuộc đổ bác, các vương công đại thần thường đánh lớn, nhưng ít ai đặt bàn đến trên một ngàn lạng. Bây giờ thấy cuộc đánh bạc hiếm có, mọi người đều xúm lại coi. Vi Tiểu Bảo cầm quân xúc xắc trong tay vừa gieo xuống vừa hô:

- Giam vào đi! Con xúc xắc gieo xuống quay tít chạy loạn lên một lúc rồi nằm ngửa ra con "lục". Còn con xúc xắc nữa vẫn chạy quanh. Vi Tiểu Bảo tay bắt quyết chỉ mong con này cũng thành con "lục" là Trương thiên bài" thì ăn chắc. Nhưng quân xúc xắc này không phải của gã mang đến, vì bài lạ nên gã chưa gieo được tinh thục. Lúc con bài nằm ngửa ra lại thành con "nhị" cộng là tám điểm. Nước bạc này gã nắm chắc phần thua, gã tức mình mắng liền:

- Tổ bà con xúc xắc thối tha này không chịu giúp mình. Nhà cái cười khà khà nói:

- Quế công công! Phen này chắc tiểu tướng ăn được công công rồi. Y gieo xúc xắc thì một con lật mặt ngũ lên, còn một c on quay tít và chạy vòng tròn hoài. Vi Tiểu Bảo lại hô lớn:

- Nhị nào! Có giỏi thì nhị nằm xuống! Nên biết rằng con xúc xắc này mà là con "nhất" thì thành "yêu ngũ", con "tam" thì thành tám điểm. Hai bên cùng tám là nhà cái ăn. Con "tứ" thành chín điểm, con "ngũ" thành "mai hoa", con "lục" thành "ngưu đầu" đều lớn hơn tám điểm. Nói tóm lại, có chỉ là một con nhị cộng thành bảy điểm thì nhà cái mới thua. Vi Tiểu Bảo quát tháo không ngớt. May sao, con xúc xắc xoay mình mấy cái nữa rồi đứng lại trong lòng chén quả nhiên là con "nhị". Vi Tiểu Bảo sướng quá hô lên:

- Tướng quân! Bữa nay thủ khí của tướng quân thật là không tốt rồi. Vị tướng quân kia cười nói:

- Cái xui! Cái xui! Quế công công đang hồi vận đỏ, làm việc gì cũng được như ý muốn, dĩ nhiên tiểu tướng thua công công là phải. Hắn vừa nói vừa lấy ra ba tấm ngân phiếu năm trăm lạng, và đỉnh bạc lớn một trăm lạng. Vi Tiểu Bảo lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi cười nói:

- Cám ơn tướng quân! Cám ơn tướng quân! Gã quay sang bảo Dương Dật Chi:

- Dương đại ca! Chúng ta chỉ được đến thế này thôi, bây giờ không đánh nữa. Gã cầm một ngàn sáu trăm lạng bạc dúi vào tay tên tuỳ tùng họ Dương. Dương Dật Chi bỗng dưng vớ được hoạnh tài, trong lòng vui sướng, khẽ hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Quế công công! Vị tướng công đó quan danh là gì? Vi Tiểu Bảo ngẩn người ra, khẽ đáp:

- Cái đó tại hạ cũng chưa hỏi y. Gã liền quay sang hỏi viên tướng kia:

- Đại tướng quân! Tôn tính đại danh tướng quân là gì? Viên tướng kia đứng dậy hớn hở tươi cười, kính cẩn đáp:

- Tiểu tướng là Hồ Bách Thắng, làm Tổng Binh ở Thiên Tân, vẫn phục vụ dưới trướng Khang Thân vương. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hồ tướng quân! Tướng quân đánh giặc thì trăm trận thắng cả trăm nhưng đánhh bạc thì e rằng không được. Hồ Bách Thắng cười đáp:

- Tiểu tướng đánh bạc với người ta thì có thể nói là bách chiến bách thắng, nhưng mình giỏi hơn còn có người giỏi hơn. Tỷ như nay gặp phải công công thì Hồ Bách thắng biến thành Hồ Bách Bại. Vi Tiểu Bảo cười ha hả bỏ đi. Bỗng gã tự hỏi:

- Anh chàng họ Dương này tại sao lại muốn hỏi tên ông tướng? Gã vừa ngẫm nghĩ vừa liếc mắt ngó lại thấy Hồ Bách Thắng cầm con xúc xắc co tay lại gieo. Thủ pháp cực kỳ thuần thục. Chính là một tay hảo thủ về cờ bạc trên chốn giang hồ. Lập tức gã tỉnh ngộ:

- À phải rồi! Té ra hắn cố ý thua mình. Thảo nào mình ăn liền năm tiếng bạc, chứ có phải mình hên vận thật đâu. Ít lâu nay ở trong nội cung, cũng như ra ngoài, gã được mọi người tâng công nịnh nọt quen rồi nên không để ý. Bây giờ bất giác gã ngẫm nghĩ rồi tự hỏi:

- Tại sao cả viên tổng binh trước nay mình chưa từng quen biết cũng cố ý thua bạc để cho mình ăn? Dĩ nhiên vì mình thường thường ở trước mặt đức Hoàng thượng, họ mong mình nói tốt cho họ khi có cơ hội. Hay mình không nói tốt thì ít ra cũng không đưa lời dèm pha họ đến tai nhà vua. Mẹ kiếp! Lão gia chẳng cần nói tốt xấu cho ai cứ làm đến thái giám giả hiệu là đại phát tài. Vi Tiểu Bảo dã biết người ta cố ý thua tiền mình, gã có là có thắng cũng chẳng thích gì nên không trở lại đánh nữa. Gã về chỗ ngồi trên bàn tiệc vừa ăn uống vừa coi hát bội. Lúc này ban hát đang diễn tấn "Tư phàm". Một vị ni cô vừa ra điệu bộ vừa cất tiếng hát. Cửa toạ ngồi coi không ngớt vỗ tay hoan hô. Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu vị ni cô trên sân khấu làm trò gì cảm thấy bực mình liền đứng dậy. Khang Thân vương cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ muốn coi trò gì bất tất phải khách sáo, chỉ cần nói ra một tiếng là được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ tự tìm lấy thú vui. Vương gia bất tất phải săn sóc đến tại hạ. Gã đưa mắt nhìn ra hành lang thấy mọi người đang gọi những tiếng bạc rất vui nhộn thì trong lòng gã lại ngứa ngáy, tự hỏi:

- Mắt nhìn thấy thì không yên lặng được. Bữa nay ta có nên đánh nữa không? Lần trước Vi Tiểu Bảo đến phủ Khang Thân vương hãy còn nhớ láng máng những toà nhà trong phủ. Tiện chân gã bước đi vào hậu đường. Bữa nay trong phủ chỗ nào cũng đèn lửa huy hoàng. Người nào gặp

hắn cũng thõng tay đứng nghiêm chỉnh ra chiều rất cung kính. Vi Tiểu Bảo đang thả bước, chợt mắc đi tiểu. Gã ngần ngại không muốn hỏi nhà cầu ở chỗ nào, ngó thấy mé tả là một vườn hoa nhỏ, gã liền mở cửa vườn đi vào tìm chỗ tối. Gã dừng lại vén quần lên toan tiểu tiện, bỗng nghe bên kia bụi hoa có tiếng người nói:

- Đưa tiền ra trước rồi tại hạ sẽ dẫn đi. Một người khác đáp:

- Ngươi cứ dẫn ta đi kiếm thấy cái đó đã còn tiền tiền bạc ta quyết không thiếu một đồng. Người nói trước lại lên tiếng:

- Tiền trao cháo múc. Các hạ lấy được cái đó rồi không chịu trả tiền bỏ ngay đi thì tại hạ biết đâu mà kiếm? Người kia đáp:

- Được rồi. Đây ta hãy đưa trước hai ngàn lạng bạc, tức là một thành. Vi Tiểu Bảo động tâm tự hỏi:

- Hai ngàn lạng bạc mới được một thành. Vậy đây là chuyện gì mà nhiều tiền dữ vậy? Gã liền nín nhịn không tiểu tiện nữa, chú ý lắng tai nghe thì thấy người thứ nhất nói:

- Phải đưa một nửa trước không thì thôi. Đây là việc lớn có thể mất đầu, há phải trò đùa? Người thứ hai trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được rồi! Đây là tấm ngân phiếu một vạn lạng bạc ngươi hãy cầm lấy cất đi. Người thứ nhất đáp:

- Đa tạ! Tiếp theo là tiếng sột soạt đếm ngân phiếu. Người thứ nhất nói tiếp:

- Các hạ hãy theo tại hạ. Vi Tiểu Bảo động tính hiếu kỳ nghĩ bụng:

- Chuyện gì mà việc lớn có thể mất đầu? Ta phải theo dõi coi mới được. Gã nghe tiếng hai người cất bước đi về phía Tây liền từ trong bụi hoa chuồn ra theo hút một quãng xa xa. Gã thấy bóng sau sưng hai người vừa đi vừa ẩn thân vào những bụi cây. Chúng đi được mấy trượng lại dừng bước ngó tả, ngó hữu, dường như chỉ sợ có người phát giác. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Chúng đã hành động lén lút thì dĩ nhiên không phải là chuyện tử tế. Khang vương gia rất hậu tình với ta. Đêm nay ta phải bắt hai tên gian này để tỏ thủ đoạn của Quế công công. Gã cúi xuương lấy trong ống giày ra thanh đao truỷ thủ chặt sắt như cắt bùn và gã cảm thấy mạnh bạo hơn nhiều. Hai người kia xuyên qua vườn hoa đi tới một căn nhà nhỏ xinh xắn. Vi Tiểu Bảo nhón gót đến gần thấy ánh đèn trong nhà lọt qua cửa sổ chạm hoa ra ngo ài. Gã liền đi quanh ra cửa sổ phía sau. Gã dấp nước miếng vào ngón tay để chọc thủng giấy dán cửa ghé mắt nhìn vào. Trong nhà có một bàn thờ Phật. Trên bàn thờ đặt pho tượng Như Lai. Phía trước tượng thần có thắp ngọn đèn dầu. Một người ăn mặc như kẻ bộc dịch khẽ nói:

- Tại hạ phải phí mất hơn một năm trời mới điều tra ra chỗ cất vật này. Hai vạn lạng bạc của các hạ cũng đáng lắm. Người thứ hai xây lưng về phía Vi Tiểu Bảo, hỏi:

- Ở chỗ nào? Tên bộc dịch nói:

- Đưa đây! Người kia hỏi:

- Đưa cái gì? Nguyên người này mặt mũi gầy nhom và chính là Tề Nguyên Khải. Gã vừa mới

ngăn cản tên võ sư họ Lang không cho đi ở trên nhà đại sảnh lúc nãy. Người bộc dịch cười đáp:

- Các hạ đã biết rồi còn giả vờ hỏi. Dĩ nhiên là vạn lạng bạc còn thiếu. Tề Nguyên Khải nói:

- Ngươi ráo riết quá! Rồi lấy trong bọc ra một xấp ngân phiếu. Người bộc dịch đem ra trước đèn đếm từng tấm một. Vi Tiểu Bảo trong lòng kinh hãi vì gã biết võ công Tề Nguyên Khải rất cao thâm mà việc chúng làm đây nhất định là một âm mưu trọng đại. Nếu họ Tề phát giác ra tất hắn giết gã để bịt miệng. Trong lòng sợ hãi, Vi Tiểu Bảo bất giác vãi tiểu tiện ra. Gã đành liều để tự nhiên cho nước tiểu theo đùi chảy xuống để khỏi phát ra thanh âm. Người bộc dịch đếm ngân phiếu đủ số rồi cười nói:

- Đúng lắm! Gã hạ thấp giọng xuống ghé vào tai Tề Nguyên Khải nói mấy câu. Vi Tiểu Bảo đứng ngoài ngó thấy Tề Nguyên Khải gật đầu luôn mấy cái, chứ không nghe rõ câu gì. Lại thấy Tề Nguyên Khải đột nhiên tung mình nhảy lên bàn thờ. Đoạn hắn quay đầu nhìn lại dường như để quan sát xem có chuyện gì xảy ra không. Tiếp theo hắn thò tay vào lỗ tai bên trái tượng Phật mà mò. Tề Nguyên Khải sờ mò một lúc lấy ra một vật bé rồi nhảy xuống đất. Hắn soi vào dưới ánh đèn thì đó là chiếc chìa khóa ánh vàng rực rỡ, đúc bằng hoàng kim. Chiếc chìa khoá này lớn bằng ngón tay út không đầy một lạng vàng. Tề Nguyên Khải sung sướng lộ ra nét mặt. Hắn cúi xuống đếm hàng ngang mười viên gạch, xong lại đếm hàng dọc mười mấy viên nữa. Đoạn hắn rút trong ống giày ra một thanh đoản đao nậy một viên gạch vuông lên, khẽ bật tiếng hoan hô. Tên bộc dịch nói:

- Các hạ thấy chưa? Tiền thật của thật, tại hạ có lừa gạt đâu? Tề Nguyên Khải tra chìa khoá vào lỗ ở phía dưới viên gạch, miệng không nói gì. Bỗng nghe mấy tiếng lách cách khẽ vang lên, dường như khoá đã mở rồi. Tề Nguyên Khải lộ vẻ ngơ ngác hỏi:

- Sao lại không kéo lên được? Ta e rằng không đúng. Tên bộc dịch đáp:

- Có lý nào thế được? Chính vương gia đã mở khoá, tại hạ đứng ngoài cửa sổ nhìn rõ mồn một. Gã vừa nói vừa cúi xuống nắm lấy vật gì kéo mạnh lên. Bỗng nghe đánh "véo " một cái. Một cây nỏ máy từ dưới bắn vọt lên trúng vào ngực tên bộc dịch. Gã bật tiếng la:

- Úi chao! Rồi ngã ngửa về phía sau. Tấm nắp hầm bằng sắt trong tay gã bị hất văng đi Tề Nguyên Khải thân thủ rất mau lẹ. Hắn nhoai mình vươn tay nắm được cái nắm sắt không để rớt xuống đất cho khỏi phát ra tiếng động. Đoạn hắn cúi xuống sau lưng người bộc dịch, tay phải bưng lấy miệng gã để phòng ngừa gã bật lên tiếng la làm kinh động đến người ngoài. Tay trái hắn nắm lấy cổ tay trái tên bộc dịch đưa vào trong hầm sờ soạng. Vi Tiểu Bảo thấy thế không khỏi trợn mắt há miệng nghĩ thầm:

- Chắc trong hầm còn có cơ quan khác nữa, thằng cha họ Tề này thật là thâm hiểm. Nhưng lần này không thấy tên nỏ bắn ra. Tề Nguyên Khải mới tự thò tay mình vào để sờ soạng. Hắn lấy ra một cái bọc. Tay mặt Tề Nguyên Khải hất mạnh một cái đẩy tên bộc dịch té xuống đất. Tề Nguyên Khải đứng thẳng người lên. Hắn đạp chân phải lên miệng người bộc dịch, không để gã hô hoán. Đồng thời hắn nghiêng mình đặt cái bọc lên mặt bàn thờ phía trước thần tượng, tay mở bọc ra. Vi Tiểu Bảo hít mạnh một hơi chân khí. Gã chú ý nhìn vào thì biết tên cuốn "Tứ Thập Nhị Chương Kinh". Pho sách này đúng là bộ "Tứ Thập Nhị Chương Kính". Vi Tiểu Bảo ngó thấy bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh này là bộ thứ tư rồi. Pho kinh này cũng giống hệt những pho mà gã lấy ở phủ Ngao Bái. Có điều pho sách này đút vào trong một cái túi bằng lụa màu lam, viền đoạn màu hồng. Tề Nguyên Khải bọc pho kinh lại như cũ. Hắn giơ chân trái lên đạp

mạnh vào chuôi mũi tên ở trước ngực tên bộc dịch nghe đánh "sột" một tiếng. Mũi tên đâm sâu vào ngập tận chuôi. Tên bộc dịch trước đã bị trọng thương. Bây giờ mũi tên đâm vào trái tim chết ngay lập tức. Miệng gã lại bị chân phải Tề Nguyên Khải dẫm lên. Gã chỉ khẽ rên lên một tiếng trong cổ họng, người dãy đành đạch mấy cái rồi nằm yên không nhúc nhích. Vi Tiểu Bảo ngó màn kịch khủng khiếp này trống ngực đánh hơn trống làng. Lúc nãy gã đã tiểu tiện rồi mà bây giờ sợ quá lại tiểu ra đũng quần. Tề Nguyên Khải cúi xuống móc trong bọc tên bộc dịch ra tập ngân phiếu mà hắn đã đưa cho gã lúc trước. Hắn cất tập ngân phiếu rồi cười lạt, nói:

- Bữa nay thật đại phát tài! Đoạn hắn rảo bước ra sân. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Thế là hắn trốn chạy rồi! Bây giờ ta hô hoán lên hay là im tiếng? Bóng người thấp thoáng. Tề Nguyên Khải nhảy lên nóc nhà. Vi Tiểu Bảo người co rúm lại không dám nhúc nhích. Bỗng nghe trên nóc nhà có tiếng ngói động lạch cạch. Sau một lát Tề Nguyên Khải lại nhảy xuống đất đàng hoàng cất bước ra đi. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Hắn để kinh sách ở dưới viên ngói để lúc nào tiện dịp sẽ trở lại lấy. Chà! Khi nào ta để gã nuốt trôi sách một cách dễ dàng? Vi Tiểu Bảo chờ một lúc cho Tề Nguyên Khải đi xa rồi mới nhảy lên nóc nhà khẽ lật những phiến ngói chỗ vừa rồi để tìm kiếm. Gã lật mười mấy tấm ngói thì trông thấy một gói bọc lờ mờ hiện ra trong bóng đen. Gã liền cầm lấy cái bọc rồi đặt những phiến ngói lại như cũ. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh không hiểu đáng tiền ở chỗ nào? Tại sao Hải lão con rùa, Hoàng thái hậu, gã họ Tề này, lại còn Ngao Bái, Khang Thân vương ai cũng coi là vật báu vô giá? Nếu Vi Tiểu Bảo không phỗng tay trên để làm món hoạnh tài chẳng hoá ra cũng uổng với cái tên Vi Tiểu Bảo? Gã nghĩ vậy liền mở bọc lấy bốn cuốn kinh đặt vào sau lưng. Gã lại thắt chặt dây lưng cho khỏi tụt xuống. Còn cái túi sách thì gã nhét vào trong bọc. Vi Tiểu Bảo mặc áo bào rộng thùng thình nên coi bề ngoài không thấy gì hết. Vi Tiểu Bảo thu cất pho kinh cẩn thận vào trong mình rồi liệng cái bọc ngoài vào trong bụi hoa, đoạn trở gót trở về nhà đại sảnh ngồi uống rượu. Tình trạng nhà đại sảnh vẫn y nguyên như lúc trước khi Vi Tiểu Bảo bỏ đi. Chỗ đánh bạc vẫn đánh bạc, nơi hát bội vẫn hát bội. Trên sân khấu vai đào ni cô vừa uốn éo thân hình vừa hát véo von không ngớt. Vi Tiểu Bảo hỏi Sách Ngạch Đồ:

- Cô gái kia làm bộ làm tịch, đóng vai gì thế? Sách Ngạch Đồ cười đáp: Vị tiểu ni cô này đang ở am chiền nhớ tới chàng trai. Công công hãy coi gương mặt có xuân tình hơ hớ. Cặp mắt lẳng lơ đưa đẩy cho mọi người... Lão nói tới đây sực nhớ ra Vi Tiểu Bảo là một tên thái giám không nên nói nhiều chuyện trai gái với gã khiến gã phải phiền lòng. Lão liền đổi sang chuyện khác:

- Tấn tuồng này chán quá! Quế công công! (Tuy hai người đã kết nghĩa anh em, nhưng trước mặt công chúng Sách Ngạch Đồ vẫn giữ ý, không hô huynh gọi đệ với Vi Tiểu Bảo). Để tại hạ chấm cho một tấn khác. À phải rồi! Chúng ta bảo họ đóng tấn" Nhã quan lâu, Lý Tôn Hiếu đả hổ". Lý Tôn Hiếu là một tay thiếu niên anh hùng trên đời ít ai bì kịp. Tiếp theo là tấn "Chung Húc giá muội". Chung Húc có năm tên thủ hạ vào loại tiểu quỷ. Tấn này đánh võ rất nhiệt náo. Vi Tiểu Bảo vỗ tay hoan hô. Nhưng rồi gã lại nói: Có điều tại hạ phải về cung không thể ở lại coi được nữa. Gã liếc mắt nhìn thấy Tề Nguyên Khải đang cùng một tên võ sư biểu diễn quyền thuật "Ngũ Kinh khôi thủ" và "Bát tiên quá kiều". Quyền pháp mãnh liệt kinh người. Hắn đi xong bài quyền, đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Thần Chiếu đại sư! ông bạn họ Lang đâu? Bọn võ sư trên tiệc đều đáp: Đã lâu chẳng thấy y

đâu, có lẽ y chuồn rồi! Thần Chiếu thượng nhân cười lạt nói:

- Hắn là người bất lịch sự, chắc không còn mặt mũi nào ngồi lại trong vương phủ nữa. Tề Nguyên Khải nói:

- Chắc hắn chuồn rồi. Coi bộ hắn thập thò lén lút như kẻ ăn cắp, không chừng hắn lấy được vật gì rồi cút mất. Một tên võ sư khác nói:

- Cái đó thật không biết đâu được. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Thằng cha họ Tề hành động quả là chu đáo. Lúc nãy hắn làm cho gã họ Lang phải mất mặt, bắt buộc phải lén lút chuồn đi. Có thế thì rồi đây vương phủ phát giác ra việc đánh chết người, lấy cắp đồ, mọi người mới đem lòng ngờ vực họ Lang. Hay lắm! Đây là một bài học kẻ khôn ngoan nên thuộc lòng. Trước khi hành động phải tìnl lấy kẻ chịu chết thay cho mình. Vi Tiểu Bảo thấy đêm đã khuya đứng dậy cáo từ. Khang Thân vương biết chẳng bao lâu nữa cửa cung đóng lại, nên không dám giữ, liền cười hì hì tiễn chân gã ra về. Bọn Ngô Ứng Hùng, Sách Ngạch Đồ, Giai Đa đều tiễn chân Vi Tiểu Bảo ra đến cổng ngoài. Vi Tiểu Bảo vừa vào kiệu ngồi yên thì Dương Dật Chi đã chạy đến trước mặt hai tay bưng một cái bọc đưa lên nói:

- Đây là chút lễ mọn của thế tử, bọn tiểu nhân đưa kính tặng công công. Mong công công thu nạp. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tại hạ có lời đa tạ thế tử. Gã đưa hai tay ra đón lấy, cười nói:

- Dương đại ca! Chúng ta mới gặp nhau một lần mà chẳng khác chi tình cố cựu. Ta đã coi Dương đại ca như người bạn tốt mà còn đưa tiền thưởng thành ra đánh giá đại ca thấp quá. Hôm nào đại ca rảnh mời đến chỗ ta uống rượu. Dương Dật Chi sung sướng cười đáp:

- Công công đã thưởng cho một ngàn sáu trăm lượng bạc chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao? Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Cái đó là lấy ở túi người ta, không thể kể được. Rèm kiệu buông xuống, Vi Tiểu Bảo nóng ruột mở liền bọc ra coi thấy bên trong có ba cái hộp gấm. Một hộp đựng đôi gà bằng ngọc phỉ thuý. Một con trống, một con mái đều trạm trổ rết tinh vi. Cái hộp thứ hai đựng hai chuỗi minh châu, mỗi chuỗi một trăm hạt. Những hạt minh châu này tuy không lớn bằng mấy hạt mà gã đã nghiền nát để trát vào mặt tiểu Quận chúa. Nhưng được cái cả hai trăm hạt đều nhau như chọn, tròn trĩnh mà không dấu vết nên cũng quý lắm. Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

- Ta gạt tiểu Quận chúa bảo đi mua minh châu. Ngờ đâu Ngô ứng Hùng lại giúp ta nói dối thành sự thật. Còn cái hộp thứ ba trong đựng hai tập kim phiếu, mỗi tấm mười lạng hoàng kim, cộng là hai mươi tấm tức hai trăm lạng hoàng kim. Hai xấp kim phiếu này đều là của tiệm vàng lớn "Dụ Long Thịnh" ở thành Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo về tới cung, may cửa cung chưa đóng. Gã lật đật về phòng, cài then cửa lại. Gã thắp đèn lên, mở màn cười hỏi:

- Ngươi chờ ta buồn bực lắm phải không? Tiểu Quận chúa vẫn nằm ỳ ra không nhúc nhích. Cặp mắt mở thao láo. Mấy tấm bánh đã vào miệng vẫn còn nguyên, cô chưa ăn tấm nào. Vi Tiểu Bảo lấy hai chuỗi chân trâu ra giơ lên cười nói:

- Ngươi hãy coi đây! Ta vừa mua hai chuỗi chân trâu đẹp thế này, để nghiền nát ra đồ mặt cho ngươi. Nếu ngươi không trở nên một tiểu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ thì ta không... không phải

là họ Quế nữa. Gã ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Ngươi có đói không? Sao ngươi lại không ăn bánh? Bây giờ ta đỡ ngươi dậy để ngươi ăn cho khỏi đói. Vi Tiểu Bảo đưa tay ra nâng tiểu Quận chúa ngồi dậy. Đột nhiên gã cảm thấy dưới nách tê chồn. Tiếp theo trước ngực lại nổi cơn đau kịch liệt.

Hồi 45 - Vi Tiểu Bảo Giằng Co Quận Chúa

Vi Tiểu Bảo "ối" lên một tiếng. Hai chân nhũn ra ngã lăn xuơng đất không nhúc nhích được. Tiểu Quận chúa bật lên tiếng cười khanh khách, tung chăn ngồi dậy xuống giường, cô hỏi: Huyệt đạo ta đã được giải khai, chờ ngươi lâu lắm rồi. Sao bây giờ ngươi mới về? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ai giải khai huyệt đạo cho ngươi? Tiểu Quận chúa đáp:

- Ngươi huyệt đạo bị phong toả cứ qua một thời gian chừng bảy, tám giờ chẳng cần ai giải, tự nhiên nó cũng khai thông. Ta đỡ ngươi lên giường nằm rồi ta đi đây. Vi Tiểu Bảo bồn chồn nói:

- Không được! Không được! Những vết thương trên mặt ngươi chưa lành,cần phải ta đồ thuốc tiêm thêm cho mới khỏi được hoàn toàn. Tiểu Quận chúa cười hì hì nói:

- Ngươi thật là hư đốn toàn nói lừa bịp ta. Mặt ta có bị chạm hoa đâu? Ngươi làm ta bở vía nửa ngày. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao ngươi biết? Tiểu Quận chúa đáp:

- Ta đã xuống giường đi soi gương thì mặt mũi còn nguyên không sao hết. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới nhìn kỹ lại mặt cô thấy sạch sẽ trắng mịn. Bao nhiêu bột đậu cùng các thứ trộn lẫn đã rửa sạch hết. Gã khen thầm:

- Mlnh thật là lỗ mãng không ngó mặt thị trước. Nếu biết thị rửa hết rồi thì nhất định không mắc bẫy. Gã vẫn cãi:

- Ta có đồ linh đan diệu được thì ngươi mới khỏi được. Nếu không thì sao ta lại lật đật đi mau trân châu cho ngươi? Ngươi coi đây này! Ta chạy khắp các tiệm châu báu trong thành Bắc Kinh mới mua được cho ngươi hai chuỗi trân châu thật đẹp. Ta còn mua một đôi đồ chơi tuyệt hảo cho ngươi nữa. Tiểu Quận chúa hỏi ngay:

- Đồ chơi gì vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngươi khai huyệt đạo rồi ta lấy cho ngươi coi. Tiểu Quận chúa nói:

- Được rồi! Cô toan đưa tay ra giải khai huyệt đạo cho Vi Tiểu Bảo, chợt thấy cặp mắt gã láo liên không ngớt, bất giác động tâm, cười nói:

- Xuýt nữa ta mắc lừa. Ta giải khai huyệt đạo cho ngươi, tất ngươi không cho ta đi nữa. Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Không có đâu! Không có đâu! Bậc đại trượng phu đã thốt lời ra khỏi cửa miệng thì con ngựa ấy cũng không đuổi kịp. Tiểu Quận chúa nói:

- Ngựa tứ không đuổi kịp, chứ ngựa ấy là ngựa gì? Vi Tiểu Bảo cãi:

- Ngựa ấy so với ngựa tứ còn chạy nhanh hơn nhiều. Ngựa ấy đã không đuổi kịp thì ngựa tứ dĩ

nhiên càng không đuổi kịp. Gã biết mình nói trật mà vẫn không chịu nhận lỗi, cãi cối chơi. Tiểu Quận chúa bán tín bán nghi vì cô không hiểu ngựa ấy là ngựa gì. Cô nói: Bây giờ ta mới nghe người nói vậy là lần thứ nhất. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bữa nay ta dạy khôn cho ngươi đó. Món đồ chơi kia ngộ lắm. Nó có một đôi một con đực một con cái. Tiểu Quận chúa hỏi:

- Có phải đôi bạch thỏ không? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không phải. So với bạch thỏ nó còn đẹp gấp mười. Tiểu Quận chúa hỏi:

- Vậy có phải là cá vàng không? Vi Tiểu Bảo cũng lắc đầu mạnh hơn đáp:

- Cá vàng có chi là đẹp? Nó còn đẹp gấp trăm cá vàng. Tiểu Quận chúa lại đoán mấy thứ đồ chơi đều không trúng. Cô giục:

- Vậy ngươi lấy ra đi xem nó là cái gì? Vi Tiểu Bảo muốn dụ cô giải khai huyệt đạo, liền nói: Ngươi cứ giải huyệt cho ta là ta cho ngươi tức khắc. Tiểu Quận chúa lắc đầu nói:

- Không được! Ta phải về ngay. Ca ca không thấy tất phải nóng ruột mong đợi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi bảo huyệt đạo tự giải khai đã lâu mà sao không đi ngay còn chờ ta về? Tiểu Quận chúa đáp:

- Ngươi có lòng tốt đi mua trân châu cho ta, nên ta phải chờ ngươi về cám ơn và ngỏ lời từ biệt. Nếu bỏ đi ngay thì sao cho phải lẽ? Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

- Té ra con nhỏ này ngốc thật. Những người trong Mộc vương phủ đều là hạng ngốc, hèn chi chúng lấy họ Mộc là phải lắm. Gã nói:.

- Phải rồi! Ta lo cho ngươi một mình ở nhà vừa nóng ruột vừa sợ hãi nên chạy bở hơi tai, chỉ mong mua được trân châu cho lẹ, nhưng các tiệm châu báu ta vào coi rồi chẳng được chuỗi nào vừa ý. Trong dạ bồn chồn, ta vấp ngã mấy cái liền, người lăn long lóc. Tiểu Quận chúa khẽ la lên:

- Trời ơi! Ngươi té có đau lắm không? Vi Tiểu Bảo nhăn mặt đáp:

- Một lần ta té xuống, ngực đập mạnh vào khối đá lớn đau đến chết đi sống lại. Tiểu Quận chúa hỏi:

- Bây giờ đã đỡ chưa? Vi Tiểu Bảo rên khừ khừ đáp:

- Thương thế rất nặng vì đập vào đá, mỗi lúc một đau thêm. Ngươi... điểm huyệt... không chịu giải khai... ta không thể đề tụ chân khí... Ta... Ta... Vi Tiểu Bảo thanh âm mỗi lúc một nhỏ. Đột nhiên gã ngước mặt lên để lộ toàn lòng trắng như người ngất đi. Tiểu Quận chúa hết hoảng hỏi luôn mấy câu:

- Ngươi... ngươi làm sao thế? Đau lắm phải không? Vi Tiểu Bảo thều thào đáp:

- Ta... sắp chết đến nơi rồi... Cái đó cũng không cần. Nhưng... có điều chưa được yên lòng. Tiểu Quận chúa khẽ hỏi:

- Điều gì chưa yên lòng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đây là nơi... cực kỳ nguy hiểm. Sau khi ta... chết rồi... Không còn ai chiếu cố cho ngươi... Bao nhiêu kẻ độc ác... bắt ngươi đem đi để hạ sát. Tiểu Quận chúa nói:

- Ngươi không chết đâu, cứ ngủ đi một lúc là khỏi. Ta phải đi cho lẹ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta muốn nghẹt thở rồi. Gã cố sức ngừng thở. Tiểu Quận chúa đưa tay lên sờ lỗ mũi gã thì quả nhiên thấy không thở nữa. Cô hết hoảng la lên một tiếng. Giọt châu tầm tã tuôn rơi. Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

- Con nhỏ hạng thứ chín này quả là đầu óc đán độn, chẳng hiểu cóc gì hết. Tiểu Quận chúa nghẹn ngào hỏi: Sao ngươi lại chết được? Vi Tiểu Bảo nói nhát gừng:

- Ngươi... điểm lầm vào... tử huyệt... của ta rồi. Tiểu Quận chúa vội cãi:

- Không có lý! Không có lý! Sư phụ đã dạy cách điểm huyệt cho ta quyết không thể nào sai lầm được. Hiển nhiên ta điểm vào hai huyệt "Linh Khu", Bộ Lạng" trong mình ngươi. Sau ta điểm thêm huyệt Kiên Trì nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vì ngươi... vội vã... thành ra điểm trật... úi chao!... Khí huyết trong mình ta... đảo lộn hết rồi... kinh mạch chạy ngược đường... Ngũ tạng thay đổi bộ vị Ta bị tẩu... tẩu hoả nhập... nhập... Tiểu Quận chúa hỏi:

- Tẩu hoả nhập ma ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế!... Tẩu hoả nhập ma... Trời ơi!... Sao ngươi lại hồ đồ đến thế?... Công phu điểm huyệt chưa luyện được thành thuộc... điểm bừa điểm bãi có chết người không?... Không phải ngươi điểm vào những huyệt Thiên Trì... Bộ Lang gì hết... mà đúng là Tử huyệt... huyệt... Gã không hiểu tên tử huyệt là những gì, không thì đã nói bừa mấy tên ra rồi. Tiểu Quận chúa hãy còn nhỏ tuổi thì dĩ nhiên công phu điểm huyệt chưa luyện được đến chỗ xuất thần nhập hoá. Nguyên công phu điểm huyệt rất phức tạp. Những đại huyệt trong người có hàng mấy trăm chỗ, cách nhau chỉ vài phân thì trong lúc hoang mang điểm trật là thường. Tiểu Quận chúa được minh sư chỉ bảo, ba huyệt đạo kia cô điểm rất đúng. Kình lực thấu vào đáy huyệt, không sai trật chút nào. Có điều cô mới học nghề thì lúc áp dụng dĩ nhiên chưa thể tự tin lắm được. Tiểu Quận chúa thấy Vi Tiểu Bảo vẻ mặt thiểu não, giả bộ rất khéo, nên cô tưởng mình điểm trật vào tử huyệt thật sự. Cô vội hỏi:

- Phải chăng... phải chăng ta điểm vào huyệt Đản Trung trong mình ngươi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng rồi!... Đúng là huyệt Đản Trung... Tiểu Quận chúa! Ngươi bất tất phải hối hận... vì không phải ngươi... cố ý như vậy... Sau khi ta chết rồi.... nhất định ta không oán thù ngươi... Đức Diêm Vương có hỏi, ta nhất định không nói... là ngươi điểm huyệt cho ta chết mà chỉ tâu... vì ta không cẩn thận để đầu ngón tay mình lỡ đâm phải tử huyệt... rồi uổng mạng. Tiểu Quận chúa nghe Vi Tiểu Bảo nói sẽ che dấu tội lỗi cho mình thì trong lòng vừa cảm kích lại vừa hối hận. Cô vội nói: Hãy giải khai huyệt đạo rồi sẽ tính. May ra còn có thể cứu được. Cô vội đưa tay ra nắm vào trước ngực và dưới nách Vi Tiểu Bảo mấy cái để giải huyệt cho gã. Vi Tiểu Bảo có thể cử động được rồi, nhưng gã vẫn rên rỉ nói:

- Hỡi ơi! Đã điểm vào tử huyệt... thì còn cứu sống làm sao được? Tiểu Quận chúa vội nói:

- Cái đó chưa chắc, không chừng cứu sống được cũng nên. Ta bất cẩn một chút mà điểm lầm, thật... trong lòng hối hận vô cùng! Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta cũng biết ngươi là người tốt. Sau khi chết rồi... ta ở cõi âm mà vẫn bảo vệ cho ngươi... Từ sáng đến tối, linh hồn ta lẩn quẩn theo dõi bên mình ngươi. Nếu kẻ nào định gia hại ngươi... ta sẽ làm cho họ mê đi không còn biết gì nữa. Tiểu Quận chúa thét lên một tiếng hỏi: Sao? Linh hồn ngươi cứ quấn quít lấy mình ta hoài ư? Vi Tiểu Bảo đáp: Ngươi đừng sợ gì hết... Linh hồn ta không làm hại ngươi... Nhưng theo lề luật thì ta bị ai giết chết, cái linh hồn nó cứ bám sát lấy người đó. Tiểu Quận chúa càng nghĩ càng bồn chồn. Cô nói:

- Có phải ta cố ý giết ngươi đâu mà linh hồn ngươi lại ám ảnh ta hoài? Vi Tiểu Bảo thở dài hỏi:

- Tiểu Quận chúa! Tên ngươi là gì? Tiểu Quận chúa lùi lại một bước, cô hỏi lại:

- Ngươi hỏi tên ta làm chi? Nét mặt đầy vẻ kinh nghi, cô hỏi tiếp:

- Có phải ngươi định lấy tên để kiện ta ở dưới âm cung? Ta không nói đâu! Tiểu Quận chúa không thấy gã trả lời liền hỏi tiếp:

- Vậy ngươi hỏi tên họ ta làm chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta muốn biết tên họ ngươi để khi xuống cõi âm còn bảo vệ cho ngươi. Ở cõi âm thiếu gì ma quỷ bạn bè. Ta kêu bọn họ phù hộ ngươi. Ngươi đi tới đâu cũng có hàng trăm cái quỷ quanh quẩn bên mình. Tiểu Quận chúa giận quá thét lên một tiếng rồi nói:

- Không, không! Ta không muốn ma quỷ theo ta. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi có sợ là sợ bọn quỷ chết treo, quỷ trọc đầu, quỷ đứt cổ, còn quỷ tử tế thì việc gì mà sợ? Nếu ngươi không ưng cho lũ quỷ sứ đi theo thì quỷ hồn của một mình ta chắc là ngươi chịu lắm? Tiểu Quận chúa ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Nếu ngươi đi theo mà không trêu cợt, hăm doạ thì... cũng không cần lắm. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên ta không hăm doạ, không trêu cợt ngươi. Ban ngày ngươi ngồi đâu thì quỷ hồn ta xua ruổi cho ngươi. Ban đêm ngươi ngủ quỷ hồn ta đuổi muỗi cho ngươi. Ngươi buồn hay ngươi sợ quỷ hồn ta báo mộng, hoặc kể chuyện cổ tích cho ngươi nghe để ngươi vui dạ. Tiểu Quận chúa hỏi:

- Tại sao ngươi đối đãi tử tế với ta như vậy?... Cô buồn rầu thở dài nói tiếp:

- Ngươi đừng chết là hay hơn hết. Vi Tiểu Bảo nói:

- Có một điều ngươi đã ưng chịu với ta mà chưa làm. Hỡi ôi! Ta chết cũng không nhắm mắt được. Tiểu Quận chúa hỏi:

- Điều gì? Ta có ưng thuận với ngươi điều gì đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngươi đã ưng thuận chịu kêu ta ba câu "Hảo ca ca"! Vậy trước khi ta lâm tử có được nghe ngươi gọi thì ta chết mới nhắm mắt được. Tiểu Quận chúa sinh trưởng trong vương phủ đời đời trấn thủ ở Vân Nam. Song thân và huynh trưởng cô đều sủng ái vô cùng. Về sau tuy quốc phá gia vong, nhưng cô là dòng dõi thế thần gia tướng, nên những nô tỳ bộc dịch đều thương yêu,

hộ vệ cho vị tiểu Quận chúa cành vàng lá ngọc này, săn sóc cô từng ly từng tý. Trước nay cô chưa bị ai lừa gạt, doạ dẫm. Từ ngày cô ra đời, cô chưa từng nghe một lời giả dối nào. Vì thế mà Vi Tiểu Bảo nói trăng nói cuội, ban đầu cô đều cho là thật. Sau gã càng nói càng phấn khởi tinh thần, nhất là lúc gã bảo cô kêu ba tiếng "Hảo ca ca! ", mắt gã sáng lấp loáng những tia giảo quyệt. Bất quá cô chỉ là người chất phác lương thiện, chứ không phải là hạng ngu ngốc, liền biết gã trêu cợt cô lùi lại một bước, nói:

- Ngươi gạt ta rồi. Ngươi không chết đâu. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Hiện thời ta tạm thời chưa chết ngay, nhưng sau mấy bữa cũng đến chết mà thôi. Tiểu Quận chúa nói:

- Sau mấy bữa cũng không chết được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dù sau mấy bữa chưa chết thì mai hậu cũng phải chết. Ngươi mà không hô ba tiếng "Hảo ca ca! " thì quỷ hồn ta ngày nào cũng lẩn quất bên ngươi, không ngớt kêu: "Hảo muội muội! Hảo muội muội! " Gã bóp cổ họng, kéo dài thanh âm nghe rất thê thảm, cực kỳ đáng sợ. Gã lại lè lưỡi ra như quỷ chết treo coi càng gớm ghiếc. Tiểu Quận chúa la lên một tiếng "Trời ơi! " rồi xoay mình xông lại cửa phòng. Vi Tiểu Bảo chạy theo thấy cô đưa tay rút then cửa, liền nhoai lưng ra ôm chặt lấy cô nói:

- Không đi được đâu. Bên ngoài có rất nhiều ác nhân ác quỷ! Tiểu Quận chúa vội nói:

- Buông ta ra! Ta phải về nhà! Vi Tiểu Bảo nói:

- Muốn về cũng không được đâu. Tiểu Quận chúa vung cườm tay phải lên chém xuống cổ tay mặt gã. Vi Tiểu Bảo xoay bàn tay trái bắt lấy cánh tay tiểu Quận chúa. Tiểu Quận chúa huých khuỷu tay về phía sau. Đồng thời tay trái cô nắm lại thành quyền đập xuống đầu Vi Tiểu Bảo. Người Vi Tiểu Bảo vội hạ thấp xuống tránh khỏi thoi quyền, đồng thời ôm lấy đùi tiểu Quận chúa. Tiểu Quận chúa ra chiêu "Hồ vĩ tiên", tay trái chém xéo xuống. Vi Tiểu Bảo không tránh kịp. Bàn tay của tiểu Quận chúa đập xuống vai gã đánh "chát" một tiếng. Gã giật mạnh một cái, tiểu Quận chúa đứng không vững ngã lăn xuống đất. Vi Tiểu Bảo đè lên toan ghì chặt lấy tiểu Quận chúa. Tiểu Quận chúa vung chân phóng chiêu "Uyên ương liên hoàn thoái" đá ngược lên mặt gã. Vi Tiểu Bảo lăn mình đi, lại giữ chặt được cánh tay trái tiểu Quận chúa. Về công phu quyền cước, tiểu Quận chúa được minh sư truyền thụ, so với Vi Tiểu Bảo cô còn tinh thâm hơn nhiều. Giả tỷ là cuộc đấu võ chân chính thì Vi Tiểu Bảo nhất quyết không thể địch nổi tiểu Quận chúa. Nhưng lúc này hai người chỉ giằng co nhau. Một người muốn trốn chạy, còn một người nhất định giữ lại không chịu buông tha. Về công phu giằng co, đô vật, Vi Tiểu Bảo đã được luyện tập một thời gian khá lâu. Hơn một năm trời, hàng ngày gã tỷ thí cùng vua Khang Hy. Mặt khác Hải lão công truyền nội công cho gã tuy là công phu giả tạo, nhưng môn cầm nã tỷ đấu xáp lá cà thì lão lại dạy gã môn võ công thượng thặng của phái Thiếu Lâm về cách đánh gần. Bây giờ gã cùng tiểu Quận chúa quần thảo nhau mấy hiệp, tuy gã bị trúng hai quyền vào ngực, nhưng đã nắm được tay mặt tiểu Quận chúa liền xoay lại cười hỏi:

- Ngươi đã chịu đầu hàng chưa? Tiểu Quận chúa đáp:

- Không đầu hàng. Vi Tiểu Bảo đầu gối bên trái quỳ trên lưng cô hỏi:

- Có đầu hàng không? Tiểu Quận chúa trước nay chưa từng bị ai vũ nhục đến thế. Tuy cô đã bị

người điểm huyệt đặt vào bụng heo khiêng đi khiêng lại, nhưng cũng chưa đến nỗi nhục nhã như lần này bị đè xuống đất, không nhúc nhích được. Cô vẫn đáp:

- Không hàng! Vi Tiểu Bảo bóp mạnh tay hơn lại đưa cánh tay cô bắt quặt về sau lưng rồi kéo mạnh một cái. Tiểu Quận chúa thét to một tiếng, khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo tỷ võ với vua Khang Hy, bất luận hai người đau đớn thế nào cũng chẳng kêu la, dĩ nhiên không có chuyện khóc lóc. Khi bị đối phương kiềm chế không còn cách nào phản kháng thì hô một tiếng: "Đầu hàng" và coi bộ bị thua một keo, rồi lại tỷ đấu hiệp khác. Gã không ngờ tác phong của tiểu Quận chúa khác hẳn vua Khang Hy vừa thua một keo đã khóc rống lên. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đừng giở trò trẻ nít nữa! Đoạn gã buông cô ra. Tiểu Quận chúa nhẩy bật ra chiêu "Tinh hoả minh diệt". Tay trái cô vung hờ một cái. Cô chờ cho Vi Tiểu Bảo cúi đầu xuống mới đập đánh "chát " một tiếng. Thoi quyền của cô dáng trúng vào sống mũi gã. Tiếp theo tiểu Quận chúa lại ra chiêu "Yến song phi". Tay trái chém xéo lên hớt vào phía dưới cằm gã bên trái. Tay mặt hớt qua mé tả. Vi Tiểu Bảo ngã ngồi xuống. Tiểu Quận chúa lại xoay mình rút then cửa. Vi Tiểu Bảo xô cả người lên, ôm lấy đầu tiểu Quận chúa. Tiểu Quận chúa thúc hai khuỷu tay về phía sau, sử chiêu " Sơn phong lãnh yên". Bốp, bốp " hai tiếng. Trước ngực Vi Tiểu Bảo bị trúng đòn, tuy tý lực của tiểu Quận chúa hãy còn yếu ớt không đánh gãy được xương sườn gã, nhưng cũng làm cho đau thấu tâm can. Vi Tiểu Bảo biết rằng nếu để tiểu Quận chúa trốn ra ngoài tất bị bọn thị vệ trong cung bắt được truy cứu ra thì gã đến phải tội mất đầu. Gã cố nhịn đau, hết sức giữ chặt lấy đầu tiểu Quận chúa. Tiểu Quận chúa cục cựa xoay mình lại thấy mặt gã máu chảy đầm đìa thì giật mình kinh hãi hỏi:

- Ngươi... Ngươi làm sao lại chảy máu? Nguyên Vi Tiểu Bảo vừa rồi bị một thoi quyền đánh trúng sống mũi nên máu mũi tuôn ra. Nên biết mũi là nơi rất dễ chảy máu. Nhưng dù máu ra nhiều cũng chỉ bị thương nhẹ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi không đi được. Tiểu Quận chúa nói:

- Mau buông ta ra! Vi Tiểu Bảo ôm chặt hơn đáp:

- Ta không buông. Tiểu Quận chúa thấy gã ra máu nhiều quá đâm lo hỏi:

- Ngươi... có đau lắm không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta đau muốn chết rồi đây. Chẳng lẽ lần này ta còn chưa bị ngươi đánh chết? Gã sợ bị điểm huyệt hai tay ôm quàng lấy tiểu Quận chúa như đóng đai. Tiểu Quận chúa nói:

- Ngươi cũng không chết đâu. Sống mũi bị giáng một quyền làm sao mà chết được? Vi Tiểu Bảo nói:

- Máu ta cứ chảy hoài, chảy đến lúc khô kiệt rồi ngươi coi xem có chết không? Ta biến thành cái xác cứng đơ, cứ ôm ngươi chằng chằng nhất định không buông. Tiểu Quận chúa nói:

- Để ta lấy bông nút lỗ mũi cho là máu không chảy nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta thích để máu chảy, chảy càng nhiều càng chóng hết để ta sớm biến thành cái xác cứng đơ. Tiểu Quận chúa nói:

- Ngươi đừng biến thành xác chết. Ta năn nỉ ngươi đừng chết. Vi Tiểu Bảo nói: Ngươi có hứa là

không bỏ đi thì ta mới không chết. Tiểu Quận chúa nghĩ bụng:

- Ta cứu sống gã rồi hãy chạy đi. Cô đáp:

- Được rồi. Ta không đi nữa là xong. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi mà ra cửa là ta lấy đao tự đâm mình cho chết. Gã nói rồi buông tay. Tiểu Quận chúa thở dài nói:

- Ngươi nằm lên giường mau để ta cầm máu cho. Ngày trước ta bị té cũng chảy nhiều máu mũi mà cũng không chết. Cô đưa tay nâng đỡ Vi Tiểu Bảo. Gã giả vờ chân bước loạng choạng để sức nặng toàn thân tựa vào cánh tay tiểu Quận chúa. Tiểu Quận chúa đỡ Vi Tiểu Bảo lên giường nằm yên rồi, lấy khăn tay xấp nước phủ lên đầu gã, lại dùng khăn mặt lau sạch những vết máu. Cô nói:

- Ngươi nằm nghỉ một lát là máu không ra nữa. Vừa rồi ta đánh ngươi đau, trong lòng rất hối hận. Bây giờ ta muốn đi thật. Ngươi đừng bắt ta nữa. Nếu bắt là ta lại đánh. Vi Tiểu Bảo bỗng la hoảng:

- Trời ơi! Phía sau tai ta cũng chảy nhiều máu lắm. Tiểu Quận chúa kinh hãi hỏi:

- Thật không? Cô cúi xuống nhìn. Vi Tiểu Bảo liền giang hai tay ôm chặt lấy lưng cô. Gã sử chiêu "Đằng la thức ". Hai tay gã nắm vào những đốt xương ở sau lưng. Tiểu Quận chúa toàn thân nhũn ra, cựa cạy mấy cái chẳng thấy công hiệu gì Giữa lúc ấy bỗng nghe cửa sổ có tiếng gõ lách cách. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Đừng lên tiếng. Có ma quỷ!

Hồi 46 - Trong Hoàng Cung Xảy Biến Lúc Canh Khuya

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, bao nhiêu lực lượng tiêu tan hết. Nguyên lúc gã thi triển "Đằng la thức " ôm ngang lưng tiểu Quận Chúa, lập tức cô vung song chưởng đánh vào mặt gã, bắt buộc gã phải buông tay. Lúc này toàn thân cô cũng nhún ra. Vi Tiểu Bảo đã hai tay từ sau lưng qua hai vai ngược lên giữ lấy hàm dưới cô. Đó là "Thác thiên thức" trong Cầm nã thủ pháp. Hai tay tiểu Quận Chúa đưa đưa ra ngoài cửa, không thể co về để công kích. Cô lâm vào tình thế không tự giải cứu được. Giả tỷ hai người đứng đối diện thì tiểu Quận Chúa còn có thể phóng đầu gối đá vào hạ bộ hoặc bụng đối phương, nhưng cũng phải vung chân rất mau lẹ, không thì đối phương tăng gia kình lực vào hai tay là vặn đứt xương cổ cô ngay. Đây chính là một sát thủ ghê gớm để đả thương chí mạng trong phép cầm nã. Lúc này Vi Tiểu Bảo nằm trên giường mà hai chân tiểu Quận Chúa đứng dưới đất, khó bề vung cước phản công, nên cô biến thành cục diện bị kiềm chế. Lại nghe tiếng lách cách vang lên rồi cửa sổ bị người đẩy bật ra. Trường hợp này khiến cho Vi Tiểu Bảo cũng phải giật mình kinh hãi. Hồi trước Hải lão công mắc bệnh ho suyễn, sợ gió, nên cửa sổ đã đóng đinh chặt lại để tránh phong hàn. Sau Hải lão công chết rồi, Vi Tiểu Bảo lại sợ có người dòm nom những chuyện bí mật, nên cửa sổ vẫn đóng chặt như cũ. Bây giờ có người đẩy cửa sổ ra là một chuyện khác thường, trước nay chưa từng xảy đến. Vi Tiểu Bảo cất tiếng run sợ nói:

- Có quỷ thật rồi. Tiểu Quận Chúa nhảy xổ lên giường chúi đầu vào trước ngực gã. Toàn thân cô run bần bật. Cửa sổ mở từ từ ra rồi, một thanh âm lạnh lẽo cất lên hô hoán:

- Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử!... Ban đầu Vi Tiểu Bảo cho là quỷ hồn Hải lão công xuất hiện. Nhưng sau gã nghe tiếng hô hoán lại là khẩu âm đàn bà, càng bở vía cất tiếng run run la lên:

- Đúng là quỷ cái! Lúc này hai tay Vi Tiểu Bảo nắm giữ được tiểu Quận Chúa đã buông ra rồi. Trái lại, tiểu Quận Chúa lại ôm khư khư lấy gã, vì cô sợ hết hồn. Đột nhiên một cơn gió mạnh lùa vào. Đèn lửa trong phòng tắt phụt. Vi Tiểu Bảo hoa mắt lên. Trong phòng đã thêm một người. Lại nghe "quỷ cái" cất tiếng âm u lạnh lẽo gọi luôn mấy câu:

- Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử! Đức Diêm Vương kêu ngươi đi đó. Diêm Vương gia bảo ngươi sát hại Hải lão công. Vi Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa. Gã muốn cãi:

- Hải lão công đâu có phải nô tài hạ sát? Nhưng gã líu lưỡi, miệng há hốc mà không sao thốt nên lời được. Lại nghe quỷ cái nói:

- Diêm Vương gia bắt ngươi đem đi liệng trên núi đao, hay quẳng vào vạc dầu. Tiểu Quế Tử! Bữa nay ngươi đừng hòng trốn thoát nữa. Vi Tiểu Bảo nghe mấy câu này đột nhiên phát giác, gã la thầm:

- Té ra là Thái Hậu chứ không phải là quỷ cái. Tuy gã đã biết đây là người chứ không phải là quỷ, nhưng gã càng sợ hãi hơn, vì người này chính là Thái Hậu. Gã lẩm bẩm:

- Nếu là quỷ cái đến bắt thì hoặc giả ta không chịu đi còn được nhưng Thái Hậu thì chẳng có hy

vọng gì sống nữa. Thế nào mụ cũng giết mình để bịt miệng. Thực ra trước kia gã vẫn lo ngay ngáy có ngày bị Thái Hậu giết chết để phòng ngừa gã tiết lộ việc cơ mật. Nhưng lâu nay vẫn không thấy động tĩnh gì. Thời gian làm nhạt dần mối lo âu trong lòng gã. Gã cho là Thái Hậu chưa hay là mình đã hiểu chuyện bí mật của bà, hoặc lại tin là gã có biết cũng không dám tiết lộ. Đồng thời bà nghĩ tới tiểu Hoàng Đế thương yêu gã nên bà không nỡ gia hại. Thực ra Thái Hậu sở dĩ chần chừ chưa hạ sát Vi Tiểu Bảo là vì hôm bà động thủ cùng Hải lão công đã bị nội thương cực kỳ trầm trọng. Bà lại thấy Hải lão công phóng chưởng, phóng cước đá gã bay đi mà không chết thì cho rằng nội công của gã không phải tầm thường. Nội thương bà chưa hoàn toàn khỏi hẳn, công lực chưa phục hồi, bà không hành động mạo hiểm. Chuyện giết người để bịt miệng không thể mượn kẻ khác làm thay mình,cần phải chính bà động thủ. Thái Hậu là người tính tình thâm hiểm mà chuyện bí mật lại liên quan đến việc lớn tày đình thì khi nào bà chịu dung cho Vi Tiểu Bảo còn sống ở thế gian. Đừng nói gã chỉ là một tên tiểu thái giám, địa vị thấp hèn chẳng có chi đáng kể, dù gặp tay đại quyền thế như Hậu Phi, Thái tử, Tướng quân, Đại thần mà có liên quan đến vụ cơ mật trọng đại này, số người lên tới trăm người bà giết cả một trăm, lên tới ngàn người bà cũng giết cả một ngàn. Thái Hậu chờ đợi đã lâu ngày, hiện giờ công lực bà cũng chưa hồi phục, nhưng bà nghĩ rằng nấn ná một ngày là thêm một phần nguy hiểm vì việc cơ mật có thể bị tiết lộ. Thái Hậu không thể chờ đợi được nữa liền đến cạy cửa sổ phòng Vi Tiểu Bảo để vào hạ sát thủ. Bà đứng bên ngoài chót nghe tiếng Vi Tiểu Bảo la "Có quỷ" liền giả vờ làm quỷ. Thái Hậu vào phòng rồi không biết trên giường còn có người nằm. Bà từ từ ngưng tụ kình lực, giơ tay mặt lên, đi từng bước tiến lại trước giường. Võ công của Thái Hậu so với Hải lão công cũng chỉ kém một chút. Kình lực trên bàn tay bà dĩ nhiên không phải tầm thường. Bà biết rằng phát chưởng của mình dáng xuống thì dù Vi Tiểu Bảo có đến mười mạng cũng không sống sót được. Vi Tiểu Bảo thấy Thái Hậu vung chưởng đánh xuống, còn cách mấy thước,chưởng phong đã quét vào mặt rát như dao thứa, gã biết rằng không thể chống cự nổi liền co mình chui vào trong chăn. Phát chưởng của Thái Hậu dáng xuống đánh "binh" một tiếng trúng cả Vi Tiểu Bảo lẫn tiểu Quận Chúa. May ở chỗ cách tấm chăn bông dày, kình lực đã giảm đi quá nửa. Thái Hậu biết đánh một chưởng này Vi Tiểu Bảo tất chưa chết. Bà giơ tay lên phóng phát chưởng thứ hai. Lần này bà vận động kình lực nặng hơn lần trước. Bàn tay vừa đụng vào chăn bỗng đau nhói lên. Bà cho là mình bị thương về một thứ khí giới sắc bén, bất giác la lên một tiếng, nhảy lùi lại phía sau. Giữa lúc ấy bỗng nghe ba, bốn người đồng thanh hô lớn:

- Có thích khách! Có thích khách! Thái Hậu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Sao lại có người biết chóng thế! Bà nghĩ tới địa vị tôn quý của mình, quyết chẳng thể để ai trông thấy chính bà đã ra tay hạ sát một tên tiểu thái giám. Bàn tay bị thương đau thấu tâm can, Thái Hậu không rảnh để coi Vi Tiểu Bảo đã chết chưa, bà điểm hai chân xuống vọt mình qua cửa sổ nhảy ra. Chân chưa chấm đất, Thái Hậu đã thấy có hai người tập kích phía sau lưng. Bà vung song chưởng ra chiêu "Hậu cố vô ưu" đánh ngược lại. Sau lưng Thái Hậu tựa hồ cũng có mắt, kình lực song chưởng của bà dĩ nhiên cực kỳ lợi hại đánh trúng vào cả hai người. Hai người kia đều bị trúng chưởng vào ngực ngã lăn ra. Tiếp theo Thái Hậu nghe thấy từ phía xa xa có tiếng người hô:

- Đội thứ nhất và đội thứ hai bảo hộ Hoàng Thượng. Đội thứ ba bảo hộ Thái Hậu. Không được ai bỏ đi. Sau toà núi giả mé Đông cũng có tiếng người la:

- Bên này có thích khách. Quân tặc tử to gan định gia hại Quế công công! Thái Hậu biết đây là

bọn thị vệ ở trong cung. Tên nào cũng võ công cao thâm, chỉ giao đấu vài chiêu là thân phận bà sẽ bị bại lộ. Thái Hậu liền co người lại ẩn mình vào bên bụi hoa. Bàn tay bà mỗi lúc nổi một cơn đau kịch liệt. Bóng người lay động. Bảy, tám tên đang đánh nhau loạn xà ngầu. Tiếng binh khí đụng chạm bật lên choang choảng như gió táp mưa sa. Thái Hậu bụng bảo dạ:

- Té ra trong cung quả có thích khách xâm nhập. Không hiểu đây là bạn bè của Hải lão công hay dư đảng của Ngao Bái? Bà lại nghe những tiếng truyền lệnh từ đằng xa vọng lại không ngớt. Trong bóng tối đen ánh lửa cùng đèn ló từ bốn mặt tám phương chiếu cả vào một chỗ. Thái Hậu nhủ thầm:

- Bây giờ mà mình không chạy thì chỉ lát nữa là khó có đường thoát thân được. Bà lún mình xuống, từ phía sau bụi hoa nhảy vọt ra, hấp tấp chạy thẳng về tẩm cung của mình. Thái Hậu vừa chạy được mấy trượng thì một người nhảy xổ đến trước mặt. Người này hai tay cầm hai ngọn cương truỳ đâm lẹ vào trước mặt Thái Hậu. Miệng hắn lớn tiếng quát:

- Tên phản tặc lớn mật! Mi dám lẻn vào cung quấy rối! Thái Hậu hơi nghiêng mình đi. Tay mặt bà ra hư chiêu. Tay trái phóng chưởng đánh tới bả vai đối phương. Người kia hạ thấp vai xuống tránh khỏi. Tay trái hắn cầm cương trùy đâm ngược lên, khí thế cực kỳ mãnh liệt. Thái Hậu lạng người qua bên trái, xoay tay mặt đánh xéo lại. Chỉ trong chớp mắt hai bên đã trao đổi mười mấy chiêu. Người kia miệng không ngớt quát tháo:

- Quân phản tặc giỏi thật! Té ra là một mụ đàn bà. Thái Hậu thấy tên thị vệ này võ nghệ không phải tầm thường. Nếu còn tiếp tục đánh nhau thì chỉ trong vòng hai, ba chục chiêu, e rằng bọn thị vệ khác trong cung sẽ đến tiếp viện. Bà nghe tiếng bọn thị vệ mỗi lúc một vây gần lại. Trong lúc cấp bách, bà lớn tiếng quát: Quân nô tài lớn mật! Mi dám động thủ đánh Thái Hậu! Tên thị vệ giật mình kinh hãi dừng tay hỏi:

- Sao? Thái Hậu đáp:

- Ta đây là Thái Hậu! Trong đêm tối gã nhìn không rõ, còn đang ngần ngừ, thì Thái Hậu đã vung song chưởng đánh "sầm" một tiếng trúng vào ngực đối phương. Tên thị vệ kia tan nát ngũ tạng chết ngay lập tức. Thái Hậu đề khí nhảy vọt đi chuồn vào trong bụi hoa. Đây nhắc lại Vi Tiểu Bảo chui vào chăn rồi bị Thái Hậu phóng chưởng đánh trúng lưng cơ hồ chết giấc. Trong lúc nguy cấp gã rút truỷ thủ trong ống giầy ra cầm chổng ngược mũi lên ở trong chăn. Chỗ chăn này cao gồ lên. Phát chưởng thứ hai của Thái Hậu nhằm chỗ cao dáng xuống liền trúng phải mũi truỷ thủ. Thanh gươm truỷ thủ này sắc bén dị thường, có thể chém tan vàng vỡ đá mà bàn tay của Thái Hậu lại đánh xuống cực mạnh. Mũi truỷ thủ lập tức xuyên qua chăn bông đâm suốt bàn tay Thái Hậu từ đằng trước ra đằng sau. Vi Tiểu Bảo chờ cho Thái Hậu vọt ra ngoài cửa sổ rồi mới vén một góc chăn lên thì thấy bên ngoài tiếng người lác đác xôn xao. Gã nghĩ bụng:

- Chắc Thái Hậu phái người đến bắt ta rồi! Gã từ trên giường nhảy xuống đất, mở cửa ra nói:

- Chúng ta chạy chốn cho mau! Tiểu Quận Chúa vừa khóc vừa nói:

- Ta đau... đến chết người! Nguyên phát chưởng thứ nhất của Thái Hậu đánh trúng sau lưng Vi Tiểu Bảo đồng thời đánh trúng vào đùi bên trái tiểu Quận Chúa. Tiểu Quận Chúa hứng chưởng lực nhiều hơn. Xương đùi bên trái cô bị gãy rời. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi làm sao thế? Gã nắm lấy cổ áo tiểu Quận Chúa giục:

- Trốn cho mau! Trốn cho mau! Rồi gã kéo cô ra khỏi giường. Chân phải tiểu Quận Chúa rớt xuống đất, cô cảm thấy đùi đau thấu tâm can. Cô nghiêng mình lăn lộn dưới đất, vừa khóc vừa nói:

- Ta... ta bị gãy xương đùi rồi. Vi Tiểu Bảo trong lòng nóng nảy cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Sao không gãy sớm, hay gãy muộn hơn... Gã tự nhủ:

- Lão gia cần trốn thoát thân, đừng nói thị gãy một xương đùi, mà gãy bốn xương đùi, tám xương đùi, thành mười bảy, mười tám đoạn thì lão gia cũng chẳng quan tâm. Gã xoay mình nhảy tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Nếu không có người là gã nhảy ra. Nhưng gã vừa trông thấy Thái Hậu vung song chưởng đánh về phía sau. Tiếp theo hai người bay tung lên té huỵch xuống đất thật mạnh. Một người ngã lăn dưới cửa sổ. Vi Tiểu Bảo lờ mờ nhìn thấy người này mặc sắc phục thị vệ ở trong cung thì rất lấy làm kỳ, tự hỏi: Tại sao Thái Hậu lại đánh thị vệ ở trong cung? Lại thấy Thái Hậu xẹt mình ẩn vào trong bụi hoa. Ngoài xa mấy trượng sáu, bảy người đánh đánh nhau, trong tay đều cầm binh khí. Cuộc chiến đấu vô cùng khốc liệt. Từ đằng xa có tiếng người hô lớn:

- Bắt thích khách! Bắt thích khách! Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm, bụng bảo dạ:

- Té ra trong cung có thích khách lẻn vào, chứ không phải họ định bắt ta. Gã lại chú ý nhìn ra thấy Thái Hậu đang đánh nhau với một tên thị vệ. Tên thị vệ này sử một cặp cương truỳ phát ra ánh sáng lấp loáng rọi tới. Lát sau Thái Hậu lại đánh chết tên thị vệ rồi tung mình ẩn vào trong bóng tối Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bọn thị vệ trong cung không phải đến bắt ta, chẳng lẽ chúng lại vâng mệnh Hoàng Thượng đi bắt Thái Hậu? Nếu vậy lão gia bất tất phải trốn nữa. Gã quay lại nhìn tiểu Quận Chúa thấy cô ngồi dậy rồi, miệng khẽ bật tiếng rên rỉ. Vi Tiểu Bảo biết mình không có gì nguy hiểm, trong lòng lại vui vẻ, gã đến bên tiểu Quận Chúa khẽ hỏi:

- Ngươi có đau lắm không? Bên ngoài lại có người bắt ngươi đó, chớ có lên tiếng. Tiểu Quận Chúa sợ quá không dám rên nữa. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng hô:

- Giống chó chân đen nanh sắc ghê gớm! Lên núi Điểm Thương quách! Tiểu Quận Chúa "ủa " lên một tiếng, nói:

- Họ là người nhà ta. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chẳng lẽ là bạn với ngươi ư? Sao ngươi lại biết? Tiểu Quận Chúa đáp:

- Bọn chúng hô ám hiệu ở trong Mộc vương phủ nhà ta. Đưa ta ra coi... Lẹ lên! Lẹ lên! Vi Tiểu Bảo lại hỏi: Có phải bọn chúng sấn vào Hoàng cung để cứu ngươi không? Tiểu Quận Chúa đáp:

- Ta không biết. Đây là Hoàng cung hay sao? Vi Tiểu Bảo không đáp, bụng bảo dạ:

- Nếu chúng mà biết con tiểu nha đầu này ở đây tất xông vào để cứu thị. Lão gia một mình khó địch nổi số đông. Gã liền giơ tay ra giữ chặt lấy miệng tiểu Quận Chúa nói:

- Ngươi chớ có lên tiếng để người ngoài phát giác thì tất cả cái đùi kia của ngươi cũng bị gãy nốt, ta quyết không tha. Bên ngoài vang lên những tiếng la "ối ối"! và tiếng reo hò:

- Giết được hai tên thích khách rồi. Lại có người hô:

- Thích khách trốn về phía Đông, chúng ta phải rượt cho lẹ. Tiếng người mỗi lúc một xa. Vi Tiểu Bảo buông tay ra, nói:

- Bè lũ của ngươi trốn chạy hết rồi. Tiểu Quận chúa cãi:

- Không phải họ trốn chạy đâu, họ bảo nhau lên núi Điểm Thương, nói tức là tạm thời rút lui trong chốc lát mà thôi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chó chân đen là ai? Tiểu Quận Chúa đáp:

- Chó chân đen là bọn võ sĩ dưới trướng Hoàng đế nhà Mãn Thanh. Tiếng người truyền lệnh ở đằng xa vẫn còn văng vẳng vọng lại không ngớt. Hiển nhiên trong cung đang điều động thị vệ vây bắt thích khách. Đột nhiên phía dưới cửa sổ có người rên ư ử hai tiếng mà lại là thanh âm phụ nữ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Còn tên thích khách chưa chết ta ra đâm cho thị hai đao. Thị vệ trong cung toàn là đàn ông, vậy tiếng rên đàn bà dĩ nhiên là thích khách. Tiểu Quận Chúa cản lại nói:

- Đừng đừng!... Đừng giết y, không chừng là người trong phủ ta. Cô bám lấy vai Vi Tiểu Bảo đứng lên, không thể nghĩ đến chân bên phải bị đau được nữa, chân trái cô nhảy cà nhắc đến bên cửa sổ. Cô thấy dưới cửa sổ có hai người, liền cất tiếng hỏi:

- Có phải Thiên Nam, Địa Bắc... Vi Tiểu Bảo vội đưa tay bưng miệng cô. Người đàn bà dưới cửa sổ đáp:

- Thuộc hạ ở dưới trướng Khổng Tước Minh Vương. Cô là... tiểu Quận Chúa phải không? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Người đàn bà này đã phát giác ra tông tích tiểu Quận Chúa thì tai vạ không nhỏ. Gã giơ gươm truỷ thủ lên toan liệng xuống. Bỗng cổ tay bị rít chặt, thì ra bị tiểu Quận Chúa nắm rồi. Tiếp theo dưới nách gã đau nhói. Vi Tiểu Bảo cảm thấy toàn thân tê chồn. Thanh gươm truỷ thủ xuýt nữa tuột tay, gã không còn sức để liệng xuống. Bỗng nghe tiểu Quận Chúa hỏi:

- Có phải sư tỷ đấy không? Người đàn bà ở dưới cửa sổ đáp:

- Ta đây. Ngươi... làm gì ở trong đó? Tiểu Quận Chúa chưa trả lời, Vi Tiểu Bảo đã lên tiếng:

- Con mẹ nó! Ngươi đến đây làm chi? Tiểu Quận Chúa cản lại nói:

- Ngươi... Ngươi đừng thoá mạ y. Y là sư tỷ của ta. Sư tỷ ơi! Sư tỷ bị thương rồi phải không? Hỡi ôi! Ngươi... ngươi mau nghĩ cách gì để giải cứu sư tỷ ta. Sư tỷ đối với ta rất tử tế. Cô nói mấy câu này với cả hai người nhưng lộn xộn, không minh bạch. Người đàn bà dưới cửa sổ bật tiếng rên rồi nói:

- Ta không muốn cho thằng lỏi đó cứu trợ, vì gã chẳng có bản lãnh gì thì còn cứu ta thế nào được? Hiện giờ khí huyết Vi Tiểu Bảo đã lưu thông như thường. Gã cựa mạnh một cái, rồi lại thoá mạ:

- Con đượi thối tha kia! Lão gia không đủ bản lãnh để cứu ngươi ư? Bất quá ngươi là một tên tiểu nha đầu hạng chín. Hừ! Lão gia chỉ đưa một ngón tay út ra là con mẹ nó... Cứu được hai ba

mươi tên, bảy tám chục tên. Lúc này ở đằng xa lại vang lên những tiếng hô "Bắt thích khách! Bắt thích khách! " Tiểu Quận Chúa trong bụng rất đỗi hoang mang, miệng lắp bắp:

- Ngươi mau cứu sư tỷ ta đi! Ta... hô luôn ba câu: Hảo ca ca! Hảo ca ca! Hảo ca ca! Lúc trước Vi Tiểu Bảo giục mãi cô không chịu hô ba tiếng này. Nhưng hiện giờ cô thấy cứu người là gấp liền hô luôn mấy câu. Vi Tiểu Bảo cao hứng cười ha hả, hỏi:

- Hảo muội muội! Muội muội muốn ca ca làm gì? Tiểu Quận Chúa đỏ mặt lên đáp:

- Ta yêu cầu ngươi cứu thoát sư tỷ ta. Người đàn bà dưới cửa sổ gắng gượng lên giọng quật cường nói:

- Tiểu Quận Chúa! Đừng năn nỉ gã vô ích. Thằng lỏi này ốc chưa lo nổi mình ốc thì còn nói gì đến chuyện cứu ai nữa? Vi Tiểu Bảo nói:

- Hừ! Ta nể mặt hảo muội muội của ta mà ta phải cứu ngươi. Hảo muội muội! Những điều gì chúng ta đã nói thì phải nhớ tới sau này đừng có cãi chối. Ngươi yêu cầu ta cứu sư tỷ những. Vậy từ nay ngươi không được đổi giọng, mà vĩnh viễn phải kêu ta bằng "Hảo ca ca". Tiểu Quận Chúa đáp:

- Ngươi muốn ta kêu bằng gì cũng được. Hảo bá bá! Hảo thúc thúc, Hảo công công!... Vi Tiểu Bảo bật cười ngắt lời:

- Ta chỉ làm hảo ca ca của ngươi thôi. Cho những người kêu ca bằng công công thì chẳng thiếu gì. Đâu ta có ham?... Tiểu Quận Chúa nói:

- Được rồi! Ta vĩnh viễn... kêu ngươi bằng hảo... hảo... Vi Tiểu Bảo hỏi gạn:

- Hảo cái gì? Tiểu Quận Chúa đáp:

- Hảo... hảo ca ca! Cô nói rồi khẽ đẩy lưng Vi Tiểu Bảo một cái. Vi Tiểu Bảo nhảy ra ngoài cửa sổ thì thấy một cô gái mình mặc áo đen ngồi co ro vào tường. Gã nói:

- Bọn thị vệ trong cung đến bắt ngươi đem chém nát ra như tương làm mắm ăn. Nữ lang nói:

- Ta có cần gì? Sẽ có người trả thù cho ta. Vi Tiểu Bảo nói:

- Con tiểu nha đầu này ăn nói quật cường. Bọn thị vệ chưa giết ngươi ngay đâu. Trước hết chúng còn lột trần truồng ngươi ra rồi lấy ngươi làm... làm vợ. Nữ lang kia quả nhiên trong lòng hồi hộp không dám bướng nữa, liền nói:

- Ngươi chém bản cô nương một đao phứt đi cho rồi. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Sao ta lại giết ngươi? Ta cũng muốn lột quần áo ngươi và bắt ngươi làm vợ. Gã nói rồi cúi xuống ôm nữ lang. Nữ lang hốt hoảng vung chưởng đánh gã một cái bạt tai. Nhưng nàng đang bị trọng thương, bàn tay chẳng có chút kình lực nào, chỉ phết nhẹ vào mặt Vi Tiểu Bảo một cái. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ngươi chưa làm vợ mà đã gãi ngứa cho chồng. Đoạn gã ôm nữ lang chạy vào phòng. Tiểu Quận Chúa mừng quá chạy lại ôm nàng đặt lên giường. Ngoài cửa sổ có tiếng người khẽ nói:

- Quế công công!... Cô gái này... là tên phản tặc... không cứu thị được đâu. Vi Tiểu Bảo giật

mình kinh hãi, cất giọng run run hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai? Người kia đáp:

- Tiểu nhân là... thị vệ... ở trong cung. Vi Tiểu Bảo hiểu ngay là tên thị vệ vừa bi Thái Hậu đánh cho một chưởng. Gã mới bị thương chứ chưa chết. Nghe tiếng nối nhát gừng ai cũng hiểu thương thế gã rất trầm trọng. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Nếu ta đem con nhỏ áo đen này đã ra tất là được công lớn. Nhưng còn tiểu Quận Chúa thì làm thế nào? Nếu vụ này bị tiết lộ là một mối hoạ lớn. Gã nhảy ra ngoài cửa sổ hỏi:

- Ngươi bị thương rồi ư? Người kia ấp úng đáp:

- Tiểu nhân... trước ngực... Vi Tiểu Bảo cầm gươm truỷ thủ đâm vào trước ngực tên thị vệ. Tên thị vệ chết ngay lập tức.

Hồi 47 - Tiểu Công Công Giỡn Cợt Giai Nhân

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Quanh đây không chừng còn có người bị thương chưa chết. Âu ta phải tìm giết cho kỳ hết để bịt miệng. Gã liền đi kiếm trong bụi hoa cùng bên toà núi giả hết một lượt thì thấy dưới đất có tất cả năm xác chết: ba người là thị vệ trong cung và hai tên thích khách ở ngoài vào. Chúng đều tắt hơi hết cả rồi. Vi Tiểu Bảo ôm xác chết một tên thích khách đặt lên cửa sổ để quay đầu vào trong, chân hướng ra ngoài. Đoạn gã cầm gươm truỷ thủ đâm vào lưng xác chết mấy cái. Tiểu Quận chúa kinh hãi hỏi: Y là người trong vương phủ chúng ta đã chết rồi. Sao ngươi còn đâm y làm chi? Vi Tiểu Bảo "hừ" một tiếng rồi đáp:

- Vì ta muốn cứu con điếm thối tha sư tỷ của ngươi nên ta làm thế này. Nữ lang kia đang nằm trên giường vội lên tiếng:

- Ngươi mới là một đứa thối tha. Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa hỏi:

- Ngươi đã ngửi đâu mà biết ta thúi? Nữ lang đáp: Trong phòng này toàn một mùi hôi thúi. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trong phòng trước vẫn thơm tho, từ lúc ngươi vào mới thành mùi thúi. Tiểu Quận chúa vội gạt đi:

- Các người chưa từng quen biết nhau, mới gặp nhau lần đầu đã gây lộn om sòm. Thôi đừng cọ miệng nhau nữa. Sư tỷ! Sao sư tỷ lại vào đây? Phải chăng sư tỷ vào... để cứu tiểu muội? Nữ lang kia đáp:

- Chúng ta không biết ngươi vào đây. Mọi người kiếm không thấy ngươi, liền đoán là ngươi bị... bị bọn Thất Đát... Nàng nói tới đây rồi hơi thở không kể tiếp được. Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Đã không đủ hơi sức để nói thì nín đi được không? Nữ lang kia tức mình đáp:

- Ta cứ nói, ta cứ nói! Ngươi làm gì ta? Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi có bản lãnh thì nói đi! Tiểu Quận Chúa ôn nhu văn nhã thế kia, đâu có mồm loa mép giải như hạng đĩ điếm. Tiểu Quận Chúa can ngăn: Đừng đừng...! Ngươi không biết đó thôi. Sư tỷ ta là người rất tốt. Ngươi đừng thoá mạ y thì y không tức mình với ngươi. Sư tỷ ơi. Sư tỷ bị thương chỗ nào? Thương thế có nặng lắm không? Nữ lang chưa kịp đáp, Vi Tiểu Bảo đã cướp lời:

- Bản lãnh thị kém cỏi lại không biết tự lượng, sấn vào cung một cách càn rỡ thì dĩ nhiên là bị thương rất nặng. Ta xem chừng thị không sống nổi ba giờ nữa. Chỉ đến sáng là về chầu trời. Tiểu Quận Chúa ngập ngừng nói:

- Không có đâu! Hảo... hảo ca ca... nghĩ cách gì cứu cho sư tỷ đi. Nữ lang kia tức giận nói:

- Chẳng thà ta chết còn hơn chứ không thèm cầu gã cứu. Tiểu Quận Chúa! Thằng lỏi này là đứa lẻo mép, sao tiểu Quận Chúa lại kêu gã... kêu gã như vậy! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Kêu ta bằng gì? Nữ lang kia không mắc hợm liền đáp:

- Kêu ngươi bằng con khỉ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ta là con khỉ ông, ngươi là con khỉ bà. Về chuyện đối điều với đàn bà con gái, gã ở Lệ Xuân viện đã được "rèn luyện" lâu ngày và trải qua biết bao nhiêu "trận lớn". Khi nào gã chịu thua ai? Nữ lang nghe Vi Tiểu Bảo nói toàn những câu thô bỉ, vô loại liền không ngó đến gã nữa mà chỉ nằm thở hồng hộc. Vi Tiểu Bảo cầm cây đèn nến trên bàn giơ lên nói:

- Để ta coi xem thị bị thương chỗ nào? Nữ lang la lên:

- Ta không cần. Đừng nhìn ta! Đừng nhìn ta! Vi Tiểu Bảo quát:

- Đừng lớn tiếng! Ngươi muốn người ta bắt ngươi đem đi làm vợ chăng? Gã soi đèn gần vào thì thấy nưa mặt nữ lang nhuộm đầy máu tươi. Nàng lối 17, 18 tuổi. Khuôn mặt trái xoan. Dung mạo cực kỳ xinh đẹp. Vi Tiểu Bảo không nhịn được cất tiếng khen:

- Té ra con điếm thối tha này là một mỹ nhân. Tiểu Quận Chúa lại can ngăn: Ngươi đừng mắng nhiếc sư tỷ ta. Y vốn là người đẹp. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy ta phải nhất định lấy thị làm vợ. Nữ lang kinh hãi muốn cựa quậy ngồi dậy đánh Vi Tiểu Bảo, nhưng nàng vừa nghiêng mình đã "ối" lên một tiếng rồi lại té xuống giường. Vi Tiểu Bảo dĩ nhiên hiểu về chuyện nam nữ rất sớm. Nhưng tuy gã nói:

- "Bắt thị làm vợ" hay gì gì mà vẫn không đụng lòng sắc dục. Có điều bản tính gã thích diễu cợt. Gã thấy nữ lang nghe mình bảo bắt nàng làm vợ khiến nàng rất đỗi bồn chồn, liền trêu ghẹo không ngừng, nhăn nhở cười hỏi:

- Ngươi làm gì mà nóng thế? Chưa bái đường thì đã thành phu thê thế nào được? Trời ơi! Vết thương ngươi vẫn chảy máu, làm ô uế cả giường ta. Áo nữ lang máu tươi vẫn ứa ra không ngớt đủ tỏ thương thế nàng khá nặng. Bỗng nghe tiếng bước chân người chạy nhộn nhịp, lại có tiếng gọi:

- Quế công công! Quế công công! Công công không việc gì chứ? Nguyên bọn thị vệ trong cung đánh lui bọn thích khách, bảo vệ Hoàng Thượng, Thái Hậu, cùng những phi tần địa vị cao hơn rồi đến những thái giám có chức nghiệp. Vi Tiểu Bảo là một tên thái giám hầu cận Hoàng Đế, dĩ nhiên mười mấy tên thị vệ chạy đến để tân công. Vi Tiểu Bảo giục tiểu Quận Chúa:

- Lên giường đi! Đoạn gã kéo chăn bông đắp kín lên hai người, buông màn xong hô:

- Các ngươi lại đây mau! Ở đây có thích khách! Nữ lang sợ hãi vô cùng, nhưng mình bị trọng thương thì còn cục cựa thế nào được? Tiểu Quận chúa vội nói:

- Ngươi đừng lên tiếng và đừng kêu người đến bắt sư tỷ ta. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thị không chịu làm vợ ta, sao ta phải nể thị? Gã vừa nói dứt lời thì mười mấy tên thị vệ đã chạy đến trước cửa sổ. Bỗng một tên la lên:

- Úi chao! Ở đây có thích khách! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Các ngươi bất tất phải hoang mang. Tên này muốn mò vào phòng ta nhưng bị ta phóng đao

phát lạc xong rồi. Bọn thị vệ giơ đuốc lên soi quả thấy trên lưng người này có mấy vết thương. áo quần và cửa sổ hãy còn huyết tích. Một tên khác nói:

- Quế công công phải một phen kinh hãi? Một tên khác cãi:

- Làm sao Quế công công phải kinh hãi? Quế công công võ công trác tuyệt, chỉ cất tay một cái là giết chết được thích khách. Nếu còn mấy tên nữa đến tất cũng bị giết. Bọn thị vệ hùa nhau tâng bốc, tán dương Vi Tiểu Bảo giỏi giang, đêm nay lại lập công lớn. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Có gì đáng công lao đâu? Tên thích khách lạ này đã bị thương rồi, giết gã chẳng khó khăn gì. Một tên thị vệ thở dài nói:

- Thi lão lục và Hùng lão nhị chết về phận sự. Bọn thích khách này thật hung ác. Vi Tiểu Bảo nói:

- Các vị đi bảo vệ Hoàng Thượng là điều khẩn yếu. Ta ở đây không sao cả. Một tên nói:

- Trước tẩm cung của Hoàng Thượng đã có hơn hai tram người canh gác. Bọn thích khách tên nào chết đã chết rồi, tên nào trốn đã trổn rồi. Trong cung trở lại yên tĩnh. Vi Tiểu Bảo nói:

- Anh em thị vệ bỏ mình vì chức vụ, chúng ta phải mai táng tâu xin Hoàng Thượng ban phủ tuất cho. Các anh em vất vả đêm nay tất được Hoàng Thượng trọng thưởng. Bọn thị vệ cả mừng ngỏ ý cảm ơn. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Mình không mất tiền, tội gì chẳng xin cho họ? Gã liền nói:

- Tên họ các vị ta không nhớ rõ. Vậy các vị báo danh đi. Nếu Hoàng Thượng hỏi đến những ai đã gắng sức đêm nay, ta biết chừng mà nhắc dùm. Bọn thị vệ càng mừng rỡ hơn, vội báo họ tên. Vi Tiểu Bảo trí nhớ rất hay. Mười mấy họ tên mà gã chỉ nghe qua một lượt đã ghi nhận được không trật một ai. Gã nói:

- Các vị lại đi tuần khắp nơi. Không chừng còn có thích khách ẩn nấp trong bóng tối và những nơi hiu quạnh. Nếu bắt sống được đàn ông thì khảo đả thật kỹ, đàn bà thì lột trần quần áo bắt làm vợ. Bọn thị vệ liền nổi lên tràng cười ha hả, vâng dạ luôn miệng. Vi Tiểu Bảo lại bảo chúng:

- Khiêng xác chết này đi! Bọn thị vệ vâng lời, vấn an rồi khiêng xác chết đem đi. Vi Tiểu Bảo đóng cửa sổ lại, xoay mình trở vào, móc màn lên rồi mở chăn ra. Tiểu Quận chúa cười nói:

- Ngươi thật tệ quá! Làm chúng ta sợ hết hồn... Trời ơi!... Cô chợt thấy chan đệm toàn những máu tươi mà sư tỷ cô sắc mặt lợt lạt, hơi thở yếu ớt, nên bật tiếng la hoảng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Y bị thương chỗ nào? Phải cầm máu cho y mau! Nữ lang kia lên tiếng:

- Ngươi... ngươi đi đi! Tiểu Quận Chúa! Ta... bị thương ở ngực. Vi Tiểu Bảo muốn nói mấy câu đùa cợt, nhưng thấy máu ra nhiều quá, sợ nàng bị thương nặng mà chết, liền quay ra chỗ khác nói:

- Vết thương chảy máu, hay gì mà coi? Ngươi có phải là tấm gương trong đâu mà ngươi thích ta nhìn vào? Tiểu Quận Chúa! Ngươi có đem thuốc dấu không? Tiểu Quận chúa đáp:

- Ta không Có đâu. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Còn con điếm thối tha kia! Bên mình ngươi có thuốc không? Nữ lang đáp:

- Không có. Ngươi mới là đứa thối tha. Bỗng nghe tiếng sột soạt. Tiểu Quận Chúa đã cởi áo nữ lang. Cô bỗng la hoảng: Trời ơi!... Làm thế nào bây giờ? Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thấy phía dưới nhũ phong bên mặt có vết thương dài đến hai tấc. Máu tươi vẫn ứa ra không ngớt. Tiểu Quận Chúa còn nhỏ tuổi chưa biết gì. Cô cuống lên khóc nói:

- Ngươi... ngươi mau cứu sư tỷ ta...! Nữ lang vừa kinh hãi vừa hổ thẹn nói: Đừng cho gã coi! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hừ! Ta không thèm đâu! Gã thấy máu vẫn chảy hoài, liếc mắt nhìn vào trong nhà kiếm chút bông nhét vào vết thương. Gã lại ngó thấy trong bát thuốc còn đựng đến quá nửa bột hạt sen hoà với đường mật và trân châu thì cả mừng nói:

- Đây là một thứ linh đan diệu dược chuyên để cầm máu. Gã bốc một nắm bôi vào vết thương trước ngực nữ lang. Thứ bột này có mật, sức dính rết mạnh nên trát vào vết thương máu ngừng chảy ngay. Vi Tiểu Bảo vét cả bát hồ đắp lên vết thương. Tay gã còn dính đầy đường mật, gã thấy đầu nhũ phong nữ lang rung động, tính tinh nghịch lại nổi lên không kiềm chế được, liền trát tay vào nhũ phong. Nữ lang tức quá cơ hồ ngất đi. Nàng la lên: Tiểu... tiểu Quận Chúa! Giết gã... đi cho ta! Tiểu Quận chúa đáp:

- Sư tỷ. Sư tỷ hãy nằm yên, để gã trị thương cho! Nữ lang tức giận cơ hồ ngất đi mà chẳng làm thế nào được. Vi Tiểu Bảo xúi giục tiểu Quận Chúa: Ngươi điểm huyệt thị lẹ đi. Đừng để thị nói năng và cử động càn rỡ,không thì máu chảy hoài và nguy đến tính mạng. Tiểu Quận Chúa đáp:

- Phải rồi! Cô điểm vào mấy chỗ huyệt đạo ở nơi bụng, dưới nách và trên đùi nữ lang. Miệng cô khuyên dỗ:

- Sư tỷ! Chớ có cử động! Lúc này chỗ xương đùi gãy của tiểu Quận Chúa cũng đau đớn phi thường. Cô không nhẫn nại được, nước mắt trào ra. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cả ngươi cũng nằm yên đừng cừ động. Gã còn nhớ thuở nhỏ ở Dương Châu đánh vật với bạn bè có người bị té gãy xương tay rồi thầy lang lấy hai mảnh tre buộc chặt cánh tay bị gãy, bên ngoài rịt thuốc dấu. Gã cũng tháo hai chân ghế ra buộc vào hai bên đùi gãy của tiểu Quận Chúa rồi tự hỏi:

- Bây giờ ta đi đâu để kiếm thuốc trị thương? Gã ngẫm nghĩ một lúc có chủ ý rồi nhìn tiểu Quận Chúa nói:

- Các ngươi nằm yên trên giường và phải nhớ luôn đừng có lên tiếng. Đoạn gã buông màn thổi tắt đèn đi, rút then mở cửa. Tiểu Quận Chúa vội hỏi:

- Ngươi... đi đâu thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta đi lấy thuốc chữa đùi cho ngươi. Tiểu Quận Chúa dặn:

- Ngươi đi mau rồi trở về cho lẹ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Gã nghe giọng nói của tiểu Quận Chúa đầy vẻ trông cậy vào mình thì rất lấy làm đắc ý. Gã xoay tay khép cửa lại toan đi, nhưng nghĩ lại cảm thấy có điều không ổn liền đẩy cửa tiến vào. Gã đóng cửa cài then rồi nhảy qua cửa sổ ra ngoài xong khép lại. Gã cho là mình làm như

vậy thì ở trong cung trừ Thái Hậu và Hoàng Thượng không còn ai dám thiện tiện tiến vào phòng gã nữa. Vi Tiểu Bảo đi được hơn chục bước, thấy sau lưng ngâm ngẩm đau thì nghĩ bụng:

- Mụ Hoàng Thái Hậu đĩ điếm hạ độc thủ đánh lão gia. Nếu lão gia còn nấn ná ở lại trong cung mãi thì sớm muộn gì cũng có ngày mất mạng, vậy phải tùn cách chuồn đi sớm là hơn. Vi Tiểu Bảo chạy về chỗ có ánh lửa đến chỗ mấy tên thị vệ đang đi tuần. Bọn thị vệ thấy gã đến liền chạy lại nghinh tiếp. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Có bao nhiêu anh em thị vệ bị thương ở trong cung? Một tên đáp:

- Bẩm công công! Có 7, 8 người bị trọng thương và 14, 15 người bị thương nhẹ. Vi Tiểu Bảo hỏi: Họ trị thương ở đâu? Ta muốn ghé thăm họ. Bọn thị vệ đồng thanh nói:

- Công công có dạ quan hoài đến anh em thị vệ khiến mọi người ai cũng cảm kích. Hai tên dẫn Vi Tiểu Bảo đến chỗ ở của bọn thị vệ, quả nhiên thấy hai chục tên bị thương nằm trên chõng mây trong toà nhà đại sảnh. Bốn viên thái y đang chật vật chữa thương cho chúng. Vi Tiểu Bảo tiến vào thăm hỏi. Gã không ngớt tán dương tinh thần anh dũng của mọi người đảnh giết bên địch để bảo vệ Hoàng Thượng, không nghĩ gì đến thân mình, tinh thần hy sinh rất cao cả! Gã hỏi tên họ từng người bị thương. Bọn thị vệ nghe gã nói phấn khởi tinh thần, tưởng chừng không còn đớn đau gì nữa. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Bọn phản tặc đó ở đâu đến? Phải chăng chúng là dư đảng của Ngao Bái? Một tên thị vệ đáp:

- Dường như chúng đều là người Hán. Nhưng không hiểu có bắt sống được tên nào không? Vi Tiểu Bảo hỏi han bọn thị vệ về tình hình chiến đấu với thích khách, nhưng mắt gã đặc biệt lưu ý đến bọn thái y dùng thuốc trị thương. Bọn thị vệ nếu không bị ngoại thương về gươm đao thì bị nội thương vì quyền chưởng. Cũng có kẻ xương gãy gân bong. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bên mình tại hạ tưởng cũng nên trữ một ít lương dược này để đề phòng anh em thị vệ trong cung bị thương mà không kịp triệu các vị thái y, tại hạ có thể cấp thời điều trị cho họ. Chà! Bọn thích khách này thật là cùng hung cực ác, to gan lớn mật! Bữa nay chưa quét hết được bọn chúng thì khó mà giữ được sau này chúng không trở lại. Mấy tên thị vệ đồng thanh nói:

- Quế công công nghĩ đến anh em thị vệ một cách rất chu đáo. Vi Tiểu Bảo dặn bọn thái y gói các thứ thuốc cho mình mỗi thứ một ít. Gã còn hỏi cách trị bịnh trong uống ngoài thoa thế nào rồi cất thuốc vào bọc. Sau gã lại ủy lạo, tán dương mọi người một hồi rồi mới bỏ đi. Dù sao kiến thức gã cũng còn ấu trĩ, ăn nói lộn xộn, không đắc thể như người lớn. Những câu khoa trương hoặc an ủi thường pha những tiếng thô bỉtục tằn ở nơi đầu đường xó chợ vào. May mà bọn thị vệ vốn là hạng võ biền thô lỗ nên đối với những danh từ "Tổ bà nó", "ông cha mười tám đời" chúng nghe đã quen tai, chẳng lấy gì làm quan trọng. Hơn nữa chúng bị thích khách đả thương, tự biết mình nghệ thuật kém cỏi, rất đỗi buồn rầu chán nản, mà bây giờ đột nhiên được Quế công công khen ngợi, cổ võ tinh thần hy sinh chẳng khác gì được đức Hoàng Thượng truyền chỉ ban ơn, dù có bị gã thoá mạ một phen, trong lòng cũng vẫn lấy làm sung sướng. Huống chi Vi Tiểu Bảo lại tán thưởng không hết lời! Bọn thị vệ hêt thảy trong lòng khoan khoái, tự hận mình vết thương không rộng thêm mấy tấc. Vi Tiểu Bảo về đến phòng mình đứng ngoài cửa sổ lắng tai nghe ngóng một hồi không thấy động tĩnh gì mới khẽ lên tiếng:

- Tiểu Quận Chúa l Ta đã về đâyl Gã sợ mình chuồn ngay vào phòng bị nữ lang kia chém một

đao hay đâm một kiếm, nên phải lên tiếng trước. Tiểu Quận Chúa cả mừng đáp:

- Ồ! Chúng ta đợi ngươi lâu quá rồi. Vi Tiểu Bảo nhảy vào phòng, đóng cửa sổ lại, thắp đèn lên, mở màn ra thấy hai người vẫn nằm song song. Mục quang của nữ lang vừa chạm vào mặt Vi Tiểu Bảo liền nhắm lại ngay. Tiểu Quận Chúa vẫn dương cặp mắt trong suốt nhìn gã ra chiều cảm kích. Vi Tiểu Bảo nói: Tiểu Quận Chúa! Để ta buộc thuốc cho ngươi. Tiểu Quận Chúa đáp:

- Không! Hãy trị thương cho sư tỷ ta trước. Ngươi đưa thuốc cho ta để ta buộc vết thương cho y! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao ngươi lại không hô một câu cho ta vui lòng? Tiểu Quận Chúa hỏi lại:

- Tên họ ngươi là gì? Ta nghe bọn họ kêu ngươi bằng Quế công công. Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Danh từ Quế công công là để người ta xưng hô, người kêu ta bằng gì? Tiểu Quận Chúa nhắm mắt lại khẽ đáp:

- Ta hô ngươi ở trong lòng bằng... Hảo ca ca là đủ rồi. Ngoài miệng xưng hô như thế mãi không... không tốt. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Chúng ta đã hiểu nhau. Vậy khi có người ngoài ta kêu ngươi bằng tiểu Quận Chúa, còn ngươi kêu ta bằng Quế đại ca. Lúc không có ai ta hô ngươi bằng Hảo muội tử, ngươi hô ta là Hảo ca ca. Tiểu Quận Chúa chưa trả lời thì nữ lang đã trợn mắt lên nỏi:

- Tiểu Quận Chúa l Gã hư đốn kia muốn vành cạnh ngươi đó. Ngươi chớ nghe lời gã. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hừ! Ta có bảo ngươi hô đâu mà ngươi rắc rối? Ngươi có hô ta bằng Hảo ca ca ta cũng không thích. Tiểu Quận Chúa hỏi:

- Vây ngươi muốn y kêu bằng gì? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta muốn thị kêu ta bằng Hảo lang quân hay Thân ái lang quân! Nữ lang đỏ mặt lên khinh khỉnh đáp:

- Ngươi muốn làm lang quân thì hãy chờ kiếp sau đầu thai vào nơi khác. Tiểu Quận Chúa can:

- Thôi thôi! Hai người đã không phải là oan gia kiếp trước mà sao hễ thấy mặt nhau là gây lộn? Quế đại ca! Đại ca lấy thuốc cho tiểu muội. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta hãy buộc thuốc cho muội muội trước. Gã mở chăn, xắn ống quần tiểu Quận Chúa lên, rịt thuốc vào chỗ xương gẫy Tiểu Quận Chúa nói:

- Đa tạ đại ca. Cô nói bằng một giọng rất thành thực. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Mụ vợ ta tên họ là gì? Tiểu Quận Chúa sửng sốt hỏi:

- Vợ đại ca ư? Cô thấy Vi Tiểu Bảo chõ miệng về phía nữ lang bĩu môi liền cười nói:

- Đại ca chỉ thích nói giỡn. Sư tỷ của tiểu muội họ Phương tên gọi... Nữ lang kia vội chặn lời:

- Đừng nói cho gã biết. Vi Tiểu Bảo nghe nữ lang họ Phương liền nhớ tới ngày trước ở trên đường Tô Bắc đã gặp một trai, một gái họ Phương ở Mộc vương phủ. Mao Thập Bát sợ hết hồn

cầm roi ngựa quất túi bụi khiến gã toàn thân máu chảy đầm đìa. Nhưng nữ lang này so với cô kia còn nhỏ hơn mấy tuổi. Vi Tiểu Bảo nói: Thị họ phương thì dĩ nhiên là ta biết. Ta còn có một vị đại di tử và một vị đại cửu tử. Tiểu Quận Chúa lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại đại cửu với đại di? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thị còn có một cô chị và một cậu anh phải không? Nên ta kêu bằng đại di tử và đại cửu tử. Tiểu Quận Chúa vẫn chưa hiểu, lấy làm kỳ nói:

- Té ra hai vị là chỗ thân thích. Cô hãy còn ngây thơ chất phác, không hiểu Vi Tiểu Bảo muốn nói đại cửu tử, đại di tử là anh chị của người vợ. Nữ lang gạt đi:

- Tiểu Quận Chúa! Đừng nói với gã. Thằng lỏi này hư đốn lắm! Gã không phải là thân thích gì ta đâu. Kẻ nào thân thích với gã thì thật vô phước! Vi Tiểu Bảo cười khanh khách lấy thuốc buộc cho tiểu Quận Chúa rồi ghé miệng vào bên tai cô khẽ nói:

- Hảo muội tử! Tên thị là gì nói nhỏ cho đại ca nghe. Nhưng hai người nằm cạnh nhau nên Vi Tiểu Bảo tuy nói rất khẽ cũng bị nữ lang nghe tiếng. Nàng vội ngăn tiểu Quận Chúa:

- Đừng nói! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không nói cũng được, nhưng phải hôn hai bên má ta hai cái. Ngươi muốn hôn hay muốn nói tên? Nữ lang không cử động được bị gã trêu tức đến uất người. May ở chỗ một là gã còn nhỏ tuổi, hai là vừa nghe bọn thị vệ xưng hô biết gã là một tên thái giám, bất quá chỉ nói càn nói rỡ ở ngoài miệng chứ không thể có hành vi phi lễ một cách chân chính nên trong lòng nàng cũng không đến nỗi sợ hãi. Nàng thấy Vi Tiểu Bảo dã ghé mặt vào gần hiển nhiên chờ đợi cái hôn, vội nói:

-Được rồi! Được rồi! tiểu Quận Chúa hãy nói tên cho gã tiểu quỷ này nghe.

Hồi 48 - Vi Tiểu Bảo Ba Phen Gặp Nạn

Tiểu Quận Chúa cười nói:

- Sư tỷ của tiểu muội họ Phương tên Di. Chữ Di một bên chữ Tâm và một bên chữ Thái. Vi Tiểu Bảo chẳng biết chữ Di viết thế nào, cũng gật đầu nói: Hừ! Cái tên này nghe hung hăng, chẳng hay ho gì hết. Tiểu Quận Chúa! Tên họ ngươi là gì? Tiểu Quận Chúa đáp:

- Tiểu muội là Mộc Kiếm Bình. Chữ Bình là bình phong chứ không phải Bình là bèo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái tên này nghe được đây, nhưng không phải là hạng nhất. Phương Di hỏi:

- Tên ngươi là đệ nhất, vậy "tôn tính đại danh" không hiểu nó hay ho ở chỗ nào? Vi Tiểu Bảo chưng hửng nghĩ thầm:

- Ta không thể đưa tên thật ra được. Mà cái tên Tiểu Quế Tử dường như không có gì bảnh bao. Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Ta họ Ngô. Chữ Ngô là ta. Vi ta làm thái giám ở trong cung nên mọi người kêu bằng Ngô lão công (Ngô lão công còn có nghĩa là chồng ta). Phương Di cười lạt nhắc lại:

- Ngô lão công, Ngô lão công. Cái tên này... Nàng nói tới đây chợt tỉnh ngộ, biết mình mắc hợm liền "hừ" một tiếng:

- Nói láo, nói láo! Tiểu Quận Chúa Mộc Kiếm Bình nói:

- Đại ca lại gạt rồi. Tiểu muội nghe người ta kêu đại ca bằng Quế công công, chứ không phải họ Ngô. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đàn ông kêu ta bằng Quế công công, đàn bà kêu bằng Ngô lão công. Phương Di nói:

- Ta biết tên ngươi là gì rồi! Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nói:

- Sao ngươi lại biết? Phương Di đáp:

- Ta biết ngươi họ Hồ, tên Thuyết, tự là Bát Đạo (Hồ Thuyết bát đạo nghĩa là nói nhăng nói càn, Phương Di có ý xỏ xiên Vi Tiểu Bảo). Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách. Gã thấy Phương Di nói một lúc rồi lại thở hồng hộc liền bảo tiểu Quận Chúa:

- Hảo muội tử! Ngươi rịt thuốc cho thị đi, không thì thị đau đến chết mất. Ngô lão công này chỉ có một cô vợ đó. Thị mà chết thì ta khó lấy được người thứ hai. Mộc Kiếm Bình nói:

- Sư tỷ bảo đại ca nói nhăng nói càn quả là không sai. Cô nói rồi buông màn, mở chăn, rịt thuốc cho Phương Di và hỏi:

- Quế đại ca! Lúc trước đại ca rịt thuốc cầm máu gì vậy? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Máu đã hết chảy chưa? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Hết chảy rồi. Nguyên mật cũng đủ cầm máu vì nó dính chặt vào miệng vết thương, dĩ nhiên máu không chảy ra được. Còn bột đậu, bột hạt sen tuy không phải là thuốc nhưng đắp vào vết thương cũng ngăn được máu chảy. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Thứ linh đan diệu dược đó hiệu nghiệm hơn cả tiên đan của Bồ Tát. Tiểu muội tin rồi chứ. Chỉ đáng tiếc là trong đó có nhiều bột trân châu mà đồ vào trước ngực thị thì sau này khỏi rồi, trước ngực thị dù có đẹp đến nguyệt thẹn hoa nhường cũng không ai nhìn thấy. Mộc Kiếm Bình cười hích hích nói:

- Đại ca nói nghe thú quá! Vi Tiểu Bảo nói:

- Muội muội lấy chút linh dược chỉ huyết khẽ bôi vào rồi hãy rịt thuốc trị thương lên trên... Mộc Kiếm Bình gật đầu. Giữa lúc ấy bỗng nghe ngoài cửa có người chạy đến hỏi:

- Quế công công! Công công đã ngủ chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngủ rồi. Ai đó? Có việc gì sáng mai sẽ tính. Người ngoài cửa nói:

- Hạ quan là Thuỵ Đống. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nói:

- Ủa! Té ra là Thuỵ tổng quản. Có việc gì vậy? Nguyện Thuỵ Đống là Ngự Tiền thị vệ Phó tổng quản. Vi Tiểu Bảo ngày thường nói chuyện với bọn thị vệ, ai cũng khen Thuỵ phó tổng quản võ công cao cường. Y là một nhân vật xuất sắc trong đội thị vệ. Nhưng gần đây, y thường phục vụ ở ngoài nên Vi Tiểu Bảo chưa được gặp qua. Thuỵ Đống đáp:

- Hạ quan có việc gấp làm kinh động Quế công công và Anh công công,muốn cùng công công thương nghị. Vi Tiểu Bảo có tật giật mình, tự hỏi:

- Nữa đêm hắn còn đến phòng mình làm gì? Chắc là hắn biết trong phòng ta có dấu thích khách nên đến xục tìm. Biết làm thế nào bây giờ? Nếu ta không mở cửa hắn cũng sấn vào mà hai con đượi thối tha này đều bị thương, muốn trốn cũng không kịp. Ta đành tuỳ cơ ứng biến. Ta nghe tiếng bước chân dường như chỉ có mình hắn, vậy ta lừa lúc hắn không kịp đề phòng hạ thủ giết quách đi, chần chờ được lúc nào hay lúc ấy. Thuỵ Đống lại nói:

- Việc này rất quan trọng. Nếu không đã chẳng dám đến quấy nhiễu giấc ngủ của công công. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Để tại hạ ra mở cửa! Gã thò đầu vào màn khẽ dặn:

- Chớ có lên tiếng. Rồi chạy ra cửa phồng, đánh liều mở cửa ra thì thấy một đại hán thân thể cao lớn đứng sừng sững trước cửa. Đại hán cao hơn gã cả một cái đầu. Thuỵ Đống chắp tay nói:

- Hạ quan đến quấy nhiễu. Xin công công tha lỗi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không dám! Không dám! Rồi gã ngửng đầu nhìn mặt đối phương. Vi Tiểu Bảo thấy nét mặt Thuỵ Đống chẳng vui tươi, cũng chẳng giận dữ,nên khó mà đoán được tâm ý của hắn. Gã hỏi:

- Thuy tổng quản có việc chi cần kíp? Gã không dám mời khách vào nhà, vì sợ hắn phát giác ra tiểu Quận Chúa và Phương Di. Thuy Đống đáp:

- Hạ quan vâng ý chỉ Thái Hậu. Ngài nói: bọn thích khách vào cung đêm nay là do Quế công

công dẫn tới. Vi Tiểu Bảo vừa nghe nói bốn chữ "ý chỉ Thái Hậu" đã biết là nguy rồi, liền nói:

- Sao lại có chuyện lạ thế được? Vừa rồi tại hạ đến thỉnh an Hoàng thượng lại nghe ngài bảo: "Tên nô tài Thuỵ Đống thật là lớn mật. Gã vừa về tới cung. Hừ hừ..." Thuỵ Đống giật mình kinh hãi. Nguyên hắn vâng mệnh Thái Hậu, bà nói là bọn thích khách vào cung đêm nay để ngấm ngầm cấu kết với Tiểu Quế Tử và phải lập tức giết gã đi. Bây giờ hắn không hiểu sao Hoàng Thượng lại nói vậy và sợ toát mồ hôi. Hắn còn biết Tiểu Quế Tử là tên thái giám thân tín của Hoàng Thượng. Hắn cũng hơi tin lời Vi Tiểu Bảo, vội hỏi lại:

- Hoàng Thượng còn nói gì nữa? Vi Tiểu Bảo bịa chuyện nói nhăng nói càn cốt để kéo dài thời gian đặng nghĩ cách đào tẩu cho thoát thân. Gã thấy vừa nói một câu đã dụ được đối phương mắc bẫy, liền đáp:

- Hoàng Thượng dặn tại hạ: "Sáng sớm mai ngươi phải lập tức hỏi dò bọn thị vệ xem tên nô tài Thuỵ Đống đã vâng lời sai khiến của ai ngấm ngầm đưa thích khách vào cung? Đồng thời ngươi phải điều tra xem gã có âm mưu gì? Đồng đảng của gã còn những ai nữa?" Thuỵ Đống giật mình kinh hãi lắp bắp hỏi:

- Hoàng... Hoàng Thượng bảo sao?... Ngài bảo hạ quan... cấu kết với thích khách đưa vào cung ư? Không hiểu tên gian đồ nào đã đặt điều vu hãm hạ quan tâu lên Hoàng Thượng như vậy? Họ làm thế... há chẳng để hạ quan phải chịu tội oan tầy đình ư? Tuy hắn võ nghệ cao cường lại là người rất tinh tế, nhưng đột nhiên phải gánh tội toàn gia tru lục thì làm sao mà không hoang mang dược? Vi Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng đã căn dặn tại hạ phải ngấm ngầm điều tra. Ngài còn phán: "Tên nô tài đó mà nghe phong phanh thấy vụ này tất đến giết ngươi đó. Ngươi phải cẩn thận lắm mới được". Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ liền tâu: "Xin thánh thượng vạn an. Tên nô tài Thuỵ Đống dù lớn mật đến đấu cũng chẳng dám đến hành hung giết người ở trong cung." Thuỵ Đống hỏi:

- Quế công công tâu vậy thì Hoàng Thượng phán thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng Thượng phán: "Hừ! Cái đó chưa chắc đâu. Hắn đã có gan dám dẫn thích khách vào cung toan hành động bất lợi đến mình trẫm thì còn việc gì gã không dám làm?" Thuỵ Đống nói ngay:

- Quế công công... nói bậy. Hạ quan không cấu kết, dẫn dụ thích khách vào cung. Hoàng Thượng... có bao giờ làm tội oan người tốt? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Ta phải đến cáo số tên này với Hoàng Thượng trước để giữ mình qua khỏi đêru nay, chờ lúc trời sáng sẽ trốn ra khỏi Hoàng cung. Nhưng còn tiểu Quận Chúa và Phương Di thì làm thế nào? Chà! ốc chưa lo nổi mình ốc thì hơi đâu mà lo cho kẻ khác? Ta hãy thoát thân rồi sẽ tính. Cần gì phải nghĩ đến tiểu Quận Chúa với đại Quận Chúa? Gã nghĩ vậy liền hỏi:

- Nói vậy thì ra bọn thích khách này không phải do Thuỵ tổng quản dẫn vào cung? Thuỵ Đống đáp:

- Dĩ nhiên không phải hạ quan. Chính miệng Thái Hậu bảo là công công dẫn chúng vào đó. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy thì e rằng cả hai chúng ta đều bị gian nhân vu cáo. Thuỵ tổng quản. Tổng quản bất tất phải lo âu. Tại hạ sẽ biện bạch dùm tổng quản trước long nhan. Vấn đề là ở chỗ đúng không phải tổng quản đã cấu kết với thích khách mà thôi. Đức Hoàng Thượng tuy còn nhỏ tuổi nhưng ngài rất anh minh và có ý tín nhiệm tại hạ. Vụ này thế nào rồi cũng điều tra ra được gốc ngọn. Thuỵ Đống nói:

- Hay lắm! Đa tạ Quế công công. Bây giờ công công đi theo hạ quan đến bái kiến Thái Hậu. Nguyên Thái Hậu dặn Thuỵ Đống hễ gặp Tiểu Quế Tử là phải giết gã liền,nhưng Thuỵ Đống biết gã được Hoàng Thượng rất sủng ái không dám hạ sát ngay. Sau khi nghe hắn thuyết một hồi lại càng không dám động thủ, vì hắn sợ giết Vi Tiểu Bảo rồi mà Hoàng Thượng vấn tội thì hết đường biện bạch. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đang lúc đêm khuya đến bái kiến Thái Hậu thế nào được? Tại hạ cho là sáng sớm mai mình lên bái kiến Hoàng Thượng hay hơn. Tại hạ còn sợ ngay bây giờ có người vâng chỉ đến bắt Thuỵ tổng quản. Thuỵ tổng quản. Tại hạ dặn trước nếu bọn thị vệ đến bắt thì tổng quản chớ có kháng cự. Chống lại lệnh Hoàng Thượng thì chẳng tài nào thoát tội được. Thuỵ Đống tuy không hoàn toàn tin lời Vi Tiểu Bảo, nhưng hắn gặp đại biến một cách đột ngột, không khỏi ruột rối như mớ bòng bong. Hắn còn mong Vi Tiểu Bảo biện bạch cho hắn trước mặt Hoàng Thượng nhưng mệnh lệnh của Thái Hậu cũng cực kỳ nghiêm khắc vì bà đã nói nếu để Tiểu Quế Tử chạy thoát là phạm tội giúp kẻ phản nghịch. Hắn đành định dẫn Vi Tiểu Bảo đến gặp Thái Hậu để phúc bẩm. Hắn nghĩ vậy rồi nói:

- Hạ quan không phạm tội thì khi nào lại chống đối người đến bắt. Bây giờ Quế công công phải đến bái kiến Thái Hậu mới xong. Vi Tiểu Bảo nghiêng mình khẽ nói:

- Thuỵ tổng quản hãy coi kìa! Người bắt tổng quản đã tới đó! Thuỵ Đống sắc mặt tái mét quay đầu nhìn lại. Vi Tiểu Bảo liền xoay mình nhảy vào trong phòng. Thuỵ Đống quay lại ngó phía sau không thấy ai liền biết là bị lừa. Hắn tung mình vươn tay chụp lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo. Sự thực Thuỵ Đống bị Vi Tiểu Bảo hăm doạ một phen đã sợ bủn rủn cả người. Giả tỷ gã kiên trì bắt hắn phải đi bệ kiến vua Khang Hy, hắn cũng không dám cưỡng lại. Nhưng trong phòng Vi Tiểu Bảo lại dấu hai cô gái mà một cô quả là thích khách vào náo loạn trong Hoàng cung. Vi Tiểu Bảo cho rằng vụ này đã bị bại lộ nên Thái Hậu vừa rồi đã thân hành đến để giết gã. Khi nào gã còn dám đi bái kiến vua Khang Hy để tâu bày? Vi Tiểu Bảo gạt cho Thuỵ tổng quản ngoảnh đầu nhìn lại phía sau. Đồng thời gã lập tức chạy vào phòng, tính chuyện chuồn cửa sổ khác trốn đi. Gã nghĩ rằng trong vườn chỗ nào cũng có núi giả cùng bụi hoa mà đang lúc đêm tối ẩn nấp thì chưa dễ gì bắt ngay được gã. Không ngờ thân thủ Thuỵ Đống cực kỳ mau lẹ. Vi Tiểu Bảo vừa chạy đến cửa phòng, Thuỵ Đống đã rượt tới nơi. Vi Tiểu Bảo tung mình nhảy lên, chân còn đạp vào khung cửa sổ chưa kịp chuồn vào, Thuỵ Đống đã phóng chưởng đánh ra. Một luồng chưởng phong mãnh liệt xô tới sau lưng gã. Vi Tiểu Bảo cặp giò nhũn ra té xuống liền. Thuỵ Đống vươn tay trái ra chụp lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo thi triển cầm nã thủ pháp, vung hai tay hết sức đẩy mạnh, nhưng người gã nhỏ bé, sức lực yếu ớt. Thân hình gã lảo đảo té vào lu nước đánh "bõm" một tiếng. Nguyên lu nước này ngày trước Hải lão công đặt ở đây để dùng vào việc dưỡng bệnh. Hải lão công chết rồi, Vi Tiểu Bảo vẫn không bảo người khiêng đi Thuỵ Đống cười khanh khách, thò tay vò lu nhưng chụp vào chỗ không. Nguyên Vi Tiểu Bảo đã ngồi co ro dưới đáy lu. Có điều cái lu này chẳng lấy gì làm lớn cho lắm. Thuỵ Đống chụp lần thứ hai túm được cổ áo gã, xách gã lên người ướt đầm đìa. Vi Tiểu Bảo há miệng phun nước vào mặt Thuỵ Đống. Đồng thời người gã xô mạnh về phía trước đâm vào lòng đối

phương. Tay trái gã ôm cổ hắn. Thuỵ Đống bỗng rú lên một tiếng. Người hắn run bần bật. Bàn tay mặt hắn nắm cổ áo Vi Tiểu Bảo phải từ từ buông ra. Đôi mắt hắn lồi trô trố. Vẻ mặt hắn rất đỗi hoang mang kinh hãi. Cổ họng hắn khằng khặc mấy tiếng. Dường như hắn muốn nói mà không thốt lên lời. Bỗng nghe đánh "sột " một tiếng. Một lưỡi đao rạch từ trước ngực xuống đến bụng dưới Thuỵ Đống thành một vệt dài. Thuỵ Đống giương mắt nhìn lên lưỡi đao mà chẳng hiểu lưỡi đao đó ở đâu ra, hắn cũng không biết bàn tay nào đã cầm chuôi đao rạch bụng hắn. Từ ngực xuống bụng Thuỵ Đống máu tươi phun ra ồng ộc. Đột nhiên người Thuỵ Đống ngã ngửa về phía sau. Cho đến lúc chết, hắn vẫn không hiểu Vi Tiểu Bảo đã dùng cách gì để hạ sát hắn. Vi Tiểu Bảo bật lên tiếng cười khành khạch. Tay trái gã đón lấy lưỡi truỷ thủ. Tay mặt từ trong áo trường bào thò ra. Nguyên Vi Tiểu Bảo rớt vào trong lu nước rồi. Lúc gã thu mình lại, đã cầm dao truỷ thủ dấu trong áo trường bào, lưỡi đao chìa ra ngoài. Vi Tiểu Bảo phun nước vào mặt Thuỵ Đống cho hắn không mở mắt được. Đoạn gã xổ mình về phía trước ôm lấy đối phương thì lưỡi đao truỷ thủ sắc bén cắt sắt như cắt bùn đã đâm vào ngực hắn. Giả tỷ hai bên chiến đấu thực sự thì đến mười gã Vi Tiểu Bảo vị tất đã chống nổi Thuỵ Đống, nhưng kỳ biến xảy ra trong lúc đột ngột khiến tên phó tổng quản nổi danh lừng lẫy là Thụy Đống đã bị ám toán. Vi Tiểu Bảo cùng Thụy Đống hai người nhảy xổ vào phòng thế nào Phương Di và Mộc Kiếm Bình đều đã nhìn rõ. Nhưng Thuỵ Đống túm Vi Tiểu Bảo ở trong lu nước xách ra rồi bị chết ngay lập tức, Vi Tiểu Bảo đã dùng thủ pháp gì? Cả hai cô Phương, Mộc đều không hiểu được. Vi Tiểu Bảo muốn ba hoa khoác lác mấy câu liền lên tiếng:

- Ta... ta... vụ này... vụ này... Chỉ nghe thấy thanh âm gã ấm ớ chớ không thốt nên lời. Nguyên gã đánh một đòn ngầm thành công, khác nào người đã bước vào ngưỡng cửa Quỷ môn quan lại được trở về dương thế. Lòng gã cực kỳ hồi hộp, tâm thần vô chủ nên nói không ra lời. Mộc Kiếm Bình nói:

- Tạ ơn trời đất! Đại ca... giết được tên Thát Đát rồi! Phương Di cũng lên tiếng:

- Thằng cha Thuỵ Đống ngoại hiệu là thiết chưởng vô địch, đêm nay đã giết chết ba người anh em của Mộc vương phủ chúng ta. Ngươi giết hắn tức là báo thù thay cho chúng ta. Hay lắm! Hay lắm! Bây giờ Vi Tiểu Bảo đã hơi trấn tĩnh tinh thán, gã lại ba hoa khoác lác:

- Thiết chưởng vô địch thì thiết chưởng vô địch chư địch làm sao lại Tiểu Quế Tử? Ta đây là cao thủ bậc nhất về võ học tất nhiên phải có chỗ khác người. Gã thò tay vào bọc Thuỵ Đống để xem có vật gì không. Gã lấy ra một cuốn sách mỏng toàn chữ nhỏ ly ty và mấy đạo công văn. Vi Tiểu Bảo vốn chẳng biết chữ nghĩa gì liền bỏ cả xuống một bên. Bỗng gã đụng tay vào vật gì cứng rắn dấu ở sau lưng Thuỵ Đống. Gã liền dùng đao truỷ thủ rạch áo bào ra thì thấy đây là một gói bọc vải dầu, liền nói:

- Cái này là bảo bối gì đây mà hắn dấu kỹ thế? Vi Tiểu Bảo lại cắt sợi chỉ khâu ngoài mở bọc ra thì bên trong là một bộ sách. Hộp bọc sách hiển nhiên viết năm chữ "Tứ Thập Nhị Chương Kinh ". Vi Tiểu Bảo la lên:

- Trời ơi! Gã vội thò tay vào sau lưng lấy bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh mà gã đã ăn cắp được ở phủ Khang Thân Vương. May mà gã vừa rớt vào lu nước, Thuỵ Đống lập tức túm lấy kéo ra nên mới ướt bìa bọc ngoài chứ chưa thấm vào trong sách. Vi Tiểu Bảo đặt hai bộ kinh lên bàn thì giống hệt như nhau. Từ trước đến giờ gã đã được coi năm bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Hiện ba bộ ở trong tay Thái hậu. Còn gã giữ hai bộ. Gã nghĩ bụng:

- Trong pho kinh này nhất định có nhiều chuyện cổ quái. Đáng tiếc là mình không biết chữ. Nếu nhờ tiểu Quận chúa và Phương cô nương coi dùm là hiểu rõ ngay. Nhưng làm như vậy há chẳng để chúng coi thường mình? Gã liền kéo ngăn bàn bỏ hai pho kinh vào đó. Tiểu Quận chúa hỏi:

- Đại ca giết được người này rồi e rằng còn kẻ khác đến thì làm thế nào? Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Vừa rồi Thái Hậu thân hành đến đây giết ta là mụ sợ ta đã biết những điều bí mật của mụ sẽ đem tiết lộ ra ngoài. Sau mụ lại phái Thuỵ Đống đến hạ sát ta, còn đổ tội bừa bãi lên đầu ta bảo là cấu kết với bọn thích khách dẫn vào đại náo Hoàng cung. Vụ này ta phải hạ thủ trước mới được. Chờ đến sáng mai, ta trốn khỏi Hoàng cung không trở lại nữa. Đoạn gã nhìn phương Di nói:

- Ta phải đi phao ngôn Thuỵ Đống cấu kết với bọn Mộc vương phủ. Hảo lão... lão... Phương cô nương!... Gã muốn hô Hảo lão bà! Nhưng thấy cục diện khẩn trương, không tiện đùa cợt để làm lỡ việc lớn, nên mới đổi lại hô Phương cô nương. Gã ngừng một chút rồi tiếp:

- Đêm nay các cô đến Hoàng cung là có dụng ý gì? Phương Di đáp:

- Ngươi đã là người nhà, ta nói ra cũng không hề chi. Chúng ta giả làm thủ hạ Ngô Tam Quế đi theo con trai hắn là Ngô Ứng Hùng đến Hoàng cung để hành thích Hoàng Đế Thát Đát. Nếu thành sự là hay quá rồi. Bằng không cũng khiến cho Hoàng đế nổi giận xuống chiếu giết chết Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo thở phào một cái hỏi:

- Diệu kế, chân diệu kế! Các cô dùng cách gì để hãm hại Ngô Tam Quế? Phương Di đáp:

- Lần áo trong chúng ta đã cố ý lưu lại ký hiệu bộ thuộc trong phủ Bình Tây Vương. Cả binh khí, ám khí cũng khắc chữ giống như ở phủ Bình Tây Vương. Lại có mấy thứ binh khí trên khắc hàng chữ: "Phủ Tổng Binh ở Sơn Hải Quan nhà Đại Minh". Vi Tiểu Bảo biết Ngô Tam Quế trước khi đầu hàng nhà Mãn Thanh đã làm Tổng Binh ở Sơn Hải Quan về triều nhà Minh, liền cười nói:

- Kế này quả nhiên lợi hại. Phương Di nói:

- Chuyến này chúng ta vào cung đã chắc trước có người hy sinh vì nước,địch nhân liền phát giác ra ký hiệu trên áo. Nếu ai bị bắt, ban đầu không chịu cung xưng, chờ cho bọn Thát Đát khảo đã chết đi sống lại rồi mới tự thú nhận là tuân lệnh Bình Tây Vương đến đây hành thích Hoàng Đế. Chúng ta tiến vào cung rồi liền bỏ khí giới có khắc chữ rải rác khắp nơi. Nếu may mà toàn quân trở về cũng còn lưu lại chứng cớ. Nàng càng nói càng hăng hái, nhưng hơi thở dấn cấp bách, má nàng đỏ bừng lên. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế ra các ngươi vào đây không phải để cứu tiểu Quận Chúa ư? Phương Di đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Vả lại bọn ta đâu phải là thần tiên mà biết dược tiểu Quận Chúa hiện ở trong cung? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bên mình cô có binh khí khắc chữ không? Phương Di đáp:

- Có. Nàng lấy ra một thanh Liễu diệp đao, nhưng cánh tay mất sức không giơ cao lên được. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- May mà ta chưa nằm bên cô không thì bị đâm một đao chết rồi. Phương Di đỏ mặt lên, trợn mắt nhìn Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đón lấy đao dấu vào sau lưng thi thể Thuỵ Đống cười nói:

- Ta đi tố cáo nói là Thuỵ Đống cùng về phe với bọn thích khách. Bấy nhiêu là đủ chứng cớ rồi. Phương Di lắc đầu hỏi:

- Ngươi thử coi lại xem trên đao khắc những chữ gì? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Khắc chữ gì vậy? Gã có trông vào cũng chẳng biết, nên không thèm trông đến. Phương Di nói:

- Trên đao khắc tám chữ: "Đại Minh Sơn Hải Quan, Tổng Binh phủ". Thuỵ Đống là người Mãn Châu, chưa từng làm bộ hạ dưới trướng tổng binh ở Sơn Hải Quan nhà Đại Minh bao giờ. Vi Tiểu Bảo "ồ" một tiếng rồi thu thanh Liễu diệp đao về để trên giường hỏi:

- Biết để vật gì vào người hắn được bây giờ? Xoay chuyển ý nghĩ rồi nói:

- Hay lắm rồi! âu là ta nhét hai chuỗi minh châu, một cặp ngọc kê và mấy tấm ngân phiếu mà Ngô Ứng Hùng đã tặng cho vào trong bọc của Thuỵ Đống. Gã biết ngân phiếu này do một tiệm vàng ở Bắc Kinh phát ra. Ngô Ứng Hùng đã phái người đi mua bạc về. Chỉ cần điều tra cửa tiệm phát phiếu là hiểu rõ gốc ngọn ngay. Cách phao tang vật như vậy thật là kín đáo không còn sơ hở chút nào. Vi Tiểu Bảo quyết định rồi lẩm bẩm:

- Ngô thế tử hỡi Ngô thế tử! Lão gia cần phải thoát thân, đành là có điều không phải với thế tử. Vi Tiểu Bảo ôm xác Thuỵ Đống lên toan đi vào trong vườn hoa, nhưng gã mới lê được một bước, bỗng nghe bên ngoài có tiếng mấy người đi tới. Vi Tiểu Bảo liền nhẹ nhàng đặt thi thể Thuỵ Đống xuống để nghe động tĩnh.

Hồi 49 - Bốn Công Công Chết Vì Tham Bạc

Bỗng nghe có tiếng người hô:

- Thánh Thượng xuống chỉ triệu Tiểu Quế Tử lập tức ứng hầu. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Đêm nay ta đang lo không tìm được cơ hội bái kiến Hoàng Thượng để tâu trình về vụ lộn xộn này. Ngờ đâu Hoàng Thượng lại xuống triệu tuyên chỉ thì còn gì hay bằng? Xác chết Thuỵ Đống đành bỏ lại vậy, không đem ra được. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng lên tiếng đáp:

- Xin chờ nô tài mặc áo rồi lập tức ra ngay. Gã nhẹ nhàng đẩy xác chết Thuỵ Đống vào gầm giường rồi giơ tay ra hiệu cho tiểu Quận Chúa và Phương Di đừng nhúc nhích và đừng lên tiếng. Vi Tiểu Bảo toan bước ra khỏi cửa, chợt động tâm tự nhủ:

- Con điếm họ Phương này không thể tin cậy được. Biết đâu thị chẳng lấy cắp đồ của mình? Gã liền cầm hai cuốn võ công đồ phổ và những tập kim phiếu, ngân phiếu đút vào bọc rồi mới tắt đèn bước ra khỏi phòng. Ngoài cửa phòng đã có bốn tên thái giám đứng đó, nhưng toàn là lạ mặt chưa từng quen biết. Tên thái giám đi đầu cười nói:

- Quế công công! Nửa đêm mà Hoàng Thượng còn có lệnh triệu công công đủ tỏ ra lượng thánh bao la, đối với công công không phải tầm thường. Vi Tiểu Bảo nói:

- Có thích khách lẻn vào cung, tại hạ đương mong được bái kiến Hoàng Thượng để vấn an long thể, nhưng chưa thấy tuyên triệu, đêm khuya không dám thiện tiện vào kiến giá. Viên thái giám kia nói:

- Quế công công tận trung như vậy, trách nào Hoàng Thượng chẳng thương yêu. Hắn nói rồi xoay mình cất bước đi trước dẫn đường. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm buồn bực tự hỏi:

- Ta làm Tổng Quản thái giám ở Thượng Thiện Giám, chức vị còn cao hơn thằng cha này nhiều mà sao hắn lại được đi trước ta? Hắn đã nhiều tuổi thế này thì chẳng phải là hắn không hiểu phép tắc ở trong cung. Gã nghĩ vậy liền hỏi:

- Quý tính công công là gì? Trước nay tại hạ ít khi được gặp. Tên thái giám kia cười đáp:

- Quế công công là đại nhân đường bệ ở trong cung, bọn tại hạ chức phận nhỏ mọn, dĩ nhiên công công không nhận ra được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Công công đã được Hoàng Thượng phái tới kêu tại hạ thì khi nào còn là hạng tiểu giám tầm thường? Hai người còn đang nói chuyện, bỗng thấy thái giám kia rẽ về hướng Đông, mà tẩm cung của Hoàng Đế lại ở phía Đông Nam. Vi Tiểu Bảo liền cười hỏi:

- Công công đi lầm đường rồi phải không? Gã nghĩ bụng:

- Tên thái giám này quả là hồ đồ. Thậm chí nẻo đường đến tẩm cung của Hoàng Thượng hắn cũng đi trật. Thái giám kia đáp:

- Không lầm đâu. Hiện giờ Hoàng Thượng đang vấn an Thái Hậu vì ngài sợ mẫu hậu bị kinh

động. Bây giờ chúng ta đến tẩm cung của Thái Hậu. Vi Tiểu Bảo nghe nói phải đến cung Thái Hậu thì giật mình kinh hãi liền dừng bước lại. Ba tên thái giám đang đi sau gã, hai tên đột nhiên chia ra đứng hai bên vây gã vào giữa. Vi Tiểu Bảo càng kinh hãi hơn, la thầm:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Có phải Hoàng Thượng kêu mình đâu. Hiển nhiên Thái Hậu cho người đến bắt mình rồi. Tuy gã không biết bốn tên này có hiểu võ công hay không nhưng lấy một chọi bốn nhất định gã không địch nổi. Vả lại làm náo loạn lên, bọn thị vệ nghe tiếng kéo đến thì chạy đâu cho thoát? Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng, mà ngoài miệng cười hề hề hỏi:

- Đến tẩm cung của Thái Hậu ư? Nếu vậy càng hay. Mỗi lần Thái Hậu thấy mặt tại hạ thì chẳng cho tiền cũng cho kẹo bánh. Hoàng Thái Hậu đối đãi với bọn nô tài rất tử tế. Ngài thường bảo tại hạ còn trẻ nít, tham ăn, nên ngài ban thưởng rất nhiều. Gã nói rồi theo dẫy hành lang thông tới tẩm cung của Thái Hậu. Bốn tên thái giám kia thấy gã lờ mờ không biết liền trở về vị trí một tên đi trước và ba tên đi sau như trước. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Lần trước tại hạ bái kiến Thái Hậu thật là hên vận. Ngài thường cho năm ngàn lạng vàng, hai ngàn lạng bạc. Tại hạ khí lực nhỏ bé yếu đuối thì mang làm sao được hết? Thái Hậu liền bảo: "Không mang được hết thì thủng thẳng đem đi dần dần. Tiểu Quế Tử! Ta ban tiền bạc cho ngươi thì ngươi xài phí bằng cách nào? Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ liền tâu: "Khải bẩm Thái Hậu! Nô tài bản tính thích kết giao bằng hữu. Trong mình có vàng, có bạc thì trong bọn thái giám những ai thân mật với nô tài, nô tài cũng tặng cho họ để họ tiêu xài. " Vi Tiểu Bảo miệng nói ba hoa xích đế mà trong đầu óc vẫn xoay chuyển ý nghĩ tìm kế thoát thân. Bốn tên thái giám kia nửa tin nửa ngờ. Một tên đi đằng sau bỗng cất tiếng hỏi:

- Sao Thái Hậu lại ban thưởng nhiều như vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ha ha! ông bạn không tin ư? Coi đây nè! Gã rút trong bọc ra một tập lớn vừa kim phiếu, vừa ngân phiếu. Những tấm phiếu này có tám trăm lạng, có tấm một ngàn lạng, lại có tấm đến hai ngàn lạng. Dưới ánh đèn lồng, bốn tên thái giám ngó thấy mà ngột ngạt cơ hồ hơi thở không thông. Vi Tiểu Bảo rút mấy tâm ngân phiếu vừa cười vừa nói:

- Hoàng Thượng và Hoàng Thái Hậu thỉnh thoảng thưởng vàng bạc cho tại hạ luôn, một mình tại hạ tiêu xài thế nào cho hết được? Bây giờ tại hạ đưa ra bốn tấm ngân phiếu. Có tấm hai ngàn lạng, có tấm một ngàn lạng. Bốn vị huynh đệ thử xem khí vận mình hên hay xui bằng cách mỗi vị rút lấy một tấm. Mấy tên thái giám không tin, bụng bảo dạ:

- Dù gã có hào phóng đến đâu cũng không thể đem hàng mấy ngàn lạng bạc cho người ta được. Vi Tiểu Bảo nói: Trong mình có nhiều tiền bạc không chỗ tiêu xài lắm lúc cũng bực mình. Bây giờ tiểu đệ bái kiến Thái Hậu cùng Hoàng Thượng, không chừng các ngài lại thưởng bạc cho nữa. Gã vừa nói vừa giơ cao mấy tấm ngân phiếu lên trước gió bay lất phất. Đồng thời gã liếc mắt nhận định hình thể chung quanh. Một tên thái giám cười hỏi: Quế công công! Công công đem ngân phiếu cho bọn tiểu đệ thật sự hay công công muốn giỡn cợt? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Sao lại có chuyện giỡn cợt? Những anh em trong Thượng Thiện Giám chẳng ai là không được tại hạ thưởng tiền không một ngàn thì cũng bảy tám trăm. Các vị hãy lại đây thử vận khí coi. Vị nào muốn rút trước? Một tên thái giám cười hề hề nói:

- Để tiểu đệ rút trước. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hãy khoan! Các vị hãy coi cho rõ đã! Gã giơ bốn tấm ngân phiếu gần vào ánh đèn. Bốn tên thái giám đều nhìn rõ. Quả nhiên là những tấm ngân phiếu một ngàn và hai ngàn lạng. Tên nào trống ngực cũng đánh thình thình. Nên biết bọn thái giám đã không thể lấy vợ sinh con, lại không được đầu quân, làm quan. Cuộc đời của họ không có lạc thú như người thường, chỉ có tiền bạc là món sở thích nhất của bọn chúng. Bọn thái giám phục vụ ở trong cung, nhưng chưa từng được thấy những tấm ngân phiếu hàng ngàn lạng. Vi Tiểu Bảo lại giơ tay lên cho ngân phiếu nhảy múa trước gió. Gã cười nói:

- Nào. Vị đại ca này hãy rút trước đi! Tên thái giám vươn tay ra rút nhưng ngón tay chưa đụng vào ngân phiếu, Vi Tiểu Bảo đã buông tay, bốn tấm ngân phiếu bị gió thổi bay lập lờ rồi rớt xuống bụi hoa. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Ô hay! Sao đại ca không nắm chặt? Bây giờ các vị mau mau tranh thủ đi! Ai cướp được tấm nào lấy tấm đó. Bốn tên thái giám vâng lệnh Thái Hậu đến phòng Vi Tiểu Bảo. Bà chỉ dặn bọn chúng là Hoàng Thượng triệu gã đến tẩm cung của bà, nếu gã kháng cự thì bắt gã đưa đến. Nguyên Thái Hậu đã sai Thuỵ Đống đi hạ sát Vi Tiểu Bảo. Thuỵ Đống võ công cao cường, lại là người tinh tế, Thái Hậu chắc hắn làm được ổn thoả. Nhưng bà lại nghĩ thầm: Gã Tiểu Quế Tử rất nhiều quỷ kế. Chính mình vung chưởng đánh gã còn bị gã ngấm ngầm dựng đao truỷ thủ làm cho tay mình bị trọng thương. Mình còn mắc bẫy gã thì biết đâu Thuỵ Đống lại không bị gã lừa gạt? Nhưng gã đã ở trong cung thì bay lên trời cũng không thoát. Bà nghĩ thế nên chỉ dặn bốn tên thái giám là đi triệu Tiểu Quế Tử chứ không lộ ra bản ý muốn giết gã. Bốn tên thái giám chẳng bao giờ Vi Tiểu Bảo dám kháng cự chủ ý của Thái Hậu. Vừa rồi chúng vây gã vào giữa chẳng qua là làm bộ tác oai tác phúc mà thôi. Bây giờ chúng nhìn thấy ngân phiếu theo gió bay đi khi nào bỏ qua được? Dĩ nhiên chúng xoay mình rượt theo. Vi Tiểu Bảo vẫn la:

- Bắt lấy cho mau! Đừng để bay mất! Đoạn gã lún thấp người xuống chuồn vào trong hang núi giả mà gã đã ngó thấy từ trước. Trong Ngự hoa viên này đặt rất nhiều núi giả. Sơn động quanh co vòng vèo. Gã chuồn vào hang núi rồi thì trong lúc nhất thời chưa dễ gì kiếm thấy được. Bốn tên thái giám đuổi theo ngân phiếu, kẻ trước người sau lượm lấy. Trong bọn này, một người lượm được hai tấm và một người không lượm được tấm nào. Thế là hai người gây lộn. Một tên nói:

- Ai đoạt được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. Ta lượm được hai tấm là về phần ta hết. Tên kia cãi:

- Nói bậy! Mỗi người chỉ được một tấm. Vậy ngươi phải chia cho ta một tấm. Ta chỉ đòi tấm một ngàn lạng cũng được rồi. Tên này không chịu đáp:

- Ngươi nói dễ nghe nhỉ? Một lạng ta còn không cho huống chi một ngàn lạng. Tên thái giám không lượm được ngân phiếu túm lấy ngực tên này hỏi:

- Ngươi có cho ta một tấm hay không? Nếu ngươi không chịu thì ta đưa ngươi lại xin Quế công công xử vụ này. Hắn xoay mình ngó lại không thấy Vi Tiểu Bảo đâu nữa. Bốn tên thái giám giật mình kinh hãi đồng thanh la hoảng. Chúng chia nhau đi tìm các ngả. Nhưng một tên không lượm được ngân phiếu vẫn chưa chịu thôi, cứ túm chặt lấy áo người đồng bọn đã lượm được hai tấm và nằng nặc đòi chia cho một tấm. Lúc này Vi Tiểu Bảo đã chuồn vào sơn động và đi xa đến mười mấy trượng rồi. Gã còn nghe rõ tiếng hai tên thái giám gây lộn và trong bụng không khỏi cười thầm. Gã tự nhủ:

- Ta ẩn quanh đây chờ đến lúc trời sáng rồi theo cửa ngách chuồn ra ngoài cung, nhất quyết không bao giờ quay trở lại nữa. Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên. Mấy người từ mé Tây tiến gần lại. Một người nói:

- Đêm nay trong cung xảy ra vụ thích khách lẻn vào náo loạn. E rằng sáng mai bọn mình tất bị trách phạt. Vi Tiểu Bảo nghe nói biết chúng la bọn thị vệ trong cung. Một người khác nói:

- Chỉ mong sao được Quế công công nói mấy câu che chở trước mặt Hoàng Thượng thì đỡ quá. Lại một người nữa nói:

- Quế công công tuy nhỏ tuổi nhưng khôn ngoan và rất tử tế, thật khó mà kiếm được người như y. Vi Tiểu Bảo cả mừng từ trong hang núi giả chui ra khẽ nói:

- Này các anh em! Chớ có lên tiếng. Hai tên thị vệ cầm đèn lồng đi trước nhận ra gã khẽ hô:

- Quế công công! Vi Tiểu Bảo thấy bọn thị vệ này có đến 15, 16 tên và chính là toán người vừa đến dưới cửa sổ lúc nãy. Gã đã nhớ tên họ chúng liền nói:

- Trương đại ca! Triệu đại ca! Bên kia có bốn tên thái giám cấu kết với bọn thích khách. Các vị mau bắt lấy chúng. Công này không nhỏ đâu. Đoạn gã lại gọi tllêm mấy tên nữa:

- Vương đại ca! Thạch đại ca! Trước hết hãy điểm vào á huyệt bốn tên đó. Bằng không thì đấm trẹo quai hàm, đừng để chúng la lối om sòm làm kinh động đến thánh thượng. Bọn thị vệ nghe nói là bốn tên thái giám thì không coi vào đâu. Chúng đánh tay ra hiệu, thổi tắt đèn đi cúi thấp người xuống bò dần lại. Bốn tên thái giám thì hai tên ở trong sơn động kiếm Vi Tiểu Bảo, còn hai tên đang tranh chấp ngân phiếu, để hết tâm thần vào công việc của chúng. Bọn thị vệ đứng thành thế bao vây rồi khẽ huýt một tiếng còi. Bốn mặt tám phương ùa ra. Ba bốn tên coi một thái giám giữ chặt lấy chúng đè xuống đất Bọn thị vệ này võ công tầm thường không biết điểm huyệt. Chúng liền dùng cầm nã thủ pháp hay vung quyền đánh vào quai hàm bốn tên thái giám. Hàm dưới bốn tên này trật khớp, há hốc miệng ra mà chỉ kêu be be mấy tiếng chứ không thốt nên lời. Vi Tiểu Bảo trỏ vào gian nhà gần đó nói:

- Các vị kéo chúng vào trong kia tra khảo. Bọn thị vệ liền lôi bốn tên thái giám xềnh xệch kéo vào sương phòng. Một tên thị vệ thắp đèn lồng giơ cao lên. Vi Tiểu Bảo ngồi ở giữa nhà. Bọn thị vệ kéo bốn tên thái giám đến trước mặt gã và bắt quỳ xuống. Bốn tên này vâng lệnh Thái Hậu đi bắt nhiều, dĩ nhiên chúng không chịu quỳ. Bọn thị vệ quyền đấm, chân đá rồi ấn bốn tên thái giám quỳ xuống đất. Vi Tiểu Bảo cất tiếng hỏi:

- Vừa rồi bốn người thập thò lén lút tranh nhau cái gì vậy? Các ngươi bảo một ngàn lạng cũng của ta, hai ngàn lạng cũng của ta nghĩa làm sao? Các ngươi còn nói những gì bạn hữu ở ngoài đến... chuyến này vận khí không may, bị bọn thị vệ chó má sát hại mất không phải là ít. Ta hãy hỏi các ngươi:

- Bạn hữu nào? Tại sao các ngươi lại kêu anh em thị vệ là bọn thị vệ chó má? Bọn thị vệ nghe nói nổi hung, vung cước đá vào lưng bốn tên thái giám huỳnh huỵch. Bốn tên thái giám la thầm trong bụng:

- Oan uổng cho chúng ta! Nhưng chúng không thốt nên lời được. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Ta theo sau bọn ngươi, thấy một tên nói: "Ta là người dẫn đường thì hai tấm ngân phiếu này họ cho ta hết, sao ta lại phải chia cho ngươi?" Gã vừa nói vừa trỏ vào tên thái giám lượm được hai tấm ngân phiếu. Vi Tiểu Bảo lại trỏ vào tên thái giám không cướp được ngân phiếu hỏi:

- Có phải ngươi đã trả lời tên kia: Đây là một đại sự mấy người làm chung nhau. Giết người đốt nhà là cùng một tội phạm. Sao ngươi lại không chia cho ta? Không được! Nhất định ngươi phải chia mới xong"... Vi Tiểu Bảo ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Các ngươi chung nhau làm đại sự thì việc đó là việc gì? Tại sao lại nói đến tội giết người đết nhà gì gì đó? Mấy tên thị vệ nói ngay:

- Bọn chúng đã dẫn đường cho thích khách dĩ nhiên phạm vào đại tội giết người đốt nhà. Còn vụ chúng chia chác những gì thì chỉ việc xục tìm trong người chúng là ra ngay. Bọn thị vệ lục soát liền thấy ngay trong mình bốn tên thái giám có bốn tấm ngân phiếu. Trong bốn tên này thì một tên có hai tấm, một tên không có. Còn hai tên nữa mỗi tên một tấm. Bọn thị vệ thấy bốn tấm ngân phiếu này đều ghi một món tiền lớn, bất giác lớn tiếng la ó. Nên biết lương tháng mỗi tên thái giám bất quá từ hai lạng đến bốn lạng bạc, mà đột nhiên trong mình chúng đều có khoản tiền lớn thì hiển nhiên tang chứng rành rành không còn giả dối vào đâu được. Một tên thị vệ nói:

- Phải rồi! Bọn thích khách cho các ngươi nhiều bạc thế này nên các ngươi mới dẫn đường cho chúng, và kêu chúng là bạn hữu ở ngoài đến. Còn chúng ta các người kêu bằng bọn thị vệ chó má! Tổ bà nó! Láo thật! Hắn vung cước đá một cái thật mạnh. Một tên thái giám lồi mắt ra, chết ngay lập tức. Một tên thị vệ khác nói:

- Chúng ta chớ nên lỗ mãng. Cứ từ từ mà thẩm vấn. Tên này là một người lão thành, thận trọng. Hắn cúi xuống đưa tay ra nắm lại quai hàm một tên thái giám đặt vào khớp. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các ngươi làm công việc động trời này là nghe lời ai sai khiến? Các ngươi thật là lớn mật! Hãy thú nhận mau đi để khỏi ăn đòn. Tên thái giám kia la lên:

- Oan uổng! Thật là oan uổng cho bọn tại hạ! Đây là Thái Hậu truyền bọn tại hạ... Vi Tiểu Bảo không để hắn nói hết lời đã nhảy xổ đến trước mặt, đưa tay trái ra đè lấy miệng đối phương lớn tiếng quát:

- Không được nói càn! Tay mặt gã vung quyền đánh xuống đỉnh đầu tên thái giám một đòn rất nặng, xuýt nữa hắn ngất đi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Các vị đại ca! Hắn nói Thái Hậu sai khiến. Vụ này... vụ này thật là đại hoạ đến nơi rồi. Bọn thị vệ cả kinh thất sắc tự hỏi: Thái Hậu truyền cho bọn này dẫn thích khách vào cung ư? Chúng biết đức Hoàng Thượng không phải là con ruột của Thái Hậu, mà Thái Hậu trước nay là người tinh tế, cả quyết chẳng lẽ đức Hoàng Thượng có điều chi đắc tội với Thái Hậu? Ai mà biết được... trong chốn cung vì cũng có chuyện âm mưu, những cuộc đấu trí cực kỳ khủng khiếp! Chúng còn lo nội vụ liên can đến mình. lình thế nguy hiểm này nghĩ tới không rét mà run. Vi Tiểu Bảo lại hỏi tên thái giám kia:

- Có thật Thái Hậu phái các ngươi làm việc này không? Đây là một vụ rất quan trọng, không thể ăn nói hồ đồ. Các ngươi phải nói cho thật. Có đúng Thái Hậu sai khiến các ngươi không? Tên thái giám kia không nói nên lời, chỉ gật đầu lia lịa. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Mấy tấm ngân phiếu này cũng của Thái Hậu ban cho hay sao? Ba tên thái giám đều lắc đầu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các ngươi vâng lệnh thi hành chứ chẳng phải chủ ý của mình, có đúng thế không? Ba tên thái giám lại gật đầu luôn mấy cái. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các ngươi muốn chết hay muốn sống? Câu hỏi này khó mà trả lời bằng cái gật đầu hay lắc đầu. Trong ba tên thái giám thì một tên gật đầu, một tên lắc đầu, còn một tên lúc trước gật đầu rồi sau lại lắc đầu. Sau cùng hắn ngẫm nghĩ dường như cảm thấy lắc đầu là không phải, nên hắn lại gật đầu. Vi Tiểu Bảo đặt lại câu hỏi:

- Các ngươi muốn chết ư? Ba tên thái giám lắc đầu. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Vậy ra các ngươi muốn sống hay sao? Ba tên thái giám gật đầu rất mau lẹ. Vi Tiểu Bảo dắt hai tên thị vệ đứng đầu ra ngoài căn nhà. Gã khẽ nói:

- Trương đại ca! Triệu đại ca! Vụ này thật nguy cho chúng ta! Gã họ Trương tên là Trương Khang Niên, còn gã họ Triệu tên gọi Triệu Tề Hiền đều sợ hãi rụng rời. Chúng đồng thanh hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ không có chủ ý gì hết. Trương đại ca và Triệu đại ca thử tính xem phải làm sao cho ổn? Trương Khang Niên nói:

- Nếu vụ này tiết lộ thì còn gây ra không biết bao nhiêu là chuyện! Tại hạ tưởng nếu dấu nhẹm được thì ta ứng đi là hơn. Triệu Tề Hiền nói theo:

- Phải đấy! Chi bằng buông tha ba tên thái giám kia, cứ tảng lờ như không biết gì là xong. Trương Khang Niên nói:

- Nhưng e rằng người không muốn giết cọp mà cọp lại muốn vồ người. Huống chi chúng ta đã giết chết một tên trong bọn họ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tha họ là phải lắm. Có điều đừng để họ đi bẩm rõ với Thái Hậu. Nếu không thì Thái Hậu nổi lôi đình cũng giết người để bịt miệng. Ba tên thái giám dĩ nhiên là không sống được. Còn chúng ta mười bảy anh em chắc cũng bị chặt làm 34 khúc. Hai tên Trương, Triệu nghe nói phát run lên. Trương Khang Niên giơ tay mặt lên ra hiệu phóng chưởng. Vi Tiểu Bảo nhìn Triệu Tề Hiền để dò xem ý kiến của hắn thế nào thì hắn gật đầu rồi hỏi:

- Còn bốn tấm ngân phiếu trong mình chúng thì sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Món tiền sáu ngàn lạng bạc đó các vị đại ca chia nhau mà lấy. Tiểu đệ đã sợ bở vía, chỉ cầu vụ này đừng liên can gì đến mình là hay rồi. Còn tiền bạc thì không lấy đâu. Hai tên Trương, Triệu nghe nói có sáu ngàn lạng bạc chia nhau tính ra mỗi người được bốn trăm lạng chúng không ngần ngừ gì nữa, quay vào trong nhà kêu ba tên đồng bọn thân tín ghé tai dặn nhỏ mấy câu. Ba tên kia gật đầu dắt ba tên thái giám đứng dậy nói:

- Các vị đã là người chầu chực bên mình Thái Hậu, vậy các vị về đi. Ba tên thái giám mừng rỡ như được lệnh ân xá, chạy ra ngoài nhà. Ba tên thị vệ cũng đi theo. Bỗng nghe bên ngoài rú lên mấy tiếng thê thảm "ối ối ối". Một tên thị vệ la hoảng:

- Có thích khách! Có thích khách! Một tên khác kêu:

- Trời ơi! Thích khách giết chết bốn vị thái giám rồi! Ba tên thị vệ chạy vào phòng nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Quế công công! Bên ngoài thích khách lại xuất hiện, giết chết bốn vị công công! Vi Tiểu Bảo thở dài hỏi:

- Đáng tiếc ôi đáng tiếc. Thích khách trốn rồi ư? Có đuổi kịp được không? Một tên thị vệ đáp:

- Thích khách đã bị bọn ty chức đập chết rồi. Vi Tiểu Bảo khen:

- Hay lắm! Hay lắm! Các vị đã là anh dũng lại tận tâm với chức vụ. Thật là đáng quý! Bốn vị công công bị thích khách đánh chết các vị bẩm rõ cho thị vệ tổng quản lão gia biết. Bọn thị vệ mỉm cười đồng thanh đáp:

- Dạ dạ! Vi Tiểu Bảo không nhịn được nữa bật lên tràng cười ha hả. Bọn thị vệ cũng cười theo: Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng vị đai ca! Kính mừng các vị đại ca phát tài. Chúng ta về thôi. Vi Tiểu Bảo từ biệt mọi người lật đật về phòng. Gã vừa tới cửa, bất thình lình trong bụi hoa có người lạnh lùng lên tiếng: Tiểu Quế Tử! Ngươi vẫn bình yên chứ...? Vi Tiểu Bảo nghe rõ thanh âm Thái Hậu thì chẳng còn hồn vía nào nữa, vội xoay mình chạy trốn. Gã mới chạy được năm, sáu bước, bỗng cảm thấy một bàn tay đặt lên vai bên trái gã, lập tức toàn thân gã nhũn ra, tưởng chừng một phiến đá nặng mấy trăm cân đè lên người. Gã không thể cất bước được nữa. Vi Tiểu Bảo cúi xuống thò tay rút lưỡi đao truỷ thủ, nhưng ngón tay vừa đụng vào chuôi đao thì cánh tay mặt bị trúng chưởng. Gã không nhịn được "ối" lên một tiếng. Thái Hậu khẽ bảo gã:

- Tiểu Quế Tử! Mi còn nhỏ tuổi mà thủ đoạn cực kỳ lợi hại! Mi đã giết bốn tên thái giám của ta một cách êm ru, còn phao tang gieo vụ. Chà chà! Mi dám đặt điều hãm hại cả ta nữa. Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Tên khốn kiếp Vi Tiểu Bảo! Con bà mi! Đêm nay mà mi còn thoát chết thì không phải là họ Vi nữa! Trong lòng cực kỳ xao xuyến, gã yên trí Thái Hậu căm hận mình thấu xương, có năn nỉ đến mấy cũng bằng vô dụng. Gã định bụng gác bỏ sống chết ra ngoài, không nghĩ gì đến nữa, chỉ tìm lời bướng bỉnh hăm doạ Thái Hậu để kéo dài thời gian rồi sẽ tìnl kế thoát thân. Quyết định chủ ý rồi. Vi Tiểu Bảo lạnh lùng đáp:

- Tâu Thái Hậu! Bây giờ Thái Hậu có giết nô tài thì cũng chậm mất rồi! Đáng tiếc ôi đáng tiếc! Thái Hậu cất tiếng the thé hỏi:

- Điều chi đáng tiếc? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thái Hậu định giết nô tài là cốt để bưng kín miệng bình, vĩnh viễn không sợ tiết lộ bí mật. Đáng tiếc bây giờ Thái Hậu mới hạ thủ thành ra hơi chậm. Bọn thị vệ vừa nói với nhau những chuyện gì, chắc... chắc Thái Hậu... nghe rõ cả rồi. Thái Hậu cất giọng âm trầm hỏi:

- Mi bảo ta phái bốn tên thái giám vô dụng đó đi cấu kết với bọn thích khách và dẫn chú vào cung, nhưng hành động đó có mục đích gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài hiểu thế nào được mục đích của Thái Hậu? Hoặc giả chỉ có đức Hoàng Thượng biết

được mà thôi. Trong mười phần, gã chắc chín phần là mình không thoát chết, nên chẳng sợ hãi gì nữa, mới thết lời chống đối vừa bướng bỉnh vừa có ý hăm doạ. Thái Hậu giận đến uất người, bụng bảo dạ:

- Bây giờ ta chỉ nhả kình lực ra là lập tức gã toi mạng, nhưng làm thế há chẳng là phước đức cho tên tiểu tặc này ư? Thái Hậu còn đang ngẫm nghĩ lại nghe Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Thái Hậu mà xô kình lực ở bàn tay ra giết chết Tiểu Quế Tử thì chỉ sáng sớm mai là bao nhiêu người trong cung đều hiểu rõ hết. Đây là những câu vấn đáp sẽ được nêu ra:

- Tiểu Quế Tử chết trong trường hợp nào? Dĩ nhiên là Thái hậu giết.

- Tại sao Thái Hậu lại giết gã? Vì gã đã phanh phui những điều bí mật của Thái Hậu.

- Những điều bí mật gì? Vấn đề này khá dài. Xin Thái Hậu vào trong nhà để nô tài trình bày cho Thái Hậu nghe. Thái Hậu bụng bảo dạ:

- Gã tiểu tặc này nói vậy cũng không phải hoàn toàn vô lý. Bà tức quá, bàn tay đặt trên vai Vi Tiểu Bảo run lên không ngớt. Bà hít một hơi chân khí rồi hỏi:

- Bất quá chỉ có mười mấy tên thị vệ hiểu nội vụ. Ta giết mi rồi lập tức hạ lệnh cho Thuỵ Đống bắt mười mấy tên đó đem xử tử thì còn lo gì nữa? Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười hô hố. Thái hậu giận xám mặt lại nói:

- Mi chết đến gáy rồi mà còn cười được ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thái hậu muốn sai Thuỵ Đống giết người ư? Hắn... ha ha... Thái Hậu hỏi:

- Hắn làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn đã bị nô tài... Gã định nói: Hắn bị nô tài chém chết rồi, chợt động tâm linh liền bật lên mấy tiếng cười ha hả. Thái Hậu hỏi ngay:

- Hắn bị ngươi làm gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn bị nô tài thuyết phục, không nghe lời Thái Hậu nữa. Thái Hậu cười khẩy nói:

- Một tên tiểu quỷ như mi có tài năng gì mà thuyết phục được một vị phó tổng quản để hắn không tuân lệnh ta? Vi Tiểu Bảo hững hờ đáp:

- Nô tài là một tên tiểu thái giám dĩ nhiên chẳng làm gì được, nhưng Thuỵ phó tổng quản sợ một nhân vật khác. Thái hậu cất tiếng run run hỏi:

- Hắn sợ... Hoàng Thượng phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn nô tài thì dĩ nhiên phải sợ Hoàng Thượng, tưởng không nên trách hắn. Thái Hậu hỏi:

- Mi đã nói những chuyện gì với Thuỵ Đống? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chuyện gì cũng nói hết. Thái hậu hầm hầm nhắc lại: Chuyện gì cũng nói hết? Bà trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Hiện giờ hắn... ở đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn đi xa rồi, xa lắc xa lơ, không bao giờ trở lại nữa. Thái Hậu! Thái Hậu muốn gặp hắn không phải chuyện dễ dàng. Thái hậu càng kinh hãi hơn hỏi:

- Có phải mi muốn nói hắn ra khỏi Hoàng cung rồi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Hắn bảo đã sợ Hoàng Thượng, lại sợ Thái Hậu thành ra bị chết chẹt ở giữa hai người, e rằng có ngày phải hoạ sát thân, nên phải cao chạy xa bay cho sớm. Thái Hậu chữa lại:

- Xa chạy cao bay. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đúng rồi! Sao Thái Hậu cũng biết? Có phải Thái Hậu nghe hắn nói là xa chạy cao bay rồi hay không? Thái Hậu đặng hắng một tiếng rồi hỏi: Đến làm quan mà hắn cũng không thiết nữa ư? Hắn trốn đi đâu? Vi Tiểu Bảo ngập ngừng đáp: Hắn... hắn đến. Chợt động tâm cơ, gã nói tiếp:

- Hắn bảo đến cái gì... Đài Sơn... dường như Lục Đài, Thất Đài, Bát Đài Sơn gì đó. Thái hậu hỏi ngay:

- Có phải Ngũ Đài Sơn không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng, đúng! Đúng Ngũ Đài Sơn rồi. Cái gì Thái Hậu cũng biết hết. Thái Hậu hỏi:

- Hắn còn nói gì nữa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn không nói gì nữa, mà chỉ bảo... nô tài uỷ thác cho hắn việc gì thì bất luận thế nào hắn cũng phải làm đến nơi. Hắn còn tuyên lời trọng thệ những gì ngàn đao phanh thây, tuyệt đường tử tôn... Thái Hậu hỏi:

- Ngươi uỷ thác cho hắn làm việc gì? Vi Tiểu Bảo đáp: Kể ra cũng không có chuyện gì. Thuỵ phó tổng quản đã nói là làm quan hay chẳng làm quan cũng không sao. Có điều lúc ra đi không kiếm được tiền hành phí, phải lo một năm hay dăm bảy năm tháng mới đủ. Nô tài liền tặng cho y hai vạn lạng bạc. Thái Hậu hỏi:

- Ngươi phát tài lắm nhỉ? Lấy đâu ra được nhiều tiền thế. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó cũng của người ta cho. Nào Khang Thân Vương tặng, nào Sách Ngạch Đồ đại nhân thưởng. Trong Thượng Thiện giám cũng có người đưa một ít.

Hồi 50 - Hoá Cốt Miên Chưởng Đả Thương Tiểu Bảo

Thái Hậu biết gã nói đúng, liền hỏi:

- Ngươi hào phóng như vậy, dĩ nhiên Thuỵ Đống mang ơn phải trả ơn. Ngươi uỷ thác cho hắn làm việc gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài không dám tâu. Thái Hậu lớn tiếng:

- Ngươi có nói hay không thì bảo? Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Thuỵ tổng quản hứa lời hễ nô tài ở trong cung bị người sát hại thì y đem nguyên nhân nội vụ tâu bày tường tận lên Thánh Thượng. Y bảo sẽ viết sẵn một bản tâu để bên mình và ước định cùng nô tài cứ hai tháng một lần nô tài nô tài sẽ... Thái Hậu run lên, hỏi:

- Hai tháng một lần ngươi làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hai tháng một lần nô tài đến chỗ người... bán đường phèn, hỏi gã: "Có đường phèn đựng trong bình bằng phỉ thuý mã não bán không?" Gã sẽ trả lời: "Có, mỗi bình một trăm lạng". Nô tài hỏi: " Sao đắt thế! Ta trả năm trăm lạng một bình có bán không?" Gã hỏi lại: "Ngươi chưa về chầu trời ư?" Nô tài đáp: "Ngươi cứ về nói với lão gia ngươi đi! " Thế là gã sẽ thông tri cho Thu tổng quản. Trong lúc cấp bách, Vi Tiểu Bảo không nghĩ ra được thiên cố sự gì mới lạ,liền rập mẫu những lời chỉ điểm của Trần Cận Nam, biến cải đi một ít rồi đưa ra. Thái Hậu nghe nói, nghĩ bụng: "Đây đúng là cách liên lạc của con nhà võ trên chốn giang hồ, chắc thằng giặc non này không bịa ra được! " Bà càng nghĩ càng kinh hãi trong lòng, lại có ý hối hận mình không dằn lòng nhẫn nại được. Sau khi bà bị thương ở tay, căm hận quá chừng mới đụng phải bọn thích khách xuất hiện ở trong cung. Bà thừa cơ Thuỵ Đống đến canh gác ngoài tẩm cung liền phái hắn đi giết Tiểu Quế Tử. Không ngờ gã này lại thổ lộ việc cơ mật với hắn và hăm doạ hắn đến phải bỏ chức chạy trốn. Bà lại nghĩ:

- Tên tiểu tặc này đem việc đại sự cơ mật nói ra thì bất cứ là ai cũng phải kinh tâm động phách. Thuỵ Đống tránh vạ để giữ mình là chuyện thường. Hắn... vẫn còn nghĩ đến tiên đế mới lên Ngũ Đài sơn. Thái Hậu trong lòng xoay chuyển ý nghĩ hồi lâu, bà lại hỏi:

- Nếu đến thời hạn mà ngươi không đi kiếm tên bán đường phèn được thì làm thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thuỵ tổng quản nói là y chờ nô tài chừng mười bữa hay nửa tháng vẫn không thấy nô tài tìm đến tức là nô tài đã uổng mạng rồi. Khi đó y... y sẽ tìm cách đưa bản tâu lên Hoàng Thượng... Gã ngừng lại một chút rồi thở dài, nói tiếp:

- Nô tài chết là hết đời, chẳng còn chuyện gì hay ho nữa. Nhưng nô tài thuỷ chung giữ vẹn lòng trung, chỉ xin Thánh Thượng gia tâm đề phòng, oán thì trả oán, hờn cũng rửa hờn, đừng để người ta ám toán. Tấc dạ sắt son của nô tài cùng Thuỵ tổng quản hết lòng vì chúa là ở chỗ đó. Thánh Thượng được muôn năm trường trị thì kẻ vi thần cũng ngậm cười nơi chín suối. Thái Hậu

lẩm bẩm nhắc lại:

- Oán thì trả oán, hờn cũng rửn hờn. Thế là hay lắm. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Bấy lâu nay nô tài chầu hầu Hoàng Thượng, việc gì cũng bưng kín miệng bình, không dám hé răng hé lợi đả động tới những điều cơ mật đại sự vì nô tài chỉ mong sao thân mình được sống bình yên. Cho dù nô tài được mãn đại chầu chực bên mình Thánh Thượng cũng chỉ cầu những điều đó vĩnh viễn đừng đến tai Thánh Thượng là hơn. Thái Hậu nghe gã nói vậy cũng hơi yên lòng, cất tiếng khen:

- Xét cho cùng, ngươi là một kẻ thần tử rất tốt. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hoàng Thượng có lòng đoái thương nô tài, Thái Hậu đối đãi với nô tài cũng chẳng tệ tình gì. Nô tài hết dạ trung thành cùng Thái Hậu, biết đâu ngài chẳng vui lòng mà ban thưởng cho. Như vậy há chẳng là một việc tốt đẹp cho hết thảy mọi người? Không ai còn điều gì phải oán hận nữa. Thái Hậu cười khành khạch hỏi:

- Mi còn mong ta ban thưởng cho cái gì? Thật là quân mặt dầy! Tiếng cười của bà đượm vẻ hân hoan. Lúc Thái Hậu mới nghe Vi Tiểu Bảo nói "Thuỵ Đống lên Ngũ Đài sơn" thì tưởng là hắn sẽ tìm cách đem những điều cơ mật mà gã đã cho hay tâu trình Hoàng Thượng, nên trong lòng hồi hộp dị thường. Trong lúc nhất thời bà không biết nên làm thế nào cho phải? Bà biết rằng muốn giết gã thật dễ như trở bàn tay, nhưng hạ sát gã rồi mọi việc càng tiết lộ mau chóng.. Sau bà nghe gã nói không dám hé răng hé lợi nửa câu với Hoàng Thượng thì bà cho là dù có bị gã kiềm chế, nhưng hiện giờ tạm thời không xảy ra vạ lớn. Bà định bụng để thủng thẳng rồi sẽ nghĩ kế hoạch vẹn toàn cũng chưa muộn. Bất giác trong lòng bà rất cao hứng. Vi Tiểu Bảo là một đứa nhỏ rất tinh khôn. Gã nghe tiếng cười của Thái Hậu biết tâm trạng bà đã biến đổi, vội đáp:

- Nô tài còn tham tiền của làm chi nữa? Chỉ mong Thái Hậu cùng Hoàng Thượng bình yên hoan lạc là kẻ vi thần được hưởng phúc lớn rồi! Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nô tài cầu Trời, Phật độ trì thánh thể của Thái Hậu đặng bình yên. Sáng mai nô tài sẽ tới Thiên Kiều kiếm gã hán tử bán đường phèn, bảo gã thông tri cho Thụy tổng quản phải bưng kín miệng bình, không được tiết lộ mảy may những chuyện đã xảy ra. Nô tài sẽ giả hán tử... đưa thêm cho Thụy tổng quản ba ngàn lạng bạc, nói là của Thái Hậu ban thưởng cho... Thái Hậu "hừ", một tiếng, ngắt lời:

- Đối với kẻ đã bất lực trong công việc sai phái, lại bỏ chức vụ lẩn trốn, ta không chặt đầu đã là phước lắm rồi, còn mong ta thưởng bạc nữa ư? Vi Tiểu Bảo vội nói ngay:

- Dạ! Dạ! Ba ngàn lạng bạc này cũng do nô tài xuất ra. Khi nào còn dám xin tiền của Thái Hậu để thưởng y? Thái Hậu từ từ buông bàn tay đè trên vai Vi Tiểu Bảo xuống rồi chậm rãi hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Có thật ngươi hết dạ trung thành với ta chăng? Vi Tiểu Bảo quỳ mọp ngay xuống, đập đầu "binh, binh" tâu:

- Nô tài có tận trung với Thái Hậu mới được hàng ngàn hàng vạn điều hay. Nếu nô tài đem lòng phản bạn thì cái đầu cũng không giữ được. Tiểu Quế Tử này tuy đầu óc hồ đồ, nhưng đối với thủ cấp của mình lại coi là một điều rất quan trọng. Thái hậu gật đầu nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Hay lắm! Mỗi tiếng "Hay lắm! " bà lại đập một phát chưởng xuống lưng gã.

Bà hô ba tiếng, đánh luôn ba chưởng. Vi Tiểu Bảo quỳ dưới đất liền cảm thấy đầu nhức mắt hoa, lợm giọng buồn nôn. Trong cổ họng những tiếng "òng ọc" vang lên không ngớt. Thái Hậu nói:

- Tiểu Quế Tử! Đêm hôm ấy tên lão tặc Hải Đại Phú đã nói trên thế gian có môn công phu kêu bằng "Hoá cốt miên chưởng" mà luyện được đến chỗ tinh vi thì khi đánh trúng vào ai có thể khiến cho xương cốt toàn thân người đó bị gẫy nát. Công phu này rất khó luyện và dĩ nhiên ta không biết sử dụng. Có điều ta thấy ngươi là một thằng nhỏ rất tinh khôn, rất lanh lợi nên đánh ba phát chưởng vào lưng ngươi chơi, kể ra cũng thú! Vi Tiểu Bảo thấy khí huyết trong ngực trong bụng lộn nháo lộn nhào. Gã không nhẫn nại được nữa, "ọc" một tiếng rồi thổ máu tươi và nước trong ra rất nhiều. Gã mắng thầm:

- Con điếm già này không tin lời ta, mụ hạ độc thủ rồi. Thái Hậu lại nói tiếp:

- Ngươi bất tất phải khiếp sợ. Ta không đánh chết ngươi đâu. Ngươi mà chết thì ai đến Thiên Kiều kiếm gã hán tử bán đường phèn cho? Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sáng sớM mai ngươi đến cung Từ Ninh, ta cho ngươi ba chục viên thuốc,mỗi ngày uống một viên là ngươi bảo toàn được tính mạng trong ba chục ngày. Sau khi uống hết ba chục viên rồi, ta lại cho ngươi ba chục viên nữa. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đa tạ hồng ơn của Thái hậu. Gã từ từ đứng dậy nhưng thân hình lảo đảo lại phải ngồi phệt xuống đất,miệng thổ ra mấy búng vừa máu vừa nước. Gã lại nói:

- Nô tài hàng ngày cầu đảo đức Bồ Tát độ trì cho Thái Hậu trường sinh bất lão, thọ tỷ Nam Sơn. Nếu không thế, Thái Hậu bị cảm mạo phát ho phát nóng thì ai ban thuốc cho nô tài? Cái mạng nô tài... phải chết non... không bằng mạng sống của con rùa. Thái Hậu cười khanh khách nói:

- Ngươi biết vậy là hay! Rồi bà trở gót cất bước, biến vào trong bụi hoa. Vi Tiểu Bảo gắng gượng đứng lên. Gã trấn tĩnh tâm thần từ từ cất bước quanh ra cửa sổ phía sau nhà. Gã muốn nhảy vào nhưng không đủ sức, phải nằm gục xuống khung cửa thở một lúc rồi mới trèo lên cửa sổ tiến vào. Tiểu Quận chúa Mộc Kiếm Bình khẽ hỏi:

- Quế đại ca! Có phải đại ca đấy không? Vi Tiểu Bảo đang bực mình mắng luôn:

- Con bà nó! Không phải ta. Phương Di lên tiếng chất vấn:

- Tiểu Quận chúa vì lòng tử tế mà hỏi han ngươi, sao ngươi lại mở miệng mắng người? Vi Tiểu Bảo trèo lên được thành cửa rồi đáp:

- Ta... Rồi gã hết hơi không nói được nữa.

"Huỵch" một tiếng! Gã té vào trong cửa, nằm thẳng cẳng dưới đất, không đứng dậy được. Phương Di và Mộc Kiếm Bình đồng thanh la:

- Trời ơi! Mỗi cô hỏi một câu:

- Ngươi làm sao thế? Đại ca bị thương rồi ư? Vi Tiểu Bảo tuy trúng Hoá cốt miên chưởng của Thái Hậu nhưng chưa đến nỗi chết ngay trong một vài giờ. Có điều gã bị té một cái khá nặng mà trong lòng lại khoan khoái. Gã cười ha hả đáp:

- Hảo muội tử và hảo lão bà đều bị thương. Nếu ta không bị thương một chút thì sao gọi là cùng hưởng phúc lành, cùng chia hoạn nạn được? Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Quế đại ca! Đại ca bị thương ở chỗ nào? Có đau lắm không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hảo muội tử! Muội tử thật là người có lương tâm mới hỏi ta "có đau lắm không?". Kể ra ta bị đau khá nặng, nhưng được muội muội hỏi một câu là ta tưởng chừng hết đau ngay. Muội muội bảo thế có kỳ không? Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Đại ca lại gạt người ta rồi. Vi Tiểu Bảo vịn tay vào bàn, đứng dậy. Gã nghĩ bụng:

- Ta mà còn sống đến bây giờ là hoàn toàn trông vào vị Thuỵ tổng quản này nâng đỡ. Giả tỷ Thái Hậu mà biết hắn chết rồi thì cái mạng nhỏ xíu của ta khi nào còn chống chọi được nửa giờ? Gã chậm chạp bước đến bên tủ áo, mở tủ lấy cái rương thuốc ra. Vi Tiểu Bảo tìnl lấy bình thuốc hình tam giác mầu xanh có điểm trắng đựng thuốc bột. Trong rương thuốc của Hải lão công có rất nhiều bình thuốc, nhưng Vi Tiểu Bảo nhận được bình này đựng Hoá thi phấn. Ngày trước Hải lão công và Vi Tiểu Bảo đã dùng thứ thuốc bột này để tiêu hoá thi thể của Tiểu Quế Tử. Vi Tiểu Bảo lấy được bình thuốc hoá thi rồi lôi thi thể Thuỵ Đống ở dưới gầm giường ra. Gã lấy lại ngân phiếu cùng đồ trân quý trong bọc hắn nhét vào bọc mình. Mộc Kiếm Bình ngập ngừng nói:

- Đại ca mãi không về. Xác chết này... xác chết này lại để dưới gầm glường bọn tiểu muội, khiến cho bọn tiểu muội sợ muốn chết luôn. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu hai người mà chết luôn thì anh chàng này há chẳng thêm được hai cô bạn gái? Phương Di tức mình lên tiếng:

- Hừ! Tiểu Quận chúa đừng nói chuyện với gã nữa được không? Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ ta làm trò biến hình. Các ngươi có muốn coi không? Phương Di buông thõng:

- Không coi! Vi Tiểu Bảo nói:

- Không coi thì nhắm mắt lại. Phương Di nhắm mắt lại ngay, còn Mộc Kiếm Bình nhắm mắt rồi lại mở ra. Vi Tiểu Bảo lấy chiếc chìa khoá bạc ở trong rương thò vào nậy nắp bình thuốc lấy ra một ít Hoá thi phấn để vào miệng vết thương. Chỉ trong khoảng khắc, miệng vết thương bốc khói lên. Tiếp theo, một mùi hôi thối mãnh liệt xông lên. Sau một lúc, miệng vết thương chảy rất nhiều nước vàng và mỗi lúc một cháy rộng ra. Mộc Kiếm Bình la lên một tiếng:.

- Trời ơi! Phương Di động tính hiếu kỳ mở mắt ra nhìn. Trước tình cảnh này cặp mắt nàng giương lên thật lớn rồi không nhắm lại được nữa. Thịt xương gặp nước vàng liền hủ nát ngay. Nước vàng càng nhiều thi thể càng tan mau. Vi Tiểu Bảo thấy hai cô đều lộ vẻ kinh hãi, liền hăm doạ:

- Một cô nào trong các người mà không nghe lời ta là ta rắc chút phấn quý báu này lên má, lập tức mặt bị cháy sém ngay. Mộc Kiếm Bình bở vía la:

- Đại ca... đừng hăm người nữa... Phương Di trừng mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo ra chiều tức giận nhưng nàng vẫn không dấu được vẻ khủng khiếp. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm đắc ý, cất bình thuốc vào bọc. Lúc này xác Thuỵ Đống đã bị cháy đứt làm hai đoạn. Vi Tiểu Bảo cầm ghế lên, dùng

hai chân ghế đẩy hai khúc xác người vào cả đống nước vàng. Sau chừng nửa giờ toàn thể đều biến ra nước. Gã thở phào một cái, nghĩ bụng:

- Bây giờ mụ điếm có sai hàng trăm vạn quân lên Ngũ Đài sơn bắt Thuỵ Đống cũng không được nữa. Gã múc nước ở trong lu ra rửa sạch nước vàng do xác chết gây nên. Nhưng mới múc được vài gáo thì người gã xiêu đi, ngã lăn xuống giường vì mỏi mệt quá. Mi mắt nặng trĩu, gã ngủ thiếp đi. Khi Vi Tiểu Bảo tỉnh giấc thì trời đã sáng rõ. Gã cảm thấy miệng đắng và buồn nôn nhưng không mửa ra được. Bỗng nghe Mộc Kiếm Bình cất giọng thiết tha hỏi: Quế đại ca! Đại ca có đỡ không? Vi Tiểu Bảo ngồi dậy mới biết là mình nằm ngủ ở dưới chân hai cô Phương, Mộc. Gã thấy trời không còn sớm nữa, vội bước xuống grường nói:

- Ta phải đi chầu hầu Hoàng Đế. Các ngươi nằm yên đây đừng có cử động. Gã toan nhảy qua cửa sổ chuồn đi nhưng cảm thấy mình bất lực, đành mở cửa chính ra rồi khoá trái lại. Vi Tiểu Bảo vào trong Ngự thư phòng ngồi đợi không đầy nửa giờ thì vua Khang Hy lui chầu tới nơi. Đức vua vừa thấy Vi Tiểu Bảo liền cười hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Trẫm nghe nói đêm qua ngươi lại giết người phải không? Vi Tiểu Bảo dâng lời vấn an, tâu:

- Tâu Thánh Thượng! Nô tài những mong thánh thể an khang. Vua Khang Hy cười phán:

- Ngươi hên vận lắm mới được giao thủ cùng bọn thích khách. Còn trẫm đây đến mặt thích khách cũng chưa được nhìn thấy. Võ công tên thích khách mà ngươi giết đó thế nào? Ngươi đã dùng chiêu số gì hạ sát hắn? Vi Tiểu Bảo thực ra chưa từng cùng thích khách động thủ ra chiêu. Gã tự nhủ:

- Võ công Hoàng Thượng không phải hạng kém cỏi. Ta chớ nên buột miệng nói quàng.

Hồi 51 - Tiểu Hoàng Đế Đoán Việc Như Thần

Gã Chợt nhớ tớ; lúc ở nhà họ Bạch, Phong Tế Trung cùng Bạch Hàn Phong động thủ, liền tâu:

- Trong đêm tối, nô tài chỉ nhắm mắt đánh bừa. Đột nhiên thấy hắn đưa chân trái quét qua bên tay mặt, tay mặt quét sang bên trái... Gã vừa nói vừa khoa chân vòng tay. Vua Khang Hy vỗ tay nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Chính là chiêu đó. Vi Tiểu Bảo làm bộ sửng sốt hỏi:

- Thánh Thượng cũng biết chiêu này ư? Vua Khang Hy vừa cười vừa hỏi lại:

- Ngươi có biết chiêu đó kêu bằng gì không? Vi Tiểu Bảo biết đó là chiêu "Hoành tảo thiên quân", nhưng miệng tâu:

- Nô tài không hiểu. Vua Khang Hy cười nói:

- Vậy trẫm dạy khôn cho. Cái đó kêu bằng "Hoành tảo thiên quân". Vi Tiểu Bảo ra chiều kinh hãi nói:

- Cái tên này nghe hay quá! Vua Khang Hy hỏi:

- Hắn sử chiêu đó đánh ngươi thì ngươi đối phó thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trong lúc hoang mang, nô tài bối rối trong lòng, xem chừng không đối phó được, chợt nhớ tới khi Thánh Thượng tỷ võ với nô tài, nhớ được chiêu số tuyệt diệu mà Thánh Thượng đã hất nô tài vọt qua đỉnh đầu Thánh Thượng té xuống, tựa hồ chiêu "Phi vân thủ", trong Miên chưởng của phái Võ Đang. vua Khang Hy cả mừng reo lên:

- Ngươi đã dùng võ công của trẫm để phá chiêu "Hoành tảo thiên quân" của địch ư? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chính thế! Võ công mà nô tài học được vốn chẳng có gì cao minh. May ở chỗ Thánh Thượng cùng nô tài tỷ võ lâu ngày nên những thủ pháp của Thánh Thượng nô tài nhớ đến quá nửa... Vua Khang Hy mặt rồng hớn hở phán:

- Phải đó! Phải đó! Chiêu này kêu bằng Phi vân thủ hay Chiết mai thủ. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Mình xu nịnh nhà vua nhưng phải khéo léo lắm mới được. Gã nói tiếp:

- Nô tài học thủ pháp của Thánh Thượng đã nắm được tay gã rồi, đáng tiếc là khí lực không đủ và bộ vị cũng không đúng lắm nên bị gã hất mạnh một cái, giật ra được. Vua Khang Hy nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Bây giờ Trẫm cho ngươi hay là ngươi phải nắm trúng vào chỗ giữa huyệt Nội Tông và huyệt Ngoại Quan thì bất luận gã cạy quạy thế nào cũng không thoát được. Nhà vua nói rồi vươn tay ra nắm lấy huyệt đạo ở cổ tay Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo vận động kình lực cựa cạy mấy lần mà quả nhiên không tài nào thoát ra được. Gã liền tâu:

- Thánh Thượng mà chỉ dạy cho sớm thì sau này nô tài ít gặp nguy hiểm. Vua Khang Hy cười

hỏi:

- Rồi sau sao nữa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Gã cựa thoát rồi xoay mình đến sau lưng nô tài, vung song chưởng đánh tới Vua Khang Hy la lên:

- "Cao sơn lưu thuỷ"! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chiêu đó kêu bằng "Cao sơn lưu thuỷ" ư? Lúc đó nô tài bị gã làm cho bở vía khác nào hoa rụng nước trôi. Gặp tình thế cấp bách, nô tài lại phải dùng đến chiêu số của Thánh Thượng. Vua Khang Hy cười hỏi:

- Không biết rõ! Đi đánh nhau với người ta sao ngươi không dùng công phu của sư phụ truyền dạy mà lại toàn dùng chiêu số của Trẫm? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Sư phụ dạy chiêu số là luyện theo cách từ đầu đến đuôi, nhưng khi liều mạng với người ta ngờ đâu hoàn toàn không hề dùng đến mà phải dùng những chiêu số của Thánh Thượng, vì lúc đó nô tài chợt nhớ tới mới phát chiêu được. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lúc đó cườm tay địch nhân đã đánh xuống lưng nô tài, nô tài chẳng còn hồn vía nào nữa thì còn biết dùng chiêu số gì? Nô tài bèn mượn thế nhảy xô về phía trước rồi lạng sang mé hữu. Vua Khang Hy phán:

- Đó là "Hồi phong bộ". Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đúng thế! Nô tài tránh khỏi đòn của địch thủ liền thừa cơ rút truỷ thủ ra,xoay tay đâm lại một nhát,miệng lớn tiếng la:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi có chịu đầu hàng không? Vua Khang Hy cười ha hả hỏi:

- Sao ngươi lại hô Tiểu Quế Tử? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Trong lúc nguy cấp, nô tài học chiêu số của Thánh Thượng thì phải học cho đầy đủ. Nguyên trước Thánh Thượng xoay tay phóng chưởng đánh vào lưng nô tài, Thánh Thượng đã hô lớn:

- "Tiểu Quế Tử! Ngươi có chịu đầu hàng không?" Nô tài không nghĩ đến mình nữa mà chỉ nhớ tới Thánh Thượng lúc ra chiêu nên miệng hô như vậy. Địch nhân vừa rên lên một tiếng chứ chưa kịp hô "Xin đầu hàng! " thì đã chết ngoẻo rồi. Vua Khang Hy cười rộ phán:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Trẫm xoay tay phóng chưởng như vậy gọi là "Cô vân xuất trục". Nguyên vua Khang Hy sau khi luyện võ ra tỷ thí với Vi Tiểu Bảo chỉ ra chiêu hờ chứ không phải đánh chí mạng như đối phó với địch nhân thực sự. Bây giờ Vi Tiểu Bảo dùng chiêu số này của nhà vua để đâm chết địch nhân thì dĩ nhiên nhà vua cao hứng vô cùng. Vua Khang Hy tự nghĩ: "Nếu mà mình ra tay thì còn tinh thâm hơn Tiểu Quế Tử gấp mười." Vua Khang Hy lại phán:

- Tên thích khách này quả là lớn mật, nhưng võ công gã hãy còn tầm thường. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Muôn tâu Thánh Thượng! Võ công bọn thích khách đó không phải. là kém cỏi. Các nhân viên thị vệ trong Hoàng cung có mấy anh em bị tử thương về tay chúng. Kể ra Tiểu Quế Tử này phúc đức khá lớn, được chầu hầu Thánh Thượng luyện võ bấy lâu mới đánh cắp được đôi ba chiêu thức, không thì... Hà hà! Tâu Thánh Thượng! Bữa nay bệ hạ đã ban ra một đạo chiếu chỉ

phủ tuất cho kẻ trung thần bỏ mình vì chức vụ là tên tiểu thái giám Tiểu Quế Tử và ban cho một ngàn lạng bạc. Vua Khang Hy cười phán:

- Ngàn lạng thì đủ thế nào được? Ít ra là phải vạn lạng. Cả hai người cùng cười khanh khách. Vua Khang Hy lại hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Người có biết mấy tên thích khách đó là hạng người nào không? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài không hiểu. Thánh thượng biết rõ gia số võ công của bọn chúng,chắc ngài đã đoán ra là ai rồi? Vua Khang Hy nói:

- Trẫm vẫn chưa nắm vững. Vừa rồi ngươi đã vạch rõ chiêu số, lại được thêm một tầng chứng minh. Nhà vua vỗ tay một cái rồi hạ lệnh cho tên thái giám chầu hầu trong Ngự thư phòng:

- Triệu Sách Ngạch Đồ và Đa Long vào đây! Hai lão này đã chờ sẵn ở ngoài Ngự thư phòng, vừa nghe đức Hoàng đế truyền chỉ đã chạy vào sụp lạy. Đa Long nguyên là quan Đô Thống trong đạo cờ màu lam của Mãn Châu. Khi tiến quân vào quan ải, hắn đã từng lập được nhiều chiến công. Bản lãnh hắn lại không phải hạng tầm thường. Trước kia hắn bị Ngao Bái chèn ép nên gặp nhiều điều bất như ý trong chốn quan trường. Sau Ngao Bái bị hạ, Đa Long vừa mới được vua Khang Hy thăng lên chức Ngự tiền thị vệ Đô tổng quản. Đa Long mới nhậm chức thì đột nhiên trong cung xẩy ra vụ thích khách đến náo loạn. Suốt đêm hắn không sao ngủ được, trằn trọc lo âu, chỉ sợ Hoàng đế cùng Thái Hậu hạch tội. Vua Khang Hy thấy Đa Long cặp mắt nổi nhiều tia đỏ liền phán hỏi:

- Những tên thích khách bắt được đã thẩm vấn chưa? Đa Long tâu:

- Binh khí của phản tặc bỏ lại còn khắc rõ mấy chữ "Bình Tây vương phủ". Những tên phản tặc bị giết, ở lần áo trong cũng có tiêu ký của Bình Tây Vương phủ. Những phản tặc vào cung quấy nhiễu đêm qua có đủ chứng cớ xác thực là bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế. Dù cho không phải Ngô Tam Quế đã phái chúng hành động bạo thiên nghịch địa, nhưng y... cũng không thoát khỏi mối liên can trong vụ này. Đức vua lại phán hỏi Sách Ngạch Đồ: Khanh đã điều tra chưa? Sách Ngạch Đồ tâu:

- Binh khí cùng áo trong của phản tặc, nô tài đã tra xét. Một mặt Đa tổng quản chất cung, chúng đã thú nhận như vậy đều là sự thực. Vua Khang Hy nói:

- Các khanh cho đem binh khí cùng áo trong của chúng vào đây để trẫm duyệt lại. Đa Long tâu:

- Xin tuân mệnh! Hắn biết đức Hoàng đế tuy còn nhỏ tuổi, nhưng trí tuệ rất tinh minh. Vụ này vô cùng hệ trọng, sơ sót một chút là không được. Hắn đã gói cẩn thận những tang chứng lại và sai tên thị vệ thân tín ôm đồ đứng chờ sẵn ở ngoài thư phòng. Đa Long dứt lời liền chạy đi lấy bọc mang vào mở ra, đặt trên án rồi lùi lại mấy bước. Nên biết nhà Mãn Thanh phải bách chiến mới thâu được thiên hạ. Những vị Hoàng đế khai quốc đều thông hiểu võ công, vốn không uý kỵ khí giới,nhưng ở trong thư phòng, kẻ thần tử đưa khí giới trước mặt Hoàng đế là một việc tối kỵ. Vì thế Đa Long phải giữ gìn cẩn thận, đặt khí giới xong phải lùi ra xa ngay. Vua Khang Hy bước lại bên án cầm đao kiếm lên coi thì thấy trên chuôi một thanh đơn đao có khắc những chữ "Đại Minh Sơn Hải quan, Tổng binh phủ". Nhà vua mỉm cười nói:

- Cái gì đã muốn dấu tất nhiên không để lộ, cái gì đã muốn lộ là có ý hý lộng quỷ thần, càng

khiến cho người ta khả nghi. Đoạn ngài quay lại hỏi Sách Ngạch Đồ:

- Nếu Ngô Tam Quế phái người lẻn vào cung hành thích thì dĩ nhiên hắn phải lo mưu tính kế sâu xa. Sao hắn không dùng khí giới gì mà lại dùng đao kiếm có khắc chữ? Gia dĩ bọn chúng đường xá muôn dặm từ Vân Nam lần đến kinh thành, dọc đường sao chúng không nghĩ tới những đao kiếm này có thể bị thất lạc ở trong cung? Sách Ngạch Đồ tâu: Dạ! Dạ! Chúa thượng thật là bậc thánh minh, nô tài rất lấy làm bội phục! Vua Khang Hy quay lại hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Tên phản tặc mà ngươi hạ sát được đã thi triển chiêu số gì? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Gã thi triển chiêu "Hoành tảo thiên quân", rồi lại sử chiêu "Cao sơn lưu thuỷ". Vua Khang Hy hỏi Đa Long:

- Đó là những công phu nào? Đa Long tuy là kẻ quyền quý ở Mãn Châu, nhưng hắn hiểu rất sâu rộng về võ công các nhà các phái. "Hoành tảo thiên quân", "Cao sơn lưu thuỷ" lại là hai chiêu số chẳng có gì đặc biệt, hắn biết ngay, liền tâu:

- Dường như đó là võ công của Mộc vương phủ ở Vân Nam. Vua Khang Hy vỗ tay nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Đa Long! Kiến văn nhà ngươi khá quảng bác đấy! Đa Long được đức vua tán dương một câu, sung sướng bủn rủn cả người,nét mặt tươi lên, quỳ xuống dập đầu tâu:

- Tạ ơn Thánh thượng ban khen. Vua Khang Hy phán:

- Các ngươi thử nghĩ mà coi: Nếu Ngô Tam Quế phái người vào Hoàng cung hành thích thì chẳng khi nào y lại lựa chọn thời cơ vào những ngày con y còn ở Bắc Kinh. Việc phái thích khách hành động bất cứ ngày nào cũng được, y dại gì mà cho người hành động phản nghịch vào giữa buổi con đến triều kiến. Đó là một điều đáng ngờ. Ngô Tam Quế là tay dùng binh rất giỏi,mưu sự cực kỳ kín đáo. Nếu y phái nghịch tặc vào cung hành động với một nhân số ít ỏi, võ công lại tầm thường thì thành công thế nào được? Y đã biết không nắm chắc được phần nào thì chẳng bao giờ y hành động. Điểm này không hợp với tính cách Ngô Tam Quế. Đó là hai điều đáng ngờ. Sau nữa, dù cho thích khách đâm chết được trẫm thì có lợi gì cho y? Chẳng lẽ y muốn dấy quân tạo Phản? Trường hợp y định tạo phản thì sao còn phái con y tới Bắc Kính? Chăng lẽ y cố đưa con vào đây cho người ta giết hộ hay sao? Đó là ba điều đáng ngờ. Vi Tiểu Bảo hôm trước nghe Phương Di nói tới kế hoạch hãm hại Ngô Tam Quế, gã đã cho là tuyệt diệu. Bây giờ gã thấy nhà vua phân tách từng điểm một liền phát giác ra biết bao nhiêu chỗ sơ hở. Trong lòng gã kính phục nhà vua đến cùng cực. Sách Ngạch Đồ tâu:

- Hoàng Thượng là bậc Thánh minh, bọn vi thần kiến thức nông cạn thật không kịp được phần nào. Vua Khang Hy lại đặt vấn đề:

- Bây giờ chúng ta lại suy xét: Trường hợp mà thích khách không phải thủ hạ của Ngô Tam Quế, vậy thì đeo binh khí phủ Bình Tây vương là có dụng ý gì? Dĩ nhiên là để hãm hại y... Nhà vua ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngô Tam Quế giúp nhà Đại Thanh ta bình định thiên hạ. Công lao của y cực kỳ lớn lao, vậy số người thù hận, ghen ghét y dĩ nhiên không phải là ít. Vậy đám phản tặc này do ai cầm đầu? Đó là một điểm cần phải thẩm vấn cho ra mới được. Sách Ngạch Đồ và Đa Long đồng thanh vâng dạ. Đa Long lại tâu:

- Nếu không được Hoàng Thượng là bậc Thánh minh chỉ thị cho thì bọn nô tài làm việc một cách hồ đồ, chẳng những mắc mưu kẻ địch mà còn ghép tội oan cho người ngay. Vua Khang Hy nhắc lại:

- Ghép tội oan cho người ngay!... Ha ha! Sách Ngạch Đồ cùng Đa Long không thấy Hoàng đế dặn bảo gì nữa liền cúi đầu tạ ơn, lui ra. Vua Khang Hy lại hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi có đoán được tại sao trẫm hiểu hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thuỷ" đó không? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đó là một điều mà nô tài đang lấy làm kỳ. Xin Thánh Thượng cho hay tại sao ngài lại hiểu hai chiêu đó? Vua Khang Hy đáp:

- Sáng sớm hôm nay, trẫm đã truyền chỉ cho bọn thị vệ tới đây để hỏi chúng về tình hình chiến đấu với bọn thích khách đêm qua. Cuộc điều tra đã đem lại kết quả là một số chiêu thức võ công của Mộc vương phủ. Ngươi thử nghĩ coi: Nhà họ Mộc vốn là một nhà đời đời làm trấn thủ ở Vân Nam. Sau khi nhà Đại Thanh ta khai sáng nghiệp rồng, triều đình phong cho Ngô Tam Quế trọng trấn tỉnh Vân Nam, trách nào Mộc gia chẳng căm hận? Huống chi vị Mộc vương gia cuối cùng là Mộc Thiên Ba lại chết về tay Ngô Tam Quế. Nhà vua ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trẫm lại triệu người đến biểu diễn những chiêu số lợi hại nhất của nhà họ Mộc. Trong đó có hai chiêu đáng kể là "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thuỷ". Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúa thượng quả là bậc Thánh minh, đoán việc như thần. Miệng gã nói vậy mà trong lòng không khỏi xao xuyến, tự hỏi:

- Chẳng hiểu nhà vua đã biết trong phòng mình có dấu hai cô gái của Mộc gia chưa? Vua Khang Hy lại cười hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi có muốn phát tài không? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chúa thượng không cho tiểu tử phát tài thì tiểu tử không dám phát tài. Chúa thượng bảo tiểu tử phát tài thì Tiểu Quế Tử cũng lại chẳng dám không phát. Vua Khang Hy cười phán:

- Hay lắm. Trẫm cho ngươi phát tài. Ngươi hãy đem những đao kiếm cùng áo trong lột ở người thích khách ra và cả khẩu cung của thích khách đưa cho một người là ngươi được dịp đại phát tài. Vi Tiểu Bảo ngơ ngác một chút, gã đột nhiên tỉnh ngộ la lên: Đưa cho Ngô Ứng Hùng. Vua Khang Hy nói:

- Ngươi khá thông minh đấy. Vậy ngươi đi đi! Vi Tiểu Bảo tâu:

- Gã tiểu tử Ngô Ứng Hùng chuyến này số phận cao thật! Ha ha! Tánh mạng toàn gia gã đều của Hoàng Thượng ban cho. Vua Khang Hy hỏi:

- Ngươi định bảo gã thế nào? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài sẽ nói với gã: Họ Ngô kia! Đức Hoàng thượng của chúng ta mắt soi muôn dặm. Cha con ngươi ở Vân Nam làm việc, chẳng một hành động nào là ngài không hay. Các ngươi không tạo phản Hoàng thượng đã thấy rõ. Trái lại, ha ha! Các ngươi có hai lòng hai dạ, Hoàng Thượng cũng soi thấu tâm can. Vậy cha con ngươi biết điều thì phải khôn ngoan đối với ta. Vua Khang

Hy cười khanh khách nói:

- Ngươi thông minh thật. Dù ngươi không đọc sách, nói năng có điều thô lỗ nhưng cũng hợp ý trẫm. Con mẹ nó! Cha con ngươi biết điều thì phải ngoan ngoãn với ta. Ha ha... Vi Tiểu Bảo nghe đức Hoàng đế học lại câu "Con mẹ nó" của mình, bất giác gã nức lòng hởi dạ, nổi lên tràng cười ha hả. Gã ôm đao kiếm cùng mọi vật bước ra khỏi thư phòng. Đột nhiên sau lưng gã nổi cơn đau kịch liệt. Vi Tiểu Bảo cảm thấy choáng váng lại buồn nôn, liền bụng bảo dạ:

- Mình phải đi gặp mụ điếm để xin thuốc uống rồi sẽ tính. Gã trấn tĩnh tâm thần, quay sang bảo tên thái giám ở mé tả:

- Ông bạn mang dùm ta cái này. Ta phải đến vấn an Thái hậu ở cung Từ Ninh. Tên thái giám kia vội đáp:

- Dạ dạ! Rồi đón lấy cái bọc của Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đến cung Từ Ninh, liền nhờ thông báo xin vào bái kiến Thái Hậu. Một lát sau, tiểu cung nữ Nhị Sơ chạy ra khẽ nói:

- Quế công công! Thái Hậu đang nổi nóng. Ngài bảo không rảnh để tiếp công công. Vậy công công có việc gì sáng mai sẽ tới. Vi Tiểu Bảo ngơ ngác thầm nghĩ:

- Sáng mai sẽ tới ư? Biết đâu cái mạng của ta còn sống được đến sáng mai không? Đêm qua Thái Hậu đã bảo gã đến cung Từ Ninh để cho thuốc uống, không ngờ bây giờ Thái Hậu lại giở quẻ. Gã xoay chuyển ý nghĩ rồi bảo Nhị Sơ:

- Tiểu muội tử! Nhờ muội muội trở vào tâu Thái Hậu là Tiểu Quế Tử này không sống được đến sáng mai. Muội muội nói thêm là ta coi cái mạng không vào đâu. Có cho thuốc ta cũng chẳng uống. Nhị Sơ sửng sốt hỏi lại:

- Công công... công công bảo sao? Khi nào tiểu muội dám tâu lên Thái hậu những lời vô lễ như vậy? Vi Tiểu Bảo cười khành khạch đáp:

- Ta sắp chết đến nơi rồi thì vô lễ hay chẳng vô lễ ta cũng không cần nghĩ tới nữa. Gã dứt lời liền trở gót đi về phòng mình. Gã đón lấy cái bọc cho tên thái giám kia về rồi mới mở khoá tiến vào phòng. Gã ngồi xuống ghế mà thở hổn hển. Mộc Kiếm Bình băn khoăn cất tiếng hỏi:

- Đại ca!... Trong mình đại ca khó chịu hay sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khó chịu thì có khó chịu thật, nhưng trông thấy tấm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường của muội muội là tiểu huynh lại thấy trong mình khoan khoái ngay. Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Dung nhan của sư tỷ tiểu muội mới đúng là nguyệt thẹn hoa nhường. Còn trên mặt tiểu muội có hình con rùa đen trông xa như quỷ dạ xoa. Vi Tiểu Bảo thấy cô cười cười, nói nói, lập tức tâm tình trở lại dễ chịu. Gã cười hỏi:

- Sao trên mặt muội muội lại có con rùa đen? À! Ta hiểu rồi. Hảo muội tử! Gương mặt của muội muội vừa nhẵn vừa bóng, vừa trắng vừa trong khác nào một tấm gương. Vì vậy mà có con rùa đen. Mộc Kiếm Bình không hiểu gã nói thế là nghĩa làm sao, liền hỏi lại:

- Tại sao thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu muội ngủ với ai, bộ mặt cũng như tấm gương soi rõ diện mạo người bên cạnh. Vì thế mà

trên mặt muội muội mới có con rùa đen. Phương Di phì cười nói:

- Ồ! Ngươi thử lại soi mặt coi. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta mà soi vào thì trên bộ mặt sáng sủa của hảo muội tử lại có bóng dáng một vị đại lão gia tươi tỉnh. Hai cô Phương, Mộc đều cười khúc khích. Phương Di lại cười hỏi:

- Con rùa mà biến thành đại lão gia thì ra ô quy đại lão gia hay sao? Ba người cùng cười ồ, nhưng không dám cười lớn. Phương Di bỗng hỏi:

- Này! Chúng ta làm thế nào để trốn thoát khỏi Hoàng cung? Ngươi thử nghĩ dùm coi có biện pháp nào chăng? Những ngày Vi Tiểu Bảo ở trong Hoàng cung được mọi người chiều chuộng nịnh nọt, nhưng lúc về phòng riêng lại cảm thấy cực kỳ cô độc quạnh hiu. Bỗng nhiên gã được hai cô gái nhỏ tuổi là Mộc Kiếm Bình và Phương Di kề cận, tuy lúc nào gã cũng lo âu sợ bị người ta bắt gặp thì thật nguy hiểm vô cùng! Nhưng thực sự gã không muốn buông tha hai cô rời khỏi phòng mình. Gã liền đáp:

- Vụ này để thủng thẳng lo nghĩ phương pháp. Bây giờ hai ngươi mình còn bị thương, chỉ ra khỏi phòng này một bước là lập tức bị người bắt liền. Phương Di lại hỏi:

- Những bạn ta vào cung đêm qua không hiểu bao nhiêu người bỏ mạng? Bao nhiêu người bị bắt? Những người bị nạn tên là gì, ngươi có biết không? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không biết. Có điều nàng đã quan tâm thì rồi ta sẽ hỏi dò cho. Phương Di khẽ nói:

- Cám ơn ngươi. Vi Tiểu Bảo từ ngày gặp Phương Di đến giờ, nay mới được nghe nàng nói một câu tử tế. Trong lòng gã đang lấy làm kỳ, thì Mộc Kiếm Bình nói:

- Nhất là đại ca hỏi dùm xem một vị họ Lưu có bình yên thoát nạn không? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Họ Lưu ư? Nhưng tên là gì? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Đó là Lưu sư ca của chúng ta. Y tên là Lưu Nhất Chu. Y... Y là ý trung nhân của sư tỷ đây... Cái đó... cái đó... Cô chưa nói dứt câu, bỗng bật lên tiếng cười khúc khích vì Phương Di cù lét cô, không để cô nói nữa. Vi Tiểu Bảo "ồ" lên một tiếng rồi đáp:

- Lưu Nhất Chu ư? Hừ!... Vụ này... vụ này không hay đâu... Phương Di trong dạ bồn chồn, nàng không nhịn được, vội hỏi:

- Y làm sao? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Có phải y người cao cao, mặt mũi trắng trẻo, lối hai mươi tuổi? Y là một thanh niên diêm dúa phải không? Võ công y rất tinh thâm. Có đúng thế không?

Hồi 52 - Chẳng Để Ai Mua Chuộc Lòng Người

Thực ra vi Tiểu Bảo chẳng biết Lưu Nhất Chu là người thế nào. Gã chỉ đoán hắn là ý trung nhân của Phương Di tất nhiên phải là chàng trai tuấn tú. Đồng thời hắn lại là sư ca của hai cô, chắc võ công cũng vào hạng khá, gã liền nói bịa ra như vậy. Quả nhiên Mộc Kiếm Bình đáp:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Chính y đấy. Y làm sao? Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Hỡi ơi! Té ra vị Lưu sư phó này là người yêu của Phương cô nương... Gã nói tới đây, bỗng ngoài cửa có tiếng bước chân đi tới rồi một người cất tiếng gọi:

- Quế công công! Thái Hậu ban thưởng đây... Vi Tiểu Bảo mừng thầm, nghĩ bụng:

- Mẹ kiếp! Mụ điếm không đến gặp lão gia, lão gia cũng không đến bái kiến mụ thì đã sao? Lão gia không sợ mình chết, trái lại mụ lại sợ lão gia chết. Đoạn gã dõng dạc đáp:

- Tạ ơn ban thưởng. Vi Tiểu Bảo mở cửa bước ra nhìn tên thái giám mang đồ vật đến, cúi đầu tạ ơn Thái Hậu ban thưởng. Gã cầm lấy cái hộp gỗ chạm trổ mở ra coi thì thấy bên trong quả nhiên có đặt một bình thuốc. Gã liền móc túi lấy tấm ngân phiếu năm mươi lạng bạc thưởng cho tên thái giám kia. Tên thái giám mừng như bắt được của rơi. Gã không ngờ làm một việc dễ dàng mà được đến năm chục lạng bạc. Vi Tiểu Bảo trở vào phòng rồi mở bình lấy một viên thuốc uống. Phương Di hỏi:

- Quế đại ca! vị Lưu... Lưu sư ca đó tình trạng thế nào? Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Con đượi thối tha này trước nay chưa được câu nói nào tử tế với mình. Từ lúc thị nhắc đến Lưu sư ca mới kêu mình bằng Quế đại ca. Chi bằng ta hăm thị một phen cho bõ ghét. Gã liền thở dài, lắc đầu đáp:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Phương Di cả kinh, ấp úng hỏi:

- Sao? Y... y... bị thương, hay là... y chết rồi? Vi Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Trước nay lão gia chẳng biết Lưu Nhất Chu hay Lưu Nhất Đếch chi hết. Cô muốn biết hắn sống hay hắn chết thì phải kêu ta ba tiếng "Hảo lang quân! ", ta mới cất công điều tra dùm. Ban đầu Phương Di thấy gã lắc đầu, thở dài, kêu "đáng tiếc " luôn miệng thì tưởng là Lưu Nhất Chu chắc chắn dữ nhiều, lành ít. Sau nàng nghe gã nói vậy thì trong bụng mừng thầm, hỏi:

- Sao đại ca không ăn nói đứng đắn? Đại ca cho hay câu nào thật, câu nào dối được không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hừ! Thằng cha Lưu Nhất Chu mà lọt vào tay ta thì ta cột hắn lại, đánh cho tan xác để tra hỏi hắn đã dùng những lời đường mật gì để làm xiêu lòng vợ ta, rồi ta mới vung đao chém một nhát cho rồi đời tên lưu manh chuyên đi dụ dỗ vợ người... Mộc Kiếm Bình hỏi lại:

- Đại ca đã giết y rồi chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải! Ta mới cắt hai hột của hắn để biến hắn thành một tên thái giám. Mộc Kiếm Bình

không hiểu gã nói thế là nghĩa làm sao, còn Phương Di đã hiểu rõ ràng, nên mặt nàng đỏ bừng lên, cất tiếng mắng nhiếc:

- Ngươi chỉ thích nói càn, nói bậy, chẳng còn ra thể thống gì. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lưu sư ca của cô mười phần chắc đến chín là bị bắt rồi. Cô có muốn cho gã làm thái giám không? Quế công công này mà nói ra một câu thì chẳng thiếu gì người nghe theo. Còn Phương cô nương! Cô có năn nỉ ta không? Phương Di lại đỏ mặt lên. Mộc Kiếm Bình xen vào:

- Quế đại ca! Người ta gặp bước gian nan mà đại ca không cần người năn nỉ cũng ra tay giúp đỡ mới phải là anh hùng nghĩa hiệp. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Không được! Ta chỉ thích nghe người cầu khẩn. Nhất là cô nào kêu ta bằng "Hảo lang quân", "Thân ái lang quân! " một cách thiết tha thì ta càng phấn khởi tinh thần để giúp việc cho. Phương Di ngần ngừ một chút rồi hô:

- Quế đại ca! Hảo đại ca! Tiểu muội năn nỉ đại ca. Vi Tiểu Bảo vênh mặt lên nói:

- Phải kêu ta là "Hảo lang quân" mới được. Mộc Kiếm Bình lại xen vào:

- Đại ca nói thế là không phải. Sư tỷ của tiểu muội đã hứa hôn với Lưu sư ca rồi. Lưu sư ca mới là lang quân của y. Khi nào y chịu kêu đại ca bằng " lang quân"? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không được! Y lấy Lưu Nhất Chu thì lão gia phải nổi cơn ghen, ghen tới long trời lở đất. Mộc Kiếm Bình khuyên giải: Đại ca đừng làm thế, Lưu sư ca là người rất tử tế! Vi Tiểu Bảo nói:

- Hắn càng tử tế bao nhiêu, ta càng ghen tức bấy nhiêu. Trời ơi! Ghen đến phát điên! Ghen đến chết người! Ghen càng cay đắng càng ghen cho nhiều! Ha ha! Ha ha!... Gã vừa cười vừa ôm cái bọc đi ra khỏi phòng. Vi Tiểu Bảo khoá trái cửa lại rồi kêu bốn tên thái giám tuỳ tùng, cùng lên ngựa đến phủ Bình Tây Vương đường Trường An, phía Tây thành Bắc Kinh. Ngô Ứng Hùng nghe báo có Khâm Sứ đến, lật đật chạy ra cúi đầu nghênh tiếp Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đức Hoàng Thượng phái tiểu đệ đem những vật này cho Tiểu Vương Gia coi thử. Tiểu Vương Gia! Tiểu Vương Gia có to gan lớn mật không? Ngô Ứng Hùng đáp:

- Ty chức cực kỳ nhát gan, không chịu nổi những điều khủng khiếp. Vi Tiểu Bảo làm bộ sửng sốt rồi cười hỏi:

- Tiểu Vương Gia không chịu nổi những cơn kinh khủng ư? Vậy mà lúc làm việc lại rất gan dạ. Ngô Ứng Hùng đáp:

- Ty chức chưa hiểu ý tứ của công công. Xin công công nói rõ hơn. Đêm trước ở phủ Khang Thân Vương, Ngô Ứng Hùng tự xưng là tại hạ. Bữa nay gã thấy Vi Tiểu Bảo vâng chỉ tới đây, ngấm ngầm cảm thấy tình thế bất lợi liền tự xưng là ty chức. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đêm hôm qua Tiểu Vương Gia phái bao nhiêu thích khách vào cung? Đức Hoàng Thượng sai tại hạ tới đây hỏi về vụ đó. Ngô Ứng Hùng đã nghe tin về vụ thích khách đêm qua vào náo loạn Hoàng cung, bây giờ đột nhiên hắn thấy Vi Tiểu Bảo hỏi vậy thì sợ hãi vô cùng. Hắn co đầu gối, quỳ mọp ngay xuống, trông ra sân. Vừa dập đầu vừa kêu:

- Hoàng Thượng đối đãi với cha con kẻ vi thần ơn nặng tầy non. Dù cha con nô tài có làm thân

trâu, ngựa cũng chưa đủ báo đền trong muôn một. Cha con nô tài là Ngô Tam Quế và Ngô Ứng Hùng thà cam tâm chết vì Hoàng thượng, quyết chẳng hai lòng. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tiểu Vương Gia hãy dậy đi, thủng thẳng rồi hãy dập đầu cũng chưa muộn. Tiểu Vương Gia! Tại hạ hãy cho Tiểu Vương Gia coi những thứ này... Gã vừa nói vừa cởi bọc, mở ra để trên bàn. Ngô Ứng Hùng đứng dậy ngó thấy y phục cùng khí giới trong bọc thì khiếp sợ không biết đến thế nào mà kể! Bất giác hai tay hắn run lên bần bật,miệng ấp úng: Vụ này... vụ này... Hắn cầm tờ khẩu cung lên coi thấy viết rõ ràng thích khách vâng lệnh Bình Tây Vương Ngô Tam Quế vào cung hành thích, cố ý hạ sát Hoàng đế Thát Đát, để lập Ngô Tam Quế lên làm chúa vân vân... mà lúc này hồn vía lên mây. Hai chân hắn nhũn ra, lại quỳ xuống lắp bắp năn nỉ:

- Quế công công!... Vụ này... vụ này nhất quyết không phải là sự thật. Bọn nô tài... bị gian nhân hãm hại. Nô tài hy vọng công công tâu lên thánh thượng... tâu... tâu... Vi Tiểu Bảo nói: Những khí giới này đều là do bọn phản tặc đem vào trong cung mưu đồ việc tày đình. Trên binh khí đều khắc chữ hiệu của quý phủ mới thật là kỳ! Ngô Ứng Hùng đáp:

- Cha con nô tài có rất nhiều kẻ thù. Đây nhất định là gian kế của cừu gia. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Những lời của Tiểu Vương Gia cũng có lý phần nào. Song chúng ta chưa hiểu đức Hoàng Thượng có tin như vậy không? Ngô Ứng Hùng nói:

- Đây toàn là trông cậy vào ơn cao đức cả của công công. Nếu công công chịu phân tích rõ ràng dùm cho cha con ty chức, được Hoàng Thượng tin lời. Tính mệnh cha con ty chức còn bảo toàn được tức là của công công đã ban cho. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu Vương Gia! Tiểu Vương Gia hãy đứng dậy! Đêm rồi Tiểu Vương Gia tặng cho tại hạ một phần lễ trọng hậu dường như đã liệu trước có vụ này xảy ra phải không? Ha ha! Ha ha! Ngô Ứng Hùng toan đứng lên, nhưng nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu nghiêm trọng này lại quỳ xuống cái rụp, kêu van:

- Công công minh xét cho! Công công chỉ cần phân tích mấy lời về cha con ty chức trước mặt Hoàng Thượng, ngài là bậc thánh minh, nhất định tin lời công công. Vi Tiểu Bảo nói: Vụ này đã thành chuyện động trời! Sách Ngạch Đồ đại nhân, quan thị vệ Đô Đầu Đa Long đại nhân đều đi báo kiến Hoàng Thượng và đã phúc bẩm bản cung trạng của bọn thích khách, Tiểu Vương Gia biết rồi đó. Việc tạo phản là một vấn đề trọng đại, dù ai lớn mật đến đâu cũng không dám lấp liếm hay tâu trình một cách hồ đồ mà bảo phân tích một vài câu trước mặt Hoàng Thượng mà xong được ư? Nhưng tại hạ nghĩ rằng chúng ta chưa đến nỗi hết đường. Tại hạ cần phải nghĩ mưu chước tuyệt diệu, dù mười phần không ăn chắc cả mười, cũng hy vọng rất nhiều rửa sạch tội danh cho cha con Tiểu Vương Gia. Có điều vụ này phải tốn công lắm mới được. Ngô Ứng Hùng cả mừng nói:

- Trăm điều trông cậy vào phương lược giải cứu của công công. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu Vương Gia hãy đứng dậy cùng nhau nói chuyện cho tiện. Ngô Ứng Hùng đứng lên rồi miệng không ngớt ngỏ lời cảm tạ. Vi Tiểu Bảo hỏi vặn:

- Bọn thích khách này đúng không phải Tiểu Vương Gia phái đến chứ? Ngô Ứng Hùng đáp:

- Nhất định là không phải. Ty chức khi nào dám làm việc động trời, muôn thác cũng không đủ

đền tội? Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Tại hạ đã cùng Tiểu Vương Gia kết bạn, lần này hãy tạm tin lời. Trường hợp mà thích khách do Tiểu Vương Gia phái đến tức là đào lỗ để chôn tại hạ đó. Ngô Ứng Hùng nói ngay: Xin công công yên lòng, nhất quyết không phải ty chức. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy theo ý Tiểu Vương Gia thì những tên phản tặc kia do ai phái đến? Ngô Ứng Hùng đáp:

- Vì ty chức rất nhiều kẻ thù nên trong lúc nhất thời khó mà xác định được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu Vương Gia đã muốn cho tại hạ trình bày trước long nhan thì ít nhất phải đưa ra một vài kẻ thù, thánh thượng mới tin được. Ngô ứng Hùng đáp:,.

- Dạ dạ! Gia nghiêm thay nhà Đại Thanh bình thiên hạ, tiễu trừ phản nghịch không phải là ít. Bọn phản nghịch thù hận sâu cay gia nghiêm đại khái là dư đảng của Lý Sấm, bè phái của Đường Vương, Quế Vương triều nhà Minh, hay dư đảng của Mộc gia ở Vân Nam. Bọn chúng đã thù hận thấu xương thì bất cứ việc phản loạn hay bạo thiên nghịch địa chúng cũng dám làm. Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Những bè phái Lý Sấm, dư đảng của Mộc Thiên Ba gì gì đó, gia số võ công của họ thế nào? Tiểu Vương Gia dạy tại hạ mấy chiêu để đến biểu diễn trước mặt long nhan. Tại hạ sẽ nói là đêm qua chính mắt mình đã trông thấy thích khách thi triển những chiêu số này, quyết không lầm lẫn. Có thế Thánh hoàng mới tin được. Ngô Ứng Hùng cả mừng đáp:

- Kế này của công công thật là tuyệt diệu. Có điều ty chức hiểu võ công rất ít. Để ty chức đi hỏi thủ hạ. Thưa công công! Xin công công hãy ngồi chơi một chút. Ty chức vào trong giây lát rồi lập tức trở ra ngay. Hắn nói xong lại vấn an một câu, rồi lật đật đi vào nhà trong. Chỉ trong khoảnh khắc, Ngô Ứng Hùng dẫn một người theo ra. Gã chính là tên đứng đầu bọn tuỳ tùng tên gọi Dương Dật Chi. Đêm qua Vi Tiểu Bảo đã đánh bạc giúp gã này được một ngàn sáu trăm lạng. Dương Dật Chi vừa thấy Vi Tiểu Bảo vội tiến lại dâng lời vấn an, sắc mặt gã đầy vẻ lo âu. Dĩ nhiên Ngô Ứng Hùng đã nói rõ đầu đuôi cho gã biết. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Dương đại ca! Đại ca bất tất phải lo lắng. Đêm qua đại ca đánh bạc ở phủ Khang Thân Vương, chẳng thiếu gì văn võ đại thần đã gặp mặt, quyết không ai dám bảo đại ca vào cung hành thích. Dương Dật Chi đáp: Dạ dạ! Tiểu nhân sợ là sợ bọn gian nhân hãm hại. Họ dám nói thế tử một mặt đưa bọn tiểu nhân vào phủ Khang Thân gia để mọi người chứng kiến, một mặt ngấm ngầm phái bọn nghịch tặc vào cung gây việc động trời. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cũng có lý như vậy. Dương Dật Chi lại nói:

- Theo lời thế tử thì công công đã chịu giữ công đạo, đến phân tích trình bày trước Thánh hoàng để nâng đỡ bọn tiểu nhân. Công công thật là một vị đại ân nhân của Ngô gia. Những kẻ thù Bình Tây Vương nhiều quá kể không xiết được. Gia số võ công của họ cực kỳ phức tạp. Chỉ có Mộc vương phủ đã dựng ra những môn võ riêng biệt cho một nhà nên nhận được dễ dàng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chà! Đáng tiếc đây không tìm được người nào trong Mộc vương phủ để bảo họ biểu diễn mấy chiêu thức cho coi. Dương Dật Chi nói:

- Mộc gia quyền và Mộc gia kiếm đã lưu truyền ở Vân Nam lâu ngày, nên tiểu nhân nhớ được

một ít. Tiểu nhân xin biểu diễn mấy đường, nhờ công công chỉ điểm cho. Bọn thích khách vào cung đã đem theo đao kiếm, vậy tiểu nhân biểu diễn môn "Hồi phong kiếm" của Mộc gia được chăng? Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Đại ca đã hiểu võ công của Mộc gia thì còn gì hay hơn nữa? Có điều tại hạ chẳng hiểu gì về kiếm pháp mà trong lúc vội vàng có học cũng không nhớ được. Vậy đại ca biểu diễn mấy chiêu Mộc gia quyền cho coi. Dương Dật Chi đáp:

- Dạ! Tiểu nhân xin tuân lệnh. Ngày trước công công đã ra sức bắt Ngao Bái, lừng danh bốn biển. Công phu quyền cước của công công nhất định cao thâm khôn lường! Tiểu nhân thi triển có chỗ nào không đúng, xin công công chỉ điểm cho! Gã nói rồi đứng giữa sảnh đường từ từ thi triển từng chiêu từng thức. Mộc gia quyền nguyên từ đời Mộc Anh truyền lại đã trên hai trăm năm là một công phu rèn luyện đến trăm ngàn lần nên cực kỳ tinh diệu. Về quyền pháp Dương Dật Chi không chuyên chú nên ít sở trường. Nhưng đường quyền này ở Vân Nam rất nhiều người biết, võ công gã lại rất cao thâm, thêm phần kiến văn quảng bác, nên những chiêu thức gã phô diễn được tới trình độ khá tinh diệu. Vi Tiểu Bảo coi đến chiêu "Hoành tảo thiên quân" bất giác cất tiếng khen:

- Chiêu này hay tuyệt! Sau gã sử đến chiêu "Cao sơn lưu thủy", Vi Tiểu Bảo lại khen:

- Chiêu này cũng không dở. Gã chờ Dương Dật Chi sử Mộc gia quyền xong rồi hỏi:

- Hay lắm! Hay lắm! Trong lúc nhất thời, tại hạ chẳng thể học được nhiều,chỉ cần một vài chiêu để trình diễn trước mặt Hoàng Thượng là đủ. Hoàng Thượng sẽ vời mấy tay cao thủ võ công trong cung đến nhận xét. Đại ca tính thử coi liệu họ có nhận ra được lai lịch môn võ này không? Vi Tiểu Bảo nói rồi vung tay khoa chân y thức sử hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thuỷ". Dương Dật Chi mừng rỡ đáp:

- Công công sử hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thuỷ" đã đến chỗ tinh vi. Những tay hảo thủ nhìn tới liền biết ngay là quyền pháp của Mộc gia. Công công quả là một nhân vật thông minh mẫn tiệp hơn đời,vừa ngó qua đã sử đúng ngay. Như vậy Ngô gia của bọn tiểu nhân rất nhiều hy vọng được thoát nạn. Ngô Ứng Hùng xá dài luôn mấy cái nói:

- Cả nhà họ Ngô của ty chức hơn trăm người, hoàn toàn trông vào công công cứu mạng cho. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Trong cả nhà Ngô Tam Quế có cả non vàng núi bạc, ta bất tất phải nhắc tới chuyện tiền nong cho gã khinh mình. Gã liền chắp tay đáp lễ nói:

- Chúng ta là bạn kết giao, sao Tiểu Vương Gia còn nói đến những chuyện ơn đức cùng cứu mạng làm chi? Như vậy chẳng hoá ra tiểu vương gia coi tại hạ là người ngoài ư? Vả lại tại hạ chỉ biết hết sức hành động, không nghĩ gì đến chuyện khác, mà cũng chẳng hiểu có đắc dụng hay không? Ngô Ứng Hùng vâng dạ luôn mấy tiếng. Vi Tiểu Bảo gói bọc binh khí lại cắp vào nách tự nghĩ:

- Ta không nên giao cái bọc này cho y vội. Gã chợt nhớ tới điều gì liền hỏi:

- Tiểu Vương Gia! Hoàng Thượng còn truyền cho tại hạ hỏi Tiểu Vương Gia một điều: Những người ở tỉnh Vân Nam có ai là Dương Nhất Phong đến làm quan trong kinh không? Hoặc giả có nhân vật nào trùng danh hiệu như vậy không? Ngô Ứng Hùng sửng sốt nghĩ thầm:

- Dương Nhất Phong bất quá là một viên quan nhỏ mọn. Hắn lai kinh bệ kiến, chưa vào bái yết thánh thượng, mà sao thánh thượng đã biết hắn? Gã nghĩ vậy liền đáp:..

- Dương Nhất Phong là người mới được uỷ nhiệm lãnh chức Tri Huyện huyện Khúc Tĩnh, tỉnh Vân Nam. Hiện nay hắn cũng lai kinh chờ đợi bái kiến thánh thượng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hoàng Thượng phái tại hạ hỏi Tiểu Vương Gia về vụ mấy bữa trước đây Dương Nhất Phong đã lấn át lương dân trên một toà tửu lầu. Hắn dong cho bọn nô bộc tàn ác đánh người. Chẳng hiểu hiện nay hắn đã thay đổi tính tình chưa? Nguyên Dương Nhất Phong được Ngô Tam Quế uỷ cho làm Tri Huyện Khúc Tĩnh là vì hắn đã đút lót hơn bốn vạn bạc. Trong khoản này, Ngô Ứng Hùng đã rút lấy trên ba ngàn lạng. Bây giờ gã nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy thì chẳng còn hồn vía nào nữa, vội đáp ngay:

- Ty chức xin dạy bảo hắn. Đoạn gã quay ra bảo Dương Dật Chi:

- Ngươi đi kêu Dương Nhất Phong đến đây lập tức, hãy đánh hắn năm chục trượng lớn rồi sẽ liệu. Ngô Ứng Hùng lại đưa lời vấn an Vi Tiểu Bảo và nói:

- Công công! Xin công công khải tấu Thánh hoàng cho: kẻ vi thần Ngô Tam Quế xét người không được tinh minh, tiến cử một tên chẳng ra gì. Xin Thánh hoàng giáng chỉ hành tội, kẻ vi thần không dám oán thán. Tên Dương Nhất Phong lập tức bị cách chức, vĩnh viễn không được thu dụng. Đồng thời kẻ vi thần thỉnh cầu bộ đại nhân uỷ nhiệm bậc hiền tài khác sung vào chức đó. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tưởng bất tất phải dùng hình phạt nghiêm trọng đến thế. Ngô Ứng Hùng nói: Dương Nhất Phong lớn mật làm càn đã đến tai thánh thượng thật tội đáng chu di. Dật Chi! Ngươi cứ phạt đòn thật nặng cho ta! Dương Dật Chi đáp:

- Xin tuân mệnh! Vi Tiểu Bảo cười ha hả nghĩ bụng: Thế là tên quan họ Dương e rằng khó toàn mạng Gã nói:

- Tại hạ trở về phúc trình Hoàng thượng sẽ ráng biểu diễn hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thủy" cho thật đúng mới được. Gã nói rồi cáo từ đi ra. Ngô ứng Hùng lấy trong tay áo ra một gói lớn hai tay dâng lên nói:

- Quế công công! Đại ơn đại đức của công công không thể báo đáp một cách dễ dàng. Lại nhờ Đa tổng quản, Sách đại nhân cùng các vị Ngự tiền thị vệ đại thần hết lòng bảo vệ, ty chức gọi là có chút quà mọn để tỏ lòng thành kính. Ty chức cảm phiền Quế công công vị tình chuyển giao dùm tới các vị đó. Thánh thượng có hỏi đến, mỗi vị tâu giúp một câu thì nỗi oan uổng của cha con kẻ vi thần mới rửa được. Vi Tiểu Bảo đón lấy cái bọc cười hỏi:

- Phải chăng Tiểu Vương Gia muốn tại hạ thay mặt tỏ thân tình với mấy vị đó? Vụ này dễ lắm, tại hạ có thể làm được. Gã ở trong cung hơn một năm, tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã học được cách ăn nói của bọn thái giám rất đầy đủ. Giả tỷ bây giờ gã mới bắt đầu mạo danh Tiểu Quế Tử thì Hải lão công đui mắt khó lòng phát giác ra được. Ngô Ứng Hùng và Dương Dật Chi kính cẩn đưa gã ra tận cổng ngoài. Vi Tiểu Bảo ngồi trên kiệu mở bọc ra coi thấy toàn là ngân phiếu, tổng số đúng mười vạn lạng bạc. Gã lẩm bẩm:

- Con mẹ nó! Lão gia lấy năm vạn trước. Rồi gã cất ngân phiếu vào bọc. Còn năm vạn lạng vẫn

để nguyên trong gói. Công việc đầu tiên của Vi Tiểu Bảo là đến Ngự thư phòng bái kiến vua Khang Hy để phúc trình sứ mạng đã làm xong. Gã nói: Ngô ứng Hùng đối với bậc chúa thượng thánh minh bằng một tấm lòng cảm kích không bút nào tả xiết! Vua Khang Hy cười nói:

- Chắc gã sợ giật bắn người lên! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Gã sợ đến té đái vãi phân. Sau nô tài lại bảo gã: Minh kiến của thánh thượng soi xa muôn dặm. Ngài điều tra võ công của thích khách đoán ngay được là hành vi của bọn phản tặc họ Mộc ở Vân Nam. Ngô Ứng Hùng vừa kinh hãi vừa mừng thầm, gã cười híp mắt lại. Vua Khang Hy nổi lên tràng Vi Tiểu Bảo ha hả. Vi Tiểu Bảo móc trong bọc lấy gói ngân phiếu ra tâu:

- Ngô ứng Hùng cảm kích đến độ móc ra một nắm ngân phiếu lớn nói là tặng cho nô tài một vạn lạng. Còn bốn vạn lạng gã yêu cầu nô tài đem chia cho bọn thị vệ ở trong cung đã ra sức chiến đấu đêm qua. Muôn tâu Thánh thượng! Thánh thượng coi đây đủ rõ bọn nô tài được một dịp đại phát tài. Mớ ngân phiếu này mỗi tấm đều năm trăm lạng. Tất cả một trăm tấm chồng lên thành một xấp dầy. Vua Khang Hy cười nói:

- Ngươi còn là một đứa nhỏ thì một vạn lạng cũng không xài hết được. Vậy còn bốn vạn lạng ngươi đem chia cho bọn thị vệ. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Hoàng Thượng tuy thông minh nhưng cũng không đoán được trong mình Vi Tiểu Bảo này có hàng mấy chục vạn lạng bạc. Gã lại tâu:

- Tâu Thánh Thượng! Nô tài chầu hầu Thánh Thượng, thứ gì cũng đủ hết, có bạc cũng chẳng dùng làm gì! Nô tài thờ chúa giữ vẹn lòng trung đã được Thánh Thượng chiếu cố đủ điều. Vậy năm vạn lạng bạc này xin đem thưởng hết cho bọn thị vệ, nô tài sẽ bảo với chúng đây là của Thánh Thượng ban thưởng, bất tất phải nhắc tới Ngô Ứng Hùng để mua chuộc lòng người cho gã. Vua Khang Hy không muốn mạo danh ban thưởng, nghe đến bốn chữ "mua chuộc lòng người" nhà vua không khỏi động tâm.

Hồi 53 - Quế Công Công Song Thủ Bão Giai Nhân

Vi Tiểu Bảo thấy vua Khang Hy trầm ngâm không nói gì, liền tâu:

- Muôn tâu Thánh Thượng! Ngô Tam Quế phái con trai lai kinh, đem theo vô số vàng bạc, thấy ai cũng đút lót, chưa chắc đã phải vì lòng tết. Trăm họ cùng kim ngân châu báu khắp nơi trong thiên hạ đều là của chúa thượng. Vậy mà thằng lỏi Ngô Tam Quế ngang ngược càn rõ, dám coi tỉnh Vân Nam như đất của họ Ngô nhà hắn. Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Ngươi nói rất có lý. Vậy số bạc này ngươi cứ bảo là của trẫm ban thưởng cũng được. Vi Tiểu Bảo liền qua phòng thị vệ ở ngoài Ngự thư phòng. Gã nhìn quan Ngự tiền thị vệ đô tổng quản là Đa Long nói:

- Đa tổng quản! Hoàng Thượng truyền dạy đêm qua những tên thị vệ nào hộ giá có công, ngài khâm ban năm vạn lạng bạc bạch ngân để thưởng cho họ. Đa Long cả mừng quỳ mọp ngay xuống tạ ơn. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hiện giờ Hoàng Thượng đang lúc cao hứng, vậy Đa tổng quản vào ngay Ngự thư phòng tạ ơn ngài ban thưởng đi. Gã nói rồi giao năm vạn lạng bạc bằng ngân phiếu cho Đa Long. Đa Long theo Vi Tiểu Bảo tiến vào thư phòng quỳ xuống dập đầu tâu:

- Muôn tâu Thánh Thượng! Thánh Thượng ban thưởng, nô tài là Đa Long cùng đoàn thị vệ xin dập đầu bái tạ,.. Vua Khang Hy tươi cười gật đầu luôn mấy cái. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chỉ ý của Thánh Thượng là ban thưởng cho công bằng. Vậy tổng quản đem năm vạn lạng bạc này liệu mà chia cho bọn thị vệ. Ai giết giặc có công hoặc anh dũng chiến đấu mà phải bị thương thì cho phần hơn. Đa Long đáp:

- Dạ dạ! Nô tài xin tuân chỉ. Vua Khang Hy bụng bảo dạ:

- Gã nô tài Tiểu Quế Tử đã hết lòng trung lại không tham tiền bạc, kể cũng hiếm có. Gã đem cả năm vạn lạng bạc tận số để thưởng cho thị vệ, còn chính gã không lấy một đồng nào. Thật là đáng khen. Vi Tiểu Bảo cùng Đa Long tạ ơn lui ra. Đa Long đếm một tập ngân phiếu cộng một vạn lạng, cười nói:

- Quế công công! Đây là bọn thị vệ tỏ lòng hiếu kính công công. Xin công công vui lòng thu nạp để chia cho bọn tiểu công công ở trong cung. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ô hay! Đa tổng quản! Tổng quản nói vậy thì không phải là bạn hữu rồi. Tiểu Quế Tử này bình sinh chỉ kính trọng những bạn võ công cao cường. Năm vạn lạng bạc này nếu đức Hoàng Thượng mà thưởng cho bọn quan văn thì Tiểu Quế Tử này tất được chia một, hai vạn lạng. Nhưng đây là Hoàng Thượng thưởng cho Đa tổng quản cùng đoàn thị vệ, thì dù tổng quản có cho một phân một lạng, tại hạ cũng không thể thu nhận được. Đa Long cười nói:

- Anh em thị vệ đều nói là trong cung có rất nhiều vị công công nhưng đặc biệt Quế công công

nhỏ tuổi nhất mà lại là một ông bạn tử tế nhất, tiếng đồn quả đã không ngoa. Vi Tiểu Bảo chợt nhớ ra điều gì liền nói:

- Đa tổng quản! Tổng quản tra dùm tại hạ xem trong những tên phản tặc bị bắt đêm qua có ai là Lưu Nhất Chu không? Nếu có tên này thì chúng ta phải điều tra cho biết gốc gác của gã. Đa Long đáp:

- Dạ dạ! Dĩ nhiên bọn phản tặc khai tên giả, nhưng tại hạ sẽ tìm cách điều tra. Vi Tiểu Bảo về gần tới cửa phòng thì thấy một tên tiểu thái giám đã đứng chờ sẵn ở đó. Tên tiểu thái giám này chạy lại đón gã, khẽ nói:

- Quế công công! Vị Tiền lão bản bữa trước lại đưa một con heo đến. Con heo bữa nay kêu bằng "Địa hoàng nhân sâm trư". Y nói đem kính biếu công công, hiện còn chờ công công ở nhà bếp. Vi Tiểu Bảo chau mày nghĩ bụng:

- Lần đầu hắn đưa đến con "Hoa điêu phục linh trư", còn chưa thu xếp được ổn thoả mà nay hắn lại đưa đến con "Địa Hoàng nhân sâm trư" gì đó? Chốn Hoàng cung há phải là cái cũi đựng heo? Rồi gã lẩm bẩm:

- Nhưng hắn đã đến, mình chẳng thể không tìm cách phát lạc! Vi Tiểu Bảo đi thẳng xuống nhà bếp. Quả nhiên thấy Tiền lão bản đứng lên tươi cười thi lễ nói:

- Quế công công! Con "Hoa điêu phục linh trư" bữa trước của tiểu nhân là một món ăn bổ ích phi thường. Quế công công xơi vào rồi tinh thần tráng kiện, mặt mũi hồng hào. Vì tấm lòng cảm kích đối với công công đã hết lòng chiếu cố, nay tiểu nhân lại đưa đến biếu công công con heo đặc biệt này. Hắn nói rồi trỏ sang mé bên. Vi Tiểu Bảo thấy đây là một con heo còn sống, toàn thân lông trắng coi rất đẹp. Nó đang đi quyện trong cái cũi tre. Vi Tiểu Bảo không hiểu Tiền lão bản muốn giở trò gì với mình, nhưng gã cũng gật đầu luôn mấy cái. Tiền lão bản tiến đến bên cầm lấy tay Vi Tiểu Bảo nói:

- Chà chà! Quế công công ăn thịt heo "Hoa điêu phục linh trư" rồi, kinh mạch rất thịnh vượng, quả nhiên khác trước nhiều. Vi Tiểu Bảo thấy Tiền lão bản chuồn vào trong tay gã một mảnh giấy vo tròn. Nhưng vì ở nhà bếp đông người, gã không tiện hỏi nhiều. Tiền lão bản lại nói:

- Con Địa hoàng nhân sâm trư này không thể nuôi nấng như heo thường được..Xin công công dặn nhà bếp lấy thứ dấm rượu thượng hảo hạng cho nó ăn trong mười ngày. Qua kỳ hạn này tiểu nhân lại đến coi và mổ cho công công hưởng thụ. Vi Tiểu Bảo chau mày nói:

- Lần đầu con Hoa điêu phục linh trư đã làm cho ba hồn bảy vía tiểu đệ lên mây rồi, vậy bây giờ nhất định là Nhân sâm trư, Yến sào trư hay gì gì trư đi nữa thì Tiền đại ca cũng tự liệu mà gánh vác lấy, tiểu đệ ăn không tiện đâu. Tiền lão bản cười ha hả nói:

- Đây là lòng hiếu kính của tiểu nhân, chứ không dám làm phiền luỵ đến công công đâu, mà công công phải ngần ngại. Hắn nói rồi xá liền mấy cái, trở gót đi ra. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Trên mảnh giấy này chắc là có viết chữ, mà chữ nghĩa của mình không được một rúm mới thật rắc rối! Gã đành dặn bọn nhà bếp liệu mà chăn nuôi con heo. Đoạn gã trở về phòng vừa đi vừa bụng bảo dạ:

- Thằng cha Tiền lão bản này thật là thông minh! Chuyến trước hắn dùng con heo chết để dấu

người sống vào trong cung. Nếu lần này lại đem con heo mổ rồi vào cung tất không khỏi khiến cho người ta sinh lòng ngờ vực, nên hắn đưa một con heo sống cho bọn Ngự trù phòng nuôi dưỡng để chứng tỏ chẳng có trò chi hết. Như vậy dù trước kia có kẻ hoài nghi thì bây giờ lòng ngờ vực cũng tiêu tan hết. Phải lắm! Phải lắm! Kẻ khôn ngoan muốn bịp người, chẳng những phải suy nghĩ chu đáo trước khi hành động, mà sau khi xong việc rồi, nếu có cơ hội cũng nên vá kín những chỗ sơ hở. Rồi gã tự nhủ:

- Còn mảnh giấy này ta đành đưa cho tiểu Quận Chúa đọc giùm. Mẹ kiếp! Có việc gì sao không nói huych toẹt ra, lại còn viết chữ con bà nó gì đây, để mình nóng ruột, và phải nhờ kẻ khác đọc cho nghe thì giữ bí mật thế đếch nào được! Vi Tiểu Bảo về tới, vừa mở khoá vào phòng, Mộc Kiếm Bình đã nói ngay:

- Quế đại ca ơi! vừa có người tới ngoài cửa, dường như đem cơm đến thì phải. Họ thấy cửa khoá cũng không gõ cửa, bỏ đi ngay. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao muội muội biết họ đem cơm đến? Ha ha! Chắc các cô này ngửi thấy mùi cơm thịt lại càng đói ngấu phải không? Đói thì sao không lấy bánh mà ăn? Mộc Kiếm Bình cười khúc khích đáp:

- Nói thực cho đại ca hay, bọn tiểu muội đã lấy ăn rồi. Phương Di ngập ngừng hỏi:

- Quế... Quế đại ca. Đại ca đã..... Nàng tính hỏi: "Đại ca đã được tin tức gì về Lưu Nhất Phong chưa?" Nhưng lại hổ thẹn ấp úng không nói nên lời! Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Ta chưa điều tra xong vụ Lưu sư ca của nàng. Theo lời bọn thị vệ trong cung thì những đứa bị bắt, chẳng có tên nào họ Lưu. Phương Di khẽ nói:

- Đa tạ đại ca! Chỉ mong không bắt được y là hay rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái đó chẳng có gì là hay. Gã ở ngoài nhớ nàng, nàng ở trong cung nhớ gã. Một đằng nàng nhớ ta, ta nhớ nàng. Các anh các chị nhân tình không được nhìn thấy mặt nhau tất bị mối tương tư hành hạ cực kỳ đau khổ, chứ chẳng quý hoá gì. Phương Di đỏ mặt lên nói:

- Sao lại bảo tiểu muội ở trong cung nhớ nhung ai? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Các cô nàng đã vào cung thì đừng hòng có ngày ra được nữa. Tỷ như nàng nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, Tiểu Quế Tử vừa trông thấy đã muốn làm vợ. Nếu đức Hoàng đế mà ngó thấy, nhất định đòi phong làm Hoàng hậu nương nương. Phương cô nương ơi! Ta khuyên cô làm Hoàng hậu nương nương quách! Phương Di dẫy nẩy lên nói:

- Tiểu muội không nói chuyện với đại ca nữa. Mỗi câu nói của đại ca lại làm cho tiểu muội tức mình. Tiểu muội muốn nổi nóng rồi đây. Vi Tiểu Bảo bật cười. Gã cầm mảnh giấy đưa cho Mộc Kiếm Bình nói:

- Tiểu Quận Chúa! Muội muội đọc thử mảnh giấy này cho ta nghe! Mộc Kiếm Bình cầm lấy đọc:

- Ở quán trà Cao Thăng toàn nói về Anh Liệt Truyện. Rồi cô hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Vi Tiểu Bảo vừa nghe đã hiểu ý: Khi người Thiên Địa Hội có việc muốn gặp gã là lại mời gã ra quán trà Cao Thăng để nghe thầy đồ giảng về Anh Liệt Truyện. Gã liền cười đáp:

- Anh Liệt truyện mà muội muội không biết ư? Mộc Kiếm Bình nói:

- Dĩ nhiên tiểu muội hiểu lắm. Anh Liệt truyện là một thiên cố sự nói về công cuộc khai sáng nghiệp rồng của Đức Thái Tổ Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trong sách có một hồi: "Mộc vương gia tam tiến hạ Vân Nam, Quế công song thủ bão giai nhân", muội muội đã nghe chưa? Mộc Kiếm Bình bĩu môi đáp:

- Vụ Kiềm Ninh Vương gia gia bình định Vân Nam dĩ nhiên là có ở trong liệt truyện. Còn vụ Quế công công song thủ... gì gì đó là bịa ra. Vi Tiểu Bảo nghiêm trang hỏi:

- Muội muội bảo không có vụ "Quế công công song thủ bão giai nhân" ư? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Nhất định không có. Đây chỉ là đại ca bịa ra. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chúng ta đánh cuộc nào! Nếu có thì làm sao? Không có thì làm sao? Mộc Kiếm Bình nói:

- Những thiên cố sự trong Anh Liệt truyện tiểu muội đã thuộc lòng cả rồi, dĩ nhiên không có vụ đó. Đại ca muốn đánh cuộc thế nào, tiểu muội cũng ăn đứt Phương sư tỷ! Chẳng làm gì có vụ này phải không sư tỷ? Phương Di chưa kịp trả lời. Vi Tiểu Bảo đã nhảy bổ lên giường, để nguyên cả giầy chui vào trong chăn nằm giữa hai cô. Tay trái gã ôm cổ Phương Di,tay mặt ôm ngang lưng Mộc Kiếm Bình. Đoạn gã nói:

- Ta đã bảo có là nhất định phải có. Phương Di và Mộc Kiếm Bình đồng thời bật tiếng la:

- Trời ơi! Các cô không kịp né tránh, bị Vi Tiểu Bảo ôm chằng chằng. Mộc Kiếm Bình đưa tay mặt ra hết sức đẩy mạnh một cái. Vi Tiểu Bảo liền thừa cơ quay đầu vào trong đưa môi ra hôn miệng Phương Di rồi khen:

- Thơm quá! Phương Di muốn cục cựa nhưng người nàng vừa khẽ cử động thì mấy rẻ xương sườn trước ngực bị gẫy khiến nàng đau đớn tâm can. Nàng xoay tay trái tát vào mặt Vi Tiểu Bảo đánh "bốp " một cái. Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa la:

- Gái lăng loàn mưu giết thân phu! Rồi gã nhảy vọt ra ngoài chăn. Gã ôm lấy Mộc Kiếm Bình hôn cô một cái nói:

- Cũng thơm quá! Đoạn gã cười khanh khách chạy ra khỏi phòng xoay tay khoá cửa lại. Phòng của Vi Tiểu Bảo ở phía Nam phòng Ngự thiện. Vi Tiểu Bảo đi về phía Bắc quanh qua Dưỡng Tâm điện rồi rẽ sang phía Tây. Gã xuyên qua ba nhà sảnh đường rồi qua cửa Dưỡng Hoa, cửa Thọ An. Gã lại quay lên phía Bắc qua cung Thọ An, lướt qua điện Anh Hoa rồi chuyển sang mé Đông qua cửa Tây thiết. Từ đây Vi Tiểu Bảo đi lên hướng Bắc ra cửa Thần Võ. Cửa Thần Võ là cổng sau Tử Cấm Thành. Ra ngoài cửa Thần Võ là rời khỏi Hoàng cung. Vi Tiểu Bảo đến thẳng quán Cao Thăng. Gã vào quán ngồi, chủ quán pha trà mang lại. Bỗng thấy Cao Ngạn Siêu từ từ đi tới đưa mắt ra hiệu. Vi Tiểu Bảo gật đầu. Gã thấy Cao Ngạn Siêu ra khỏi quán trà liền nghĩ bụng:

- Chắc hắn ra ngoài đợi ta. Gã uống cạn chung trà, bỏ đlnh bạc xuống bàn, nói:

- Bữa nay mắc bận không nghe giảng sách được. Đoạn gã từ từ đứng lên cất bước đi ra. Quả nhiên Cao Ngạn Siêu đang chờ gã ở góc. Hai người đi được mấy bước thì thấy có người khiêng tới hai cỗ kiệu. Cao Ngạn Siêu để Vi Tiểu Bảo ngồi lên một cỗ. Còn gã đi một quãng nữa, đảo

mắt nhìn quanh không thấy ai theo dõi, mới lên ngồi cỗ kiệu thứ hai. Những tên kiệu phu khiêng kiệu chạy nhanh như bay. Hai cỗ kiệu đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa. cơm thì dừng lại. Vi Tiểu Bảo thấy nơi dừng kiệu là một toà tiểu điện bốn mặt có vách tường vây. Gã theo Cao Ngạn Siêu vào trong. Vừa chuyển qua bức tường vách đã thấy anh em Thiên Địa Hội chạy ra nghênh tiếp. Mọi người khom lưng thi lễ cùng Vi Tiểu Bảo. Gã nhận ra Phàn Cương,Phong Tế Trung, Huyền Trinh đạo nhân. Cả Tiền lão bản cũng ở trong đám này. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Tiền đại ca! Tôn tính đại danh là gì? Tiền lão bản đáp:

- Không dám! Thuộc hạ quả thực họ Tiền, tên gọi Lão Bản. Bản đây là vốn liếng. Chứ không phải Lão Bản là tấm ván cũ. ý nói làm nghề thương mại thì phải trường vốn. Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Đại ca là người rất khôn ngoan! Nếu thực sự làm nghề thương mại thì bao nhiêu vốn liếng của người ta sẽ vào tay đại ca hết. Tiền Lão Bản mỉm cười nói:

- Vi Hương chủ! Hương chủ quá khen thuộc hạ mà thôi. Mọi người nhường chỗ cao cho Vi Tiểu Bảo ngồi. Phàn Cương nóng nảy nói ngay:

- Vi hương chủ! Xin hương chủ coi đây! Hắn nói rồi cầm tờ thiếp đại hồng điểm xuyết màu vàng đưa lên. Trên tấm thiếp có viết mấy hàng chữ bằng mực đen láy. Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Họ viết chữ nghĩa gì đó? Bọn họ nhận ra mình, nhưng chưa có mối giao tình gì với ta. Chắc đây là cuộc tương hội đầu tiên. Tiền Lão Bản đáp:

- Vi hương chủ! Đây là thiếp mời chúng ta đến ăn tiệc! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy thì hay lắm! Ai mà kính trọng chúng ta thế? Tiền Lão Bản đáp:

- Trên thiếp ghi là Mộc Kiếm Thanh. Vi Tiểu Bảo sửng sỐt hỏi:

- Mộc Kiếm Thanh ư? Tiền Lão Bản đáp:

- Y là Tiểu vương gia trong Mộc Vương Phủ. Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Phải chăng là ca ca của con heo "Hoa điêu phục linh"? Tiền Lão Bản đáp:

- Chính hắn! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn mời cả bọn chúng ta hay sao? Tiền Lão Bản đáp:

- Lời lẽ trên thiếp rất lịch sự. Hắn mời Vi hương chủ ở Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội cùng chúng vị anh hùng phó yến vào tối hôm nay ở trong hẻm Tây Khanh. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiền đại ca thử nghĩ xem hắn có dụng ý gì? Liệu có pha thuốc độc hay con mẹ nó vào rượu không? Tiền Lão Bản đáp:

- Theo lẽ ra thì Mộc Vương Phủ ở Vân Nam cũng nổi danh trên chốn giang hồ. Mộc Kiếm Thanh lại là Tiểu Vương Gia, một nhân vật có địa vị ngang hàng với Trần tổng đà chủ của chúng ta, quyết chẳng dám dùng thủ đoạn đê mạt đó. Có điều cuộc hội họp này chưa chắc đã là cuộc hội diện tử tế, yến tiệc chưa chắc đã là yến tiệc ngon lành. Vi Hương Chủ lo như vậy cũng phải.

Chúng ta chẳng thể không đề phòng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy chúng ta có nên đi dự bữa tiệc này không? Chà chà! Thịt đùi Tuyên Oai bỏ vào lò quay, xôi thổi cách bức, gà nướng hơi ở Vân Nam đều là những thứ ăn được. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Trong lúc nhất thời, không ai nói gì. Hồi lâu, Huyền Trinh đạo nhân mới lên tiếng:

- Toàn thể anh em đều xin chỉ thị của Vi Hương Chủ! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Bữa cơm rượu thịnh soạn tối hôm nay bề nào các vị cũng có mặt. Các vị muốn ăn uống bình yên chẳng lo ngại gì thì để tiểu đệ đứng ra làm chủ nhân thiết đãi. Cơm no rượu say rồi vị nào muốn đánh bài thì đánh bài, vị nào muốn kêu những ả mày ngài đến bồi tiếp cũng được, nhất thiết đều do tiểu đệ trả tiền. Bằng các vị muốn hà tiện cho tiểu đệ thì chúng ta đến quấy nhà họ Mộc. Gã nói mấy câu này một cách rất khảng khái ra tuồng kẻ cả. Nhưng thật tình gã rất láu lỉnh, không chịu đưa ra chủ ý có nên đi phó yến hay không? Phàn Cương nói:

- Vi Hương Chủ thết đãi anh em ăn uống vui chơi là một điều ai cũng thích thú. Nhưng họ Mộc đã mời mà chúng ta không đi thì e rằng chúng ta sợ chúng, không khỏi tổn hại đến oai phong của Thiên Địa Hội. Vi Tiểu Bảo liền hỏi:

- Phàn huynh nói vậy thì chúng ta nên đi ngay sao? Gã đảo mắt ngó bọn Huyền Trinh, Phong Tế Trung, Tiền Lão Bản, Cao Ngạn Siêu thì thấy những người này từ từ gật đầu. Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Các vị đều đồng ý đi, thì chúng ta cứ đến ăn thịt hắn. Quân đến thì tướng ngăn. Nước đến thì đất lấp. Trà đưa đến thì giơ tay ra đón. Cơm đưa đến thì há miệng đớp. Còn thuốc độc đến thì sao? Chúng ta cũng nuốt ực một tiếng. Con mẹ nó! Thuốc uống vào bụng rồi muốn ra sao thì ra. Cái đó kêu bằng "anh hùng vô uý tử, uý tử bất anh hùng." Huyền Trinh nói:

- Chúng ta chỉ cần để ý coi chừng là có thể nhận ra manh mối. Chúng ta hãy bàn nhau trước: Người thì nhịn uống trà, kẻ thì đừng uống rượn. Rượu cũng kẻ uống người không. Người kiêng ăn thịt, kẻ cữ ăn cá. Như vậy bọn chúng có hạ độc cũng không thể tung một mẻ lưới là quét hết được bọn ta. Bằng tất cả mọi người đều chẳng ăn uống gì là làm trò cười cho chúng. Mọi người bàn định xong rồi. Vi Tiểu Bảo cởi sắc phục thái giám ra, ăn mặc trá hình làm một chàng công tử. Mũ áo cùng đồ trang sức của gã đã do Cao Ngạn Siêu chuẩn bị từ trước. Vi Tiểu Bảo vẫn ngồi kiệu để mọi người đưa tới hẻm Tây Khanh. Gã tự nhủ:

- Ta ở trong cung đêm ngày nơm nóp lo âu, chỉ sợ mụ điếm đến giết mình. Chẳng bao giờ được tiêu dao khoái lạc như làm Hương Chủ Thanh Mộc Đường. Có điều sư phụ đã truyền cho ta thám thính mọi việc trong cung mà ta tự tiện ra ngoài thì e rằng cái chức hương chủ cố nhiên là không còn. Mặc khác cái mạng nhỏ xíu có giữ nổi hay không ta cũng chẳng cần, miễn là được cưỡi lừa đi coi hát cho khoái chí. Ngõ Tây Khanh ở ngoài thành cách chừng hai dặm. Kiệu vừa dừng lại đã nghe tiếng ca nhạc, đàn, sáo. Vi Tiểu Bảo từ trong kiệu bước ra, thấy hai bên cổ xuý xôn xao, gã tự hỏi:

- Họ cưới vợ cho con hay làm gì mà nhộn thế? Bỗng thấy cổng toà đại viện mở rộng. Mười mấy người mũ áo chỉnh tề đứng ở ngoài cổng nghinh tiếp. Người đi đầu là một thanh niên lối 25, 26 tuổi. Người này thân hình cao mà gầy, tướng mạo anh tuấn tự giới thiệu:

- Tại hạ là Mộc Kiếm Thanh, xin kính cẩn nghênh tiếp đại giá Vi Hương Chủ. Vi Tiểu Bảo lâu

nay đã giao kết với quan tư quý hiển, nên cách giao thiệp cung kính lễ mạo gã đã quen rồi. Người ta có câu: "ở bầu thì tròn, ở ống thì dài". Hằng ngày Vi Tiểu Bảo kề cận Hoàng Đế, các vị Thân Vương quý tộc, các quan lớn trong triều đình vào hàng Thượng Thư, Tướng Quân, nên việc chạm mặt chào hỏi các vị đại nhân hàng ngày diễn ra như cơm bữa, chẳng có gì khó khăn. Vì thế mà tuy gã còn nhỏ tuổi, tự nhiên có phong độ uy nghiêm. Mộc Kiếm Thanh tuy đã nổi danh nhưng địa vị chưa tôn quý bằng Khang Thân Vương, Ngô Ứng Hùng. Vi Tiểu Bảo thấy Mộc Kiếm Thanh thân hành ra đón tiếp mình, liền chắp tay nói:

- Tiểu Vương Gia lễ độ quá chừng khiến tại hạ rất áy náy. Gã nhắm tướng mạo đối phương thì thấy nước da hơi đen, mắt mũi hao hao giống Mộc Kiếm Bình. Mộc Kiếm Thanh đã biết trước Vi Hương Chủ, vị thủ lãnh Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội, còn là một đứa trẻ nít. Bạch Hàn Phong lại cho y biết là võ công thằng nhỏ này rất thấp kém, chỉ có miệng lưỡi trơn như mỡ đổ Nói cho đúng gã là một tên lưu manh, một tên láu cá bé nhỏ. Họ đoán ra gã dựa vào thế lực rất hùng hậu của Trần Cận Nam mới lên làm hương chủ được. Bây giờ Mộc Kiếm Thanh thấy Vi Tiểu Bảo vẻ người đỉnh đạc, thần sắc trấn tĩnh lại ra chiều coi thường mọi sự thì nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng nhỏ này e rằng cũng có chút lai lịch, chứ không phải hạng tầm thường. Mộc Kiếm Thanh đứng sang bên để nhường lối cho Vi Tiểu Bảo tiến vào. Vi Tiểu Bảo đảo mắt nhìn cách bài trí trong sảnh đường thì thấy bàn ghế đều bọc đoạn màu hồng, trải đệm gấm. Mọi người chia ra chủ khách mà ngồi. Thánh thủ cư sĩ Tô Cương, Bạch Hàn Phong cùng mười mấy người đềuthõng tay đứng ở phía sau Mộc Kiếm Thanh. Mộc Kiếm Thanh cùng bọn Phàn Cương thông tên họ với nhau cùng đưa ra những lời khách sáo hâm mộ nhau, kính trọng nhau. Bọn Phàn Cương đều nghĩ bụng:

- Vị tiểu Vương Gia họ Mộc này không thấy có gì khác người cho lắm. Cách nói năng của hắn vừa đủ lề lối thông thường trong võ lâm. Bọn gia nhân bưng trà thơm vào. Ngoài cửa sảnh đường ban nhạc công thổi sáo gẩy đàn tấu khúc hoan nghênh quý khách rất là long trọng.

Hồi 54 - Nghe Trẻ Ba Hoa, Ông Già Ngơ Ngác

Tiếng âm nhạc còn đang réo rắt, Mộc Kiếm Thanh hô lớn:

- Mời các vị nhập tiệc. Y dẫn mọi người tiến vào sảnh đường. Giữa lúc nhà khách sảnh kêu một cỗ bàn bát tiên phủ gấm thêu hoa. Hai bên tả hữu đều kê một bàn. Những đũa chén bày bàn tuy không sang trọng bằng ở phủ Khang Thân Vương nhưng cũng khá lịch sự. Mộc Kiếm Thanh hơi cúi người xuống nói:

- Mời Vi Hương Chủ thượng toạ cho Vi Tiểu Bảo coi cục diện bữa nay nhận thấy thủ tịch dành cho mình liền đáp:

- Đã vậy tại hạ không dám khách sáo. Mộc Kiếm Thanh ngồi mé dưới bồi tiếp. Mọi người an vị rồi, Mộc Kiếm Thanh lại hô:

- Vào mời sư phụ. Tô Cương và Bạch Hàn Phong tiến vào nội thất đón một lão già ra. Mộc Kiếm Thanh đứng dậy nghinh tiếp nói:

- Thưa sư phụ! Bữa nay có Vi Hương Chủ ở Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội giá lâm, thật hân hạnh cho chúng ta. Đoạn y quay lại giới thiệu với Vi Tiểu Bảo: Vi Hương Chủ! Vị này là Liễu lão sư phó, ân sư của tại hạ. Vi Tiểu Bảo chắp tay chào, nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu. Lúc này thân hình cao lớn, mặt mũi hồng hào. Tóc bạc đã rụng hết, trên đầu không còn sợi nào. Hiển nhiên lão đã ngoài 70 tuổi, nhưng tinh thần quắc thước. Cặp mắt lấp loáng ánh thần quang. Lão đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Gần đây thanh danh Thiên Địa Hội rất hưng thịnh... Thanh âm lão vang dội khác thường. Lão nói câu này một cách bình thường mà cũng bằng người khác lớn tiếng quát tháo nghe rất chói tai. Lão nói tiếp:

- Quả nhiên sản xuất ra lắm nhÂn tài. Vi Hương Chủ còn nhỏ tuổi thế này đã thành bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tại hạ không phải bậc anh tài mà cũng chẳng phải hạng kỳ tài, có thể nói ngu xuẩn nữa là đằng khác. Bữa trước tại hạ bị Bạch sư phó vặn tay không nhúc nhích được, xuýt nữa phải la làng gọi mẹ. Còn võ công tại hạ lại rất tầm thường. Ha ha!... Mọi người nghe gã nói vậy đều ngạc nhiên biến sắc. Nét mặt Bạch Hàn Phong càng cổ quái hơn. Lão già cũng cười hô hố một hồi rồi nói:

- Vi Hương Chủ tính tình bộc trực. Quả nhiên là bản sắc của đấng anh hùng, khiến lão phu phải khâm phục đến ba phần. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ba phần khâm phục thì nhiều quá! Con mẹ nó! Tại hạ chỉ mong được nửa phần hay một phần không coi tại hạ là thằng nhỏ ăn xin, thằng khỉ thối tha cũng đủ lấy làm thoả mãn. Lão kia càng cười lớn hơn nói:

- Vi Hương Chủ thật khéo nói giỡn! Huyền Trinh đạo nhân hỏi:

- Lão tiền bối danh chấn động Thiên Nam. Phải chăng người trong võ lâm đều kêu bằng Thiết bối thương long Liễu lão anh hùng? Lão già cười đáp:

- Không dám! Huyền Trinh đạo trưởng cũng biết đến tiện danh của lão phu thì thật là hân hạnh. Huyền Trinh trong lòng run sợ nghĩ thầm: Mình chưa thông danh tính mà lão đã biết tên. Xem thế đủ tỏ chuyến này Mộc gia chuẩn bị cực kỳ chu đáo. Đã có mặt lão này, bọn chúng bất tất phải hạ độc dược. Nguyên bề võ công họ cũng đủ quyết thắng rồi, vì bên mình chẳng có anh em nào là địch thủ của lão. Đạo nhân liền khom lưng nói:

- Ngày trước Liễu lão anh hùng tru diệt Tam Bá ở Nộ Giang, truy sát quân Thanh ở Đằng Xung, hiệp danh đồn đại khắp thiên hạ. Bọn hậu sinh tiểu tử trên chốn giang hồ nghe tiếng lão anh hùng chẳng ai là không kỉnh ngưỡng. Lão già cười khành khạch đáp:

- Đó là việc ngày trước, đạo trưởng còn nhắc tới làm chi? Tuy lời lẽ khiêm nhượng mà giọng nói đầy vẻ thoả mãn. Nguyên Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng nổi danh từ lâu. Ngày trước Mộc Thiên Ba đối với lão cũng cực kỳ kính trọng. Hồi quân Thanh đánh tới Vân Nam, Liễu Đại Hồng đem toàn lực bảo vệ di cô nhà họ Mộc. Mộc Kiếm Thanh chính là đệ tử truyền nhân của lão. Trong Mộc vương phủ hiện nay, trừ Mộc Thiên Thanh, lão là nhân vật đệ nhất. Mộc Kiếm Thanh nói:

- Thưa sư phụ! Xin lão nhân gia bồi tiếp Vi hương chủ cho. Liễu Đại Hồng đáp:

- Được rồi! Đoạn lão ngồi xuống bên Vi Tiểu Bảo. Chiếc bàn bát tiên này mé ngoài bỏ trống một bên. Mé trên có hai người ngồi là Vi Tiểu Bảo và Liễu Đại Hồng. Bên tả là Phàn Cương và Phong Tế Trung. Mé hữu là Mộc Kiếm Thanh. Bên y còn một ghế bỏ trống để chờ ai. Quần hào trong Thiên Địa Hội đều tự hỏi:

- Không hiểu Mộc vương phủ còn mời nhân vật lợi hại nào đây? Bỗng nghe Mộc Kiếm Thanh lên tiếng:

- Đỡ Từ sư phó ra ngồi đây để các vị bằng hữu được yên lòng. Tô Cương đáp:

- Xin vâng! Rồi hắn vào nhà đỡ một người đi ra. Bọn Phàn Cương ngó thấy đều vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đồng thanh cất tiếng gọi:

- Từ đại ca! Người này lưng còng. Y chính là Bát thủ viên hầu Từ Thiên Xuyên. Từ Thiên Xuyên da mặt vàng đảm, thương thế chưa lành, nhưng hiển nhiên tính mệnh lão không có gì đáng ngại nữa. Quần hào trong Thiên Địa Hội bu quanh lại, hỏi han rối rít. Nỗi mừng biết lấy chi cân. Mộc Kiếm Thanh trỏ cái ghế bên trái nói:

- Mời Từ sư phó ngồi bên này. Từ Thiên Xuyên tiến lên một bước nhìn Vi Tiểu Bảo khom lưng thi lễ chào:

- Thưa Vi Hương Chủ! Hương Chủ mạnh giỏi a! Vi Tiểu Bảo chắp tay đáp lễ hỏi:

- Từ tam ca! Tam ca bình yên chứ? Gần đây bán thuốc cao có phát tài không? Từ Thiên Xuyên thở dài nói:

- Lâu nay không buôn bán gì hết. Thuộc hạ bị bọn chó săn thủ hạ của Ngô Tam Quế bắt đem đi, xuýt nữa bỏ mạng. May nhờ được Mộc tiểu vương gia và Liễu lão anh hùng cứu viện. Quần

hào trong Thiên Địa Hội nghe Từ Thiên Xuyên nói câu này đều sửng sốt. Phàn Cương nói:

- Từ tam ca! Té ra hôm trước bọn Hán gian Ngô Tam Quế đa nhúng tay vào vụ này ư? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Chính thế! Bọn Hán gian kia sấn vào Hồi Xuân Đường bắt tại hạ đưa đi. Tên Dương... tên cẩu tặc Dương Nhất Phong thối tha thoá mạ tại hạ một hồi rồi dùng một lá thuốc cao dán lên miệng và bảo làm cho "con khỉ già" phải chết đói. Mọi người nghe nói có Dương Nhất Phong dính vào vụ này thì biết là không sai được nữa. Bọn Phàn Cương, Huyền Trinh nhìn Tô Cương, Bạch Hàn Phong nói:

- Bữa trước bọn tại hạ có nhiều điều xúc phạm đến chúng vị anh hùng, xin các vị vì nghĩa khí anh hùng mà miễn thứ cho. Toàn thể bọn tại hạ trong Thiên Địa Hội đều cảm kích vô cùng! Tô Cương đáp:

- Không dám! Bọn tại hạ bất quá vâng lệnh Tiểu Vương Gia mà làm việc, không dám nhận công trạng chi hết. Bạch Hàn Phong hắng dặng một tiếng. Hiển nhiên gã rất lấy làm thoả mãn về việc phe mình đã cứu viện Từ Thiên Xuyên. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thằng cha Tiểu Vương Gia này thật là khôn ngoan tinh tế. Em gái hắn bị mình bắt giữ, gã liền cứu Từ lão nhi ra trước để mình phải buông tha em hắn. Nhưng mình cứ giả vờ như không biết gì để xem hắn nói sao. Lúc này bọn gia nhân đã rót rượn ra. Đồ nhắm bày đầy vào bát đa rất là thịnh soạn. Quần hào trong Thiên Địa Hội một là thấy Từ Thiên Xuyên được bọn họ cứu thoát, hai là lại có Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng, một lão anh hùng tiếng tăm lừng lẫy, cũng ngồi dự tiệc, liền chắc rằng bọn họ không pha thuốc độc vào rượn cùng món ăn. Mọi người đã hết dạ nghi ngờ nên ăn uống thả cửa rất là khoái lạc. Liễu Đại Hồng uống ba tuần rượu rồi vuốt râu hỏi: Các vị lão đệ! Ai là nhân vật đứng đầu vùng kinh thành và Trực Lệ trong quý hội? Phàn Cương đáp:

- Một dải Bắc Kinh, Trực Lệ, chức vị tôn cao nhất trong tệ hội là Vi Hương Chủ. Liễu Đại Hồng gật đầu nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Lão uống một chung rượu nữa rồi hỏi:

- Nhưng lão phu chưa hiểu vị tiểu lão đệ đây đối với mối giao thiệp của hai bên chúng ta có thể gánh vác được cả mọi việc không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão bá bá! Lão bá có điều chi xin cứ nói cho nghe. Vi Tiểu Bảo này người bé vai non, việc nhỏ thì còn đảm đương được một phần hay nửa phần. Còn việc lớn mà đè lên lưng thì tiểu điệt phải gẫy xương sống mất. Quần hào cả hai bên nghe gã nói khôi hài một cách vô ý thức không khỏi chau mày nghĩ thầm:

- Thằng lỏi này giở giọng lưu manh quá đỗi. Hễ gã mở miệng là thốt ra toàn điều vô lại, chẳng có tác phong của bậc anh hùng hảo hán chút nào hết. Liễu Đại Hồng lạnh lùng nói:

- Tiểu lão đệ không gánh vác được thì việc này cũng chẳng thể bỏ qua. Vả đây chỉ cần nhờ tiểu lão đệ báo về cho lệnh tôn sư mời Trần tổng đà chủ đến đây xử lý. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão bá bá có việc gì cần nói với sư phụ của tiểu điệt thì xin viết một phong thơ để tiểu điệt sai người cầm đi là đủ. Liễu Đại Hồng cười khanh khách nói:

- Việc này ư? Chính là vụ Bạch Hàn Tùng huynh đệ đã chết về tay Từ tam gia không hiểu kết thúc bằng cách nào, cần được Trần tổng đà chủ tuyên bố một lời để giải quyết. Từ Thiên Xuyên đứng dậy hiên ngang đáp:

- Thưa Mộc tiểu Vương Gia cùng Liễu lão anh hùng! Bên các vị đã cứu tại hạ ra khỏi bàn tay bọn Hán gian khiến tại hạ không bị lũ ác đồ xỉ nhục, tại hạ lấy làm cảm kích vô cùng! Còn vụ Bạch đại hiệp bị tại hạ làm cho uổng mạng thì tại hạ xin bồi thường cái mạng già này. Hà tất phải hỏi đến Trần tổng đà chủ và Vi hương chủ! Phàn huynh đệ! Huynh đệ cho tiểu huynh mượn thanh bội đao một chút. Lão nói rồi đưa tay về phía Phàn Cương. Ý kiến của Từ Thiên Xuyên thật đã rõ ràng. Lão muốn tự vẫn ngay đường trường để kết thúc vụ công ăn này. Vi Tiểu Bảo ngăn lại nói:

- Hãy khoan! Hãy khoan. Từ tam ca! Tam ca cứ ngồi xuống, bất tất phải nóng nảy. Tam ca đã khá nhiều tuổi mà hoả khí còn vượng thế! Có phải tiểu đệ làm Hương Chủ trong Thiên Địa Hội không? Tam ca không chịu nghe lời tiểu đệ là coi thường tiểu đệ rồi. Theo lề luật trong Thiên Địa Hội thì bất tuân thượng lệnh là tội rất nặng. Từ Thiên Xuyên vội khom lưng đáp:

- Từ Thiên Xuyên này biết mình phạm tội. Xin kính tuân hiệu lệnh của Hương Chủ.,. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm đắc ý nói:

- Bạch đại hiệp chết thì đã chết rồi. Dù Từ tam ca có thường mạng, y cũng không sống lại được nữa. Nếu là việc buôn bán thì trả cả vốn lẫn lãi, nhưng đây không phải là việc buôn bán. Mọi người đều trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Vi Tiểu Bảo, không hiểu gã còn nói ba hoa những gì nữa. Nhất là quần hào trong Thiên Địa Hội lại càng băn khoăn trong dạ, nghĩ thầm:

- Không khéo thanh danh bản hội trong võ lâm bị tên Hương Chủ lỏi con chẳng hiểu một tý gì này làm mất hết oai phong. Nếu những câu nói trăng nói cuội của gã đồn đại ra ngoài giang hồ thì từ nay chúng ta chẳng còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa. Lại nghe Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tiểu Vương Gia! Chuyến này tiểu Vương Gia từ Vân Nam lên đến Bắc Kinh mà chỉ đem theo có mấy vị bằng hữu này thì e rằng có điều khiếm khuyết. Mộc Kiếm Thanh hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Vi Hương Chủ nói vậy là có dụng ý gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chẳng có dụng ý gì hết, nhưng tại hạ nghĩ rằng: Cái mạng của tiểu Vương Gia tôn quý như vậy, khác hẳn với Vi Tiểu Bảo này. Vậy tiểu Vương Gia đến Bắc Kinh không đem theo nhiều người đi hộ vệ, chỉ sơ ý một chút là để bọn chó săn Thát Đát bắt được chẳng há là một điều rất nguy hiểm? Mộc Kiếm Thanh giương cặp lông mày lên hỏi:

- Bọn chó săn Thát Đát muốn bắt tại hạ đâu phải chuyện dễ dàng! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Võ công tiểu Vương Gia đã đến trình độ kinh người, khắp thiên hạ... ha ha... khó mà tìm được tay đối thủ. Dĩ nhiên bọn Thát Đát không bắt được tiểu Vương Gia. Nhưng... các bạn khác trong quý phủ chưa chắc đã được như tiểu Vương Gia. Chúng mời mấy vị đi tưởng cũng phiền cho mình. Mộc Kiếm Thanh hỏi:

- Phải chăng Vi Hương Chủ nói câu này là có ý chê bai tại hạ? Miệng y nói vậy, sắc mặt càng khó coi hơn. Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Không phải đâu là không phải đâu. Suốt đời tại hạ chỉ có bị người ta khỉnh bỉ chê bai, còn tại hạ quyết chẳng khinh mạn ai. Người ta chụp lấy cổ tay của tại hạ, tiểu vương gia hãy coi đây, vết tím bầm đến nay vẫn chưa tan hết. Tại hạ đau đến chết đi sống lại. Bạch nhị hiệp đây... ha ha... thủ kình thật ghê gớm! Hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thuỷ" quả nhiên không phải tầm thường. Nếu đem hai chiêu đó đi để cứu viện các bạn thì thật là đắc dụng: Cờ khai đắc thắng, mã đáo thành công. Nhất là để tiện tay dắt cừu, quay lại dắt trâu càng tuyệt diệu. Bạch Hàn Phong sắc mặt xám xanh, phẫn nộ cơ hồ không chịu nổi. Gã toan nổi nóng gây lời, nhưng lại cố nhịn không lên tiếng. Mộc Kiếm Thanh và Liễu Đại Hồng đưa mắt nhìn nhau, ra chiều nghi hoặc. Cả hai người cùng cho là trong lời nói của Vi Tiểu Bảo có điều chi bí ẩn. Lão gia Liễu Đại Hồng lên tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Lời nói của tiểu huynh đệ cao thâm khôn lường, lão phu không thể hiểu nổi. Tiểu huynh đệ nói rõ hơn được chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão gia tử lại khách sáo rồi! Lời nói của tại hạ cực kỳ nông cạn. Vậy bốn chữ "cao thâm khôn lường" tại hạ không dám đâu. Đúng là nông cạn, nông cạn lắm! Liễu Đại Hồng hỏi:

- Tiểu huynh đệ bảo là trong Mộc vương phủ của lão phu có người bị bọn Thát Đát bắt đi. Không hiểu câu đó có dụng ý gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tuyệt không có một chút dụng ý gì hết. Tiểu vương gia cùng lão gia tử! Dù tại hạ có uống rượu say nói nhăng nói càn thì con mẹ nó cũng chẳng kể vào đâu. Mộc Kiếm Thanh hắng dặng một tiếng, cố nén giận nói:

- Té ra Vi Hương Chủ chỉ muốn tiêu khiển. Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Tiểu Vương Gia! Tiểu Vương Gia có muốn tiêu khiển không? Tiểu Vương Gia đã đi tiêu khiển trong thành Bắc Kinh chưa? Mộc Kiếm Thanh hỏi lại:,.

- Vi Hương Chủ nói câu đó làm chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thành Bắc Kinh lớn lắm! Thành Côn Minh tỉnh Vân Nam của các vị so với thành Bắc Kinh thật chưa vào đâu. Có đúng thế không? Mộc Kiếm Thanh càng tức giận hỏi:

- Thế thì làm sao? Phàn Cương nghe Vi Tiểu Bảo càng nói càng dông dài, chẳng ăn thua vào đâu liền lên tiếng: Thành Bắc Kinh là một giang sơn gấm vóc. Đáng tiếc là để bọn Thát Đát chiếm mất rồi. Phàm người đã có huyết tính chẳng ai là không phẫn nộ. Vi Tiểu Bảo không lý gì đến Phàn Cương lại nói tiếp:

- Tiểu Vương Gia! Bữa nay tiểu Vương Gia mời tại hạ uống rượu chẳng biết lấy gì báo đáp. Khi nào rảnh, tại hạ dẫn tiểu Vương Gia đi chơi khắp nơi trong thành Bắc Kinh. Cần phải có người thuộc đường hướng dẫn mới khỏi lạc lối. Bằng không cứ đi càn đi ẩu mà tiến vào Hoàng cung của bọn Thát Đát thì dù võ công của tiểu Vương Gia có cao thâm đến đâu cũng xảy chuyện rắc rối to. Liễu Đại Hồng hỏi:

- Lời nói của tiểu huynh đệ còn có ý khác. Chúng ta đã là người trong một nhà sao không nói rõ hơn? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ đã nói rõ lắm, tưởng không còn thế nào nói rõ hơn được. Các bạn hữu trong Mộc vương phủ võ công đều rất cao minh. Những chiêu "Hoành tảo thiên quân", "Cao sơn lưu thuỷ", gì gì

đó có thi triển lợi hại đến mấy đi nữa, thì ở thành Bắc Kinh không thuộc đường đất cũng là một điều đáng tiếc. Các bạn đi chơi trên đường phố mà đi bừa bãi là lạc vào tử cấm thành dễ như chơi. Liễu Đại Hồng và Mộc Kiếm Thanh đưa mắt nhìn nhau rồi ngó Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ nghe nói trong Tử cấm thành đường lối chằng chịt, cửa ngõ rất nhiều, lại điện đài như bát úp. Nếu ai đi bừa đi bãi, không được Hoàng đế hay Hoàng thái hậu chỉ dẫn thì lạc đường là cái chắc, có khi không tìm được lối ra cũng chưa biết chừng. Tại hạ chưa được thấy rõ sự tình, chẳng hiểu Hoàng đế và Hoàng thái hậu có rảnh việc để ban ngày cũng như đêm tối dẫn đường cho mọi người hay không? Hoặc giả tiểu Vương Gia ở Mộc phủ mặt to tai lớn, các vị bằng hữu thủ hạ chỉ đưa danh hiệu tiểu Vương Gia ra là đủ làm cho vị Hoàng đế con nít cùng mụ điếm Hoàng thái hậu sợ hãi ngã lăn đùng, bằng không thì khó nói chuyện lắm. Gã chỉ là một tên hầu nhỏ bé chuyên quét trại, pha trà cho bọn thị vệ. Tại hạ nói ra lại mắc cỡ: người ta thường gọi hắn là tên phong cùi Tiểu Tam Tử,chứ làm gì có tôn tính đại danh? Bọn thích khách bị giam cầm, trước tại hạ đã bảo tên phong cùi Tiểu Tam Tử lấy thực vật đưa lên cho chúng ăn. Bây giờ Liễu lão gia cho hay chúng là thủ hạ của đại Hán gian thì tại hạ muốn bảo Tiểu Tam Tử cầm dAo đâm chém thêm vào đùi chúng mấy nhát để cho bọn rùa đen phường khốn kiếp đó hết đường trốn thoát. Liễu Đại Hồng liền nói gỡ:

- Lão phu chỉ đoán vậy mà thôi chứ chưa biết đích xác. Dù sao bọn họ có gan dám vào Hoàng cung hành thích thì cũng là những trang hào kiệt dũng cảm. Nếu Vi Hương Chủ có thể gửi ông bạn quý đó chiếu cố cho họ được phần nào thì cũng là hành động nghĩa khí trên chốn giang hồ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Gã phong cùi Tiểu Tam Tử rất thân với tại hạ. Lần nào gã thua bạc hết nhẵn tiền, tại hạ cũng cấp cho bảy, tám lạng hay mười lạng bạc. Kể ra khá nhiều rồi mà tại hạ chưa từng đòi hỏi gã bao giờ. Tiểu Vương Gia cùng lão gia tử có điều chi dạy bảo thì tại hạ chỉ hé miệng một tiếng là Tiểu Tam Tử hết sức giúp dùm ngay, chẳng khi nào gã dám khước từ. Liễu Đại Hồng hỏi:

- Nếu vậy thì hay quá! Không hiểu trong cung đã bắt được cả thảy bao nhiêu thích khách? Tên họ là gì? Những thích khách này gan dạ không phải tầm thường, bọn lão phu rất kính phục. Hiện giờ chẳng hiểu họ bị tra tấn hoặc hành hạ đau khổ gì chưa? Lão phu mong rằng Vi hương chủ vì mối tình thân mật giữa chúng ta mà tìn cách chiếu cố cho họ. Vi Tiểu Bảo vỗ ngực đáp:

- Cái đó dễ lắm! Có điều đáng tiếc là bọn thích khách lại chẳng phải là anh em thủ hạ của Vương gia. Bằng không thì tại hạ tìm cách cứu lấy một người ra giao trả tiểu vương gia để một mạng đổi một mạng. Như vậy có thể thủ tiêu được món nợ Từ đại ca đã lỡ tay làm uổng mạng Bạch đại hiệp. Liễu Đại Hồng đưa mắt nhìn Mộc Kiếm Thanh từ từ gật đầu. Mộc Kiếm Thanh nói:

- Hiện giờ chúng ta chưa biết rõ những vị khách kia là ai, nhưng họ đã can trường lẩn vào Hoàng cung định hành thích Hoàng đế Thát Đát thì nhất định là anh hùng nghĩa sĩ trong thiên hạ và cùng một chủ trương phản Thanh phục Minh theo đường lối của chúng ta. Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vi Hương Chủ! Nếu Hương Chủ chịu nghĩ cách giải cứu cho họ thì bất luận có thành công hay không, Mộc Kiếm Thanh này cũng vĩnh viễn cảm ơn đại đức chẳng bao giờ quên được. Việc đáng tiếc đã xảy ra giữa Từ tam gia và Bạch đại ca dĩ nhiên không đề cập tới nữa. Vi Tiểu Bảo

liếc mắt nhìn Bạch Hàn Phong nói:

- Tiểu Vương Gia không nhắc đến đã đành, nhưng còn e Bạch hiệp không chịu bỏ qua. Lần sau nhị hiệp gặp tại hạ nắm lấy cổ tay mà bóp khiến cho tại hạ phải la làng khóc lóc thì mùi vị đó thật khó tiêu lắm!

Hồi 55 - Diệu Kế Bằng Ba Gia Cát Lượng

Bạch Hàn Phong đứng phắt dậy, dõng dạc lên tiếng:

- Nếu Vi Hương Chủ cứu được bọn tại hạ... à quên... cứu được những hào kiệt nghĩa sĩ bị giam hãm trong Hoàng cung thì Bạch mỗ nguyện chặt một cánh tay này để tạ tội, vì nó đã gây nên tội lỗi với Hương Chủ. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Bất tất phải thế! Bất tất phải thế! Bạch đại hiệp có chặt cánh tay đưa cho tại hạ, tại hạ cũng chẳng dùng làm gì được. Huống chi gã phong cùi bạn của tại hạ chẳng có bản lãnh gì, thì việc gã có cứu nổi người trong Hoàng cung hay không, cái đó ai dám nói quyết? Mấy vị thích khách kia vào cung định hành thích Hoàng đế là phạm tội rất nặng. Người họ phải đeo không biết bao nhiêu xiềng xích và khoá sắt, lại cũng không hiểu bao nhiêu quan quân canh giữ cực kỳ nghiêm mật. Tại hạ nói đi cứu người bất quá còn là chuyện hoang đường vậy các vị hãy coi đó như chuyện mò trăng đáy biển, làm trò tiêu khiển mà thôi. Mộc Kiếm Thanh nói:

- Việc cứu người trong Hoàng cung dĩ nhiên là thiên nan vạn nan, bọn tại hạ cũng không dám kỳ vọng có thể thành công, mà chỉ mong Vi Hương Chủ vì bọn tại hạ mà gắng sức hết lòng, được tới đâu hay tới đó. Bất luận vụ này có thành công hay không, hết thảy bọn tại hạ cũng vô cùng cám ơn đức của Hương Chủ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy thì được! Bây giờ bọn tại hạ ăn uống no say rồi, tại hạ đến tìm người bạn kia để thương nghị với gã về công việc hành động. Con mẹ nó! Tại hạ được coi thủ đoạn của gã cũng là một điều thú vị. Vi Tiểu Bảo thò tay vào bọc móc trong mình ra bộ đồ chơi rồi liệng xuống bàn Bát tiên. Mọi người để ý nhìn thì hiển nhiên là bốn con xúc xắc. Cả bốn con xúc xắc xoay đi mấy vòng rồi nằm yên bốn điểm đỏ chói hướng cả lên trên. Vi Tiểu Bảo vỗ tay reo:

- Mãn Đường Hồng! Mãn Đường Hồng! Thật là một quẻ đại cát! Hỡi ôi! Quẻ này tượng trưng mọi người đều máu chảy đầu rơi, phải giết cho kỳ hết, đầy nhà ngập máu đỏ hồng! Mọi người nhìn nhau thất sắc, ai cũng kinh ngạc. Vi Tiểu Bảo thu lấy bộ xúc xắc cất đi rồi chắp tay nói:

- Bọn tại hạ đến quấy quả quý vị nhiều rồi. Bây giờ xin cáo từ. Liệu các vị có thể cho Từ tam ca đi theo bọn tại hạ được không? Mộc Kiếm Thanh đáp:

- Vi Hương Chủ khách sáo quá! Bọn tại hạ xin kính cẩn đưa chân Vi Hương Chủ, Từ tam gia cùng các vị bằng hữu trong Thiên Địa Hội. Vi Tiểu Bảo liền cùng Từ Thiên Xuyên và bọn Phàn Cương rời khỏi bàn tiệc đi ra cửa. Mộc Kiếm Thanh và bọn Liễu Đại Hồng tiễn chân quần hào đến tận cổng ngoài; chờ cho Vi Tiểu Bảo lên kiệu rồi mới trở lại. Quần hào về đến viện Tứ Hợp, Phàn Cương nóng tính hỏi ngay:

- Vi Hương Chủ! Đêm qua có thích khách lẻn vào Hoàng cung ư? Coi vẻ mặt mọi người trong Mộc vương phủ và thái độ hoang mang của họ, thì e rằng những thích khách đó là người của bọn họ phái đi. Chẳng hiểu có đúng không? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đúng thế! Việc thích khách vào cung đêm qua không dám tiết lộ với ai,nên bên ngoài chẳng một người nào hay. Vậy mà bọn Mộc vương phủ tuyệt không lộ vẻ kinh ngạc, lại ra dáng lo âu

thì dĩ nhiên bọn thích khách là người trong phe của họ rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Huyền Trinh hỏi:

- Bọn này lớn mật dám vào cung định hành thích Hoàng đế Thát Đát thì ra họ có gan nuốt búa, thật là đáng kính. Vi Hương Chủ! Liệu Hương Chủ có cứu được họ ra không? Thuộc hạ e rằng vụ này khó hơn cả lên trời. Lúc Vi Tiểu Bảo ngồi trên bàn tiệc đối đáp với Mộc Kiếm Thanh và Liễu Đại Hồng, đã có chủ ý ở trong lòng. Việc cứu thích khách bị giam giữ, gã tự lượng quyết không thể làm được, nhưng trên giường trong phòng gã đã có hai cô nằm ườn ra đấy là tiểu Quận Chúa và Phương Di. Tiểu Quận Chúa không phải là thích khách. Cô bị người Thiên Địa Hội bắt đem vào cung thì có tha cô ra cũng không đáng kể. Nhưng còn Phương Di đúng là thích khách lẻn vào Hoàng cung, bây giờ gã chỉ cần nghĩ cách đưa nàng ra mà việc này chẳng khó khăn gì. Vi Tiểu Bảo nghe Huyền Trinh hỏi vậy liền mỉm cười đáp:

- Nhiều thì không được nhưng cứu và đưa một người thì có thể làm nổi. Từ tam ca chỉ giết có một mình Bạch Hàn Tùng, vậy chúng ta đưa một người ra trả họ. Thế là một mạng đổi lấy một mạng, bọn họ cũn không lỗ vốn. Huống chi chúng ta giả cả vốn lẫn lời, tức là cả vị tiểu cô nương mà Tiền Lão Bản đã bắt được giao cho tại hạ. Bây giờ mình trả hai người cho họ thì họ còn nói gì được nữa? Đoạn gã quay sang bảo Tiền Lão Bản:

- Tiền đại ca! Sáng sớm mai đại ca đem hai con heo chết đến ngự trù phòng và chờ tại hạ về phòng lấy người nhét vào bụng heo. Tại hạ xuống ngự trù phòng sẽ nổi cơn th.ịnh nộ thoá mạ đại ca, chửi như tưới hạt sen lên đầu,chửi như tát nước vào mặt rồi bảo hai con heo đó không dùng được, bức bách đại ca phải khiêng về ngay lập tức. Tiền Lão Bản vỗ tay cười nói:

- Vi Hương Chủ! Kế ấy tuyệt diệu! Muốn đặt tiểu cô nương vào bụng heo còn là việc dễ dàng, nhưng con thứ hai phải lớn hơn nhiều mới đủ chỗ cho cô lớn. Vi Tiểu Bảo lại quay sang an ủi Từ Thiên Xuyên, hỏi han lão mấy câu đoạn gã mỉm cười nói:

- Từ tam ca! Tam ca đừng buồn rầu. Tên cẩu tặc Dương Nhất Phong đắc tội với tam ca thì để rồi tiểu đệ bảo Ngô ứng Hùng chặt chân thằng chó má đó đi Từ Thiên Xuyên đáp:

- Dạ dạ! Đa tạ Vi Hương Chủ! Tuy miệng lão nói vậy, nhưng trong lòng không tin tưởng một chút nào. Lão tự nhủ:

- Thằng nhỏ này chỉ nói ba hoa thì không ai bằng. Ngô Ứng Hùng là thế tử của Bình Tây Vương, địa vị hiển hách một phương trời. Khi nào hắn chịu nghe lời gã? Vi Tiểu Bảo về tới Hoàng cung, vừa tiến vào cửa Thần Võ, đã thấy hai tên thái giám chạy ra đón, hô:

- Quế công công! Hoàng thượng triệu công công đó! Lẹ lên! Lẹ lên! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Việc chi mà cần kíp vậy? Một tên thái giám đáp:

- Hoàng thượng đã thúc giục mấy lần, dường như có việc gấp. Hiện Hoàng thượng đang ngồi trong Ngự thư phòng đợi công công. Vi Tiểu Bảo rảo bước chạy đến Ngự thư phòng thấy nhà vua đang bước lui rồi lại bước tới. Vua Khang Hy vừa thấy Vi Tiểu Bảo tiến vào, mặt rồng hớn hở, cất tiếng mắng:

- Con mẹ nó! Ngươi đi chết ở đâu mà kiếm không ra? Vi Tiểu Bảo biết vị tiểu Hoàng đế này đã học được ba tiếng "con mẹ nó" chỉ khi nào có một mình gã, ngài mới đem ra sử dụng. Gã liền đáp:

- Khải tấu Thánh thượng! Nô tài nghĩ rằng bọn thích khách này thật to gan lớn mật, nếu một mẻ lưới không quét hết sạch thì e rằng còn sinh chuyện rắc rối, cần phải tìm cho ra người cầm đầu bọn chúng mới yên được. Vì thế mà nô tài chạy khắp đường lớn hẻm nhỏ, lại ăn mặc trá hình để dò la xem nhân vật chủ chốt là ai? Hắn còn ở trong Hoàng thành hay không? Vua Khang Hy hỏi:

- Hay lắm! Ngươi có do thám được tin tức gì không? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu mới đi do thám một lần mà đã điều tra ra manh mối thì ra công việc dễ dàng quá! Gã liền tâu:

- Nô tài chạy suốt nửa ngày trời mà không gặp một nhân vật nào khả nghi. Sáng mai nô tài lại muốn đi dò xét bằng đường lối khác. Vua Khang Hy nói:

- Ngươi cứ chạy quanh quẩn thì chưa chắc đã được việc gì. Trẫm nghĩ ra một kế hoạch... Vi Tiểu Bảo cả mừng nói ngay:

- Kế hoạch của Thánh Thượng nhất định là hay rồi. ~ Vua Khang Hy nói:

- Vừa rồi Đa Long đã đến bẩm báo. Hắn tâu những tên thích khách bị bắt bất luận khảo đả hay dụ dỗ thế nào, thuỷ chung chúng vẫn khai là do Ngô Tam Quế sai phái. Xem chừng dù có giết chết, bọn chúng cũng không chịu thú thật. Trẫm tưởng tha quách bọn chúng ra. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Buông tha chúng ư? Như vậy... chẳng hoá ra phúc đức cho chúng quá? Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

- Có tha con lang nhỏ thì mới hòng bắt được con lang mẹ. Vi Tiểu Bảo cả mừng vỗ tay cười nói:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Ta tha bọn thích khách rồi ngấm ngầm theo dõi. Bọn chúng tất đi tìm bọn phản tặc để tụ hội. Thần cơ diệu toán của Thánh Thượng còn cao thâm gấp ba Gia Cát Lượng. Vua Khang Hy cười hỏi:

- Cái gì mà gấp ba Gia Cát Lượng? Ngươi nói thế chẳng hoá ra tâng bốc trẫm thái quá. Có điều cần theo dõi thích khách thế nào đừng để chúng phát giác thật không phải dễ dàng. Tiểu Quế Tử! Trẫm giao cho ngươi một việc. Ngươi cải trang làm người hào kiệt cứu bọn chúng ra khỏi Hoàng cung. Bọn thích khách kia sẽ tưởng ngươi là đồng đạo, tự nhiên dẫn ngươi đi theo. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng:

- Cái đó... Vua Khang Hy nói ngay:

- Dĩ nhiên việc này rất nghy hiểm. Nếu để chúng phát giác là lập tức cái mạng nhỏ của ngươi phải đi đời. Đáng tiếc trẫm là một vị Hoàng đế không thì thử đi làm một chuyến, tưởng cũng thú vị. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thánh thượng đã phái nô tài hành động, dĩ nhiên nô tài phải tuân mệnh,dù nguy hiểm đến đâu cũng chẳng sờn lòng. Vua Khang Hy cả mừng, vỗ vai Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trẫm đã biết ngươi vừa thông minh vừa gan dạ, rất thích làm việc này thay trẫm. Ngươi chỉ là một thằng lỏi con, bọn thích khách không ngờ vực lắm. Trẫm toan phái hai tên thị vệ võ công

cao thâm hành động, nhưng bọn thích khách này chẳng phải là hạng người ngu dại, vị tất chúng đã mắc bẫy. Đã thử một lần không thấy linh nghiệm thì không nên thử đến lần thứ hai. Nhà vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi làm việc này cũng như trẫm thân hành làm lấy vậy. Nguyên vua Khang Hy đã học võ công, cũng hăng say muốn thử tài mình tự xông vào những vụ nguy nan. Nhưng ngài lại nghĩ rằng, mình là thân phận một vị Hoàng đế, không nên mạo hiểm như vậy, ngài mới phái Vi Tiểu Bảo làm thay cho mình. Vua Khang Hy nhủ thầm:

- Võ công Tiểu Quế Tử không bằng ta, tuổi gã cũng kém ta một chút. Gã lại không thông minh kịp ta, nếu gã làm được thì dĩ nhiên ta cũng làm được. Dù ta không thân hành mạo hiểm, song chắc mình sẽ thành công. Nhà vua nghĩ vậy liền nói:

- Ngươi trá hình giống được chừng nào tốt chừng ấy. Hay hơn hết là ngươi giết một vài tên thị vệ canh gác ở trước mặt bọn thích khách, khiến chúng không nghi ngờ gì nữa. Trẫm sẽ dặn Đa Long tra xét một cách lỏng lẻo để ngươi có thể dẫn chúng ra khỏi Hoàng cung. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Nô tài hiểu rồi. Có điều võ công của bọn thị vệ cao hơn nô tài nhiều,e rằng không giết nổi họ. Vua Khang Hy nói:

- Ngươi liệu mà tuỳ cơ ứng biến và phải nhớ kỹ chớ để bọn thị vệ hạ sát ngươi trước. Vi Tiểu Bảo lè lưỡi ra nói:

- Nếu để bọn thị vệ hạ sát thì cái chết của nô tài làm cho Tiểu Quế Tử thành ra đồng đảng với bọn phản tặc. Vua Khang Hy xoa mạnh hai bàn tay vào nhau ra chiều cao hứng hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Sau khi ngươi làm xong việc này ngươi muốn trẫm ban thưởng thứ gì? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài mà thành công trong vụ này nhất định làm cho long tâm hớn hở. Chỉ cầu Thánh thượng vui lòng là nhất. Còn Thánh thượng muốn ban thưởng thứ gì cũng là quý lắm! Lần sau Thánh thượng nghĩ ra được việc gì hứng thú thì dù là việc nguy hiểm đến đâu mà được Thánh thượng phái nô tài hành động là nô tài đã lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Vua Khang Hy mặt rổng hớn hở phán:

- Nhất định là thế! Nhết định là thế! Hỡi ôi! Tiểu Quế Tử! Đáng tiếc người làm thái giám, không thì trẫm nhất định phong cho ngươi làm một chức quan to. Vi Tiểu Bảo động tâm đáp:

- Bái tạ Thánh thượng ban lời vàng ngọc. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Một ngày kia Hoàng thượng phát giác ra mình là tên thái giám giả mạo,không hiểu khi đó ngài tức giận đến thế nào? Gã nói tiếp:

- Tâu Thánh thượng! Nô tài xin Thánh thượng ban đặc ân cho một việc. Vua Khang Hy cười hỏi:

- Muốn làm quan phải không? Vi Tiểu Bảo tâu;

- Không phải! Nô tài giữ dạ sắt son tận trung với chúa. Nếu sau này lỡ lầm gây nên tai hoạ khiến Thánh thượng nổi lôi đình, nô tài chỉ xin Thánh thượng tha cho cái mạng nhỏ xíu này đừng hạ sát. Nhà vua phán:

- Trẫm chỉ cần ngươi nhất tâm trung thành với trẫm thì cái đầu củ chuối của ngươi vẫn giữ được bình yên trên cổ. Nhà vua nói rồi cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo ở Ngự thư phòng đi ra nghĩ thầm:

- Bản tâm ta muốn tha tiểu Quận chúa và Phương Di về Mộc vương phủ mà bây giờ biến thành phóng thích khách. Hai vị tiểu cô nương chẳng phải khó nhọc gì mà tha ra được. Bọn cầm đầu thích khách, lão gia vừa ăn uống với họ, chăng hiểu mình có nên tâu rõ với Hoàng thượng để phái người đến bắt tên Mộc Kiếm Thanh con rùa và lão già Liễu Đại Hồng hay không? Con mẹ nó! Nếu sư phụ mà biết rõ việc này nhất định lão nhân gia chẳng chịu buông tha. Không hiểu mình có nên làm Hương Chủ trong Thiên Địa Hội nữa hay thôi? Gã ở trong cung được mọi người tâng công nịnh nọt, vua Khang Hy cũng tin yêu. Trong lúc nhất thời gã muốn ở lại trong cung để làm thái giám. Nhưng gã chợt nhớ tới Hoàng thái hậu, bất giác lại ớn lạnh xương sống, bụng bảo dạ:

- Mụ điếm này thế nào rồi cũng kiếm lão gia để trả thù. Thế thì lão gia còn ở lại trong cung lâu dài làm sao được? Vi Tiểu Bảo tiến về phía phòng thị vệ ở phía Tây Thanh cung. Người cầm đầu bọn thị vệ này là Triệu Tề Hiền. Đêm hôm qua Triệu Tề Hiền đã được chia bạc, bữa nay lại được thị vệ tổng quản Đa Long ban thưởng, hắn biết đây là nhờ Vi Tiểu Bảo đã nói tốt cho bọn chúng ở trước mặt Hoàng thượng. Hắn vừa thấy gã tới đã mừng như bắt được của, nhảy vèo lại nghênh tiếp, tươi cười hỏi:

- Quế công công! Cơn gió đặc biệt nào đã thổi đại giá quang lâm? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tại hạ đến coi mấy tên phản tặc to gan lớn mật. Gã ghé vào tai hắn nói nhỏ:

- Hoàng thượng sai tại hạ đến giúp các vị lấy khẩu cung để điều tra xem nhân vật sai khiến chúng đến hành thích là ai? Triệu Tề Hiền gật đầu dạ một tiếng rồi nói khẽ:

- Ba tên phản tặc này gan góc lắm. Tiểu nhân đã đánh gãy bốn cây roi da mà chúng vẫn một mực khai là do Ngô Tam Quế phái đến. Vi Tiểu Bảo nói:

- Để tại hạ đến thẩm vấn coi. Gã tiến vào Tây sảnh thì thấy ba hán tử bị trói vào cột nhà. Tên nào cũng mình trần trùng trục, toàn thân bị đánh nát da, máu thịt bầy nhầy. Trong ba hán tử có một người lớn râu quăn, còn hai gã đều là thanh niên lối ngoài 20 tuổi, đều nước da trắng bóng, một gã khắp mình xâm thành nhiều hình quái gở, trước ngực xâm một chiếc đầu cọp dữ tợn. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Không hiểu trong hai tên này có tên nào là Lưu Nhất Chu không? Gã quay lại bảo Triệu Tề Hiền:

- Triệu đại ca! E rằng các vị bắt lầm người rồi. Triệu đại ca hãy ra ngoài một lúc. Triệu Tề Hiền "dạ" một tiếng mới trở gót đi ra khép cửa lại. Vi Tiểu Bảo hỏi ba hán tử:

- Tôn tính đại danh ba vị là gì?,. Đại hán râu quăn tức giận, giương cặp mắt tròn xoe, cả tiếng mắng liền:

- Tên thái giám chó đẻ kia! Ngươi không đáng hỏi tên tuổi lão gia đâu. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Tại hạ chịu lời uỷ thác của người đến cứu một vị bằng hữu là Lưu Nhất Chu... Gã vừa nói câu này, ba hán tử đều lộ vẻ kinh dị, đưa mắt nhìn nhau. Đại hán tóc quăn dịu giọng hỏi:

- Các hạ chịu lời uỷ thác của ai? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trong các vị có ai là Lưu Nhất Chu không? Nếu có, tại hạ muốn nói với y mấy câu, bằng không thì thôi. Ba hán tử lại ngơ ngác nhìn nhau, đầy vẻ ngần ngại. Chúng chỉ sợ mắc mưu bên địch. Đại hán râu quăn lại hỏi:

- Các hạ là ai? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Hai ông bạn uỷ thác tại hạ thì một vị họ Mộc, một vị họ Liễu. Các vị có nhận biết Thiết Bối Thương Long không? Đại hán râu quăn lớn tiếng:

- Một nhân vật như Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng thì suốt một giải Vân, Quý, Tứ Xuyên còn ai không biết? Mộc Kiếm Thanh là con Mộc Thiên Ba lưu lạc giang hồ, hiện giờ không còn biết sống hay chết rồi. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Ba vị đã không quen biết tiểu vương gia nhà họ Mộc và Liễu lão gia thì nhất định không phải là bằng hữu với những nhân vật đó, đồng thời cũng không hiểu được những chiêu thức này. Gã nói rồi thủ thế thi triển mấy chiêu, chính là chiêu số về Mộc gia quyền và dĩ nhiên trong đó có hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thuỷ". Hán tử nhỏ tuổi ngực xâm đầu cọp "ồ" lên một tiếng. Vi Tiểu Bảo dừng tay hỏi:

- Ông bạn bảo sao? Hán tử đáp:..

- Chẳng sao cả. Đại hán râu quăn hỏi:

- Mấy chiêu này ai đã dạy thái giám? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đó là hiền thê dạy tại hạ. Đại hán râu quăn "phì" một tiếng rổi hỏi:

- Thái giám mà cũng có vợ ư? Hắn tính thoá mạ Vi Tiểu Bảo là "tên thái giám chó đẻ". Nhưng hắn nghe gã nói có điều khác lạ, hành động kỳ dị, nên mới bỏ hai chữ "chó đẻ đi. Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Tại sao thái giám lại không lấy vợ được? Người ta bằng lòng lấy tại hạ,chẳng lẽ ông bạn ngăn cấm được chăng? Hiền thê của tại hạ họ Phương tên Di... Gã vừa nói tới Phương Di thì hán tử nhỏ tuổi nước da trắng trẻo quát lên:

- Nói bậy! Vi Tiểu Bảo thấy y trán nổi gân xanh, mắt dường toé lửa, vẻ mặt ra chiều nóng giận đến cực điểm. Gã đoán chắc hán tử này là Lưu Nhất Chu mới nổi lòng ghen tức như vậy, thì trong bụng mừng thầm. Vi Tiểu Bảo nhìn lại thiếu niên thấy mặt y vuông, tướng mạo anh tuấn. Nhưng y đang tức giận nên coi bộ hung dữ, khủng khiếp. Gã liền cười hỏi:

- Sao lại nói bậy? Hiền thê của ta là dòng dõi họ Phương trong bốn đại gia tướng Lưu, Bạch, Phương, Tô ở Mộc vương phủ. Người làm mai trong vụ này là Tô Cương, ngoại hiệu Thánh thủ cư sĩ. Ngoài ra còn có ông mai nữa người họ Bạch. Huynh trưởng y là Bạch Hàn Tùng mới bị người đánh chết. Anh chàng Bạch Hàn Phong thật khó chơi quá. y làm mai để lấy tiền chôn cất cho huynh trưởng... Hán tử nhỏ tuổi càng nghe càng phẫn nộ, gầm lên:

- Ngươi... ngươi... ngươi... Đại hán râu quăn vội gạt đi:

- Huynh đệ! Huynh đệ chớ lên tiếng! Rồi hắn quay lại nói với Vi Tiểu Bảo:

- Các hạ biết khá nhiều chuyện ở Mộc vương phủ đấy! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ là nữ tế ở Mộc vương phủ thì dĩ nhiên phải biết những việc trong nhà nhạc gia. Nguyên Phương cô nương trước không chịu lấy tại hạ. Cô bảo đã đính hôn với sư ca của cô là Lưu Nhất Chu. Nhưng nghe đâu anh chàng họ Lưu lại chẳng ra gì vì quy đầu làm bộ hạ tên đại Hán gian Ngô Tam Quế, lẻn vào Hoàng cung hành thích. Ông bạn thử nghĩ coi: Tên đại Hán gian Ngô Tam Quế... Gã nói tới đây hạ thấp giọng xuống tiếp:

- Cấu kết với bọn Thát Đát đem giang sơn gấm vóc của Thiên tử nhà Đại Minh ta dâng cho bọn cẩu tặc Mãn Thanh. Đã là người Hán chẳng ai không uất hận Ngô Tam Quế những muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Thằng lỏi Lưu Nhất Chu, thiếu gì chỗ quy thuận, sao lại đầu Tam Quế. Phương cô nương dĩ nhiên không còn mặt mũi nào lấy một thằng chồng như gã được. Hán tử nhỏ tuổi trợn mắt hỏi:

- Ta... ta... ta... Đại hán râu quăn đỡ lời:

- Mỗi người có một chí hướng. Các hạ làm thái giám ở Thanh cung thì có tốt đẹp gì? Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Phải lắm! Phải lắm! Dĩ nhiên tại hạ cũng chẳng vinh hạnh gì, nên cô vợ chưa quên được người tình cũ, bảo tại hạ đến điều tra xem Lưu Nhất Chu đã chết chưa? Nếu y chết thật rồi nàng mới yên tâm chịu lấy tại hạ. Ba vị bằng hữu! ở đây chẳng có ai là Lưu Nhất Chu phải không? Vậy tại hạ quay về phúc trình Phương cô nương để đêm nay làm lễ bái đường, kết duyên tơ tóc. Gã dứt lời trở gót đi ra. Hán tử trẻ tuổi vội nói:

- Ta chính là... Hán tử thanh niên chưa dứt lời thì đại hán râu quăn đã quát lên:

- Hãy coi chừng! Không thì bị mắc lừa. Hán tử thanh niên cố sức rãy rụa mấy cái, tức giận nói:

- Gã... gã... Đột nhiên y nhổ một bãi nước miếng về phía Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nghiêng mình né tránh. Gã thấy chân tay ba người đều bị trói vào cột bằng gân bò thì dù có cựa quậy đến mấy cũng chẳng thể nào thoát ra được. Gã bụng bảo dạ:

- Chàng thanh niên kia chẳng phải Lưu Nhất Chu thì còn ai nữa? Gã toan thú nhận thì bị tên râu quăn ngăn cản. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm nghĩ ra một kế hoạch rồi nói:

- Các vị hãy chờ đây để ta đi hỏi hiền thê coi. Gã ra đến ngoài sân, khẽ bảo Triệu Tề Hiền:

- Tại hạ đã hỏi ra được chút manh mối. Đại ca đừng đánh chúng nữa. Lát sau tại hạ sẽ trở lại.

Hồi 56 - Phải Chăng Hai Vợ Chồng Nổi Cơn Ghen?

Vi Tiểu Bảo liền nhắm thẳng lối trở về phòng. Lúc này trời đã tối đen. Nghĩ tới Phương Di và Mộc Kiếm Bình hẳn đang đói lắm, gã không về phòng ngay, còn ghé vào trù phòng dặn bọn thái giám thủ hạ sắp cho một bữa tiệc thịnh soạn đem đến phòng mình. Gã nói là đêm qua bọn thị vệ có công bắt thích khách, nên bữa nay mở tiệc khánh hạ. Nhưng trên tiệc chỉ bàn về việc bắt giặc cùng những đại sự cơ mật, bọn tiểu thái giám không phải phục thị. Vi Tiểu Bảo mở khoá vào phòng rồi khẽ đẩy cửa vào nội thất. Mộc Kiếm Bình hắng giọng một tiếng, ngồi nhổm dậy hỏi:

- Sao bây giờ đại ca mới về? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chắc muội muội chờ ta nóng ruột lắm phải không? Ta đã nghe được tin rất hay! Phương Di nghe nói ngửng đầu lên hỏi:

- Tin tức gì mà hay lắm? Vi Tiểu Bảo khêu ngọn đèn trên bàn cho sáng tỏ hơn. Gã thấy Phương Di hai mắt đỏ hoe, hiển nhiên nàng đã khóc rất nhiều, liền thở dài đáp:

- Tin này chỉ hay cho nàng thôi, còn đối với ta thì lại nát bét. Cô vợ vừa cầm vào tay sắp bay đi mất. Trời ơi! Thằng cha Lưu Nhất Chu chưa chết đâu. Phương Di hô lên một tiếng:

- Ái chà! Tiếng reo của nàng không dấu được nỗi vui mừng. Mộc Kiếm Bình cũng hoan hỉ hỏi:

- Lưu sư ca của bọn tiểu muội bình yên vô sự ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Gã chết thì chưa chết, nhưng muốn sống không phải là chuyện dễ. Gã bị bọn thị vệ trong cung bắt được rồi. Chúng tra tấn, gã vẫn khăng khăng một mực nói là được tên đại Hán gian Ngô Tam Quế phái vào cung hành thích. Dĩ nhiên gã khó lòng tránh khỏi tội chết. Việc này đồn đại ra ngoài thì anh hùng hảo hán trong thiên hạ đều phỉ nhổ gã là chó săn của Ngô Tam Quế. Vậy sau khi bị hành hình, gã còn để lại tiếng xấu muôn đời. Phương Di cố nghển người lên nói:

- Trước khi bọn ta vào Hoàng cung đã nghĩ đến điều này, những mong tử tội đổ lên đầu tên gian tặc Ngô Tam Quế để rửa mối thâm cừu đại hận cho đức Tiên đế cùng Tiên vương của chúng ta. Như vậy là chúng ta quyết giữ mối trung can với nhà Đại Minh, còn tính mạng và thanh danh của mmh đã gác ra ngoài không nghĩ gì đến. Vi Tiểu Bảo chĩa ngón tay cái thẳng lên nói:

- Hay lắm! Như vậy mới là người có khí tiết. Quế lão công này rất khâm phục. Phương cô nương! Chúng ta còn một việc lớn phải thương nghị. Phương Di hỏi:

- Đại ca muốn thương nghị điều chi? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Nếu ta cứu sống được Lưu sư ca cho nàng thì nàng tính sao? Cặp mắt lộ ánh tinh quang, hai má ửng hồng, Phương Di đáp:

- Nếu đại ca quả cứu được Lưu sư ca của tiểu muội thì tiểu muội dù có phải làm tôi mọi cho đại ca cũng cam lòng. Hơn nữa, bất luận đại ca sai bảo tiểu muội làm việc gì dù nguy hiểm đến đâu,

Phương Di này cũmg quyết chẳng chau mày. Nàng nói mấy câu này bằng một giọng quả quyết như đanh đóng cột. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chúng ta giao ước với nhau một điều được không? Có tiểu Quận Chúa đây làm chứng cho: nếu ta cứu được Lưu sư cả của nàng đem giao cho Tiểu vương gia Mộc Kiếm Thanh và Thiết Bối Thương Long Liễu Đại Hồng lão gia… Mộc Kiếm Bình ngắt lời:

- Đại ca cũng biết ca ca cùng sử phụ của tiểu muội ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu vương gia và Thiết bối thương long ở Mộc vương phủ đại danh lừng lẫy thiên hạ thì còn ai không hiểu? Còn ai không biết? Mộc Kiếm Bình nói:

- Đại ca là người rất tử tế! Nếu đại ca cứu được Lưu sư ca thì toàn thể Mộc vương phủ đều thâm cảm mối ơn sâu của đại ca. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Ta chẳng tử tế gì đâu mà chỉ là một tên thương mại. Thằng cha Lưu Nhất Chu không phải hạng tầm thường, dĩ nhiên chẳng phải món hàng rẻ rúng. Gã là một tên khâm phạm định hành thích nhà vua. Ta cứu gã là đem tính mạng mình ra đặt cuộc, nguy hiểm tày đình. Có đúng thế không? Mộc Kiếm Bình và Phương Di chưa kịp đáp lời, Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Quan nha tra xét ra thì chẳng những ta mất chỗ đội nón mà cả ông nội,bà nội, ba ba, má má, ba người anh trai, bốn cô em gái của ta cũng bị hành hình. ấy là chưa kể đến họ ngoại bà dì, chú dượng, ông cô, bà cậu, ông ngoại,bà ngoại, rồi biểu ca, biểu đệ, biểu tỷ, biểu muội đều phải đầu rụng như sung. Có đúng thế không? Cái đó kêu bằng năm môn tru lục. Thế rồi nào tiền, nào bạc, nào cửa, nào nhà, nào câu đối đỏ, nào mành mành hoa, đều bị sung công. Có đúng thế không? Mộc Kiếm Bình nghe gã hỏi chỉ gật đầu lia lịa. Phương Di đáp:

- Đúng thế! Vụ này quả liên luỵ rất trọng đại, tiểu muội không tiện xin đại ca làm cho. Lưu sư ca… chết rồi, tiểu muội cũng không sống được nữa. Thôi thì đại cuộc phó cho số mạng. Nàng nói xong hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nàng đừng vội khóc! Nàng đừng vội khóc! Con người nguyệt thẹn hoa nhường như nàng mà châu lệ tuôn nhỏ thì lòng ta bủn rủn khôn cầm. Phương cô nương! Đã vì cô nương thì việc gì ta cũng dám làm. Ta nhất định cứu Lưu sư ca của nàng thoát nạn mới nghe. Vậy chúng ta ước hẹn một điều. Nếu ta không cứu được Lưu sư ca của nàng thì ta quyết làm tôi mọi cho nàng. Trường hợp mà ta cứu thoát Lưu sư ca thì nàng sẽ làm vợ ta. Bậc đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, cái gì mã nan truy. Lời hứa của chúng ta là như vậy đó nàng có chịu không? Phương Di ngơ ngác nhìn Vi Tiểu Bảo. Màu hồng trên mặt nàng dần tiêu tan rồi biến thành lợt lạt. Nàng đáp:

- Quế đại ca! Tiểu muội vì việc cứu mạng Lưu sư ca, xin ưng chịu… bất cứ là việc gì. Nếu Quế đại ca cứu được y bình yên thoát khỏi tai nạn thì bảo tiểu muội… hầu hạ cũng được. Nhưng… nhưng… Nàng nói tới đây thì bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, rồi tiếng người hô:

- Quế công công! Cơm rượu đã đưa lên. Phương Di lập tức im bặt. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm! Đoạn gã ra khỏi phòng đóng cửa lại rồi mới mở cửa ngoài. Bốn tên thái giám bưng cơm rượn cùng đồ nhắm vào nhà ngoài. Vi Tiểu Bảo đã bảo chúng không phải chờ đợi. Vì thế mười hai bát lớn vừa cơm vừa thức nhắm đều nấu chín cả một lượt đem lên. Bốn tên thái giám bày đũa bát cùng thức ăn ra bàn xong kính cẩn hỏi:

- Quế công công! Còn thiếu gì nữa không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đủ rồi! Nếu ta không kêu thì anh em bất tất phải vào nữa. Gã lấy tiền thưởng cho mỗi tên năm lạng bạc. Bốn tên thái giám vui mừng khôn xiết, ngỏ lời tạ ơn rồi rút lui. Vi Tiểu Bảo cài then cửa lại. Gã bưng mười hai bát thức ăn vào phòng rồi đẩy cái bàn đến bên giường. Gã lại rót ra ba chung rượu, xới cơm vào ba bát,gã cười hỏi:

- Phương cô nương! Vừa rồi nàng bảo: nhưng... nhưng... mà nói chưa hết lời. Nhưng làm sao? Bây giờ nàng nói cho ta nghe. Lúc này Phương Di đã được Mộc Kiếm Bình đỡ ngồi dậy. Nàng nghe Vi Tiểu Bảo hỏi vặn, bất giác lại đỏ mặt lên, cúi đầu xuống, hồi lâu khẽ cất tiếng hỏi lại:

- Tiểu muội nghĩ rằng Quế đại ca phục vụ ở trong nội cung thì... lấy vợ làm sao được? Nhưng bất luận trường hợp nào, hễ Quế đại ca mà cứu mạng cho Lưu sư ca được, tiểu muội cũng vui lòng hầu hạ đại ca. Dưới ánh đèn, nét mặt nàng bón,g như ngọc, dung nhan cực kỳ kiều diễm. Vi Tiểu Bảo tuy còn nhỏ tuổi mà trông thấy nàng cũng phải động tâm, gã cười đáp:

- Té ra nàng bảo ta làm thái giám là không lấy vợ được. Vấn đề lấy vợ được hay không là chuyện riêng của ta, nàng bất tất phải quan tâm. Ta chỉ hỏi nàng một câu: nàng có chịu làm vợ ta không? Phương Di cặp lông mày nhní lại, vẻ mặt ra chiều bực tức. Nàng trầm ngâm một lúc rồi quyết định chủ ý rồi dõng dạc nói:

- Đừng nói chuyện tiểu muội làm vợ đại ca mà dù cho đại ca có đem tiểu muội vào lầu hồng kỹ viện, tiểu muội cũng cam lòng, chẳng cán thán chi hết. Giả tỷ một chàng trai nào khác nghe nàng nói câu này tất không khỏi nổi giận. Nhưng Vi Tiểu Bảo vốn xuất thân từ nơi kỹ viện, nên gã chẳng thấy chi là nhục nhã. Vi Tiểu Bảo cười hì hì nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vậy chúng ta áN thế. Nào mời hảo hiền thê! Hảo muội tử! Ba chúng ta hãy uống cạn một chung. Nguyên Phương Di ban đầu coi tên tiểu thái giám này chẳng đâu vào đâu. Sau nàng thấy chính gã ra tay đâm chết Thuy Đống rồi dùng thứ thuốc kỳ dị tiêu hoá xác chết, lại thấy những tên thái giám khác ở trong cung đối với gã cực kỳ kính trọng mới tin gã là một nhân vật không phải tầm thường. Lưu Nhất Chu là ý trung nhân của Phương Di, nàng yêu gã một cách tha thiết. Tuy hai bên chưa có hôn ước chính thức mà thực ra hình bóng người nọ đã in vào tâm khảm người kia. Phương Di nhất định lấy Lưu Nhất Chu làm chồng, mà Lưu Nhất Chu cũng nhất quyết không lấy được nàng thì chẳng lấy ai nữa. Đêm qua cả hai người cùng lẻn vào trong cung mưu đồ đại sự, Phương Di trông thấy Lưu Nhất Chu sểnh tay bị bọn thị vệ trong cung bắt được, khốn nỗi chính nàng cũng bị thương rồi còn cứu ai được nữa? Nàng yên trí tình lang nhất định phải chết. Dè đâu tên tiểu thái giám này lại cho nàng hay tin chẳng những y chưa chết mà gã còn từng cứu y thoát nạn liền bụng bảo dạ:

- Chỉ cần sao cho Lưu lang bình yên vô sự, dù ta có phải suốt đời đau khổ đến đâu cũng không quản ngại. Ta còn cảm tạ đức Thượng đế đối đãi với ta được vậy là phước đức quá. Rồi nàng tự hỏi:

- Sao tên tiểu thái giám này lại đòi lấy ta làm vợ? Bất quá gã chỉ nói cho sướng miệng, chi bằng ta cũng tiện nghi cho cái miệng của gã. Nàng nghĩ thế rồi tựa hồ hiểu rõ chi tiết đối phương chẳng làm gì được mình một cách thực sự, nàng yên tâm nlủn cười cám chung rượu giơ lên nói:

- Tiểu muội uống theo đại ca một chung này. Nhưng nếu đại ca mà không cứu được Lưu sư ca

thì khó lòng tránh khỏi kiếp quả cụt đầu dưới lưỡi đao của tiểu muội. Vi Tiểu Bảo thấy nàng cười tươi như hoa nở, trong lòng gã khoan khoái vô cùng! Gã cũng nâng chung rượn lên hỏi:

- Chúng ta đã nói sao phải đúng như vậy, không được chối cãi. Trường hợp mà ta cứu được Lưu sư ca của cô rồi cô hối hận lại muốn trở về với hắn thì làm thế nào? Bên cô hai người hợp lực giáp công, ta tất không địch nổi. Hắn vung đao chém tới, cô hươn kiếm đâm qua, thì Quế công công chỉ còn đường chia thành bốn khúc! Vụ này chẳng thể không đề phòng được. Phương Di thu nụ cười lại nét mặt nghiêm nghị tuyên thệ:

- Trên có Hoàng Thiên, dưới có Hậu Thổ. Nếu Quế công công mà cứu được Lưu Nhất Chu thoát nạn một cách bình yên thì tiểu nữ là Phương Di nguyện lấy Quế công công làm chồng. Suốt đời giữ dạ trung trinh với trượng phu quyết chẳng hai lòng. Nếu tiểu nữ lòng chim dạ cá thì xin thượng đế bắt chết một cách cực kỳ thê thảm, vạn kiếp không được siêu sinh. Nàng thề rồi cầm chung rượu đổ xuống đất nói tiếp:

- Xin tiểu Quận chúa chứng kiến vụ này. Vi Tiểu Bảo khoan khoái ngó Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Hảo muội tử! Muội muội có ý trung nhân nào bị bắt muốn nhờ ta cứu ra không? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Không có ai cả! Vi Tiểu Bảo nói:

- Đáng tiếc ôi đáng tiếc! Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Điều chi đáng tiếc? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Giả tỷ muội muội có ý trung nhân cần ta cứu ra, tất muội muội cũng chịu lấy ta làm chồng, có phải vậy không? Mộc Kiếm Bình bĩu môi nói:

- Thôi đi! Đã một vợ rồi còn chưa đủ hay sao? Được trâu rổi còn muốn luôn cả bò nữa. Sao mà tham thế! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cóc ghẻ muốn ăn thịt ngỗng trời là như vậy. Trời ơi! Hảo hiền thê! Cùng bị bắt với Lưu sư ca của nàng còn hai người: một người râu quai nón... Mộc Kiếm Bình ngắt lời:

- Đó là Ngô sư thúc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Còn một người nữa chám đầy mình. Trước ngực chẠm cái đầu cọp. Mộc Kiếm Bình nói:

- Đó là Thanh mao hổ Ngao Bưu, đồ đệ của Ngô sư thúc. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngô sư thúc tên họ là gì? Mộc Kiếm Bình đáp: Ngô sư thúc đại danh là Ngô Lập Thân, ngoại hiệu là Dao đầu sư tử. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cái ngoại hiệu này hay đấy. Bất luận ai nói gì, lão cũng lắc đầu tràn. Mộc Kiếm Bình nói:

- Quế đại ca! Đại ca đi cứu Lưu sư ca thì nhân tiện cứu luôn cả Ngô sư thúc và Ngao Bưu ra nữa! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngô sư thúc và Ngao Bưu có ý trung nhân xinh đẹp không? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tiểu muội không hay. Đại ca hỏi làm chi? Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy ta phải hỏi họ trước có bạn gÁi đẹp và có chịu để cho ta chiếm phần tiện nghi chăng? Nếu không thì ta liều mạng cứu họ uổng công, mình vất vả mà chẳng ăn thua gì. Bất thình lình trước mặt gã bóng đen thấp thoáng. Một vật gì bay tới trước mặt gã. Vi Tiểu Bảo vội cúi đầu xuống thì đã không kịp nữa. Vật kia đập vào trán gã đánh "chát" một tiếng vỡ tan tành. Gã nhìn lại thì ra một chiếc chung. Vi Tiểu Bảo và Mộc Kiếm Bình đồng thanh la hoảng:

- Úi chao! Vi Tiểu Bảo bị sứt trán, máu chảy đầm đìa rớt vào chung rượn thành đục lờ lờ. Bỗng nghe Phương Di quát:

- Ngươi đi hạ sát Lưu sư ca ngay lập tức, bản cô nương cũng không muốn sống nữa để khỏi phải suốt ngày chịu ngươi khinh rẻ một cách vô lý. Nguyên chiếc chung vừa rồi chính Phương Di đã liệng tới. May mà nàng bị trọng thương, kình lực trên tay mất hết. Tuy chiếc chung đập trúng vào trán Vi Tiểu Bảo mà thương tích không nặng lắm. Mộc Kiếm Bình nói:

- Quế đại ca! Lại đây cho tiểu muội coi vết thương, chớ để mảnh sành dính lại trong thịt. Vi Tiểu Bảo hậm hực đáp:

- Ta không lại. Cô vợ ta mưu đồ giết chồng. Mộc Kiếm Bình nói:

- Ai bảo đại ca nói càn, đòi chiếm tiện nghi của vợ người ta? Đến tiểu muội cũng nổi nóng. Vi Tiểu Bảo cười hô hố nói:

- Ồ! Ta hiểu rồi. Té ra các cô ăn phải dấm chua, nên nghe ta nói muốn chiếm vợ người thành ra vợ lớn, vợ bé đều nổi cơn ghen. Mộc Kiếm Bình cầm chiếc chung lên xẵng giọng hỏi:

- Đại ca bảo sao? Tiểu muội cũng muốn liệng cái chung này vào mặt. Vi Tiểu Bảo đưa tay áo lên lau mặt, gã thấy Mộc Kiếm Bình làm bộ giận dữ mà khoé miệng lại mĩm cười. Gã còn thấy Phương Di lộ vẻ hối hận, nên tuy bị đau ở trán mà trong lòng rất khoan khoái. Gã nói:

- Cô vợ lớn liệng chung vào mặt ta; nếu cô vợ nhỏ không liệng chẳng hoá ra bất công ư? Mộc Kiếm Bình nói:

- Hay lắm! Cô giơ tay lên hất rượu vào Vi Tiểu Bảo. Gã không né tránh. Lưng chung rượn hất cả vào mặt. Gã thè lưỡi ra liếm máu tươi cùng nước rượu nuốt vào bụng, miệng tấm tắc khen:

- Hay quá! Hay quá! Vợ lớn đánh cho chảy máu trán, vợ nhỏ lại hất rượu vào mặt. Trời ơi! Chết cha mình rồi! Chết cha mình rồi! Mộc Kiếm Bình nghe gã nói phải phì cười. Phương Di không nhịn được cũng bật lên tiếng cười khúc khích. Nàng vừa cười vừa mắng:

- Thật đồ vô loại! Nàng móc trong bọc ra một tấm khăn tay đưa cho Mộc Kiếm Bình nói:

- Tiểu Quận chúa lau mặt cho gã đi. Mộc Kiếm Bình cười đáp:

- Sư tỷ đả thương người ta, sao lại bảo tiểu muội lau máu? Phương Di bưng miệng hỏi:

- Tiểu Quận chúa chẳng phải vợ nhỏ của gã là gì? Mộc Kiếm Bình cười hích hích đáp:

- Bêu bêu! Sư tỷ miệng đã tuyên bố lấy y, chứ tiểu muội có hứa lời đâu? Phương Di cười nói:

- Sao còn bảo là chưa hứa? Gã giục: vợ nhỏ cũng liệng chung đi, thì tiểu Quận chúa hất rượu vào mặt gã. Như vậy mà còn cãi là chưa hứa lời làm vợ nhỏ gã ư? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Ta được vợ lớn thương, vợ nhỏ cũng thương thì sung sướng quá rồi. Hai nàng cứ yên lòng, ta không đi chim chuột người khác nữa đâu. Phương Di nghĩ thầm trong bụng:

- Gã đã là thái giám thì còn lấy ai được nữa, bất quá gã chỉ nói cho sướng miệng. Mộc Kiếm Bình hãy còn nhỏ tuổi, về mối tình nam nữ, cô nửa hiểu nửa không, nên thấy Vi Tiểu Bảo nói ba họa, cô cũng vui vẻ. Câu gã bảo vợ lớn, vợ nhỏ gì đó chẳng qua là câu đùa cợt. Ba người nói nói cười cười khiến cho bầu không khí trong phòng đầy vẻ đầm ấm. Phương Di kêu Vi Tiểu Bảo lại gần để coi vết thương trên trán. Nàng không thấy có mảnh sành nào dính vào thịt, liền lau khô máu cho gã. Sau một lúc, máu cũng ngừng chảy. Cả ba người đều không biết uống rượu mà bụng đói rồi, nên chỉ ăn lấy ăn để Cơm nước xong, Vi Tiểu Bảo ngáp dài nói:

- Không biết đêm nay ta ngủ với vợ lớn, hay ngủ với vợ nhỏ? Phương Di sa sầm nét mặt, xẵng giọng:

- Đại ca nói giỡn thế nào thì nói, nhưng nếu còn chui vào chăn là tiểu muội... chém cho một dao chết tươi... Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói:

- Tất có một ngày kia phải chết về tay nàng. Gã chợt nhớ bữa nay chưa uống thuốc của Thái hậu, liền lấy một viên bỏ vào miệng nuốt. Đoạn gã khuân bát da đem ra phòng ngoài rồi lấy chiếu giải xuống đất,để nguyên quần áo nằm ngủ. Bữa nay gã mệt quá rồi, nên vừa đặt lưng xuống đã ngủ ngay. Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo tỉnh giấc thấy người mình nóng hổi, liền mở mắt ra nhìn thì trên mình đã đắp chăn bông. Gã lại thấy trên đầu có gối hẳn hoi mới biết là tiểu Quận chúa đã gượng dậy sắp đặt cho mình. Vi Tiểu Bảo ngồi nhỏm dậy thấy trên giường màn vẫn buông rủ. Gã nhìn vào thấp thoáng Phương Di và Mộc Kiếm Bình gối đầu chung nhau mà ngủ. Gã rón rén đứng dậy khẽ mở màn ra ngó thấy Phương Di kiều diễm, Mộc Kiếm Bình thanh nhã. Hai cô tiểu mỹ nhân mặt chỉ cách nhau mấy tấc, giúp ánh huy hoàng cho nhau như minh châu với bảo ngọc, khiến người ngó thấy phải rạo rực trong lòng. Vi Tiểu Bảo nhịn không nổi, muốn cúi xuống hôn mỗi cô một cái nhưng lại sợ làm kinh động cho hai cô tỉnh giấc, gã lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp! Hai con đượi này nếu là vợ lớn, vợ nhỏ của mình thật thì sướng cả một đời lão gia. Trong Lệ Xuân viện làm gì có những con đượi xinh đẹp đến thế. Gã nhẹ nhàng ra mở cửa. Cánh cửa bật lên tiếng kẹt làm cho Phương Di tỉnh dậy. Phương Di vừa trông thấy Vi Tiểu Bảo liền mỉm cười nói:

- Quế... Quế... đại ca dậy sớm thế? Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Quế cái gì? Sao nàng không kêu ta bằng Hảo lang quân? Phương Di đáp:

- Nhưng đại ca chưa cứu được người ra. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nàng cứ yên tâm. Bây giờ ta đi cứu người đây. Lúc này Mộc Kiếm Bình cũng tỉnh ngủ rồi, cô hỏi:

- Mới sáng sớm mà hai người đã chuyện trò gì lắm thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đêm qua chúng ta không ngủ, hai người nói chuyện cho đến sáng. Gã ngáp dài nói tiếp:

- Mệt quá! Mệt quá! Bây giờ mình mới buồn ngủ. Phương Di đỏ mặt lên hỏi:

- Đối với đại ca thì có chuyện khỉ gì hay mà nói được suốt đêm? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hảo hiền thê! Bây giờ chúng ta nói chuyện đứng đắn. Nàng viết một phong thơ để ta cầm đưa cho Lưu Nhất Chu, gã mới chịu tin ta. Bằng không gã nhất định cho ta là thuộc hạ của Ngô Tam Quế và gã sợ mắc lừa. Phương Di đáp:

- Đại ca nói phải đó. Nhưng... nhưng tiểu muội biết viết sao bây giờ? Vi Tiểu Bảo nói:

- Nàng muốn viết gì thì viết, tỷ như ta là trượng phu của nàng, là người tốt,người hào hiệp nhất thiên hạ. Ta chịu lời uỷ thác của nàng đến cứu gã, tuyệt đối không có điều gì giả dối. Gã vừa nói vừa đi lấy nghiên bút và giấy trắng của Hải Đại Phú đem ra. Gã mài mực và mở tờ giấy trắng đặt lên bàn rồi đẩy bàn đến trước giường. Phương Di ngồi dậy. Nàng vừa cầm bút lên, bất giác hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi. Nàng nghẹn ngào hỏi:

- Ta viết thế nào cho được? Vi Tiểu Bảo thấy nàng sầu khổ, rất đáng tội nghiệp, liền sinh lòng thương xót, cất giọng ôn nhu nói:

- Cô muốn viết thế nào cũng được, chứ ta đây không biết chữ. Cô đừng bảo lấy ta làm chồng, không thì Lưu sư ca lại nổi giận không để ta cứu ra nữa. Phương Di hỏi:..

- Đại ca không biết chữ ư? Đại ca muốn gạt tiểu muội chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta mà biết chữ thì ta là quân rùa đen, là quân chó đẻ, không phải là chồng nàng mà là con cháu mười tám đời của nàng.

Hồi 57 - Kế Chưa Thành Lại Sinh Biến Cố

Phương Di hai mắt đẫm lệ dương mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo rồi cúi đầu xuống khóc. Khoé mắt nàng lộ vẻ mừng vui, vừa cảm kích nàng vẩy bút viết luôn mấy hàng chữ rồi gấp giấy lại cho vuông vắn, miệng nói:

- Xin... xin công công đưa cái này cho y. Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- Mẹ kiếp! Ngươi chỉ biết phần ngươi, chẳng nghĩ gì đến ta. Thậm chí không thèm kêu một tiếng đại ca nữa. Thật là qua sông đạp gẫy cầu, hết tai nạn không làm hoà thượng. Nhưng gã đã trót nổi máu anh hùng hảo hán, vẫn làm bộ hào khí ngất trời, chẳng thể trở lại bức bách Phương Di làm vợ được. Vi Tiểu Bảo đón lấy phong thư nhét vào bọc xong đi thẳng ra cửa không buồn quay đầu lại. Gã tự nhủ:

- Muốn làm đấng anh hùng thì đành phải chịu thiệt thòi. Cô vợ đã lấy được rồi lại phải hai tay bưng cho kẻ khác. Gã tới ngoài phòng thị vệ liền dừng bước. Lúc này đã đổi ban, trưởng toán thị vệ là Trương Khang Niên. Hắn đã nhận mật lệnh của Đa Long là phải giúp đỡ Quế công công cứu bọn thích khách đưa ra khỏi Hoàng cung và phải làm cho thật kín đáo, không lộ ra vết tích gì, khiến bọn thích khách sinh lòng ngờ vực. Trương Khang Niên vừa thấy Vi Tiểu Bảo đến vội vàng tiến lại đưa mắt ra hiệu cho gã đi cùng tới bên toà núi giả. Hắn khẽ hỏi:

- Quế công công! Công công định cứu người bằng cách nào? Vi Tiểu Bảo thấy hắn lộ vẻ thân mật liền bụng bảo dạ:

- Hoàng thượng dặn ta hạ sát một tên thị vệ rồi hãy cứu người để bọn Lưu Nhất Chu không nổi dạ hoài nghi. Anh chàng họ Trương này đối với ta rất tử tế nếu ta giết hắn thì thật là tội nghiệp. May ở chỗ con đượi thối tha kia đã có thơ đưa cho thằng cha họ Lưu thì nhất định tên khốn kiếp đó tin tưởng lắm rồi. Gã trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Ta lại đến thẩm vấn ba tên con rùa đó rồi sẽ tuỳ cơ ứng biến, bây giờ chưa biết nói thế nào. Trương Khang Niên tươi cười nói:

- Đa tạ Quế công công! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Có điều chi mà đa tạ? Trương Khang Niên đáp:

- Tiểu nhân được Quế công công sai phái, nhất định sau này công công sẽ đề bạt cho. Tiểu nhân được thăng quan phát tài là điều cầm chắc không đi đâu mất được. Vi Tiểu Bảo nhỉn cười đáp:

- Trương đại ca một lòng son sắt giữ dạ trung trinh với Thánh thượng thì tương lai e rằng... Trương Khang Niên giật mình kinh hãi ngắt lời:

- E điều chi vậy? Thưa Quế công công! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ e rằng cái kho của Trương đại ca nhỏ quá không đủ chỗ đựng bạc. Trương Khang Niên cười khanh khách. Đoạn gã thu tiếng cười lại nói:

- Thưa công công! Bọn tiểu nhân mười mấy tên thị vệ đã thương lượng ngầm với nhau hết sức giúp công công cho nên việc, và cầu mong công công lên đến chức thái giám tổng thủ lãnh ở trong cung. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Thế thì còn gì hay bằng? Nhưng hãy chờ tại hạ lớn thêm mấy tuổi nữa đã Gã tiến vào phòng thị vệ đi tới chỗ cột bọn Lưu Nhất Chu ở trong sảnh đường Qua một đêm không gặp, tinh thần ba tù nhân lại mỏi mệt thêm nhiều. Tuy chúng không bị khảo đả nữa, nhưng ròng rã hai ngày, hai đêm chưa được ăn uống thì dù là những con người đúc bằng sắt cũng không chịu nổi. Bảy, tám tên thị vệ canh gác ở sảnh đường đều nhìn Vi Tiểu Bảo vấn an, tỏ vẻ cực kỳ cung kính. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng tuyên bố:

- Hoàng thượng xuống chỉ lập tức chém đầu ba tên đại nghịch tặc này để răn trăm họ. Mau đi lấy rượu thịt cho chúng ăn no một bữa để chúng chết xuống âm phủ khỏi biến thành lũ quỷ đói. Bọn thị vệ đồng thanh vâng dạ. Đại hán râu quai nón tức Ngô Lập Thân thét lên:

- Chúng ta vì tận trung với Bình Tây Vương mà thiệt mạng thì có chết đi cũng để lại tiếng thơm muôn đời, còn hơn bọn súc sinh các ngươi đến ngàn lần, cam tâm làm tôi mọi cho lũ Thát Đát. Một tên thị vệ vung roi lên quất hắn một cái, lớn tiếng thoá mạ:

- Tên phản tặc Ngô Tam Quế của các ngươi cũng sắp bị toàn gia tru lục đến nơi rồi. Lưu Nhất Chu lộ vẻ kích động ngửa mặt lên trời, môi miệng mấp máy không hiểu hắn nói gì. Lát sau bọn thị vệ đem đến ba bát cơl[n thịt và ba bát rượu lớn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ba tên phản tặc này nghe tin sắp bị hành hình, chúng đều bở vía, toàn thân run bần bật, e rằng uống rượu không trôi, cơm cũng không nuốt xuống được. Vậy ba vị huynh đệ hãy chịu khó một chút, bón cho mỗi tên hai tợp rượu, chứ đừng cho uống nhiều. Còn cơm thì cho chúng ăn kỳ no. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sở dĩ ta không nên cho chúng uống rượn say là vì lúc đem hành hình,chúng chẳng còn biết đau đớn là gì nữa, thành ra phúc đức cho chúng quá. Mặt khác, chúng xuống cõi âm, đức Diêm vương ngó thấy ba tên tửu quỷ,ngài không khỏi nổi lôi đình, đét mỗi tên ba trăm côn. Như vậy cũng tội nghiệp cho chúng. Bọn thị vệ nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy đều phì cười. Chúng lấy cơm rượu bón cho ba tên phạm nhân. Ngô Lập Thân uống một tợp rượu lớn, ăn một miếng cơm to rồi vẻ mặt thản nhiên. Ngao Bưu ăn mỗi miếng cơm lại mắng một câu: "Bọn tôi mọi chó đẻ". Lưu Nhất Chu sắc mặt lợt lạt, ăn không được nửa bát cơm rồi lắc đầu. Vi Tiểu Bảo bảo mấy tên thị vệ:

- Anh em hãy ra ngoài kia. Hoàng thượng sai ta hỏi mấy câu nữa rồi mới hành hình. Trương Khang Niên khom lưng đáp:

- Xin vâng! Rồi dẫn bọn thị vệ ra ngoài, xoay tay khép cửa lại. Vi Tiểu Bảo nghe tiếng bước chân bọn chúng đi xa rồi mới hắng dặng một tiếng, ngoảnh mặt ngó bọn Ngô Lập Thân. Gã lộ một nụ cười thần bí. Ngô Lập Thân cất tiếng thoá mạ:

- Tên cẩu thái giám kia! Có điều chi đáng cười? Vi Tiểu Bảo vẫn cười hỏi lại:

- Ta cười ở miệng ta, việc gì đến ông bạn? Lưu Nhất Chu đột nhiên tự giới thiệu:

- Công công! Tại hạ... là Lưu Nhất Chu. Vi Tiểu Bảo sửng sốt chưa kịp trả lời thì Ngô Lập Thân và Ngao Bưu đã quát hỏi:

- Ngươi nói nhăng gì thế? Lưu Nhất Chu không trả lời chúng, lại nói với Vi Tiểu Bảo:

- Công công!... Công công... cứu bọn tại hạ... một phen. Ngô Lập Thân mắng liền:

- Tham sống sợ chết thì đâu phải là anh hùng hảo hán? Sao ngươi lại mở miệng năn nỉ người ta? Lưu Nhất Chu đáp:

- Y y đã nói là tiểu vương và sư phụ... uỷ thác y đến cứu chúng ta... Ngô Lập Thân tức mình hỏi:

- Những câu lừa gạt của gã mà ngươi cũng tin được ư? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Dao đầu sư tử Ngô lão gia ơi! Lão gia nên nể mặt tại hạ mà lắc đầu ít đi được không? Ngô Lập Thân kinh hãi, ấp úng:

- Ngươi... ngươi... Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tại hạ biết rõ các vị rồi. Vị này tên gọi Thanh mao hồ Ngao Bưu đại ca,một đệ tử rất yêu mến của lão gia. Có đúng thế không? Bậc danh sư hẳn có cao đồ. Tại hạ khâm phục lắm. Ngô Lập Thân nghe Vi Tiểu Bảo kêu rõ tên họ cùng ngoại hiệu của hắn,trong lòng rất đỗi hoài nghi, không biết hư thực thế nào. Vi Tiểu Bảo lấy lá thư của Phương Di ở trong bọc ra mở đưa đến trước mặt Lưu Nhất Chu rồi cười hỏi:

- Ông bạn thử coi xem chữ này của ai viết đây? Lưu Nhất Chu vừa ngó thấy đã mừng quýnh run lên đáp:

- Đây đúng là bút tích của Phương sư muội. Ngô sư thúc! Phương sư muội nói là... vị công công này đến cứu bọn ta. Nàng còn dặn chúng ta nhất thiết phải nghe lời y. Ngô Lập Thân nói:

- Để ta coi xem sao đã. Vi Tiểu Bảo lại cầm lá thơ đưa đến trước mặt Ngô Lập Thân. Gã tự hỏi:

- Không hiểu trên giấy viết những gì? Cô vợ của mình mà không biết thẹn thì những điều thân nhiệt, cô đều viết ra hết. Bỗng nghe Ngô Lập Thân đọc:

- "Lưu sư ca! Quế công công nghĩa khí cao ngất từng mây mà cũng là người nhà. Y mạo hiểm đến cứu thì đại ca nên nghe những lời chỉ thị để thoát nơi hang cọp. Di muội thủ bút." Ngô Lập Thân đọc xong thơ nói tiếp:

- Ừ! Trên thơ còn vạch dấu hiệu của Mộc vương phủ thì đúng là thật rồi. Vi Tiểu Bảo nghe Ngô Lập Thân đọc thư của Phương Di khen mình nghĩa khí cao ngất tầng mây, tuy gã không hiểu rõ ý nghĩa mấy chữ này, nhưng cũng biết là một câu tán dương gã ghê gớm. Gã lại thấy trong thơ Phương Di không nhắc gì đến những lời bỉ ổi của gã cho Lưu Nhất Chu hay thì trong lòng càng hoan hỉ. Gã nói:

- Còn giả thế nào được? Lưu Nhất Chu hỏi:

- Công công! Phương sư muội của tại hạ hiện giờ ở đâu? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Tuy thị hiện đang nằm trên giường ta, nhưng ta nói thật thế nào được? Gã đáp:

- Hiện giờ y ẩn thân ờ một nơi rất yên ổn. Sau khi tại hạ cứu các vị ra rồi,sẽ tìm cách cứu y để cùng nhau tương hội. Lưu Nhất Chu hai mắt đẫm lệ, nghẹn ngào nói:

- Công công! ơn đức cao cả của công công khó lòng đền đáp được. Vừa rồi gã nghe Vi Tiểu Bảo nói cho ăn cơnl uống rượu xong sẽ đem ra hành hình. Gã vốn là người lớn mặt, nhưng đến lúc lâm tử cũng khó lòng kiềm chế nổi mối khiếp sợ, gã không nhịn được phải tự giới thiệu là Lưu Nhất Chu,chỉ mong lúc ở vào tình thế ngàn cân treo đầu sợi tóc được thoát chết. Khi gã coi thơ của Phương Di đã hy vọng có thể sống được, bây giờ thì nỗi vui mừng của gã thật không bút nào tả xiết. Ngô Lập Thân là tay hảo hán lúc lâm nguy cũng không khiếp sợ, bình tĩnh hỏi:

- Lão phu xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ? Vì lẽ gì các hạ chịu ra tay cứu viện? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ đánh bạo nói rõ đầu đuôi cho các vị nghe: Bạn hữu của tại hạ đều kêu tại hạ là tên phong cùi Tiểu Tam Tử. Các vị đừng lấy làm kỳ. Ngày trước tại hạ mặt mũi sần sùi như kẻ phong cùi, nhưng bây giờ thì hết rồi. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ có người bạn thân tên gọi Vi Tiểu Bảo, hiện làm hương chủ Thanh Mộc đường ở Thiên Địa Hội. Y nói: Trong Thiên Địa Hội có người giết chết mất Bạch Hàn Tùng của Mộc vương phủ. Tiểu vương gia nhà họ Mộc không chịu bỏ qua. Nhưng người đã chết rồi chẳng làm thế nào sống lại được. Vì thế mà Vi Tiểu Bảo uỷ thác tại hạ cứu ba vị thoát khỏi lao lung để đền lại Mộc vương phủ, cho vẹn toàn nghĩa khí của hai bên. Những việc giao thiệp giữa Thiên Địa Hội và Mộc vương phủ Ngô Lập Thân đều hiểu rõ hết, lão không hoài nghi gì nữa, gật đầu nói:

- Thế thì phải rồi. Lúc nãy bọn lão phu đã có lời xúc phạm, thực đắc tội với công công! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Lão gia dạy quá lời. Tại hạ không dám đâu. Có điều bây giờ làm thế nào ra khỏi Hoàng cung? Chúng ta cần phải nghĩ ngay một diệu kế. Lưu Nhất Chu nói:

- Mưu kế của Quế công công tất là tuyệt diệu. Bọn tại hạ nhất nhất nghe theo lời chỉ thị của công công là xong. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Nhưng mình đã nghĩ được kế hoạch cóc gì đâu? Rồi gã hỏi Ngô Lập Thân:

- Ngô lão gia có mưu mẹo gì chăng? Ngô Lập Thân đáp:

- Trong Hoàng cung bọn thị vệ chó đẻ đông đảo quá, ban ngày chúng ta khó mà ra được. Đành chờ đến đêm, công công tìm cách chặt đứt dây gân bò cột tay chân bọn lão phu, chờ lúc đêm tối xông ra mới được. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Kế ấy rất hay, nhưng chưa phải là chước vẹn toàn. Gã bước lui rồi lại bước tới trong sảnh đường, xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc đặng lo mưu thiết kế. Ngao Bưu bỗng lên tiếng:

- Cứ xông bừa ra là hay nhất. Nếu không ra được thì chết là cùng. Lưu Nhất Chu gạt đi:

- Ngao sư ca! Sư ca đừng nói làm đứt đoạn luồng tư tưởng của Quế công công! Ngao Bưu trợn mắt nhìn gã ra chiều tức giận, mắng thầm:

- Thật là tên tiểu quỷ nhát gan, tham sống sợ chết. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Hay hơn hết là có thuốc mê hồn làm cho bọn thị vệ ngã lăn ra hết mới khỏi phải giết người. Gã nghĩ vậy rồi chạy ra ngoài bảo Trương Khang Niên:

- Trương đại ca! Tại hạ muốn dùng một ít mông hãn dược. Liệu đại ca có thể tìm được ngay không? Trương Khang Niên cười đáp:

- Được được! Chắc trong mình Triệu huynh đệ có sẵn, tiểu nhân ngay lập tức lấy cho công công. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Triệu nhị ca có thuốc mê trong mình ư? Y đem theo làm gì vậy? Trương Khang Niên khẽ đáp:

- Chẳng dấu gì công công: mấy bữa trước, Thuỵ phó tổng quản sai bọn tiểu nhân đi bắt hai người mà lại là những tay bản lãnh cao thâm. Bọn tiểu nhân sợ dùng gươm đao động thủ làm chết nhiều người mà khó lòng bắt sống được chúng. Thế rồi Triệu huynh đệ đi lùng mua thuốc mê đem về hạ thủ. Vi Tiểu Bảo tự nghĩ:

- Làm gì mà phải giết nhiều người và khó bắt sống ai? Bất quá các ngươi không địch nổi người ta chứ gì? Gã liền hỏi:

- Kết quả vụ đó thế nào? Trương Khang Niên cười đáp:

- Cờ ra đắc thắng, mã đáo thành công. Vi Tiểu Bảo nghe nói là công việc của Thuỵ Đống, gã không nhịn được hỏi thêm mấy câu:

- Các vị bắt những ai? Chúng phạm tội gì? Trương Khang Niên đáp:

- Bắt hai vị thống lãnh trong phủ tôn nhân. Nghe đâu họ đắc tội với Thái Hậu. Thuỵ phó tổng quản bắt được bọn họ rồi đoạt lấy một cuốn binh sách. Sau đó Thuỵ phó tổng quản dán giấy da lên miệng và mũi cho họ phải chết ngạt. Vi Tiểu Bảo nghe nói ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Té ra mụ điếm già muốn đoạt pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Nhưng sao Thuỵ Đống lấy được kinh rồi không giao ngay cho mụ điếm, lại dấu ở trong mình hắn? Chắc hắn cũng muốn nuốt pho kinh này. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Pho kinh sách gì mà quan hệ thế? Trương Khang Niên đáp:

- Tiểu nhân không rõ. Để tiểu nhân đi lấy mông hãn dược. Vi Tiểu Bảo dặn:

- Tại hạ lại phiền đại ca kêu bọn trù phòng sắp lấy hai bàn tiệc đem đến đây để tại hạ mời các vị một bữa. Trương Khang Niên mừng nói:

- Công công lại cho ăn uống. Mong sao được theo hầu công công là chẳng thiếu gì rượu thịt. Chỉ trong khoảnh khắc, Trương Khang Niên mang lại một gói thuốc lớn đến hơn một cân. Gã tươi cười khẽ nói:

- Gói này đủ đánh thuốc cho cả ngàn người. Nếu công công dùng cho một tên thì chỉ xúc vào móng tay một chút pha với rượn hoặc nước trà là đủ rồi. Đoạn gã dặn thị vệ bày bàn ghế ra và cho chúng hay là Quế công công sắp thưởng chúng uống rượu. Bọn thị vệ hoan hỉ vội bày bàn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bữa tiệc này đặt trong sảnh đường trước mặt phạm nhân. chúng ta ăn uống vui chơi để cho tổ bà ba quân thích khách nhìn thấy phải mắt đỏ ngầu và thèm nhỏ nước miếng. Tên quản sự thái giám cùng bọn nô dịch trong ngự trù phòng sắp tiệc rượu rồi gánh đến bày ra để trên bàn. Vi

Tiểu Bảo nhìn phạm nhân cười nói:

- Ba tên phản tặc các ngươi theo tên đại nghịch Ngô Tam Quế toan làm việc động trời. Bây giờ các ngươi chết đến gáy rồi có già họng được nữa không? Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị lão gia uống rượn ăn thịt, nếu các ngươi bụng đói miệng thèm không nhịn được thì giả làm tiếng chó kêu "ẳng ẳng", lão gia sẽ thưởng cho mẩu xương mà gặm. Ngô Lập Thân làm bộ phẫn nộ quát mắng:

- Quân thị vệ chó đẻ! Bình Tây Vương của chúng ta chỉ sáng mai là khởi binh từ Vân Nam đánh tới Bắc Kính sẽ bắt hết cả bọn thị vệ lẫn thái giám chúng bay chém đầu quẳng sông để nuôi loài rùa dưới nước. Vi Tiểu Bảo thò tay vào bọc móc lấy một nắm thuốc mê cầm dấu trong lòng tay. Tay trái cầm hồ rượn, gã tiến đến trước mặt Ngô Lập Thân. Giơ cao hồ rượu lên cười hỏi:

- Quân phản tặc kia! Ngươi có muốn uống rượu không? Ngô Lập Thân không hiểu gã có dụng ý gì, lớn tiếng đáp:

- Uống cũng vậy mà không uống cũng vậy. Hễ đại binh của Bình Tây Vương tới đây là bọn thái giám các ngươi đừng hòng toàn mạng. Vi Tiểu Bảo cười lạt nói: Cái đó chưa chắc. Gã giơ cao hồ rượu ngửa đầu lên rót rượn từ trên không chảy xuống. Gã há miệng ra uống một hơi rồi khen:

- Rượu ngon quá! Đoạn gã tay trái đặt trước ngực, dùng ngón trỏ mở nắp hồ ra, tay mặt cho thuốc mê vào trong hồ, đậy nắp lại. Tay trái gã lại cầm hồ rượu giơ lên vừa lắc vừa cười nói:

- Quan phản tặc to gan thật! Chết đến gáy hãy còn nói láo! Lúc gã cho thuốc vào hồ rượu đã xoay lưng ra ngoài để che đi. Ngoài Ngô Lập Thân không ai nhìn thấy. Gã lắc hồ như vậy là để thuốc tan vào rượu. Ngô Lập Thân ngó thấy liền tỉnh ngộ ngay. Lão mừng thầm trong dạ, miệng vẫn lớn tiếng:

- Bậc đại trượng phu sống chẳng lấy gì làm vinh, chết cũng chẳng có chi đáng tiếc. Kẻ nào mở miệng ra van lơn sao phải là hảo hán? Hồ rượu của ngươi có nhường thì lão gia cũng uống cho phỉ chí. Vi Tiểu Bảo cười rộ reo lên:

- Ha ha! Ngươi thèm rượu rồi, nhưng ta không cho ngươi uống. Gã quay lại bàn tiệc rót ra chung cho bọn thị vệ. Bọn Trương Khang Niên đều đứng dậy nói:

- Bọn tiểu nhân không dám đâu. Khi nào lại để cho công công rót rượu cho. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cùng là anh em trong nhà, hà tất các vị phải khách khí! Gã nâng chung rượu lên nói:

- Nào! Mời anh em! Bọn thị vệ toan nâng chung rượú lên uống, bỗng ngoài cửa có người lớn tiếng hô:

- Hoàng Thái Hậu truyền chỉ xuống cho Tiểu Quế Tử có ở đây không? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi đáp:

- Nô tài ở đây! Gã đặt chung rượu xuống tự hỏi:

- Không hiểu mụ điếm kêu mình có việc gì? Gã chạy ra nghênh tiếp thấy bốn tên thái giám. Người đi đầu phưỡn ngực ra coi có vẻ bất thiện. Gã liền quỳ xuống hô:

- Nô tài là Tiểu Quế Tử xin tiếp chỉ! Tên thái giám kia nói:

- Hoàng Thái Hậu có việc cần kíp, ngươi lập tức đến cung Từ Ninh bái kiến! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Xin tuân mệnh! Gã đứng lên nghĩ bụng: Rượn rót ra rồi mà ta bỏ đi, bọn thị vệ uống vào tất cơ mưu bại lộ thì thật là hỏng bét. Gã liền cười hỏi:

- Quý tính đại danh công công là gì? Sao tiểu đệ chưa được gặp lần nào? Tên thái giám kia đáp:

- Ta là Đổng Kim Khôi. Ngươi đi đi kẻo Thái Hậu đang chờ. Bọn ta kiếm mãi mới thấy ngươi ở đây. Vi Tiểu Bảo nắm chặt lấy tay hắn nói:

- Đổng công công hãy vào đây coi một việc hứng thú đã. Rồi gã kéo hắn đi. Đổng Kim Khôi nghe nói có việc thú vị liền theo vào sảnh đường thì thấy hai bàn tiệc rượu. Hắn liền lớn tiếng:

- Giỏi quá! Bọn ngươi hạnh phúc lắm nhỉ? Tiểu Quế Tử! Thái Hậu phái ngươi trông coi phòng ngự thiện mà ngươi dám lấy của công làm việc tư,vung vãi tiền bạc của Hoàng Thượng... Vi Tiểu Bảo tươi cười ngắt lời:

- Anh em thị vệ bắt giặc có công. Hoàng Thượng sai tiểu đệ khao thưởng ba quân. Mời Đổng công công cùng ba vị công công. hãy ngồi xuống đây uống một chung đã. Đổng Kim Khôi lắc đầu đáp:

- Ta không uống. Thái Hậu đã truyền chỉ, sao ngươi không đi ngay, còn chần chờ mãi? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Các thị vệ đại nhân đây đều là bạn tốt cả. Công công mà không uống với họ một chung thì ra lạnh nhạt với họ quá. Đổng Kim Khôi vẫn một mực:

- Ta không uống rượu. Vi Tiểu Bảo đưa mắt cho Trương Khang Niên rồi nói:

- Trương đại ca! Đổng công công đây địa vị không nhỏ, y không chịu uống rượu với chúng ta. Trương Khang Niên liền bưng một chung rượu đưa vào tay Đổng Kim Khôi cười nói:

- Đổng công công! Công công hãy vui lòng xơi một chung để anh em khỏi bẽ mặt. Đổng Kim Khôi không sao được đành đón lấy chung rượu uống cạn. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Có thế mới phải tình bằng hữu. Ba vị công công kia cũng xơi một chung đi! Ba tên thái giám đành đón lấy chung rượn ở tay bọn thị vệ uống ngay. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hay lắm! Tiểu đệ xin mừng một chung nữa. Rồi rót đầy rượu vào chung cho bốn tên thái giám. Bọn thị vệ nhất tề nâng chung lên uống. Lúc Vi Tiểu Bảo nâng chung đã dùng tay áo che đi, đổ chung rượu có thuốc vào trong tay áo. Gã lại sợ một chung chưa đủ sức, toan cầm hồ rót nữa thì một tên thị vệ đón lấy nói:

- Để tiểu nhân rót cho. Đổng Kim Khôi chau mày giục:

- Quế công công! Theo lề luật trong cung của chúng ta thì một khi được lệnh Thái hậu tuyên triệu là lập tức phải chạy đi ngay. Công công còn uống rượu thế này là phạm tội đại bất kính.

Hồi 58 - Trăm Tội Đổ Lên Đầu Thái Giám

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Cái đó cũng có lý do. Nào mời các vị hãy uống một chung này nữa, rồi tiểu đệ hãy nói cho các vị nghe. Trương Khang Niên nâng chung rượu lên nói theo:

- Xin mời Đổng công công! Đổng Kim Khôi đáp:

- Tại hạ không có thì giờ để uống mãi. Hắn vừa dứt lời, bỗng người lảo đảo. Vi Tiểu Bảo biết là thuốc mê đã bắt đầu phát tác. Đột nhiên gã co rúm người lại, bật tiếng la:

- Trời ơi! Đau bụng quá! Bọn thị vệ đều cảm thấy choáng váng đầu. Một tên hỏi:

- Sao? Chắc thứ rượu này làm sao rồi? Vi Tiểu Bảo lớn tiếng:

- Đổng công công! Phải chăng công công vâng mệnh Thái Hậu ban rượu độc cho chúng ta uống? Tại sao công công lại bỏ thuốc độc vào rượu? Đổng Kim Khôi ấp úng đáp:

- Làm... làm gì có chuyện đó? Vi Tiểu Bảo lại xẵng giọng hỏi:

- Có phải công công vì muốn báo thù cho bốn tên thái giám chết đêm qua mà hạ độc? Chúng vị huynh đệ! Anh em liều mạng với hắn đi! Bọn thị vệ đầu nhức mắt hoa, chân tay lóng cóng. Bỗng nghe "huỵch, huỵch" hai tiếng vang lên. Hai tên thái giám không chống nổi thuốc mê, ngã lăn ra trước. Tiếp theo Đổng Kim Khôi, Trương Khang Niên, cả bọn thị vệ và tên thái giám còn lại cũng lục tục té nhào. Chúng xô đổ bàn đá đĩa bát tung toé rớt xuống đất. Vi Tiểu Bảo nhảy xổ lại đá Đổng Kim Khôi một cước. Đổng Kim Khôi la lên một tiếng, chân tay khẽ cử động một chút rồi hai mắt nhắm lại không mở ra được. Vi Tiểu Bảo cả mừng. Gã đóng cửa lại rút gươm truỷ thủ ra đâm Đổng Kim Khôi và ba tên thái giám mỗi người một đao vào trước ngực. Lưu Nhất Chu "úi" lên một tiếng ra chiều kinh ngạc. Vi Tiểu Bảo lại dùng gươm truỷ thủ chặt đứt hết dây gân bò cột chân tay bọn Ngô Lập Thân, Lưu Nhất Chu và Ngao Bưu. Thanh truỷ thủ của gã chém sắt như cắt bùn nên chặt đứt gân bò chẳng khó khăn gì. Bọn Ngô Lập Thân ba người võ công không phải tầm thường, nhất là Ngô Lập Thân càng cao thâm hơn. Ba người tuy bị khảo đả, nhưng chỉ bị thương ngoài da thịt, không tổn hại gì đến gân cốt. Chúng thoát ra khỏi vòng trói buộc liền cử động được tự do. Lưu Nhất Chu mừng quýnh, líu lưỡi lại nói:

- Công công! Bây giờ chúng ta... chúng ta làm sao trốn ra được? Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngô lão gia! Ngao sư huynh! Hai vị kiếm hai tên thị vệ tương tự như mình đổi lấy quần áo của chúng mà mặc vào. Gã lại bảo Lưu Nhất Chu:

- Lưu sư huynh! Sư huynh không có râu, giả làm thái giám được. Vậy sư huynh đổi lấy quần áo của họ Đổng. Lưu Nhất Chu hỏi:

- Tiểu đệ cũng giả làm thị vệ được chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không được! Lưu sư huynh phải giả làm thái giám. Lưu Nhất Chu không dám trái lời, gật đầu luôn mấy cái. Ba người hối hả thay đổi y phục. Vi Tiểu Bảo lại dặn:

- Các vị đi theo tiểu đệ, bất luận là ai ở trong cung nói gì, các vị cũng giả vờ làm người câm, chớ có đáp lời với họ. Gã lấy trong bọc ra gói thuốc Hoá thi phấn, rồi kéo xác Đổng Kim Khôi vào góc sảnh đường. Gã lại cầm gươm truỷ thủ đâm mấy nhát vào người hắn,rắc thuốc lên cho thi thể tiêu hủy thật mau. Vi Tiểu Bảo mở cửa sảnh đường dẫn ba người đi ra. Gã ra khỏi phòng thị vệ xoay tay khép cửa lại, đi thẳng xuống ngự thiện phòng. Phòng ngự thiện ở mé Đông Càn Thanh cung, cách phòng thị vệ rất gần,chớp mắt đã tới nơi. Tại đây, Tiền Lão Bản đã đứng chờ sẵn một cách rất cung kính. Mấy tên hán tử thủ hạ của hắn khiêng đến con heo mổ rồi và làm lông rất sạch sẽ. Vi Tiểu Bảo sa sầm nét mặt, quát lớn:

- Lão Tiền kia! Mỗi ngày ngươi một hư đốn, làm ăn chẳng còn ra gì nữa. Ta bảo ngươi đem đến mấy con heo ngon lành, không ngờ ngươi lại đem heo cái, vừa già vừa gầy cho lão gia. Mẹ kiếp!... Ngươi... ngươi... không muốn ăn chén cơm này nữa chăng? Vi Tiểu Bảo mắng một câu, Tiền Lão Bản lại ra chiều sợ sệt cúi rạp người xuống, miệng lắp bắp:

- Dạ... dạ... Bọn thái giám trong Ngự thiện phòng thấy Tiền Lão Bản thật ra khiêng tới những con heo vừa lớn vừa mập và để xảy ra cách đưa hàng không ổn. Nguyên tên quản sự thái giám trong Ngự thiện mà không được ăn của đút thì bất luận người chuyên biện đưa đến những dê, bò, gà, vịt vào hạ tết nhất cũng biến thành thứ hàng vứt đi, cho ăn mày không đắt. Nếu kẻ đưa đồ mà có phong bao tiền bạc đưa lên trước thì dù là đồ ươn thối cũng thành được thực vật rất tinh vi đáng dâng lên Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu. Bọn thái giám thấy Vi Tiểu Bảo nói vậy liền hiểu ý ngay. Chúng cũng theo hùa lớn tiếng quát tháo:

- Khiêng ra đi! Hai con heo ươn này còn ai ăn uống thế nào được, chỉ dùng vào việc bón rau mà thôi. Vi Tiểu Bảo càng quát mắng càng nổi cơn thịnh nộ. Gã vẫy bọn Ngô Lập Thân lại nói:

- Hai thị vệ đại ca và cả vị công công kia nữa! Ba vị hãy đưa tên này ra ngoài cửa cung, tống cổ cha nó đi, không cho trở vào nữa. Tiền Lão Bản không hiểu chỗ dụng ý của Vi Tiểu Bảo. Vẻ mặt sầu khổ,hắn năn nỉ:

- Xin công công lượng thứ cho. Tiểu... tiểu nhân về lấy heo khác ngon lành đưa vào thay. Chút... lễ mọn này... xin để kính biếu mấy vị công công. Lần này... tiểu nhân trót dại... xin công công rộng lượng bao dung. Vi Tiểu Bảo gạt đi:

- Khi ta cần heo sẽ cho người ra kêu ngươi. Cút đi! Cút đi cho khuất mắt ta. Tiền Lão Bản lại khom lưng đáp:

- Dạ dạ!... Bọn thái giám trong phòng Ngự thiện nhìn nhau hý hửng. Chúng nghĩ bụng:

- Lão đã có lễ biếu, dĩ nhiên Quế công công không đuổi lão đâu. Ngô Lập Thân, Lưu Nhất Chu và Ngao Bưu ba người đi theo Tiền Lão Bản, kẻ lôi người đẩy ra khỏi trù phòng. Vi Tiểu Bảo cũng đi theo sau. Khi vào dãy hành lang, gã nhìn bốn mặt không thấy ai liền nói:

- Tiền lão huynh! Ba vị này là những bậc anh hùng trong Mộc vương phủ. Vị thứ nhất đây oai danh lừng lẫy là Dao đầu sư tử Ngô lão gia. Tiền Lão Bản "ủa" một tiếng rồi nói:

- Tiểu nhân đã được nghe danh từ lâu, nhưng không tiện hô hoán. Xin ba vị miễn trách. Ngô Lập Thân biết hắn là đồng bọn với Vi Tiểu Bảo thì trong bụng cả mừng, vội đáp:

- Mình đang ở nơi hiểm địa, dĩ nhiên cần phải như vậy. Vi Tiểu Bảo lại dặn:

- Tiền lão ca! Nhờ lão về nói lại với vị hảo hữu của tại hạ là Vi Hương Chủ rằng: Gã phong cùi Tiểu Tam Tử đã tận lực giúp y làm cho nên việc. Bây giờ đại ca dẫn ba vị bằng hữu đến đây ra mắt Mộc Tiểu vương gia và Liễu lão gia tử Rồi gã bảo mọi người:

- Các vị đi khỏi rồi, trong cung sẽ phái người truy nã thích khách. Vậy các vị chớ trở lại Hoàng cung nữa, cả Tiền lão ca cũng vậy. Tiền Lão Bản đáp:

- Dạ dạ! Tệ hội từ trên xuống dưới đều cảm kích ơn đức của công công. Ngô Lập Thân hỏi:

- Tiền bằng hữu đây là anh em trong Thiên Địa Hội ư? Tiền Lão Bản đáp:

- Chính thị! Năm người rảo bước đến bên cửa Thần Võ. Tên thị vệ giữ cửa cung này vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã kính cẩn ngỏ lời vấn an:

- Quế công công! Công công mạnh giỏi a! Vi Tiểu Bảo tươi cười đáp:

- Anh em vui vẻ cả chứ? Mấy tên thị vệ tuy thấy bọn Ngô Lập Thân ba người lạ mặt, nhưng chúng lại dắt tay nhau đi bên Vi Tiểu Bảo, nên chẳng ai dám hỏi han gì. Năm người ra khỏi cửa Thần Võ, đi thêm mấy chục bước, Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ phải về cung. Sau này sẽ có dịp tái bội. Các vị bất tất phải thủ lễ. Ngô Lập Thân đáp:

- Ơn cứu mạng của công công, bọn lão phu không dám mong đền đáp. Sau này Thiên Địa Hội nếu có việc sai khiến, bọn Ngô mỗ dù có phải nhảy vào nước lửa cũng chẳng từ nan. Vi Tiểu Bảo nói:

- Không dám! Lưu Nhất Chu rảo bước đi trước quay đầu nhìn lại thấy Ngô Lập Thân không đi lẹ thì lộ vẻ ngạc nhiên vì chỗ này cách cửa cung chưa xa, hãy còn nguy hiểm lắm. Vi Tiểu Bảo tủm tỉm cười trở về cửa Thần Võ nhìn hai tên thị vệ canh cửa nói:

- Mấy vị thái giám thân tín của Hoàng Thái Hậu nói là vâng lệnh dụ của bà phái coi tại hạ đưa mấy người ra khỏi cung. Con mẹ nó! Chẳng hiểu bọn chúng ở phe nào? Tên thị vệ gác cửa hỏi:

- Làm gì mà họ khệnh khạng thế? Sao chúng dám yêu cầu đại giá của Quế công công đưa ra? Chẳng lẽ chúng là hoàng thân quốc thích? Một tên thị vệ khác nói:

- Dù họ có là hoàng thân quốc thích cũng chẳng thể yêu cầu Quế công công phải thân hành đưa đi. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Thái Hậu đã sai phái thì còn ai dám hỏi nữa. Tại hạ coi bốn người này không phải là hảo nhân, trong lòng đã sinh nghi, nhưng vì có hai tên thái giám cầm bút tích của Thái Hậu đến nên bọn nô tài chúng ta phải tuân theo. Có đúng thế không? Mấy tên thị vệ đồng thanh:

- Dạ dạ! Dĩ nhiên chúng ta không thể nào khác được. Vi Tiểu Bảo trở về phòng thị vệ thấy mọi người hãy còn hôn mê chưa tỉnh,liền lấy thau nước lạnh vẩy vào mặt Trương Khang Niên. Trương Khang Niên tỉnh lại mỉm cười hỏi:

- Quế công công! Tại sao bữa nay chóng say thế? Hắn từ từ ngồi dậy thấy quang cảnh bề bộn trong sảnh đường, giật mình kinh hãi hỏi:

- Bọn thích khách... đi hết rồi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thái Hậu phái Đổng thái giám đem thuốc mê làm cho chúng ta ngã ra rồi cứu ba tên thích khách đem đi. Thuốc mê hiển nhiên là Trương Khang Niên đã đưa cho Vi Tiểu Bảo, bây giờ hắn nghe gã nói vậy trong lòng không tin, nhưng vừa tỉnh lại đầu óc còn hồ đồ cũng chẳng hỏi lại nữa. Vi Tiểu Bảo giả vờ hỏi:

- Trương đại ca! Có phải Đa tổng quản đã sai đại ca ngấm ngầm thả bọn thích khách ra không? Trương Khang Niên gật đầu đáp:

- Phải rồi! Đa tổng quản nói là vâng mật chỉ của Hoàng Thượng buông tha thích khách để ngấm ngầm điều tra xem tên cầm đầu bọn phản tặc là ai? Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Nhưng để thích khách tẩu thoát, kẻ phụ trách việc canh giữ có tội gì không? Trương Khang Niên nghe Vi Tiểu Bảo hỏi câu này bất giác giật mình kinh hãi, ấp úng đáp:

- Cái đó... cái đó dĩ nhiên là có tội. Nhưng... nhưng đây là chỉ thị của Đa tổng quản, mà bọn tiểu nhân là kẻ thuộc hạ dĩ nhiên phải thi hành mệnh lệnh của cấp trên. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Đa tổng quản có đưa thủ lệnh cho đại ca không? Trương Khang Niên càng kinh hãi hơn đáp:

- Không có! Lão gia chỉ truyền miệng, chẳng bao giờ... có thủ lệnh chi hết. Đa tổng quản còn nói đây là khâm tuân chỉ ý của thánh thượng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đa tổng quản có đưa ngự bút của chúa thượng cho đại ca coi không? Trương Khang Niên ngập ngừng đáp:

- Không... không có. Chẳng lẽ... chẳng lẽ lời truyền của Đa tổng quản còn giả được ư? Hắn nói mấy câu này toàn thân run bần bật. Hai hàm răng đụng vào nhau bật lên những tiếng lách cách. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên không có chuyện giả trá. Tại hạ sợ là sợ Đa tổng quản lúc lâm sự không chịu nhìn nhận, đổ tội lên đầu đại ca thì nguy lắm đó. Gã lại hỏi:

- Trương đại ca! Tại sao Hoàng Thượng lại thả bọn thích khách ra? Đại ca có biết không? Trương Khang Niên đáp:

- Theo lời Đa tổng quản thì Hoàng Thượng muốn truy cứu ở ba tên thích khách này xem ai là kẻ đứng đằng sau lưng giật dây chúng, vì chúng bất quá là những kẻ thuộc hạ cho nhân vật khác sai khiến. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sự tình đúng là như vậy. Có điều trong cung đã thả thích khách rồi mà không tra xét được thì thật uổng..Tại hạ thấy vụ này cũng khó khăn chứ không phải dễ dàng. Ngay mấy tên thích khách mình còn chưa tin được thì người đứng sau màn giật dây chưa chắc đã điều tra ra sự thật. Không chừng đức Hoàng Thượng cho giết mấy ông bạn đây để bọn thích khách trông thấy khỏi sinh lòng ngờ vực. Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này không phải đổ oan cho Hoàng đế. Chính vua Khang Hy đã bảo gã giết mấy tên thị vệ để bọn thích khách tin tưởng. Trương Khang Niên nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu sau cùng sợ bở vía,bụng bảo dạ:

- Hoàng Thượng muốn giết bọn mình cũng chẳng phải là chuyện kỳ quái. Hắn quỳ mọp ngay xuống năn nỉ:

- Xin công công cứu mạng cho! Hắn vừa nói vừa dập đầu lạy như tế sao. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trương đại ca bất tất phải đa lễ. Gã để Trương Khang Niên đứng lên rồi cười nói:

- Hiện giờ có mấy ông bạn tốt chịu tội thay rồi. Chúng ta cứ đổ lên đầu bốn vị thái giám, phao ngôn cho bọn họ dùng thuốc mê đánh ngã mọi người để thả thích khách ra. Như thế là không can gì đến đại ca nữa. Hoàng Thượng nghe nói bốn tên thái giám của Thái Hậu phái đi quyết không truy cứu nữa. Thật ra Hoàng Thượng không muốn giết các vị mà chỉ cần có người chịu tội để lấp liếm chuyện cố ý thả thích khách này, có khi ngài còn thưởng ban cho các vị đại ca nữa. Trương Khang Niên cả mừng nói:

- Mưu kế của công công thật là tuyệt diệu! Đa tạ công công đã giúp kế hoạch cứu mạng cho bọn tiểu nhân. Vụ này tuy không phải Vi Tiểu Bảo cứu mạng cho Trương Khang Niên,nhưng vừa rồi hắn hôn mê bất tỉnh mà gã không chém chết cũng là tha mạng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ chúng ta phải cứu các anh em tỉnh dậy cho mau để dặn họ chúng khẩn đồng tử buộc tội bốn tên thái giám buông tha thích khách. Trương Khang Niên vội đáp:

- Dạ dạ! Nhưng hắn nghĩ tới chưa chắc mình đã thoát tội, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, chân tay bủn rủn. Hắn lấy nước lạnh vẩy vào mặt bọn thị vệ cho chúng tỉnh lại. Mọi người nghe nói thái giám Đổng Kim Khôi đánh thuốc mê cho ngã ra,rồi giết ba tên thái giám kia để cứu bọn thích khách, thì căm tức vô cùng, lớn tiếng thoá mạ. Ai cũng sinh lòng ngờ vực tự hỏi:

- Tại sao Thái Hậu lại thả thích khách? Phải chăng bọn thích khách này do Thái Hậu gọi đến? Nhưng là chuyện liên can đến Thái Hậu, nên họ chỉ nghĩ thầm trong bụng chứ không dám nói ra miệng. Lúc này thi thể và quần áo Đổng Kim Khôi đã tiêu tan hết, bọn thị vệ cho là họ Đổng dẫn bọn thích khách trốn khỏi Hoàng cung rồi. Vi Tiểu Bảo về phòng, Mộc Kiếm Bình hỏi ngay:

- Quế đại ca có tin tức gì không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Quế đại ca thì chẳng có tin tức gì, nhưng hảo đại ca lại có rất nhiều tin tức. Mộc Kiếm Bình mỉm cười nói:

- Tin tức của đại ca tiểu muội không nóng nghe, đã có người khác nóng ruột kêu đại ca bằng "hảo ca ca" Phương Di đỏ mặt lên, khẽ hỏi:

- Hảo huynh đệ! Ngươi nhỏ tuổi hơn, ta kêu bằng hảo huynh đệ được không? Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Một cô hảo hiền thê bỗng biến thành hảo tỷ tỷ. Thật là trong nháy mắt gà biến thành vịt. Xong việc rồi, họ đã được cứu ra khỏi Hoàng cung. Phương Di đột nhiên ngồi nhỏm dậy, cất giọng run run hỏi:

- Huynh đệ!... Hảo huynh đệ đã cứu được Lưu sư ca rồi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, cái gì mã nan truy. Ta đã hứa cứu người là phải cứu cho bằng được. Phương Di hỏi:

- Hảo huynh đệ làm sao mà cứu được? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Dĩ nhiên mình phải có diệu kế. Bao giờ cô gặp Lưu sư ca, gã sẽ nói cho cô nghe. Phương Di thở phào một cái, ngửng mặt trông lên nóc nhà nói:

- Tạ ơn trời đất! Quả là nhờ đức Bồ Tát bảo vệ cho được an toàn. Tiểu Bảo thấy Phương Di lộ vẻ vui mừng quá độ, vui từ tâm khảm vui ra thì gã lấy làm khó chịu, khẽ hắng dặng một tiếng chứ không nói gì. Mộc Kiếm Bình biết ý lên tiếng:

- Sư tỷ ơi! Sư tỷ tạ ơn trời đất cùng đức Bồ Tát mà sao lại không tạ ơn vị hảo huynh đệ kia? Phương Di đáp:

- Ơn đức của hảo huynh đệ rộng như trời biển, há phải một lời tạ ơn mà được? Người ta thường nói: Đại ơn không thể nói chuyện báo đáp, vậy ta chỉ ghi nhớ trong lòng. Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói vậy lại khoan khoái vô cùng, cười ha hả nói:

- Cái đó cô không phải báo đáp chi hết. Phương Di hỏi gã:

- Hảo huynh đệ! Lưu sư ca có nói gì không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Y chẳng nói chi hết, chỉ năn nỉ ta cứu y ra. Phương Di "hừ" một tiếng, hồi lâu mới hỏi:

- Y có hỏi gì đến ta không? Vi Tiểu Bảo ngoẹo đầu ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Không. Ta đã bảo y là cô hiện ở một nơi yên ổn và khuyên y cứ yên lòng. Chẳng bao lâu ta sẽ đưa cô đi hội diện với y. Phương Di gật đầu. Đột nhiên hai hàng lệ lã chã khôn cầm. Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Sư tỷ! Vì lẽ gì sư tỷ lại sụt sùi sa lệ? Phương Di đáp:

- Ta... vui mừng và xúc động quá chừng! Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Hoàng thượng sai ta tra xét kẻ cầm đầu bọn thích khách là ai? Vậy ta phải ra ngoài chạy tếu một hồi rồi trở về báo cáo. Gã nghĩ vậy liền ra khỏi Hoàng cung thả bước về phía Thiên Kiều rong chơi. Mé tả Thiên Kiều là nơi tụ tập của những loại người phức tạp trên chốn giang hồ. Nơi đây toàn những tiệm tạp hoá cùng rạp hát. Vi Tiểu Bảo chưa tới gần, bỗng thấy ngoài hai chục tên sai dịch ào ào kéo tới. Bọn này do hai tên bộ khoái thống lãnh. Chúng dùng xích sắt trói năm tên bán hàng rong, quần áo lam lũ. Trong tay bọn sai dịch còn cầm 7, 8 xâu đường phèn. Năm tên hàng rong này hiển nhiên là bọn bán đường phèn. Vi Tiểu Bảo chấn động tâm thần, đứng nép vào một bên thì thấy bọn sai dịch khoá năm tên hàng rong dẫn đi. Lại nghe trong đám đông có tiếng một lão già thở dài nói:

- Năm nay đến cả bọn bán đường phèn cũng phạm pháp. Vi Tiểu Bảo đang muốn hỏi cho biết chuyện, bỗng nghe một tiếng hắng dặng. Một lão già râu tóc bạc phơ đến gần gã. Lão chính là người lưng gù tên gọi Bát tý viên hầu Từ Thiên Xuyên. Từ Thiên Xuyên đưa mắt ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo rồi lập tức trở gót đi ngay. Vi Tiểu Bảo liền đi theo lão. Đến một nơi vắng vẻ, Từ Thiên Xuyên nói:

- Vi Hương Chủ! Thật là một chuyện đáng mừng lớn tày trời! Vi Tiểu Bảo mỉm cười, nghĩ bụng:

- Chắc lão này biết việc ta cứu thoát bọn Ngô Lập Thân ra rồi. Gã liền đáp:

- Cái đó có chi đáng kể? Từ Thiên Xuyên trợn mắt lên hỏi:

- Tổng đà chủ đã tới mà Hương Chủ bảo không có gì đáng kể ư? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, ngập ngừng hỏi lại:

- Sư phụ của tiểu đệ... đã đến ư? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Đúng thế! Nửa đêm hôm qua lão nhân gia mới tới nơi. Thuộc hạ đang tìm cách thông tri cho Vi Hương Chủ, không ngờ lại được gặp đây. Bây giờ Hương Chủ hãy đến bái kiến lão nhân gia ngay lập tức. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ...

Hồi 59 - Người Áo Xanh Thình Lình Xuất Hiện

Trong khi đi đường, Vi Tiểu Bảo đã dự tính mọi điều đối đáp với sư phụ trong khi người hỏi đến việc rèn luyện võ công. Gã biết sư phụ là một nhân vật rất tinh tế, không thể lừa bịp một cách dễ dàng, chỉ có đường liệu mà tuỳ cơ ứng biến. Gã không ngờ sư phụ vừa thấy mặt đã hỏi ngay đến vấn đề luyện võ, gã không khỏi hoang mang, ấp úng đáp:

- Thưa sư phụ. Những chỗ đệ tử... không hiểu rõ rất nhiều. Đệ tử mong mỏi... sư phụ giá lâm để xin chỉ điểm. Trần Cận Nam vốn tính ôn hoà, mỉm cười đáp:

- Hay lắm! Nếu vậy chuyến này ta vì ngươi mà nán lại mấy ngày để chỉ điểm cho ngươi. Trần Cận Nam nói tới đây thì một người anh em giữ cửa lật đật tiến vào khom lưng bẩm:

- Kính trình Tổng đà chủ! Có người lên bái sơn, tự xưng là Mộc Kiếm Thanh và Liễu Đại Hồng ở Mộc vương phủ tại Vân Nam. Trần Cận Nam mừng rỡ, đứng dậy nói:

- Chúng ta mau ra nghênh tiếp. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đệ tử chưa kịp cải trang, không tiện gặp bọn họ. Trần Cận Nam gật đầu đáp:

- Phải rồi! Ngươi hãy ở mé sau chờ ta nghe! Bọn người Thiên Địa Hội ra ngoài đón khách. Vi Tiểu Bảo chuyển vào phía sau giáp vách sảnh đường, gã kêu ghế ngồi một lát đã nghe Liễu Đại Hồng cười hô hố. Lão nói:

- Chí nguyện bình sinh của tại hạ là được ra mắt một vị nổi danh thiên hạ như Tổng đà chủ. Bữa nay thế là mãn nguyện, dù có phải chết ngay cũng không uổng một đời. Trần Cận Nam đáp:

- Liễu lão anh hùng có lòng quá yêu đề cao tại hạ, khiến tại hạ rất lấy làm hổ thẹn. Tổng đà chủ vừa nói vừa dẫn khách vào sảnh đường, chia ngôi tân chủ an toạ. Lại nghe Mộc Kiếm Thanh hỏi:

- Trong quý hội có một vị là Vi Hương Chủ không ở đây ư? Tại hạ muốn chính mình được ngỏ lời tạ ơn Hương Chủ. Ơn sâu đức cả của Vi Hương Chủ khiến cho tệ xứ từ trên xuống dưới, chẳng ai là không cảm kích. Trần Cận Nam chưa biết vụ này, lấy làm kỳ hỏi:

- Vi Tiểu Bảo là một đứa trẻ nít làm gì mà có công đức với quý phủ? Tiểu vương gia bao dong gã như vậy là đề cao quá đỗi. Bỗng nghe một người lớn tiếng:

- Thầy trò tại hạ và Lưu sư điệt đây được toàn là nhờ Vi Hương Chủ cứu cho. Tại hạ đã hứa lời với Tiền sư phó ở quý hội là khi nào quý hội có sai phái tới, thầy trò Ngô mỗ xin hết sức tuân mệnh, dù gặp nguy hiểm đến đâu cũng không lùi bước. Người nói câu này chính là Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân. Trần Cận Nam không hiểu nội vụ, liền hỏi Tiền Lão Bản:

- Tiền huynh đệ! Vụ này là thế nào đây? Nguyên Tiền Lão Bản đã cùng bọn Ngô Lập Thân ba người từ trong cung ra đến thẳng chỗ ở của Mộc Kiếm Thanh. Lão được bọn người Mộc phủ giữ lại khoản đãi. Ăn uống xong, Mộc Kiếm Thanh và Liễu Đại Hồng thân hành đưa mọi người đến trụ sở của Thiên Địa Hội để tạ ơn. Tiền Lão Bản dẫn đường cho bọn này. Không ngờ đoàn

người vừa tới nơi lại hay tin Tổng đà chủ giá lâm. Tiền Lão Bản nghe Trấn Cận Nam hỏi tới liền kể sơ lược những chuyện đã xảy ra. Lão nói Vi Hương Chủ có một người bạn thân làm thái giám ở Thanh cung. Viên thái giám này nhận lời uỷ thác của Vi Tiểu Bảo không từ nguy hiểm, cứu bọn Ngô Lập Thân ba người ra khỏi Hoàng cung. Trấn Cận Nam nghe nói vậy liền hiểu ngay Vi Hương Chủ cùng người bạn tốt nào đó cũng chỉ là Vi Tiểu Bảo, một mình gã đóng hai vai trò. ông mừng thầm trong bụng, cười nói:

- Tiểu vương gia! Liễu lão gia tử! Ngô đại ca! Ba vị thật khách sáo quá! Tệ hội cùng quý phủ như cây liền cành, tình đồng thủ túc. Cùng là người nhà với nhau, ai gặp nạn là mình viện trợ được, lẽ đương nhiên phải gắng sức hết lòng. Sao ba vị lại nói đến chuyện đền ơn trả nghĩa? Vi Tiểu Bảo bất quá là tên tiểu đồ của tại hạ. Gã còn nhỏ tuổi chưa hiểu việc đời. Có điều gã coi rất trọng hai chữ nghĩa khí... Ông nói tới đây, nghĩ thầm trong bụng:

- Tiểu Bảo trà trộn vào Thanh cung để ngấm ngầm do thám những điều ẩn bí. Ta chỉ mong gã dò la được những điều cơ mật trọng yếu của Thanh triều, có lợi cho công cuộc phản Thanh phục Minh, làm nên nghiệp lớn. Bây giờ những chuyện tày đình đã xảy ra thế này, lai lịch gã tất bị bại lộ. Chẳng sớm thì muộn người giang hồ sẽ biết hết. Nếu mình còn giấu diếm Mộc vương phủ thì hiển nhiên không hết tình bằng hữu chi thân. Ngô Lập Thân nói:

- Bọn tại hạ rất mong được gặp Vi Hương Chủ để ngỏ lời cảm tạ. Trần Cận Nam cười đáp:

- Vụ này tuy không phải chuyện tầm thường, nhưng chúng ta đã là chỗ bạn thân, tại hạ không dám dấu diếm: tên tiểu đồ Vi Tiểu Bảo của tại hạ hiện trà trộn vào làm tiểu thái giám ở trong cung. Vậy tiểu thái giám kia cũng là gã đó Rồi ông cất tiếng gọi:

- Tiểu Bảo đâu? Ngươi ra bái kiến các vị tiền bối đi. Vi Tiểu Bảo ở sau vách sảnh đường lên tiếng:

- Dạ! Xin tuân lời sư phụ! Đoạn gã xoay mình tiến ra, chắp tay cùng mọi người thi lễ. Bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân đều đứng dậy. Ai cũng lấy làm kinh dị vô cùng!.. Bọn Mộc Kiếm Thanh không ngờ Vi Hương Chủ lại là thái giám. Bọn Ngô Lập Thân, Ngao Bưu, Lưu Nhất Chu cũng không ngờ tên tiểu thái giám đã cứu mạng cho bọn họ lại là Vi Hương Chủ và là đồ đệ của Trần Cận Nam ở Thiên Địa Hội. Vi Tiểu Bảo cười hì hì nhìn Ngô Lập Thân nói:

- Ngô lão gia tử! Vừa rồi ở trong Hoàng cung, vãn bối đã đưa tên giả ra với lão tiền bối, xin lão tiền bối miễn trách cho. Ngô Lập Thân đáp:

- Lúc mình ở chỗ nguy hiểm dĩ nhiên phải thế, lão phu đã từng bảo Ngao Bưu: vị thiếu niên anh hùng này hành động rất lanh lợi, chẳng những có đảm lược, còn đầy lòng khảng khái. Trong cung bọn Thát Đát sao lại có nhân tài đến như vậy? Bọn lão phu rất lấy làm kỳ. Té ra là một vị Hương Chủ trong Thiên Địa Hội. Ha ha! Thế thì không trách được! Không trách được! Lão vừa nói vừa chìa ngón tay cái lên. Ngô Lập Thân là sư đệ của Liễu Đại Hồng, oai danh cũng lừng lẫy trên chốn giang hồ. Trần Cận Nam thấy lão tán dương đồ đệ của mình, cũng nức lòng hởi dạ,cười nói:

- Ngô huynh tán dương gã như vậy là quá cưng trẻ nít làm cho gã hư thân đó Liễu Đại Hồng ngửa mặt lên cười hô hố nói:

- Trần Tổng đà chủ! Bao nhiêu tiện nghi trong võ lâm đều bị Tổng đà chủ chiếm mất hết cả. Võ công đã cao thâm khôn lường, thanh danh lại lẫy lừng thiên hạ. Một tay gây dựng nên Thiên Địa Hội hưng vượng là thế! Đến việc thu đồ đệ cũng làm cho nở mặt nở mày. Trần Cận Nam chắp tay cười nói:

- Liễu lão gia tử nói vậy là cưng chiều cả tại hạ đến thành hư đốn mất! Liễu Đại Hồng lại nói:

- Trần tổng đà chủ! Bình sinh Liễu mỗ chưa khâm phục mấy người. Thế mà phong độ của Tổng đà chủ khiến cho lão phu phải phục sát đất. Ngày sau đuổi được bọn Thát Đát đi rồi, Chu ngũ thái tử của chúng ta khôi phục cơ đồ, lên ngôi Hoàng đế, thì chức Tể tướng đương triều phải mời Tổng đà chủ nắm lấy, chẳng còn ai hơn nữa. Trần Cận Nam tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ đức thiển tài sơ, khi nào dám giữ ngôi cao. Tiền Lão Bản bỗng xen vào:

- Liễu lão gia tử! Ngày sau đuổi được quân Thát Đát rồi, Chu tam thái tử lên ngôi Hoàng đế, trung hưng cơ nghiệp nhà Đại Minh. Toàn thể anh em nhất định cử Liễu lão gia lên cầm quyền Đại nguyên soái thống lãnh binh mã trong thiên hạ! Liễu Đại Hồng trợn mắt lên hỏi:

- Lão... bảo sao? Chu tam thái tử nào? Tiền Lão Bản đáp:

- Long Võ thiên tử bỏ mình vì nước, còn để lại Chu tam thái tử hiện thời tạm lánh ngoài đảo Đài Loan. Ngày sau thu phục giang sơn, dmhiên Chu tam thái tử lên ngôi Hoàng đế là đúng vị nhân quân. Liễu Đại Hồng đứng phắt dậy, lớn tiếng:

- Chuyến này Thiên Địa Hội đã cứu thoát sư đệ cùng đồ đệ của lão phu, dĩ nhiên toàn thể bọn lão phải mang nặng mối ân tình đó. Nhưng vị Hoàng đế chính thống thì nhất định không thể nào sai trật được. Tiền lão đệ! Chân mệnh thiên tử hiển nhiên là Chu ngũ thái tử mới đúng. Vĩnh Lịch thiên tử là vị nhân quân chính thống nhà Đại Minh, thiên hạ ai ai cũng biết. Vậy lão đệ không được nói càn. Bữa trước giữa Từ Thiên Xuyên và anh em họ Bạch xảy chuyện động thủ cũng chỉ vì chuyện tranh chấp hai vị Hoàng đế Long Võ và Vĩnh Lịch ở ngôi chính thống mà ra. Trịnh Thành Công và Thiên Địa Hội ở Đài Loan một mực phò tá Đường Vương. Còn phe Mộc vương phủ lại bảo vệ Quế vương. Hiện giờ nhà Mãn Thanh đang cầm quyền thiên hạ mà việc tranh chấp giữa hai phe Đường Vương cùng Quế Vương vẫn tiếp tục khai diễn, thuỷ chung không giải quyết được. Trần Cận Nam là một nhân vật rất thông hiểu đại cuộc. Ông biết rằng công việc trước mắt là phải liên kết hào kiệt trên chốn giang hồ, hiệp lực chống nhà Mãn Thanh. Chưa thu phục lại giang sơn đã đề cập đến chuyện Chu tam thái tử lên làm Hoàng đế thì còn sớm quá. Điều cần nhất là đừng làm tổn thương hoà khí giữa những người lo chung công cuộc lớn lao. Ông liền mỉm cười nói:

- Liễu lão gia tử! Lão gia bất tất phải động nộ. Ngôi chính thống nhà Đại Minh thuộc về ai là một việc lớn. Chúng ta bất quá là kẻ thần tử thì trong lúc nhất thời khó mà tranh chấp cho ra lẽ phải. Đoạn ông hô người bày tiệc rượu và nói tiếp:

- Nào! Mời các vị hãy uống say một bữa cho thoả thích. Chỉ mong sao toàn thể chúng ta đồng tâm hiệp lực quét sạch bọn Thát Đát. Còn bất cứ việc gì hãy để về sau sẽ thương lượng cũng chưa muộn. Mộc Kiếm Thanh lắc đầu nói:

- Trần Tổng đà chủ nói vậy là sai. Danh không chính thì ngôn không thuận. Ngôn không thuận thì việc không thành. Bọn tại hạ khuông phò Chu ngũ thái tử quyết chẳng phải vì mưu đồ vinh

hoa phú quý. Tưởng Tổng đà chủ nên hiểu thiên mệnh về đâu, người đó mới là chính thống. Ai tận trung với Chu ngũ thái tử thì bọn Mộc vương phủ từ trên xuống dưới đều vâng theo răm rắp. Nếu Trần Tổng đà chủ cũng đồng quan điểm thì bọn tại hạ dù có làm kẻ dong xe ruổi ngựa cũng không dám trái lệnh. Trần Cận Nam mĩm cười lắc đầu đáp:

- Trời không hai mặt, nước chẳng hai vua. Chu tam thái tử hãy còn đường hoàng ở Đài Loan. Mấy chục quân dân trên hải đảo cùng mời mấy vạn anh em trong Thiên Địa Hội đã dốc dạ phò Chu tam thái tử. Liễu Đại Hồng tính nóng như lửa, mắt trợn tròn lớn tiếng hỏi:

- Trần Tổng đà chủ nói những gì mà mấy chục vạn quân dân, mười mấy vạn anh em? Phải chăng Tổng đà chủ ỷ vào số đông để thủ thắng cậy thế lớn ăn hiếp người? Nhưng hàng ức triệu bách tính trong thiên hạ đều biết Vĩnh Lịch thiên tử bỏ mình vì nước ở đất Diến Điện là vị Hoàng đế tối hậu của nhà Đại Minh. Chúng ta không lập con cháu Vĩnh Lịch thiên tử thì đối với một vị thiên tử nhà Đại Minh chịu muôn vàn gian khổ và chết bất đắc kỳ tử sao cho phải đạo? Lão nói tới đây khản tiếng phải dừng lại. Trần Cận Nam chuyến này lên Bắc Kinh cốt để hỏi cho biết rõ vụ tranh chấp ngôi chính thống thuộc Đường Vương và Quế Vương giữa Bát tý viên hầu Từ Thiên Xuyên cùng anh em ho Bạch trong Mộc vương phủ để xảy việc lỡ tay đánh chết Bạch Vạn Tùng. ông là người cơ trí thâm trầm, bụng dạ quảng bác đã biết trước việc lớn phản Thanh phục Minh cần phải liên lạc với hào kiệt người Hán trong thiên hạ, chung lưng đấu cật, mưu đồ nghĩa cử, mới mong thành tựu. Nếu chưa đánh đuổi được bọn Thát Đát đã tranh chấp nhau gây cuộc rối loạn xà ngầu là một trở ngại rất lớn cho việc chống đối nhà Thanh. Vì thế nên khi vừa hay tin kia, lập tức ông bỏ hết mọi việc lại, đi ngay đêm đến Bắc Kinh, chỉ mong sao giữ được mối giao hảo với Mộc vương phủ dù có phải nhường nhịn cũng đành... Khi tới kinh, ông hỏi ra cục diên đã trở lại hoà hoãn, không đến nỗi nghiêm trọng như ông đã tiên liệu. Ông biết cả việc anh em trong Thiên Địa Hội ở kinh đô Vi Tiểu Bảo thống lãnh đã đến tương hội với những nhân vật đầu não của Mộc Vương Phủ hai đôi bên chưa đến nỗi mất mặt với nhau mà còn có cơ trở lại hoà hảo. Trần Cận Nam đã mừng thầm trong bụng, lại nghe nói Vi Tiểu Bảo vừa cứu thoát được bọn Ngô Lập Thân ba người của Mộc Vương phủ, thì vụ Thiên Xuyên ngộ sát Bạch Hoa Tùng nhất định thông qua được, không còn nghi ngờ gì nữa. Bây giờ Mộc Kiếm Thanh và Liễu Đại Hồng lại gợi ra việc tranh chấp Đường vương cùng Quế Vương, tình thế dần dần đi đến chỗ gay go sắp thành cục diện kiếm tuốt cung dương. Ông thấy Liễu Đại Hồng vừa nhắc tới vụ Vĩnh Lịch Hoàng đế bỏ mình vì nước, hai hàng lão lệ lã chã tuôn rơi bất giác lòng ông se lại chậm rãi lên tiếng: Việc đức Vĩnh Lịch bệ hạ bỏ mình vì nước khiến cho trời đất cùng thán nhân đều phẫn nộ. Mộc tiểu vương gia! Liễu lão gia tử! Chúng ta chưa trả xong mối đại cừu sao đã gây nên cuộc tranh chấp giữa người nhà? Kế hoạch ngày nay là chúng ta nên đồng tâm hiệp lực giết chết Ngô Tam Quế để báo thù cho Vĩnh Lịch bệ hạ, cùng rửa hận cho Mộc lão vương gia. Trần Cận Nam vừa nói đến mấy câu sau cùng, bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân đều đứng cả dậy đồng thanh nói:

- Trần Tổng đà chủ nói phải lắm! Phải lắm! Rồi người thì nước mắt đầm đìa, kẻ thì toàn thân phát run. Ai nấy đều kích động vô cùng! Trần Cận Nam lại nói tiếp:

- Còn việc đức Long Võ hay đức Vĩnh Lịch là ngôi chính thống thì lúc này ta chưa cần bàn đến. Mộc vương gia! Liễu lão gia tử! Anh hùng thiên hạ chẳng ai là không căm hận Ngô Tam Quế thấu xương. Chỉ mong sao có người giết được Ngô Tam Quế là toàn thể anh em đều vâng lệnh nhân vật đó. Phụ thân của Mộc Kiếm Thanh là Mộc Thiên Ba bị Ngô Tam Quế giết chết, nên Mộc Kiếm Thanh ngày cũng như đêm chỉ nghĩ sao giết được Ngô Tam Quế. Y nghe Trần Cận

Nam nói vậy liền hô lên trước:

- Chính thế! Ai mà giết được Ngô Tam Quế là anh hùng thiên hạ nhất nhất tuân theo mệnh lệnh của vị đó. Trần Cận Nam nói:,.

- Mộc Vương gia! Bây giờ quý phủ cùng tệ hội lập lời thề ước với nhau. Nếu vị anh hùng nào ở quý phủ mà giết được Ngô Tam Quế thì Thiên Địa Hội từ trên xuống dưới đều tuân theo hiệu lệnh của Mộc vương phủ... Mộc Kiếm Thanh nói theo:

- Nếu người giết được Ngô Tam Quế là một vị anh hùng trong Thiên Địa Hội thì Mộc gia ở Vân Nam từ Mộc Kiếm Thanh này trở xuống, ai ai cũng tuân theo mệnh lệnh của Trần Tổng đà chủ trong Thiên Địa Hội. Hai người cùng giơ tay ra vỗ một tiếng. Thời bấy giờ trên chốn giang hồ nếu đã vỗ tay ba tiếng để tuyên lời trọng thệ thì nhất quyết không hối hận nữa. Trần Cận Nam cùng Mộc Kiếm Thanh mới vỗ tay một tiếng. Tiếng thứ hai sắp bắt đầu thì đột nhiên trên nóc nhà có người nổi lên tràng cười rồi lớn tiếng hỏi:

- Nếu ta giết được Ngô Tam Quế thì sao? Tiếp theo trên nóc nhà phía Đông và phía Tây đồng thời có tiếng quát hỏi:

- Ai? Những người Thiên Địa Hội canh gác trên nóc nhà nhảy xổ lại. Kế đó một tiếng "bịch" khẽ vang lên. Một người từ trên nóc nhà đã nhảy xuống sân. Cửa sổ không có gió tự nhiên mở ra. Một bóng xanh mau lẹ phi thường lạng mình chuồn vào. Mé Đông có Phong Tế Trung và Từ Thiên Xuyên, mé Tây Liễu Đại Hồng và Ngô Lập Thân giang tay ra ngăn lại. Người kia nhẹ nhàng nhảy cao lên lướt qua đỉnh đầu bốn người, đến đứng sững trước mặt Trần Cận Nam và Mộc Kiếm Thanh. Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Liễu Đại Hồng và Ngô Lập Thân đều là những tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ hiện nay. Vậy mà cả bốn người hợp lực vẫn không cản được người kia để họ nhảy vào thì thật là một điều khó ai tin tưởng. Người kia vừa đứng xuống đất, bọn Phong, Từ, Liễu, Ngô đã vươn tay ra chụp lấy người hắn. Phong Tế Trung nắm vai bên phải, Từ Thiên Xuyên chụp trúng nách bên phải đối phương. Liễu Đại Hồng nắm được cánh tay trái. Ngô Lập Thân vung cả hai tay chụp được sau lưng đối phương. Bốn người đều thi triển cầm nã thủ pháp vào hạng thượng thặng. Người kia tuyệt nhiên không phản kháng, bật cười hỏi:

- Thiên Địa Hội và Mộc vương phủ đối đãi với hảo bằng hữu thế này ư? Mọi người bây giờ nhìn lại thì người lạ mặt là một thiếu niên lối 23, 24 tuổi, mặc áo bào xanh. Thân hình cao và gầy, có dáng văn nhược thư sinh. Trần Cận Nam chắp tay hỏi:

- Tôn tính đại danh túc hạ là gì? Có phải là hảo bằng hữu với bọn tại hạ không? Gã thư sinh kia cười đáp:

- Nếu chẳng phải là hảo bằng hữu thì đã không đến. Đột nhiên người gã co lại như trái banh thịt. Bọn Phong Tế Trung bốn người bỗng tuột tay ra nắm vào quãng không. Lại thấy một làng bóng xanh bay vọt lên không. Trần Cận Nam nổi lên tràng cười, vươn tay mặt ra chụp nhanh như chớp. Gã thư sinh thoát được bàn tay bốn người, nhưng bỗng cảm thấy gót chân trái bị nắm chặt như đóng đai sắt. Giữa những tiếng sột soạt như xé lụa, gã nổi lên tràng cười ha hả, vung chân phải đá vào mặt Trần Cận Nam. Phát đá này kình lực rất mạnh. Trần Cận Nam tiện tay cầm lấy chiếc kỷ trà bên cạnh giơ lên đỡ.

"Chát" một tiếng vang! Chiếc kỷ trà gỗ hồng lập tức vỡ tan tành. Trần Cận Nam hất tay mặt ra

liệng gã thư sinh xuống đất. Mông gã thư sinh vừa chấm đất, không hiểu gã phát huy luồng kình lực gì khiến cho người gã như một mảnh gói đánh thia lia trên mặt nước lướt qua nền gạch xanh ra xa mấy trượng. Lưng gã bỗng thẳng lên, gã đứng tựa vào tường. Trong tay bọn Từ Thiên Xuyên, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân, Phong Tế Trung còn cầm một nắm vải. Té ra áo trường bào của gã thư sinh đã bị họ nắm rách. Tiếng sột soạt vừa rồi như xé lụa tức là những mảnh áo rách này gây ra. Động tác của thư sinh cực kỳ mau lẹ. Sáu người đã ra tay là những tay cao thủ danh gia rất lanh lợi đứng bàng quan đều trông thấy rõ không nhịn được đều lớn tiếng hoan hô.. Trong những người reo hò này thanh âm vang dội nhất là Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng. Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân chỉ lắc đầu quày quạy. Lão vừa lộ vẻ bẽ bàng vừa thán phục. Trần Cận Nam mỉm cười hỏi thư sinh:

- Các hạ đã nhận là hảo bằng hữu sao lại không ngồi chơi xơi nước đã? Thư sinh chắp tay đáp:

- Tại hạ xin quấy quả chung trà này. Gã bệ vệ chắp tay xá mọi người xung quanh rồi tiến lại ngồi xuống chiếc ghế ở dưới cùng. Nếu vừa rồi quần hùng không chính mắt mình trông thấy thư sinh thi triển võ công tuyệt đỉnh thì chẳng thể nào tin được con người văn nho lả lướt như vậy lại mang một bản lãnh cao cường vào hàng thượng thặng đến như thế. Trần Cận Nam cười nói:

- Sao các hạ lại quá khiêm như vây? Mời các hạ ngồi trên này. Gã thư sinh lắc đầu đáp:

- Không dám! Không dám! Tại hạ đã được ngồi chung với chúng vị anh hùng thế này là một điều đại hân hạnh lắm rồi. Khi nào còn dám ngồi trên? Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thưa Trần Tổng đà chủ! Vừa rồi Tổng đà chủ hỏi tên họ mà tại hạ chưa kịp phúc đáp, xin cam tội thất kính. Tại hạ họ Lý tên gọi Tây Hoa. Bọn Trần Cận Nam, Liễu Đại Hồng nghe gã xưng danh đều nghĩ bụng:

- Trong võ lâm mình chưa từng nghe nhân vật nào mang danh hiệu Lý Tây Hoa. Đây chắc chỉ là tên giả. Nhưng trong lớp thiếu niên anh hùng, mình cũng chưa thấy vị nào bản lãnh cao thâm như gã này. Trần Cận Nam đáp:

- Tại hạ là kẻ hủ lậu, kiến văn hẹp hòi, chưa được biết một vị đại anh hùng trên chốn giang hồ như các hạ, thật lấy làm hổ thẹn. Lý Tây Hoa cười khanh khách nói:

- Người ta đồn Trần Tổng đà chủ ở Thiên Địa Hội đối đãi với mọi người một dạ chí thành, quả nhiên tiếng đồn không ngoa. Giả tỷ Tổng đà chủ nghe tại hạ xưng tiện danh rồi đáp lại bằng câu "Hâm mộ đại danh từ lâu", thì tại hạ tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng cũng có ý nghĩ không đẹp. Tại hạ mới ra khỏi lều danh, chẳng có chút tiếng tăm gì trên chốn giang hồ. Chính tại hạ cũng chưa biết mình thế nào, chứ đừng nói người ngoài. Ha ha! Ha ha! Trần Cận Nam mỉm cười nói:

- Cuộc tương hội bữa nay sẽ khiến cho đại danh của Lý huynh lừng lẫy khắp giang hồ. Từ đây trở đi, bất cứ ai gặp Lý huynh cũng nói câu "hâm mộ đại danh từ lâu". Trần Cận Nam nói câu này thật cao minh, ai nghe cũng hiểu ngay là một lời kín đáo mà thành thực. Nên biết bốn tay đại cao thủ ở Mộc vương phủ và Thiên Địa Hội không ngăn cản được thư sinh lẻn vào, lại nắm không chắc để gã thoát thân. Trần Cận Nam đối phó với gã hai chiêu chỉ chiếm được một chút thượng phong. Như vậy thì thân pháp của thư sinh dĩ nhiên khắp giang hồ đều cảm phục. Lý Tây Hoa lắc đầu đáp:

- Không phải thế! Vừa rồi tại hạ phô trương bất quá là mấy môn công phu nhỏ mọn, không khỏi có vẻ bàng môn tả đạo. Liễu lão gia tử đây đã sử chiêu "Vân trung hiện trảo" nắm được cánh tay tại hạ xuýt bị gãy rời. Còn vị ưa lắc đầu với chòm râu rậm thì hai tay nắm được lưng tại hạ. Chắc đó là chiêu "Đoán thỏ thủ". Y nắm chặt đến độ tại hạ phải giở khóc giở mếu. Còn vị lão công công râu bạc ra chiêu "Bạch thiên thủ đao" nắm lấy khối thịt dưới nách tại hạ chằng chằng không chịu buông ra. Vị bằng hữu này sử... một chiêu xảo diệu phải chăng là "Thành hoàng tiểu quỷ"? Phong Tế Trung chĩa ngón tay cái bên trái lên, tuy không nói gì, nhưng đã thừa nhận là thư sinh nói đúng. Đó quả là chiêu "Tiểu quỷ phản thành hoàng". Gã thư sinh nói ngược lại cho có vẻ khiêm nhượng.

Hồi 60 - Thần Trảo Giết Người Không Dấu Vết

Bọn Phong Tế Trung bốn người cùng ra tay một lúc nắm được Lý Tây Hoa. Kế đó y cựa thoát nhảy vọt cao lên, bao nhiêu cử động chỉ diễn ra trong giây lát. Sau lưng không có mắt mà Lý Tây Hoa cũng nhận được chiêu số từng người không sai trật chút nào, tựa hồ những môn võ công đó của chính gã phát ra. Liễu Đại Hồng nói:

- Lý huynh! Chẳng những thân thủ Lý huynh đã cao thâm mà nhãn quang cũng đến trình độ phi thường. Lý Tây Hoa xua tay đáp:

- Liễu lão gia tử quá khen mà thôi. Những chiêu số thi triển vào mình tiểu đệ bất luận chiêu nào cũng có thể giết người được. Nhưng các vị chỉ điểm tới liền dừng tay lại, không làm cho tiểu đệ bị thương chút nào. Tiểu đệ rất lấy làm cảm kích các vị đã nương tay! Bọn Phong Tế Trung nghe nói rất lấy làm hài lòng. Nên biết Lý Tây Hoa nói vậy là đúng sự thật. Trong bốn chiêu "Vân trung hiện trảo", "Đoàn thể thủ", "Bạch thủ viên đào", "Tiểu quỷ phản thành hoàng" chiêu nào cũng có thể biến thành sát thủ rất lợi hại, chỉ tăng thủ kình một chút là xong. Lý Tây Hoa nêu ra điểm này quả làm cho bốn người thêm phần hãnh diện. Trần Cận Nam hỏi:

- Lý huynh quang lâm, không hiểu có điều chi dạy bảo? Lý Tây Hoa đáp:

- Trước hết tại hạ có lời xin lỗi quý vị. Nguyên tại hạ rất ngưỡng mộ thanh danh của Trần Tổng đà chủ lại hay tin dịp này Trần Tổng đà chủ đến Bắc Kinh nên cố tìm tới nơi chiêm ngưỡng dung quang. Vì không có người giới thiệu, tại hạ phải mạo muội vào đây một cách đột ngột. Lúc tại hạ ngồi trên nóc nhà đã nghe lén câu chuyện giữa quý vị. Tại hạ cũng căm hận tên gian tặc Ngô Tam Quế thấu xương, giận mình không thể băm xác hắn ra làm muôn đoạn. Trong khi bồng bột không nhịn được tại hạ đã thốt lời huyênh hoang vô lễ. Mong liệt vị thứ tội cho. Y nói rồi đứng dậy khom lưng hành lễ. Quần hùng cũng đứng lên đáp lại. Mộc Kiếm Thanh nói:

- Các hạ coi Ngô tặc là kẻ thù thì chúng ta vừa là đồng đạo, vừa là đồng chí, việc liên kết với nhau cung mưu đồ tru diệt tên đại gian tặc đó chẳng có điều chi trở ngại. Lý Tây Hoa đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Lúc nãy tiểu vương gia cùng Trần Tổng đà chủ đang vỗ tay tuyên thệ dở dang rồi bị tại hạ đường đột cắt ngang vụ đó, vậy bây giờ hai vị tiếp tục đi! Sau khi hai vị vỗ tay xong, tại hạ cũng vỗ tay ba phát được chăng? Liễu Đại Hồng hỏi:

- Theo lời các hạ thì giả tỷ các hạ giết được Ngô Tam Quế quần hào trong Thiên Địa Hội và Mộc vương phủ đều phải nghe theo mệnh lệnh của các hạ hay sao? Lý Tây Hoa đáp:

- Tại hạ không dám thế. Bất quá là một kẻ hậu sinh tiểu tử, tại hạ chỉ mong được theo gót các vị anh hùng lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Khi nào dám ra hiệu lệnh cho hào kiệt thiên hạ? Liễu Đại Hồng gật đầu hỏi:

- Theo nhận xét của các hạ thì trong hai vị tiên đế Long Võ và Vĩnh Lịch ai là ngôi chính thống của nhà Đại Minh? Nguyên ngày trước Liễu Đại Hồng theo Vĩnh Lịch Hoàng đế cùng Mộc Thiên Ba chuyển xuống vùng Tây Nam, từ Vân Nam qua Diến Điện phải trải qua nhiều phen gian nan nguy hiểm vô cùng. Kết quả là Vĩnh Lịch Hoàng đế bị Ngô Tam Quế giết chết. Lão đã

lập lời huyết thệ xin cúc cung tận tuy phò tá dòng dõi vua Vĩnh Lịch đoạt lại ngôi Hoàng đế. Trần Cận Nam thì để hết tâm nguyện vào đại cuộc, không muốn vì vụ này mà xảy chuyện tranh chấp, nhưng vị lão anh hùng kia thuỷ chung ôm một bầu nhiệt huyết nghĩ tới vụ này. Lý Tây Hoa nghe lão hỏi vậy liền đáp:

- Tại hạ có một điều khó nghe nói ra xin các vị miễn trách. Liễu Đại Hồng tính nóng như lửa, không nhịn được, biến đổi sắc mặt hỏi ngay:

- Phải chăng các hạ là bộ thuộc cũ của Lỗ Vương? Nguyên ngày trước Sùng Trinh Hoàng đế nhà Minh chết rồi, các nơi đều tự lập lên phong trào phản kháng nhà Thanh. Thoạt tiên có Phúc Vương sau có Đường Vương, Lỗ Vương và Quế Vương. Liễu Đại Hồng vừa nói ra khỏi cửa miệng, liền biết ngay thuyết của mình trật rồi. Lý Tây Hoa hãy còn nhỏ tuổi, sinh sau hồi quân Thanh vào quan ải,nhất quyết không phải là cựu bộ của Lỗ Vương. Lão liền đặt lại câu hỏi:

- Tiền nhân của các hạ là bộ thuộc của Lỗ Vương phải không? Lý Tây Hoa không trả lời câu hỏi của lão, gã nói:.

- Sau này hễ ai đuổi được quân Thát Đát thì các vị con cháu Sùng Trinh,Phúc Vương, Đường Vương, Lỗ Vương hay Quế Vương đều có thể lên làm Hoàng đế. Hơn thế nữa hễ là người Hán chúng ta thì bất luận ai làm Hoàng đế cũng được. Mộc tiểu vương gia, Liễu lão gia tử muốn làm cũng được. Trịnh Vương gia, Trần Tổng đà chủ ở Đài Loan, cũng chẳng có điều chi không được. Đức Thái tổ Hoàng đế nhà Đại Minh đuổi Hoàng đế Mông Cổ chạy rồi có đi mời con cháu họ Triệu nhà Tống lên làm Hoàng đế đâu? Chính ngài lên ngôi đại bảo, vẫn được nhân dân vui lòng thấn phục. Lý luận này quần hùng hồi lâu chưa ai nêu ra, bây giờ nghe Lý Tây Hoa nói vậy đều biến sắc, những muốn lên tiếng bài xích. Nhưng sau nghĩ lại một chút thấy lời nghị luận đó không phải hoàn toàn vô lý. Liễu Đại Hồng đập xuống kỷ trà đánh "chát" một tiếng rồi thét lên:

- Ngươi nói mấy câu này thật là kẻ đại nghịch vô đạo. Chúng ta là nhân dân nhà Đại Minh. Kẻ vi thần chỉ cầu mong khôi phục nhà Đại Minh, có lý đâu lại lòng lang dạ thú như thế được? Lý Tây Hoa tuyệt không nổi nóng, tươi cười hỏi:

- Liễu lão gia tử! Vãn bối có điều chưa rõ muốn thỉnh giáo lão gia. Đó là điều lão gia vừa đề cập đến. Hồi cuối nhà Đại Tống, quân Thát Đát ở ngoài Mông Cổ xâm chiếm giang sơn gấm vóc của người Hán chúng ta. Đức Thái tổ nhà Đại Minh là Hồng Võ Hoàng đế dấy nghiệp ở Phụng Dương đuổi được quân Thát Đát, sao ngài không tái lập con cháu họ Triệu lên làm Hoàng đế? Liễu Đại Hồng hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Khí số nhà Triệu đã hết. Giang sơn này do đức Thái tổ Hoàng đế nhà Đại Minh ta dầy công huyết chiến mới thu về được, dĩ nhiên ngài không phải hai tay bưng lên cho họ Triệu. Huống chi con cháu họ Triệu không một tấc công lao trong việc đánh đuổi quân Thát Đát. Dù đức Thái tổ Hoàng đế ta có chịu nhường ngôi cho họ Triệu thì trăm họ và tướng sĩ trong thiên hạ cũng không phục. Lý Tây Hoa nói:

- Lão gia nói đúng lắm! Mai đây con cháu họ Chu có tấc công lao nào hay không cái đó chưa biết được. Nếu họ lập đại công thì tự nhiên mọi người sẽ suy tôn lên. Ngôi Hoàng đế người ngoài muốn tranh cướp cũng không được. Bằng họ chẳng chút công lao thì có ngồi lên bảo vị e rằng cũng không yên được. Liễu lão gia tử! Công cuộc phản Thanh này có muôn ngàn đường lối. Lúc thì nên gấp rút, khi cần phải từ từ. Tỷ như việc hạ sát Ngô Tam Quế nên gấp rút mà việc lập tân Hoàng đế hãy thong thả. Liễu Đại Hồng bị Lý Tây Hoa thuyết một hồi khiến lão

cứng lưỡi, há miệng mà không dáp lên lời. Lão lẩm nhẩm:

- Cái gì mà gấp với khoan? Lão phu nhận thấy mọi việc đều cần kíp hận mình chẳng thể làm một lúc cho xong hết. Lý Tây Hoa hỏi:

- Sở dĩ việc giết Ngô Tam Quế nên cấp bách là vì Ngô tặc đã tuổi cao, nếu không giết mau thì hắn chết một cách yên lành, há chẳng để hào kiệt nghĩa sĩ trong thiên hạ phải ôm mối đại hận suốt đời? Còn việc lập tân quân sẽ diễn ra sau khi đuổi được quân Thát Đát, chúng ta chỉ nên lo vụ này để khôi phục giang sơn. Thành sự rồi khó gì không tìm được môt đấng minh quân? Phải vậy không? Trần Cận Nam nghe Lý Tây Hoa giải thích rất rõ ràng lại hợp tình hợp lý,nên trong lòng rất bội phục, ông nói:

- Lý huynh nói rất đúng! Nhưng tại hạ chưa hiểu chúng ta phải làm thế nào để tru diệt tên gian tặc Ngô Tam Quế. Mong rằng Lý huynh cho nghe lời cao luận. Lý Tây Hoa đáp:

- Tiểu đệ không dám. Đó chính là điều cốt yếu mà tiểu đệ muốn lãnh giáo ở các vị. Mộc Kiếm Thanh hỏi:,

- Trần Tổng đà chủ có cao kiến gì chăng? Trần Cận Nam đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì Ngô tặc đã gây nên tội nghiệt quá lớn. Giết một mình hắn chưa đủ đền tội trong muôn một. Vậy cần phải làm cho hắn thân danh tan nát, giết cho kỳ hết già trẻ lớn bé nhà hắn. Nhất thiết những binh tướng bộ thuộc đã theo hắn làm càn làm bậy đều phải tung mẻ lưới quét sạch mới hả lòng phẫn nộ của trăm họ. Liễu Đại Hồng vỗ bàn la lên:

- Phải lắm! Phải lắm! Lời nói của Tổng đà chủ đúng vào tâm khảm của lão phu. Trần lão đệ! Ta nghe lão đệ nói mà chân tay ngứa ngáy, máu nóng sôi lên. Bây giờ phải dùng diệu kế gì để giết cho kỳ hết đám giặc trong phủ Bình Tây Vương, không để sống sót một mống? Lão nắm lấy cổ tay Trần Cận Nam vừa lắc vừa giục:

- Nói lẹ đi! Nói lẹ đi! Trần Cận Nam mỉm cười đáp:

- Đó là điều mong đợi của toàn thể anh em. Tại hạ chưa có kỳ mưu diệu kế gì để tru lục Ngô Tam Quế. Liễu Đại Hồng "ủa" một tiếng, buông tay Trần Cận Nam. Nỗi thất vọng lộ ra ngoài mặt. Trần Cận Nam giơ tay ra nhìn Mộc Kiếm Thanh nói:

- Tiểu vương gia! Chúng ta còn hai cái vỗ tay nữa... Mộc Kiếm Thanh ngắt lời:

- Phải rồi! Hai người giơ tay đập vào nhau hai phát. Trần Cận Nam quay lại nhìn Lý Tây Hoa hỏi:

- Chúng ta lại vỗ tay ba phát nên chăng? Ông vừa nói vừa xoè tay ra. Lý Tây Hoa đứng dậy cung kính đáp:

- Trần Tổng đà chủ mà giết được Ngô tặc thì dĩ nhiên Lý mỗ xin kính cẩn vâng theo hiệu lệnh của Thiên Địa Hội. Còn Lý mỗ nếu may mắn mà trừ được tên đại gian ác đó, chỉ mong Trần Tổng đà chủ chiếu cố công Lý mỗ kết nghĩa kim lan, đồng thời nhường cho tại hạ tôn Tổng đà chủ làm huynh trưởng. Ngoài vụ này, Lý mỗ không dám mong gì hơn nữa. Trần Cận Nam cười khanh khách nói:

- Lý hiền đệ! Thế thì hiền đệ quá yêu tiểu huynh rồi. Hay lắm! Bậc đại trượng phu nhất ngôn ký

xuất tứ mã nan truy. Vi Tiểu Bảo đứng bên thấy quần hùng lộ vẻ hiên ngang khảng khái, gã không nhịn được, bao nhiêu mạch máu căng phồng lên, hận mình không lớn tuổi ngay lập tức cho bằng anh em. Gã còn muốn võ công cũng lập tức cao thâm như Lý Tây Hoa để phô trương tài nghệ trước mặt chúng anh hùng. Gã nghe sư phụ nói đến câu: Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, bất giác miệng lẩm bẩm:

- Con mẹ nó! Tứ mã là ngựa khỉ gì? Sao nó chạy mau thế? Trần Cận Nam liền truyền cho thuộc hạ bày yến tiệc khoản đãi quần hùng. Trên tiệc Lý Tây Hoa niềm nở tươi cười, ăn nói hoạt bát, mà thuỷ chung vẫn không để lộ lai lịch, môn phái của hắn. Tiếp theo, Huyền Trinh đạo nhân cùng Tô Cương giới thiệu Vi Tiểu Bảo với quần hùng. Lý Tây Hoa thấy Vi Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi mà đã làm đến Hương Chủ Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội thì không khỏi ngạc nhiên. Sau hắn biết gã là đồ đệ Trần Cận Nam, miệng lẩm bẩm:

- Té ra là thế! Hắn ngồi uống mấy chung rượu rồi ngỏ lời cáo biệt. Trần Cận Nam đưa chân hắn ra cửa, ghé tai nói nhỏ:

- Lý hiền đệ! Lúc nãy tiểu huynh chưa hiểu hiền đệ là bạn hay là thù, thành ra có điều đắc tội. Nguyên lúc tiểu huynh nắm gót chân hiền đệ đã sử dụng ám kình. Sau hai giờ luồng kình lực này sẽ phát tác. Khi bệnh lên cơn, hiền đệ chớ có tự mình phát huy kình lực để hoá giải, cứ đào huyệt dưới đất, chôn vùi toàn thân xuống, chỉ để hơ mũi và miệng ra hô hấp. Mỗi ngày ngâm mình dưới đất bốn giờ, làm như vậy trong bảy ngày là không lo gì nữa. Lý Tây Hoa giật mình kinh hãi hỏi:

- Phải chăng tiểu đệ đã trúng "Ngưng huyết thần trảo " của đại ca? Trần Cận Nam đáp:

- Hiền đệ bất tất phải lo âu, cứ theo phương pháp hoá giải đó là không sợ nguy hiểm gì nữa. Tiểu huynh lỗ mãng, mong hiền đệ miễn trách. Lý Tây Hoa nghe nói liền dấu vẻ kinh hoàng, cười nói:

- Cái đó là tiểu đệ mình làm mình chịu, trách đại ca thế nào được? Gã thở dài nói tiếp:

- Bữa nay tiểu đệ mới biết ngoài vòm trời này còn vòm trời khác, ngoài cõi người này còn cõi khác. Đoạn gã khom lưng thi lễ rồi băng băng ra đi. Liễu Đại Hồng hỏi:

- Trần Tổng đà chủ! Tổng đà chủ đã thi triển "Ngưng huyết thần trảo" vào trong người gã rồi ư? Lão phu nghe nói ai trúng phải "Thần trảo" này chỉ trong ba ngày là huyết dịch toàn thân dần dần ngưng kết lại, biến thành đặc sệt như hồ, chẳng còn thuốc nào chữa được, phải vậy không? Trần Cận Nam đáp:

- Môn công phu này rất hiểm độc, tiểu đệ vốn không muốn sử dụng một cách khinh suất, chỉ vì thấy võ công gã cực kỳ lợi hại, lại lén lút nghe việc cơ mật của chúng ta, không hiểu gã định âm mưu chuyện gì, nên bất đắc dĩ phải ám toán gã. Đó là hành động kém quang minh lỗi lạc, nghĩ tới lại hổ thẹn. Mộc Kiếm Thanh nói:

- Nếu gã là quân chó săn của bọn Thát Đát, hoặc bộ thuộc của Ngô Tam Quế mà Trần Tổng đà chủ không ngăn chặn ngay thì việc cơ mật của chúng ta tất bị tiết lộ và gây nên vạ lớn. Trần Tổng đà chủ chỉ cất tay một cái là kiềm chế được địch nhân, lại điểm gã bị tổn thương mà gã không hay biết. Môn thần công lợi hại như vậy thật khiến cho tiểu đệ khâm phục vô cùng! Quần hùng uống thêm vài tuần rượn nữa rồi bọn Mộc Kiếm Thanh đứng dậy cáo từ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu vương gia! Các vị liệu mà giải tán đi là hơn. Chẳng sớm thì muộn,bọn Thát Đát cũng phái binh đến quấy nhiễu. Đã hay rằng các vị chẳng sợ gì chúng, nhưng quân Thát Đát đến mỗi lúc một nhiều, e rằng không thể giết hết được. Liễu Đại Hồng cười khanh khách nói:

- Tiểu huynh đệ nói phải lắm! Đa tạ tiểu huynh đệ có dạ quan hoài, bọn lão phu sẽ giải tán ngay là xong. Mộc Kiếm Thanh nói:

- Việc lớn ở đây đã xong xuôi. Bữa nay chúng ta nên ra khỏi thành. Thưa Trần Tổng đà chủ! Vi Hương Chủ! Cùng các vị bằng hữu! Non xanh vẫn đó, nước biếc còn đây. Chúng ta sẽ có ngày tái hội. Bọn Mộc vương phủ từ biệt ra đi rồi, Trần Cận Nam hỏi:

- Tiểu Bảo! Ngươi hãy theo ta lại đây để ta coi ngươi luyện công mấy tháng nay, học nghệ đến đâu rồi? Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình, sắc mặt tái mét, đáp:

- Đệ tử liên tiếp bị trọng bệnh. Hễ luyện công là lại nhức đầu, đau bụng... Trần Cận Nam hơi lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi mắc trọng bệnh ư? Ông liền đưa gã vào sương phòng phía Đông, đóng cửa lại. ông chẩn mạch gã nơi tay phải rồi bật tiếng la kinh dị. ông lại chẩn mạch tay trái xong trầm ngâm một lúc, miệng ngập ngừng:

- Cái này... Cái này... Cái này... Ông ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Ngươi đã bị trọng thương lại trúng phải kịch độc. Ngươi còn bé nhỏ thế này mà sao lại kết mối oan thù với hai tay đại cao thủ? Vi Tiểu Bảo ở trước mặt mọi người muốn tỏ ra là bậc anh hùng hảo hán nhưng chỉ là cố gắng gượng. Bây giờ gã nghe sư phụ hỏi vậy, trong lòng xúc động, không nhịn được, bỗng khóc oà lên, đáp:

- Đó là lão con rùa và mụ điếm già đã gia hại đệ tử. Trần Cận Nam hỏi:

- Lão con rùa và mụ điếm già nào? Vi Tiểu Bảo liền đem chuyện Hải lão công cho gã uống thuốc độc thế nào,cùng Hoàng Thái Hậu đánh gã mấy chưởng ra sao lược thuật lại. Trần Cận Nam vẻ mặt nghiêm trang hỏi:

- Thuốc hoàn mà Thái Hậu cho ngươi uống có đem theo ở trong mình không? Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Có! Có! Gã liền thò tay vào bọc lấy bình thuốc hoàn đưa cho sư phụ. Trần Cận Nam móc ra ngắm, lại lấy một viên bỏ vào miệng nhấm rồi nhổ xuống đất, đoạn cất tiếng thoá mạ:

- Trong hoàn thuốc của "mụ điếm" già có chất độc, mụ muốn làm cho ngươi chết dần chết mòn. Vi Tiểu Bảo nghe sư phụ cũng bắt chước gã mắng Thái Hậu là "mụ điếm già", thì không nhịn được, bật lên tiếng cười khúc khích. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới mình bị trọng thương, chẳng hiểu có khỏi được không, gã lại khóc oà lên. Khi gã ở Hoàng cung, vẫn cố gắng làm bộ người lớn. Bây giờ đứng trước mặt sư phụ, đột nhiên gã trở về tính trẻ nít. Trần Cận Nam hỏi:

- Võ công của Hải Đại Phú và Hoàng Thái Hậu, thuộc gia số nào, ngươi có biết không? Vi Tiểu Bảo liền đem việc mắt thấy tai nghe ở trong vườn hoa cung Từ Ninh đêm hôm ấy về cuộc đối thoại giữa Hải lão công cùng Hoàng Thái Hậu thuật lại những điểm cốt yếu. Còn vụ liên quan đến Thuận Trị Hoàng đế xuất gia và tình hình Thái Hậu gia hại mẹ con Đổng Ngạc Phi thì lược

đi không kể đến. Trần Cận Nam trầm ngâm một chút rồi nói:

- Một người thuộc phái Không Động, còn một người lại sử dụng công phu trên đảo Rắn. Hai người này ở ẩn trong Hoàng cung, e rằng có cuộc mưu đồ trọng đại. Ngươi nói đêm hôm ấy trúng phải mấy chưởng của hai người mà sao lại không chết? Điều này khiến cho người ta không đoán ra được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vạt áo trước ngực và sau lưng của đệ tử bị thủng in vết bàn tay khác nào dùng dao cắt xén. Trần Cận Nam hỏi:

- Đó là một thứ chưởng lực cực kỳ lợi hại mà ngươi chịu nổi mới kỳ. Khi đó trong mình ngươi có mặc thiết giáp hay đeo bối tâm kính gì không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không có chi hết! Gã chợt nhớ hôm vào lục soát trong phủ Ngao Bái thấy một tấm áo trong đen sì rất cổ quái. Bảo đao cũng không cắt đứt. Sách Ngạch Đồ đoán là một bảo vật liền bảo gã mặc vào mình. Đêm hôm gã bị Hải Đại Phú và Hoàng Thái Hậu đánh trúng mấy chưởng, mình gã có mặc tấm áo này. Nhưng sau gã thấy áo rộng quá không hợp với thân mình, nên không mặc nữa. Gã liền đem vụ này ra kể cho sư phụ nghe. Trần Cận Nam vỗ đùi nói:

- Thế thì phải rồi. Đó nhất định là một tấm bảo y để hộ thân. Chính nó đã cứu mạng cho ngươi. Vậy từ nay ngày cũng như đêm, ngươi mặc luôn luôn trong mình, đừng lúc nào bỏ ra. Ngươi bị Hải Đại Phú hạ độc dược, nhưng trong lúc nhất thời, khó mà điều tra cho biết rõ là chất gì. Vậy trước hết ngươi cứ theo môn nội công tâm pháp ta đã truyền cho mà rèn luyện chuyên cần. Cái đó cũng bổ ích cho việc giải độc trị thương. Vi Tiểu Bảo vâng lời. Gã nghĩ bụng:

- Nội công trong cuốn sách của lão con rùa ta đã luyện được bảy tám thành. May mà sư phụ bảo ta trúng kịch độc lại bị nội thương, mạch trong mình ta ở vào tình trạng hồ đồ không điều tra ra được. Gã chỉ sợ sư phụ tiếp tục khảo vấn công mà vị sư phụ này lại tinh minh ghê gớm. ông chỉ hỏi thêm mấy câu là gã phải lòi đuôi. Gã liền nói:

- Thưa sư phụ! Hoàng đế phái đệ tử tra xét địa chỉ bọn thích khách, đệ tử phải về cung báo cáo. Trần Cận Nam hỏi:

- Địa chỉ bọn thích khách nào? Nguyên nửa đêm qua ông mới tới nơi nên vụ thích khách náo động Hoàng cung chưa được hiểu rõ. Vi Tiểu Bảo liền đem việc quần hào Mộc vương phủ lẻn vào cung hành thích, đồng thời đổ vạ cho Ngô Tam Quế, không ngờ vụ này bị tiểu Hoàng đế điều tra biết rõ chân tướng, kể lại cho sư phụ nghe. Trần Cận Nam thở phào một cái rồi hỏi:

- Có chuyện đó ư? Tuy ông là người từng trải sóng gió đã nhiều mà nghe vụ này cũng không khỏi chấn động tâm thần. Ông nói:

- Những ông bạn đó ở Mộc gia đởm khí hào hùng, nóng nảy, dám cử động trong Hoàng cung như vậy. Ta cứ tưởng mấy người bọn họ vào cung hành thích Hoàng đế rồi bị bắt. Té ra họ còn định đối phó cả với Ngô tặc. Ngươi cứu bọn Ngô Lập Thân ba người còn trở về cung mà không sợ nguy hiểm ư? Vi Tiểu Bảo muốn sính chí anh hùng, dĩ nhiên gã không nói vụ thả thích khách là do ý kiến của Hoàng đế và gã tuân mệnh của nhà vua. Bây giờ gã trở về cung thực ra chẳng có chi nguy hiểm, gã liền khoác lác:

- Đệ tử phái mấy tên tử quỷ, đổ trách nhiệm lên đầu chúng. Chắc trong một vài giờ, chưa ai ngờ đến đệ tử. Sư phụ bảo đệ tử ở trong cung đặng dò tin tức. Nếu vì việc cứu ba người của Mộc

vương phủ mà từ nay không dám về cung, há chẳng làm hư đại sự của sự phụ? Trần Cận Nam cả mừng nói:

- Tiểu Bảo! Ngươi nói vậy đúng lắm! Chúng ta đã kích chưởng lập thệ với Mộc Kiếm Thanh, nếu để bọn họ hạ được Ngô tặc trước, Thiên Địa Hội ta phải tuân theo hiệu lệnh của Mộc vương phủ thì thật là mất mặt. Theo lẽ số người của Mộc vương phủ còn lại chẳng được bao nhiêu, quyết chẳng phải là đối thủ của Thiên Địa Hội. Ta lập điều ước này với bọn họ một là để tránh khỏi vụ tranh chấp về ngôi chính thống giữa Đường Vương và Quế Vương có thể làm tổn thương đến hoà khí của hai nhà. Chưa tiêu diệt được quân Thát Đát mà giữa đám anh hùng hào kiệt đã xảy cuộc tàn sát lẫn nhau thì làm nên đại sự thế nào được? Hai là nếu mình thu phục được phe Mộc vương phủ vào bản hội thì lực lượng của Thiên Địa Hội ta tăng cường lên rất nhiều. Nhưng bọn họ đã vào đại náo Hoàng cung, đủ tỏ họ dùng mọi cách để đánh đổ Ngô tặc. Vậy chúng ta cũng phải gắng sức hết lòng, không thì để họ tranh tiên mất là hỏng bét.

Hồi 61 - Theo Đức Vua Vào Cung Thái Hậu

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Mộc tiểu vương gia có bản lãnh gì đâu, bất quá hắn dựa vào thế gia hắn mà thôi. Nếu đệ tử đầu thai vào trong bụng mẫu thân hắn thì cũng là một tên Mộc tiểu vương gia. Một nhân vật đại anh hùng đại hào kiệt như sư phụ mà phải nghe lệnh hắn thì khiến cho đệ tử tức đến chết người. Trong đời người, Trần Cận Nam đã nghe không biết bao nhiêu lời tân công nịnh hót, nhưng mấy câu này từ miệng đứa trẻ nít mười mấy tuổi nói ra mới thật là chân thành. ông không khỏi mừng thầm, tủm tỉm cười. Ông chưa hiểu bản tính Vi Tiểu Bảo rất láu lỉnh, vả lại kỹ viện cùng Hoàng cung là hai nơi trá ngụy nhất thiên hạ. Vi Tiểu Bảo đã hoà mình vào hai nơi gian trá này thì gã còn giảo quyệt hơn cả người lớn ở chỗ bình thường. Trần Cận Nam ở trong Thiên Địa Hội hàng ngày tiếp xúc với những hán tử hào kiệt, đối đãi với nhau như tình phế phủ thì khi nào còn nghĩ đến lời nói của một tên đệ tử nhỏ bé lại không tự đáy lòng phát ra? Thực tình trong mười câu của gã e rằng có đến năm sáu câu không thể tin được. Ông vỗ vai gã mỉm cười hỏi:

- Trẻ thơ nào đa biết chi? Sao ngươi hiểu Mộc Vương gia không có bản lĩnh gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn phái người vào Hoàng cung hành thích để chết uổng khá nhiều thủ hạ mà chẳng làm hại Ngô Tam Quế được chút gì. Thế là tuyệt vô bản lãnh, có thể nói dốt nữa là khác. Trần Cận Nam hỏi:..

- Sao ngươi biết Ngô Tam Quế không tổn hại chút gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Gã Mộc tiểu vương gia kia dùng kế hoạch rất ngu xuẩn. Hắn bảo bọn người vào cung hành thích mặc áo lót có thêu chữ Bình Tây Vương phủ. Những binh khí cũng khắc chữ "Bình Tây Vương phủ" hoặc "Đại Minh sơn hải quan tổng binh phủ". Bọn Thát Đát lại không phải hạng ngu đần, dĩ nhiên chúng nghĩ ngay đến nếu quả thích khách là thủ hạ của Ngô Tam Quế thì khi nào lại khắc chữ như vậy vào binh khí? Trần Cận Nam lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Quả đúng thế thật! Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Con trai Ngô Tam Quế là Ngô Ứng Hùng hiện cũng lai kinh, gã đem theo rất nhiều tiền bạc châu báu để tiến cống Hoàng đế. Nếu Ngô Tam Quế thực có ý muốn hành thích nhà vua, tất không lựa thời cơ này. Hơn nữa hắn hành thích Hoàng đế làm chi? Có ra chăng nữa là muốn dấy binh tạo phản để làm Hoàng đế. Con hắn đang ở kinh mà dấy binh thì tất nhiên nhà Mãn Thanh lập tức bắt gã. Như vậy chẳng lẽ hắn phái con lên Bắc Kinh để nộp mạng? Trần Cận Nam gật đầu đáp:

- Đúng thế! Thực ra Vi Tiểu Bảo dù có khôn ngoan cũng chỉ là đứa trẻ nít thì việc quân quốc đại sự đến người lớn còn chưa hiểu được, huống chi là gã. Những lý do vụ này Vi Tiểu Bảo không nghĩ ra được nửa điều. Khéo sao vua Khang Hy đã giải thích cho gã nghe. Bây giờ ở trước mặt sư phụ, gã nhận ngay ý kiến đó là của mình. Trấn Cận Nam nghe nói rất lấy làm kinh dị, vì đồ đệ ông xét việc tinh minh như vậy thật là hiếm có. Trong Thiên Địa Hội tuy nhiều nhân tài, bọn

đầu não hiểu việc như vậy cũng chẳng được mấy người. Lúc ông đặt thằng nhỏ này lên làm hương chủ Thanh Mộc Đường bất quá là để tránh khỏi sự tranh chấp giữa hai phe, đồng thời đúng với lời thề của mọi người. Nhưng ông vẫn định bụng sẽ từ từ lập kẻ hiền năng. Vi Tiểu Bảo là đệ tử của ông thì lúc nào ông bảo gã nhường ngôi mà chẳng được? Bây giờ ông nghe gã thuyết một hồi như vậy thì nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này đã có đởm lược, lại rộng kiến thức. Hiện nay gã đã linh lợi như vậy mà được rèn luyện thêm mấy năm thì so với chín vị hương chủ kia, vị tất gã đã thua ai. Ông lại hỏi:

- Bọn Thát Đát đã biết chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hiện giờ họ chưa rõ lắm, nhưng dường như Hoàng đế đã sinh lòng ngờ vực. Sáng sớm hôm nay, nhà vua triệu tập bọn thị vệ, bảo chúng diễn lại võ công cùng gia số của bọn thích khách. Một tên thị vệ diễn mấy chiêu để mọi người nghị luận. Đệ tử đứng bên coi cũng còn nhớ được mấy chiêu. Đoạn gã thi triển những chiêu "Cao sơn lưu thuỷ", "Hoành tảo thiên quân". Trần Cận Nam thở dài nói:

- Quả nhiên Mộc vương phủ không có nhân tài. Đây rõ ràng là Mộc gia quyền. Bọn thị vệ trong Thanh cung thiếu gì cao thủ? Khi nào họ không nhận ra được? Vi Tiểu Bảo nói:

- Đệ tử đã thấy Phong Tế Trung đại ca cùng Huyền Trinh đạo trưởng diễn qua, chắc bọn thị vệ Thát Đát đều nhận ra được. Vì vậy mà vừa rồi đệ tử khuyên Mộc tiểu vương gia nên ra khỏi thành lánh đi cho sớm là hơn. Trần Cận Nam gật đầu luôn mấy cái đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Bây giờ ngươi cũng nên về cung thôi. Sáng mai ngươi lại tới đây để ta coi kỹ vết thương cùng chất độc trong mình ngươi,đặng nghĩ phương pháp hoàn thiện điều trị. Vi Tiểu Bảo thấy sư phụ không tra khảo võ công của gã nữa, thì trong bụng mừng thầm, vội thi lễ cáo từ. Vi Tiểu Bảo về cung đến ngay Ngự thư phòng. Vua Khang Hy đang ngồi phê duyệt các bản tâu, ngài vừa thấy gã đã hỏi ngay:

- Ngươi do thám được tin tức gì chưa? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thánh thượng liệu việc như thần, không sai chút nào. Kẻ cầm đầu bọn thích khách quả là người nhà họ Mộc ở Vân Nam. Vua Khang Hy cả mừng, cười hỏi:

- Thiệt thế ư? Vậy mà Đa Long vẫn có vẻ chưa tin. Cuộc do thám của ngươi thế nào? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Ba tên thích khách bị bắt vẫn một mực khai là bộ thuộc của Ngô Tam Quế. Đa tổng quản khảo đả chúng đến chết đi sống lại mà chúng vẫn không thay đổi lời cung. Vua Khang Hy cười nói:

- Võ công của Đa Long khá thật, nhưng hắn chỉ là một tên dõng phu lỗ mãng. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài vâng thánh dụ của chúa thượng đã dùng mông hãn dược khiến cho bọn thị vệ canh giữ phải ngã ra. Ngay lúc đó Hoàng Thái Hậu phái bốn tên thái giám tới truyền cho lập tức động thủ xử tử bọn thích khách. Nô tài lớn mật tuân theo kế hoạch của chúa thượng đã an bài, hạ sát bốn tên thái giám ở trước mặt bọn thích khách rồi thả chúng và dẫn ra ngoài Hoàng cung. Ba tên phản tặc này quả nhiên không nghi ngờ gì nữa... Vua Khang Hy thấy rất đắc ý, mĩm cười ngắt lời:

- Vừa rồi Đa Long vào đây báo cáo lại nói là một tên thái giám thủ hạ của Thái Hậu thả thích khách. Trẫm đang lấy làm kỳ, thì ra đó là thủ đoạn của ngươi. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Xin Thánh Thượng đừng nói cho Thái Hậu hay, không thì cái mạng nhỏ xíu của nô tài chẳng thế nào an toàn được. Thái Hậu đã từng thoá mạ nô tài về tội chỉ biết tận trung với Thánh Thượng, mà không tận trung với lệnh bà. Thực ra giữa Thái Hậu và Thánh Thượng làm gì có chuyện khác biệt. Hơn nữa, trời không hai mặt, nước chẳng hai vua. Chỉ có thánh chỉ của chúa thượng là đáng kể. Thái Hậu không hỏi qua thánh thượng đã hạ chỉ giết thích khách là không hợp đạo lý. Vua Khang Hy hỏi:

- Dĩ nhiên ta không nói với Thái Hậu. Về sau ba tên thích khách đó ra làm sao? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài lãnh bọn chúng ra khỏi Hoàng cung. Bọn chúng liền nói rõ họ tên thực cho nô tài biết. Lão già tên là Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân. Còn hai thiếu niên thì một là Ngao Bưu và một là Lưu Nhất Chu. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn chúng vô cùng cảm kích nô tài, muôn ngàn tạ ơn. Sau chúng bị nô tài lừa gạt liền dẫn về yến kiến chủ nhân của chúng thì quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của Thánh Thượng. Nhân vật ngồi trong bóng tối chủ trương cuộc phản loạn là một thanh niên. Bọn phản tặc kêu hắn bằng tiểu vương gia,tên là Mộc Kiếm Thanh. Trong bọn thủ hạ của Mộc Kiếm Thanh có một lão già bản lãnh rất cao thâm tên gọi Thiết Bối Thương Long Liễu Đại Hồng gì đó Ngoài ra còn bọn Thánh thủ cư sĩ Tô Cương, Bạch nhị hiệp Bạch Hàn Phong trong Bạch thị song hiệp và nhiều người nữa. Chúng chia ra cư trú ở hai nơi là hẻm Dương Liễu và hẻm Mạo Nhi. Vua Khang Hy hỏi:

- Ngươi gặp cả chúng rồi ư? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài gặp cả rồi. Bọn chúng bảo trăm họ trong thiên hạ đều ca tụng Thánh Thượng tuy chưa lớn tuổi, nhưng là bậc thánh minh tuyệt thế. Dù bọn chúng lớn mật đến đâu cũng không dám đụng đến Thánh thượng. Đêm trước chúng vào Hoàng cung đại náo, hoàn toàn vì muốn hãm hại Ngô Tam Quế để trả mối hận đã giết Mộc Thiên Ba. Mấy câu này gã nịnh hót quá đáng vì vua Khang Hy lên cầm quyền chưa được bao lâu. Trăm họ trong thiên hạ chưa chắc đã có ai ca tụng công đức ngài. Nhưng con người sáng suốt đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi tính tự tôn. Nhà vua nghe Vi Tiểu Bảo nói trăm họ đều ca tụng ngài cả mấy ngàn năm khó được một vị Hoàng đế công cao đức cả như mình thì không khỏi lấy làm khoan khoái. Ngài mĩm cười hỏi:

- Trẫm cũng chưa làm được ơn đức gì đáng để cho muôn dân. Vậy mà ngươi nói những gì Thánh minh, những gì nhân hậu trẫm e rằng ngươi đã tự soạn ra thiên cố sự này phải không? Vi Tiểu Bảo vội tâu:

- Không có! Không có! Đó chính là miệng chúng nói ra. Chúng còn bảo Ngao Bái là một tên đại gian thần, tàn hại lương dân, khiến cho trăm họ căm hận thấu xương. Thánh Thượng vừa lên ngôi báu đã hạ sát hắn. Đó là một việc lớn làm cho muôn dân nức lòng hởi dạ. Vi Tiểu Bảo ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn chúng lại tôn sùng Thánh Thượng như là Ngưu Thuận, Ngũ Thang gì gì đó mà nô tài không hiểu. Chỉ biết đó là những lời ca tụng thánh đức, nô tài nghe rất lọt tai. Vua Khang Hy ngơ ngác một lúc, nhưng rồi ngài hiểu ngay, nổi lên tràng cười khanh khách, phán:

- Té ra chúng ví ta với Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang. Con mẹ nó! Ngưu, Thuận, Ngũ, Thang là nghĩa làm sao? Nhà vua nghĩ ngay đến người ta xưng tụng mình là Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang liền cho là Vi Tiểu Bảo quyết không thể nào bịa ra được. Thậm chí gã còn nói chữ nọ xọ chữ kia. Nhà vua có biết đâu Vi Tiểu Bảo khi nghe thầy đồ giảng Anh Liệt truyện đã nói đến quần thần không ngớt ca tụng vua Thái Tổ nhà Đại Minh Chu Nguyên Chương là Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang gã đã thuộc lòng. Tuy gã chẳng hiểu ý nghĩa nhưng cũng biết "Ngưu, Thuận, Ngũ, Thang" là câu chuyện để nịnh hót nhà vua. Mỗi lần Chu Nguyên Chương nghe quần thần ca tụng mình là "Ngưu, Thuận, Ngũ, Thang" lại mặt rồng hớn hở. Vi Tiểu Bảo bịa ra câu này nịnh hót tiểu Hoàng đế, quả nhiên vua Khang Hy mặt rồng hớn hở, nổi lên tràng cười khoan khoái. Gã biết mình bợ đỡ đúng đường, liền hỏi:

- Tâu Thánh thượng! "Ngưu, Thuận, Ngũ, Thang" là cái gì vậy? Vua Khang Hy lại bật cười phán:

- Không phải Ngưu thuận ngũ thang đâu mà là Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang. Ngươi thật chẳng có chút học vấn nào hết. Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang là những đấng minh quân thời xưa. Các ngài là những bậc Hoàng đế đại trí, đại đức cổ kim không ai sánh kịp. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thảo nào! Thảo nào! Nếu bọn phản tặc đó biết vậy thì chẳng phải là hạng hoàn toàn không hiểu nghĩa lý. Vua Khang Hy lại nói:

- Tuy nhiên không thể để bọn chúng trốn chạy. Ngươi đi kêu Đa Long vào đây ngay cho trẫm. Vi Tiểu Bảo vâng lệnh lui ra truyền Ngự tiền thị vệ tổng quản Đa Long lập tức đến Ngự thư phòng bệ kiến. Đa Long vào tới nơi, đức vua phán:

- Phản tặc quả nhiên là Mộc gia ở Vân Nam. Ngươi lập tức thống lãnh đội thị vệ đi đuổi bắt. Nhà vua lại nhìn Vi Tiểu Bảo phán:

- Tiểu Quế Tử! Bọn phản tặc có những ai, ngươi hãy nói cho Đa tổng quản biết! Vi Tiểu Bảo liền kể họ tên Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng cho Đa Long nghe. Đa Long giật mình kinh hãi tâu. Té ra vụ này do Thiết Bối Thương Long đứng trong bóng tối cầm đầu. Bọn phản tặc này lai lịch không phải tầm thường. Cả tên Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân, nô tài cũng đã được nghe danh tự hắn. Không ngờ đã giam chúng một ngày một đêm trong cung mà không tra ra lai lịch. Giả tỷ nô tài thông minh một chút, thấy hắn cứ lắc đầu hoài thì nghĩ ra được rồi. Nếu Thánh Thượng không quyết đoán minh mẫn thì bọn nô tài đều nhất định là Ngô Tam Quế cầm đầu. Vua Khang Hy mỉm cười phán:

- Không chừng bây giờ chúng đã xa chạy cao bay, khó lòng bắt được. Nhà vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Mình đã biết mấu chốt thì dù bữa nay chưa bắt được cũng không ngại gì. Điều đáng sợ là mình bị bưng mắt, mắc bẫy người ta mà không hiểu. Đa Long gật đầu cáo từ lui ra, lập tức điểm nhân mã rượt theo. Vua Khang Hy nói:

- Tiểu Quế Tử! Trẫm đến cung Từ Ninh vấn an Thái Hậu. Ngươi hãy đi theo trẫm. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Xin tuân mệnh. Gã nghĩ tới phải chạm trán với Thái Hậu, không thể tự chủ được nỗi sợ lộ ra ngoài mặt. Vua Khang Hy an ủi gã:

- Ngươi bất tất phải nhăn nhó buồn phiền. Trẫm dẫn ngươi đi bái kiến Thái Hậu là cốt để giữ

vững cái đầu trên cổ ngươi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Đến cung Từ Ninh, vua Khang Hy vấn an Thái Hậu rồi bẩm rõ lai lịch bọn thích khách và nói rõ đã phái Tiểu Quế Tử cố ý thả bọn thích khách để điều tra chân tướng chúng. Thái Hậu mỉm cười nói:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi là một thằng nhỏ rất được việc. Vi Tiểu Bảo quỳ mọp xuống dập đầu tâu:

- Đây hoàn toàn nhờ ở Hoàng Thượng đoán việc như thần. Nhất thiết do ngài định đoạt. Nô tài bất quá vâng mệnh đức vua mà thôi. Thái Hậu lại cười hỏi móc:

- Tiểu hài tử! Ngươi được ra ngoài Hoàng cung chắc đã đi chơi khắp chỗ. Ngươi có đến Thiên Kiều coi hát không? Ngươi đã mua được đường phèn ăn chưa? Vi Tiểu Bảo nhớ lại bữa trước đến Thiên Kiều gặp bọn thị vệ đang tróc nã bọn bán đường phèn, biết là do Thái Hậu sai khiến. Bà sợ bọn này đưa tin tức lên Ngũ Đài Sơn cho Thuỵ Đống, nên chẳng phân biệt ngay gian, đen trắng, cho bắt hết bọn bán đường phèn. Dĩ nhiên bà chẳng hỏi phải trái chi hết và đem toàn bọn chém cả rồi. Gã nghĩ tới thủ đoạn tàn ác của Thái Hậu không nhịn được run bắn người lên, tâu:

- Dạ dạ! Thái Hậu cười ruồi hỏi:

- Ta hỏi đây: Ngươi đã ăn đường phèn chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tâu Thái Hậu! Nô tài đi ngoài đường phố nghe nói mấy bữa nay ở Thiên Kiều rất bình tĩnh. Quan cửu môn đề đốc phái người bắt hết bọn bán đường phèn và nói là trong đó có nhiều gian nhân. Vì thế mà hiện giờ không còn ai bán đường phèn nữa. Họ đổi nghề hoặc bán bánh cuốn, hoặc bán đậu phụng,hay bán trái cây, kẹo mứt. Bọn người đó nô tài đã gặp nhiều lần nên quen mặt. Chúng đều nói là thôi không bán đường phèn nữa. Lại có một tên thật đáng tức cười. Hắn nói là lên Ngũ Đài Sơn, Lục Đài Sơn gì gì đó bán bánh bao cho sư ăn. Thái Hậu trong lòng tức giận vô cùng, bụng bảo dạ:

- Tên tiểu nô tài này nói thế thì ra còn có người đưa tin cho Thuỵ Đống chứ chưa bị bắt. Bà cười khẩy nói:

- Hay lắm! Ngươi ngoan ngoãn mà được việc. Ta khen cho ngươi đó. Rồi bà hỏi vua Khang Hy:

- Hoàng nhi! Ta muốn gã này ở bên mình giúp việc thì nhà vua tính sao? Mấy bữa nay vua Khang Hy sai phái Vi Tiểu Bảo làm việc rất đắc lực. Nhà vua coi gã như cánh tay mặt. Nay đột nhiên nghe mẫu hậu đòi giữ gã ở lại cung Từ Ninh thì không khỏi sững sờ. Nhà vua thờ mẹ vốn một lòng hiếu thảo. Thái Hậu tuy không phải là mẹ ruột, song đức vua được Thái Hậu nuôi nấng dạy dỗ từ thuở nhỏ, chẳng khác gì mẫu thân. Nhà vua không dám trái ý, mỉm cười nói:

- Tiểu Quế Tử! Mẫu Hậu đã sẵn lòng thương, sao ngươi còn chưa tạ ơn? Vi Tiểu Bảo vừa nghe Thái Hậu mở miệng yêu cầu nhà vua cho gã ở lại với bà, gã đã hồn vía lên mây, tâm trạng hồ đồ, những muốn co cẳng trốn chạy ra khỏi Hoàng cung không bao giờ trở lại. Bây giở gã nghe vua Khang Hy nói vậy, cuống quít tâu:

- Dạ dạ! Nô tài xin tuân mệnh! Đoạn gã đập đầu đánh binh binh nói tiếp: Đa tạ hồng ân của Thái Hậu. Đa tạ đại đức của Thánh hoàng. Thái Hậu cười lạt hỏi:

- Sao? Ngươi chỉ muốn chầu hầu Hoàng Thượng chứ không ưng phục thị ta phải chăng? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chầu hầu Thái Hậu hay phục thị Thánh hoàng cũng vậy thôi. Nô tài chỉ biết một dạ trung trinh, hết sức tuân theo mệnh lệnh mà làm việc. Thái Hậu hỏi:

- Vậy là hay lắm! Từ nay công việc trong Ngự thiện phòng ngươi không phải phụ trách nữa, chuyên ở cung Từ Ninh với ta mà thôi. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Đa tạ hồng ơn của Thái Hậu! Vua Khang Hy thấy Thái Hậu lấy mất Vi Tiểu Bảo, trong lòng bịn rịn không vui. Ngài nói mấy câu chuyện phiếm nữa rồi cáo từ về cung. Vi Tiểu Bảo theo nhà vua ra cửa. Thái Hậu gọi giật lại:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi ở lại đây, để người khác đưa chân Hoàng Thượng. Ta có việc giao ngươi làm ngay. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng, ngước mắt ngó sau lưng nhà vua ra khỏi cung Từ Ninh, bụng than thầm:

- Nhà vua ra đi chuyến này là hỏng bét rồi. Chẳng biết đến bao giờ mới lại thấy mặt long nhan? Thái Hậu ngồi thong thả uống trà, mắt vẫn ngó Vi Tiểu Bảo thấy gã sợ sệt quá chừng. Hồi lâu Thái Hậu mới hỏi: Thằng cha lên Ngũ Đài Sơn bán bánh bao bao giờ mới trở lại Bắc Kinh? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài cũng không biết. Thái Hậu lại hỏi:

- Bao giờ ngươi đi gặp hắn? Vi Tiểu Bảo hàm hồ đáp:

- Nô tài đã ước hẹn với hắn trong vòng một tháng sẽ lại gặp nhau, nhưng lần này không ở Thiên Kiều. Thái Hậu hỏi:

- Không ở Thiên Kiều thì ở đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn bảo đến lúc bấy giờ sẽ tìm cách thông tin cho nô tài. Thái Hậu gật đầu nói:.

- Vậy ngươi ở cung Từ Ninh chờ tin tức hắn. Bà vỗ tay một cái. Một gã cung nữ từ trong nội thất đi ra. Thị chừng 15,16 tuổi, thân thể đẫy đà, chân bước mau lẹ. Mặt tròn như vành trăng, luôn luôn cười toe toét ra kiểu con người vui vẻ. Thị nhìn Thái Hậu khom lưng vấn an. Thái Hậu nói:

- Tên tiểu thái giám này tên là Tiểu Quế Tử vừa lớn mật vừa làm càn, song ta vẫn thích gã. Ả cung nữ mỉm cười tâu:

- Dạ! Vị tiểu huynh đệ này quả là con người thông minh mẫn tiệp. Tiểu huynh đệ! Tên ta là Liễu Yến. ngươi kêu ta bằng tỷ tỷ, nghe! Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Con mẹ nó! Tỷ tỷ cái gì mà mập như heo quay! Nhưng ngoài miệng gã cười đáp:

- Dạ! Liễu Yến tỷ tỷ! Danh tự của tỷ tỷ hay quá. Người tỷ tỷ tha thướt như cành dương liễu, chân tỷ tỷ thoăn thoắt mau lẹ chẳng khác gì chim yến. Trước mặt Thái Hậu, những cung nữ cùng thái giám khi nào dám mở miệng nói nửa câu đùa cợt như vậy..Nhưng Vi Tiểu Bảo biết rằng không sao. Những câu này nói ra cũng vậy mà không nói ra cũng vậy. Liễu Yến cười khúc khích nói:

- Tiểu huynh đệ! Cái miệng ngươi lẻo bẻo quá! Thái Hậu xen vào:

- Miệng gã lẻo bẻo mà chân gã cũng lẹ lắm! Liễu Yến! Ngươi có cách gì khiến gã đừng chạy loạn lên trong Hoàng cung không? Liễu Yến tâu:

- Xin Thái Hậu giao gã cho nô tài để nô tài cai quản là xong. Thái Hậu lắc đầu đáp:

- Con khỉ này chuồn lẹ lắm, ngươi coi gã không được đâu. Ta phái Thuỵ Đống kêu gã đến. Vậy mà gã dùng hoa ngôn xảo ngữ khiến cho tên tiểu quỷ nhát gan Thuỵ Đống sợ quá phải chạy đi. Lần thứ hai ta phái bốn tên thái giám truyền gã đến, gã liền cấu kết với bọn thị vệ hạ bốn tên thái giám của ta. Sau đó ta lại phái bốn tên nữa đi, không hiểu gã dùng thủ pháp gì mà giết chết được bọn này trong đó có Đổng Kim Khôi. Liễu Yến tắc lưỡi luôn mấy tiếng, cười nói:

- Trời ơi! Tiểu huynh đệ! Thế thì ngươi liều lĩnh thật! Nhưng đối phó với ngươi cũng chẳng khó khăn gì. Đoạn gã quay lại tâu Thái Hậu:

- Bẩm Thái Hậu! Nô tài xem chừng chỉ còn cách chặt đôi giò của gã đi là gã phải ngoan ngoãn nằm im. Có thế mới yên được. Thái Hậu thở dài đáp:

- Ta cũng nghĩ chỉ còn cách đó. Vi Tiểu Bảo tung mình nhảy vọt ra ngoài cửa toan chạy. Chân trái gã vừa bước qua cửa, đột nhiên da đầu cứng nhắc, món tóc đuôi sam của gã bị người nắm chặt. Tiếp theo đầu gã bị giật ngửa về phía sau. Người gã không tự chủ lăn đi mấy vòng. Trái tim đau nhói, một bàn chân đạp lên ngực gã. Vi Tiểu Bảo định thần nhìn lại thấy bàn chân này lớn và mập xỏ giày màu hồng thêu hoa vàng. Té ra là bàn chân Liễu Yến. Đang cơn nóng giận, Vi Tiểu Bảo cất tiếng thoá mạ:

- Con đượi thối tha này! Có buông cái chân thối tha của mi ra không? Liễu Yến nhả thêm kình lực ở bàn chân. Mười mấy rẻ xương sườn trước ngực Vi Tiểu Bảo bật lên những tiếng lách cách, cả hơi thở cũng cơ hồ bị nghẹt. Bỗng nghe Liễu Yến cười, nói móc họng:

- Cặp giò của ngươi thơm quá, ta muốn chặt ra để ngửi. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Mụ điếm già này căm hận ta thấu xương. Chắc mụ chặt chân ta rồi phái người khiêng đến chỗ kẻ đưa tin cho Thuỵ Đống. Thế nào mụ cũng ngấm ngầm phái mấy tay cao thủ theo lên Ngũ Đài Sơn để sát hại Thuỵ Đống. Nhưng trên đời làm gì còn Thuỵ Đống nữa mà kiếm? Việc khẩn yếu trước mắt là ta phải tìm cách giữ lại đôi chân. Bây giờ ta có sợ hãi cũng vô ích, phải dùng mồi nhử mới xong. Gã nghĩ vậy liền lạnh lùng nói:

- Thái Hậu! Thái Hậu chặt chân nô tài chẳng ăn thua gì, dù có chặt cụt đầu thì con người Tiểu Quế Tử này bất quá cũng chỉ ngắn đi mất một khúc. Có điều đáng tiếc là pho Thập nhị chương kinh... ha ha... Thái Hậu vừa nghe Vi Tiểu Bảo nói đến bốn chữ "Thập nhị chương kinh" đang ngồi bỗng đứng phắt dậy hỏi:

- Ngươi bảo sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài nói là còn để lại mấy bộ Thập nhị chương kinh, không khỏi có điều đáng tiếc. Thái hậu truyền bảo Liễu Yến:

- Buông tha gã dậy. Liễu Yến nhấc chân trái lên rời khỏi trước ngực Vi Tiểu Bảo rồi đút xuống dưới người gã hất một cái cho mình gã tung lên. Đoạn thị vươn tay trái ra nắm lấy cổ áo gã nhấc bổng lên không rồi dáng mạnh xuống. Vi Tiểu Bảo bị Liễu Yến hành hạ như một đứa trẻ nít,

không kháng cự được chút nào. Gã toan cất tiếng thoá mạ:

- Con đượi thối tha này! Nhưng lời nói vừa ra tới cửa miệng, gã sợ quá lại nuốt vào bụng. Thái Hậu lại hỏi:

- Pho Thập nhị chương kinh nào đó, ngươi nghe ai nói tới? Vi Tiểu Bảo đáp:.

- Cặp giò của nô tài sắp bị Thái Hậu chặt rồi, nô tài còn nói làm chi nữa? Thế là có vay có trả, nô tài sợ mất chân, cụt đầu, thì Thái Hậu cũng không lấy được Thập nhị chương kinh. Liễu Yến nói xen vào:

- Tiểu huynh đệ! Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn phúc đáp Thái Hậu là hơn. Vi Tiểu Bảo hậm hực đáp:

- Phúc đáp cũng chết mà không phúc đáp cũng chết, thì còn phúc đáp làm chi? Dù có phải chịu bao nhiêu hình phạt ta cũng không sợ. Liễu Yến nắm lấy tay trái gã cười nói:

- Tiểu huynh đệ! Những ngón tay của tiểu huynh đệ nhỏ mà dài coi xinh gớm! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bất quá ngươi chặt cụt ngón tay ta là cùng, chứ có chi... Gã chưa dứt lời, bỗng mấy tiếng "ráu ráu" khẽ vang lên. Gã đau thấu tâm can rú lên:

- Úi chao!

Hồi 62 - Giết Liễu Yến Mau Chân Lánh Nạn

Nguyên Liễu Yến đã dùng hai ngón tay kẹp chặt ngón trỏ tay trái gã làm cho gãy mất một đốt. Cô gái béo mập miệng cười tý toét bề ngoài có vẻ khả ái dễ thân mà hạ thủ tàn độc như vậy. Luồng lực đạo ở ngón tay thị càng ghê gớm! Hai ngón tay bị kẹp tưởng chừng mạnh hơn cả kìm sắt. Vi Tiểu Bảo bị vố này đau quá. Nước mắt đầm đìa, gã kêu ầm lên:

- Thái Hậu! Thái Hậu mau mau giết nô tài đi. Còn mấy pho Thập nhị chương kinh kia thì chỉ như mèo ngửi thấy mùi cá mà không được ăn, đừng hòng lấy lại nữa. Thái Hậu dỗ dành gã:

- Hễ ngươi đem thực sự về vụ Thập nhị chương kinh nói rõ cho ta hay thì ta tha mạng ngươi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài không cần Thái Hậu tha mạng. Vụ kinh sách này nô tài nhất định không nói. Thái Hậu chau mày tự nghĩ:

- Thằng lỏi này rất quật cường! E rằng dùng cực hình cũng uổng công. Gã đã nhắc tới Thập nhị chương kinh thì chắc gã biết trong có nhiều chi tiết trọng đại. Bây giờ muốn gạt gã để lấy được khẩu cung là một việc rất khó. Thái Hậu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Liễu Yến! Nếu gã không nói thì ngươi móc cặp tròng mắt của gã ra. Liễu Yến dạ một tiếng rồi cười bảo Vi Tiểu Bảo:

- Hay lắm! Tiểu huynh đệ! Ta hãy móc tròng mắt của ngươi trước. Tròng mắt ngươi rất linh động, nó vừa đen vừa tròn mà bây giờ móc ra thành xấu quá. Thị nói rồi phóng ngón tay vào mí mắt bên phải gã khẽ ấn một chút. Vi Tiểu Bảo thấy con mắt bị đau kinh khủng, đành chịu khuất phục là lên:

- Đừng móc mắt nữa để ta nói! Liễu Yến buông tay ra mỉm cười bảo:

- Có thế mới là đứa bé ngoan ngoãn. Ngươi nói lẹ đi! Thái Hậu thương ngươi lắm. Vi Tiểu Bảo giơ tay lên dụi mắt, chớp luôn mấy cái rồi nhắm một bên lại,gã ngoẹo đầu ngó Liễu Yến một hồi rồi lắc đầu nói:

- Hỏng rồi. Hỏng rồi! Liễu Yến hỏi:

- Cái gì hỏng rồi? Thôi đừng làm bộ làm tịch nữa! Thái Hậu vừa hỏi điều gì ngươi cứ thực mà tâu đi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tròng mắt bên này của ta ngươi làm hư rồi, bây giờ trông cái gì cũng biến hình hết trọi. Ta thấy ngươi thân hình là con người mà sao trên cổ lại mọc cái đầu heo vừa lớn vừa mập? Liễu Yến vẫn không tức giận, cười tý toét nói:

- Như thế càng đẹp chứ sao? Ta muốn chọc cả cái tròng mắt bên trái ngươi cho hư hết. Vi Tiểu Bảo lùi lại một bước đáp:

- Ngươi dừng làm thế. Ta cám ơn ngươi. Gã nhắm mắt bên trái lại, mở mắt bên phải coi Thái Hậu rồi cũng lắc đầu quày quạy. Thái Hậu tức giận vô cùng, bụng bảo dạ:

- Thằng tiểu quỷ này nhắm một mắt nhìn Liễu Yến bảo trên cổ thị mọc đầu heo. Bây giờ gã lại cũng ngó ta bằng cách đó, miệng gã không nói ra nhưng chẳng hiểu trong lòng gã thoá mạ ta thế nào? Chắc gã lại muốn nói trên cổ ta mọc cái đầu giống súc sinh gì đây. Bà lạnh lùng nói:

- Liễu Yến! Ngươi móc tròng mắt gã ra đi để gã hết ngó lui ngó tới. Vi Tiểu Bảo vội hỏi:

- Mắt không tròng thì làm sao lấy được Tứ Thập Nhị Chương Kính cho Thái Hậu? Thái Hậu hỏi lại ngay:

- Ngươi có pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh nào? Pho đó bây giờ ngươi để đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Pho này Thuỵ Đống đưa cho nô tài. Y dặn nô tài phải giữ lấy và cất vào một nơi thật kín đáo. Y còn bảo: "Tiểu Quế Tử huynh đệ! Trong Hoàng cung rất nhiều người muốn hại ngươi. Nếu sau này ngươi có bề nào hoặc bị chặt chân tay hay móc mắt thì pho kinh này từ đây trở đi không còn ra ánh sáng mặt trời được nữa. Người nào đó hại ngươi tuy có mắt mà không được coi bộ kinh sách quý báu này, thì cũng chẳng khác chi kẻ đui mù. Cái đó kêu bằng mình làm mình chịu. Thái Hậu không tin là Thuỵ Đống đã nói câu này, nhưng bà sai hắn đi xử tử một người quốc thích Mãn Châu lấy được pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh là chuyện có thật. Hôm ấy Thụy Đống về báo đã lục soát rất kỹ trong phủ vị quốc thích đó mà chẳng thấy kinh sách đâu. Té ra hắn đã giấu đi làm của riêng. Thái Hậu nghĩ vậy vừa tức giận vừa mừng thầm. Bà tức giận vì Thụy Đống là con người gian trá, bà mừng ở chỗ đã thám thính ra được pho kinh sách kia. Bà nói:

- Đã vậy thì được! Liễu Yến! Ngươi đi theo tên tiểu quỷ này lấy kinh sách về cho ta. Nếu pho kinh đó không phải là của giả, ta sẽ tha mạng cho gã và giao trả về nơi Hoàng đế, vĩnh viễn không cho gã đến cung Từ Ninh nữa để ta khỏi bực mình. Liễu Yến nắm tay phải Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta đi thôi! Vi Tiểu Bảo hất mạnh tay một cái nói:

- Ta là trai, ngươi là gái, mà dắt dúm nhau thế này thì còn ra thể thống gì nữa? Liễu Yến chỉ hời hợt nắm bàn tay Vi Tiểu Bảo, ngờ đâu mười dấu ngón tay thị dường như có sức hút mãnh liệt gắn chặt vào bàn tay gã. Gã hất mạnh mà vẫn không thoát ra được. Liễu Yến cười hỏi:

- Ngươi là gã trai ư? Dù ngươi đúng là nam tử hán, cũng chỉ là một tên tiểu quỷ bé nhỏ chưa đáng là con ta. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Ngươi muốn làm má ta thì đủ biết má ngươi và má ta cũng cùng một loại như nhau. Liễu Yến có biết đâu gã nói vòng quanh để mắng thị là con nhà đĩ điếm. Thị cười khúc khích nói:

- Bản cô nương là Hoàng hoa khuê nữ, ngươi chớ có nói càn. Thị nói rồi kéo tay gã ra ngoài cửa. Ra tới dẫy hành lang, Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ chỉ mong tìm được diệu kế để thoát khỏi bàn tay Liễu Yến. Thanh gươm truỷ thủ cực kỳ sắc bén của Vi Tiểu Bảo cài trong ống giày. Gã thò tay trái xuống toan rút ra, nhưng lại nghĩ:

- Con đượi này võ công rất cao thâm, dù cả hai tay mình đều có khí giới chưa chắc đã đấu lại với thị được vài ba chiêu. Rồi gã lẩm bẩm:

- Con mẹ nó! Chẳng hiểu con heo mập này ở đâu? Hôm trước mụ điếm già cùng lão con rùa

động thủ, nhất định con heo cái này chưa đến Từ Ninh cung, không thì nó đã ra tiếp tay mụ điếm đánh lão con rùa phải chết ngay lập tức. Đúng là con heo cái này mới đến cung vài ba bữa. Không thì sao mấy hôm trước mụ điếm già lại không sai nó đi giết ta, mà chính mụ phải thân hành đi động thủ? Gã nghĩ tới đây trong lòng chợt nảy ra kế hoạch, liền dẫn Liễu Yến đi theo hướng Đông về phía Ngự thư phòng ở cạnh Càn Thanh cung. Gã cho là hiện giờ chỉ có cách cầu vua Khang Hy cứu mạng. Gã hy vọng Liễu Yến mới tới đây chưa bao lâu, và không quen thuộc đường lối cùng điện đài trong Hoàng cung. Vi Tiểu Bảo khoa chân rẽ về hướng Đông, nhưng gã vừa đi được hai bước sau gãy đã bị chặt cứng. Gã bị Liễu Yến túm lấy cổ áo. Thị cười khúc khích hỏi:

- Hảo huynh đệ! Ngươi định đi đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta về phòng lấy kinh chứ còn đi đâu? Liễu Yến vặn hỏi:

- Sao ngươi lại đi về phía Ngự thư phòng? Phải chăng ngươi muốn đi cầu cứu Hoàng Thượng? Vi Tiểu Bảo không nhịn được lớn tiếng thoá mạ:

- Con heo thối tha này! Ngươi nhận biết cả đường lối trong cung rồi ư? Liễu Yến cười đáp:

- Chỗ khác thì ta chưa biết. Còn cung Càn Thanh, cung Từ Ninh và chỗ ở của tiểu huynh đệ thì ta không lầm được. Thị nắm cổ Vi Tiểu Bảo xoay về phía Tây cười nói:

- Ngươi nên ngoan ngoãn mà đi, đừng dở trò nữa. Thị ăn nói mềm mỏng mà công lực thị nhả ra rất nặng. Thị vặn cổ Vi Tiểu Bảo bật lên tiếng lách cách, khiến cho gã đau điếng người tưởng chừng bị gãy cổ. Vi Tiểu Bảo chợt nghe tiếng hai tên thái giám ở chỗ khác, gã quay đầu nhìn chúng. Liễu Yến khẽ bảo gã:

- Thái Hậu đã dặn ta: Nếu ngươi định chạy trốn hay hô hoán lên là ta giết ngươi lập tức. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Dù ta có kêu la cầu cứu làm kinh động đến Hoàng đế thì nhà vua cũng không dám trái lệnh mẫu hậu. Hoàng đế tuy thương ta, song chẳng khi nào vì một tên tiểu thái giám mà khiến cho mẫu thân phải bực mình. Hay hơn hết là ta gặp được mấy tên thị vệ, mớm lời cho chúng giết ả này đi là êm chuyện. Bỗng lưng gã đau nhói lên. Liễu Yến đã thúc khuỷu tay vào lưng gã hỏi:

- Ngươi đang tính quỷ kế gì đây? Vi Tiểu Bảo không sao được đành phải tiếp tục đi về phòng mình. Gã tính thầm trong bụng:

- Trong phòng ta tuy có thêm hai tay trợ thủ, nhưng Phương Di và tiểu Quận Chúa trong mình đều bị thương chưa khỏi thì bọn mình ba người cũng không đánh nổi một con heo mập thù lù này. Nếu thị phát giác ra hai cô, chỉ tổ làm uổng mạng thêm hai người nữa. Đến cửa ngoài, Vi Tiểu Bảo lấy chìa khoá ra mở. Gã cố ý để chìa khoá đụng vào khoá cho bật tiếng kêu leng keng. Đoạn gã lớn tiếng:

- Con đượi thối tha này! Nay mi hành hạ ta rồi có ngay ta cho mi chẳng được chết yên lành! Liễu Yến cười đáp:

- Ngươi chưa lo xong cái xác ngươi có chết được yên lành không thì hoài công đâu mà lo chuyện kẻ khác? Vi Tiểu Bảo đẩy cửa đánh "binh" một cái, mở ra nói:

- Bộ kinh sách kia không đưa cho Thái Hậu cũng chết mà đưa ra cũng chết. Đằng nào ngươi cũng giết ta, ngươi tưởng ta ngu ngốc đến độ còn hòng sống chăng? Liễu Yến cười đáp:

- Thái Hậu đã bảo tha ngươi thì chắc Thái Hậu không giết, nhiều lắm là móc cặp tròng mắt và chặt hai chân ngươi mà thôi. Vi Tiểu Bảo mắng liền:

- Mi tưởng Thái Hậu tử tế với y lắm ư? Mi giết ta rồi, Thái Hậu cũng giết mi để bịt miệng. Câu này dường như trúng vào tâm sự của Liễu Yến. Thị ngẩn ra một chút,nhưng rồi thị lại đẩy mạnh lưng gã một cái. Vi Tiểu Bảo đứng không vững bị hất vào trong cửa phòng. Lúc ở ngoài gã đã nói nhiều, Phương Di và tiểu Quận chúa đều nghe rõ. Hai cô biết là có địch nhân rất hung ác tới nơi, nằm co rúm vào trong chăn, không dám thở mạnh. Liễu Yến cười lạt nói:

- Không còn sớm sủa gì nữa, ta chẳng rỗi hơi mà chờ ngươi mãi. Ngươi lấy mau đi! Thị vừa nói vừa thúc vào lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo lại xô về phía trước. Bỗng gã ngó thấy hai đôi giày đàn bà đặt ngay ngắn trước giường. Lúc này trời đã tối, trong phòng lại không thắp đèn nên Liễu Yến chưa phát giác. Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Hỏng bét! Gã mượn đà xông về phía trước, đẩy hai đôi giày vào gầm giường. Người gã chuồn vào theo. Gã muốn dùng phương pháp lần trước đã giết Thuỵ Đống để sát hại ả cung nữ béo ụ này. Vi Tiểu Bảo chuồn vào gậm giường rồi, đưa tay mặt vào trong ống giày định rút gươm truỷ thủ ra. Bất giác mắt cá chân phải gã bị xiết chặt. Liễu Yến nắm lấy chân Vi Tiểu Bảo quát hỏi:

- Ngươi làm gì vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta kiếm kinh sách. Pho kinh này ta giấu ở dưới gậm giường. Liễu Yến nói:

- Được rồi! Thị thấy gã ở trong gầm giường chắc không trốn đâu được liền buông tay ra. Vi Tiểu Bảo co người lại, rút truỷ thủ ra cầm tay. Liễu Yến lại giục:

- Lấy sáchh ra lẹ đi! Vi Tiểu Bảo bỗng la lên:

- Trời ơi! Dường như sách bị chuột cắn nát cả rồi. Liễu Yến nói:

- Ở trước mặt ta, ngươi đừng hòng hý lộng quỷ thấn vô ích. Ra đây mau! Thị vươn tay ra chụp nhưng không trúng, vì Vi Tiểu Bảo đã co mình vào áp tường. Liễu Yến rướn người đi hai thước nữa, người thị cũng chui vào gầm giường rồi lại vươn tay ra chụp. Vi Tiểu Bảo xoay mình rút lưỡi gươm truỷ thủ ra không một tiếng động. Liễu Yến đã võ công tinh thâm, lại phản ứng cực kỳ thần tốc. Mũi gươm vừa đụng vào mu bàn tay, thị liền xoay tay mặt nắm lấy cổ tay Vi Tiểu Bảo bóp mạnh một cái. Vi Tiểu Bảo mất hết kình lực ở tay đành buông lưỡi trủy thủ ra. Liễu Yến cười hỏi:

- Ngươi định giết ta ư? Ta hãy móc một tròng mắt ngươi đã. Tay phải thị chịt lấy cổ họng Vi Tiểu Bảo, tay trái đưa lên móc mắt gã. Vi Tiểu Bảo thét lên:

- Trời ơi! Có con rắn độc..... Liễu Yến giật mình kinh hãi hỏi:

- Rắn đâu? Đột nhiên thị "ối" lên một tiếng. Bàn tay chịt cổ Vi Tiểu Bảo từ từ buông ra. Người thị giãy dụa mấy cái rồi nằm co lại. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Gã từ trong gậm gường chui ra. Bỗng nghe Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Đại ca!... Đại ca có bị thương không? Vi Tiểu Bảo vén mùng ra ngó, thấy Phương Di ngồi trên

giường, hai tay nắm giữ chuôi kiếm mà thở hồng hộc. Mũi kiếm xuyên qua lần chăn đâm xuống gậm giường ngập tận chuôi. Nguyên Phương Di thấy Vi Tiểu Bảo lâm vào tình trạng nguy cấp, liền ngồi trên giường phóng kiếm xuống. Thanh trường kiếm xuyên qua chăn và giát giường đâm trúng lưng Liễu Yến. Vi Tiểu Bảo phóng cước đá vào đít Liễu Yến thấy thị không nhúc nhích. Gã mừng quá rú lên:

- Hảo... hảo tỷ tỷ! Tỷ tỷ đã cứu mạng cho tiểu đệ! Nên biết võ công của Liễu Yến không phải tầm thường. Dù Phương Di đánh lén thị trong đêm tối cũng khó mà thành công. Nhưng từ lúc Vi Tiểu Bảo mở khoá phòng rồi, thị tuyệt không ngờ trong phòng có người ẩn nấp. Nhát kiếm này lại từ trên giường và cách một lần chăn đâm xuống chẳng có một chút triệu chứng gì trước khi động thủ. Khi thị giật mình phát giác thì mũi trường kiếm đã xuyên qua trái tinl. Trong trường hợp này dù là người bản lãnh cao cường gấp mười lần cũng không thể nào tránh được. Có điều những tay cao thủ võ công bậc nhất thường tự trọng, quyết chẳng chịu chui vào gậm giường để bắt người như Liễu Yến. Vi Tiểu Bảo vẫn còn lo sợ Liễu Yến chưa chết. Gã rút trường kiếm ra đâm qua lần chăn xuống dưới hai nhát nữa. Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Tên nữ ác nhân này là ai vậy? Sao thị hung tàn đến thế? Đại ca làm gì mà thị định móc tròng mắt? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thị là thủ hạ của mụ điếm già Hoàng Thái Hậu đó. Gã lại hỏi Phương Di:

- Vết thương của tỷ tỷ đau lắm phải không? Phương Di chau mày đáp:

- Không hề chi. Thực ra nàng phóng nhát kiếm vừa rồi đã dùng sức quá mạnh, làm đụng đến vết thương đau điếng người cơ hồ ngất xỉu. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Vi Tiểu Bảo nói: Chỉ lát nữa mụ điếm già lại phái người đến bắt tại hạ. Vậy chúng ta phải nghĩ cách trốn đi bây giờ. Ồ! Hai cô hãy cải trang làm thái giám. Chúng ta trà trộn với họ trốn ra khỏi Hoàng cung. Hảo tỷ tỷ! Tỷ tỷ có đi được không? Phương Di đáp:

- Có thể gắng gượng được. Vi Tiểu Bảo lấy hai tấm áo dài ra đưa cho hai cô nói:

- Các cô thay áo đi! Gã lôi xác Liễu Yến ở trong gầm giường ra, lượm lưỡi đao truỷ thủ cất đi rồi lấy Hoa thi phấn rắc lên mình thị. Một mặt gã thu xếp mau lẹ những ngân phiếu, bí lục võ công, ba pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh cùng một ít tiền bạc, châu báu, gói vào trong bọc. Vi Tiểu Bảo sực nhớ tới lời sư phụ dặn bảo là tấm áo màu đen có thể bảo vệ con người, gã liền mở lấy rương ra, liệng vào trong màn nói:

- Hảo tỷ tỷ! Tỷ tỷ mặc tấm áo này vào mình là đao thương đâm chém không thủng. Phương Di đáp:

- Đệ đệ tự mặc vào mình hay hơn, vì tính mạng của đệ đệ lúc này rất quan hệ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trong người tỷ tỷ bị thương, nếu gặp bọn thị vệ trong cung mà xảy ra cuộc động thủ thì nguy hiểm vô cùng! Tỷ tỷ mặc vào lẹ đi! Phương Di vẫn không chịu bảo Mộc Kiếm Bình:

- Tiểu Quận Chúa mặc đi! Mộc Kiếm Bình đáp:

- Thương thế của tỷ tỷ nặng hơn tiểu muội nhiều, y muốn dành cho tỷ tỷ. Sao tỷ tỷ còn chối hoài? Phương Di lại bảo Vi Tiểu Bảo:..

- Thái Hậu muốn hại đệ đệ, vậy đệ đệ mặc vào hay hơn. Nàng vừa nói vừa liệng tấm áo ra ngoài. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tỷ tỷ không chịu mặc. Để tiểu đệ mặc vào cho. Gã nói rồi vén màn toan chui vào. Mộc Kiếm Bình la lên:

- Đại ca ra đi! Ra đi! Để chị em tỷ tỷ thay áo! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Y không chịu mặc, nên ta phải ra tay. Phương Di thở dài nói:

- Thôi được! Đệ đệ đưa cho ta! Nàng thò tay ra ngoài màn lấy áo mặc. Vi Tiểu Bảo kiểm lại những di vật của Hải lão công, lấy thêm mấy bình thuốc.. Mộc Kiếm Bình thay áo rồi bước xuống trước, Vi Tiểu Bảo khen:

- Thật là một vị tiểu thái giám hình dong tuấn tú! Để ta búi tóc cho! Lát sau Phương Di cũng ra khỏi giường. Người nàng cao hơn Vi Tiểu Bảo nên mặc áo gã vừa chật vừa ngắn. Nàng soi gương không nhịn được phải phì cười.

Hồi 63 - Cung Từ Ninh Xảy Cuộc Phong Ba

Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Để tiểu muội búi tóc cho sư tỷ, còn đại ca búi tóc cho tiểu muội! Vi Tiểu Bảo nắm lấy mớ tóc dài trên đầu Mộc Kiếm Bình quấn bừa vào thành một búi to tướng. Mộc Kiếm Bình la lên:

- Trời ơi! Đại ca làm xấu quá coi không được. Tiểu muội phải làm lại. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Để lúc nào rảnh hãy làm lại. Bây giờ trời tối rồi, chưa ra khỏi cung được. Mụ điếm già không thấy con heo mập về báo, e rằng mụ sẽ phái người tới bắt ta ngay. Chúng ta trước hết hãy tìm nơi ẩn mình. Sáng sớm mai sẽ ra khỏi Hoàng cung. Phương Di hỏi:

- Thái Hậu không phái người đi tra xét các nơi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mình hãy biết ra khỏi nơi đây rồi sẽ tuỳ cơ ứng biến. Gã sực nhớ tới căn phòng ngày trước đã cùng vua Khang Hy tỷ võ là một nơi tĩnh mịch. Trước nay chưa có người thứ ba nào bước vào. Gã liền dìu hai cô đi về phía căn nhà đó. Mộc Kiếm Bình bị thương ở chân không nặng lắm còn gắng gượng đi được. Nhưng Phương Di hễ cất bước là trước ngực đau nhói lên không chịu nổi. Vi Tiểu Bảo đưa tay mặt ra giữ lấy lưng nàng nửa đỡ nửa ôm, tiến về phía trước. May lúc này trời đã về đêm, gã hết sức tránh né, tìm những đường vắng mà đi. Thỉnh thoảng gặp mấy tên thái giám, nhưng chẳng ai chú ý. Ba người vào căn nhà đó rồi mới thở phào một cái nhẹ nhõm! Vi Tiểu Bảo xoay tay đóng cửa cài then, đoạn đỡ Phương Di ngồi xuống ghế, khẽ nói:

- Chúng ta ở trong này đừng có lên tiếng, vì bên ngoài là dãy hành lang, chứ không tĩnh mịch vắng vẻ như gian phòng của tại hạ. Bóng tối mỗi lúc một dày đặc. Ban đầu ba người nhìn còn rõ mặt nhau, về sau chỉ thấy bóng người lờ mờ. Mộc Kiếm Bình nhớ tới búi tóc Vi Tiểu Bảo quấn không coi được, cô liền tháo ra búi lại. Phương Di nắn búi tóc của nàng đột nhiên khẽ bật tiếng la:

- Ô hay! Vi Tiểu Bảo khẽ hỏi:.

- Chuyện gì vậy? Phương Di đáp:

- Không có chuyện gì đâu. Tỷ tỷ rớt mất cành thoa. Mộc Kiếm Bình nói ngay:

- À phải rồi! Tiểu muội cởi mớ tóc của sư tỷ, đã cầm cây ngân thoa đặt xuống bàn. Khi búi tóc xong cho sư tỷ, quên chưa cài vào đầu. Thế thì hỏng bét! Có phải cành thoa này của Lưu sư ca đã tặng cho sư tỷ không? Phương Di gạt đi:

- Cành ngân thoa có chi đáng kể? Mất thì thôi. Vi Tiểu Bảo nghe nàng bảo không cần gì mà thực ra thanh âm có vẻ luyến tiếc. Gã nghĩ bụng:

- Đã là người tử tế thì làm việc gì cũng phải cho đến nơi. Ta phải lén về phòng lấy cho y mới được. Gã nghĩ vậy, ngồi lẳng lặng một lúc lâu mới nói:

- Đói bụng quá rồi. Chờ đến sáng mai e không còn sức để lên đường. Tại hạ đi kiếm gì về ăn mới được. Mộc Kiếm Bình dặn:

- Đại ca đi mau rồi trở về nghe! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Gã đứng tựa cửa nghe ngóng bên ngoài không có người, mới mở cửa bước ra. Gã bước lẹ về phòng mình, chỉ sợ Thái Hậu đã phái thủ hạ tới canh giữ rồi. Gã quanh ra phía sau, lắng tai nghe hồi lâu, biết đích xác trong nhà cũng như bên ngoài không có người mới đẩy cửa sổ chuồn vào. Lúc này ánh trăng chênh chếch chiếu vào, soi rõ cành ngân thoa để trên bàn. Vi Tiểu Bảo cầm lấy cành thoa bạc thấy cách chế tạo thô sơ không đáng mấy đồng cân bạc thì nghĩ bụng:

- Lưu Nhất Chu là một thằng lỏi nghèo kiết mới dùng thứ lễ vật rẻ tiền này tặng Phương cô nương. Gã nhổ nước miếng vào cành thoa ra chiều khinh bỉ. Sau gã lại lau đi bỏ vào bọc. Vi Tiểu Bảo thò tay vào đầu giường nhấc lấy cái bình thiếc đựng bánh hãy còn đến quá nửa. Gã cầm bình bánh toan bò ra ngoài cửa sổ ra ngoài, nhưng dưới ánh trăng gã nhìn rõ trước giường có một đôi hài thêu màu hồng chìa ra ngoài còn cả chân người xỏ vào. Nguyên thi thể Liễu Yến bị chất hoá thi tán làm cho tiêu tan rồi, nhưng mặt đất gần giường lại không bằng phẳng dốc vào phía trong. Nước vàng ở xác chết tan ra đọng xuống cuối giường. Hai cái chân vì nước vàng không chảy tới nên vẫn còn nguyên chưa tiêu hoá. Vi Tiểu Bảo lúc vừa ngó thấy không khỏi giật mình kinh hãi. Dưới ánh trăng tỏ đôi chân xỏ giày hồng là một cảnh tượng khủng khiếp. Gã quay lại toan cầm đôi chân đã đứt rời liệng vào vũng nước vàng, nhưng lúc này vũng nước khô rổi mà Hoá thi tán gã lại bỏ vào bọc đem để ở chỗ Phương Di và Mộc Kiếm Bình. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, dạ trẻ thơ lại nổi lên. Gã lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp! Phen này lão gia ra khỏi Hoàng cung không bao giờ trở lại trông mặt mụ điếm già nữa. Âu là ta đem hai cái chân này bỏ vào cung để hăm mụ một phen cho phải sợ chết người. Gã liền lấy mảnh áo dài quấn hai chiếc chân lại cẩn thận rồi mới bò ra ngoài cửa sổ, lén lút đi về phía cung Từ Ninh. Khi gần tới nơi gã không dám theo đường chính, ẩn mình vào sau bụi hoa rón rén đi từng bước, vừa đi vừa nghe ngóng. Gã nghĩ bụng:

- Nếu mình sơ ý một chút để mụ điếm bắt được tức là tự chui đầu vào bẫy. Gã vừa khiếp sợ vừa cảm thấy hứng thú, tiếp tục đi từng bước một lại gần tẩm cung của Thái Hậu. Lòng bàn tay Vi Tiểu Bảo ướt đẫm mồ hôi. Gã nghĩ thầm:

- Ta mà để cặp "giò heo" này ở trên bậc đá ngoài cửa, sáng mai mụ trông thấy liệng xuống sân thì hỏng bét. Gã liền rón rén đi thêm mấy bước chợt nghe có tiếng đlàn ông cất lên:

- A Yến đến bây giờ sao chưa thấy về? Hay y làm gặp chuyện gì rồi? Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Trong phòng sao lại có đàn ông? Thanh âm người này đúng không phải thái giám, chẳng lẽ mụ điếm già này cũng có làng chơi? Ha ha! Lão gia phải bắt gian mới được. Gã nghĩ tới hai chữ "bắt gian", tuy khoan khoái nhưng dù lớn mật đến đâu cũng chẳng dám làm. Có điều gã động tính hiếu kỳ, không chịu đặt đôi chân xuống rồi bỏ đi. Gã nhón gót tiến thêm mấy bước về phía phát ra thanh âm. Mỗi bước gã cất chân rất khẽ, đặt xuống càng chậm chạp hơn để đề phòng dẫm lên cành khô không phát ra tiếng động. Lại nghe tiếng đàn ông hắng dặng rồi nói tiếp:

- Ta e rằng không khéo lại phát sinh biến cố. Thái Hậu đã biết gã tiểu quỷ đó xảo quyệt phi thường thì sao lại để một mình A Yến dẫn gã đi? Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Té ra họ nói chuyện mình, vậy mình phải nghe coi mới được! Tiếp theo thanh âm đàn bà đáp lại:

- Võ công của A Yến cao thâm gấp mười gã. Y còn là người cơ cảnh dị thường, đề phòng từng bước thì còn xảy chuyện gì được nữa? Đúng là thanh âm Thái Hậu. Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chắc mấy pho kinh đó gã tiểu quỷ cất ở nơi xa. A Yến còn áp giải gã đi lấy nên về chậm. Tiếng đàn ông nói:

- Lấy được kinh sách về là hay, bằng không thì... hừ hừ...! Giọng nói người này có vẻ gay gắt. Đối với Thái Hậu mà hắn ăn nói như vậy thật là vô lễ quá chừng! Vi Tiểu Bảo càng nghe càng lấy làm lạ, tự hỏi:

- Trong thiên hạ còn ai dám ăn nói với mụ như vậy? Phải chăng là lão Hoàng đế từ Ngũ Đài Sơn trở về? Vi Tiểu Bảo nghĩ tới vua Thuận Trị trở về Hoàng cung thì cao hứng vô cùng! Gã muốn mần tuồng mấy câu cho khoái. Lại nghe Thái Hậu đáp:

- Đại ca nên biết ta đã hết sức làm việc này. Một người có địa vị như ta chẳng thể tự mình áp giải một tên tiểu thái giám đi lại trong Hoàng thành. Ta chỉ ra khỏi cung Từ Ninh một bước là bọn cung nữ cùng thái giám đi theo một chuỗi dài thì còn làm gì được? Người đàn ông hỏi:

- Sao Thái Hậu không đợi đến đêm khuya hãy dong gã đi? Không thế thì báo cho tay hay để ta dẫn gã đi lấy kinh sách. Thái Hậu đáp:

- Ta không dám phiền đến đại ca. Đại ca ở trong này chẳng thể lộ hình tích được. Người đàn ông kia cười lạt hỏi:

- Đã làm việc lớn thì còn uý ky thế nào được? Ta biết rồi! Thái Hậu không muốn thông tri cho ta sợ ta đoạt mất công lao của Thái Hậu. Thái Hậu đáp: Ta còn muốn công lao làm gì nữa? Có công lao cũng vậy mà chẳng công lao cũng thế. Giọng nói của bà đầy vẻ oán hận. Nếu Vi Tiểu Bảo không nghe được rõ là thanh âm của Thái Hậu thì gã cũng chỉ cho là mụ cung nữ già bị người ta trách phạt rồi nổi giọng hờn oán. Hai người trong phòng hạ thấp giọng nói rất khẽ, nhưng gã đã đứng gần lại đêm khuya tĩnh mịch, không một tiếng động nào khác, nên gã mới nghe rõ và không thể sai lầm được. Nhưng gã nghe hai người nói những gì tranh đoạt công lao thì ra người đàn ông kia lại không phải là Thuận Trị Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo không tài nào dẹp nổi tính hiếu kỳ. Gã chậm chạp bò đến bên cửa sổ dòm qua khe hở vào trong thì thấy Thái Hậu nghiêng người trên ghế. Một cung nữ hai tay chắp để sau lưng đi đi lại lại tròng phòng. Ngoài hai người không còn ai hết. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Thằng cha đàn ông kia đi đâu mất rồi? Bỗng thấy ả cung nữ quay lại nói:

- Ta phải đi coi xem, không thể chờ được nữa. Thị mở miệng khiến Vi Tiểu Bảo giật bắn người. Nguyên ả cung nữ này nói tiếng đàn ông. Vừa rồi cũng là thị nói nhưng Vi Tiểu Bảo bò rạp dưới đất không ngửng lên nhìn mặt thị. Thái Hậu nói:

- Ta cùng đi với đại ca. Ả cung nữ cười khẩy hỏi lại:

- Thái Hậu ngồi nhà không yên tâm chớ gì? Thái Hậu đáp:

- Ta chẳng có điều chi không yên lòng. Nhưng ta sợ A Yến có hành động cổ quái thì hai chúng ta liên thủ kiềm chế y dễ hơn. Ả cung nữ kia gật đầu đáp:

- Cái đó cũng nên đề phòng lỡ ra có thể chết đuối đa đèn. Thái Hậu gật đầu rồi tiến lại bên giường lật chăn đệm lên lại mở một tấm ván. Dưới ánh đèn, ánh thanh quang lấp lánh. Trong tay Thái Hậu đã cầm một thanh đoản kiếm. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Té ra trên đầu giường mụ còn có cơ quan này. Mụ đề phòng người đến hành thích, đoản kiếm không tra vào vỏ mà để trần là phòng khi thò tay chụp lấy có thể giết người được ngay, không phải rút kiếm ra khỏi vỏ nữa. Thế mới biết trong lúc muôn phần khẩn cấp họ tranh thủ thời gian cả một nháy mắt. Thái Hậu cùng cung nữ ra khỏi cung Từ Ninh, trong phòng vẫn để đèn lửa. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Ta đem cặp "giò heo " này đặt vào cái hộp ở đầu giường của mụ điếm, để khi mụ cất đoản kiếm vào đó, đột nhiên sờ thấy giò heo, nhất định mụ phải chết khiếp cho bõ ghét. Gã cảm thấy chủ ý của mình là tuyệt diệu liền lạng người tiến vào phòng. Gã vừa lật chăn đệm lên thì thấy trên mặt tấm ván ở đầu giường có cái khay đồng nhỏ, thò ngón tay vào kéo được lên ngay. Tấm ván rộng chừng một thước, dài hai thước. Phía dưới là cái hộp gỗ không có nắp. Trong hộp hiển nhiên đựng ba bộ kinh sách. Chính là ba pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh mà gã đã thấy trước rồi. Ba pho tượng kinh này của Thái Hậu một pho, còn lại hai pho Vi Tiểu Bảo đã lấy được trong phủ Ngao Bái đem về cho bà. Vi Tiểu Bảo cả mừng lẩm bẩm:

- Chẳng hiểu ba pho kinh này dùng làm cái đếch gì mà người nào cũng trân trọng? Tiện đây ta lấy đi để mụ điếm già tức đến uất người. Trong hộp còn mấy cuốn sách khác và đồ vặt. Nhưng trong lúc hoang mang gã không dám coi lâu. Gã hấp tấp lấy ra hết cùng ba bộ kinh sách. Gã kéo tấm khăn giải bàn gói lại thành một bọc. Vi Tiểu Bảo lại mở đôi chân của Liễu Yến gói vào mảnh áo trường ra đặt vào hộp gỗ rồi đạy tấm ván lên, kéo chăn đệm lại như cũ. Gã toan xoay mình trở ra, bỗng nghe cửa phòng kẹt mở. Có người đẩy cửa tiến vào. Vi Tiểu Bảo nghe tiếng chẳng còn hồn vía nào nữa. Gã yên trí là Thái Hậu cùng ả cung nữ kia trở về. Gã không hiểu tại sao họ về lẹ thế, nhưng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, hết hoảng chui xuống gậm giường. Trong lòng lo lắng than thầm:

- Khổ quá! Phen này thật là nguy to! Gã chỉ còn hy vọng Thái Hậu bỏ quên vật gì quay trở lại lấy rồi lại ra đi tìm mình. Gã lại mong vật gì mà bà quên đó không phải để ở trong hộp gỗ trên đầu giường. Bỗng nghe tiếng bước chân vừa nhẹ vừa mau. Người tiến vào lại là một nữ nhân. Người đàn bà này chân đi hài màu lục, quần cũng màu lục. Vi Tiểu Bảo trông quần nhận ra là tên cung nữ. Gã tự hỏi:

- Té ra đây là một tên cung nữ phục thị Thái Hậu. Chẳng hiểu y có phải là Nhị Sơ không? Nếu y không ra lập tức thì ta đành phải giết y. Nhưng hay hơn hết là chờ y tiến lại trước giường ta sẽ động thủ. Gã rút dao truỷ thủ ra cầm sẵn trong tay, lăm lăm chờ ả cung nữ đi tới là phóng đao từ dưới chân đâm lên nhằm vào bụng thị. Gã chỉ mong cho thị mất mạng mà không hiểu vì đâu. Lại nghe tiếng cung nữ mở ngăn kéo rồi mở tủ, động tác cực kỳ mau lẹ. Gã không hiểu thị kiếm vật gì mà thuỷ chung không tiến về phía trước giường. Tiếp theo những tiếng sột soạt vang lên! Vi Tiểu Bảo biết thị dùng lợi khí sắc bén để phá rương. Gã giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Ả này không phải cung nữ tầm thường mới dám vào phòng Thái Hậu ăn cắp đồ vật. Phải chăng thị cũng muốn ăn cắp ba pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh? Trong tay thị đã có đao kiếm,

tất nhiên võ nghệ cao cường. Nếu ta ra mặt thì đừng nói chuyện giết thị mà e rằng thị giết mình trước. Gã lại nghe tiếng cung nữ lục soát trong rương một hồi. Sau đó thị lại phá ba cái rương ở mé tây để tìm kiếm. Vi Tiểu Bảo nóng ruột mắng thầm:

- Con đượi này mãi không chạy đi. Mụ điếm già sắp trở về rồi đó. Mi bị uổng mạng thì cũng chẳng có chi đáng tiếc, nhưng làm luỵ lão gia phải theo mi về chầu trời thì ra cái mật mi lớn quá! Người kia không kiếm được vật gì dường như cũng bồn chồn trong dạ, thị lục lọi rất mau trong các rương gỗ. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Chi bằng ta liệng kinh sách ra cho thị để thị chạy lẹ đi... Giữa lúc ấy ngoài cửa có tiếng bước chân người vang lên. Tiếp theo là tiếng Thái Hậu nói:

- Ta chắc con tiện nhân Liễu Yến lấy được kinh sách rồi bỏ đi mất hút. Cung nữ ở trong phòng nghe tiếng người nói không kịp trốn chạy liền đứng ẩn vào trong tủ rồi đóng cửa lại. Ả cung nữ nói tiếng đàn ông cất lên hỏi:

- Thái Hậu có sai Liễu Yến đi lấy kinh sách thật không? Ta biết đâu được lời Thái Hậu là chân hay giả? Thái Hậu tức giận hỏi lại:

- Đại ca bảo sao? Ta không sai Liễu Yến đi lấy kinh sách ư? Vậy ta sai y đi làm gì? Ả cung nữ đáp:

- Thái Hậu muốn giở trò quỷ gì thì ta biết thế nào được? Không chừng Thái Hậu muốn trừ khử Liễu Yến như nhổ chiếc đinh trước mắt. Có khi y bị giết chết rồi. Thái Hậu tức quá hắng dặng hai tiếng rồi hỏi:

- Ngươi là sư huynh mà còn thốt ra những lời chẳng có nghĩa lý chi hết. Liễu Yến là sư muội của ta khi nào ta lại lớn mật hành động như vậy? Ả cung nữ cười khẩy nói móc:

- Thái Hậu vốn là người lớn mật, tâm địa hung tàn, thủ đoạn độc ác, bất cứ việc gì cũng dám làm. Vi Tiểu Bảo nghe Thái Hậu kêu ả cung nữ bằng sư huynh và Liễu Yến là sư muội thì càng lấy làm kỳ. Hai người vừa nói vừa tiến vào phòng. Vừa ngó thấy hòm xiểng trong phòng bị phá tan, đồ vật quăng đầy ra mặt đất hai người đồng thời bật tiếng la:

- Ô hay! Nét mặt lộ vẻ kinh hãi không biết đến thế nào mà nói. Thái hậu bật tiếng la:

- Có người đến ăn trộm kinh sách! Bà chạy lại đầu giường lật chăn đệm, mở tấm ván gỗ ra thì kinh sách trong hộp biến mất rồi. Bà không tự chủ được, la hoảng:

- Trời ơi! Thái Hậu ngó lại thấy cái bọc chân gãy của Liễu Yến, thất kinh hỏi: Cái gì thế này? Người cung nữ kia vươn tay ra cầm lấy đáp:

- Chân người đàn bà. Thái Hậu run lên nói:

- Thế thì Liễu Yến rồi... Y bị người giết chết... Cung nữ kia cười lạt nói:

- Ta nói có sai đâu? Thái Hậu vừa kinh hãi vừa tức giận hỏi:

- Nói cái gì không sai? Cung nữ đáp:

- Chỗ dấu kinh là nơi bí mật. Cả thiên hạ chỉ mình Thái Hậu biết. Liễu sư muội mà không bị Thái Hậu sát hại thì sao chân y lại ở đây? Thái Hậu hằn học hỏi:

- Lúc này mà sư huynh còn nói chuyện nhắm mắt được ư? Kẻ lấy cắp kinh sách chắc chưa chạy xa. Chúng ta rượt theo cho mau. Tên cung nữ đáp:

- Đúng thế! Không chừng nó còn ở trong cung Từ Ninh này! Thái Hậu xoay mình lại ngó vào cái tủ đứng, cất bước đi tới, dường như bà đã sinh lòng ngờ vực. Vi Tiểu Bảo hồn vía lên mây. Trái tim đập thình thình, tưởng chừng muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Ngọn đèn lay động, ánh đao thấp thoáng chiếu xuống mặt đất. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thái Hậu mà tay trái mở tủ, tay mặt cầm đao phóng vào thì ả cung nữ trong tủ không còn thể ẩn nấp được nữa. Gã ngó thấy Thái Hậu khoa chân cất bước đã tới gần tủ đứng, còn cách không đầy hai thước. Đột nhiên "sầm" một tiếng vang lên. Cái tủ đổ xuống về phía Thái Hậu. Thái Hậu giật mình vội nhảy lùi lại. Quần áo trong tủ đủ màu sắc tới tấp bay ra quấn lên đầu Thái Hậu. Thái Hậu vội đưa tay lên hất đi thì lại một túm áo lớn liệng tới trước mặt,rồi bà rú lên một tiếng "úi chao! " Nguyên trong túm quần áo này có người. ả cung nữ ẩn bên trong làm đổ tủ xuống lại liệng áo ra khiến Thái Hậu chân tay luống cuống, rồi thị đánh một đòn mà thành công. Ả cung nữ nói tiếng đàn ông ban đầu đứng ngoài chớ không trợ lực. Bây giờ hắn nghe tiếng Thái Hậu rú lên liền phóng chưởng đánh về phía túm áo. Vi Tiểu Bảo thấy, cung nữ quần áo màu lục từ trong túm áo nhảy ra. Tay thị cầm không biết thứ binh khí gì nhảy xổ về phía cung nữ nói tiếng đàn ông. Cung nữ này phóng chưởng đánh ra, cung nữ áo lục nghiêng mình né tránh rồi lại xông vào. Thân pháp thị cực kỳ mau lẹ! Vi Tiểu Bảo nép mình dưới gấm giường chỉ nhìn thấy bốn chân của hai người. ả cung nữ nói tiếng đàn ông mặc quần màu xám, đi giày bằng đoạn đen.. Gã lại thấy hai chân đi giày màu lục chợt tiến chợt thoái, lúc nhảy lên lúc hạ xuống. Còn đôi chân đi giày đen thì thỉnh thoảng mới tiến lên hay lùi lại một bước. Hai ả cung nữ đánh nhau kịch liệt mà không thấy tiếng binh khí chạm nhau. Hiển nhiên mụ cung nữ nói tiếng đàn ông không có khí giới, nên chỉ nghe chưởng phong rít veo véo. Hai bên chiến đấu một lúc, đột nhiên trước mặt tối sầm lại. Trong ba cây đèn nến, một cây đã bị chưởng phong quạt tắt. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Tạ ơn trời đất! Còn hai ngọn nến nữa mà tắt hết thì ta có thể nhớ bóng tối yểm hộ để trốn ra. Quả nhiên chưởng phong rít lên. Thêm một cây nến nữa tắt phụt. Hai ả cung nữ cứ lẳng lặng chiến đấu, không một ai mở miệng. Dường như họ sợ kinh động người ngoài. Nguyên cung Từ Ninh trước nay rất đông thái giám cùng cung nữ. Trong cung xảy ra cuộc đại náo, đáng lý chúng phát giác và kéo đến nơi rồi mới phải. Thế mà cho đến bây giờ chung quanh vẫn lặng ngắt như tờ. Phải chăng Thái Hậu đã ra nghiêm lệnh nếu không hô hoán thì không ai được dòm ngó? Lại một hồi loảng choảng vang lên. Bàn ghế gãy nát, những mảnh gỗ bắn tung toé. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Mụ cung nữ nói tiếng đàn ông kia võ công rất ghê gớm. Chưởng phong của mụ vọt ra làm cho bàn ghế gãy nát. Bất thình lình có tiếng người khẽ la, ánh bạch quang lấp loáng. Tiếp theo nghe đánh "sột" một cái, dường như khí giới của cung nữ áo lục bị tuột tay bay lên cắm vào xà nhà. Kế đó đột nhiên không thấy bốn bàn chân đâu nữa. Cả hai người cùng ngã lăn xuống đất quần thảo với nhau. Lúc này Vi Tiểu Bảo nhìn rất rõ. Gã thấy hai người bốn tay đang thi triển cầm nã thủ pháp và cách nhau trong vòng hai thước. Những chiêu tấn công cũng như phòng vệ đều nguy hiểm vô cùng! Võ công Vi Tiểu Bảo rất thấp kém, nhưng về cầm nã thủ pháp gã đã luyện được một thời gian khá lâu, lại hàng ngày cùng vua Khang Hy chiết giải. Bây giờ gã thấy hai tên cung nữ ra chiêu cực kỳ thần tốc. Gã còn nhận ra chiêu nào cũng lợi hại. Nào móc mắt, nào đấm ngực, nào bẻ cổ, nào khoá họng, nào điểm huyệt, nào chặn mạch, nào vặn tay. Chiêu nào

cũng nhằm đánh vào chỗ trọng yếu. Còn đối phương vừa thủ vừa công. Cả hai bên ra chiêu mỗi lúc một hiểm độc khủng khiếp.

Hồi 64 - Tiểu Công Công Thổ Lộ Chân Tình

Vi Tiểu Bảo coi cuộc đấu sinh tử hồi lâu, hai người dần dần đã phân cao thấp. Cung nữ áo lục ra chiêu rất mau lẹ, thủ pháp cũng cực kỳ lợi hại. Còn cung nữ nói tiếng đàn ông mặc áo xám thì thủ pháp ban đầu cũng rất thần tốc nhưng về sau dần dần chậm lại. Đối phương đánh ba bốn chiêu mụ mới trả lại một chiêu. Có điều chiêu số của mụ để chống lại đối phương. Vi Tiểu Bảo cảm thấy trái tim mình cũng đập tuỳ theo thủ chưởng của hai người mà lúc nhanh lúc chậm. Trong lòng gã thủy chung mong mỏi một điều:

- Còn một ngọn nến kia, làm sao mãi không tắt? Sự thực lúc này hai người đang chiến đấu kịch liệt, bao nhiêu tâm tư tập trung hết vào cuộc đấu, dù gã cứ đường hoàng từ dưới gầm giường chui ra rồi đường hoàng dông tuốt thì hai mụ cung nữ có nhìn thấy cũng chỉ kinh ngạc đôi chút, chứ chẳng ai rảnh mà ra tay cản trở. Đột nhiên ánh nến tối đi, rồi nghe thanh âm đàn bà khẽ rên một tiếng. Ngọn nến sáng trở lại. Vi Tiểu Bảo nhận thấy ả cung nữ mặc áo xám đã đè được lên người cung nữ mặc áo lục. Khuỷu tay mặt mụ đặt ngang trên cổ họng đối phương. Tay trái cung nữ mặc áo lục cũng bị địch nhân đưa ra ngoài cửa, còn tay mặt thị nào đâm, nào chụp ra chiêu tới tấp nhưng đều bị tay trái đối phương hoá giải. Luồng lực đạo đè lên cổ họng cung nữ áo lục mỗi lúc một nặng cơ hồ nghẹt thở. Tay mặt cung nữ áo lục ra chiêu. mỗi lúc một chậm lại. Thị vung hai chân đá bổ thượng loạn lên. Xem chừng thị sẽ bị địch nhân đè chết trong khoảnh khắc. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Mụ cung nữ áo xám này bóp chết được đối thủ rồi, nếu mụ lại cúi đầu xuống kiếm kinh sách thì Vi Tiểu Bảo này sẽ biến thành Vi Tử Bảo. Lúc này gã không nghĩ nhiều được nữa, nhích gần người ra khỏi gầm giường. Bỗng gã giơ tay lên phóng dao truỷ thủ đâm vào sau lưng ả cung nữ áo xám rồi rạch ngược lên thành một vệt dài. Đoạn gã lập tức nhảy lùi lại. Cung nữ áo xám kêu thét lên một tiếng nhảy xổ tới. Hai tay mụ chít cổ Vi Tiểu Bảo mà bóp thật mạnh. Vi Tiểu Bảo bị bóp đến lè lưỡi ra. Trước mặt gã tối sầm lại từng hồi. Cung nữ áo lục nhảy vọt tới vung cườm tay mặt lên chém xuống má bên trái cung nữ áo xám. Tay trái thì túm lấy đầu tóc mụ giật mạnh về phía sau một cái. Đột nhiên tay thị nhẹ bỗng. Nếu tóc kia thị đã lôi ra khỏi đầu đối phương để lộ cái đầu trọc tếu. Nguyên mớ tóc này chỉ là tóc giả. Cung nữ áo xám hai tay đang chịt cổ Vi Tiểu Bảo tự nhiên buông ra. Mụ ngoẹo đầu mấy cái rồi co rúm lại. Máu tươi ở sau lưng tuôn ra như suối, xem chừng sắp chết đến nơi. Ả cung nữ áo lục nói:

- Đa tạ tiểu công công đã cứu mạng cho nô tài! Vi Tiểu Bảo gật đầu. Gã vẫn chưa hết khiếp sợ, đưa tay mặt lên sờ đầu mình, giơ tay trái trỏ vào cái đầu trọc của cung nữ áo xám, ấp úng hỏi:

- Mụ... mụ... Cung nữ áo lục đáp:

- Hắn là đàn ông cải dạng nữ trang để trà trộn vào cung. Thị chưa dứt lời, ngoài cửa có tiếng người la:

- Có thích khách! Có thích khách! Giọng nói ái nam, ái nữ. Đúng là thanh âm của thái giám. Cung nữ mặc áo màu lục một tay cắp Vi Tiểu Bảo, một tay phá cửa sổ chuồn ra. Thị vung tay trái lên. Bỗng nghe đánh "huych" mốt tiếng, tiếp theo là tiếng rú thê thảm. Nguyên tên thái giám kia đã bị trúng ám khí, té nhào xuống đất. Cung nữ áo lục nhắc người Vi Tiểu Bảo lên chạy

thẳng ra hướng Bắc rồi rẽ về phía Tây, tiến vào cửa Dưỡng Hoa theo đường nhỏ đi quanh Vũ Hoa Các, Bảo Hoa điện, đến bên hoả trường cạnh cung Phúc Kiến, thị mới đặt gã xuống. Vi Tiểu Bảo ở trong cung hơn một năm, so với lúc gã mới tới đã cao lớn và nặng hơn nhiều. Ả cung nữ áo lục cũng chỉ cao bằng gã, tấm thân lại mảnh dẻ mà nhấc bổng gã lên chạy thật nhanh, như xách một đứa con nít chẳng khó nhọc chút nào thì đủ biết nội công thị không phải hạng tầm thường. Vi Tiểu Bảo khen:

- Bản lãnh giỏi quá! Bản lãnh giỏi quá! Hoả trường này ở gần Tây Thiết Môn là nơi để đết những phế vật. Ban đêm yên lặng như tờ. Cung nữ áo lục hỏi:

- Tiểu công công! Quý tính đại danh là gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ là Tiểu Quế Tử. Cung nữ "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Té ra công công ngày trước đã ra tay bắt Ngao Bái và là một vị công công được Hoàng Thượng rất sủng ái. Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Không dám! Lúc ở trong tẩm cung của Thái Hậu gã đã thấy ả cung nữ này rồi, nhưng lúc đó còn hoảng hốt không yên tâm để nhìn kỹ. Bây giờ gã coi lại thấy ả ít ra đã ngoài bốn chục tuổi, liền hỏi:

- Tỷ tỷ! Cách xưng hô tỷ tỷ thế nào? Ả cung nữ ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Bây giờ chúng ta hoạ phúc có nhau, ta bất tất phải nói dối công công nữa. Ta họ Đào, nên người trong cung kêu bằng Đào Cung Nga. Ngươi chui xuống gầm giường Thái Hậu làm gì? Vi Tiểu Bảo buột miệng hàm hồ đáp:

- Tại hạ vâng thánh chỉ đến bắt gian phu của Thái Hậu. Đào Cung Nga nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy, ngạc nhiên hỏi:

- Hoàng Thượng cũng biết người cung nữ đó là đàn ông rồi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng Thượng chỉ nghe mong manh chứ chưa biết đích thực nội vụ. Đào Cung Nga nói:

- Ta... ta giết chết Thái Hậu, vụ này chỉ trong nháy mắt là náo động long trời lở đất. Lập tức bọn thị vệ đóng chặt cửa cung mở cuộc lục soát, vậy ta phải trốn ngay đi mới được. Tiểu bằng hữu! Sau này chúng ta sẽ có ngày tái hội! Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Thái Hậu chết rồi là ta ở trong cung được thái bình vô sự. Nhưng nếu họ đóng cửa cung mở cuộc điều tra thì Phương Di và Mộc Kiếm Bình tất bại lộ hành tàng, thật là hỏng bét! Biết làm thế nào bây giờ? Gã chợt động tâm cơ đáp:

- Đào tỷ tỷ! Tiểu đệ có cách này, tỷ tỷ xem liệu có trôi không? Đào Cung Nga hỏi:

- Cách gì? Tiểu bằng hữu thử nói nghe! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bây giờ tiểu đệ lập tức vào ra mắt Hoàng Thượng, bẩm báo chính mắt mình trông thấy Thái Hậu bị tên cung nữ hạ sát. Hiện Thái Hậu chết rồi, còn tìm đâu ra đối chứng để truy cứu nữa? Vậy tỷ tỷ bất tất phải trốn khỏi Hoàng cung. Đào Cung Nga trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Kế này không xong rồi, vì còn tên thái giám kia ai đã hạ sát? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ cũng báo cáo là tên cung nữ giả đã giết hắn. Đào Cung Nga giải thích:

- Tiểu bằng hữu! Vụ này rất nguy hiểm! Hoàng Thượng tuy sủng ái tiểu bằng hữu, nhưng chắc ngài cũng giết tiểu bằng hữu để bịt miệng. Vi Tiểu Bảo run lên hỏi:

- Hoàng Thượng mà cũng giết tiểu đệ ư?... Tại sao vậy? Đào Cung Nga cười lạt đáp:

- Thái Hậu là mẫu thân của Hoàng Thượng đi tư thông với đàn ông mà để sự việc tiết lộ ra ngoài thì còn chi thể diện của nhà vua? Ta nghĩ rằng tiểu bằng hữu phải bưng kín miệng bình chớ có rỉ răng, Hoàng Thượng nghe chuyện này, mỗi lần gặp tiểu bằng hữu tất long tâm không khỏi hổ thẹn. Sớm muộn gì tiểu bằng hữu cũng bị hoạ sát thân. Vi Tiểu Bảo ngập ngừng:

- Hoàng Thượng... cũng tàn độc đến thế ư? Nhưng trong lòng gã cho là Đào Cung Nga nói đúng và gã quyết định phải dấu nhẹm chuyện này, không thể tâu lên Hoàng đế. Giữa lúc ấy mé Nam có tiếng đồng la vang lên. Tiếp theo cả bốn mặt tám phương nổi lên từng hồi báo động tựa hồ trong cung xảy hoả tai hay có việc khẩn cấp. Bao nhiêu thái giám cùng thị vệ cùng lập tức cử động. Đào Cung Nga nói:

- Chúng ta không trốn ra được rồi. Tiểu bằng hữu giả vờ đi giúp họ xục tìm thích khách, còn ta đành về phòng ngủ rồi sẽ tuỳ cơ ứng biến. Mụ vươn tay trái ôm lấy lưng Vi Tiểu Bảo cắp chạy lộn về phía Tây đến bên điện Anh Hoa rồi bỏ gã xuống, khẽ dặn:

- Tiểu bằng hữu hãy coi chừng! Đoạn mụ xoay mìnhh ẩn vào sau một góc tường. Vi Tiểu Bảo vẫn băn khoăn về Phương Di và Mộc Kiếm Bình, gã vội chạy tới chỗ dấu hai nàng. Tiếng đồng la mỗi lúc một khẩn cấp. Tiếp theo là tiếng người huyên náo. Vi Tiểu Bảo chạy thục mạng đến gian phòng kia, la lên:

- Ta đã trở về đây! Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Họ làm gì mà khua đồng la nhộn thế! Phải chăng họ truy nã chúng ta? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu. Chúng ta trở về phòng yên ổn hơn. Mộc Kiếm Bình kinh ngạc hỏi:

- Về phòng mình ư? Nhưng... bọn ta đã giết người... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Bất tất phải sợ hãi. Họ không biết đâu. Đi lẹ lên! Gã cúi xuống đỡ Phương Di dậy, một tay dắt Mộc Kiếm Bình chạy ra ngoài. Ba người lật đật chạy được một quãng thì thấy mấy tên thị vệ lao nhanh tới. Tên đi đầu giơ cao cây đuốc lên quát hỏi:

- Ai? Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Tại hạ đây mà. Các vị mau đi bảo hộ Hoàng Thượng. Thích khách chạy rồi ư? Gã kia nhận ra Vi Tiểu Bảo vội cầm bó đuốc đưa cho đồng bọn đứng bên cạnh, buông thõng hai tay xuống, kính cẩn đáp:

- Quế công công! Nghe nói cung Từ Ninh đã xảy ra biến cố. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Các vị hãy đi trước, tại hạ sẽ đến ngay. Tên thị vệ kia khom lưng "dạ" một tiếng rồi dẫn đồng đội đi. Mộc Kiếm Bình nói:

- Dường như bọn này sợ đại ca lắm. Vừa rồi tiểu muội đã tưởng là nguy với chúng. Vi Tiểu Bảo muốn ba hoa khoác lác mấy câu, nhưng gã đang lo âu về vụ Thái Hậu bị giết gây nên đại sự,

chưa hiểu kết quả đi tới đâu, lòng dạ cực kỳ bối rối. Muốn nói giỡn cũng không thốt nên lời. Dọc đường gã còn gặp mấy tốp thị vệ nhưng cũng không sao, trở về phòng mình một cách bình yên. May ở chỗ Phương Di cùng Mộc Kiếm Bình đã cải trang làm thái giám, bọn thị vệ trong lúc hoang mang nên không chú ý. Vi Tiểu Bảo dặn hai cô:

- Các cô hãy ở yên đây và phải nhớ kỹ chớ có thay đổi y phục giữ nguyên bộ quần áo thái giám này. Gã ra ngoài rồi khoá trái cửa lại chạy lẹ về phía Càn Thanh cung tiến vào tẩm điện của vua Khang Hy. Vua Khang Hy đã nghe tiếng đồng la báo động. Ngài khoác áo đứng dậy. Một tên thị vệ vào tâu nói là cung Từ Ninh đã xảy biến cố, nhưng không tâu rõ việc gì. Nhà vua đang nóng nảy, chợt thấy Vi Tiểu Bảo tiến vào, liền hỏi ngay:

- Thái Hậu có bình yên không? Trong cung Từ Ninh xảy ra biến cố gì vậy? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thái Hậu truyền cho nô tài bữa nay về phòng mình ngủ, sáng mai sẽ dọn ở lại cung Từ Ninh, không ngờ... trong cung lại xảy ra biến động. Nô tài chưa hiểu việc gì, bây giờ mới định tới coi. Vua Khang Hy nói:

- Trẫm phải đi vấn an Thái Hậu, ngươi hãy theo trẫm. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Xin tuân mệnh. Nhà vua đối với mẫu hậu vẫn một lòng hiếu thảo, ngài không kịp vận quần áo chỉnh tề, vội cầm chiếc trường bào khoác vào mình rồi ra cửa. Nhà vua vừa bước mau vừa hỏi:

- Thái Hậu đã muốn ngươi hầu hạ, sao ngươi còn tới đây? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài nghe tiếng đồng la báo động, sợ có biến, lại lo bọn thích khách tới. Trong lòng lúc nào cũng nhớ tới Thánh Thượng, hốt hoảng chạy tới đây. Thật là đáng chết. Vua Khang Hy vừa ra khỏi tẩm cung, đã thấy tả hữu thái giám cùng bọn thị vệ một toán rất đông chờ nữa. Mười mấy ngọn đèn lồng vây lấy nhà vua. Vua Khang Hy thấy Vi Tiểu Bảo đầu bù tóc rối, quần áo xốc xếch, ngài có biết đâu gã vừa chui ở gầm giường Thái Hậu ra, lại tưởng gã dốc dạ trung thành bảo vệ thánh chúa, lúc nào chỉ nghĩ đến mình gặp khi biến động, gã hấp tấp không kịp vận quần áo chỉnh tề thì long tâm hoan hỉ. Nhà vua mới đi được mấy trượng đã thấy hai tên thị vệ chạy đến bẩm báo:

- Thích khách lẻn vào cung Từ Ninh, giết chết một tên thái giám và một tên cung nữ. Vua Khang Hy vội hỏi:

- Thánh giá Thái Hậu có bị kinh động không? Tên thị vệ tâu:

- Đa tổng quản đã dẫn người đến bổ vây cung Từ Ninh để bảo vệ Thái Hậu một cách rất nghiêm mật. Vua Khang Hy nghe nói đã hơi yên lòng. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Dù hắn có điều động đến mười vạn binh mã tới bảo vệ cung Từ Ninh thì cũng chậm quá rồi. Cung Càn Thanh cách cung Từ Ninh không xa mấy, chỉ qua điện Dưỡng tâm và điện Thái Cực là tới nơi. Lúc này ở trong cung Từ Ninh đèn đuốc sáng như ban ngày. Mấy trăm tên thị vệ đứng sắp hàng dày đặc. Đừng nói bọn thích khách, ngay một con chuột cũng không chui lọt. Bọn thị vệ thấy đức vua đến liền quỳ cả xuống. Vua Khang Hy xua tay ra hiệu cho chúng đứng lên rồi rảo bước tiến vào cung Từ Ninh. Vi Tiểu Bảo vén rèm cửa lên. Vua Khang Hy vừa bước qua cửa đã thấy trong tẩm điện đồ đạc ngổn ngang, máu chảy đầy đất, hai xác chết nằm lăn ra đó thì trong lòng hồi hộp, cất tiếng hô,:

- Thái Hậu! Thái Hậu!... Trên giường có tiếng người hỏi lại:

- Hoàng nhi đấy ư? Ta không hề chi. Hoàng nhi bất tất phải quan tâm. Đúng là thanh âm Thái Hậu. Vi Tiểu Bảo nghe rồi chẳng còn hồn vía nào nữa, gã than thầm:

- Té ra mụ điếm già chưa chết. Sao mình lại hồ đồ đến thế, không đâm vào người mụ mấy dao cho xong đời? Mụ không chết thì ta phải chết. Gã quay lại toan co cẳng chạy trốn, nhưng thấy người ngoài cửa thị vệ đứng đông như kiến. Gã biết rằng chưa chạy được ba bước đã bị bắt rồi. Vi Tiểu Bảo sợ quá hai chân nhũn ra, đầu óc bàng hoàng, người muốn té nhào. Vua Khang Hy tiến lại trước giường nói:

- Tâu Thái Hậu! Lão nhân gia phải một phen kinh hãi là tại hài nhi không bảo vệ được chu đáo, thật là nặng tội. Bọn thị vệ ăn hại kia sẽ bị trừng phạt hết, không thể dung thứ được. Thái Hậu thở hổn hển đáp:.

- Không... không có chuyện gì xẩy ra. Bất quá là một tên thái giám và một tân cung nữ gây lộn... rồi đánh nhau đến chết uổng mạng... không can gì đến bọn thị vệ. Vua Khang Hy hỏi:

- Thân thể Thái Hậu vẫn bình yên chứ? Chúng có làm kinh động gì đến lão nhân gia không? Thái Hậu đáp:

- Không sao cả. Có điều ta ngó thấy mà tức mình. Hoàng nhi về nghỉ đi và truyền cho bọn chúng giải tán hết. Vua Khang Hy hạ lệnh:

- Các ngươi mau truyền quan thái y đến chẩn mạch cho Thái Hậu. Vi Tiểu Bảo đứng sau Hoàng Thượng, người co rúm lại, không dám lên tiếng. Gã đã sợ Thái Hậu trông thấy, lại lo mình mà mở miệng tất bị Thái Hậu nhận ra. Bỗng nghe Thái Hậu gạt đi:

- Bất tất... bất tất truyền quan thái y vào làm chi. Ta chỉ cần ngủ một giấc là khoẻ. Hai người này... cũng cứ để nguyên đó. Lòng ta đang phiền não... rất sợ tiếng người huyên náo. Hoàng nhi... bảo chúng giải tán ngay đi. Thanh âm Thái Hậu rất yếu ớt, hơi thở nhát gừng. Hiển nhiên bà bị thương khá nặng. Vua Khang Hy trong dạ lo âu mà không dám trái lệnh. Nhà vua muốn điều tra xem thái giám và cung nữ sao lại xảy cuộc đánh lộn khiến cho Thái Hậu phải phiền lòng? Hai tên này tuy đã chết rồi, nhưng chúng phạm đại tội, đáng lý cần truy cứu đến cả gia thuộc bọn chúng. Nhưng nhà vua nghe Thái Hậu nói vậy biết ý bà không muốn cho vụ này đồn đại thành to chuyện. Cả hai xác chết Thái Hậu cũng không muốn di chuyển đi vội. Nhà vua đành vấn an Thái Hậu lần nữa rồi lui ra khỏi cung Từ Ninh. Vi Tiểu Bảo khác nào ra khỏi quỷ môn quan nhưng hai chân gã mất hết sức lực, phải vịn tường bước đi. Vua Khang Hy cúi đầu ngẫm nghĩ, tự nhủ:

- Sự việc đột ngột xảy ra đến nay, bên trong tất có điều chi bí ẩn. Nhưng hiển nhiên Thái Hậu lại muốn bãi bỏ, không để ta truy cứu nữa. Vua Khang Hy vừa đi vừa cúi đầu ngẫm nghĩ qua một quãng đường dài mới ngoảnh lên nhìn thấy Vi Tiểu Bảo vẫn đang lẽo đẽo theo sau liền hỏi:

- Thái Hậu đã muốn ngươi phục thị lão nhân gia, sao ngươi còn theo trẫm đến đây? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Bất quá ta chỉ còn ở lại Hoàng cung trong mấy giờ nữa để đợi trời sáng là dông tuốt không bao giờ trở lại. Gã liền bịa chuyện đại ra tâu:

- Trước Thái Hậu đã nói: "Hễ thấy mặt bọn thái giám là bực mình". Nô tài coi chừng Thái Hậu tinh thần không được thoải mái cho lắm thành ra khó tính, nên tránh đi chỗ khác để Thái Hậu khỏi phiền lòng là hơn. Vua Khang Hy gật đầu. Về đến tẩm điện, nhà vua chờ bọn thái giám lui về hết, mới bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi hãy ở lại đây! Vi Tiểu Bảo trong lòng xao xuyến nghĩ thầm:

- Hoàng Thượng mà giữ ta ngủ lại đây thì hai món "Bảo bối sống động" ở phòng mình phải bồn chồn trong dạ không biết đến thế nào mà kể. Vua Khang Hy bước lui rồi lại bước tới từ đầu phòng đến cuối phòng. Đột nhiên ngài cất tiếng phán hỏi:

- Ngươi có hiểu vì lẽ gì mà tên thái giám và tên cung nữ đó lại xảy ra cuộc đánh lộn rồi chết cả đôi không? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Vụ này nô tài không sao đoán ra được. Bọn cung nữ và thái giám ở Hoàng cung số đông cục súc, nóng nảy, động một tý là tranh hơi, gây lộn. Có khi họ còn ngấm ngầm đánh nhau nữa, nhưng không dám để những chuyện rắc rối lọt vào tai mắt Thái Hậu cùng Hoàng Thượng mà thôi. Vua Khang Hy lại gật đầu nói:

- Ngươi đã dặn bọn chúng nhất thiết không được nhắc tới vụ này để khỏi phiền lòng cho Thái Hậu. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Xin tuân dụ! Nhà vua giục:

- Ngươi đi đi! Vi Tiểu Bảo thỉnh an nhà vua rồi trở gót lui. Gã lẩm bẩm:

- Ta từ biệt Hoàng Thượng lần này rồi vĩnh viễn không còn cơ hội nào tái ngộ nữa. Bất giác gã quay đầu ngó lại.

- Vua Khang Hy cũng đang nhìn gã thấy vậy liền phán:

- Ngươi trở lại đây! Vi Tiểu Bảo xoay mình trở lại. Vua Khang Hy mở chiếc hộp vàng ở đầu giường lấy hai tấm bánh vừa đưa cho gã, vừa cười nói:

- Bữa nay ngươi vất vả nửa ngày trời, chắc bây giờ đói bụng lắm. Vi Tiểu Bảo đưa tay ra đón lấy bánh, trong lòng băn khoăn nghĩ ngợi:

- Mụ điếm già thâm hiểm, tàn ác, lại ngấm ngầm giấu đàn ông ở trong cung. Tất có ngày mụ dám gia hại Hoàng Thượng mà ngài bị bưng bít không biết chi hết. Ngài đã lấy tình huynh đệ bằng hữu đối xử với ta, mà ta không nói cho ngài hay để ngài phải chết dưới tay độc phụ thì còn chi là nghĩa khí anh hùng? Gã nghĩ tới đây, bất giác tưởng chừng mắt nhìn thấy gân cốt toàn thân vua Khang Hy đều bị gãy nát, thây lăn dưới đất, tử trạng cực kỳ thảm khốc. Lòng gã se lại rồi không nhịn được, hai hàng nước mắt tuôn xuống như mưa. Vua Khang Hy mỉm cười hỏi:

- Ngươi làm sao vậy? Nhà vua lại vươn tay ra khẽ vỗ vai gã cất giọng hiền từ hỏi tiếp:

- Ý ngươi muốn theo trẫm phải không? Cái đó dễ lắm. Mấy bữa nữa trẫm lại xin Thái Hậu lấy ngươi về. Thực ra trẫm cũng không bỏ ngươi được. Vi Tiểu Bảo trong lòng cảm động nghĩ thầm:

- Đào Cung Nga đã dặn ta chớ có môi hở răng lạnh thổ lộ chân tình với Hoàng đế vì sợ nhà vua sẽ giết ta để bịt miệng khỏi đồn tiếng xấu ra ngoài. Bậc đại trượng phu đã vì đạo nghĩa thì có

chết cũng cam lòng. Gã đặt hai tấm bánh xuống bàn, nắm chặt tay vua Khang Hy, cất giọng run run hỏi:

- Tiểu Huyền Tử! Nô tài kêu Hoàng Thượng như vậy được chăng? Vua Khang Hy cười đáp:

- Dĩ nhiên là được. Ta đã bảo ngươi. Khi không có ai thì chúng ta cứ tự nhiên như trước. Ngươi lại muốn tỷ võ với ta phải không? Hay lắm! "Phóng ngựa" lại đây! Nhà vua nói rồi xoay tay lại nắm hai tay Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Khoan rồi hãy tính chuyện tỷ võ. Nô tài có việc cơ mật, đại sự cần nói với bạn Tiểu Huyền Tử, quyết chẳng khi nào nô tài dám tâu đức Hoàng Thượng vạn tuế gia gia. Hoàng Thượng mà nghe tâu việc này tất chặt đầu nô tài ngay. Còn Tiểu Huyền Tử chỉ là bạn của nô tài thì không sợ. Vua Khang Hy không hiểu là việc hệ trọng nhưng lòng dạ trẻ thơ rất lấy làm hứng thú. Ngài liền kéo gã sóng vai ngồi xuống long sàng, giục:

- Chuyện chi? Nói mau! Nói mau! Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Bây giờ ngài là Tiểu Huyền Tử, chứ không là Hoàng đế, phải không? Vua Khang Hy đáp ngay:

- Đúng! Đúng! Bây giờ ta là bạn Tiểu Huyền Tử của ngươi chứ không phải Hoàng đế. Suốt ngày từ sáng đến tối phải làm Hoàng đế, không có lấy một người bạn đồng tâm, ta cũng chán ngấy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Tiểu Huyền Tử! Ta nói cho nghe. Ngươi chặt đầu ta thì không được đâu. Vua Khang Hy tươi cười hỏi:

- Ta giết ngươi làm chi? Có bao giờ bạn lại giết bạn? Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta chẳng phải Tiểu Quế Tử cũng chẳng là thái giám. Tiểu Quế Tử bị ta giết rồi. Vua Khang Hy giật mình kinh hãi hỏi:

- Ngươi bảo sao? Vi Tiểu Bảo liền thuật lại lai lịch cùng thân thế gã, xuất thân ở đâu, cho nhà vua nghe. Đoạn gã kể tiếp những việc gã trải qua: làm đui mắt Hải lão công thế nào, mạo xưng Tiểu Quế Tử làm sao? Vì lẽ gì Hải lão công truyền thụ võ nghệ cho gã và truyền thụ thế nào nhất nhất thuật lại.

Hồi 65 - Vua Khang Hy Mở Cuộc Điều Tra

Vua Khang Hy nghe Vi Tiểu Bảo nói tới đây liền đáp:

- Té ra ngươi không phải là thái giám. Ngươi đã hạ sát Tiểu Quế Tử cũng chẳng có chi quan hệ. Nhưng ngươi chẳng thể ở lại trong cung được nữa. Bằng không thì ta phải cho ngươi làm tổng quản ngự tiền thị vệ. Đa Long tuy võ công cao cường nhưng làm việc rất hồ đồ. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài cảm ơn bệ hạ, song rằng không được. Nô tài đã được nghe mấy điều bí mật trọng đại có liên quan đến Thái Hậu. Vua Khang Hy hỏi ngay:

- Có liên quan Thái Hậu ư? Chuyện gì vậy? Lúc nhà vua hỏi hai câu này, trong lòng đã ngấm ngầm cảm thấy có chuyện không hay. Vi Tiểu Bảo nghiến răng rồi đem câu chuyện đối thoại giữa Thái Hậu và Hải Đại Phú mà gã nghe được đêm trước lược thuật lại. Vua Khang Hy nghe đến chỗ phụ hoàng Thuận Trị hãy còn tại thế, hiện ở chùa Thanh Lương trên Ngũ Đài Sơn thì giật mình kinh hãi. Trong tâm cực kỳ hồi hộp, nhà vua mừng quá tưởng muốn phát điên. Long thể run lên bần bật, ngài nắm chặt tay Vi Tiểu Bảo cất giọng run run hỏi:

- Vụ này... đúng sự thật chứ? Phụ hoàng ta còn sống ở thế gian ư? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đây là nô tài nghe ở câu chuyện giữa Hải Đại Phú và Thái Hậu. Có sao nói vậy, không dám man trá. Vua Khang Hy đứng bật dậy, lớn tiếng hô:

- Hay lắm.... Hay lắm!... Vi Tiểu Bảo! Đợi trời sáng chúng ta lên Ngũ Đài Sơn triều kiến phụ hoàng, rước lão nhân gia về cung. Nên biết vua Khang Hy làm chúa tể thiên hạ. Mọi việc đều như ý. Trong đời ngài chỉ có một điều đáng tiếc là song thân mất sớm. Thái Hậu tuy không phải là mẹ ruột của nhà vua, nhưng bà đối với ngài hết lòng từ ái chẳng khác chi tình ruột thịt. Còn phụ thân ngài biệt tích, chẳng còn ai thay thế được. Nhiều khi canh khuya thức giấc, nhà vua nhớ phụ hoàng, không nhịn được, cả tiếng khóc ròng. Bây giờ ngài nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy tuy còn bán tín bán nghi mà cũng mừng rỡ, tưởng chừng điên đảo ruột gan. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài chỉ e Thái Hậu không vừa lòng. Trước nay ngài đã lừa dối bệ hạ thì trong vụ này tất có duyên cớ trọng đại. Vua Khang Hy hỏi:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Nhưng là duyên cớ gì? Nhà vua được tin phụ hoàng chưa mất, trong lòng mừng quá đỗi quên hết mọi sự, nhưng ngài chỉ ngưng thần một chút là hiện lên không biết bao nhiêu nghi vấn. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Những đại sự ở trong cung nô tài không hiểu rõ chi hết, mà chỉ có thể kể lại những điều mình đã nghe được ở nơi Thái Hậu cùng Hải Đại Phú. Vua Khang Hy lại giục:

- Phải rồi! Phải rồi! Còn gì nữa, nói mau đi! Nói mau đi! Vi Tiểu Bảo nói đến chỗ Đoan Kính Hoàng hậu, Hiếu Khang Hoàng hậu bị người gia hại như thế nào! Vua Khang Hy giật bắn người la hoảng:

- Ngươi... ngươi bảo Hiếu Khang Hoàng hậu... bị người ta sát hại ư? Vi Tiểu Bảo thấy nhà vua giương cặp long nhãn lên thật lớn, mặt rồng co rúm lại, sợ quá lắp bắp:

- Nô tài... nô tài không biết... chỉ được nghe Hải Đại Phú và Thái Hậu nói chuyện với nhau... Vua Khang Hy ngắt lời:

- Họ nói làm sao...? Ngươi... ngươi nói lại một lần nữa cho nghe! Vi Tiểu Bảo trí nhớ rất dai. Gã thuật lại cuộc đối thoại giữa Hải Đại Phú và Thái Hậu một lần nữa. Không những thế gã còn bắt chước giọng nói của hai người nghe giống hệt. Vua Khang Hy đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi hằn học nói:

- Mẫu thân ta... mẫu thân ta bị người giết chết ư? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Hiếu Khang Hoàng hậu... là... là... mẹ ruột của Thánh Thượng ư? Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Ngươi nói nữa đi, đừng bỏ sót một câu nào. Long tâm se lại, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi. Vi Tiểu Bảo kể tiếp là hung thủ đã dùng "Hoá cốt miên chưởng" gia hại Đoan Kính và Hiếu Khang Hoàng hậu. Hắn còn giết cả con Đoan Kính Hoàng Hậu là Vinh Thân Vương, và Đổng Ngạc Trinh Phi. Gã kể luôn cả tên áo liệm Hiếu Khang và Trinh Phi đã vâng lệnh Hải Đại Phú lên Ngũ Đài Sơn bẩm báo đức Thuận Trị. Đức Thuận Trị lại phái Hải Đại Phú trở về cung để điều tra cho rõ căn nguyên những vụ này. Vi Tiểu Bảo kể cho đến giai đoạn Hải Đại Phú và Thái Hậu đấu chưởng, gã giấu nhẹm vụ Hải Đại Phú bị gã giết chết, mà chỉ nói Hải Đại Phú đui mắt không đánh nổi Thái Hậu rồi bị uổng mạng. Vua Khang Hy trấn tĩnh tâm thần, tra hỏi tường tận về tình trạng đêm hôm ấy. Ngài nghe Vi Tiểu Bảo nói rồi còn vặn đi vặn lại nhiều lần và tin chắc không phải gã bịa ra vụ này. Sau cùng ngài phán hỏi:

- Câu chuyện hệ trọng như vậy mà sao đến nay ngươi mới nói với ta? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Vụ này quan hệ tày đình, nô tài đâu dám bạ đâu nói đấy? Đến sáng mai nô tài định trốn khỏi Hoàng cung không bao giờ trở lại nữa. Nô tài cảm kích tấm lòng tri ngộ của Thánh Thượng, nhận thấy Thánh Thượng cô thân ở trong Hoàng cung, cực kỳ nguy hiểm, nên lúc sắp ra đi nô tài chẳng thể giấu giếm Thánh Thượng được nữa. Vua Khang Hy hỏi:

- Tại sao ngươi muốn xa bỏ Hoàng cung? Phải chăng ngươi sợ Thái Hậu hại ngươi? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài còn nói để bệ hạ hay người cung nữ chết ở trong cung Từ Ninh đêm nay là một người đàn ông và là sư huynh của Thái Hậu. Trong cung Thái Hậu mà có người cung nữ là đàn ông thì thật là một điều quá sức tưởng tượng. Nhưng vua Khang Hy được tin phụ hoàng tưởng đã chết rồi mà lại còn sống ở nhân gian trong lòng đã hồi hộp. Sau nhà vua lại nghe nói mẫu thân mình bị bà Thái Hậu rất đoan trang từ ái hãm hại cũng là một chuyện phi thường, nên ngài coi vụ cung nữ là nữ hay nam chẳng lấy chi làm kỳ nữa. Nhà vua lạnh lùng hỏi:

- Sao ngươi lại biết thế? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đêm hôm ấy nô tài vì nghe được câu chuyện bí mật giữa Hải Đại Phú và Thái Hậu, nên Thái Hậu đã lập tâm giết nô tài để bịt miệng ngay từ lúc bà phát giác. Gã liền đem chuyện Thái Hậu phái Thuỵ Đống, Liễu Yến cùng bọn thái giám trước sau mấy lần đến gia hại gã nhất nhất thuật lại. Sau gã mới nói tới vụ được nghe Thái Hậu cùng người đàn ông nói chuyện ở cung Từ Ninh. Rồi người đàn ông giả làm cung nữ kia cùng Thái Hậu gây lộn. Hắn bị Thái Hậu giết chết và Thái Hậu cũng bị thương. Dĩ nhiên câu chuyện này Vi Tiểu Bảo không nói thực hết. Gã không nhắc tới Đào Cung Nga, cũng không nói tự mình giết Thuỵ Đống, Liễu Yến cùng vụ lấy cắp mấy

pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Vua Khang Hy trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

- Thằng cha đó là sư huynh Thái Hậu ư? Nghe giọng lưỡi hắn dường như Thái Hậu còn bị một người khác uy hiếp phải không? Người ấy là ai? Vi Tiểu Bảo lắc đầu tâu:

- Nô tài không thể nghĩ ra được! Vua Khang Hy truyền:

- Ngươi đi triệu Đa Long vào đây! Vi Tiểu Bảo "dạ" một tiếng rồi trở gót lui ra. Gã tự hỏi:

- Phải chăng Hoàng đế muốn trở mặt với Thái Hậu mà tuyên gọi Đa Long bắt mụ điếm già để giết đi? Không hiểu sau khi mụ bị giết rồi mình có cần bỏ đi hay ở lại giúp nhà vua? Thôi ta hãy biết tới đâu hay đó. Đa Long đang lo sốt vó vì trong cung liên tiếp xảy ra biến động, đầu hắn chưa bị đứt rời, nhưng trên đầu còn có mũ, trên mũ còn có chóp, hắn cảm thấy ở vào tình trạng bất an vô cùng. Đa Long vừa nghe có lịnh Hoàng đế tuyên triệu lật đật chạy ngay đến Càn Thanh cung. Vua Khang Hy vừa thấy Đa Long đến liền bảo hắn:

- Cung Từ Ninh không có việc gì. Ngươi lập tức hạ lệnh triệt các thị vệ. Thái Hậu truyền dạy ở ngoài cung có thị vệ bao vây cũng lấy làm phiền não. Vậy ngươi đừng để lại một tên nào hết. Đa Long mừng quýnh tưởng chừng nghe lịnh đại xái. Hắn vâng luôn miệng rồi chạy đi hạ lệnh giải tán thị vệ. Vua Khang Hy lại đem những điều nghi vấn trong lòng hỏi kỹ lại Vi Tiểu Bảo. Sau một lúc lâu, nhà vua chắc bọn thị vệ đi hết rồi liền bảo:

- Tiểu Quế Tử! Đêm nay ta cùng ngươi đến dò thám cung Từ Ninh. Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Thánh Thượng thân hành đi do thám ư? Vua Khang Hy đáp:

- Phải rồi! Một là vụ này rất trọng đại nhà Vua chẳng thể chỉ nghe lời một bên của tên tiểu thái giám đã đem lòng hoài nghi một vị mẫu hậu từng nuôi nấng ngài từ thủa nhỏ. Hai là việc mạo hiểm do thám lúc ban đêm là một việc con người đã học võ phải thử thách. Nhà vua nhân cơ hội này khi nào chịu bỏ qua một cách dễ dàng? Vua Khang Hy nói:

- Ta là Hoàng đế chẳng thể ra ngoài cung để thí nghiệm thân thủ của mình. Vậy ta hãy làm con người dạ hành ở trong cung cũng còn hơn chẳng làm gì. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thái Hậu đã giết chết sư huynh, lúc này ngài đang an nghỉ dưỡng thương,e rằng cuộc dò thám này khó đi đến kết quả? Vua Khang Hy nói:

- Chưa đi do thám sao ngươi đã biết không đem lại kết quả? Nhà vua liền thay đổi y phục chân đi hài xảo và ăn mặc như ngày đã tỷ võ với Vi Tiểu Bảo rồi theo cửa ngách cung Càn Thanh ra đi. Bọn thị vệ cùng thái giám vừa trông thấy vội vàng chạy đến. Nhà vua liền quát:

- Các ngươi đứng cả lại không được loạn động. Đây là thánh chỉ của Hoàng đế thì còn ai dám trái lệnh? Mấy chục tên thị vệ cùng thái giám lập tức đứng nguyên chỗ không dám nhúc nhích. Vua Khang Hy dẫn Vi Tiểu Bảo đến vườn hoa cung Từ Ninh, quả nhiên thấy vắng lặng không một bóng người. Ngài đứng nép vào dưới cửa sổ tẩm cung của Thái Hậu, chú ý lắng tai. Bỗng nghe Thái Hậu ho hắng không ngớt. Lúc này lòng dạ nhà vua dào dạt như sóng cồn, vừa đau thương lại vừa nóng nảy. Tiếng ho của Thái Hậu khiến cho nhà vua cực kỳ xúc động muốn xông vào ôm lấy bà mà khóc một hồi. Nhà vua lại muốn nắm lấy cổ bà lớn tiếng chất vấn về tình hình phụ hoàng cùng mẫu hậu của ngài. Có lúc ngài muốn những lời của Vi Tiểu Bảo đều giả dối, ngài cũng lại mong gã nói vậy là đúng sự thật hết không trật mảy may. Long tâm bối rối, toàn

thân lông tóc dựng đứng cả lên. Những ý nghĩ lạnh toát thấu vào xương tuỷ Ngọn đèn trong phòng Thái Hậu chưa tắt, khi tỏ khi mờ chiếu vào cửa sổ dán giấy. Sau một lúc, bỗng nghe tiếng cung nữ cất lên:

- Tâu Thái Hậu! Nô tỳ may xong rồi. Thái Hậu đặng hắng một tiếng rồi bảo:

- Đem tên cung nữ... thi thể tên cung nữ... đặt vào trong túi. Tên cung nữ kia đáp:

- Dạ! Còn thi thể tên thái giám thì sao? Thái Hậu tức giận gắt:

- Ta bảo ngươi đặt cung nữ vào túi, sao ngươi... lại hỏi đến thái giám làm chi? Cung nữ "dạ" một tiếng rồi trong nhà có tiếng động lịch kịch. Vua Khang Hy không nhẫn nại được ghé mắt nhìn qua khe cửa nhưng bao nhiêu kẽ hở các cửa trong tẩm cung của Thái Hậu đều dán giấy dầu bít kín, không còn lấy một chỗ hở chừng sợi tóc. Nhà vua đã hàng ngày được nghe Vi Tiểu Bảo thuật lại những yếu quyết cùng những điều cấm kỵ của khách dạ hành trên chốn giang hồ. Dĩ nhiên những điểm này gã được Mao Thập Bát nói cho biết trong khi đi đường từ Dương Châu đến Bắc Kinh. Bây giờ nhà vua gặp cảnh ngộ cửa sổ không kẽ hở là trúng vào tâm ý của ngài muốn thử thách. Ngài liền dấp nước miếng vào đầu ngón tay bôi lên giấy dán cửa sổ cho mủn ra rồi khẽ chọc một cái. Quả nhiên giấy rách thủng một lỗ nhỏ, song vẫn không nghe thấy động tĩnh gì. Nhà vua đưa mắt nlùn vào trong thấy trên giường Thái Hậu màn the rủ thấp. Một tên cung nữ nhỏ tuổi đang chuồn thi thể tên cung nữ bị nạn nằm dưới đất vào trong một túi vải lớn. Xác chết mặc xiêm áo cung nữ, nhưng đầu trọc tếu không còn một sợi tóc. Tên cung nữ kia nhét xác chết vào túi rồi lượm món tóc giả lên. Thị ngần ngừ một chút rồi nhét luôn cả vào túi. Bỗng nghe thị lên tiếng:

- Tâu Thái Hậu!... Mọi việc xong cả rồi! Thái Hậu hỏi:

- Bên ngoài bọn thị vệ giải tán hết chưa? Sao ta nghe dường như có tiếng người? Tên cung nữ kia liền chạy đến bên cửa ngó ra ngoài quanh một vòng rồi tâu:

- Tâu Thái Hậu! Không còn ai hết! Thái Hậu vừa ho vừa nói:

- Ngươi kéo cái túi đến bờ ao sen, lượm bốn khối đá lớn bỏ vào trong túi rồi lấy dây... cột chặt miệng túi lại... xong đẩy xuống ao. Cung nữ đáp:

- Dạ... dạ... Giọng nói thị run lên ra chiều khiếp sợ. Thái Hậu lại dặn:

- Đẩy túi xuống ao rồi quẳng lên trên một lớp đất để đề phòng có người trông thấy. Tên cung nữ dạ một tiếng rồi kéo túi đi ra vườn hoa. Vua Khang Hy lẩm bẩm:.

- Tiểu Quế Tử bảo tên cung nữ đó là đàn ông hoá trang là đúng rồi. Trong vụ này nhất định có điều rất bí mật không thì việc gì Thái Hậu phải sai đêm trầm hà xác chết cho tuyệt tích? Nhà vua thấy Vi Tiểu Bảo đứng bên bất giác nắm lấy tay gã. Hai người cùng cảm thấy bàn tay đối phương ướt đẫm mồ hôi lạnh toát. Lát sau bỗng nghe "bòm" một tiếng. Hai người biết là túi đựng xác chết đã đẩy xuống ao rồi. Trong khoảnh khắc ả cung nữ kia lại trở về tẩm điện. Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm nhận ra ả cung nữ này là Nhị Sơ, còn vua Khang Hy thì không biết thị. Thái Hậu hỏi:

- Mọi việc xong xuôi cả rồi chứ? Nhị Sơ đáp:

- Tâu Thái Hậu. Xong cả rồi! Thái hậu lại hỏi:

- Hai người chết ở đây sao lại có một xác? Còn cái nữa ở đâu? Sáng mai có người tới thì ngươi bảo sao? Nhị Sơ ấp úng đáp:

- Nô tài... nô tài không biết chi hết. Thái Hậu gắt lên:

- Ngươi ở đây hầu hạ ta sao dám nói cái gì cũng không biết? Nhị Sơ đáp:

- Dạ... dạ... Thái Hậu tức giận hỏi:

- Ta hỏi ngươi không đáp còn dạ dạ cái gì? Nhị Sơ dường như phúc đáp tâm linh, liền bịa ra:

- Nô tài thấy xác chết của người cung nữ đứng dậy được thì ra chỉ bị thương chứ không chết. Sau y... chậm chạp cất bước đi ra ngoài... Khi ấy... khi ấy Thái Hậu đang yên giấc, nô tài không dám kinh động. Người cung nữ đó ra khỏi cung Từ Ninh rồi không biết... không biết đi đâu. Thái hậu thở dài nói:

- Té ra là thế. A di đà Phật! Thị không chết, đi được rồi là hay quá! Nhị Sơ nói:

- Chính thế! Tạ ơn trời đất. Y đã thoát chết. Vua Khang Hy cùng Vi Tiểu Bảo chờ lúc nữa không thấy Thái Hậu lên tiếng chắc bà ngủ say rồi. Hai người liền rón rén cất bước dời khỏi tẩm điện của Thái Hậu trở về cung Càn Thanh. Nhà vua thấy bọn thị vệ cùng thái giám vẫn đứng nguyên chỗ không chuyển động liền cười nói:

- Cho các ngươi được giải tán. Tuy nhà vua cố giữ vẻ thản nhiên nhưng tiếng cười, tiếng nói cũng đượm mùi chua chát. Vua Khang Hy vào tẩm cung rồi, chăm chú nhìn Vi Tiểu Bảo hồi lâu không nói câu gì. Đột nhiên ngài sa lệ, ngập ngừng:

- Thái Hậu... Thái Hậu... Vi Tiểu Bảo không biết nói gì chỉ đứng trơ ra. Nhà vua ngẫm nghĩ rồi vỗ hai tay một cái. Hai tên thị vệ hầu cận vội chạy đến đứng bên cửa tẩm điện để chờ mệnh lệnh. Vua Khang Hy nói:

- Có việc cơ mật đại sự này trẫm sai hai người phải làm ngay và nhất thiết không được tiết lộ. Trong ao sen ngoài vườn hoa cung Từ Ninh có một cái túi vải lớn. Hai người xuống mò lên đem về đây. Thái Hậu đang yên nghỉ mà hai ngươi để xảy ra một chút tiếng động khiến ngài phải kinh tỉnh là các ngươi mất đầu. Hai tên khom lưng vâng dạ đi ngay. Vua Khang Hy ngồi trên giường nghĩ lui nghĩ tới hồi lâu không nói gì. Bỗng thấy hai tên thị vệ khiêng một cái túi vải lớn ướt sũng đưa về tới cửa tẩm điện. Vua Khang Hy hỏi:

- Các ngươi có làm kinh động đến Thái Hậu không? Hai tên thị vệ đồng thanh tâu:

- Bọn nô tài hết sức thận trọng đâu dám kinh động đến tai Thái Hậu? Vua Khang Hy gật đầu phán bảo:

- Các ngươi khiêng cái túi đó vào đây. Hai tên thị vệ vâng mệnh khiêng túi vào. Nhà vua lại bảo chúng:

- Các ngươi để đó rồi lui ra. Vi Tiểu Bảo chờ hai tên thị vệ ra khỏi rồi đóng cửa lại. Gã cởi dây cột miệng túi lôi xác chết ra ngoài. Tuy mặt mũi tử thi cạo râu nhẵn thín, nhưng vẫn còn trông thấy gốc râu đen sì, cổ họng có bìu, ngực lép kẹp. Hiển nhiên là một người đàn ông không còn

nghi ngờ gì nữa. Người này thớ thịt lần lên, đốt ngón tay phình ra. Những cái đó chứng tỏ hắn đã dày công luyện võ. Xem chừng tên giả làm cung nữ và ẩn nấp trong nội cung chưa lâu, vì dung mạo hắn là đàn ông cũng xấu xa quá rồi thì giả làm cung nữ tất bị phát giác. Vua Khang Hy là con người tinh tế, ngài rút yêu đao rạch quần xác chết ngó xuống hạ bộ cho cẩn thận. Bất giác ngài nổi lôi đình, vung đao đâm liên hồi vào xác chết cho nát ra. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thái Hậu... Nhà vua tức giận chặn họng:

- Thái Hậu cái gì? Con tiện nhân này sát hại mẫu hậu ta, bức bách phụ hoàng ta phải bỏ đi, lại làm nhơ nhớp cung son, hành vi điều bất nghĩa. Ta... ta muốn băm xác mụ ra thành muôn đoạn, tru lục toàn gia mụ. Vi Tiểu Bảo thở phào một cái nhẹ nhõm. Trong lòng khoan khoái gã tự nhủ:

- Nhà vua đã không nhận mụ điếm là Thái Hậu thì bất luận mụ làm việc gì bại hoại mà ta biết được có tâu lên cũng không sợ ngài giết chết để bịt miệng như lời cung nữ Đào Cung Nga đã tiên liệu và dặn ta phải bưng kín miệng bình. Vua Khang Hy cầm yêu đao đâm lia lịa vào xác chết một hồi mà vẫn chưa nguôi giận. Ngài không nhịn được toan hô thị vệ đi bắt Thái Hậu lên tra hỏi, nhưng ngài lại nghĩ:

- Phụ hoàng chưa tạ thế, lão nhân gia đã quy y đầu Phật trên Ngũ Đài Sơn. Vậy mà ta để việc động trời này tiết lộ ra ngoài làm chấn động quan dân khắp thiên hạ. Ta không thể lỗ mãng được. Rồi ngài phán:

- Tiểu Quế Tử! Sáng mai ngươi theo trẫm lên Ngũ Đài Sơn để điều tra cho ra sự thực. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Nô tài xin tuân chỉ. Gã thấy mình được theo Hoàng Thượng lên Ngũ Đài Sơn thì trong lòng khấp khởi mừng thầm. Gã chắc mẩm được một phen du ngoạn phong cảnh cho thoả thích, bằng cứ du dú ở trong thành Bắc Kinh mãi cũng chán ngấy. Nhưng kiến thức của nhà vua sáng suốt hơn Vi Tiểu Bảo nhiều, ngài lại suy nghĩ rất thấu đáo, bụng bảo dạ:

- Thiên tử đi tuần thú dân gian là một việc rất trọng thể, ít ra phải trù liệu cùng sắp đặt hàng mấy tháng. Dọc đường trăm quan địa phương phải chuẩn bị nghênh tiếp thánh giá và lo bảo vệ nghiêm cẩn. Cuộc xuất tuần của nhà vua há phải chuyện tầm thường, muốn đi lúc nào là đi ngay lúc ấy được? Huống chi ta còn nhỏ tuổi, chấp chính chưa được bao lâu. Các vương công, chưa hết dạ khuông phò. Nếu Thái Hậu có dã tâm thừa cơ ta rời khỏi kinh sư thoán đoạt quyền binh, truất phế ta đi, lập tân quân thì làm thế nào? Lại còn trường hợp phụ hoàng thực sự băng hà, hoặc ngài còn ở nhân gian nhưng dời khỏi Ngũ Đài Sơn rồi mà ta cờ mở trống rong lên núi triều kiến thì chẳng những việc không thành mà lại làm trò cười cho thiên hạ. Nhà vua ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Không được! Trẫm chẳng thể tùy tiện dời khỏi kinh đô. Tiểu Quế Tử! Ngươi hãy vì trẫm mà đi một chuyến! Vi Tiểu Bảo ra chiều thất vọng:

- Một mình nô tài đi thôi ư? Vua Khang Hy đáp:

- Ngươi hãy đi một mình lên để điều tra cho biết rõ. Nếu quả phụ hoàng trẫm hiện ở trên Ngũ Đài Sơn thì rồi trẫm xếp đặt việc triều chính và nghĩ cách đối phó với con tiện nhân kia cho ổn định. Sau trẫm sẽ cùng ngươi đi một chuyến mới là kế vẹn toàn. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Nhà vua đã quyết định đối phó với Thái Hậu thì việc ngài sai ta lên Ngũ Đài Sơn thám thính là hợp nghĩa lý, ta không nên thoái thác. Gã liền vui vẻ tâu:

- Nô tài xin phụng mệnh. Nhà vua lại nói:

- Theo lề luật nhà Đại Thanh thì thái giám chẳng thể dời khỏi kinh sư, trừ trường hợp đi theo trẫm không kể. May ở chỗ ngươi không phải là thái giám. Tiểu Quế Tử! Từ nay ngươi đừng làm thái giám nữa, đổi sang làm thị vệ quách. Có điều trong cung ai cũng nhận ra ngươi mà đột nhiên thôi làm thái giám tất chúng phải lấy làm kỳ! ồ! Vụ này hãy tạm gác lại để sau này sẽ tính. Trẫm có thể tuyên bố về việc hạ sát Ngao Bái mà trẫm cho ngươi tuân thánh chỉ làm thái giám. Nay nguyên hung đã trừ diệt, tự nhiên ngươi không cần phải cải trang nữa. Tiểu Quế Tử! Rồi đây ngươi học lấy ít chữ để trẫm phong cho chức quan to. Vi Tiểu Bảo cười tâu:

- Được vậy là may cho nô tài. Có điều nô tài hễ cầm đến sách là nhức đầu. Nhà vua ngồi trên án viết thơ cho phụ hoàng bẩm rõ tội bất hiếu. Đến nay mới biết lão nhân gia vẫn còn ở nhân thế, trong lòng mừng rỡ khôn xiết. Một ngày rất gần sẽ lên rước thánh giá hồi cung để tái hồi sửa trị muôn dân. Phận làm con được chầu chực vua cha là mãn nguyện. Nhà vua viết mấy hàng chữ rồi lại nghĩ thầm:

- Phong thơ này mà lọt vào tay kẻ khác thì thật có điều không ổn. Tiểu Quế Tử có thể bị bắt hay bị giết ở dọc đường và hung thủ xục tìm trong mình gã tất lòi thư ra.

Hồi 66 - Từ Thiên Xuyên Hộ Tống Hai Cô

Vua Khang Hy nghĩ vậy liền cầm nửa trang giấy viết thơ rồi châm vào lửa đốt đi, nhà vua lại hạ bút viết:

" Sắc lệnh phong cho Vi Tiểu Bảo làm chức Ngự tiền thị vệ phó tổng quản,đồng thời được khâm ban sắc áo choàng màu vàng để đi công cán trên dải núi Ngũ Đài Sơn. Những quan văn quan võ các tỉnh đều phải chịu lệnh y điều động." Nhà vua viết xong đóng ngự ấn vào, rồi đưa cho Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trẫm phong cho ngươi một chức quan. Ngươi thử coi xem là chức gì? Vi Tiểu Bảo giương to cặp mắt lên nhìn thì biết được ba chữ tên mình,ngoài ra nhận được bốn chữ là Ngũ, Sơn, Nhất, Văn, tất cả là bảy chữ. Gã lắc đầu hỏi:

- Nô tài không hiểu là quan chức gì, nhưng Thánh Thượng đã phong cho tất chẳng phải quan nhỏ? Vua Khang Hy mỉm cười rồi đọc sắc lệnh cho gã nghe. Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói:

- Làm ngự tiền thị vệ phó tổng quản là hách lắm rồi, lại còn được khoác áo choàng màu vàng thì thiên hạ phải lác mắt. Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Đa Long tuy làm tổng quản nhưng không được khoác áo choàng. Chuyến này ngươi công cán đắc lực, thì khi trở về cung trẫm lại thăng quan cho. Có điều ngươi còn nhỏ tuổi quá mà làm quan lớn dĩ nhiên không xứng đáng, chúng ta thủng thẳng sẽ tính. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài không để tâm đến chuyện làm quan lớn, mà chỉ mong thường thường được kề cận long nhan là lấy làm thoả mãn lắm rồi. Vua Khang Hy rất bằng lòng phán:

- Người đi chuyến này nhất thiết phải thận trọng, hành động cho kín đáo. Đạo sắc lệnh này vạn bất đắc dĩ mới phải đưa ra, chứ đừng lấy cho người ta coi. Thôi ngươi đi đi! Vi Tiểu Bảo bái biệt vua Khang Hy rồi trở gót. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc hai cô chiêu bây giờ nóng ruột lắm! Ta phải về ngay mới được! Gã đưa mắt nhìn về hướng Đông thấy chân trời đã rạng hoa lê liền lật đật trở về chỗ dấu Phương Di và Mộc Kiếm Bình. Gã đẩy cửa bước vào thì thấy hai cô đang ngồi tựa vào tường, gối đầu lên nhau. Phương Di vẫn chưa ngủ, nàng khẽ hỏi:

- Đệ đệ đã về đấy ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mọi sự đều đại cát. Bây giờ chúng ta ra khỏi Hoàng cung. Mộc Kiếm Bình đang mơ màng giấc điệp choàng tỉnh dậy nói:

- Sư tỷ rất lo âu, chỉ sợ đại ca gặp điều chi nguy hiểm. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không sao cả! Không sao cả! Giữa lúc ấy tiếng chuông đổ báo hiệu trời sáng. Cửa cung mở ra để văn võ quan viên lục tục vô triều. Vi Tiểu Bảo thắp ngọn đèn trên bàn lên, quan sát lại cách hoá trang của hai cô không có chỗ nào sơ hở liền cười nói:

- Hai cô mặt đẹp quá, nên lấy tro bụi đất cát trát vào mặt. Mộc Kiếm Bình không muốn nhưng

thấy Phương Di thò ta ra quệt xuống đất rồi bôi lên mặt, cô cũng làm theo. Vi Tiểu Bảo gói ba pho kinh sách lấy được ở đầu giường Thái Hậu cất vào bọc. Gã lại móc cành ngân thoa đưa cho Phương Di nói:

- Cành thoa của cô đây! Phương Di hơi đỏ mặt lên, từ từ đưa tay ra đón lấy. Nàng nói:

- Đệ đệ muôn ngàn mạo hiểm, té ra... vì chiếc cành thoa này của ta. Bỗng lòng nàng se lại, vành mắt đỏ hoe, nàng quay đầu ra chỗ khác. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cũng chẳng có chi nguy hiểm. Gã tự nhủ:

- Vụ này kêu bằng có hảo tâm là được đền đáp. Có đi lấy cành thoa mới được áo choàng màu vàng mà khoác. Gã dẫn hai cô từ cổng hậu cấm thành qua cửa Thần Võ ra khỏi Hoàng cung. Lúc này trời đã sáng rõ. Bọn thị vệ gác cửa thấy Quế công công dẫn hai tên tiểu thái giám ra khỏi cửa thành, chúng chỉ tâng công nịnh nọt, khi nào dám hỏi vặn một câu? Phương Di ra khỏi cửa cung rồi đi chừng hơn mười trượng mới quay lại ngó cửa cung một lần, lòng nàng hồi hộp tưởng mình đã tái sinh. Vi Tiểu Bảo mướn ba cỗ kiệu nhỏ, dặn phu kiệu khiêng tới đường Tây Trường An. Gã xuống kiệu rồi lại thuê một cái kiệu khác đi vào trong hẻm có nơi tạm trú của bọn Thiên Địa Hội. Gã xuống kiệu ở đầu hẻm rồi bảo hai cô:

- Các bạn hữu ở Mộc vương phủ hôm qua đã dời khỏi kinh thành rồi. Vậy ta vào thương nghị cùng mấy ông bạn để xem nên đưa các cô đi đâu cho tiện. Gã đã làm Ngự tiền thị vệ phó tổng quản lại được khâm ban áo màu vàng tự biết mình đã thành đại nhân rồi. Hơn nữa trong mình mang sứ mạng của nhà vua đi điều tra một đại sự trọng yếu bậc nhất. Đột nhiên gã ngừng hết mọi vẻ hoạt kê cho ra người lớn. Vả chỗ này gần tới trụ sở của sư phụ, gã không dám ngông cuồng. Phương Di ngập ngừng hỏi:

- Từ nay trở đi... đệ đệ đi về đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta không dám chần chờ ở lại thành Bắc Kinh mà phải đi đến một nơi càng xa càng tốt. Ta đợi sau khi Thái hậu chết rồi, mọi việc trở lại bình thường, mới dám về kinh. Phương Di nói:

- Bọn ta có một vị hảo bằng hữu ở Thạch gia trang thuộc tỉnh Hà Bắc. Đệ đệ nếu không rẻ bỏ thì cùng... bọn ta tạm thời lên đó ẩn lánh một thời gian được không? Mộc Kiếm Bình cũng nói theo:

- Hay lắm! Đại ca là ân nhân cứu mạng bọn tiểu muội. Chúng ta tình thâm chẳng khác người một nhà. Vậy ba người cùng đi với nhau thì hay quá! Hai cô chú ý nhìn Vi Tiểu Bảo để chờ gã trả lời. Mộc Kiếm Bình lộ vẻ thân thiết, còn Phương Di có ý thẹn thùng. Giả tỷ Vi Tiểu Bảo không mang sứ mạng trọng đại trong mình thì bầu bạn với hai vị giai nhân đi đường trường là một thú tiêu dao rất khoái lạc. Lúc này gã đành kiếm cớ thoái thác: Ta đã nhận lời làm một việc cho người bạn, nên chuyến này chẳng thể cùng lên Thạch gia trang với hai cô được. Hai cô người còn bị thương đi đường bất tiện, vậy ta uỷ thác hai cô cho một ông bạn đưa đi. Chúng ta hãy đi nghỉ, để ăn cơm rồi sẽ tính. Gã liền đưa hai cô vào trong hẻm, những anh em Thiên Địa Hội canh gác bên ngoài vừa thấy gã liền dẫn vào trụ sở. Mã Ngạn Siêu ra nghênh tiếp, thấy Vi Tiểu Bảo dẫn hai tên tiểu thái giám đi theo thì không khỏi ngạc nhiên. Vi Tiểu Bảo liền ghé vào tai hắn khẽ nói:

- Đây là em gái của Mộc tiểu vương gia và một cô sư tỷ của nàng. Tại hạ cứu họ từ trong cung

đưa ra đây. Mã Ngạn Siêu mời hai cô ngồi ở sảnh đường rồi bưng trà đến. Hắn kéo Vi Tiểu Bảo ra một chỗ khẽ nói:

- Tổng đà chủ rời khỏi kinh sư tối hôm qua rồi. Vi Tiểu Bảo mừng thầm trong dạ. Một là gã sợ không muốn gặp mặt sư phụ. Hai là gã không hiểu có nên tố cáo với sư phụ về sứ mạng của vua Khang Hy giao cho gã hay không? Gã nghe nói sư phụ rời kinh tưởng chừng trút được khối đá nặng ở trong lòng, nhưng ngoài mặt làm bộ cực kỳ thất vọng. Gã dậm chân hỏi:

- Vụ này... vụ này... Hỡi ơi! Sao sư phụ lại bỏ đi lẹ thế? Mã Ngạn Siêu đáp:

- Tổng đà chủ đã dặn thuộc hạ chuyển lời cho Vi hương chủ hay là lão nhân gia đột nhiên tiếp được tin cấp báo từ Đài Loan đưa đến, phải trở về ngay để xử lý mới được. Tổng đà chủ còn dặn Vi hương chủ nhất thiết mọi việc phải thận trọng và tuỳ cơ hành động. Nếu ở trong cung không ổn thì Hương chủ tạm thời dời khỏi kinh sư lánh đi. Ngài lại nhắc Vi hương chủ chuyên cần luyện võ. Chứng độc thương trong mình Vi hương chủ mà phát tác nguy kịch thì phải cấp báo về cho Tổng đà chủ rõ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ! Sư phụ đã bận rộn mà còn nhớ thương thế cùng võ công của tại hạ,ân cần dặn bảo, khiến tại hạ cảm kích vô cùng! Gã nói mấy câu này là tình thật vì trong lúc vội vàng, sư phụ cũng không quên gã. Gã lại hỏi:

- Đài Loan đã xảy chuyện gì? Mã Ngạn Siêu đáp:

- Nghe nói mẹ con họ Trịnh có chuyện bất hoà, hạ sát đại thần, dường như mới phát sinh nội biến. Nhưng uy vọng của Tổng đà chủ rất cao trọng. Bất cứ xảy ra biến loạn gì, lão nhân gia trở về là thu xếp đâu vào đấy ngay. Vậy Vi hương chủ bất tất phải lo nghĩ. Phàn đại ca, Phong đại ca, Huyền Trinh đạo trưởng đều theo Tổng đà chủ đi Đài Loan cả rồi. Chỉ có Từ tam ca và thuộc hạ ở lại Bắc Kinh để vâng lệnh sai phái của Vi hương chủ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Mã huynh kêu Từ tam ca tới đây giùm. Gã nghĩ rằng: Bát tý viên hầu Từ Thiên Xuyên võ công cao cường, tinh thần cảnh giác, lại là một ông già thì lão hộ tống hai cô gái đến Thạch gia trang là không còn điều gì đáng ngại. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Ở Đài Loan cũng xảy chuyện mẫu tử bất hoà, giết người sinh sự chẳng khác gì Thái Hậu cùng Hoàng đế ở Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo lại vào sảnh đường ngồi ăn điểm tâm với hai cô Phương, Mộc. Mộc Kiếm Bình ăn hết nửa chén miến nhỏ rồi cô không nhịn được hỏi:

- Đại ca không đi với chị em tiểu muội đến Thạch gia trang thật ư? Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Phương Di, thấy nàng dừng đũa không ăn. Nàng lại giương mắt lên nhìn gã, mục quang ra chiều thân thiết khác thường. Bất giác ngực gã nóng lên, những muốn đưa cả hai cô lên Ngũ Đài Sơn, nhưng rồi gã lại tự nhủ:

- Chuyến đi này ta mang sứ mạng trọng đại thế mà còn đèo thêm hai cô gái bị thương để dọc đường vướng víu tay chân lại khiến cho người ta chú ý. Như vậy nhất định không được rồi. Gã liền thở dài đáp:

- Sau khi xong việc ta sẽ đến Thạch gia trang thăm viếng. Ông bạn của hai cô tên gì? ở địa phương nào? Phương Di từ từ cúi đầu xuống, cầm đũa gắp canh nhưng không đưa vào miệng. Nàng khẽ đáp:

- Ông bạn đó mở một tiệm buôn lừa rất lớn ở chợ phía tây Thạch gia trang. Y là Khoái mã Chử Tam. Vi Tiểu Bảo lập lại:

- Khoái Mã Chử Tam! Được rồi! Ta nhất định sẽ đến thăm các cô. Mặt gã nhâng nháo khẽ nói:

- Ta không đến thế nào được? Có lý đâu lại bỏ một cô vợ lớn, một cô vợ nhỏ nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường? Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Đại ca ngoan ngoãn chưa được nửa ngày lại nói giỡn rồi. Phương Di nói:

- Nếu đệ đệ là người bạn tốt của chúng ta... thì chúng ta ngày nào cũng mong đệ đệ đến chơi. Bằng đệ đệ đem lòng khinh bạc, không giữ phẩm giá con người thì... đừng đến nữa. Vi Tiểu Bảo khác nào đụng phải chiếc đinh, gã cụt hứng đáp:

- Được rồi! Cô đã không thích nói giỡn thì từ nay ta không nói nữa là xong. Phương Di có ý hối hận, dịu dàng giải thích:

- Dù đệ đệ muốn nói đùa thì cũng đến một trình độ nào thôi và phải tuỳ lúc, tuỳ nơi mới được. Đệ đệ nổi nóng rồi phải không? Vi Tiểu Bảo lại cao hứng đáp:

- Không có đâu! Không có đâu! Chỉ cần cô đừng nổi nóng là được rồi! Phương Di tươi cười khẽ nói:

- Đối với đệ đệ thì chẳng có ai có thể thực sự tức mình được. Ở phương Bắc tiết trời mỗi buổi sơ đông vào tháng 10 đã giá lạnh. Nụ cười của Phương Di trên mặt bôi đất cát cũng không dấu được vẻ quyến rũ mê hồn. Vi Tiểu Bảo tưởng chừng nụ cười của nàng làm cho gã ấm áp trong mình. Gã tiếp tục ăn thang miến mà không biết nói thế nào. Bỗng nghe ngoài sân có tiếng bước chân vang lên. Một lão già đang đi tới. Chính là Bát tý viên hầu Từ Thiên Xuyên. Từ Thiên Xuyên đi thẳng tới trước mặt Vi Tiểu Bảo khom lưng thi lễ, nét mặt tươi cười, kính cẩn hỏi:

- Lão nhân gia mạnh giỏi đấy a? Lão là người cẩn thận, vì thấy Vi Tiểu Bảo ngồi với người ngoài không tiện xưng hô gã bằng hương chủ. Vi Tiểu Bảo chắp tay đáp lễ cười nói:

- Từ đại ca, tiểu đệ giới thiệu cùng đại ca hai vị bằng hữu. Một vị là cao đồ của Thiết bối thương long Liễu lão gia tử. Cô là tiểu Quận Chúa trong Mộc vương phủ. Còn vị cô nương đây là Phương cô nương, sư tỷ của Mộc tiểu Quận Chúa. Đoạn gã giới thiệu Từ Thiên Xuyên với hai cô nói:

- Vị này là Từ đại ca, y có quen biết Liễu lão gia tử và Mộc tiểu vương gia. Gã sợ hai cô Phương, Mộc chưa quên mối thù cũ với Từ Thiên Xuyên, liền nói tiếp:

- Kể ra thì trước kia Từ đại ca có chuyện xích mích nhỏ với Mộc vương phủ, nhưng hiện nay đã hiểu nhau và vui vẻ cả rồi. Vi Tiểu Bảo chờ cho ba người cùng nhau thi lễ xong rồi nói:

- Từ đại ca! Tiểu đệ muốn uỷ thác đại ca một việc. Từ Thiên Xuyên đã nghe nói hai cô gái cải dạng nam trang làm tiểu thái giám này đều là nhân vật trọng yếu trong Mộc vương phủ, lão chắc bọn Mộc Kiếm Thanh đều đã biết rõ lai lịch của Vi Tiểu Bảo thì hai vị cô nương đây dĩ nhiên cũng biết rồi, lão liền đáp:

- Vi hương chủ đã có việc sai phái, dĩ nhiên thuộc hạ phải tuân mệnh. Phương Di và Mộc Kiếm Bình thực ra chưa hiểu thân thế Vi Tiểu Bảo. Bây giờ hai cô nghe Từ Thiên Xuyên kêu gã bằng

Vi hương chủ thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Vi Tiểu Bảo tủm tỉm cười hỏi:

- Hai vị cô nương đây cũng bị hãm trong Hoàng cung như Ngô Lập Thân lão gia, Lưu Nhất Chu đại ca, bây giờ mới thoát ra được. Mộc tiểu vương gia và Lưu Nhất Chu sư huynh đều rời khỏi kinh sư rồi phải không? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Các vị anh hùng ở Mộc vương phủ đã bình yên rời khỏi kinh sư hôm qua rồi. Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Lưu Nhất Chu sư ca cùng đi với ca ca tiểu muội phải không? Cô hỏi câu này thay cho Phương Di. Từ Thiên Xuyên đáp:

- Tại hạ đưa các vị chia từng tốp ra khỏi thành. Lưu sư huynh đi với Liễu lão gia tử nhằm phía Nam mà tiến. Phương Di đỏ mặt lên từ từ cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Cô này nghe nói ý trung nhân thoát hiểm một cách bình yên chắc là vui như mở cờ trong bụng. Gã có biết đâu lần này gã đoán trật rồi. Hiện giờ Phương Di đang có tâm sự, nàng tự nhủ:

- Ta đã chịu lời gã là cứu được tính mạng Lưu sư ca thì lấy gã làm chồng trọn đời không hối hận. Nhưng gã là một tên thái giám thì lấy vợ thế nào được? Gã còn nhỏ tuổi mà đã lắm chuyện. Sao lại còn làm Vi hương chủ gì nữa? Vi Tiểu Bảo nói:

- Hai vị cô nương đây hết sức chống cự với bọn thị vệ ở Thanh cung nên các cô bị thương. Bây giờ các cô đến điều dưỡng ở nhà một vị bằng hữu tại Thạch gia trang. Tiểu đệ muốn nhờ Từ đại ca hộ tống các cô đến đó. Từ Thiên Xuyên vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên thuộc hạ phải hết lòng. Vi hương chủ phái thuộc hạ vào việc này thật hay quá. Thuộc hạ vẫn hối hận với bạn hữu ở Mộc vương phủ vì mình đã có lỗi mà còn nhờ Mộc tiểu vượng gia cứu thoát nên trong lòng vừa cảm kích vừa thẹn thùng. Chuyến này thuộc hạ hộ tống hai vị cô nương đến nơi cho bình yên để đền đáp trong muôn một. Mộc Kiếm Bình đưa mắt nhìn Từ Thiên Xuyên thấy lão người bé nhỏ, gầy nhom mà lại lưng còng, không biết sống chết lúc nào. Nếu để lão hộ tống cô cùng sư tỷ thì e rằng dọc đường còn phải chiếu cô cho lão. Hơn nữa, Vi Tiểu Bảo không đi làm cô cực kỳ thất vọng. Mộc Kiếm Bình nghĩ vậy rồi không nhịn được, vẻ buồn rầu lọ ra ngoài mặt. Phương Di nói:

- Chị em tiểu muội không dám phiền đến đại giá của Từ lão gia. Bọn tiểu muội chỉ nhờ lão gia mướn cho một cỗ xe lớn cũng lấy làm áy náy lắm rồi. Chị em tiểu muội tự mmh thượng lộ cũng được, bất tất phải có người hộ tống. Thương thế của bọn tiểu muội chẳng có chi đáng kể. Hai vị bất tất phải quan tâm. Từ Thiên Xuyên cười nói:

- Phương cô nương không nên khách sáo nữa. Vi hương chủ đã có lệnh thì thế nào tại hạ cũng phải đưa các cô đến nơi đến chốn. Hai cô võ nghệ cao cường, không cần lão phu ở bên cho bực mình. Vậy hai chữ hộ tống lão phu không đủ bản lãnh mà chỉ xin chạy những việc tạp dịch, tỷ như chầu hầu hai cô vào quán trọ, hoặc mướn xe hay mua đồ vặt. Những cái đó đỡ hai cô ở dọc đường khỏi phải phí lời với bọn mã phu, xa phu hay điếm tiểu nhị. Phương Di nghe Từ Thiên Xuyên nói vậy biết rằng khó nói chối từ, liền hỏi:

- Mối thịnh tình của Từ lão gia như vậy, sau này bọn tiểu muội biết lấy gì báo đáp cho vừa? Từ Thiên Xuyên cười khanh khách đáp:

- Làm gì có chuyện báo đáp? Chẳng dấu gì hai vị cô nương trong lòng lão rất khâm phục Vi hương chủ đây. Đừng thấy lão gia nhỏ tuổi mà coi thường. Tuy người nhỏ tuổi nhưng thần thông quảng đại. Hôm qụa Vi hương chủ làm cho lão hán hả dạ. Lão hán đang nghĩ cách giúp đỡ lão gia mấy việc mới yên tâm. Ngờ đâu bữa nay lão nhân gia lại giao cho lão hán sứ mạng này. Dù hai vị cô nương không cho lão hán đi theo, lão hán cũng đành làm một việc tầm thường, tức là một nhân viên đi trước để khai lộ, gặp núi thì mở đường, gặp sông phải bắc cầu cho hai vị đến được Thạch gia trang. Đừng nói từ Bắc Kinh đến Thạch gia trang chỉ có mấy ngày đường, mà dù Vi hương chủ có sai lão hán đưa hai cô về tận Vân Nam, lão hán cũng quyết đưa tới nơi mới nghe. Mộc Kiếm Bình thấy Từ Thiên Xuyên tuy bề ngoài xấu xa quê mùa, nhưng ăn nói rất lọt tai. Cô hỏi:

- Hôm qua Vi hương chủ đã làm gì cho Từ lão gia hả dạ? Y... ở trong Hoàng cung kia mà. Từ Thiên Xuyên cười đáp:

- Số là trong bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế ở Vân Nam có tên cẩu quan tên gọi Dương Nhất Phong. Dương Nhất Phong bắt lão hán đem đi khảo đả nhục mạ. Lão hán còn thiếu chút nữa là bỏ mạng về tay thằng cha đó. May được lệnh huynh phái người đến cứu lão hán ra. Vi hương chủ đã chấp nhận lời yêu cầu của lão muốn kêu người đánh gãy đôi chân tên cẩu quan này. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão hán nghĩ rằng thằng con chó má của Ngô Tam Quế chuyến này tới Bắc Kinh đem theo rất nhiều cao nhân. Lần trước Dương Nhất Phong đã bị lão hán làm cho đau khổ. Người ta thường nói: "Lần trước phải đau, lần sau phải rát. " Chắc hắn không dám một mình đi ra ngoài. Như vậy bọn lão hán có muốn trả thù cũng không phải chuyện dễ dàng. Ngờ đâu hôm qua lão hán đang ngồi trong tiệm thuốc Chủng Đức Đường ở phía tây thành, gặp một ông bạn làm y sinh chuyên chữa cho người bị đánh hay té đến bong gân sai khớp Từ Thiên Xuyên ngừng lại như để sắp đặt câu chuyện rồi nói tiếp:

- Vụ này thật quái lạ! Y kể chuyện trong ổ chó Bình Tây Vương phái người khiêng một tên quan chó má đi các nơi kiếm y sinh chuyên trị chứng gãy xương. Hết y sinh nọ đến y sinh kia lục tục kéo đến, tất cả hai, ba chục người, nhưng họ không cho y được trị bệnh mà chỉ nói: "Tên cẩu quan này là Dương Nhất Phong làm càn làm bậy nên thế tử của Bình Tây Vương dùng côn đánh gãy hai chân chó của hắn và để hắn phải đau khổ bảy ngày bảy đêm chứ không cho điều trị." Phương Di và Mộc Kiếm Bình đều rất lấy làm kỳ, liền hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Vụ này nghĩa là làm sao? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Vì tên cẩu quan đó đắc tội với Từ đại ca, nên Ngô ứng Hùng dĩ nhiên muốn cho hắn phải đau khổ để chuộc tội với Từ đại ca. Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Bọn người trong ổ chó Bình Tây Vương sao lại sai người khiêng đi khiêng lại tựa hồ để cho nhiều người biết? Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Thằng lỏi Ngô Ứng Hùng có ý muốn cho vụ này đồn đến tai Vi mỗ. Ta đã bảo gã đánh gãy cặp giò chó má của tên cẩu quan đó và gã đã làm được đến nơi. Mộc Kiếm Bình càng lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao Ngô Ứng Hùng lại nghe lời của đại ca? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta chỉ nói nhăng nói càn gạt gã mấy câu là gã tin lời ngay. Từ Thiên Xuyên nói:

- Lão hán muốn đuổi theo đánh chết tên cẩu quan kia, nhưng lại nghĩ rằng hắn đã bị đánh gãy chân lại đưa đi khắp phố phường để bêu riếu và làm gương cho kẻ khác. Hắn bị đánh gãy chân không được điều trị, nếu lão phu giết chết hắn chẳng hoá ra làm phước cho hắn? Chiều hôm qua chính mắt lão hán trông thấy cái mặt chó má của hắn mười phần chết hết chín. ống quần kéo lên để hở cặp đùi vừa sưng ụ vừa tím bầm. Chắc hắn chẳng còn sống được mấy ngày nữa. Hai vị cô nương, hai cô thử nghĩ xem như vậy lão hán có hả hê hay không và sung sướng đến chừng nào? Lúc này Mã Ngạn Siêu đã mướn về hai cỗ xe lớn chờ ở ngoài cửa. Mã Ngạn Siêu cũng là một nhân vật rất đắc lực trong Thiên Địa Hội. Nhưng theo lề luật trong hội thì nếu không cần đừng để lộ chân tướng. Vì thế mà Vi Tiểu Bảo không giới thiệu gã với hai cô Phương, Mộc. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Trong bọc ta có cả thảy sáu pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Những kinh sách này đắc dụng thế nào, ta chẳng hiểu chi hết. Nhưng ta thấy bao nhiêu người hy sinh cả tánh mạng để toan lấy cắp thì bên trong tất có nguyên cớ trọng đại. Vậy ta phải đem theo bên mình không để bị thất lạc. Gã ngẫm nghĩ hồi lâu mới nảy ra một kế, nhìn Mã Ngạn Siêu nói nhỏ:

- Mã đại ca! Trong Hoàng cung, tiểu đệ có một người bạn rất thân bị bọn thị vệ Thát Đát giết chết rồi. Tiểu đệ đem hài cốt của y ra ngoài để tìm nơi an táng thật cẩn thận. Xin đại ca đi mua cho một cỗ quan tài thật tốt. Mã Ngạn Siêu vâng lời. Hắn nghĩ thầm:

- Bạn thân của Vi hương chủ mà bị bọn Thát Đát giết thì dĩ nhiên là một tay nghĩa sĩ phản Thanh rồi. Hắn thân hành ra ngoài lựa mua một cỗ quan tài bằng gỗ ở Liễu Châu rồi đưa về theo cửa sau khiêng vào nhà.

Hồi 67 - Bạch Điếm Bỗng Thành Ra Hắc Điếm

Mã Ngạn Siêu làm việc vừa mau lẹ vừa chu đáo. Hắn biết Vi hương chủ là tay hào phóng, nên số tiền năm trăm lạng bạc mà gã đưa cho hắn xài gần hết,chỉ còn thừa hơn ba chục lạng. Ngoài cỗ quan tài gỗ, hắn còn sắm nào thọ y,nào bình đựng cốt hôi, nào giấy trắng, vải dầu, linh bài, linh phan, giấy tiền chẳng thiếu món gì vào việc đưa ma. Mã Ngạn Siêu còn sắm quần áo giày mũ cho Phương Di và Mộc Kiếm Bình để cải dạng nam trang. Hắn chuẩn bị cả lương khô cho hai cô đi đường ăn. Mã Ngạn Siêu sắm đủ thứ đưa về nhà thì Vi Tiểu Bảo cùng hai cô đã ngủ được một giấc dài. Vi Tiểu Bảo thay đổi quần áo mặc như người thường. Gã gói sáu bộ kinh sách bằng vải dầu. Gã lại vào bếp lấy than củi bỏ vào bình cốt hôi bụng bảo dạ:

- Trong quan tài nên đặt một xác người thật để phòng khi có kẻ quật mồ lên khám nghiệm cũng không nghi ngờ gì nữa. Nhưng trong lúc vội vàng này,ta không thể tìm được kẻ tồi bại giết đi để lấy xác. Vi Tiểu Bảo lại lấy nước lã quệt lên mắt bôi đầy vào mặt mũi, ra chiều thương xót bạn vàng. Hai tay gã bưng cái bọc giấy dầu, trong đó có cả bình cốt hôi từ trong phòng đi tới nhà hậu sảnh. Gã đặt bọc giấy dầu cùng bình cốt hôi vào trong quan tài rồi quỳ xuống khóc rống lên. Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Siêu và hai thiếu nữ Phương Di, Mộc Kiếm Bình ngồi chờ ở sảnh đường thấy Vi Tiểu Bảo khóc lóc rất thảm thiết thì tin là gã khóc bạn thật sự, nên không nghi ngờ gì cả. Mọi người cũng quỳ xuống hành lễ. Vi Tiểu Bảo đã được coi người nhà Bạch Hàn Tùng làm lễ điếu tế nên hiểu rõ về tang lễ. Gã thấy ba người hành lễ vội chạy đến bên quan tài gỗ quỳ dập đầu để trả lễ bốn người. Tiếp theo, tên ngõ tác đặt giấy lụa, thọ y cung mọi vật đính chặt vào nóc quan tài. Sau nữa, thợ sơn gắn quan tài lại. Mã Ngạn Siêu hỏi:

- Xin hương chủ cho biết tôn tính đại danh vị nghĩa sĩ này để viết lên quan tài Vi Tiểu Bảo nức nở:

- Y y y Gã nghẹn ngào giả vờ khóc để ngẫm nghĩ đặt tên cho người chết một cái tên. Hồi lâu gã mới đáp: Tên y là Hải Quế Đống. Hải Quế Đống là tên của ba người: Hải Đại Phú, Tiểu Quế Tử, và Thuỵ Đống hợp lại. Nguyên vừa rồi hắn nghĩ thầm:

- Ta giết chết ba người này thì bây giờ ta cũng dập đầu hành lễ và đốt giấy tiền để họ ăn xài ở dưới âm cung. Như vậy tưởng ba cái oan hồn cũng không oán trách mà quấn quít lấy ta nữa. Mộc Kiếm Bình thấy Vi Tiểu Bảo khóc lóc bi thiết liền tìm lời khuyên giải. Cô nói:

- Bọn Thát Đát nhà Mãn Thanh sát hại những tay hào kiệt của chúng ta rồi thì cũng có một ngày chúng bị giết sạch không một mống để rửa hận cho bạn hữu. Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa nói:

- Dĩ nhiên ai cũng muốn giết bọn Thát Đát... nhưng mối thù của mấy vị bằng hữu này thì không trả được nữa rồi. Mộc Kiếm Bình dương to cặp mắt xinh đẹp, ngơ ngác tự hỏi:

- Tại sao không trả được mối thù này? Bốn người nghỉ ngơi một lúc nữa rồi từ biệt Mã Ngạn Siêu lên đường. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ đưa chân các vị một đoạn đường. Hai cô Phương, Mộc cùng lộ vẻ vui mừng. Phương Di và Mộc Kiếm Bình ngồi chung một cỗ xe lớn. Vi Tiểu Bảo và Từ Thiên Xuyên mỗi người ngồi riêng một xe. Ba cỗ xe ra khỏi cổng thành, tiến về phía Đông đi chừng vài chục dặm lại rẽ

xuống phía Nam. Từ Thiên Xuyên bảo dừng xe lại, nói:

- Dù đưa nhau ngàn dặm rồi cũng đến lúc phải chia tay. Trời sắp tối rồi. Chúng ta vào quán uống trà rồi từ biệt. Đoàn người vào quán trà bên đường. Ba tên phu xe ngồi riêng một bàn. Từ Thiên Xuyên nghĩ bụng:

- Chắc Vi hương chủ và hai cô này còn có chuyện muốn nói với nhau. Lão uống cạn chung trà rồi hai tay chắp để sau lưng ra ngoài ngắm phong cảnh. Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Quế... Quế... Không phải rồi. Họ thật của đại ca là họ Vi phải không? Đại ca còn làm Hương chủ gì nữa? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta họ Vi tên Tiểu Bảo, là Hương chủ Thanh Mộc đường ở Thiên Địa Hội. Bây giờ không cần phải dấu diếm cô nữa. Mộc Kiếm Bình thở dài nói:

- Hỡi ôi!... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao cô lại thở dài? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Đại ca đã đường đường làm Hương chủ ở Thiên Địa Hội thì sao... còn đến Hoàng cung làm thái giám? Như vậy há chẳng... Phương Di biết cô sắp nói: "Há chẳng là điều đáng tiếc ". Một là câu nói này không thanh nhã, hai là nàng không muốn cho Vi Tiểu Bảo phải buồn rầu, liền chặn lời:

- Những bậc anh hùng hào kiệt đã vì việc lớn nhà nước thì dù phải chịu nhục nhã cũng đành. Cái đó thật khiến cho người ta phải khâm phục. Nàng đoán Vi Tiểu Bảo đã vâng lệnh của Thiên Địa Hội mà chịu tự thiến để vào cung nằm vùng. Đó quả là việc đáng kính phục. Vi Tiểu Bảo mỉm cười tự hỏi:

- Ta có nên nói cho hai cô biết mình chẳng phải là thái giám không? Bỗng nghe Từ Thiên Xuyên lớn tiếng quát hỏi:

- Này ông bạn! Đến bây giờ mà ông bạn còn chưa lộ chân tướng ư? Lão vươn tay đạp vào vai người phu xe mé hữu. Bàn tay Từ Thiên Xuyên sắp đụng vào vai người phu xe, hắn đã nghiêng mình né tránh, thành ra phát chưởng của Từ Thiên Xuyên đập vào quãng không. Giữa lúc ấy, tay trái Từ Thiên Xuyên đã nắm lại thành quyền đánh xuống sau lưng người phu xe. Người phu xe xua tay một cái đẩy được thoi quyền của đối phương ra ngoài. Khuỷu tay mặt Từ Thiên Xuyên liền huých vào gáy người phu xe. Người phu xe lại vmlg chưởng đánh dứ vào đỉnh đầu Từ Thiên Xuyên. Nếu Từ Thiên Xuyên tiếp tục huých khuỷu tay vào sau gáy người phu xe tất bị phát chưởng của đối phương đánh trúng đầu. Từ Thiên Xuyên ngần ngừ một chút vội vận kình lực vào hai chân nhảy lùi lại phía sau. Chỉ trong nháy mắt Từ Thiên Xuyên đã sử ba chiêu liền: chưởng đánh,quyền đấm, khuỷu tay huých đều là những công phu rất lợi hại, nhưng người phu xe ngồi dưới đất, không đứng lên, cũng không xoay mình, vẫn nguyên một tư thế mà hoá giải ba chiêu của đối phương một cách dễ dàng, tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra. Những cái đó đủ chứng tỏ ai thắng ai bại, ai mạnh ai yếu rồi. Từ Thiên Xuyên vừa kinh hãi vừa tức giận, lại vừa hổ thẹn. Lão nghĩ tới mình vỗ ngực đứng ra bảo đảm đưa hai vị cô nương Phương, Mộc bình yên đến Thạch gia trang. Không ngờ vừa ra khỏi thành Bắc Kinh mười mấy dặm đường đã gặp phải cường địch bình sinh hiếm thấy, khiến lão hoang mang vô cùng! Từ Thiên Xuyên cho đây là những tay cao thủ trong đại nội vâng lệnh trên đi bắt người. Lão liền xua tay trái luôn mấy cái

ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo cùng hai cô trốn đi lập tức, để một mình lão liều mình cự địch. Có thế thì ba người kia mới mong thoát thân được. Nhưng bọn Vi Tiểu Bảo ba người khi nào chịu tỏ ra khiếp nhược, không nghĩ gì đến nghĩa khí hào kiệt? Phương Di mình bị trọng thương không động thủ được đã đành, nhưng Vi Tiểu Bảo và Mộc Kiếm Bình khi nào chịu thõng tay ngồi nhìn. Hai người cùng rút khí giới ra toan xông vào giáp công. Người phu xe xoay mình lại, nhưng vẫn ngồi yên dưới đất, cười nói:

- Nhãn lực của Bát tý viên hầu quả nhiên không phải tầm thường. Thanh âm người phu xe nghe lanh lảnh, sắc bén. Bốn người thấy sắc mặt hắn vàng ửng, quần áo lam lũ nhơ nhớp, tướng mạo xấu xa quê mùa. Trong lúc nhất thời chưa rõ niên canh hắn bao nhiêu. Từ Thiên Xuyên nghe tên phu xe kêu rõ ngoại hiệu của lão thì trong lòng càng lấy làm kinh dị. Lão chắp tay hỏi:

- Tôn giá là ai? Sao lại giả làm phu xe để hý lộng quỷ thần? Tên phu xe từ từ đứng dậy cười đáp:

- Hý lộng quỷ thấn thì không dám đâu. Tại hạ nguyên là bạn hữu với Vi hương chủ. Nay được tin y ra khỏi thành nên đến đây để tiễn chân y. Vi Tiểu Bảo gãi đầu, ngập ngừng đáp:

- Tại hạ... không quen biết ông bạn... Tên phu xe cười hỏi:

- Đêm hôm qua chúng ta cùng nhau liên thủ kháng địch mà hương chủ đã quên rồi ư? Vi Tiểu Bảo chợt tỉnh ngộ cười đáp:

- Ủa! Té ra... bạn là... Đào... Đào... Gã cài đao truỷ thủ vào ống giày rổi chạy lại nắm lấy tay người phu xe. Bây giờ gã mới biết người phu xe này tức là ả cung nữ Đào Cung Nga đã cải trang. Đào Cung Nga mặt bôi đầy mỡ bò và nước bột, người ngoài không nhận ra được thị vui mừng hay tức giận. Có điều mắt thị chiếu ra những tia hoan hỷ rõ rệt. Đào Cung Nga nói:

- Tiện thiếp sợ bọn Thát Đát phái người đi chặn đường, nên mới cải trang để đưa chân một đoạn đường. Không ngờ nhãn lực của Từ lão gia ghê quá,tiện thiếp không dấu nổi pháp nhãn của lão gia. Từ Thiên Xuyên coi vẻ mặt Vi Tiểu Bảo biết người này là bạn chứ không phải thù thì trong lòng càng thẹn thùng, nghĩ bụng:

- Võ công người này cao thâm hơn ta gấp mười. Nếu thị gia hại thật sự thì cả bốn người đã uổng mạng rồi. Lão liền chắp tay nói:

- Tôn giá võ công cao cường, lão phu rất khâm phục. Nhân duyên của Vi hương chủ thật là tốt đẹp. ở óâu cũng kết giao với cao nhân! Đào Cung Nga cười hỏi:

- Không dám! Xin hỏi Từ đại ca: Tiểu muội cải trang có chỗ nào sơ hở? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Sơ hở thì không có, nhưng ở dọc đường lão hán thấy tôn giá vung roi ruổi ngựa không giống hạng phu xe tầm thường. Tôn giá không rung động cổ tay, cây roi cũng vươn thẳng ra. Khuỷu tay tôn giá không hất lên mà cây roi cũng tự co về. Đó là phần nội công "Cầm long túng hạc " vào hàng thượng thặng. Những bạn dong xe ở Bắc Kinh ít có người được như tôn giá. Bốn người đều cười ồ. Từ Thiên Xuyên cũng cười nói:

- Tại hạ mà khôn ngoan thì khi biết tôn giá đã luyện công phu này không nên vươn tay ra xúc phạm mới phải. Vì tại hạ chẳng hiểu nếp tẻ gì thành ra lỡ việc. May tôn giá là bạn với Vi hương chủ, nên chưa xảy chuyện gì đáng tiếc. Đào Cung Nga đáp:

- Từ đại ca dạy quá lời. Đại ca biết rõ tình thế nguy hiểm, vẫn quyết chí hy sinh để mong bạn thoát thân. Đó là cử động của con người nghĩa khí, khiến tiểu muội khâm phục vô cùng! Từ Thiên Xuyên nói:

- Tại hạ không dám! Xin hỏi tôn tính đại danh? Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Vị bằng hữu đây là bạn sinh tử... của tiểu đệ. Đào Cung Nga nghiêm nghị nói theo:

- Phải rồi! Đúng là bạn sinh tử. Vi hương chủ đây đã cứu mạng cho tiện thiếp. Vi hương chủ vội cải chính:

- Sao tiền bối lại nói vậy? Bất quá chúng ta hợp lực giết kẻ tồi bại mà thôi! Đào Cung Nga cười nói:

- Vi huynh đệ! Từ đại ca! Cùng hai vị Phương, Mộc! Chúng ta tạm biệt nhau từ đây! Rồi mụ lên xe ngồi vào chỗ xa phu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đào... Đào đại ca! Bây giờ đại ca đi về đâu? Đào Cung Nga cười đáp:

- Ta ở chỗ nào ra đi thì về lại chỗ đó. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Được rồi! Sau này sẽ có ngày tái hội! Gã vừa dứt lời đã thấy Đào Cung Nga cho xe chạy đi. Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Từ lão gia! Võ công người đó cao thâm lắm ư? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Cao thâm gấp mười lão hán. Y là đàn bà lại càng ghê nữa. Mộc Kiếm Bình lấy làm kỳ hỏi:

- Y là đàn bà ư? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Lúc y nhảy lên xe tấm thân uốn cong rất ngoạn mục. Tư thế như vậy dĩ nhiên là đàn bà. Mộc Kiếm Bình nói:

- Thanh âm của y lanh lảnh quả không giống đàn ông. Vi ca ca! Y... Tướng mạo y có đẹp không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bốn chục năm trước chắc y cũng đẹp. Nhưng sau bốn chục năm muội muội so với y ngày trước chắc cũng còn đẹp hơn. Mộc Kiếm Bình cười hỏi:

- Sao ca ca lại đem y bì với tiểu muội? Té ra y là một bà già hay sao? Từ Thiên Xuyên xen vào:

- Dĩ nhiên y không thể ít tuổi được vì môn "Cám long túng hạc công" và những chiêu cầm nã thủ "Cử trọng nhược khinh" luyện được đến như vậy ít ra là phải ba bốn chục năm... Vi Tiểu Bảo nghĩ đến chuyện phải chia tay cùng mấy cô thì không khỏi buồn rầu. Gã lại nghĩ tới một mình cô độc thượng lộ bất giác sinh lòng khiếp sợ. Gã ở Hoàng cung tuy đã trải qua nhiều phen nguy hiểm, nhưng đã làm quen với nhiều người lại thông thuộc đường đất. Chuyến này gã lên Ngũ Đài Sơn thuộc tỉnh Sơn Tây. Đường này gã chưa từng đi qua. Tiền đồ man mác lại không có người quen biết, dĩ nhiên gã không khỏi băn khoăn. Thực ra gã chưa từng đi xa một mình mà lại còn là đứa trẻ nít thì không khiếp đảm thế nào được? Từ Thiên Xuyên tưởng Vi Tiểu Bảo trở về Bắc Kinh, liền giục:

- Vi hương chủ! Chiều trời không còn sớm nữa. Xin hương chủ về đi kẻo cổng thành đóng rồi

không vào được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ biết lắm! Phương Di đưa cho gã một cái bọc nói:

- Đệ đệ giữ lấy chiếc áo này mà mặc. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không cần! Để tỷ tỷ mặc hay hơn. Phương Di nói:

- Bọn ta đã có Từ lão gia hộ tống rất bình yên. Đệ đệ đừng để ta phải lo âu. Vi Tiểu Bảo thò tay ra đón lấy bọc. Lòng gã vừa cảm thấy êm ái, vừa cảm thấy chua xót mà không thốt nên lời. Từ Thiên Xuyên mời hai cô lên xe. Lão ngồi bên người phu xe cho xe chạy về phía Nam. Vi Tiểu Bảo đứng lại bên đường nhìn thấy hai cô Phương, Mộc thò đầu ra ngoài vẫy tay từ biệt. Cỗ xe đi chừng hơn ba chục trượng chuyển vào khúc quanh, thị tuyến của gã bị hàng liễu ngăn cản không trông thấy gì nữa. Vi Tiểu Bảo lên cỗ xe của mình ngồi rồi bảo phu xe chạy ra hướng Tây chứ không trở về thành Bắc Kinh nữa. Tên phu xe ngần ngừ, gã liền lấy mười lạng bạc ra đưa cho hắn hỏi:

- Ta mướn ngươi mười lạng bạc trong ba ngày đủ chưa? Tên phu xe cả mừng đáp:

- Mười lạng thì mướn cả một tháng cũng đủ rồi. Tiểu nhân cảm ơn và xin hết sức hầu hạ công tử cho đến nơi. Công tử muốn đi hay muốn dừng lại lúc nào, tiểu nhân xin làm theo lập tức. Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo vào ngủ trọ trong một tiểu khách điếm cách thành Bắc Kinh hơn hai mươi dặm về phía Tây Nam. Dưới ánh đèn, gã mở cái bọc mà Phương Di đưa cho, lấy tấm áo lót màu đen ra mặc. Tay gã đụng vào tưởng chừng hãy còn hơi ấm áp. Vi Tiểu Bảo cởi áo bào ra mặc áo lót vào rồi lên giường nằm ngủ. Sáng hôm sau, gã tỉnh dậy rất sớm, cảm thấy đầu nhức như muốn bể. Đôi mắt trầm trọng không sao mở ra được. Chân tay mềm nhũn khó bề cử động,chẳng khác người trong giấc mơ. Vi Tiểu Bảo muốn mở miệng la lên mà không la thành tiếng. Sau gã mở được mắt ra nhìn thì dưới đất có ba người nằm sóng sượt. Gã kinh hãi không biết thế nào mà kể, đứng thộn mặt ra hồi lâu. Sau gã trấn tĩnh tâm thần, gắng gượng ngồi dậy thì thấy một người ngồi ở trước giường đang nhìn gã mà cười hì hì. Vi Tiểu Bảo bỗng la lên thành tiếng:

- Ô hay! Người kia cười hỏi:

- Bây giờ ngươi mới tỉnh ư? Nhưng người này chính là Đào Cung Nga. Vi Tiểu Bảo vững dạ lắp bắp hỏi:

- Đào tỷ tỷ! Đào cô cô!... Vụ này là thế nào đây? Đào Cung Nga cười nói:

- Ngươi kêu ta bằng tỷ tỷ hay cô cô thì kêu nguyên một thứ, đừng xưng hô loạn xà ngầu như vậy. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tiền bối đáng là cô cô. Vậy tại hạ kêu bằng cô cô. Đào Cung Nga mỉm cười hỏi:

- Ngươi thử coi ba người này là ai? Vi Tiểu Bảo lồm cồm bò dậy, chân gã nhũn ra quỳ hai gối ngồi phệt xuống đất Gã phải chống tay mới đứng dậy được, bỗng nhìn thấy ba xác chết nằm dưới đất toàn là người lạ. Gã kinh ngạc hỏi lại:

- Đào cô cô! Cô cô đã cứu mạng cho tại hạ ư? Đào Cung Nga mủn cười nói:

- Từ nay ngươi đi đường một mình, nên coi chừng trong việc ăn uống. Giả tỷ ngươi đi với Bát tý

viên hầu Từ Thiên Xuyên thì quyết không mắc bẫy. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đêm qua có phải tại hạ bị người ta đánh thuốc mê không? Đào Cung Nga mỉm cười đáp:

- Gần đúng như vậy. Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chắc là trong nước trà có điều chi cổ quái. Tại hạ uống vào thấy có mùi chua chua lại ngòn ngọt. Gã cầm hồ trà lên chưa mở nắp ra đã thấy khác lạ. Gã nhớ đêm qua lúc đi ngủ, hồ trà còn đến quá nửa, mà bây giờ tay cầm nhẹ bẫng. Trong hồ hết nước rồi. Gã dốc ngược hồ lên, quả nhiên không thấy nước chảy ra, liền hỏi:

- Đây có phải là hắc điếm không? Đào Cung Nga đáp:

- Đây nguyên là bạch điếm, nhưng từ khi ngươi vào rồi nó biến thành hắc điếm. Vi Tiểu Bảo vẫn còn nhức đầu như búa bổ. Gã đưa hai tay chống lấy trán rồi nói:

- Vụ này tại hạ không hiểu gì hết. Đào Cung Nga nói:

- Ngươi đến vào điếm chưa bao lâu thì có người trói vợ chồng chủ quán cùng điếm tiểu nhị. Thế là bạch điếm biến thành hắc điếm. Một tên đạo tặc lột áo của điếm tiểu nhị mặc vào mmh. Gã bỏ một nắm thuốc bột vào hồ trà cho ngươi uống. Lúc ấy ta thấy ngươi đang thay áo, định chờ ngươi thay áo xong rồi sẽ lên tiếng cảnh cáo. Không ngờ ngươi cầm tấm áo lót ngồi ngơ ngẩn xuất thần, không hiểu ngươi có tâm sự gì. Ta chờ một lúc trở lại coi thì ngươi đã uống trà rồi. May đó chỉ là thuốc mê chứ không phải độc dược. Vi Tiểu Bảo nghe mụ nói thế, bất giác thẹn đỏ mặt lên, vì đêm qua lúc gã lấy tấm áo lót, trong lòng nghĩ vơ vẩn là tấm áo này Phương Di vẫn mặc trong mình. Lúc ấy gã mặc nó tưởng chừng như ôm lấy nàng. Bây giờ gã nghĩ tới chỗ đó lại bẽn lẽn vô cùng. Đào Cung Nga tuy đã lớn tuổi, nhưng là một vị cung nữ không lấy chồng. Mụ ngó qua cửa sổ thấy Vi Tiểu Bảo cởi trần để thay áo lót, dĩ nhiên mụ không muốn ngó lâu. Đào Cung Nga nói:

- Hôm qua ta cùng ngươi chia tay rồi trở về cung thì thấy trong ngoài đều bình tĩnh chẳng có chuyện gì, lại cũng chẳng thấy phát tang Thái Hậu. Ta rất lấy làm kỳ, vội vã cải trang đến cung Từ Ninh dò xét thì nhất thiết mọi việc như thường. Té ra Thái Hậu không chết. Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thế là hỏng rồi. Ta tưởng Thái Hậu chết thì bọn ta cứ ở lại trong cung cũng được. Đêm qua nhát đao đó mà không đâm chết được bà thì phải lập tức dời khỏi Hoàng cung. Ta còn phải thông tri cho ngươi để ngươi đừng trở về cung mà rước lấy cái chết. Vi Tiểu Bảo vờ kinh hãi nói:

- Ủa! Té ra mụ điếm già chưa chết. Nếu vậy thì nguy quá! Miệng gã nói vậy mà trong lòng không khỏi hổ thẹn, tự nhủ:

- Hôm qua mình vội quá, quên không nhắc mụ vụ này, vì mình tưởng mụ biết rồi. Đào Cung Nga nói:

- Ta vừa trở gót liền thấy ba tên thị vệ ở cung Từ Ninh đi ra. Chúng vừa đi vừa nấp nánh khiến ta động mối hoài nghi, tưởng Thái Hhậu sai chúng đi bắt ta. Nhưng ta thấy bọn chúng không đi về phía phòng ngủ của ta. Ta cũng không rảnh để theo dõi xem chúng làm gì, phải trở về phòng thu dọn ít đồ lặt vặt và cải trang xong, liền qua phòng ngự thiện do cửa ngách ra khỏi Hoàng cung. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Té ra cô cô đã trá hình bọn đầu bếp của phòng ngự thiện. Nên biết trong phòng ngự thiện cần dùng rất nhiều đầu bếp. Người chẻ củi, kẻ bốc than. Người mổ gà, rửa rau, nhóm bếp, rửa bát chén cùng bao nhiêu tạp dịch đều do bọn đầu bếp phụ trách. Những người ra vào ngự thiện phòng ít ai để ý đến. Đào Cung Nga lại nói:

- Ta ra khỏi Hoàng cung liền gặp ba tên thị vệ kia. Dĩ nhiên chúng đã cải trang, mỗi tên tay dắt một con ngựa tỏ ra có cuộc đi xa. Vi Tiểu Bảo "ồ" lên một tiếng rồi vung chân trái đá vào một xác chết hỏi:

- Phải chăng là ba vị nhân huynh này đến đây mở hắc điếm? Đào Cung Nga cười đáp:

- Kể ra mình phải tạ ơn ba ông bạn này mới phải, vì không có họ đưa đường thì ta khó mà tìm ra ngươi. Ai mà biết ngươi đi quanh ra phía Tây. Ta thấy bọn họ ra cửa Tây thành, dọc đường đến phạn điếm nào cũng hỏi có gã thiếu niên chừng mười sáu tuổi đi một mình không? Quả nhiên chúng vâng lệnh Thái Hậu đi bắt ngươi. Đến chiều tối bọn chúng mới điều tra ra nơi đây,ta liền theo chúng đến chốn này. Vi Tiểu Bảo trong lòng cảm kích nói:

- Giả tỷ không được cô cô cứu cho thì bây giờ đức Diêm Vương có hỏi tại hạ cũng không biết đường nào mà trả lời. Tỷ dụ ngài hỏi: "Vi Tiểu Bảo! Ngươi chết trong trường hợp nào?" Tại hạ đành đáp: "Tâu đại vương! Vi thần chết một cách hồ đồ, chẳng hiểu gì cả."

Hồi 68 - Đào Hồng Anh Hé Màn Bí Mật

Đào cung Nga ở chốn thâm cung mấy chục năm, ít khi trò chuyện cùng ai. Mụ nghe Vi Tiểu Bảo nói năng bẻm mép cũng lấy làm hứng thú, vừa cười vừa bảo gã:

- Ta chắc Diêm Vương thét tả hữu: "Kéo thằng lỏi này ra đánh cho gã một chập." Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Thật thế không? Nhất định Diêm Vương lão gia nổi lôi đình, râu chổng ngược lên ngài quát: "Lúc sống mi hồ đồ thì còn được, sao chết rồi mi cũng hồ đồ? Nếu nơi trẫm đây toàn loại quỷ hồ đồ thì trẫm cũng thành một vị Diêm chúa hồ đồ hay sao?" Rồi cả hai cùng cười rộ. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Sau còn gì nữa? Đào Cung Nga đáp:

- Ta nghe bọn chúng ở dưới bếp bàn khẽ với nhau. Một tên nói: Thái Hậu ban thánh dụ bắt sống được thằng tiểu quỷ đó là hay nhất. Bằng không cứ chém cho gã một đao chết tươi. Có điều phải lục soát trong mình gã hễ thấy thứ gì đều phải đem về phúc trình hết, không được thiếu một vật. Tên khác nói: "Gã tiểu quỷ lớn mật dám lấy cắp cả kinh Phật mà Thái Hậu hàng ngày tụng niệm. Quả gã không muốn sống nữa, trách gì Thái Hậu chẳng nổi nóng. Thái Hậu còn dặn đi dặn lại vật trọng yếu nhất là mấy bộ kinh Phật của ngài." Mụ ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Ngươi có lấy kinh Phật của Thái Hậu thật không? Phải chăng tổng đà chủ của tiểu huynh đệ đã sai ngươi lấy thứ đó? Mụ vừa hỏi vừa nhìn Vi Tiểu Bảo không chớp mắt. Vi Tiểu Bảo động tâm. Đột nhiên gã tỉnh ngộ, tự nhủ:

- Phải rồi! Mụ này đêm trước xục tìm trong phòng Thái Hậu đúng là tìm mấy pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh này đây. Gã làm bộ ngơ ngác hỏi lại:

- Kinh Phật nào? Tổng đà chủ của tại hạ không lạy đức Bồ Tát bao giờ,tại hạ cũng chưa từng thấy lão nhân gia đọc kinh kệ chi hết. Đào Cung Nga tuy võ công cao thâm, nhưng mụ ở trong cung cấm từ thuở nhỏ, ít va chạm với người đời nên không hiểu mấy về nhân tình thế cố. Nên biết ở trong Hoàng cung Vi Tiểu Bảo hàng ngày phải giao thiệp với bọn thị vệ, thái giám, lại thường chạm trán Hoàng đế, Thái Hậu cùng những bậc vương công đại thần, lúc nào gã cũng hoà mình với những người toan dùng âm mưu quỷ kế để đối xử với nhau hoặc khuynh loát nhau. Gã lăn lộn đã nhiều nên cơ biến vô cùng! Có thể nói khắp mình gã là đao là kiếm. Còn Đào Cung Nga chỉ bầu bạn với mấy mụ cung nữ già. Cả năm thường không nói đến mấy chục câu. Ngoài ra mụ chẳng gặp ai nữa. Vì thế mà giữa mụ cùng Vi Tiểu Bảo, phần cơ trí khác nhau một trời một vực. Mụ thấy Vi Tiểu Bảo hãy còn ngây thơ thì nghĩ bụng:

- Ta đã cứu mạng gã, tất gã cảm kích vô cùng, chắc chẳng khi nào gã lừa gạt ta. Vả trẻ nít có bao giờ biết nói dối? Huống chi ta đã lục soát những bọc của gã nào có thấy gì đâu? Mụ gật đầu nói:

- Ta thấy bọn chúng mở bọc của ngươi ra lục soát rất kỹ thì chỉ có hai bản võ công bí quyết. Bọn

chúng không quyết định được đó có phải là kinh Phật của Thái Hậu hay không?... Vi Tiểu Bảo la hoảng:

- Trời ơi, đó là bí quyết võ công do sư phụ tiểu đệ viết tay để tiểu đệ rèn luyện. Bọn chúng mà lấy mất thì hỏng bét rồi! Đào Cung Nga mĩm cười nói:

- Ngươi đừng lo, cái đó còn y nguyên trong bọc của ngươi. Ba tên kia tìm thấy mấy chục lạng bạc, mắt chúng đỏ lên tranh luận phân chia món đó. Ta nghe mà tức mình liền tiến vào liệu lý hết cả. Chỉ có mấy pho kinh Phật là vấn đề trọng đại, ta tưởng ngươi đưa cho Từ Thiên Xuyên và hai cô kia đem đến Thạch gia trang cất dấu. Bọn địch nhân đã trừ khử xong rồi không còn gì đáng ngại, liền để ngươi ngủ yên. Ta lại lên ngựa chạy xuống phía nam, đến bên ngoài một toà khách điếm thấy có cỗ xe lớn đậu tại đó muốn lục soát nhưng Bát tý viên hầu Từ Thiên Xuyên là người cơ cảnh vô cùng. Ta vừa bước lên nóc nhà lão đã biết rồi. Bất đắc dĩ ta lại phải một phen động thủ... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Lão không phải là địch thủ của cô cô... Đào Cung Nga đáp:

- Ta vốn không muốn đắc tội với bọn Thiên Địa Hội các ngươi, nhưng chẳng còn cách nào khác, ta điểm huyệt cho gã ngã ra và xin lỗi lão đừng có buồn giận. Tiểu huynh đệ! Lần sau tiểu huynh đệ có gặp lão, ta nhờ ngươi chuyển lời từ tạ. Ngươi nói dùm ta vì bất đắc d mà đã đắc tội với lão. Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta lục soát trong đám hành lý của ba người và tra xét cả trên xe nữa nhưng chẳng thấy chi hết liền giải khai huyệt đạo cho họ. Lúc ra đi ta chạm trán một người võ lâm. Người này nhảy lên nóc nhà nấp nánh nghe ngóng. Ta thấy thân thủ của gã chẳng có gì là cao minh và Từ Thiên Xuyên có thể đối phó được dễ dàng. Mặt khác ta vẫn lo ngươi bị xảy đến những chuyện bất trắc, liền bỏ mặc gã, lên ngựa chạy về đây. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra tiểu đệ nằm ngủ mơ màng chẳng biết gì, mà trong khi đó cô cô đã làm rất nhiều việc. Đào Cung Nga trầm ngâm một lúc rồi lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Ngươi theo hầu Hoàng Thượng bấy lâu có nghe ngài nói đến Tứ Thập Nhị Chương Kinh bao giờ chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dường như Thái Hậu và Hoàng Thượng rất chú ý đến pho kinh Phật con khỉ gì đó. Thực ra nó chẳng được lợi con mẹ gì. Thái Hậu là người tồi bại thì mỗi ngày có niệm đến ngàn lần A Di Đà Phật hay Quan Thế Âm Bồ Tát, các ngài cũng chẳng bảo hộ cho... Đào Cung Nga không để gã hết lời, mụ hỏi ngay:

- Hoàng Thượng và Thái Hậu bảo sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng Thượng phái tại hạ cùng đi với Sách Ngạch Đồ đại nhân đến phủ Ngao Bái lục soát và căn dặn tiểu đệ phải cố tìm cho đừợc hai pho Tứ cái gì kinh, dường như có chữ thập và chữ nhị nữa. Đào Cung Nga lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Phải rồi! Phải rồi! Đúng là Tứ Thập Nhị Chương Kính. Tiểu huynh đệ có tìm thấy không? Vi Tiểu Bảo trước ở trong kỹ viện thành Dương Châu đã thạo nghề nói dối. Gã biết rằng nếu phủ nhận ngay tất khiến đối phương sinh lòng ngờ vực,phần lớn phải nói thật chỉ chêm vào một vài câu giả dối thì người nghe khó mà phân biệt được. Gã liền đáp:

- Tại hạ đã mù chữ thì còn biết nó là Tứ Thập Nhị Chương Kính hay Ngũ Thập Tam Chương Kính con khỉ gì? Sau Sách đại nhân kiếm được đưa cho tại hạ đem về cung giao cho Thái Hậu. Bà mừng quá, thưởng cho vô số bánh trái kẹo mứt. Con mẹ nó! Mụ điếm già thật là keo kiệt. Mụ không cho vàng cho bạc, lại đi dỗ trẻ nít bằng mấy gói kẹo mứt. Tiểu đệ mà biết sớm mụ tồi tàn như vậy thì đã cho mẹ nó vào bếp lửa làm củi rồi... Đào Cung Nga vội nói:

- Không đốt được! Không đốt được! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tại hạ cũng biết là không đốt được. Hoàng Thượng mà hỏi Sách đại nhân là khám phá ra ngay. Đào Cung Nga trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ nói vậy thì trong tay Thái Hậu ít ra là có đến hai bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- E rằng bà có đến bốn bộ chứ không phải hai. Đào Cung Nga sửng sốt hỏi:

- Có những bốn bộ ư? Sao ngươi... ngươi lại biết thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nguyên bà có một bộ. Tại hạ đem về hai bộ, bà lấy ra mở để trên bàn đối chiếu với bộ kia quả đúng như nhau. Đêm trước tại hạ nấp ở dưới gầm giường lại nghe bà nói với tên đàn ông hoá trang làm cung nữ là bà đã sai quan Ngự tiền thị vệ phó tổng quản tên gọi Thuỵ Đống đến phủ một vị thân vương lấy một bộ nữa. Đào Cung Nga nói:

- Phải rồi! Thế là trong tay bà mình tính ra bốn bộ, không chừng bà có đến năm sáu bộ cũng nên. Mụ đứng lên đi mấy bước rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Đêm hôm trước ngươi nằm dưới gầm giường Thái Hậu làm gì vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đào cô cô! Tại hạ có nói với cô cô, cô cô cũng đừng tiết lộ ra ngoài,không thì nguy lắm đó. Có khi bị sư phụ giết chết nữa. Đào Cung Nga nói:

- Nếu là đại sự cơ mật của Thiên Địa Hội thì tiểu huynh đệ bất tất phải nói với ta. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Gã ngần ngại một chút rồi tiếp:

- Cô cô là người tốt, tại hạ có nói cũng chẳng hề chi. Thiên Địa Hội đã cùng tiểu vương gia ở Mộc vương phủ bắt tay tuyên thệ: Ai mà nghĩ cách đánh đổ được tên đại gian ác Ngô Tam Quế khiến cho cả nhà hắn phải chết chém là có thể truyền hiệu lệnh cho đối phương phải tuân hành. Gia sư sai tại hạ nằm vùng trong Hoàng cung để dò la tin tức xem có chỗ nào hạ được Ngô Tam Quế chăng? Việc này mà thành tựu thì bao nhiêu người trong Mộc vương phủ sẽ do bọn Thiên Địa Hội của tại hạ chỉ huy. Vì thế mà tại hạ thường đến nghe ngóng ở nơi Hoàng Thượng và Thái Hậu. Đào Cung Nga thở phào một cái nói:

- Té ra là thế. Bất luận là ai hất đổ được tên gian tặc Ngô Tam Quế cũng làm cho người thiên hạ khoan khoái vô cùng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cô cô! Cô cô có giúp thì giúp tại hạ chứ đừng giúp bọn Mộc vương phủ nhé! Đào Cung Nga ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Bản tâm ta nghĩ không tiện giúp bên nào, nhưng nếu gặp cơ duyên thì ta nhất định giúp tiểu huynh đệ. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:..

- Đa tạ cô cô! Đào Cung Nga thở dài nói:

- Đáng tiếc là cả ta lẫn ngươi đều chẳng thể về cung được. Nếu không thì ta giúp được ngươi mà ngươi cũng giúp được ta nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hoàng Thượng thương yêu tại hạ lắm. Tại hạ có lẻn về cung bái kiến ngài, nhất định ngài không báo cho Thái Hậu hay. Hơn nữa cô cô đã đâm Thái Hậu một đao khá nặng tuy hiện giờ Thái Hậu chưa chết ngay nhưng chắc bà có thể khỏi được chỗ đao thương đó. Đào Cung Nga dương cặp lông mày lên nói:

- Phải rồi! Tiểu huynh đệ nói cũng có lý. Tiểu huynh đệ! Công việc mà ta trông chờ ở tiểu huynh đệ là làm sao đánh cắp được mấy pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh đó cho ta. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Nếu Thái Hậu không sống được, tại hạ e rằng mấy pho kinh sách đó sẽ bỏ vào quan tài chôn theo bà. Đào Cung Nga nói:

- Không có đâu! Nhất định là không có đâu! Ta chỉ lo giáo chủ Thần long giáo đi nước cờ cao là họ thắng cuộc. Họ nhanh chân hơn sẽ lấy được trước là hỏng bét. Đây là lần đầu tiên Vi Tiểu Bảo nghe nói đến giáo chủ Thần long giáo, gã hỏi lại:

- Thần long giáo chủ là nhân vật như thế nào? Đào Cung Nga không trả lời câu hỏi của gã, mụ đi quanh trong phòng mấy lượt, liếc mắt nhìn qua giấy dán cửa sổ đã thấy hơi rõ, biết là trời sắp sáng. Mụ quay lại bảo gã:

- Nơi đây nói chuyện không tiện, e rằng trong vách có tai. Chúng ta đi quách. Mụ cúi xuống hai tay cắp hai tử thí ra ngoài cửa điếm bỏ vào trong xe rồi trở về phòng đem nốt xác chết thứ ba lên xe. May ở chỗ mụ dùng thủ kình làm đứt đoạn kinh mạch ba người nên chúng chết mà không đổ máu. Xác đem đi rồi phòng vẫn sạch không. Mụ nói:

- Chủ quán cùng tên phu xe của ngươi đều bị trói lại. Bây giờ cứ để họ cựa cạy rồi tự cởi lấy. Mụ cùng Vi Tiểu Bảo lên ngồi vào chỗ xa phu, cho xe chạy về phía Tây. Đi được chừng bảy, tám dặm thì trời sáng tỏ. Đào Cung Nga đem ba xác chết bỏ vào trong một cái mả đổ nát giữa đám phần mộ ngổn ngang. Mụ lại lượm đá lấp đi rồi trở ra xe nói:

- Bây giờ chúng ta ngồi trên xe vừa đi vừa nói chuyện thì chẳng còn lo có người nghe tiếng nữa. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Biết đâu dưới gầm xe không có người ẩn nấp? Đào Cung Nga không khỏi giật mình đáp:

- Phải đấy! Ngươi còn cẩn thận hơn ta. Mụ cầm roi quất một phát. Cái roi này dường như tự động cong lại chui vào gầm xe đập đánh cách một tiếng. Đào Cung Nga quất ba phát biết đích không có người liền cười nói:

- Ta không hiểu gì về cách phòng những hành động của người giang hồ. Lúc này cỗ xe lớn đi trên đại lộ. Bốn mặt là đồng nội hoang vu. Đào Cung Nga chậm rãi nói:

- Ngươi cứu mạng ta rồi ta lại cứu mạng ngươi. Thế là chúng ta cũng như đôi bạn sinh tử có

nhau, hoạn nạn chia sẻ. Từ nay trở đi cuộc tương trợ lẫn nhau càng nhiều hơn. Tiểu huynh đệ, kể tuổi thì ta đáng làm mẫu thân ngươi lại được ngươi không rẻ bỏ kêu bằng cô cô. Vậy ngươi có chịu bái ta làm cô mẫu để ta nhận ngươi làm điệt nhi không? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Làm điệt nhi mụ cũng chẳng mất vốn mất lãi gì. Hiện giờ ta đã kêu mụ bằng cô cô rồi. Gã vội đáp:

- Vậy thì hay lắm! Nhưng có điều nỗi ta rất xúi, chỉ sợ cô cô hiểu rồi không chịu nhận tại hạ làm cháu nữa. Đào Cung Nga hỏi:

- Điều chi vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ không cha, mà má má lại là một mụ điếm ở kỹ viện! Đào Cung Nga sửng sốt một chút rồi càng lộ vẻ mừng vui nói:

- Hảo điệt nhi! Anh hùng nào sợ xuất thân hèn? Đức Thái tổ Hoàng đế của chúng ta đã làm hòa thượng lại làm kẻ lưu manh vô lại thì đã sao đâu? Cả đến chuyện này ngươi cũng không dấu diếm đủ tỏ ngươi rất chân tâm với cô cô thì cô cô còn dấu ngươi thế nào được? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Má má ta làm điếm. Mao Thập Bát đại ca đã biết rồi thì còn dấu ai được nữa? Muốn lừa gạt người đời thì trước hết là phải đem những chuyện bí ẩn không ai nhìn thấy được của mình nói trước cho họ biết. Gã liền nhảy xuống đất quỳ lạy nói:

- Điệt nhi là Vi Tiểu Bảo xin bái kiến cô cô. Đào Cung Nga mấy chục năm trời ở chốn thâm cung không một thân nhân, cả câu nói về mặt cảm tình mật thiết cũng chưa từng được nghe. Bây giờ mụ thấy Vi Tiểu Bảo kêu mình một cách tha thiết như vậy, bất giác lòng mụ nhũn ra, vội nhảy xuống xe đỡ gã dậy cười nói:

- Hảo điệt nhi! Từ nay trở đi, đời ta thêm một thân nhân... Mụ nói tới đây không nhịn được, hai mắt ứa lệ. Mụ vừa cười vừa lau nước mắt nói:

- Ngươi coi đó! Cô cô cảm xúc đến sa lệ. Hai người lại lên xe ngồi. Đào Cung Nga tay phải cầm dây cương, tay trái nắm lấy tay mặt Vi Tiểu Bảo. Mụ để cho lừa đi bước một nói tiếp:

- Hảo điệt nhi! Ta họ Đào. Đó là họ thật. Khuê danh là Hồng Anh. Ta vào cung từ ngày 12 tuổi. Đến năm sau ta được hầu hạ Đại công chúa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đại công chúa ư? Đào Hồng Anh đáp:

- Phải rồi! Đại công chúa là vị công nương lớn, con đức Sùng Trinh Hoàng đế nhà Đại Minh ta. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ủa! Té ra cô cô tiến cung từ hồi đức Sùng Trinh nhà Đại Minh đang tại vị ư? Đào Hồng Anh đáp:

- Đúng thế! Khi đức Sùng Trinh Hoàng đế ra khỏi cung, ngài cầm kiếm chặt đứt cánh tay đại công chúa. Ta đứng bên chính mắt trông thấy đức Sùng Trinh toan chém nữa. Ta liền nhảy xổ lại phục lên trên người công chúa. Thanh kiếm của đức Hoàng đế chém trúng bả vai sau lưng ta. Ta đau quá ngất đi. Khi tỉnh lại thì không thấy Hoàng đế cùng công chúa đâu nữa. Trong Hoàng cung nhốn nháo cả lên, không ai hỏi gì đến ta. Đào Hồng Anh ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chẳng mấy chốc Sấm tặc tiến vào cung. Sau quân Thát Đát nhà Mãn Thanh lại vào đuổi Sấm tặc, chiếm lấy Hoàng cung! Hỡi ơi! Đó là sự việc xảy ra lâu năm rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đại công chúa không phải là còn ruột đức Sùng Trinh hay sao mà ngài lại định chém chết nàng? Đào Hồng Anh thở dài đáp:

- Đại công chúa là con ruột của SùngTrinh Hoàng đế mà ngài lại rất sủng ái Khi đó kinh thành thất thủ quân giặc tiến vào. Đức vua quyết lòng tuẫn quốc, ngài sợ công chúa bị giặc làm ô nhục nên mới giết nàng trước. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế! Việc mình tự động thủ giết con không phải dễ dàng. Nghe nói Sùng Trinh Hoàng đế sau bị chết treo ở Môi Sơn phải không? Đào Hồng Anh đáp: Sau ta cũng nghe người ta đồn như vậy. Quan Thát Đát nhà Mãn Thanh do Ngô Tam Quế đưa vào qua cửa ải đánh đuổi Sấm tặc chiếm lấy giang sơn nhà Đại Minh. Những thái giám cùng cung nữ ở trong cung 10 phần có đến 8,9 đều được thả ra, chẳng hiểu có đúng thế không? Khi đó ta còn nhỏ tuổi, lại bị thương nằm trong phòng tối đen chẳng ai hỏi gì tới. Mãi đến ba năm sau ta mới tìm gặp được sư phụ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Võ công cô cao thâm như vậy thì dĩ nhiên chắc bản lãnh của lệnh sư ghê gớm lắm, khắp thiên hạ khó có người bì kịp, phải không? Đào Hồng Anh đáp:

- Sư phụ ta bảo: Thiên hạ rất nhiều cao nhân. Võ công của chúng ta chưa đáng kể vào đâu. Sư phụ ta vâng lệnh của Thái sư phụ trà trộn vào cung làm cung nữ. Mụ vung roi lên không một cái cho nó bật thành tiếng lách cách rồi nói tiếp:

- Sư phụ ta tiến cung với mục đích dò xét tám pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tất cả có tám pho ư? Đào Hồng Anh đáp:

- Tất cả có tám pho vì người Mãn Châu chia làm tám màu cờ. Vàng, trắng,đỏ xanh bốn màu chính và bốn màu viền. Mỗi vị chủ kỳ giữ một bộ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế thì phải rồi. Tiểu điệt thấy mấy pho kinh của Thái Hậu bất đồng màu sắc với hai pho lấy được ở nhà Ngao Bái. Pho thì bọc bằng bìa tr ắng, pho thì bọc bằng vải viền đỏ. Đào Hồng Anh nói:

- Nguyên bìa bọc tám pho kinh này là theo màu sắc của "bát kỳ". Đáng tiếc là ta chưa từng được thấy qua. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Trong tay ta có sáu pho. Vậy còn hai pho nữa không biết ở đâu? Không hiểu tám pho kinh sách này có điều chi cổ quái. Chắc cô cô biết rồi vậy ta phải hỏi cho ra mới được. Gã giả vờ ngớ ngẩn nói:

- Té ra Thái sư phụ lão nhân gia của cô cô thành tâm niệm đức Bồ Tát. Những Phật kinh ở trong cung dĩ nhiên là đồ quý trọng đặc biệt, không chừng dùng hoàng kim làm nước mực để viết kinh. Đào Hồng Anh nói:

- Không phải thế. Hảo điệt nhi! Bữa nay ta nói cho ngươi nghe, ngươi không được tiết lộ với ai. Vậy ngươi hãy phát thệ đi! Chuyện phát thệ đối với Vi Tiểu Bảo là rất tầm thường. Bữa nay thề ngày mai gã lại quên ngay thì còn coi vào đâu nữa. Huống chi trong tám pho kinh sách này, gã

đã lấy được đến sáu, khi nào gã còn đem những điểm bí mật trong kinh nói cho người khác hay? Gã liền thề:

- Xin hoàng thiên hậu thổ chứng giám. Đệ tử là Vi Tiểu Bảo nếu đem những điều bí mật trong Tứ Thập Nhị Chương Kính tiết lộ ra ngoài thì bị sét đánh. Bằng không cũng bị chết phanh thây dưới muôn ngàn lưỡi đao còn thảm khốc gấp mười tên sư huynh con khỉ của Thái Hậu giả làm cung nữ vừa bị chết mới đây. Đào Hồng Anh không nhịn được phì cười nói:

- Cách tuyên thệ của ngươi thật mới mẻ và cổ quái! Ta nói cho ngươi biết:

- Khi bọn Thát Đát nhà Mãn Thanh tiến vào quan ải, không nghĩ đến việc chiếm giang sơn nhà Đại Minh. Người Mãn Châu đã ít, quân số không được nhiều. Bọn chúng chỉ mong vĩnh viễn đóng ở ngoài quan ải là lấy làm mãn nguyện rồi. Sau khi tiến vào cửa quan, bọn quân Bát kỳ thấy tiền bạc châu báu là ra tay cướp giật. Chúng cướp được những gì đều vận ra ngoài quan ải cất giấu. Khi ấy người nắm đại quyền là Nhiếp chính vương, thúc phụ của Thuận Trị Hoàng đế, nhưng bát kỳ ở Mãn Châu thì đạo quân cờ nào cũng có thế lực. Các kỳ chủ liền mở hội nghị hoạ thành đồ bản về những nơi bí mật cất dấu tài vật. Mỗi vị kỳ chủ đều giữ một bức địa đồ này... Vi Tiểu Bảo đứng dậy lớn tiếng ngắt lời:

- Ủa! Tiểu điệt hiểu rồi. Cỗ xe chuyển động, gã lại ngồi xuống, nói tiếp:

- Tám bức địa đồ này chắc là dấu ở trong tám pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh kia. Đào Hồng Anh nói:

- Ta nghe chừng không hẳn như vậy. Sự thực ra sao chỉ có tám vị kỳ chủ của màu 8 cờ hồi ấy là biết rõ. Còn ngoài ra đừng nói người Hán chúng ta chẳng một ai hay mà cả đến những bậc vương công đại thần người Mãn Châu e rằng cũng ít người biết rõ. Ta nghe sư phụ nói: Người Mãn Châu dấu của báu ở một trái núi có long mạch của bọn chúng. Quan Thát Đát sở dĩ chiếm được giang sơn nhà Đại Minh ta, gây dựng cơ nghiệp làm nên Hoàng đế hoàn toàn nhờ ở long mạch trái núi đó.

Hồi 69 - Pho Kinh Phật Có Gì Bí Ẩn?

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Long mạch là cái gì? Đào Hồng Anh đáp:

- Đó là một nơi địa thế phong thuỷ rất đẹp. Tổ tiên người Thát Đát ở Mãn Châu táng tại trái núi ấy. Con cháu của họ hiển hách rồi vào làm Hoàng đế đất Trung Nguyên cũng là nhờ ở long mạch nơi đây. Đào Hồng Anh ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sư phụ ta có nói nếu tìnl thấy toà bảo sơn này mà chặt đứt long mạch rồi đào mả lên thì bọn Thát Đát ở Mãn Châu chẳng những không làm Hoàng đế được mà còn bị chết hết ở ngoài quan ải. Toà bảo sơn đồ quan hệ như vậy nên Thái sư phụ và sư phụ ta đã hao tổn tâm huyết để tìm kiếm long mạch đó đâu? Vụ bí mật trọng đại này có ghi trong tám bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao Thái sư phụ của cô cô lại biết cả vụ bí mật của người Mãn Châu? Đào Hồng Anh đáp:

- Câu chuyện này dài lắm. Thái sư phụ ta nguyên là một người đàn bà dòng Hán tộc ở đất Cẩm Châu. Thái sư phụ ta còn cho hay quân Thát Đát tiến vào quan ải rồi thấy đất đai Trung Nguyên của chúng ta rộng rãi bao la,nhân dân cực kỳ đông đúc, chúng vừa mừng, vừa sợ. Tám vị kỳ chủ liên tiếp hội nghị mấy ngày trời tranh biện rất sôi nổi mà chưa quyết định được. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Họ tranh luận điều chi? Đào Hồng Anh đáp:

- Có kỳ chủ muốn chiếm Trung Quốc. Có kỳ chủ lại cho là người Hán đông quá, khi họ tạo phản hàng trăm người Hán xúm lại đánh một người Mãn Châu thì người Mãn còn sống làm sao được? Chỉ nên vào quan ải là cướp bóc một phen rồi rút lui ra ngoài quan ải là ổn thoả hơn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sau bọn họ đi tới giải pháp nào? Đào Hồng Anh đáp:

- Sau cùng họ theo chủ ý của Nhiếp chính vương một mặt đi cướp bóc lấy tiền bạc châu báu vận ra ngoài quan ải cất dấu, một mặt cứ làm Hoàng đế Trung Quốc. Nếu bọn người Hán tạo phản mà người Mãn Châu lâm nguy thì rút lui ra ngoài Sơn Hải Quan. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế ra ngày ấy bọn Thát Đát sợ hãi người Hán chúng ta lắm hay sao? Đào Hồng Anh đáp:

- Cái đó đã hẳn. Bọn họ bây giờ cũng vẫn sợ. Có điều chúng ta không đồng lòng được mà thôi. Hảo điệt nhi! Hoàng đế Thát Đát thương yêu ngươi,nếu ngươi thám thính ra được tám pho kinh sách kia để ở đâu để chúng ta lấy cắp đem đi tìm long mạch bọn Thát Đát mà phá huỷ. Còn tiền bạc cùng tài vật kia thì dùng làm binh phí cho bọn nghĩa quân. Thế rồi chúng ta khởi binh đánh một trận cũng đủ làm cho quân Thanh bở vía trốn ra ngoài quan ải. Vi Tiểu Bảo đối với việc phá huỷ long mạch cùng khởi nghĩa binh đánh Mãn Thanh đều chẳng có chút nhiệt tâm nào, nhưng tính đến chuyện vàng bạc châu báu cất dấu ở toà Bảo Sơn kia, gã không khỏi động tâm, liền hỏi:

- Cô cô! Những điều bí mật trong toà Bảo Sơn đó ghi ở tám bộ kinh sách thật không? Đào Hồng Anh đáp:

- Thái sư phụ ta đã nói với sư phụ là vị kỳ chủ của đạo quân cờ viền xanh sau mấy ngày nội nghị trong phủ. Nhiếp chính vương có bưng ra một cái bọc rồi đem cất dấu một cách trịnh trọng. Đào Hồng Anh ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Một hôm vị kỳ chủ đó uống rượu say rồi nhìn Tiểu Phúc Tấn dặn sau khi y chết pho kinh sách kia sẽ truyền cho con Tiểu Phúc Tấn chớ không truyền cho con Đại Phúc Tấn. Nhưng Tiểu Phúc Tấn không lộ vẻ gì hứng thú. Hắn nói pho kinh Phật đó chẳng có gì quý báu. Vị kỳ chủ kia liền bảo hắn mệnh căn cả Bát kỳ là ở trong đó. Như vậy là nó quan hệ vô cùng. Kỳ chủ còn nói cả đến lai lịch pho Phật kinh cho Tiểu Phúc Tấn nghe. Thái sư phụ ta đứng ngoài cửa sổ nghe lỏm được mới hiểu rõ những điều bí ẩn bên trong. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế rồi sao nữa? Đào Hồng Anh đáp:

- Khi ấy võ công của Thái sư phụ ta đã khá lắm. Sư phụ ta theo học lão nhân gia được nhiều năm. Thái sư phụ liền phái sư phụ trà trộn vào làm cung nữ ở trong cung. Sư phụ ta tiến vào cung chưa bao lâu liền phát giác ra cung cấm là nơi rất sâm nghiêm. Một tên cung nữ không thể đi lung tung khắp chốn. Cả đến mặt Hoàng đế cũng khó lòng được ngó thấy một lần. Việc lấy cắp kinh sách thật khó khăn vô cùng. Sư phụ nói chuyện với ta rồi nghe ta nhắc tới việc đại công chúa vua Sùng Trinh nhà Minh. Ta đã tỏ rõ tấm lòng nhớ mến cựu chủ, nên sư phụ thu ta làm đệ tử. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thảo nào Thái Hậu tìm trăm phương ngàn kế để lấy cho bằng được những pho kinh sách. Có điều bà là người Mãn Châu thì dĩ nhiên không lấy kinh sách để đi phá long mạch. Có chăng bà chỉ tham lam tiền bạc cất ở trong toà Bảo Sơn kia mà thôi. Nhưng tiểu điệt nghĩ rằng bà ta là một vị Hoàng Thái Hậu muốn chi có nấy còn tham lam tiền bạc cùng châu báu làm chi? Đào Hồng Anh đáp:

- Không chừng trong toà Bảo Sơn còn có điều chi cổ quái khác nữa mà cả Thái sư phụ ta cũng chưa biết đến. Thái sư phụ ta đã toan hạ thủ lấy căp pho kinh sách của kỳ chủ đạo cờ viền xanh, nhưng bất hạnh hành động của lão nhân gia bị phát giác rồi bị chết sau một cuộc tử chiến. Cả sư phụ ta cũng ở trong cung một thời gian nữa rồi bị bệnh mà mất. Lúc lâm tử lão nhân gia dặn đi dặn lại ta tìm cách lấy cắp pho kinh kia. Sư phụ còn dặn việc lấy cắp kinh sách này cực kỳ gian nan, sức ta không làm nổi thì nên thu một đệ tử ở trong cung có thể tin cậy được mà lưu truyền chuyện bí mật về kinh sách lại cho y. Nói tóm lại, vụ này một đời làm không thành thì đời sau lại nối tiếp,chứ không để chuyện bí mật này mai một. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ! Điều đại bí mật đó mà để thất truyền thì biết bao nhiêu vàng bạc châu báu kia... há chẳng đáng tiếc ru?... Đào Hồng Anh mỉm cười ngắt lời:

- Vàng bạc châu báu thì chẳng cần gì, nhưng giang sơn của người Hán chúng ta mà để bọn Thát Đát nhà Mãn Thanh đời đời chiếm đoạt là một điều rất oán hận! Vi Tiểu Bảo nói theo chiều:

- Cô cô dạy chí phải! Nhưng trong lòng gã nghĩ thầm:

- Vàng bạc, châu báu xếp đống bằng hàng ngàn hàng vạn mà không lấy ra phung phí một phen cho thoả thích mới là điều đáng tiếc nhất! Nên biết gã còn nhỏ tuổi quá, việc quân Mãn Châu

tàn sát người Hán thảm khốc thế nào gã chỉ được nghe người ta kể lại chứ chưa từng trải qua nên không hiểu rõ lắm. Những cảnh bi đát phải chính con người bị nạn mới biết nó thống thiết lâm ly đến thế nào. Thời gian gã ở Hoàng cung chung động với số đông là người Mãn Thanh chỉ thấy một mình Thái Hậu là nhân vật độc ác đáng hận, còn từ nhà vua trở xuống bất cứ ai cũng đối xử với gã tử tế. Gã không trực giác thấy người Mãn Châu hung bạo tàn ác chi hết. Gã cũng biết nếu gã không được nhà vua sủng ái thì những người quý tộc cùng các đại thần triều Thanh tất không trọng vọng quý hoá gã như vậy,nhưng dù sao gã cũng nhận thấy số đông người Mãn Châu rất hoà ái, mà số hung dữ rất ít, nên mối thù chủng tộc, mối hận quốc gia đối với gã thật lạt lẽo, chẳng thấm thía gì. Đào Hồng Anh lại nói:

- Ta ở trong Hoàng cung bấy nhiêu năm mà chưa thu được tên đệ tử nào. Nguyên số cung nữ đã chẳng có bao nhiêu mà ta gặp nếu không phải hạng ngu xuẩn hồ đồ thì cũng là phường yêu mị quỷ quái. Ngày ngày chỉ mong được Hoàng đế để mắt đến đặng từ thân phận cung nữ nhảy lên bậc phi tần. Đối với những hạng đó thì mình thổ lộ điều đại thần bí thế nào được? Mấy năm nay trong lòng ta canh cánh lo âu. Nếu tình trạng này còn kéo dài, kinh sách không tìnl ra được mảy may manh mối, lại không thu nạp được một tên đệ tử vừa lòng, thì sau khi ta chết đi, điều bí mật kia đành bỏ vào trong quan tài mà chôn sâu dưới đất. Bọn Thát Đát Mãn Châu ngồi yên trên giải giang sơn cẩm tú của người Hán chúng ta. Đối với Thái sư phụ và sư phụ còn chưa đáng kể, ta lại là tội nhân của đất nước. Hảo điệt nhi! Ta vô tình gặp ngươi,thật vui mừng khôn xiết! Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Tiểu điệt cũng hoan hỷ không biết đến thế nào mà nói. Có điều kinh sách gì đó tiểu điệt chăng để vào lòng. Đào Hồng Anh hỏi:

- Vậy ngươi hoan hỉ điều chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu điệt không có thân nhân, má má lại là con người như vậy. Còn sư phụ khó lòng được gặp mặt. Ngày nay bỗng thêm được một vị cô cô. Hảo cô cô! Như vậy mà không đáng hoan hỉ cho tiểu điệt ư? Môi miệng láu lỉnh, gã nói một hồi khiến cho Đào Hồng Anh rất cao hứng. Mụ cười nói:

- Ta ở trong cung từ thuở nhỏ, tuy được sư phụ truyền dạy võ công, mà tình hình võ lâm chẳng biết chút gì. Ta đã mở coi hai bản võ công bí lục của ngươi ở trong bọc nhận thấy những công phu trong hai bản đó chẳng những không giống nhau mà còn tương phản nữa là khác. Đó có phải là bí lục võ công của sư phụ ngươi truyền cho không? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không phải. Một bản của gia sư truyền lại, còn một bản là của lão con rùa Hải lão công. Đào Hồng Anh hỏi:

- Sư phụ ngươi là ai? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Sư phụ của tiểu điệt là Trần Cận Nam lão gia, Tổng đà chủ trong Thiên Địa Hội. Đến cả nhân vật tiếng tăm lừng lẫy như Trần Cận Nam mà Đào Hồng Anh nay mới được nghe nói đến là lần thứ nhất. Mụ gật đầu nói:

- Sư phụ ngươi đã làm Tổng đà chủ thì võ công dĩ nhiên cao cường lắm rồi... Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đáng tiếc thời gian tiểu điệt đi theo sư phụ rất ngắn ngủi, nên chưa học được gì cả. Hảo cô cô! Cô cô truyền thụ võ nghệ cho tiểu điệt được chăng? Đào Hồng Anh ngần ngừ đáp:

- Nếu trước kia ngươi chưa từng học võ công thì dĩ nhiên ta đem hết những điều sở học truyền thụ cho ngươi chẳng khó khăn gì. Nhưng ngươi đã luyện qua võ công của sư phụ ngươi không cùng một đường lối với môn phái ta thì ta dạy ngươi chỉ có hại chứ chẳng ích gì. Theo ngươi nhận xét thì giữa ta và sư phụ ngươi, võ công ai cao thâm hơn ai? Vi Tiểu Bảo tuy miệng yêu cầu Đào Hồng Anh truyền thụ võ công, nhưng gã chỉ là buột miệng nói lấy lòng mụ mà thôi, giả tỷ mụ chân tâm dạy gã thì gã lại kiếm cớ thoái thác. Vì gã mà học võ thì trễ nải việc lên Ngũ Đài Sơn. Và tính gã thích dong chơi hơn học, nên gã nghe mụ nói vậy liền đáp:

- Cô cô! Trước mặt cô cô, tiểu điệt không dám nói dối... Đào Hồng Anh ngắt lời:

- Trẻ nít dĩ nhiên phải giữ đạo thành thực là hơn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu điệt đã chứng kiến những tay cao thủ võ công cao cường tỷ đấu với sư phụ cũng chỉ được ba chiêu là bị kiềm chế và tỏ ra khâm phục gia sư vô cùng. Bảnh lãnh của cô cô e rằng chưa kịp gia sư. Đào Hồng Anh mỉm cười nói:

- Đúng thế! Ta cũng tin là còn kém sư phụ ngươi nhiều lắm. Ta liều mạng tỷ đấu với người đàn ông giả làm cung nữ, nếu không được ngươi đâm một đao vào sau lưng hắn thì mạng ta cũng hết rồi. Sư phụ ngươi có lý nào là hạng vô dụng đến thế? Vi Tiểu Bảo nói:

- Có điều người cung nữ giả đó quả nhiên lợi hại. Bây giờ tiểu điệt nghĩ tới hãy còn phát sợ. Đào Hồng Anh da mặt co rúm lại. Mục quang lộ vẻ khủng khiếp ngó về phía trước ngơ ngẩn xuất thần. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cô cô! Có phải cô cô trong mình khó ở không? Đào Hồng Anh không trả lời, tựa hồ mụ chưa nghe tiếng. Vi Tiểu Bảo hỏi lần thứ hai. Đào Hồng Anh run lên đáp:

- Không... không có đâu. Bỗng nghe đánh "cách" một tiếng. Cây roi ngựa mụ đang cầm trong tay rớt xuống đất. Vi Tiểu Bảo nhảy xuống lượm cây roi rồi lại tung mình vọt lên xe. Con lừa vẫn chạy, cỗ xe vẫn chuyển động mà gã nhảy lên xe ngồi vào nguyên vị một cách dễ dàng, bằng một thân pháp mau lẹ gọn gàng. Gã đang lấy làm đắc ý, chờ Đào Hồng Anh tán dương mấy câu, nhưng mụ lắc đầu nói:

- Hài tử! Rồi đây ngươi còn cần phải khổ luyện công mới được. Hiện giờ bản lãnh ngươi làm thái giám ở trong cung thì được, nhưng bôn tẩu giang hồ thì còn kém lắm, không bằng cả người chưa hiểu chút võ công nào. Vi Tiểu Bảo nghe mụ nói vậy mặt đỏ bừng lên đáp:

- Dạ! Nhưng gã tự hỏi:

- Võ công mình tuy kém cỏi nhưng sao lại không bằng người chưa hiểu võ công? Lại nghe Đào Hồng Anh nói:

- Nếu ngươi chưa biết chút võ công thì người ta giết ngươi một cách khinh xuất. Nhưng ngươi đã có võ công, đối phương tất phải đề phòng ngươi phản kích. Khi đó họ ra tay chẳng nể nang gì nữa, há chẳng nguy hiểm lắm ư? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Giả tỷ gặp bọn mở hắc điếm hay những tên cướp xó thì sao? Đào Hồng Anh ngẩn người ra không trả lời ngay được. Sau một lúc mụ mới đáp:

- Ngươi nói cũng có lý. Trên chốn giang hồ, những quân trộm cướp lăng nhăng nhiều hơn là

những tay cao thủ võ công tinh thâm. Dường như mụ không trấn tĩnh tâm thần, mụ trỏ vào một cây lớn ở mé hữu mé trước nói:

- Chúng ta đến đó nghỉ một lúc để cho lừa ăn cỏ rồi sẽ đi. Đào Hồng Anh cao xe chạy đến gốc cây rồi hai người nhảy xuống sóng vai ngồi nghỉ. Đào Hồng Anh lại ngơ ngẩn xuất thần một lúc rồi đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Có nói gì không? Y có nói năng gì không? Vi Tiểu Bảo không hiểu mụ hỏi ai. Gã ngửng mặt lên nhìn mụ không trả lời Hai người trọn mắt lên ngó nhau để chờ đối phương phúc đáp vì chẳng ai hiểu được ý của ai. Sau lúc nữa, Đào Hồng Anh nhắc lại câu hỏi:

- Ngươi có nghe y nói gì không? Môi miệng y có mấp máy không? Vi Tiểu Bảo thấy thái độ mụ vơ vẩn thì ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- Chắc cô cô bị ma làm hay là bị quỷ nhát. Gã liền hỏi:

- Cô cô! Cô cô ngó ai vậy? Đào Hồng Anh hỏi lại:

- Ai đâu? Y là... người đàn ông hoá trang làm cung nữ phải không? Vi Tiểu Bảo càng sợ run lên hỏi:

- Cô cô thấy người cung nữ giả đó... ở chỗ nào? Đào Hồng Anh như người trong mộng choàng tỉnh giấc hỏi lại:

- Ta hỏi ngươi đêm hôm ấy ở trong phòng Thái Hậu lúc ta chiến đấu với người cung nữ giả. Ngươi có thấy y mở miệng nói năng gì không? Vi Tiểu Bảo thở phào một cái đáp:

- Ái chà! Cô cô hỏi việc đêm hôm ấy, tiểu điệt có nghe y nói gì không? Tiểu điệt không nghe y nói gì hết. Đào Hồng Anh trầm giọng lắc đầu nói:

- Bản lãnh ta và y kém nhau rất nhiều. Y không cần niệm chú cũng thắng. Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu gì cả liền tìnl lời khuyên giải:

- Cô cô! Cô cô bất tất phải nghĩ đến y nữa. Y đã bị chúng ta giết chết rồi còn sống lại làm sao được? Đào Hồng Anh lặp lại:

- Y bị chúng ta giết chết rồi không sống lại được nữa. Câu nói này cốt để cho mụ yên tâm ịai, nhưng miệng mụ lặp lại mà vẫn lộ vẻ khủng khiếp. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Võ công mụ tuy cao cường nhưng lại nhát gan sợ quỷ. Mới giết có một người mà tâm thần đã xao xuyến. Hơn nữa người cung nữ giả kia là ta đâm chết chứ có phải là mụ giết đâu. Mụ giết Thái Hậu nhưng bà ta lại không chết. Đào Hồng Anh hỏi:

- Y đã chết rồi dĩ nhiên chăng còn sợ gì nữa phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Dù y có biến thành quỷ cũng không đáng sợ. Đào Hồng Anh nói:

- Cái gì mà ma với quỷ Ta sợ là sợ đệ tử của giáo chủ Thần long giáo. Cái người... mà Thái Hậu kêu bằng sư huynh đó chắc là không phải. Ta coi võ công của hắn chẳng giống chút nào có phải thế không? Đúng là ngươi đã không nhìn thấy hắn máy môi máy miệng chứ? Vi Tiểu Bảo dĩ nhiên không thể phân biệt được gia số về võ công của người cung nữ giả bữa trước. Gã liền lớn tiếng:

- Cô cô bất tất phải lo âu. Cô cô nói đúng lắm. Gia số võ công của người cung nữ đó không giống võ công Thần long giáo chủ chút nào. Lúc y động thủ, y không nói gì. Cô ơi! Thằng cha Thần long giáo chủ là nhân vật như thế nào? Đào Hồng Anh vội nói:

- Hồng đại giáo chủ Thần long giáo thần thông quảng đại, võ công cao thâm khôn lường. Sao ngươi lại kêu ngài bằng thằng cha ấy, thằng cha kia? Hài tử! Dù ở sau lưng ngài, cũng phải ăn nói cho có lễ độ không được đắc tội với ngài. Đồ tử đồ tôn của Hồng đại giáo chủ nhiều lắm, tin tức rất mau chóng. Ngươi chỉ thốt ra nửa câu bất kính cũng đến tai ngài và... cái mạng ngươi không còn nữa. Mụ vừa nói vừa ngơ ngác nhìn ngang nhìn ngửa, tựa hồ ở quanh mình có thuộc hạ của Thần long giáo chủ đứng nghe trộm. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thần long giáo chủ lợi hại đến thế ư? Chẳng lẽ quyền lực y còn lớn hơn cả đức Hoàng đế? Đào Hồng Anh đáp:

- Quyền lực ngài chưa chắc đã lớn hơn Hoàng đế, nhưng ngươi đắc tội với Hoàng đế, rồi trốn đi ẩn mình. Hoàng đế chưa chắc bắt được. Bằng ngươi đắc tội với Thần long giáo chủ thì dù ngươi chạy đến bên trời góc biển cũng không có chỗ dung thân. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy thì Thần long giáo hãy còn nhiều người thế lớn hơn Thiên Địa Hội của bọn tiểu điệt nhiều phải không? Đào Hồng Anh đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Thiên Địa Hội các ngươi chủ trương phản Thanh phục Minh, hành động quang minh chính đại. Hảo hán giang hồ ai cũng kính trọng. Còn hành động của Thần long giáo thì khác hẳn. Ta chỉ biết vậy mà thôi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Có phải cô cô nói bọn hảo hán giang hồ ai cũng sợ Thần long giáo không?.. Đào Hồng Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Những việc giang hồ ta hiểu rất ít. Chỉ được nghe sư phụ nói cho hay một phần nào. Bản lãnh của Thái sư phụ ta cao thâm như thế mà còn chết về tay thủ hạ của Thần long giáo. Vi Tiểu Bảo liền ngoác miệng ra thoá mạ:

- Con mẹ nó! Thế thì Thần long giáo là kẻ đại thù của chúng ta rồi. Việc gì chúng ta còn sợ họ? Đào Hồng Anh lắc đầu thủng thẳng đáp:

- Sư phụ ta nói võ công của Thần long giáo thiên biến vạn hoá, dĩ nhiên vô cùng lợi hại. Ngoài ra trong giáo phái này còn dạy những thần chú ghê gớm. Khi lâm địch họ niệm chú là khiến cho đối thủ phải kinh tâm động phách. Còn bọn họ càng đánh càng kiêu dũng. Thái sư phụ lấy cắp kinh sách ở phủ kỳ của đạo quân cờ viền xanh rồi xảy cuộc ác chiến với một đệ tử Thần long giáo. Hiển nhiên Thái sư phụ ta chiếm được thượng phong! Vậy mà người kia miệng lâm râm niệm chú khiến cho quyền phong cùng chưởng lực của Thái sư phụ mỗi lúc một yếu dần. Sau Thái sư phụ trúng chưởng vào bụng mà chết. Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lúc ấy sư phụ ta cũng đứng bên, chính mắt lão gia trông thấy. Lão gia muốn xông vào trợ chiến, nhưng vừa nghe tiếng thần chú toàn thân liền nhũn ra, chỉ muốn quỳ xuống đầu hàng, không còn chí phấn đấu nữa. Xong việc rồi nghĩ lại vừa hổ thẹn vừa sợ hãi, lão gia căn dặn ta: Việc thiên hạ tối hung hiểm không gì bằng động thủ với đệ tử Thần long giáo. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Sư phụ của cô cô là hạng nữ lưu vừa thấy đối phương lợi hại đã sợ mất mật chỉ muốn đầu hàng. Gã liền hỏi:

- Cô cô! Người kia niệm chú gì? Cô cô đã nghe qua chưa? Đào Hồng Anh đáp:

- Ta?... Ta chưa từng nghe qua. Ta lo rằng người cung nữ giả hôm ấy là đệ tử của Thần long giáo nên ta mới hỏi ngươi, chứ ta chưa nghe họ nói gì lúc động thủ cả. Họ có máy môi hay không, ta cũng chẳng thấy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ủa! Té ra là thế! Gã nhớ lại những điều tai nghe mắt thấy lúc gã nằm ở gầm giường Thái Hậu rồi đáp:

- Tiểu điệt cũng hoàn toàn không nghe thấy gì hết. Đào Hồng Anh nói:

- Người cung nữ giả đó võ công cao thâm hơn ta rất nhiều. Ta đem toàn lực ứng chiến, nên nhất thiết chẳng nghe thấy gì. Có điều lúc ta thi triển những chiêu sát thủ mới phóng ra nửa vời, trong lòng đột nhiên run sợ, nghĩ bụng: bản lãnh của đối phương cực kỳ lợi hại, không nên tỷ đấu với họ mà nên quỳ xuống xin đầu hàng là hơn. Trong lòng có ý nghĩ như vậy bất giác ta ra tay chậm lại. Như thế mà những chiêu sát thủ của ta thành ra vô dụng. Sau khi xong việc, ta nghĩ lại rất lấy làm kỳ, tự hỏi: Phải chăng người cung nữ giả đó đã thi triển tà pháp gì? Nhưng ta lại nghĩ rằng võ công họ đã cao cường hơn ta nhiều thì họ chẳng cần gì dùng đến tà pháp cũng đủ thắng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cô cô! Từ ngày cô cô học võ đến bây giờ đã động thủ bao nhiêu lần và giết chết bao nhiêu người? Đào Hồng Anh lắc đầu đáp:

- Trước nay ta chưa từng động thủ với ai và cũng chưa hề giết một người nào. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thế thì phải rồi. Sau này cô giết thêm ít người thì có động thủ với ai cũng không còn sợ hãi gì nữa. Đào Hồng Anh nói:

- Ngươi nói cũng có lý, nhưng ta không muốn cùng người động thủ, nhất là không muốn giết ai. Chỉ mong lấy được tám pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh một cách thái bình vô sự để phá long mạch của bọn Thát Đát nhà Mãn Thanh là trong lòng thoả mãn lắm rồi! Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

- Sao mụ nói dễ dàng quá thế. Vì mấy pho kinh sách này đã biết bao nhiêu người uổng mạng? Làm gì có chuyện lấy được tám bộ kinh sách một cách thái bình vô sự?

Hồi 70 - Lửa Hờn Ghen Đốt Cháy Tâm Can

Đào Hồng Anh đã bôi mặt hoá trang, nên sắc diện mụ thế nào người ngoài không nhìn rõ, song nhãn thần mụ vẫn lộ vẻ hãi hùng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cô cô! Cô cô thử tính xem gia nhập Thiên Địa Hội có tiện không? Gã nghĩ bụng:

- Thiên Địa Hội ta người nhiều, thế lớn. Thần long giáo có ghê gớm đến đâu cũng không đủ sợ. Đào Hồng Anh ngơ ngác hỏi:

- Tại sao ngươi lại muốn ta gia nhập Thiên Địa Hội? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thiên Địa Hội chủ trương phản Thanh phục Minh, tức là cùng một lý tưởng với lệnh Thái sư phụ và lệnh sư. Đào Hồng Anh nói:

- Vụ này kể ra rất hay, để thủng thẳng rồi sẽ tính. Bây giờ ta muốn trở về Hoàng cung. Còn ngươi định đi đâu? Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Sao cô cô còn trở về Hoàng cung, không sợ Thái Hậu ư? Đào Hồng Anh thở dài đáp:

- Ta ở trong Hoàng cung từ thuở nhỏ đến khi khôn lớn. Ta đã nghĩ lui nghĩ tới thì chỉ những ngày ở Hoàng cung là không sợ hãi. Những sự việc bên ngoài ta chẳng biết gì hết. Khu vực Hoàng cung rất rộng, ta kiếm một nơi ẩn lánh chắc Thái Hậu không tìm đến nơi được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Cô cô trở về Hoàng cung đi. Rồi đây tiểu điệt nhất định sẽ đến thăm. Tiểu điệt phải đi làm công việc mà gia sư đã giao cho. Đào Hồng Anh thấy gã nói đi làm công việc của Thiên Địa Hội, nên không tiện truy vấn. Mụ hỏi sang chuyện khác:

- Mai đây ngươi trở về Hoàng cung, sẽ gặp ta ở đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khi tiểu điệt về tới Hoàng cung sẽ cắm cây vào đống loạn thạch ở hoả trường. Trên cành cây này có vẽ hình con chim sẻ. Đến tối hôm ấy cô cháu ta sẽ hội diện ở hoả trường. Đào Hồng Anh gật đầu nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta cứ thế. Hảo hài tử. Trên chốn giang hồ đầy rẫy sóng gió hiểm nghèo. Bất cứ việc gì ngươi cũng phải cẩn thận lắm mới được. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Dạ! Chính cô cô cũng nên lưu tâm từng ly từng tý vì mụ điếm già Thái Hậu tâm địa hiểm sâu tàn độc. Cô cô đừng để mắc bẫy mụ. Hai người ruổi xe đến một toà thị trấn. Vi Tiểu Bảo mướn một cỗ xe khác rồi chia tay đôi ngả. Vi Tiểu Bảo thấy Đào Hồng Anh cho xe chạy về hướng Đông. Mụ không ngớt quay lại ngó gã. Bất giác gã thở dài nghĩ bụng:

- Tuy y không phải là cô cô chân chính của ta, nhưng y đối đãi với ta thật tử tế. Vi Tiểu Bảo ngồi trong xe nhắm mắt ngủ đi một giấc. Trời xế chiều, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Một người đàn ông cưỡi ngựa lao nhanh tới, lớn tiếng quát:

- Gã dong xe kia! Có phải trong xe ngươi có một thằng nhỏ? Vi Tiểu Bảo nhận ra thanh âm Lưu

Nhất Chu, gã không chờ tên phu xe trả lời đã thò đầu ra nhìn rồi cười hỏi:

- Lưu đại ca! Phải chăng đại ca muốn kiếm tiểu đệ? Gã thấy Lưu Nhất Chu mồ hôi nhễ nhại, mặt đấy cát bụi. Lưu Nhất Chu vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã la lên:

- Hay quá! Chung quy ta đã đuổi kịp ngươi! Hắn cho ngựa nhảy vọt đến trước xe, quát lớn:

- Muốn tốt thì xuống đi! Vi Tiểu Bảo thấy Lưu Nhất Chu vẻ mặt hung dữ ra chiều bất thiện thì giật mình kinh hãi hỏi:

- Lưu đại ca! Tiểu đệ có điều chi đắc tội với đại ca đâu mà đại ca lại nổi nóng? Lưu Nhất Chu tay cầm roi ngựa quất vào đầu con lừa kéo xe đánh chát một tiếng. Con lừa đau quá hét be be rồi đứng thẳng lên như người. Cỗ xe ngửa về phía sau làm cho tên phu xe suýt nữa té nhào. Tên phu xe quát hỏi:

- Giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà có quỷ xuất hiện ư? Ngươi làm gì mà ngang ngược thế? Lưu Nhất Chu cũng gầm lên:

- Lão gia cứ ngang ngược đấy! Hắn lại quất roi ngựa quấn lấy cổ tên phu xe, giật mạnh một cái cho nó té xuống đất. Đoạn hắn vung roi ngựa vụt túi bụi vào mình nó, mỗi nhát roi vụt xuống, hắn lại mắng một câu:

- Lão gia ngang ngược chơi đấy! Lão gia ngang ngược chơi đấy! Tên phu xe giãy giụa lồm cồm bò dậy mà không được. Miệng nó không ngớt vừa kêu cha vừa kêu mẹ, vừa thoá mạ ầm ỹ vì tính nó bướng bỉnh. Lưu Nhất Chu ra đòn mỗi lúc một nặng hơn. Tên phu xe đầy mình máu me đầm đìa. Mỗi nhát roi quất xuống, máu tươi lại vọt lên. Vi Tiểu Bảo sợ quá ngồi thộn mặt ra, bụng bảo dạ:

- Giữa tên phu xe này với hắn vốn không cừu hận mà hắn đánh quá đòn thù, chắc là hắn có chuyện lão gia rồi. Lão gia còn nhỏ tuổi mà võ công lại không phải là tay đối thủ của hắn. Hắn đánh xong phu xe rồi chắc đánh đến lão gia. Vụ này thật nguy to rồi! Gã liền rút lưỡi đao truỷ thủ ở trong ống giày ra, khẽ đâm vào mông lừa một đao. Con lừa bị đau gầm lên một tiếng rồi tung vó chạy như phát điên. Nó kéo cỗ xe lao đi vun vút trên đường lớn. Lưu Nhất Chu thấy cỗ xe chạy đi, liền bỏ mặc tên phu xe kêu la chửi bới,vừa tung ngựa đuổi theo vừa lớn tiếng gọi:

- Hảo tiểu tử! Ngươi có giỏi thì dừng lại, đừng cho xe chạy nữa. Vi Tiểu Bảo ngồi trong xe cũng thò đầu ra hô to:

- Hảo tiểu tử! Ngươi có giỏi thì đừng rượt theo nữa! Lưu Nhất Chu căm tức không biết đến thế nào mà nói. Hắn hết sức ra roi cho ngựa phóng nước đại để rượt theo. Con lừa tuy chạy thật nhanh, nhưng nó phải kéo cỗ xe lớn dĩ nhiên phải chậm hơn ngựa. Nó chạy được một lúc thì con ngựa rút ngắn dần dần quãng cách lại và Lưu Nhất Chu đuổi gần tới nơi. Vi Tiểu Bảo lâm vào tình trạng vô kế khả thi. Gã toan cầm lưỡi đao truỷ thủ liệng vào Lưu Nhất Chu, nhưng rồi gã tự nhủ:

- Hắn là ý trung nhân của Phương Di. Nếu mình liệng đao giết chết hắn thì còn mặt mũi nào trông thấy nàng nữa? Lỡ ra mà liệng không trúng để hắn đoạt mất bảo đao cũng là một điều đáng tiếc. Gã miệng quát tháo, tay quất lừa cho chạy mau. Đột nhiên một luồng kình phong rít lên bên tai rồi má bên phải gã đau rát và nóng bừng. Vi Tiểu Bảo đã bị Lưu Nhất Chu quất trúng một roi. Gã vội thụt đầu vào nhìn qua rèm xe ra ngoài thấy đầu ngựa của Lưu Nhất Chu đã đến

sát bên xe. Nó chỉ chạy mấy bước nữa là hắn có thể nhảy lên xe được. Vi Tiểu Bảo là một đứa trẻ cấp trí. Gã thò tay vào bọc móc ra một đỉnh bạc nặng chừng bảy, tám sức liệng ra trúng vào mắt bên trái con ngựa. Tròng mắt con ngựa tan nát, máu tươi chảy ra đầm đìa. Nó bị đui một bên mắt và đau quá chịu không nổi, đâm bổ nháu bổ nhàu chênh chếch lên sườn núi. Lưu Nhất Chu vội dừng cương lại, nhưng con ngựa đau quá cứ nhảy chồm lên và vọt đi khiến hắn ngồi không vững té xuống đất. Lưu Nhất Chu võ công cao cường, trần mình một cái đứng dậy được ngay. Con ngựa chạy xuyên vào rừng. Nó thét lên be be không ngớt. Chỉ trong chớp mắt nó chạy mất hút. Vi Tiểu Bảo cười hô hố reo lên:

- Lưu đại ca! Đại ca không biết cưỡi ngựa. Tiểu đệ khuyên đại ca nên đi bắt con rùa để cưỡi hay hơn. Lưu Nhất Chu tức giận, nét mặt tái xanh. Hắn đề khí lao mình đi rượt theo xe. Vi Tiểu Bảo sợ quá, vội grực lừa chạy thật nhanh. Lúc gã quay lại ngó Lưu Nhất Chu thấy hắn còn cách cỗ xe chừng hai ba chục trượng. Lưu Nhất Chu vọt những bước dài tiếp tục rượt theo, xem chừng cỗ xe khó lòng thoát được. Vi Tiểu Bảo lại rút đao truỷ thủ khẽ đâm vào mông lừa một nhát. Ngờ đâu lần này không linh nghiệm. Con lừa nhảy lên mấy cái rồi đột nhiên quay đầu chạy ngược trở về phía Lưu Nhất Chu. Vi Tiểu Bảo la rầm lên:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Gã ra sức gò cương, nhưng con lừa biến thành bất kham, gã không sao kìm được nó. Vi Tiểu Bảo thấy tình thế bất lợi, vội nhảy xuống chạy vào khu rừng bên đường Lúc này Lưu Nhất Chu cách gã rất gần, hắn chỉ rướn lên một bước, vươn tay trái ra là nắm được cổ áo Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo tay mặt cầm đao truỷ thủ đâm về phía sau. Nhưng Lưu Nhất Chu là đệ tử chân truyền của Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng và là truyền nhân của đại gia tướng đứng đầu trong Mộc vương phủ theo thứ tự Lưu, Bạch, Phương, Tô. Võ công Lưu Nhất Chu so với Vi Tiểu Bảo còn cao thâm hơn nhiều. Hắn hạ thấp tay mặt xuống ra chiêu Hành vân lưu thuỷ nắm lấy cổ tay Vi Tiểu Bảo xoay lại cho mũi truỷ thủ trỏ vào cổ họng gã rồi quát hỏi:

- Tiểu tặc! Mi còn quật cường được nữa không? Cánh tay Vi Tiểu Bảo đau ê ẩm lại thấy cổ họng mát rượi thì biết là lưỡi truỷ thủ chặt sắt như cắt bùn thì cứa vào cổ họng gã cũng như Thái Hậu. Gã vội làm bộ mặt tươi cười hỏi:

- Lưu đại ca! Có chuyện gì xin lấy lời tử tế nói với nhau. Chúng ta cũng như người nhà, can chi đại ca phải động nộ? Lưu Nhất Chu nhổ bãi nước miếng xuống đất đánh "toẹt" một cái, hỏi lại:

- Quân mặt dầy kia! Ai thèm nhận mi là người nhà? Mi... Mi... một tên tiểu tặc, lúc ở trong Hoàng cung dám hoa ngôn xảo ngữ để lừa gạt Phương sư muội. Mi lại... ngủ cùng giường với nàng. Ta... phải giết mi mới xong... Hắn nói tới đây trán nổi gân xanh, mắt dường toé lửa. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới hiểu Lưu Nhất Chu phẫn nộ gã là vì chuyện Phương Di. Có điều gã chưa hiểu tại sao Lưu Nhất Chu lại biết vụ này? Đứng trước cục diện nguy ngập tựa hồ ngàn cân treo đầu tóc, Vi Tiểu Bảo đâm liều lĩnh hơn. Gã tăng gia thêm kình lực vào tay, cho da cổ họng gã bị đao xuyên thành một lỗ thủng. Đoạn gã cười nói:

- Lưu đại ca! Phương cô nương là ý trung nhân của đại ca, khi nào tiểu đệ dám vô lễ với y? Trong lòng Phương cô nương chỉ có hình ảnh một mình đại ca mà thôi. Từ sáng đến tối, lúc nào y cũng nghĩ tới đại ca. Lưu Nhất Chu quả nhiên bớt nóng giận. Hắn hỏi:

- Sao ngươi biết vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Làm gì mà tiểu đệ chẳng hiểu. Nếu Phương cô nương không thương yêu tha thiết đại ca thì khi nào y lại năn nỉ tiểu đệ cứu thoát đại ca? Tiểu đệ đưa đại ca ra khỏi cung, y được tin đại ca thoát

hiểm, trong lòng hoan hỉ không biết đến thế nào mà kể. Lưu Nhất Chu đột nhiên lại nổi giận. Hắn quắc mắt, nghiến răng ken két quát lên:

- Mi là quân chó má, ta không thèm tiếp thụ mối ân tình của mi. Mi cứu lão gia cũng vậy mà không cứu cũng vậy. Tại sao mi đem vụ cứu ta để ép uổng và lừa gạt Phương sư muội phải hứa lời... lấy mi làm chồng? Vi Tiểu Bảo làm bộ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ô hay! Làm gì có chuyện đó? Đại ca nghe ai nói vậy? Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Phương cô nương là một vị mỹ nhân, dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường phải lấy một người chồng vừa là anh hùng hào kiệt, vừa là thiếu niên anh tuấn như đại ca mới xứng đáng. Khi nào Phương cô nương thèm để ý đến tiểu đệ? Lưu Nhất Chu nghe Vi Tiểu Bảo khen hắn vừa là anh hùng hào kiệt, vừa là thiếu niên anh tuấn. Chỉ có hắn là xứng với Phương Di, lửa giận của hắn bớt đi mấy phần. Hắn hỏi:

- Ngươi chối cãi ư? Có phải Phương sư muội đã ưng chịu làm vợ ngươi rồi không? Vi Tiểu Bảo liền nổi tràng cười hô hố chứ không trả lời. Lưu Nhất Chu lại hỏi:

- Có gì đáng cười đâu? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Lưu đại ca! Tiểu đệ xin hỏi:

- Những người làm thái giám còn có thể lấy vợ được không? Lưu Nhất Chu đang cơn phẫn nộ, hấp tấp chạy đi ngay, không kịp nghĩ tới Vi Tiểu Bảo hiện là thái giám dĩ nhiên không thể lấy vợ được. Hắn nghe Vi Tiểu Bảo nói câu này để nhắc nhở mình thì khác nào người đang nằm mơ choàng tỉnh giấc. Hắn sung sướng như mở cờ trong bụng, không nhịn được cũng phá lên cười. Nhưng hắn vẫn nắm tay Vi Tiểu Bảo chưa chịu buông ra, hỏi vặn:

- Thế thì sao ngươi lại gạt Phương sư muội? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Câu chuyện này Lưu đại ca nghe ở đâu ra? Lưu Nhất Chu đáp:

- Chính tai ta nghe Phương sư muội nói với tiểu Quận Chúa như vậy, chẳng lẽ còn giả được ư? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đó là hai cô nói chuyện với nhau, hay Phương cô nương nói với đại ca? Lưu Nhất Chu ngần ngừ đáp:

- Hai nàng nói với nhau như vậy. Nguyên Từ Thiên Xuyên đưa Phương Di và Mộc Kiếm Bình đến Thạch gia trang, nhưng chưa được bao xa liền gặp bọn Ngô Lập Thân, Lưu Nhất Chu,Ngao Bưu. Bọn Ngô Lập Thân ba người ở trong Thanh cung phải chịu cực hình, tuy chưa hại đến gân cốt, nhưng toàn thân bị đánh đập da tan thịt nát. Mấy người ngồi trên xe lớn cũng định đến Thạch gia trang để dưỡng thương. Giữa đường gặp nhau, hai bên cùng hoan hỉ. Có điều Phương Di đối với Lưu Nhất Chu tựa hồ không được đằm thắm như ngày trước. Chỉ lúc đầu gặp mặt hắn, nàng hô một câu "Lưu sư ca" rồi sau nàng rất lãnh đạm, không muốn nhìn hắn nữa. Lưu Nhất Chu mấy phen kéo nàng ra một chỗ để nói những lời tâm sự,nhưng nàng cứ ngồi lỳ với Mộc Kiếm Bình, không chịu đi theo hắn. Lưu Nhất Chu vừa nóng nảy vừa tức giận bức bách nàng thì nàng nói:

- Lưu sư ca! Từ nay trở đi chúng ta chỉ giữ tình sư huynh, sư muội. Còn ngoài ra chuyện gì cũng

không nên nghĩ tới và nhắc lại nữa. Lưu Nhất Chu giật mình kinh hãi hỏi:

- Tại... sao thế? Phương Di hững hờ đáp:

- Chẳng tại sao cả. Lưu Nhất Chu kéo tay nàng lắp bắp:

- Sư muội!... Sư muội.... Phương Di hất mạnh một cái thoát khỏi tay hắn rồi nói:

- Nên đứng đắn một chút! Lưu Nhất Chu buồn rầu vô hạn. Đêm hôm ấy ở trong khách điếm hắn trằn trọc không ngủ được. Lòng dạ bâng khuâng, hắn rón rén bò dậy lần đến dưới cửa sổ phòng ngủ của Phương Di và Mộc Kiếm Bình. Quả nhiên hắn nghe được hai cô đang thì thầm trò chuyện. Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Tỷ tỷ đối với sư ca như vậy há chẳng khiến cho y phải thương tâm? Phương Di đáp:

- Ta chẳng có cách nào khác được. Y thương tâm sớm rồi quên ta cũng sớm hơn và đi đến chỗ hết thương tâm. Mộc Kiếm Bình ngập ngừng hỏi:

- Tỷ tỷ nhất quyết... lấy thằng lỏi Vi Tiểu Bảo thật ư? Gã còn nhỏ như vậy thì làm trượng phu tỷ tỷ thế nào được? Phương Di hỏi lại:

- Phải chăng tiểu Quận Chúa cũng muốn lấy gã, nên khuyên ta xử tử tế với Lưu sư ca? Mộc Kiếm Bình vội gạt đi:

- Không, không phải thế! Nếu vậy tỷ tỷ cứ việc đi mà lấy thằng khỉ con đó! Phương Di thở dài nói:

- Ta đã tuyên thệ, chẳng lẽ tiểu Quận Chúa quên rồi ư? Hôm ấy ta đã tuyên bố: "Trên có Hoàng thiên, dưới có Hậu thổ, chứng giám nếu Quế công công cứu được Lưu Nhất Chu thoát hiểm thì tiểu nữ tử là Phương Di nguyện lấy Quế công công làm chồng. Suết đời giữ dạ trung trinh với trượng phu. Nếu tiểu nữ ăn ở hai lòng thì muôn kiếp chẳng được siêu sinh." Ta còn bảo tiểu Quận Chúa làm chứng vụ này. Những lời thề đó ta còn nhớ cả và chắc tiểu Quận Chúa cũng chưa quên được. Mộc Kiếm Bình đáp:

- Dĩ nhiên sư tỷ đã nói thế thật, nhưng tiểu muội nghĩ rằng đó chẳng qua là thằng khỉ con kia muốn trêu chọc để giỡn chơi chứ không phải chuyện thật. Phương Di nói:

- Gã nói chơi cũng vậy mà nói thật cũng thế. Chúng ta là phận nữ nhi đã mở miệng trao việc chung thân cho ai là trọn đời không canh cải nữa. Vì thế mới có câu: "Tòng thất nhi chung". Huống chi... Huống chi... Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Huống chi làm sao? Phương Di đáp:

- Ta nghĩ kỹ lại: Nếu là lời nói không thì còn cãi được. Nhưng gã... gã đã ngủ cùng giường, chung chăn chung gối với chúng ta... Mộc Kiếm Bình phì cười nói:

- Thằng khỉ con đó thật là mặt dầy. Gã còn nói trong Anh liệt truyện có hồi kêu bằng: "Mộc Vương gia tam tiến định Vân Nam, Quế công công song thủ bão giai nhân". Sư tỷ ơi! Gã có ôm sư tỷ thật không? Phương Di thở dài không trả lời. Lưu Nhất Chu đứng ngoài cửa sổ, lòng nóng như lửa đốt. Hắn tưởng chừng trời xoay đất chuyển, chân đứng không vững. Phương Di lại nói:

- Thực ra, tuy gã còn nhỏ tuổi mà ăn nói giảo hoạt, lại đối đãi với chúng ta rất tử tế. Chuyến này

chia tay rồi, không biết đến bao giờ mới có phen tái hội? Mộc Kiếm Bình bật cười, khẽ hỏi:

- Sư tỷ vẫn nhớ gã ư? Phương Di hỏi lại:

- Nhớ gã thì làm sao? Mộc Kiếm Bình ngập ngừng đáp:

- Không sao cả... Đúng thế! Tiểu muội cũng nhớ gã, nên mấy lần bảo gã đi cùng bọn ta đến Thạch gia trang, nhưng gã cứ nói là trong mình còn mang một công việc trọng yếu. Sư tỷ! Không hiểu gã nói thật hay nói dối? Phương Di nói:

- Lúc ngồi ăn cơm ở phạn điếm, ta nghe gã nói chuyện với tên phu xe hỏi thăm đường đi Sơn Tây. Chắc là gã có việc gì ở đó. Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Gã còn nhỏ tuổi mà một mình đi Sơn Tây, nếu dọc đường gặp bọn côn đồ thì làm thế nào? Phương Di thở dài đáp:

- Ta đã bảo Từ lão gia không cần hộ tống bọn mình nên hộ vệ gã là hơn,nhưng Từ lão gia nhất định không chịu. Mộc Kiếm Bình gọi:

- Sư tỷ!... Phương Di hỏi: Chuyện gì? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Chẳng có chuyện gì cả. Phương Di lại nói:

- Đáng tiếc cả hai chúng ta đều bị thương, không thì đi với gã đến Sơn Tây. Bây giờ gặp Ngô sư thúc cùng Lưu sư ca rồi chúng ta chẳng thể đi kiếm y được. Lưu Nhất Chu đứng ngoài nghe tới đây đầu óc choáng váng, trán đập vào cửa sổ đánh "binh" một tiếng. Phương Di cùng Mộc Kiếm Bình giật mình kinh hãi, đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Ai? Lưu Nhất Chu đụng đầu tuy không đau đớn gì cả, nhưng ngọn lửa hờn ghen đết cháy tâm can gã chẳng khác gì kẻ nổi cơn điên miệng lẩm bẩm:

- Ta phải giết thằng lỏi con! Ta phải giết thằng lỏi con! Hắn chạy ra viện trước dắt một con ngựa, mở cửa điếm chạy đi. Lưu Nhất Chu vừa nghe nói Vi Tiểu Bảo đi Sơn Tây liền giục ngựa lao vun vút về phía tây. Hắn chạy cho đến lúc trời sáng, hỏi rõ đường lối đi Sơn Tây rồi theo đường lớn ra roi quất ngựa. Gặp cỗ xe nào hắn cũng hỏi:

- Trong xe có thằng lỏi con không? Nhắc lại Vi Tiểu Bảo nghe Lưu Nhất Chu kể đầu đuôi, gã thấy hắn sở dĩ biết vụ này là nghe lỏm câu chuyện giữa Phương Di và tiểu Quận Chúa. Gã cho là hắn chỉ biết được phần nào mà thôi, liền cười nói:

- Lưu đại ca! Thế thì không khéo đại ca mắc hợm lệnh sư muội đó! Lưu Nhất Chu hỏi:

- Mắc hợm thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khi Phương cô nương ở Hoàng cung, đã nói với tiểu đệ là y tận tâm kiệt lực cứu đại ca mà đại ca chẳng để tâm chi hết. Lưu Nhất Chu ngập ngừng hỏi:

- Làm gì... có chuyện đó? Khi nào ta lại không để tâm đến nàng? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Đại ca đã tặng Phương cô nương một cành ngân thoa trên đầu có bông hoa mai phải không? Lưu Nhất Chu hỏi lại:

- Phải rồi! Phải rồi! Sao ngươi lại biết chuyện đó? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phương cô nương lúc hỗn chiến ở trong Hoàng cung đánh rớt cây ngân thoa đã hết hoảng kể lại cái đó của ý trung nhân tặng cho không thể để mất được, dù có phải liều mạng cũng phải tìm cho thấy. Lưu Nhất Chu ngơ ngác hỏi:

- Nàng... nàng đối đãi với ta hết lòng như vậy ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó đã hẳn. Chẳng lẽ còn giả được ư? Lưu Nhất Chu hỏi:

- Rồi sau ra sao nữa? Vi Tiểu Bảo nói:

- Đại ca nắm tay đau chết người thì còn nói chuyện làm sao được? Lưu Nhất Chu nói:

- Được rồi! Hắn nghe Vi Tiểu Bảo nói Phương Di đối với mình tha thiết như vậy thì lửa giận tan đi quá nửa. Đồng thời hắn cho là thằng nhỏ này chẳng thể nào trốn thoát khỏi tay mình, liền buông gã ra và nhắc lại câu hỏi:

- Rồi sau sao nữa? Vi Tiểu Bảo bị hắn nắm tay vừa đau vừa nhức rất khó chịu. Gã từ từ xỏ lưỡi đao truỷ thủ vào ống giày. Đồng thời gã đưa mắt ngó thấy cổ tay sưng lên và còn in vết ngón tay thành một quầng màu đỏ. Gã tức mình chưa trả lời vào câu hỏi của Lưu Nhất Chu, lại lảng sang chuyện khác:

- Những nhân vật ở Mộc vương phủ ham nắm cổ tay người ta, đại ca cũng thế mà Bạch Hàn Phong cũng vậy. Trong Mộc gia quyền có chiêu "Quy trảo thủ" thật là lợi hại! Chữ "Quy" gã nói một cách hàm hồ và có ý chế nhạo đối phương, vì quy là con rùa, một giống súc sinh người ta rất khinh bỉ. Lưu Nhất Chu không hiểu ý gã mà cũng chẳng buồn để ý, chỉ hỏi về chuyện Phương Di:

- Phương sư muội mất cành hoa bạc rồi sao nữa? Vi Tiểu Bảo vẫn chưa trả lời, nói móc:

- Tiểu đệ bị chiêu "ô quy trảo tử" của đại ca bóp tay cơ hồ nghẹt thở bây giờ cần phải nghỉ một lúc mới nói được. Có điều vụ này rất quan hệ đến đại ca có lấy được vợ hay không... Lần này Lưu Nhất Chu mới để ý và hiểu rõ bốn chữ "ô quy trảo tử".

Hồi 71 - Ngô Lập Thân Thóa Mạ Nhất Chu

Lưu Nhất Chu Căm hận Vi Tiểu Bảo chỉ vì gã lừa gạt Phương Di để nàng phải ưng thuận lấy gã làm chồng, còn những câu trêu chọc hắn cũng chẳng để tâm. Sau hắn nghe thấy gã nói: Vụ này rất quan hệ đến đại ca có lấy được vợ hay không, hắn rất đỗi quan tâm, lại giục:

- Ngươi nói mau đi, đừng dài dòng văn tự nữa! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải kiếm chỗ nghỉ một lúc mới có hơi sức mà nói. Lưu Nhất Chu không sao được đành đi theo gã đến dưới một gốc cây lớn. Hắn thấy Vi Tiểu Bảo ngồi trên một rễ cây, cũng ngồi sóng vai bên gã. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Lưu Nhất Chu hỏi:

- Điều chi đáng tiếc? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đáng tiếc là lệnh sư muội không có ở đây để sóng vai ngồi với đại ca mà nói chuyện tình tứ yêu đương, có thế ý mới khoan khoái trong lòng. Lưu Nhất Chu thú quá không nhịn được cũng bật cười hỏi:

- Sao ngươi lại biết thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ đã nghe y nói vậy. Hôm ấy, y đánh rớt cành thoa, không kể gì đến tính mạng xông vào chỗ ngã ba đường có bọn thị vệ ở Thanh cung canh gát. Tuy y bị trọng thương mà còn giết được ba tên thị vệ, tìm được cành thoa đem về. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ bảo y: Phương cô nương! Cô thật là ngu dại! Cành thoa bạc đáng bao nhiêu tiền? Tại hạ cho cô một ngàn lạng bạc thì đi đánh một lúc được ba, bốn ngàn cành như vậy. Cô nương tha hồ mà dùng, mỗi ngày cài mười chiếc và thay đổi hàng ngày. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều thay đổi cũng thừa dùng. Phương cô nương liền đáp: "Ngươi còn là thằng nhỏ đã hiểu điều chi mà nói? Cành thoa này là của Lưu ca rất thân ái tặng cho ta. Còn ngươi thì có đánh hàng ngàn hàng vạn chiếc thoa vàng, thoa ngọc gì gì đi nữa cũng chẳng thể bì với cành thoa của Lưu lang tặng cho ta, bất luận nó là thoa bạc thoa đồng hay thoa sắt cũng vậy". Gã ngừng lại rồi hỏi Lưu Nhất Chu:

- Lưu đại ca! Phương cô nương nói vậy có phải là hồ đồ không? Lưu Nhất Chu nghe gã thuyết một hồi sướng quá, há hốc ra mà người không ngậm miệng lại được nữa. Hắn hỏi:

- Sao?... Sao nửa đêm nàng nói chuyện với tiểu Quận Chúa thì lại khác hẳn? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Có phải nửa đêm Lưu đại ca lần mò tới ngoài cửa sổ phòng ngủ của hai cô để nghe lén không? Lưu Nhất Chu hơi đỏ mặt lên đáp:

- Không phải nghe lén đâu. Ta đi tiểu tiện vừa tới đó thì nghe thấy hai cô nói chuyện với nhau. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lưu đại ca! Thế thì đại ca có lỗi rồi. Đi tiểu tiện thiếu gì nơi sao lại đến dưới cửa sổ phòng Phương cô nương mà tiểu ra đó để khai mù trời? Như vậy hai vị cô nương nguyệt thẹn hoa

nhường chịu thế nào nổi? Có phải thế là sư ca đã tỏ ra khinh mạn hai cô không? Lưu Nhất Chu hỏi:

- Phải rồi! Phải rồi! Sau Phương sư muội còn nói gì nữa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ đói bụng lắm rồi, chẳng còn hơi sức đâu mà nói nữa. Đại ca mau đi mua thứ gì về ăn. Tiểu đệ có no bụng thì mới nói hết được những câu chuyện của Phương cô nương làm cho người ta phải ngứa tai. Lưu Nhất Chu hỏi:

- Sao lại làm cho người ta ngứa tai? Phương sư muội là người trang nghiêm không nói đùa nói giỡn hoặc lỗ mãng khiến cho ai phải mất lòng bao giờ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Y trang nghiêm lắm, chẳng bao giờ nói những câu ngứa tai. Đại ca có biết y bảo: "Lưu sư ca thân ái của ta! " Y còn nói những gì "Lưu lang,con người vừa anh tuấn vừa diêm dúa của ta..." Con mẹ nó! Đại ca nghe không ngứa tai, nhưng tiểu đệ càng nghe càng bực mình. Hừ! ăn nói kiểu gì mà khiến cho người ta phải buồn nôn? Lưu Nhất Chu lại càng nức lòng hởi dạ, nhưng miệng nói:

- Không phải đâu! Chả bao giờ Phương sư muội nói thế! Vi Tiểu Bảo làm bộ dằn dỗi đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Tiểu đệ nhớ lầm rồi. Lưu đại ca! Đại ca ngồi chơi,tiểu đệ đi kiếm gì ăn đã, không thể bồi tiếp đại ca được nữa. Gã nói rồi đứng dậy. Lưu Nhất Chu đang nghe thích quá, lòng dạ hồi hộp, bủn rủn cả người, khi nào chịu để gã đi? Hắn khẽ ấn vai Vi Tiểu Bảo xuống, ân cần nói:

- Vi huynh đệ! Việc gì mà đi đâu vội? Đây ta có đem theo ít lương khô bánh lạt, huynh đệ hãy ăn cho đỡ đói, nói chuyện xong cùng nhau đến thị trấn trước mặt kia, ta thết huynh đệ một bữa no nên xin lỗi huynh đệ. Hắn nói rồi mở bọc lấy mấy tấm bánh lạt đưa cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cầm lấy chiếc bánh bẻ một miếng đưa lên miệng nhấm nháp rồi nói:

- Bánh này chay chẳng ra chay, mặn chẳng ra mặn, không thành mùi vị gì hết. Đại ca ăn thử mà coi. Gã vừa nói vừa đưa tấm bánh khuyết một góc lại cho Lưu Nhất Chu. Lưu Nhất Chu đáp:

- Cái bánh này khô cứng rồi nên mùi vị không được ngon lành. Đây bất quá là để lót dạ một chút rồi sẽ tính.. Hắn nói xong cũng bẻ một miếng ăn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Còn mấy tấm kia không hiểu ra sao? Gã vừa nói vừa nhấc lên nhấc xuống mấy tấm bánh lạt như để lựa chọn. Vi Tiểu Bảo lục đống bánh một lúc rồi nói:

- Con mẹ nó! Lại mót đi tiểu rồi. Tiểu tiện xong trở lại ăn nữa. Gã chạy đến một gốc cây lớn, quay lại vạch quần ra đi tiểu. Lưu Nhất Chu nhìn người không chớp mắt. Hắn sợ gã co giò dông tuốt một cách đột ngột. Vi Tiểu Bảo đi tiểu xong trở lại ngồi bên Lưu Nhất Chu. Gã lựa một tấm bánh lạt bẻ ra ăn. Lưu Nhất Chu hết sức rượt theo Tiểu Bảo quá nửa ngày, bụng đói meo. Hắn cũng cầm một tấm bánh lên ăn. Hắn vừa ăn vừa hỏi:

- Chẳng lẽ Phương sư muội nói với tiểu Quận chúa như vậy là có ý trêu gan ta? Vi Tiểu Bảo hững hờ đáp:

- Tiểu đệ có phải là con giun trong ruột lệnh sư muội đâu mà biết được trong lòng y nghĩ gì? Lưu đại ca là một vị sư ca thân ái của y sao không hiểu lại đi hỏi tiểu đệ? Lưu Nhất Chu ra chiều hối

hận nói:

- Hay lắm! Vừa rồi tại hạ có điều lỗ mãng, đắc tội với Vi huynh đệ, xin huynh đệ lượng thứ cho, đừng có để tâm. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lưu đại ca đã nói vậy thì tiểu đệ cũng xin thành thực cho đại ca hay:

- Lệnh sư muội cực kỳ xinh đẹp, nếu tiểu đệ không làm thái giám cũng phải say mê và muốn lấy y làm vợ. Có điều tiểu đệ mà không lấy Phương cô nương, e rằng cũng không đến lượt đại ca đâu. Lưu Nhất Chu nóng nảy hỏi:

- Tại sao vậy? Tại sao vậy? Vi Tiểu Bảo thủng thẳng đáp:

- Đại ca đừng nóng nảy, hãy ăn tấm bánh nữa rồi tiểu đệ thong thả nói cho nghe. Lưu Nhất Chu tức mình nói:

- Con mẹ nó! Ngươi ăn nói úp mở làm cho ta phải điên ruột... Hắn nói tới đây người bỗng lảo đảo. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao? Đại ca khó ở chăng? E rằng bánh này không được sạch sẽ. Lưu Nhất Chu hỏi lại:

- Sao? Hắn đứng lên nhưng hai chân nhũn ra, té nhào xuống đất. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách, gã đá vào đít Lưu Nhất Chu hỏi:

- Trong bánh của ngươi sao lại có thuốc mê? Thế này thì thật là kỳ! Lưu Nhất Chu miệng ú ớ mấy tiếng rồi không biết gì nữa! Vi Tiểu Bảo đá một cước, hắn cũng không nhúc nhích. Gã liền cởi dây lưng cột hai chân lại, hai tay trói giật. Vi Tiểu Bảo thấy bên gốc cây có một tảng đá. Gã cố sức bẩy lên thì lộ ra một huyệt động ở dưới toàn loạn thạch. Gã liền khuân từng hòn một bỏ ra ngoài, móc thành cái hố sâu bốn thước. Gã cười nói:

- Bữa nay lão gia phải chôn sống ngươi. Gã kéo Lưu Nhất Chu lại để hắn đứng xuống hố, rồi khuân đất đá đổ xuống chung quanh chôn thật chặt lấp hết cánh tay, chỉ để chìa lên cái đầu và hai vai. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm đắc ý chạy đến bên lạch nước, cởi áo trường bào dúng cho ướt rồi đem lên vắt nước vào đầu Lưu Nhất Chu. Lưu Nhất Chu được nước lạnh tưới vào đám đìa. Hắn bị kích thích dần dần hồi tỉnh. Lưu Nhất Chu thấy Vi Tiểu Bảo ôm gối ngồi trên vừa cười hì hì vừa ngó hắn. Bây giờ hắn mới hiểu, lại dẫy dụa mấy cái mà vẫn không nhúc nhích. Hắn liền dịu giọng nói:

- Hảo huynh đệ! Không nên đùa như vậy! Vi Tiểu Bảo cất tiếng thoá mạ:

- Quân chó đẻ! Lão gia mang sứ mạng trọng đại bên mình, ai thèm đùa cợt với quân chó đẻ thối tha? Gã vừa nói vừa vung cước đá vào mặt Lưu Nhất Chu. Máu tươi chảy ra đầm đìa. Gã lại nhiếc móc:

- Phương cô nương là vợ lão gia. Thứ ngươi mà tưởng xứng đáng với nàng ư? Quân khốn kiếp làm cho lão gia đau đớn. Bây giờ lão gia cắt hai tai ngươi trước rồi sẽ cắt mũi và xẻo từng miếng thịt của ngươi. Gã nói rồi rút đao truỷ thủ ra, cúi xuống quét mũi đao vào mặt hắn hai cái. Lưu Nhất Chu hồn vía lên mây, la hoảng:

- Vi... Vi huynh đệ! Vi hương chủ!... Xin hương chủ nghĩ đến tình Mộc vương phủ mà giơ cao đánh khẽ... Vi Tiểu Bảo quát lên:

- Ta hết sức cứu thoát ngươi ra khỏi Hoàng cung, mà ngươi lại lấy thù trả ơn toan hạ sát ta. Hừ hừ! Với cái bản lãnh hèn kém của ngươi mà định vuốt râu hùm ư? Ngươi bảo lão gia nể mặt Mộc vương phủ mà buông tha. ngươi. Vậy vừa rồi lúc ngươi bắt ta sao không nể mặt Thiên Địa Hội? Lưu Nhất Chu đáp:

- Tại hạ thật là có lỗi! Trăm điều không phải, xin Hương chủ dung thứ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta muốn băm vằm ba trăm sáu chục nhát dao vào đầu ngươi mới hả được mối căm hận trong lòng. Gã kéo búi tóc Lưu Nhất Chu lên cầm đao cắt. Lưỡi đao truỷ thủ của gã sắc bén phi thường. Xoẹt một tiếng! Búi tóc của Lưu Nhất Chu đứt liền. Vi Tiểu Bảo lại khoa đao trên đầu Lưu Nhất Chu. Chỉ trong khoảnh khắc,mai tóc hắn rớt xuống lả tả. Đầu Lưu Nhất Chu biến thành trọc lóc. Vi Tiểu Bảo lại thoá mạ:

- Thằng trọc chết đâm, chết chém này! Lão gia hễ thấy sư sãi là lại bực mình. Ta phải giết ngươi đi mới được. Lưu Nhất Chu làm bộ tươi cười nói:

- Vi hương chủ! Tại hạ không phải là sư sãi. Vi Tiểu Bảo lại mắng:

- Con mẹ nó! Ngươi không phải là sư sãi, sao lại cạo đầu đến lừa gạt lão gia? Lưu Nhất Chu mắng thầm:

- Hiển nhiên ngươi cạo trọc đầu ta, sao còn trách ta? Nhưng hắn nghĩ tới tính mạng mình hiện ở trong tay Vi Tiểu Bảo, nên không dám cãi, đành cười nói:

- Trăm ngàn tội lỗi đều ở nơi tiểu nhân. Vi hương chủ là đại nhân đại lượng, xin đừng để vào lòng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Được rồi! Vậy ta hỏi ngươi: Phương cô nương là vợ ai? Lưu Nhất Chu ấp úng đáp:

- Cái đó... cái đó... Vi Tiểu Bảo lớn tiếng quát:

- Còn cái đó cái gì nữa? Nói mau đi! Gã giơ cao truỷ thủ lên vung qua vung lại trước mặt Lưu Nhất Chu. Lưu Nhất Chu lẩm bẩm:

- Hảo hán phải biết lựa chiều. Thằng tiểu quỷ này là một tên thái giám. Ta để gã nói cho sướng miệng, không thì gã tức mình cung đao hớt mũi hớt tai mình là hỏng bét. Hắn nghĩ vậy vội đáp:

- Y Dĩ nhiên y là phu nhân... của Vi hương chủ. Vi Tiểu Bảo cười ha hả và hỏi lại:

- Nàng... nàng là vợ ai? Ngươi nói lại cho rõ. Lão gia không thể nghe ngươi ăn nói hàm hồ được. Lưu Nhất Chu nhắc lại:

- Phương Di, Phương sư muội là phu nhân của Vi hương chủ! Vi Tiểu Bảo lại cười hỏi:

- Chúng ta phải nói cho rõ ràng. Ngươi có phải là bạn ta không? Lưu Nhất Chu nghe giọng lưỡi Vi Tiểu Bảo có vẻ xoay chiều thì trong bụng mừng thầm vội đáp:

- Nguyên tiểu nhân không dám với lên cao, nhưng Vi hương chủ đã coi tại hạ là bằng hữu. Đó là một điều... tại hạ chỉ sợ cầu không được. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ta coi ngươi là bằng hữu. Nhân vật giang hồ phải biết trọng nghĩa khí,không thể đùa cợt với vợ bạn. Từ nay trở đi đối với hiền thê của ta mà ngươi còn thả lời ong bướm, tán ma tán mãnh thì

sao? Ngươi hãy phát thệ đi. Lưu Nhất Chu nghĩ mình mắc bẫy đối phương, trong lòng ngấm ngầm đau khổ mà chỉ than thầm. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Ngươi không nói ta cũng không cần. Ta đã biết ngươi thập thò có lòng bậy bạ chỉ muốn trêu cợt vợ ta! Lưu Nhất Chu lại thấy gã múa đao truỷ thủ trước mắt. Hắn sợ quá vội đáp:

- Không có đâu! Không có đâu! Tại hạ quyết không dám có lòng đen tối với phu nhân của hương chủ! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Từ nay nếu ngươi còn liếc mắt ngó Phương cô nương hay nói câu gì thì sao? Lưu Nhất Chu ấp úng đáp:

- Nếu tại hạ như vậy... thì trời tru đất diệt. Vi Tiểu Bảo nói:

- Như thế thì ngươi phải là loài rùa đê tiện. Lưu Nhất Chu nhăn mặt đáp:

- Đúng đúng! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đúng đúng cái gì? Lưu Nhất Chu đáp:

- Từ nay nếu tại hạ còn liếc mắt một cái hoặc nói một câu với Phương sư muội thì nguyện làm... con rùa đê tiện. Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Đã thế ta dung tha cho ngươi, nhưng trước khi tha ta phải tưới nước tiểu vào đầu ngươi. Gã nói rồi làm bộ vạch quần. Đột nhiên trong rừng cây có thanh âm thiếu nữ quát:

- Ngươi... ngươi đừng khinh người thái quá! Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm ngoảnh đầu nhìn lại thấy ba người từ trong rừng cây đi ra. Người đi đầu là Phương Di, Mộc Kiếm Bình và Từ Thiên Xuyên theo sau. Cách đó một lát lại hai người nữa đi ra. Chính là Ngô Lập Thân và Ngao Bưu. Năm người này ẩn trong rừng đã lâu, nghe rõ hết cuộc đối thoại giữa Vi Tiểu Bảo và Lưu Nhất Chu. Bây giờ Phương Di thấy Vi Tiểu Bảo muốn đi tiểu vào đầu đối phương kết thành mối thù không cởi mở được, nàng không nhịn nổi phải quát lên cản lại. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Té ra các vị đến đây từ sớm. Ta nể mặt Ngô lão gia tử miễn cho ngươi khỏi phải tội đi tiểu lên đầu. Từ Thiên Xuyên vội chạy đến móc đất đá ở quanh mình Lưu Nhất Chu rồi ôm hắn kéo ra. Lưu Nhất Chu thẹn quá cúi gầm xuống không dám ngửng đầu lên nhìn mọi người. Ngô Lập Thân nói:

- Lưu hiền điệt! Vi hương chủ đã cứu mạng cho chúng ta. Thế mà ngươi lại lấy thù trả ơn, ỷ lớn hiếp nhỏ, đã đánh mắng y còn vặn tay y là nghĩa làm sao? Sư phụ ngươi mà biết vụ này ngươi sẽ trình bày thế nào? Lão vừa mắng vừa lắc đầu ra chiều tức tối, lão nói tiếp:

- Chúng ta đã qua lại giang hồ phải biết hai chữ nghĩa khí. Sao ngươi còn muốn tranh hơi, sinh dạ ghen tuông, toan động võ với bạn hữu? Những kẻ quên ơn phụ nghĩa thật không bằng giống chó, lợn. Lão nói xong nhổ nước miếng đánh "toẹt" một cái rồi hỏi tiếp:

- Ngươi vặn tay Vi hương chủ, chí mũi đao vào cổ họng y. Nếu lỡ tay làm chết người thì ngươi tính sao? Lưu Nhất Chu tức quá hậm hực đáp:

- Đánh chết người đến đền mạng là cùng. Tiểu điệt có giết gã thì sinh mạng này cũng không kể

nữa. Ngô Lập Thân tức giận hỏi:

- Cha chả! Ngươi nói dễ dàng quá vậy! Phải chăng ngươi coi mình cũng là anh hùng hảo hán? Cái mạng của ngươi mà đòi thường mạng một trong mười vị đại hương chủ ở Thiên Địa Hội được ư? Hơn nữa cái mạng nhỏ xíu của ngươi không được Vi hương chủ cứu sống thì nay còn đâu? Ngươi chẳng lo đền đáp lại đại ơn dám động thủ cùng Vi hương chủ thì thật là một đứa vô nghĩa. Lúc nãy Lưu Nhất Chu bị Vi Tiểu Bảo bức bách mà phải thề bồi là hắn lo mạng sống đang ở trong tay người. Bây giờ hắn được tự do lại nghĩ tới những câu thề thốt lọt vào tai Phương Di là một điều nhục nhã, cơ hồ không chịu nổi. Ngô Lập Thân tuy là sư thúc hắn nhưng lão lải nhải giáo huấn hắn hoài,hắn thẹn quá hoá giận, giở thói ngang ngược hung hăng nói:

- Ngô sư thúc! Sự việc đã xảy ra rồi, người ta chưa làm tổn thương đến một sợi lông của gã họ Vi! Bây giờ lão nhân gia bảo làm thế nào thì làm thế chứ còn sao nữa? Ngô Lập Thân nhảy bổ lên trỏ tay vào mặt Lưu Nhất Chu quát mắng:

- Quân khốn kiếp kia! Mi đối với sư thúc mà không giữ bề bậc kẻ trên người dưới. Phải chăng mi muốn động thủ với ta? Lưu Nhất Chu nhủng nhẳng đáp:

- Tiểu điệt không nói thế mà cũng không phải là đối thủ của sư thúc. Ngô Lập Thân hỏi vặn:

- Giả tỷ bản lãnh của mi mà thắng được ta thì mi dám động thủ với ta lắm chứ gì? Lúc còn ở Thanh cung mi tham sống sợ chết, vừa lúc người ta muốn hạ sát, đã vội lớn tiếng năn nỉ xin tha rồi xưng tên họ ra. Ta nghĩ tới thể diện của Liễu sư ca nên dấu nhẹm vụ này không nhắc tới. Mi không phải là đệ tử ta thì phước nhà ngươi lớn đó. Lão nói câu này tỏ cho Lưu Nhất Chu biết nếu hắn mà là đệ tử của lão thì lão đã chém hắn một đao cho xong đời từ sớm rồi. Lưu Nhất Chu nghe Ngô Lập Thân nói huỵch toẹt chỗ khiếp nhược của hắn là van lạy xin tha mạng ở Thanh cung khiến hắn vừa hổ thẹn vừa tứcgiận, sắc mặt lợt lạt, cúi gầm đầu xuống không nói gì nữa. Vi Tiểu Bảo thấy mình đã chiếm được thượng phong về đủ mọi phương diện liền cười nói:

- Thôi thôi! Ngô lão gia tử! Bất quá Lưu đại ca đùa giỡn với tại hạ chứ không phải chuyện thật. Tại hạ yêu cầu Ngô lão gia vì tình mà bỏ việc đã qua và xin đừng đem chuyện này kể lại với Liễu lão gia tử nữa. Tại hạ rất cảm ơn. Ngô Lập Thân đáp:

- Vi hương chủ đã muốn vậy dĩ nhiên lão phu phải y lời. Lão quay lại nhìn Lưu Nhất Chu nói:

- Mi coi đó mà coi. Vi hương chủ là một nhân vật làm nên việc lớn, độ lượng y cũng khoan hồng là thế! Vi Tiểu Bảo nhìn Phương Di và Mộc Kiếm Bình, cười hỏi:

- Tại sao hai cô cũng tới đây? Phương Di đáp:

- Ngươi lại đây! Ta có câu này muốn nói: Vi Tiểu Bảo cười khì khì tiến gần lại. Lưu Nhất Chu thấy ở trước mặt mọi người mà Phương Di tỏ ra thân thiết với Vi Tiểu Bảo như vậy, gã nắm chặt đốc đao, không nhịn được, lại muốn xông tới liều mạng. Bỗng nghe "bốp" một tiếng vang lên. Vi Tiểu Bảo bị một phát bạt tai nảy đom đóm mắt. Gã giật mình kinh hãi, nhảy lui ra mấy bước, tay bưng mặt, tức giận hỏi:

- Sao ngươi... lại đánh người ta? Phương Di mày liễu dựng ngược, đỏ mặt lên hỏi lại:

- Ngươi cho ta là hạng người thế nào? Ngươi đã nói những gì với Lưu sư ca? Ngươi nói xấu ta ở

sau lưng đến thế ư? Vi Tiểu Bảo ấp úng:

- Ta... ta có nói gì đâu?... Ta không nói xấu ngươi... Phương Di chẹn họng:

- Ngươi còn muốn cãi nữa ư? Ngươi nói câu gì ta đã nghe rõ hết rồi. Các ngươi... cả hai ngươi đều chẳng phải là hảo nhân. Nàng vừa tức vừa nóng nảy, bất giác hai hàng châu lệ tuôn rơi. Từ Thiên Xuyên bụng bảo dạ:

- Đây là chuyện đàn bà con nít gây lộn, chứ không phải việc to lớn. Ta không nên vì vụ này mà làm thương tổn hoà khí giữa Thiên Địa Hội và Mộc vương phủ. Lão liền cười ha hả nói:

- Cả Vi hương chủ lẫn Lưu sư huynh nên chịu thua đi thôi. Từ lão đầu đói lắm rồi. Chúng ta chấm dứt chuyện nhỏ mọn đó để đi tìm phạn điếm ăn một bữa no cho thoả thích. Đột nhiên luồng gió từ phía Tây Bắc thổi qua, đem theo một trận mưa những hạt lớn bằng hạt đậu từ trên không tưới xuống. Từ Thiên Xuyên ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Thời tiết tháng mười mà tự nhiên trời đổ mưa rào, thật là quái sự. Lão thấy từng đám mây đen nghịt ùn ùn từ phương Tây Bắc kéo đến liền nói tiếp:

- E rằng trận mưa này lớn đây. Chúng ta cần tìm nơi trú ẩn. Bảy người liền theo đường lớn đi về hướng Tây. Phương Di và Mộc Kiếm Bình thương thế chưa lành không chạy nhanh được. Trận mưa mỗi lúc một to mà bọn Từ Thiên Xuyên không dám thi triển khinh công để chạy nhanh vì còn phải chờ hai cô. Dọc đường không có một căn nhà nào, dù là lều chứa rơm, hay quán nghỉ mát. Chỉ trong khoảnh khắc đoàn người toàn thân ướt đẫm. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta cứ thủng thỉnh mà đi. Chạy nhanh cũng rũ như gà mà đi thong thả cũng ướt như chuột, chứ chẳng khác gì nhau thì tội gì chạy lẹ cho mệt sức?

Hồi 72 - Những Chuyện Hãi Hùng Trong Quỷ Cốc

Cả đoàn bảy người đi một lúc, bỗng nghe tiếng nước chảy bì bõm thì ra đã đến bờ sông. Đoàn người ngược dòng đi lên chừng nửa dặm bỗng ngó thấy một căn nhà nhỏ. Bảy người mừng rỡ khôn xiết, tăng gia cước lực chạy nhanh hơn. Khi đến gần nhìn rõ thì đây không phải là toà nhà mà là một miếu, tường xiêu vách đổ. Đang lúc mưa rào tầm tã mà gặp toà miếu này để ẩn mưa thì dù dột nát đến đâu cũng còn hơn ở ngoài trời. Cửa miếu đã tan nát. Mọi người vào trong bỗng ngửi mùi hôi hám xông lên nồng nặc. Phương Di phải gắng gượng đi một lúc khá lâu, vết thương ở trước ngực nàng lại nổi cơn đau cực kỳ khó chịu. Bất giác nàng chau mày nghiến răng. Từ Thiên Xuyên bẻ những mảnh bàn ghế bằng gỗ trong miếu đốt lửa lên để mọi người hơ quần áo. Trên trời mây đen mỗi lúc một dày, trận mưa mỗi lúc một lớn. Từ Thiên Xuyên đã chuẩn bị rất chu đáo. Lão lấy lương khô trong bọc ra chia cho mọi người ăn. Mộc Kiếm Bình nhìn Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Lúc nãy đại ca đã động chân động tay vào bánh lạt của Lưu sư ca? Vi Tiểu Bảo trợn mắt lên hỏi lại: Đâu có? Ta làm gì mà bảo đụng chân đụng tay vào? Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Hừ! Đại ca còn không chịu nhân ư? Thế thì làm sao Lưu sư ca lại trúng thuốc mê té xỉu? Vi Tiểu Bảo vẫn không chịu, cãi:

- Y trúng thuốc mê đâu? Trúng lúc nào mà sao ta không thấy gì hết? Y vẫn bình yên ngồi đó thôi! Mộc Kiếm Bình bĩu môi nói:

- Đại ca lại giả ngây giả dại rồi. Tiểu muội không nói nữa. Phương Di ngồi bên cũng đầy lòng ngờ vực. Ban đầu Lưu Nhất Chu chụp lấy Vi Tiểu Bảo, nàng còn ở đằng xa nên không trông thấy rõ ràng. Sau nàng thấy hai người ngồi nói chuyện ở dưới gốc cây mới rón rén tiến lại gần ẩn vào trong rừng nhìn Lưu Nhất Chu lấy từng tấm bánh một ở trong bọc đưa ra. Thuỷ chung hắn vẫn đăm đăm nhìn Vi Tiểu Bảo phòng gã trốn chạy. Không hiểu tại sao chỉ trong nháy mắt, Lưu Nhất Chu lại hôn mê té xuống. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Không chừng trong ruột Lưu sư huynh có bệnh kinh niên. Bệnh chứng phát tác bất ngờ nên té xỉu không biết gì nữa. Lưu Nhất Chu cả giận đứng phắt dậy quát lên:

- Ngươi... Ngươi... Phương Di trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi hãy qua đây. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngươi lại muốn đánh người ta chứ gì? Ta chả dại gì mà đến bên ngươi nữa. Phương Di nói:

- Ngươi không nên thốt ra những lời làm thương tổn đến thể diện Lưu sư ca. Dù là con nít cũng nên giữ mồm giữ miệng. Vi Tiểu Bảo lè lưỡi ra không nói gì. Lưu Nhất Chu thấy Phương Di hai lần tỏ vẻ ra về phe với mình thì trong lòng khoan khoái, nghĩ thầm:

- Thằng quỷ con này vừa thâm hiểm vừa hư đốn. Quả nhiên Phương sư muội đối với ta có lòng yêu mến. Trong bọn người này, Từ Thiên Xuyên là thuộc hạ của Vi Tiểu Bảo, Ngô Lập Thân cùng Ngao Bưu cảm kích gã đã cứu mạng chỉ còn Phương Di là uy hiếp gã. Vũ trụ mỗi lúc một tối đen. Bảy người ngồi quan một đống lửa. Toà miếu này dột quá, nước mưa tưới vào chẳng

còn mấy chỗ khô ráo. Đột nhiên trên đầu Vi Tiểu Bảo nước mưa nhỏ xuống rồi chảy tới bả vai từng giọt một. Gã nghiêng người sang mé tả, nhưng mé tả cũng có nước mưa chảy xuống. Phương Di nói:

- Bên này không dột, ngươi qua đây mà ngồi. Vi Tiểu Bảo ngồi yên không trả lời, nàng lại nói:

- Ngươi đừng sợ. Ta không đánh đâu. Vi Tiểu Bảo cười ha hả ngồi sang bên nàng. Phương Di ghé miệng vào tai Mộc Kiếm Bình khẽ nói mấy câu. Mộc Kiếm Bình vừa cười khúc khích vừa gật đầu. Cô ghé vào tai Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Phương sư tỷ bảo coi như người nhà nên đánh đòn và quản cố ngươi đừng để đắc tội với Lưu sư ca nữa. Sư tỷ còn bảo tiểu muội hỏi đại ca có hiểu ý tứ của y không? Vi Tiểu Bảo kề tai cô hỏi nhỏ:

- Coi như người nhà là thế nào? Ta không hiểu. Mộc Kiếm Bình lai thông ngôn cho Phương Di hay. Phương Di nguýt gã một cái rồi bảo Mộc Kiếm Bình:

- Ta đã phát thệ thì vĩnh viễn ta nhớ lời, tiểu Quận Chúa bảo y cứ yên dạ. Mộc Kiếm Bình lại nhắc từng câu của nàng cho Vi Tiểu Bảo nghe. Vi Tiểu Bảo ghé tai Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Phương cô nương đã coi ta như người nhà, còn muội muội thì sao? Mộc Kiếm Bình mặt đỏ bừng, "hứ" một tiếng rồi giơ tay lên đánh gã. Vi Tiểu Bảo cười ha hả nghiêng mình né tránh. Đồng thời gã ngó Phương Di gật đầu lia lịa. Phương Di nửa ra mĩm cười, nửa ra dằn dỗi. ánh lửa chiếu vào khiến mặt nàng càng xinh đẹp. Lưu Nhất Chu ngồi cách xa ba người, dỏng tai lên nghe nhưng không rõ chỉ phảng phất thấy những câu "Lưu sư ca"... "như người nhà". Hắn không nghe rõ đầu đuôi nhưng trông thấy ba người cười nói hể hả ra chiều thân mật và hiển nhiên coi hắn như người ngoài. Hắn không nhịn được nổi lòng ghen tức, căm hận. Phương Di lại ghé tai Mộc Kiếm Bình khẽ bảo cô:

- Tiểu Quận Chúa hãy hỏi y coi: Y đã dùng cách gì làm cho Lưu sư ca mê man té xuống? Vi Tiểu Bảo thấy vẻ mặt Phương Di nổi tính hiếu kỳ, liền bảo Mộc Kiếm Bình:

- Lúc ta đi tiểu tiện xoay lưng lại liền xát thuốc mê vào tay trái rồi trở lại dùng bàn tay này mân mê những tấm bánh. Dĩ nhiên bánh có thuốc mê bám vào rồi. Ta lại dùng tay mặt cầm lấy tấm bánh để mình ăn mà không đụng tay trái vào. Cô đã hiểu chưa? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Té ra là thế! Cô nói lại với Phương Di. Nàng liền hỏi:

- Ngươi lấy thuốc mê ở đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn thị vệ ở trong cung đã cho ta. Khi ta cứu Lưu sư ca của nàng cũng dùng thứ thuốc mê đó. Lúc này mưa lớn như đổ nước xuống. Trên mái miếu vang lên những tiếng lộp độp Vi Tiểu Bảo phải kề miệng vào bên tai Mộc Kiếm Bình để nói cô mới nghe rõ. Lưu Nhất Chu trong lòng nóng nảy, bỗng đứng phắt dậy tựa lưng mạnh vào cột. Đột nhiên những tiếng "rắc rắc " vang lên. Mấy phiến ngói ở trên đầu rớt xuống. Nguyên toà phá miếu này đã hủ nát lại bị mưa to gió lớn dĩ nhiên không chống nổi. Những con triện cùng ngói gạch, đất cát trút xuống tơi bời. Từ Thiên Xuyên la lên:

- Nguy rồi! Toà miếu này sắp sập! Chúng ta phải chạy ra cho mau không thì chết cả bây giờ! Bảy người hấp tấp chạy ra khỏi miếu chưa được mấy bước, bỗng nghe những tiếng "ầm ầm"

rùng rợn. Cả. toà miếu đổ sập xuống. Giữa lúc ấy lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mười mấy con ngựa từ mé Đông Nam phóng nước đại chạy tới. Chỉ trong khoảnh khắc, đoàn ngựa chạy gần đến nơi. Trong bóng tối đã nhìn thấp thoáng thấy bóng đoàn ky mã. Trên lưng con ngựa nào cũng có người cưỡi. Bỗng thanh âm khàn khàn của một lão già cất lên:

- Trời ơi! Chỗ này có toà miếu nhỏ tưởng ẩn mưa được, ai ngờ lại sập xuống rồi! Một người khác lớn tiếng hỏi:

- Này! Lão Hương! Các vị đến đây làm chi? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Bọn tại hạ ẩn mưa trong miếu. Ai ngờ miếu sập, suýt nữa chết cả lũ. Một người khác chửi um lên:

- Mẹ kiếp! Sao lại có trận mưa lớn thế này? ông trởi phát điên rồi chắc? Một người khác hỏi:

- Triệu lão Tam? Ngoài toà tiểu miếu này, gần đây còn có căn nhà hoặc một nơi sơn động nào không? Tiếng lão già đáp lại:

- Có thì có đấy... nhưng có cũng như không. Một hán tử ra chiều bực tức cất tiếng thoá mạ:

- Con bà nó! Có hay là không có? Lão già đáp:

- Ở đây đi về phía Tây Bắc bên thung lũng có một toà quỷ ốc, nhưng trong toà nhà thường thường ác quỷ xuất hiện, chẳng ai dám mò tới. Như vậy chẳng khác gì ngôi miếu này, có chỗ ẩn mà không vào được. Lập tức mọi người lớn tiếng nhao nhao cả lên, kẻ cười, người chửi bới.

- Lão gia đây không sợ quỷ ốc.

- Có ác quỷ càng tốt, mổ ra làm đồ điểm tâm. Lại có người quát:

- Dẫn đường mau lên! Nếu không muốn tắm mà ở ngoài trời mưa thì còn thú vị gì nữa? Triệu lão tam nói:..

- Các vị lão gia! Lão hán này chỉ sợ chết yểu không dám tới đó. Lão hán khuyên các vị đừng đến là hơn. Đây đi về phía Bắc chừng hơn ba chục dặm là có thị trấn. Mọi người không chịu đáp:

- Mưa lớn thế này ai mà chịu đựng được ba chục dặm đường. Đừng lôi thôi nữa! Hãy dẫn chúng ta tới đó. Đông người thế này làm sao phải sợ quỷ. Triệu lão tam nói:

- Được rồi! Vậy cứ đi về phía Tây Bắc đến một khúc quanh rồi theo đường núi tiến vào thung lũng. Chỉ có một nẻo đường duy nhất không sợ lạc lối đâu... Mọi người không chờ lão nói hết đã tung ngựa chạy về ngả Tây Bắc. Triệu lão tam cưỡi lừa, ngần ngừ một chút rồi bắt lừa chạy về phía Đông Nam. Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Ngô nhị ca! Vi hương chủ! Chúng ta làm thế nào? Ngô Lập Thân ngập ngừng đáp:

- Lão phu xem chừng... Nhưng lão lại nghĩ việc này nên theo chủ ý của Vi Tiểu Bảo liền hỏi:

- Xin Vi hương chu liệu định nên làm thế nào? Vi Tiểu Bảo là đứa con nít sợ quỷ, nói không ra lời, đáp:

- Ngô đại thúc nói đi...! Tại hạ chẳng có chủ ý gì... Ngô Lập Thân nói:

- Ác quỷ gì đâu? Đó là người quê mùa nói nhăng nói càn. Dù có quỷ thật thì chúng ta cũng có thể liều mạng với nó. Vi Tiểu Bảo nói:

- Có thứ quỷ không nhìn thấy, khi thấy nó thì trở tay không kịp nữa. Hiển nhiên gã tỏ ra sợ quỷ. Lưu Nhất Chu lớn tiếng:

- Chúng ta qua lại giang hồ thì còn sợ gì yêu ma quỷ quái? Dầm mưa thế này thì chỉ nửa giờ là mắc bịnh. Vi Tiểu Bảo thấy Mộc Kiếm Bình run bần bật xem chừng khó chống nổi giá lạnh, liền nói:

- Được rồi! Chúng ta cứ tới đó. Nếu thấy ác quỷ thì phải coi chừng mới được. Bảy người liền theo lời Triệu lão tam đã chỉ dẫn tiến về phía thung lũng mặt Tây Bắc. Đêm tối mò nhìn không rõ đường, chỉ thấy trong rừng cây có làn nước trắng xoá. Đó là một thác nước nhỏ. Vi Tiểu Bảo nói lên tiếng:

- Người ta bảo đi không thấy đường là bị quỷ bưng mắt. Từ Thiên Xuyên nói:

- Thác nước kia là đường đó. Cạnh thác nước tất có đường nhỏ đi lên. Ngô Lập Thân nói:

- Đúng thế! Rồi lão men thác nước đi ngược lên núi. Mọi người theo sau tiến về phía trước. Bỗng nghe mé tả rừng cây có tiếng ngựa hý thì biết là mười mấy hán tử cưỡi ngựa vừa rồi đang đi bên kia. Từ Thiên Xuyên tự hỏi:

- Không hiểu lai lịch bọn cười đó thế nào? Nhưng hắn nghĩ rằng hắn cùng Ngô Lập Thân liên thủ với nhau thì có đụng phải bọn võ sư tầm thường hàng mấy chục người cũng chẳng đáng ngại. Đoàn người lội qua thác nước bước cao bước thấp tiến vào rừng. Trong rừng càng tối tăm hơn. Bỗng nghe phía trước có tiếng đập cửa binh binh. Quả nhiên có nhà thật. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Gã chợt thấy người vươn tay ra nắm lấy tay trái gã. Bàn tay này rất mềm mại. Tiếp theo bên tai gã có tiếng nói:

- Đừng sợ chi hết! Chính là thanh âm Phương Di. Tiếng đập cửa vẫn vang lên không ngớt, mà thuỷ chung không có ai ra mở. Bảy người tiến lại gần thì phảng phất thấy một toà nhà đen sì. Bọn khách cưỡi ngựa lớn tiếng hô:

- Mở cửa! Mở cửa! Cho vào trú mưa một chút! Kêu cửa hồi lâu, trong nhà chẳng thấy động tĩnh gì. Một người trong bọn lên tiếng:

- Dễ thường nhà này không có người ở. Người khác nói:

- Triệu lão tam đã bảo là quỷ ốc thì còn ai dám ở? Chúng ta vượt tường vào quách. Bỗng thấy bạch quang lấp loáng. Hai người đã rút khí giới ra nhảy qua tường vào trong mở cổng. Cổng lớn vừa mở, mọi người kéo ùa vào. Từ Thiên Xuyên lẩm bẩm:

- Bọn này quả là người võ lâm, nhưng xem chừng bản lãnh không lấy gì làm cao thâm cho lắm. Bảy người cũng vào theo. Trong cổng là một cái sân rộng. Qua sân đến toà đại sảnh. Một người hạ cái bọc vải dầu xuống mở lấy đá lửa bật lên. Hắn thấy trên bàn trong sảnh đường có đèn nến liền châm lửa thắp. Mọi người thấy trước mắt sáng sủa thì vừa vững tâm vừa mừng thầm. Trong sảnh đường trần thiết bàn ghế kỷ trà bằng gỗ tử đàn, ra vẻ một nhà quý phái. Từ Thiên Xuyên bụng bảo dạ:

- Nhà cửa quét tước sạch sẽ, bàn ghế đồ đạc không chút bụi bặm mà sao không có người ở? Bỗng nghe một hán tử lên tiếng:

- Căn đại sảnh này rất sạch sẽ thì trong nhà có người ở mới phải. Một đại hán khác lớn tiếng hô:

- Này này! Trong nhà có ai không? Trong nhà có ai không? Toà đại sảnh vừa cao vừa rộng, tiếng la vọng quanh quẩn hồi lâu không ngớt. Tiếng vọng hết rồi, bốn bề ngoài tiếng mưa rào sầm sập, không còn thanh âm nào khác. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau ra chiều kinh dị. Một lão tóc bạc hỏi Từ Thiên Xuyên:

- Các vị cũng đều là bạn hữu giang hồ cả chứ? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Tại hạ họ Hứa. Còn mấy người nữa là gia nhân. Bọn tại hạ đến thăm người quen ở Sơn Tây. Không ngờ dọc đường lại gặp trận mưa lớn quá! Quý tính quan gia là gì? Lão kia gật đầu, thấy bảy người này có già nua, có trẻ nít lại có đàn bà con gái nên không nghi ngờ gì cả. Lão không trả lời câu hỏi của Từ Thiên Xuyên,tự hỏi một mình:

- Toà nhà này thật là cổ quái! Một hán tử khác la lên:

- Trong nhà có ai không? Hay chết sạch cả rồi? Hồi lâu vẫn không thấy tiếng người đáp lại. Lão già ngồi trên ghế trỏ vào sáu người nói:

- Sáu các ngươi vào phía sau xem có ai không? Sáu hán tử rút khí giới cầm tay vào hậu viện. Người đi trước tay cầm cây đèn. Cả sáu người cúi lom khom bước thật chậm, vẻ mặt có ý sợ hãi. Tiếng chân đá vào cửa và tiếng quát hỏi vang lên không ngớt mà chẳng thấy gì khác lạ. Thanh âm mỗi lúc một xa, hiển nhiên toà nhà rất rộng, đi mãi không hết. Lão già lại trỏ bốn người khác nói:

- Kiếm ít củi khô đốt đuốc lên đi tìm xem có thấy gì không? Bốn hán tử vâng lệnh làm ngay. Bọn Vi Tiểu Bảo bảy người ngồi ở ngưỡng cửa, chẳng ai nói năng gì. Trừ mười hán tử đi vào phía sau, ngoài sảnh đường chỉ còn tám người đều mặc áo vải ra dáng bang chúng trong bang hội nào đó mà cũng giống tiêu khách của một tiêu cục. Trong lúc nhất thời chưa hiểu rõ lai lịch bọn này. Vi Tiểu Bảo không nhịn được hỏi Phương Di:

- Tỷ tỷ bảo trong nhà này có quỷ không? Phương Di đáp:

- Dĩ nhiên là có ở đâu mà chả có chết? Người chết rồi là biến thành quỷ. Vi Tiểu Bảo run bắn người lên, thân hình co rúm coi rất thảm hại. Gã không biết sợ trời sợ đất là gì mà chỉ sợ ma quỷ. Lưu Nhất Chu hăm gã:

- Những loài ác quỷ trong thiên hạ đều khinh khi người lương thiện mà lại sợ kẻ hung tàn và chuyên nhát trẻ con. Người lớn chan dương khí đang cường thịnh, nên quỷ chết treo hay quỷ to đầu đều trốn lánh. Phương Di thò tay qua vạt áo đưa ra nắm tay Vi Tiểu Bảo, bảo gã:

- Người sợ ma quỷ nhưng ma quỷ sợ người hơn. Hễ thắp lửa lên là ma quỷ trốn biệt. Bỗng nghe tiếng bước chân vang dội. Sáu hán tử đi trước vào phía sau điều tra đã trở ra sảnh đường. Tên nào cũng lộ vẻ kinh dị, hớt hơ hớt hải mỗi người nói một câu:

- Chẳng thấy người nào nhưng khắp nơi đều quét tước rất sạch sẽ…

- Trên giường trải chăn đệm đầy đủ. Gầm giường toàn để giày đàn bà. Tủ áo treo đầy y phục

phụ nhân, không có lấy một cái áo đàn ông! Lưu Nhất Chu lớn tiếng la:

- Nếu thế thì toàn là nữ quỷ. Khắp nơi trong nhà đều có nữ quái. Mọi người quay lại nhìn hắn, không ai nói gì. Lão già cất tiếng hỏi bọn hán tử: Trong bếp có gì không? Một hán tử đáp:

- Nồi niêu bát đũa đều rửa rất sạch, nhưng trong vò gạo không còn một hạt. Đột nhiên nghe tiếng bốn người bọn sau la lên những tiếng quái gở, hốt hoảng chạy ra. Lão già nhảy vọt lên toan chạy vào phía sau tiếp ứng vì lão sợ bọn chúng chạm trán địch nhân, thì cả bốn đại hán đã nhảy vào nhà đại sảnh. Những bó đuốc chúng cầm trong tay đều tắt hết. Tên nào cũng la lớn:

- Người chết! Người chết. Người chết lắm quá! Vẻ kinh hoàng lộ ra ngoài mặt. Lão già sa sầm nét mặt hỏi: Các ngươi làm gì mà nhón nhác thế! Ta cứ tưởng gặp cường địch, còn người chết thì việc gì mà sợ? Một đại hán cãi:

- Có phải bọn tại hạ sợ đâu? Nhưng thấy... là chuyện ly kỳ cổ quái. Lão gì lại hỏi:

- Chuyện gì mà ly kỳ cổ quái? Một hán tử khác đáp:

- Dãy nhà bên đông đều đặt linh vị người chết. Gian nào cũng vậy, không hiểu cộng được đến bao nhiêu chiếc? Lão già trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp:

- Có người chết hay cỗ quan tài nào không? Hai hán tử đưa mắt nhìn nhau rồi đáp:

- Không... không nhìn rõ, dường như không có thì phải. Lão già nói:

- Đốt nhiều đóm đuốc lên rồi chúng ta vào cả coi. Không chừng đây chỉ là một ngôi từ đường thì là chuyện thông thường. Tuy lão nói hời hợt như không, nhưng thanh âm hiển nhiên ra chiều gượng gạo, vì lão biết rõ quyết chẳng phải là ngôi từ đường thông thường. Bọn hán tử thủ hạ của lão chẳng nể nang gì nữa, bẻ ngay bàn ghế trong nhà đại sảnh làm đuốc đốt lên rồi kéo vào hậu viện. Từ Thiên Xuyên bảo những người đồng bọn:

- Các vị hãy ngồi chờ đây để lão hán đi xem sao? Rồi lão chạy theo bọn kia. Ngao Bưu hỏi Ngô Lập Thân:

- Sư phụ! Lai lịch bọn đó thế nào? Ngô Lập Thân lắc đầu đáp:

- Ta cũng chưa nhận ra. Nghe khẩu âm thì dường như ở giải đất Kỳ Tây,chứ không giống bọn ưng trảo tử ở Lục Phiến Môn. Không chừng là bọn buôn lậu, nhưng sao chúng lại không đem theo hàng hoá? Lưu Nhất Chu xen vào:

- Bọn đó chẳng có chi đáng kể, sợ là sợ bọn nữ quỷ trong toà nhà này có một số lớn rất lợi hại? Hắn nói rồi thè lưỡi ra ngó Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo lại run lên, nắm chặt lấy tay Phương Di. Lòng bàn tay gã ướt đẫm mồ hôi. Mộc Kiếm Bình ngập ngừng hỏi:

- Lưu... Lưu sư ca!... Sư ca đừng hăm doạ người ta được không? Trong lòng cô cũng rất xôn xao sợ hãi. Lưu Nhất Chu đáp:

- Tiểu Quận Chúa! Cô bất tất phải lo sợ chi hết, vì cô là cành vàng lá ngọc, bất cứ loài ác quỷ nào cũng phải kinh hãi mà lánh cho xa, chứ không dám xâm phạm tới. ác quỷ ghét nhất là bọn thái giám ái nam ái nữ. Phương Di mày liễu dựng ngược, trong lòng phẫn nộ, toan lên tiếng mạt sát hắn, nhưng nàng nín nhịn, không nói gì. Sau một lúc, lại nghe tiếng bước chân vang lên, mọi

người đã trở về nhà đại sảnh. Vi Tiểu Bảo thở phào một cái. Gã hơi yên tâm được một chút. Từ Thiên Xuyên khẽ nói:

- Quả nhiên trong hết mọi gian nhà đều đặt linh đường, cả thảy đến hơn bốn chục toà. Mỗi toà linh đường đều có năm sáu hoặc bảy tám bài vị. Xem chừng mỗi toà linh đường để thờ người chết cho một nhà. Lưu Nhất Chu hỏi:

- Ha ha! Thế thì trong toà nhà này có đến mấy trăm ác quỷ hay sao? Từ Thiên Xuyên lắc đầu. Lão là người biết nhiều hiểu rộng mà cũng chưa từng nghe thấy chuyện quái lạ như ở đây. Sau một lúc lâu, lão thủng thẳng nói:

- Kỳ nhất ở chỗ trước toà linh đường nào cũng đều thắp nến. Vi Tiểu Bảo, Phương Di, Mộc Kiếm Bình sợ quá đồng thời bật tiếng la hoảng. Một hán tử lên tiếng:

- Lúc trước bọn tại hạ vào thì hiển nhiên chưa thắp một ngọn nào. Lão già hỏi: Các ngươi không nhớ lộn đấy chứ?

Hồi 73 - Trong Nhà Ma Gặp Lũ Hung Tàn

Bốn hán tử ngơ ngác nhìn nhau lắc đầu chứ không trả lời. Lão già lại hỏi:

- Không phải ma quỷ gì đâu. Chúng ta chạm trán cao nhân rồi. Chỉ trong khoảnh khắc mà họ thắp được đèn nến trước ngoài bốn chục toà linh đường thì mau lẹ quá chừng! Hứa lão gia, lão gia nghe tại hạ nói vậy có lý không? Câu sau lão hướng về phía Từ Thiên Xuyên để hỏi. Từ Thiên Xuyên giả vờ ngó ngẩn đáp:

- Bọn tại hạ e rằng chúng ta đã đụng đầu với chủ nhà. Tại hạ tưởng chúng ta nên đến trước linh đường lạy mấy lạy... cũng chẳng mất mát gì. Lão già kia hừ một tiếng, đột nhiên dõng dạc hô:

- Bọn tại hạ đi qua quý xứ bỗng gặp mưa rào vào đây trú ẩn, tự biết mình đường đột. Vậy xin có lời từ tạ. Hiền chủ nhân có chịu cho ra mắt chăng? Lão vận động trung khí hô mấy câu này cho vang đi rất xa. Hồi lâu hậu viện vẫn không thấy động tĩnh gì. Lão già lại lắc đầu lớn tiếng:

- Chủ nhân đã không muốn tiếp kiến tục khách, bọn tại hạ cũng không dám quấy nhiễu, chỉ xin ẩn mưa ngoài sảnh đường này để chờ trời tạnh là lập tức động thân. Lão nói rồi giơ tay ra hiệu cho mọi n~ười đừng ai lên tiếng, để lão chú ý lắng tai nghe. Nhưng thuỷ chung vẫn chẳng thấy phản ứng. Một hán tử khẽ nói:

- Chương lão đại! Bất luận họ là người hay là ma quỷ cũng mặc. Chúng ta chờ đến sáng mai, cho một mớ lửa đốt mẹ nó đi là xong. Lão già lắc đầu đáp:

- Chúng ta chưa làm xong việc lớn, không nên để xảy ra nhiều chuyện. Hãy ngồi xuống nghỉ đi. Mọi người quần áo đều ướt sạch liền đết lửa ngay trong sảnh đường để hơ cho khô. Một đại hán lấy bầu rượu mở nút đưa cho lão già uống. Lão già uống mấy tợp rượu rồi, liếc mắt ngó Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Hứa lão gia! Mấy người nhà của lão gia là người trong một nhà mà sao khẩu âm lại khác nhau? Lão gia ở kinh thành, còn mấy vị kia lại ở Vân Nam phải không? Từ Thiên Xuyên cười đáp:

- Thính giác của lão gia thật là lợi hại! Quả nhiên là một tay lão luyện giang hồ. Đại muội tử của tại hạ gã bán về Vân Nam. Muội phu cùng ngoại sanh đều là người ở Vân Nam. Nhị muội tử của tại hạ lấy chồng người Sơn Tây. Nam Bắc đôi đường xa cách, mười mấy năm cũng khó được một lần hội diện. Hắn kêu Ngô Lập Thân bằng muội phu, tức là dùng từ ngữ lịch sự. Theo thói quen phương Bắc hồi bấy giờ nếu kêu chú dượng bằng đại cửu tử, hay tiểu cửu tử thì chẳng khác gì mắng vào mặt người ta. Lão già gật đầu mấy cái, uống mấy hớp rượu, rồi hé mắt nhìn mọi người hỏi:

- Phải chăng mấy vị từ Bắc Kinh đến đây? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Phải rồi! Lão già hỏi:

- Dọc đường lão gia có thấy tên tiểu thái giám nào chừng 15, 16 tuổi không? Câu hỏi này khiến bọn Từ Thiên Xuyên trong lòng hồi hộp. May mà lão chỉ chú ý ngó Từ Thiên Xuyên bằng vẻ mặt rất bình tĩnh, thản nhiên như không có chuyện gì. Ngao Bưu và Mộc Kiếm Bình biến sắc,

nhưng người ngoài không để ý. Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Lão gia hỏi bọn thái giám ư? Trong thành Bắc Kinh nhiều lắm, già có,nhỏ có. Cứ ra khỏi cửa là gặp họ. Lão già hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi lão gia dọc đường có gặp gã không, chứ đâu phải nói chuyện trong thành Bắc Kinh? Từ Thiên Xuyên cười đáp:

- Lão gia ơi! Lão gia nói thế là không được rồi. Theo luật lệ nhà Đại Thanh ta thì các vị thái giám hễ ra khỏi thành là phạm vào tử tội, chứ không phải như triều nhà Minh trước. Bọn thái giám thật là oai vệ. Hiện giờ làm gì có tên thái giám nào dám ra khỏi kinh thành một bước? Lão già "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Biết đâu gã không cải trang để ra ngoài? Từ Thiên Xuyên lắc đầu quày quạy đáp:

- Chẳng ai dám lớn mật thế! Chẳng ai dám lớn mật thế! Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi lại:

- Lão gia tử! Lão gia muốn kiếm tên tiểu thái giám thế nào? Khi bọn tại hạ lên Sơn Tây thăm người nhà xong trở về kinh đô nghe ngóng giúp lão gia, gọi là làm duyên gặp gỡ giữa đường. Lão già kia hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Đa tạ Hứa lão gia! Tại hạ không hiểu có sống lâu được đến thế chăng? Đoạn lão nhắm mắt không nói nữa. Từ Thiên Xuyên tự hỏi:

- Lão nghe ngóng tên tiểu thái giám 15, 16 tuổi phải chăng là Vi hương chủ? Bọn này đã chẳng phải là người Thiên Địa Hội, cũng không ở trong Mộc vương phủ thì mười phần có đến tám, chín là bất thiện với mình. Ta phải dò la cho biết rõ mới được. Lão không dây với ta, nhưng ta cần dây với lão. Hắn nghĩ vậy liền gợi chuyện:

- Lão gia tử. Trong thành Bắc Kinh có vị tiểu thái giám tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ. Chắc lão gia tử cũng đã được văn danh. Đó là tên thái giám đã cắt đầu Ngao Bái lập nên công lớn. Lão già giương mắt lên hỏi:

- Ồ! Phải chăng vị thái giám đó là Tiểu Quế Tử, Quế công công? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Không phải y thì còn ai vào đấy? Y là một nhân vật có đởm lược lại đầy lòng dũng cảm. Võ nghệ y rất cao cường, tưởng ít người bì kịp. Lão già kia hỏi:

- Tướng mục vị thái giám kia thế nào? Lão gia đã gặp mặt chưa? Từ Thiên Xuyên cười đáp:

- Quế công công ngày nào chả đi lại trong thành Bắc Kinh? Người Bắc Kính chẳng mấy ai là không biết y. Quế công công là một chú bé đen đủi mà béo mập. Tại hạ tưởng y đến 18, 19 tuổi chứ không tin là 15, 16 tuổi. Phương Di bóp mạnh tay Vi Tiểu Bảo một cái. Mộc Kiếm Bình cũng khẽ huých khuỷu tay vào sau lưng gã. Mấy người đều cười thầm. Vi Tiểu Bảo đang sợ ma sợ quỷ nghe lão già kia hỏi đến mình, trong lòng ngấm ngầm tính toán, quên cả chuyện sợ ma quỷ. Lão già kia lại hỏi:

- Thế ư? Tại hạ nghe người ta nói thì lại khác hẳn. Quế công công chỉ là một đứa nhỏ 13, 14 tuổi mà xảo quyệt cơ biến phi thường. E rằng gã giống cháu ngoại của lão gia đến mấy phần. Ha ha...! Lão nói rồi quay sang ngó Vi Tiểu Bảo. Lưu Nhất Chu đột nhiên xen vào:

- Tại hạ cũng nghe nói Tiểu Quế Tử là một thằng nhỏ đê hèn vô liêm sỉ, ưa dùng thuốc mê. Gã đã sử dụng thuốc mê đánh ngã Ngao Bái trước rồi mới giết hắn. Nếu không thì tên tiểu tặc đó đã nhát gan lại sợ bọn ma quỷ làm sao mà giết được Ngao Bái? Hắn quay lại ngó Vi Tiểu Bảo cười hề hề hỏi: "Có phải thế không, biểu đệ?" Ngô Lập Thân tức quá xoay tay tát vào mặt Lưu Nhất Chu. Lưu Nhất Chu vội cúi xuống tránh khỏi cái bạt tai rồi vung chân trái đứng ngay dậy. Ngô Lập Thân lại xoay tay phóng chưởng ra chiêu "Tần Quynh hoán giản". Lưu Nhất Chu vừa né tránh vừa bằng mình theo nửa chiêu "Kiều thiên tử" tiếp đến chiêu "Kim mã tê phong" đều là chiêu thức trong Mộc gia quyền. Một bên vội đánh, một bên vội tránh, bất giác đã thi triển quyền pháp của bản môn. Lão già họ Chương đứng dậy cười nói:

- Hay lắm. Các vị hoá trang giỏi thiệt! Lão vừa đứng dậy, mười mấy tên thủ hạ cũng đứng lên theo nhảy xổ lại. Ngô Lập Thân rút thanh đoản đao trong bọc ra. Lão vung đao qua mé tả chém ngã một hán tử. Tiếp theo lão đưa đoản đao sang mé hữu. Lại một hán tử nữa bị trúng đao vào cổ họng. Lão già kia thò tay vào sau lưng rút ra một cặp phán quan bút. Cặp bút xát vào nhau bật lên tiếng lách cách khiến người nghe nhức răng tê gân rất khó chịu. Lão già họ Chương vung cặp bút tay trái điểm vào cổ họng Ngô Lập Thân, tay mặt phóng tới trước ngực Từ Thiên Xuyên. Một mình lão tấn công hai người mà thân thủ rất linh động thần tốc. Từ Thiên Xuyên lạng người sang mé hữu. Tay trái hắn nhằm chụp vào một mắt một đại hán. Đại hán này ngửa người về phía sau. Thanh đơn đao trong tay gã bị Từ Thiên Xuyên đoạt mất. Sau lưng gã đau nhói lên. Chính thanh đao của gã đã đâm vào bụng. Từ Thiên Xuyên đoạt được đơn dao lại giết hai người liền. Bên kia Ngao Bưu cũng đã cùng người động thủ. Lưu Nhất Chu ngần ngừ một chút rồi cởi nhuyễn tiên xông ra chiến đấu. Bên đối phương tuy đông người, nhưng ngoài một mình lão già đang chiến đấu ngang mức với Ngô Lập Thân, còn toàn hạng tầm thường không chống nổi đối thủ. Vi Tiểu Bảo thấy bên mình chiếm phần tiện nghi, liền tự nhủ:

- Chỉ cốt đừng đụng vào lão gia, còn ngoài ra cũng có thể đối chọi được một lúc với họ. Gã rút truỷ thủ cầm tay toan xông ra. Phương Di giữ gã lại nói:

- Bên mình nhất định thắng rồi, ngươi bất tất phải trợ lực. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Ta cũng biết nhất định thắng mới xông ra, chứ bên mình thua thì chỉ có đường chạy trốn. Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên! Lão già kia lại cọ xát cặp phán quan bút vào nhau. Bọn thủ hạ của lão vội kéo đến phía sau lão, bày thành một thế trận rất mau chóng. Bọn hán tử chỉ cần bước chuyền đi một chút là lập xong phương vị. Mười mấy người xúm xít vào một chỗ mà cũng không đụng phải nhau. Diễn biến này tỏ ra bình nhật chúng đã luyện tập rất thành thuộc. Nguyên một vụ lập trận chúng đã tốn rất nhiều công phu. Từ Thiên Xuyên và Ngô Lập Thân đều kinh hãi nhảy lùi một bước. Ngao Bưu cậy mạnh xông vào. Đột nhiên bốn thanh đao từ trong trận nhất tề phóng ra. Hai thanh chém trên vai, hai thanh quét dưới chân, phối hợp với nhau xảo diệu vô cùng. Trung gian hai ngọn thương gạt đao của gã chém tới Ngao Bưu rú lên một tiếng:

- Úi chao! Bả vai gã bị trúng một đao. Ngô Lập Thân vội la lên:

- Bưu nhi hãy lùi lại! Ngao Bưu vội lùi lại nhảy ra ngoài. Mới trong nháy mắt, chiến cục đã biến đổi, thế hơn thua đột nhiên đảo ngược. Từ Thiên Xuyên và hai cô đứng ở phía trước Vi Tiểu Bảo để bảo vệ cho gã và quan sát đối phương vận dụng trận pháp ra sao. Bỗng lão già tay phải giơ phán quan bút lên, lớn tiếng hô:

- Hồng giáo chủ vạn niên bất lão! Vnh viễn được hưởng tiên phúc! Thọ ngang thượng đế! Thọ ngang thượng đế! Mười mấy hán tử nhất tề giơ binh khí lên, đồng thanh lớn tiếng hô theo:

- Hồng giáo chủ thọ ngang thượng đế! Thọ ngang thượng đế! Tiếng hô làm chấn động cả mái ngói. lình trạng chẳng khác lũ điên khùng. Bọn Từ Thiên Xuyên trong lòng kinh hãi không hiểu họ làm trò quỷ gì. Vi Tiểu Bảo nghe nói đến ba chữ "Hồng giáo chủ" sực nhớ tới Đào Hồng Anh từ lời nói đến vẻ mặt lộ ra cực kỳ khủng khiếp, bất giác buột miệng la lớn lên:

- Thần long giáo! Bọn họ ở Thần long giáo rồi! Lão già kia đột nhiên biến sắc hỏi:

- Ngươi cũng biết tiếng Thần long giáo ư? Rồi lão giơ cao tay mặt lên và hô lớn:

- Hồng giáo chủ thần thông quảng đại. Giáo phái ta đánh bại khắp nơi, Địch nhân thấy bóng chạy tơi bời. Cứng rắn cũng tan tành xác pháo. Đồng bọn của lão cũng hô theo:

- Hồng giáo chủ thần thông quảng đại. Giáo phái ta đánh bại khắp nơi, Địch nhân thấy bóng chạy tơi bời. Cứng rắn cũng tan tành xác pháo. Bọn Từ Thiên Xuyên nghe bọn kia niệm một câu là lại run lên một lần. Ai cũng cảm thấy hành vi của bọn đó thật ly kỳ quái lạ xưa nay chưa từng có. Lúc lâm địch cũng lớn tiếng niệm chú. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Bọn người này niệm chú đấy! Đừng mắc bẫy họ! Phải xông vào mà giết đi Lão già và đồng bọn càng niệm mau hơn. Bây giờ không phải lão già niệm một câu rồi bọn hán tử mới niệm theo, mà cả mười mấy người đồng thanh tụng niệm:

- Hồng giáo chủ ra oai sấm sét, Chúng đồ nhi sức mạnh phi thường, Ta một người, trăm địch khôn đương, Địch hàng vạn, trăm quân đủ thắng. Hồng giáo chủ thần minh như điện, Chiếu nhãn quang ra khắp bốn phương. Phận đồ nhi giết giặc lo lường, Hồng giáo chủ thăng lên thần thánh. Bọn đồ đệ hết lòng bảo vệ, Dù hy sinh tính mạng cũng liều Lên thiên đường mục đích cao siêu, Về chín suối cũng là mãn nguyện. Bọn Ngô Lập Thân, Từ Thiên Xuyên vội rút binh khí ra nghinh địch. Nhưng những người kia mới trong khoảnh khắc mà võ công tăng lên rất nhiều. Thanh đao phóng ra, ngọn thương đâm lại. Kình lực lúc này của chúng tăng lên gấp bội. Tên nào cũng tựa hồ si ngốc điên khùng, vung gươm đao chém loạn xà ngầu. Mới vài hiệp, Ngao Bưu và Lưu Nhất Chu đã bị chém té. Tiếp theo Vi Tiểu Bảo, Phương Di và Mộc Kiếm Bình cũng bị đánh ngã. Phương Di bị thương ở đùi, Mộc Kiếm Bình bị thương ở tay. Vi Tiểu Bảo bị một thương đâm vào sau lưng. May gã có tấm áo lót hộ thân nên không thấu ruột, nhưng thế đâm mạnh quá, gã đứng không vững bền ngã chúi xuống. Chẳng bao lâu cả Ngô Lập Thân lẫn Từ Thiên Xuyên cũng bị thương. Lão già phóng chỉ điểm lia ha vào huyệt đạo mọi người. Bọn chúng lại đồng thanh hô:

- Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ ngang thượng đế. Chúng hô rồi đột nhiên ngồi phệt cả xuống. Tên nào cũng toát mồ hôi, thở lên hồng hộc ra chiều rất mệt nhọc. Thực ra cuộc chiến này chỉ kéo dài khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà đã phân thắng bại mà tưởng chừng họ phải kịch chiến trong mấy giờ. Vi Tiểu Bảo thấy mọi người bên mình tuy bị thương nhưng không nặng lắm, chẳng gì đáng ngại. Gã mới hơi yên lòng, nghĩ bụng:

- Té ra bọn này dùng yêu pháp, không trách Đào cô cô mới nhắc đến Thần long giáo là đã sợ run. Quả nhiên thật khó lòng chống nổi bọn này. Lão già ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Sau một lúc lâu, lão mới đứng dậy lau mồ hôi trán đi tới đi lui trong sảnh đường. Sau một lúc nữa, bọn thủ hạ của lão cũng lục tục đứng dậy. Lão già quay về phía bọn Từ Thiên Xuyên nói:

- Các ngươi tụng niệm theo ta. Này này! Hãy nghe cho kỹ! Ta niệm câu gì các ngươi niệm theo câu ấy. Đoạn lão cất tiếng niệm:

"Hồng giáo chủ thần thông quảng đại. Thọ ngang thượng đế." Từ Thiên Xuyên mắng liền:

- Bọn ngươi là loài yêu quỷ hý lộng quỷ thần lại đòi lão gia làm trò khỉ theo. Nếu thế thì các ngươi mơ tưởng hão huyền. Lão già tức giận cầm phán quan bút đâm vào trán Từ Thiên Xuyên đánh "chát" một tiếng. Lập tức máu tươi chảy đầm đìa. Từ Thiên Xuyên lại thoá mạ:

- Quan cẩu tặc! Loài yêu quái!... Lão già quay sang hỏi Ngô Lập Thân:

- Ngươi có niệm hay không? Ngô Lập Thân chưa trả lời mới lắc đầu một cái thì lão già đã cầm phán quan bút phóng vào trán. Lão già lại hỏi đến Ngao Bưu thì gã lớn tiếng thoá mạ ngay:

- Tổ bà nhà mi! Thọ ngang giống chó! Lão già tức quá phóng bút mạnh hơn làm cho Ngao Bưu ngất xnl. Ngô Lập Thân không nhịn được, quát mắng:

- Thế mà cũng đòi làm hảo hán ư? Con mẹ nó! Ngươi có giỏi thì giết chết bọn ta đi! Lão già giơ phán quan bút lên hỏi Lưu Nhất Chu:

- Ngươi có niệm không? Lưu Nhất Chu sợ hãi ấp úng:

- Tại hạ... tại hạ... Lão già giục:

- Ngươi niệm đi! Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ ngang thượng đế Lưu Nhất Chu lắp bắp:

- Hồng giáo chủ... Hồng giáo chủ... Lão già khẽ chọc bút vào trán hắn một cái, hắn vội la:

- Dạ dạ... Hồng giáo chủ... Hồng giáo chủ thần thông quảng đại! Thọ ngang thượng đế! Lão già nghe Lưu Nhất Chu niệm rồi cười hô hố nói:

- Có biết thời vụ mới là tay tuấn kiệt. Miễn cho thằng nhỏ này khỏi chịu đau về da thịt. Lão đến trước mặt Vi Tiểu Bảo.quát:

- Tên tiểu quỷ kia! Mi hãy niệm theo ta! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta không cần theo lão. Lão già quắc mắt lên hỏi:

- Mi bảo sao? Lão giơ phán quan bút lên. Vi Tiểu Bảo liền lớn tiếng niệm:

- Vi giáo chủ thần thông quảng đại. Vi giáo chủ thọ ngang thượng đế, vĩnh viễn hưởng phúc thần tiên. Vi giáo chủ đánh đâu được đấy. Vi giáo chủ cất nhắc cho bọn các ngươi đều lên thiên đường... Miệng gã liến thoắng niệm liên hồi. Mỗi lần niệm Vi giáo chủ, thì chữ Vi gã nói hàm hồ hay kịt mũi một cái. Lão già kia có biết đâu gã man trá, yên trí là gã niệm Hồng giáo chủ. Lão nghe gã niệm xong trong lòng khoan khoái cười ha hả nói:

- Thằng lỏi con này khôn ngoan hơn. Lão chạy đến trước mặt Phương Di sờ vào cằm nàng nói:

- Ủa! Con nhỏ này tướng mạo ngộ quá. Hãy ngoan ngoãn niệm theo ta đi! Phương Di ngoảnh mặt đi đáp:

- Không niệm! Lão già giơ phán quan bút lên toan đâm thì mục quang lão chạm vào gương mặt xinh đẹp của nàng, lão sinh lòng bất nhẫn, đưa bút trỏ vào má nàng hỏi:

- Ngươi có niệm không? Ngươi còn thốt ra một câu "Không niệm" là ta vạch vào cái mặt ngươi ba nét. Phương Di quật cường không niệm, nhưng không nói ra miệng. Lão già bảo:

- Một lần nữa, ngươi có niệm hay không thì bảo? Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Để ta niệm thay y được không? Tiếng ta niệm còn hay hơn nhiều. Lão già gạt đi:

- Ai mượn ngươi thay? Lão giơ phán quan bút lên đâm xuống vai Phương Di. Phương Di đau quá không chịu được "ối" lên một tiếng. Bỗng một hán tử cười nói:

- Chương tam gia! Nếu con nhỏ đó không niệm thì chúng ta lột hết quần áo thị ra

Hồi 74 - Trong Quỷ Ốc Quần Hùng Mất Tích

Bọn đại hán đồng thanh reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Mọi người đều đồng ý như vậy! Lưu Nhất Chu đột nhiên cất tiếng nói:

- Sao các vị lại khinh khi một vị cô nương? Các vị đang muốn kiếm một tên tiểu thái giám. Tại hạ biết rõ hiện giờ gã ở đâu. Lão già hỏi ngay:

- Ngươi biết ư? Gã ở đâu? Nói mau! Nói mau! Lưu Nhất Chu đáp:

- Các hạ có chịu hứa lời không làm khó dễ đến vị cô nương này thì tại hạ mới nói cho nghe. Bằng không các hạ có giết tại hạ cũng không chịu nói. Phương Di thét lên:

- Sư ca bất tất phải lo cho tiểu muội! Lão già kia cười nói:

- Hay lắm! Ta chịu không làm khó dễ vị cô nương này! Lưu Nhất Chu hỏi lại:

- Các hạ có giữ đúng lời hứa không? Lão già đáp:

- Chương mỗ đã nói điều gì nhất định không sai. Tên tiểu thái giám đó là Tiểu Quế Tử đã bắt, giết Ngao Bái nên được vua Khang Hy rất sủng ái. Ngươi có biết gã ở chỗ nào thật không? Lưu Nhất Chu đáp:

- Xa là bên trời, gần là trước mắt. Lão già nhảy bổ lên trỏ vào Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Có phải... thằng nhỏ này không? Mặt lão vừa lộ vẻ kinh ngạc vừa vui mừng. Phương Di lên tiếng:

- Gã con nít này làm sao giết được Ngao Bái? Lão đừng nghe hắn nói nhăng nói càn. Lưu Nhất Chu nói:

- Đúng đó! Gã không đánh thuốc mê thì đời nào giết được Ngao Bái là tên dũng sĩ đệ nhất ở Mãn Châu? Lão già bán tín bán nghi hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Có phải ngươi giết Ngao Bái không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải ta giết thì sao? Không phải ta giết thì sao? Lão già mắng liền:

- Con bà nó! Ta trông ngươi là một tên tiểu quỷ có vẻ tà môn. Hãy xục tìm trong mình ngươi rồi sẽ tính. Hai tên hán tử tiến lại cởi bọc của Vi Tiểu Bảo lấy mọi vật ra để trên bàn. Lão già kia thấy nào là minh châu, nào là phỉ thuý, nào là hoàng kim và bao nhiêu đồ vật bằng mỹ ngọc. Lão hỏi:

- Dĩ nhiên những vật này ở Hoàng cung. ô hay... còn cái gì đây? Lão cầm lấy một tập ngân phiếu, tấm nào cũng năm trăm hay một ngàn lạng, tổng cộng đến mấy chục vạn lạng. Lão kinh ngạc thộn mặt ra nói:

- Quả nhiên đúng rồi! Quả nhiên đúng rồi! Ngươi là Tiểu Quế Tử! Lão lại lấy hai bản bí quyết võ công, lật ra coi rồi nói:

- Không sai chút nào! Đây là di thư của Hải Đại Phú, bí quyết về nội công của phái Không Động. Các ngươi hãy đem gã vào trong sương phòng để ta tra hỏi. Một hán tử ôm Vi Tiểu Bảo dậy. Hai tên khác bưng hết đồ vật trên bàn đi. Một tên nữa cầm đèn nến dẫn đường tiến vào trong phòng phía Đông hậu viện. Lão già vẫy tay nói:

- Các ngươi ra cả đi! Bốn hán tử ra khỏi phòng rồi khép cửa lại. Lão già cực kỳ khoan khoái, nét mừng vui lộ ra ngoài mặt. Lão không ngớt xoa tay đi lui đi tới trong phòng, vừa cười vừa nói:

- Đi rách đế giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Tiểu Quế Tử công công! Bữa nay lão phu được cùng công công tương hội ở đây, thật là tam sinh hữu hạnh cửu sinh hữu hạnh! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tại hạ được cùng các hạ tương hội nơi đây quả là lục sinh hữu hạnh. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Mọi vật hắn móc ra hết rồi thì còn chối cãi cũng bằng vô dụng chỉ còn cách tuỳ cơ ứng biến, cũng như binh đến tướng ngăn, nước vào dấp lấp. Lão kia sửng sốt lẩm bẩm:

- Lục sinh hữu hạnh, cửu sinh hữu hạnh là nghĩa làm sao? Lão hỏi:

- Quế công công! Phải chăng đại giá định lên chùa Thanh Lương trên núi Ngũ Đài? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Chuyện gì hắn cũng biết rồi, vụ này đối đáp cho trôi chảy không phải là chuyện dễ dàng. Gã cười hề hề đáp ra ngoài câu hỏi:

- Võ công tôn giá đã cao thâm, bản lãnh niệm chú lại hơn cả Mao Sơn đạo sĩ. Thần long giáo của các hạ lừng danh thiên hạ. Tại hạ nghe danh đã lâu bữa nay mới được mắt thấy lại càng khâm phục. Gã không lý gì đến câu lão vừa hỏi, đánh trống lảng sang chuyện khác. Lão già hỏi:

- Danh hiệu Thần long giáo, công công nghe được ở đâu ra? Vi Tiểu Bảo lại buột miệng ba hoa:

- Tại hạ nghe được ở nơi Ngô Ứng Hùng, con trai của Bình Tây Vương Ngô Tam Quế. Gã vâng lệnh phụ thân đến Bắc Kinh triều cống. Gã có tay hảo hán làm thủ hạ là Dương Dật Chi. Bọn chúng thương lượng với nhau định đi tiễu trừ Thần long giáo. Chúng còn nói trong giáo phái này có vị Hồng giáo chủ thần thông quảng đại. Dưới trướng giáo chủ lại có rất nhiều nhân tài. Ngoài ra còn một nhân vật làm kỳ chủ đạo quân cờ viền xanh, lấy được một pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh, lợi hại vô cùng! Lão già càng nghe nói càng lấy làm kỳ. Ngô Ứng Hùng và Dương Dật Chi là hai nhân vật mà lão đã được nghe tên tuổi. Còn nhân vật trọng yếu giữ chức kỳ chủ màu cờ viền màu lam ở trong giáo phái vụ này rất cơ mật. Chính lão mới được nghe nói đến một tháng trước đây trong lúc ngẫu nhiên. Lão cũng phong thanh pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh gì đó, nhưng nội dung pho sách này thế nào thì lão chẳng hiểu chi hết. Lão vội hỏi:

- Giữa Bình Tây Vương phủ và Thần long giáo trước nay vốn không thù oán, vì lẽ gì lại xảy chuyện thị phi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Theo lời bọn Ngô Ứng Hùng thì giữa Bình Tây Vương phủ và Thần long giáo dĩ nhiên chẳng có thù oán gì. Họ cũng khâm phục bản lãnh của Hồng giáo chủ. Chỉ vì Thần long giáo lấy được

pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh là một bộ kỳ thư, họ nhất định đoạt lại cho bằng được. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Phải chăng quý giáo còn một vị nữ đệ tử người béo mập, tên là Liễu Yến đại thư hiện đang ở trong Hoàng cung? Lão già hỏi lại:

- Sao công công biết y? Vi Tiểu Bảo nói nhăng nói càn, chỉ cết sao cho mình thoát ly khỏi mối liên quan với Thần long giáo, đặng đánh bài tẩu mã. Hễ gã tìm được chuyện gì là lại vun vào để lão kia nghe cho khoái tai. Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc rồi đáp:

- Vị Liễu đại thư này có mối giao tình với tại hạ rất thân thiết. Một lần y đắc tội với Thái Hậu. Ngài nổi giận toan hạ sát. May mà tại hạ ra sức cứu được đem dấu xuống gầm giường. Thái Hậu tìm khắp trong cung không thấy y. Vị đại thư béo mập đó rất cảm kích tại hạ về cái ơn cứu mạng có khuyên tại hạ gia nhập Thần long giáo. Y bảo Hồng giáo chủ rất thích hạng trẻ con như tại hạ. Nếu gia nhập quý giáo ngày sau rất đắc dụng. Lão già "à" lên một tiếng, càng lộ vẻ tin tưởng. Lão hỏi:

- Tại sao Thái Hậu lại toan giết Liễu Yến? Bọn y... bọn y có điều gì không hay đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Liễu đại thư có câu chuyện rất bí mật. Y cho tại hạ hay rồi còn dặn phải bưng kín miệng bình không được tiết lộ với bất cứ một ai, dù là người thân thiết đến mấy cũng vậy. Lão già toan nói thì Vi Tiểu Bảo đã cướp lời:

- Tại hạ đã hứa lời với Liễu đại thư giữ kín câu chuyện, nên không thể cho các hạ hay được. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp luôn:

- Trong cung Từ Ninh của Thái Hậu mới đây có một người đàn ông cải dạng nữ trang giả làm cung nữ. Người đó trọc đầu... Lão già buột miệng nói luôn:

- Đặng Bình Nam rồi! Vụ Đặng đại ca vào cung sao công công cũng biết? Nguyên Vi Tiểu Bảo có hiểu đâu người cung nữ giả kia tên gọi Đặng Bình Nam? Nhưng gã tỏ ra nét mặt chẳng chuyện gì không biết. Gã mĩm cười đáp:

- Chương tam gia! Vụ này cơ mật lắm đấy. Tam gia nhớ kỹ chớ có tiết lộ ra ngoài không mà phải vạ lớn... Vi Tiểu Bảo thấy lão già lộ vẻ tin tưởng mình, lại nói tiếp:

- Tam gia nói với tại hạ thì không sao, nhưng nếu có người thứ ba ở đây,kể cả những tay thủ hạ rất thân tín, tam gia cũng đừng có môi hở răng lạnh. Lỡ ra bại lộ cơ mưu, Hồng giáo chủ nổi giận lôi đình thì e rằng tam gia phải gánh một phần trách nhiệm lớn. Vi Tiểu Bảo ở Hoàng cung đã lâu. Gã biết rõ tiết lộ việc cơ mật là một điều tối kỵ tại triều đình cũng như trong cung cấm. Tội nặng đến người chết nhà tan, nhẹ cũng vĩnh viễn không còn đường tiến thân. Vì thế người nào cũng lộ vẻ thần bí, cao thâm vô lường! Gã đưa ra bộ mặt như người hiểu hết mọi việc mà không tiện nói với đối phương. Thái độ của gã áp dụng với lão già họ Chương rất công hiệu. Đó là phương pháp của những người thượng cấp trong các bang hội hoặc môn phái trên chốn giang hồ thường lợi dụng đối với bọn thuộc hạ. Phương pháp này cũng được sử dụng ở cả trong triều nữa, chỉ khác nhau ở chỗ tinh tế hay thô sơ mà thôi. Lão già nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu không khỏi hồi hộp trong lòng, lông tóc đứng dựng cả lên. Lão tự trách:

- Sao ta lại sơ tâm đem cả chuyện này nói với thằng lỏi con? Việc đã chót rồi không thể để gã

sống được. Sau khi làm xong đại sự nhất định phải giết gã để bịt miệng. Vẻ mặt ra chiều bẽn lẽn, lão gượng cười hỏi:

- Công công đã nói những chuyện gì với Đặng đại sư huynh? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ nói chuyện cơ mật với Đặng đại sư huynh. Y còn dặn những lời báo cáo với Hồng giáo chủ. Để mai đây tại hạ ra mắt giáo chủ sẽ bẩm lại một cách tường tận. Lão già càng kinh hãi hơn nói:

- Dạ! Dạ dạ! Lão bị Vi Tiểu Bảo làm bộ làm tịch hăm doạ mấy câu, không hiểu rõ lai lịch gã như thế nào, bụng bảo dạ:

- Thượng cấp phái bọn mình đi làm việc này, nếu nhanh chân được trước, dmhiên là một công lao rất lớn. Muốn tìm tới người kia phải trông vào thằng nhỏ này. Lão già trở lại nét mặt niềm nở hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Chuyến này tiểu huynh đệ lên Ngũ Đài Sơn phải chăng là để hội diện với thị vệ phó tổng quản là Thuỵ Đống? Vi Tiểu Bảo cũng giật mình nghĩ thầm:

- Thằng cha này đã biết ta lên Ngũ Đài Sơn lại hiểu cả công việc của Thuỵ Đống thì tin tức này nhất định do mụ điếm già cho hắn hay và phái hắn rượt theo ta. Gã lại tự nhủ:

- Tên trọc đầu giả làm cung nữ mà mụ điếm kêu bằng sư huynh đúng là đại sư huynh trong bọn môn đồ Thần long giáo. Té ra mụ điếm cấu kết với giáo phái này. Vậy mà lão gia đã lọt vào tay chúng thì thực là chín phần chết,chỉ còn một phần sống. Có khi còn nguy hiểm gấp đôi tức là mười tám phần chết, chỉ có nửa phần sống. Gã làm bộ kinh dị đáp:

- Chương tam gia! Những tin tức mà tam gia lượm được rất tinh thâm. Tam gia biết cả công việc của Thuỵ phó tổng quản... Lão già mỉm cười ngắt lời:..

- Cả đến nhân vật cao xa gấp vạn lần Thuỵ phó tổng quản ta đây cũng biết. Vi Tiểu Bảo than thầm trong bụng:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Việc gì mụ điếm già cũng nói với hắn hết rồi. Ngoài Thuận Trị Hoàng đế thì còn nhân vật nào cao cả hơn Thuỵ Đống gấp vạn lần? Lão già lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Ta tưởng tiểu huynh đệ không nên nói dối ta bất cứ là việc gì. Ngươi lên Ngũ Đài Sơn chuyến này là vâng lệnh trên hay tự mình ra đi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ làm thái giám ở trong cung, nếu không vâng lệnh trên sai phái khi nào dám thiện tiện dời khỏi kinh thành? Chẳng lẽ tại hạ sợ mình sống lâu quá? Lão già hỏi:

- Tiểu huynh đệ nói vậy thì ra đã vâng lệnh Hoàng Thượng mà đi chăng? Vi Tiểu Bảo lộ vẻ kinh dị hỏi lại:

- Hoàng Thượng ư? Ai bảo là Hoàng Thượng? Ha ha!... Tin tức này của tam gia không linh rồi. Hoàng Thượng làm gì mà biết được việc Ngũ Đài Sơn? Lão già hỏi:

- Chẳng phải Hoàng Thượng thì ai phái ngươi đi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chương tam gia thử đoán coi. Lão già hỏi:

- Phải chăng là Thái Hậu? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chương tam gia quả nhiên giỏi thiệt! Việc gì cũng đoán đúng. Trong cung chỉ có hai người và một con quỷ là biết việc Ngũ Đài Sơn. Lão già hỏi:

- Hai người là ai? Con quỷ nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hai người thì một là Thái Hậu và hai là tại hạ. Còn con quỷ là Hải Đại Phú lão công. Lão đã bị Thái Hậu dùng "Hoá cốt miên chưởng" hạ sát rồi và biến thành quỷ. Lão già da mặt co dúm lại, nói:

- Hoá cốt miên chưởng! Hoá cốt miên chưởng! Té ra Thái Hậu phái ngươi đi. Thái Hậu phái ngươi đi làm gì? Vi Tiểu Bảo tủm tỉm cười đáp:

- Giữa Thái Hậu và tam gia là người một nhà. Vậy tam gia hỏi lão nhân gia sẽ biết. Giả tỷ lúc mới vào phòng mà Vi Tiểu Bảo nói câu này thì e rằng lão già đã đánh cho gã một cái bạt tai. Nhưng bây giờ lão nghe gã thuyết phục một hồi,trong lòng khôn xiết kinh nghi, miệng lẩm bẩm:

- Hừ! Thái Hậu sai ngươi lên Ngũ Đài Sơn. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Thái Hậu còn biểu vụ này đã nói cho Hồng giáo chủ hay và được Hồng giáo chủ hết sức tán thành. Thái Hậu dặn tại hạ làm được chu đáo thì sau khi xong việc ngài sẽ trọng thưởng và Hồng giáo chủ cũng dành cho tại hạ một chỗ tử tế. Gã không ngớt nhắc đi nhắc lại ba chữ Hồng giáo chủ vì thấy lão rất sợ giáo chủ, tất không dám hại gã. Vi Tiểu Bảo hư trương thanh thế. Lão già kia bán tín bán nghi. Lão lẩm bẩm:

- Ta hãy tạm tin là có còn hơn bảo là không. Lão liền hỏi:

- Sáu người ở ngoài kia có phải chăng đều là bộ thuộc của công công? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn họ đều là người ở trong cung. Hai vị cô nương là cung nữ thân tín kề cận Thái Hậu. Còn bốn người đàn ông toàn là ngự tiền thị vệ. Bọn chúng không biết gì đến danh hiệu Thần long giáo. Vụ này rất cơ mật, nên Thái Hậu không cho họ hay. Gã vừa nói tới đây thấy lão già cười lạt biết là có điều bất diệu, liền hỏi:

- Sao? Chương tam gia không tin chăng? Lão già cười lạt đáp:

- Mộc gia ở Vân Nam dốc dạ trung kiên với nhà Đại Minh có lý đâu lại làm ngự tiền thị vệ ở Thanh cung? Tiểu huynh đệ hoang đường một cách tối vô lý Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười hô hố. Tiếng cười có vẻ chế nhạo. Lão già ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu huynh đệ cười gì vậy? Lão có biết đâu Vi Tiểu Bảo nói dối bị lộ tẩy, khó mà gỡ lại được liền nổi lên tràng cười rộ làm cho đối phương tưởng mình có điều gì lầm lỗi tày đình, lầm lỗi đến trình độ quá ấu trĩ khiến gã không nhịn nổi phải phì cười. Mục đích của Vi Tiểu Bảo là đánh đòn cân não cho lão già phải nôn nao trong dạ, nhụt bớt nhuệ khí rồi gã mới sửa chữa những chỗ sơ hở cho câu chuyện thành hữu lý thì đối phương không dám vặn hỏi đến cùng nữa. Vi Tiểu Bảo vẫn cười đáp:

- Những người mà Mộc vương phủ căm hận nhất chẳng phải là Thái Hậu và Hoàng Thượng? Tại hạ e rằng tam gia cũng không biết người đó là ai? Lão già vênh mặt lên nói:

- Sao ta lại không biết? Dĩ nhiên Mộc vương phủ căm hận nhất là Ngô Tam Quế! Vi Tiểu Bảo làm bộ kinh dị đáp:

- Thế thì tam gia thánh thật! Vụ này tại hạ nói cho tam gia hay xin tam gia kín chuyện. Mộc vương phủ phái người vào làm sai dịch cho Thái Hậu cũng chỉ vì mục đích muốn trừ diệt cả nhà Ngô Tam Quế. Trong phủ Bình Tây Vương rồi đây con gà, con chó cũng không sống sót. Đừng nói trong Hoàng cung có người của Mộc vương phủ trà trộn vào, ngay ở phủ Bình Tây Vương cũng vậy. Đây là chuyện cơ mật, tại hạ coi tam gia là chỗ người nhà, nói ra cũng chẳng hề chi, chỉ mong tam gia đừng tiết lộ ra ngoài. Lão già gật đầu nói:

- Té ra là thế! Nhưng trong bụng lão chỉ tin gã có phần nửa. Lão tự nhủ:

- Ta thử tra hỏi mấy người ngoài kia xem khẩu cung của họ có tương hợp với gã không? Ta chỉ cần hỏi con nhỏ là ra hết vì trẻ con chưa biết nói dối. Lão nghĩ vậy rồi xoay mình đẩy cửa bước ra. Vi Tiểu Bảo hốt hoảng la lên:

- Ối! ối! Tam gia đi đâu vậy? Đây là nhà ma quỷ mà tam gia... tam gia để một mình tại hạ ở lại thế nào được? Lão già đáp:

- Ta chỉ đi một lát rồi trở lại ngay. Lão xoay tay đóng cửa, rảo bước chạy ra nhà đại sảnh. Bàn tay Vi Tiểu Bảo ướt đẫm mồ hôi. Hồn vía gã muốn bay lên trời. Đèn lửa lay động in bóng vào bức tường trắng xoá. Mỗi cái bóng lập lòe, rung rinh là một tên quỷ sứ đối với Vi Tiểu Bảo trong lúc này. Bốn bề im lặng như tờ, tuyệt không một tiếng động. Đột nhiên bên ngoài có tiếng người hô hoán:

- Các ngươi đi đâu cả rồi? Chính là âm thanh lão già. Vi Tiểu Bảo nghe tiếng hô đầy vẻ kinh hoàng. Gã đang sợ bở vía thấy vậy càng khiếp đảm cơ hồ ngất xỉu. Gã lắp bắp hỏi:

- Không... không thấy bọn họ... đâu ư? Lão già vẫn tiếp tục kêu gọi:

- Các ngươi ở chỗ nào? Các ngươi đi đâu rồi? Sau hai câu này, tiếng người lại im bặt. Hồi lâu mới nghe tiếng một người chạy từ phía trước vào phía sau rồi lại chạy ra. Bỗng cánh cửa bị đá "binh" một cái. Người đó chạy tới xông vào phòng. Vi Tiểu Bảo kêu thét lên. Lão già sắc mặt xanh lè, hai mắt trợn ngược, thở hồng hộc, vừa thở vừa nói:

- Bọn chúng... bọn chúng... mất biến cả rồi, không biết đi đâu? Vi Tiểu Bảo ấp úng:

- Chắc bị... ác quỷ... bắt hết rồi... Chúng ta phải trốn cho mau. Lão già vẫn còn thở hổn hển đáp:

- Làm gì có chuyện đó? Tay trái lão vịn vào bàn. Cái bàn rung động kình kịch chứng tỏ lão đang sợ run. Lão lại xoay mình bước ra bên cửa, la gọi:

- Các ngươi ở chỗ nào? Các ngươi ở chỗ nào? Lão hô hoán rồi lắng tai nghe nhưng chẳng thấy tăm hơi chi hết. Tuy lão là người kiến thức quảng bác mà lúc này cũng chẳng có chủ ý gì. Lão dứng bên cửa một lát rồi lùi vào mấy bước đóng cửa cài then lại. Lão thấy Vi Tiểu Bảo dương cặp mắt nhỏ bé thành tròn xoe ra chiều rất khủng khiếp. Vi Tiểu Bảo nhìn lão già không chớp mắt, thấy lão nghiến răng ken két. Mặt lão hết xanh lè lại lợt lạt. Trận mưa chỉ ngớt được một lúc rồi đột nhiên cơn mưa rào khác lại dội xuống nóc nhà bật lên những tiếng lộp độp. Lão già bỗng lớn tiếng la:

- Úi chà! Rồi nhảy bổ lên. Sau một lát lão mới nói:

- Trời... lại mưa... ta tưởng... Lão chưa dứt lời, đột nhiên có thanh âm nhỏ bé của đàn bà từ ngoài đại sảnh vọng vào:

- Chương lão tam! Lão hãy ra ngoài này!

Hồi 75 - Tưởng Ma Quỷ Hoá Ra Người Đẹp

Tiếng người phụ nữ tuy chưa phải là hạng già nua, nhưng cũng chẳng còn non trẻ. Vi Tiểu Bảo nghe rõ không phải do Phương Di hay Mộc Kiếm Bình phát ra. Thanh âm có mấy phần thê thảm gay gắt. Gã khẽ nói:

- Nữ quỷ xuất hiện rồi! Lão già lớn tiếng hỏi lại:

- Ai kêu ta đó? Bên ngoài không có người đáp lại mà cũng chẳng có thanh âm nào khác. Lão già và Vi Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn nhau. Hai người đều lông tóc dựng đứng cả lên. Sau một lúc lâu, tiếng người phụ nữ lại réo lên:

- Chương lão tam! Ngươi hãy ra đây. Lão già đánh bạo phóng chân trái đánh "binh" một tiếng. Cánh cửa phòng hất tung bay ra ngoài, nhưng còn cái then nằm ngang trong khuôn cửa. Lão lại phóng chưởng đánh "rắc " một cái. Then cửa bị gãy ngay quãng giữa. Người lão liền chuồn ra. Vi Tiểu Bảo hốt hoảng la:

- Tam gia chớ ra ngoài! Nhưng lão già đã chạy vọt về phía nhà đại sảnh. Khi lão tới nơi thì trong nhà lặng ngắt như tờ không một tiếng động. Đã không tiếng người quát tháo, lại cũng chẳng thấy tiếng bước chân. Một cơn gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào đem theo những hạt mưa lộp độp vào mình Vi Tiểu Bảo làm cho gã vừa sợ vừa rét run. Gã muốn kêu thét lên nhưng lại không dám. Đột nhiên nghe đánh "binh" một tiếng. Cánh cửa phòng bị gió thổi hất vào rồi lại bật ra ngay. Trong toà nhà rộng lớn chỉ còn lại một mình Vi Tiểu Bảo và dĩ nhiên chẳng thiếu gì ác quỷ, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy vào phòng bóp chết gã Nhưng gã chờ mãi thuỷ chung vẫn không thấy một con ác quỷ nào xông vào. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Phải rồi! ác quỷ chỉ hại người lớn chứ không hại trẻ con. Hoặc giả bọn quỷ sứ ăn thịt nhiều người no nên rồi, không tìm đến ta nữa. Ta chỉ còn đợi đến trời sáng là yên chuyện. Đột nhiên một cơn gió lạnh lại thổi vào. Đèn lửa bị tắt phụt. Vi Tiểu Bảo kêu thét lên một tiếng. Đồng thời gã thấy trong phòng có thêm một con quỷ. Vi Tiểu Bảo tưởng chừng quỷ sứ đứng trước mặt mình, song vì trời tối nên không nhìn thấy. Có điều gã cảm giác rõ ràng là ác quỷ đứng đó. Vi Tiểu Bảo sợ hãi rụng rời, miệng lắp bắp:

- Trời ơi... Ngươi đừng hại ta... Ta... ta cũng là quỷ... Chúng ta cùng ở một nhà với nhau... Không, không... chúng ta đều là quỷ hết. Ngươi hại ta... cũng chẳng ích gì. Con quỷ lạnh lùng đáp:

- Ngươi cứ yên tâm, đừng sợ hãi gì. Ta không hại ngươi đâu. Vi Tiểu Bảo nghe rõ là thanh âm nữ quỷ. Sau khi gã nghe nữ quỷ nói mấy câu này đã bớt sợ được một phần, gã liền phấn khởi tinh thần nói:

- Ngươi đã nói không hại ta thì không thể hại ta được nữa vì bậc đại trượng phu đã nói ra một lời coi nặng bằng non. Nếu ngươi đã hứa lời còn gia hại ta thì không phải đâu. Con quỷ lạnh lùng hỏi:

- Ta chẳng phải quỷ mà cũng không là đại trượng phu. Ta hỏi ngươi một câu, ngươi phải nói cho

thật. Một vị quan lớn trong triều là Ngao Bái bị ngươi giết chết, có đúng thế không? Vi Tiểu Bảo không trả lời, hỏi lại:

- Ngươi không phải là quỷ thật,chứ? Ngươi là bạn hay là thù của Ngao Bái? Gã hỏi câu này rồi không thấy đối phương nói gì. Trong lúc nhất thời, Vi Tiểu Bảo không quyết định chủ ý, gã hoang mang nghĩ thầm:

- Bất luận đối phương là người hay là quỷ. Nếu mụ là kẻ thù của Ngao Bái thì mình thẳng thắng thừa nhận dĩ nhiên tuyệt diệu. Nhưng nếu mụ là người nhà hoặc bộ thuộc của Ngao Bái mà cũng thừa nhận thì hỏng bét. Đột nhiên nết đánh bạc lại nổi lên. Gã tự nhủ:

- Âu là ta đánh bạc một phen. Được ăn cả ngã về không. Nếu trúng nước bạc thì mụ coi ta là một vị đại lão gia. Bằng thất bại thì cả cái mạng này cũng thua hết nhẵn. Gã liền lớn tiếng:

- Con mẹ nó. Ngao Bái đúng là lão gia giết chứ còn ai? Ngươi định làm gì? Lão gia phóng đao đâm vào bụng hắn một nhát là cái mạng hắn xuống chầu Diêm Vương ngay. Ngươi muốn báo thù thì cứ việc hạ thủ đi. Lão gia mà chau mày thì đâu phải anh hùng hảo hán? Thanh âm lạnh lùng của người đàn bà lại cất lên hỏi:

- Vì lẽ gì mà ngươi giết Ngao Bái? Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Mụ mà là bạn của Ngao Bái thì mình có đổ vụ này cho Hoàng đế cũng bằng vô dụng, nhất định mụ không chịu buông tha mình. Tiếng bạc đã được cuộc rồi, nếu lão gia mà thua thì thua cháy túi, bằng được thì lại được rất lớn. Gã liền lớn tiếng đáp:

- Ngao Bái nắm hết quyền binh trong triều lại sát hại biết bao nhiêu lương dân trăm họ. Lão gia tuy nhỏ tuổi nhưng cũng nổi lòng nghĩa phẫn. May gặp cơ hội hắn đắc tội với Hoàng đế nên lão gia thừa cơ giết chết hắn. Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Ta nói thật cho ngươi hay: dù tên cẩu tặc Ngao Bái chẳng đắc tội với Hoàng đế ta cũng kiếm cơ hội ngấm ngầm hạ thủ để báo thù tuyết hận cho trăm họ trong thiên hạ đã phải khổ sở vì hắn. Mấy câu này Vi Tiểu Bảo học được ở miệng những người trong Thanh Mộc đường, ở Thiên Địa Hội thường nói đến, gã đã thuộc lòng. Thực ra gã giết Ngao Bái chỉ là vâng lệnh vua Khang Hy, chứ chẳng có phần nào vì trăm họ trong thiên hạ mà báo cừu tuyết hận. Vi Tiểu Bảo thuyết một hồi mà người đàn bà trước mặt vẫn lẳng lặng không nói gì. Trái tim gã đập thình thình không hiểu nước bạc của mình đánh. Sau một lúc khá lâu, gã bỗng cảm thấy tiếng gió nhè nhẹ vang lên. Nữ nhân kia chẳng hiểu có phải là nữ quỷ hay không lướt ra ngoài phòng. Vi Tiểu Bảo lắc lư mấy cái, nhưng huyệt đạo bị điểm chân tay không cử động được. Gã chửi thầm:

- Mẹ kiếp! Con súc sắc cứ xoay hoài không dừng lại khiến cho mình nao nao trong dạ. Gã hồi hộp một lúc rồi tự nhủ:

- Đã có gan đánh canh bạc lớn thfi được hay thua cũng chẳng kể gì. Bây giờ gã bình tĩnh lại và càng nghĩ càng cảm thấy cái bóng trước mặt vừa rồi đối với gã là ma quỷ chứ không phải là người. Cánh cửa bị gió lay vang lên những tiếng kẽo kẹt. Quần áo gã chưa khô, từng cơn gió lạnh lùa vào khiến gã không nhịn được phải phát run. Đột nhiên một làn ánh sáng xuất hiện từ đằng xa, dần dần chuyển gần lại. Vi Tiểu Bảo kinh hãi lẩm bẩm:

- Ma trơi! Ma trơi! Làn ánh sáng mỗi lúc một gần. Sau trông rõ thì ra một cái đèn lồng do một

tên nữ quỷ áo trắng cầm giơ lên và tiến lại. Vi Tiểu Bảo vội nhắm chặt hai mắt. Gã nghe rõ tiếng bước chân lạo xạo đi tới trước mặt rồi dừng lại. Gã khiếp đảm cơ hồ nghẹt thở. Bỗng nghe thanh âm một thiếu nữ vừa cười vừa hỏi:

- Sao ngươi lại nhắm nghiền hai mắt? Giọng nói rất ôn nhu lọt tai. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngươi đừng nhát ta nữa... Ta... ta không dám nhìn ngươi. Nữ quỷ lại cười hỏi:

- Phải chăng ngươi sợ ngó thấy ta thất khiếu ứa máu, lưỡi thò dài ra? Ngươi thử hé mắt coi xem.. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta không mắc bẫy ngươi đâu. Ngươi là con quỷ đầu tóc rũ rượi, thất khiếu ứa máu, thì đẹp tốt gì mà coi? Nữ quỷ bật lên tiếng cười khanh khách thổi hơi vào mặt gã. vi Tiểu Bảo cảm thấy làn hơi thổi vào mặt mình vừa ấm áp vừa thoang thoảng có mùi hương. Gã liền mở hé mắt bên trái một chút để ngó xem thì phảng phất thấy một gương mặt trắng như tuyết. Cặp lông mày cong vút. Cái miệng bé nhỏ cười tươi như hoa. Gã liền giương to cặp mắt ra nhìn thì thấy trước mặt mình là một thiếu nữ tướng mạo thanh tú, lối 14, 15 tuổi. Tóc cô kết lại thành hai trái đào ở hai bên đỉnh đầu. Cô đang cười hì hì nhìn gã. Bây giờ Vi Tiểu Bảo đã trấn tĩnh tâm thần, không sợ hãi gì nữa. Gã hỏi:

- Ngươi không phải là ma quỷ thật chứ? Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Dĩ nhiên ta là ma quỷ chết treo. Vi Tiểu Bảo chưng hửng, trong lòng lại kinh nghi không hiểu là người hay là ma. Thiếu nữ lại cười hỏi:

- Lúc ngươi giết ác nhân thì táo tợn thế mà sao bây giờ ngó thấy quỷ chết treo lại nhát gan như vậy? Vi Tiểu Bảo thở phào một cái đáp:

- Ta không sợ ngươi mà chỉ sợ ma quỷ. Thiếu nữ cười khanh khách hỏi:

- Ngươi bị người ta điểm trúng những huyệt đạo nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta biết thế nào được? Thiếu nữ nắn bóp vai và cạnh sườn gã mấy cái, rồi khẽ đập ba chưởng vào sau lưng gã. Hai tay Vi Tiểu Bảo liền cử động được ngay. Gã giơ tay lên cười nói:

- Ngươi cũng biết giải khai huyệt đạo. Thật là tuyệt diệu! Thiếu nữ đáp:

- Ta mới học được gần đây. Bữa nay là lần thứ nhất ta thử giải huyệt cho ngươi. Cô lại nắn dưới nách và sau lưng gã mấy cái. Vi Tiểu Bảo nhảy lên cười nói:

- Không được! Không được! Ta sợ nhột lắm! Nhưng chỉ có bấy nhiêu, hai chân gã bị điểm huyệt cũng được giải khai. Gã vươn tay ra cười nói:

- Ngươi cù lét làm ta nhột thì bây giờ ta cù lét giả ngươi. Gã vừa nói vừa tiến lại một bước. Thiếu nữ thè lưỡi ra làm quỷ nhát, nhưng mặt quỷ rất khả ái, chẳng có chút chi đáng sợ. Vi Tiểu Bảo thò tay ra toan chụp lấy lưỡi cô. Thiếu nữ liền quay đầu đi né tránh rồi cười khanh khách hỏi:

- Ngươi không sợ chết treo ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngươi có thân hình lại có khí nóng. Vậy ngươi là người, chứ không phải ma quỷ. Thiếu nữ trợn mắt lên nói:

- Ta không phải là ma, nhưng là quỷ nhập tràng. Vi Tiểu Bảo sửng sốt. Dưới ánh đèn gã thấy mặt cô lúc đỏ lúc hồng lúc trắng bạch, liền cười nói:

- Quỷ nhập tràng không co chân được cũng không biết nói! Thiếu nữ phì cười bảo:

- Nếu vậy thì nhất định ta là hồ ly tinh. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ta không sợ hồ ly tinh. Gã chuyền ra đằng sau thiếu nữ dòm ngó. Cô cười nói:

- Ta là hồ ly tinh tu luyện hàng ngàn năm, đạo hạnh rất sâu xa không còn đuôi nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Người là hồ ly tinh mà xinh đẹp thế này thì ta có bị ngươi mê hoặc phải chết uổng cũng đáng đời. Thiếu nữ hơi đỏ mặt lên đưa ngón tay chỉ vào má chế nhạo gã:

- Thế mà không biết xấu. Vừa mới sựo ma sợ quỷ là thế, bây giờ đã nói chuyện lẳng lơ rồi. Vi Tiểu Bảo sợ nhất là thứ quỷ nhập tràng, thứ hai sợ ma. Còn hồ ly tinh gã lại không sợ. Gã nhìn thấy thiếu nữ này vui vẻ dễ bề thân cận còn hơn cả Phương Di và Mộc Kiếm Bình, liền cười hỏi:

- Cô nương! Tên họ cô nương là chi? Thiếu nữ đáp:

- Tiện thiếp là Song Nhi. Chữ Song là một đôi. Vi Tiểu Bảo hỏi: Thế thì hay lắm. Nhưng không hiểu một đôi giày hay là đôi bít tất hôi thối? Song Nhi cười đáp:

- Tất hôi cũng được hay giầy thơm cũng được. Cái đó tuỳ ở nơi công công. Quế công công! Người công công ướt đầm đìa, chắc là khó chịu lắm. Mời công công vào trong kia thay đổi quần áo khô mà mặc. Nhưng còn một việc khó giải quyết, công công đừng lấy làm lạ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Việc gì khó khăn? Song Nhi đáp:

- Chỗ tiện thiếp không có quần áo đàn ông. Vi Tiểu Bảo chưng hửng, sắc mặt biến đổi nghĩ thầm:

- Trong nhà này toàn là nữ quỷ. Song Nhi không biết trong lòng gã nghĩ gì. Thị giơ cao đèn lồng lên nói:

- Mời công công qua bên này. Vi Tiểu Bảo ngần ngại không đi. Song Nhi đã đi đến bên cửa, quay lại chờ gã mỉm cười hỏi: Phải chăng công công sợ mặc y phục đàn bà có điều bất lợi. Thôi đành thế này vậy: công công lên giường nằm để tiện thiếp hơ quần áo cho. Vi Tiểu Bảo thấy thị lộ vẻ ôn nhu, không nỡ chối từ liền đi theo thị ra khỏi cửa phòng rồi hỏi:

- Có phải những người đồng bọn với tại hạ đều ở bên đó không? Song Nhi thụt lùi lại hai bước sóng vai với Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Tam thiếu nhưng đã căn dặn tiện thiếp không được nói nhiều mà phải chờ công công dùng điểm tâm xong để Tam thiếu nhưng sẽ đến nói chuyện với công công. Vi Tiểu Bảo bụng đói như cào ruột, nghe nói có điểm tâm, liền phấn khởi tinh thần. Song Nhi dẫn gã xuyên qua dãy hành lang tối tăm đến một gian phòng. Trên bàn có đặt đèn nến sáng trưng. Căn phòng này chỉ có một cái bàn và một cái giường. Cách trần thiết rất sơ sài nhưng thật sạch sẽ. Trên giường có đủ chăn đệm. Song Nhi mở góc chăn lên, buông rèm xuống rồi nói:

- Quế công công! Công công lên giường cởi quần áo liệng ra cho tiện thiếp. Vi Tiểu Bảo theo lời lên giường cởi quần áo, chuồn vào trong chăn rồi liệng quần áo ra ngoài màn. Song Nhi đón lấy đi ra cửa, quay lại hỏi:

- Tiện thiếp đi lấy đồ điểm tâm. Công công thích ăn bánh ngọt hay bánh mặn? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Bụng đã đói meo thì dù là bánh đất bùn cũng ăn được ba bốn tấm. Song Nhi vừa cười vừa đi ra. Sau một lúc, Vi Tiểu Bảo ngửi thấy mùi thịt, mùi đường thơm tho. Song Nhi hai tay bưng chiếc khay gỗ, dùng cánh tay vén mùng ra. Vi Tiểu Bảo ngó thấy trên đa đặt bốn tấm bánh chưng bóc sẵn trong lòng rất đỗi vui mừng. Gã cầm đũa gắp ăn ngay. Mùi vị ngon ngọt khác thường. Gã ăn hai miếng hết nửa tấm rồi nói:

- Song Nhi! Bánh này giống bánh chưng ở Hồ Châu, ăn thật ngon miệng! Nguyên đất Hồ Châu tỉnh Triết Giang chuyên sản xuất bánh chưng nấu rất nhừ và rất ngon, khắp thiên hạ không đâu bằng. Tại thành Dương Châu có tiệm bánh chưng Hồ Châu. Khách làng chơi trong Lệ Xuân viện thường sai Vi Tiểu Bảo đi mua cho họ ăn. Bánh chưng này gói bằng lá dong, Vi Tiểu Bảo muốn ăn vụng cũng khó. Gã liền bóp góc tấm bánh cho lòi ra để nếm. Từ ngày gã tới Bắc Kinh không được ăn bánh chưng Hồ Châu nữa. Song Nhi hơi kinh ngạc hỏi:

- Công công thật là biết người biết của, gọi ra được bánh chưng Hồ Châu. Vi Tiểu Bảo vừa nhai vừa hỏi:

- Đây là bánh chưng Hồ Châu thật ư? Địa phương này làm sao mua được bánh chưng ở Hồ Châu? Song Nhi đáp:

- Không phải mua đâu. Đó là... hi hi... Hồ ly tinh dùng phép thuật chế biến ra. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hồ ly tinh thần thông quảng đại! Đột nhiên gã nhớ tới bọn Chương lão tam liền thêm vào một câu:

- Thọ ngang thượng đế! Song Nhi cười nói:

- Công công thủng thẳng ăn bánh đi. Tiện thiếp lấy lửa hơ quần áo cho công công. Thị đi được một bước quay lại hỏi:

- Công công có sợ không? Vi Tiểu Bảo trong lòng đã bớt đi quá nửa phần sợ hãi, nhưng cũng còn hơi hồi hộp đáp:

- Cô nương đi mau rồi trở lại nghe. Song Nhi "dạ" một tiếng đoạn trở gót đi ngay. Chỉ trong khoảnh khắc, Vi Tiểu Bảo nghe tiếng "xèo xèo". Song Nhi đã đem vào một cái hoả lò. Thị vắt quần áo lên bàn vừa hơ áo vừa bồi tiếp. Bốn tấm bánh chưng, hai tấm ngọt, hai tấm mặn. Vi Tiểu Bảo ăn hết ba chiếc no bụng rồi hỏi:

- Bánh ngon quá! Có phải cô nương gói không? Song Nhi đáp:

- Tam thiếu nhưng điều chế vật liệu, tiện thiếp chỉ gói thôi. Vi Tiểu Bảo nghe thị nói khẩu âm Giang Nam, bất giác động tâm hỏi:

- Phải chăng các vị người ở Hồ Châu? Song Nhi nghe Vi Tiểu Bảo hỏi vậy, ngần ngừ không

đáp, thị hỏi lại:

- Quần áo khô cả rồi, Quế tướng công vào yết kiến Tam thiếu nhưng mà hỏi y được không? Thị ăn nói dịu dàng lại cực kỳ cung kính. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm! Có điều chi không được? Gã vén mùng lên nhìn Song Nhi hơ áo. Thị cũng ngửng đầu lên ngó gã mĩm cười nói: Tướng công chưa mặc quần áo. Phải coi chừng trời lạnh! Vi Tiểu Bảo lại nổi tính tinh nghịch, nhô mình ra nói:

- Tại hạ chẳng cần mặc quần áo nhảy ra ngoài cũng không biết rét! Song Nhi giật mình kinh hãi, nhưng lại thấy Vi Tiểu Bảo thụt vào toàn thân đắp chăn kín mít, cả đầu cũng không hở ra ngoài, bất giác thị bật lên tiếng cười khúc khích. Song Nhi hơ quần áo khô rồi đưa vào trong mùng. Vi Tiểu Bảo mặc xong từ trên giường bước xuống. Song Nhi giúp gã cài khuy áo, rồi lấy lược chải đầu cho gã và dóc tóc lại. Vi Tiểu Bảo thoang thoảng ngửi thấy mùi hương ở người thị tiết ra. Trong lòng khoan khoái, gã hỏi:

- Té ra hồ ly tinh là con người tốt thế này đây! Song Nhi bĩu môi cười đáp:

- Hồ ly tinh! Hồ ly tinh! Khó nghe quá! Tiện thiếp không phải hồ ly tinh! Vi Tiểu Bảo nói:

- Ủa! Tại hạ biết rồi! Phải kêu cô nương bằng đại tiên mới đúng, chẳng thể gọi là hồ ly tinh được! Song Nhi cười nói:

- Tiện thiếp cũng chẳng phải đại tiên mà chỉ là một tên tiểu nha đầu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ là tiểu thái giám. Cô nương là tiểu nha đầu. Chúng ta cùng phục thị cho người, thật xứng với nhau! Song Nhi đáp:

- Tướng công chầu hầu Hoàng đế tiện thiếp bì thế nào được? Hai bên khác nhau một trời một vực.. Thị vừa nói vừa dóc tóc cho Vi Tiểu Bảo. Thị lại hỏi:

- Tiện thiếp không biết dóc tóc cho nam nhân. Chẳng hiểu có coi được không? Vi Tiểu Bảo cầm đuôi sam đưa ra phía trước ngực coi rồi đáp:

- Đẹp quá rồi! Tại hạ lười nhất là dóc tóc. Nếu ngày nào cũng được cô nương làm giúp thì hay quá! Song Nhi nói:

- Tiện thiếp làm gì có phước như vậy? Tướng công là một bậc đại anh hùng. Tiện thiếp là tiểu nha đầu mà bữa nay được dóc tóc cho tướng công một lần cũng là kiếp trước khéo tu lắm rồi. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Trời ơi! Cô nương là một vị giai nhân dóc tóc cho tại hạ thì đúng là tại hạ kiếp trước đã dày công tu hành, gõ thủng đến mười tám cái mõ. Song Nhi đỏ mặt lên nói:

- Tiện thiếp nói vậy là chân thật mà tướng công lại cho là trò đùa. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu. Tại hạ cũng nói với cả một tấm lòng thành thật. Song Nhi mỉm cười nói: Tam thiếu nhưng bảo nếu Quế tướng công vui lòng thì xin mời rời gót vào hậu đường ngồi chơi! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Được lắm! Tam thiếu gia của cô nương có nhà không? Song Nhi "ồ" một tiếng rồi khẽ đáp:

- Người đã quá cố rồi! Vi Tiểu Bảo chợt nhớ tới bao nhiêu linh đường ở các gian nhà, lòng gã lại hồi hộp, không dám hỏi nữa. Gã theo Song Nhi vào một gian hoa sảnh trong hậu viện. Vi Tiểu Bảo ngồi chờ một lúc thì Song Nhi bưng trà ra. Gã đang uống trà, bỗng nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau vách ván đi ra. Đây là một thiếu phụ toàn thân áo trắng. Nàng cất tiếng:

- Phiền Quế tướng công phải một phen tân khổ. Nàng nói rồi chúc mấy câu vạn phúc. Thái độ cực kỳ cung kính. Vi Tiểu Bảo vội vàng đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám! Thiếu phụ nói:

- Mời Quế tướng công ngồi chơi! Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ thiếu phụ thấy nàng vào trạc 24, 25 tuổi. Nàng không tô điểm son phấn, sắc mặt lợt lạt, cặp mắt đỏ hoe. Hiển nhiên nàng vừa mới khóc. Dưới ánh đèn Vi Tiểu Bảo nhìn rõ thân hình. Dù âm khí nặng nề nhưng chắc không phải ma quỷ. Trong lòng vẫn băn khoăn, gã đáp:

- Dạ dạ! Rồi nghiêng mình ngồi xuống ghế, nói:

- Tam thiếu nhưng! Đa tạ Tam thiếu nhưng đã cho ăn bánh chưng Hồ Châu, thật là ngon miệng! Thiếu phụ nói:

- Vong phu họ Trang. Quế công công xưng hô tiện thiếp là Tam thiếu nhưng, tiện thiếp không dám. Quế tướng công ở trong cung bao lâu rồi? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Lúc trong bóng tối có người đàn bà hỏi về việc giết Ngao Bái. Ta thừa nhận chính mình hạ sát rồi bọn họ phái một tiểu nha đầu đem bánh cho ăn thì chắc là ta trúng tiếng bạc này. Gã đáp:

- Tại hạ mới vào cung được hai năm. Trang phu nhân hỏi:

- Quế tướng công có thể đem việc giết gian tướng Ngao Bái kể cho tiện thiếp nghe được chăng? Vi Tiểu Bảo thấy Trang phu nhân kêu Ngao Bái bằng gian tướng càng vững dạ. Gã liền kể việc vua Khang Hy hạ lệnh ra tay cầm nã. Ngao Bái phản kháng, bọn tiểu thái giám nhảy xổ lại bị hắn giết chết mấy tên. Gã liền dùng tro than liệng vào mắt địch nhân mới bắt được. Vi Tiểu Bảo tường thuật đầu đuôi câu chuyện. Chỉ có việc vua Khang Hy rút dao đả thương Ngao Bái, gã tự nhận là chính gã đâm hắn.

Hồi 76 - Tam Thiếu Nhưng Bản Lãnh Cao Thâm

Trang phu nhân không nói gì, chú ý lắng nghe Vi Tiểu Bảo thuật chuyện liệng tro hương vào mắt Ngao Bái rồi hợp lực với bọn tiểu thái giám mới bắt được Ngao Bái, bất giác mụ thở phào một cái nhẹ nhõm. Nên biết Vi Tiểu Bảo thường nghe thầy đồ giảng sách nói đến chỗ nào nên dừng, chỗ nào nên nhấn mạnh để cho câu chuyện thêm phần ý nhị. Huống chi chính gã đã trải qua vụ này thì những đoạn tinh diệu khúc chiết gã thuật lại một cách tường tận mà còn thêm diêm tương khiến cho câu chuyện bắt Ngao Bái biến thành giật gân, mà người nghe cũng tăng thêm mấy phần kinh tâm động phách. Trang phu nhân nghe xong nói:

- Té ra đầu đuôi câu chuyện là thế, nhưng lời đồn đại bên ngoài không đầy đủ chi tiết lại có chỗ sai sự thực. Người ta nói những gì Quế công công bản lãnh cao thâm, cùng Ngao Bái đại chiến ba trăm hiệp rồi thi triển tuyệt chiêu bắt hắn phải đầu hàng. Tiện thiếp nghĩ rằng Ngao Bái nổi danh là tay dũng sĩ đệ nhất ở Mãn Châu thì Quế tướng công bản lãnh cao cường đến đâu, nhưng hãy còn nhỏ tuổi làm sao lại có thể kiềm chế hắn được? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu là cuộc tỷ đấu thực sự thì đến cả trăm Tiểu Quế Tử cũng không địch nổi tên gian tặc đó. Trang phu nhân hỏi:

- Về sau Ngao Bái chết trong trường hợp nào? Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Xem chừng thiếu phụ này nếu không phải nữ quỷ thì nhất định cũng là một nhân vật trong võ lâm. Chi bằng ta thử nhắc tới danh hiệu Thiên Địa Hội,chắc có thể nâng cao giá trị của mình lên. Gã nghĩ vậy liền theo sự thực kể lại: Vua Khang Hy phái gã đi dò la Ngao Bái làm sao? Gã đụng độ với bọn người đến đánh phủ Khang Thân Vương thế nào? Gã nhận lầm những người này là bộ thuộc của Ngao Bái ra sao? Gã cố chuồn vào ngục giết Ngao Bái thế nào? Gã nhất nhất thuật lại, không bỏ sót một chi tiết. Sau cùng gã nói:

- Những người này nguyên là bọn đối đầu với Ngao Bái, nói rõ hơn là anh hùng hảo hán ở Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội. Bọn họ thấy tại hạ đâm chết Ngao Bái liền đối xử rất lịch sự và bảo là đã trả mối đại thù cho họ. Trang phu nhân gật đầu nói:

- Sở dĩ Quế tướng công được Trần tổng đà chủ thu làm đệ tử, lại được đưa lên ngôi hương chủ Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội té ra là vì nguyên do này. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:.

- Mụ biết hết rồi, sao còn hỏi ta làm chi? Gã nói tiếp:

- Tại hạ hoang mang chẳng hiểu gì hết. Cả việc làm Hương chủ Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội cũng chỉ là chuyện hữu danh vô thực. Gã không hiểu Trang phu nhân là bạn hay là thù của Thiên Địa Hội nên gã phải dò dẫm trước rồi sẽ tính. Trang phu nhân trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Lúc Quế tướng công hạ sát Ngao Bái dùng chiêu số gì? Có thể nói cho tiện thiếp hay được chăng? Vi Tiểu Bảo đưa mắt ngó mụ thấy nhãn thần lấp lánh ánh tinh quang thì nghĩ bụng:

- Mụ này có vẻ tà môn, nếu ta nói nhăng nói càn tất bị lộ tẩy. Chi bằng cứ nói thật là hơn. Gã liền đứng dậy đáp:

- Tại hạ có biết chiêu số đếch gì đâu? Đoạn gã giơ hai tay ra hiệu nói tiếp:

- Lúc đó tại hạ sợ bở vía cứ đâm loạn xà ngầu mấy nhát như thế này. Trang phu nhân gãi đầu nói:

- Mời Quế công công hãy ngồi chơi một chút! Đoạn mụ đứng lên gọi:

- Song Nhi! Sau không lấy kẹo hoa tùng hoa quế mời Quế tướng công ăn nếm? Mụ lại nhìn Vi Tiểu Bảo chúc câu vạn phúc, thi lễ rồi tiến vào nội đường. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Mụ mời ta ăn kẹo, dĩ nhiên là không có ác ý. Gã sực nhớ tới điều gì, la thầm:

- Trời ơi! Không xong rồi. Nữ quỷ mời mình ăn kẹo mà bên trong toàn sâu bọ giun dế. Song Nhi bưng vào một chiếc đa sứ có chân cao. Trên đa bày rất nhiều kẹo mứt. Thị cười nói: Quế tướng công. Mời tướng công xơi kẹo, mứt đi! Vi Tiểu Bảo "dạ dạ" mấy tiếng nhưng không dám ăn. Gã ngửi mùi hoa quế hoa tùng rất thơm ngon, bụng bảo dạ:

- Không thể ăn cho thích khẩu để rồi sâu bọ giun dế khoét ruột mà chết oan. Gã ngồi trong hoa cảnh chỉ mong trời chóng sáng. Sau một lúc lâu, bỗng nghe tiếng vạt áo rung động sột soạt. Sau cửa vừa bên cửa sổ, cạnh bình phong hiện ra rất nhiều cặp mắt ngó trộm vào dường như toàn là mắt đàn bà con gái. Trong bóng đêm gã không nhìn rõ được, lòng gã rất khủng khiếp, toàn thân nổi gai ốc. Đột nhiên thanh âm khàn khàn của một bà già ở ngoài cửa sổ cất lên:

- Quế tướng công! Quế tướng công giết tên gian tặc Ngao Bái trả được mối thù tựa bể cho bọn tiện phụ. ơn cao đức cả này biết lấy gì báo đáp? Chỗ cửa sổ mở, Vi Tiểu Bảo trông rõ mấy chục đàn bà áo trắng lạy phục xuống đất. Gã giật mình kinh hãi, vội vàng đáp lễ. Lại nghe tiếng quần nữ đập đầu xuống đất "binh binh". Gã cũng dập đầu đáp lại Cửa sổ bỗng đóng lại. Mụ già nói:

- Ân công bất tất đa lễ. Bọn vị vong nhân này không dám. Ngoài cửa sổ tiếng khóc nức nở của quần nữ vang lên. Vi Tiểu Bảo lông tóc dựng đứng cả lên. Sau một lúc, tiếng khóc dần dần xa xa. Bọn phụ nữ giải tán đi hết. Gã như người trong mộng choàng tỉnh giấc,tự hỏi:

- Bọn đó là người hay ma quỷ? Chẳng bao lâu Trang phu nhân cùng Song Nhi đi ra. Mụ nói:

- Quế công công! Xin tướng công đừng kinh hãi chi hết. Bọn người quy tụ ở đây đều là thân nhân của những bậc trung thần nghĩa sĩ bị Ngao Bái sát hại. Họ được tin Quế tướng công đâm chết Ngao Bái trả thù cho đều cảm kích tướng công vô cùng! Vi Tiểu Bảo ngập ngừng hỏi:

- Vậy ra Trang tam gia cũng... cũng bị Ngao Bái gia hại ư? Trang phu nhân khẽ đáp:

- Đúng thế! Bao nhiêu người ở đây bi thương khóc lóc, suốt ngày đêm mong đợi cơ hội trả thù. Không ngờ tên gian tặc kia tội ác ngập đầu phải đền nợ mau lẹ như vậy. Hắn đã chết về tay Quế tướng công!. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ có công lao gì đáng kể đâu? Đó chẳng qua là chuyện ngẫu nhiên mà gặp. Gã thấy Song Nhi đã đem cái bọc của mình lên bàn. Trang phu nhân nói:

- Quế tướng công! Bọn tiện thiếp đội ơn cao đức cả của tướng công, đáng lý phải hết lòng khoản đãi ít ngày mới phải. Nhưng vì ở đây hầu hết là sương phụ, nên có điều bất tiện. Bọn tiện thiếp cùng nhau thương nghị kính tặng tướng công một chút lễ mọn gọi là tỏ tấc lòng thành,

song thấy hành trang của tướng công lại quá dư về tiền bạc. Đây là chốn hoang dã, chẳng có chi xứng đáng với con mắt của tướng công. Còn về bí lục võ công thì Quế tướng công đã được Trần tổng đà chủ ở Thiên Địa Hội ban cho bí quyết. Tướng công theo đó rèn luyện dù chẳng thể thành một nhân vật thiên hạ vô song thì cũng đủ tự vệ, khó có người làm gì được. Vi Tiểu Bảo nghe Trang phu nhân ăn nói văn hoa lễ phép, liền hỏi:

- Phu nhân bất tất phải khách sáo. Tại hạ xin hỏi một câu là mấy người đồng bạn của tại hạ đi đâu cả rồi? Trang phu nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Đã được tướng công hỏi đến, bọn tiện thiếp đáng lý phải trả lời rành mạch, nhưng e rằng tướng công mà biết chuyện này chỉ có hại chứ chẳng lợi gì. Mấy vị đó là bạn hữu của ân công thì dĩ nhiên bọn tiện thiếp cũng phải hết sức giữ gìn cho họ khỏi bị tổn thương. Sau này tất có ngày ân công tái hội. Vi Tiểu Bảo nghe Trang phu nhân nói vậy, liền tiên liệu là có hỏi nữa cũng bằng vô dụng. Gã ngửng đầu nhìn qua cửa sổ, miệng lẩm bẩm:

- Làm sao đến giờ trời còn chưa sáng? Trang phu nhân dường như hiểu rõ tâm lý gã, liền hỏi:

- Sáng mai ân công định đi đâu? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Câu chuyện đối thoại giữa ta và Chương lão tam chắc mụ cũng nghe rõ cả rồi, mình còn nói dối thì ra người man trá, chi bằng bảo thực mụ là hơn. Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Tại hạ lên Ngũ Đài Sơn ở tỉnh Sơn Tây. Trang phu nhân nói:

- Từ đây lên Ngũ Đài Sơn, đường xa diệu vợi, dọc đường lại nhiều sóng gió. Bọn tiện thiếp xin kính tặng ân công một chút lễ vật, xin ân công đừng từ chối. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trước nay các vị có lòng hảo tâm tặng cho đồ vật, tại hạ không dám khước từ bao giờ. Trang phu nhân nói:

- Thế thì hay lắm! Mụ trỏ Song Nhi nói tiếp:

- Con tiểu nha đầu Song Nhi này đã theo tiện thiếp lâu năm, làm việc rất cẩn thận. Bọn tiện thiếp xin để tặng ân công. Mong ân công đem thị đi để thị phục thị mọi việc. Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Gã không ngờ lễ vật mà Trang phu nhân tặng mình lại là một con người. Gã tự nhủ:

- Vừa rồi Song Nhi đã hầu hạ ta nào hơ quần áo nào dóc tóc tai, đã tốn công cho ta không phải ỉa ít. Ta được một tên tiểu nha đầu vừa xinh đẹp lại vừa khéo léo phục thị bên mình thật là sung sướng. Có điều dọc đường hiểm trở còn nhiều, biết phải tuỳ cơ ứng biến. Ta đem theo một tên tiểu nha đầu cũng bất tiện lắm. Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Trang phu nhân tặng cho tại hạ món trọng lễ này, tại hạ xin đa tạ. Nhưng... nhưng... Gã thấy Song Nhi cúi đầu liếc mắt ngó trộm mình. Mục quang của thị vừa chạm vào tia mắt gã, thị vội quay đầu đi, mặt hơi ửng đỏ. Trang phu nhân hỏi:

- Không hiểu ân công có điều chi nan giải? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ đến Ngũ Đài Sơn để làm những việc... không phải dễ dàng. Nếu đưa vị cô nương này đi, e có điều bất tiện. Trang phu nhân nói:

- Cái đó ân công bất tất phải quan tâm. Song Nhi tuy nhỏ tuổi mà thân thủ rất linh động. Thị chẳng phải là người thừa, làm bận ân công đâu. Ân công cứ yên lòng. Vi Tiểu Bảo quay lại ngó Song Nhi thấy khoé mắt đen láy của thị ra chiều tha thiết, liền cười hỏi:

- Song Nhi! Cô có ưng đi theo tại hạ không? Song Nhi cúi đầu khẽ đáp:

- Tam thiếu nhưng đã sai nô tỳ đi phục thị tướng công thì dĩ nhiên nô tỳ phải tuân theo. Vi Tiểu Bảo lại hỏi gặng:

- Nhưng cô nương có nguyện ý hay không xin cho biết rõ? E rằng chuyến này gặp nhiều sự nguy hiểm đấy. Song Nhi đáp:

- Nô tỳ không sợ nguy hiểm. Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi:

- Thế cô nương mới trả lời câu hỏi thứ hai của tại hạ, chứ chưa đáp lại câu thứ nhất. Cô không sợ nguy hiểm chỉ vì phu nhân đã đem cô tặng cho tại hạ, chứ chẳng phải cô có ý nguyện như vậy. Song Nhi đáp;

- Chúng ta đã là thuộc hạ người khác thì còn nói gì đến chuyện nguyện ý hay không nguyện ý? Tướng công hỏi tiểu tỳ như vậy là đề cao tiểu tỳ một cách quá đáng. Phu nhân đã bảo tiểu tỳ phục thị tướng công thì nhất định tiểu tỳ phải hết lòng. Tiểu tỳ được tướng công đối đãi tử tế là tiểu tỳ tốt số. Bằng tướng công cay nghiệt với tiểu tỳ thì đó là số mạng của tiểu tỳ phải khổ sở. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Số mạng cô tốt lắm chứ không phải xấu để chịu đựng đau khổ. Song Nhi khoé miệng nở một nụ cười kín đáo. Trang phu nhân nói:

- Song Nhi! Ngươi lạy tướng công đi. Từ nay ngươi là người của Quế tướng công rồi đó! Song Nhi ngửng đầu lên, bỗng vành mắt thị đỏ hoe. Thị quỳ xuống dập đầu lạy Trang phu nhân trước, miệng ấp úng:

- Phu nhân! Tiểu tỳ!... Tiểu tỳ... Thị nghẹn ngào không nói nên lời. Hai hàng nước mắt tuôn rơi. Trang phu nhân vuốt mái tóc thị nói:

- Quế tướng công là một trang thiếu niên anh hùng. Tướng công còn nhỏ tuổi mà oai danh đã lẫy lừng thiên hạ. Ngươi ráng thị phục tướng công cho ngoan ngoãn. Tướng công đã ưng lời đối xử tử tế với ngươi thì còn lo gì nữa? Song Nhi đáp:

- Dạ! Rồi xoay mình lại nhìn Vi Tiểu Bảo lạy phục xuống. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cô bất tất phải khách sáo! Gã đỡ thị đứng lên rồi mở bọc lấy một chuỗi minh châu ra cười nói:

- Cái này kêu bằng chút lễ kiến diện. Chuỗi minh châu ít ra đáng giá đến bốn năm ngàn lạng bạc. Với số tiền lớn này nếu dùng để mua nha hoàn thì được đến mấy chục tên. Song Nhi giơ tay ra đón lấy chuỗi minh châu đáp:

- Tiểu tỳ xin đa tạ tướng công! Rồi thị đeo ngay vào cổ. Song Nhi mặc quần áo vải thô, thị đeo minh châu, hào quang lấp loáng chiếu lên khuôn mặt khả ái khiến thị tăng thêm mấy phần xinh đẹp. Trang phu nhân hỏi:

- Chuyến này ân công Ngũ Đài Sơn định điều tra một cách đường hoàng hay ngấm ngầm thám

thính? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên là cuộc dò la bí mật. Trang phu nhân nói:

- Những rừng cây, đền miếu ở Ngũ Đài Sơn đều là chỗ có rồng cọp ẩn nấp. Ân công nên đề phòng cẩn thận. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Đa tạ phu nhân có lòng chỉ điểm. Trang phu nhân đứng dậy nói:

- Tướng công hãy thận trọng. Miễn cho vi vong nhân khỏi tiễn đưa. Mụ lại bảo Song Nhi:

- Song Nhi! Ngươi ra khỏi cửa này là hết làm người nhà Trang gia. Từ nay ngươi nói câu gì hay làm việc gì đều không liên can đến chủ cũ. Nếu ở ngoài ngươi sinh rắc rối, chuyện nhà họ Trang ta cũng không thể bênh vực. Mụ nói mấy câu này bằng vẻ mặt rất nghiêm trang. Trang phu nhân lại nhìn Vi Tiểu Bảo vái chào lần nữa rồi trở gót đi vào. Ngó qua làn giấy dán cửa sổ, trời đã hừng sáng. Song Nhi vào nhà trong lấy bọc của thị ra buộc chung vào với bọc của Vi Tiểu Bảo rồi khoác lên vai. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta đi thôi. Song Nhi "dạ" một tiếng rồi cúi đầu xuống, vẻ mặt buồn rầu. Vi Tiểu Bảo đi ra cửa lớn. Song Nhi theo sau. Lúc này trời đã tạnh mưa nhưng khe lạch trên núi nước chảy như thác. Chỗ nào cũng chỉ nghe tiếng nước ồ ồ. Vi Tiểu Bảo đi mấy chục bước, quay đầu ngó lại toà nhà thấy hơi nước mờ mịt bao phủ bức tường phía trước, nóc nhà còn lờ mờ như ẩn như hiện. Gã đi thêm mấy chục bước, nhìn lại chỉ thấy một màu trắng xoá bao la, không rõ vật gì nữa. Bất giác gã thở dài nói:

- Những việc tao ngộ đêm qua thật chẳng khác chi một giấc mộng. Song Nhi! Phu nhân nói với cô mấy câu sau cùng như vậy là nghĩa làm sao? Song Nhi đáp:

- Tam thiếu nhưng bảo tiểu tỳ từ nay đi phục thị tướng công thì bất cứ nói hay làm việc gì cũng không dính hú đến nhà họ Trang nữa. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Những người đồng bạn với ta đi đâu cả, cô có thể nói cho ta biết không? Song Nhi sửng sốt một chút rổi đáp:

- Dạ. Những vị đồng bạn của tướng công bị bọn người Thần long giáo đưa đi rồi. Có điều Tam thiếu nhưng đã chịu lời sẽ tìm cách cứu họ ra. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tam thiếu nhưng có biết võ nghệ không? Song Nhi đáp:

- Chẳng những Tam thiếu nhưng hiểu võ công mà bản lãnh rất cao cường. Vi Tiểu Bảo lắc đầu hỏi:

- Tam thiếu nhưng người đi gió thổi bay thì làm sao mà bản lãnh cao cường được? Nếu võ công của phu nhân quả nhiên thâm hậu thì khi nào Tam thiếu gia lại bị chết về tay Ngao Bái? Song Nhi đáp:

- Lão thái gia, Tam thiếu gia đều bị hại vào hồi cả mấy chục nhà không một ai hiểu võ công. Khi đó bọn đàn ông đều bị Ngao Bái bắt đưa đi Bắc Kinh hạ sát. Còn đàn bà con gái cũng phải sung quân đưa đến Minh Cổ Tháp trao cho bọn người mặc áo giáp làm nô tỳ. Dọc đường gặp cứu tinh giết chết bọn áp giải, cứu được phụ nữ mấy chục nhà đưa về cư trú ở đây, lại truyền dạy võ nghệ cho Tam thiếu nhưng. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới hiểu rõ. Lúc này trời đã sáng tỏ. ánh triêu

dương vừa lên soi sáng khắp trần gian. Những trận mưa lớn đêm qua dội xuống cây rừng, cành lá xanh biếc sạch lâu lâu. Vi Tiểu Bảo không còn nghi ngờ bọn phụ nữ đêm qua là nữ quỷ nữa. Gã hỏi:

- Trong mọi căn phòng của các cô thiết lập linh đường đều là để thờ phụng các vị lão gia, thiếu gia bị Ngao Bái giết chết phải không? Song Nhi đáp:

- Đúng thế! Bọn tiện thiếp ẩn cư trong chốn thâm sơn, không đi lại giao thiệp với bên ngoài. Những người thôn xóm phụ cận nổi tính hiếu kỳ lui tới dòm ngó, bọn tiện thiếp liền hý lộng quỷ thần, hăm dọa cho họ chạy hết, vì thế họ mới đồn đại đó là một toà quỷ ốc. Đã gần một năm nay, chẳng còn ai dám bén mảng tới nữa. Không ngờ đêm qua tướng công lại đến đây. Thị dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tam thiếu nhưng bảo mọi người là mối đại thù chưa trả, nhất thiết mọi việc phải giữ hết sức bí mật. Những bài vị ở các linh đường đã đề danh hiệu các vị lão gia, thiếu gia bị kiếp nạn, nếu để người ngoài trông thấy thì thật là bất tiện. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vì thế mà các vị bắt hết những người đồng bạn của ta và bọn giáo đồ Thần long giáo phải không? Song Nhi "ồ" một tiếng rồi đáp:

- Đêm qua tướng công đã hỏi về vụ này, nhưng tiện thiếp không dám nói. Có điều Tam thiếu nhưng đã bảo từ nay trở đi tiện thiếp chỉ phục thị tướng công, chẳng còn liên can gì đến Trang gia nữa. Như vậy dĩ nhiên tiện thiếp không nên giấu diếm tướng công bất cứ là chuyện gì. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói:

- Hay lắm! Ta cũng cho cô hay: tên họ thực của ta là Vi Tiểu Bảo. Quế công công hay Tiểu Quế Tử gì gì đó đều là tên giả. Cô không phải là người của Quế gia nào hết. Song Nhi hớn hở đáp:

- Tướng công đem cả họ tên thực nói cho tiện thiếp hay, tiện thiếp quyết giữ kín không tiết lộ với ai. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tên thật của ta chẳng có chi là bí mật cho lắm. Nhiều anh em trong Thiên Địa Hội cũng đã biết rồi... Song Nhi nói:

- Mấy vị đồng bạn của tướng công ban đầu bị bọn người Thần long giáo bắt giữ. Khi các vị động thủ chiến đấu với bọn Thần long giáo, Tam thiếu nhưng cùng mọi người ở đây đứng ngoài coi nhiệt náo, thấy bọn chúng niệm chú, miếng lý lố những gì nghe không rõ lắm... Vi Tiểu Bảo mỉm cười xen vào:

- Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ ngang thượng đế... Những câu chú này ta cũng niệm được. Song Nhi nói:

- Tam thiếu nhưng bảo: bọn chúng niệm vậy, nhưng thực ra chúng còn pháp thuật gì nữa. Bằng không thì chẳng thể nào niệm mấy câu chú mà đột nhiên công phu ở nơi tay lại tăng lên gấp mấy trăm lần được. Ông già Chương lão tam nói chuyện với tướng công những gì, Tam thiếu nhưng cũng đứng ngoài cửa sổ nghe rõ hết. Mọi người liền tìm cách tắt hết đèn lửa trong nhà đại sảnh rồi quăng lưới cá ra chụp được họ. Vi Tiểu Bảo vỗ đùi reo lên:

- Tuyệt diệu! Dùng lưới cá để bắt người ư? Thế thì hay quá nhỉ? Song Nhi đáp:

- Theo lời Tam thiếu nhưng thì chính Chương lão tam võ công cũng tầm thường thôi, nhưng yêu pháp của hắn rất lợi hại nên không ra mặt động thủ. Mọi người liền dẫn dụ lão ra ngoài, tắt đèn đi, tung lưới cá chụp một mẻ... Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Bắt ngay được một con rùa thối tha. Song Nhi cười khúc khích nói:

- Phía sau núi có một cái hồ. Đêm đêm bọn tiện thiếp thường xuống hồ đánh cá. Bọn tiện thiếp quê ở Hồ Châu, bên cạnh Thái Hồ. Hồ này rộng lắm. Ngày trước nhà họ Trang rất nhiều thuyền đánh cá để cho bọn nhà chài thuê mướn. Tam thiếu nhưng đã trông thấy qua nhà chài buông lưới bắt cá nên người hiểu cách quăng chài. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các vị quả là người Hồ Châu. Thảo nào gói bánh chưng Hồ Châu ăn rất ngon. Vì lẽ gì Tam thiếu gia bị Ngao Bái sát hại? Song Nhi đáp:

- Theo lời Tam thiếu nhưng thì vụ đó kêu bằng "Văn tự ngục ". Vi Tiểu Bảo không hiểu văn tự ngục là nghĩa làm sao, liền hỏi:

- Văn tử nhục ư? (Gã nghe lộn "Văn tự ngục" thành Văn tử nhục). Sao lại Văn tử nhục? Con muỗi cũng có thịt ư? Song Nhi đáp:

- Không phải Văn tử (con muỗi) mà là văn tự. Đại thiếu gia của tiện thiếp là người đọc sách, học vấn cao thâm. Sau khi đại thiếu gia đui mắt, làm một bộ sách thoá mạ người Mãn Châu... Vi Tiểu Bảo tắc lưỡi ngắt lời:

- Thế thì mình chịu thật! Đui mắt mà còn làm sách viết văn được. Mình không đui mắt mà ai viết chữ đưa cho cũng không hiểu. Cái này phải kêu bằng "người đui sáng mắt". Song Nhi nói:

- Nhưng nhưng thường bảo: ở vào thời đại nhiễu nhương, không biết chữ là may. Bọn tiện thiếp mười mấy nhà ở liền nhau. Các vị lão gia, thiếu gia bị nạn đều là những tay học sĩ tài tử, chẳng ai không lừng danh thiên hạ về môn văn chương. Chỉ vì giỏi văn chương mà rước vạ vào mình. Song Nhi thở dài nói tiếp:

- Tam thiếu nhưng còn nói: Bọn Thát Đát ở Mãn Châu không cho người Hán chúng ta đọc sách và làm văn. Vậy mà chúng ta vẫn đọc sách, vẫn viết văn, khiến bọn Thát Đát tức giận. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cô có biết làm văn hay không?

Hồi 77 - Song Nhi Đả Bại Bọn Lạt Ma

Song Nhi cười hề hề đáp:

- Tướng công khéo nói giỡn thì thôi. Một tên tiểu nha đầu làm gì mà hiểu văn chương? Tam thiếu nhưng có dạy tiện thiếp đọc sách, bất quá mới học được bảy, tám quyển. Vi Tiểu Bảo "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Có học được bảy, tám quyển sách cũng giỏi hơn ta nhiều rồi. Ta chỉ biết được bảy, tám chữ mà thôi. Song Nhi cười nói:

- Tướng công không thích đọc sách chắc là lão thái thái mừng lắm. Người ta nói ở Thanh triều thì con nhà phá gia mới đọc sách. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta xem chừng Ngao Bái cũng không biết chữ nhiều, nhất định có kẻ bợ đít hắn nói cho hắn nghe! Song Nhi đáp:

- Đúng thế! Đại thiếu gia nhà nô tỳ đã làm một bộ sách kêu bằng Minh Sử gì đó. Trong sách có nhiều đoạn thoá mạ nhà Mãn Thanh. Tên khốn kiếp Ngô Chí Vinh lấy sách đó đem tố cáo với Ngao Bái. Thế rồi xảy việc tày đình, làm chết mấy trăm người. Cả chủ tiệm bán sách lẫn người đến mua đều bị bắt xử tử Tướng công ơi! Tướng công ở trong thành Bắc Kinh có gặp thằng cha Ngô Chí Vinh đó không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta chưa gặp hắn, thủng thẳng rồi sẽ tìm, thế nào cũng thấy. Song Nhi! Ta muốn dùng cô đổi lấy một người. Song Nhi giật mình kinh hãi, cất tiếng run run hỏi:

- Tướng công... tướng công muốn bắt tiện thiếp đưa cho người khác ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đưa cho người khác mà là đánh đổi một người. Song Nhi vành mắt đỏ hoe, cơ hồ phát khóc. Thị hỏi:

- Sao lại đánh đổi một người? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tam thiếu nhưng đem cô tặng cho ta là một phần lễ hậu quá, khó mà đền đáp được. Ta mới nghĩ ra một cách là bắt Ngô Chí Vinh tặng cho Tam thiếu nhưng. Như vậy lễ vật của ta tương đối cũng coi được. Song Nhi phá lên cười. Tay mặt khẽ vỗ ngực, thị nói:

- Tướng công làm cho tiện thiếp hồi hộp quá! Tiện thiếp lại tưởng tướng công không muốn dùng tiện thiếp nữa. Vi Tiểu Bảo cả mừng hỏi:

- Ta không muốn dùng cô mà cô hốt hoảng đến thế ư? Nếu vậy cô cứ yên tâm. Dù ai đem cả non vàng núi bạc xếp đống trước mặt ta để đổi lấy cô, ta cũng không chịu. Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã xuống đến chân núi. Bữa nay bầu trời sạch như chùi, muôn dặm bao la không một vết bụi. Vi Tiểu Bảo nhớ lại lúc gặp mưa rào đêm qua chạy đến quỷ ốc trú ẩn, tình trạng cực kỳ thảm hại. Gã tưởng chừng bước sang cuộc đời khác. Vi Tiểu Bảo lại nghĩ tới bao nhiêu quả phụ nhà họ Trang thống hận người Mãn như vậy thì bọn Từ Thiên Xuyên, Phương Di, Mộc Kiếm Bình tuy bị bắt cầm tù nhưng cũng chẳng có gì nguy hiểm. Hai người đi chừng vài

dặm tới một thị trấn liền tinl vào tiệm bánh ăn lót dạ. Vi Tiểu Bảo ngồi xuống rồi, thấy Song Nhi vẫn đứng bên hầu hạ, liền cười nói:

- Hà tất cô phải khách sáo! Ngồi cả xuống đây ăn với nhau! Song Nhi đáp:

- Không được! Khi nào tiểu tỳ dám ngồi ăn cùng bàn với tướng công? Như vậy mất cả thể thống. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thể thống hay không thể thống thì làm cái con mẹ gì? Ta bảo được là được. Cô đợi ta ăn xong rồi mới ăn có phải mất thêm nhiều thì giờ? Song Nhi đáp:

- Tướng công ăn xong rồi lên đường ngay cũng được. Tiểu tỳ mua mấy tấm bánh bao vừa đi vừa ăn, không dám để mất thì giờ của tướng công. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Ta có chứng bệnh quái gở là ngồi ăn một mình liền đau bụng. Nếu không có người bồi tiếp thì càng ăn nhiều bụng càng đau đến dữ dội không chịu nổi. Song Nhi mỉm cười, đành kéo ghế dài, khép nép ngồi ghé xuống chỗ góc bàn. Vi Tiểu Bảo cầm tô mì vừa ăn được mấy miếng thì thấy ba nhà sư Lạt Ma ở Tây Tạng đi tới. Họ ngồi xuống vỉa hè la lên:

- Đem mì đây! Đem mì đây! Một tên Lạt Ma ngó thấy cổ Song Nhi đeo chuỗi minh châu liền huých khuỷu tay trái vào đồng bạn, bĩu môi ra hiệu. Hai tên kia ngó thấy hớn hở vui mừng lộ ra ngoài mặt. Mắt chúng không rời khỏi chuỗi minh châu. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Hỏng bét. Ba thằng cha này là bọn cướp đường chắc chúng định đón bọn mình để cướp giật. Gã lấy một nắm bạc vụn kêu điếm tiểu nhị mướn cho một cỗ xe lớn. Gã ăn vội vã cho xong tô mì rồi lên xe, bảo xa phu chạy về phía Tây. Mới đi được mấy dặm đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập ở phía sau vang lên. Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại, quả thấy ba tên Lạt Ma đang cưỡi ngựa rượt theo. Gã liền nhìn Song Nhi nói:

- Ba tên ác tăng kia muốn giật chuỗi minh châu của cô đó. Cô cho quách chúng. Khi trở về ta mua cho cô chuỗi khác. Song Nhi đáp:

- Dạ! Bỗng nghe ba tên Lạt Ma lớn tiếng hô:

- Dừng xe lại! Dừng xe lại. Tên phu xe rùi cương cho lừa đứng lại. Ba tên Lạt Ma vọt ngựa lên trước chặn đường. Một tên nói:

- Hai đứa nhỏ kia! Hãy xuống xe đi! Song Nhi liền tháo chuỗi minh châu trên cổ xuống đưa ra ngoài xe nói:

- Các vị đã vừa ý chuỗi minh châu này mà tướng công của tiểu nữ lại bảo đưa tặng các vị. Vậy các vị lấy đi! Một tên Lạt Ma người to lớn béo mập, thò cái bàn tay to bằng chiếc quạt lá bổ ra nhưng không đón lấy chuỗi minh châu mà lại nắm cổ tay Song Nhi giật mạnh ra ngoài. Vi Tiểu Bảo hốt hoảng la lên:

- Muốn lấy tiền thì nói tử tế, không nên động võ. Bỗng thấy bóng vàng lấp loáng! Tên Lạt Ma kia vọt người lên không trung về phía sau. Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Công phu ghê quá! Người Lạt Ma rớt xuống rất mau, nhưng đầu ở dưới chân ở trên.

" Sầm" một tiếng! Đầu tên Lạt Ma to béo cắm xuống vũng bùn ngập đến trước ngực. Hai chân

hắn dãy loạn lên. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Gã không hiểu tên Lạt Ma thi triển công phu gì? Hai tên Lạt Ma kia thét lên be be. Chúng vội chạy lại ôm đồng bạn rút ra khỏi đống bùn. Tên Lạt Ma to béo đầu mặt dính đầy bùn, coi rất thảm hại. May ở chỗ đêm qua trời mưa nhiều đất bên đường đã nhũn ra thành bùn,nếu không thì hắn bỏ mạng rồi. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nhìn gã phu xe giục:

- Cho xe chạy lẹ đi! Còn chờ gì nữa? Song Nhi tay vẫn cầm chuỗi hạt minh châu hỏi:

- Tướng công! Có đưa chuỗi minh châu này cho họ không? Vi Tiểu Bảo chưa kịp trả lời đã thấy ba tên Lạt Ma đều rút cương đao ở lưng ra, hung hăng nhảy xổ lại. Song Nhi giật lấy cây nhuyễn tiên ở trong tay xa phu tung ra một cái cuốn được cương đao ở trong tay một tên Lạt Ma. Thị rút cây roi về, tay trái đón lấy thanh cương đao, tay mặt lại hất cây roi ra cuốn được thanh cương đao ở trong tay tên Lạt Ma thứ hai, rồi cũng đoạt lấy. Tên Lạt Ma thứ ba hốt hoảng bật tiếng la:

- Trời ơi! Hắn đứng ngẩn người ra. Song Nhi lại quăng cây roi ra, lần này đầu roi quấn lấy cổ tên Lạt Ma kia. Thị khẽ kéo roi lôi Lạt Ma đến trước xe rồi thị thò tay ra giựt lấy cương đao. Cổ tên Lạt Ma vẫn bị đầu roi xiết chặt. Cặp mắt hắn trợn toàn lòng trắng, lưỡi thò dài ra, mặt không chút huyết sắc. Hai tên Lạt Ma kia chia hai bên tả hữu sấn vào tấn công để cứu đồng bạn. Song Nhi nhảy vọt ra. Chân trái đứng vào càng xe, chân phải điểm luôn hai cái. Hai tên Lạt Ma bị điểm huyệt ở đầu ngất xỉu té xuống. Song Nhi lại hất tay phải một cái, ngọn roi bung ra. Tên Lạt Ma này bị nghẹt thở một lúc rồi cũng té nhào ngất đi. Vi Tiểu Bảo mừng quá nhảy lên reo:

- Song Nhi! Song Nhi! Té ra võ công cô giỏi quá! Song Nhi mỉm cười đáp:

- Có gì đáng kể đâu. Ba tên ác nhân này là đồ vô dụng mới bị hạ dễ dàng như vậy Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta mà biết sớm không phải lo sốt vó từ này tới giờ. Gã nhảy xuống xe đá vào mình một tên Lạt Ma hỏi:

- Các ngươi làm gì vậy? Song Nhi đá vào lưng hắn một cước. Hắn bật tiếng rên la và đã hồi tỉnh. Song Nhi hỏi:

- Tướng công ta hỏi các ngươi làm nghề gì? Lạt Ma ấp úng hỏi lại:

- Cô nương... cô nương biết phép tiên chăng? Song Nhi mỉm cười giục:

- Nói mau! Các ngươi làm gì? Lạt Ma đáp:

- Tiểu nhân... bọn tiểu nhân là Lạt Ma ở chùa Đại Văn Thù trên ngọn Bồ Tát ở Ngũ Đài Sơn... Song Nhi hỏi:

- Cái gì mà Lạt Ma với chẳng Lạt Ma? Ngươi nói nhăng nói càn lại giở giọng thô lỗ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lạt Ma tức là hoà thượng ở miền Tây Tạng. Song Nhi nói:

- Té ra các ngươi là sư. Thị lại khẽ đá một cước vào Lạt Ma hỏi:

- Các ngươi là sư sao không cạo trọc đầu? Lạt Ma đáp:

- Bọn tiểu nhân là Lạt Ma chứ không phải sư. Song Nhi hỏi:

- Sao? Ngươi muốn bướng chăng? Tướng công ta bảo ngươi là sư thì đúng là sư. Thị lại đá vào lưng hắn một cước. Phát đá này trúng huyệt Thiên khê, đụng đến não cân khiến cho Lạt Ma khắp mình ngứa ngáy chẳng khác gì hàng ngàn con muỗi đồng thời đốt vào mình hắn. Hắn không nhịn được bật tiếng rên la mỗi lúc một thê thảm. Hai tên Lạt Ma kia dần dần tỉnh lại nghe hắn kêu rú như heo bị chọc tiết thì kinh hãi vô cùng! Chúng dùng tiếng Tạng hỏi đồng bạn. Tên Lạt Ma kia cũng nói tiếng Tạng trả lời. Hai tên Lạt Ma này liền nói tiếng Hán:

- Tiểu nhân là sư. Tiểu nhân là sư! Xin cô nương bảo... tiểu nhân là gì... thì tiểu nhân là cái ấy... Xin cô nương... mau mau giải khai huyệt đạo cho bọn tiểu nhân. Song Nhi cười nói:

- Cô nương nói không ăn thua, chỉ có lời tướng công mới đáng kể. Thưa tướng công! Tướng công bảo chúng là gì? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta bảo hắn là ni cô. Lạt Ma không nhịn được nữa, nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy vội la lên:

- Tiểu nhân là ni cô! Tiểu nhân là ni cô! Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi bật lên tràng cười ha hả. Song Nhi khẽ đá vào huyệt khí hộ dưới cổ Lạt Ma. Lập tức hắn hết ngứa mà miệng vẫn còn lắp bắp:

- Tiểu nhân là ni cô! Tiểu nhân là ni cô! Vi Tiểu Bảo nhịn cười hỏi:

- Các ngươi đã xuất gia, tại sao còn cướp đoạt tài vật của bọn ta? Lạt Ma đáp:

- Tiểu nhân tội thật đáng chết. Lần sau không dám thế nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi còn nói đến lần sau ư?... Lạt Ma vội đáp:

- Tiểu nhân đã nói là không dám là không dám, trăm năm sau cũng không dám. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các ngươi không ở chùa niệm kinh lại xuống núi để làm gì? Lạt Ma đáp:

- Đây là sư phụ phái bọn tiểu nhân xuống núi... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sư phụ các ngươi phái các ngươi xuống núi ăn cướp vàng bạc, châu báu ư? Lạt Ma ấp úng đáp:

- Không phải... bọn tiểu nhân tìm xuống Bắc Kinh... Hắn vừa nói tới đây thì tên Lạt Ma to béo hắng dặng một tiếng. Vi Tiểu Bảo rất tinh khôn, liền liếc mắt ngó qua thì thấy tên Lạt Ma đang đưa mắt ra hiệu, hiển nhiên để chỉ thị cho đồng bọn chớ thổ lộ chân tình. Vi Tiểu Bảo đã tưởng bọn ác tăng Tây Tạng này thấy tài vật sinh lòng đen tối muốn ỷ mạnh cướp giật thì chẳng có gì là to chuyện. Nên biết bọn Lạt Ma Tây Tạng được người Mãn rất sùng bái. Ngay trong Hoàng cung có mở đàn tràng cũng mời bọn Lạt Ma tụng kinh cầu đảo. Nhà vua còn như vậy thì dĩ nhiên Vương thân quốc thích cũng không ngoại lệ đó. Vì thế mà bọn Lạt Ma hoành hành bất phép ở kinh sư. Vi Tiểu Bảo đã định dằn vặt bọn chúng một chút để cười chơi rồi thả ra,nhưng gã thấy tên Lạt Ma to béo có thái độ khả nghi liền nói:

- Ba thằng cha này có vẻ bất chính. Song Nhi cô đá cho mỗi tên một cái để chúng nằm đây kêu trời rồi chúng ta đi. Song Nhi "dạ" một tiếng rồi ngó tên Lạt Ma to béo đá vào huyệt Thiên khê hắn trước tiên. Tên Lạt Ma kêu rú lên. Song Nhi lại đến bên tên Lạt Ma này khoa chân làm bộ. Tên này đã nếm mùi đau khổ, vội la lên:

- Xin cô nương đừng đá. Tiểu nhân... tiểu nhân xin nói hết: Tệ sư phụ sai bọn tiểu nhân xuống Bắc Kinh đưa thơ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thơ đâu? Lạt Ma đáp:

- Thơ này... không thể để các vị coi được. Nếu có người ngó thấy, tệ sư phụ... tất giết chết bọn tiểu nhân. Vi Tiểu Bảo quát:

- Đưa ra đi! Ngươi không đưa thì ta đá cho một cước. Tên Lạt Ma này chưa biết công phu gã tầm thường, cũng tưởng gã ghê gớm lắm. Hắn vừa thấy gã giơ chân lên, vội nói ngay:

- Thơ... không ở trong mình tiểu nhân. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy ở đâu? Ngươi đi lấy cho ta! Tên Lạt Ma này không làm sao được chạy đến bên tên Lạt Ma to béo nói tiếng Tạng lý lố một hồi. Tên Lạt Ma to béo cũng dùng tiếng Tạng trả lời. Hắn la lối om sòm. Nguyên tiếng Tạng đã khó nghe, lại thêm vào những tiếng kêu rú như heo bị chọc tiết, càng khiến cho người ta không chịu nổi, phải bịt tai lại. Vi Tiểu Bảo tuy không hiểu hắn kêu réo chuyện gì nhưng coi vẻ mặt cũng biết là thằng cha kia không chịu đưa thơ. Gã liền hùng hổ chạy lại đá vào đầu hắn một cước. Tên Lạt Ma to béo ngất xỉu. Một tên khác liền thò tay vào bọc hắn lấy ra một gói nhỏ bằng vải dầu, cầm hai tay đưa cho Vi Tiểu Bảo. Gói vải này khâu rất kín, Vi Tiểu Bảo đón lấy gói. Song Nhi cũng móc trong bọc một gói nhỏ mở lấy mũi đao thật nhỏ cắt chỉ khâu thì bên trong quả là một phong thơ. Ngoài bao thơ viết hai hàng chữ Tạng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phong thơ này đưa cho ai? Lạt Ma đáp:

- Đưa cho tệ sư bá. Vi Tiểu Bảo xé bao bì đánh "rạt", một tiếng. Hai tên Lạt Ma kêu rầm lên. Trong bao thơ có một tờ giấy vàng viết chữ Tạng ngoằn ngoèo phía dưới vẽ một đạo phù đỏ chói trông thật cổ quái, không hiểu là cái gì. Dù phong thơ có viết bằng chữ Hán, Vi Tiểu Bảo cũng không hiểu được. Gã cầm thơ đưa cho Song Nhi hỏi:

- Trong thơ viết gì vậy? Song Nhi cũng không hiểu quay lại giục Lạt Ma:

- Tướng công ta hỏi trong thơ viết cái gì? Nói mau! Nếu ngươi man trá nửa câu là ta đá vào huyệt đạo, vĩnh viễn không giải khai cho nữa. Tên Lạt Ma đón lấy thơ coi rồi ấp úng đáp:

- Cái này... cái này... Vi Tiểu Bảo giục:

- Nói mau đi! Còn cái này cái kia gì nữa? Lạt Ma vội đáp:

- Dạ dạ! Trong thơ này nói là sư huynh... muốn hỏi tin tức một người... Hắn nói tới đây, một tên Lạt Ma khác bỗng cất tiếng lý la lý lố một hồi để ngăn chặn. Song Nhi liền nhảy vọt lại, vung cước, đá vào huyệt Thiên khê khiến cho tên Lạt Ma kia đang nói biến thành rền rĩ kêu gào. Tên Lạt Ma thứ nhất cả kinh thất sắc nói:

- Trong thơ đó bảo... tìm kiếm một người, nhưng bọn tại hạ kiếm lui kiếm tới hoài mà không thấy, nhất định... nhất định y không ở Ngũ Đài Sơn. Vi Tiểu Bảo thấy mắt tên Lạt Ma này nhấp nha nhấp nháy, miệng nói ấp a ấp úng thì bụng bảo dạ:

- Tuy ta không hiểu thanh âm chó cắn mèo kêu của chúng, nhưng coi điệu bộ cũng biết là chúng nói dối. Chúng quá vụng về thành ra nói dối cũng không biết đường... Gã liền quay lại bảo Song

Nhi:

- Tên Lạt Ma này nói dối để gạt ta rồi. Song Nhi đáp:

- Hắn đã tồi bại như vậy thì không thể dung tha được. Thị lại vung chân đá vào huyệt Thiên khê tên Lạt Ma này. Lạt Ma la lối om sòm:

- Cô nương... giết quách ta đi cho rồi. Sư huynh ta bảo nếu nói rõ những điều trong thơ thì... cả ba người trong chúng ta đều chết hết... Cô... cô giết ta lẹ đi! Vi Tiểu Bảo nói:

- Bỏ mặc chúng nó, không thèm hỏi nữa. Chúng ta đi thôi! Gã cùng Song Nhi nhảy lên xe. Tên xa phu thấy hai người nhỏ tuổi mà hạ được ba tên Lạt Ma làm cho chết đi sống lại thì khâm phục vô cùng! Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Khi chúng ta đến toà thị trấn ở phía trước thì cô nên cải trang và cất chuỗi minh châu này đi. Song Nhi hỏi:

- Xin tuân lời tướng công nhưng tiểu tỳ cải dạng cách nào? Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Cô cải dạng nam trang quách. Xe đi chừng được hơn ba chục dặm đến một toà thị trấn lớn. Vi Tiểu Bảo cho phu xe đi rồi vào điếm ngủ trọ. Gã lấy bạc đưa ra cho Song Nhi đi mua sắm quần áo để hoá trang. Sau một lúc, Song Nhi trở về quán cơm đem theo quần áo mới. Thị mặc quần áo hoá trang làm một tên tiểu thư đồng rất ngộ! Sau khi Song Nhi cải trang, đi đường không ai chú ý nữa. Tuy thị võ công cao thâm nhưng chẳng hiểu gì về nhân tình thế cố! Dọc đường thị nhất thiết nghe theo chủ ý của Vi Tiểu Bảo. Nhưng chính gã này cũng chưa từng trải mấy, ăn nói thì chỉ có ba phần đứng đắn, còn bảy phần là chuyện bài bậy. Một hôm tới địa giới tỉnh Giang Tây. Từ huyện Phụ Bình tỉnh Trực Lệ đi về phía Tây Trường Thành Lĩnh đến Long Toàn Quan. Long Toàn Quan là cửa Đông Ngũ Đài Sơn. Nơi đây đường núi gập ghềnh, non cao chót vót, cực kỳ hiểm trở. Ngôi chùa đầu tiên ở Ngũ Đài Sơn là chùa Dũng Toàn. Vi Tiểu Bảo hỏi thăm đường lên chùa Thanh Lương. Nguyên dãy núi Ngũ Đài rất rộng. Chùa Thanh Lương ở vào giữa hai ngọn Nam Đài và Trung Đài. Từ chùa Dũng Toàn vào đến chùa Thanh Lương lộ trình hãy còn xa lắm. Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo và Song Nhi vào trọ ở Lư gia trang, cạnh chùa Dũng Toàn. Hai người ăn hết một bát thịt cừu bung. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới lúc ban ngày hỏi thăm đường ờ chùa Dũng Toàn thì nhà sư thấy gã nhỏ tuổi liền lộ vẻ khinh khi lạt lẽo, không muốn tiếp chuyện. Nhà sư đã không cho biết đường lên Thanh Lương còn hỏi lại: "Đường vào chùa Thanh Lương vừa xa vừa hiểm trở, ngươi tới đó làm chi?" Gã nghĩ tới đây rồi tự nhủ:

- Ta tìm đến chùa Thanh Lương mà muốn gặp Thuận Trị Hoàng đế cũng không phải chuyện dễ dàng. Vậy ta phải lo biện pháp trước mới được. Vi Tiểu Bảo vừa uống trà vừa lẩm bẩm:

- Có bạc làm chi mà chẳng được? Số đông nhà sư đều thích tiền. Gã thường nghe thầy đổ nói chuyện Thủy Hử: Lỗ Trí Thâm lên núi Ngũ Đài xuất gia đầu Phật. Triệu viên ngoại bố thí rất nhiều tiền cho nhà chùa, nên Lỗ Trí Thâm náo loạn chốn thiền môn, nào uống rượu, nào ăn thịt chó,mà lão hoà thượng cũng không nổi giận. Gã liền định bụng:

- Phải rồi! Ta giả vờ xin lập đàn tràng, vào chùa vung vãi tiền bạc rồi mượn cớ ở lỳ, chắc lão hoà thượng cũng chẳng đuổi ta đi. Nhưng sau khi hai người vào khu vực núi non rồi thì ngoài chùa chiền không còn một thị trấn lớn nào. Thậm chí có tấm ngân phiếu năm trăm lạng bạc cũng không đổi được. Hai người đành trở lại Long Toàn quan, về huyện Phụ Bình đổi bạc. Đồng thời

Vi Tiểu Bảo và Song Nhi mua quần áo mới rất diêm dúa để mặc. Bất giác gã tự nhủ:

- Ta muốn mở đàn tràng mà chẳng hiểu gì ráo thì e rằng sẽ bị lộ tẩy. Vậy ta cần diễn tập trước một phen. Gã liền vào một ngôi chùa trong nội thành huyện Phụ Bình. Gã đến dập đầu lạy trước Phật Bồ Tát, bỗng thấy một nhà sư cầm quyển sổ cúng tiền đưa ra. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại hạ muốn bố thí là bố thí, hà tất phải viết gì nữa? Gã lấy ra hai đỉnh bạc năm chục lạng đưa cho nhà sư. Nhà sư giật mình kinh hãi nghĩ bụng:

- Vị tiểu thí chủ này thật là phúc hậu hiếm có ở đời. Nhà sư liền tạ ơn luôn miệng mời vào trai phòng khoản đãi cơm chay. Lúc Vi Tiểu Bảo ăn cơm, phương trượng hoà thượng ngồi bên bồi tiếp nức nở tán dương tiểu đàn việt lòng thành kính Phật, tất được đức Bồ Tát bảo hộ độ trì: ngày sau tên đề bảng hổ, đỗ tới Trạng nguyên. Con cháu đầy đàn đầy đống, phúc lộc vô cùng! Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

- Nhà sư muốn nịnh bợ ta cách nào cũng được, nhưng ta mù chữ mà bảo đỗ đến Trạng nguyên thì thật chẳng khác gì chửi vào mặt mình. Gã liền đi vào chuyện:

- Bạch lão hoà thượng. Tiểu tử muốn mở một đàn tràng ở Ngũ Đài Sơn mà chẳng hiểu gì về chuyện lập đàn, xin lão hoà thượng chỉ giáo cho. Phương trượng hoà thượng nghe nói đến chuyện mở đàn tràng liền đáp:

- Này thí chủ. Chùa chiền khắp thiên hạ đều thờ phượng đức Bồ Tát. Nếu thí chủ muốn mở đàn tràng thì ngay tệ tự đây cũng làm được đến nơi đến chốn. Bần tăng sẽ vì thí chủ nhất thiết chuẩn bị mọi việc thật chu đáo. Thí chủ bết tất phải lên Ngũ Đài Sơn cho vất vả. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Tiểu tử đã có tâm nguyện mở đàn tràng tại Ngũ Đài Sơn. Gã lấy ra năm chục lạng bạc nói tiếp:

- Tiểu tử tính thế này: lão hoà thượng mướn cho một người theo tiểu tử lên Ngũ Đài Sơn để giúp việc. Năm chục lạng bạc này là để thù lao cho người đó Lão hoà thượng mừng quá nói ngay:

- Cái đó dễ lắm! Cái đó dễ lắm! Nhà sư có người biểu đệ làm quản lý tài sản trong chùa. Nhất thiết mọi việc thu lợi cùng mua đồ vật đều do tay hắn làm hết. Hắn không phải là hoà thượng. Nhà sư già liền gọi biểu đệ tới ra mắt Vi Tiểu Bảo. Hắn họ Vu ở hàng thứ tám nên gọi là Vu Bát, mang ngoại hiệu là Thiếu Nhất Hoạch (thiếu một nét). Nguyên chữ Vu thêm vào một nét thì thành chữ Vương, Vu Bát thành ra Vương Bát (tiếng Trung Hoa gọi những quân ba que xỏ lá, đê hèn tồi bại là Vương Bát). Vu Bát mới nói vài câu đã cùng Vi Tiểu Bảo ý hợp tâm đầu. Vi Tiểu Bảo từ nhỏ đã đánh bạn với bọn tiểu nhân quê mùa. Lâu nay mới gặp được Vu Bát ở huyện Phụ Bình khiến gã vui sướng, khác nào hoàn cảnh tha hương ngộ cố tri". Vu Bát theo Vi Tiểu Bảo về quán trọ. Gã lấy bạc ra đưa cho hắn đi mua vật dụng. Vu Bát thấy bạc trắng ngần, cười híp mắt lại. Vu Bát đi mua đủ đồ, chính gã cũng mặc một bộ quần áo mới trở về nói:

- Vi tướng công! Vi tướng công là một đại tài chủ mà tại hạ là kẻ tùy tùng,cần phải mặc cho coi được, có đúng thế không? Bộ quần áo này kiêm cả giày mũ bất quá hết có ba lạng rưỡi bạc. Vi Tiểu Bảo cho là hắn nói có lý, liền bảo hắn đến tiệm mua cho gã và Song Nhi mấy bộ quần áo sang trọng. Ba người xúng xính lên đường tới Long Toàn Quan. Theo sau là tám tên phu gánh đồ vật hành lễ cùng lương thực, theo đường lớn thẳng xuống phía Nam. Đoàn người chuyển vào

núi Ngũ Đài rồi chưa được vài dặm đã tới một ngôi chùa. Sau chùa Dũng Toàn đến chùa Đài Lộc. Rồi qua chùa Thạch Phật, chùa Phổ Tế, chùa Cổ Phật, chùa Kinl Cương, chùa Bạch Vân, chùa Kim Đăng đến chùa Linh Cảnh. Đêm hôm ấy đoàn người ngủ trọ ở chùa Linh Cảnh. Sáng sớm hôm sau ngược lên hướng Bắc mà tiến đến chùa Kim Các. Sau chùa Kứn Các rẽ về phía Tây mấy dặm nữa là chùa Thanh Lương. Chùa Thanh Lương ở trên ngọn Thanh Lương. Ngôi chùa này so với những chùa đã gặp ở dọc đường cũng chẳng thấy gì là hùng vĩ cho lắm. Vi Tiểu Bảo coi bề ngoài có ý thất vọng, bụng bảo dạ:

- Đức Hoàng đế xuất gia đầu Phật nhất định phải lựa chọn chùa lớn nhất và đẹp nhất mà tu, sao Thuận Trị Hoàng đế lại tu ở ngôi chùa tầm thường này? E rằng lão Hải con rùa đui mắt nói láo, chứ không phải Thuận Trị Hoàng đế làm hoà thượng ở đây. Vu Bát tiến qua cửa sơn môn tìm tri khách tăng (nhà sư chuyên việc tiếp khách) nói cho hay Vi đại quan nhân ở thành Bắc Kinh đến xin mở đàn tràng, ăn chay niệm Phật. Tri khách tăng thấy đoàn người ăn mặc hch sự lại có tám gánh đồ đi theo liền mời khách vào sảnh đường dùng trà và ngồi chờ để đi báo với phương trượng. Phương trượng chùa này là Trừng Quang lão hoà thượng ra nhà đai sảnh cùng Vi Tiểu Bảo tương kiến rồi hỏi:

- Không hiểu thí chủ muốn mở đàn tràng về việc gì? Vi Tiểu Bảo ngó thấy Trừng Quang phương trượng người cao lêu nghêu gày như que củi, cặp mắt nửa nhắm nửa mở, dường như chẳng tinh anh chút nào, gã lại càng ngấm ngầm thật vọng, đáp:

- Đệ tử muốn thỉnh cầu đại hoà thượng lập đàn tràng cúng bảy đêm ngày để cầu siêu độ cho vong phụ cùng mấy vị bằng hữu quá cố. Trừng Quang đại hoà thượng lại hỏi:

- Ở thành Bắc Kinh có nhiều chùa lớn mà ở Ngũ Đài Sơn cũng lắm chùa chiền. Không hiểu tại sao thí chủ không mở đàn tràng ngay ở Bắc Kinh mà lại lặn lội đường xa lên tận Ngũ Đài Sơn này? Vi Tiểu Bảo biết thế nào cũng bị hỏi câu này, nên đã bàn với Vu Bát từ trước. Gã đáp ngay:

- Đêm rằm tháng trước gia mẫu nằm mơ thấy tiên phụ về báo mộng nói là hồi sinh tiền đã làm nên tội nghiệt thâm trọng, phải đến lập đàn niệm kinh bảy ngày bảy đêm mới tiêu tai giải nạn và tiên phụ mới khỏi bị giam cầm trong địa ngục chịu những hình phạt cực kỳ khổ não! Vi Tiểu Bảo chẳng biết phụ thân là ai mà cũng không hiểu y đã chết rồi hay còn sống, nên lúc gã nói câu này không nhịn được phải cười thầm.

Hồi 78 - Lũ Hung Tàn Náo Động Thiền Môn

Trùng Quang phương trượng nói:

- Té ra là thế! Nhưng này tiểu thí chủ! Tục ngữ thường nói: "Ngày nghĩ làm sao, đêm chiêm bao làm vậy". Chuyện mộng ảo mơ hồ, chẳng nên tin là thực. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bạch đại hoà thượng! Tục ngữ lại có câu: nếu mình nghi ngờ thì nên tin là có, chứ đừng bảo là không. Lời tiên phụ báo mộng chưa chắc đã đúng sự thực, nhưng bọn tiểu tử cứ lập đàn tràng cầu siêu độ vong hồn cũng là một việc công đức. Nếu quả tiên phụ nói đúng người ở dưới âm cung bị bao nhiêu quỷ đầu trâu mặt ngựa, quỷ vô thường khinh khi hành hạ, thì... thì... tiểu tử yên tâm thế nào được? Hơn nữa tiểu tử vâng lệnh gia mẫu nói là lão phương trượng trên chùa Thanh Lương núi Ngũ Đài cùng người vốn có duyên phận. Vậy việc thiết lập đàn tràng nhất định phải mở ở quý tự. Lúc gã nói câu này, trong bụng nghĩ thầm:

- Ta bảo lão có duyên phận với má má thì ra bảo lão đã đến chơi gái ở Lệ Xuân viện tại thành Dương Châu. Trùng Quang phương trượng "hừ" một tiếng rồi nói:

- Thí chủ có điều chưa hiểu: tệ tự thuộc về Thiền tông, còn việc lập đàn giải oan là việc của Tinh Thổ tông, nên bọn bần tăng không biết làm. Trên Ngũ Đài Sơn này còn nhiều chùa như chùa Phổ Tế, chùa Đại Phật, chùa Diên Khánh vân vân đều thuộc về Tinh Thổ tông. Vậy thí chủ dời gót đến một trong những chùa đó mà xin thiết lập đàn tràng mới được. Vi Tiểu Bảo lúc còn ở huyện Phụ Bình thấy phương trượng trong chùa muốn tranh lấy việc mở đàn tràng mà tại đây nhà sư lài chối đây đẩy không chịu nhận. Bạc đưa ra cũng hai tay đùn lại thì bên trong hẳn có điều chi cổ quái Gã khẩn cáu mấy lần đều bị Trùng Quang khước từ. Sau nhà sư đứng dậy nhìn tri khách tăng nói:

- Ngươi trỏ đường cho thí chủ đây qua chùa Kinl Các. Lão tăng xin miễn bồi. Vi Tiểu Bảo lòng dạ bồn chồn vội nói:

- Phương trượng đã nhất định không chịu thì những đồ tiểu tử đưa đến bảo tự như tăng y, tăng mạo cùng phẩm vật và tiền bạc cũng xin chư vị đại hoà thượng vì tình mà thu nạp cho. Trùng Quang chắp tay đáp:

- Xin đa tạ! Lão thấy Vi Tiểu Bảo đưa đến tám gánh lễ vật mà coi dửng dưng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Gia mẫu đã dặn mỗi phần lễ vật đều phải do tay tiểu tử trao từng vị đại hoà thượng trong bảo tự mới được phúc duyên. Cả đến những người làm bếp hay trồng rau cũng có phần. Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu tử đưa tới tám trăm phần lễ vật. Nếu chưa đủ thì bọn tiểu tử đi lấy thêm. Trùng Quang vội đáp:

- Đủ rồi! Đủ lắm rồi! Bản tự chỉ có hơn bốn trăm người. Vậy thí chủ lưu lại bốn trăm năm chục phẩm vật là đủ rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiểu tử muôn xin phương trượng triệu tập tăng chúng toàn tự để tiểu tử trao phần bố thí được

chăng? Đây là điều tâm nguyện của gia mẫu, bất luận thế nào tiểu tử cũng xin làm cho đến nơi. Trừng Quang hoà thượng ngẩng đầu lên, đột nhiên lão đảo cặp mắt nhanh như điện lướt trên người Vi Tiểu Bảo từ đầu xuống tới gót chân rồi đáp:

- Được lắm! A Di Đà Phật! Lão tăng cũng theo lời cho thí chủ được như nguyện. Đoạn nhà sư quay vào nội đường. Coi nhà sư già ốm nhất này chẳng khác một cành tre. Vi Tiểu Bảo nhìn bóng sau lưng lão, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ không biết làm thế nào? Gã liền bưng chung trà lên nhấp. Vu Bát đứng đằng sau khẽ nói:

- Vị lão hoà thượng kiểu này, Vu mỗ chưa từng thấy qua. Thảo nào ngôi chùa Thanh Lương rộng lớn mà cả tượng Phật Bồ Tát cũng để đổ nát. Bỗng nghe trong chùa nổi lên hồi chuông. Tri khách tăng nói:

- Xin mời đàn việt vào đại điện bố thí. Vi Tiểu Bảo vào đại điện rồi thấy tăng chúng lục tục tiến vào. Gã trao từng phần thí vật cho từng người. Gã ngưng thần chú ý nhìn từng nhà sư một, bụng bảo dạ: Ta chưa được gặp Thuận Trị Hoàng đế bao giờ, nhưng ngài là phụ hoàng của nhà vua thì tướng mạo chắc có chỗ giống tiểu Hoàng đế. Ta chỉ cần thấy nhà sư nào hao hao như vậy là đúng. Gã phát xong hơn bốn trăm phần thí vật, đừng nói chẳng thấy một ai giống hệt tiểu Hoàng đế, mà hao hao một vài phần cũng không có. Vi Tiểu Bảo vô cùng thất vọng. Đột nhiên gã tự nhủ:

- Lão nhân gia trước đã làm Hoàng đế địa vị tôn cao là biết chừng nào? Có lý đâu ngài lại đến lãnh phần bố thí này? Kế hoạch của ta thật là dở quá! Gã liền hỏi tri khách tăng:

- Bao nhiêu tăng sĩ trong bảo tự đã đến đủ cả chưa? Tri khách tăng đáp:

- Đến đủ cả rồi. Đa tạ đàn việt đã có lòng thí xả. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cả mọi vị đều lãnh hết chứ? Tiểu tử e rằng còn có người không chịu đến lấy Tri khách tăng đáp:

- Đàn việt khéo nói giỡn! Có lý nào thế được? Vi Tiểu Bảo nói:

- Người xuất gia là không nói dối. Nếu hoà thượng gạt tại hạ thì ngày sau chết xuống âm cung sẽ bị giam vào ngục rút lưỡi. Tri khách tăng nghe nói không khỏi biến sắc. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Nếu còn người chưa tới lãnh phần thì xin đại hoà thượng cho mời các vị đó ra cho. Tri khách tăng lắc đầu:

- Chỉ còn phương trượng đại sư là chưa lãnh thí vật. Bần tăng tưởng bất tất phải mời lão nhân gia nữa. Giữa lúc ấy, một nhà sư lật đật chạy đến báo:

- Thưa sư huynh! Bên ngoài có mười mấy vị Lạt Ma đòi vào ra mắt phương trượng. Nhà sư kia hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Bọn họ đều mình đeo đầy binh khí lại khoa tay múa chân ra chiều bất thiện. Tri khách tăng chau mày hỏi:

- Trước nay những chùa xanh, chùa vàng ở Ngũ Đài Sơn theo hai hệ thống riêng biệt, không bên nào phạm tới bên nào. Bọn họ đến đây làm chi? Ngươi vào bẩm phương trượng, để ta ra xem sao? Tri khách tăng lại nhìn Vi Tiểu Bảo xin lỗi một câu rồi chạy ra ngoài. Vi Tiểu Bảo cười

nói:

- Không chừng bọn Lạt Ma thối tha này lại đến kiếm bọn tiểu nhân. Gã ỷ có Song Nhi võ công cao cường nên chẳng coi mười mấy tên Lạt Ma vào đâu. Bỗng nghe ngoài cửa Sơn môn có tiếng huyên náo. Một bọn người xông vào Đại hùng bảo điện. Vi Tiểu Bảo nói:

- Mình phải ra coi vụ náo nhiệt này! Gã vừa tới đại điện đã thấy mười mấy tên Lạt Ma áo vàng bao vây tri khách tăng. Chúng nhao nhao cả lên mỗi người nói một câu:

- Phải xục tìm mới được! Có người trông thấy rõ ràng hắn chạy vào chùa Thanh Lương.

- Vụ này các vị có lỗi rồi. Sao lại giấu người của bọn ta?

- Muốn tử tế thì giao người trả ra, bằng không... hừ... hừ... Vi Tiểu Bảo đứng một bên nghĩ thầm:

- Lão gia đứng đây. Bọn ngươi có giỏi thì xông tới? Ngờ đâu bọn Lạt Ma không ngó gì đến gã. Bọn Lạt Ma đang lớn tiếng đức lác thì Trừng Quang phương trượng tiến ra, thủng thẳng hỏi:

- Chuyện gì vậy? Tri khách tăng đáp:

- Xin bạch phương trượng rõ... Nhà sư vừa nói đến hai chữ phương trượng, bọn Lạt Ma liền kéo cả đến bên Trừng Quang la lên:

- Đại sư là phương trượng ư? Vậy thì hay lắm!

- Mau giao người ra đi! Bằng không thì chỉ một mớ lửa là cả lão lẫn ngôi chùa đều bị cháy ra tro!

- Có lý nào thế được? Có lý nào thế được?

- Chẳng lẽ đã làm hoà thượng còn không hiểu lý sự? Trừng Quang đại sư hỏi:

- Xin hỏi các vị sư huynh ở chùa nào? Các vị đến tệ tự có việc gì? Một tên Lạt Ma mặc áo vàng ngoài khoác áo cà sa màu hồng đáp:

- Bọn ta ở Tây Tạng vâng lệnh đức Phật sống xuống Trung Nguyên công cán. Không ngờ một tiểu Lạt Ma bị một tên ác tăng đánh đuổi rồi đem vào giấu trong chùa Thanh Lương. Phương trượng hoà thượng! Hoà thượng mau mau giao trả tiểu Lạt Ma, bằng không thì vụ này bên ta nhất định chẳng chịu bỏ qua. Trừng Quang đại sư nói:

- Vụ này thật là kỳ dị! Bên bần tăng ở chùa xanh thuộc về phe Thiền tông, vốn không dây dướng gì đến phe Mật tông ở Tây Tạng. Quý toà mất tiểu Lạt Ma sao không đến những ngôi chùa vàng các nơi mà hỏi? Tên Lạt Ma kia tức giận nói:

- Có người đã nhìn thấy tiểu Lạt Ma vào trong chùa Thanh Lương nên bọn ta mới đến hỏi. Bằng không thì khi nào chúng ta ăn cơm no xong chẳng có việc gì làm rồi cứ chạy náo loạn cả lên hỏi quàng? Hoà thượng biết điều thì giao tiểu Lạt Ma ra, bọn ta vì nể đức Phật mà không truy cứu nữa. Trừng Quang đại sư lắc đầu đáp:

- Nếu quả có tiểu Lạt Ma đến chùa Thanh Lương thì chẳng cần các vị đòi hỏi, bần tăng cũng đuổi ra chứ không dung nạp. Mấy tên Lạt Ma kia đồng thanh la ó:

- Thế thì phải để chúng ta xục tìm.. Trừng Quang vẫn lắc đầu đáp:

- Cửa Phật là nơi thanh tịnh, khi nào để người ngoài vào xục xạo được? Tên Lạt Ma đứng đầu hỏi:

- Sao lại không để chúng ta xục tìm? Kẻ nào có tật mới phải giật mình. Như vậy chứng tỏ tên tiểu Lạt Ma kia nhất định ở chùa Thanh Lương rồi! Trừng Quang đại sư vừa lắc đầu, liền có hai tên Lạt Ma đồng thời vươn tay ra túm lấy cổ áo nhà sư, lớn tiếng quát hỏi:

- Lão có để chúng ta xục tìm không? Một tên Lạt Ma khác hỏi:

- Đại hoà thượng! Trong chùa có giấu lương gia phụ nữ đâu mà sợ người ta biết? Hoà thượng cứ để bọn ta xục tìm thì có hề gì? Lúc này trong chùa Thanh Lương cũng có mười mấy nhà sư chạy ra nhưng đều bị bọn Lạt Ma ngăn cản không cho đến gần bên phương trượng. Song Nhi thấy cảnh trái mắt, bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Thị khẽ hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Thưa tướng công! Có nên đánh đuổi chúng đi không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hãy khoan! Để xem thế nào đã? Gã tự hỏi:

- Bọn Lạt Ma đã nói rõ ràng là không đến quấy nhiễu một cách vô lý. Sao trong chùa này lại giấu tên Lạt Ma kia làm gì? Hay là chỗ dụng ý của chúng cũng giống như mình là muốn gặp Thuận Trị Hoàng đế? Bỗng thấy ánh bạch quang lấp loáng. Hai tên Lạt Ma tay cầm đao nhọn nhằm đâm vào trước ngực và sau lưng Trừng Quang. Chúng quát lớn:

- Lão không cho xục tìm thì giết lão trước. Trừng Quang đại sư vẫn không lộ vẻ gì sợ sệt, chậm rãi hỏi:

- A Di Đà Phật! Các vị đều là đệ tử nhà Phật sao lại động võ? Hai tên Lạt Ma đưa thêm mũi đao nhọn về phía trước quát:

- Đại hoà thượng! Nếu vậy chúng ta phải đắc tội với hoà thượng! Trừng Quang nghiêng mình đi một chút, thuận đà hất hai mũi đao nhọn đâm vào ngực đối phương. Hai tên Lạt Ma này võ công không phải hạng tầm thường. Tay trái chúng đều phóng chưởng ra phản kích đối phương. Hai chưởng đụng nhau đánh "binh" một tiếng. Hai tên Lạt Ma đều phải lùi mấy bước. Những tên Lạt Ma kia lớn tiếng la:

- Tâm Khê hoà thượng lại trỏ vào văn sĩ chừng hơn ba chục tuổi mặc áo trường bào vải xanh giới thiệu:

- Vị này là một đại văn sĩ ở Quan Đông hiệu là Hoàng Phố Các tiên sinh. Hoàng Phố Các chắp tay nói:

- Tại hạ đã từng được nghe danh Trừng Quang đại hoà thượng ở chùa Thanh Lương trên Ngũ Đài Sơn võ thuật thông thần. Những môn Bát nhã chưởng và Giả diệp thủ nổi tiếng độc bộ võ lâm. Bữa nay tại hạ được tương kiến thật là tam sinh hữu hạnh. Cả hai vị hoà thượng Trừng Quang và Tâm Khê đều sửng sốt. Một vị tự hỏi:

- Sao hắn lại biết võ công của mình rành mạch như vậy? Một vị nghĩ thầm:

- Nghe nói Bát nhã chưởng và Gia diệp thủ đều ở trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu

Lâm. Chẳng lẽ lão hoà thượng trông như người chết dở này lại có bản lãnh ghê gớm đến thế? Không chừng Hoàng Phố tiên sinh muốn châm biếm lão. Trừng Quang chắp tay đáp:

- Bần tăng tuổi tác già nua mất rồi. Thuở nhỏ có học được chút công phu non nớt thì nay cũng quên hết sạch. Hoàng Phố cư sĩ là tay văn võ kiêm toàn. Thật là đáng mừng! Vi Tiểu Bảo đứng nghe mấy người nói toàn điều khách sáo, nhã nhặn thì nghĩ bụng: chắc không xảy ra chuyện đánh nhau nữa. Ba Nhan nói:

- Đại hoà thượng! Bản toà từ tiểu tử ra đi có đem theo tên tiểu đồ nhi tên gọi Âm Trú. Nghe nói các vị hoà thượng trong chùa này bắt giữ gã. Vậy đại sư nên nể mặt đức Phật sống mà tha ra thì ai cũng cám ơn. Trừng Quang đại sư mỉm cười hỏi:

- Mấy vị sư huynh đây đến tệ tự huyên náo, bần tăng không muốn tranh hơi với họ. Đại sư đã là người thông tình đạt lý, sao còn tin lời nói quanh? Từ ngày có chùa Thanh Lương đến nay, e rằng đây là lần đầu có các vị Lạt Ma quang giáng. Câu nói tệ tự thu lưu đệ tử của quý toà từ đâu mà ra? Ba Nhan đảo cặp mắt sùng sục đáp:

- Chẳng lẽ người ta nói oan cho đại tự? Phải chăng đại sư không muốn...không muốn uống rượu phạt... đòi uống rượu mời? Lão là người tiểu tử nói tiếng Hán không được lưu loát. Câu tục ngữ

"Không uống rượu mời đòi uống rượu phạt" lão nói ngược lại. Tâm Khê cười nói:

- Xin hai vị đừng làm tổn thương hoà khí. Theo ý kiến của lão tăng thì chú tiểu Lạt Ma có giấu ở chùa Thanh Lương hay không còn là khẩu thuyết vô bằng, có mắt thấy mới là sự thực. Bây giờ Hoàng Phố cư sĩ cùng bần tăng đứng ra làm chứng. Các vị đi vãn cảnh khắp chỗ trong chùa Thanh Lương một chuyến. Hễ thấy Phật thì quỳ lạy gặp sư thì gật đầu. Nếu giáp mặt hết thảy mọi người và khắp nơi trong chùa không thấy âm Trú tiểu Lạt Ma thì coi như là không có chuyện gì hết, được chăng? Bọn người mới đến nói lui nói tới chẳng qua chỉ muốn sục tìm trong chùa Thanh Lương. Trừng Quang đại sư ngấm ngầm tức giận đáp:

- Mấy vị Lạt Ma đại gia từ tiểu tử tới đây không hiểu quy củ người Hán chúng ta cũng chẳng có chi đáng trách, nhưng Tâm Khê đại sư đức cao vọng trọng, sao cũng thốt ra những lời phi lý như vậy? Tên tiểu Lạt Ma đó nếu quả có đến Ngũ Đài Sơn rồi mất tích thì ngôi chùa đáng điều tra trước tiên là chùa Phật Quang rồi sau mới đến các chùa khác. Tâm Khê cười ha hả nói:

- Sau khi coi xong chùa Thanh Lương mà chưa tìm thấy người, nếu các vị Lạt Ma muốn đến khám xét chùa Phật Quang thì bần tăng cũng hoan nghênh vô cùng! Ba Nhan nói:

- Vì có người trông thấy rõ ràng gã tiểu tử âm Trú đã bị đem vào giấu trong chùa Thanh Lương, bản toà lnới đến tra hỏi. Nếu không thì chẳng dám... chẳng dám muội mạo như vậy. Hai chữ mạo muội gã nói không thạo đảo ngược thành muội mạo. Trừng Quang hỏi:

- Không hiểu ai đã trông thấy? Ba Nhan trỏ vào Hoàng Phổ Các đáp:

- Chính Hoàng Phổ tiên sinh đây. Y là một nhân vật có danh vọng quyết không lừa dối. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Hiển nhiên bọn này cùng phe với nhau, dĩ nhiên chẳng làm chứng cho nhau. Gã không nhịn được hỏi:

- Tên tiểu Lạt Ma đó năm nay bao nhiêu tuổi? Bọn Ba Nhan, Tâm Khê, Hoàng Phố Các từ lúc vào tới giờ không lý gì đến hai đứa nhỏ đứng một bên, chợt nghe Vi Tiểu Bảo cất tiếng hỏi họ mới quay đầu sang nhìn gã, thấy gã ăn mặc thật sang trọng. Trên mũ có nạm những viên ngọc rất đẹp, vạt áo đính những hạt minh châu lấp loáng. Đúng là một vị công tử con nhà giàu thừa tiền của. Đứng bên là một tên tiểu đồng, y phục cũng bằng gấm đoạn. Tam Khê cười nói:

- Vị tiểu Lạt Ma kia cũng xít xoát tuổi của công tử. Vi Tiểu Bảo quay lại nói:

- Thế thì phải rồi. Vừa rồi bọn tại hạ rõ ràng đã trông thấy vị tiểu Lạt Ma đó Y chạy vào trong một ngôi chùa lớn. Phía trước ngôi chùa này có treo biển khắc chữ. Phải rồi! Đúng là ba chữ "Phật Quang tự". Vị tiểu Lạt Ma đó tiến vào chùa Phật Quang. Gã nói câu này khiến cho bọn Ba Nhan lập tức biến sắc. Nhưng Trừng Quang đại sư lại ngấm ngầm khoan khoái. Ba Nhan tức giận nói:

- Ngươi nói ba lăng nhăng... bốn lăng nhăng gì thế? Lão tưởng thêm lên làm "bốn lăng nhăng" để tỏ ra câu nói của Vi Tiểu Bảo càng thêm hoang đường, láo khoét. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không phải nói bốn lăng nhăng, mà nói mười lăng nhăng, mười một lăng nhăng, mười hai lăng nhăng... Ba Nhan tức quá không nén nổi cơn giận, vươn tay ra chụp vào trước ngực Vi Tiểu Bảo. Trừng Quang khẽ giơ tay mặt lên. Luồng kình phong ở tay áo phất vào khuỷu tay Ba Nhan. Ba Nhan vươn tay trái ra, năm ngón tay lão như móng chân gà chụp xuống tay áo Trừng Quang đại sư. Trừng Quang rụt tay về tay áo phất ngược lại thành ra đối phương chụp không trúng. Ba Nhan la lên:

- Lão oa tàng tiểu Lạt Ma dưới toà Phật sống của bọn ta, còn muốn động thủ giết người chăng? Loạn rồi! Loạn rồi! Hoàng Phố Các cất tiếng dõng dạc:

- Các vị có việc gì thì nói chuyện tử tê, không nên động võ. Hắn vừa nói dứt lời thì ngoài chùa đột nhiên có đông người đồng thanh hô:

- Hoàng Phố tiên sinh ra lệnh: Các vị có việc gì thì nói chuyện tử tế không nên động võ. Thanh âm rất vang vội, số người hô câu này tưởng chừng đến mấy trăm tên. Té ra họ đã ngấm ngầm bao vây chùa Thanh Lương. Bọn người này đã được huấn luyện. Hoàng Phố Các tuyên bố vừa dứt câu, chúng liền đồng thanh hô theo để ra uy trấn áp. Trừng Quang phương trượng tuy dày công phu hàm dưỡng mà nghe tiếng hò hét một cách đột ngột cũng không chấn động tinh thần. Hoàng Phố Các cười khà khà nói:

- Trừng Quang phương trượng! Phương trượng là một cao nhân tiền bối trong võ lâm. Phương trượng ở đây tu dưỡng kín đáo quần hùng đều ngưỡng mộ. Ba Nhan đại Lạt Ma đã muốn dòm ngó trong chùa này, phương trượng nên nhường cho lão nhân gia khám xét. Đại hoà thượng hành vi chính đính như gió trăng trong sáng. Vậy chùa Thanh Lương không có việc gì đáng hổ thẹn, hà tất các vị phải làm tổn thương hoà khí võ lâm? Hắn nói mấy câu này bề ngoài hời hợt nhẹ nhàng mà thực ra có ý uy hiếp đối phương và tỏ rõ thái độ nếu không để sục tìm tất không tránh khỏi chuyện động võ. Trừng Quang trong lòng ngấm ngầm hồi hộp. Võ công đại sư tuy rất cao thâm, nhưng lão nhân gia ở chùa Thanh Lương toạ thiền thuyết pháp, chứ không truyền thụ võ công, nên hơn bốn trăm nhà sư trong chùa chẳng có mấy người biết võ. Vừa rồi đại sư trao đổi một chiêu với Ba Nhan, đã phát giác ra tay trái hắn thi triển "Kê trảo công" cực kỳ lợi hại. Đại sư lại nghe Hoàng Phố Các nói câu vừa rồi, biết là nội lực hắn rất thâm hậu nên thanh âm mới vang dội như vậy, chứ hắn không phải hạng tầm thường. Chưa kể đến hàng trăm trợ thủ

bên ngoài, chỉ hai tay cao thủ trước mắt, đại sư cũng khó lòng chống nổi.

Hồi 79 - Chùa Thanh Lương Gặp Hồi Đại Nạn

Hoàng Phổ Các thấy Trừng Quang đai sư trầm ngâm không lên tiếng liền cười nói: Dù trong chùa Thanh Lương có mấy vị nương tử xinh đẹp thì để mọi người chiêm ngưỡng dung nhan, âu cũng là một phen được hưởng nhãn phúc rất sâu xa. Hắn nói hai câu này thật là khinh bạc, không còn nể mặt Trừng Quang đại sư chút nào nữa. Trừng Quang thấy Ba Nhan phóng ra những thủ thức đúng là công phu đích phái Mật Tông ở tiểu tử. Còn Hoàng Phủ Các lai lịch thế nào thì không sao đoán được. Lão tự hỏi: Hắn đã biết rõ mình đích phái Thiếu Lâm và còn nói rõ cả những môn võ sở trường của mình mà sao hắn tuyệt không có chút gì uý kỵ đối với bản phái? Hắn ỷ vào đâu mà không kiêng nể ai? Nhà sư trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nên bọn Tâm Khê, Ba Nhan nói cười chớt nhả thế nào cũng mặc, chẳng để lọt vào tai. Tâm Khê cười nói:

- Phương trượng sư huynh! Đã vậy thì sư huynh nên để Lạt Ma đi coi mọi chỗ cho xong quách. Lão nói rồi chúm miệng đưa môi ra hiệu. Ba Nhan đại sư liền cất bước đi vào hậu viện. Trừng Quang nghĩ bụng:

- Bọn chúng đã chuẩn bị rồi mới đến đây thì dù ta có ngăn cản được Ba Nhan và Hoàng Phủ Các, nhưng quyết không thể nào ngăn cản nổi số đông thủ hạ của chúng đã đưa đến. Nếu xảy ra cuộc hỗn chiến thì chùa Thanh Lương gặp phải kiếp nạn trọng đại. Trừng Quang tâm sự rối bời, bất giác buông tiếng thở dài rồi giương mắt lên nhìn bọn Ba Nhan tiến vào nội viện. Nhà sư đành đi theo sau bọn chúng. Ba Nhan, Tâm Khê, Hoàng Phủ Các ba người hạ thấp giọng thương nghị với nhau. Mấy chục tên thủ hạ của chúng đã xông vào những gian điện đường, tăng phòng xục tìm. Quần tăng chùa Thanh Lương thấy phương trượng chưa ra lệnh, ai cũng chỉ giương cặp mắt tức giận lên mà nhìn, không dám ngăn cản. Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi theo sau Trừng Quang phương trượng nhìn thấy tay áo tăng bào của nhà sư rung động không ngớt thì biết là lão căm giận đến cực điểm chỉ vì ít người địch lại số đông, khó bề kháng cự phải nhịn nhục. Bỗng nghe trong tăng phòng phía Tây có người lớn tiếng hỏi:

- Có phải hắn đây không? Hoàng Phủ Các rảo bước chạy tới. Hai hán tử đã kéo một nhà sư trung niên đưa ra. Nhà sư này lối chừng bốn chục tuổi tướng mạo thanh tú cất tiếng hỏi:

- Các vị bắt bần tăng làm chi? Hoàng Phủ Các lắc đầu ra hiệu không phải. Hai tên hán từ liền cười nói:

- Xin lỗi! Rồi thả nhà sư ra. Vi Tiểu Bảo liền hiểu ngay là những người đến đây là để kiếm Thuận Trị Hoàng đế, không còn nghi ngờ gì nữa. Trừng Quang cười lạt hỏi móc:

- Vị hoà thượng này ở bản tự phải chăng là tiểu Lạt Ma dưới toà Phật sống? Hoàng Phủ Các không trả lời thì lại thấy thủ hạ lôi ra một nhà sư đứng tuổi khác, hắn nhìn kỹ tướng mạo nhà sư này rồi lại lắc đầu. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Té ra hắn nhận được Thuận Trị Hoàng đế. Rồi bụng bảo dạ:

- Bọn chúng xục tìm như vậy tất lôi được Thuận Trị Hoàng đế ra. Ngài là phụ thân của tiểu Hoàng đế, ta phải nghĩ cách bảo vệ cho ngài. Nhưng bên đối phương đông quá làm cách nào để

bảo vệ? Gã chưa nghĩ ra được biện pháp. Mấy chục người xục tìm đến trước một toà tiểu tăng viện ở mé Đông Bắc. Cửa viện đóng chặt, bọn chúng liền la gọi:

- Mở cửa mau! Mở cửa mau! Trừng Quang nói:

- Phòng này là nơi toạ quan của một vị cao tăng ở bản tự đã bảy năm nay. Các vị không nên phá hoại cuộc thanh tu của lão nhân gia. Tâm Khê cười hỏi:

- Đây là người ngoài lọt vào, chứ không phải vị hoà thượng toạ quan không chịu đựng nổi mà tự mở ra thì có sao? Một tên Lạt Ma thân hình to lớn quát lên:

- Sao lại không mở cửa? Chắc hắn ở trong này! Rồi gã vung chân đá vào cửa viện. Bóng người thấp thoáng. Trừng Quang đã lạng đứng chắn trước mặt gã Tên Lạt Ma kia thu thế về không kịp, chiếc giò đá ra trúng vào bụng dưới Trừng Quang đánh "cắc" một tiếng. Xương đùi gã bị gãy rồi. Người gã ngã ngửa về phía sau. Ba Nhan thét lên những tiếng quái gở. Tay trái đưa lên, tay mặt chúi xuống đều thành thế móng chân gà nhằm Trừng Quang chụp tới. Trừng Quang đứng ở cửa, phóng chưởng hất Ba Nhan ra. Hoàng Phủ Các la lên:

- Bát Nhã chưởng tuyệt hảo! Hắn trỏ tay trái một cái. Một dây phong điểm tới trước mặt Trừng Quang. Trừng Quang né sang bên tả tránh khỏi. Bỗng nghe đánh "kịch" một tiếng. Luồng chỉ phong đụng vào cửa gỗ. Trừng Quang kinh hãi la lên:

- Chỉ lực cực kỳ lợi hại! Rồi thi triển Bát nhã chưởng, ngưng thần tiếp chiến. Lão đã quyết định chủ ý không đả thương người, chỉ tử thủ khuôn cửa gỗ này được lúc nào hay lúc ấy. Sau cùng, cái mạng già có chết ở đây cũng không thẹn với đời. Ba Nhan và Hoàng Phổ Các chia ra đánh vào hai bên. Trừng Quang sử chiêu rất thong thả phóng từng chưởng một đánh ra coi hời hợt như không có lực lượng gì mà chưởng phong rít lên cực kỳ lợi hại! Mấy chục tên thủ hạ của Ba Nhan đứng ngoài quát tháo reo hò để trợ oai. Ba Nhan tấn công mấy lần đều bị chưởng lực của Trừng Quang hất lùi lại. Ba Nhan trong lòng nóng nảy, nổi máu hung đồ, tấn công cực kỳ ráo riết. Đột nhiên hắn rên lên một tiếng giơ tay trái lên. Mấy chục sợi râu bạc bay phất phơ. Đó là hắn đã chụp trúng chòm râu của Trừng Quang rồi buông ra. Nhưng bên vai phải hắn cũng bị trúng chưởng. Ban đầu chưa thấy gì, sau cánh tay mặt mỗi lúc một trầm trọng rổi không giơ cao lên được. Hắn chỉ dùng tay trái tiếp tục phóng chiêu cực kỳ lợi hại. Ba Nhan bỗng gầm lên một tiếng, lướt người sang một bên. Bốn tên Lạt Ma, tay cầm cương đao xông vào tấn công Trừng Quang. Trừng Quang đá hai tên lộn đi. Tay trái phóng chưởng đánh vào trước ngực tên Lạt Ma thứ ba. Tên này "ối" lên một tiếng rồi nhảy vọt đi tránh đòn. Giữa lúc ấy, tên Lạt Ma thứ tư phóng cương đao chém tới. Trừng Quang phất tay áo quấn lấy tay gã. Lúc này tay mặt Ba Nhan đã đỡ tê chồn, hắn vung song chưởng một trên một dưới đánh tới. Trừng Quang né tránh sang bên phải. Bỗng một luồng kình phong xô tới, nhà sư la thầm:

- Phen này thì nguy mất! Đồng thời phóng chưởng đánh ra, nhưng cảm thấy má bên phải đau nhói không chịu được. Nhà sư đã bị trúng chỉ của Hoàng Phủ Các đâm vào. Phát chưởng của nhà sư cũng đánh trúng tay đối phương nhưng chưa làm cho gãy xương. Song Nhi thấy Trừng Quang mặt đầy máu tươi, khẽ hỏi:

- Có nên viện trợ phương trượng không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hãy chờ một chút xem sao đã? Bản ý gã là cốt tìm cho thấy mặt Thuận Trị Hoàng đế. Nếu để Song Nhi ra tay đánh bọn hung đồ thì khó lòng tìm ra được lão Hoàng đế. Quần tăng chùa

Thanh Lương thấy phương trượng bị nguy hiểm tới tấp cầm côn bổng, đinh ba chạy ra trợ chiến, nhưng sư sãi ở đây không hiểu võ công. Ai xông vào liền bị đối phương đánh tét đầu chảy máu. Trừng Quang vội la lên:

- Các ngươi hãy lui ra không được động thủ! Ba Nhan cũng tức giận gầm thét:

- Các ngươi cứ phóng tay chém giết chúng đi! Hắn vừa quát thét, bọn Lạt Ma liền hạ thủ chẳng nể nang gì nữa. Chỉ trong khoảnh khắc bốn nhà sư chùa Thanh Lương đã bị chém chết, đầu một nơi mình một nẻo. Trừng Quang thấy vậy không khỏi đau lòng. Lão vừa phân tâm một chút lại trúng một chỉ nữa của Hoàng Phủ Các đâm vào mé bên phải trước ngực. Máu tươi theo lỗ thủng vọt ra ngoài. Hoàng Phủ Các đắc chí cười hỏi:

- Bát Nhã chưởng của phái Thiếu Lâm bất quá có vậy mà thôi. Sao đại hoà thượng còn chưa chịu đầu hàng? Trừng Quang đại sư đáp:

- A Di Đà Phật! Tội nghiệt của thí chủ không nhỏ đâu. Đột nhiên hai tên Lạt Ma múa đao lăn xả vào chém hai chân nhà sư. Trừng Quang vung chân đá ra, nhưng vết thương trước ngực nổi cơn đau điếng người. Mặt lão tối sầm. Đòn cước mới đá ra nửa vời đã phải dừng lại. Trong lúc mê man lão vung tay trái quét bừa hai cái trúng vào đầu hai tên Lạt Ma. Lập tức chúng chết giấc. Ba Nhan cất tiếng thoá mạ:

- Thằng trọc chết đâm kia!... Hắn phóng hai tay một nhát. Mười ngón tay đâm vào đùi bên trái Trừng Quang. Trừng Quang không chống nổi nữa, ngã lăn ra. Ba Nhan cười hô hố phóng chân đá vào cánh cửa gỗ đánh "rắc " một tiếng. Cánh cửa bật tung vào trong. Ba Nhan thích chí reo lên:

- Hay lắm! Ra mau đi! Để mọi người coi mặt xem thế nào? Trong căn phòng tối om yên lặng không một tiếng động. Hoàng Phủ Các đã phóng chỉ liên tiếp phong toả huyệt đạo Trừng Quang. Tăng chúng chùa Thanh Lương thấy địch nhân hành hung giết người đều đứng đằng xa la làng chứ không dám tiến gần vào. Ba Nhan lại hô lớn:

- Bắt người lôi ra đây cho ta! Hai tên Lạt Ma "dạ " một tiếng xồng xộc tiến vào phòng. Đột nhiên ánh vàng lấp loáng. Một cây hoàng kim chử từ trong phóng ra.

"Binh binh" hai tiếng! Hoàng kim chử đánh trúng đầu hai tên Lạt Ma. Cây hoàng kim chử phóng ra rút vào hai lần là hai tên Lạt Ma đầu óc vỡ tan chết ngay giữa cửa, không kịp kêu rú một tiếng. Biến diễn này ngoài ra sự tiên liệu của mọi người. Họ thấy cây hoàng kim chử phóng ra thu về không lấy gì làm mau lẹ cho lắm mà hai tên Lạt Ma không sao tránh được. Ba Nhan lớn tiếng thoá mạ. Ba tên Lạt Ma khác lại xông vào. Lần này chúng đã đề phòng trước, múa tít cương đao bảo vệ trên đầu. Tên Lạt Ma thứ nhất bước chân qua cửa, cây hoàng kim chử từ trên đầu đập xuống, trúng cương đao. Cả đao lẫn chử đồng thời giáng vào đầu Lạt Ma. Tên Lạt Ma thứ hai vận toàn lực huơ đao lên, nhưng lúc cây hoàng kim chử giáng xuống bằng sức nặng ngàn cân. Cương đao đối với hoàng kim chử chẳng thấm thía gì.

"Chát" một tiếng! Đầu tên Lạt Ma này lại vỡ nát. Tên Lạt Ma thứ ba hết hồn, sắc mặt tái mét đánh rớt cương đao vội chạy lùi lại Ba Nhan chỉ ngoác miệng ra mà thoá mạ chứ không dám tự mình xông vào. Hoàng Phủ Các hô:

- Lên nóc nhà đi! Trổ mái ra đánh xuống! Bốn hán tử liền nhảy lên nóc nhà khoét lỗ thủng

quăng gạch ngói xuống. Hoàng Phủ Các lại hô:

- Hãy lấy cát đá liệng vào nhà! Bọn hán tử thủ hạ của hắn liền theo lời lượm cát đá dưới đất liệng qua cửa như mưa rào vào tăng phòng. Diễn biến này khiến cho người trong phòng dù bản lãnh cao thâm đến đâu cũng không có cách nào yên thân được. Cát đá ở ngoài liệng vào tuy bị người kia vung hoàng kim chử hất ngược trở ra phần lớn, nhưng gạch ngói từ trên nóc nhà quẳng xuống tới tấp không thể đỡ gạt cho xiết được. Bỗng nghe một tiếng "rầm" rùng rợn như tiếng trâu mộng rống lên. Một vị đại hoà thượng to béo, tay trái dắt một nhà sư, tay mặt huy động cây kim chử, rảo bước chạy ra. Vị Mãng hoà thượng này cao hơn người thường ít ra là nửa cái đầu. Cây kim chử múa tít loé ra ánh vàng lấp loáng. Mãng hoà thượng oai phong lẫm liệt chẳng khác một vị thiên thần, lớn tiếng quát hỏi:

- Các ngươi không muốn sống nữa chăng? Vi Tiểu Bảo đoán chắc nhà sư mà Mãng hoà thượng dắt tay kia là Thuận Trị Hoàng đế. Mãng hoà thượng vừa ra khỏi tăng phòng, mọi người chú ý nhìn lão thì thấy sắc mặt đỏ tía, râu đâm tua tủa. áo tăng bào rách tứ tung. Mọi người nhìn qua những lỗ thủng thấy bắp thịt Mãng hoà thượng nổi lên cuồn cuộn. Mãng hoà thượng lưng rộng vai u, chân tay to lớn. Bọn Hoàng Phủ Các, Ba Nhan thấy uy thế Mãng hoà thượng ghê gớm,không tự chủ được lùi lại mấy bước. Ba Nhan hét lên:

- Thằng trọc kia chỉ có một mình thì việc gì mà sợ? Chúng ta xông cả vào đi! Hoàng Phủ Các hô:

- Chúng ta phải coi chừng, đừng làm thương tổn đến nhà sư bên cạnh Mãng hoà thượng. Mọi người nghe Hoàng Phủ Các hô mới quay lại nhìn nhà sư kia. Nhà sư đó vào trạc bốn mươi tuổi, người cao mà gầy, phong tư tuấn nhã,sắc mặt trắng xanh. Cặp mắt vẫn nhìn xuống không để ý gì đến tình trạng xung quanh... Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp. Trống ngực đập loạn lên, gã nghĩ thầm:

- Nhà sư đó chắc là gia gia của tiểu Hoàng đế, nhưng tướng mạo lão gia lại không giống hệt ông vua con, lão gia so với tiểu Hoàng đế còn dễ coi hơn nhiều. Giữa lúc ấy mười mấy tên Lạt Ma xông vào tấn công Mãng hoà thượng. Mãng hoà thượng huy động hoàng kim chử. Những tiếng "chát chát" vang lên không ngớt. Mỗi một tiếng "chát" là một địch nhân trúng chử té nhào, bể sọ ra mà chết. Hoàng Phủ Các thò tay trái vào sau lưng rút ra một cây nhuyễn tiên. Ba Nhan sử dụng đôi thiết truỳ cán ngắn. Hai người chia hai bên giáp công Mãng hoà thượng. Hoàng Phủ Các rung cây nhuyễn tiên một cái. Đầu cây tiên quét ngang đánh vèo một tiếng lướt vào cổ Mãng hoà thượng. Mãng hoà thượng quát tháo om sòm, vung chử đánh tới Ba Nhan. Ba Nhan vung song truỳ lên gạt. Chử, truỳ đụng nhau bật lên một tiếng "choang" rùng rợn. Cánh tay Ba Nhan bị tê chồn để rớt song chuỳ. Mãng hoà thượng cũng bị nhuyễn tiên đánh trúng đầu vai. Bây giờ mọi người đã nhận thấy Mãng hoà thượng tỷ lực ghê gớm nhưng võ công lại tầm thường. Lúc này một tên Lạt Ma sấn gần vào bên Mãng hoà thượng chụp lấy cánh tay trái nhà sư đứng tuổi. Vi Tiểu Bảo nói nhỏ vào tai Song Nhi:

- Phải ráng bảo vệ nhà sư này! Song Nhi khẽ đáp:

- Xin tuân lệnh! Bóng người thấp thoáng. Song Nhi vươn tay đâm vào sau lưng tên Lạt Ma. Gã liền té nhào. Song Nhi quay mình điểm dứ một chiêu vào Hoàng Phủ Các. Hoàng Phủ Các lảng tránh sang mé hữu, Song Nhi liền xoay tay điểm trúng vào trước ngực Ba Nhan. Ba Nhan mở miệng thóa mạ:

- Con mẹ... Hắn vừa thốt ra một tiếng đã ngã ngửa người xuống đất. Song Nhi thân hình bé nhỏ, thân pháp linh hoạt phi thường, vừa chuyển sang mé tả đã lướt tới mé hữu. Ngón tay nhỏ nhắn của thị phóng tới đâu người ta ngã ra tới đó. Chỉ trong chớp mắt mấy chục tên thủ hạ của Ba Nhan cùng Hoàng Phủ Các đưa tới đã nằm la liệt dưới đất. Tâm Khê miệng lắp bắp:

- Ô hay!... Tiểu... tiểu thí chủ... Song Nhi mỉnl cười hô theo:

- Ô hay! Lão hoà thượng! Thị phóng chỉ điểm trúng vào sau lưng Tâm Khê hoà thượng. Hoàng Phủ Các cực kỳ kinh hãi huy động cây nhuyễn tiên để bảo vệ quanh mình. Cây nhuyễn tiên rít lên vù vù. Trong vòng tròn chừng một trượng bóng tiên dày khít thành một bức màn, cơ hồ nước cũng không chảy qua được. Song Nhi vẫn hai bàn tay không xoay chuyển ngoài vòng tiên như ma quỷ hiện hình. Trừng Quang phương trượng ngồi dưới đất, trong lòng rất đỗi kinh nghi nghĩ thầm:

- Võ công cùng gia số của Hoàng Phủ Các ta vẫn không nhận ra được. Còn vị tiểu thí chủ kia lại càng ghê gớm! Đột nhiên y ra tay giải vây cho bên mình. Không hiểu y là đệ tử môn phái nào? Hoàng Phủ Các sử dụng cây nhuyễn tiên mỗi lúc một mau lẹ hơn. Cây tiên đánh lướt bên mình Song Nhi chỉ cách một vài tấc mà đều bị thị tránh khỏi. Hoàng Phủ Các la lên:

- Thằng lỏi này giỏi thật! Hắn vận kình ra cây nhuyễn tiên thành cứng như trường thương nhằm đâm vào ngực Song Nhi. Công phu biến tiên thành thương tỏ ra nội kmh của hắn cực kỳ hùng hậu, ít kẻ bì kịp. Hoàng Phủ Các lại quát lên một tiếng:

- Này! Ngọn tiên sắp chấm vào ngực Song Nhi, thị liền trượt chân một cái lướt về phía trước, phóng ngón tay điểm vào bụng dưới đối phương. Hoàng Phủ Các biến chiêu cực kỳ thần tốc. Hắn dựng đứng bàn tay trái lên để tóm lấy chiêu chỉ của Song Nhi điểm tới. Cây nhuyễn tiên tựa hồ một con vật sống động, nó quay đầu lại nhằm điểm vào sau lưng Song Nhi. Người thị xoay tròn đi một vòng. Toàn thân bị cây nhuyễn tiên đẩy lên không, nhưng tay trái thị đã chụp được đầu roi. Hoàng Phủ Các quật mạnh một cái tưởng đập Song Nhi vào tường. Song Nhi người còn lơ lửng trên không, chân trái khẽ đá ra trúng vào huyệt Thái Dương Hoàng Phủ Các. Hắn rú lên một tiếng rồi người từ từ ngã xuống. Chân phải Song Nhi vừa chấm đất, thị đoạt lấy cây nhuyễn tiên. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hoan hô:

- Hảo công phu! Hảo công phu! Gã rút đao truỷ thủ ra chỉ vào mắt bên trái hắn, quát lớn:

- Ngươi hạ lệnh cho bọn thủ hạ không được tiến lại. Hoàng Phủ Các không nhúc nhích được, trên mặt lại cảm thấy lưỡi đao truỷ thủ lạnh toát, trong lòng cực kỳ kinh hãi hết sức la lên:

- Hết thảy mọi người hãy nghe đây! Không ai được tiến lại! Huyệt đạo hắn còn bị phong toả, khí huyết lưu thông khó khăn, nên tiếng hô chỉ hời hợt ngoài miệng chứ không có chút sức mạnh. Mãng hoà thượng giương cặp mắt tròn xoe chăm chú nhìn Song Nhi một lúc rồi cất tiếng khen:

- Hảo tiểu tử! Lão nâng nhà sư đứng tuổi dậy đưa vào tăng phòng. Vi Tiểu Bảo tiến lên một bước muốn nói với nhà sư đứng tuổi mấy câu nhưng không kịp nữa. Song Nhi chạy đến bên Trừng Quang đại sư giải huyệt đạo cho lão rồi cười nói:

- Bọn hung đồ đốn mạt làm điều bá đạo, dám mạo phạm đến phương trượng. Tiểu nhân rất lấy làm áy náy. Trừng Quang đứng lên chắp tay đáp:

- Tiểu thí chủ mình mang tuyệt kỹ giải cứu đại nạn cho bản tự. Lão tăng tuổi già mắt kém không

nhận biết cao nhân, nên đã phạm điều thất kính. Mong rằng thí chủ miễn trách cho. Song Nhi nói:

- Tiểu nhân không dám. Phương trượng đối đãi với công tử của tiểu nhân thật khách sáo quá! Trừng Quang nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vi công tử! Công tử tính giải quyết vụ này thế nào cho ổn? Tiểu thí chủ đây tuy đã điểm ngã mấy chục người, nhưng ngoài chùa còn mấy trăm tên. Vụ này chưa yên được. Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi lại:

- Yêu cầu ba vị thí chủ đây ra lệnh giải tán bọn họ được chăng? Hoàng Phủ Các rất lanh trí. Hắn biết Vi Tiểu Bảo muốn bức bách mình tự động giải tán bọn thủ hạ, nên không chờ gã lên tiếng đã hô lớn:

- Các ngươi hãy xuống dưới chân núi chờ ta! Mấy trăm tên thủ hạ ở ngoài chùa đồng thanh đáp:

- Xin tuân lệnh. Tiếng bước chân lạo xạo vang lên một lúc rồi yên tĩnh. Trừng Quang đã hơi yên tâm toan vươn tay giải huyệt cho Tâm Khê. Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Phương trượng hãy khoan! Tại hạ có điều muốn thương lượng với phương trượng. Trừng Quang đáp:

- Xin vâng. Nhưng mấy vị hoà thượng đây bị điểm huyệt đã lâu chân tay tê chồn. Bần tăng giải huyệt cho họ... Vi Tiểu Bảo cười ngắt lời:

- Nhanh chậm cũng không làm gì trong mấy khắc. Chúng ta hãy vào sảnh đường bên kia nói chuyện một chút rồi sẽ tính cũng chưa muộn. Trừng Quang gật đầu đồng ý. Võ công lão cao thâm, nhưng tính tình nhu nhược, làm việc không quyết đoán. Lão nhìn Tâm Khê hoà thượng nói:

- Sư huynh bất tất phải nóng nảy, lát nữa tiểu đệ sẽ quay lại giải huyệt đạo cho. Lão nói rồi dẫn Vi Tiểu Bảo vào trong Phật điện mé Tây. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bạch phương trượng! Phải chăng bọn người này đến đây để tìm tiểu Lạt Ma? Trừng Quang há miệng, líu lưỡi không biết đáp thế nào. Lão biết rõ bọn chúng đến đây với dụng ý gì nhưng khó bề thổ lộ. Vi Tiểu Bảo ghé miệng vào tai lão khẽ nói:

- Tại hạ biết chúng vì vị Hoàng đế hoà thượng đó mà đến. Trừng Quang giật nảy mình từ từ gật đầu đáp:

- Té ra thí chủ đã biết rồi! Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Tại hạ đến bảo tự lập đàn tràng giải oan là chuyện giả, thực tình là để bảo vệ cho Hoàng đế hoà thượng đặng bình yên vô sự. Trừng Quang nói:

- Té ra là thế! Bần tăng cũng có ý nghi ngờ, vì thí chủ lật đật vượt qua muôn dặm đường trường lên chùa Thanh Lương này để mở đàn tràng là một chuyện phi lý. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tuy đã hạ được bọn Hoàng Phủ Các, Ba Nhan, nhưng bắt hổ là chuyện dễ, thả hổ mới là chuyện khó. Nếu mình thả chúng về thì sau mấy ngày chúng lại đến sinh sự, thật phiền cho mình. Trừng Quang nói:

- Giết chúng đi cũng không thể được. Chùa này đã bị tổn thương mấy nhân mạng. Hỡi ơi! A Di Đà Phật! A Di Đà Phật! Vi Tiểu Bảo nói:

- Giết bọn chúng cũng bằng vô dụng. Bây giờ đành thế này vậy: Phương trượng sai trói chúng lại để bọn ta tra hỏi cho ra chúng đến kiếm Hoàng đế hoà thượng với dụng ý gì? Trừng Quang lấy làm khó nghĩ đáp:

- Cửa Phật là nơi yên tịnh. Bọn bần tăng đã xuất gia mà trói người thẩm vấn một cách riêng tây, dường như không hợp lý. Vi Tiểu Bảo hỏi lại:.

- Làm sao không hợp lý? Chẳng lẽ bọn chúng đến chùa giết sư là hợp lý chăng? Ta mà không thẩm vấn cho biết rõ tất cả bọn chúng lại đến giết người, phóng hoả đốt chùa Thanh Lương thì làm thế nào? Trừng Quang ngẫm nghĩ rồi gật đầu đáp:

- Thí chủ nói cũng phải. Vậy nhất thiết mọi việc lão tăng xin nghe theo lời thí chủ! Lão nói rồi vỗ tay một cái. Một nhà sư tiến vào chắp tay thi lễ:

- Đệ tử xin chờ lệnh phương trượng.

Hồi 80 - Chủ Bộc Lo Mưu Cứu Lão Hoàng Gia

Trừng Quang phương trượng hỏi:

- Ngươi đi mời Hoàng Phố tiên sinh vào đây. Chúng ta có điều muốn thỉnh giáo. Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Hoàng Phủ Các là người giảo hoạt, e rằng không hỏi được chuyện gì ở nơi hắn. Chúng ta hãy hỏi vị đại Lạt Ma trước hay hơn. Trừng Quang đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Thế mà bần tăng không nghĩ ra. Nhà sư kia chạy đi một lúc đã thấy hai tăng nhân khiêng Ba Nhan vào điện. Hai tăng nhân này căm phẫn Ba Nhan đã giết mấy nhà sư ở chùa mình liền quăng mạnh xuống đất. Trừng Quang nói:

- Trời ơi! Sao các ngươi lại đối đãi với đại Lạt Ma khiếm lễ như vậy? Hai tăng nhân vâng dạ cho xuôi chuyện rồi trở gót lui ra. Vi Tiểu Bảo tay trái cầm chiếc ghế ngồi, tay mặt dùng lưỡi đao truỷ thủ cắt chân ghế. Lưỡi truỷ thủ này sắc bén vô cùng! Vi Tiểu Bảo cắt chân ghế như thái trái cây thành từng miếng dầy một, hai phân. Trừng Quang phương trượng giương mắt lên nhm gã. Lão không hiểu gã làm như vậy là có dụng ý gì.. Vi Tiểu Bảo quăng chiếc ghế xuống tiến lại trước mặt Ba Nhan. Tay trái gã nắm đầu lão, tay mặt cầm trủy thủ khẽ chỉ vào mấy chỗ thủ thế của gã cũng như cắt chân ghế vừa rồi. Ba Nhan hốt hoảng la lên:

- Không được rồi! Trừng Quang cũng la lên:

- Chớ làm thế! Vi Tiểu Bảo tức giận hỏi Ba Nhan:

- Sao lại không được? Ta biết những vị đại Lạt Ma phái Mật tông ở Tây Tạng đều luyện môn Thiết đầu công để cho đầu cứng như sắt, đao thương chém không vào. Hồi ở Bắc KInh, chỉnh ta đã dùng lưỡi đao này chém vào đầu một tên đại Lạt Ma mà chém hàng nửa ngày đầu hắn vẫn y nguyên không sây sát một chút. Đại Lạt Ma! Lão là của thật hay đeo chiêu bài giả mạo? Nếu không để ta thử coi thì làm sao mà biết được? Song Nhi toét miệng nủm cười ra chiều rất khoan khoái. Ba Nhan vội đáp:

- Tại hạ chưa từng luyện môn Thiết đầu công đó, công tử chỉ chém một nhát là tại hạ chết ngay. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chưa chắc đã chết. Nếu chém sâu hai, ba tấc thì chẳng việc gì đến tánh mạng? Đại Lạt Ma! Tại hạ hãy hớt một lớp mỏng trên đầu lão hễ nhìn thấy óc là thôi. Tại hạ nghe người ta bảo:

- Ai nói thật thì chất óc bất động. Còn kẻ nào nói dối, chất óc như bị đun nóng chảy ra thành được. Tại hạ có điều muốn hỏi đại Lạt Ma, cần phải hớt đi một lớp để coi chất óc cho biết lão là người thành thật hay chuyên môn giả dối. Ba Nhan vội đáp:

- Đừng chém! Đừng chém! Bản Lạt Ma nhất định nói thật. Vi Tiểu Bảo lại sờ đầu lão hỏi:

- Lão nói thật hay nói dối thì ta làm sao mà biết được? Ba Nhan đáp:

- Nếu bản Lạt Ma nói dối, công tử sẽ cắt đầu cũng chưa muộn. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lát

rồi hỏi:

- Được rồi! Ta thử hỏi lão:

- Ai bảo lão đến chùa Thanh Lương? Ba Nhan đáp:

- Chính là Thắng La Đà, một vị đại Lạt Ma ở viện Chân Dung của đức Bồ Tát đã phái bản Lạt Ma tới đây. Trừng Quang hỏi:

- A Di Đà Phật! Những chùa xanh ở Ngũ Đài Sơn vốn không thù oán gì với chùa vàng mà sao đại Lạt Ma tuyệt đỉnh kia lại phái đại Lạt Ma tới đây quấy rối? Ba Nhan đáp:

- Tiểu Lạt Ma không phải đến đây quấy rối. Thắng La Đà sư huynh sai tiểu Lạt Ma tới đây để kiếm một nhà sư ngoài bốn mươi tuổi vì y đã lấy cắp bảo kinh của đức Phật sống rồi đến ẩn trong chùa Thanh Lương nên phải tìm cho bằng được y. Trừng Quang hỏi:

- A Di Đà Phật. Làm gì có chuyện đó? Vi Tiểu Bảo giơ đao truỷ thủ lên quát:

- Lão nói dối. Ta phải bổ đầu để coi óc lão. Ba Nhan la lên:

- Không có. Tiểu Lạt Ma không nói dối. Công tử không tin thì đi hỏi Thắng La Đà sư huynh sẽ rõ. Sư huynh còn bảo bọn tiểu Lạt Ma giả vờ phao ngôn là bị mất một tên tiểu Lạt Ma, thực tình chỉ cốt tìm kiếm được nhà sư đứng tuổi kia. Hoàng Phủ tiên sinh nhận biết nhà sư đó, nên mời tiên sinh cùng đi kiếm người. Thắng La Đà sư huynh căn dặn bọn tại hạ: nhà sư kia lấy cắp pho bí kinh của Mật tông là chuyện tày đình, chứ không phải tầm thường. Nếu tại hạ bắt được nhà sư đó là lập được đại công. Khi trở về nhất định đức Phật sống sẽ trọng thưởng. Vi Tiểu Bảo thấy Ba Nhan lộ vẻ thành thực, chứ không có điều trá nguỵ, gã nghĩ ngay đến vì lão ngu muội, người ta không để lão biết rõ đó là Thuận Trị Hoàng đế. Gã liền thò tay vào bọc lấy phong thư bằng Tạng văn mà Song Nhi đã bắt được của bọn Lạt Ma ở dọc đường. Gã mở thơ ra hỏi:

- Lão thử đọc bức thư này cho ta nghe thử coi trong thơ viết chuyện gì? Ba Nhan vội đáp:

- Dạ dạ! Lão cầm lấy thơ đọc lý la lý lô một hồi.. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Phải rồi! Lão đọc Tạng văn thông lắm. Rồi gã trỏ vào Trừng Quang nói tiếp:

- Phương trượng đại sư đây không hiểu Tạng văn, vậy lão dịch thơ này ra tiếng Hán cho phương trượng nghe. Ba Nhan đáp:

- Trong thơ này nói: Vị... đại nhân vật đó... đúng là ở chùa Thanh Lương trên Ngũ Đài Sơn. Gần đây có tin... bọn Thần long giáo cũng đến mời y. Vậy chúng ta phải... hạ thủ trước mới được. Vi Tiểu Bảo nghe Ba Nhan nhắc đến ba chữ Thần long giáo, gã biết là lão nói thật, liền hỏi tiếp:

- Trong thơ còn nói gì nữa? Ba Nhan đáp:

- Trong thơ nói thêm việc lên chùa Thanh Lương mời đại nhân vật này chẳng có gì khó khăn mà điều đáng sợ là Thần long giáo hay tin tất đến cướp đoạt, nên... Thắng La Đà sư huynh yêu cầu Đạt Hoà Nhĩ sư huynh ở Bắc Kinh gấp rút phái nhiều cao thủ tới viện trợ. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Còn gì nữa không? Ba Nhan đáp:

- Hết rồi. Phía dưới chẳng còn chữ nào nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hoàng Phủ Các là nhân vật như thế nào? Ba Nhan đáp:

- Y cũng là một tay trợ thủ nhận lời mời của Thắng La Đà sư huynh và mới tới đêm qua. Vi Tiểu Bảo gật đầu rồi nhìn Trừng Quang nói:

- Phương trượng! Tại hạ muốn thẩm vấn phương trượng chùa Phật Quang. Nếu đại sư không tiện có mặt ở đây thì xin ra ngoài cửa sổ mà nghe. Trừng Quang đáp:

- Hay lắm! Hay lắm!.. Lão sai người đưa Ba Nhan ra ngoài và đem Tâm Khê vào, rồi lão trở về thiền phòng chứ không đứng ngoài cửa sổ nghe ngóng. Tâm Khê vừa vào phòng đã tươi cười nói:

- Hai vị tiểu thí chủ hãy còn nhỏ tuổi mà võ nghệ siêu quần. Lão tăng dĩ nhiên chưa từng thấy người nào như vậy mà còn chưa được nghe ai nói tới trường hợp này. Các vị quả là những trang thiếu niên hào kiệt. Thế mà lão tăng không biết, thật là có lỗi. Vi Tiểu Bảo mắng liền:

- Con bà nó! Không ai thèm nghe lời phỉnh nịnh của lão đâu. Gã vung chân đá vào đít nhà sư một cước. Tâm Khê tuy đau đớn nhưng vẫn tươi cười:

- Phải lắm! Phải lắm! Những bậc anh hùng hào kiệt chân chính quyết không ưa lời nịnh hót. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ai đã phái lão đến chùa Thanh Lương hành động điên khùng? Tâm Khê đáp:

- Thí chủ đã hỏi, lão tăng không dấu giếm. Thắng La Đà đại Lạt Ma ở viện Chân Dung của đức Bồ Tát phái người đưa đến cho bần tăng hai trăm lạng bạc yêu cầu bần tăng đi với sư đệ y là Ba Nhan tới chùa Thanh Lương để kiếm... một người. Lão tăng nghĩ rằng phải có công mới được hưởng lộc, đành đi với y một chuyến. Vi Tiểu Bảo lại đá lão một cước nữa rồi quát mắng:

- Sao lão dám nói nhăng nói càn để lừa gạt ta? Biết điều thì nói cho thực! Tâm Khê đáp:

- Dạ dạ! Lão tăng xin nói thật là đại Lạt Ma đã đưa đến cho ba trăm lạng bạc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Không đúng. Hiển nhiên là một ngàn lạng. Tâm Khê nói:

- Thực tình thì chỉ có năm trăm lạng, nếu thêm một lạng nữa lão tăng không phải là giống người. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tên Hoàng Phủ Các đó là hạng người nào?. Tâm Khê đáp:

- Hắn là mống hạ lưu vô sỉ chứ chẳng phải hạng người tử tế. Tên quỷ Lạt Ma Ba Nhan rước hắn đến. Thí chủ tha cho lão tăng rồi lão tăng lập tức đưa hắn lên huyện để quan sai trừng trị hắn cho bõ ghét. Chùa Thanh Lương là nơi thanh tịnh ở cửa Phật, khi nào để cho hắn đến làm càn làm bậy? Tiểu thí chủ! Mấy mạng người chết oan cùng mấy xác Lạt Ma, chúng ta đổ cả lên đầu hắn. Vi Tiểu Bảo sa sầm nét mặt hỏi:

- Hiển nhiên chính lão đã giết họ sao lại đổ tội cho kẻ khác? Tâm Khê năn nỉ:

- Hảo tiểu gia! Xin tiểu gia dung tha cho lão tăng. Vi Tiểu Bảo kêu người đưa Tâm Khê ra ngoài và khiêng Hoàng Phủ Các vào thẩm vấn. Hoàng Phủ Các là con người rất quật cường. Vi Tiểu Bảo hỏi mà hắn không trả lời một câu nào. Song Nhi liền điểm vào huyệt Thiên khoát khiến

cho Hoàng Phủ Các phát ngứa ngáy không sao chịu nổi, lớn tiếng rên la kêu gọi. Thế mà Vi Tiểu Bảo vẫn chẳng tra hỏi được câu gì. Hắn chỉ nói:

- Mi có giỏi thì vung đao chém chết lão gia đi cho rồi. Mi hành hạ người ta trong hoàn cảnh này thì đâu phải là bậc anh hùng hảo hán? Vi Tiểu Bảo chẳng những không tức giận mà còn kính trọng Hoàng Phủ Các đáng mặt nam tử hán. Gã đáp:

- Được lắm! Chúng ta không hành hạ ngươi nữa. Đoạn bảo Song Nhi giải khai huyệt đạo Thiên khoát cho hắn. Gã cũng không hỏi gì nữa, sai người khiêng Hoàng Phủ Các ra ngoài rồi mời Trừng Quang phương trượng vào nói:

- Vụ này kết quả ra sao khó mà lường được, tưởng chúng ta phải thương lượng cùng đại nhân vật đó. Trừng Quang lắc đầu đáp:

- Y đã nhất định không tiếp người ngoài. Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Sao lại không tiếp người ngoài? Vừa rồi y đã chạm trán người ngoài đó thôi? Nếu chúng ta không can thiệp há chẳng để kẻ khác bắt đi rồi? Chỉ vài ngày nữa là đại Lạt Ma ở Bắc Kinh lại phái người tới, ngoài ra còn Thần long giáo còn khỉ gì nữa, khi đó dù chúng ta có ra sức giúp y cũng chẳng thể địch nổi số đông. Trừng Quang nói:

- Thí chủ nói phải lắm! Vi Tiểu Bảo nói:

- Phương trượng cho y hay là tình thế rất cấp bách, nếu không cùng nhau thương lượng tìm biện pháp giải quyết là không xong đâu. Trừng Quang nói:

- Lão tăng đã hứa lời trong chùa này không ai chuyện trò với y, cả lão tăng cũng vậy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi. Tại hạ không phải là nhà sư trong chùa, có thể đến nói với y được. Trừng Quang vội đáp:

- Không được! Không được! Tiểu thí chủ mà vào tăng phòng thì sư đệ Mãng hoà thượng Hành Điên sẽ vung chử đánh chết ngay. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Lão không đánh chết được tại hạ đâu. Trừng Quang quay lại nhìn Song Nhi nói:

- Dù thí chủ có sai vị thư đồng điểm ngã Hành Điên thì Hành Si cũng không nói gì thí chủ đâu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hành Si ư? Pháp hiệu nhân vật đó là Hành Si hay sao? Trừng Quang đáp:

- Phải rồi! Vậy ra thí chủ chưa biết! Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Đã thế thì tại hạ cũng chẳng có biện pháp nào nữa. Đáng tiếc cho chùa Thanh Lương là một ngôi cổ tự nổi tiếng mà bị tàn phá vì tay phương trượng. Trừng Quang mặt buồn rười rượi, hai bàn tay xát vào nhau không ngớt. Đột nhiên lão nói:

- Để lão tăng đến hỏi Ngọc Lâm sư huynh, may ra có biện pháp nào chăng?... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngọc Lâm đại sư là ai vậy? Trừng Quang đáp:

- Y là sư phụ truyền pháp cho Hành Si. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Hay lắm! Vậy phương trượng dẫn tại hạ đến ra mắt vị lão hoà thượng đó Trừng Quang đại sư liền dẫn Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi đến một gian miếu nhỏ. Trước miếu này không có biển đề chi hết. Trừng Quang đi thẳng vào thiền phòng ở hậu viện. Trong thiền phòng có một vị lão tăng râu tóc bạc phơ ngồi trên bồ đoàn nhắm mắt nhập định. Ba người vào tới nơi lão cũng không hay biết. Trừng Quang ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo và Song Nhi đừng lên tiếng và trỏ vào những chiếc bồ đoàn ở phía sau. Lão ngồi xuống bồ đoàn cúi đầu trông xuống. Hai tay chắp để trước ngực. Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng rồi cũng ngồi xuống bồ đoàn. Bốn bề yên lặng như tờ. Trong toà tiểu miếu này dường như chỉ có một mình lão tăng ở. Sau một lúc lâu, vị lão tăng kia thuỷ chung vẫn không nhúc nhích, chẳng khác gì người chết rồi. Trừng Quang cũng ngồi yên không dám cục cựa. Vi Tiểu Bảo chân tay ngứa ngáy cơ hồ chịu không nổi. Gã hết ngồi lại đứng, hết đứng lại ngồi, miệng mắng thầm tổ tôn mười tám đời vị lão tăng đến mấy chục lượt. Lại qua một lúc lâu nữa, nhà sư già mới thở phào một cái, từ từ mở mắt ra. Vị lão tăng thấy trước mặt có người vẫn không lộ vẻ kinh ngạc, chỉ khẽ gật đầu mấy cái. Trừng Quang lên tiếng:

- Bạch sư huynh! Hành Si chưa hết trần duyên, có người đến chùa tìm y. Xin sư huynh thi triển Phật pháp hoá giải. Ngọc Lâm đại sư đáp:

- Gốc nguồn vẫn ở lòng người mà ra. Hoá giải là ở nơi mình. Trừng Quang nói:

- Ngoại ma hãy còn trầm trọng, chùa Thanh Lương gặp phải tai nạn. Rồi phương trượng thuật lại chuyện bọn Tâm Khê, Ba Nhan, Hoàng Phủ Các muốn cướp Hành Si, may nhờ thầy trò Vi Tiểu Bảo ra tay giải cứu tình hình thế nào cho Ngọc Lâm đại sư nghe. Trừng Quang còn nói thêm hai bên đều chết mất mấy người, xem chừng đối phương không chịu bỏ qua. Ngọc Lâm lẳng lặng chú ý lắng tai nghe rồi không nói gì, lại nhắm mắt nhập định. Vi Tiểu Bảo tức quá đứng phắt dậy toan lớn tiếng thoá mạ. Nhưng gã vừa mở miệng, Trừng Quang xua tay lia lịa ra hiệu cho gã đừng nóng nảy và yêu cầu gã ngồi xuống chờ đợi. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Dù gặp bọn đạo tặc hay đ điếm trong thiên hạ cũng không ngán bằng gặp nhà sư già này... Gã vừa nghĩ tới đây thì Ngọc Lâm đại sư trên môi thoáng lộ nụ cười, mở bừng mắt ra hỏi:

- Phải chăng Vi thí chủ từ Bắc Kinh đến đây? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Ngọc Lâm hỏi:

- Vi thí chủ làm đương sai kề cận bên mình Hoàng thượng phải không? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, đang ngồi trên bồ đoàn đứng bật dậy hỏi:

- Đại sư!... Sao đại sư biết thế! Ngọc Lâm mỉm cười đáp:

- Lão tăng đoán vậy. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- À sư này ra vẻ tà môn. Không chừng lão có pháp thuật thật. Bây giờ gã không dám chửi thầm lão tăng nữa, lộ vẻ kính cẩn ngồi xuống. Ngọc Lâm hỏi:

- Hoàng thượng sai Vi thí chủ đến ra mắt Hành Si có điều chi muốn hỏi? Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Lão này biết hết rồi, nói dối cũng bằng vô dụng. Gã liền đáp:

- Hoàng thượng được biết lão Hoàng gia còn sống ở nhân gian, ngài vừa vui mừng vừa thương cảm, nên phái tiểu tử đến vấn an lão Hoàng gia. Nếu lão Hoàng gia chịu trở về cung thì... hay quá. Nguyên vua Khang Hy dặn Vi Tiểu Bảo mở cuộc điều tra cho rõ thực hư rồi ngài sẽ thân hành lên Ngũ Đài Sơn triều kiến phụ hoàng. Nhưng Vi Tiểu Bảo dấu câu này không nói. Ngọc Lâm hỏi:

- Đức Hoàng thượng đưa cho thí chủ tín vật gì để lên đây? Nguyên vua Khang Hy đã viết một phong thư cho Phụ hoàng nhưng sau ngài lại nghĩ bức thư đó mà lọt vào tay người ngoài thì thật là mối hoạ động trời, vì thế ngài lại đốt thơ đi. Vi Tiểu Bảo lấy đạo trát có ngự bút của vua Khang Hy ở trong túi áo lót ra, cầm hai tay đưa đến trước mặt Ngọc Lâm nói:

- Đại sư coi đây. Trên tờ ngự trát viết: Sắc lệnh cho quan ngự tiền thị vệ phó tổng quản là Vi Tiểu Bảo đi công cán khắp một dải Ngũ Đài Sơn. Vậy các quan văn võ ở các tỉnh dọc đường phải tuân lệnh y viên điều động. Khâm thử." Ngọc Lâm cầm tờ trát coi đi coi lại rồi nhận kỹ cả dấu ngự bảo. Lão trả lại tờ trát cho Vi Tiểu Bảo, nói:

- Té ra đây là quan Ngự tiền thị vệ phó tổng quản Vi đại nhân. Lão tăng thật có điều thất kính. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm đắc ý tự nhủ:

- Chắc từ giờ lão này không dám coi thường ta nữa. Nhưng gã thấy nét mặt nhà sư già không có vẻ gì kính cẩn cho lắm, lòng gã lại nguội lạnh không cao hứng mấ.y nữa. Ngọc Lâm hỏi:

- Vi thí chủ! Theo ý thí chủ thì nên làm thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ xin đến khấu đầu bái kiến lão Hoàng gia xem ngài truyền phán ra sao? Ngọc Lâm nói:

- Trước kia y làm Hoàng đế thì giàu có, nhưng hiện giờ đã thành hoà thượng không còn tý gì nữa và đã cắt đứt trần duyên. Vậy ba chữ "lão Hoàng gia" không nên nhắc tới khiến người nghe phải kinh hãi và làm phiền nhiễu cuộc thanh tu của y. Vi Tiểu Bảo lẳng lặng không nói gì. Ngọc Lâm lại tiếp:

- Thí chủ trở về tâu Hoàng thượng là Hành Si không muốn gặp thí chủ và cũng không muốn ngó thấy người ngoài. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đức Hoàng thượng là con của lão gia, đâu phải người ngoài? Ngọc Lâm hỏi:

- Xuất gia là thế nào thí chủ có hiểu không? Đã ra khỏi nhà đi tu thì vợ con cũng là người ngoài. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Coi chừng mọi sự đều do lão sư già này giở trò, cố ý ngăn cản. Lão Hoàng gia dù không chịu về cung cũng chẳng đến nỗi không cho vợ con thấy mặt. Gã liền hỏi:

- Đã vậy thì tại hạ phải đi điều động nhân mã lên Ngũ Đài Sơn bảo vệ cho lão Hoàng gia, không để bọn người phức tạp vào chùa phá rối. Ngọc Lâm đáp:

- Nếu thế thì chùa Thanh Lương này biến thành nội điện trong Hoàng cung hay là chùa như vậy. Sao bằng trở về Hoàng cung ở Bắc Kinh quách cho rồi? Đồng thời quan ngự tiền thị vệ phó tổng quản Vi đại nhân cũng biến thành kẻ đương sai ở chùa Thanh Lương không hơn không kém. Vậy thí chủ không nên hành động như thế. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra đại sư đã có biện pháp bảo vệ... cho lão nhân gia. Tại hạ xin thì đã nghe lời cáo luận.

Ngọc Lâm mĩm cười đáp:

- Vi thí chủ này còn nhỏ tuổi mà quả nhiên là một tay lợi hại khác thường. Thảo nào mới mười mấy tuổi đã làm nên quan lớn. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão tăng chẳng có biện pháp nào hết. Kẻ xuất gia không tranh danh đoạt lợi với người đời, dù gặp tai ương cũng vui lòng chịu đựng. Đa tạ Vi thí chủ đã có thịnh tình với bản tự. Giả sử chùa Thanh Lương có xảy tai vạ thì cũng là một trường kiếp nạn khó lòng tránh khỏi. Dứt lời, lão chắp tay thi lễ rồi nhắm mắt nhập định. Trừng Quang đứng dậy giơ hai tay ra hiệu rồi lùi đến bên cửa. Y nhìn Ngọc Lâm khom lưng thi lễ. Vi Tiểu Bảo ngó nhà sư già nhăn mặt lại làm trò ba bị thè lưỡi ra. Gã còn chỉ ngón tay cái bịt lỗ mũi, bốn ngón tay kia chìa ra vẫy Ngọc Lâm mấy cái ra điều muốn nói:

- Thúi lắm! Thúi lắm! Không ngửi được! Nhưng Ngọc Lâm đã nhắm mắt lại nên không nhìn thấy. Ba người ra bên ngoài tiểu miếu ngồi. Trừng Quang nói:

- Ngọc Lâm đại sư là một vị cao tăng đắc đạo đã có chỉ thị rõ ràng. Bây giờ bần tăng về tha bọn Tâm Khê phương trượng. Vi thí chủ! Chúng ta được hội kiến bữa nay cũng là có duyên. Bây giờ xin cáo biệt! Phương trượng nói xong chắp hai tay cúc cung hành lễ không để cho Vi Tiểu Bảo tiến vào chùa Thanh Lương nữa. Vi Tiểu Bảo tức giận nói:

- Hay lắm! Các vị đã có diệu kế. Bọn tại hạ thành người đa sự. Song Nhi đi kêu bọn Vu Bát kéo nhau xuống núi, trở về ngủ trọ tại chùa Linh Cảnh. Hôm qua đến chùa Linh Cảnh, Vi Tiểu Bảo đã cúng một trăm lạng bạc. Nhà sư trụ trì thấy vị đại tài chủ lại đến liền ân cần tiếp đãi. Vi Tiểu Bảo ngồi trong phòng khách, tay chống cằm, trong lòng rất là phiền muộn, bụng bảo dạ:

- Được gặp lão Hoàng đế rồi, nhưng ngài ở hoàn cảnh rất nguy hiểm. Bọn Lạt Ma ở Tây Tạng muốn bắt ngài. Thần long giáo cũng tìm đến để mưu đồ chuyện gì. Lão trọc Ngọc Lâm thì làm bộ làm tịch lại đếch có bản lãnh. Còn Trừng Quang phương trượng tuy võ công cao cường nhưng chỉ có một mình thì làm gì được? Ta e rằng sau đây mấy bữa lão Hoàng đế bị người bắt đem đi mình trở về biết nói thế nào với Tiểu Huyền Tử? Gã quay lại nhìn Song Nhi thấy thị cặp lông mày rủ thấp, vẻ mặt buồn rầu ủ rũ, liền hỏi:

- Song Nhi. Sao cô lại không vui vẻ?. Song Nhi đáp:

- Nô tỳ không sao cả! Vi Tiểu Bảo nói:

- Chắc cô có tâm sự gì thì phải? Mau mau nói cho ta hay! Song Nhi đáp:

- Thực tình nô tỳ chẳng có điều chi mà nói. Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- Ừ! Ta biết rồi! Chắc cô trách ta làm quan trong triều mà không nói cho cô hay. Có đúng thế không? Song Nhi hỏi lại:

- Hoàng đế Thát Đát là người tồi bại. Sao tướng công... tướng công lại làm quan với hắn?

Hồi 81 - Ai Ai Cũng Vậy Hà Tất Phải Đi Tu?

Thị nói cau này rồi không dằn được mối xúc động, hai hàng châu lệ đầm đìa. Vi Tiểu Bảo ngẩn người ra hỏi:

- Cô ngốc kia! Vụ này làm sao mà phải khóc lóc? Song Nhi nghẹn ngào đáp:

- Tam thiếu nhưng đã đem nô tỳ tặng cho tướng công. Bà còn căn dặn nô tỳ phải hết lòng phục thị và tuân theo đúng như lời tướng công sai bảo. Nhưng... nhưng tướng công... làm quan lớn tại triều... Ba má cùng ba vị ca ca của nô tỳ đều bị bọn quan ác ôn giết chết. Tướng công... tướng công... Thị nói tới đây lớn tiếng khóc ròng. Tuy Vi Tiểu Bảo là con người cơ biến lại nhiều mưu trí mà lúc này cũng chân tay luống cuống. Gã vội nói:

- Thôi được, thôi được! Bây giờ ta không giấu giếm cô nữa, nói thật hết cho cô nghe. Ta làm quan là chuyện giả. Ta chính là hương chủ ở Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội, theo chủ trương phản Thanh phục Minh. Cô có hiểu không? Sư phụ ta là Tổng đà chủ Thiên Địa Hội. Vụ này ta nói cho Tam thiếu nhưng hay rồi. Thiên Địa Hội chúng ta chuyên phản đối triều đình Mãn Thanh. Sư phụ phái ta trà trộn vào làm quan ở Hoàng cung là chuyện tuyệt đối bí mật. Nếu để người ngoài phát giác thì cái mạng ta đừng hòng sống sót. Song Nhi đưa tay trái lên bịt miệng Vi Tiểu Bảo. Bàn tay mềm mại của thị bưng chặt lấy mặt gã, thị can ngăn:

- Tướng công chớ nói nữa. Trăm điều lỗi tại nô tỳ khiến tướng công phải để lộ ra... Thị đổi sầu làm tươi, nói tiếp:

- Tướng công là người tốt, dĩ nhiên không làm việc tồi bại. Nô tỳ... tỳ, thật là một tên nha đầu ngu xuẩn. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trái lại, cô là một tên nha đầu khôn ngoan. Gã nắm tay thị để ngồi xuống một bên rồi đem việc liên quan đến Thuận Trị Hoàng đế và vua Khang Hy khẽ thuật cho thị nghe. Đoạn gã hỏi:

- Tiểu Hoàng đế mới mười mấy tuổi mà phụ hoàng bỏ nhà đi tu không hỏi gì đến y nữa. Cô bảo có tội nghiệp cho y không? Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bữa nay lũ côn đồ đến bắt lão Hoàng gia toàn là bọn ác ôn, may nhờ cô cứu được. Song Nhi thở phào một cái đáp:

- Thế ra nô tỳ được kể như đã làm một hảo sự. Vi Tiểu Bảo nói:

- Có điều đưa Phật thì phải đưa cho đến Tây Thiên. Bọn ác ôn đó lại được phương trượng thả cả rồi. Nhất định chúng chẳng cam tâm, còn quay trở lại bắt lão Hoàng đế để thái ra từng miếng nấu ăn. Cái đó mới thật là nguy hại! Gã biết Song Nhi lòng dạ thiện lương mà lại dũng cảm, nên gã cố ý đưa vua Thuận Trị vào tình trạng rất bi thảm để kích thích tâm lòng hào hiệp của thị. Song Nhi run lên hỏi:

- Ai lại ăn thịt người bao giờ? Tại sao bọn ác ôn muốn ăn thịt lão hoàng gia? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Đường tăng hoà thượng sang Tây Thiên lấy kinh. Thiên cố sự này cô có nghe ai nói bao giờ

chưa? Song Nhi đáp:

- Nô tỳ đã được nghe rồi. Đường tăng đi với Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới... Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Phải rồi! Dọc đường Đường tăng gặp rất nhiều yêu quái, chúng đều muốn ăn thịt Đường tăng. Bọn chúng bảo ngài là bậc thánh tăng, ai ăn thịt ngài sẽ thành Phật. Song Nhi nói:

- Ủa! Nô tỳ hiểu rồi. Bọn ác ôn này coi Hoàng đế hoà thượng cũng là bậc thánh tăng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế! Cô này thông minh lắm! Lão Hoàng đế hoà thượng có thể ví như Đường Tăng, còn bọn ác ôn là lũ yêu quái. Trong trường hợp này ta là Hầu Nhi Tôn Hành Giả. Còn cô là... là... Gã nói tới đây để hai tay lên bên tai phe phẩy như hai cái quạt. Song Nhi cười nói:

- Có phải tướng công muốn nói nô tỳ là Trư Bát Giới? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Dung mạo cô xinh đẹp như đức Quan âm Bồ Tát, có điều cô làm việc của Trư Bát Giới. Song Nhi vội xua tay nói tiếp:

- Tướng công chớ nên mạo phạm đến đức Bồ Tát. Có điều tướng công giống như Thiện tài đồng tử, Hồng Hài Nhi, kề cận bên mình đức Quan âm Bồ Tát. Còn nô tỳ là... Thị nói tới đây bỗng đỏ mặt lên rồi dừng lại. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Ta là Thiện tài đồng tử, còn cô là Long Nữ. Hai chúng ta vĩnh viễn ở với nhau, bất cứ trường hợp nào cũng chẳng chia lìa. Song Nhi càng đỏ mặt hơn, khẽ nói:

- Dĩ nhiên nô tỳ vĩnh viễn phục thị tướng công. Trừ phi... trừ phi tướng công ruồng bỏ đuổi đi thì không kể. Vi Tiểu Bảo xoè bàn tay chém vào cổ nói:

- Dù ta có đứt đầu cũng không bỏ cô. Trừ phi cô không thích ta nữa, lén lút bỏ đi thì không kể. Song Nhi cũng đưa bàn tay lên chém vào cổ đáp:

- Nô tỳ mất đầu cũng không bỏ tướng công. Hai người cùng nổi lên tràng cười ha hả. Song Nhi từ ngày đi theo Vi Tiểu Bảo vẫn giữ phận tôi đòi rất nghiêm cẩn, chưa bao giờ dám nói nói cười cười với gã. Lúc này thị nghe Vi Tiểu Bảo thổ lộ chân tình, trong lòng cực kỳ khoan khoái, mới cùng gã nói chuyện vui đùa. Mối tình ngày càng thắm thiết hơn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hay lắm! Công việc của chúng ta đã nói rồi, bây giờ phải tìm cách nào để đi cứu viện Đường Tăng? Song Nhi cười đáp:

- Cứu viện Đường Tăng hoà thượng phải là chủ trương của Tề Thiên Đại Thánh. Còn Trư Bát Giới chỉ là kẻ theo đuôi mà thôi. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trư Bát Giới mà cũng đẹp như cô thì Đường Tăng phải hết làm hoà thượng. Song Nhi hỏi:

- Tại sao Đường Tăng lại hết làm hoà thượng? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trư Bát Giới mà đẹp như tiên, Đường Tăng không nín được phải lấy y làm vợ thì còn tu hành thế nào được? Song Nhi cười khúc khích hỏi:

- Trư Bát Giới là Trư La Tinh, ai mà đi lấy y làm vợ? Vi Tiểu Bảo nghe nói chuyện lấy heo làm

vợ, chợt nhớ tới con Nhân sâm phục linh trư, Tiền Lão Bản đã giấu Mộc Kiếm Bình trong bụng heo để đưa vào Hoàng cung. Bất giác gã tự nhủ: Mộc Kiếm Bình và Phương Di hiện ở nơi đâu? Chẳng hiểu hai nàng có đặng bình yên chăng? Song Nhi thấy gã ngơ ngẩn xuất thần, biết gã đang suy nghĩ điều gì,không dám lên tiếng làm đứt đoạn luồng tư tưởng của gã. Sau một lúc, Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Phải rồi! Cần nghĩ biện pháp nào không để bọn ác ôn bắt mất lão Hoàng đế đem đi. Đoạn gã hỏi:

- Song Nhi! Tỷ dụ mình thấy món.bảo bối mà bao nhiêu quân giặc cướp muốn lấy cắp thì phải dùng cách gì để ngăn ngừa bọn chúng không cho lấy cắp? Song Nhi đáp:

- Hễ thấy bọn trộm cướp đến cắp đồ vật thì bắt lấy chúng. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Cách này không hay. Chính chúng ta phải làm giặc cướp mới được. Song Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Chúng ta làm giặc cướp ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Chúng ta phải hạ thủ trước là hơn. Ta mà lấy được bảo bối vào tay rổi thì bọn giặc cướp khác còn đâu mà thâu đoạt? Song Nhi thích chí vỗ tay cười nói:

- Nô tỳ hiểu rồi. Tướng công bảo nô tỳ đến bắt lão Hoàng đế hoà thượng chứ gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chính là thế đó. Việc này không nên chậm trễ, phải đi ngay tức khắc. Hai người liền lập tức chạy đến chùa Thanh Lương. Gần tới nơi, Vi Tiểu Bảo nói:

- Ăn cắp đồ vật cũng thế mà lấy cắp nhà sư cũng vậy, đều phải hành động về đêm. Bây giờ chưa tối, chúng ta đành chờ đến đêm sẽ khởi sự. Hai người liền ẩn vào lùm cây, nóng lòng đợi cho đến lúc rừng núi tối đen,bốn bề yên lặng. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Trong chùa chỉ có phương trượng là hiểu võ công, may ở chỗ lão bị thương khá nặng, chắc phải nằm nghỉ chứ không dậy được. Cô chỉ cần điểm ngã nhà sư to lớn là Hành Điên rồi chúng ta lấy cắp Hoàng đế hoà thượng đem ra ngoài. Có điều Hành Điên nội lực rất mạnh mà cây Hoàng kim chử của lão lại càng ghê gớm. Cô phải cẩn thận lắm mới được. Song Nhi gật đầu khen phải. Hai người đi tới trước chùa, lắng tai nghe không thấy tiếng người liền nhẹ nhàng nhảy qua bức tường vây đi thẳng tới chỗ Thuận Trị Hoàng đế toạ thiền ở ngoài tăng phòng. Nơi đây cửa đóng kín. Nhưng cánh cửa này ban ngày đã bị người ta đá gẫy then chưa kịp sửa chữa, bây giờ chỉ đặt vào để che gió. Song Nhi men theo bờ tường tiến lại, khẽ kéo cánh cửa sang mé tả. Bỗng thấy bóng vàng thấp thoáng rồi nghe đánh "vù" một tiếng. Cây Hoàng kim chử đã thò qua khe cửa phóng ra ngoài. Song Nhi chờ cho cây Hoàng kinl chử hất lên liền nhảy vọt vào, phóng ngón tay điểm huyệt đạo trước ngực Hành Điên. Đồng thời thị khẽ nói:

- Xin lỗi hoà thượng. Đoạn thị giơ hai tay ôm lấy cây Hoàng kừn chử ở trong tay Hành Điên. Hành Điên bị kiềm chế huyệt đạo. Người lão từ từ té xuống. Cây Hoàng kim chử nặng tới hai trăm cân. Nếu Song Nhi không ôm lấy nó để đổ xuống tất làm lão gãy chân. Vi Tiểu Bảo lạng người nhảy vào theo, kéo cánh cửa gỗ đặt lại. Trong căn phòng nhỏ bé tối tăm, thấp thoáng có bóng người ngồi trên bồ đoàn. Vi Tiểu Bảo đoán chắc đây là Thuận Trị Hoàng đế pháp hiệu Hành Si,liền quỳ xuống đập đầu nói:

- Nô tài là Vi Tiểu Bảo, ban ngày đã cứu giá. Xin lão Hoàng gia bất tất phải hoang mang. Hành Si lẳng lặng không nói gì. Vi Tiểu Bảo lại tâu:

- Lão Hoàng gia ở đây tu hành kể ra cũng hay lắm. Nhưng bên ngoài có rất nhiều gian tặc muốn bắt lão Hoàng gia đưa đi. Hành động của chúng bất lợi cho lão Hoàng gia, nên nô tài đến đây hộ giá và muốn thỉnh cầu hoàng gia tìm nơi khác yên ổn hơn để khỏi bị gian nhân tróc nã. Hành Si vẫn không lên tiếng. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Xin mời lão Hoàng gia cùng ra đi với nô tài. Gã chờ một lúc nữa thấy người ngồi trên bồ đoàn vẫn không nhúc nhích. Gã ở trong bóng tối đã lâu, bây giờ nhìn rõ tư thế toạ thiền của Hành Si cũng giống hệt cách toạ thiền của Ngọc Lâm lúc ban ngày. Gã không hiểu có phải Hành Si đang nhập định thực sự hay là lão giả vờ không muốn nói năng gì với mình. Vi Tiểu Bảo chờ lúc nữa chẳng thấy động tĩnh gì lại nói:

- Thân thế của lão Hoàng gia bị tiết lộ mà trong chùa Thanh Lương lại không có người hộ giá. Địch nhân thì toán này chưa đi, toán khác đã đến. Lão Hoàng gia còn ở đây tất bị chúng bắt. Chi bằng thay đổi địa phương khác thanh tĩnh hơn để tu hành cho khỏi phiền nhiễu. Hành Si vẫn không trả lời. Hành Điên bỗng lên tiếng:

- Các người là hai đứa nhỏ rất tử tế! Ban ngày ta đã nhờ hai người cứu viện. Sư huynh ta đây đang nhập định về môn Khô Thiền không nói năng với ai. Các người định đưa y đi đâu? Thanh âm lão cực lớn mà cố gắng hạ thấp xuống biến thành tiếng ấm ớ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tuỳ tiện muốn đi đâu cũng được. Lệnh sư huynh thích đến chỗ nào thì bọn tại hạ đưa đến chỗ đó, miễn sao bọn ác ôn khỏi kiếm thấy y là được. Có thế thì hai vị mới đặng yên tĩnh tu hành niệm Phật. Hành Điên nói:

- Chúng ta không niệm Phật đâu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được lắm! Không niệm Phật thì thôi chứ sao? Song Nhi! Ngươi mau mau giải khai huyệt đạo cho đại sư. Song Nhi đưa tay nắn vào sau lưng cùng dưới nách Hành Điên mấy cái để giải khai huyệt đạo cho nhà sư. Hành Điên quay về phía Hành Si kính cẩn nói:

- Bạch sư huynh! Hai chú nhỏ này yêu cầu chúng ta tạm thời lánh đi. Hành Si đáp:

- Sư phụ đã bảo chúng ta không rời khỏi chùa Thanh Lương kia mà! Thanh âm Hành Si rất rõ ràng trong trẻo. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới nghe thấy y lên tiếng là lần đầu. Hành Điên nói:

- Nếu địch nhân lại kéo đến đông để tấn công thì hai chú nhỏ này không chống chọi được. Hành Si đáp:

- Mọi hoàn cảnh đều ở trong lòng mình mà ra. Còn bảo là nguy hiểm thì khắp nơi trong thiên hạ chẳng đâu là không nguy hiểm. Trong lòng mà yên tĩnh thì coi mọi việc trên thế gian đều phẳng lặng. Hành Điên ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Lời chỉ điểm của sư huynh rất đúng. Lão quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Sư huynh ta không chịu đi, các chú cũng nghe rõ rồi đó. Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Nếu địch nhân kéo đến bắt lệnh sư huynh rồi dùng đao chặt thành từng khúc một thì làm thế nào? Hành Điên đáp:

- Người đời chẳng ai tránh khỏi cái chết. Sống thêm mấy năm hay chết trước mấy năm thì có khác gì nhau? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao lại bảo không khác nhau? Người chết với người sống chẳng khác gì nhau, đàn ông dàn bà cũng giống nhau, nhà sư với con rùa, con heo, cũng chẳng có gì phân biệt hay sao? Hành Điên đáp:

- Chúng sinh bình đẳng nguyên là thế đó. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Không trách một vị pháp hiệu Hành Si, một vị pháp hiệu Hành Điên. Quả nhiên bọn si ngốc điên khùng. Không thể bức bách họ đi được rồi. Nếu điểm huyệt Hoàng đế hoà thượng để xách đi thì phạm tội đại bất kính và tất bị người ta trông thấy. Trong lúc nhất thời gã đành chịu bó tay không biết làm thế nào? Gã nổi cơn tức giận lớn tiếng hỏi:

- Cái gì cũng giống nhau chẳng có gì phân biệt, thì ra Hiếu Khang Hoàng Hậu cũng vậy. Đoan Kính Hoàng Hậu cũng thế, hà tất phải đi tu làm chi? Hành Si đột nhiên đứng dậy cất tiếng run run hỏi:

- Ngươi... ngươi bảo sao? Vi Tiểu Bảo vừa thốt lời ra khỏi cửa miệng, trong lòng hối hận quá quỳ mọp xuống tâu:

- Kẻ nô tài nói nhăng nói càn. Xin lão Hoàng gia đừng nổi lôi đình. Hành Si hỏi:

- Những việc ngày trước ta quên hết rồi. Sao ngươi còn dùng cách xưng hô như vậy? Đứng dậy đi! Ta có điều muốn hỏi. Vi Tiểu Bảo "dạ " một tiếng rồi đứng lên, bụng bảo dạ:

- Lão bị ta nói khích mà phải mở miệng tiếp chuyện. Xem chừng có cớ rồi đây. Hành Si hỏi:

- Câu chuyện hai vị Hoàng hậu ngươi nghe được ở đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vụ này Hải Đại Phú đã nói với Hoàng Thái Hậu. Hành Si hỏi dồn:

- Ngươi quen biết Hải Đại Phú ư? Hiện giờ hắn làm sao? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hải Đại Phú bị Hoàng Thái Hậu hạ sát rồi. Hành Si kinh hoảng la lên một tiếng rồi hỏi:

- Hắn chết rồi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng Thái Hậu dùng công phu "Hoá cốt miên chưởng " giết chết lão. Hành Si run lên hỏi:

- Hoàng Thái Hậu có biết... biết võ công ư? Sao ngươi hiểu rõ thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chính mắt nô tài đã chứng kiến cuộc động thủ giữa Hải Đại Phú và Hoàng Thái Hậu ở cung Từ Ninh. Hành Si hỏi:

- Ngươi là hạng người nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài làm Ngự tiền thị vệ phó tổng quản trong Hoàng cung tên gọi Vi Tiểu Bảo. Gã lại thêm vào một câu:

- Đức đương kim tiểu Hoàng đế đã thân hành phong cho nô tài và giao ngự trát đem lên đây. Gã lấy tờ ngự trát của vua Khang Hy trình lên. Hành Si ngẩn người ra một lúc, vẫn không đón lấy tờ

ngự trát. Hành Điên nói:

- Trong này không có đèn lửa. Hành Si thở dài nói:

- Tiểu Hoàng đế vẫn bình yên chứ? Y... y làm Hoàng đế có vui vẻ không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu Hoàng đế được tin lão Hoàng gia vẫn khang kiện, ngài hận mình chẳng thể chắp cánh bay lên Ngũ Đài Sơn. Ngài ở trong cung lúc khóc, lúc la, khi thương khi mừng. Ngài bảo thế nào cũng lên đây. Sau ngài sợ lỡ việc quốc gia đại sự mới sai nô tài đi trước vấn an lão Hoàng gia. Nô tài về kinh phúc trình rồi, tiểu Hoàng đế sẽ thân hành lên đây. Hành Si cất giọng run run nói:

- Bảo y... đừng đến đây nữa... Y nghĩ đến triều chính đại sự trước, đúng là một vị Hoàng đế rất hay, chứ không giống ta... Hành Si nói tới đây thanh âm trở nên nghẹn ngào. Trong bóng tối nghe rõ tiếng châu lệ rơi tý tách xuống vạt áo. Song Nhi thấy lão Hoàng gia nghĩ tới tình thân phụ tử không định được mà phải sa lệ. Lòng thị cũng se lại. Bất giác dòng châu lã chã khôn cầm. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Đã gặp thời cơ cần phải chụp lấy. Hiện giờ lão Hoàng gia đang kích động tâm tình là lúc tốt nhất để thuyết phục lão gia. Gã nghĩ vậy liền nói:

- Hải Đại Phú đã điều tra được rõ ràng: Hoàng Thái Hậu gia hại Vinh Thân Vương, rồi giết chết Đoan Kính Hoàng hậu, sau đến bà em của Đoan Kính Hoàng hậu là Trịnh Phi. Hoàng thái hậu thấy chuyện bí mật bị bại lộ nên ngài ra tay đánh chết Hải Đại Phú, lại phái số đông cao thủ lên Ngũ Đài Sơn mưu hại lão Hoàng gia. Hành Si thở dài đáp:

- Ngươi nói có điều quá đáng. Đoan Kính Hoàng hậu hiển nhiên bị bệnh mà thác sao lại bảo Hiếu Khang gia hại? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Con người bất cứ bị bạo bệnh gì mà thác cũng là sự thường, nhưng chẳng thể vì mắc bệnh mà bao nhiêu xương cốt trong người đều bị gãy nát. Hành Si nhớ tới mấy bữa trước ngày lâm tử của Đổng Ngạc Phi, cả đến ngón tay út của bà cũng không cử động được. Lão gia ôm bà vào lòng thấy toàn thân mềm xèo như người không xương, lại tưởng vì bà bị trọng bệnh,thân thể suy nhược không còn chút khí lực nào mà diễn ra hiện tượng đó. Bây giờ nghe Vi Tiểu Bảo nhắc tới, nghĩ lại việc trước, bất giác mồ hôi trán toát ra nhỏ giọt. Miệng ngập ngừng nói:..

- Quả nhiên... quả nhiên có điều khác lạ. Đêm hôm trước Hải Đại Phú cùng Thái Hậu đối đáp nhau những chuyện gì bây giờ Vi Tiểu Bảo nhất nhất thuật lại hết cho Hành Si nghe. Tuy gã mau miệng thuật rất nhanh, nhưng nói rành mạch đâu ra đấy,Hành Si chú ý lắng tai nghe không sót một chi tiết. Hành Si vốn là người chí tình, chỉ vì tha thiết yêu Đổng Ngạc Phi mà sau khi bà qua đời, cả đến ngôi Hoàng đế cũng không thiết. Lão gia cam tâm bỏ ngôi vạn thặng chí tôn, giam mình vào phòng kín, không ngó đến chuyện đời nữa. Tuy Hành Si đã tham thiền mấy năm mà bóng dáng Đổng Ngạc Phi vẫn còn in sâu vào tâm khảm, không tài nào xoá nhoà được. Nay ngài nghe Vi Tiểu Bảo nhắc tới bà thì bao nhiêu Phật pháp, thiền lý trong chớp mắt ngài đều quên hết. Những câu đối đáp giữa Hải Đại Phú và Hoàng Thái Hậu đưa vào gan ruột, mối bi thương phẫn nộ thi nhau ùn lên, khiến trước ngực ngài cơ hồ hơi thở không thông tưởng chừng sắp nổ tung. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hoàng thái hậu định đã lỡ thì cho lỡ luôn, chứ chẳng chịu dừng tay. Bà quyết chí gia hại lão

Hoàng gia xong rồi sẽ tìm cách trừ diệt tiểu Hoàng đế. Bà còn tính đến việc khai quật phần mộ Đoan Kính Hoàng Hậu và ban chiếu xuống thiên hạ phải thiêu huỷ pho "Đoan Kính Hoàng hậu ngữ lục ". Bà bảo những thuyết trong ngữ lục này toàn là láo khoét và di hại cho muôn dân. Nếu nhà nào toa tàng một cuốn thì cả nhà bị tru lục. Mấy câu sau Vi Tiểu Bảo bịa ra, nhưng chính nó lại làm cho Hành Si bị đụng chạm vào vết thương lòng rất nhiều. Ngài nổi giận đùng đùng, vung tay vỗ đùi đánh "đét" một cái, lớn tiếng quát:

- Con tiện nhân này đáng ta... phế bỏ từ sớm rồi. Chỉ vì ta chần chờ không quyết đoán mà gây nên đại hoạ. Nguyên ngày trước Thuận Trị Hoàng đế đã hạ quyết tâm phế bỏ Hoàng Hậu để lập Đổng Ngạc Phi lên thay, vì đức Hoàng thái hậu hết sức can ngăn mới gác vụ này lại. Nếu Đổng Ngạc Phi không chết thì ngôi Hoàng hậu sớm muộn gì cũng đến tay bà. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lão Hoàng gia! Lão Hoàng gia đã coi rõ thế tình, ngài sống hay chết cũng chẳng quan tâm, nhưng tiểu Hoàng đế mà chết thì không được. Đoan Kính Hoàng Hậu bị quật mồ cũng không được. Đoan Kính Hoàng hậu ngũ lục bị thiêu huỷ càng không được... Hành Si nói ngay:

- Phải lắm! Ngươi nói đúng đó! Vi Tiểu Bảo nói:

- Vì vậy mà bọn nô tài đã tâu lão Hoàng gia phải tìm nơi ẩn lánh để khỏi mắc độc thủ và Hoàng Thái Hậu. Thủ đoạn của Hoàng Thái Hậu bước đầu tiên là hạ sát Hoàng gia. Bước thứ hai là gia hại tiểu Hoàng đế. Bước thứ ba mới đến là quật mồ và thiêu huỷ ngũ lục. Bước đầu bà không thành công thì bước thứ hai, thứ ba không dám hạ thủ. Hành Si vốn là người tính tình rất nóng nảy. Còn bàn về đầu óc minh mẫn thì vua Khang Hy tuy nhỏ tuổi nhưng lại cao thâm hơn phụ thân gấp mười. Chả thế mà bọn người trong Mộc vương phủ bày mưu giá hoạ cho Ngô Tam Quế, ông vua nhỏ lập tức khám phá ra nguỵ kế. Vi Tiểu Bảo phần kể chuyện thật, phần bịa thêm ra mà Hành Si đều tin là sự thật hết. Có điều bước thứ ba của Hoàng Thái Hậu về quật mồ đốt sách tuy Vi Tiểu Bảo bịa ra, nhưng cũng không phải là điều vu khống hoàn toàn để hãm hại Hoàng Thái Hậu. Nếu Hoàng Thái Hậu biết mình ở vào hoàn cảnh nguy ngập thì bất cứ việc đại nghịch vô đạo nào bà cũng không từ. Việc quật mồ đốt ngũ lục đối với một phụ nhân thâm độc là chuyện rất thông thường. Tuy bà chưa nói ra miệng, biết đâu bụng bà chẳng có ý như vậy? Hành Si lại lớn tiếng:

- May mà ngươi biết rõ vụ bí mật này đến cho ta hay, không thì hư cả việc lớn nhà nước. Lão gia quay sang bảo Hành Điên:

- Sư đệ! Chúng ta ra đi! Hành Điên đáp:

- Xin tuân lời sư huynh! Tay mặt y cầm cây kim chử giơ lên, tay trái kéo cánh cửa gỗ mở ra. Cửa vừa mở, đã thấy một nhà sư đứng đó. Hành Điên chưa nhìn rõ mặt, lớn tiếng quát hỏi:

- Ai?.. Y vung kim chử lên toan đập xuống, bỗng nghe nhà sư kia hỏi:

- Các ngươi định đi đâu? Hành Điên giật mình kinh hãi, bỏ kim chử xuống, chắp tay hô:

- Sư phụ! Nguyên nhà sư này chính là Ngọc Lâm. Lão thủng thẳng nói:

- Các ngươi nói chuyện với nhau những gì ta nghe hết rồi. Vi Tiểu Bảo la thầm trong bụng:

- Con mẹ nó! Công việc của mình xong đến nơi, không chừng lại bị lão này đến phá đám.

Hồi 82 - Dời Chùa Linh Cảnh Gặp Đầu Đà

Ngọc Lâm chậm rãi nói:

- Những mối oan nghiệt trên thế gian phải tìm đường hoá giải chứ mong trốn tránh thì không được đâu. Đã có nhân kia là sinh quả nọ.Nhân quả xưa nay là thế thế. Nghiệt đã theo mình, suốt đời mang lấy. Hành Si lạy phục xuống đất nói:

- Lời giáo huấn của sư phụ thật là đúng lắm. Đệ tử hiểu rõ rồi. Ngọc Lâm nói:

- Ta e rằng câu chuyện không phải dễ dàng như vậy. Ngươi đã có vợ con từ trước, họ muốn tìm kiếm thì để họ tới đây. Đức Phật từ bi phổ độ chúng sinh. Họ oán hận ngươi, muốn giết ngươi cho được mới cam lòng thì ngươi sửa mình tu tỉnh. Họ muốn giết ngươi thì phải có nhân. Ngươi trốn tránh họ thì cái nhân đó vẫn còn. Bằng ngươi phái người đi giết họ thì mối oan nghiệt càng thêm thâm trọng. Hành Si lưng toát mồ hôi đáp:

- Xin tuân lời sư phụ. Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- Tổ bà lão trọc này thật là khả ố? Ta muốn thoá mạ lão, đánh giết lão thử xem lão có chửi đánh ta không? Hay lão cứ để ta cắt bà nó cái đầu trọc lóc kia đi? Lại nghe Ngọc Lâm nói tiếp:

- Còn bọn lạt ma ở Tây Tạng mà muốn bắt ngươi thì đó là bọn chúng gây nên tội nghiệt, ý muốn tàn hại muôn dân để chiếm lấy thế giới mênh mang, thì ta không thể để chúng tự do làm càn làm bậy. Hiện giờ không thể ở đây được nữa các ngươi hãy theo ta vào trong tiểu miếu ở phía sau. Dứt lời lão trở gót ra ngoài. Hành Si, Hành Điên theo sau lão. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Việc này ta không làm song, trở về kinh biết phúc trình với tiểu Hoàng Đế thế nào? Ta không được khoác áo choàng màu vàng thật là uổng. Chi bằng ta hãy đi theo họ xem sao. Gã liền cùng Song Nhi theo ba nhà sư đi vào nơi toạ thiền trong tiểu miếu của Ngọc Lâm. Ngọc Lâm dường như không để ý gì đến Vi Tiểu Bảo và Song Nhi.Lão chẳng hỏi qua một câu, đi thẳng vào ngồi xếp bằng trên bồ đoàn. Hành Si cũng ngồi xuống bồ đoàn bên cạnh. Hành Điên ngơ ngác nhìn quanh một lúc rồi ngồi xuống phía dưới Hành Si. Ngọc Lâm và Hành Si chắp hai tay để trước ngực, nhắm mắt lại ngồi yên không nhúc nhích. Nhưng Hành Điên giương to cặp mắt nhìn lên không. Sau lão cũng nhắm mắt lại hai tay chống đầu gối. Hành Điên giữ thái độ này một lúc rồi đưa tay ra sờ cây kim chữ dựa ở bên bồ đoàn, dường như lão chỉ sợ để mất nó. Vi Tiểu Bảo nhăn mặt làm trò ba bị nhìn Song Nhi rồi cũng ngồi xuống bồ đoàn. Song Nhi ngồi tựa vào người gã. Vi Tiểu Bảo tuy không phải là Tôn ngộ Không nhưng tính gã hoạt bát, hiếu động chẳng khác gì con khỉ. Bây giờ phải ngồi thu hình trên bồ đoàn hàng giờ hay mấy chắc lòng gã tức bực muốn chết. Gã nghĩ thầm:

- Hiện giờ ta ngồi bên lão Hoàng gia mà tự nhiên bỏ đi cũng không thể được Vi Tiểu Bảo hết ngó tả ngó hữu lại xoay mình nhì trước nhìn sau.Gã không biết làm gì để tiêu diệt thì giờ, liền kéo tay Song Nhi mà gãi gãi vào bàn tay thị. Song Nhi phải cố nhịn cười. Thị giơ tay lên trỏ Ngọc Lâm và Hành Si ra điều bên mình còn có những người này. Vi Tiểu Bảo cố chịu đựng được nửa giờ, chợt nghĩ ra điều gì tự nhủ:

- Lão Hoàng gia dù làm hoà thượng, cũng chẳng thể nhịn đi tiểu, đi đại tiện được. Ta chờ lão gia lúc nào ra ngoài sẽ theo gót uốn ba tấc lưỡi để lừa gạt lão chạy trốn. Gã nghĩ tới điểm này trong lòng bình tĩnh lại một chút. Trong tiểu miếu đang yên lặng,bỗng có tiếng bước chân vang lên. Ban đầu ở đằng xa nghe chưa rõ mấy. Sau tiếng động mỗi lúc một gần liền nhận ra một đoàn người đang chạy về phía chùa Thanh Lương. Hành Điên da mặt co dúm lại, thò tay nắm lấy cây kim chử. Y giương mặt lên thấy Hành Si và Ngọc Lâm vẫn ngồi yên không cử động. Y ngần ngừ một lúc rồi buông cây kim chử ra nhắm mắt lại. Bỗng nghe đoàn người xông vào chùa Thanh Lương,la ó om sòm hồi lâu không ngớt. Vi Tiểu Bảo nhủ thầm:

- Bọn chúng không tìm ra lão Hoàng gia, chắc sẽ vào đây, thử xem lão trọc kia chống chọi bằng cách nào, hay cứ ngồi yên nhập định? Quả nhiên một lát sau, lũ người ồ ạt kéo vào sau núi đến trước tiểu miếu rồi có tiếng người la:

- Tiến vào tiểu miếu xúc tìm thử coi. Hành Điên đứng bật dậy, tay cầm cây kim chử ra đứng chắn cửa thiền phòng. Vi Tiểu Bảo chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Dưới ánh trăng gã thấy một đám đen sì lố nhố toàn đầu người. Gã quay vào ngó ngọc Lâm và Hành Si thì hai vị vẫn ngồi yên như tượng gỗ. Song Nhi khẽ hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? Vi Tiểu Bảo khẽ đáp:

- Chờ lát nữa họ xông vào đây thì chúng ta cứu lão Hoàng gia chạy ra cửa sau. Gã dừng lại một chút rồi dặn:

- Nếu dọc đường phải tan đường lạc nhau thì cứ về chùa Linh Cảnh chờ đợi. Song phi gật đầu đáp:

- Nô tỳ e rằng không cõng nổi... lão Hoàng gia. Vi Tiêu Bảo nói;

- Chỉ cần dìu lão mà chạy chứ không cần phải cõng. Đột nhiên phía ngoài có tiếng quát tháo ầm ầm mỗi người nói một câu:

- Có người ở trong chùa chạy đi chạy lại. Bắt lấy nó! Đừng để chúng tiến vào. Tổ mẹ con cừu non? Bắt lấy nó. Bóng người thấp thoáng. Hai nhân vật tiến vào trong chùa lướt qua bên mình Hành Điên nhìn về phía Ngọc Lâm chắp tay khom lưng thi lễ rồi ngồi xếp bằng xuống đất. Hai nhân vật này là hai nhà sư mình mặc áo xám. Cửa thiền phòng vố chật hẹp mà thân thể Hành Điên lại to lớn đứng choán gần hết. Bên mình Hành Điên không còn kẽ hở,vậy mà nhà sư lướt qua rất khéo tiến vào thiền đường,dường như không đụng đến vạt áo của lão. Chẳng hiểu họ dùng cách gì mà vào phòng được. Lúc này bên ngoài vẫn có tiếng người hô hoán om sòm, mỗi người nói một câu:

- Có người đến đó?

- Ngăn chặn lấy hắn!

- Bắt lấy nó! Lại nghe thấy những tiếng huỳnh huỵch vang lên. Có người bị hất bay ra té xuống đất. Trong thiền phòng lại hai nhà sư tiến vào không nói một câu ngồi xuống phía sau hai nhà sư trước. Từng đôi hoà thượng tiến vào không ngớt. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm thích thú. Gã tự hỏi:

- Không hiểu còn bao nhiêu hoà thượng tiến vào. Nếu thêm mấy đôi nữa thì thiền phòng không đủ chỗ ngồi. Nhưng đến đôi thứ chín là hết, không còn ai vào thêm nữa. Trong đôi thứ chín này

có cả Trùng Quang phương trượng ở chùa Thanh Lương. Vi Tiểu Bảo vừa lấy làm kỳ, lại vừa vững dạ tự nhủ:

- Thêm mười bảy nhà sư này mà võ công không kém Trùng Quang phương trượng thì bọn địch nhân nhiều đến đâu cũng không sợ nữa. Địch nhân bên ngoài vẫn tiếp tục kêu réo cực kỳ huyên náo, nhưng chẳng một ai dám sông vào. Sau một lúc có tiếng lão già dõng dạc hỏi:

- Chùa Thiếu Lâm đã vì chùa Thanh Lương mà ra mặt. Phải chăng họ muốn gánh lấy trách nhiệm này? Mọi người trong thiền phòng đều không trả lời. Lát sau lão già kia lại tuyên bố:

- Hay lắm? bữa nay vì nể mặt Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm, chúng ta tạm gác vụ này. Anh em rút lui thôi? Tiếng hô hoán bên ngoài kẻ gọi người đáp vang lên một hồi rồi bỏ đi hết. Vi Tiểu Bảo ngắm nghía mười tám nhà sư. Người già đến bảy tám chục tuổi người trẻ mới vào trạc hai mươi. Cao có, thấp có đẹp có xấu có. Trong áo tăng bào đều phình ra tựa hồ đem theo binh khí. Gã nghĩ bụng:

- Bọn họ Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm, Thì ra Trùng Quang phương trượng cũng là một vị la hán. Lão trọc Ngọc Lâm không sợ hãi gì, té ra lão đã ước hẹn những tay trợ thủ ghê gớm đến bảo giá. Bọn sư sãi này ờ đây toạ thiền nhập định không biết đến bao giờ cho xong? Lão gia không thể ngồi đây mãi được. Gã đứng lên đi lại trước mặt Hánh Si. Quì xuống nói:

- Đại hoà thượng? Đã có Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm đến hộ giá thì đại hoà thượng yên như bàn thạch rồi. Nô tài xin trở về Bắc Kinh. Lão nhân gia có điều chi dặn bảo chăng? Hành Si mở bừng mắt ra tủm tỉm cười đáp:

- Ngươi phải một phen tân khổ. Ngươi về bảo chủ đừng lên Ngũ Đài Sơn quấy nhiễu cuộc thanh tu của ta. Dù y có lên ta cũng nhất định không cho gặp mặt. Ngươi dặn y muốn cho thiên hạ thái bình phải nhớ bốn chữ "vĩnh bất gia phứt" (vĩnh viễn đừng tăng thuế khoá). Nếu y làm được bốn chữ này là có lòng thảo với ta lắm, đủ khiến cho ta được hoan hỷ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài xin tuân lời đại hoà thượng. Hành Si thò tay vào bọc lấy ra một cái bao nhỏ nói:

- Đây là một pho kinh sách, ngươi đem về giao cho chủ và bảo y: Việc thiên hạ nên thuận theo lẽ tự nhiên, đừng có miễn cưỡng. Nếu tạo được phúc cho lê dân bá tánh ở Trung Nguyên càng hay lắm. Trường hợp mà trăm họ trong thiên hạ muốn chúng ta đi thì chúng ta ở đâu đến lại trở về chỗ đó. Hành Si nói rồi khẽ vỗ vào cái bao nhỏ. Vi Tiểu Bảo chợt nhớ câu nói của Đào Hồng Anh. Gã tự hỏi:

- Phải chăng đây cũng lại là một pho Tứ thập nhị chương kinh? Rồi gã tự nhủ:

- Đào cô cô đã nói: bọn người Mãn Châu lúc tiến vào cửa quan đánh thiên hạ vẫn lo người họ ít, người Hán nhiều hơn gấp trăm chưa chắc đã chiếm được giang sơn nhà Hán lâu dài. Nếu bị người Hán đuổi ra ngoài quan ải thì trong tám pho kinh sách này đã có địa đồ cất dấu bảo vật nhờ đó mà tìm ra được. Thế rồi cứ ở ngoài quan ải sinh sống một cách bình yên. Gã thấy Hành Si cầm bao đưa cho liền giơ hai tay ra đón lấy. Hành Si ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi ngươi đi đi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Xin vâng. Gã cúi rạp xuống dập đầu lạy. Hành Si nói:

- Bần tăng không dám xin thí chủ đứng dậy. Vi Tiểu Bảo đứng lên đi về phía cửa phòng. Đột nhiên gã động tính trẻ nít, quay lại nhìn Ngọc Lâm hỏi:

- Bạch lão hoà thượng? Lão nhân gia ngồi lâu như vậy mà không mắc đi tiểu ư? Ngọc Lâm lờ đi như không nghe tiếng Vi Tiểu Bảo miệng cười hi hi khoa chân bước qua ngưỡng cửa. Hành Si lại dặn theo:

- Ngươi về nói với chủ: Dù mẫu thân y có điều lầm lỏi thì cũng là mẫu thân. Y không được vô lễ và nhất là không được đem lòng oán hận. Vi Tiểu Bảo đáp lại bằng một tiếng dạ. Nhưng gã tự nhủ:

- Ta dại gì mà chuyển câu này của lão đến tai tiểu Hoàng Đế. Vi Tiểu Bảo về đến chùa Linh Cảnh, đóng cửa phòng lại mở bao ra coi thì quả nhiên bên trong có bộ Tứ thập nhị chương kinh nhưng pho này bìa bọc bằng vải vàng. Gã nghiền ngẫm những lời dặn cửa Hành Si thấy có những chi tiết phù hợp với những lời của Đào Hồng Anh. Gã lẩm bẩm:

- Hành Si bảo: " Nếu trăm họ trong thiên hạ đều muốn chúng ta đi thì khi trước ta ở đâu đến lại trở về chỗ củ ". Người Mãn Châu từ người quan ải vào Trung Nguyên nếu họ trở về chỗ cũ tức là về bên kia quan ải. Vi Tiểu Bảo vỗ vào cái bao nhỏ nói một mình:

- Người Mãn Châu về bên kia quan ải rồi, có thể trông vào cái bao nhỏ này để độ nhật. Gã liền tự hỏi:

- Lão Hoàng gia sai ta đưa cái bao này cho Tiểu Huyền Tử. Vậy ta có giao cho y không? Trong tay ta đã có sẵn sáu bộ Tứ thập nhị chương kinh, nay hêm bộ này nữa là bảy. Tổng số tám bộ, ta chỉ còn thiếu một. Nếu ta giao bộ này thì e rằng mình còn sáu bộ kia cũng bằng vô dụng. Gã nghĩ tiếp:

- Theo lời lão Hoàng gia thì dù Tiểu Huyền Tử có lên Ngũ Dài Sơn lão cũng không cho thấy mặt. Như vậy chẳng khác gì lão dã chết rồi còn tìm đâu ra đối chứng? Đây là đồ biếu người ta đưa đến tận nhà, nếu mình không nuốt trôi thì có tội với tổ tiên nhà họ Vi. Nhưng gã nghĩ tới tiểu Hoàng Đế hết lòng tin cậy mình mà nuốt pho kinh này thì lỗi đạo bằng hữu. Trong lòng gã không khỏi áy náy. Sau gã tự an ủi:

- Ta mà không sai Song Nhi cứu thoát lão Hoàng gia thì lão bị bọn lạt ma ở Tây Tạng bắt đem đi rồi và dĩ nhiên pho kinh này bị chúng đoạt mất. Như vậy phỏng có khác gì ta cướp lại kinh sách từ tay bọn lạt ma, ta chẳng có gì đáng thẹn với Tiểu Huyền Tử. Nói một cách khác lão Hoàng gia cám ơn cứu mạng tặng ta pho sách cũng chưa xứng đáng. Mạng người dĩ nhiên còn quí trọng gấp trăm lần pho sách. Lão Hoàng gia có tặng ta pho sách bất quá mới trả được một phần trăm món nợ của lão, tức là còn thiếu chín mươi chín lần chưa trả. Sau này ta sẽ tìm cách đòi cho hết nợ. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới đây cho là chí lý và yên tâm lại không còn điều chi phải hối hận. Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo cùng Song phi và bọn Vu Bát xuống núi. Chuyến này gã lên Ngũ Đài Sơn được gặp mặt lão Hoàng gia là không phụ lời uỷ thác của vua Khang Hy. Dọc đường gã còn được ả nha đầu Song Nhi vừa xinh đẹp vừa võ công cao cường, trong lòng gã rất lấy làm hứng thú. Đoàn người dời khỏi chùa Linh Cảnh chừng hơn mười dặm ở trên đường núi có một vị đầu đà ở phía trước đi tới. Lão đầu đà này thân hình cao nghễu cao nghều. Lão chẳng kém...Mãng hoà thượng Hành Điên, nhưng lão khác Hành Điên ở chỗ là gầy khẳng gầy kheo. Con người Trừng Quang hoà thượng đã gầy phơi xương mà lão đầu đà nay chỉ bằng nửa người Trừng Quang. Mặt lão chỉ còn là túm da bọc xương. Hai mắt sâu hoắm, coi như xác chết. E rằng bốn

tên đầu đà như thế này chập vào là một mới bằng Hành Điên. Đầu đà mặc áo bào vải rộng thùng thình coi chẳng khác áo treo trên mắc. Vi Tiểu Bảo thấy hình thù đầu đà như vậy cũng có ý khiếp sợ không dám nhìn lâu ngoảnh mặt ra hướng khác, và tránh sang bên đường để nhường lối cho lão ta đi. Ngờ đâu vị đầu đà tới trước mặt Vi Tiểu Bảo liền dừng bước lại hỏi:

- Phải chăng người từ chùa Thanh Lương về đây? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải! bọn tai hạ từ chùa Linh Cảnh tới. Đầu đà vươn tay trái nắm lấy vai bên trái Vi Tiểu Bảo và xoay người gã lại nhìn thẳng vào mặt hỏi:

- Phải chăng chính ngươi là tiểu thái giám tiểu Quế Tử ở Hoàng cung? Bàn tay lão ấn vào vai Vi Tiểu Bảo một cái, toàn thân gã liền nhũn ra không nhúc nhích được. Gã vội đáp:

- Hoà thượng nói nhăng nói càn. Thử coi lại xem tại hạ có phải là thái giám không? Xin nói cho hoà thượng hay tại hạ là Vi công tử ở đầu xương chậu. Song Nhi thấy Vi Tiểu Bảo bị đầu đà kiềm chế liền quát hỏi:

- Sao lão lại dám vô lễ với công tử nhà ta? Mau buông ngay ra. Đầu đà lại vươn tay mặt chụp đầu vai Song Nhi nói:

- Ta nghe thanh âm ngươi cũng hiển nhiên là một tên tiểu thái giám. Song Nhi hạ thấp vai xuống thành ra lão chụp phải khoảng không. Thị vung ngón tay điểm vào huyệt thiên khê lão đánh "bịch" một tiếng. Thị đã điểm trúng, nhưng ngón tay tựa hồ như đụng vào thanh sắt. Đầu ngón tay đau nhói lên xuýt nữa bị gảy. Thị không nhịn được "ối" lên một tiếng. Tiếp theo đầu vai đau ê ẩm vì bị bàn tay lớn bằng cái quạt lá bồ của đầu đà nắm giữ. Đầu đà bật lên ba tiếng cười khanh khách nói:

- Tên tiểu thái giám này võ công khá lắm? Thạc là lợi hại? Song Nhi vung chân trái đá "bốp" một cái vào đùi đầu đà, nhưng chẳng khác gì đá vào khối đá lớn. Thị kêu rú lên:

- Úi chao? Thị đau quá nước mắt chảy ra. Đầu đà lại nói:

- Tiểu thái giám võ công hay quá. Thật là lợi hại? Song Nhi la ầm lên:

- Ta không phải là tiểu thái giám. Ngươi mới là tiểu thái giám. Trời ơi!... Đầu đà cười hỏi:

- Người thử nhìn lại ta xem có giống tiểu thái giám không? Song Nhi thét lanh lảnh:

- Buông tay mau? Ngươi mà không buông thì ta thoá mạ ngươi đó. Đầu đà nói:

- Ngươi điểm huyệt lại còn đá vào bắp đùi ta còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ người thoá mạ? Võ công ngươi cao cường như vậy đúng là ở Hoàng cung phái đi. Ta phải xục tìm mới được... Song Nhi cũng nói:

- Võ công lão còn cao thâm hơn tay Vậy lão càng đúng là người hoàng cung phái đi. Đầu đà nói:

- Tên tiểu thái giám này nói quanh nói quẩn chẳng ra làm sao cả. Ta phải đem đi mở cuộc điều tra. Rồi lão không chờ đối phương trả lời, tay trái xách Vi Tiểu Bảo, tay mặt xách Song Nhi chạy như bay lên núi. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi la ó, kêu gào mà lão đầu đà cũng không lý gì đến để mặc hai người kêu la dãy dụa. Đầu đà hai tay xách hai người nhẹ nhàng như không có gì,chân bước rất mau. Bọn Vu Cát thấy tình trạng này vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi chúng chỉ trợn mắt

há miệng chứ không dám lên tiếng. Đầu đà men theo đường núi chạy chừng được mấy trượng rồi đột nhiên nhằm chỗ triền núi không có đường mà xông thẳng lên. Lão di giữa khoảng núi non trùng điệp mà chẳng khác gì chạy trên đất bằng. Vi Tiểu Bảo chỉ thấy hai bên tai gió thổi vù vù tựa hồ đang đằng vân giá vũ. Gã tự hỏi:

- Tên đầu đà này ghê gớm như vậy, phải chăng hắn là sơn thần hay quỉ quái? Đầu đà chạy hồi lâu rồi đặt hai người xuống đất. Lão trỏ tay lên cao hăm doạ:

- Nếu ngươi không nói thật thì ta xách cả hai lên đỉnh núi kia rồi liệng xuống. Vi Tiểu Bảo nhìn theo ngón tay trỏ của đầu đà thì thấy ngọn núi này cao ngất. Đỉnh núi biến vào đám mây mù mờ mịt. Gã sợ quá miệng lắp bắp:

- Thôi thôi! Tiểu tử xin nói thật. Đại sư phụ ơi?...Nàng...nàng là... của tiểu tử Đầu đà hỏi:

- Y là thế nào với ngươi? Vi Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Nàng là...vợ của tiểu tử. Gã vừa dứt lời, đầu đà cùng Song Nhi đều giật mình kinh hãi. Song Nhi mặt đỏ bừng lên. Dầu đà lấy làm kỳ hỏi:

- Sao? Y là vợ ngươi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử không dám giấu giếm đại sư phụ. Tiểu tử là một công tử con nhà giầu ở thành Bắc Kinh thấy tiểu thư đây nhà ở kề bên xinh đẹp... rồi bọn tiểu tử tư tình ra hậu hoa viên chỉ non thề biển, ước hẹn việc chung thân. Gia gia nàng không bằng lòng tiểu tử liền đưa nàng trốn đi. Dại sư phụ coi lại mà coi. Nàng là một vị cô nương chứ không phải là tiểu thái giám. Bảo nàng là tiểu thái giám thì oan quá? Đại sư phụ không tin cứ lật mũ nàng lên coi sẽ rõ. Đầu đà lột mũ Song Nhi lộ ra mớ tóc mây xinh đẹp. Thời bấy giờ hết thấy đàn ông trong thiên hạ, chỉ trừ sư sãi, đạo sỹ, đầu đà là cạo trọc còn thì cạo nửa sau. Mái tóc Song Nhi thật dài soã xuống hai vai. Vậy đúng là gái không sai nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đại sư phụ! tiểu tử năn nỉ đại sư phụ, đừng đưa lên quan. Làm như vậy chắc bọn tiểu tử phải chết uổng. Tiểu tử nguyện ý dâng một ngàn lượng bạc. Xin đại sư buông tha bọn tiểu tử làm phúc. Đầu đà hỏi:

- Ngươi nói vậy thì không phải thái giám thật ư? Có khi nào thái giám lại đem khuê nữ nhà người ta đi trốn? hừ hừ? người còn nhỏ tuổi mà đã lớn mật đến thế? Đầu đà vừa nói vừa buông Vi Tiểu Bảo ra. Lão hỏi tiếp:

- Các người lên núi Ngũ Đài Sơn làm gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn tiểu tử tới chùa Linh Cảnh van vái đức bồ tát, xin ngài phù hộ cho chàng công tử lạc lõng đỗ Trạng Nguyên. Sau này nàng...làm vợ tiểu tử sẽ thành nhất phẩm phu nhân. Những điển tích "Hậu hoa viên chỉ non thề biển", công tử phiêu bạt đỗ Trạng Nguyên gã đã được nghe thầy đồ ở Dương Châu nhắc tới nhiều lần. Đầu đà ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu vậy là ta nhận lầm người. Thôi các người đi đi? Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Đa tạ đại sư. Gã dắt tay Song Nhi xuống núi. Nhưng gã vừa đi được mấy bước, đầu dà gọi giật lại:

- Không phải! Này này? Hãy trở lại đã? Tiểu cô nương kia. Võ công cô rất cao thâm đã điểm ta

một chỉ lại đá ta một cước đến bây giờ hãy còn đau. Lão vừa nói vừa sờ huyệt thiên khê ở sau lưng rồi hỏi tiếp:

- Ai truyền thụ võ công cho cô? Cô thuộc gia phái nào? Song Nhi không quen nói dối, thị đỏ mặt lên lắc đầu không đáp. Vi Tiểu Bảo đỡ lời:

- Võ công của nàng là võ công gia truyền. Chính mẫu thân nàng đã truyền thụ cho nàng. Đầu đà lại hỏi:

- Tiểu cô nương họ gì? Vi Tiểu Bảo đáp: Cái đó hì hì... nói ra có điều bất tiện. Đầu đà hỏi:

- Làm sao mà bất tiện? Nói mau đi. Song Nhi đáp:

- Bọn ta họ Trang. Đầu đà lắc đầu hỏi:

- Họ Trang ư? Không phải. Cô gạt ta rồi. Người họ Trang không ai có võ công cao thâm thì làm sao mà dạy con gái đến trình độ này được? Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Trong thiên hạ biết bao nhiêu cao thủ làm sao đại sư biết hết được? Đầu đà tức giận hỏi:

- Ta hỏi tiểu cô nương, ai mượn ngươi xen vào Đầu đà vừa nói vừa khẽ đẩy vai gã một cái.

Hồi 83 - Uỷ Tôn Giả Chiếm Đoạt Chương Kinh

Đầu đà nhả kình lực rất nhẹ vì hắn sợ Vi Tiểu Bảo chịu không nổi. Tay hắn vừa chạm vào vai gã thì thấy gã tiện đà phóng chưởng đánh ra. Kình lực của Vi Tiểu Bảo tuy yếu ớt nhưng hắn đã sử dụng chiêu "Phong hành thảo yến". Lúc gã nghiêng vai xoay mình tay trái che mặt, tay phải ra chiêu. Công thủ cực kỳ nghiêm cẩn. Đầu đà thấy vậy cả kinh thò tay phải ra nắm lấy trước ngực Vi Tiểu Bảo. Phản ứng tự nhiên khiến hắn phóng tay phải đâm ra thành chiêu " Linh xà xuất động" không sai chút nào. Kịch một tiếng? Tay Vi tiểu Bảo phóng trúng cổ Đầu đà nhưng chẳng khác gì đâm vào thanh sắt. Gã rú lên một tiếng "ôi chao? Song Nhi thấy Vi Tiểu Bảo động thủm thị cũng vung múa hai tay tấn công Đầu đà Đầu đà nhả kình lực ở lòng bàn tay ra phong toả huyệt đạo ở trước ngực Vi Tiểu Bảo. Hắn không dám coi thường Song Nhi, liền quay lại chiến đấu. Song Nhi chợt vọt lên cao chợt hụp xuống thấp. Thân pháp thị cực kỳ linh mẫn. Nhưng toàn thân Đầu đà đã luyện "kim chung tráo thiết bố sam tựa hồ đao thương chém không vào nên hắn không cần để ý phòng vệ những chiêu quyền cước của Song Nhi tấn công. Sau khi qua lại bảy tám chiêu hai tay Đầu đà đã kẹp cổ đối phương. Hắn xoay tay trái phong toả huyệt đạo của thị rồi quay lại hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Người bảo là công tử nhà giàu mà sao lại hiểu công phu cầm nã của Thần Long đảo ở Liêu Đông? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Tại hạ là công tử nhà giàu sao lại không thể hiểu biết công phu của Thần Long đảo ở Liêu Đông? Chăng lẽ chỉ những gã tiểu tử con nhà bần cùng mới sử được môn này? Gã cố ý dằng dai câu chuyện để có thì giờ suy nghĩ, Gã tự hỏi:

- Công phu ở Thần Long đảo tỉnh Liêu Đông là công phu gì? Phải rồi? Lão con rùa Hải Đại Phú đã bảo mụ điếm già giả mạo phái Võ Đương mà thực ra là công phu ở đảo Rắn ngoài Liêu Đông. Vậy Thần Long đảo tức là đảo Rắn rồi. Đúng rồi! Mụ điếm già đã cấu kết với Thần Long giáo. Bọn họ không nói là đảo Rắn cho khó nghe mới kêu là Thần Long đảo. Công phu của Tiểu Huyền Tử do mụ điếm già truyền thụ. Ta hàng ngày đã chiết chiêu tỷ võ với y rồi vô tình học được mấy chiêu cầm nã này. Đầu đà nghe Vi tiểu Bảo hỏi vặn có ý hỗn xược bất giác nổi giận, lớn tiếng:

- Người đừng nói nhăng, nói càn. Sư phụ ngươi là ai? Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Nếu bây giờ mình nói công phu này được mụ điếm truyền thụ cho tức là mình thú nhận hiện làm tiểu thái giám ở trong cung. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh, miệng gã đáp:

- Tại hạ được một người bạn thân của thúc thúc truyền thụ võ công. Nhân vật đó là một vị cô nương béo mập tên gọi là Liễu Yến. Đầu đà lấy làm kỳ hỏi:

- Liễu Yến cô nương là bạn thân với thúc thúc ngươi ư? Thúc thúc ngươi là ai? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tệ thúc thúc là Vi Đại Bảo, một vị công tử nổi tiếng ăn chơi tại thành Bắc Kinh, vung tiền như rác, xài từ ngàn lượng trở lên... Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tướng mạo tệ thúc thúc bảnh trai như một nghệ sĩ trên sân khấu. Cô nương béo mập khi mới

ngó thấy lần đầu đã phải mê tơi. Thường thường cứ nửa đêm là cô lại lén đến nhà tại hạ. Lúc vào cũng như lúc ra, cô đều nhảy qua bức tường vây ở hậu hoa viên. Tại hạ quấn quít với cô cô và đòi cô dạy võ công. Cô liền truyền thụ cho tại hạ mấy chiêu. Đầu đà nghe Vi Tiểu Bảo nói nửa tin nửa ngờ liền hỏi lại:

- Thúc thúc ngươi có hiểu võ công không? Vi Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Y chẳng hiểu đếch gì hết, nên thường thường bị Liễu Yến cô cô tóm cổ xách đi xách lại không nhúc nhích được. Gã thấy Đầu đà chú ý lắng tai nghe, liền kể tiếp:

- Tệ thúc thúc bực mình thoá mạ:

- Thế này là con túm cổ cha. Liễu Yến cô cô cười đáp:

- Con túm cổ cha hay cháu túm cổ ông thì đã sao? Gã nói vòng vo tam quốc để chửi cạnh Đầu đà. Đầu đà chẳng hiểu gì hết liền hỏi vặn hắn về tướng mạo Liễu Yến, cố ý điều tra xem hư thực thế nào. Vi Tiểu Bảo dĩ nhiên tả hình dạng Liễu Yến không sai một chút. Rồi gã hỏi:

- Vị cô cô béo mập đó thích đi đôi giày thêu màu hồng. Đại sư phụ? Tại hạ cả gan đoán là sư phụ đem lòng thương yêu Liễu Yến cô cô có đúng thế không? Đầu đà không trả lời, Vi Tiểu Bảo lại hỏi tiếp:

- Bao giờ đại sư tái ngộ Liễu Yến cô cô nằm ngủ với nhau, ngủ vĩnh viễn một giấc dài không trở dậy nữa. Đầu đà có biết đâu chuyện Liễu Yến đã chết rồi. Những câu này có vẻ khôi hài mà thực ra là Vi Tiểu Bảo rủa ngầm Đầu đà Đầu đà nổi giận đáp:

- Thằng lỏi con này? sao người dám nói càn? Bây giờ hắn đã tin là Vi Tiểu Bảo nói thực liền giơ tay khẽ vỗ vào ngực để giải khai huyệt đạo cho gã. Không ngờ đã vỗ trúng vào cái bọc đựng Tứ thập nhị chương kinh nên huyệt đạo chưa được giải khai. Đầu đà hỏi:

- Cái gì thế này? Vi Tiểu Bảo liền đáp:

- Tại hạ lấy cắp của nhà một tập ngân phiếu. Đầu đà trợn mắt lên hỏi:

- Nói láo? Ngân phiếu gì mà dầy cộm thế? Hắn thò tay vào bọc Vi Tiểu Bảo lôi cái bao nhỏ ra giở coi thì hiển là một bộ kinh sách. Đầu đà thấy vậy không khỏi sửng sốt. Đoạn mắt hắn sáng rực lên ra chiều hoan hỷ nói:

- Tứ thập nhị chương kinh đây mà. Đúng là Tứ thập nhị chương kinh? Hắn gói cẩn thận lại đút ngay vào bọc mình rồi túm lấy ngực Vi Tiểu Bảo giơ cao lên quát hỏi:

- Người ở đâu đến đây? Pho kinh này người lấy được của ai? Vi Tiểu Bảo bị câu hỏi này thật khó trả lời. Gã cười hề hề hỏi lại:

- Đại sư hỏi điều đó ư? Câu chuyện khá dài, e rằng trong lúc nhất thời không thể nói hết được. Gã cố ý nhùng nhằng để đủ thì giờ nghĩ cách lừa gạt Đầu đà cho thật kín đáo Về câu hỏi lấy được kinh sách ở đâu thì còn dễ bịa. nhưng sách đã vào tay đối phương phải lừa gạt cách nào để lấy lại mới là việc khó. Đầu đà lớn tiếng hỏi:

- Ai đưa kinh sách cho ngươi? Giữa lúc đó Vi Tiểu Bảo chợt nhìn thấy bảy, tám nhà sư áo xám đang vượt sườn núi đi lên. Gã nhận ra là những nhân vật trong Thập bát la hán của chùa Thiếu

Lâm vừa ở toà miếu phía sau chùa Thanh Lương. Gã quay đầu nhìn sang phía bên lại thấy mấy vị nữa. Kể cả những vị từ mé Tây sườn núi đi lên có đến mười bảy, mười tám vị. Gã mừng thầm nghĩ bụng:

- Tên tặc Đầu đà nay bản lãnh có cao cường đến đâu cũng chẳng thể địch nổi Thập bát la hán của chùa Thiếu Lâm. Đầu đà thấy Vi Tiểu Bảo không đáp lại giục:

- Nói mau? nói mau!... Đột nhiên hắn nhìn ra ba mặt Đông, Bắc, Tây, thấy mười mấy vị hoà thượng đang từ từ trèo lên, nhưng vẫn chẳng để tâm, lạnh lùng hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Những nhà sư kia lên đây làm chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Họ nghe tiếng đại sư võ công cao cường đem lòng kính phục lên bái đại sư để xin thọ giáo. Đầu đà lắc đầu nói:

- Trước nay ta vẫn không thu đồ đệ. Rồi hắn cất cao giọng:

- Này này! Các người đi đi thôi, đừng đến lăng líu nữa? Tiếng quát của Đầu đà vang dội trong vùng núi non bốn mặt khiến người nghe cơ hồ thủng cả màng tai. Mười tám nhà sư lờ đi như không nghe tiếng, tiếp tục trèo núi. Một vị lão tăng lông mày dài, chắp tay cất tiếng hỏi:

- Phải chăng đại sư là Đầu đà mập ú. Tôn giả lùn tịt ở Liêu Đông? Người Vi Tiểu Bảo vẫn bị Đầu đà xách lên lơ lửng trong không gian mà nghe câu hỏi này cũng không nhịn được nổi lên tràng cười khánh khạch, miệng lẩm bẩm:

- Tên Đầu đà này người cao nghễu cao nghêu mà gầy khẳng gầy kheo tưởng trên thế gian hiếm có người vừa cao vừa gầy như hắn. Thế mà lão hoà thượng kia cặp mắt chửa đui mù lại hỏi lão có phải là Đầu đà mập ú, Tôn giả lùn tịt mới thật tức cười, chắc là lão muốn giở giọng trào phúng. Không ngờ Đầu đà lớn tiếng đáp:

- Bần tăng chính là Đầu đà mập ú, Tôn giả lùn tịt. Các vị đã biết danh hiệu cùng lai lịch của bần tăng quyết không phải hạng tầm thường. Vậy đại sư là ai? Vị lão tăng kia đáp:

- Bần tăng là Trừng Tâm ở viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm. Mười bảy vị sư đệ đây cũng đều là tăng lữ viện Đạt Ma. Tôn giả lùn tịt (tức Đầu đà) " ủa" lên một tiếng không dám khệnh khạng nữa, từ từ đặt Vi Tiểu Bảo xuống chậm rãi nói:

- Té ra Thập bát la hán ở viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm đều tới đây. Một mình bần tăng đánh không lại các vị. Trừng Tâm chắp tay đáp:

- Chúng ta vốn không thù oán lại cùng là đệ tử nhà phật. Sao Tôn giả lại nói tới chuyện đánh đấm? Hai vị Tôn giả một cao, một lùn ở Liêu Đông thần công thiên hạ vô song bọn bần tăng vẫn đem lòng ngưỡng mộ. Bữa nay có duyên gặp gỡ, thật là đại hạnh. Mười bảy nhà sư kia đều chắp tay thi lễ. Tôn giả khom lưng đáp lễ, chưa đứng ngay người lên đã hỏi:

- Các vị lên Ngũ Đài Sơn có việc gì? Trừng Tâm trỏ tay vào Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu thí chủ đây vốn có quan hệ sâu xa với chùa Thiếu Lâm, bọn tại hạ thỉnh cầu đại sư tha cho y xuống núi. Tôn giả ngần ngừ một chút thấy đối phương người nhiều thế lớn, lại hiểu Thập bát la hán của chùa Thiếu Lâm võ công cực kỳ lợi hại. Nếu lấy một chọi một thì hắn chả sợ gì nhưng cả mười tám người nhất tề xông vào thì hắn không thể nào địch nổi. Hắn ngẫm nghĩ rồi

đáp:

- Được rồi! Ban Tôn giả nể mặt đại sư buông tha cho gã. Hắn nói song, ngửng lên khẽ vỗ vào bụng Vi Tiểu Bảo để giải khai huyệt đạo cho gã. Vi Tiểu Bảo đứng dậy xoè tay mặt ra nói:

- Bộ kinh sách đó là của ông bạn với Thập bát la hán đây giao cho tại hạ đưa đến... chùa Thiếu Lâm để chuyển tới tay phương trượng trụ trì tại chùa đó Xin đại sư trả lại cho. Tôn giả tức giận hỏi:

- Sao? Pho kinh sách này liên can gì tới chùa Thiếu Lâm? Vi Tiểu Bảo lớn tiếng đáp:

- Đại sư đoạt kinh của tại hạ. Đây là của lão hoà thượng giao tại hạ đem đến cho người ta chứ không phải chuyện tầm thường. Xin đại sư mau mau trả lại đi. Tôn giả xẵng giọng:

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn. Hắn xoay mình nhằm sườn núi phía Bắc chạy đi. Ba nhà sư chùa Thiếu Lâm vọt mình lại toan nắm lấy cánh tay Tôn giả. Tôn giả không dám ham chiến với mọi người. Hắn né mình tránh chiêu cầm nã của ba nhà sư. Ai ngờ thân hình Tôn giả cao nghêu mà hành động cực kỳ linh xảo không thể tưởng tượng được. Ba nhà sư chùa Thiếu Lâm ra chiêu trảo đó là một môn võ tuyệt đỉnh của phái Thiếu Lâm mà không đụng được tới áo đối phương. Nhưng Tôn giả vì phải tránh đòn thành ra chậm lại trong nháy mắt. Lại thêm bốn nhà sư chùa Thiếu Lâm ở phía sau đứng ra chẹn đường. Tám bàn tay giao nhau ngăn chặn lối đi khiến cho Tôn giả phải dừng lại. Uỷ Tôn giả (Tôn giả thấp lùn) đề khí quát lên một tiếng thật to. Song chưởng phóng chiêu Ngũ đỉnh khai sơn. Đồng thời hắn thừa cơ luồng lực đạo uy mãnh đẩy ra lao mình chạy xuống núi. Bốn nhà sư Thiếu Lâm nhất tề phóng chưởng giáp kích hai bên tả hữu. Chưởng lực của Uỷ Tôn giả đụng vào chưởng lực của bốn nhà sư. Hắn cảm thấy chưởng lực của hai nhà sư mé tả cực kỳ cương mãnh còn chưởng phong của hai nhà sư mé hữu lại có cả kình lực âm nhu. Hắn không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Ta thường nghe nói ngoại công phu của Thiếu Lâm là thiên hạ vô song nhưng chưởng lực của hai vị hoà thượng mé hữu vừa cương, vừa nhu. Vậy nội ngoại công phu của họ đều rất tinh thâm, không thể khinh địch được. Song chưởng của Uỷ Tôn giả chia ra đẩy chưởng lực hai bên. Giữa lúc ấy lai có ba bàn tay từ phía sau chụp tới. Uỷ Tôn giả còn thấy mé tả có hai nhà sư vung quyền đánh tới, hắn liền điểm hai chân xuống nhảy vọt lên cao. Mục quang Uỷ Tôn giả loé ra như ánh chớp ngó ba nhà sư ở sau lưng giơ tay mỗi người một kiểu khác nhau thành hình "Long trảo, Hổ trào", "Ưng trào" thì trong lòng khiếp sợ. Hắn phất tay áo cho tụ phong xoáy lại như cơn gió lốc. Chân trái hắn vừa chấm đất, tay mặt đã túm được Vi Tiểu Bảo giơ lên, hỏi:

- Các vị muốn gã sống hay muốn gã chết? Mười tám nhà sư chùa Thiếu Lâm kẻ tiền người thoái kết thành hai vòng bao vây Uỷ Tôn giả. Trừng Tâm nói:

- Bộ kinh sách đó của tiểu thí chủ đây có quan hệ trọng đại. Xin đại sư trả lại cho để làm mối thiện duyên. Bọn bần tăng cảm kích vô cùng Uỷ Tôn giả tay mặt nắm Vi Tiểu Bảo giơ cao nữa lên tay trái đặt vào thiên linh cái gã. Hắn không trả lời Trừng Tâm rồi cứ thế chạy về hướng Bắc. Tình trạng này tỏ ra nếu những nhà sư Thiếu Lâm mà cản trở hắn thì hắn sẽ nhả chưởng lực làm cho Vi Tiểu Bảo phải bể đầu ngay tức khắc. Mấy nhà sư ngăn chặn mặt Bắc ngần ngừ một chút, miệng niệm:

- A Di Đà Phật? Rồi đành tránh ra bên đường. Uỷ Tôn giả vẫn giơ cao Vi Tiểu Bảo lên tiếp tục chạy về phía Bắc. Hắn chạy mỗi lúc một nhanh hơn. Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm liền thi

triển khinh công rượt theo. Lúc này các huyệt đạo trong người Song Nhi đã được các nhà sư giải khai rồi. Thị thấy Vi Tiểu Bảo bị Uỷ Tôn giả bắt chạy đi thì không khỏi bở vía, hốt hoảng đề khí rượt theo. Công phu quyền cước của Song Nhi được cao nhân truyền thụ không thua gì những tay cao thủ hạng nhất, nhưng thị nhỏ tuổi, nội lực so với mười tám nhà sư chùa Thiếu Lâm hãy còn kém xa. Vả thị người lùn bước ngắn, mới vượt được vài dặm đã bị lọt lại sau. Song Nhi bồn chồn trong dạ không biết làm thế nào liền khóc oà lên. Thị vừa khóc vừa lật đật đuổi theo. Uỷ Tôn giả tay nắm một người mà vẫn chạy nhanh như bay không chậm lại chút nào. Cả những nhà sư Thiếu Lâm cũng không đuổi kịp hắn. Đoàn người chạy theo chút nữa thấy Uỷ Tôn giả xách Vi Tiểu Bảo trèo lên một toà núi cao ở phía chính Bắc. Mười tám nhà sư Thiếu Lâm cũng chạy theo. Đường nhỏ trên núi rất chật hẹp, các nhà sư nối đuôi nhau thành một hàng dài trèo lên. Song Nhi chạy đến chân núi mệt quá thở hồng hộc. Thị ngửng đầu thấy ngọn núi này cao chót vót khuất vào trong đám mây mù thì trong bụng lo. Tên ác Đầu đà bắt công tử đem lên đỉnh núi cao thế kia. Vạn nhất hắn sẩy chân té xuống, hắn chết chẳng nói làm chi, nhưng công tử không khỏi uổng mạng thì làm thế nào? Thị đang sao xuyến trong lòng bỗng nghe tiếng lọc cọc vang lên, từng khối đá lớn ở trên lăn xuống. Mười tám nhà sư Thiếu lâm chạy nhảy như bay, luôn luôn né tránh. Nguyên Uỷ Tôn giả từ lúc trèo lên ngọn núi, không ngớt vung chân đá vào những tảng đá bên đường cho rơi xuống để cản trở địch rượt theo. Khi nào những nhà sư Thiếu Lâm chịu để bị thương về đá núi từ trên lăn xuống? Nhưng các vị vừa rượt vừa né tránh nên mỗi lúc một cách Uỷ tôn giả xa hơn. Trừng Quang phương trượng đã bị thương ở trước ngực vào lúc đánh nhau với Hoàng Phủ Các, gây tổn hại đến nội lực. Lão lọt lại phía sau mười bảy nhà sư kia. Song Nhi đề khí chạy lên núi trông thấy Trừng Quang. Thị vừa chạy vừa la gọi:

- Phương trượng đại sư? Phương trượng đại sư? Trừng Quang quay lại ngó thấy Song nhi lật đật chạy lên ra chiều mệt nhọc liền dừng chân để chờ thị. Song Nhi chạy gần tới nơi, Trừng Quang nhìn rõ vẻ mặt kinh hoàng của thị, liền kiếm lời an ủi. Nhà sư nói:

- Tiểu thí chủ đừng sợ. Y không giám gia hại công tử của thí chủ đâu. Nhà sư nắm lấy tay thị dắt đi từ từ trèo lên núi. Song Nhi khác nào kẽ sắp chết đuối vớ được tấm ván. Lòng thị an ủi được một chút hỏi lại:

- Phương trượng? Hắn... hắn không sát hại công tử ư? Trừng Quang đáp:

- Tiểu thí chủ cứ vững tâm, nhất định hắn không dám đâu. Tuy nhà sư nối vậy, nhưng thị thấy Uỷ Tôn giả hung hăng tàn ác thì tin tưởng thế nào được? Ngọn núi này ở phía Nam Ngũ Đài Sơn nên gọi là Nam Đài. Sơn đạo cực kỳ hiểm trở. May mà đường núi vòng vèo, sau khi Uỷ Tôn giả chuyển qua mấy khúc quanh, hắn hất đá núi lăn xuống không thể trúng vào người được. Trừng Quang nhìn Song Nhi thấy sắc người lợt lạt hơi thở dồn dập, liền nắm tay thị từ từ cất bước, không để thị chạy vội quá cho khỏi bị thương. Song Nhi theo Trừng Quang lên tới đỉnh ngọn Nam Đài thì thấy mười bảy nhà sư Thiếu Lâm bao vây một toà miếu cũ. Dĩ nhiên là Uỷ Tôn giả và Vi Tiểu Bảo đều ở trong ngôi chùa này. Nguyên Ngũ Đài Sơn có năm toà núi cao, trên đỉnh mỗi toà đều có một ngôi chùa. Ngũ Đài Sơn là nơi giảng đạo của những đức Bồ Tát trong Phật giáo kêu bằng Văn Thù. Trong mỗi chùa thờ danh hiệu Văn Thù riêng biệt vì Văn Thù Bồ Tát thần thông quảng đại hiện thân nhiều thời kỳ khác nhau. Trên ngọn Hải Phong tức Đông Đài dựng chùa Vọng Hải thờ Thông Minh Văn Thù. Trung Đài là ngọn Thuý Nham dựng chùa Diễn Giáo thờ Nho Đồng Văn Thù. Nam Đài là ngọn Cẩm Tú dựng chùa Phổ Tế thờ Trí Tuệ Văn Thù. Mọi người lên Nam Đài tức là ngọn Cẩm Tú và ngôi chùa ở đây là chùa Phổ Tế. Song Nhi gọi luôn mấy tiếng:

- Công tử? Công tử? Thị không nghe thấy tiếng đáp lại liền co chân chạy thẳng vào chùa. Trừng Quang vội la lên:

- Chớ có tiến vào. Lão vươn tay ra kéo Song Nhi lại, nhưng thân pháp thị quá lẹ, lão không nắm kịp. Song Nhi xông thẳng vào chùa thì thấy Uỷ Tôn giả đứng ngoài thềm Đại Hùng bảo điện. Tay trái vẫn nắm giữ Vi Tiểu Bảo. Song Nhi nhảy xổ vào gọi:

- Công tử? Lão ác hoà thượng này có làm tổn thương gì đến công tử không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cô bất tất phải nóng nảy. Lão không dám đả thương ta đâu. Uỷ Tôn giả tức giận hỏi:

- Sao ta lại không dám đả thương ngươi? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Lão mà đụng đến một sợi lông của ta là Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm bắt lão ngay để đưa lão trở về tình trạng cũ, tức là lão sẽ biến thành người mập ú và lùn tịt. như vậy há chẳng hỏng bét? Uỷ Tôn giả biến đổi sắc mặt, cất tiếng run run hỏi:

- Cái gì mà trở lại trạng thái cũ?...Sao ngươi...lại biết thế? Vi Tiểu Bảo sự thực có hiểu gì đâu gã thấy lão thân hình cao nghêu cao nghều, gầy khẳng gầy kheo, mà danh hiệu là đầu đà mập ú, Tôn giả lùn tịt nên gã buột miệng nói bừa. Không ngờ nói nhăng nói càn lại đúng vào tâm bệnh của Đầu đà. Vi Tiểu Bảo vừa coi sắc diện vừa nghe giọng nói của đối phương thấy lão có vẽ sợ sệt liền nổi lên tràng cười khảnh khách đáp:

- Dĩ nhiên ta đã biết hết. Uỷ Tôn giả nói:

- Ta xem chừng bọn Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm cũng chẳng có bản lãnh gì đáng kể để làm được như vậy. Vi Tiểu Bảo lại cảm thấy bàn tay Đầu đà nắm trước ngực gã run lẩy bẩy liền đáp:

- Bọn Thập bát la hán không đủ bản lãnh thì Ngọc Lâm đại hoà thượng ở chùa Thanh Lương đã biết cách, các la hán hỏi lão là hiểu ngay. Uỷ Tôn giả giật mình kinh hãi hỏi:

- Ngọc Lâm lão hoà thượng ở chùa Thanh Lương ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão không tin thì lên đó mà coi sẽ rõ. Đột nhiên Uỷ Tôn giả nổi giận đùng đùng lớn tiếng quát:

- Ta lên coi làm chi? Con bà nó? Lão gia chết thì thôi chứ không đi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Pho Tứ thập nhị chương kinh đó Ngọc Lâm lão hoà thượng đưa cho ta. Lão không đi gặp Ngọc Lâm thì Ngọc Lâm cũng đến đây để kiếm lão. Uỷ Tôn giả nghe Vi Tiểu Bảo nói câu này điên tiết lên phóng chân phải đá vào cái trống đá ở trước thềm đánh bốp" một cái. Trống đá tung lên đập vào vách chùa bật lên một tiếng "sầm" rùng rợn, bụi đá bay tứ tung. Uỷ Tôn giả lại gầm lên:

- Lão Ngọc Lâm mà lên núi này thì lao gia đây phải bóp chết ngươi trước. Lời lão gia coi nặng bằng non, đã nói sao nhất định làm được như vậy. Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Mình nói nhăng nói cuội một câu không đúng chỗ mà thành tai vạ. Chẳng hiểu tên trọc này tại sao lại căm gian Ngọc Lâm lão hoà thượng đến thế? Nếu Ngọc Lâm đại hoà thượng mà lên núi thì cái mạng nhỏ xíu của lão gia đến phải chết uổng về tay thằng cha này. Gã không hiểu những điều ngoắt ngoéo trong nội vụ nên sợ nói lắm tội nhiều, đành im lặng một lúc không dám lên tiếng. Uỷ Tôn giả hỏi Song Nhi:

- Ngươi đến đây làm chi? Không muốn sống nữa chăng? Song Nhi đáp:

- Ta theo công tử sống chết có nhau. Lão mà đả thương y một chút là ta liều mạng với lão ngay. Uỷ Tôn giận, tức mình văng tục thoá mạ:

- Con mẹ nó? Thằng tiểu tặc này đẹp tốt gì mà con lỏi giữ tình giữ nghĩa với gã như vậy Song Nhi đỏ mặt lên ấp úng:

- Công tử... là hảo nhân... lão là người tồi bại. Bỗng nghe bên ngoài Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm đồng thanh niệm phật hiệu:

- A Di Đà phật? A Di Đà phật! Thiện tai? Thiện tai? Uỷ Tôn giả biến đổi sắc mặt. Lại nghe mười tám nhà sư đồng thanh nói:

- Uỷ Tôn giả. Tôn giá tha tiểu thí chủ ra và trả kinh sách lại cho y. Uỷ Tôn giả toàn thân run bần bật. Tay trái đang nắm trước ngực Vi Tiểu Bảo phải buông ra. Lão đưa cả hai tay lên bịt lỗ tai, tựa hồ âm thanh của mười tám nhà sư Thiếu Lâm cực kỳ khó nghe, tưởng chừng các nhà sư nay nói gì lão cũng không muốn để vào tai. Song Nhi cúi xuống ôm Vi Tiểu Bảo lên toan phi thân chạy ra ngoài chùa. Uỷ Tôn giả vươn tay chụp sau lưng thị.

Hồi 84 - Vì Ăn Phỉnh Mắc Mưu Kẻ Nít

Song Nhi nghiêng mình né tránh, chiêu đầu Uỷ Tôn giả chụp không trúng, nhưng chiêu thứ hai thì không thoát được nên bị hắn nắm cổ kéo lại. Lại nghe thấy mười tám nhà sư Thiếu Lâm đồng thanh niệm:

- A Di Đà phật? A Di Đà phật? Thiện tai? Thiện tai? Uỷ Tôn giả? Tôn giả là anh hùng hảo hán tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm mà làm khó dễ cho con nít, há chẳng để thiên hạ cười cho ư? Các nhà sư nói mấy câu này đầy vẻ hoà bình mà Vi Tiểu Bảo tưởng chừng bị tức ngực hơi thở không thông. Toàn thân rất khó chịu. Uỷ Tôn giả gầm lên:

- Các người còn dùng tà pháp thì lão gia không nể nữa đâu. Lành làm gáo vỡ làm muôi. Lão gia giết thằng lỏi, phá huỷ kinh sách thử xem các người làm gì? Tiếng gầm của hắn rất công hiệu. Tăng lữ chùa Thiếu Lâm chỉ sợ hắn giết người, huỷ kinh không dám đồng thanh tụng niệm hay nói gì nữa. Sau một lúc Trừng Tâm lại nói:

-Uỷ Tôn giả! Tôn giả muốn sao mới chịu trả kinh sách? Uỷ Tôn giả đáp:

- Các vị đừng làm nhốn nháo thì ta tha người lập tức. Còn kinh sách thì bất luận thế nào cũng không thể trả được. Các nhà sư đứng bên ngoài cửa đều im lặng. Uỷ Tôn giả điểm huyệt Vi Tiểu Bảo và Song Nhi rồi nhớn nhác nhìn trạng thái bốn phía trong Đại Hùng bảo điện để tìm đường thoát thân. Đột nhiên những bóng xám thấp thoáng. Mười tám nhà sư Thiếu Lâm đều tiến lại. Năm vị men theo mé tả, quanh tới phía sau Uỷ Tôn giả. Năm vị theo mé hữu vòng lại. Chỉ trong khoảnh khắc mười tám nhà sư Thiếu Lâm đã bao vây Uỷ Tôn giả vào giữa. Uỷ Tôn giả tức giận nói:

- Có giỏi thì lấy một chọi một đấu với lão gia cho biết tài cao thấp. Dù các người có dùng phép xa luân chiến lão gia cũng chẳng quan tâm. Trừng Quang chắp tay nói:

- Xin tha thứ cho bần tăng vô lễ. Bọn bần tăng muốn xông cả vào. Uỷ Tôn giả giơ chân trái khẽ đạp lên đầu Vi Tiểu Bảo mà cười khanh khách, hiển nhiên hắn có ý tỏ cho mọi người biết nếu quần tăng xông vào đánh ẩu là hắn nhả kình lực ở bàn chân làm cho đầu Vi Tiểu Bảo phải vỡ nát. Vi Tiểu Bảo ngửi mùi đế giầy rách nát dính bùn vừa kinh hãi vừa tức giận. Khốn nỗi huyệt đạo bị phong toả dĩ nhiên toàn thân gã không cử động được, mà cái bàn chân hôi thối của Uỷ Tôn giả đè lên đầu cũng làm cho trí gã thành ra hồ đồ. Gã không sao nghĩ ra được kế thoát thân. Hai mươi mốt người đều giương mắt lên nhìn nhau và đều bó tay không tìm ra được phương lược để phá giải cục diện căng thẳng này. Vi Tiểu Bảo đảo mắt lùng sục tìm trên điện xem có vật gì lạ mắt để bịa chuyện nói nhăng nói cuội một hồi đăng dẫn mục quang của Uỷ Tôn giả ra chỗ khác. Gã cho rằng hễ hắn sơ hở một chút thì có thể khiến cho các nhà sư Thiếu Lâm gặp cơ hội cứu thoát gã. Nhưng gã bị bàn chân của Uỷ Tôn giả đạp lên đầu nên chỉ nhìn ra phía bên ngoài được mà thôi. Bỗng gã nhìn thấy trong sân có một tảng đá lớn hình con rùa. Trên lưng tảng đá trồng một khối thạch kệ. Ngoài ra không còn gì nữa. Vi Tiểu Bảo cất tiếng hỏi:

- Gia gia của Tôn giả bò ở trong sân mà trên lưng bị cây trụ đá nặng ngàn cân đè lên há chẳng đau khổ ư? Thế mà Tôn giả không giải cứu cho lão gia thì thật là con người bất hiếu. Uỷ Tôn giả hỏi lại:

- Gia gia ta bò ở dưới sân đâu? ngươi chỉ mở miệng nói càn. Vi Tiểu Bảo không trả lời câu hỏi lảng sang chuyện khác:

- Về Tứ Thập nhị chương kinh tất cả có tám bộ. Tôn giả chỉ lấy được một bộ, còn thiếu bảy bộ. Chắc Tôn giả cũng biết giữ một bộ này cũng bằng vô dụng. Phải có đủ tám bộ mới thành công hiệu lớn lao. Uỷ Tôn giả hỏi ngay:

- Còn bảy bộ nữa ở đâu ngươi có biết không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết rồi. Uỷ Tôn giả hỏi dồn:

- Ở đâu? ở đâu? Nói mau đi không thì ta dẩm nát sọ ngươi ra. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trước kia tại hạ chưa hay, bây giờ mới biết. Uỷ Tôn giả lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại bây giờ mới biết? Ngươi nói vây là nghĩa gì? Trên khối thạch kệ khắc đầy những chữ triện quanh co. Dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu gì, nhưng gã giả vờ nhìn thạch kệ lẩm bẩm như người đọc văn bia rồi thủng thẳng nói.

- Tứ Thập nhị chương kinh chia làm tám bộ... Bộ thứ nhất cất ở Hà Nam trong chùa... không hiểu chùa gì, mấy chữ kia tại hạ không nhận ra được. Uỷ Tôn giả hỏi:

- Chữ gì đâu? Hắn thấy mục quang Vi Tiểu Bảo chú ý nhìn tấm thạch kệ trong sân rất lấy làm kỳ hỏi tiếp:

- Trên khối đá có khắc chữ ư? Vi Tiểu Bảo lờ đi như không nghe tiếng vẫn làm bộ chú ý đọc văn bia, Bộ thứ hai cất ở trên núi Bút Giá tỉnh Sơn Tây trong am gì gì... Đại sư hai chữ này tại hạ lại không đọc được, vì chữ khắc mờ quá. Tôn giả là nhân vật văn võ toàn tài thử lại gần xem. Uỷ Tôn giả tin là gã nói thật, liền cúi xuống xách Vi Tiểu Bảo lại gần cửa điện chăm chú nhìn thạch kệ. Những chữ khắc trên thạch kệ đều theo lối triện. Nếu đúng là văn tự hắn cũng không hiểu được. Trường hợp mà những nét này không phải là văn tự thì trên thạch kệ khắc những gì? Uỷ Tôn giả còn đang ngẫm nghĩ lại nghe Vi Tiểu Bảo đọc tiếp:

- Bộ thứ ba ở phú Thành Đô tỉnh Tứ Xuyên núi gì chăng hiểu? Tại hạ lại vướng mấy chữ không nhận ra. Uỷ Tôn giả đã được nghe người ta nói Tứ Thập nhị chương kinh gồm cả thảy tám bộ mà cần lấy được đủ mới có công dụng trọng đại. Nhưng những bộ kinh này ở đâu thì hắn cũng chẳng biết chi hết. Bây giờ hắn nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy liền rất tin tưởng không còn nghi ngờ gì nữa. Uy Tôn giả liền xách hắn lên hỏi:

- Bộ thứ tư dấu ở đâu? Vi Tiểu Bảo nheo mắt nhìn thạch kệ. Cái đầu hết nghiêng về phía bên tả lại ngoẹo sang phía bên hữu, lắc la lắc lư, làm bộ khó khăn đáp.

- Tại hạ coi không rõ. Uỷ Tôn giả lại xách Vi Tiểu Bảo lên tiến gần thêm ba bước, ngó vào mặt gã ra chiều nóng nảy. Đầu tại hạ ngứa dữ quá. Uỷ Tôn giả hỏi:

- Làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trong chùa này nhiều rệp quá. Nó cắn đầu tại hạ thật khó chịu? Uỷ Tôn giả? Tôn giả bắt rệp giùm cho tại hạ. Đầu óc ngứa ngáy thế này làm mờ cả mắt thì còn coi thấy chữ làm sao được? Uỷ Tôn giá lột mũ gã ra rồi thò bàn tay to tướng năm ngón tay như năm cái đầu gậy đưa vào

mái tóc gãi gãi mấy cái rồi hỏi:

- Hết ngứa chưa? Vi Tiểu Bảo la lên:

- Không được? Không được? Cái con rệp cắn ở mé tả mà Tôn giả lại gãi ở mé hữu thì còn ăn thua gì? Chỉ tổ làm cho ngứa thêm. Uỷ Tôn giả liền thò tay gãi mé hữu trên đầu Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo lại la lên:

- Trời ơi! Con rệp chui vào cổ tại hạ. Tôn giả không trông thấy ư? Uỷ Tôn giả chẳng phải là kẻ ngu xuẩn. Hắn biết rõ Vi Tiểu Bảo giở trò nhưng hắn nóng lòng muốn gã đọc Khoa đẩu văn tự (văn tự hình nòng nọc) khắc trên thạch kệ, thành ra phải cố nhịn chiều theo ý gã. Uỷ Tôn giả đập vào lưng Vi Tiểu Bảo mấy cái để giải khai huyệt đạo cho gã. Tay trái hắn vẫn nắm lấy đầu vai gã một cách nhẹ nhàng để phòng hờ gã chạy trốn. Hắn bảo gã:

-Bây giờ người tự gãi lấy cũng được rồi. Vi Tiểu Bảo lại la lên:

- Úi chao! Tổ bà con rệp này ghê gớm quá? Dễ thường ba năm nó chưa hút máu hút mủ người ta. Nguyên trước nó lùn tịt mập ú. Lâu nay đói ăn vừa gầy vừa khô đét lại. Nó liều mạng làm khó dễ cho lão gia. Gã nói rồi thò tay trái vào trong cổ áo mà gãi thật mạnh. Uỷ Tôn giả biết hắn nói vòng vèo để thoá mạ hắn là con rệp. Nhưng hắn cứ lờ đi coi như là không biết lại hỏi:

- Bộ kinh thư thứ tư dấu ở đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bộ kinh thứ tư dấu ở tỉnh Hà Nam trên núi Thiếu...Viện Đạt... Chùa Thiếu Lâm. Không hiểu nổi...Thiếu gì...Viện Đạt gì? Uỷ Tôn giả giật mình kinh hãi nói:

- Bộ thứ tư dấu ở viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm ư? Vi Tiểu Bảo thấy Uỷ Tôn giả lộ vẽ uý kỵ mười tám nhà sư chùa Thiếu Lâm, mà những nhà sư này lại ở viện Đạt Ma nên gã cố ý bịa ra như vậy dể chơi khăm Uỷ Tôn giả. Gã chắc mẩm Uỷ Tôn giả dù có lớn mật đến đâu cũng chẳng dám đến viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm để lấy cắp kinh sách liền hỏi

- Chữ "ma" đó ư? Tại hạ không biết chữ này? Uỷ Tôn giả? Chữ khó thế mà Tôn giả còn đọc được, hà tất còn phải bảo tại hạ đọc dùm? Rồi gã reo lên:

- À phải rồi? Đây là Uỷ Tôn giả muốn khảo nghiệm tại hạ. Nói ra lại thẹn thùng. Trong mỗi hàng tại hạ đều vấp phải mấy chữ không nhận được. Bỗng thấy Uỷ Tôn giả biến đổi sắc mặt, lúc đỏ ngầu, lúc xám xanh, mắt hắn hầm hè nhìn quần tăng chùa Thiếu Lâm. Hiển nhiên hắn dang tức giận. Vi Tiểu Bao lến lén lút thò tay xuống ống giầy rút lưỡi trủy thu dấu vào tay áo. Uỷ Tôn giả lại hỏi:

- Bộ thứ năm dấu ó đâu? Thiếu lâm là một phái lớn trong võ lâm Vi Tiểu Bảo đã nghe Hải Đại Phú nói đến nhiều lần. Gã còn nghe lão nói Hoàng thái hậu mạo xưng là người phái Võ Đương. Mặt khác Hoàng thái hậu lại bảo Hải Đại Phú ở phái Không Động. Gã cho rằng Võ Đương và Không Động cũng là hai phái lớn. Gã liền bảo pho thứ năm và pho thứ sáu dấu ở núi Võ Đương và núi Không Động. Uỷ Tôn giả mỗi lúc một xa xầm nét mặt trông thật khó coi. Vi Tiểu Bảo nói bộ thứ bảy bị người của Mộc vương phủ ở Vân Nam lấy được. Còn bộ thứ tám thì gã úp mở không biết dấu ở phủ gì Tây vương tỉnh Vân Nam. Nguyên gã bị Bạch Hàn Phong cho nếm mùi đau khổ gã muốn Mộc vương phủ cũng gặp chuyện rắc rối. Trong phủ Bình Tây Vương Ngô Tam Quế cao thủ đông như kiến cỏ, ca sư phụ hắn còn phải uý kỵ, thì Uỷ Tôn giả mà dám lần đến sinh sự chắc hắn sẽ phái nếm mùi đau khổ không còn nghi ngờ gì nữa. Vi Tiểu Bảo tưởng

mình đắc sách không ngờ Uỷ Tôn giả đột nhiên biến sắc hỏi:

- Ngươi bảo bộ thứ tám trong phủ Bình Tây Vương ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chữ đó tại hạ không biết, chẳng hiểu có đúng là phủ Bình Tây Vương hay không? Uỷ Tôn giả càng tức giận lớn tiếng quát: Ngươi nói nhăng nói càn một cách vô lý, tấm bia đá này chưa đủ ngàn năm cũng phải năm trăm năm. Ngô Tam Quế hiện nay bao nhiêu tuổi? Tấm bia này dựng lên từ mấy trăm năm trước sao đã khắc tên Bình Tây Vương Ngô Tam Quế vào? Tấm thạch kệ màu sắc đen sì. Trên mặt rùa đá và kệ đá đã mọc rêu xanh. Những văn tự khắc vào nhiều chỗ loang lổ, tàn khuyết. ai trông vào cũng biết ngay là một cổ vật hàng mấy trăm năm. Vi Tiểu Bảo hãy còn nhỏ tuổi không nghĩ tới đạo lý này mới buột miệng nói quanh đưa Ngô Tam Quế vào. Vi Tiểu Bảo than thầm:

- Hỏng bét! Thật là hỏng bét! Nhưng ngoài miệng vẫn cãi cối:

- Tại hạ đã nói: Không biết là chữ gì. Chính Uỷ Tôn giả bảo là Bình Tây Vương. Không chừng thời xưa đã có Cẩu Tây Vương, Miêu Tây vương, Quy Tây Vương hay con tròu con khỉ Tây Vương gì? Uỷ Tôn giả! Tại hạ đã nói những chữ hình thù rắc rối khó lòng nhận ra. Tôn giả biết thì bảo là biết không thì bảo là không. Đã không biết lại còn đọc bừa là Bình Tây Vương Ngô Tam Quế. Các vị đại hoà thượng đây đều học vấn tinh thâm mà Tôn giả cứ đọc càn đọc ẩu há chẳng khiến các vị cười cho đến trẹo quai hàm? Gã nói nhăng nói cuội một hồi nhưng rất có lý khiến Uỷ Tôn giả mặt thẹn đỏ bừng. Lão không tức giận, lẩm bẩm gật đầu nói:

- Đây là Khoa đẩu văn tự, ta chẳng biết một chữ nào. Té ra không phải Bình Tây Vương. Xuống dưới còn những chữ gì nữa. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Nguy quá! Mình chỗ cho hắn một hồi mới lấp liếm được vụ này. Bây giờ ta phải nói vài lời lọt tai để lão hởi lòng mới được. Xà đảo mà hắn bảo là Thần Long đảo. Hắn lại còn nhìn nhận con mụ Liễu Yến béo tròn béo chụt, thì chắc mụ cũng là một nhân vật trong Thần Long giáo. Gã nghẹo đầu dòm ngó rồi ngập ngừng nói:

- Phía dưới dường như là thọ ngang thượng…thượng… không biết là thượng gì? Uỷ Tôn giả lộ vẻ khẩn trương hỏi:

- Ngươi coi kỹ xem, Thọ ngang thượng gì? Vi Tiểu Bảo ngập ngừng:

- Dường như là chữ… chữ… " Đế", à phải rồi! Thọ ngang Thượng đế Uỷ Tôn giả sướng quá hai bàn tay xoa vào nhau nói:

- Quả nhiên là câu này thật. Dưới còn gì nữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Những chữ này thật cổ quái khó nhận quá? Phải rồi? Đúng chữ hồng " Hồng giáo chủ "… lại còn hai chữ Thần Long nữa. Tôn giả coi xem bốn chữ này có phải là thần thông…quảng đại… không? Uỷ Tôn giả bật tiếng reo "ha ha" rồi nhảy lên hỏi:

- Có đúng là Hồng giáo chủ thọ ngang thượng đế không? Tấm bia dựng lên từ ngàn năm trước đã khắc câu này rồi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phía trên đã… Đường Thái Tôn… Bia có từ đời Đường Thái Tôn. Lý Thế Dân sai Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim dựng lên… Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trên bia còn nói rõ: Đường triều có vị quân sư biết việc ngàn năm về trước và ngàn năm về sau tên gọi Từ Mậu công. Vậy ra Từ Mậu Công đã tính đến việc ngàn năm sau về triều đại Thanh sẽ có vị Hồng giáo chủ ở Thần Long giáo là một nhân vật thần thông quảng đại, thọ ngang thượng Đế. Nguyên thầy đồ giảng sánh trong quán trà ở Dương châu kể những thiên cố sự về đời Tuỳ Đường, Vi Tiểu Bảo đã được nghe nhiều lần những danh hiệu Trình Giảo Kim, Từ Mậu Công vân vân...và gã đã thuộc lòng. Thực ra Từ Mậu Công là một viên tướng khai quốc đời nhà Đường chẳng thể bấm ngón tay mà tính được những việc quá khứ vị lai hàng ngàn năm về trước hay về sau. Vi Tiểu Bảo đã khéo phóng đại những câu chuyện cổ tích để lừa gạt Uỷ Tôn giả. Mục đích của gã là làm cho lão phải điên đầu để mười tám nhà sư Thiếu Lâm có cơ hội cứu gã thoát hiểm. Còn những câu " Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ ngang thượng Đế, vân vân..., thì gã đã đọc được ở tòa nhà lớn của họ Trang. Gã đã nghe bọn Chương lão Tam và giáo chúng Thần Long giáo hô đi hô lại nhiều lần. Uỷ Tôn giả nghe Vi Tiểu Bảo nói tới đây không ngớt gãi đầu gãi tai. Miệng há hốc ra không ngậm lại được nữa! Vi Tiểu Bảo nói:

- Phía sau cây trụ này không hiểu còn khắc gì nữa? Tôn giả thử coi xem. Uỷ Tôn giả đáp:

- Phải rồi? Lão quanh ra phía sau thạch kệ để quan sát. Vi Tiểu Bảo nhân cơ hội này liền bước nhanh một bước lùi lại, rồi nhảy vọt ra. Uỷ Tôn giả giật mình vội vươn tay chụp. Bốn nhà sư Thiếu Lâm đứng hai bên lập tức đồng thời phóng chưởng đánh tới. Uỷ Tôn giả đành phải vung quyền chống cự. Vi Tiểu Bảo đã nhảy tới đứng ở phía sau quần tăng chùa Thiếu Lâm. Kế đó lại thêm bốn nhà sư Thiếu Lâm nhẩy xổ lại. Tám nhà sư Thiếu Lâm chân không dừng bước chạy rất nhanh xoay quanh Uỷ Tôn giả. Tay họ không ngớt phát chiêu, nhưng chẳng cần nhìn xem chiêu đó có đánh trúng đối phương hay không. Cứ đánh một đòn rồi lại chạy đi. Tám nhà sư xen kẽ nhau phát chiêu, mười sáu tay chia làm tám phương đánh vào. Đây cũng là một thứ trận pháp mà các nhà sư đã luyện thành thuộc. Uỷ Tôn giả phòng thủ rất nghiêm mật một mình lão chọi với tám người mà trong lúc nhất thời chưa lộ vẻ gì thất bại. Sau mỗi lúc chiến đấu lão quay vào nhìn thạch kệ một cái. Bỗng nghe hai tiếng chát chát " vang lên. Một nhà sư Thiếu Lâm và Uỷ Tôn giả đều bị trúng một chưởng. Nhà sư Thiếu Lâm bị trúng chưởng nhảy vọt ra ngoài vòng chiến. Lập tức một nhà sư khác nhảy vào bổ xung ngay. Hai bên chiến đấu một lúc nữa, Uy Tôn giả bị trúng một cước vào đùi. Lão dang thẳng tay quay một vòng tròn bắt buộc các nhà sư Thiếu Lâm phải lùi lại hai bước. Uỷ Tôn giả la lên:

- Hãy dừng tay? Tám nhà sư Thiếu Lâm đều lùi lai hai bước. Uy Tôn giả nói tiếp:

- Bữa nay ta có một mình không địch lại số đông. Vậy ta đành nhượng bộ trả lại pho kinh sách cho các vị. Lão thò tay vào bọc để móc kinh sách. Trừng Tâm vẫy tay một cái. Tám nhà sư Thiếu Lâm lại tiến lên mấy bước và đứng cách Uỷ Tôn giả không đầy ba thước. Tám nhà sư đều vận khí thủ thế chờ đợi, hễ thấy y hành động trá nguy là lập tức thi triển tuyệt nghệ đồng thời đánh vào đối phương. Uỷ Tôn giả lờ đi coi như không trông thấy gì. Lão lấy kinh sách đưa ra. Trừng Quang đề tụ nội tức vào huyệt đan điền, ngấm ngầm vận động kình lực ra kháp toàn thân. Tay trái nhà sư đưa ba ngón lên thành công quyết để coi chừng nếu đối phương tấn công đột ngột, là lập tức điểm vào huyệt thương khúc trước ngực lão. Trừng Quang chuẩn bị công thủ một cách kín đáo rồi mới từ từ dưa tay mặt ra đón lấy kinh sách. Không ngờ Uỷ Tôn giả chẳng có hành động gì khác lạ, thẳng thắng trả lại kinh sách. Lão tủm tỉm cười nói:

- Trừng Quang đại sư? Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm danh tiếng lẫy lừng thiên hạ. Thế mà bữa nay mười tám người bên các vị xúm lại đành một mình ta. Như thế còn vẻ vang gì nữa? Trừng Quang cất sách vào bọc, chắp tay đáp;

- Bần tăng cam bề đắc tội, nếu lấy một chọi một thì quần tăng chùa Thiếu Lâm địch lại Uỷ Tôn giả thế nào được? Nhà sư vẫy tay một cái. Quần tăng lùi cả lại. Quần tăng vẫn sợ Uỷ Tôn giả bắt Vi Tiểu Bảo nên năm sáu vị đứng chắn trước mặt gã. Uỷ Tôn giả nói:

- Vi thí chủ. Bản Tôn giả có một việc thành tâm cầu khẩn, mong thí chủ ưng thuận. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Việc gì? Uỷ Tôn giả đáp:

- Bản Tôn giả mời thí chủ lên chơi đảo Thần Long mấy bữa. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Tôn giả mời tại hạ lên đảo Thần Long ư? Nơi đó... Uỷ Tôn giả ngắt lời:

- Kinh sách của thí chủ đã do Trừng Quang đại sư thu cất rồi chẳng con gì phải bận tâm. Tiểu thí chủ ra chơi đảo Thần Long thì bản giáo từ trên xuống dưới quyết dùng lễ thượng tân đối đãi với thí chủ. Tiểu thí chủ ra mặt Hồng giáo chủ rồi bản Tôn giả nhất định đưa tiểu thí chủ rời đảo một cách bình yên. Lão thấy Vi Tiểu Bảo bĩu môi ra chiều không tín nhiệm mình liền nói tiếp:

-Trừng Quang đại sư? Xin đai sư làm chứng cho. Lời nói của bản Tôn giả có tin được chăng? Trừng Quang cũng biết lão đầu đà này tuy hành động có vẻ tà mông nhưng cũng không phải là tay đại ác. Hai tên đầu đà một cao một gầy nói sao có vậy, nhà sư đã biết tiếng rồi, liền đáp:

- Uỷ Tôn giá vốn người thủ tín, đó là một điều ai cũng công nhận. Nhưng Vi thí chủ bên mình còn có sứ mệnh trọng yếu, rằng y không được rảnh để để đến Thần Long đảo. Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Đúng thế? Tại hạ hiện đang có việc gấp, không rảnh đi theo Tôn giả. Sau này gặp dịp sẽ ra đảo Thần Long bái kiến Uỷ Tôn giả cùng Hồng giáo chủ. Uy Tôn giả vội chữa lại;

- Phải nói là Hồng giáo chủ và tên thuộc hạ của lão nhân gia là Bạn Đầu đà (Đầu đà mập ú). Sở dĩ phải nói như vậy vì: Một là trong thiên hạ không có một người nào được đặt lên trên lão nhân gia. Nếu nói tên người khác trước rồi mới nhắc tới Hồng giáo chủ sau là một điều đại... đại bất kính. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Khi nói đến Hoàng Đế thì sao? Uỷ Tôn giả không nghĩ ngợi đáp liền:

- Dĩ nhiên phải nói Hồng giáo chủ trước rồi mới tới Hoàng Đế sau. Còn điều thứ hai là khi ở trước giáo chủ lão nhân gia, không được xưng hô "Tôn giả" hay chân nhân" gì gì hết, khắp dưới gầm trời này chi có Hồng giáo chủ là nhân vật tôn cao hơn cả. Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói:

- Hồng giáo chủ đã ghê gớm như vậy thì tại hạ chẳng bao giờ dám đến ra mắt lão nhân gia. Uỷ Tôn giả đáp;

- Tuy nhiên Hồng giáo chủ bụng dạ rất nhân từ, thương yêu quần chúng ra ơn cho khắp thiên hạ. Tiểu thí chủ là một vị thiếu niên anh hùng lại thong minh lanh lợi, hễ lão nhân gia thấy mặt nhất định đem lòng ái mộ ngay. Tiểu thí chủ mà đến Thần Long đảo thì lúc trở về phải lấy xe để tải đồ. Không chừng lão nhân gia cao hứng còn truyền thụ cho tiểu thí chủ mọt vài chiêu thức đủ tung hoành thiên hạ, suốt đời hưởng thụ không hết. Uỷ Tôn giá bằng một giong rất thành khẩn. vẻ thân thiết lộ ra ngoài mặt. Lúc trước lão coi Vi Tiểu Bảo không vào đâu mới dẫm chân lên đầu, nhưng lúc này một điều thí chủ hai điều thí chủ, lại còn ca tụng những gì thiếu niên anh

hùng thanh minh lanh lợi... Lão sợ Vi Tiểu Bảo nghe không rõ liền uốn cong tấm thân cao nghêu cúi xuống gần gã để nói cho rõ. Vi Tiểu Bảo nhớ lại những câu nói của Đào Hồng Anh, những điều mắt thấy về cử chỉ của bọn Chương lão Tam ở trang gian Lại liên tưởng đến hình dáng Hoàng Thái Hậu và Liễu Yến cùng người cung nữ cải dạng nam trang, nên đối với Thần Long giáo có một ấn tượng chán ghét không bút nào tả xiết. Gã lại so sánh những nhân vật Thần Long giáo mà gã đã biết thì Uỷ Tôn giả tuy có mấy phần anh hùng khí khái hơn những người kia, nhưng lão lại ỷ mạnh sang đoạt kinh sách rồi xách gã đem lui đem tới hành hạ đủ điều. Bây giờ thấy Uỷ Tôn giả thay đổi thái độ một cách đột ngột mời gã đến Thần Long đảo làm tân khách, gã cho là lão không phải là vì lòng tốt mời gã ra ngoài đó mà vì hành đông ám muội nào khác. Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ hồi lâu rồi tự nhủ:

- Đây chẳng qua là vì hắn không địch nổi quần tăng chùa Thiếu Lâm nên mới chịu lún. Một khi các nhà sư bỏ đi rồi hắn lại giở thói hung hăng bá đạo thì còn ai kiềm chế được hắn? Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy liền lắc đầu đáp:

- Tại hạ không đi đâu. Uỷ Tôn giả thấy Vi Tiểu Bảo không chịu đi, vẻ mặt buồn thiu. Lão từ từ đứng thẳng người lên đảo mắt ngó mười tám nhà sư Thiếu Lâm vây quanh lao rồi thủng thẳng hỏi:

- Tiểu thí chủ? Võ công của bản Tôn giả so với mười tám vị đại hoà thượng thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hai bên đều có chỗ sở trường. Uỷ Tôn giả tức giận hỏi:

- Sao lại đều có chỗ sở trường? Nếu lấy một chọi một liệu họ có thắng được ta chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Một chọi một thì Tôn giả có cơ thủ thắng, nhưng chọi mười tám thì nhất định Tôn giả phải thua. Có thế mới gọi là hai bên đều có chỗ sở trường. Bằng lấy một chọi một mà Tôn giả cũng thất bại thì còn sở trường cái đếch gì? Bất quá chỉ có thân hình dài ngoằng là sở trường thôi. Uỷ Tôn giả tủm tỉm cười hỏi:

- Tiểu thí chủ đã gặp ai võ công cao cường như bản Tôn giả chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên là thấy rồi. Võ công của Tôn giả chỉ bất quá là kẻ hung hăng. Chẳng thiếu gì người bản lãnh còn cao hơn Tôn giả gấp mười tại hạ cũng đã gặp rồi. Uỷ Tôn giả tức quá sấn lên một bước vươn tay toan chụp Vi Tiểu Bảo. Bốn nhà sư Thiếu Lâm đứng chắn trước mặt gã vừa lên tiếng niệm phật vừa đưa tay ra cản lại. Uỷ Tôn giả lại hỏi:

- Ngươi bảo ai bản lãnh cao cường hơn ta? Vi Tiểu Bảo buột miệng nói bừa. Bây giờ bị Uỷ Tôn giả hỏi vặn liền tắc họng vì chưa nghĩ ra được những ai có võ công cao thâm hơn Uỷ Tôn giả. Gã nhìn nhận võ công của sư phụ rất cao thâm nhưng chưa chắc thắng được Uỷ Tôn giả. Uỷ Tôn giả thấy Vi Tiểu Bảo không trả lời được, ra chiều đắc ý hỏi:

- Tiểu thí chủ không đưa được ra nhân vật nào võ công cao hơn ta phải chăng? Vi Tiểu Bảo chợt động tâm cơ đáp:

- Sao lại không đưa ra được? Có điều tại hạ không muốn nói vì e rằng chỉ tổ làm cho Tôn giả sự mất mặt, chứng nhân vật ấy võ công cao thâm hơn Tôn giả nhiều lắm. Thứ nhất là Tổng đà chủ Trần Cận Nam ở Thiên Địa hội. Tại hạ đã được mắt thấy lão nhân gia cùng người tỷ đấu trong

thành Bắc Kinh. Trần Tổng đà chúa hai tay chụp được bốn tên Đầu đà mỗi tên nặng dư hai trăm cân. lão nhân gia điểm hai chân xuống đất nhảy vọt qua tường thành. Tôn giả so với Tổng đà chúa còn kém xa lắm. Uỷ Tôn giả dặng hắng một tiếng. Lão cũng đã nghe tiếng Trần Cận Nam nhưng không thể tin y hai tay xách bốn người còn phi thân nhảy vọt qua tường thành được. Lão liền nói:

- Tiểu thí chủ đừng nói khoác. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Nhân vật thứ hai võ công cao cường là một vị Thiếu nhưng nhưng tha thướt ở Giang Nam. Gã nói tới đây liếc mắt nhìn Song Nhi. Song Nhi xua tay lia lịa ra hiệu bảo gã đừng nói. Nhưng Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Vị Thiếu nhưng nhưng này đã tỷ đấu vòi ba mươi sáu đạo sĩ phái Võ Đương vây quanh y bày thành cái gì... cái gì trận pháp... Uỷ Tôn giả hỏi ngay:

- Những đạo nhân phái Võ Đương lập trận có sử kiếm hay tay không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Có sử kiếm chứ. Uỷ Tôn giả nói:

- Nếu vậy thì là Chân Võ kiếm trận. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Uỷ Tôn giả quả là người biết nhiều hiểu rộng nhận ngay ra Chân võ kiếm trận. Lúc ấy ba mươi sáu đạo nhân cầm bảo kiếm vây đánh Thiếu Nhưng Nhưng kia. Kiếm quang loang loáng dày đặc như bức tường tưởng như nước cũng chẳng chảy qua được. Thiếu Nhưng Nhưng tay trái bồng trẻ nít, tay phải không binh khí... Uỷ Tôn giả lấy làm kỳ ngắt lời;

- Mụ tay trái bồng trẻ nhỏ mà còn tỷ võ với các đạo sĩ phái Võ Dương được ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó có chi là lạ? Thiếu Nhưng Nhưng bồng hai đứa nhỏ sinh đôi và đều là con trai béo mập... Gã có ý khoa trương võ công của Thiếu nhưng nhưng ở Trang gia, cả số đứa nhỏ cũng tăng lên gấp đôi. Gã nói tiếp:

- Thiếu nhưng nhưng còn nựng con: " Các con phải ngoan ngoãn,đừng khóc. Hai con hãy coi má má diễn tuồng đây?" Y vừa nói vừa đoạt hết bảo kiếm của ba mươi sáu đạo sĩ lại điểm trúng vào huyệt đạo cả bốn đối phương, khiến họ đều đứng trơ như phỗng, không nhúc nhích được. Gã nói tiếp:

- Thiếu nhưng nhưng còn bồng con lại cho chúng vuốt râu lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ tức quá trợn mắt lên nhìn thì hai đứa nhỏ thích quá đều nhoẻn miệng cười Phái Võ Đương đứng ngang hàng với phái Thiếu Lâm. cả hai phái đều có võ công đến hành ngàn năm. Vi Tiểu Bảo biết thế, gã thấy Uỷ Tôn giả không địch lại mười tám nhà sư Thiếu Lâm liền khoe Thiếu nhưng nhưng đả bại ba mươi sáu đạo sĩ phái Võ Đương như vậy ai mạnh ai yếu đã bày ra rồi khỏi cần phải nói. Uỷ Tôn giả nghe vậy ngây dại cả người, thở dài đáp:

- Trong thiên hạ còn có người võ công thần kỳ hơn cả Trần Cận Nam tay xách bốn người nhảy qua tường thành thì thật là hiếm lắm. Vi Tiểu Bảo khoác lác một hồi bịp Uỷ Tôn giả gã càng đắc ý nói:

- Chẳng dấu gì Tôn giả. Vị Thiếu nhưng nhưng đó là mẹ nuôi của tại hạ. Song Nhi lúc đầu nghe Vi Tiểu Bảo nói đến một vị Thiếu nhưng nhưng tha thướt tại Giang Nam đã tưởng là gã muốn

trỏ vào Tam thiếu nhưng ở Trang gia, sau lại nghe gã nói vị Thiếu nhưng nhưng đó đẻ song thai và là mẹ nuôi gã, thị mới biết là người khác chứ không phải Tam thiếu nhưng. Thực tình Vi Tiểu Bảo đã bịa chuyện. Trên đời làm gì có vị Thiếu nhưng nhưng nào ghê gớm đèn thế Uy Tôn giả lại cho là chạc trong lòng kinh hãi hỏi:

- Y là mẹ nuôi của thí chủ ư? Y ở họ gì? Trong võ lâm có nhân vật lợi hại như vậy mà bổn Tôn giả chưa từng nghe ai nói tới? Vi Tiểu Bảo cười dáp:

- Những nhân vật lợi hại trong võ lâm lấy đấu mà đong cũng không hết được Tỷ như cô vợ của tại hạ đây... Gã trỏ vào Song nhi nói tiếp:

- Đại sư coi nàng bé nhỏ thướt tha như vậy ai ngờ nàng cũng là tay giỏi võ? Song Nhi thẹn quá mặt đỏ bừng lên, cãi:

- Không... không phải đâu. Vi thiếu gia đừng nói quanh nữa! Uỷ Tôn giả đã mắt thấy Song Nhi thi triển võ công. Thị bất quá là một vị tiểu cô nương mà thân thủ cao cường đến trình độ không ngờ. Ai chưa mục kích, thật khó lòng tin được. Lão gật đầu nói:

-Thí chủ nói phải lắm. Thí chủ không chịu đến chơi đảo Thần Long bản Tôn giả cũng chẳng làm thế nào được. Mời các vị lên đường. Vi Tiểu Bảo nói:

- Mời đại sư thượng lộ trước đi? Gã nói câu này tựa hồ như người lịch sự mà thực ra gã có ý mong cho Uỷ Tôn giả đi trước để gã biết chừng. Lão mà đi về hướng Đông thì gã đi theo hướng Tây. Lão ngược lên phía Bắc là gã xuôi xuống phía Nam. Mục đích của gã là mong sao dọc đường không chạm trán lão, gã mới yên tâm. Uỷ Tôn giả lắc đầu đáp:

- Mời thí chủ lên đường trước. Bản Tôn giả còn ở lại sao lục bài văn bia này. Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng:

- Mình bịa chuyện trời ơi đất hỡi không ngờ gạt được lão, lại khiến lão tin là thực. Mười tám nhà sư Thiếu Lâm cùng bọn Vi Tiểu Bảo xuống núi Cẩm Tú rồi Trừng Tâm lấy kinh sách giao trả cho Vi Tiểu Bảo và hỏi gã:

- Phải chăng thí chủ trở về Bắc Kinh? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế. Trừng Tâm nói:

- Bọn bần tăng vâng lời Ngọc Lâm đại sư hộ tống thí chủ về Bắc kinh cho được vô sự Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Vậy thì hay lắm! Tại hạ chỉ lo lão đầu đà kia chưa chịu bỏ qua còn tìm đến rắc rối. nếu được các vị cùng đi thì không có gì đáng ngại nữa. Nhưng tại hạ chưa hiểu có ai bảo vệ cho Hành Si đại sư không? Trừng Tâm đáp:

- Thí chủ cứ yên lòng. Ngọc Lâm đại sư đã sắp đặt đâu vào đấy rồi. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới đem lòng kính phục Ngọc Lâm lão hoà thượng. Gã không ngờ nhà sư già chỉ nhắm mắt nhập định tựa hồ trời long đất lở cũng chẳng hỏi gì đến mà thực ra lão ngấm ngầm bố trí mọi việc rất chu đáo. Vi Tiểu Bảo được Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm hộ tống, dọc đường chẳmg có chuyện gì nguy hiểm. Uỷ Tôn giả dĩ nhiên không xuất hiện mà cả những nhân vật võ lâm khác cũng chẳng trạm trán một ai. Hôm về tới ngoài thành Bắc Kinh, mười tám nhà sư Thiếu Lâm

cùng Vi Tiểu Bảo thi lễ từ biệt, Trừng Tâm nói:

- Nay thí chủ đã tới kinh sư, bọn lão tăng xin cáo biệt về chùa.

Hồi 85 - Tiểu Cô Nương Đốc Chiến Quần Hùng

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng vị đại hoà thượng! Các vị đã vì tại hạ mà phải chịu một phen tâm khó hiện tại hạ cảm kích vô cùng! Xin các vị nhận một lạy này của tại hạ để tỏ chút lòng tri ân. Gã nói rồi quì xuống dập đầu. Trừng Tâm vội đỡ lấy gã không để quì xuống. Lão nói:

- Dọc đường bọn lão tăng đã được thí chủ tiếp đãi một cách rất chu đáo. Bọn lão tăng đi từ Sơn Tây tới Bắc kinh ung dung như một cuộc du sơn ngoạn thuỷ, có chi đáng gọi là tâm khổ? Nguyên Vi Tiểu Bảo bên mình dắt theo tiền bạc xài không hết. Đoàn người ở Ngũ Đài Sơn xuống núi rồi liền thuê mười chín cỗ xe lớn,Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi ngồi một xe. mười tám nhà sư Thiếu Lâm mỗi vị một xe. Vi Tiểu Bảo lại sai bọn Vu Bát cưỡi khoái mã chạy trước để tìm những nơi nghỉ chân hoặc quán trọ. Bọn này vừa thăm đường trước vừa chuẩn bị trà thơm, đồ điểm tâm cơm chay và mướn phòng nhất nhất việc gì cũng rất chu đáo. Đi tới địa phương nào Vi Tiểu Bảo cũng vung vãi tiền bạc thưởng cho khách điếm cùng tiểu nhị khiến bọn chúng coi mười tám nhà sư Thiếu Lâm như các vị thiên thần Bồ Tát, hầu hạ cực kỳ cung kính mười tám vị hoà thượng quen mùi khổ hạnh, tuy chẳng ham muốn gì những cách ăn xài phong lưu nhưng thấy Vi Tiểu Bảo đối đãi với mình bằng một dạ chí thành rất lấy làm vừa lòng. Vi Tiểu Bảo vốn là một đứa nhỏ miệng mồm lém lâu, những lời gã nói tuy không tự đáy lòng mà ra, nhưng cũng làm cho mọi người vui vẻ. Bản tính gã thích kết bạn là chuyện đúng sự thực. Dọc đường Vi Tiểu Bảo trò chuyện với các nhà sư rất tương đắc bây giờ nói đến chuyện phân ly, lòng gã như se lại, bất giác hai hàng lệ tuôn rơi. Trừng Tâm nói:

- Phúc đức? Thật là phúc đức? Hà tất tiểu thí chủ phải buồn rầu? Nếu chúng ta còn có thiện duyên thi rồi đây sẽ có ngày mời thí chủ lên chùa Thiếu Lâm tương hội. Vi Tiểu Bảo nghẹn ngào đáp:

- Tại hạ nhất định có dịp lên vấn an các vị. Trừng Tâm nói:

- Bây giờ đến lúc chia tay thí chủ thứ cho lão tăng nói thẳng câu này: Dường như trong người thí chủ trúng phải chất kỳ độc. Lão tăng đã ngấm ngầm thử tìm cách hoá giải mà không thấy công hiệu, chẳng hiểu vì duyên cớ Vi Tiểu Bảo đã bị Hải Đại Phú hạ độc, trong bụng thỉnh thoảng lại nổi cơn đau. Những ngày gần đây càng đau dữ dội, có điều chỉ đau một lúc rồi lại hết ngay. Sau khi trúng độc gã lại bị chưởng của Hoàng thái hậu làm cho chứng nội thương thêm trầm trọng. May ở chỗ gã còn nhỏ tuổi chẳng biết trọng khinh không hay nặng nhẹ. Hơn nữa gã tính tình khoáng đạt chẳng để tâm một việc gì nên gã vẫn không lo buồn. Bây giờ nghe Trừng Tâm nói vậy không khỏi trong lòng uất ức bất giác tuôn rơi hai hàng lệ đáp: Dây là hai nhân vật đại ác đã làm hại tiểu tử, một người hạ độc, một người đả thương nên nông nỗi này. Trừng Tâm trầm lặng một lúc rồi nói:

- Từ nay tiểu thí chủ nên làm nhiều điều thiện, hoặc giả có thể biến điều dữ thành điều hành đồng thời trị thương khỏi bệnh. Trường hợp mà tiểu thí chủ không chữa khỏi được thì lên chùa Thiếu Lâm Lão tăng sẽ hết sức tìm cách diều trị cho. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ lại quì xuống dập đầu:

- Trừng Tâm vội đỡ gã dậy rồi cùng quần tăng từ biệt gã lên đường. Song Nhi nghe câu chuyện đối đáp giữa Trừng Tâm hoà thượng và Vi Tiểu Bảo, thì bồn chồn trong dạ vội hỏi:

- Thiếu gia! ở trong mình thiếu gia trúng độc và bị thương có đau nặng không? chắc là thiếu gia khó chịu lắm? Thị chờ hồi lâu không thấy Vi Tiểu Bảo trả lời bất giác xụt xùi lệ sa. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ô hay! làm sao mà cô khóc? ta chẳng đau đớn chi hết và cũng chẳng khó chịu chút nào. Gã đưa tay áo lên lau nước mắt cho thị. Song Nhi đỏ mặt lên dịu dàng nói:

- Thiếu gia? Mấy bữa nữa chúng ta lên chùa Thiếu Lâm xin đại hoà thượng trị thương cho thiếu gia. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải lắm! Vị tiểu hoà thượng pháp hiệu Trừng Thông nói chuyện rất hợp ý ta. Ta cũng định lên chơi với y một thời gian. Trong Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm, Trừng Thông là nhà sư trẻ nhất, y mới hai mươi bốn tuổi nhưng tư chất thông tuệ khác thường mà lại siêng năng cần mẫn. Võ công của nhà sư này đã tới trình độ trác tuyệt nên được liệt vào hàng Thập bát la hán. Vi Tiểu Bảo rất hợp tính với Trừng Thông. Đoàn người tiến vào thành Bắc Kinh. Song Nhi thấy cảnh tượng trong thành cực kỳ xa hoa, thị ngạc nhiên trợn mắt há miệng. Vi Tiểu Bảo tìm vào Như Qui khách sạn ở cửa Tây. Gã mướn một gian phòng thượng hạng định để an trí Song Nhi, sáng mai sẽ vào ra mắt Vua Khang Hy tâu rõ mọi việc. Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo đưa Song Nhi vào phòng rồi bảo thị cài then cửa lại. Ban ngày đã mua đủ đồ cần dùng, bây giờ gã lấy vải dầu bọc Tứ thập nhị chương kinh cẩn thận lại từng quyển đặt vào trong một chiếc hộp gỗ. Xung quanh vải bọc lại rắc vôi bột cho khỏi ẩm ướt. Vi Tiểu Bảo kéo cái bàn ra chỗ khác rồi dùng mũi trủy thủ khoét tường thành một lỗ hổng. Lưỡi truy thủ chặt sắt như cắt bùn, nên khoét tường lấy mấy viên gạch ra chẳng khó khăn gì Vi Tiểu Bảo cất cái hộp gỗ vào lỗ hổng, rồi chặt một miếng gạch đặt vào che kín hộp đi. Gã lại hoà vôi với nước cho tan ra để gắn khe những viên gạch. Chỗ hổng tường dấu hộp gỗ ở gầm bàn, sau khi vôi khô rồi, ai không cố ý tìm tòi quyết không phát giác ra được. Vi Tiểu Bảo giấu kín song kéo cái bàn lại như cũ. Gã thở phào một cái nghĩ thầm:

- Tám pho kinh sách ta lấy được bẩy, chỉ tìm được pho tối hậu là đủ và có thể đi tìm kho bảo tàng của người Mãn Châu. Gã nghĩ tới chuyện lừa gạt Vua Khang Hy, trong lòng cũng hơi hối hận. Nhưng sau gã tự nhủ:

- Nếu ta không nhọc lòng đưa ra một thiên hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt Uỷ Tôn giả thì bộ kinh sách này cũng lọt vào tay hắn rồi, như vậy đây có thể coi như ta đoạt của Uỷ tôn giả, chứ chẳng phải lấy của Hoàng gia. Gã nghĩ vậy rồi không hối hận nữa. Vi Tiểu Bảo đứng lên rút then mở cửa đột nhiên bụng nổi cơn đau dữ dội tựa hồ như bị dao cắt ruột. Gã đau đến đỗi muốn mắng thầm một câu "Lão con rùa", "Mụ điếm già" cũng không được. Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo bảo Vu Bát đi mướn xe, muốn đưa cả Song Nhi ra khỏi khách sạn cùng thị ăn một bữa điểm tâm ngon lành để thị mở rộng thêm tầm mắt. Sau đó sẽ đi mua một bộ áo mũ thái giám mặc vào đê tiến cung. Việc mua áo mũ thái giám ở ngoài thành là chuyện rất khó khăn. Vi Tiểu Bảo đã định không mua được áo mũ thái giám thì mặc sắc phục thị vệ. Gã còn định làm một chiếc áo choàng màu vàng khoác bên ngoài để vào cung cho oai phong lẫm liệt. Gã lẩm bẩm:

- Ta ăn mặc oai phong vào cung khiến bọn thị vệ, thái giám ngó thấy phải trợn mắt há miệng há chẳng thú lắm ư? Ta làm ngự tiền thị vệ phó tổng quản do dực Hoàng thượng phong cho, đâu

phải chuyện giả dối. Gã nghĩ tới đây lòng khoan khoái tự nhủ:

- Vậy ta cứ thế. Hà tất phải làm một tên thái giám tầm thường. Lão gia khoác áo choàng bằng lụa vàng để tiến cung tất bọn chúng phải lác mắt. Gã cùng Song Nhi lên xe lừa rồi uốn cong lưỡi lại nói loàn giọng kinh thành rồi bảo phu xe:

- Trước tiên đưa chúng ta đến khôi tinh quán tại Tây Đan, ở đó có mì sào dòn và thịt cừu nướng mình ăn tan một bữa cũng hay. Tên phu xe cung kính đáp:

- Dạ! Vu Bát ngồi thẳng người bên cạnh tên phu xe, hắn nức nở khen:

- Chà? Đến cỗ xe lừa trong kinh thành cũng khác hẳn bên ngoài.Con lữa này mắt to mà đen láy, khắp tỉnh Sơn Tây không tìm đau lấy được một con như vậy. Vi Tiểu Bảo khác nào chàng sĩ tử mới thi đỗ trạng nguyên mặc áo gấm về làng. Trong lòng gã khoan khoái kể sao cho xiết? Xe đi một lúc chợt ra tới cửa thành. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Đến Tây Đan sao lại ra ngoài thành? Xa phu đáp:

- Dạ? Con lừa này có tính quật cường. Mỗi khi tới cổng thành, nó nhất định chạy quanh một vòng. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi đều phải phì cười. Vu Bát nói:

- Con lừa ở chốn kinh thành cũng có tính cách như ông quan. Nhưng cỗ xe ra khỏi thành rồi chạy thẳng về phía bắc đến hơn một dặm vẫn không quay trở lại. Vi Tiểu Bảo biết là có chuyện rắc rối liền quát hỏi:

- Xa phu? Ngươi muốn giở trò gì dây! Quay lại cho mau. Tên phu xe vâng dạ luôn miệng rồi quát bảo con lừa:

- Đắc nhi? Đắc nhi! Quay lại? Đắc nhi? Đắc nhi! Quay về thôi. Gã cầm roi quất loạn lên. Con lừa vẫn ra sức chạy về phía bắc mỗi lúc một mau hơn. Phu xa ngoác miệng ra mắng chửi:

- Tổ bà con lừa thối tha này? Ta báo mi quay lại kia mà? Đắc nhi! Đắc nhi! Đứng lại! Đứng lại? Con lừa phải gió này sao không nghe lời? Gã càng la, con lừa càng chạy gấp không chịu dừng lại... Giữa lúc ấy tiếng vó ngựa vang lên. Hai người kỵ mã từ hai bên lướt tới đi bên cạnh xe lừa là hai hán tử thân thể cao lớn. Vi Tiểu Bảo khẽ bảo Song Nhi:

- Động thủ đi! Song Nhi nhoai mình về phía trước phóng chỉ điểm ra trúng vào lưng gã phu xe.Gã phu xe láo đảo người đi một cái rồi té xuống. Gã rú lên một tiếng vì gã bị con ngựa đi bên xéo trúng lên mình. Hán tử cưỡi trên lưng ngựa tung mình vọt lên ngồi vào chỗ xa phu. Song Nhi lại phóng chỉ điểm tới. Võ công gã này không phải tầm thường. Gã xoay mình chụp cổ tay Song Nhi. Song nhi xoay tay phóng chưởng đánh vào trước mặt gã. Hán tử luồn tay trái ra gạt phát chưởng của thị. Tay mặt gã chụp vào đầu vai thị. Hai người trên xe lừa khó bề xoay xở,chỉ ra chiêu đánh nhau nhanh như điện chớp. Trong nháy mắt hai bên đã trao đổi tám chín chiêu. Con lừa vẫn tiếp tục lao về phía trước. Người kỵ mã mé tả la lên:

- Làm sao! Các ngươi giỡn nhau ư?

" Binh" một tiếng? Hán tử trên xe bị Song Nhi phóng chưởng đánh trúng ngực hất tung ra ngoài. Hán tử kia liên vun roi đánh tới. Song Nhi vươn tay chụp được đầu roi tiện tay giựt mạnh một cái. Con lừa đang chay như bay về phía trước. Hán tử bị giựt mạnh ngã ngựa vọi buông roi

ra miệng thét be be. Song Nhi cầm lấy giây cương đưa vào tay Vu Bát nói:

- Ngươi lên ngồi ruổi xe đi. Vu Bát đáp:

- Tại hạ... tại hạ...không biết ruổi xe. Vi Tiểu Bảo nhảy ra ngồi chỗ dong xe, cầm lấy dây cương. Tuy gã không biết ruổi xe nhưng nghĩ rằng việc này chẳng co gì khó khăn, liền bắt chước tên phu xe gọi mấy tiếng "Đắc nhi! Đắc nhi? Rồi tay trái gã thả lỏng dây cương, tay phải kéo riết lại, bắt lừa quay đầu cung như cưỡi ngựa. Quả nhiên con lừa quay đầu lại ngay chứ có quật cường gì đâu? Lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mười mấy người kỵ mã đuổi tới nơi. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi bắt lừa cho chạy ra lối khác. Bọn kỵ mã cũng bắt ngựa rượt theo rất gấp. Ngựa chạy nhanh hơn lừa kéo xe. chỉ trong khoảnh khắc bọn kỵ mã đã bao vây cỗ xe lừa vào giữa. Vi Tiểu Bảo thấy bọn hán tử cưỡi ngựa này đều đeo binh khí liền lớn tiếng hỏi:

- Giữa ban ngày ban mặt mà các ngươi dám cướp đường ở ngay chân thành ư? Một tên hán tử cười đáp:

- Bọn tại hạ là sứ giả mời khách chứ không phải cường đạo. Vi công tử! Gia chủ mời công tử đi uống rượu. Vi Tiểu Bảo sửng sốt hỏi:

- Chủ nhân các vị là ai? Hán tử đáp:

- Công tử tới nơi sẽ rõ, nếu tệ chủ nhân chẳng phải là bạn hữu với công tử khi nào lại mời công tử đến uống rượu? Vi Tiểu Bảo thấy cử chỉ của bọn người này ra chiều bí hiểm quyết không phải vì lòng tử tế mời khách đãi rượu gã liền nói:

- Các vị không nói rõ tên quí chủ nhân thì không phải thực lòng mời khách. Tránh đường cho bọn ta đi. Một tên đại hán khác cười nói:

- Tránh đường thì tránh đường chứ sao? Gã vung đao chém xuống đầu lừa. Con lừa chết ngay ngã lăn xuống đất, nó kéo đổ cả xe. Vi Tiểu Bảo và Song phi vội nhảy xuống đất. Song Nhi động thủ nhanh như gió. Địch nhân cưỡi trên lưng ngựa người thị thấp quá không đánh tới địch nhân được. Thị liền vung chỉ điểm lia lịa không làm mù mắt ngựa thì cũng điểm trúng vào huyệt đạo trên đùi địch nhân. Chỉ trong khoảnh khắc tiếng người la lẫn với tiếng ngựa thét làm rum cả một vùng. Nơi đây cách thành Bắc Kinh chưa mấy xa. Trên đường rất nhiều người qua lại. Khách đi đường nhìn thấy cảnh này diễn ra đều đứng đăng xa mà ngó chứ không dám lại gần. Mấy tên hán tử tụt xuống ngựa vung đao nhẩy xổ lại chém Song Nhi. Song Nhi thân thủ cực kỳ linh hoạt, vung múa tay chân đấm bên này đá bên kia. Chỉ trong khoảnh khắc thị đã đánh ngã bảy,tám tên đại hán tử. Còn bốn, năm tên chỉ biết đứng ngơ ngác nhìn nhau, không biết làm thế nào? Bỗng nghe tiếng bánh xe chạy lọc cọc. Một cổ xe nhỏ đang lao nhanh tới. Trong xe có tiếng đàn bà nói:

- Đừng động thủ nữa! Người nhà cả đây mà!

Hồi 86 - Cùng Người Đẹp Viếng Đảo Thần Tiên

Vi Tiểu Bảo vừa nghe thanh âm đã nức lòng hởi dạ, buột miệng reo lên:

- Trời ơi? Hiền thê đã đến đón ta. Song Nhi đang cùng bọn hán tử chiến đấu liền dừng tay lại. Mặt thị lộ vẻ kinh nghi. Thị không ngờ vị tiểu thiếu gia này đã lấy vợ rồi. Thời bấy giờ tục tảo hôn rất thịnh hành, con trai mười bốn, mười năm lấy vợ là sự thường. Nhưng Song Nhi sở dĩ ngạc nhiên là vì Vi Tiểu Bảo chưa hề nói cho thị nghe gã đã lấy vợ. Cỗ xe nhỏ chạy tới. Một người trong xe nhảy vọt ra, chính là Phương Di. Vi Tiểu Bảo vui mừng hớn hở chạy lại đón. Gã nắm lấy tay nàng hỏi:

- Hảo tỷ tỷ? Tiểu đệ nhớ tỷ tỷ muốn chết. Tỷ tỷ đi đâu vậy? Phương Di mỉm cười hỏi lại:

- Chuyện này thủng thẳng rồi sẽ nói. Tại sao lại xảy cuộc đánh lộn? Nàng ngó thấy dưới đất người nằm la liệt. Máu lừa chảy lênh láng, lại càng kinh ngạc hơn. Một tên hán tử khom lưng nói:

- Phương cô nương? Bọn tiểu nhân đi mời công tử đến xơi rượu chắc như vậy không đủ lễ phép thành ra đắc tội với công tử. Bây giờ Phương cô nương thân hành đến mời là hay lắm! Phương Di lấy làm kỳ hỏi:

- Lặng người này đều do đệ đệ đánh ngã đấy ư? Không ngờ võ công của đệ đệ lại tiến bộ đến thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dù võ công của tiểu đệ có tiến bộ nhanh đến đâu cũng chẳng thể nào nhanh thế được. Đó là Song Nhi cô nương vì bảo vệ cho tiêu đệ mà phải thi triển một chút bản lãnh. Phương Di đưa mắt ngó thấy thị chỉ là một cô gái bé nhỏ chi chừng mười ba, mười bốn tuổi, dáng điệu thướt tha, lả lướt và tính tình nhút nhát, nàng không tin võ công thị đã cao minh đến trình độ này liền hỏi:

- Quý tánh muội muội là gì? Khi ở nhà họ Trang nàng chưa thấy mặt Song Nhi, nên hai người không quen biết nhau. Song Nhi tiến lại một bước quì xuống dập đầu nói:

- Tỳ tử là Song Nhi xin bái kiến Thiếu nhưng nhưng. Vi Tiểu Bảo cười ha hả. Phương Di thẹn quá mặt đỏ bừng lên vội nghiêng mình né tránh ấp úng hỏi:

- Sao cô nương lại xưng hô...như vậy?...Ta...ta không phải là... Song Nhi đứng dậy đáp:

- Thiếu gia đã bảo: cô nương là phu nhân của y. Tỳ nữ hầu hạ thiếu gia, dĩ nhiên phải kêu cô bằng thiếu nhưng nhưng. Phương Di nguýt Vi Tiểu Bảo một cái rồi nói:

- Y có tính hay mở miệng nói quanh cô đừng tin y. Cô hầu hạ y bao lâu rồi. Chẳng lẽ cô còn chưa biết tánh y hay sao? Ta là Phương cô nương. Ta giới thiệu cho cô hay vậy cô cứ thế mà gọi. Song Nhi mỉm cười đáp:

- Bây giờ tiểu tỳ chưa xưng hô với Phương cô nương như vậy, nhưng rồi đây sẽ xưng hô như thế. Phương Di lại đỏ mặt lên ngập ngừng:

- Ngày sau cô kêu ta bằng... Nàng cảm thấy câu này nói ra không ổn nên đến chữ cuối cùng liền dừng lại không nói nữa. Song Nhi liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo, thấy bộ mặt gã nhơn nhơn đắc ý, đột nhiên thị đỏ mặt lên vì thị chợt nhớ tới lúc còn ở trên Ngũ Đài Sơn gã đã bảo thị là vợ gã trước mặt Uỷ tôn giả. Bây giờ mới hiểu Vi Tiểu Bảo tính thích khôi hài hễ thấy cô nào nhỏ tuổi xinh đẹp là gã kêu bằng vợ. Vi Tiểu Bảo lại cười hỏi:

- Còn cô vợ nhỏ này nữa thì sao? Song Nhi không thấy thế làm lạ nữa, đứng lặng yên. Phương Di lại nguýt gã trách móc:

- Chia tay đã bấy lâu bây giờ gặp mặt...chứng nào vẫn tật ấy, ăn nói toàn chuyện bài bây, chẳng đứng đắn chút nào. Nàng liền bảo bọn hán tử thu xếp lên đường. Bọn hán tử bị điểm huyệt không nhúc nhích được. Song Nhi liền giải khai huyệt đạo cho chúng. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Nếu tiểu đệ biết sớm là tỷ tỷ mời đi uống rượu thì đã hận mình không mọc được thêm hai cánh để bay ngay tới nơi. Phương Di nguýt gã nói:

- Ngươi quyên ta rồi dĩ nhiên không nghĩ đến là ta mời ngươi. Vi Tiểu Bảo trong lòng vui sướng đáp:

- Tiểu đệ quyên tỷ tỷ thế nào được? có lệnh tỷ tỷ gọi thì đừng có nói là đi uống rượu mà là đi ăn phân ngựa, uống thuốc độc, tiểu đệ cũng lật đật đi ngay không chần chờ một khắc nào. Phương Di nhìn gã bằng cặp mắt trong sáng hỏi:

- Ngươi nói dễ nghe quá! Ta mời ngươi đến chân trời góc biển uống thuốc độc thì sao? Vi Tiểu Bảo thấy vẻ nàng tựa như cười mà không phải cười gã cung toàn thân ấm áp, vui vẻ đáp:

- Đừng nói đến chân trời góc biển, tỷ tỷ bảo đệ xông vào rừng đao hay nháy xuống vạc dầu, tiểu đệ cũng xông liền. Phương Di nói:

- Hay lắm? Bậc đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, cái gì gì nan truy. Câu này nàng đã bắt trước Vi Tiểu Bảo, vì gã học lỏm rồi không nhớ hết nên Phương Di nhại lại. Vi Tiểu Báo vỗ ngực nói theo:

- Dại trượng phu nhất ngô ký xuất cái gì gì nan truy. Rồi hai người cùng cười ồ. Phương Di sai thủ hạ dắt ngựa đến cho Vi Tiểu Bảo cưỡi. Nàng nhường cỗ xe nhỏ cho Song Nhi lên ngồi. Còn nàng cùng cưỡi ngựa sóng vai với Vi Tiểu Bảo mà đi. Hai người thả ngựa đi bước một dưới ánh triệu dương mát mẻ. Bọn hán tử theo sau. Phương Di hỏi:

- Bản lãnh đệ đệ giỏi quá rồi? Làm thế nào mà thu được tên tiểu nha đầu võ công khá lắm? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tiểu đệ có tài cán gì đâu? Đó là thị cam tâm tình nguyện đi theo tiểu đệ Phương Di ngoài mặt tươi cười, nghĩ thầm trong bụng: Gã này tuy nhỏ tuổi nhưng là người tài hoa mà bên mình lại thừa tiền bạc xài không hết. Chắc gã vung tiền mua con nha đầu này nhưng sao thị lại là tay võ nghệ cao cường thì mình khó mà hiểu được. Vi Tiểu Bảo chợt nhớ tới bọn Từ Thiên Xuyên, Mộc Kiếm Bình, liền hỏi:

- Khi ở trong ngôi nhà ma tỷ tỷ bị toán người của Thần Long giáo bắt giữa về sau làm sao thoát hiểm được? Phải chăng Tam thiếu nhưng nhưng nhà họ Trang đã cứu ra? Phương Di lấy làm kỳ hỏi lại:

- Tam thiếu nhưng nhà họ Trang là ai? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bà chủ nhân toà trang viện đó. Phương Di lắc đầu hỏi:

- Y là trang chủ ư? Thuỷ chung bọn ta không gặp y. Những người ở Thần Long giáo chỉ muốn kiếm đệ đệ bọn họ không có ác ý gì với ngươi cả. Chương lão Tam tìm không thấy ngươi rồi thả chúng ta ra. Bọn tiểu quận chúa, Từ lão gia còn đi sau, lát nữa họ sẽ tới đây. Phương Di quay lại nhìn thăng vào mặt Vi Tiểu Bảo băng cặp mắt sâu thẳm dường như để soi xét đầu óc gã. Nàng bỗng ra điều trách móc:

- Trong lòng ngươi chỉ nhớ mong tiểu quận chúa, mới gặp ta một lúc mà đã hỏi tới y bảy tám lần. Vi Tiểu Bảo cười đáp: Tiểu đệ mới hỏi lần đầu mà bảo bảy tám lần. Tỷ tỷ nói vậy là oan cho tiểu đệ. Giả tỷ mà tiểu đệ gặp y mà chưa thấy mặt tỷ tỷ thì tiểu đệ phải hỏi bảy tám chục lần rồi. Phương Di mỉm cười nói:

- Dù ngươi có mười cái miệng cũng chẳng thể hỏi một lúc bảy tám chục lần. Nhưng một cái miệng của ngươi còn lém lẩu hơn mười cái miệng khác. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng bao lâu đã được hơn mười dặm. Đoàn người vẫn tiến về phía Đông. Vi Tiểu Bảo lại hỏi: Gần đến nơi chưa? Phương Di hờn mát đáp:

- Còn xa lắm? Ngươi nhớ tiểu quận chúa cũng chẳng cần phải nóng nảy như vậy? Ta mà biết thế này thì để y đi đón ngươi hay hơn để ngươi khỏi nóng lòng sốt ruột. Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói:

- Từ giờ tiểu đệ không hỏi câu nào nữa là xong. Phương Di nói:

- Cái miệng ngươi không hỏi nhưng trong dạ ngươi bồn chồn càng khiến cho người ta lộn ruột. Phương Di tựa hồ ăn phải dấm chua. Vi Tiểu Bảo càng cao hứng cười nói:

-Nếu trong lòng tiểu đệ mà nóng nảy chút nào thì tiểu đệ không là chồng tỷ tỷ mà chỉ đáng là con tỷ tỷ. Phương Di bật lên tiếng cười khúc khích nói:

- Ngoan lắm? Ngươi là... Nàng toan nói ngươi là đứa con ngoan ngoãn nhưng nàng chợt nhớ ra nói như vậy không ổn bất giác đờ mặt lên rồi dừng lại. Phương Di tuy là một vị cô nương nhỏ tuổi thường nói đùa với Vi Tiểu Bảo, nhưng kêu gã bằng dứa con ngoan ngoãn thì bất nhã quá. Đoàn người đi đến trưa vào toà thị trấn nhỏ ăn uống xong lại tiếp tục đi về hướng Đông. Vi Tiểu Bảo tuy nóng lòng muốn hỏi đi tới đâu nhưng lại không dám. Gã thấy mình rời Bắc Kinh mỗi lúc một xa, biết rằng bữa nay khó lòng quay lại hoàng cung để vào bệ kiến Vua Khang Hy được. Gã tự nhủ:

- Tiểu Huyền Tử không gia hạn cho ta bao giờ phải về phục mạng dù ta có nấn ná ở Ngũ Đài Sơn một thời gian, hoặc ta bị Uỷ tôn giả bắt rồi chưa buông tha thì về cung chậm mấy ngày cũng chẳng hề gì. Dọc đương gã cùng Phương Di chỉ nói chuyện phiếm chăng liên quan gì đến ai. Hồi ở trong cung tuy cùng một phòng, nhưng có Mộc Kiếm Bình Phương Di còn giữ giá lầm lì ít nói. Bây giờ sóng vai lỏng buông tay khấu, nàng cười nói tự nhiên ra chiều vui vẻ. Bọn hán tử cũng biết điều, thấy chàng và nàng ra vẻ thân mật liền đi sau một quãng xa xa. Vi Tiểu Bảo mối tình chớm nở. Lúc ở Hoàng cung gã kêu Phương Di bằng "vợ" thì trong mười phần thì có sáu phần là nói đùa ba phần là giọng khinh bạc, chỉ có một phần phảng phất chút tình nam nữ. Bữa nay từ biệt lâu ngày trùng hội, gã thấy Phương Di lúc hờn mát, lúc nỉ non tình tự, lúc cười ruồi càng thêm ve mặn mà, thì không khỏi động tình. Gã thấy nàng cưỡi ngựa đã nửa ngày, hai

má đỏ hồng coi càng xinh đẹp khả ái bất giác gã ngẩn người ra nhìn. Phương Di mỉm cười hỏi:

- Ngươi làm gì mà ngẩn người ra thế? Vi Tiểu Bảo ấp úng đáp:

- Hảo tỷ tỷ... tỷ tỷ thật là đẹp. tiểu đệ... muốn... tiểu đệ muốn... Phương Di hỏi:

- Ngươi muốn sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ nói ra tỷ tỷ đừng nổi nóng nhé. Phương Di nói:

- Ngươi nói dừng đắn thì ta không nổi nóng, nhưng nói tầm bậy tất nhiên ta phải nổi nóng. Ngươi muốn sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ... nếu quả được... là chồng tỷ tỷ thì...sung sướng quá. Phương Di nguýt gã một cái rồi nặng mặt quay đi chỗ khác. Vi Tiểu Bảo hốt hoảng hỏi:

- Hảo tỷ tỷ? tỷ tỷ nổi nóng rồi ư? Phương Di nói:

- Dĩ nhiên ta bực mình, bực đến cả một trăm hai mươi cái mình. Vi Tiểu Bảo cãi:

- Câu đó sao lại không đứng đắn? Tiểu đệ nói với cả tấm lòng thành thực. Phương Di nói:

- Khi ở trong cung ta đã thề nguyền với ngươi là trọn đời phụ thị ngươi thì còn có chuyện gì chân giả nữa? Ngươi nói câu này tức là muốn thay lòng đổi dạ. Vi Tiểu Bảo mừng quá. Nếu hai người không ngồi trên lưng ngựa thì lập tức gã ôm chầm lấy Phương Di để hôn vào cặp má đỏnhư trái hồng quân nhín mọng. Bát giác gã vươn tay mặt ra nắm lấy tay trái nàng nói:

- Khi nào tiểu đệ còn lòng một dạ hai với tỷ tỷ? cả ngàn năm, vạn năm tiểu đệ cũng không thay lòng đổi dạ. Phương Di đáp:

- Câu này đệ đệ nói láo rồi. Con người làm gì sống được hàng ngàn hàng vạn năm, trừ phi ngươi là con...rùa... Nàng nói tới đây không nhịn được bật tiếng cười khúc khích rồi quay đau đi, nhưng bàn tay vẫn để cho Vi Tiểu Bảo nắm lấy. Vi Tiểu Bảo được nắm cổ tay búp măng của nàng, gã sướng quá, cười nói Tỷ tỷ hết lòng với tiểu đệ thế này thì vĩnh viễn tiểu đệ không làm con rùa đen. Nguyên miệt Giang Nam có câu tục ngữ " Chồng bị vợ cắm sừng thì làm con rùa đen" Nhưng Phương Di không biết câu này. Nàng dựng mặt lên nói:

- Đừng học thói dùng lời đưa đẩy. Trống miệng chó làm gì có ngà voi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lấy chồng gà thì phải theo gà, lấy chồng chó thì phải theo chó. Lấy chồng chó mà đòi trong miệng mọc ngà voi thì chẳng đời nào có được. Phương Di không nhịn được phải phục xuống yên ngựa rũ ra mà cười. Bàn tay nàng vẫn để nguyên trong lòng bàn tay Vi Tiểu Bảo. Hai người vừa đi đường vừa nói chuyện vui vẻ. Đến tối vào trọ trong khách điếm ở một toà thị trấn lớn. Sáng hôm sau,Vi Tiểu Bảo sai Vu Bát đi thuê một cỗ xe lớn để cùng Phương Di ngồi mà thượng lộ. Hai người tình mặn nghĩa nồng. Lúc nào thích chí, Vi Tiểu Bảo lại ôm choàng lấy lưng nàng mà hôn vào mặt. Phương Di cũng không cự, nhưng nếu gã đi xa hơn nữa thì nàng không chịu. Vi Tiểu Bảo đối với mối tình nam nữ tựa như đã hiểu mà thật ra chưa hiểu. Gã đi tới đó là vui sướng lắm rồi. Vi Tiểu Bảo chỉ mong cô xe chạy hoài đừng bao giờ dừng lại. Gã muốn ôm người ngọc đi đến tận chân trời góc biển rồi lại quay xe đi tới chân trời góc biển đầu đằng kia. Đường xá trong thiên hạ đi vĩnh viễn không bao giờ hết, mà đi hết rồi quay trở lại đường cũ cũng chẳng hề gì. Hàng ngày đi cho đến tối mới tìm vào nhà trọ. Sáng dậy lại ra đi. Gã chỉ sợ đột nhiên

Phương Di dừng xe lại bảo "đến nơi rồi". Vi Tiểu Bảo lạc vào cõi ôn nhu, không còn nhớ gì nữa. Nào chiếu chỉ của Hoàng Đế, nào Tứ thập nhị chương kinh, nào lão Hoàng đế trên Ngũ Đài Sơn hay bất cứ gì gì gã cũng bỏ ra sau gáy. Vi Tiểu Bảo trong tình trang say sưa ngây ngất chẳng nhớ gì đến ngày giờ, cũng chẳng hiểu đã đi được bao nhiêu đường đất. Một hôm vào lúc xế chiều, cỗ xe ngựa bỗng đi tới bờ biển. Phương Di dắt tay gã đi xuống bãi nhìn khói nước mịt mờ.Nàng khẽ cất tiếng hỏi:

- Hảo đệ đệ? Đệ đệ cùng ta cưỡi thuyền ra khơi du ngoạn cảnh mây nước để hưởng những ngày thần tiên. Ngươi bảo có thú không? Nàng nói câu này rồi kéo gã lại gần và gục vào đầu vai gã.Người nàng mềm rũ tựa hồ không còn chút kháng lực nào. Vi Tiểu Bảo đưa tay ôm lấy lưng nàng để đề phong nàng ngã xuống. Gã cảm thấy những sợi tóc tơ cham vào mặt mình. Tấm lưng thon hơi rung động. Hắn nghĩ rằng ngồi thuyền ra khơi một cách đột ngột thì có điều không ổn. Nhưng trước tình cảnh này chàng chẳng thể trả lời bằng tiếng không, được. Bờ biển đã đau một con thuyền lớn. Thuỷ thủ trên thuyền thấy bọn thủ hạ của Phương Di cầm tấm khăn xanh vẫy, liền thả chiếc thuyền thoi nhỏ bé đẩy sát vào bờ để đón Vi Tiểu Bảo cùng Phương Di lên thuyền lớn trước, rồi chúng lục tục chở những người còn lại lên sau. Vi Tiểu Bảo tiến vào khoang thuyền, thấy cách bài trí rất sang trọng. Dưới sàn trải một tấm chiên dầy.Trên bàn bày đủ trà nước cùng đồ điểm tâm coi chẳng khác toà khách sảnh của một vị vương tôn hay quan lớn. Gã nghĩ thầm:

- Hảo tỷ tỷ đối đãi với ta một cách trịnh trọng thế này, tất không có ý hại ta. Hai tên bộc dịch lấy khăn dấp nước nóng đưa cho hai người lau mặt rồi bưng vào hai bát canh miến, trên bát canh đặt thịt gà xé ra thành đừng sợi nhỏ, ăn vào rất ngon miệng và mùi vị khác thịt gà thường. Bỗng thấy con thuyền dập dình. Hiển nhiên thuyền đã dương buồm ra khơi Cách sinh nhai ở trên thuyền tựa hồ như một thế giới riêng biệt. Phương Di bồi tiếp Vi Tiểu Bảo uống rượu và bày trò oẳn tù tỳ tha hồ mà cười nói say sưa. Đêm khuya nàng chờ gã lên giường nằm song mới ngủ riêng trong khoang bên cạnh. Sáng sớm hôm sau, Phương Di lại vào chải đầu mặc áo cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bây giờ nàng chưa biết ta chẳng phải là tiểu thái giám. có làm vợ chồng cũng là chuyện giả dối. Bao giờ ta nên nói rõ cho nàng hay? Hôm ấy hai người ngồi tựa bên cửa sổ nhìn mặt trời mọc trên biển thấy cảnh tương huy hoàng như muôn ngàn con kim xà uốn khúc trên làn nước bao la. Phong cảnh thật là đẹp mắt. Phương Di bỗng thở dài nói:

- Bữa trước ta đi hành thích Hoàng Đế Thát Đát, nắm chắc phần chết ở trong cung. Ngờ đâu được Hoàng thiên bảo hựu cung ngươi hội ngộ. Bữa nay lại cùng hưởng hạnh phúc. Hảo đệ đệ? Thân thế của đệ đệ ta chẳng biết một tý gì. Trường hợp nào đã đưa đẩy ngươi vào cung? Ngươi học võ công ra sao? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tiểu đệ đang muốn nói cho tỷ tỷ hay, nhưng lại sợ tỷ tỷ nghe mà hoảng hồn đồng thời còn e tỷ tỷ vui sướng đến phải ngất lịm. Phương Di xích mình đến sát cạnh Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Câu chuyện của đệ đệ ta thích nghe hay là ta không thích nghe ngươi cũng cứ nói thật đừng lừa gạt ta. Ta... cũng chẳng quan tâm. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hảo tỷ tỷ? Tiểu đệ sinh trưởng tại Dương Châu. Gia mẫu ở trong kỹ viện, Phương Di kinh hãi quay lại cất tiếng run run hỏi:

- Lệnh mẫu thân làm gì trong kỹ viện? giặt quần áo hay nấu cơm... hay là quét nhà bưng nước?

Vi Tiểu Bảo thấy nàng biến sắc, khoé mắt lộ vẻ sợ hãi thì trong lòng không khỏi run lên. Gã biết nàng coi kỹ viện là nơi xấu xa rất đáng khinh bỉ. Nếu nói thật mẫu thân là một kỹ nữ thì có lẽ suốt đời nàng khinh thường và mất cả tình thân mật, gã liền cười khanh khách hỏi lại:

- Gia mẫu ở trong kỹ viện từ hồi sáu bảy tuổi thì làm sao biết nấu cơm giặt áo cho người? Phương Di nét mặt dịu lại một chút, nàng hỏi:

- Bà ở trong kỹ viện hồi sáu, bảy tuổi thôi ư? Tài hoa khoác lác của Vi Tiểu Bảo là tay số một, Gã chẳng cần nghĩ ngợi gì vặn lại.

- Sau khi bọn Thái Dát ở Mãn Châu tiến vào quan ải rồi gây cuộc thảm sát ở Dương Châu tỷ tỷ có biết không? Phương Di đáp:

- Phải rồi, Dĩ nhiên ta biết. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ông ngoại tiểu đệ làm quan lớn với triều nhà Minh đóng ở Dương Châu sau vì việc nước mà uổng mạng. Khi đó gia mẫu là một cô gái nhỏ lưu lạc ngoài đường phố. Trong kỹ viện thành Dương châu có một vị thượng khách giầu sang. Lão thấy gia mẫu lâm vào cảnh đáng thương liền thu dụng làm một tên tiểu nha đầu. Sau lão hỏi biết đầu đuôi đem lòng kính trong ông ngoại của tiểu đệ, liền cho gia mẫu làm nghĩa nữ đem về nhà. Từ đó gia mẫu thành một vị thiên kim tiểu thư. Gia mẫu kết hôn với gia phụ. Lão nhân gia nguyên là một công tử giàu sang nổi tiếng ở thành Dương Châu. Phương Di nửa tin nửa ngờ nói:

- Té ra là thế? Ban đầu đệ đệ làm ta sợ giật bắn người, vì ta thông lệnh mẫu thân bị chìm đắm vào nơi lầu hồng kỹ viện để làm kẻ ăn người ở hầu hạ bọn đê hèn vô liêm sỉ, lọ là những gái cực kỳ xấu xa hủ hoá, bất cứ ai cũng làm chồng được. Vi Tiểu Bảo sinh trưởng trong kỹ viện từ thùa nhỏ. Trước nay gã chăng có ý thức gì về mẫu thân là hạng đàn bà tồi tàn vô liêm sỉ. Bây giờ gã nghe Phương Di nói vậy không khỏi bực mình mắng thầm trong bụng:

- Bọn đàn bà con gái trong mộc vương phủ như các người cao quí lắm hay sao? Mẹ kiếp?Ta cũng coi là hạng vô liêm sỉ bất cứ ai cũng chẳng làm được cái gì. Ban đầu gã toan nói huỵch toẹt than thế của mình cho Phương Di hay nhưng sau gã thấy nói chạc là bất lợi cho mình, nên giấu nhem sự thực không dám rỉ răng. Gã liền ba hoa khoác lác chẳng những thuộc dòng dõi giầu sang, gã còn tả nhà cửa mình ở Dương Châu như rông như phượng. Dù gã muộn hoa hoè hoa sói thế nào thì sảnh đường phòng xá, cùng cách trần thiết cũng sặc mùi kỹ viện. Phương Di không để ý nghe những chuyện khoa trương nàng hỏi:

- Phải chăng đệ đệ bảo có điều nói cho ta nghe sợ ta mừng quá đến ngất đi, là những chuyện này? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng là những cái đó, mà xem chừng tỷ tỷ chẳng vui thích gì hết. Phương Di hững hờ nói lấy lòng:

- Ta cũng thích lắm chứ. Hiển nhiên nàng nói câu này không phải từ đáy lòng phát ra. Vi Tiểu Bảo toan nói thêm những chuyện khác nữa, bỗng thấy một giải lục địa hiện ra ở phía Đông Bắc. Con thuyền này đang chèo vào phía đó. Phương Di lấy làm kỳ hỏi:

- Ô kìa? Đây là địa phương nào? Sau chừng một giờ, thuyền đi gần tới nơi nhìn rõ trên bờ cây cỏ xanh tốt. một bãi cát dài trông không đến tận đầu. Trên bãi toàn cát trắng như tuyết. Phương Di hỏi:

- Ngồi thuyền mấy ngầy liền mê muội cả đầu óc. chúng ta lên đảo chơi chăng? Vi Tiểu Bảo mừng rỡ đáp:

- Hay lắm? nơi đây giống như một hải đảo rất lớn. Không hiểu trẽn đảo có vật gì đẹp không? Phương Di kêu nhà đò vào hỏi hải đảo này tên là gì? Có những sản phẩm gì đặc biệt? Nhà đò đáp:

- Trình cô nương? Đây là đảo Thần tiên nổi danh ở Đông Hải. Nô tài nghe nói trên đảo này có một thứ trái tiên ăn vào sống lâu, trẻ mãi. Nhưng phải là người có phúc lớn mới được ăn. Cô nương cùng tướng công cũng lên đảo thử xem khí vạn mình xem sao? Phương Di gật đầu: Nàng chờ nhà đò ra khỏi khoang thuyền rồi khẽ báo:

- Ăn trái tiên để hưởng trường sinh bất lão mình chẳng biết đâu nhưng mấy bữa nay cuộc đời của mình vui thú hơn cả thần tiên. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói theo: Háo tỷ tỷ! Tiểu đệ cùng tỷ tỷ hãy lên đảo thần tiên này chơi một thời gian. ăn được trái tiên là hay mà chẳng tìm được cũng vậy. Tiểu đệ chỉ mong vĩnh viễn được kề cận tỷ tỷ là thành tiên rồi. Phương Di ngồi dựa vào mình gã đáp:

- Ta cũng nghĩ thế. Hai người chuyển sang thuyền nhỏ rồi lên bờ. chân dẫm lên cát nhỏ trên bãi biển, mũi ngửi mùi hoa thơm từ trong rừng bay ra.Thật chẳng khác viếng nơi tiên cảnh. Phương Di hỏi:

- Chẳng hiểu trên này có người không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Người thì không có nhưng có một vị tiên nữ xinh đẹp vô cùng, đưa bọn nô bộc lên đảo chơi.

Hồi 87 - Lục Tiên Sinh Thử Tài Vi Tiểu Bảo

Phương Di mỉm cười nói:

- Hảo đệ đệ? Ta mong rằng ngươi đừng coi ta như kẻ nô tỳ là lúc nào ta cũng lấy làm thoả mãn, trong giấc mộng ta vẫn vui cười. Hai người dắt tay nhau vào rừng, ngửi thấy mùi hoa thơm sực mũi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ở đây mùi hương ngào ngạt, phải chăng là hoa tiên? Hai người tiến về phía trước mấy bước, bỗng nghe trong bụi cỏ có tiếng sột soạt. Tiếp theo, một bóng vàng chuyển động. Bảy, tám con rắn vằn đen bò ra. Vi Tiểu Bảo la hoảng:

- Trời ơi? Gã kéo Phương Di xoay mình bỏ chạy. Nhưng vừa cất bước, trước mặt lại thêm bảy, tám con rắn chân đường. Những con này đỏ như máu. Lưỡi thò ra thụt vào, miệng phun phì phì. Đàn rắn này đầu hình tam giác, hai mang bành ra. Hiển nhiên là rắn độc. Phương Di đứng chắn trước người Vi Tiểu Bảo, rút đao ra múa tít, miệng la lớn:

- Đệ đệ chạy đi. Để ta ngăn chặn chúng cho. Vi Tiểu Bảo khi nào quên điều nghĩa khí, bỏ chốn lấy mình? Gã vội rút lưỡi trủy thủ ra nói:

- Chạy qua bên này! Gã kéo Phương Di chạy xéo đi. Vừa đi được hai bước, bỗng thấy đầu cổ mát lạnh, một con rắn ở trên cây đeo tròng teng đã cuốn vào cổ gã. Vi Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa, rú lên một tiếng. Phương Di vội vươn tay nắm lấy mình rắn. Vi Tiểu Bảo thét:

- Không được!... Gã chưa dứt lời, con rắn đã ngoái lại cắn vào mu bàn tay Phương Di rồi bám chặt không buông ra nữa. Vi Tiểu Bảo vội vung trủy thủ chặt đứt con rắn làm hai đoạn. Giữa lúc ấy trên cổ chân hai người đều bị độc xà quấn lấy. Vi Tiểu Bảo vung trủy thủ lên chặt thì chân bên phải đau nhói, vì bị rắn độc cắn trúng. Phương Di di vứt bỏ đơn đao, ôm lấy gã vừa khóc vừa nói:

- Bữa nay vợ chồng ta bỏ mạng nơi đây rồi? Vi Tiểu Bảo nhờ có lưỡi trủy thủ sắc bén phi thường, mỗi lần vung lên là một con rắn bị chặt đứt. Nhưng những rắn độc từ trong rừng kéo ra mỗi lúc một nhiều. Hai người gắng gượng vừa chiến đấu vừa lùi dần ra được khỏi khu rừng thì trong mình đều bị rắn cắn đến bảy, tám miếng khiến cho đầu nhức mắt hoa, dần dần đi vào chỗ hôn mê. Hai người nhìn ra biển thấy con thuyền nhỏ đang bơi tới gần chiếc thuyền lớn và cách bờ đã xa rồi. Phương Di la gọi mấy tiếng nhưng bọn thuỷ trên thuyền không nghe thấy gì nữa. Nàng vén ống quần Vi Tiểu Bảo lên rồi cúi xuống mút máu độc ở chân gã. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Không... không được. Bỗng nghe phía sau có tiếng chân rồi tiếng người hỏi:

- Các người đến đây làm gì? Không sợ chết ư? Vi Tiểu Bảo quay đầu lại nhìn thấy ba hán tử trung niên, vội lên tiếng:

- Đại thúc cứu mạng, bọn tiểu tử bị rắn cắn. Một hán tử lấy trong bọc ra một bánh thuốc bỏ vào miệng nhai rồi rịt lên các vết rắn cắn cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Xin thúc thúc hãy rịch cho nàng trước. Gã nhận thấy hai chân mình đen hết, không còn cảm

giác nữa. Phương Di đón lấy thuốc tự rịt vào các vết thương cho mình. Vi Tiểu Bảo gọi:

- Hảo tỷ tỷ!... Nhưng vừa la được một câu thì mắt tối sầm lại, té huỵch xuống đất. Khi gã tỉnh dậy thấy môi hô miệng đắng, trước ngực đau đớn kịch liệt gã không nhịn được bật tiếng la. Bỗng nghe tiếng cười nói:

- Hay lắm? Gã tỉnh lại rồi. Vi Tiểu Bảo từ từ mở mắt ra thấy có người bưng chén thuốc để kề vào miệng gã. Thứ thuốc này hôi tanh cực kỳ khó ngửi. Gã không do dự bưng lấy uống ừng ực. Thuốc uống vào miệng cay đắng phi thường. Vi Tiểu Bảo uống xong chén thuốc rồi nói:

- Đa tạ đại thúc đã cứu mạng cho tiểu tử. Tỷ tỷ của tiểu tử có việc gì không? Người kia đáp:

- May mà đến cứu kịp thời, chỉ chậm khoảng ba khắc là các người hết sống. Các người thật là lớn mật! Sao dám lên đảo thần tiên? Vi Tiểu Bảo nghe nói Phương Di thoát chết trong lòng mừng rỡ vô cùng, miệng cám ơn rối rít. Bây giờ gã mới phát hiện ra mình đang nằm trên giường đắp chăn. Bao nhiêu quần áo đều cởi bỏ hết. Hai chân gã vẫn còn tê dại không cử động được Hán tử này tướng mạo xấu xa quê mùa, mặt đầy vết sẹo, nhưng trong mắt Vi Tiểu Bảo y là một vị Bồ tát cứu mạng. Vi Tiểu Bảo thở phào một cái nói:

- Những thuỷ thủ chèo thuyền nói trên đảo này có trái tiên, ai ăn vào sẽ được hưởng trường sinh bất lão... Hán tử cười khánh khách nói:

- Nếu có trái tiên thật thì bọn chúng sao không lên hái mà ăn? Vi Tiểu Bảo la lên:

- Trời ơi? Té ra bọn thuỷ thủ này lòng dạ bất lương. Trên thuyền tiểu nhân còn có người bạn. Đừng để... đừng để bọn tàn ác làm hại y. Đại thúc ơi! Xin đại thúc tìm cách cứu mạng cho y. Hán tử mặt mũi xấu xa nói:

- Thuyền đã ra đi từ ba bữa trước, bây giờ biết đâu mà kiếm? Vi Tiểu Bảo lộ vẻ bâng khuâng hỏi:

- Sao lại đi từ ba ngày trước? Hán tử đáp:

- Ngươi đã hôn mê ba ngày ba đêm, chắc người chưa tự biết mà thôi. Vi Tiểu Bảo nhớ tới Song Nhi. Tuy thị võ công cao cường nhưng một mình trơ trọi giữa nơi biển cả bát ngát thì làm sao thoát được độc thủ của bọn hung đồ? Gã nghĩ tới đây không khỏi bồn chồn trong dạ. Hán tử thấy Vi Tiểu Bảo ra chiều nóng nảy liền tìm lời ôn hoà an ủi:

- Bây giờ công tử nóng nẩy cũng bằng vô dụng, nên yên tâm tĩnh dưỡng là hơn. Nọc độc giống rắn trên đảo này ghê gớm lắm, ít ra phải uống thuốc bảy ngày mới thanh trừ được. Hắn hỏi họ tên Vi Tiểu Bảo rồi tự giới thiệu mình là Phan Hùng. Đến ngày thứ ba, Vi Tiểu Bảo đã dậy được. Gã vịn vào tường vách lần lần bước đi, Phan Hùng đưa gã đến thăm Phương Di. Nguyên Phương Di được phụ nữ săn sóc ở một nơi riêng biệt. Dung nhan nàng rất tiều tuỵ mà tinh thần cũng buồn phiền chán nản. Hai người thấy mặt nhau vừa mừng rỡ lại vừa bịn rịn, bất giác ôm lấy nhau mà khóc oà lên. Từ hôm ấy hai người cứ ban ngày là ở với nhau một nhà. Mỗi khi nhắc tới độc xà lợi hại là lại sởn gai, rùng mình. Đến ngày thứ sáu,Phan Hùng nói:

- Trên đảo này có thầy lang là Lục Tiên Sinh, đến thôn xóm này, tại hạ mời tiên sinh vào coi thương thế cho Vi huynh đệ... Vi Tiểu Bảo ngỏ lời tạ ơn. Lát sau một người tiến vào. Người này ăn mặc theo kiểu văn sĩ, lối bốn chục tuổi, vẻ mặt ôn hoà, vui vẻ, ra chiều dễ thân cận. Người mới đến hỏi đầu đuôi Vi Tiểu Bảo bị rắn độc cắn rồi cười nói:

- Dân cư trên đảo phải đem theo hùng hoàng theo trong người, nên dù có bắt rắn bỏ vào người, nó cũng lập tức chạy trốn chứ không dám cắn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Thảo nào cả nhà Phan đại ca đây không ai sợ rắn. Lục Tiên Sinh (tức người mới đến) coi những vết thương cho Vi Tiểu Bảo rồi lấy ra sáu viên thuốc hoàn và bảo gã:

- Công tử uống ba viên, còn ba viên đưa cho cô bạn. Mỗi ngày uống một viên. Vi Tiểu Bảo trịnh trọng cám ơn Lục đại phu rồi lấy ra hai trăm lạng bạc nói:

- Đây gọi là chút ít tiền thuốc men, xin tiên sinh vui lòng thu nhận cho. Lục Tiên Sinh thấy Vi Tiểu Bảo rộng rãi quá, không khỏi giật mình cười:

- Làm gì mà những bấy nhiêu? Công tử cho hai lạng là đủ rồi. Vi Tiểu Bảo nói mãi, Lục Tiên Sinh mới thu nhận món tiền hai trăm lạng bạc. Y cám ơn rồi cười nói:

- Công tử đã có lòng hậu tứ mà bỉ nhân khước từ là thất kính. Chắc công tử ở đây buồn lắm. Tối hôm nay bỉ nhân muốn mời công tử cùng cô nương tới tệ xá uống chung rượu lạt được chăng? Vi Tiểu Bảo cả mừng nhận lời ngay. Vào lúc xế chiều, Lục Tiên Sinh phái người đưa hai cỗ kiệu trúc đến đón Vi Tiểu Bảo cùng Phương Di. Nói là kiệu cho sang, thực ra chỉ là cái ghế trúc, hai bên xỏ đòn tre vào. Phía trước, phía sau đều có người khiêng đi, dĩ nhiên chẳng làm gì có kiệu, có võng. Hai cỗ kiệu trúc men theo bờ suối mà đi. Nước suối chảy róc rách. Cây cỏ tốt tươi, phong cảnh này làm cho người ta thư thái tâm thần. Nhưng Vi Tiểu Bảo và Phương Di thấy cây cỏ cao, rậm rạp lại càng run sợ, vì rắn độc hay ở những nơi này bò ra. Kiệu đi chừng bảy,tám dặm đến trước căn nhà trúc thì dừng lại. Căn nhà này từ tường vách cho đến trên mái đều kết bằng những cây trúc lớn tầy miệng chén, coi rất bền vững. Từ Giang Nam cho chí đến Hà Bắc chưa hề nhìn thấy qua căn nhà như vậy. Lục Tiên Sinh nghe từng bước chân nhộn nhịp liền bước ra nghênh tiếp, đón khách vào nhà. Hai người vào trong sảnh đường thì đã thấy một thiếu phụ chạc ngoài ba chục tuổi ra bồi tiếp Phương Di. Thiếu phụ này là vợ Lục Tiên Sinh. Bà cầm tay Phương Di tỏ vẻ rất thân mật. Lục Tiên Sinh mời Vi Tiểu Bảo vào thư phòng ngồi chơi. Trong thư phòng, trên những kỷ sách toàn bằng trúc xếp đầy sách vở. Trên bốn bức vách treo đầy thư hoạ. Xem chừng Lục đại phu cũng là kẻ sỹ hào hoa phong nhã. Lục Tiên Sinh nói:

- Bỉ nhân ở ngoài hải đảo hoang vu, hẻo lánh thành ra cô lậu quả văn. Vi công tử ở chốn trung nguyên là nơi địa linh nhân kiệt, danh lam thắng cảnh. Công tử lại vốn dòng cao môn lệnh tộc, nhãn giới cao minh, thưởng ngoạn tất nhiên sành sỏi. Công tử thử coi mấy bức thư hoạ này có vào chương pháp nào chăng? Lục Tiên Sinh nói toàn lời văn hoa. Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu gì ráo. Gã thấy chủ nhân vừa trỏ những bức tranh hoạ cùng bút thiếp trên vách lại nghe những câu nói của y có hai chữ " thư hoạ" thì đoán rằng y muốn gã phê bình những bức đó. Vi Tiểu Bảo chẳng biết một chữ nào. Gã ngắm mấy bức hoạ: Bức thì vẽ sơn thuỷ, có bức lại vẽ con hạc trắng và con rùa đen. Bức này nguyên để tỏ ý "Rùa Hạc trường thọ" Gã cười nói:

- Con rùa đen này coi đẹp đây? Lục Tiên Sinh hơi sửng sốt, trỏ vào một bức chữ hỏi:

- Vi công tử! Công tử coi bức này viết bằng thạch cổ văn có được chăng? Vi Tiểu Bảo thấy những chữ ngoằn ngoèo như vẽ bùa liền gật đầu đáp:

- Hay! Bức này hay lắm? Lục Tiên Sinh lại trỏ vào một bức đại tự hỏi:

- Bức này phỏng theo chữ khắc vào đá trên Lang nha đài thời nhà Tần. Công tử thấy thế nào?

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bức nào mình cũng khen là hay, là đẹp thì thành ra vô vị. Gã liền lắc đầu đáp:

- Bức này chữ viết không được hay lắm. Lục Tiên Sinh nét mặt cung kính nghiêm nghị nói:

- Xin công tử chỉ điểm những " bại bút " trên bức chữ này. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bức này " bại bút" quá nhiều mà "thắng bút" rất ít! Vi Tiểu Bảo thấy Lục Tiên Sinh bảo vạch rõ những chỗ " bại bút", gã tưởng đã có "bại bút" tất có "thắng bút" nên mới đáp là: Bại bút rất nhiều mà thắng bút không có mấy! Ngờ đâu Lục Tiên Sinh nghe gã nói đến hai chữ "thắng bút" không khỏi ngẩn người, vì chẳng ai nói thắng bút bao giờ. Rồi lão gật đầu cười lạt khen:

- Cao minh? Thật là cao minh? Lục Tiên Sinh lại chỉ vào những bức chữ thảo trên vách mé Tây hỏi:

- Công tử coi bức thảo này thế nào? Vi Tiểu Bảo ngoẹo dầu coi một lúc rồi đáp:

- Mấy chữ này mực khô mà không xấp bút. Hừ? Lại còn ngừng dây nhỏ kéo nhằng kéo nhịt không chùi cho sạch đi. Lục Tiên Sinh nghe đến đây bụng bảo dạ:

- Té ra thằng lỏi này không biết chút gì về đường thư hoạ mà chỉ ba hoa khoác lác Nên biết chữ phải có chỗ đậm chỗ lợt. Bút ướt thì đậm, bút khô thì lợt. Đậm lợt phải xen kẽ. Có chỗ lợt thì nét đậm mới nổi, có chỗ đậm thì nét lợt mới sáng, tỷ như mây, như ráng trên nền trời vậy. Có thế mới là diệu bút. Còn những dây nhỏ bút kéo liền gọi là " du ty" thì hoặc kéo liền nét hoặc kéo liền mấy chữ. Bình luận về bút pháp phải có chủ khách tương hợp, góc cạnh biến ảo và nhiều chi tiết đặc biệt. Vi Tiểu Bảo chỉ nói vài câu đã lòi cái đuôi dốt ra. Lục Tiên Sinh biến đổi sắc mặt, lại trỏ vào bức khác nói:

- Bức này toàn là giáp cất cỏ văn, tại hạ học thiển tài sơ không biết một chữ nào theo lối này, xin công tử chỉ điểm cho. Vi Tiểu Bảo thấy chữ viết trên giấy đều giống con nong nóc như chữ khắc vào bia đá trong chùa Phổ Tế ở ngọn Cẩm Tú trên Ngũ Đài Sơn. Gã động tâm đáp ngay:

- Những chữ này tại hạ biết rồi. Đó là " Thần Long giáo, Hồng giáo chủ trường sanh bất lão, thần thông quảng đại, thọ ngang Thượng đế..." Lục Tiên Sinh lộ vẻ vui mừng nói:

- Tạ ơn trời đất. Quả nhiên công tử đọc được những chữ này. Vi Tiểu Bảo thấy Lục Tiên Sinh lộ vẻ hân hoan, nhưng giọng nói phát run thì sinh lòng ngờ vực, tự hỏi:

- Ta đọc mấy chữ này sao hắn lại cao hứng đến thế? Phải chăng hắn là môn đồ Thần Long giáo? Thôi nguy rồi?...ở đây có nhiều rắn! ồ? Kim xà, không khéo chính là Kim xà đảo mà chúng kêu bằng Thần Long đảo. Gã nghĩ tới đây buột miệng hỏi:

- Uỷ Tôn giả ở đâu? Lục Tiên Sinh giẬt mình kinh hãi lùi mấy bước, miệng lắp bắp:

- Công tử... công tử biết rồi ư? Vi Tiểu Bảo gật đầu. Thực ra gã chẳng biết gì hết. Lục Tiên Sinh vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Công tử biết rồi thì càng hay lắm? Lão đến bên án bút mài mực và đưa bút giấy ra nói:

- Xin công tử đem bức khoa đầu cổ văn giải thích từng chữ giùm cho, chữ nào là chữ "Hồng", chữ nào là chữ "giáo"... Lão cầm bút chấm mực rồi vẫy tay kêu Vi Tiểu Bảo lại. Bắt Vi Tiểu Bảo

cầm bút viết chữ thì chẳng thà giết gã đi còn đỡ thê thảm hơn. Gã ngấm ngầm đau khổ, không biết là thế nào. Vi Tiểu Bảo liếc mắt ngó trộm Lục Tiên Sinh thấy vẻ mặt lão rất khó coi, gã không dám trái ý, đành liều tiến lại bên án sách ngồi xuống. Gã đưa tay đón lấy cán bút. Tay gã nắm lại, gã cầm bút tựa hồ như người ta cầm đũa ăn cơm mà lại không giống hẳn như vậy. Nói là cầm dao mổ heo cũng không đúng, hay cầm búa đóng đanh cũng không phải. Trong thiên hạ chẳng ai cầm bút kiểu này. Lục Tiên Sinh cũng nổi cơn tức giận, nhưng lão cố nhẫn nại thủng thẳng nói:

- Trước hết công tử hãy viết tên họ của mình đi? Vi Tiểu Bảo đứng phắt dậy, quẳng bút xuống, bút mực vung vãi tứ tung. Gã lớn tiếng đáp:

- Lão gia chẳng biết đếch gì hết. Chữ con khỉ gì cũng không viết được. Hồng giáo chủ thọ ngang thượng đế phải gió gì đó đều do lão gia bịa ra nói quanh để lừa gạt tên đầu đà kia. Ngươi muốn lão gia viết chữ thì hãy đợi kiếp Sau, lão gia đầu thai vào cửa khác rồi sẽ tính. Ngươi muốn giết, muốn mổ thế nào lão gia cũng chịu được. Nếu lão gia chau mày thì không phải là hảo hán. Lục Tiên Sinh lạnh lùng hỏi:

- Ngươi không biết chữ gì cả hay sao? Vi Tiểu Bảo lại gắt lên:

- Không biết? Người có là con rùa thì bảo ta viết chữ "rùa " cũng không nổi, hay tên láo toét nào bảo viết chữ "toét" cũng không xong. Vi Tiểu Bảo thấy trò bịp bợm của mình bị khám phá, gã thẹn quá hoá giận mà thân mình lại bị hãm ở xà đảo chắc là phải chết, dù van lơn cũng bằng vô dụng. Gã liền chửi mắng cho sướng miệng rồi muốn ra sao thì ra. Lục Tiên Sinh trầm ngâm một lúc. Dường như lão hoài nghi Vi Tiểu Bảo chưa chắc đã dốt chữ, không chừng gã giả vờ. Lão liền lượm bút lên, viết vào giấy một chữ theo lối khoa đầu văn tự và hỏi lại:

- Chữ này là chữ gì? Vi Tiểu Bảo lại thoá mạ:

- Con bà nó? Ta đã bảo không biết chữ là không biết chữ, chẳng lẽ còn giả được ư? Lục Tiên Sinh gật đầu nói:

- Hay lắm! Té ra Uỷ Tôn giả đã mắc lừa thằng lỏi một vố cay. Nhưng vụ này đã báo lên giáo chủ rồi chứ không phải chuyện tầm thường. Tên tiểu tặc kia?... Đột nhiên lão nhảy xổ lại chịt cổ Vi Tiểu Bảo. Hai tay lão xiết mỗi lúc một chặt hơn. Răng lão nghiến ken két, hằn học nói:

- Mi hại bọn ta rồi. Bọn ta mắc tội lừa gạt giáo chủ? Thế là chúng ta chết không có chỗ mà chôn. Bao nhiêu người chết hết để khỏi chịu thảm hình vô cùng tàn khốc! Vi Tiểu Bảo bị Lục Tiên Sinh chịt cổ, hơi thở không thông, sắc mặt xám ngắt, lưỡi thè dài ra. Lục Tiên Sinh mà nhả thêm kình lực thù Vi Tiểu Bảo phải ngạt thở mà chết ngay. Lão thấy vụ này quan hệ trọng đại, trong lòng rất kinh hãi, liền nới tay rồi hất gã té xuống đất, lão hậm hực bước ra khỏi phòng. Sau một lúc lâu Vi Tiểu Bảo mới định thần đứng dậy cất tiếng thoá mạ:

- Quân rùa đen! Phường chó đẻ! Gã chửi bới không biết đến mấy trăm lần rồi nghĩ bụng:

- Mình đã đến hòn đảo rắn độc này thì chẳng còn chỗ nào trốn thoát. Nếu chuồn vào rừng cây bụi cỏ thì càng chết mau. Ta chỉ mong được chết bên Phương Di là thoả mãn rồi. Gã bước đến bên cửa sổ mở ra nhìn thì thấy phía dưới là hang sâu, không còn đường nào chạy được. Vi Tiểu Bảo quay lại nhìn những bức thư hoạ trên vách, miệng lẩm bẩm:

-Những bức chữ và bức hoạ thối tha này ra cái đếch gì? Gã lượm cây bút lên xấp đầy mực rồi vẽ

những con rùa đen lớn có nhỏ có không biết bao nhiêu mà kể. Tội nghiệp cho nhưng bức thư hoạ này đều là sản phẩm của danh gia, giá trên nào phải tầm thường mà bữa nay gặp cơn kiếp nạn bị phá huỷ dưới tay một thằng lỏi ngang ngược. Vi Tiểu Bảo vẽ hàng mấy trăm con rùa lên những bức thư họa. Sau gã mỏi tay liệng bút đi rồi ngồi xuống ghế. Bất giác gã ngủ đi lúc nào không biết. Lúc Vi Tiểu Bảo tỉnh dậy thấy trời đã tối đen mà không một ai hỏi gì tới gã Bụng đói meo, Vi Tiểu Bảo lại rủa thầm:

- Thằng cha Lục con rùa lại để lão gia chết đói rồi đây. Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, ánh đèn lọt qua khe cửa chiếu vào. Cánh cửa trúc mở ra. Lục Tiên Sinh cầm đèn tiến vào phòng. Lão ngoẹo đầu nhìn Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo thấy đối phương không lộ vẻ vui mừng hay phẫn nộ, trong lòng gã cũng hơi khiếp sợ. Lục Tiên Sinh đặt cây đèn xuống bàn, đảo mát nhìn quanh thấy bao nhiêu bức hoạ trên vách đều bôi mực vào, trông chẳng còn ra hình thù gì nữa. Lão căm giận như người phát điên, gầm lên:

- Mi...mi... Lão giơ tay lên toan phóng chưởng đánh xuống, nhưng bàn tay dừng lại trên không. Sau lão nén giận, miệng lắp bắp:

- Ngươi...ngươi... Thanh âm lão như ngấn trong cổ họng rồi không nói thêm nữa. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Ngươi thấy thế nào. Ta vẽ có đẹp không? Lục Tiên Sinh buông tiếng thở dài, ngồi phệt xuống đáp:

- Hay lắm? Vẽ hay tuyệt? Lão không đánh mà lại khen là vẽ hay khiến gã rất đổi ngạc nhiên. Vi Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt Lục Tiên Sinh lúc này ra vẻ thê lương dường như đau khổ đến cực điểm. Gã không khỏi hối hận nói:

- Lục Tiên Sinh! Xin lỗi tiên sinh... tại hạ bôi mực làm hư hết những bức tranh của tiên sinh rồi. Lục Tiên Sinh lắc đầu đáp:

- Không...không sao cả. Hai tay ôm đầu, lão gục xuống bàn hồi lâu mới nói:

- Chắc người cũng đói rồi, ăn cơm xong rồi hãy nói chuyện. Trên bàn trong phòng khách đã bày ra bốn món ăn và một bát thang, có gà có cá thật là một bữa thịnh soạn. Phương Di do Lục phu nhân đưa ra, bốn người cùng ngồi vào ăn cơm. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ ta vẽ mấy trăm con rùa đen tinh diệu đến nổi Lục Tiên Sinh thích quá nên mời ta ăn uống? Những gã cũng đủ sáng suốt để tự biết là không phải thế. Mấy trăm con rùa vẽ hay đến nỗi người ta coi là thượng tân thì thật vô lý hết chỗ nói. Gã đã mấy lần toan mở miệng hỏi, nhưng thấy nét mặt Lục Tiên Sinh lầm lỳ, ánh mắt âm thầm như người lo nghĩ, gã sợ chọc giận lão nên chăng hỏi nữa. Gã còn lo mình ăn chưa no người ta giật mất bát cơm thì hỏng bét. Ăn cơm xong Lục Tiên Sinh lại đưa Vi Tiểu Bảo vào thư phòng. Một tên tiểu đồng đưa trà đến. Lục Tiên Sinh lượm cây bút dưới đất lên, viết vào giấy ba chữ "Vi Tiểu Bảo" rồi hỏi gã:

- Tên họ ngươi thế này đây, ngươi có viết được không? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nó nhận được tại hạ mà tại hạ không nhận được nó thì viết ra làm sao được? Lục Tiên Sinh "hừ" một tiếng, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Lão trầm ngâm một lúc rồi tay trái cầm đèn đến trước bức chữ viết bằng khoa đầu cổ văn. Lão nhìn ngắm hồi lâu, tay trỏ vào từng chữ một, miệng lẩm nhẩm nói gì không nghe rõ. Đoạn lão về bên án thư lấy một tờ giấy trắng cầm bút

viết rất nhanh. Lão thò tay ra đếm những chữ hình nong nóc trên bức tranh rồi lại đếm những chữ trên tờ giấy. Sau lão quay đầu lại nhìn bức khoa đẩu văn tự, miệng lẩm bẩm tự nói để mình nghe.

- Ba chữ kia giống nhau, hai chữ này cũng chỉ là một, cần phải viết cho kín đáo không còn chỗ sơ hở mới được. Lục Tiên Sinh trầm ngâm sửa chữa trên tờ giấy xong lộ vẻ vui mừng nói:

- Được rồi! Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu Lục Tiên Sinh làm trò quỷ quái gì. Gã ăn cơm xong thấy bức khoa đẩu văn tự vẽ bảy, tám con rùa vào cũng không nổi nóng, gã lẳng lặng ngồi yên không nói gì. Lại thấy Lục Tiên Sinh lấy một tờ giấy trắng viết rất cẩn thận.

Hồi 88 - Học Khoa Đẩu Văn Kêu Trời Như Bọng

Lần này Lục Tiên Sinh viết rất thong thả. lão viết xong gục gặc cái đầu, khẻ đọc lại một lượt. Vi Tiểu Bảo chỉ nghe loáng thoáng những gì "Thần Long đảo". " Hồng giáo chủ"..." Thọ ngang thượng đế". Những câu sau là: Bộ thứ nhất ở nơi nào, núi gì? Bộ thứ hai ở nơi nào, núi gì? Gã đột nhiên tỉnh ngộ biết những câu này là chính gã đã bịa ra ở chùa Phổ Tế để bịp Uỷ Tôn giả. Lúc đó gã chỉ lo thoát thân cho lẹ mà bịa chuyện. Ngờ đâu Uỷ Tôn Giả lại tin là thật về đảo tuyên dương âm ỷ. Gã lo thầm:

- Hôm ấy Uỷ Tôn Giả mời ta đến đảo Thần Long ra mắt giáo chủ ta nhất định không chịu. Dè đâu ma đưa lối quỷ đưa đường, thuyền lại chèo tới đây. Hiện giờ cơ sự đã bại lộ, vụ này đến tai Hồng giáo chủ. Lão mà nổi nóng đem ta cùng hảo tỷ tỷ quăng xuống hang rắn cho muôn ngàn con độc xà ăn thịt thì mảnh xương cũng chẳng còn. Gã nghĩ đến bao nhiêu con rắn độc quấn lên mình bất giác sợ run bần bật. Lục Tiên Sinh quay mình lại, vẻ mặt ra chiều đắc ý, mỉm cười nói:

- Vi công tử! Công tử đọc được khoa đẩu văn trên bia đá là một điều đáng vui mừng đến cùng cực cho công tử, mà cũng là phước lớn cho Hồng giáo chủ ở bản giáo được trời sai thần đồng xuống đọc nổi cổ văn. Vi Tiểu Bảo hắng giọng một tiếng đáp:

- Tiên sinh đừng chế diễu tại hạ nữa. Tại hạ nhắm mắt đọc bừa để lừa gạt đầu đà kia. Nay tiên sinh đã biết là giả dối thì chém chết tại hạ đi cho rồi? Lục Tiên Sinh cười đáp:

- Vi công tử hà tất phải quá khiêm như vậy! Đây là bài văn bia bằng cổ văn mà công tử thuộc lòng đọc ra bữa trước. Tại hạ chép thành một bản. Xin công tử chỉ điểm cho có chỗ nào sai trật không? Lão lên giọng rồi đọc:

- " Đặc tiến Vệ quốc công Lý Tịnh, hữu lãnh quân đại tướng quân Túc quốc quân Trình trì Tiết, Quang Lộc đai phu Binh bộ thượng thư Tào quốc công Lý Vân, Từ Châu đô đốc Hồ quốc công Tần thúc Bảo."

"Hội đồng trên ngọn Cẩm Tú, thấy phương Đông ánh hồng quang rực rỡ rồi hiện ra những chữ vàng to bằng cái đấu giữa đám mây." Bài văn như sau:

" Ngàn năm sau này, có nhà đại Thanh. phương Đông có đảo tên là Thần Long. Giáo chủ Hồng mỗ, chịu ơn Hoàng thiên. Đức ra bốn biển, hiển hách uy linh. Hàng yêu phục quái, ngày một lên cao. Chân tay phò tá, mọi việc canh tân. Nhân vật hưng thịnh, vĩnh hưởng phúc tiên. Thọ ngang Thượng đế, nhân thánh võ văn." Lát sau, trên trời lại hiện ra những chữ xanh như sau:

- Trời ban cho Hồng Mỗ tám bộ Tứ thập nhị chương kinh: Một bộ để ở chùa Đằng Ma, núi Phục Ngưu, tỉnh Hà Nam. Bộ thứ hai để ở am Thiện Tâm, núi Bút Giá tỉnh Sơn Tây Bộ thứ ba để ở chùa Lăng Tiêu, trên núi Thanh Thành tỉnh Tứ Xuyên. Bộ thứ tư để ở chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn tỉnh Hà Nam. Bộ thứ năm để ở chùa Chân Võ trên núi Võ Đương tỉnh Hồ Bắc. Bộ thứ sáu để ở chùa Gia Diệp trên núi Không động tỉnh Tứ Xuyên. Bộ thứ bảy để ở Mộc Vương Phủ huyện Côn Minh tỉnh Vân Nam. Bộ thứ tám để ở Phủ Bình Tây Vương tỉnh Vân Nam. Bọn Tịnh này kính cẩn chép vào bia đá để lại về sau." Lục Tiên Sinh đọc xong hỏi:

- Tại hạ đọc có trật chữ nào không? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Đây là bia đá từ đời nhà Đường, sao lại có Bình Tây Vương Ngô Tam Quế? Lục Tiên Sinh đáp:

- Đức Thượng đế thông minh trí tuệ, chẳng điều gì là không biết. Ngài đã biết đời sau có Hồng giáo chủ thì dĩ nhiên cũng biết có tên Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo cười thầm gật đầu đáp:

- Tiên sinh nói phải lắm. Gã tự hỏi:

- Không hiểu hắn làm trò quỷ gì đây? Lục Tiên Sinh lại hỏi:

- Đã là văn bia thì không thể đọc sai chữ nào được. Tuy Vi công tử được trời ban trí tuệ hơn người, nhưng theo ý kiến của tại hạ thì đây cũng là thánh linh cảm động phù hộ cho, nên mới đọc được khoa đẩu văn tự. Sau này gặp lúc thảng thốt, biết đâu mình chẳng nhận lầm. Vậy hay hơn hết là Vi công tử học thuộc lòng bài văn bia này để phòng khi giáo chủ tuyên triệu, có thể đọc trơn như cháo chảy. Hồng giáo chủ mà vui dạ ngài sẽ ban thưởng rất nhiều. Vi Tiểu Bảo đột nhiên tỉnh ngộ nói:

- Té ra là thế! Té ra là thế! Bây giờ gã mới hiểu Uỷ Tôn Giả cùng Lục Tiên Sinh đã bẩm báo với Hồng giáo chủ là có thằng nhỏ đọc được văn tự trên bia đá. Nhất định Hồng giáo chủ sẽ tuyên triệu gã vào tra hỏi. Không ngờ câu chuyện hoàn toàn giả dối. Lục Tiên Sinh sợ Hồng giáo chủ hạch tội, mới làm ra bài văn bia giả để gạt lão. Lục Tiên Sinh nói:

- Bây giờ tại hạ đọc câu nào. Vi công tử cũng đọc câu ấy cho thuộc lòng kỳ cho đến lúc không còn chữ nào sai trật nữa mới thôi. Đoạn bắt đầu đọc: " Năm Trình Quan thứ hai, tháng mười, ngày giáp tý, Việc xảy ra đến thế này, Vi Tiểu Bảo chẳng học cũng không được. Huống chi gã học thuộc để đến gặp Hồng giáo chủ lại là một chuyện thú vị cho gã. Vi Tiểu Bảo liền đọc theo. Vi Tiểu Bảo thiên tư thông tuệ mà bảo gã học thuộc thiên đoản và mấy trăm chữ nguyên là chuyện dễ. Có điều bài văn này có nhiều thứ chữ lắt léo, ý nghĩa mơ hồ khó hiểu, gã đành theo Lục Tiên Sinh đọc hết lượt này tới lượt khác May Lục Tiên Sinh là người nhẫn nại và lúc này trong lòng thư thái, lão không ngại khó khăn, hết lòng dạy gã học. Vi Tiểu Bảo phải đọc ba mươi mấy lần mới thuộc không còn chữ nào sai trật. Tối hôm ấy gã ngủ ở nhà Lục Tiên Sinh. Sáng hôm sau gã cùng Phương Di ăn cơm xong liền học lại. Lục Tiên Sinh nghe gã đọc đã nhớ hết thì trong lòng rất hoan hỷ. Lão lại lấy bút viết bài văn bia theo lối khoa đẩu văn để dạy Vi Tiểu Bảo nhận mặt chữ. Lão theo thứ tự bài văn bia bịa đặt. Câu đầu là " Duy Trinh Quan nhị niên..." Vi Tiểu Bảo phải học mặt chữ khoa đẩu kêu khổ vô cùng. Khoa đẩu văn tự kéo nhằng kéo nhịt, hình trạng nhiều chữ không khác nhau mấy mà bắt gã phân biệt, lại viết ra từng chữ thì thật là giết người. Bản tính Vi Tiểu Bảo là con người hiếu động. Gã phải ngồi yên một khắc cũng đã khó rồi. Bây giờ chỉ bảo gã viết mười chữ từ nhất đến thập cũng là khó khăn, chứ đừng nói chuyện bắt gã học khoa đẩu văn. Thực ra bài văn khắc trên thạch kệ ý nghĩa khác hẳn, chứ có ăn thua gì đến bài văn mới tạo ra. Lục Tiên Sinh cũng chẳng biết một chữ nào về khoa đẩu văn. Hắn chỉ đếm số chữ trên tờ giấy mà Uỷ Tôn giả đã phóng lại ở trên thạch kệ, rồi lão làm một bài khác đúng bấy nhiêu chữ để thay vào. Mục đích của lão chỉ cốt làm cho Hồng giáo chủ vui lòng về bài văn bia, còn nguyên văn bài đó khắc trên đá lão chẳng cần biết họ nói cái gì. Bài văn khắc trên thạch kệ và bài văn viết ra dĩ nhiên có hàng trăm chỗ sơ hở. Tỷ như câu: "Duy Trinh Quan nhị niên" (Năm Trinh Quan thứ hai) thì chữ nhị là chữ thứ tư, chữ nhị chỉ có hai nét mà chữ thứ tư trên khoa đẩu văn có đến mười tám nét, bất luận thế nào cũng chẳng thể nói là chữ nhị được. Chữ thứ ba ở khoa đẩu văn chỉ có ba nét mà bảo là chữ quan" chằng chịt đến mấy

chục nét thì thật là phi lý hết chỗ nói. nhưng muốn đặt một bài để che dấu cho kín đáo đối với bài văn khắc trên bia đá thì dù Lục Tiên Sinh có tài giỏi đến đâu trong lúc thảng thốt cũng chẳng thể làm ngay được. Hồng giáo chủ là một tay đại trí tuệ thì bài văn bia giả này khó lòng che mắt y được. Lục Tiên Sinh cũng biết thế, nhưng đại nạn lâm đầu, lão đành tạm thời lấp liếm được chút nào hay chút ấy, nếu không may mà xảy ra tai vạ thì cũng đành phải chịu. Hôm ấy Lục Tiên Sinh dạy Vi Tiểu Bảo nhận chữ, tiến bộ rất là chậm chạp. từ sáng đến trưa gã mới nhận được tám chữ khoa đẩu văn. May mà lối chữ này vốn dĩ kỳ hình quái trạng nên dù Vi Tiểu Bảo viết khó coi đến đâu cũng không làm cho người ta rếch mắt. Nếu viết lối khải thư thì một đứa nhỏ chưa từng viết chữ bao giờ, bắt đầu vạch chữ ra, ai coi vào cũng nhận thấy ngay điều trá nguỵ. Buổi chiều Vi Tiểu Bảo học thêm được bảy chữ, đến tối lại thêm được sáu chữ nữa. Thế là cả thảy trong ngày gã học được hai mươi mốt chữ. Vi Tiểu Bảo không ngớt kêu trời như bọng. Mấy lần gã liệng bút đi không chịu học. Lục Tiên Sinh lúc thì hăm doạ, lúc thì lừa gạt. Có lúc lại kêu Phương Di đến ngồi bên, gã mới gắng gượng chịu ngồi học. Lục Tiên Sinh vừa dạy vừa lo lắng. Trong lòng lão lúc nào cũng phập phồng sợ Hồng giáo chủ bất thình lình gọi vào chất vấn. Nếu bài văn bia này Vi Tiểu Bảo chưa học xong đã bị tuyên triệu, lòi sự giả dối ra thì dĩ nhiên cái đầu gã không giữ vững được ở trên cổ mà toàn gia Lục Tiên Sinh cũng khó lòng thoát chết. Nhưng việc này nóng nảy cũng không xong. Lão càng mong gã thuộc cho mau thì trái lại gã học càng chậm tiến bộ. Trong đầu óc gã nhét đầy những con nong nóc, dường như chúng đang bò lúc nhúc làm gã khó chịu, thật là khó nhớ. Vi Tiểu Bảo học mấy ngày đã nhận ra được bài văn bia hơn một trăm chữ. Đồng thời những vết thương rắn cắn trên mình hắn cũng đã khỏi hẳn. Bỗng bên ngoài cửa có tiếng người quen thuộc hô hoán:

- Lục Tiên Sinh? Giáo chủ tuyên triệu Vi công tử vào tương kiến. Người này chính là Uỷ Tôn Giả. Lục Tiên Sinh nét mặt xám ngắt, tay run lẩy bẩy. Ngọn bút lông chấm đầy mực đánh rớt xuống vạt áo. Uỷ Tôn Giả tiến vào thư phòng. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Uỷ Tôn Giả? Sao bữa nay Tôn Giả mới đến ra mắt tại hạ? Tại hạ chờ Tôn Giả đã lâu lắm. Uỷ Tôn Giả thấy vẻ mặt Lục Tiên Sinh ra chiều khiếp sợ, hắn biết ngay có chuyện lôi thôi to. Uỷ Tôn Giả không trả lời Vi Tiểu Bảo.Miệng hắn lẩm nhẩm như để mình nghe:

- Đáng lẽ ta phải biết trước là ngươi nói nhăng nói càn, mà ta u mê thiên địa, những muốn lập đại công. E rằng công danh chẳng được chỉ tổ tự rước họa vào thân, không chừng mất mạng đến nơi. Lục Tiên Sinh cười lạt nói:

- Tôn Giả bất quá chỉ có một mình trơ thân cụ. Còn lục mỗ một nhà tám miệng đều bị uổng mạng cùng đi với Tôn giả một chuyến, mới là điều đáng xót xa! Uỷ Tôn Giả buông tiếng thở dài nói:

- Đây chẳng qua là số mạng xui nên. Cái đó kêu bằng kiếp vận, do thiên định an bài, muốn trốn lánh cũng không thoát được. Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Dù không xảy ra vụ này, chưa chắc giáo chủ đã để chúng ta sống thêm ít ngày. Lục Tiên Sinh đưa mắt ngó Vi Tiểu Bảo rồi đáp:

- Khi bọn này được lệnh triệu, chúng ta già rồi thì chết cũng phải chứ chẳng còn cách nào nữa. Giọng của y đầy vẻ bất bình. Uỷ Tôn Giả thở dài nói:

- Cũng có thể gã còn nhỏ tuổi cao hứng nghĩ ra được những chuyện ly kỳ. Lục Tiên Sinh trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nhỏ thì nhỏ cũng một vừa hai phải thôi chứ. Có lý nào lại đi quá trớn như thế? Vi Tiểu Bảo nghe hai người đối đáp chẳng hiểu ra làm sao. Uỷ Tôn Giả lại nói:

- Lục huynh? Việc đã đến thế này thì Lục huynh cùng tiểu đệ sinh tử có nhau, chia sẻ hoạ phúc. Bậc đại trượng phu coi chết như về, có gì đáng sợ? Vi Tiểu Bảo vỗ tay reo:

- Uỷ Tôn Giả nói phải lắm. Đã là anh hùng hảo hán thì sợ cóc gì? Tại hạ còn coi thường thì các vị có việc gì mà lo? Lục Tiên Sinh cười lạt nói:

- Thằng lỏi con đã chẳng biết trời cao đất dầy, thì việc tầy đình gã cũng coi là thường. Khi biết sợ thì đã chậm mất rồi. Lục Tiên Sinh ngơ ngẩn một lúc rồi tiếp:

- Uỷ Tôn Giả? Xin Tôn Giả hãy chờ một chút, tại hạ vào dặn tiện nội mấy câu. Một lúc sau Lục Tiên Sinh trở ra thư phòng, trên mặt hãy còn ngấn lệ. Uỷ Tôn Giả biết y vừa vào từ biệt vợ con, đau lòng đến phải phát khóc. Lão liền gượng cười nói:

- Tiểu đệ liệu việc như thần, đã biết trước sẽ có ngày hôm nay, nên không lấy vợ sinh con để khỏi bận rộn thê nhi. Lục Tiên Sinh phẩn nộ giơ tay lên. Gan bàn tay ẩn hiện màu xanh biếc. Vi Tiểu Bảo sợ hãi "ối" lên một tiếng. Lục Tiên Sinh từ từ hạ tay xuống, hằn học nói:

- Cả chuyện này cũng mảng mà nói giỡn ư? Uỷ Tôn Giả nhăn nhó cười đáp:

- Xin lỗi Lục huynh. Tiểu đệ lỡ lời? Xin Lục huynh cho tiểu đệ một viên Độc long hoàn. Lục Tiên Sinh gật đầu. Y móc trong bọc một chiếc bình sứ, mở nút đổ ra mấy viên thuốc hoàn màu hồng, nói:

- Thứ thuốc hoàn uống vào là tắt thở ngay. Nếu chưa phải lúc nguy nan tối hậu thì đừng có uống vào mà chết. Uỷ Tôn Giả đón lấy viên thuốc cười nói:

- Đa tạ Lục huynh? Bạn đầu đà này không coi rẻ tính mạng đâu. Vi Tiểu Bảo lúc ở trên Ngũ Hành Sơn đã mắt thấy Uỷ Tôn Giả chiến đấu với Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm, oai phong lẫm liệt, mà xin thuốc trữ sẵn để đề phòng khi Hồng giáo chủ xử tội là tự sát liền, gã mới biết tình trạng cực kỳ nguy ngập, không khỏi sinh lòng sợ hãi. Ba người vừa bước ra ngoài cửa, Vi Tiểu Bảo vẳng nghe tiếng khóc xụt xùi trong nội đường, liền hỏi:

- Phương cô nương không đi ư? Uỷ Tôn Giả cười đáp:

- Ngươi còn nhỏ tuổi thế này mà đã là giống đa tình. Trên Ngũ Đài Sơn có ả Song Nhi, tới đây đã có Phương cô nương. Lão tay trái ôm Vi Tiểu Bảo lên quát:

- Đi thôi! Rồi lão rảo bước đi lẹ về phía Đông. Chỉ trong nháy mắt lão đã tăng gia tốc chạy nhanh hơn cưỡi ngựa. Lục Tiên Sinh đi bên lão, nét mặt vẫn buồn rười rượi. Y sóng vai đi ngang với Uỷ Tôn Giả, không thụt lùi lại chút nào và cũng không có vẻ gì mệt mỏi. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới biết con người văn nhược thư sinh này võ nghệ không phải tầm thường. Bỗng gã cất tiếng hỏi:

- Uỷ Tôn giả? Lục Tiên Sinh? Hai vị trong mình đã mang võ công thượng thặng, bản lãnh cao cường, thì làm gì phải sợ Hồng giáo chủ? Các vị... Uỷ Tôn Giả đưa tay bịt miệng gã, nổi giận quát:

- Ở trên đảo Thần Long này mà ngươi dám thốt ra những lời đại nghịch vô đạo đến thế ư? Phải chăng ngươi không còn muốn sống nữa? Vi Tiểu Bảo bị lão bịt miệng cơ hồ nghẹt thở, tức quá mắng thầm:

- Con mẹ nó! Hồng giáo chủ là cái đếch gì mà hắn sợ thế? Còn tự xưng là anh hùng hảo hán thế nào được? Ta tưởng hắn không bằng con chó con mèo. Ba người đi lên ngọn núi phía Đông hòn đảo. Ngọn núi này cao chót vót. Ba người đi một lúc thì đã thấy ở phía xa xa mấy toà nhà trúc dựng lên trên đỉnh núi. Uỷ Tôn Giả ôm Vi Tiểu Bảo trèo lên dốc. Uỷ Tôn Giả cùng Lục Tiên Sinh chạy rất lẹ mà cũng mất một lúc lâu mới lên tới đỉnh núi. Bỗng thấy bốn thiếu niên áo xanh khoác tay nhau đi tới. Tên nào lưng cũng đeo trường kiếm. Bốn thiếu niên đều vào cỡ hai chục tuổi. Thiếu niên mé tả cười hỏi:

- Bạn đầu đà! Thằng nhỏ này lên đây làm chi? Uỷ Tôn Giả buông Vi Tiểu Bảo xuống đáp:

- Giáo chủ có lệnh dụ gọi gã lên hỏi việc. Lại thấy ba thiếu nữ áo hồng từ mé Tây đi tới. ả nào cũng lưng đeo trường kiếm. Chúng vừa cười ha hả vừa tiến lại nghinh tiếp. Một ả cất tiếng hỏi:

- Bạn đầu đà? Có phải thằng nhỏ này là con tư sinh của lão không? Thị nói rồi đưa tay lên bẹo má Vi Tiểu Bảo một cái. Uỷ Tôn Giả nghiêm trang đáp:

- Cô nương nói gĩn rồi? Gã nhỏ này được giáo chủ lão nhân gia tuyên triệu lên hỏi một việc trọng yếu. Một thiếu nữ khác mặt tròn cũng mặc áo hồng bẹo má bên phải Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Thằng nhỏ này tướng mạo ngộ nghĩnh, đúng là con tư sinh của Bạn đầu đà. Đầu đà muốn chối cũng không được. Vi Tiểu Bảo bị bọn thiếu nữ chọc ghẹo trong lòng tức giận vô cùng, liền la lớn:

- Tại hạ là con tư sinh của cô đấy? Cô đi tư thông với Bạn đầu đà rồi để ra tại hạ. Bọn thiếu nữ đều ngẩn mặt ra một chút rồi nổi lên tràng cười hô hố. Thiếu nữ mặt tròn, hai má đỏ hồng vì bẽn lẽn, thị ngoác miệng thoá mạ:

- Thằng quỷ con? Thằng lỏi chết băm chết vằm này... Thị vung tay đánh liền. Vi Tiểu Bảo nghiêng đầu né tránh. Lúc này lại thêm mười mấy thanh niên nam nữ chạy đến xúm vào chế diễu thiếu nữ mặt tròn. Thị vừa thẹn thùng vừa tức giận, vung chân đá mạnh vào đít Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng la:

- Trời ơi! Má ơi? Sao má lại đánh con? Bọn thiếu niên cười vang. Đột nhiên mấy tiếng chuông "boong boong" vang lên. Lập tức mọi người nghiêm chỉnh lắng tai nghe. Hơn hai chục thanh niên nam nữ chạy vào trong nhà trúc. Uỷ Tôn Giả tuyên bố:

- Giáo chủ tập họp giáo chúng để ban huấn từ. Lão nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Khi hội kiến giáo chủ, ngươi đừng có nói nhăng nói càn. Vi Tiểu Bảo thấy lão cực kỳ xao xuyến mà bọn nam nữ thiếu niên đối với lão cực kỳ vô lễ, gã không khỏi sinh lòng tội nghiệp cho lão, liền gật đầu luôn mấy cái. Lại thấy bốn mặt tám phương đều có người chạy về phía căn nhà trúc. Mấy người xuyên qua dấy hành lang rồi trước mặt hiện ra một toà đại sảnh. Toà đại sảnh này rất rộng có thể chứa được hàng ngàn người. Vi Tiểu Bảo trước ở Hoàng cung tại Bắc Kinh đã từ lâu được trông thấy nhưng toà đại sảnh lớn, nhưng toà đại sảnh này cũng khiến cho gã sinh lòng kính trọng. Từng đoàn thiếu niên nam nữ mặc quần áo ngũ sắc chia ra đứng ở năm

phương vị, bọn nam thiếu niên mặc áo bốn màu xanh, trắng, đen, vàng. Còn bọn thiếu nữ đều mặc áo hồng. Nam nữ thiếu niên chia thành từng đội, mỗi đội chừng độ trăm tên. Ở đầu đằng kia, giữa toà đại sảnh đặt hai cỗ ghế trúc. Tuy là ghế trúc nhưng chạm trổ rất tinh vi. Trên ghế trải nệm gấm. Hai bên thị lập mấy chục vừa nam vừa nữ. Người nhỏ tuổi trạc ba mươi, người già chừng sáu,bảy chục tuổi. Bọn người này không đeo binh khí. Trong tòa đại sảnh tụ tập đến năm, sáu trăm người mà không một tiếng động, cả tiếng ho hắng cũng không có. Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- Mẹ kiếp? Họ làm gì mà khệnh khạng như Hoàng Đế lâm triều? Sau một lúc lâu tiếng chuông "boong boong " nổi lên chín lần. Trong nội đường có tiếng bước chân lạo xạo. Vi Tiểu Bảo thầm nghĩ:

- Chắc là lão quỷ giáo chủ ra đây. Ngờ đâu chỉ thấy mười hán tử lối ba chục tuổi cũng mặc quần áo năm màu chia ra đứng hai bên ghế, mỗi bên năm người. Lại một lúc nữa một hồi chuông vang dội, tiếp theo là mấy chiếc ngân linh đều tấu lên. Mọi người trong sảnh đường đều quỳ móp cả xuống đồng thanh hô:

- Giáo chủ hưởng phúc trọn đời, thọ ngang Thượng đế. Uỷ Tôn Giả kéo áo Vi Tiểu Bảo ra hiệu cho gã quỳ xuống. Vi Tiểu Bảo đành quỳ xuống theo. Gã liếc mắt ngó trộm thấy một nam, một nữ từ trong nôi đường bước ra, ngồi vào ghế trúc. Tiếng ngân linh lại vang lên, cử tọa từ từ đứng dậy. Người đàn ông tuổi đã già, chòm râu bạc chùng xuống trước ngực. Trên mặt đầy vết sẹo, da mặy nhăn nheo, Tướng mạo cực kỳ xấu xa hủ lậu. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Chắc lão này là giáo chủ rồi? Người đàn bà là một thiếu phụ nhan sắc cực kỳ xinh đẹp, chừng hai tám, hai chín tuổi. Miệng tủm tĩm cười đầy vẻ hấp dẫn. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Người đàn bà này so với Hảo tỷ tỷ còn có phần xinh đẹp hơn. Một hán tử ở mé tả cầm tờ giấy xanh cất cao giọng nói:

- Tại hạ xin kính đọc lời bảo huấn của Hồng giáo chủ oai vang lừng bốn biển, tiếng dậy khắp tám phương. Gã ngừng lại một lúc rồi dõng dạc đọc:

- Kim đan biến hoá diệu vô cùng. Đao lý huyền vi ai hiểu rõ? Bao nhiêu người trong sảnh đường liền đọc theo:

- Kim đan biến hoá diệu vô cùng. Đao lý huyền vi ai hiểu rõ? Vi Tiểu Bảo nghe mọi người đồng thanh đọc sợ quá giật nẩy mình. Hán tử áo xanh đọc tiếp:

- May gặp minh sư chỉ điểm khám phá mầu nghiệm bên trong. Trước hết dạy ta: Thủ định huyền quan, ngồi xếp bằng điều thân vận khí, bỏ điều tạp niệm, trấn tĩnh tâm thần. Sau dạy ta: Cổ đông tốn phong, chuyển vận thuỷ hỏa. Giữ bền tinh khí, ổn định nguyên dương. Ta lại thấy nước Hoàng hà cuồn cuộn ngược dòng. Tử Dũng Toàn qua ốc Lư chuyển đến Nê Hoàn, qua Minh Đường vào đến Hoa Trì. Thán thủy chướng lên đổ xuống trùng lâu, chảy vào giáng cung thẳng đến đan điền. Đó mới là luyện xong căn bản, rồi từ đây tuổi thọ liên miên..."

Hồi 89 - Thần Long Giáo Trừng Trị Nghịch Đồ

Hán tử đọc một câu rồi mọi người đọc lại câu đó. Vi Tiểu Bảo cười thầm bụng bảo dạ:

- Vụ này có khác gì hoà thượng niệm kinh? Sao họ lại bảo là bảo huấn của giáo chủ? Mọi người niệm xong đồng thanh hô:

" Bảo huấn của giáo chủ, Thời khắc ghi vào lòng. Lập công cùng phá địch, Trường thọ với non sông." Nhất là bon thiếu niên nam nữ càng hô thật lớn. Vi Tiểu Bảo thấy vẻ mặt giáo chủ đã xấu xa lại lạnh như tiền. Còn người đàn bà ngồi cạnh lão vừa tụng niệm, lại vừa cười tý ta tý toét. Mọi người niệm bảo huấn xong, nhà đại sảnh yên lặng như tờ. Thiếu phụ đảo mắt nhìn quanh, môi vẫn giữ nụ cười. Bỗng mụ đủng đỉnh lên tiếng:

- Chưởng môn sứ Hắc Long Môn! Bữa nay đã đến kỳ hạn, quý sứ giả hãy đem kinh sách nộp lên. Thanh âm mụ vừa trong trẻo vừa hấp dẫn nghe rất lọt tai. Mụ vươn tay trái ra tựa hồ để đón lấy kinh sách. Vi Tiểu Bảo đứng từ xa thấy bàn tay mụ trắng tựa bạch ngọc thì trong lòng tự nhủ:

- Thiếu phụ này tuy lớn tuổi, nhưng ta lấy được làm vợ cũng hay lắm. Mụ mà đến làm ăn ở Lệ xuân viện thì bao nhiêu khách làng chơi thành Dương Châu tất ào ào kéo đến, có khi chen lấn nhau làm vỡ cả cổng lớn. Bỗng một lão già áo đen ở đầu mé tả tiến lên hai bước, khom lưng nói:

- Kính bẩm phu nhân? Theo tin tức từ Bắc Kinh đưa tới thì đã điều tra được bốn pho kinh sách hiện dấu ở đâu. Bọn thuộc hạ đang hết sức tìm kiếm. Theo lời bảo huấn của giáo chủ thì bọn thuộc hạ có phải hy sinh tính mạng cũng vui lòng, chỉ cầu sao lấy được kinh sách về dâng lên giáo chủ cùng phu nhân. Giọng nói của lão phát run, vì lão sợ hãi quá chừng? Thiếu phụ tủm tỉm cười nói:

- Giáo chủ đã khoan hạn đến ba lần, thế mà Hắc Long sứ vẫn tìm cớ thoái thác không chịu hết sức làm cho nên việc. Như vậy là đối với giáo chủ chưa hết dạ trung thành. Hắc Long sứ cúi rạp xuống đáp:

- Thuộc hạ chịu ơn cao đức cả của giáo chủ cùng phu nhân, dù xương tan thịt nát cũng chưa đủ báo đền trong muôn một. Có lý đâu dám chẳng hết lòng? Thực ra vụ này khó khăn vô cùng! Thuộc hạ phái đến Hoàng cung sáu người thì Tống Minh Nghĩa và Liễu Yến đã bị uổng mạng. Vi Tiểu Bảo nghe nói đến Liễu Yến, gã tự hỏi:

- Mụ cung nữ béo chùn béo chụt quả là môn đồ của Thần Long giáo. Còn tên Tống Minh Nghĩa nào đó phải chăng là người cung nữ giả? Thiếu phụ giơ tay trái lên vẫy Vi Tiểu Bảo, cười nói:

- Tiểu đệ đệ? Đệ đệ hãy lại đây? Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên khẽ hỏi:

- Phải chăng phu nhân kêu tiểu tử? Thiếu phụ cười đáp:

- Phải rồi ta kêu tiểu đệ đệ. Vi Tiểu Bảo liếc mắt ngó Lục Tiên Sinh và Uỷ Tôn giả đứng hai bên. Lục Tiên Sinh nói:

- Phu nhân đã truyền hô, vậy công tử tiến lên cung kính hành lễ. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Ta không cung kính thì đã sao? Nhưng gã cũng tiến lên kính cẩn khom lưng thi lễ, miệng hô:

- Giáo chủ cùng phu nhân hưởng phúc trọn đời, thọ ngang Thượng Đế. Hồng phu nhân rất cao hứng cười hỏi:

- Chú nhỏ này ngoan lắm? Ai dạy chú dưới chữ " giáo chủ " thêm vào ba chữ "cùng phu nhân"? Nguyên giáo chúng trong Thần Long giáo chỉ hô " giáo chủ hưởng phúc trọn đời, thọ ngang Thượng Đế". Ai gia nhập Thần Long giáo cũng học thuộc lòng câu chúc này, chẳng dám thêm vào hay bớt đi một chữ nào. Vi Tiểu Bảo thấy vị phu nhân này đã xinh đẹp vô cùng lại quyền thế rất lớn, có tâng bốc mụ cũng chẳng mất vốn mất lãi gì, gã liền thêm đại vào ba chữ " Cùng phu nhân". Vi Tiểu Bảo nghe Hồng phu nhân hỏi vây liền đáp:

- Giáo chủ được phu nhân bầu bạn thì thọ ngang thượng Đế mới là thú vị. Bằng không thì sau một vài trăm năm phu nhân quy tiên rồi, một mình giáo chủ chẳng hiu quạnh tĩnh mịch lắm ru? Hồng phu nhân nghe gã nói cười tươi như hoa nở. Hồng giáo chủ cũng không khỏi nhếch mép, tay quét chòm râu dài rồi gật đầu mỉm cười. Bọn giáo chúng Thần Long giáo hễ thấy mặt giáo chủ là kinh hồn táng đởm, chẳng khác gì chuột sợ mèo. Còn ai dám buột miệng nói càn? Ban đầu họ nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy đều sợ hãi rụng rời, bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Sau thấy giáo chủ cùng phu nhân nét mặt tươi cười, chúng mới yên lòng. Hồng phu nhân tươi cười hỏi:

- Ba chữ đó chính tiểu đệ đệ tự nghĩ ra thêm vào ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế? Tiểu tử nghĩ rằng không thêm vào không được, vì trong khoa đẩu văn khắc trên bia đá đã có danh tự của phu nhân rồi. Gã nói câu này khiến Lục Tiên Sinh sợ tái mặt, khác nào bị rớt xuống hố băng, bụng bảo dạ:

- Mình đã mất bao nhiêu tâm huyết mới dạy cho gã học thuộc lòng bài văn bia. Không ngờ bị gã thay đổi một cách đột ngột. Gã mà thêm danh tự của phu nhân vào thì tất số chữ trong bài văn bia sẽ chênh lệch không còn đúng nữa. Biết làm thế nào? Rồi y than thầm:

- Thằng lỏi ngang ngược này buột miệng huênh hoang, tất gã đi đến bài văn bia của mình ra đọc loạn xà ngầu. Nguyên bài văn bia mình làm đã có chỗ sơ hở. Gã lại giở trò này thì còn chi mà không bại lộ? Hồng phu nhân sửng sốt hỏi:

- Ngươi nói trên bia đá có khắc cả tên ta ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế? Ngoài miệng gã đáp "đúng thế " mà trong bụng la thầm:

- Hỏng bét! Nếu mụ bắt ta đọc thuộc bài văn bia thì làm gì trong đó có tên mụ? May ở chỗ Hồng phu nhân không căn vặn chuyện đó, mụ hỏi sang chuyện khác:

- Phải chăng ngươi họ Vi và ở Bắc Kinh tới đây? Vi Tiểu Bảo lại đáp:

- Đúng thế. Hồng phu nhân hỏi:

- Bạn đầu đà đã nói là khi ngươi ở Bắc Kinh đã gặp một cô nương béo mập tên gọi là Liễu Yến và thị đã truyền dạy võ công cho ngươi, có đúng thế không? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Những điều gì ta nói với Uỷ Tôn Giả, lão đều bẩm lại với giáo chủ cùng phu nhân hết rồi. Bây

giờ sự đã lỡ thì cho lỡ luôn. Vả lại Liễu Yến chết rồi, còn tìm đâu ra được để đối chứng? Gã liền đáp:

- Đúng thế! Liễu a di là bạn với thúc thúc của tiểu tử. Ngày cũng như đêm a di thường đến chơi nhà tiểu tử. Hồng phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Thị đến nhà ngươi làm chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- A di cùng thúc thúc nói chuyện cười đùa. Có lúc cả hai người còn ôm lấy nhau mà hôn. Các vị tưởng tiểu tử không biết, nhưng tiểu tử đã ngó trộm thấy rồi. Gã rất thạo nghề nói dối và biết rằng càng nói những chuyện ly kỳ khúc chiết càng khiến người ta tin tưởng, nên gã cứ bịa đại ra mà nói. Hồng phu nhân cười nói:

- Ngươi thật là một thằng nhỏ tinh quái. Người ta hôn nhau cũng dòm trộm. Mụ quay lại hỏi Hắc Long sứ:

- Ngươi đã nghe thấy chưa? Con nít đã nói là thật. Vi Tiểu Bảo nhìn theo ánh mắt Hồng phu nhân thấy Hắc Long sứ nét mặt tái mét ra chiều khiếp sợ đến cùng cực. Người run bần bật, hắn quỳ hai đầu gối xuống dập đầu năn nỉ:

- Thuộc hạ... thuộc hạ không biết đường đôn đốc, tội đáng muôn thác. Xin giáo chủ cùng phu nhân mở...cho một sinh lộ. Thuộc hạ xin lập công chuộc tội Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ tự hỏi;

- Ta nói chuyện cô nương béo mập cùng thúc thúc hôn nhau thì có liên can gì đến lão? Tại sao lão lại kinh hồn táng đởm? Hồng phu nhân mãn cười nói:

- Lập công chuộc tội ư? Ngươi có công lao gì? Ta tưởng ngươi phái người đi hết sức làm việc cho giáo chủ. Dè đâu thị tới Bắc Kinh để mua vui. Hắc Long sứ dập đầu binh binh. Trán lão máu tươi chảy đầm đìa. Vi Tiểu Bảo thấy thế sinh lòng bất nhẫn. Muốn nói vài câu gỡ cho lão mà trong lúc nhất thời không nghĩ ra được. Hắc Long sứ vẫn quỳ gối tiến lên kêu ca:

- Bẩm giáo chủ? Thuộc hạ đã từng vì lão nhân gia xuất sinh nhập tử, tuy công lao chẳng có gì, nhưng cũng chịu đủ điệu cực khổ... Hồng phu nhân cười lạt, ngắt lời:

- Ngươi nhắc đến chuyện ngày trước làm chi? Tuổi ngươi đã già rồi còn giúp việc được cho giáo chủ mấy năm nữa? Ta tưởng ngươi đừng làm chức Hắc Long sứ nữa, há chẳng khoái hơn ư? Hắc Long sứ ngửng đầu lên nhìn Hồng giáo chủ kêu van bằng một giọng rất tha thiết:

- Thưa giáo chủ! Giáo chủ đối với lão thuộc hạ, lão huynh đệ không còn chút tình nghĩa cũ nào ư? Hồng giáo chủ mặt vẫn trơ như gỗ, hững hờ đáp:

- Trong bản giáo bọn lão hủ hồ đồ rất nhiều, cần phải chỉnh đốn mới được. Thanh âm giáo chủ trầm trầm lai ồm ồm nghe không rõ. Từ lúc Vi Tiểu Bảo vào bái kiến, bây giờ gã mới nghe lão nói là lần đầu. Lại nghe mấy trăm thiếu niên nam nữ ngoài cửa sảnh đường đồng thanh hô vang:

" Bảo huấn của giáo chủ, Thời khắc ghi vào lòng. Lập công cùng phá địch, Trường thọ với non sông." Hắc Long sứ buông tiếng thở dài, người run lẩy bẩy đứng lên nói:

- Cần thay cũ đổi mới. Bọn lão thuộc hạ già rồi chết cũng là đáng. Lão xoay mình lại hô:

- Đem vào đây? Bốn gã thiếu niên áo đen đứng ngoài cửa sảnh đường rảo bước tiến vào. Mỗi

tên đều bưng một cái mâm gỗ, đậy lồng bàn. Chúng vào tới trước mặt Hắc Long sứ liền dừng lại đặt mâm gỗ xuống đất rồi vội vã trở gót lui ra. Những người trong sảnh đường chẳng ai bảo ai mà đều lùi lại mấy bước. Hắc long sứ mạng lẩm bẩm đọc:

" Bảo huấn của giáo chủ, Thời khắc ghi vào lòng. Lập công cùng phá địch, Trường thọ...ha ha,...cái mạng già này không tồn tại được nữa." Lão thò tay mở lồng bàn lên. Bỗng thấy trong mâm có một vật đột nhiên vươn mình lên. Tiếp theo ánh bạch quang lấp loáng. Một lưỡi phi đao phi chênh chếch ra chặt đứt vật đó làm hai đoạn rớt xuống lòng mâm quằn quại. Đó là một con rắn nhỏ ngũ sắc lốm đốm. Vi Tiểu Bảo bật tiếng la hoảng. Mọi người trong sảnh đường quát tháo mỗi người một câu:

- Ai vậy?

- Ai dám phạm thượng làm loạn!

- Bắt lấy nó?

- Tên bạn đồ nào dám lớn mật phản nghịch giáo chủ? Hồng phu nhân lớn tiếng ra lệnh:

- Ngũ Long thiếu niên? Nhất tề động thủ đi? Đừng tưởng Hồng phu nhân người xinh đẹp là tính khí ôn hoà. Tiếng thét của mụ lấn át cả tiếng la hét của cả mấy trăm giáo chúng trong đại sảnh, đủ tỏ nội công của con người kiều diễm thâm hậu tới mức nào? Lại nghe tiếng lách cách vang lên. Những trường kiếm rút ra khỏi vỏ, kiếm quang xanh lè lấp loáng. Mấy trăm thiếu niên này cơ nào đội ấy rất chỉnh tề. Bốn thiếu niên áo xanh đứng vào đoàn áo xanh, áo trắng đứng vào đoàn áo trắng, chứ không lộn xộn. Ai giữ phương vị của người ấy. hoặc sáu bảy tên làm một toán, hoặc tám chín tên làm một toán. Mỗi toán đối phó với một người. trường kiếm chia ra trỏ vào yếu huyệt. Mấy chục lão già chỉ trong khoảnh khắc đã bị kiềm chế. Xung quanh Uỷ Tôn Giả và Lục Tiên Sinh cũng có mấy tên cầm trường kiếm đối lập. Một đạo nhân áo đen ngoài năm chục tuổi cười khanh khách hỏi:

- Phu nhân! Phu nhân thao luyện trận pháp này phí mất bao nhiêu ngày tháng? Thực ra muốn đối phó với bọn lão huynh đệ này bất tất phải phí công như vậy. Bọn thiếu niên vây quanh lão là tám thiếu nữ áo hồng. Hai tên dựng trường kiếm chỉ vào trước ngực lão quát:

- Không được vô lễ với giáo chủ phu nhân? Đạo nhân kia cười hỏi:

- Thưa phu nhân? Con ngũ sắc thần long kia là do tay Vô Căn đạo nhân này hạ sát. Phu nhân định trị tội thì xin cứ động thủ đi? Sao lại để liên luỵ đến người khác? Hồng phu nhân mỉm cười đáp:

- Đạo trưởng tự mình thú nhận là hay quá rồi. Đạo trưởng ơi! Giáo chủ đối sử với đạo trưởng không có gì tệ bạc, lại uỷ cho đạo trưởng làm chưởng môn sứ Xích Long môn. Đạo trưởng chỉ dưới quyền một mình giáo chủ mà ngồi trên muôn người. Cớ sao đạo trưởng lại muốn làm phản? Vô căn đạo nhân đáp:

- Thuộc hạ không có ý tạo phản. Hắc Long sứ là Trương Đạm Nguyệt có công lớn với bản giáo, chỉ vì thuộc hạ của y làm việc bất lực mà phu nhân hạ sát y, nên thuộc hạ không phục, mới cả gan thỉnh cầu giáo chủ cùng phu nhân lượng tình cho. Hồng phu nhân cười nói:

- Nếu bản toà không chịu thì sao? Vô căn đạo nhân đáp:

- Thần Long giáo tuy do bàn tay của giáo chủ sáng lập ra, nhưng mấy vạn anh em đã vào sinh ra tử đều góp phần công lao. Thuộc hạ còn nhớ ngày trước lúc khởi sự có tất cả một ngàn linh hai mươi ba tên lão huynh đệ, mà đến nay kẻ thì mất mạng vì tay địch thủ, người thì bị giáo chủ tru lục, chỉ còn không tới một trăm người.Thuộc hạ xin giáo chủ rộng ơn tha mạng cho mấy chục người anh em tuổi già. Giáo chủ cách chức hết bọn thuộc hạ đuổi ra khỏi bản giáo cũng là đủ rồi. Giáo chủ cùng phu nhân đã chán chường bọn già nua, muốn dùng người mới thay vào, thì chỉ việc bảo bọn lão phu nhất tề rút lui là xong. Hồng phu nhân cười lạt nói:

- Từ ngày sáng lập Thần Long giáo đến nay chưa có ai là người sống sót rời khỏi bản giáo. Vô căn đạo trưởng nói vậy là nẩy ra tư tưởng quái dị. Vô căn đạo trương hỏi:

- Phu nhân nói vậy là không muốn chấp nhận đề nghị của thuộc hạ hay sao? Hồng phu nhân đáp:

- Bản toà xin lỗi đạo trưởng. Vì bản giáo không có luật lệ này nên chẳng thể ưng thuận được. Vô căn đao nhân lại cười khanh khách nói:

- Thế là giáo chủ cùng phu nhân nhất định phải tru lục hết bọn lão nô rồi. Hồng phu nhân mãn cười đáp:

- Không phải thế. Người già mà dốc dạ trung thành thì giao chủ cũng coi như anh em, quyết không kỳ tử. Chúng ta bất chấp tuổi già hay thanh niên, chỉ hỏi có tận trung một dạ với giáo chủ hay không mà thôi. Vị nào nguyện trung với giáo chủ thì giơ tay lên. Mấy trăm thiếu niên nam nữ đều giơ tay hết. Cả những giáo chúng niên trưởng bị bao vây cũng giơ tay. Vô căn đạo nhân càng giơ tay trái cao hơn. Toàn thể giáo chúng đồng thanh hô:

- Bọn thuộc hạ xin tận trung với giáo chủ quyết chẳng hai lòng. Vi Tiểu Bảo thấy mọi người giơ tay lên hết, hắn cũng giơ tay theo. Hồng phu nhân gật đầu nói:

- Thế thì hay lắm? Té ra mọi người đều tận trung với giáo chủ. Cả chú em mới đến tuy không phải người bản giáo cũng tỏ dạ trung thành với giáo chủ. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Ta trung thành với con rùa đen, với quân khốn kiếp. Hồng phu nhân lại nói:

- Nếu ai cũng dốc dạ trung thành thì chúng ta đây không có tên phản tặc nào, như vậy e không đúng. Bản tòa cần tra hỏi cặn kẽ. Các vị lão huynh đệ chịu khuất tất một chút để cho trói lại. Mấy trăm thiếu niên nam nữ đồng thanh dạ ran. Một đại hán cao lớn la lên:

- Hãy khoan! Hồng phu nhân hỏi:

- Bạch Long sứ? Bạch Long sứ có điều chi cao kiến? Đại hán đáp:

- Thuộc hạ chẳng có cao kiến gì, nhưng cảm thấy vụ này không được công bằng. Hồng phu nhân cười lạt hỏi:

- Chà chà? Bạch Long sứ chỉ trích ta xử sự bất công ư? Đại hán đáp:

- Thuộc hạ không dám. Thuộc hạ đã theo giáo chủ hai chục năm, gặp việc gì cũng hăng hái xông vào. Khi thuộc hạ liều mạng cho bản giáo thì bọn nhỏ kia còn chưa ra đời. Tại sao bọn chúng mới trung thành với giáo chủ? Còn bọn thuộc hạ lại không trung thành? Hồng phu nhân cười ha hả hỏi:

- Bạch Long sứ nói vậy để kể công ư? Phải chăng Bạch Long sứ cho rằng nếu không có Bạch Long sứ Trương Chí Linh thì Thần Long giáo chẳng thể được như ngày hôm nay? Đại hán người to lớn tức Trương Chí Linh đáp:

- Việc sáng lập ra Thần Long giáo là công trạng của một mình giáo chủ, còn hết thảy chỉ là kẻ tùy tùng lão nhân gia đi đánh thiên hạ chẳng có ai công lao gì đáng kể. Nhưng... Hồng phu nhân hỏi:

- Nhưng làm sao? Trương Chí Linh đáp:

- Nhưng nếu bọn thuộc hạ mà không có công lao thì bọn lỏi con mười mấy tuổi đầu kia chẳng có chút công lao nào. Hồng phu nhân hỏi:

- Vậy thì ta mới ngoài hai mươi tuổi cũng chẳng có chút công lao nào ư? Trương Chí Linh ngần ngừ một lúc rồi đáp:

- Đúng thế? Phu nhân cũng chẳng có công lao. Thuộc hạ đã nói việc sáng lập bản giáo là công lao của một mình giáo chủ lão nhân gia. Hồng phu nhân thủng thẳng hỏi:

- Đã chẳng ai có công lao thì việc sát hại Bạch Long sứ cũng chẳng có chi oan uổng, phải vậy chăng? Mụ nói tới đây, cặp mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ, nhưng nét mặt vẫn tươi cười trông rất xinh đẹp. Trương Chí Linh lửa giận đầy ruột lớn tiếng hô:

- Hạ sát một mình Trương mỗ, dĩ nhiên chẳng có gì quan hệ, nhưng e rằng tàn sát trung lương,tru lục công thần thì cơ nghiệp Thần Long giáo này sẽ bị tan tành vì một bàn tay của phu nhân. Hồng phu nhân nói:

- Hay lắm! hay lắm! Hỡi ôi! Ta cũng mệt lắm rồi. Mụ nói mấy câu này ra chiều uể oải chán đời. Ngờ đâu đó chính là ám hiệu để hạ lệnh giết người. Bảy tên thiếu niên áo trắng nghe phu nhân nói vậy, đang bao vây Trương Chí Linh đột nhiên phóng kiếm đâm vào người lão. bảy thanh kiếm rút ra, bảy luồng máu tươi trên mình Trương Chí Linh vọt ra như tên bắn, khiến cho áo trắng của bọn thiếu niên này biến thành đỏ lòm. Trương Chí Linh gầm réo:

- Giáo chủ ơi! Giáo chủ...thật là nhẫn tâm!... Lão chưa dứt lời đã ngã lăn ra chết liền. Bảy tên thiếu niên áo trắng lui vào hành lang, cử động của chúng rất mau lẹ bay bướm. Bạch Long sứ Trương Chí Linh là một trong những cao thủ của Thần Long giáo, nhưng bảy mũi kiếm đồng thời đâm tới, lão không chống cự được mảy may, đủ rõ bảy thiếu niên kia đã được huấn luyện tới trình độ tinh thục mới phóng được nhát kiếm trong sảnh đường bữa nay một cách mau lẹ êm thắm. Hồng phu nhân ngáp dài một cái, tay trái khẽ giơ lên che miệng anh đào nhỏ bé coi càng hấp dẫn. Hồng giáo chủ nét mặt vẫn trơ như gỗ, lờ đi như không ngó thấy vụ hạ sát Trương Chí Linh. Hồng phu nhân nhỏ nhẹ nói:

- Thanh Long sứ? Hoàng Long sứ? Phải chăng hai vị nhận thấy Bạch Long sứ mưu đồ tạo phản là tội đáng chết? Một lão già thân hình lùn tịt khom lưng đáp:

- Trương Chí Linh lập tâm tạo phản giáo chủ cùng phu nhân đã lâu ngày, thuộc hạ rất lấy làm thống hận và đã từng cáo tố cùng phu nhân mấy lần. Nhưng phu nhân dạy rằng:

- Vì nể mặt những anh em già cả nên để cho y có cơ hội tỉnh ngộ hối lỗi. Giáo chủ cùng phu

nhân khoan hồng độ lượng khoan hồng mong y sửa đổi lỗi lầm. Không ngờ y lại là người ác độc vô cùng? Tội phản nghịch thì còn dung tha thế nào được? Nay y bị xử tử một cách nhẹ nhàng như vậy cũng là phúc đức cho y lắm rồi? Toàn thể anh em trong bản giáo không ai là không cảm kích ơn đức giáo chủ cùng phu nhân. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Thằng cha này đúng là "Bợ đít đại vương". Hoàng Long sứ hiểu biết đại thể, còn Thanh Long sứ nghĩ sao? Một hán tử cao gầy, tuổi ngoại năm mươi, giương cặp mắt tức giận lên nhìn tám thiếu niên áo xanh đứng ở quanh mình quát lên:

- Cút đi? Giáo chủ muốn giết ta tự ta không biết động thủ hay sao? Tám thiếu niên đưa thêm trường kiếm về phía trước một chút. Mũi kiếm vừa đụng tới tà áo lão. Hán tử kia bật lên mấy tiếng cười khánh khách, từ từ đưa tay lên nắm lấy cổ áo mình nói:

- Giáo chủ? Phu nhân! Ngày trước thuộc hạ cùng bốn chưởng môn sứ Xích, Bạch, Hắc, Hoàng đã kết nghĩa chi lan và quyết tâm hiến mình cho Thần Long giáo mà không ngờ đưa đến kết quả ngày nay. Giả tỷ phu nhân có hạ sát Hứa mỗ thì cũng chẳng có chi là lạ, nhưng lạ ở chỗ Hoàng Long sứ Ân đại ca là con người ham sinh uý tử, thốt ra những lời hèn hạ bỉ ổi để vu cáo, khinh miệt người anh em chí thân của mình... Lão nói đến đây, bỗng nghe đánh roạt một tiếng. hai tay áo lão hất ra ngoài. Lão đã xé áo trường bào của mình làm hai mảnh. Lão rung tay một cái. Hai mảnh trường bào vung lên hất trường kiếm của bon áo xanh trệch đi. Ánh thanh quang lấp loáng, Trong tay lão đã cầm hai thanh đoản kiếm dài chừng nửa thước. Mấy tiếng " sột sột " vang lên. Tám gã thiếu niên áo xanh đều bị trúng kiếm ở trước ngực, té xuống hết. Máu tươi từ miệng các vết thương phun ra như tưới. Tám xác chết ở quanh mình lão nằm thành vòng tròn và dường như được sắp đặt lại chỉnh tề. Thủ pháp này của lão cao gầy vừa mau lẹ vừa đột ngột khác nào sét đánh không kịp bưng tai.

Hồi 90 - Tiểu Bạch Long Lên Làm Bạch Long Sứ

Hồng phu nhân giật mình kinh hãi, đang ngồi nhảy vọt lên, hai tay vỗ vào nhau đánh " chát" một tiếng. Hơn hai chục thanh niên áo xanh chống kiếm đứng cản trở trước mặt Thanh Long sứ. Tiếp theo thêm mấy chục người tiến lại bao vây lão. Thanh Long sứ cười ha hả, dõng dạc lên tiếng:

- Phu nhân? Phu nhân giáo huấn bọn con nít này toàn là bị thịt, Giáo chủ tưởng trông vào lũ nhỏ đó để lập công phá địch mà thành tựu được ư? Công phu trấn tĩnh của Hồng giáo chủ thật đã đến trình độ siêu quần xuất chúng. Lúc nãy bảy thiếu niên đâm chết Trương Chí Linh, Lão đã lờ đi như không thấy. Bây giờ Thanh Long sứ đâm chết tám thiếu niên áo xanh, lão cũng không thay đổi sắc mặt, cứ ngồi yên trên ghế thuỷ chung chẳng nói câu gì. Hồng phu nhân đưa mắt nhìn trượng phu,dường như có ý bẽn lẽn. Mụ lại ngồi xuống mĩm cười nói:

- Thanh Long sứ? Kiếm pháp của người thật là cao minh. Bữa nay... Mụ chưa dứt lời bỗng nghe những tiếng choang choảng nổi lên ầm ầm. Trong nhà đại sảnh mấy trăm nam tử thiếu niên tay cầm trường kiếm đều lả tả rớt xuống đất. Quần hào rất lấy làm kỳ, đảo mắt nhìn thấy bao thiếu niên mình co rúm lại, số đông đã té nhào. Mọi người đều nhức đầu hoa mắt chân không đứng vững. Người nào công lực kém một chút ngã lăn ra trước. Còn ai chưa ngã thân hình cũng lảo đảo rồi té xuống sau. Chỉ trong khoảnh khắc, trong nhà đại sảnh, người nằm ngổn ngang. Hồng phu nhân la hoảng, ấp úng hỏi:

- Tại...tại sao vậy? Người mụ cũng nhũn ra từ trên ghế trúc tụt xuống. Thanh Long sứ vẫn đứng nghiễm nhiên, tay cầm hai thanh đoản kiếm, bật lên những tiếng cười hung dữ hỏi:

- Giáo chủ! Lão gia tàn sát anh em, ngờ đâu cũng có ngày nay. Bây giờ lão tính sao đây? Hai thanh đoản kiếm đập vào nhau đánh "chát" một tiếng. Hắn dẫm lên những người dưới đất xông tới trước mặt giáo chủ. Hồng giáo chủ hắng dặng một tiếng đáp:

- Chưa chắc ngươi đã làm gì được ta. Lão xoay tay nắm lấy tay ghế bẻ mạnh một cái. Một tiếng "rắc" vang lên? Tay ghế gãy rời, lão cầm trong tay. Thanh Long sứ không ngờ Hồng giáo chủ còn động thủ được, hắn không khỏi giật mình kinh hãi, lùi lại một bước. Nhưng lão tự nhủ:

- Công lực lão này ghê thật! Lão chống được dược lực, nhưng chỉ trong khoảnh khắc rồi cũng té nhào. Vậy ta hãy cầm cự một lúc rồi sẽ tính. Hắn nghĩ vậy liền hỏi:

- Giáo chủ? Thần Long giáo ta lớn mạnh là thế mà bị đổ vỡ tan tành vì ai gây nên tai hoạ? Bây giờ lão nhân gia đã biết chưa? Hồng giáo chủ "hừ" một tràng rồi đột nhiên từ trên ghế tuột xuống ngồi phệt dưới đất. Chiếc ghế trúc bị lão đè xập một nửa. Thanh Long sứ cả mừng sấn sổ tiến lại. Bất thình lình nghe đánh véo một tiếng. Một vật đem theo kình phong mãnh liệt bay tới trước ngực. Thanh Long sứ cực kỳ kinh hãi vung song kiếm lên chém "soạt" một nhát. Lập tức vật đó bị chém làm hai đoạn. Nguyên Hồng giáo chủ đã bẻ gãy được tay ghế trúc, vận hết sức bình sinh liệng tới, uy thế không phải tầm thường. Nửa khúc trên đứt rồi mà luồng cường lực hãy còn ghê gớm. Sột một tiếng vang lên? Khúc tre cắm vào trước ngực Thanh Long sứ, đụng gãy năm sáu rẻ xương sườn đâm vào tới tim phổi. Thanh Long sứ lên một tiếng rồi im bặt. Luồng hơi trong phổi bị nghẹt không đưa lên được nữa thành ra tắc họng. Người Lão lảo đảo mấy cái.

Hai thanh đoản kiếm trong tay gã rớt xuống, cắm vào mình hai gã thiếu niên. Hai gã này tứ chỉ mềm nhũn, không cử động được, nhưng miệng rú lên vì đau đớn. Mấy trăm nam nữ thiếu niên thấy giáo chủ thi triển thần oai đánh ngã được thanh Long sứ liền lớn tiếng hoan hô. Lại thấy Hồng giáo chủ tay mặt chống xuống đất gắng gượng đứng lên. Nhưng chân phải chưa đứng lên thì cả hai gối đã nhũn ra lại té nhào lăn đi mấy cái, trông rất thảm hại. Diễn biến này khiến cho mọi người hiểu rằng giáo chủ tình trạng cũng như họ vậy. Vì trong người trúng phải chất kịch độc nên gân cốt mềm xèo, da thịt tê bại chẳng khác gì phế nhân. Nên biết trước nay giáo chủ vẫn giữ thái độ cực kỳ trang nghiêm. Trước mặt giáo chúng ít khi lão nói một câu. Tiếng cười thì lại càng hiếm lắm. Hiên giờ tình trạng lão khó coi thế này, dĩ nhiên luồng lực đạo trong mình mất hết. Mấy trăm giáo chúng trong nhà đại sảnh đều ngã lăn ra hết. Chỉ còn một người đứng ngay ngắn. Người này thấp lủn thun, nhưng đứng giữa mấy trăm tên nằm lăn dưới đất cung chẳng khác gì con hạc cao nhất giữa đàn gà. Gã chính là Vi Tiểu Bảo.

- Vi Tiểu Bảo ngửi thấy mùi u hương xông vào mũi từng hồi khiến cho tâm thần khoan khoái, toàn thân ám áp dễ chịu không bút nào tả xiết? Gã đưa mắt nhìn quanh thấy hết thảy mọi người đều nằm lăn dưới đất, gã tuyệt nhiên không hiểu tại sao lại xảy ra diễn biến này. Vi Tiểu Bảo đứng ngẩn người ra một lúc, bỗng gã thò tay kéo Lục Tiên Sinh hỏi:

- Lục Tiên Sinh! Người ta làm gì thế này? Lục Tiên Sinh càng thấy làm kỳ, ngập ngừng hỏi lại:

- Công tử! Công tử không trúng phải chất kịch độc ư? Vi Tiểu Bảo cũng thấy thật kỳ quái bèn hỏi lại:

- Trúng độc ư? Tại hạ...không biết. Gã định đỡ Lục Tiên Sinh đậy, nhưng chân gã chẳng còn chút sức lực nào, đành ngồi phệt xuống. Lại thấy Thanh Long sứ một tay vịn cột mình lảo đảo như người say rượu. Lão ho không ngớt. Lục Tiên Sinh hỏi:

- Hứa đại ca! Đại ca sử chất độc gì vậy? Thanh Long sứ không trả lời, miệng lẩm nhẩm:

- Đáng tiếc!...Đáng tiếc... sắp thành công rồi lại hỏng...Ta không làm gì được nữa rồi. Lục Tiên Sinh hỏi tiếp:

- Hứa đại ca sử dụng "Thập hương nhuyễn cân tán"? hay là " Thiên lý tiêu hồn hương"? Hay là " Hóa huyết hủ...cất phấn "? Y hỏi liền ba thứ độc dược. Khi nói tới "Hóa huyết hủ cất phấn" thanh âm y run lên, tỏ ra cực kỳ sợ hãi. Thanh Long sứ bị thương ở lá phổi mé hữu nổi những cơn ho kịch liệt. Lục Tiên Sinh lại hỏi:

- Tại sao Vi công tử lại không trúng độc? À phải rồi? Y đột nhiên tỉnh ngộ. Hai tiếng "phải rồi" y nói rất lớn. Lục Tiên Sinh lại nói tiếp:

- Hai thanh kiếm của đại ca đã bôi chất " Bách hoa phúc xà cao". Diệu kế! Thật là diệu kế! Vi công tử! Công tử thử ngửi thanh kiếm xem có mùi thơm không? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Trên thanh kiếm có chất độc, ta đừng ngửi là hơn. Gã liền đáp:

- Ở đây có mùi hoa thơm sực nức. Lục Tiên Sinh lộ vẻ vui mừng nói:

- Phải rồi? Tứ bách hoa phúc xà cao này hòa với máu tươi bốc lên mùi thơm ngào ngạt. Nó là bí pháp để luyện chế hương liệu, người thường ngửi vào chỉ thấy tinh thần khoan khoái, nhưng bọn tại hạ ở trên đảo Linh Xà ai cũng quyen uống rượu hùng hoàng để tránh rắn độc. Mùi

hương này đụng vào rượu hùng hoàng làm cho gân cốt người ta mềm xèo, lâu đến mười hai giờ cũng chưa tiêu tan. Hứa đại ca! Đại ca làm như vậy thật là diệu kế. Trên đảo này cấm ngặt không ai được đem Bách hoa phúc xà cao đến. Té ra đại ca đã chuẩn bị từ trước. Chắc là đại ca đã ba bốn tháng nay không uống rượu hùng hoàng. Thanh Long sứ ngồi phệt trên mình hai gã thiếu niên lắc đầu nói:

- Người tính không bằng trời định. Cuối cùng mình lại trúng phải độc thủ của Hồng An Thông. Hai gã thiếu niên thét lên:

- Tên cuồng đồ này? Ngươi thật to gan lớn mật, dám đem cả thanh danh giáo chủ ra mà hô hoán. Thanh Long sứ cười khanh khách, gắng gượng đứng lên. Hắn lượm một thanh trường kiếm chậm chạp bước đi từng bước tiến về phía Hồng giáo chủ rồi lớn tiếng hỏi:

- Danh tự Hồng An Thông không nói được ư? Vậy bây giờ ta giết tên ác tặc này có được hay không? Mấy trăm nam nữ thiếu niên đều bật tiếng la hoảng. Sau một lúc Hoàng Long sứ cất giọng khàn khàn đáp:

- Đại ca? Nếu mà đại ca giết được Hồng An Thông thì toàn thể anh em tôn đại ca lên làm giá chủ Thần Long giáo, toàn thể anh em hãy hô lớn:

"Chúng ta vâng lệnh của Hứa giáo chủ, một dạ trung thành" Trong nhà đại sảnh yên lặng một lúc rồi có mấy chục người hô:

- Chúng ta vâng lệnh của Hứa giáo chủ, một dạ trung thành. Nhưng tiếng hô có người tỏ vẻ kiên quyết, có tiếng ra chiều miễn cưỡng, thành ra so le không đều nhau. Thanh Long sứ chậm chạp bước đi được hai bước lại ho một tiếng. Người lão lảo đảo mấy cái cơ hồ muốn té. Thanh Long sứ bị thương rất nặng mà miễn cưỡng nói ra miệng muốn hạ sát giáo chủ. Hồng phu nhân bỗng nổi chàng cười khanh khách nói:

- Thanh Long sứ! Khí lực đại ca đã kiệt rồi, cặp giò cũng không còn một chút hơi sức. Máu tươi trước ngực không ngớt chảy ra, chẳng còn bao nhiêu nữa là hết sạch, Hứa đại ca không làm gì được đâu. hãy ngồi xuống mà nghỉ kẻo mệt quá. Phải rồi? Đại ca ngồi nghỉ một lúc chờ miệng vết thương chảy hết máu rồi đại ca chết đi cho được khoan khoái. Chết mà khoan khoái cũng là phước lắm! Mụ càng nói âm thanh càng ngọt ngào, dễ nghe. Thanh Long sứ đi được mấy bước đột nhiên ngửa người ra té xuống. Hoàng Long sứ lại lên tiếng:

- Mê hồn đại pháp của phu nhân thật là uy lực vô biên! Lão hỏi móc Thanh Long sứ:

- Hứa Tuyết Đình! Ngươi là một tên gian tặc trong lòng u mê, mơ tưởng càn rỡ! Con mẹ nó! Ngươi muốn làm giáo chủ ư? Ngươi hãy thử nhìn vào chậu nước tiểu xem có đáng làm giáo chủ không? Xích Long sứ là Vô căn đạo trưởng mắng:

- Hoàng Long sứ! Mi thật là quân tiểu nhân, đê hèn hết chỗ nói, chỉ tìm đường thuận gió giương buồm, hết nịnh hót bên này lại bợ đỡ bên kia. Chân tay lão đạo nào mà cử động được thì việc đầu tiên là phanh thây mi đó. Hoàng Long sứ hỏi:

- Ngươi làm gì mà hung hăng thế? Ta...ta... Lão toan nói nữa thì thấy Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình lại lảo đảo đứng lên, xem chừng cuộc tranh chấp này chưa biết ai chết về tay ai, nên lão dừng lại không dám nói nữa. Lúc này mấy trăm người trong sảnh đường đều giương mắt lên nhìn chằm chặp vào người Hứa Tuyết Đình. Hồng phu nhân lại cất giong ôn nhu:

- Hứa đai ca? Đại ca mệt lắm rồi! Ngồi xuống thôi! Đại ca không sống được thì chết đi cho khoan khoái. Hứa Tuyết Đình khụt khịt luôn mấy tiếng rồi há miệng ngáp dài. Lần này Hứa Tuyết Đình không đứng dậy nữa nhưng trong lòng vẫn sáng suốt. Lão biết mình không đứng dậy để hạ sát giáo chủ thì trong mấy trăm người, giáo chủ công lực thâm hậu hơn cả, nhất định chất độc trong mình sẽ được hoá giải trước tiên. Thế là tất cả đều mắc vào độc thủ của hắn. Lão nghĩ vậy liền nói:

- Lục Tiên Sinh? Tiểu đệ không cử động được nữa rồi. Tiên sinh...nghĩ giúp cách nào để giải quyết vụ này. Lục Tiên Sinh lên tiếng:

- Vi công tử? Lão giáo chủ này cực kỳ tàn ác. Chất độc trong người hắn mà hoá giải thì hắn giết chết hết. Cả công tử cũng đừng hòng sống sót. Vậy công tử mau đến hạ sát giáo chủ cùng phu nhân đi? Câu này Lục Tiên Sinh khỏi nói. Vi Tiểu Bảo cũng đã biết rồi. Gã liền lượm một thanh kiếm từ từ đi về phía giáo chủ. Lục Tiên Sinh lại nói:

- Hồng phu nhân biết cách xử dụng Mê hồn đại pháp. Công tử chớ ngó vào mặt mụ, nhất là đừng nhìn vào mắt mụ. Bất luận mụ nói gì cũng là có hại cho công tử. Công tử hãy cầm kiếm chém mụ trước đi. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi chống kiếm đi vè phía Hồng phu nhân. Hồng phu nhân cất giọng ôn nhu hỏi:

- Tiểu huynh đệ? Tiểu huynh đệ bảo ta có đẹp không? Thanh âm mụ cực kỳ quyến rũ tưởng chừng làm cho người ta phải điên đảo thần hồn, gân cốt cũng nhũn oải ra. Vi Tiểu Bảo chấn động tâm thần, quay đầu toan nhìn mụ. Uỷ Tôn Giả vội quát lên:

- Đó là "hại nhân tinh", ngó vào không được đâu. Vi Tiểu Bảo run lên, gã nhắm chặt hai mắt lại. Hồng phu nhân cười mát nói:

- Tiểu huynh đệ! Ngươi cứ quay lại mở mắt nhìn ta. Trong mắt ta có hình bóng của ngươi mà! Vi Tiểu Bảo muốn mở mắt ra ngó, nhưng cố nhẫn nại giơ thanh kiếm lên trước ngực, tiếp tục đi về phía Hồng phu nhân. Đột nhiên bên trái gã có thanh âm trong trẻo cất lên:

- Hảo ca ca! Không giết được đâu. Âm thanh rất quen thuộc khiến Vi Tiểu Bảo chấn động tâm thần, gã liền mở mắt ngó về phía phát ra tiếng nói thì thấy một thiếu nữ mặc áo hồng nằm thẳng cẳng dưới đất. Cặp mắt cô xinh đẹp, cô chính là tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi. Không bao giờ gã ngờ tới gặp cô ở đây. Còn cô mặc áo hồng như thiếu nữ ở Xích Long Môn thì không có chi là lạ. Gã vội cúi xuống đỡ cô dậy hỏi:

- Tại sao muội muội lại ở đây? Mộc Kiếm Bình không trả lời vào câu hỏi. Cô nhắc lại:

- Ca ca nhất định đừng giết phu nhân, mà cũng không hạ sát giáo chủ... Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Muội muội quy thuận Thần Long giáo rồi ư? Vụ này là thế nào? Mộc Kiếm Bình toàn thân nhũn ra như người không xương. Cô tựa vào vai Vi Tiểu Bảo. Cái miệng nhỏ bé kề vào tai gã khẽ nói:

- Tiểu muội xin ca ca đừng giết phu nhân, cũng đừng hạ sát giáo chủ. Hảo ca ca! Ca ca có chịu không? Sư thư hiện nay ở đây. Y cũng cầu khẩn ca ca như vậy Vi Tiểu Bảo chia tay cùng Mộc Kiếm Bình lâu ngày, nay được tái ngộ, lòng gã hoan hỷ vô cùng? Huống hồ chỉ mình cô nằm

gọn trong lòng tấm thân mềm mại? Tai gã nghe những lời thánh thót thì còn cự tuyệt làm sao được? Gã khẽ hỏi:

- Tiểu huynh mà không giết bọn họ đi, khi giáo chủ giải độc rồi lại giết ta thì sao? Gã ôm chặt cô vào lòng. Câu này gã nói rất khẽ vào bên tai cô. Mộc Kiếm Bình đáp:

- Ca ca đã cứu mạng giáo chủ cùng phu nhân thì khi nào hai vị lại giết ca ca. Vi Tiểu Bảo nghe cô nói có lý, gã liền cho đây là cơ hội để lập công lớn, nhưng cũng nghĩ tới bọn Uỷ Tôn Giả, Lục Tiên Sinh, Vô Căn đạo nhân tất bị giáo chủ hạ sát. Uỷ Tôn Giả và Lục Tiên Sinh đã có chút tình hội diện với gã khiến lòng gã cũng hơi áy náy. Còn Vô Căn đạo nhân là con người hào kiệt mà bị uổng mạng thì thật đáng tiếc. Gã nghĩ cách tốt hơn hết là không giết giáo chủ cùng phu nhân, đồng thời cứu mạng Uỷ Tôn Giả mấy người. Lại nghe Mộc Kiếm Bình khẽ nói:

- Chúng ta đều là thủ hạ của phu nhân. Nếu Thanh Long sứ đắc thế lên làm giáo chủ thì tất phải chết hết. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải lắm! Hảo hiền thê! Ta nhất định cứu hiền thê. Gã nói rồi hôn vào má cô. Mộc kiếm Bình thẹn mặt đỏ bừng lên, nhưng trong ánh mắt lộ vẻ vui mừng. Vi Tiểu Bảo ôm Mộc kiếm Bình lên quay lại nói:

- Lục Tiên Sinh ơi! Không thể hạ sát giáo chủ cùng phu nhân được. Trên bia đá có khắc chữ " giáo chủ cùng phu nhân trọn đời hưởng phúc, thọ ngang Thượng Đế. Khi nào tai hạ dám hại mạng hai vị lão nhân gia? Huống chi hai vị lão nhân gia thần thông quảng đại, dù ai muốn giết cũng không chết đâu. Lục Tiên Sinh trong dạ bồn chồn la lên:

- Văn bia đó là của giả, chẳng có chi đáng kể. Công tử đừng nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa, mau mau giết hai người đó đi? Không thì cả lũ chết không có đất mà chôn.

- Lục Tiên Sinh! Tiên sinh chớ có nói những điều phản nghịch phạm thượng như vậy! Tiên sinh có thuốc giải không? Chúng ta mau mau hãy giải độc cho giáo chủ cùng phu nhân rồi hãy tính vậy. Hồng phu nhân dịu dàng nói:

- Phải rồi! Tiểu huynh đệ! Kiến thức của tiểu huynh đệ quả nhiên siêu quần xuất chúng. Thượng đế phái một vị thiếu niên anh hùng là tiểu huynh đệ xuống trần để phò tá giáo chủ. Thần Long giáo được tiểu huynh đệ thật phước lớn tầy trời! Mụ nói câu này tựa hồ tận đáy lòng phát ra, mặc dầu nó có phần tán dương một cách quá đáng. Vi Tiểu Bảo nghe lọt tai, trong lòng khoan khoái không biết đến thế nào mà kể. Gã cười đáp:

- Thưa phu nhân? Nhưng tiểu tử lại không phải người trong Thần Long giáo. Hồng phu nhân cười nói:

- Trời ơi! Tiểu huynh đệ còn quan tâm đến chuyện đó ư? Bây gì tiểu huynh đệ có thể gia nhập Thần Long giáo ngay. Chính ta đứng ra bảo đảm. Mụ quay lai hỏi giáo chủ:

- Giáo chủ? Tiểu huynh đệ đây lập nên công lớn như vậy cho bản giáo. Chúng ta để y lãnh chức vụ gì cho xứng đáng? Giáo chủ đáp:

- Chưởng môn sứ Bạch Long môn Trương Chí Linh phạm tội phản nghịch đã thụ hình rồi, vậy chúng ta uỷ nhiệm chàng thiếu niên này làm Bạch Long sứ là xong. Hồng phu nhân cười nói:

- Thế thì tuyệt quá? Tiểu huynh đệ? Trong bản giáo trên hết là giáo chủ, thứ đến là Ngũ long sứ: Thanh, Xích, Bạch, Hắc, Hoàng. Trước nay chưa có ai vừa gia nhập bản giáo mà đã bước lên ngôi Bạch Long sứ ngay. Thế là giáo chủ đặc biệt tôn trong và trông cậy ở nơi tiểu huynh đệ. Tiểu huynh đệ! Ngươi họ Vi, chúng ta đã biết rồi, còn đại hiệu là chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ tên gọi Vi Tiểu Bảo. Trên chốn giang hồ còn ngoại hiệu là Tiểu Bạch Long. Gã nhớ ngày trước Mao Thập Bát đã đặt cho ngoại hiệu này nên nói ra. Gã cảm thấy một nhân vật giang hồ mà thiếu ngoại hiệu là không đủ oai phong. Không ngờ cái ngoại hiệu đó lại đưa đến chỗ tương hợp với chức vị của gã hiện nay. Hồng phu nhân cả mừng nói:

- Tiểu huynh đệ coi đó mà coi. Nếu không phải đức thượng đế an bài thì sao lại có sự trùng hợp như vậy? Kim khẩu của giáo chủ đã tuyên bố quyết không có chuyện hối cải. Lục Tiên Sinh rất đổi bồn chồn, vội nói:

- Vi công tử? Công tử đừng mắc bẫy họ. Dù công tử lên làm Bạch Long sứ, nhưng một khi họ không ưa nữa là giết công tử dễ như trở bàn tay. Bạch Long sứ Trương Chí Linh vừa bị thụ hình là tấm gương sáng cho công tử đó. Công tử nên giết vợ chồng giáo chủ đi, rồi toàn thể anh em Thần Long giáo sẽ tôn công tử lên làm giáo chủ là xong. Lục Tiên Sinh nói câu này khiến mọi người đều sửng sốt. Bọn Uỷ Tôn Giả, Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân ban đầu cho là câu nói kỳ khôi ngoài ý nghĩ của mọi người, nhưng sau họ nghĩ lại. Nếu không tôn gã lên làm giáo chủ, thì trong Thần Long giáo chẳng còn chức gì cao hơn Bạch Long sứ. Tình thế trở nên rất nguy ngập, tính mạng mọi người ở trong tay gã. Chỉ có thế may ra mới dụ được gã hạ sát giáo chủ cùng phu nhân. Họ cốt sao qua khỏi bước nguy nan trước mắt rồi sau sẽ liệu. Họ cho rằng một thằng trẻ nít dù có lên làm giáo chủ thực sự cũng không thoát khỏi bàn tay quần hào lũng đoạn. Sau một lúc suy nghĩ mọi người đồng thanh hô:

- Phải lắm! phải lắm? Chúng ta tôn Vi công tử lên làm giáo chủ Thần Long giáo. Vi Tiểu Bảo thè lưỡi cười đáp:

- Tại hạ không làm giáo chủ được đâu. Các vị nói thế há chẳng khiến cho tại hạ tổn thọ? Vả lại hành động như vậy là đại nghịch vô đạo. Bay giờ tại hạ tính thế này... Gã quay sang nói với giáo chủ cùng phu nhân:

- Bẩm giáo chủ? Thưa phu nhân! Tiểu tử thiết tưởng chúng ta quay về sự hòa hảo là hơn. Câu chuyện bữa nay hai bên nhất thiết bỏ qua không nhắc tới nữa. Bọn Lục Tiên Sinh, Thanh Long sứ đã mạo phạm giáo chủ, xin giáo chủ khoan hồng đại lượng tha tội cho họ. Gã lại hỏi:

- Lục Tiên Sinh? Tiên sinh hãy lấy thuốc giải cho mọi người uống, rồi toàn thể trên dưới trở lại tình hòa hảo há lại chẳng hay hơn ư? Hồng giáo chủ lên tiếng:

- Được rồi? Bản toà ưng thuận như vậy. Bạch Long sứ đã khuyên chúng ta trở lại hoà hảo cùng mưu đồ hạnh phúc cho nhau, bản tòa vui lòng khoan miễn, nhất thiết bỏ hết mọi tội trạng bữa nay không truy cứu nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Lục Tiên Sinh! Thanh Long sứ? Giáo chủ đã ưng chuẩn lời đề nghị của tại hạ. Thế là hay lắm rồi. Các vị còn muốn gì nữa? Lục Tiên Sinh thấy không còn cách nào thúc đẩy được Vi Tiểu Bảo lại giết giáo chủ cùng phu nhân, liền thở dài đáp:

- Đã đành rằng thế nhưng giáo chủ cùng phu nhân, hai vị lão nhân gia có chịu tuyên lời trọng

thệ thì bọn thuộc hạ mới tin được. Hồng phu nhân vừa cười vừa tuyên bố:

- Tô Thuyên này quyết không truy cứu những việc bữa nay, nếu trái lời ước thì nguyện thân sa đàm rồng cho muôn ngàn con rắn cắn chết. Hồng giáo chủ cũng cất giọng trầm trầm tuyên thệ:

- Thần Long giáo chủ Hồng mỗ nếu còn đem những tội trạng bữa nay của các vị lão huynh đệ ra thanh toán thì phải xuống đầm rồng để muôn ngàn rắn ăn thịt, mảnh xương cũng không còn. Thân sa đầm rồng để rắn cắn chết là hình phạt nặng nhất để trừng trị những người trong bản giáo phạm trọng tội. Mọi người thấy giáo chủ cùng phu nhân đã phát thệ thì dù có vì tình thế bắt buộc cũng không thay đổi được nữa. Lục Tiên Sinh hỏi:

- Thanh Long sứ? Đại ca tính thế nào? Hứa Tuyết Đình chỉ còn thoi thóp thở, gắng gượng đáp:

- Tiểu đệ không sống nổi nữa rồi.

Hồi 91 - Bạch Long Sứ Chấp Chưởng Ngũ Long Lệnh

Lục Tiên Sinh lại hỏi:

- Vô Căn đạo trưởng? Đạo trưởng có cao kiến gì không? Vô Căn đạo lớn tiếng đáp:

- Như thế cũng phải, Hồng giáo chủ nguyên là một vị lão huynh đệ của chúng ta. Lão nhân gia tài kiến văn võ hơn người khác gấp mười lần. Chúng ta đã tôn lão nhân gia lên làm giáo chủ, ai cũng dốc dạ trung thành, làm gì có chuyện nhị tâm? Nhưng từ ngày lão nhân gia lấy vị phu nhân này,tính tình thay đổi rất nhiều, chỉ muốn cất nhắc bọn thiếu niên tân tiến, còn những anh em già nua bị tàn sát dần. Thanh Long sứ sở dĩ bạo động là chỉ cầu cho được toàn tính mạng chứ không có ý gì khác. Bây giờ giáo chủ cùng phu nhân đã tuyên thệ trước mặt giáo chúng, quyết chẳng có lý nào còn truy cứu câu chuyện xảy ra bữa nay để cố ý sát hại lũ già nua. Vậy chúng ta hà tất còn đem lòng phản nghịch? Mặt khác, Thần Long giáo không thể thiếu một vị giáo chủ như lão nhân gia được. Bọn thiếu niên nam nữ đồng thanh lớn tiếng hô:

- Hồng giáo chủ trọn đời hưởng phước, thọ ngang Thượng Đế. Lục Tiên Sinh nói:

- Vi công tử? Vi công tử không uống rượu hùng hoàng nên không trúng phải chất độc Bách Hoa Phúc Xà cao mà bữa nay lập nên công trạng. Xem thế đủ biết trong cõi mênh mang quả có Thượng Đế an bài. Tiên sinh dừng lại một chút rồi tiếp:

- Muốn hóa giải chất độc này chẳng có gì khó khăn. Công tử ra ngoài múc nước lạnh cho mọi người uống là giải được ngay. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Té ra cách giải độc chỉ có thế thôi. Gã ra ngoài sảnh đường không tìm được nước lạnh, liền quanh vào phía sau nhà đại sảnh thấy bày hàng một dãy hơn hai chục cái ang lớn đều chứa đầy nước trong. nguyên nước này trữ sẵn để phòng cứu hỏa nếu căn nhà trúc này bị cháy. Gã múc một thùng nước đầy đem vào sảnh đường đưa cho Hồng giáo chủ uống trước một bầu. Bầu thứ hai đưa cho Hồng phu nhân. Bầu thứ ba đưa cho Vô Căn đạo nhân. Gã vừa đưa nước cho đạo nhân vừa nói:

- Đạo trưởng? Đạo trưởng thật dáng mặt anh hùng hảo hán. Gã đưa bầu thứ tư và thứ năm cho Uỷ Tôn Giả cùng Lục Tiên Sinh. Bầu thứ sáu đưa cho Mộc Kiếm Bình. Mọi người uống nước lạnh vào đều nôn ra ồng ộc, rồi từ từ cử động chân tay được. Vi Tiểu Bảo múc nước thêm cho mấy người nữa uống xong thì Lục Tiên Sinh đã đứng lên được. Lão lại nâng Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình dậy để điều trị vết thương cho cầm máu. Bọn Uỷ Tôn Giả đứng dậy được liền đi lấy nước cho các giáo chúng uống. Chẳng bao lâu Mộc Kiếm Bình cũng cứu tỉnh xong mấy thiếu nữ áo hồng. Bao nhiêu người uống nước lạnh rồi mửa thốc mửa tháo đầy nhà, mùi hôi thối xông lên sặc sụa rất khó ngửi. Hồng phu nhân nói:

- Bữa nay các vị hãy về nghỉ, mai sẽ đến hội họp. Hồng giáo chủ ra lệnh:

- Mọi người không được nhân vụ xảy ra bữa nay mà gây lộn xộn hoặc thù nghịch nhau. Bản tòa đã bỏ không cứu xét chuyện đã qua thì giữa anh em giáo chúng cũng không được gây chuyện

xích mích. Kẻ nào trái lệnh sẽ bị trọng phạt. Bọn thiếu niên trong Ngũ Long không được có thái độ bất kính với chưởng môn sứ. Chưởng môn sứ cũng không nên tìm cớ để sửa trị bọn thiếu niên trong bản môn. Mọi người đều đồng thanh vâng dạ. Ai nấy tưởng chừng như cất bỏ được gánh nặng bên lòng. Hồng phu nhân cất giọng ôn nhu:

- Bạch Long sứ? Ngươi hãy theo ta. Vi Tiểu Bảo vẫn chưa biết mụ gọi mình. Gã thấy mụ vẫy tay mới nhớ ra mình giữ chức Bạch Long sứ trong Thần Long giáo. Gã liền chạy lại. Giáo chủ cùng phu nhân sóng vai ra khỏi nhà đại sảnh. Bọn giáo chúng cử đông được rồi đều đứng lên khom lưng hành lễ, lớn tiếng hô:

- Hồng giáo chủ hưởng phúc trọn đời, thọ ngang Thượng Đế. Giáo chủ cùng phu nhân đi trên con đường lát đá xanh ở mé tả sảnh đường xuyên vào rừng trúc lên thẳng bình đài. Trên đài đã cất mấy căn nhà trúc, mười mấy nam nữ thiếu niên mặc quần áo đủ màu sắc canh giữ trước sau toà nhà, chúng thấy giáo chủ đến liền khom lưng hành lễ. Hồng phu nhân dẫn Vi Tiểu Bảo vào. Mụ nhìn một thiếu niên áo trắng giới thiệu:

- Đây là Vi công tử mới nhậm chức chưởng môn sứ Bạch Long môn. Ngươi mời y về sương phòng phía Đông nghỉ ngơi. Các ngươi phải hầu hạ cho chu đáo. Mụ nói xong nhìn Vi Tiểu Bảo mỉm cười rồi đi và nội đường. Mấy tên thiếu niên áo trắng nhìn Vi Tiểu Bảo khom lưng thi lễ nói:

- Bọn thuộc hạ xin tham kiến chưởng môn sứ. Vi Tiểu Bảo ở Hoàng cung đã làm thủ lãnh thái giám, tại Thiên Địa Hội làm Hương chủ, rất quyen với chuyện người ta kính cẩn mình nên vẫn thản nhiên, chỉ gật đầu đáp:

- Các người bất tất phải đa lễ. Mấy tên thiếu niên áo trắng dẫn gã vào sương phòng phía Đông rồi bưng trà đến. Tuy gọi là sương phòng nhưng gian nhà này khá rộng rãi, cách trần thiết rất thanh lịch. Trên bàn cùng mặt kệ bày đầy đồ cổ ngoạn bằng kim ngọc. Trên vách treo vô số tự họa. Trên giường chăn đệm rất hoa mỹ. Căn phòng này chẳng khác phòng ốc của Hoàng cung mấy. Mấy tên thiếu niên thấy gã tuy còn nhỏ tuổi, nhưng được Hồng phu nhân trọng vọng mà giáo chủ lại để gã sống ở tòa Tiên Phúc cư này là một nơi mà người ngoài không được vào, thì biết vị Bạch Long sứ của chúng được đặc biệt trọng đãi, địa vị còn cao hơn bốn vị chưởng môn sứ kia. Bọn thiếu niên canh giữ nơi đây chưa biết biến cố ngoài đại sảnh, nhưng thấy Vi Tiểu Bảo ở ngôi cao lại được giáo chủ cùng phu nhân sủng ái, nên chúng liền ân cần hầu hạ. Chiều hôm ấy Vi Tiểu Bảo hỏi mấy tên thiếu niên áo trắng cho biết luật lệ ở Ngũ Long môn. Nguyên Thần Long giáo chia làm Ngũ môn. Chưởng môn sứ đều là những tay cao thủ tinh thâm đã lập nhiều đại công cho giáo phái. Vi Tiểu Bảo là một thiếu niên tân tiến lên nhậm chức cao vì gã đã cứu được tính mạng cho giáo chủ cùng phu nhân. Sáng sớm hôm sau Hồng giáo chủ cùng Hồng phu nhân ra nhà đại sảnh triệu tập đại hội giáo chúng. Trên nét mặt mọi người vẫn lộ vẻ lo âu, không hiểu giáo chủ đối với sự việc hôm qua có để tâm và xử trị gì không? Tuy giáo chủ đã tuyên thệ không truy cứu nữa, nhưng lão là người tâm địa rất thâm trầm, ai mà tiên liệu được chủ ý của lão có hành động bất trắc hay không? Hồng giáo chủ cất tiếng hỏi:

- Thương thế của Thanh Long sứ ra sao? Lục Tiên Sinh khom lưng đáp:

- Khải bẩm giáo chủ? Thương thế của Thanh Long sứ rất trầm trọng. Hiên giờ khó mà biết được tính mạng y có được bảo toàn hay không? Giáo chủ lấy trong bọc ra một cái bình sứ mầu hồng tươi nói:

- Đây là ba viên Thiên Vương bảo mệnh đan. Ngươi cầm lấy cho y uống. Lão nói rồi không đưa tay lên, chiếc bình sứ đã từ từ bay đến trước mặt Lục Tiên Sinh. Lục Tiên Sinh đưa vội tay ra đón lấy, phục lạy xuống đất nói:

- Kính tạ hồng ân của giáo chủ. Tiên sinh biết thuốc Thiên Vương bảo mệnh đan này vô cùng trân quý. Chính giáo chủ đã phái bộ thuộc đi thu thập những dược tài kỳ trân ở các nơi đem về chế luyện mới thành. Trong Thiên vương bảo mệnh đan có Nhân sâm già đã ba trăm năm, Bạch hùng đảm, Tuyết liên cùng nhiều dược vật khác. Điều đáng quý nhất là giáo chủ phí rất nhiều tâm lực đích thân chế luyện mấy phen mới được hơn một chục viên. Hứa Tuyết Đình uống ba viên linh đan này vào thì tính mạng không còn gì đáng ngại nữa. Kỳ dư các vị lão huynh đệ nhất tề khom lưng tạ ơn, bụng bảo dạ:

- Hôm qua Thanh Long sứ phạm tội phản nghịch ngạo mạn giáo chủ như vậy, lại còn toan giết hại lão nhân gia. Thế mà bữa nay giáo chủ lão nhân gia lại ban trân dược cứu mạng cho y thì thực tình lão nhân gia không để tâm đến đại tội nữa. Ai cũng lấy làm an ủi rất nhiều. Hồng phu nhân rất tươi cười hỏi:

- Bạch Long sứ? Ta nghe nói ở trên Ngũ Đài Sơn, ngươi đã được coi một tấm bia đá có khắc khoa đẩu văn, phải không? Vi Tiểu Bảo khom lưng đáp:

- Đúng thế? Uỷ Tôn Giả lên tiếng:

- Khải bẩm giáo chủ cùng phu nhân? Thuộc hạ có phóng bài văn đó đem theo đây. Lão lấy trong bọc ra một gói vải dầu. Tiếp theo lão lấy ra một bức chữ thật lớn treo lên tường mé Đông. Quả nhiên đó là thứ văn tự cổ quái, chẳng ai biết một chữ nào. Hồng phu nhân lại hỏi:

- Bạch Long sứ? Ngươi đã biết thứ văn tự này thì đọc lên cho mọi người cùng nghe. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi đưa mắt nhìn vào bức cổ văn lớn tiếng đọc thuộc lòng bài văn của Lục Tiên Sinh đã dạy gã:

" Năm Trinh quan thứ hai, tháng mười, ngày giáp tý..." Gã từ từ đọc xuống, thỉnh thoảng có chữ quyên liền nói:

- Ồ! Chữ này là chữ gì? Khó nhận quá! à phải rồi. Đây là chữ "ma". Gã đọc đến câu:

" Tiên phúc vĩnh hưởng, phổ tế sùng kính, thọ giữa thiên tề văn võ nhân thánh". Gã đưa vào bốn chữ " Liên đồng phu nhân" thực ra rất thô tục so với văn bia. Giả sử Lục Tiên Sinh hành văn thì đã đưa vào chữ thanh nhã hơn. Nhưng Vi Tiểu Bảo bất thông văn lý thì còn hiểu thế nào là văn chương nữa? Gã không đổi bốn chữ thành năm thì đã là quý rồi. Hồng phu nhân nghe nói tới bốn chữ " Liên đồng phu nhân" liền mặt mày hớn hở nhìn trượng phu nói:

- Giáo chủ? Trong văn bia quả có nhắc đến tiện thiếp, đâu phải Bạch Long sứ bịa chuyện. Hồng giáo chủ cũng cực kỳ cao hứng, gật đầu đáp:

- Hay lắm? Hay lắm? Quả là lòng trời an bài từ trước. Ngày nay chúng ta dựng ra Thần Long giáo mà đời Trinh Quan nhà Đại Đường đã được coi trên trời cáo thị rồi. Giáo chúng trong sảnh đường lại tung hô:

- Giáo chủ hưởng phúc trọn đời, thọ ngang thượng đế. Bọn lão huynh đệ vào hàng Vô Căn đạo nhân cũng trong lòng cực kỳ kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Té ra giáo chủ cùng phu nhân đã ứng điềm trời từ trước. Thế thì còn ai mạo phạm đến hại lão nhân gia được? Vi Tiểu Bảo sau cùng đọc tới chỗ pho Tứ thập nhị chương kinh hiện để ở đâu Hồng phu nhân thở dài nói:

- Những bậc thánh hiền hào kiệt thương dân cứu đời quả nhiên đã được đức Thượng Đế an bài từ trước. Cả bọn ác tặc hại dân như Ngô Tam Quế cũng trong vốn bàn tính của nhà trời. Giáo chủ? Tám pho bảo kinh đó đã thuộc sở hữu của bản giáo, vậy chẳng sớm thì muộn sẽ đem về đây. Giáo chủ vuốt râu mĩm cười đáp:

- Phu nhân nói phải lắm! Mọi người lại hô lớn:

- Thọ ngang Thượng Đế! Thọ ngang Thượng Đế? Hồng giáo chủ chờ cho sảnh đường yên tĩnh, trở lại ngồi tuyên bố:

- Bây giờ đến khai hương đường để làm lễ trao chức chưởng môn sứ Bạch Long môn cho Vi Tiểu Bảo. Nghi tiết ở Khai hương đường trong Thần Long giáo khác với Thiên Địa hội. Vi Tiểu Bảo thấy trên hương án đặt năm chiếc mâm vàng. Trong mỗi mâm có một con rắn nhỏ cũng chia năm sắc: đỏ, trắng, xanh, vàng, đen. Năm con rắn nhỏ ngẩng đầu cao lên,lưỡi thò ra thụt vào không ngớt. Mình nó cuộn lại nằm im không nhúc nhích. Vi Tiểu Bảo lạy " Ngũ sắc thần long" xong rồi quay lại xá giáo chủ cùng phu nhân. Sau đó gã tiếp thụ những lời chúc hạ của bọn Vô Căn đạo nhân. Hồng phu nhân rót ba chung rượi hùng hoàng đưa cho Vi Tiểu Bảo:

- Bạch Long sứ uống rượu này vào thì bao nhiêu thần long trên đảo đều biết ngươi là người nhà. Từ nay trở đi chúng không cắn ngươi nữa. Giáo chủ lai tặng cho Vi Tiểu Bảo một chuỗi hạt châu bằng hùng hoàng để gã đeo sát vào da thịt đặng trừ bách độc khỏi xâm nhập vào mình. Sau đó bọn chấp sự và bọn thiếu niên ở Bạch Long môn đều đến làm lễ tham kiến chưởng môn của bản môn. Giáo chủ lại ra lệnh:

- Hiện nay chưởng môn sứ Thanh Long môn còn nghỉ dưỡng bệnh, vậy công việc ở môn này tạm giao cho Bạn đầu đà xử lý. bao giờ Thanh long sứ khỏi bệnh sẽ trở lại chấp chưởng. Uỷ Tôn Giả khom lưng nhân lệnh. Giáo chủ lại nói:

- Ngũ Long sứ và Lục Cao Hiên sáu người hãy đến nhà hậu sảnh bàn việc. Lão nói rồi cùng phu nhân rời chỗ ngồi đi xuống. Mọi người trong sảnh đường tiền hô hậu ủng đi theo. Bọn Vô Căn đạo nhân, Vi Tiểu Bảo, Uỷ Tôn Giả, Lục Tiên Sinh cũng đi theo. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới biết Lục Tiên Sinh tên gọi Lục Cao Hiên. Nhà hậu sảnh ở phía sau nhà đại sảnh. Sảnh đường này rất nhỏ hẹp. ở giữa đặt hai chiếc ghế lớn là chỗ ngồi của giáo chủ cùng phu nhân. Phía trước đặt năm ghế thấp hơn. Ba vị chưởng môn sứ chia nhau ngồi vào. Uỷ Tôn Giả cũng ngồi vào một ghế. Lão quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Mời Bạch Long sứ an tọa. Vi Tiểu Bảo thấy Lục Tiên Sinh không có ghế ngồi, gã ngần ngừ đưa mắt ngó nhìn y thì Lục Tiên Sinh mửn cười nói:

- Mời Bạch Long sứ an tọa đi. Trong Tiềm Long đường này không đặt ghế cho tại hạ cùng giáo chúng. Vi Tiểu Bảo chắc đây là luật lệ củaa Thần Long giáo, Uỷ Tôn giả sở dĩ được ngồi một ghế là vì lão xử lý thường vụ đại diện cho Thanh Long sứ. Chính lão cũng không có chỗ ngồi. Gã nghĩ vậy rồi ngồi xuống ghế. Lục Tiên Sinh đứng đằng sau gã. Hồng giáo chủ hỏi:

- Văn bia chỉ thị Tám bộ Tứ thập nhị chương kinh để rải rác bốn phương, mà Hắc Long sứ lại

báo cáo hiện nay bốn bộ ở Hoàng cung nghĩa là làm sao? Hắc Long sứ đáp:

- Chắc là những bộ ở Thiếu lâm, Mộc Vương Phủ cùng vài nơi khác bị bọn Thái đát đoạt được đem về Hoàng cung. Giáo chủ trầm ngâm không nói gì. Hắc Long sứ lộ vẻ sợ hãi. Hắn chẳng hiểu giáo chủ có thỏa mãn về lời giải thích vừa rồi của hắn không? Lát sau, Hồng phu nhân mỉm cười nói:

- Hắc Long sứ phái người vào Hoàng cung lấy Kinh. Theo lời phúc trình thì chúng ta tận tâm kiệt lực hoạt động mà cho tới bây giờ chưa lấy được bộ nào. Vụ này chúng ta nên phái người có phúc phận lớn phụ trách mới làm được Hoàng Long sứ vội nói theo:

- Phu nhân quả là cao kiến. Việc lấy kinh quan hệ trọng đại tương đương với phúc phận của người được phái đi. Thuộc hạ nghĩ rằng chẳng phải Hắc Long sứ không chịu tận lực gắng sức hết lòng vì giáo chủ lập công, chắc là y kém phúc nên bảo kinh không lấy vào tay được. Hồng phu nhân mỉm cười hỏi:

- Theo ý ngươi thì ai là người có dủ phúc phận về việc này? Hoàng Long sứ đáp:

- Trong bản giáo, nhân vật phúc phận lớn nhất dĩ nhiên là giáo chủ lão nhân gia, thứ hai là phu nhân. Nhưng không thể để giáo chủ cùng phu nhân thân tự xuất mã. Sau hai vị lão nhân gia, Bạch Long sứ là người đứng đầu về phúc phận. Y đọc được văn bia, lại lập nên công lớn. Trên ấn đường của y thấp thoáng ánh hồng quang chứng minh phúc phân của y không phải tầm thường. Bọn thuộc hạ của giáo chủ không ai bì kịp. Giáo chủ vuốt râu mĩm cười hỏi:

- Bạch Long sứ còn là đứa trẻ nít liệu có đảm đương được nhiệm vụ lớn lao này không? Chức vị Bạch Long sứ ở Thần Long giáo tuy rất cao cả mà Vi Tiểu Bảo chẳng thèm để ý. Gã đã bị hãm mình trên đảo thì gặp sao hay vậy để cầu an. Đừng nói đến chức Bạch Long sứ, ngay đến ngôi giáo chủ gã cũng chẳng muốn làm. Lòng gã chỉ nóng được về kinh cho chóng. Vi Tiểu Bảo nghe giáo chủ nói vậy thì nghĩ ngay đến đây là một cơ hội tốt nhất để gã thoát thân. Gã liền đáp:

- Bẩm giáo chủ? Thưa phu nhân? Thuộc hạ được hai vị lão nhân gia đề bạt trong lòng rất lấy làm cảm kích. Thuộc hạ chẳng có tài năng cũng không bản lãnh, nhưng trông vào hồng phúc của hai vị lão nhân gia, thuộc hạ nghĩ rằng có phúc là có phận, thuộc hạ rất hy vọng có thể trà trộn vào Hoàng cung để lấy cắp được bốn pho bảo kinh đó. Hồng giáo chủ gật đầu ra chiều vừa dạ. Hồng phu nhân cả mừng nói:

- Bạch Long sứ chịu phấn khởi tinh thần, tận tâm kiệt lực vì công việc của bản giáo, đủ tỏ ra hết dạ trung thành đối với giáo chủ. Ta biết ngươi là người thông minh lanh lợi lại có phúc phận lớn lao thì e rằng phái ngươi lên trời làm việc lớn cho giáo chủ ngươi cũng có thể thành công. Hồng giáo chủ chậm rãi nói:

- Theo lời báo cáo của Hắc Long sứ thì những tên bộ thuộc của y được phái đến Hoàng cung đã đưa tin ra. Hoàng Đế có một tên tiểu thái giám rất thân cận tên gọi Tiểu Quế Tử gì đó... Vi Tiểu Bảo nghe đến ba chữ "Tiểu Quế Tử" không khỏi giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Mnh mà bị lộ tẩy thì thật hỏng bét? Gã nghe giáo chủ nói tiếp:

- Hoàng Đế phái gã này lên Ngũ Đài Sơn có ý làm việc bất lợi cho bản giáo. Chúng ta đã liên tiếp phái mấy toán người đi đón bắt gã để thẩm vấn. Bạn đầu đà đây cũng là người được phái đi,

chẳng ngờ y không kiếm được Tiểu Quế Tử mà lại gặp người. Hoàng Long sứ nghe giọng lưỡi giáo chủ có vẻ êm dịu, liền lên tiếng nịnh hót:

- Đó là hồng phúc tầy đình của giáo chủ. Hồng giáo chủ nhìn lão khẽ gật đầu hỏi tiếp:

- Bạch Long sứ? Người đến Hoàng cung tiện điều tra tường tận về Tiểu Quế Tử này xem sao. Hoàng Đế phái hắn lên Ngũ Đài sơn để mưu đồ chuyện gì? Vi Tiểu Bảo sợ quá toát mồ hôi lạnh ngắt vội đáp:

- Dạ dạ? Xin tuân chỉ thị của giáo chủ. Nhưng trong lòng gã rất vui mừng vì thấy giáo chủ đã quyết ý phái gã đến Hoàng cung. Hồng phu nhân nói:

- Trong tám pho Tứ thập nhị chương kinh nghe nói có cả bí kíp cường thân bảo mệnh, tuổi thọ lâu dài. Giáo chủ chúng ta đã ứng điềm trời hẳn được phúc tiên, thọ ngang Thượng đế. Ta nghĩ rằng tám pho kinh sách này chẳng sớm thì muộn sẽ lọt vào tay giáo chủ. Bạch Long sứ! ngươi đi Lập công lớn cho giáo chủ, Lấy được tám pho kinh về đây, tự nhiên giáo chủ sẽ phong thưởng cách khác. Vi Tiểu Bảo đứng lên khom lưng đáp:

- Thuộc hạ dù tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền công đức của giáo chủ cùng phu nhân trong muôn một. Dĩ nhiên thuộc hạ phải " Tận trung báo quốc, da ngựa bọc thây" Tám chữ " Tận trung báo quốc, da ngựa bọc thây" gã học được ở nơi thầy đồ giảng sách. Mỗi khi đại tướng xuất chinh, nhà vua khích lệ thì đại tướng khẳng khái trả lời bằng tám chữ đó. Vi Tiểu Bảo cứ nguyên văn đọc lại, thành ra không khỏi đầu Ngô mình Sở, không hợp cảnh ở chỗ này. Hồng phu nhân cười nói:

- Ngươi tận trung với giáo chủ là hay lắm. Chuyến này ngươi đến Bắc Kinh nên cho mấy người đi theo trợ lực. Tuỳ ngươi muốn chọn ai cũng được. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Ta chỉ cần thoát thân, nếu cho người của họ đi theo thì khác nào tự trói chân tay mình lại. Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Đi nhiều người sợ tiết lộ bí mật. À phải rồi? Dưới trướng Xích Long sứ có đoàn thiếu nữ, thuộc hạ muốn lựa một vài tên đưa đi để chúng giả làm cung nữ cho tiện hành động trong Hoàng cung Vì gã nhớ tới Mộc Kiếm Bình, muốn đưa cả cô đi. Vô Căn đạo nhân đáp:

- Những tiểu cô nương đó e không dùng được việc gì, tuỳ Bạch Long sứ lựa chọn mấy tên cũng được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đa tạ đạo trưởng. Lục Cao Hiên bỗng lên tiếng:

- Khải bẩm giáo chủ cùng phu nhân? Hôm qua thuộc hạ đã phạm trọng tội, trong lòng thâm tạ giáo chủ không giết... Hồng giáo chủ xua tay, cau mày ngắt lời:

- Chuyện hôm qua không ai được để lòng. Từ giờ trở đi đừng nhắc tới nữa. Lục Cao Hiên đáp:

- Dạ! Đa tạ giáo chủ. Thuộc hạ muốn đi theo Bạch Long sứ. Trông cậy vào hồng phúc của giáo chủ cùng phu nhân, thuộc hạ mong muốn lập được chút công lao nhỏ mọn để tỏ tấc dạ nhiệt thành. Hồng giáo chủ gật đầu nói:

- Lục Cao Hiên mưu kế sâu xa, võ công cao cường, ngòi bút lại càng sắc bén, văn chương cũng vững vàng. Hay lắm. hay lắm. Ngươi đi theo Bạch Long sứ cũng phải. Lục Cao Hiên trống ngực

đánh thình thịch, bụng bảo dạ:

- Giáo chủ nói: Ngòi bút sắc bén, văn chương vững vàng, hay là mình bịa đặt bài văn bia, lão gia đã biết rồi? Uỷ Tôn Giả cũng nói:

- Khải bẩm giáo chủ cùng phu nhân? Thuộc hạ cũng xin theo Bạch Long sứ đến Bắc Kinh để phục vụ cho giáo chủ. Giáo chủ gật đầu. Lão thấy Hoàng Long sứ cũng toan mở miệng, liền nói ngay:

- Số người đi nhiều rồi, bản toà e rằng bấy nhiêu cũng đã khó giữ cho khỏi tiết lộ hành tung. Hai người đi với Bạch Long sứ, nhất thiết phải hành động theo lệnh của y không được chống đối. Lục Cao Hiên và Uỷ Tôn Giả khom lưng đáp:

- Bọn thuộc hạ xin tuân lệnh. Hồng phu nhân lấy từ trong bọc ra một con rồng nhỏ, năm sắc loang lổ đúc bằng hoàng kim, bạch ngân, đồng tụ, sắt đen, ngọc xanh. Mụ nói:

- Bạch Long sứ. Đây là ngũ long lệnh của giáo chủ. Ta tạm giao cho ngươi tạm chấp chưởng. Mấy vạn giáo chúng trông thấy Ngũ Long Lệnh cung như đích thân giáo chủ. Vì người đi làm việc lớn nên giao cho ngươi đủ quyền sinh sát. Sau khi lập công xong, sẽ đem Ngũ Long Lệnh về hoàn lại. Vi Tiểu Bảo vâng ạ luôn miệng. Gã đưa tay ra đón lấy con rồng nhỏ, trong bụng không khỏi buồn rầu nghĩ thầm:

- Ta chỉ mong về đến Bắc Kinh rồi không thèm lý gì đến Thần Long Giáo hay Hồ quỉ giáo gì cũng mặc. Mình đem Ngũ Long Lệnh của họ đi chỉ tổ thêm rắc rối cho mình.

Hồi 92 - Vợ Chồng Giáo Chủ Truyền Võ Công

Hồng phu nhân lại nói:

- Bạch Long sứ cùng Lục Cao Hiên và Bạn Đầu Đà hãy chờ lại một chút. Còn các vị kia có thể rút lui. Vô Căn đạo nhân, Hắc Long và Hoàng Long sứ ba người thi lễ xong lui ra. Hồng giáo chủ cầm cái bình sứ màu đen để bên mình đổ ra ba viên thuốc màu hồng, nói:

- Ba người tận tâm kiệt lực đến Bắc Kinh làm cho nên việc. Bản toà cổ súy ba người thành công, nay ban cho mỗi người một viên Độc Long dịch cân hoàn. Uỷ Tôn giả, Lục Cao Hiên, nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt, nhưng trong lòng rất sợ hãi, quỳ móp xuống tạ ơn. Vi Tiểu Bảo cũng làm theo. Gã đó lấy viên Độc Long dịch cân hoàn bỏ vào miệng nuốt ngay. Chẳng mấy chốc gã thấy một luồng nhiệt khí từ trong bụng bừng bừng bốc lên, tán vào tứ chi bách thể, khiến cho trong người thư thới vô cùng. Hồng phu nhân lại nói:

- Bạch Long sứ lại đây một lát, còn hai vị về đi! Uỷ Tôn giả, Lục Cao Hiên hành lễ xong lui ra. Hồng phu nhân hỏi:

- Bạch Long sứ. Ngươi dùng thứ khí giới gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Võ nghệ của thuộc hạ rất kém cỏi, chưa học qua cách sử dụng một thứ binh khí nào hết. Bên mình chỉ đem theo lưỡi trủy thủ để phòng thân. Hồng phu nhân nói:

- Ngươi lấy cho ta coi. Vi Tiểu Bảo thò tay vào ống giầy rút lưỡi trủy thủ ra, xoay đằng chuôi lại, hai tay cầm dâng lên. Hồng phu nhân đón lấy ngắm nghía rồi khen rằng:

- Thanh trủy thủ này tốt lắm? Mụ nhổ một sợi tóc rồi buông tay. Sợi tóc từ từ rớt xuống trúng vào lưỡi đao, lập tức bị đứt làm hai đoạn. Giáo chủ cũng cất tiếng khen:

- Quả nhiên tốt thật? Vi Tiểu Bảo không có nghề gì sở trường, nhưng đối với đồ vật và tiền tài gã rất coi thường. Gã thấy phu nhân thích lưỡi trủy thủ của mình liền nói:

- Thuộc hạ xin dâng phu nhân thanh trủy thủ này, mong phu nhân vui lòng thu nạp. Hồng phu nhân tươi cười nói:

- Hảo hài tử? Lòng trung thành của ngươi đối với ta không chỉ phải ở ngoài miệng. Ta đã chả có gì quý cho ngươi mà lại lấy đồ vật của con nít ư? Thành ý của ngươi ta rất cám ơn. Ngươi lại đây ta dạy cho ba chiêu để bảo vệ thân mình. Cái đó kêu bằng "Mỹ nhân tam chiêu". Ngươi ráng mà ghi nhớ. Mụ rời khỏi ghế ngồi lấy tấm khăn tay buộc thanh trủy thủ vào bên ngoài cẳng chân rồi cười nói:

- Giáo chủ? Phiền giáo chủ biểu diễn võ công cho. Hồng giáo chủ cười khà khà rồi từ từ bước lại gần. đột nhiên lão vươn tay trái chụp lấy cổ áo phu nhân, nhắc người mụ giơ lên không. Động tác của giáo chủ cực kỳ thần tốc khiến Vi Tiểu Bảo giật mình la lên một tiếng:

- úi chà? Hồng phu nhân nghiêng mình đi xoay người lại. Hai tay mụ ôm lấy đầu giáo chủ. Tay mặt mụ đã rút lưỡi trủy thủ từ lúc nào, mũi đao nhắm đâm vào sau lưng giáo chủ. Mụ cười nói:

- Đây là chiêu thứ nhất kêu bằng Quý Phi Hồi Mâu. Ngươi ghi nhớ lấy. Vi Tiểu Bảo coi biểu diễn chiêu này, trong lòng cực kỳ khoan khoái, lớn tiếng la:

- Tuyệt diệu? Thật là tuyệt diệu! Gã tự nhủ:

- Bữa trước ta bị Uỷ Tôn giả túm cổ giơ lên mà chẳng biết phải làm thế nào mới đành chịu thọ nạn. giả tỷ ta học được chiêu này từ trước thì đã đâm một đao cho lão bỏ mạng rồi. Giáo chủ từ từ đặt phu nhân nằm ngang dưới đất. Phu nhân lại giắt lưỡi trủy thủ vào bên cẳng chân, xoay mình nằm lại. Giáo chủ đưa chân phải ra đạp hờ vào lưng mụ. Trong tay lão giả vờ cầm đao chí vào cổ mụ cười hỏi:

- Đã chịu đầu hàng chưa? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Đã đến tình trạng này còn làm gì được nữa mà chẳng đầu hàng? Đột nhiên thấy phu nhân chúi đầu vào ngực mụ, mũi đao kề cổ tự nhiên rớt vào khoảng không. Phu nhân thuận đà lăn mình đi chuồn qua dưới quần giáo chủ. Tay mặt mụ cầm đao trủy thủ khẽ đâm một cái vào sau lưng giáo chủ. Nhưng mũi đao chỏng lên trên.Giả tỷ là cuộc đấu thực sự thì dĩ nhiên lưỡi đao đã đâm vào sau lưng địch nhân. Vi Tiểu Bảo lại reo lên:

- Hay quá! Hay quá! Giáo chủ chờ phu nhân cài lưỡi trủy thủ vào như cũ rồi lão chụp lấy hai tay mụ. Tay trái lão nắm hai cổ tay phu nhân. Tay mặt vờ như cầm binh khí chí vào cổ mụ cười nói:

- Phen này thì ngươi không trốn được nữa rồi! Phu nhân cười nói:

- Hãy nhìn cho kỹ? Chân phải mụ khẽ hất về phía trước một chút ánh bạch quang lấp loáng. Lưỡi trủy thủ đã xẻo đứt tấm lăn tay buộc ở cẳng chân và tụt ra rồi. Chân phải phu nhân thuận đà móc lấy trủy thủ đâm ngược lên. Lưỡi trủy thủ vọt qua cổ mụ lướt đi. Vi Tiểu Bảo kinh hãi la lên:

- Coi chừng! Bỗng thấy người mụ hạ thấp xuống. Lưỡi trủy thủ phóng ngược lên trước ngực giáo chủ. Giáo chủ phải buông tay ngả người ra như cây cầu sắt Sột một tiếng. Thanh trủy thủ lướt qua trước ngực giáo chủ cắm phập vào vách trúc ngập tận chuôi. Hồng phu nhân khoèo chân đâm ngược trủy thủ khiến cho Vi Tiểu Bảo sợ hết hồn. Đến lúc trủy thủ vọt lên đến yết hầu của mụ chỉ còn cách chừng sợi tóc mà mụ tránh khỏi. Lưỡi trủy thủ tiếp tục lướt tới cổ Hồng giáo chủ coi tựa hồ nhất định đâm trúng, thế mà giáo chủ cũng tránh thoát. Mấy màn nguy hiểm này diễn biến cực kỳ xảo diệu khiến cho gã phải trợn mắt há miệng, táng đởm kinh hồn. Gã muốn bật tiếng kêu "Hay quá" mà không thốt ra được. Hồng phu nhân cười ha hả hỏi:

- Thế nào? Vi Tiểu Bảo tay nắm thành ghế cơ hồ muốn té. Gã đáp:

- Thuộc hạ sợ muốn chết. Hồng giáo chủ Hồng An Thông cùng Hồng phu nhân thấy sắc mặt gã lợt lạt biết là hắn sợ hết hồn, nhưng nghe gã nói câu này lại vui mừng hơn cả hàng ngàn, hàng vạn câu tán dương, vì hai người thấy gã lo sợ như vậy đủ tỏ ra gã hết dạ trung thành. Hồng phu nhân biết rồi còn giả vờ hỏi:

- Lưỡi trủy thủ có vọt tới ngươi đâu mà ngươi phải sợ hãi? Vi Tiểu Bảo hãy còn run đáp:

- Thuộc hạ chỉ lo...lo đả thương phu nhân...cùng giáo chủ. Hồng phu nhân cười nói:

- Chú ngốc ơi. Khi nào giáo chủ lại bị thương dễ dàng thế được? Chiêu đó kêu bằng "Phi yến hồi

tường", luyện được thành thuộc không phải dễ dàng đâu Giáo chủ của chúng ta thần công cái thế, dù không biết trước cũng chẳng chịu bị thương về chiêu này. Nhưng trên đời, ngoài giáo chủ tưởng không còn mấy người có thể tránh đòn này khi bị đánh bất ngờ. Rồi mụ đem cách luyện "mỹ nhân tam chiêu" nói một cách tường tận cho Vi Tiểu Bảo nghe. Tuy gọi là tam chiêu mà thật ra cách luyện rất phức tạp, vì nó liên quan đến tứ chi cùng toàn thân, chẳng chỗ nào là không có tác động. Rút đao thế nào, cúi đầu làm sao, cùng là lúc mau lúc chậm cho đúng bộ vị, kình lực như thế nào cho chuẩn đích đều phải đi tới chỗ tuyệt diệu. Chiêu thứ hai nằm xuống đất chuyển mình kêu bằng "Tiểu lân hoành trần". Hồng phu nhân giảng xong nói tiếp:

- Mỹ nhân tam chiêu này nguyên lấy danh tự của mỹ nhân đời xưa đặt ra mà đem cho đàn ông học tập thì không khỏi có điều khiếm nhã, như ngươi còn là đứa con nít thì không cần. Vi Tiểu Bảo nhận kỹ từng chiêu từng thức rồi đem diễn lại. Hồng phu nhân để tâm sửa chữa. Mụ phải mất hơn một giờ, Vi Tiểu Bảo mới gọi là hiểu rõ, nhưng muốn đem sử dụng một cách thực tế thì dĩ nhiên phải rèn luyện lâu lắm mới thành công. Nhất là chiêu thứ ba, " Phi yến hồi tường", chỉ sểnh một chút là tự giết mình. Hồng phu nhân bảo gã đi đánh một thanh đao bằng chì rất cùn nhưng kích thước và trọng lượng hệt như thanh trủy thủ để dùng vào việc rèn luyện cho đỡ nguy hiểm. Hồng An Thông trước mặt giáo chúng vẫn tỏ thái độ rất oai nghiêm trang trọng, giữ gìn từng tiếng nói câu cười, nhưng lúc này lão hối tiếp phu nhân dạy chiêu thức cho Vi Tiểu Bảo, đứng bên cười hỷ hả ra chiều khoan khoái. Lão chờ phu nhân dạy song mới nói:

- Mỹ nhân tam chiêu của phu nhân dĩ nhiên cực kỳ lợi hại, nhưng ai trúng phải tất chết. Bản toà dạy cho ngươi "Anh hùng tam chiêu" mục đích để hàng phục địch nhân, tùy tâm họ muốn sống hay muốn chết. Vi Tiểu Bảo mừng quá quỳ xuống nói:

- Thuộc hạ khấu đầu tạ ơn giáo chủ. Hồng phu nhân cười nói:

- Tiện thiếp chưa từng nghe giáo chủ nhắc tới "Anh hùng tam chiêu" bao giờ. Té ra giáo chủ lưu lại để dạy cho tên đồ đệ ngoan ngoãn, chứ không dạy cho tiện thiếp. Hồng giáo chủ cười đáp:

- Vừa rồi bản toà coi "Mỹ nhân tam chiêu" của phu nhân, lâm thời mới nghĩ ra, tức là chế đồ song bán liền, chưa hiểu có thành công hay không. Phu nhân chỉ điểm cho bản tòa nghe. Hồng phu nhân nguýt giáo chủ một cái rồi nở nụ cười rất hấp dẫn la lên:

- Trời ơi? Bữa nay giáo chủ chúng ta khéo nói giỡn rồi? Hồng An Thông nói:

- Từ xưa đến nay hào kiệt không qua nổi ải má hồng. "Anh hùng tam chiêu" đi nhiên phải đầu hàng "Mỹ nhân tam chiêu". Hồng phu nhân tươi cười lên giọng nũng nịu:

- Trước mặt trẻ con mà cũng nói chuyện phong hoa. Hông An Thông tự biết có điều mất vẻ trang nghiêm, liền hắng dặng một tiếng rồi trịnh trọng nói:

- Bạch Long sứ hãy còn nhỏ tuổi, khi cùng người động thủ rất dễ bị địch nhân túm cổ xách giơ lên. Phu nhân. Bây giờ phu nhân hãy coi ta là Bạch Long sứ thử làm xem. Hồng phu nhân cười đáp:.

- Nhưng giáo chủ đừng làm cho người ta phải đau đớn. Hồng An Thông đáp:

- Cái đó đã hẳn. Hồng phu nhân vươn tay trái ra túm lấy giáo chủ nhấc bổng lên. Hồng An Thông thân thể cao lớn, ít ra nặng tới hai trăm cân, còn Hồng phu nhân thì người nhỏ bé lả lướt mà mụ không phí một chút hơi sức vẫn túm lão giơ lên được Hồng An Thông nói:

- Coi chừng nghe! Lão xoay tay trái gãi vào nách phu nhân. Hồng phu nhân bật cười khanh khách, người mụ nhũn ra. Hồng An Thông tay trái nắm lấy nách mụ, tay mặt chuyển động khoan thai nắm lấy cổ áo từ từ giơ người mụ lên qua đỉnh đầu lão rồi nhẹ nhàng hất ra ngoài. Hồng phu nhân người vừa chấm đất liền lướt đi như trượt trên mặt nước. Hồng phu nhân miệng cười không ngớt, người mụ dừng lại ngồi nghiêng dưới đất không đứng dậy nữa. Vừa rồi Hồng An Thông gãi vào nách mụ, xoay tay túm lấy người mụ giơ lên qua đầu liệng ra. Hành động nào cũng cực kỳ chậm chạp, nên Vi Tiểu Bảo coi rất rõ ràng, nhưng tư thế của lão ngoạn mục hết chỗ nói. Hành động tuy thong thả mà vẫn lanh lợi. Từ cái đưa ngón tay gãi đến cách xoay tay nắm cổ áo rất chuẩn đích và đúng bộ vị đem so với cách động thủ thần tốc của Hồng phu nhân thì hiển nhiên lại khó khăn gấp đôi. Hồng phu nhân cười nói:

- Giáo chủ cù lét người ta, có chi đáng gọi là anh hùng? Hồng An Thông mỉm cười đáp:

- Chiêu này mà do bậc anh hùng hảo hán chân chính ra tay thì dĩ nhiên không gãi vào nách phu nhân, nhưng Bạch Long sứ mà bị địch nhân túm lấy giơ lên, nhất định họ chụp vào huyệt Đại trùy ở cổ gã. Đó là chỗ tụ hội của thủ túc tam dương đốc mạch, dĩ nhiên toàn thân gã tê chồn không phát huy được lực đạo thì đành phải gãi vào huyệt cực toàn dưới nách địch nhân. Huyệt này thuộc về thủ thiếu dương tam kinh. Gãi vào đó nhất định địch nhân phải buông tay. Thế là Bạch Long sứ phát huy được khí lực, mới có thể túm được địch nhân giơ lên qua đầu. Đồng thời gã phong tỏa huyệt tiểu hải ở khuỷu tay và huyệt cân thiếp dưới nách địch nhân để liệng họ xuống đất thì họ không cục cựa được nữa. Vi Tiểu Bảo vỗ tay cười nói:

- Chiêu này quả nhiên tuyệt diệu.? Hồng An Thông nói:

- Sau khi ngươi rèn luyện thành thuộc rồi, ra chiêu càng lẹ càng tốt. Lão lại phủ phục xuống đất. Hồng phu nhân giơ bàn chân đạp mạnh vào lưng lão, tay mặt mụ với lấy cây róng cửa đè lên cổ lão rồi cười hỏi:

- Có chịu đầu hàng hay không? Hồng An Thông:

- Ta chịu đầu hàng rồi. Bây giờ ta dập đầu lạy ngươi. Lão co hai đầu gối làm như người muốn quỳ lạy, nhưng tay mặt lão nhẹ nhàng đưa ngang ra đụng vào cây róng cửa. Một tiếng "rắc" vang lên, Cây róng cửa bị gãy rời. Vi Tiểu Bảo sợ giật nảy mình. Giả tỷ lão vung tay lên mà đập thì bản lãnh lão làm gãy róng cửa cũng chẳng có chi là lạ. Đằng này lão chỉ từ từ đụng vào một cái mà sức rung chuyển làm gãy róng cửa thì thật là một điều không bao giờ gã nghĩ tới, trách nào gã chẳng thất kinh. Hồng An Thông nói:

- Người co chân lại giả vờ khấu đầu trước địch nhân rồi thừa cơ rút trủy thủ ra. Nội lực ở tay ngươi không tài nào mạnh bằng ta, nhưng lưỡi trủy thủ của ngươi sắc bén phi thường thì dù địch nhân dùng bất cứ binh khí gì cũng bị chặt đứt. Lão vữa nói vừa lộn mình đi một vòng luồn qua dưới quần Hồng phu nhân. Vi Tiểu Bảo sửng sốt nghĩ bụng:

- Lão làm giáo chủ địa vị tôn cao sao lại luồn dưới quần đàn bà? Dù mụ là vợ lão nhưng coi cũng không ổn. Ngờ đâu Hồng An Thông không phải luồn qua thực sự, mà chỉ làm bộ như vậy. Tay trái lão nắm lấy gót chân Hồng phu nhân, tay mặt điểm dừ vào bụng dưới của mụ, nói:

- Lưỡi trủy thủ này chặt sắt như cắt bùn thì địch nhân lớn mật đến đâu cũng không dám cục cựa. Lão vừa nói vữa từ từ đứng lên. Hồng phu nhân đầu chúc xuống, chân chỏng lên. Mụ bị xách

ngược liền cười nói:

- Mau buông tay ra? Để thế này thì coi sao được? Hồng An Thông cười ha hả. Lão vươn tay mặt ôm lấy lưng mụ rồi đặt xuôi người mụ lại, nói:

- Bạch Long sứ! Thân hình ngươi bé nhỏ thấp lùn, chẳng thể xách ngược địch nhân, vậy ngươi nắm mắt cá chân họ mà kéo lên. Dù kéo chẳng nổi thì lưỡi trủy thủ chí vào bụng họ, họ cũng phải đầu hàng. Khi đó ngươi lại đá vào những huyệt Thần tàng, Thần phong, Bộ lang ở trước ngực địch nhân để đề phòng họ phản kích. Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Dạ. Cái đó nhất định là phải đá rồi. Hồng An Thông lại chắp tay sau lưng để cho Phu nhân bắt lấy. Hồng phu nhân lấy nửa cây róng cửa gác lên cổ lão. Hồng An Thông cười nói:

- Một khi địch nhân nắm lấy hai tay ta, tự nhiên họ kiềm chế huyệt mạch môn ở cổ tay khiến cho cánh tay trở thành bất lực, không xoay lại phản kích được. Khi gặp tình trạng này thì chỉ còn cách dùng đến chân... Lão chưa dứt lời Hồng phu nhân đã "ối" lên một tiếng. Mụ vừa cười vừa buông tay nhẩy ra xa, mặt đỏ bừng lên nói:

- Không thể dạy con nít chiêu số hạ lưu này được. Hồng An Thông cười nói:

- Liên âm thoái đâu phải là chiêu số hạ lưu. Lão nghiêm sức mặt nói tiếp:

- Âm nang là một nơi yếu hại trong người, đá trúng làm cho chết ngay lập tức. Vì thế mà trong quyền cước của các môn phái lớn có chiêu " Liên âm thoái" này. Cả phái Thiếu Lâm, Võ Đương cũng có, chẳng lấy chi làm lạ. Nhưng chỉ khi nào địch nhân ở sau lưng, mà hai tay ngươi bị kiềm chế, dao kề cổ mới dùng đến phản Liên âm thoái. Hồng An Thông ngừng một lúc nói tiếp:

- Có điều đá vào âm nang người ta không khỏi làm cho đối phương uổng mạng. Nếu cùng địch nhân giao thủ ngươi cần phải đề phòng, không thì cái đầu nhỏ bé của ngươi bị một đao chặt đứt rớt xuống trước. Hồng An Thông vừa nói vừa giơ hai tay lên. Mười đáu ngón tay khoằm khoằm như hình bán cầu chụp dừ xuống trước ngực phu nhân. Hồng phu nhân bĩu môi hỏi:

- Cái đó mà gọi là anh hùng chiêu thức ư? Hồng An Thông tủm tỉm cười đáp:

- Bất luận nam hay nữ, hai huyệt nhũ trung và nhũ căn ở trước ngực đều là những đại huyệt chí mạng. Bạch Long sứ, một khi người kia đã có thể nắm lấy hai tay người vặn ngược lại là võ công họ không phải thấp kém. Hai tay ngươi dù mất hết kình lực, nhưng họ thấy thủ thế của ngươi như vậy, tự nhiên họ phải co mình lui lại. Đến khi họ phát giác ra tay ngươi không còn kình lực thì đã muộn mất rồi. Đoạn lão bảo Hồng phu nhân:

- Phu nhân. Phu nhân lại chụp lấy hai tay bản tòa. Hồng phu nhân tiến lên hai bước khẽ đập vào mu bàn tay lão rồi vươn tay trái ra nắm lấy. Nữa người trên mụ ngả về phía sau, không để cho ngón tay lão đụng vào ngực mình. Hồng An Thông lại nói:

- Bạch Long sứ. Ngươi nhìn nhận cho kỹ. Lão từ từ vặn người qua mé tả, nhảy lên khẽ thúc khuỷu tay xuống lưng Hồng phu nhân một cái. Đoạn lão xoạc hai chân bước qua đầu vai phu nhân. Đồng thời hai ngón tay cái ấn vào huyệt thái dương phu nhân, ngón trỏ đè lên lông mày, ngón giữa chỉ vào mắt mụ, lão nói:

- Nếu ngón giữa mà dùng sức mạnh là đâm đui mắt địch nhân được ngay. Ngón tay cái nhả kình

lực khiến cho địch nhân ngất đi. Nhưng phải đề phòng địch nhân phản kích. Rồi lão lộn người ra xa hơn trượng. Tay mặt sờ vào bên cẳng chân làm bộ rút trủy thủ, mũi nhọn hướng ra ngoài, tay trái giơ chênh chếch lên. Lão nói:

- Nếu địch nhân đui mắt rồi mà nhảy xổ lại thì luồng kình lực mãnh liệt vô cùng? Ngươi phải đề phòng họ ôm chặt không buông ra. Vi Tiểu Bảo thấy chiêu này rất phiền phức, khác nào kép diễu múa máy trên sân khấu, nhưng nó dạy cho người ta né tránh khí giới bên địch và kiềm chế những yếu huyệt địch nhân một cách rất có hiệu quả. Bất giác gã thở dài, nói:

- Chiêu này hay tuyệt nhưng khó luyện vô cùng. Hồng An Thông nói:

- Tuy bản tòa chỉ dạy ngươi có ba chiêu nhưng gồm đủ nào cầm nã, nào điểm huyệt nào khinh thân là ba môn công phu. Ngươi không luyện được đến nơi thì không sử nổi ba chiêu này. Những môn Cầm nã, Điểm huyệt, Khinh thân mà muốn học cho đến nơi thì mỗi môn phải mất đến tám hay mười năm. Nhưng ngươi chỉ học những cái có liên quan tới ba chiêu này thì dễ dàng hơn nhiều. Hồng An Thông liền chỉ điểm cho Vi Tiểu Bảo về bộ vị huyệt đạo, cầm nã thủ pháp, khinh thân, thoái kình. Chính lão đóng vai địch nhân cùng Vi Tiểu Bảo chiết giải mấy lượt. Chỗ nào gã diễn sai, lão nhất nhất hiệu chính. Có điều Vi Tiểu Bảo không dám cưỡi lên đầu vai Hồng An Thông, mà lão cũng không dạy gã luyện thử. Hồng phu nhân nói:

- Giáo chủ. "Mỹ nhân tam chiêu" của tiện thiếp là do sư phụ truyền dạy. Ngày trước tiện thiếp rèn luyện mất nhiều công phu và tốn thì giờ lại phải sửa chữa mãi mới thành. "Anh hùng tam chiêu" của giáo chủ gặp lúc cao hứng mà sáng chế ra mà so với Mỹ nhân tam chiêu còn lợi hại hơn nhiều. Không phải tiện thiếp tâng bốc giáo chủ mà thực tình một bậc đại tôn sư quả nhiên võ học sâu xa, khiến cho ai cũng phải bái phục. Hồng An Thông chắp tay cười đáp:

- Phu nhân quá khen. Bản toà không dám. Hôm qua lúc ở nhà đại sảnh, Vi Tiểu Bảo thấy Hồng An Thông mặt trơ như gỗ không cười không nói, nên trong lòng gã có ý khinh thường, bụng bảo:

- Một lão già trơ như gỗ mà sao mọi người phải sợ lão đến thế? Nhưng bây giờ gã thấy công phu chân thực của lão, gã phải phục sát đất, liền nói:

- Đem những công phu của sư phụ truyền dạy ra rèn luyện cho đến chỗ thuần thục chưa đáng kể là ly kỳ. Đằng này giáo chủ tự ý đặt ra chiêu thức mới và tùy tiện sử dụng ngay được thì đúng là thiên hạ vô địch. Hồng phu nhân nói:

- Cái gì mà thiên hạ vô địch. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Địch nhân dù bản lãnh cao thâm đến đâu mà giáo chủ thi triển những chiêu mới lạ khiến họ không nhận ra đường lối, dĩ nhiên họ phải đầu hàng. Thế là thiên hạ vô địch. Hồng An Thông và phu nhân cùng cười ồ. Một vị khẽ gật dầu, còn một vị nói:

- Gã nói đúng đó. Hồng phu nhân lại nói:

- Giáo chủ, "Mỹ nhân tam chiêu" của tiện thiếp là danh tự của ba mỹ nhân. Vậy "Anh hùng tam chiêu" của giáo chủ cũng nên lấy tên các vị anh hùng mà đặt vào. Hồng An Thông mỉm cười đáp:

- Phải đấy. Để bản tòa nghĩ xem nên đặt nhưng tên gì. Lão trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Chiêu thứ nhất túm địch nhân giơ lên có thể coi như Ngũ Tử Tư cử đỉnh ở Lâm Đồng, vậy gọi là "Tử Tư cử đỉnh". Hồng phu nhân nói:

- Hay lắm. Ngũ Tử Tư quả là một vị đại anh hùng. Hồng An Thông lại nói:

- Chiêu thứ hai xách ngược địch nhân tỷ như Lỗ Trí Thâm nhổ cây dương liễu, Vậy gọi là "Trí Thâm bạt liễu". Hồng phu nhân nói:

- Hay lắm. Lỗ Trí Thâm cũng là một bậc đại anh hùng. Còn chiêu thứ ba tuy cũng tuyệt diệu nhưng có mùi phóng đãng, tựa hồ chẳng đại anh hùng chút nào... Mụ nói tới đây bật tiếng cười khúc khích.

Hồi 93 - Vi Tiểu Bảo Trở Về Hoàng Cung

Hồng An Thông mỉm cười hỏi lại:

- Sao lại không phải đại anh hùng? Bản tòa đặt tên gì cho được bây giờ? À phải rồi, bản tòa dùng hai ngón tay ấn vào lông mày. Vậy kêu bằng "Trương Sướng họa mi". Hồng phu nhân cười nói:

- Trương Sướng không phải là anh hùng, vẽ lông mày cho vợ mà bảo là chiêu thức anh hùng càng không được nữa. Hồng An Thông hỏi:

- Lạc thú chốn khuê phòng còn gì thanh nhã hơn vẽ mày mà phu nhân bảo là không phải anh hùng ư? Hồng phu nhân hai má đỏ ửng lắc đầu không nói. Vi Tiểu Bảo chẳng biết Trương Sướng là ai, gã nghĩ thầm:

- Vẽ lông mày cho vợ chẳng những không anh hùng mà còn có vẻ hèn hạ sợ vợ nữa. Gã không hiểu Hồng An Thông muốn chơi chữ để đùa giỡn với vợ, liền xen vào:

- Thưa giáo chủ. Chiêu này của giáo chủ tập trung vào cổ địch nhân mà những bậc anh hùng cưỡi ngựa thì thiếu gì. Tỷ như Quan Vân Trường cưỡi ngựa Xích Thố, Tần Thúc Bảo cưỡi ngựa Hoàng Phiếu. Hồng An Thông cười đáp:

- Phải đấy! Nhưng con ngựa Xích thố trước là của Lữ Bố, về sau mới đến tay Quan Vân Trường. Tần Quỳnh lại đem con ngựa Hoàng Phiếu bán đi mất. Như vậy đều không hợp cảnh. Được rồi. Chiêu này lấy điển tích ở Địch Thanh hàng phục long câu. Vậy lấy tên là "Địch Thanh hàng câu" Hồng phu nhân vỗ tay cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Địch Thanh ra trận đeo cái mặt nạ bằng đồng xanh khiến cho Phiên binh sợ quá kêu la ầm ỷ, bỏ chạy tán loạn. Dĩ nhiên Địch Thanh là một vị anh hùng. Vi Tiểu Bảo liền diễn thử " Mỹ nhân tam chiêu" và "Anh hùng tam chiêu". Chỗ nào thủ pháp hoặc thân pháp không đúng liền được Hồng An Thông cùng Hồng phu nhân chủ điểm và sửa chữa. Công phu của sáu chiêu này thật là kỳ diệu, dĩ nhiên trong lúc nhất thời Vi Tiểu Bảo không thể học hiểu ngay được, nhưng gã biết đường rèn luyện thì gã cố gắng trong một thời gian sẽ học thuộc. Hai người dạy xong sáu chiêu này thì trời đã đúng ngọ. Hồng phu nhân nói:

- Bạch Long sứ. Trong bản giáo người được đích thân giáo chủ truyền dạy công phu ngoài ta ra chỉ có một mình ngươi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Không biết thuộc hạ đã tu hành mấy kiếp mà nay được hưởng phúc khí này? Hồng phu nhân đáp:

- Người nên tận trung phục vụ giáo chủ để báo đền ân đức. Vi Tiểu Bảo vâng lời. Hồng phu nhân lại nói:

- Bây giờ ngươi hãy thu xếp hành trang để mai cùng Bạn Đầu Đà và Lục Cao Hiên xuống thuyền khởi hành, bất tất phải vào đây cáo biệt nữa. Vi Tiểu Bảo liền nhìn hai người kính cẩn thi lễ rồi trở gót đi ra. Đến bên cửa gã quay lại hỏi:

- Thưa phu nhân! Nếu thuộc hạ sống được tới tám chục tuổi thì khi đó giáo chủ cùng phu nhân mỗi vị lão nhân gia lại truyền cho thuộc hạ ba chiêu được chăng? Hồng phu nhân ngơ ngác một chút liền hiểu ngay là những lời cầu chúc, bụng bảo dạ:

- Bây giờ mới mười bốn, mười lăm tuổi thì còn hơn sáu chục năm gã mới tới tám mươi tuổi. Nhưng ta cùng giáo chủ thọ ngang Thượng Đế thì ngoài sáu chục năm nữa ăn thua gì? Mụ hể hả đáp:

- Ta nhận lời với ngươi vào ngày sinh nhật ngươi được tám chục tuổi, giáo chủ cùng ta lại truyền thụ cho ngươi mỗi người ba chiêu. Đến ngày ngươi đủ trăm tuổi vào hàng đại thọ chúng ta lại truyền cho ba chiêu nữa kêu bằng "Lão thọ tinh tam chiêu", "Lão bà bà tam chiêu". Vi Tiểu Bảo nói:

- Không phải thế khi ấy phu nhân vẫn trẻ đẹp như bây giờ, không chừng giáo chủ cùng phu nhân còn trẻ hơn nữa là khác. Vậy hai vị lão nhân gia truyền thụ cho thuộc hạ "Kim đồng tam chiêu" và "Ngọc nữ tam chiêu". Hồng An Thông cùng Hồng phu nhân nghe gã nói đều nổi lên tràng cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo vừa ra khỏi đại sảnh đã thấy Uỷ Tôn Giả cùng Lục Cao Hiên ngồi chờ trên tảng đá. Hai người chờ lâu quá trong lòng rất đỗi kinh nghi, chỉ lo đã xảy ra biến cố gì. Bây gì thấy gã nét mặt hơn hớn đi ra mới yên lòng, muốn hỏi chuyện mà lại không dám. Vi Tiểu Bảo nói:

- Giáo chủ cùng phu nhân truyền thụ cho tại hạ mấy môn võ công rất tinh diệu. Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên đồng thanh ca tụng:

- Cung hỷ Bạch Long sứ. Trong bản giáo ngoài phu nhân ra giáo chủ chưa truyền cho ai một chiêu một thức nào. Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý đáp:

- Giáo chủ cũng bảo với tại hạ thế. Lục Cao Hiên hỏi:

- Bạch Long sứ được giáo chủ sủng ái như vậy thật là kể từ ngày bản giáo sáng lập tới nay chưa ai tốt số đến thế. Giáo chủ truyền cả cách luyện " Độc Long dịch cân hoàn " cho Bạch Long sứ rồi chứ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó thì chưa. Lục Tiên Sinh có hiểu môn đó không? Lục Cao Hiên nói:

- Tại hạ chỉ hiểu sơ qua nhưng còn kém giáo chủ xa lắm. Ba người về tới Lục gia, Lục Cao Hiên liền đem công quyết truyền cho Vi Tiểu Bảo. Y dạy gã ngồi mỗi ngày nửa giờ để cho linh đan Độc long dịch cân hoàn tan vào những huyệt đạo cùng gân cất trong toàn thân. Y dạy gã cả tọa công cùng cách vận động nội tức. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Độc long dịch cân hoàn đã là thứ linh đan rất bổ ích cho thân thể thì Uỷ Tôn Giả cùng Lục Cao Hiên uống vào rồi đáng lý phải lộ vẻ vui mừng mới phải, sao hai lão này lại ra chiều khác lạ? Hiển nhiên họ đau khổ hơn là vui sướng, khác nào người uống phải chất kịch độc? Gã sinh lòng ngờ vực liền nói:

- Một viên thuốc nhỏ xíu mà công hiệu lớn lao như vậy, đáng tiếc là cái tên không được dễ nghe. Hai chữ "Độc long" làm cho người ta tưởng làm một thứ độc dược chứ không phải thuốc bổ. Uỷ Tôn Giả thở dài đáp:

- Là độc dược hay linh đan cũng không qua mắt ai được. Có điều tính mạng của ba người chúng

ta hoàn toàn ở trong tay Bạch Long sứ. Vi Tiểu Bảo kinh hãi hỏi:

- Uỷ Tôn Giả nói thế là nghĩa làm sao? Uỷ Tôn Giả nhìn Lục Cao Hiên thấy y gật đầu, liền hỏi lại:

- Bạch Long sứ. Khi người lịch sự thì gọi tại hạ bằng "Uỷ Tôn Giả", mà không lịch sự cũng gọi là Bạn Đầu Đà, nhưng tại hạ người vừa cao vừa gầy, hoàn toàn trái ngược với sự thực. Bạch Long sứ có cảm thấy quái lạ không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi. Trong lòng tại hạ rất lấy làm kỳ, nhưng tại hạ cho rằng người ta kêu trái ngược như vậy chỉ vì muốn chế diễu Tôn Giả mà thôi. Có điều ai giở giọng trào phúng còn được, nhưng chính giáo chủ cùng phu nhân cũng hô Tôn Giả bằng Bạn Đầu Đà thì ra lão nhân gia đùa giỡn với tại hạ. Uỷ Tôn Giả thở dài nói:

- Tại hạ uống Độc Long dịch cân hoàn lần này lần thứ hai, đã từng nếm mùi đau khổ còn hơn chết đi sống lại. Bây giờ nghĩ lại vẫn còn tưởng tượng như mình đã trải qua một cơn ác mộng. Nguyên trước tại hạ vữa lùn vừa mập. Uỷ Tôn Giả hay Bạn Đầu Đà chẳng phải nói sai đâu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ủa! Vậy ra Tôn Giả uống Độc long dịch cân hoàn vào rồi biến thành vừa cao vừa gầy hay sao? Như vậy là tốt lắm chứ? Bây giờ Tôn Giả tướng mạo đường đường oai phong lẫm liệt. Nếu lại vừa thấp vừa mập nhất định chân tướng không được như ngày nay. Uỷ Tôn Giả nhăn nhó cười nói:

- Bạch Long sứ nói vậy cũng đúng, nhưng Bạch Long sứ thử tưởng tượng một người vừa thấp lùn vừa béo mập mà trong vòng ba tháng kéo dài ra đến ba thước. Toàn thân da thịt máu chảy đầm đìa thì tình trạng này khó chịu hay dễ chịu? Nếu không vận khí được lưu thông thì phải trở về Thần Long đảo, giáo chủ đại phát từ bi ban cho thuốc giải, nhưng tại hạ sợ rằng còn dài thêm ba thước nữa. Vi Tiểu Bảo kinh hãi la lên:

- Thế thì ba người chúng ta uống thuốc này vào đều dài thêm ra ba thước hay sao? Lục Tiên Sinh cùng tại hạ thì còn coi được, nhưng Tôn Giả mà còn dài ra thêm ba thước nữa thì không khỏi..cao quá! Uỷ Tôn Giả đáp:

- Độc Long dịch cân hoàn rất công hiệu, ai uống vào chỉ trong một năm là cảm thấy thân thể cường kiện, gia tăng công lực, song ngoài một năm hết hạn mà không uống thuốc giải thì chất độc mãnh liệt phát tác và hành hạ cực kỳ khổ sở, không nhất định chất thuốc đều kéo con người dài ra, tỷ như tệ sư ca Cao Tôn Giả, người đang cao lại biến thành thấp lùn. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tôn Giả đang thấp biến thành cao, Cao Tôn Giả đang cao biến thành thấp. Như vậy hai người chỉ đổi danh tự cũng là hòa cả làng, có mất mát gì đâu? Uỷ Tôn Giả vẻ mặt hơi tức giận đáp:

- Không được... Vi Tiểu Bảo vội xin lỗi:

- Uỷ Tôn Giả. Tại hạ có điều thất thố, xin Tôn Giả miễn trách cho. Uỷ Tôn Giả nói:

- Hiện nay Bạch Long sứ chấp chưởng Ngũ Long lệnh mà tại hạ chỉ là tên bộ thuộc thì dù Bạch Long sứ có đánh mắng tại hạ cũng không dám phản kháng. Vả lại câu nói đó không phải Bạch Long sứ có ý chế diễu. Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Giữa tệ huynh với tại hạ cũng chẳng có điều gì giống nhau: Về võ công cũng như về tính nết, về tư cách cũng như về tướng mạo và thanh âm, hai người một cao một thấp cũng khác hẳn nhau, không thể Uỷ Tôn Giả biến thành Cao Tôn Giả, hay Cao Tôn Giả thành Uỷ Tôn Giả. Vi Tiểu Bảo gậy đầu nói:

- Té ra là thế. Uỷ Tôn Giả nói:

- Năm năm trước, giáo chủ sai tại hạ cùng tệ sư ca đi làm một việc, nhưng công cán này khó quá, lúc hoàn thành sứ mạng đã quá kỳ hạn ba ngày. Hai người xuống thuyền về đảo ngay mà ở trong thuyền đã bị chất độc phát tác làm cho đau đớn không bút nào tả xiết. Tệ sư ca tính nóng như lửa cơ hồ phát điên. Y vung cước đá gãy cột buồm, con thuyền lênh đênh trên biển cả hết ngày này qua ngày khác. Tại hạ mỗi này một cao thêm, còn tệ sư ca mỗi ngày một thấp lùn. Uỷ Tôn Giả thở dài nói tiếp:

- Tình trạng phiêu lưu này kéo dài đến hơn hai tháng, bọn tại hạ yên trí là không thể sống được. Sau trên thuyền lương thực hết sạch, tệ sư ca phải giết bọn thủy thủ ăn thịt dần. Lão giương mắt nhìn ra chân trời nói tiếp:

- May sao trời còn thương. Anh em tại hạ gặp một con thuyền khác cứu thoát nạn. Bọn tại hạ bắt buộc con thuyền đó trở về đảo Thần Long lập tức. Giáo chủ thấy bọn tại hạ làm tròn sứ mạng mà không phải cố ý chần chờ nên không bắt tội và ban cho thuốc giải. Hai cái mạng này coi như được tái sinh. Nét mặt Vi Tiểu Bảo lúc xanh rờn, lúc lợt lạt. Gã càng nghe Uỷ Tôn Giả kể chuyên lại càng khiếp sợ. Vi Tiểu Bảo quay lại ngó Lục Cao Hiên thấy lão tỏ vẻ trịnh trọng thì biết lão không nói dối, liền hỏi:

- Nếu vậy thì trong vòng một năm chúng ta nhất định phải lấy được tám pho Tứ thập nhị chương kinh đem về Thần Long đảo hay sao. Lục Cao Hiên đáp:

- Nếu lấy được cả tám bộ thì còn nói gì nữa? Nhưng chuyện này đâu phải việc dễ dàng? Chúng ta chỉ mong lấy được một vài bộ và trở về kịp thời, dĩ nhiên giáo chủ cũng ban thuốc giải. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Trong tay ta đã có bảy bộ, sang năm cùng lắm là ta lấy một bộ đem về cho giáo chủ cũng đủ, thì còn khó khăn gì nữa? Gã yên tâm cười nói:

- Phen này mà chúng ta không đem lại được kết quả nào, giáo chủ không cho thuốc giải thì không chừng trẻ nhỏ biến thành lão già mà lão già lại hóa ra trẻ nhỏ. Tại hạ biến thành một vị lão công bảy, tám chục tuổi. Còn hai vị biến thành những đứa nhỏ bảy, tám tuổi thì thật là thú quá! Lục Cao Hiên run lên đáp:

- Cái đó chẳng phải là không thể xảy ra. Giọng nói của lão tỏ vẻ cực kỳ khiếp sợ. Vi Tiểu Bảo kiếm lời an ủi:

- Hai vị cứ yên tâm trông vào tạ hạ, thế nào giáo chủ cũng cho thuốc giải. Xin hai vị hãy ngồi đây, tại hạ đi dặn Phương cô nương mấy câu. Hôm qua gã đã hội kiến với Mộc Kiếm Bình, nay nóng lòng báo cho Phương Di biết: Ngờ đâu Lục Cao Hiên nói:

- Hồng phu nhân đã truyền gọi Phương cô nương đi rồi. Phu nhân còn dặn Bạch Long sứ cứ yên lòng đi hoàn thành sứ mạng cho giáo chủ là Phương cô nương ở trên đảo cũng được phần tử tế.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Phương...Phương cô nương không được đi với chúng ta ư? Lục Cao Hiên đáp;

- Hồng phu nhân sai người tới gọi cô, có dặn lời cho nội nhân của tạ hạ như vậy. Y còn nói cả Mộc Kiếm Bình ở Xích Long môn cũng cùng một tình trạng này. Vi Tiểu Bảo đau đớn âm thầm. Vừa rồi gã nói với Vô Căn đạo nhân xin lựa mấy người ở Xích Long môn cùng đi. Dè đâu Hồng phu nhân đã sớm biết. Gã khẽ hỏi:

- Phu nhân... chưa tin hẳn tại hạ hay sao? Lục Cao Hiên đáp;

- Đó là luật lệ của bản giáo. Bạch Long sứ đi làm việc thay giáo chủ chẳng thể đem theo gia quyến. Vi Tiểu Bảo gượng cười nói:

- Nhưng hai cô đó không phải là gia quyến của tạ hạ. Lục Cao Hiên đáp:

- Dù không phải tlù cũng tương tự như vậy. Vi Tiểu Bảo tưởng ngày mai được cùng Phương, Mộc hai cô rời khỏi đảo, trong lòng cực kỳ hào hứng. Bây giờ gã được tin này bất giác chưng hửng đờ người, bụng bảo dạ:

- Giáo chủ cùng phu nhân quả là ghê gớm? Họ đã đem Độc long dịch cân hoàn chụp lên người ta còn chưa đủ, lại giữ cả hai cô Phương, Mộc làm con tin. Sáng sớm hôm sau. Vi Tiểu Bảo vừa thức dậy đã nghe hiệu tù và nổi lên, rồi có người ngoài cửa lớn tiếng hô:

- Bọn đệ tử dưới trướng Bạch Long môn kính cẩn tiễn đưa Bạch Long sứ xuất chinh tận tâm làm tròn sứ mạng cho giáo chủ. Tiếp theo đàn sáo cổ nhạc vang lên. Vi Tiểu Bảo vội bước ra thì thấy ngoài cửa đã xắp hàng hai, ba trăm người đều mặc đồ trắng. Bọn chúng vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã đồng thanh lớn tiếng hoan hô:

- Chưởng môn sứ kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công. Vi Tiểu Bảo nổi lòng hào hứng, gã cùng Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên lập tức xuống thuyền. Lúc gã ở đầu thuyền cùng bọn Vô Căn đạo nhân, Trương Đạm Nguyệt, Hoàng Long sứ thi lễ cáo biệt bỗng nghe tiếng vó ngựa xen vào tiếng cổ nhạc. Hai người cưỡi ngựa mặc áo trắng ruổi tới bên thuyền. Chính là Phương Di và Mộc Kiếm Bình. Vi Tiểu Bảo mừng quýnh, trong lòng hồi hộp tự hỏi:

- Phải chăng Hồng phu nhân hồi tâm nghĩ lại rồi cho hai cô đi theo ta? Lại thấy hai cô Phương, Mộc nghiêng mình xuống ngựa, tiến thêm vài bước. Phương Di dõng dạc tuyên bố:

- Vâng lệnh giáo chủ cùng phu nhân, bọn thuộc hạ đến tiễn Bạch Long sứ xuất chinh. Vi Tiểu Bảo nghe nói trái tim chùn xuống, miệng lẩm bẩm:

- Té ra hai cô chỉ tới đưa chân mình. Phương Di lai khom lưng nói tiếp:

- Bọn thuộc hạ là Phương Di, Mộc Kiếm Bình vâng lệnh phu nhân được chuyển từ Xích Long môn qua Bạch long môn để tuân theo hiệu lệnh của Bạch Long sứ. Vi Tiểu Bảo càng sửng sốt, sau gã tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra các cô là thuộc hạ của Xích Long môn ở Thần Long giáo mà lúc đi đường họ làm bộ làm tịch, sự thực cô lừa gạt ta đến đảo Thần Long. Uỷ Tôn Giả dùng cách cứng cỏi mời ta không thành công rồi phu nhân sai Phương Di thi kế mềm dẻo để đưa ta đi. Gã chợt nghĩ tới điểm này trong lòng rất đỗi bâng khuâng. Gã toan nói mấy câu thân thiết, nhưng trong lòng chẳng hứng

thú chút nào, chỉ chắp tay đáp lễ, chứ không nói một lời. Gã chợt nhớ ra điều gì liền nhìn Lục Cao Hiên nói:

- Lục Tiên Sinh. Con tiểu nha đầu phục thị tại hạ là Song Nhi đâu? Tiên sinh đi kêu người thả thị ra để cùng đi với tại hạ. Lục Cao Hiên ngập ngừng:

- Cái đó cái đó Vi Tiểu Bảo tức giận quát:

- Còn cái đó cái kia gì nữa? Thả thị ra mau. Lục Cao Hiên thấy Vi Tiểu Bảo lớn tiếng quát ra chiều giận dữ, không dám trái lệnh liền đáp: Dạ! Dạ! Y nhìn tên tuỳ tùng ở trên thuyền dặn mấy câu. Người này nhảy lên bờ chạy đi như bay. Chỉ trong khoảnh khắc,đã thấy hai người cưỡi ngựa chạy tới. Người đi trước thân hình bé nhỏ chính là Song Nhi. Song Nhi không chờ ngựa đứng lại đã cất tiếng gọi:

- Công tử! Rồi thì từ trên yên tung mình nhảy ra, nhẹ nhàng hạ mình xuống đầu thuyền. Trước mắt những tay cao thủ như Vô căn đạo nhân, thân pháp này tuy chưa dáng kể vào đâu, nhưng thấy Song Nhi còn nhỏ tuổi, tư thế rất là ngoạn mục không nhịn được đến cất tiếng hoan hô. Ban đầu Vi Tiểu Bảo ngồi thuyền ra đi, chỉ sợ Song Nhi lại lọt vào tay gian nhân. Trong lòng gã rất thắc mắc vì thị tuy võ công cao cường nhưng hãy còn nhỏ tuổi, tính tình lại ôn nhu văn nhã, không hiểu thế sự thì ở ngoài biển chẳng chạy đi đâu được. Sau gã nghĩ đến Phương Di là đệ tử của Thần Long giáo thì cái thuyền gã ngồi đây cũng là của giáo phái này. Tính mạng hai người ở trong tay họ rồi. Gã vừa thấy Song Nhi thì rất đổi vui mừng, nắm lấy tay thị nhìn dung nhan tiều tuỵ, cặp mắt đỏ hoe. Hiển nhiên thị đã khóc nhiều. Gã vội hỏi:

- Cô bị người ta khinh khi, đánh đập chăng? Song Nhi đáp:

- Không...không phải đâu...Nô tỳ chỉ mong nhớ công tử. Bọn họ... bọn họ giam nô tỳ lại. Vi Tiểu Bảo an ủi:

- Thôi được. Bây giờ chúng ta đi về. Song Nhi ấp úng nói:

- Ở đây nhiều rắn độc quá. Dứt lời thị lại khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo liếc mắt nhìn Phương Di. Gã nhớ tới việc nàng dẫn mình vào trong rừng để cho rắn độc cắn, lại nhận định bao nhiêu hành đông cùng những lời nói đường mật của nàng lúc đi thuyền trên biển cả toàn là giả dối. Gã không khỏi tức giận, cặp mắt hăm hăm lườm Phương Di một cái rồi ra lệnh:

- Khai thuyền đi. Bọn thủy thủ trên thuyền liền nhổ neo, giương buồm khởi hành. Trên bờ tiếng pháo nổ ran, nhưng người tiễn hành đồng thanh hô lớn:

- Cung chúc Bạch Long sứ kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công. Bạch Long sứ sẽ lập nên công lớn cho giáo chủ. Con thuyền thuận buồm xuôi gió băng băng rẽ sóng rời khỏi Thần Long đảo. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Ta mà không biết Phương cô nương đã gia nhập Thần Long giáo thì chẳng lúc nào không mong nhớ nàng. Bây giờ ta đã hiểu rõ thì không vướng víu gì nữa. Nhưng gã nhớ tới mối nhu tình êm ái du dương của Phương Di đối với mình thì không khỏi bâng khuâng trong lòng. Một hôm thuyền tới Tần Hoàng đảo, mọi người lên bờ tiến vào Bắc kinh. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ muốn tìm cách trà trộn vào cung, nhưng chưa biết ngày nào mới song việc, vậy các vị nên kiếm một chỗ tạm trú tại Bắc Kinh. Lục Cao Hiên đi về phía cửa Tây, thuê một chỗ trọ

trong ngõ hẻm. Cả đoàn người hơn mười người liền thu dọn tới đó. Bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ nào đầu bếp, nào xa phu, nhất nhất đều từ ngoài đảo Thần Long đưa vào. Mọi người có chỗ ở yên trí rồi. Vi Tiểu Bảo đi tìm trụ sở bí mật của Thiên Địa hội để nghe ngóng tình hình. Gã đến quán trà thì đã đổi chủ. Gã đem mấy câu mật khẩu ra hỏi thì nhà quán ngơ ngác chẳng hiểu gì. Hiển nhiên người trong hội đã dời địa chỉ đi chỗ khác Vi Tiểu Bảo liền lén tới Thiên Kiều, gã tính thầm trong bụng:

- Dù Bát thủ tiên viên Từ thiên Xuyên không còn ở đó nữa thì trong bọn anh em như Cao Ngạn Siêu, Phàn Cương, Phàn lão Bản...mình chỉ cần tìm lấy một người là hỏi ra ngay. Ngờ đâu gã đi lui đi tới trên Thiên kiều mấy vòng liền mà chăng gặp một người quen nào. Vi Tiểu Bảo lại tới khách điếm mà lần trước gã lai kinh đã tạm trú. Gã lấy mười lang bạc liệng lên quầy bảo thuê một gian. Chưởng quầy thấy bạc trắng ngần liền một điều thiếu gia hai điều thiếu gia, tiếp đãi rất cung kính. Vi Tiểu Bảo lại lấy năm đồng cân bạc nhét vào tay điếm tiểu nhị bảo gã lấy cho căn phòng số tám có chữ "thiên" mà gã đã trọ ngày trước. May ở chỗ căn phòng này hãy còn bỏ trống. Thế là tiểu nhị ăn không được năm đồng cân bạc. Vi Tiểu Bảo nằm dài bên trên hỏa lò, uống ba chung trà rồi nhắm mắt dưỡng thần. Gã nghe bốn bề im lặng bèn rút lưỡi truy thủ khoét lỗ hổng tường mà bữa trước gã đã giấu bộ kinh sách của Thuận Trị Hoàng đế giao cho. Pho sách hãy còn nằm yên đó. Gã mở lần giấy dầu ra kiểm điểm song cất sách vào bọc, đặt lại phiến gạch lấp lỗ hổng rồi ra đi về phía cấm thành. Vi Tiểu Bảo đến ngoài cửa cung, tên thị vệ gác cửa thấy một gã thiếu niên ăn mặc theo lối bình dân tiến thẳng tới liền quát hỏi:

- Chú nhỏ kia? Đi đâu đấy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ông bạn không nhận được ra ta ư? Ta là Quế công công đây mà. Tên thị vệ nhìn kỹ lại liền nhận ra quả là Quế công công, gã hầu cận của đức Hoàng Thượng, liền tươi cười nói:

- Quế công công? Công công ăn mặc thế này...hà hà..

Hồi 94 - Công Nương Đòi Tỷ Võ Với Hoàng Huynh

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hoàng thượng sai ta đi làm sứ mạng rất khẩn yếu, lật đật về tâu trình nên chưa kịp thay áo. Gã thị vệ đáp:

- Dạ dạ. Quế công công ánh hồng đầy mặt, chắc là việc đương sai đã được như ý. Nhất định Hoàng thượng phen này ban thưởng rất nhiều. Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa đi vào. Gã tới ngự thiện phòng sai tiểu thái giám mở cửa phòng việc. Bọn thái giám thuộc ngự thiện phòng thấy gã trở về xúm lại hoan nghênh. Có người nói:

- Công công dời cung bấy lâu, anh em mong nhớ vô cùng, chỉ cầu mong cho công được mọi sự bình an. Có kẻ mách:

- Phòng ngự thiện không có công công cầm đầu, việc gì cũng loạn xà ngầu. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ta cũng nhớ các vị lắm! Phần tiền của ngự thiện phòng lưu lại cho ta trong mấy tháng ta vắng mặt, ta cho anh em chia nhau mà xài. Bọn thái giám lại càng mừng rỡ. Vi Tiểu Bảo về phòng riêng của mình thay đổi y phục, mặc áo thái giám vào. Gã lại lấy mảnh vải cũ bọc sách lại cẩn thận rồi đến ngự thư phòng để ra mắt Hoàng Đế. Vua Khang Hy vừa nghe tin Tiểu Quế Tử xin bệ kiến, mừng rỡ nói:

- Vào đây mau. Vào đây mau. Vi Tiểu Bảo rảo bước tiến lại, gã tới cửa thư phòng đã thấy vua Khang Hy đứng bên cửa hí hửng nói:

- Con mẹ nó! Tiểu Quế Tử vào đây mau! Sao ngươi đi lâu thế? Ba tiếng "con mẹ nó" nhà vua chỉ nói với một mình Vi Tiểu Bảo. Lâu nay nhà vua không thốt ra. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống dập đầu nói:

- Cung hỷ thánh thượng. Thật là nỗi mừng lớn bằng trời đất. Vua Khang Hy vừa nghe nói đã biết ngay phụ hoàng quả còn sống trên thế gian, long tâm rất đổi bâng khuâng. Long thể lảo đảo mấy cái. Nhà vua phải vịn để đứng vững rồi phán:

- Ngươi hãy vào trong này rồi thủng thẳng nói cho trẫm nghe. Đức vua lòng như se lại xuýt nữa sa lệ. Vi Tiểu Bảo tiến về thư phòng. Gã xoay tay đóng cửa cài then lại rồi đưa mắt nhìn hết cả phía sau các giá sách một lượt thấy không còn tên thái giám nào chầu hầu Hoàng Đế nữa, gã mới khẽ lên tiếng:

- Tâu thánh thượng. Nô tài lên Ngũ Đài Sơn đã được gặp lão Hoàng gia. Vua Khang Hy nắm chặt lấy tay gã, nghẹn ngào hỏi:

- Phụ hoàng của trẫm...quả nhiên xuất gia ở Ngũ Đài Sơn ư? Ngài...ngài bảo sao? Vi Tiểu Bảo liền thuật lại đã gặp vua Thuận trị trong trường hợp nào? Bọn Lạt Ma Tây Tang mưu hại ra sao? Gã đã cứu giá thế nào, cùng liều chết bảo giá ra sao, trình bày hết một lượt. Gã kể cả việc Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm đến viện trợ, không bỏ sót điểm nào. Vi Tiểu Bảo rất khéo nói và tài

phóng đại. Những sự việc nguyên đã nguy hiểm mười phần, từ miệng gã nói ra còn thêm lên mấy phần nữa. Gã đề cao tấc dạ trung trinh và lòng anh dũng của mình một cách rất khôn ngoan. Tay Vua Khang Hy ướt đẫm mồ hôi, miệng không ngớt nói:

- Nguy quá! Nguy quá! Nhà Vua lại phán:

- Lập tức trẫm phái một ngàn thị vệ lên bảo hộ cho phụ hoàng. Vi Tiểu Bảo lắc đầu tâu:

- Lão Hoàng gia không muốn thế. Rồi gã đem những lời của Vua Thuận Trị nhất tề kể lại. Vua Khang Hy nghe tới quãng phụ hoàng bảo mình bất tất phải lên Ngũ Đài Sơn tương kiến và câu đức Vua cha tán dương mình: " Y là một vị hảo Hoàng Đế biết nghĩ đến đại sự của triều đình trước, chứ không như ta..." thì không nhịn được nữa buông tiếng khóc ròng nói:

- Trẫm phải đi...Trẫm nhất định phải đi... Vi Tiểu Bảo chờ cho nhà vua ngừng cơn khóc rồi lấy kinh sách ra hai tay trình lên tâu:

- Lão Hoàng gia dặn nô tài về tâu thánh thượng. Ngài nói: " Việc thiên hạ phải thuận theo tự nhiên chớ có miễn cưỡng. Nếu gây được hạnh phúc cho lê dân ở trung nguyên là điều hay nhất. Bằng trăm họ muốn chúng ta đi thì chúng ta ở đâu tới lại trở về chỗ đó". Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão hoàng gia còn ân cần căn dặn Thánh thượng luôn nhớ câu "muốn thiên hạ thái bình thì vĩnh viễn không được tăng thuế". Lão Hoàng gia mong rằng thánh thượng thuộc lòng bốn chữ "Vinh bất gia phú". Ngài phán rằng:

- Nếu Hoàng nhi thực hành bốn chữ đó tức là hiếu thảo với ta, và lòng ta rất vui mừng. Vua Khang Hy nghe mấy câu này nước mắt đầm đìa nhỏ xuống ướt cả long bào. Hai tay run run đón lấy cái bọc mở ra thì đó là một bộ Tứ thập nhị chương kinh. Nhà Vua lật trang đầu thấy ngay bốn chữ lớn "Vĩnh gia bất phụ". Nét bút xương kính, đúng là bút tích của Vua Thuận Trị. Vua Khang Hy nghẹn ngào nói:

- Phụ hoàng đã có lời huấn thị, hài nhi nào dám quên! Vua Khang Hy định thần lại hỏi cặn kẽ về sức khoẻ của phụ hoàng ra sao? Hiện tướng mạo người thế nào? Ngài ở chùa Thanh Lương tu hành có khổ sở lắm không? Vi Tiểu Bảo cứ thành thực tâu trình. Vua Khang Hy lại động mối thương tâm khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo liền đông tâm linh nghĩ thầm:

- Con mẹ nó. Sao ta không nhân lúc này cũng khóc rống lên với nhà vua, tất ngài ban thưởng càng nhiều, mà nước mắt chẳng mất tiền mua. Gã liền cùng khóc theo. Gã khóc nức nở, nước mắt chan hòa, cũng nghẹn ngào, cũng thổn thức, cũng thê lương, có khi còn hơn cả vua. Vua Khang Hy khóc hồi lâu rồi gạt nước mắt hỏi:

- Trẫm thương nhớ phụ hoàng khóc lóc đã đành. Còn người vì cớ gì khóc thảm thương hơn trẫm? Nguyên Vua Khang Hy đau xót không nhịn được bật lên tiếng khóc, nhưng ngài nghĩ rằng mình ở ngôi Hoàng Đế phải giữ thân phận tôn cao mà kiềm chế mối xúc động một phần, chẳng thể khóc rống lên như người thường. Còn Vi Tiểu Bảo chỉ khóc giả vờ, lại vừa khóc vừa kêu trời tưởng chừng như đau đứt ruột gan. Bản lãnh khóc dối của gã tập thành thói quen từ thủa nhỏ còn ở Dương Châu nên rất thiện nghệ. Chẳng phải gã chỉ kêu gào không mà còn đổ nước mắt chan hòa. Người ngoài coi quyết không phân biệt được chân giả. Vi Tiểu Bảo nghe nhà vua phán liền tâu:

- Nô tài thấy thánh thượng khóc lóc thảm thương, lại nhớ tới lão Hoàng gia khoan hòa từ ái. Ngài khen nô tài là kẻ thông minh lanh lợi và tỏ lòng thương mến, nên nô tài càng quyến luyến. Gã vừa nói vừa nức nở nghẹn ngào. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã nói tiếp:

- Nếu nô tài không phải về phúc trình thánh thượng thì đã ở lại Ngũ Đài Sơn phục thị lão Hoàng gia để khỏi lo ngài bị kẻ khác khinh nhờn. Vua Khang Hy nói:

- Tiểu Quế Tử. Ngươi quả là một tên thủ hạ rất thủy trung, Trẫm nhất định trọng thưởng cho ngươi. Vi Tiểu Bảo mừng thầm trong dạ. Nước mắt không ngớt trào ra, gã lên giọng thổn thức.

- Thánh thượng đối với nô tài từ tế quá! nô tài không mong được ban thưởng gì nữa mà chỉ cần lão Hoàng gia được mọi sự bình an là bọn nô tài đủ sung sướng lắm rồi. Gã một ngày một lớn khôn nên nghệ thuật nịnh hót cũng ngày càng tiến bộ, chuyến này gã đến đảo Thần Long thường nghe người ngoài đảo chúc tụng "Giáo chủ hưởng phúc trọn đời, thọ ngang Thượng Đế" da mặt gã dầy thêm một ít. Muốn lấy lòng ai gã nói toàn giọng tâng bốc cũng không biết ngượng miệng, thẹn lòng. Vua Khang Hy tin là gã nói thật liền phán:

- Trẫm cũng băn khoăn về nỗi phụ hoàng không có người phục thị. Ngươi bảo Hành Điên hòa thượng là một nhà sư lỗ mãng, hành động cục xúc, thấy bên phụ Hoàng không có kẻ chầu hầu đắc lực, mà lòng trẫm không yên được. Tiểu Quế Tử? Phụ hoàng ưa thích người như vậy là may quá? Vi Tiểu Bảo nghe nói tới đây miệng ha hốc ra không ngậm lại được nữa. Gã la thầm trong bụng:

- Chết cha ta rồi! Chết cha ta rồi! Bữa nay thật là súi quẩy! Lão gia nịnh hót quá độ để rước họa vào thân rồi. Lại nghe Vua Khang Hy nói tiếp:

- Lại đây trẫm bảo. Kẻ ra không có ngươi kề cận bên trẫm cũng không ổn, nhưng đạo làm con là phải hiếu thuận với phụ thân. Trong tay mình có vật gì thì phải lựa cái tốt nhất để dâng lên gia gia. Ngươi là tên thủ túc đắc lực. Tuy ngươi nhỏ tuổi mà rất được việc, đối với cha con trẫm dốc dạ trung thành. Vi Tiểu Bảo lại ngấm ngầm kêu trời:

- Khổ dã chan khổ dã? Nguy tai thậm nguy tai? Cha này mà phái lão gia lên Ngũ Đài Sơn chầu chực lão sư thì thà rằng bỏ tù lão gia còn hơn. Vua Khang Hy nói tiếp:

- Bây giờ đành thế này vậy. Ngươi lên Ngũ Đài Sơn xuất gia làm hòa thượng là được ở chùa Thanh Lương phục thị phụ hoàng của trẫm. Vi Tiểu Bảo biết cục diện xoay chiều rất khẩn cấp. Gã không chờ nhà vua hết lời, vội tâu liền:

- Được phục thị lão hoàng gia là điều mong muốn của nô tài. Còn bảo nô tài xuất gia làm hòa thượng thì cái đó nô tài không làm được. Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Nhưng không phải người vĩnh viễn làm sư. Phụ hoàng trẫm đã nhất tâm tu hành, ngươi làm sư là để tiện phục thị lão nhân gia mà thôi. Sau này...sau này...ngươi muốn hoàn tục là tùy ngươi. Nhà vua có ý nói:

- Ngày sau vua Thuận Trị già rồi viên tịch, khi đó gã là sư hay không cũng không ai ngăn cản. Vi Tiểu Bảo tuy là một đứa nhỏ tinh ranh cơ biến mà lúc này cũng đành chịu bó tay. Gã biết tiểu Hoàng Đế rất thương yêu gã, nhưng mệnh lệnh của hoàng gia sai phái, nếu gã kiên quyết không chịu, thì chẳng những bao nhiêu công phu trước kia đề uổng phí, mà không chừng nhà vua mà trở mặt là lập tức mất đầu, chứ không phải chuyện trò chơi. Gã liền giở bộ mặt đưa ma

ra tâu:

- Nô tài...nô tài cũng không thể rời xa thánh thượng. Gã nói câu này rồi khóc oà lên. Lần này gã khóc đây là khóc thật chứ không phải khóc giả dối. Có điều cũng không phải khóc vì tấc dạ trung quân,mà thực tình gã không muốn lên Ngũ Đài Sơn làm một tên tiểu hòa thượng. Vua Khang Hy cực kỳ cảm động, vỗ vai gã nói:

- Thôi bây giờ thế này vậy. Ngươi cứ đi làm hòa thượng mấy năm để phục thị phụ hoàng cho trẫm, rồi sau trẫm sẽ phái người lên đón ngươi về kề cận bên mình, há chẳng hay lắm ư? Tuy phụ hoàng không cho trẫm lên diện kiến, nhưng trẫm không đi không được. Khi đó ngươi lại gặp trẫm, chứ không phải xa cách nhau mãi mãi. Nhà vua ngừng một chút rồi tiếp:

- Tiểu Quế Tử. Ngươi hãy ngoan ngoãn nghe lời trẫm dặn bảo, rồi sau này trẫm sẽ cho ngươi làm quan. Nhà vua thấy Vi Tiểu Bảo vẫn thổn thức hoài, liền tìm lời an ủi:

- Ngươi ở chùa có lúc nào rảnh rổi thì cố học lấy ít chữ để sau này làm quan lớn chứ chẳng phải tầm thường. Vi Tiểu Bảo nghe Vua Khang Hy dỗ dành miệng lẩm bẩm:

- Ngày sau làm quan lớn thì chưa thấy con mẹ nó đâu, nhưng giờ phải đi làm hòa thượng là cái chắc. Nhưng rồi gã tự nhủ:

- Ta lên Ngũ Đài Sơn sẽ tìm chuyện nói hươu nói vượn, lừa dối lão hoàng gia tha ta trở về cũng không phải chuyện khó. Ta chỉ bảo tiểu Hoàng đế không có ta chầu hầu kề cận, ngài ăn không ngon ngủ không yên. Chuyến này ta xa rời một vài tháng, ngài mong nhớ đã gầy đi mấy cân thịt. Như vậy lão hoàng gia thương xót ông vua con, nhất định cho ta về cung. Gã nghĩ ra được kế này liền thu nước mắt lại, tâu:

- Thánh thượng sai khiến nô tài làm việc dù khó khăn đến đâu, hay phải nhảy vào núi đao bể lửa nô tài cũng chẳng từ nan. Đừng nói thánh thượng cho đi làm sư, mà là làm con rùa đen hay con trườu, con khỉ gì nô tài cũng cứ làm. Xin thánh thượng cứ yên lòng, nô tài quyết định tận tâm kiệt lực để phục thị lão hoàng gia để ngọc thể ngài được khang cường, sống lâu trăm tuổi ngài còn được...trọn đời hưởng tiên phúc, thọ ngang Thượng Đế. Vua Khang Hy cả mừng, vừa cười vừa khen:

- Ngươi dời kinh thành có hai tháng mà học vấn tăng tiến khá nhiều, dùng thành ngữ rất đúng. Nhà vua lại hỏi:

- Sao nhà ngươi ở Ngũ Đài Sơn lâu như vây? Phải chăng ngươi đã phải trải nhiều khó khăn mới được ra mắt lão hoàng gia? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Chuyện ta ra đảo Thần Long nên giấu nhẹm đi là hơn. Gã liền đáp:

- Đúng thế! ở chùa Thanh Lương, ngoài phương trượng trụ trì, còn vị lão hòa thượng Ngọc Lâm cứ khăng khăng không chịu thừa nhận có lão hoàng gia ở đó. Nô tài không tiện nói huỵch toẹt ra, đành quanh quẩn đi đi lại lại những ngôi chùa ở trên núi để làm pháp sự. Bữa nay cúng phật ở chùa Hiền Thông, ngày mai lại cúng đường, cúng bố thí quỷ đói ở chùa Bảo Hoa. Thậm chí mấy ngàn sư già trẻ trên Ngũ đài Sơn, nô tài quen biết quá nửa. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp;

- Nếu không gặp vụ bọn Lạt Ma Tây Tạng đến rắc rối tìm kiếm lão hoàng gia, thì e rằng đến nay nô tài hãy còn phải bố thí tăng y cùng trai phạm. Vua Khang Hy nghe gã nói không khỏi

bật cười. Ngài lại hỏi:

- Phong cảnh Ngũ đài Sơn có đẹp không? Vi Tiểu Bảo liền tả cảnh Ngũ đài Sơn cho nhà vua biết. Vua Khang Hy lắng tai nghe ra chiều thích thú rồi phán:

- Tiểu Quế Tử! Người hãy đi rước phụ hoàng hồi cung. Nếu lão nhân gia nhất định không trở lại ngôi báu thì mở cuộc thanh tu ngay tại hoàng cung cũng vậy chứ có khác gì? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Nô tài e rằng chuyện này khó khăn lắm. Bỗng nghe ngoài thư phòng có tiếng giầy lẹp kẹp rồi âm thanh trong trẻo của một thiếu nữ cất lên hỏi:

- Hoàng Đế ca ca! Hoàng huynh không đến tỷ võ với tiểu muội ư? Tiếp theo là tiếng đạp cửa thình thình. Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Mở cửa ra. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Thị này là ai? Phải chăng là Kiến Ninh công chúa? Gã bước tới bên cửa, vừa rút then cài thì người bên ngoài hết sức đẩy mạnh một cái. Cánh cửa thư phòng văng đánh "chát" một tiếng:

- Vi Tiểu Bảo bị cánh cửa đập vào trán đau điếng người. Tiếp theo một luồng gió xô tới. Một thiếu nữ mình mặc áo gấm màu đại hồng tiến vào hỏi:

- Tiểu muội chờ hoàng huynh lâu quá mà không thấy tới. Phải chăng hoàng huynh sợ tiểu muội rồi không dám tới tỷ đấu nữa? Vi Tiểu Bảo đưa tay lên sờ trán, đồng thời gã liếc mắt nhìn thì thấy thiếu nữ này mới mười ba mười bốn tuổi, không chừng còn kém gã một vài tuổi. Thiếu nữ rất xinh đẹp. Khuôn mặt trái xoan, cặp môi mỏng dính coi thật hấp dẫn. Vua Khang Hy cười đáp:

- Ai người ta sợ cô! E rằng đến gã đồ đệ của trẫm cô cũng không địch nổi thì động thủ với trẫm thế nào được! Thiếu nữ lấy làm kỳ hỏi:

- Hoàng huynh đã thu đồ đệ rồi ư? Ai là đồ đệ của Hoàng huynh? Vua Khang Hy nháy Vi Tiểu Bảo, đáp:

- Gã là đồ đệ của ta tên Tiểu Quế Tử. Võ công của gã hoàn toàn do một tay ta truyền thụ. Rồi nhà vua quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử. Đồ nhi làm lễ tham kiến sư cô là Kiến Ninh công chúa đi. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Quả nhiên là Kiến Ninh công chúa. Gã biết rằng lão hoàng gia sinh được sáu cô công chúa thì năm cô chết non hết, chỉ có một mình vị công chúa này là lớn khôn. Kiến Ninh công chúa là con ruột của Hoàng thái hậu. Vi Tiểu Bảo sợ thái hậu như cọp dữ, bình thời gã rất ít bén mảng đến gần Từ Ninh cung, Từ Ninh công chúa trước nay chưa vào ngự thư phòng của Hoàng Đế, nên bây giờ gã mới gặp nàng lần đầu. Vi Tiểu Bảo nghe nhà vua chỉ phán biết rằng ngài muốn đùa giỡn cô em, gã liền cười hì hì tiến lại vấn an nói:

- Sư diệt là Tiểu Quế Tử khấu đầu ra mắt sư cô đại nhân.Sư diệt cầu chúc sư cô vinh an vạn phúc. Kiến Ninh công chúa cười khanh khách. Đột nhiên nàng vung cước đá trúng vào hàm dưới Vi Tiểu Bảo. Phát cước này nàng đá không có dấu hiệu gì báo trước mà Vi Tiểu Bảo lại co một chân khom lưng đứng bên nàng thi lễ thì còn tránh làm sao được? Vi Tiểu Bảo chưa dứt lời

đã bị Kiến Ninh công chúa đá một cước khá nặng vào hàm làm cho răng cắn phải đầu lưỡi. Gã đau quá mở miệng "ối" một tiếng. Máu tươi phun ra chảy ra đầy vạt áo. Vua Khang Hy kinh hãi ngập ngừng:

- Ngươi...ngươi... Kiến Ninh công chúa cười nói:

- Hoàng Đế ca ca! Đồ đệ của huynh chỉ là cái bị thịt, công phu chẳng có gì. Tiểu muội đá gã một phát để thử coi bản lãnh gã mà gã không tránh kịp. Tiểu muội xem chừng võ công của hoàng huynh cũng chỉ có bấy nhiêu thôi. Nàng nói xong nổi lên cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo tức giận chửi thầm đến mấy chục câu:

- Quân chó đẻ! Đồ đĩ điếm! Nhưng gã ở trong hoàng cung, công chúa khác nào chủ nhân, nàng muốn giết gã lúc nào chẳng được, nên gã không dám lên tiếng phản đối. Vua Khang Hy hỏi tiếp:

- Sao? Răng ngươi cắn phải đầu lưỡi có đau lắm không? Vi Tiểu Bảo nhăn nhó cười đáp:

-Không saao cả. Không saao cả. Đầu lưỡi gã bị thương nên nói năng không được rõ ràng. Kiến Ninh công chúa liền uốn lưỡi bắt chước giọng nói ngọng nghịu của gã lập lại:

- Không saao cả. Không saao cả. Mới mất mạng có một nửa còn Không saao cảả? Rồi nàng lại cười ngặt nghẽo vươn tay trái ra nắm lấy tay Vua Khang Hy vừa kéo vừa nói:

- Đi. chúng ta đi tỷ võ. Nguyên lúc thái hậu dạy Vua Khang Hy luyện võ, Kiến Ninh công chúa đứng coi rất lấy làm thú vị, liền năn nỉ mẫu thân dạy mình. Hoàng thái hậu chiều lòng chỉ dạy sơ qua. Công chúa thấy mẫu thân không dạy mình tận tâm như dạy Hoàng huynh mà tính nàng lại hiếu thắng, nàng liền tìm bọn thị vệ trong cung học quyền cước. Nàng học chỗ này mấy chiêu, chỗ kia vài thức, luyện tập hai ba năm trời cũng thành tựu được đôi chút. Mấy bữa trước đây nàng học được mấy chiêu cầm nã, đã tỷ thí với bọn thị vệ. Dĩ nhiên bọn này phải nhường nhịn nàng, tên nào cũng làm bộ bại trận, để nàng đánh ngã lộn hoặc thua chạy tơi bời. Kiến Ninh công chúa là người rất thông minh, làm gì nàng chẳng hiểu bọn thị vệ gạt mình để làm vừa dạ, nên nàng chẳng cam tâm chút nào. Chẳng những nàng không hứng thú mà còn bực mình nữa. Nàng liền ước hẹn với hoàng Đế ca ca tỷ võ. Lâu nay Vua Khang Hy không được tỷ đấu với Vi Tiểu Bảo, chân tay cũng ngứa ngáy khó chịu, thấy ngự muội hẹn hò tỷ võ, ngài liền ưng ngay. Hai người từng từng động thủ tỷ đấu trong tiền điện. Vua Khang Hy tỷ võ với nàng nửa chân nửa giả, có lúc nhường nhịn có lúc không, trong năm cuộc tỷ đấu ngài thắng đến bốn. Kiến Ninh công chúa tức quá không chịu được, liền nằng nặc đòi mẫu thân dạy chiêu thức. Hoàng thái hậu bị trọng thương mới khỏi, tinh thần chưa được phục hồi liền đẩy nàng ra. Công chúa đành lại đi kiếm thị vệ học lấy mươi chiêu cầm nã rồi ước hẹn Vua Khang Hy tỷ đấu. Không ngờ gặp ngày Vi Tiểu Bảo về cung, Vua Khang Hy mải nói chuyện quyên bẳng cuộc ước hẹn với công chúa. Lúc này Vua Khang Hy được tin đích xác về phụ hoàng, nỗi lòng dào dạt vừa thương cảm vừa vui mừng. Tâm hồn thảng thốt, ngài không còn hứng thú cùng cô em đùa giỡn, liền nói:

- Hiện giờ tiểu huynh có việc gấp, không được rảnh để cùng hoàng muội tỷ võ. Vậy hoàng muội hãy về luyện kỹ đi, mấy bữa nữa chúng ta sẽ tỷ thí. Kiến Ninh công chúa cặp lông mày bỗng nhăn lại, đáp:

- Chúng ta cũng như bọn hảo hán trên giang hồ, đã tỷ võ là phải đánh nhau đến chết mới thôi. Hoàng huynh không đi phó ước há chẳng để anh hùng hảo hán trong thiên hạ cười cho thúi óc?

Hoàng huynh không dám tỷ đấu tức là thua rồi. Mấy câu đầu lưỡi của võ sĩ này nàng học được ở nơi bọn thị vệ. Vua Khang Hy nói:

- Được rồi. Trẫm chịu thua hoàng muội cũng được chứ sao. Kiến Ninh công chúa của chúng ta bản lãnh cao minh bậc nhất thiên hạ, tay đánh nam sơn mãnh hổ, chân đá bắc hải giao long. Kiến Ninh công chúa cười nói:

- Chân đá bắc hải mao trùng. Nàng liền vung chân đá Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nghiêng mình né tránh. Công chúa đá vào quãng không. Nàng thấy hôm nay Hoàng Đế không chịu tỷ võ với mình mà bọn thị vệ thân thể cao lớn, võ công thâm hậu, nếu đấu thật dĩ nhiên nàng không địch nổi, liền tự nhủ:

- Gã tiểu thái giám này nhỏ tuổi thân hình xuýt xoáy với ta mà chân tay rất linh hoạt. Ta bắt gã tỷ đấu cũng hay. Nàng liền nói:

- Thôi được. Sư phụ ngươi sợ ta không dám động thủ. Vậy ngươi hãy thay y ra đây tỷ đấu với ta. Nhà vua vốn ưa thích cô em linh lợi hoạt bát này, không nỡ để nàng cụt hứng, liền bảo:

- Tiểu Quế Tử. Ngươi đi bồi tiếp công chúa. Sáng mai hãy đến đây chầu hầu. Kiến Ninh công chúa đột nhiên lớn tiếng hô:

- Coi chiêu đây? Nàng nắm tay thành quyền ra chiêu " Chung cổ tề minh" nhằm đánh vào hai huyệt thái dương của Vua Khang Hy. Nhà vua la lên:

- Hay quá. Rồi vung tay lên gạt. Nhà vua lại nghiêng mình xoay tay thành chiêu "Thôi sơn vọng nguyệt" khẽ đẩy vào lưng công chúa. Công chúa đứng không vững lảo đảo lùi ra mấy bước. Vi Tiểu Bảo không nhịn được bật cười thành tiếng.

Hồi 95 - Bị Đòn Đau Trả Hận Đánh Công Nương

Công chúa thẹn quá hoá giận, lớn tiếng thoá mạ:

- Tên thái giám chết băm chết vằm kia, mi cười gì vậy? Nàng vươn tay nắm lấy tay gã kéo ra. Vi Tiểu Bảo mà chống lại thì công chúa không nắm chặt được, nhưng nô bộc đối với chủ nhân, khi nào dám vô lễ. Gã đành để công chúa nắm tay lôi ra khỏi ngự thư phòng, xuyên qua một dãy hành lang. Ngoài ngự thư phòng một lũ thị vệ cùng thái giám đứng chầu chực thấy tình trạng này không khỏi tức cười. Có điều chúng vẫn sợ quyền thế của Vi Tiểu Bảo không dám cười lên tiếng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi. Công nương cứ buông tay rồi bắt nô tài đi đâu, nô tài cứ đi theo là xong. Công chúa đáp:

- Mi là tên cường đạo hoành hành bất pháp. Bữa nay ta đã bắt được, có lý đâu buông tha mi một cách khinh xuất. Ta hãy điểm huyệt mi rồi sẽ tính. Nàng chĩa ngón tay trỏ đâm mạnh mấy cái vào ngực gã. Nàng không hiểu điểm huyệt, chẳng biết huyệt đạo ở chỗ nào cứ phóng tay đâm ẩu làm Vi Tiểu Bảo đau dớn vô cùng. Gã la lên:

- Trời ơi! Điểm trúng huyệt đạo rồi! Gã ngồi phệt xuống trợn mắt há miệng, không nhúc nhích. Công chúa vừa kinh ngạc vừa khoan khoái, khẽ vung chân đá gã một cước, gã vẫn không cử động. Công chúa cười bảo:

- Đứng đậy. Vi Tiểu Bảo vẫn ngồi ỳ ra không nhúc nhích. Công chúa cho là mình đâm bừa đâm bãi mà ngẫu nhiên trúng huyệt đạo của gã thật. Nàng liền nói:

- Để ta giải khai huyệt đạo cho? Nàng co chân đá vào lưng gã một cái. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Con được này đá một cái mà chưa thấy giải khai được huyệt đạo cho ta thì e rằng ả còn đá nữa. Gã liền "ối" lên một tiếng, đứng phắt dậy đáp:

- Công nương. Bản lĩnh điểm huyệt vả giải huyệt của công nương quả nhiên rất cao minh, e rằng Đức Hoàng thượng cũng chưa bì kịp. Ai ngờ gã nịnh không phải đường, công chúa "hứ" một tiếng rồi hỏi:

- Mi là một tên tiểu thái giám rất giảo quyệt. Ta điểm huyệt mi hồi nào? Tuy nhiên nàng thấy gã đã thuận gió theo chiều, trong lòng cũng vui vui, liền bảo gã:

- Ngươi hãy theo ta. Vi Tiểu Bảo đi theo công chúa đến gian phòng mà trước kia gã đã cùng vua Khang Hy tỷ võ. Công chúa nói:

- Cài cửa lại. Đừng để người ta dòm trộm, học lén. Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

- Ngươi đã có bản lỉnh gì mà sợ người ta học lén? Nhưng gã cũng theo lời nàng đóng cửa lại. Công chúa cầm cây róng cửa tựa hồ đưa cho Vi Tiểu Bảo. Đột nhiên nghe đánh "bình" một cái. Đầu gã đau choáng váng rồi ngất xỉu, không biết gì nữa. Khi gã hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy công chúa đang cười hì hì, vặn lưng đứng đó. Nàng bảo:

- Mi là đồ bỏ. Đã học võ thì mắt phải nhìn đủ sáu mặt, tai nghe khắp tám phương. Ta dùng róng cửa vung lên đánh, sao ngươi không phòng bị? Thế thì còn học võ công sao được? Vi Tiểu Bảo ngập ngừng:

- Nô tài.... nô tài.. Bỗng gã thấy đầu nhức như búa bổ, mắt bên trái ướt bày nhầy không mở ra được, mũi ngửi thấy mùi huyết tanh. Nguyên vừa rồi cây róng cửa đánh gã bể đầu, chảy máu. Công chúa tay cầm róng cửa vung lên quát:

- Ngươi có giỏi thì đứng lên đánh nữa! Nàng chưa nói dút lời đã đập róng cửa xuống vai gã đánh" chát" một tiếng. Vi Tiểu Bảo ối lên một tiếng, đứng phắt dậy. Công chúa cầm róng cửa quét ngang đánh vào chân gã. Vi Tiểu Bảo nghiêng mình né tránh rồi vươn mình toan đoạt cây róng cửa. Công chúa la lên:

- Giỏi lắm. Cây róng cửa vung lên đâm vào ngực gã. Vi Tiểu Bảo né tránh sang phía trái không ngờ róng cửa xoay lại đập vào má trái của gã đánh "chát" một tiếng. Vi Tiểu Bảo mắt nẩy đom đóm, người lảo đảo mấy bước. Công chúa lại la lên:

- Ngươi là một tên cường đạo lục lâm, ta phải giết mi mới được. Nàng lại đánh một đòn thật mạnh. Vi Tiểu Bảo té huỵch xuống đất. Công chúa cả mừng, giơ róng cửa lên đập xuống sau gáy gã. Vi Tiểu Bảo nghe thấy tiếng gió rít lên rất mạnh ở phía sau. Sợ quá, gã lăn người đi một vòng. Bỗng nghe đánh " binh" một tiếng. Róng cửa đánh xuống đất. Công chúa bật lên tiếng la:

- Úi chao. Nàng dùng sức quá mạnh, hổ khẩu cơ hồ toạc ra. Nàng nổi hung đạp mạnh lên lưng gã một cái. Vi Tiểu Bảo kêu lớn:

- Đầu hàng, đầu hàng.. đừng đánh nữa. Công chúa lại vung róng cửa lên quật xuống đầu gối trái của gã. Vi Tiểu Bảo muốn nhảy lên nhưng lại té ngay xuống. Công chúa vẫn hầm hầm vừa cầm róng cửa quật liên hồi vừa thoá mạ:

- Tên thái giám chết đâm này? Ta đánh mi mà mi dám tránh ư? Vi Tiểu Bảo đầu, cổ, vai đều bị thương chảy máu, đau không chịu nổi. Công chúa tuy sức không mạnh nhưng nàng ra tay chẳng nể nang gì tựa hồ muốn đánh chết gã ngay đương trường. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi, vừa tức giận ráng xoay mình đi nhảy vọt lên. Công chúa vung róng cửa đánh vào mặt gã. Vi Tiểu Bảo giơ tay trái lên đỡ. Bỗng nghe "chát" một tiếng. Xương tay trái gã suýt bị gẫy. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Tại sao thị lại muốn đánh chết ta? A phải rồi? Chắc thị vâng lệnh mụ điếm già đến giết ta đây. Vi Tiểu Bảo nghĩ đến điểm này, gã quyết định không thể để công chúa muốn đánh thế nào thì đánh. Gã giơ ngón tay trỏ và tay giữa bên phải lên thành thế "Song long thưởng châu" đâm vào mắt công chúa. Công chúa la lên một tiếng, vội bước lùi lại. Vi Tiểu Bảo quét chân ngang một cái làm cho công chúa té huỵch xuống đất. Nàng lớn tiếng quát:

- Tên thái giám chết chém này. Mi đánh ta thật ư? Vi Tiểu Bảo đoạt lấy róng cửa toan đập xuống đầu công chúa thì thấy mắt nàng vừa lộ vẻ sợ hãi, vừa tức giận. Gã giật mình nghĩ thầm:

- Đây là nội viện trong hoàng cung, ta mà lấy róng cửa đánh thị là phạm tội đại nghịch vô đạo. Trừ phi giết thị đi rồi dùng hoa thi phấn làm tiêu xác, không thì mối hậu họa này không biết đâu mà lường. Gã nghĩ vậy đâm ra ngẩn ngừ. Tay giơ cao róng cửa mà không dám đánh xuống. Công chúa lại quát:

- Tên tiểu thái giám này. Hãy dắt ta dậy. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Dù thị muốn giết ta thực cũng không phải chuyện dễ dàng. Gã liền đưa tay trái ra dắt công chúa dậy. Công chúa hỏi:

- Võ công mi không bằng ta, chỉ vì ta sơ xuất một chút mà bị ngươi quét ngã. Vừa rồi ngươi đã xin đầu hàng sao lại còn đánh? Ngươi là nam tử hán, là đại trượng phu sao không giữ quy củ võ lâm? Vi Tiểu Bảo trên trán máu chảy đầm đìa làm mờ cả mắt. Gã đưa tay áo lên lau. Công chúa cười nói:

- Ngươi thua thật rồi. Thật là đồ vô dụng? Ngươi để ta lau máu cho. Nàng lấy trong bọc tấm khăn tay trắng và tiến lại mấy bước. Vi Tiểu Bảo không tự chủ được, lùi lại mấy bước:

- Nô tài không dám thế? Công chúa nói:

- Chúng ta cùng là hảo hán trên chốn giang hồ, nên cùng hưởng hạnh phúc, chia xẻ hoạn nạn. Nàng liền cầm khăn tay lau huyết tích trên mặt gã. Vi Tiểu Bảo ngửi thấy mùi u hương trên người nàng tiết ra trong lòng không khỏi bâng khuâng. Lúc này hai người đứng rất gần nhau. Vi Tiểu Bảo nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp của công chúa, nước da trắng mịn, bất giác miệng lẩm bẩm:

- Vị tiểu công chúa này nhan sắc tuyệt đẹp. Công chúa lại nói:

- Ngươi xoay mình lại để ta xem vết thương ở sau gáy xem sao? Vi Tiểu Bảo theo lời xoay mình lại, trong bụng nghĩ thầm:

- Ban đầu mình thật khéo đa nghi? Té ra tiểu công chúa chỉ muốn giỡn chơi. Có điều nàng nóng lòng hiếu thắng, ra tay chẳng biết trọng khinh. Gã lại thấy công chúa đưa tay lên khẽ thoa vào chỗ bị thương ở sau gáy. Bỗng gã la lên một tiếng:

- Trời ơi. Công chúa cười hỏi:

- Ngươi đau lắm phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không sao đâu.. Đột nhiên sau lưng gã đau nhói lên. Dưới chân bị nàng móc ngã úp sấp người xuống đất. Nguyên công chúa lén rút đoản đao giấu ở ống giầy ra. Thừa cơ gã không đề phòng đâm trộm một nhát. Công chúa lại đạp lên lưng Vi Tiểu Bảo, cầm đao đâm vào hai đùi gã hai nhát rồi cười hỏi:

- Có đau lắm không? Vừa rồi ngươi bảo "không sao cả" nên ta đâm thêm mấy đao nữa.. Vi Tiểu Bảo kinh hãi la thầm:

- Phen này lão gia chắc chết. Trên lưng và hai đùi gã bị đâm mấy đao tuy không đúng chỗ yếu huyệt nhưng cũng đau đến chết đi sống lại. Gã muốn thi triển chiêu thứ hai "Tiểu lân hoành trần" mà Hồng phu nhân đã dạy cho để thoát thân, nhưng một là người gã bị thương không còn khí lực, hai là chiêu này gã chưa luyện được thuần thục. Gã cựa quậy muốn luồn qua dưới quần nàng để chuồn ra sau lưng, song gã cử động chậm quá, người vừa lướt đi thì mông đít lại bị một nhát đao nữa. Bỗng nghe công chúa cười khanh khách, hỏi:

- Ngươi có đau lắm không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đau lắm, công chúa bản lãnh cao cường. Nô tài không phải là đối thủ của lão nhân gia. Những bậc đại anh hùng, đại hảo hán trên chốn giang hồ bắt được người rồi nhất định tha mạng. Công chúa cười nói:

- Tội chết có thể tha được nhưng tội sống khôn dung. Nàng cúi xuống ngồi lên lưng gã, quát:

- Ngươi mà nhúc nhích là ta đâm một đao chết ngay. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài không dám cử động chút nào. Công chúa ngồi đúng vào vết thương khiến gã đau quá rên rỉ không ngớt. Công chúa cởi dây lưng Vi Tiểu Bảo ra cột hai chân hắn lại. Nàng còn dùng sức cắt đứt vạt áo gã rồi trói ngoặt cánh khuỷu hai tay hắn nữa. Nàng cười nói:

- Ngươi là tù binh của ta. Bây giờ chúng ta luyện một chiêu kêu bằng.. Gia Cát Lượng thất cám Mạnh Hoạch. Những người trong hoàng tộc Mãn Thanh ai cũng thuộc hết sự tích trong Tam Quốc. Pho Tam Quốc Diễn Nghĩa, công chúa đã đọc đi đọc lại ba lần nên buột miệng nói ngay đến chuyện Tam Quốc bắt Mạnh Hoạch. Vi Tiểu Bảo cũng nhớ thiên cổ sự này nên vội đáp:

- Dạ Dạ.. Gia Cát Lượng bắt và buông tha Mạnh Hoạch đến bẩy lần, Kiến Ninh công chúa bắt Tiểu Quế Tử mới một lần rồi buông tha mà gã không dám phản nữa thì công chúa so với Gia Cát Lượng còn lợi hại hơn bảy lần. Công chúa nói:

- Không được. Gia cát Lượng còn đất đạo quân mắc đằng giáp. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi vội nói:

- Nô tài không.. không mặc đằng giáp. Công chúa cười nói:

- Thế thì ta đốt áo ngươi cũng vậy chứ sao? Vi Tiểu Bảo lớn tiếng la:

- Không được. Không được. Công chúa tức giận hỏi:

- Sao lại không được. Ngày trước Gia Cát Lượng muốn đốt là đốt, quân đằng giáp không được nhiều lời. Nàng thấy trên bàn có cả đá lửa, mồi lửa để bên cây đèn nến bèn bật lửa châm đèn. Vi Tiểu Bảo lại la:

- Gia Cát Lượng không đất chết Mạnh Hoạch mà công nương đốt chết nô tài thì không phải là Gia Cát Lượng, chỉ là Tào Tháo. Công chúa vén tà áo gã lên toan châm lửa đốt thì đột nhiên nhìn thấy bím tóc đen nhánh trên đầu gã. Nàng chợt động tâm linh châm lửa đốt đuôi bím tóc. Tóc là vật dễ cháy, vừa châm lửa đã cháy xèo xèo, khét mù khắp cả gian nhà Vi Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa, kêu thét lên:

- Cứu người! Cứu người! Tào Tháo đốt chết Gia Cát Lượng. Công chúa nắm lấy bím tóc lắc đi lắc lại không ngớt. Nàng cười ha hả nói:

- Ngọn đuốc này đẹp đáo để. Chỉ trong chớp mắt, lửa cháy vào gần, công chúa phải buông tay ra. Vi Tiểu Bảo thấy lửa cháy bùng lên không còn suy nghĩ gì nữa. Trong lúc nguy cấp, khí lực gã tăng lên rất nhiều. Gã nhảy xổ lại đâm vào lòng công chúa. Công chúa thét lên một tiếng:

- Trời ơi! Nàng lùi lại để tránh thì không kịp nữa. Vi Tiểu Bảo gieo đầu vào bụng dưới của nàng. Lửa đang cháy bừng bừng trên đầu gã liền tắt ngấm ngay. Công chúa giơ tay ra phủi quần áo cùng than bụi, cảm thấy bụng đau rát thì vừa kinh hãi vừa tức giận. Nàng giơ chân lên đá lia lịa vào đầu Vi Tiểu Bảo. Nàng mới đá mấy cái gã đã ngất đi. Đang lúc mê man, gã thấy toàn thân

đau rát, tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy mình nằm ngửa dưới đất, ngực lột trần. Tay trái công chúa cầm một nắm bột trắng, tay mặt nàng cầm đoản đao rạch một đường sâu xuống ba, bốn phân rồi đêm bột trắng sát vào vết thương. Vi Tiểu Bảo la rùm:

- Trời ơi! Công nương làm gì vậy? Công chúa cười đáp:

- Tên thị vệ Trương Khang Niên nói là bọn chúng vừa bắt được cường đạo ác tặc, nếu tra khảo không xưng thì bọn chúng sát muối vào vết thương khiến cho tặc nhân đau rát, la làng kêu cứu, rồi nhất định phải cung xưng. Vi Tiểu Bảo quả nhiên thấy vết thương đau rát từng hồi, lại la lớn:

- Cứu mạng! Cứu mạng! Nô tài xin cung xưng. Công chúa cười ha hả nói:

- Ngươi là cái bị thịt mới cung xưng lẹ thế, thì còn thú gì nữa? Ta muốn ngươi nói: "Lão gia đã lọt vào tay ngươi, ngươi muốn mổ, muốn giết thế nào là tuỳ ý nếu ta chau mày nhăn mặt thì không phải là hảo hán". Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lần thứ hai ta rạch vào mình ngươi mấy vết thương, xát muối nhiều vào, ngươi hãy năn nỉ xin tha và thú tội thì mới đáng mặt anh hùng. Vi Tiểu Bảo tức quá, cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Mi là quân đỉ điếm.. Trời ơi! Không phải nô tài thoá mạ công nương. Nô tài.. không phải là hảo hán. Nô tài chịu thú rồi. Nô tài chịu thú rồi. Công chúa thở dài toan liệng nắm muối đi, sau nàng nghĩ lại vừa cầm nắm muối xát vào vết thương vừa lên mặt nghiêm nghị nói:

- Ta là chưởng môn phái Kiến Ninh, võ công đệ nhất thiên hạ, bắt được ngươi là một tên đại đạo từng gây nên tội ác ngập trời.. Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Phải lắm. Phải lắm. Nô tài là tên đại hán hái hoa. Bữa nay vì võ nghệ kém cỏi bị chưởng môn phái Kiến Ninh võ công đệ nhất thiên hạ bắt được, quyết không sống nổi. Bạn hữu giang hồ nói đúng: giết người bất quá đầu rơi xuống đất. Tại hạ chịu phục rồi. Công chúa nghe gã nói toàn giọng hán tử giang hồ chẳng khác gì thị vệ Trương Khang Niên, nàng vui vẻ đáp:

- Có thế mới được. Đã đóng trò thì đóng cho đúng kiểu. Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- Quân đỉ điếm! Loài chó đẻ thối tha! Những vết thương trong người làm cho đau thấu xương tủy, gã nghĩ không ra được là công chúa vâng lệnh Thái Hậu tên đến giết gã, hay là nàng muốn bắt chước đường lối của hào khách giang hồ. Rồi gã tự nhủ:

- Con được thối tha này thủ đoạn tàn ác như vậy thì dù thị muốn giỡn chơi, cái mạng của lão gia cũng chết về tay thị. Bây giờ chỉ mong thoát thân, gã liền nhịn đau nói:

- Lão gia chợt cảm thấy có điều không phục. Chưởng môn lão sư! Lão sư có giỏi thì buông tha lão gia để chúng ta lại tỷ đấu. Nếu lão sư sợ võ công lão gia cao cường, không dám động thủ thì chém một đao đi cho rồi. Lão gia sẽ biến thành quỷ sứ, ban ngày cứ theo sau lưng lão sư, tối đến lại chui vào trong chăn vặn cổ hút máu lão sư.. Công chúa sợ quá la lên một tiếng " úi chao" rồi cất giọng run run hỏi:

- Ta giết ngươi làm gì. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy thì buông tha lão gia ra. Công chúa nói:

- Ta không tha tên thái giám chết đâm này. Ngươi hăm doạ ta. Nàng lại cầm lấy cây đèn nến hất vào mặt Vi Tiểu Bảo. Ngọn lửa vừa chạm vào mặt, Vi Tiểu Bảo đau quá, ngửa đầu về phía sau. Gã thúc mạnh vai vào cánh tay công chúa. Công chúa sểnh tay đánh rớt cây đèn xuống đát, ngọn lửa tắt phụt ngay. Nàng giận quá cầm róng cửa quật túi bụi xuống đầu, xuống cổ gã. Vi Tiểu Bảo đau đớn không chịu được than thầm:

- Phen này chắc ta không sống được nữa. Gã lớn tiếng la:

- Trời ơi! Ngươi đánh chết ta rồi Đoạn gã giả vờ nằm chết không nhúc nhích. Công chúa mặt giận hầm hầm quát:

- Đừng giả chết! Hãy tỉnh lại cùng ta giỡn chơi. Vi Tiểu Bảo vẫn không nhúc nhích. Bây giờ công chúa đã hơi hoang mang. Nàng sợ gã bị đánh chết thật liền khẽ đá vào người gã một cái vẫn không thấy gã cử động. Mặt mũi, mình mẩy gã đầy những máu tươi. Công chúa nghĩ tới Vi Tiểu Bảo chết rồi sẽ biến thành ác quỷ lại càng hoảng hốt, đổi giọng ôn nhu nói:

- Thôi, ngươi đừng chết.. Ta không đánh ngươi nữa đâu. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Ta mà chết là hết chuyện sao lại bảo là đừng chết nữa? Câu này ả nói thúi quá, chó cũng không ngửi được. Công chúa lại đẩy gã mấy cái mà gã cũng vẫn không nhúc nhích. Nàng liền an ủi:

- Ta xin ngươi.. ngươi đừng biến thành ác quỷ để nhát ta. Ta không muốn đánh chết ngươi, chỉ vì muốn tỷ võ với nhà ngươi chơi..Ai bảo ngươi là đồ vô dụng không đánh nổi ta..? Đột nhiên nàng phát giác lỗ mũi Vi Tiểu Bảo hãy còn hơi thở. Nàng mừng thầm sờ tay vào ngực gã, thấy trái tim vẫn còn đập liền cười nói:

- Tên thái giám chết đâm này! Té ra ngươi còn sống chứ chưa chết, lần này ta tha cho ngươi. Ngươi mau mau mở mắt ra! Vi Tiểu Bảo vẫn nằm yên. Công chúa không mắc bẫy gã nữa, nàng lớn tiếng quát:

- Ta phải khoét mắt ngươi, để ngươi chết biến thành con quỷ đui mù, chẳng biết đường mà tìm thấy ta.. Nàng cầm đoản đao chỉ mũi vào mi mắt bên phải của gã. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, mắng thầm:

- Con được thối tha này việc gì thị cũng dám làm. Gã liền trằn mình một cái rồi lăn ra xa. Công chúa tức giận quát:

- Thằng tiểu quỷ kia. Mi lại hăm dọa ta. Ta.. ta phải đâm mắt mi mới được. Nàng liền nhảy tới đạp chân lên ngực Vi Tiểu Bảo, tay giơ đao đâm xuống mắt gã. Nhát đâm này không phải giả vờ. Công chúa mà đâm trúng, thế đao rất mạnh, chẳng những lòi con ngươi mà mũi đao tất thọc tới óc. Vi Tiểu Bảo co hai chân lại, đầu gối gã thúc mạnh vào ngực công chúa đánh bình một cái. Công chúa lảo đảo người rồi té xuống. Nguyên công chúa vội nhảy xổ lại mà Vi Tiểu Bảo thúc mạnh đầu gối lên, dĩ nhiên luồng lực đạo rất mạnh đụng vào ngực nàng khiến nàng tắt hơi ngất đi, té xuống. Vi Tiểu Bảo cả mừng tự nhủ:

- Thị mà hồi tỉnh, quyết chẳng dung tha. Gã liền co mình lại thò tay rút lưỡi truy thủ trong ống giầy ra. Trước hết gã cắt đứt những mảnh áo cột chân. Vi Tiểu Bảo đứng lên được liền đá mạnh vào đầu công chúa một phát để nàng không tỉnh ngay được. Gã lại đâm lưỡi đao cắm vào chân bàn rồi xoay mình, đưa hai tay vào lưỡi đao để cắt đứt dây lưng cột tay. Lưỡi đao rất sắc gã chỉ

khẽ lia tay hai cái là dây lưng đứt hết. Vi Tiểu Bảo khác nào người chết được tái sinh, trong lòng vui sướng vô cùng. Ga thở phào nhẹ nhõm. Người gã lúc này đầy vết thương đau đớn khôn tả, nhưng lúc này gã chưa vội nghĩ tới, miệng lẩm bẩm:

- Bây giờ ta xử trí con được thối tha này bằng cách nào? Đây là một việc khó khăn. Nghe giọng lưỡi của thị thì dường như thị muốn giỡn chơi chứ không phải vâng lệnh mụ điếm già đến giết ta. Không thế sao thấy ta giả chết thị lại sinh lòng lo lắng? Nhưng trẻ nít giỡn chơi mà sao lại đùa nghịch một cách hung dữ như vậy? Rồi gã tự trả lời:

- À phải rồi. Thị là công chúa nên trong lòng đã có sẳn thành kiến chẳng coi bọn cung nữ, thái giám vào đâu. Ai chết cũng vậy mà sống cũng thế. Thị coi mạng người như mạng con kiến. Gã càng nghĩ càng tức giận, phóng cước đá thẳng vào ngực công chúa. Không ngờ phát đá này làm cho hơi thở đang bế tắc được lưu thông trở lại. Công chúa rên lên một tiếng rồi hồi tỉnh. Nàng từ từ chống tay đứng dậy rồi cất tiếng thoá mạ:

- Tên thái giám chết đâm kia. Mi.. Nàng chưa dứt lời Vi Tiểu Bảo dã giơ tay lên tát bốp bốp hai cái vào mặt nàng. Đồng thời một tay nắm lại thành quyền đấm vào trước ngực. Dưới chân đá móc một cái cho công chúa ngã lăn ra. Vi Tiểu Bảo nhảy lại cưỡi lên lưng công chúa, song quyền đánh vào người nàng như hồi trống. Từ chân công chúa đến trên lưng, dưới đít đều bị Vi Tiểu Bảo dùng sức đấm thật mạnh. Gã vừa đấm vừa thoá mạ:

- Quân chó đẻ. Đồ đỉ ngựa. Lão gia phải đánh chết mi. Công chúa la lên:

- Đừng đánh! Đừng đánh. Ngươi mà không kiêng phép nước thì ta kêu Thái Hậu giết ngươi.. kêu Hoàng Đế giết ngươi.. xử tử ngươi theo tội lăng trì. Vi Tiểu Bảo quả nhiên trong lòng sợ hãi, liền dừng tay lại, không dám đánh nữa. Nhưng rồi gã lại tự nhủ:

- Đằng nào ta cũng đánh rồi. Đã lỡ thì lỡ cho trót. Ta cứ dần thị một mẻ cho sướng tay rối đến đâu thì đến. Nghĩ vậy gã lại vung quyền lên đánh.

Hồi 96 - Tiểu Thái Giám Đả Thương Công Chúa

Vi Tiểu Bảo đấm mấy quyền nữa, công chúa lại bật lên tiếng cười khì khì. Vi Tiểu Bảo lấy làm lạ tự hỏi:

- Ta đánh mạnh thế mà sao thị không khóc mà lại cười? Gã liền rút đao truỵ thủ ở bàn chân ra, chỉ vào cổ nàng. Tay trái gã lật người nàng lên, quát hỏi:

- Mi cười gì vậy? Gã thấy công chú mở mắt ti hí, mặt hí hửng tựa hồ thật tình rất khoan khoái chứ không phải giả vờ. Lại nghe nàng cất giọng ôn nhu đáp:

- Ngươi đừng đánh mạnh quá như vậy mà cũng đừng đánh khẽ. Vi Tiểu Bảo ngơ ngác, chỉ sợ nàng tự nhiên thi hành nguỵ kế, chân phải gã vẫn đạp lên người nàng, lớn tiếng quát:

- Ngươi giở trò gì lão gia cũng không mắc lừa đâu. Công chúa nảy người, mũi khịt khịt mấy tiếng, tựa hồ định nhảy lên. Vi Tiểu Bảo lại quát:

- Không được cử động. Tay gã đẩy mạnh vào cổ nàng một cái, nàng lại té xuống. Vi Tiểu Bảo thấy những vết thương đau nhói từng hồi, gã tức giận hai tay tát " bốp bốp" liền bốn phát. Công chúa lại bật lên những tiếng hích hích, tựa hồ khoan khoái vô cùng. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Tên thái giám phải gió này. Đừng đánh vào mặt ta. Thái Hậu nhìn thấy thương tích thì e rằng nói dối không trôi. Vi Tiểu Bảo thoá mạ:

- Quân đỉ ngựa thối tha này! Mi là hạng ti tiện, càng chịu đòn càng sung sướng phải không? Nói rồi gã cầm cánh tay trái nàng vặn liền hai cái. Công chúa la lên mấy tiếng " ối ối". Nàng nhăn mày mà trong khoé mắt vẫn có ý cười cợt chứ không ra chiều đau đớn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Con mẹ nó! Mi sung sướng lắm phải không? Công chúa không đáp, từ từ nhắm mắt lại. Đột nhiên nàng vung chân đá vào sau lưng Vi Tiểu Bảo, đúng chỗ bị thương. Gã đau quá chồm lên, đè hai vai nàng xuống. Gã nghiến răng bẹo thật mạnh vào cánh tay, đầu vai, trước ngực và dưới bụng nàng. Công chúa nổi lên tràng cười khanh khách và lớn tiếng la:

- Tên thái giám chết đâm này.. Tiểu thái giám.. Hảo công công!..Hảo ca ca!.. Ngươi tha ta quách Ta.. ta ăn không tiêu rồi. Nàng la bằng một giọng ôn nhu nghe rất lọt tai. Vi Tiểu Bảo thấy bâng khuâng trong dạ. Gã lẩm bẩm:

- Tiếng thị kêu gọi chẳng khác gì Phương cô nương nói chuyện tình tứ với ta khi đi thuyền trên mặt biển. Lửa hận trong lòng gã giảm đi rất nhiều. Nhưng gã vẫn không hiểu chủ ý của công chúa ra sao. Ngẫm nghĩ một lát rồi gã hành động theo cách của công chúa vừa rồi. Gã cởi dây lưng nàng ra, cột chân tay nàng lại. Công chúa cười hỏi:

- Gã tiểu quỷ chết chém này. Ngươi làm gì vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Để ngươi muốn hại người cũng không được. Gã đứng dậy thở hồng hộc, khắp mình đau đớn lại muốn ngất đi. Công chúa cười hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Bữa nay đùa giỡn hả hê rồi. Ngươi còn đánh ta nữa hay thôi? Vi Tiểu Bảo đổi

giọng ôn hòa đáp:

- Ngươi không đánh ta thì khi nào ta dám đánh ngươi? Công chúa nói:

- Bây giờ ta không cử động được, ngươi đánh ta nữa ta cũng đành chịu. Vi Tiểu Bảo nhổ một bãi nước miếng rồi nói:

- Ngươi không phải là công chúa mà chỉ là một con tiện nhân. Gã lại đá vào đít nàng một cước. Công chúa bật lên tiếng " ái chà" rồi hỏi:

- Chúng ta lại đùa nữa chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngươi đùa làm cho tính mạng lão gia chết mất phần nửa rồi mà còn muốn đùa nữa ư? Bây giờ ta giả làm Gia Cát Lượng, phóng hỏa đốt quân đằng giáp, tức là đốt đầu tóc và quần áo ngươi. Công chúa vội nói:

- Không thể đốt tóc được.. Nàng cười hì hì nói tiếp:

- Ngươi đốt xiêm áo ta thì được, hay đất cho da thịt toàn thân phồng lên ta cũng không sợ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Giỏi! Ngươi không sợ chết thì lão gia cũng chẳng chơi trò điên khùng với ngươi nữa. Lão gia phải trị thương cho mình đã. Vết thương toàn xát muối, bộ ngươi đùa tử tế lắm sao? Bây giờ gã tin là công chúa không có ý giết mình nữa mới cởi trói tay cho nàng. Công chúa hỏi:

- Ngươi không đùa giỡn nữa thật ư? Vậy mai ngươi lại tới đây được không? Giọng nói của nàng đầy vẻ tha thiết. Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Thái Hậu và Hoàng Thượng biết chuyện này thì liệu ta còn sống được chăng để đến đây đùa giỡn với ngươi? Công chúa từ từ đứng dậy đáp:

- Ta không nói ra thì Thái Hậu và Hoàng Thượng biết thế nào được? Vì thế ta bảo ngươi đừng đánh vào mặt còn mình mẩy bao nhiêu thương tích cũng không sao. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Ngày mai không đến được. Bữa nay ta bị ngươi đánh tệ hại quá phải dưỡng thương một vài tháng chưa chắc đã hết. Công chúa nói:

- Chiều mai ta chờ ngươi ở đây. Ngươi mà không đến là ta bẩm Thái Hậu là ngươi đã đánh ta. Nàng vén tay áo lên, cánh tay trắng nõn chỗ xanh xám chỗ tím đen. Vi Tiểu Bảo không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm:

- Vừa rồi sao ta lại hạ thủ nặng quá đến thế? Công chúa hăm doạ:

- Hừ! Ngày mai mà ngươi không tới thì cái mạng của ngươi có toàn vẹn hay không, cái đó chưa biết. Đã đến tình trạng này, Vi Tiểu Bảo không chịu cũng không được. Gã đành gật đầu đáp: Ngày mai nô tài sẽ đến giỡn chơi với cô nương là xong. Có điều công nương đừng đánh nô tài nữa.. Công chúa cả mừng nói:

- Ngươi ưng là hay rồi. Ta có đánh ngươi thì ngươi cứ đánh lại ta. Chúng ta là những hảo hán trên giang hồ phải biết điều ân oán phân minh. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Công nương chỉ đánh nô tài một chập nữa thì hảo hán này sẽ biến thành ác quỷ. Công chúa

cười khanh khách nói:

- Ngươi cứ yên tâm, ta không đánh chết ngươi đâu. Nhiều lắm thì cũng để ngươi sống dở hết dở. Nàng thấy vẻ mặt gã ra chiều khác lạ liền mỉm cười, cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu Quế Tử, trong cung bao nhiêu thái giám cùng thị vệ nhưng ta chỉ thích một mình ngươi, vì ngươi..có tư cách hơn bọn chúng. Dù ta có đánh chết, họ cũng chẳng ai dám mắng ta một câu "quân chó đẻ..., con đượi thối tha đê tiện...." Nàng học lại những câu thoá mạ thô tục của Vi Tiểu Bảo rồi nàng cười nói:

- Trước nay ta chưa từng nghe những lời chửi bới như vậy. Vi Tiểu Bảo vừa bực mình, vừa buồn cười hỏi:

- Công nương lại thích nghe những lời thoá mạ ư? Công chúa cười đáp:

- Ta nghe ngươi thóa mạ hay lắm. Còn phải nghe Thái Hậu nghiêm nghị giáo huấn, bắt ta phải giử khuôn phép thì ta chán tai lắm. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy hay hơn hết là công nương phải đến Lệ Xuân viện. Gã mắng thầm:

- Ngươi làm điếm ở Lệ Xuân viện thì tha hồ mà nghe những câu thóa mạ chửi rủa. Ở đó ngươi sẽ được mụ giàu chửi đánh, bọn làng chơi phát cáu cũng đánh, cũng chửi. Công chúa nghe gã nói vậy thì phấn khởi tinh thần hỏi:

- Lệ Xuân viện ở địa phương nào? Có phong cảnh gì đẹp không? Vi Tiểu Bảo cười thầm đáp:

- Cái hay cái đẹp rất nhiều. Có điều Lệ Xuân viện ở tận Giang Nam, công nương không thể đi được. Nếu công nương đến Lệ Xuân viện chừng ba tháng quen mùi khoan khoái rồi, chắc không muốn làm công chúa nữa. Công chúa thở dài, vẻ mặt bâng khuâng nói:

- Ta chờ lớn tuổi hơn nhất định sẽ tới đó. Vi Tiểu Bảo nghiêm sắc mặt:

- Hay lắm! Hay lắm! Nô tài nhất định dẫn công nương đi. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Câu " tứ mã nan truy" gã nhớ không đúng, nhưng bây giờ cũng không nói "Cái gì mã nan truy" mà lại nói chệch đi là " tứ mã nan truy". Công chúa cầm lấy tay gã nói:

- Ta tỷ đấu với bọn thị vệ, thái giám, tên nào cũng cố ý nhường nhịn nên ta chẳng thấy thú vị chút nào. Chỉ có Hoàng Đế ca ca tỷ võ với ta là được vài phần thành thực, nhưng cũng không chịu đánh nặng đòn làm cho ta đau đớn. Hảo Quế Tử. Chỉ có một mình ngươi là đánh ta thực sự. Ngươi cứ yên tâm, ta quyết không giết ngươi đâu. Đột nhiên nàng kề môi vào hôn gã một cái rồi đỏ mặt xoay mình vọt ra khỏi phòng. Vi Tiểu Bảo cảm thấy trời xoay đất chuyển phải ngồi phệt xuống đất. Gã nghĩ bụng:

- Không chừng nàng công chúa này mắc bệnh điên khùng. Ta càng đánh đấm, càng thoá mạ, thị càng lấy làm khoan khoái. Phải chăng thị.. thị ưa thích tên tiểu thái giám Vi Tiểu Bảo này? Gã nghĩ tới gương mặt xinh đẹp của công chúa trong lòng không khỏi mơ màng. Gã từ từ đứng dậy lảo đảo lần về phòng. Gã vừa đau đớn vừa mệt nhọc, nằm lăn xuống giường là ngủ ngay. Vi Tiểu Bảo ngủ một giấc dài đến năm giờ. Lúc tỉnh dậy trời đã tối đen. Gã cảm thấy toàn thân đau đớn như dần, không nhịn được, bật lên tiếng la. Vi Tiểu Bảo định đứng dậy đi rửa sạch những bột muối xát vào vết thương. Ngờ đâu lúc cởi áo ra máu tươi ở vết thương đóng lại dính

chặt như keo sơn, lột mãi không ra được. Gã bị những cơn đau hành hạ kịch liệt, miệng lại chửi loạn lên một hồi bằng những danh từ thô tục "Phường đĩ điếm" "quân chó đẻ thối tha" "quân đê tiện". Hôm sau Vi Tiểu Bảo đến ngự phòng ra mắt vua Khang Hy. Nhà vua thấy mặt mũi gã sưng vù và tím bầm, đầu tóc cùng lông mày bị đốt cháy rất thảm hại thì không khỏi giật mình kinh hãi. Vua Khang Hy là người rất thông minh đoán ngay đây là kiệt tác của ngự muội bảo bối. Ngài liền hỏi:

- Công chúa đánh ngươi phải không? Vi Tiểu Bảo nhăn nhó cười đáp:

- Thưa sư phụ. Đồ nhi làm cho sư phụ mất mặt rồi. Đồ nhi phải khổ công rèn luyện ba năm mới trả được mối thù này. Vua Khang Hy chỉ lo Vi Tiểu Bảo lửa hận ngất trời, năn nỉ mình rửa thù cho. Nhưng dù ngự muội trái lệnh có đánh nô tài của nhà vua thì cũng là chuyện bình thường. Nếu bỏ đi không lý gì đến thì lại e rằng gã lên Ngũ Đài Sơn không hết lòng phục thị Phụ Hoàng. Nhà vua đang lấy làm khó nghĩ, nghe gã nói vậy hiển nhiên vụ này đối với gã không ôm mối oán hờn mà chỉ cho là một phen đùa cợt. Nhà vua cả mừng nói:

- Tiểu Quế Tử. Ngươi quả là một đứa bé ngoan ngoãn. Trẫm phải ban thưởng cho ngươi mới được. Ngài ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Bây giờ ngươi muốn Trẫm thưởng điều chi? Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Thưa sư phụ. Sư phụ không trách phạt về tội học nghệ không tinh, đệ tử đã cảm kích muôn vàn, không dám mong sư phụ ban thưởng gì hơn nữa. Vi Tiểu Bảo ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Xin sư phụ truyền thụ cho đệ tử mấy cao chiêu để sau này có gặp nguy hiểm khỏi bị người ta khinh mạn là đủ. Vua Khang Hy cười ha hả đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Nhà vua liền đem nhưng môn võ của Thái Hậu đã truyền thụ ra dạy gã mấy chiêu số tinh diệu. Kể ra mấy chiêu này thuộc về cầm nã thủ pháp đã đi vào hạng khá nhưng so với sáu chiêu của Hồng giáo chủ hãy còn kém xa. Trước kia Vi Tiểu Bảo tỷ võ với nhà vua đã thấy ngài sử dụng, bây giờ chỉ cần phân tích thêm nên chẳng mấy chốc gã học được ngay. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Trước ta đã cùng Hoàng Thượng vật nhau, coi nhau y như bạn bè. Nhưng y là hoàng đế mà ta lại là nô tài thì chẳng thể là bạn hữu lâu dài với nhau được. Chuyến này ta về đến Bắc Kinh thấy y chưa lớn hơn trước mấy nhưng oai phong đã khác hơn nhiều. Ba tiếng "Tiểu Huyền Tử" không thể thốt ra miệng được nữa. Chi bằng ta đổi cách xưng hô là một diệu pháp để bợ đỡ. Gã liền quỳ xuống dập đầu lạy bình bình mấy cái rồi nói:

- Thưa sư phụ. Đệ tử Vi Tiểu Bảo là tên khai sơn đệ tử của lão nhân gia. Vua Khang Hy sửng sốt một chút rồi hiểu ngay dụng ý của gã. Ngài cho là làm như vậy cũng ngoạn mục, đồng thời ngài không muốn gã kêu ngài bằng Tiểu Huyền Tử nữa. Vua Khang Hy vui vẻ cười đáp:

- Bậc quân thượng không nói đùa cợt. Trẫm đã tuyên bố là sư phụ ngươi thì phải thu ngươi làm đồ đệ. Nhà vua vỗ tay hai cái gọi:

- Các ngươi hãy vào đây. Lập tức hai tên thái giám cùng hai tên thị vệ lật đật chạy vào. Nhà vua truyền:

- Các ngươi hãy xoay mình lại. Bốn người đáp:

- Xin tuân mệnh. Theo quy củ trong Hoàng cung, kẻ thần tử không được quay lưng vào Hoàng Thượng vì đó là một điều đại bất kính. Bốn tên không hiểu nhà vua có dụng ý gì, chỉ hơi nghiêng mình một chút chứ không dám xoay hẳn người lại. Vua Khang Hy cầm con dao cạo trên bàn đi tới sau bốn gã để chúng lật xoay mình đôi chút. Vua Khang Hy ngắm đầu tóc bốn gã thì thấy bím tóc của một tên thái giám tóc đen láy. Tay trái ngài liền nắm lấy, tay phải cầm dao xẻo đánh xoẹt một cái. Bím tóc của gã đứt liền. Tên thái giám này chẳng còn hồn vía nào nữa vội quỳ móp ngay xuống đất, dập đầu bình bình vài cái:

- Kẻ nô tài thật đáng tội chết. Tội thật đáng chết. Nhà vua cười đáp:

- Ngươi bất tất phải sợ hãi. Trẫm thưởng cho ba chục lạng bạc. Các ngươi ra đi. Bốn tên chẳng hiểu chi hết, chỉ biết vâng lệnh Thiên Nhan đi giật lùi trở ra. Vua Khang Hy cầm bím tóc đưa cho Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ làm hoà thượng. Vụ công chúa đốt tóc ngươi quả là ý trời. Đức Thượng Đế mượn tay công chúa báo cho ngươi hay sẽ xuống tóc làm sư. Bây giờ người dùng tạm món tóc giả này quấn lên đầu. Nếu không thế thì ở trong cung khó coi lắm. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống đáp:

- Dạ! Tấm lòng sư phụ thương xót đồ đệ càng khiến cho đệ tử cực kỳ quyến luyến. Vua Khang Hy cười nói:

- Việc ngươi bái ta làm sư phụ không được nói cho người ngoài hay. Trẫm thấy ngươi lẹ miệng quá nên dặn ngươi phải coi chừng. Có thế Trẫm mới chuẩn nhận. Nếu ngươi tiết lộ ra ngoài thì bản chưởng môn lập tức phế bỏ võ công rồi đuổi ngươi ra khỏi môn trường. Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Đệ tử không dám đâu. Việc nhà vua cùng Vi Tiểu Bảo tỷ đô vật, ngoài Thái Hậu cùng Hải Đại Phú, trong cung chẳng một ai hay. Nhà Vua nhận thấy mình thu nhận gã làm đồ đệ cũng chẳng sao, miễn là đừng tiết lộ ra ngoài cho khỏi tổn thương đến thể diện của một vị Hoàng Đế. Nhà Vua vốn tính cẩn thận nên mới căn dặn gã như vậy. Vua Khang Hy ngồi xuống bụng bảo dạ:

- Ta đã học được đến quá nửa võ công của Thái Hậu mà so với bản lãnh của gã này cũng chẳng cao thâm hơn mấy. Lấy đâu được chiêu thức lợi hại truyền thụ cho gã? Các nhà sư chùa Thiếu Lâm, võ công rất cao thâm, nhân Phụ Hoàng gặp nạn đã ra tay giải cứu.. Nghĩ tới đây, Nhà Vua liền nảy ra một quyết định Ngài phán:

- Ngươi hãy về dưỡng thương đi. Ngày mai hãy vào bái kiến ta. Vi Tiểu Bảo về phòng sai tên thái giám dưới quyền đi mời ngự y tới buộc thuốc trị thương. Mấy vết thương này tuy đau đớn nhưng đều là vết thương ngoài da, chưa đụng tới gân cất. Quan thái y bảo gã chỉ cần dưỡng thương mươi ngày hay nửa tháng là khỏi hẳn. Vi Tiểu Bảo ngủ một giấc, ăn cơm xong liền đến phó ước với công chúa. Trong lòng gã cực kỳ hồi hộp, tuy gã sợ công chúa lại đánh mình nữa nhưng cũng thích gặp nàng. Gã vừa đẩy cửa mở ra, công chúa ồ lên một tiếng rồi nhảy lại. Lần này Vi Tiểu Bảo đã chuẩn bị từ trước đưa tay trái lên gạt, đưa chân phải gạt một cái. Tay phải gã chụp lấy cổ công chúa dúi đầu nàng xuống. Công chúa vừa cười vừa mắng:

- Tiểu thái giám. Sao bữa nay ngươi lợi hại thế? Vi Tiểu Bảo chụp lấy cánh tay trái nàng vặn đi,

khẽ nói vào tai nàng:

- Nàng không kêu ta bằng hảo Quế Tử hay hảo ca ca thì ta vặn gảy cánh tay nàng. Công chúa lại thoá mạ:

- à! Tên nô tài chết chém này thật là lớn mật. Vi Tiểu Bảo gia tăng kình lực vặn mạnh tay công chúa, vừa vặn vừa quát:

- Ngươi mà không xưng hô như vậy thì ta sẽ bẻ gãy cánh tay này. Công chúa cười đáp:

- Ta nhất định không hô. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- ả này thật đáo để. Càng đánh ả lại càng sướng. Gã buông tay trái ra phát vào đít nàng một chưởng thật mạnh. Người công chúa xiêu đi, nàng lại cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo tức mình thoá mạ:

- Con mẹ nó! Té ra ngươi thích ăn đòn. Gã lại đấm một quyền xuống lưng nàng. Gã đã chuẩn bị cẩn thận. Công chúa không đánh lại được mà chỉ hứng đòn. Toàn thân nàng bị gã vừa níu kéo vừa đánh đập đến ngoài hai chục phát. Công chúa đau quá co rúm người lại ở dưới đất không sao đứng lên được. Bấy giờ gã mới chịu dừng tay. Công chúa thở hổn hển nói:

- Hay lắm! Bây giờ đến lượt ta đánh ngươi. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không! Không! Ta không để cho ngươi đánh. Gã tự nhủ:

- Cô ả này thủ đoạn tàn nhẫn, nếu để bị ả đánh có thể nguy đến tính mạng. Công chúa dùng lời mềm mỏng cầu khẩu nhưng Vi Tiểu Bảo nhất định không chịu. Nàng nổi nóng nhảy xổ lại vừa đánh vừa cắn. Vi Tiểu Bảo lại vung chưởng đánh mấy bạt tai đẩy nàng té xuống rồi túm tóc nàng đánh một chập nữa. Công chúa nằm phục một bên ôm lấy hai chân đối phương, kề má vào bên cẳng gã cọ sát rất nhẹ nhàng. Nàng cất giọng ôn nhu năn nỉ:

- Hảo Quế Tử. Hảo ca ca. Ngươi cho ta đánh một lúc, ta không đánh đau đâu Vi Tiểu Bảo nghe nàng gọi một cách thân thiết, trong lòng không khỏi mơ màng đã toan ưng thuận. Công chúa lại ngọt ngào hơn:

- Hảo ca ca. Tiểu muội không thích gì hết, chỉ muốn nhìn thấy người ca ca chảy máu ra. Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên rồi tức giận nói:

- Không được. Gã vung chân đá vào đầu công chúa, quát bảo nàng:

- Buông ta ra! Ta phải đi đây. Còn quấn dắt với ngươi tất có ngày mất mạng. Công chúa thở dài hỏi:

- Ca ca không chơi với tiểu muội nữa ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chơi với ngươi nguy hiểm, nguy hiểm lắm. Không biết mất mạng lúc nào. Ta không...

Hồi 97 - Dùng Ngũ Long Lệnh Hăm Thái Hậu

Công chúa cười khanh khách đứng dậy nói:

- Được rồi. Vậy ca ca dìu tiểu muội đưa về phòng. Tiểu muội bị đòn đau quá không đi được nữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta không dìu. Công chúa vịn vào tường từ từ bước ra, miệng hỏi:

- Hảo Quế Tử. Ngày mai lại đến chơi nữa, được không? Đột nhiên chân trái nàng khuỵu xuống. Vi Tiểu Bảo vội đỡ lấy người nàng. Công chúa nói:

- Phiền ca ca kêu dùm hai tên thái giám đỡ tiểu muội về phòng. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Nếu kêu thái giám e rằng động tới Thái Hậu. Mụ mà tra ra công chúa bị thương tất mình phải tội chết chém. Gã liền đỡ công chúa dậy, nói:

- Để ta dìu ngươi về phòng là xong. Công chúa cười đáp:

- Hảo Quế Tử. Đa tạ đại ca. Nàng dựa vào vai gã đi về phía Tây. Chỗ ở của Công chúa tại mé Tây cung Từ Ninh, cạnh cung Thọ Khang. Hai người chậm chạp đi gần đến cung Từ Ninh. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới Thái Hậu lại sợ run lên. Gã chỉ mong đưa công chúa về là lập tức trở gót chạy liền. Hai người đang đi trên dãy hành lang, đột nhiên công chúa thổi hơi vào tai Vi Tiểu Bảo. Gã đỏ mặt nói:

- Không... Đừng làm thế.. Công chúa hỏi:

- Tại sao? Ta có đánh ngươi đâu? Nàng nói rồi khẽ ngoạm vào tai trái gã, thò đầu lưỡi ra mà liếm nhẹ nhàng. Vi Tiểu Bảo thấy buồn, tê tê khó chịu, gắt:

- Ngươi mà cắn ta đau thì vĩnh viễn ta không trông mặt ngươi nữa. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Công chúa định cắn đứt tai trái gã nhưng nghe gã nói câu này không dám cắn nữa, chỉ bật lên tràng cười khanh khách. Nàng làm cho Vi Tiểu Bảo mặt đỏ tía tai, toàn thân mềm nhũn. Vi Tiểu Bảo đỡ công chúa vào đến tận tẩm cung, liền xoay mình bỏ đi. Công chúa nói:

- Ngươi vào đây. Ta cho ngươi xem cái này hay lắm. Trong cung Kiến Ninh hiện có bốn tên thái giám chầu chực, bên ngoài cũng có bốn ả cung nữ đứng bên cửa chờ đợi. Vi Tiểu Bảo không dám càn rỡ, đành phải tiến vào. Công chúa nắm tay gã tiến thẳng vào phòng ngủ. Hai tên cung nữ đi theo. Chúng cầm khăn tay dấp nước nóng đưa cho công chúa rửa mặt. Công chúa cầm tấm khăn tay đưa cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đón lấy lau mồ hôi trên mặt. Hai cung nữ thấy công chúa phá lệ, đối đãi với tên tiểu thái giám này một cách cung kính, còn có phần hơn cả đối với Thái Hậu và Hoàng Thượng. Đồng thời chúng lại thấy tên thái giám này thản nhiên tiếp nhận một cách rất vô lễ. Chúng kinh ngạc thộn ra mặt. Công chúa ngó thấy trợn mắt quát:

- Có gì mà coi? Hai tên cung nữ vâng dạ luôn miệng rồi khom lưng lui ra nhưng đã chậm một chút. Công chúa vươn tay móc mắt một tên cung nữ đứng gần hơn. Ả này né tránh đồng thời rú

lên một tiếng thê thảm. Tuy tròng mắt chưa bị lòi ra, nhưng mặt ả đầy máu tươi từ trán tới cằm. Hai tên cung nữ sợ hết hồn, hốt hoảng lui ra. Công chúa cười nói:

- Ngươi coi đó. Những tên nô tài này chỉ biết ngoác miệng ra năn nỉ xin tha thì còn thú vị gì nữa? Vi Tiểu Bảo thấy công chúa ra tay tàn độc không khỏi nghĩ thầm:

- ả này hung ác chẳng kém gì mẫu thân. Ta phải nhanh chóng tìm cách thoát thân sớm đi là hơn. Gã liền nói:

- Công chúa. Hoàng Thượng sai ta đi làm một công việc gấp. Vậy ta xin cáo từ. Công chúa hỏi:

- Làm gì mà vội thế? Rồi nàng xoay tay đóng cửa cài then lại. Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình, tự hỏi:

- Không hiểu thị muốn giở trò quỷ quái gì? Lại nghe công chúa cười nói:

- Ta làm chủ đã 15 năm, để cho kẻ khác hầu hạ mãi chán lắm rồi. Bữa nay chúng ta thay bậc đổi ngôi. Ngươi lên làm chủ nhân, ta xuống làm tôi mọi. Vi Tiểu Bảo xua loạn hai tay lên vội nói:

- Không được. Không được. Nô tài làm gì có phước phận như vậy. Công chúa sa sầm nét mặt hỏi:

- Ngươi không chịu ưng ư? Ta mà la lên là ngươi vô lễ đánh ta đến mình mảy sưng vù, xanh xám là ngươi mất mạng đó. Rồi bỗng nàng la lên:

- úi chao! Đau đến chết người. Vi Tiểu Bảo lạy như tế sao, năn nỉ:

- Đừng la! Đừng la! Nô tài nghe lời công chúa thế là xong. Nơi đây là tẩm cung của công chúa. Bên ngoài thái giám, cung nữ đứng chầu chực rất đông. Nàng chỉ kêu thêm mấy tiếng nữa thôi là lập tức có nhiều người ùa vào, chứ không phải như căn phòng tỷ võ, bốn bề không có một bóng người. Công chúa mỉm cười nói:

- Gã đê tiện này! Ta nói tử tế mà ngươi lại không nghe. Đúng là rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Chính ngươi mới là quân đê tiện. Làm chủ không muốn mà lại muốn làm kẻ tôi đòi. Bỗng thấy công chúa co một đầu gối lại, kính cẩn nhìn Vi Tiểu Bảo vấn an, nàng nói:

- Quế lão gia. Mời lão gia đi nghỉ. Nô tài chầu chực cởi áo. Vi Tiểu Bảo hắng giọng đáp:

- Ta không nghỉ. Hãy bóp chân cho ta! Công chúa vâng dạ, ngồi ngay xuống đất kéo thẳng chân phải của Vi Tiểu Bảo ra, gác lên đùi mình, nhẹ nhàng nắn bóp. Nàng để ý cẩn thận để khỏi chạm vào các vết thương trên người gã. Vi Tiểu Bảo cất tiếng khen:

- Hảo nô tài! Ngươi hầu hạ khéo lắm. Gã đưa tay véo má nàng một cái. Công chúa ra chiều thích thú:

- Chủ nhân quá khen rồi. Nàng cởi giầy gã ra bóp bàn chân. Tiếp theo nàng cởi nốt giầy chân trái của gã rồi nói:

- Quế lão gia. Xin lão gia lên giường nằm để nô tài đấm lưng cho! Vi Tiểu Bảo được công chúa

nắn bóp rất dễ chịu, bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này chưa thoả mãn nghề làm tôi mọi, tất thị chẳng chịu buông tha mình. Gã liền lên giường nằm. Mũi ngửi thấy mùi u hương phảng phất từng hồi, gã bụng bảo dạ:

- Giường nằm của con này rất sang trọng. Chăn đệm của bọn đỉ điếm trong Lệ Xuân Viện cũng chẳng thể lịch sự được như thế này. Công chúa kéo tấm chăn mỏng đắp lên người gã rồi nhẹ nhàng đấm lưng. Vi Tiểu Bảo đang ngây ngất trong vai chủ nhân bỗng nghe bên ngoài có tiếng xôn xao cùng tiếng hô:

- Thánh giá Hoàng Hậu đã tới. Vi Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa, hốt hoảng toan bò dậy. Công chúa cũng lộ vẻ khẩn trương, cất giọng run run nói:

- Không kịp nữa rồi Ngươi chui vào chăn đi và đừng có nhúc nhích! Vi Tiểu Bảo rụt cổ chui vào trong chăn. Gã vẳng nghe có tiếng người gõ cửa sợ quá còn thiếu nước ngất đi. Công chúa vội buông màn xuống rồi xoay mình ra rút then mở cửa. Thái Hậu bước vào hỏi ngay:

- Đang giữa ban ngày ban mặt thế này mà đóng cửa cài then làm gì? Công chúa cười đáp:

- Hài nhi mệt quá, muốn ngủ một lúc. Mẫu Hậu. Bữa nay mẫu hậu có vẻ khá rồi. Thái Hậu ngồi xuống hỏi:

- Ngươi nghịch ngợm gì mà mặt mũi xanh lét? Công chúa đáp:

- Hài nhi thấy trong mình mệt quá! Thái Hậu cúi xuống thấy đôi giầy của Vi Tiểu Bảo, lại thấy trong màn lay động, biết có điều khác lạ liền quay ra bảo cung nữ và tên thái giám:

- Các ngươi hãy lui ra ngoài kia chờ đợi? Bà chờ bọn chúng rút lui rồi bảo công chúa:

- Ngươi hãy đóng cửa, cài then lại? Công chúa cười hỏi:

- Mẫu Hậu cũng muốn chơi trò cổ quái gì chăng? Nàng theo lời ra đóng cửa, cài then lại rồi ngó theo mục quang của Thái Hậu, biết là đôi giày của Vi Tiểu Bảo đã khiến cho mẫu thân sinh lòng ngờ vực. Công chúa biến đổi sắc mặt, gượng cười nói:

- Hài nhi muốn cải dạng nam trang để mẫu hậu xem có ngộ không? Thái Hậu lạnh lùng đáp:

- Để ta xem thằng nhỏ nằm trên giường kia có ngộ không đã? Bà liền đứng dậy đi tới trước giường. Công chúa cả kinh,vội kéo tay Thái Hậu, la lên:

- Mẫu Hậu.. Hài nhi đùa giỡn với gã một chút.. Nàng chưa dứt lời, tay trái Thái Hậu đã hất mạnh một cái đẩy nàng ra xa mấy bước. Thái Hậu liền vén màn, mở chăn, túm lấy cổ áo Vi Tiểu Bảo xách hắn lên. Vi Tiểu Bảo mặt hướng vào trong, không dám quay đầu ra nhìn Thái Hậu. Gã sợ quá, toàn thân run bần bật. Công chúa lại la lên:

- Mẫu Hậu, đây là tên tiểu thái giám được mà được Hoàng Đế ca ca rất sủng ái. Mẫu Hậu đừng gia hại gã.. Thái Hậu hừ lên một tiếng nghĩ bụng:

- Con gái mình đã dần dần lớn khôn, có thể mối tình bắt đầu chớm nở, dù y có giấu trong chăn nằm thì bất quá cũng chỉ là một trò giỡn cợt trá hình loan phụng, chứ chưa đáng kể là chuyện tày đình. Bà xoay tay cho mặt Vi Tiểu Bảo hướng ra ngoài rồi tát cho hai cái. Miệng lớn tiếng quát:

- Mi khôn hồn thì cút ngay. Nếu ta còn thấy mi tới đây léo hánh tới đây quấn quít với công chúa thì.. Đột nhiên bà nhìn rõ mặt Vi Tiểu Bảo, vội hỏi:

- Mi.. Mi đấy ư? Vi Tiểu Bảo quay lại ấp úng đáp:

- Không.. không phải nô.. tài.. Gã đáp mấy tiếng chẳng ăn nhập vào đâu cả. Lúc này gã khiếp sợ cuống cuồng, chẳng còn biết ăn nói làm sao nữa. Thái Hậu nắm chặt lấy gáy gã, thủng thẳng nói:

- Thiên đàng có nẻo mi không tới, địa ngục không đường dẫn xác vào. Mi vô lễ với công chúa, bữa nay đừng oán hận ta. Công chúa xen vào:

- Hài nhi bảo gã đến đây đấy, Mẫu Hậu không nên trách phạt gã vì gã chẳng có tội gì.. Tay trái Thái Hậu khẽ đập vào đầu Vi Tiểu Bảo, tay phải vận kình lực toan phóng chưởng đánh xuống. Vi Tiểu Bảo tiên liệu mình không còn cách nào thoát được, trong lúc nguy cấp, gã chợt nhớ tới chiêu Địch Thanh hàng câu của Hồng giáo chủ truyền thụ, liền xoay hai tay đưa vào bụng của Thái Hậu. Thái Hậu giật mình kinh hãi vội hóp bụng lại, quát mắng:

- Quân nô tài khốn kiếp. Thế là mi không muốn sống nữa? Vi Tiểu Bảo tỳ hai chân vào cạnh giường nhảy vọt lên, lộn mình đi một vòng, cưỡi lên cổ Thái Hậu. Hai ngón tay trỏ gã chỉ vào mắt bà, ngón tay cái đè lên huyệt thái dương, gã la lớn:

- Mụ mà nhúc nhích một cái là ta móc tròng mắt mụ ra ngay lập tức! Chiêu này gã chưa luyện thành thục, khó lòng thi triển được. May là gã đang đứng trên giường còn Thái Hậu lại đang đứng dưới đất. Một người ở trên cao, một người ở dưới thấp nên gã lộn ngược người dễ dàng và chụp ngay được huyệt đạo để móc mắt đối phương. Tiếp theo gã sử chiêu Trí Thâm bạt liễu. Lúc gã đảo lộn người đi, thân pháp lúng túng, đầu ngón chân móc vào màn làm cho rớt xuống đầu hai người, coi thảm hại quá. Giả tỷ Hồng giáo chủ hiện diện đương trường, chắc lão phải tức đến uất người. Tuy thủ pháp Vi Tiểu Bảo sử dụng không đúng cách nhưng Thái Hậu vẫn bị kiềm chế, vì diễn biến xảy ra quá đột ngột, bà không kịp tiên liệu, phòng ngừa. Công chúa cười ha hả, reo lên:

- Tiểu Quế Tử. Ngươi không được vô lễ, mau mau buông Thái Hậu ra. Vi Tiểu Bảo giở chân phải lên, thò tay rút lưỡi truy thủ ra, chĩa vào lưng Thái Hậu rồi người gã mới từ trên cổ bà tụt xuống. Đột nhiên nghe đánh cạch một cái, một vật từ trên người Vi Tiểu Bảo rơi ra, rớt xuống. Thái Hậu vừa trông thấy vội ấp úng hỏi:

- Cái này.. cái này.. ở.. đâu.. ra..? Vi Tiểu Bảo chợt động tâm cơ. Gã nhớ lại vụ Thái Hậu đã ngấm ngầm cấu kết với bọng người Thần Long giáo là mụ Liễu Yến và tên cung nữ giả Tống Minh Nghĩa. Gã tự nhủ:

- Không chừng ta có thể dùng tấm Ngũ Long lệnh này bắt mụ phải hàng phục. Gã nghĩ vậy liền lớn tiếng quát:

- Còn cái này cái nọ gì nữa. Đây là Ngũ Long lệnh của bản giáo, chẳng lẽ ngươi không biết hay sao? Quân này to gan thật! Thái Hậu toàn thân run cầm cập đáp:

- Dạ..dạ.. Vi Tiểu Bảo nghe giọng lưỡi cung kính, sợ hãi của Thái Hậu thì trong lòng rất khoan khoái, dõng dạc nói:

- Thấy Ngũ Long lệnh cũng như thấy Giáo chủ giáng lâm, mụ đã biết chưa? Hồng giáo chủ tiên phúc vô cùng, thọ ngang Thượng đế. Thái Hậu cất tiếng run run hô theo:

- Hồng giáo chủ tiên phúc vô cùng, thọ ngang Thượng đế. Bà cúi xuống lượm Ngũ Long lệnh nâng cao lên trên đỉnh đầu. Vi Tiểu Bảo đón lấy nói:

- Ngươi có nghe theo hiệu lệnh của ta không? Thái Hậu đáp:

- Dạ.. da. Thuộc hạ kính cẩn vâng lời dạy bảo. Đến bây giờ Vi Tiểu Bảo mới thở phào nhẹ nhõm. Gã buông dao truy thủ ra ngồi xuống mép giường. Thái Hậu nhìn công chúa nói:

- Ngươi hãy ra ngoài kia và không được môi hở răng lạnh. Nếu ngươi không biết giữ mồm giữ miệng thì ta giết ngươi đó. Công chúa kinh hãi đáp:

- Hài nhi xin tuân lời Mẫu Hậu. Nàng nhìn Vi Tiểu Bảo đầy hoài nghi hỏi lại:

- Phải chăng đây là thánh chỉ của Hoàng đế ca ca? Vua Khang Hy ngày một lớn tuổi. Uy quyền ngày một trọng đại. Bọn thái giám, cung nữ cùng ngự tiền thị vệ khi nói đến Hoàng Thượng cũng ngày một kinh sợ. Công chúa đã biết mẫu hậu đối với Hoàng đế ca ca có phần uý kỵ. Thái Hậu nghe nàng nói vậy liền đáp:

- Đúng rồi. Gã là kẻ thân tín của Hoàng Thượng có việc khả yếu muốn nói chuyện với ta. Vậy ngươi không được tiết lộ. Cả khi ngươi đứng trước mặt Hoàng Thượng cũng không được nói để gã khỏi tức giận. Công chúa nói:

- Phải rồi. Phải rồi. Khi nào hài nhi lại ngu dại đến thế Nàng nói xong ra khỏi phòng, xoay tay đóng cửa lại. Thái Hậu cùng Vi Tiểu Bảo đứng đối diện nhau mà cả hai người trong lòng đều uý kỵ. Sau một lúc Hoàng hậu cất tiếng hỏi:

- Nơi đây tai vách mạch rừng, không tiện nói chuyện, xin mời đến cung Từ Ninh được chăng? Thái Hậu đã phải dùng đến chữ "xin mời" để tỏ ra có ý thương lượng chứ không dám thiện tiện, chủ trương. Vi Tiểu Bảo nghe nói lại càng vững dạ, nhưng gã nghĩ thầm:

- Mụ điếm này lòng dạ hiểm sâu, thủ đoạn độc ác. Biết đâu mụ chẳng lừa mình đến cung Từ ninh để gia hại. Khi nào lão gia lại mắc phải quỷ kế của mụ. Gã liền gật đầu, hạ thấp giọng đáp:

- Bản toà là tân Bạch Long sứ vâng mệnh giáo chủ chấp chưởng Ngũ Long lệnh đến đây thi hành sứ mạng. Thái Hậu nghe câu này liền sinh lòng kính sợ. Bà khom lưng nói:

- Thuộc hạ xin tham kiến Bạch Long Sứ. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới Thái Hậu đã cấu kết với bọn thuộc hạ ở Hắc Long Môn thì nhất định tôn kính Hồng giáo chủ đến cực điểm. Ngũ Long lệnh này chắc có đủ hiệu lực để trấn áp bà. Nhưng gã không bao giờ lại ngờ tới Thái Hậu lại cũng là một tên đồ đệ của Thần Long giáo, vì lẽ địa vị tôn cao của bà, bất cứ muốn điều gì trong thiên hạ cũng làm được thì sao còn gia nhập Thần Long giáo để chịu sự sai khiến của kẻ khác? Nhất là địa vị của Thái Hậu ở bản giáo lại thấp kém hơn gã rất nhiều. Đó là một điều gã không sao đoán được. Vi Tiểu Bảo thấy Thái Hậu kính cẩn thi lễ không khỏi ngơ ngác, luống cuống, chẳng biết đối đáp thế nào. Thái Hậu thấy gã lẳng lặng, không nói gì lại cho rằng gã nhớ tới mối cừu hận ngày trước, bà rất kinh sợ, khẽ nói:

- Trước kia thuộc hạ chưa hiểu thân thế tôn sứ thành ra gây nên tội lỗi. Thuộc hạ rất lấy làm

khiếp sợ, mong rằng tôn sứ đại lượng bao dung. Tuy miệng bà nói vậy nhưng thấy Vi Tiểu Bảo còn bé nhỏ mà đã ở ngôi cao trong bản giáo, không khỏi nẩy lòng nghi ngờ, tự nhủ:

- Không chừng thằng lỏi này đã giả mạo. Vậy ta phải giết gã đi để bịt miệng. Bà lại nghĩ tiếp:

- Dù gã có đúng là Bạch Long Sứ đi nữa thì cũng cứ nên giết gã đi, người trong bản giáo chả một ai hay. Gã có một mối thâm cừu, đại hận với ta. Nếu để gã sống cũng là hậu hoạn vô cùng? Bà đã động sát khí, trong lòng không tự chủ được, bất giác khoé mắt lộ ra những tia ác độc. Vi Tiểu Bảo ngó thấy giật mình nghĩ thầm:

- Nguy rồi! Mụ điếm già này định bụng giết ta đây. Gã liền hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Vừa rồi bản sứ ra chiêu "cầm nã". Thái Hậu có biết ai đã truyền thụ cho bản sứ không? Thái Hậu giật mình kinh hãi nhớ lại thủ pháp vừa rồi của Vi Tiểu Bảo kỳ bí khôn lường. Gã mới ra một chiêu đã kiềm chế được bà, bà tin ngay là thủ đoạn của giáo chủ. Bà cất tiếng run run hỏi lại:

- Phải chăng..phải chăng chính giáo chủ đã thân hành truyền cho tôn sứ? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hồng giáo chủ đã truyền cho bản sứ ba chục chiêu sát thủ. Hồng phu nhân lại truyền thêm cho ba chục chiêu cầm nã. Đem so sánh thì cố nhiên thủ pháp của giáo chủ lợi hại hơn nhiều. Có điều khi dùng tới chiêu số của lão nhân gia thì phải giết người. Bản sứ không muốn giết Thái Hậu nên chỉ sử dụng chiêu "Phi yến hồi tưởng". Gã lành nghề nói khoác mà lại không phải đóng thuế nên tăng gia chiêu số lên mười lần. Thái Hậu không nghi ngờ gì nữa. Bà biết Hồng phu nhân thường sử dụng những chiêu số lấy danh tự mỹ nhân đời xưa để đặt tên. Bây giờ bà nghe gã nói rất phù hợp không khỏi sợ hãi, khắp mình toát mồ hôi lạnh ngắt, bụng bảo dạ:

- May mà gã chỉ dùng chiêu số của Hồng phu nhân để đối phó với ta. Nếu gã thi triển chiêu số của giáo chủ thì ta đã mất mạng rồi. Lúc này Thái Hậu không dám có ý gia hại gã nữa, liền kính cẩn nói:

- Đa tạ tôn sứ có lòng khoan nhân không sát hại thuộc hạ. Vi Tiểu Bảo đắc ý nhơn nhơn đáp:

- Bản sứ mà không móc tròng Thái Hậu ra cũng là nhẹ đòn mấy phần so với chiêu thức chính đáng của phu nhân truyền thụ. Gã nói câu này không phải giả dối. Giả tỷ vừa rồi mà gã không uý thủ, uý vĩ thì có thể móc mắt Thái Hậu ra. Gã không dám làm thế vì sợ Thái Hậu bị trọng thương nổi hung tất dùng toàn lực phản kích thì gã khôn toàn tính mạng. Thái Hậu cũng đã biết giáo chủ cùng phu nhân không ra tay thì thôi, một khi hai nhân vật này đã động thủ là địch nhân chẳng chết cũng bị trọng thương, không bao giờ để cho người ta bình yên rút lui. Thái Hậu càng nghĩ càng rùng rợn, liền nói:

- Đa tạ tôn sứ đã có lượng bao dung. Thuộc hạ cảm kích vô ngàn, ơn đức này thuộc hạ chẳng bao giờ dám quên, tất có ngày tìm cách báo đền. Vi Tiểu Bảo từ trước tới nay sợ Thái Hậu như chuột sợ mèo. Lúc ban đầu gã thấy Thái Hậu bước vào phòng, không sao kiềm chế được cơn khủng khiếp toàn thân run lên bần bật. Ngờ đâu bây giờ gã kiềm chế được bà mà còn khiến cho bà khép nép thần phục. Trong lòng gã rất lấy làm đắc ý, nổi hân hoan không bút nào tả xiết. Vi Tiểu Bảo ngồi vắt chân chữ ngũ lắc lư mấy cái khẽ nói:

- Chuyến này bản sứ lai kinh có Bạn Đầu Đà và Lục Cao Hiên đi theo. Thái Hậu ngoài miệng vâng dạ, trong bụng nghĩ thầm:

- Bạn Đầu Đà và Lục Cao Hiên là hai tay cao thủ trong bản giáo đi hộ vệ gã, vừa rồi may mà mình chưa có hành động lỗ mãng. Nếu mình giết gã thì sau này giáo chủ sẽ mở cuộc điều tra, lập tức hai tên kia tìm vào đây là mình chỉ còn con đường chết. Bà ngó thấy trên mặt Vi Tiểu Bảo còn lưu lại vết ngón tay vì bà vừa đánh gã hai cái tát, bất giác bà sợ hãi cất giọng run run nói:

- Những hành động vừa qua của thuộc hạ đều tội đáng muôn thác. Tôn sứ là bậc đại nhân lượng cả bao dong tất được hưởng phúc lớn về sau. Vi Tiểu Bảo tủm tỉm cười nói:

- Hắc Long Sứ là Trương Đạm Nguyệt làm việc bất lực khiến cho giáo chủ cùng phu nhân vô cùng bất mãn. Bây giờ bản sứ phải phụ trách phần lấy kinh sách. Thái Hậu toàn thân run bần bật nói:

- Dạ dạ! Bà nghĩ tới mấy bộ kinh sách lấy được rồi lại bị để mất, trong lòng lúc nào cũng canh cánh lo âu. Bây giờ thấy Vi Tiểu Bảo nhắc tới lại càng bở vía, cất giọng run run nói:

- Câu chuyện này khá dài. Xin tôn sứ dời gót qua cung Từ Ninh để thuộc hạ tường trình. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Được Gã tự nhủ:

- Trong vụ kinh sách ta còn nhiều chỗ chưa hiểu rõ. Nhân dịp này ta nên hỏi tra cho biết. Thái Hậu xoay mình rút then mở cửa phòng. Vi Tiểu Bảo đứng lên đi theo. Thái Hậu mở cửa rồi đứng né sang một bên nhường lối cho gã đi trước. Vi Tiểu Bảo liền lớn tiếng hô:

- Đại giá của Thái Hậu ra về. Thái Hậu khẽ nói:

- Thuộc hạ xin lỗi. Đoạn bà ra khỏi phòng, Vi Tiểu Bảo theo sau. Hai người về đến cung Từ Ninh, Thái Hậu dẫn Vi Tiểu Bảo vào phòng ngủ. Bà bảo bọn cung nữ ra hết cả ngoài rồi đóng cửa lại. Thái Hậu đích thân róc một chén sâm thang, hai tay bưng dâng cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đón lấy chén sâm vừa uống vừa nghĩ bụng:

- Bữa nay ta thật oai vệ chẳng kém gì Thuận Trị Lão Hoàng đế ngày trước. Đến Tiểu Hoàng đế cũng chẳng bao giờ được Thái Hậu đối đãi kính cẩn đến thế này. Gã nghĩ vậy trong lòng rất khoan khoái. Thái Hậu lại mở rương lấy cái hộp gấm. Trong hộp đựng hai chiếc bình ngọc. Bà cầm bình giơ lên nói:

- Khải bẩm tôn sứ. Trước kia thuộc hạ không biết đã hạ độc vào người tôn sứ, nay xin dâng thuốc giải ở trong bình màu lục, còn trong bình màu đỏ đựng hai chục viên Tuyết sâm ngọc thiểm hoàn là đồ lễ cống của Cao ly. Thuốc này quý vô cùng. Ai uống vào chẳng những thân thể cường kiện mà còn chống được bách độc. Nhờ tôn sứ chuyển trình lên lên giáo chủ mười viên, còn mười viên kính biếu tôn sứ gọi là.. tỏ chút lòng hành của thuộc hạ. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách đáp:

- Đa tạ Thái Hậu. Có điều bản sứ chưa hiểu thuốc hoàn này có xung kích gì với Độc long dịch cân hoàn hay không? Thái Hậu đáp:

- Không công kích chi hết. Cung hỷ tôn sứ đã được giáo chủ ân ban Độc long dịch cân hoàn. Thuộc hạ không hiểu.. giáo chủ có gửi thuốc giải năm nay đến cho thuộc hạ không? Vi Tiểu

Bảo sửng sốt hỏi lại:

- Thuốc giải năm nay ư? Rồi gã tỉnh ngộ hiểu ngay Thái Hậu cũng uống Độc long dịch cân hoàn rồi và mỗi năm giáo chủ lại ban phát thuốc giải một lần nhưng không trị tuyệt nọc mà phải mỗi năm uống một lần để ngăn ngừa chất độc phát tác. Nếu không thế thì Thái Hậu ở chốn Hoàng cung, cao thủ thị vệ đông như kiến, bản lảnh giáo chủ có cao cường đến đâu cũng không thể kiềm chế được bà. Gã cười nói tiếp:

- Bản sứ cũng như Thái Hậu đều uống Độc long hoàn, chẳng khi nào giáo chủ lại gửi thuốc giải cho bản sứ đem đi. Thái Hậu nói:

- Dạ dạ! Tôn sứ nói rất phải. Có điều tôn sứ được giáo chủ sủng ái, thuộc hạ bì thế nào được. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Xem chừng mụ sợ quá rồi. Ta phải an ủi mụ mấy câu mới được. Nghĩ rồi gã liền nói:

- Giáo chủ cùng phu nhân đã bảo chỉ cần Thái Hậu dốc dạ trung thành, cố gắng hành động là hai vị lão nhân gia sẽ trọng đãi. Thái Hậu đừng lo gì hết. Thái Hậu cả mừng đáp:

- Giáo chủ ơn nặng tày non. Thuộc hạ muôn thác không đủ báo đền. Giáo chủ tiên phúc lâu dài, thọ ngang Thượng đế! Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Trước mụ làm Hoàng Hậu, nay làm Hoàng Thái Hậu, ngoài Hoàng đế, mụ là người thứ nhất trong thiên hạ. Thần Long giáo chủ dù lợi hại đến đâu cũng chẳng thể bì với mụ được. Sao mụ lại còn gia nhập giáo phái này để phải nghe lệnh của giáo chủ? Như vậy há chẳng ngu ngốc, đê hèn lắm sao? Phải rồi. Cả mụ lẫn công chúa đều là hạng đê hèn ngu ngốc, con cũng như mẹ nên mới lấy chuyện đánh người làm trò tiêu khiển. Gã còn nhỏ tuổi, dù thông minh đến đâu thì sự hiểu biết việc đời cũng chưa là mấy, đoán thế nào nổi những chuyện ngoắt nghẽo bên trong. Thái Hậu không thấy gã nói gì, trong lòng bà rất thắc mắc, nghĩ bụng:

- Câu chuyện kinh sách mình để gã hỏi tới khó bề giải thích, chi bằng ta tự nói trước ra là hơn. Bà liền hỏi:

- Ba bộ kinh sách thuộc hạ đã giao cho Tống Minh Nghĩa và Liễu Yến đem về trình giáo chủ, chắc lão nhân gia đã nhận được rồi? Vi Tiểu Bảo sửng sốt tự hỏi:

- Giả cung nữ là Tống Minh Nghĩa đã bị Đào cô cô hạ sát, còn Liễu Yến chết về tay ta. Làm gì có kinh sách đem về trình giáo chủ?

Hồi 98 - Quân Trướng Biến Thành Sòng Bạc Lớn

Vi Tiểu Bảo không hiểu Thái Hậu có dụng ý gì. Gã trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Thái Hậu bảo sao? Đã đưa ba bộ kinh sách trình giáo chủ rồi ư? Cái đó bản sứ không nghe nói, chỉ thấy giáo chủ phiền trách Hắc Long sứ hành động bấy lâu chẳng được kết quả gì nên ngài đã nổi lôi đình. Thái Hậu đáp:

- Nếu vậy thì thật kỳ. Hiển nhiên thuộc hạ đã sai Tống Minh Nghĩa và Liễu Yến đem ba bộ kinh sách về Thần Long đảo. Dĩ nhiên là việc đó có từ trước khi Liễu Yến bị tôn sứ xử tử. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện đó ư? Phải chăng Tống Minh Nghĩa ăn mặc giả gái để làm cung nữ ở trong cung? Thái Hậu đáp:

- Đúng thế. Mai mốt tôn sứ trở về đảo gọi hắn ra hỏi coi sẽ rõ. Vi Tiểu Bảo đột nhiên giật mình tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Phải rồi. Tống Minh nghĩa bị Đào cô hạ sát, mụ điếm này tưởng ta không biết việc đó. Mụ đánh mất ba bộ kinh sách sợ giáo chủ hạch tội nên đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác. Cái đó kêu rằng " Tử vô đối chứng". Mụ này khôn ngoan thật. Nhưng mụ có biết đâu ba pho kinh sách kia đã lọt vào tay lão gia rồi. Mụ bịp ai thì được, nhưng với lão gia thì đừng hòng. Tạm thời ta không nên lật tẩy mụ vội. Gã nghĩ vậy liền nói:

- Thái Hậu đã lấy được ba bộ kinh sách thì công lao này không phải là nhỏ. Còn năm bộ kia Thái Hậu nên tận tâm tận lực tìm cho ra hết. Thái Hậu đáp:

- Dạ! Dạ! Suốt ngày đêm lúc nào thuộc hạ cũng nghĩ cách điều tra cho ra năm bộ kinh sách kia lấy về để gọi là báo đền ân đức cao cả của giáo chủ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm. Thái Hậu hết dạ trung thành như vậy thì dĩ nhiên thể nào cũng được một lần ban thuốc giải chất độc trong Độc Long dịch câu hoàn. Chẳng bao lâu nữa bản sứ trở về ra mắt giáo chủ, nhất định sẽ tuyên dương với ngài về công lao của Thái Hậu. Thái Hậu cả mừng cúi đầu thỉnh an rồi nói:

- Ơn đức của tôn sứ, thuộc hạ vĩnh viễn không dám lãng quên: Hay hơn hết là xin cho thuộc hạ chuyển sang Bạch Long môn để chịu dưới quyền chỉ huy của tôn sứ. Đó là một điều đại hạnh mà thuộc hạ rất mong mỏi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Việc này dễ dàng quá. Có điều Thái Hậu nên đem những việc đã qua nhất thiết tường thuật lại cho bản sứ nghe, đừng có dấu diềm chút gì. Thái Hậu nói:

- Dạ! Dạ! Đối với trưởng môn sứ trong bản môn dĩ nhiên thuộc hạ không dám dấu diếm tý gì và cũng chẳng có nửa lời giả dối.. Thái Hậu chưa dứt lời, đột nhiên ngoài cửa có tiếng chân vang lên. Một ả cung nữ hắng dặng một tiếng nói vọng vào:

- Khải bẩm Thái Hậu? Hoàng Thượng truyền chỉ cho Quế công công có việc gấp, công công

phải lập tức ứng hầu. Vi Tiểu Bảo gật đầu mấy cái khẽ nói:

- Thái Hậu cứ yên tâm. Để sau này sẽ bàn. Thái Hậu hạ giọng đáp:

- Đa tạ tôn sứ! Rồi dõng dạc nói để bên ngoài nghe tiếng:

- Hoàng Thượng đã có lệnh truyền, vậy ngươi lên chầu đi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Kính chúc Thái Hậu kim sa vạn phúc. Gã vừa bước ra ngoài cửa đã thấy tám tên thị vệ phòng thủ ở ngoài cung Từ Ninh, trong lòng không khỏi kinh hãi tự hỏi:

- Không hiểu có việc gì đã xảy ra? Gã đến ngự thư phòng. Vua Khang Hy mừng rỡ nói:

- Hay lắm. Ngươi không việc gì. Trẫm trải qua một phen hồi hộp trong lòng. Nghe nói ngươi bị mụ tiện nhân kia đem đi, trẫm sợ mụ gia hại ngươi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đa tạ sư phụ đã có lòng quan hoài. Mụ lão tiện nhân tra hỏi đệ tử về chuyện lên Ngũ Đài sơn và tình hình của lão hoàng gia nhưng đệ tử không nói, chỉ trả lời là chẳng có lão Hoàng gia nào hết. Vua Khang Hy nói:

- Thế thì hay lắm! Hừ! Một ngày kia ta sẽ trả thù cho phụ hoàng cùng mẫu hậu. Vừa rồi ta sợ mụ tiện nhân hại ngươi nên đã sai tám tên thị vệ tới Từ Ninh cung. Nếu lão tiện nhân không buông tha ngươi là bọn chúng xông vào cướp ngươi ra, dù phải trở mặt với mụ cũng đành chịu. Nói đến đây nhà vua kiến răng ken két. Vi Tiểu Bảo quỳ móp ngay xuống, dập đầu thưa:

- Hoàng đế sư phụ! Ơn đức của sư phụ coi nặng bằng non. Đệ tử dù tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền trong muôn một. Vua Khang Hy nói:

- Ngươi đi phục thị cho lão Hoàng gia thật hết lòng, tức là đền đáp ơn tri ngộ của ta đó. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Dĩ nhiên đệ tử phải hết lòng. Vua Khang Hy cầm một bọc lớn gói giấy vàng nói:

- Đây là phần thưởng cho tăng chúng chùa Thiếu Lâm. Ngươi tuân chỉ dụ đi lựa lấy một trăm tên Ngự tiền thị vệ, hai ngàn quân quân Kiêu kỵ doanh binh lên chùa Thiếu Lâm làm việc. Bây giờ ta thăng cho ngươi làm Kiêu kỵ doanh chính hoàng kỳ phó đô thống. Chức quan này lớn lắm vào hàng chánh nhị phẩm rồi đó. Ngươi nguyên là người Hán, ta ban cho ngươi làm người Mãn Châu. Đạo quân Hoàng kỳ là do Hoàng đế điều động. Kiêu kỵ doanh là toán thân binh của Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử chỉ mong lúc nào cũng được kề cận bên mình sư phụ. Còn quan lớn hay quan nhỏ đệ tử không quan tâm đến. Gã nói rồi dập đầu tạ ơn.Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Ta rõ ràng là người Hán mà bây giờ lắc mình một cái đã biến thành người Mãn Châu được ngay. Vua Khang Hy lại truyền triệu Kiêu Kỵ Doanh chinh Hoàng Kỳ đô thống là Sát Nhĩ Châu đến dụ chỉ cho y hay Tiểu Quế Tử thực ra không phải là thái giám và bây giờ ngự tử cho gã gia nhập quốc tịch Chinh Hoàng Kỳ và thăng lên chức Kiêu Kỵ doanh chinh hoàng kỳ phó đô thống. Hồi Ngao Bái chấp chưởng binh quyền trong triều, Sát Nhĩ Châu bị hắn khuynh loát, lúc nào cũng lo ngay ngáy khó bảo toàn được tính mạng. Nay nhờ công việc của Ngao Bái bị bại lộ, y mới được thoải mái. Từ đó y rất cảm kích Vi Tiểu Bảo là người đã bắt và hạ sát Ngao Bái. Bây giờ nghe đức Hoàng thượng chỉ dụ cho Vi Tiểu Bảo làm chức quan phó của y thì lòng mừng rỡ

khôn xiết. Sát Nhĩ Châu nhìn Vi Tiểu Bảo ngỏ lời chúc hạ:

- Vi huynh đệ! Anh em mình cùng làm việc với nhau trong một lỉnh vực thì thật là một điều tuyệt diệu. Vi huynh đệ là bậc thiếu niên anh hùng sẽ làm cho Kiêu Kỵ doanh của chúng ta nở mặt, nở mày, lừng lẫy tiếng tăm. Y nghĩ thầm:

- Gã này được Hoàng thượng cực kỳ sủng ái, tuy bề ngoài là phó thủ của ta nhưng tình thực là ta quyết định làm phó thủ cho gã. Nhưng chỉ cần gã hài lòng thì bước tiến trình mai hậu của mình không biết đến đâu mà kể. Vi Tiểu Bảo nghe lời Sát Nhĩ Châu tâng bốc, gã đáp lại bằng những lời khiêm nhượng. Vua Khang Hy lại nói:

- Việc này tạm thời không công bố trước triều đình. Bây giờ hai khanh hãy lui ra kiểm điểm binh mã. Nhà Vua nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tiểu Quế Tử thượng lộ ngay chiều nay, bất tất phải vào đây cáo biệt trẫm nữa. Vi Tiểu Bảo đập đầu tạ ơn, cáo biệt. Gã tự nhủ:

- Vì lẽ gì mụ điếm già gia nhập Thần Long giáo, ta chưa hỏi biết rõ được, bây giờ ta lại phải đi công cán. Vụ này đành phải chờ đến lúc về cung sẽ đến điều tra mụ. Sát Nhĩ Châu và Vi Tiểu Bảo liền đến gặp quan Ngự tiền thị vệ tổng quản Đa Long. Vi Tiểu Bảo liền lấy đạo dụ của Vua Khang Hy bữa trước đã phong gã làm chức Ngự tiền thị vệ phó tổng quản cho Đa Long coi. Đa Long coi dụ rồi chúc hạ ân cần và hỏi tiếp:

- Vi huynh đệ muốn lựa bao nhiêu thị vệ cứ việc tùy tiện. Huynh đệ lấy luôn cả tại hạ đi theo cũng được. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Cái đó thì tiểu đệ không dám đâu. Đa huynh giữ trọng trách bảo vệ Thánh hoàng, muốn xuất kinh đi chơi đâu phải chuyện dễ dàng? Đa Long cũng cười nói:

- Lần sau Đa mỗ tâu xin thánh thượng cho anh em mình thay bậc đổi ngôi, Vi huynh đệ lên làm chánh, Đa mỗ xuống làm phó để có việc xuất kinh hứng gió thì sai Đa mỗ đi, còn Vi Huynh phải ở lại kinh thành. Vi Tiểu Bảo lựa trước hai tên thị vệ Trương Khang Kiện và Triệu Tề Hiền để chúng gọi một toán thị vệ thân cận đem đi. Chẳng mấy chốc Sát Nhĩ Châu cũng đã điểm xong hai ngàn quân sĩ Kiêu Kỵ doanh do viên Tham tá cầm đầu, tập họp ở ngoài cửa cung chờ lệnh. Những phẩm vật của Hoàng đế ban thưởng cho tăng lữ chùa Thiếu Lâm cũng được chiếu theo chỉ dụ sắp đặt hoàn bị. Mấy trăm tên xa phu khiêng xếp lên xe. Hoàng đế đã muốn điều gì là quân nhân trực tiếp ra tay, chỉ trong vòng hai giờ nhất thiết đâu đã vào đấy. Vi Tiểu Bảo đáng lý phải vận nhung phục Kiêu Kỵ doanh nhưng bộ nhung phục cho vị tiểu tướng quân không thể làm ngay được. Sát Nhĩ Châu liền nghĩ ngay ra một cách rất chu đáo là lấy bộ nhung phục của mình trao cho gã. Y lại truyền cho bốn tên thợ may thật khéo đi theo để dọc đường chúng ngồi trên xe mà sửa chữa lại cho Vi Tiểu Bảo mặc vừa. Sát Nhĩ Châu dặn bọn thợ phải ngày đêm làm việc, sửa chữa nhung phục cho xong mới được trở về cung. Nếu trễ nải sẽ bị trọng phạt. Vi Tiểu Bảo một mình lẻn đến ngõ hẻm bảo Lục Cao Hiên và Uý tôn giả:

- Bữa nay bản sứ trà trộn vào cung đã tìm được manh mối để lấy trộm sách. Gã lại dặn hai người cứ ở nhà yên lặng chờ tin tức, không nên ra ngoài để khỏi tiết lộ cơ mưu. Lục Cao Hiên và Uý tôn giả thấy gã làm việc thuận lợi và mau chóng, mới hai ngày đã tên ra đường lối đều rất cảm kích và hân hoan, chúng vâng dạ luôn miệng. Vi Tiểu Bảo lại sai Song Nhi cải dạng nam trang làm tên thư đồng để theo gã. Mọi việc xong xuôi thì trời vừa tối. Nhưng Thánh chỉ muốn gã dời

kinh ngay trong đêm nay nên gã phải lên đường ngay lập tức. Nhân mã ra ngoài cửa Nam, đi được mười lăm dặm thì hạ trại. Kiêu kỵ doanh gồm toàn thân binh hộ vệ Hoàng đế và chúng đều là con em hàng quý tộc ở Mãn châu. Đồ ăn, thức mặc của đoàn quân này đắt gấp mười hạng binh sĩ tầm thường. Bọn doanh binh ở trong kinh thành đã lâu ngày, bây giờ chúng được ra ngoài, ai nấy đều vô cùng khoan khoái. Huống chi đâu không phải là một cuộc xuất binh chiến đấu liều mạng. Triều đình đài thọ phí tổn cho chúng thì ngoài du sơn ngoạn thuỷ còn vui thú nào bằng? Vi Tiểu Bảo chợt nghĩ tới Đào cô cô, gã tự nhủ:

- Hôm qua mình bị công chúa đánh một trận, toàn thân đau ê ẩm, về làm một giấc ngủ sáng lâu mới dậy. Chuyến đi vừa rồi chưa có dịp đến viếng Đào cô cô, chẳng hiểu tình trạng của Đào cô cô ở trong cung thế nào? Lần này trở về thể nào cũng phải hội diện với Đào cô cô mới được. triệu tập Trương Khang Kiện và Triệu Tề Hiền cùng bọn thị vệ. Bên kia Tham tán m á ở Kiêu kỵ doanh cũng tụ hội quân sĩ dưới trướng. Mọi người đều nghĩ:

- Nhất định Hoàng thượng ban đặc chỉ sai Phó đô thống đi làm một việc trọng đại gì đây, nên ngài triệu tập chúng ta để tuyên đọc Thánh chỉ. Nhưng mọi người làm lễ tham kiến xong, Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ chúng ta không có việc gì. Con mẹ nó! Chúng ta đánh bạc một phen. Để lão gia làm nhà cái. Quan quân nghe gã nói vậy đều thộn mặt ra. Ai cũng cho là gã nói đùa. Lại thấy gã lấy trong bọc ra bốn con xúc xắc liệng xuống bàn gỗ. Xúc xắc quay tít trên bàn. Mọi người hoan hô như sấm dậy. Số đông quan quân đều là người thích đánh bạc. Sở dĩ lúc hành quân xuất chinh phải nghiêm cấm cờ bạc là để tránh quân tâm khỏi xôn xao làm hư tới đại sự. Vi Tiểu Bảo đâu có hiểu luật lệ này? Viên Tham lãnh tá ở Kiêu Kỵ doanh tuy hiểu quân luật nhưng nghĩ tới chuyến xuất quân này nào phải dùng vào việc chiến chinh nên không ngăn cản mối nhã hứng của Phó đô thống. Vi Tiểu Bảo lại móc bên mình ra một tập ngân phiếu, tất cả đến hơn sáu ngàn lạng bạc, liệng xuống rồi hỏi:

- Ai giỏi nghề đánh bạc thì lại mà ăn. Bọn quan quân tới tấp chạy về phòng mình để lấy tiền. Trong bọn Kiêu kỵ có nhiều người tuy cấp bực thấp kém nhưng lại con nhà giầu, thấy Phó đô thống đứng ra làm cái liền ôm bạc kè kè lặng lẽ tiến vào trong trường. Vi Tiểu Bảo lại hô lớn.

- Đánh bạc không phân lớn nhỏ, chỉ ăn tiền ăn bạc. Đã là anh hùng hảo hán thì càng thu lớn càng cười nhiều. Chỉ có loại con rùa, quân khốn kiếp mới Gã thổi nốt cái có bốn quân xúc xắc ngả xuống. Vi Tiểu Bảo khi còn ở thành Dương Châu thích nhất là oai phong của nhà cái trong sòng bạc. Làm Phó tổng quản hay Phó đô thống gì gì nữa gã cúng không ham. Bữa nay gã thống lãnh mấy ngàn quân nhân để làm nhà cái đánh bạc là một điều thoả chí bình sinh. Quan quân tới tấp đặt cửa, có kẻ ăn, người thua. Cuộc đánh bạc mỗi lúc một cao hứng, tiền đặt cọc mỗi lúc một nhiều. Cả những quân sĩ đứng phía sau cũng đặt tiền vào cửa. Thị vệ Triệu Tề Hiền và một tên tá binh ở Mãn Châu đứng bên Vi Tiểu Bảo để thu tiền được hay giam tiền thua. Chốn quân doanh vang lên những tiếng reo hò, kêu gọi của người được ke thua biến thành một sòng bạc lớn không hơn không kém. Canh bạc kéo dài hơn một giờ. Số tiền trên bàn bạc có đến ngoài ba vạn lạng. Nhiều kẻ thua nhẵn túi chạy về doanh để mượn tiền của những anh em không chơi bạc để ra đánh hí hỏm gỡ Vi Tiểu Bảo bỗng gieo một phát được cả bốn con xúc xắc toàn là điểm hồng. Nước bạc này nhà cái ăn hết. Bọn quan quân người thì lộ vẻ buồn thiu, người thì chửi mắng on xòm, có kẻ lại thở dài sườn sượt. Triệu Tề Hiền toan thò tay ra vơ tiền, Vi Tiểu Bảo vội ngăn lại la lên:

- Hãy khoan. Bữa nay là ngày đầu tiên lão gia cầm quân mà lại làm cái, vậy phát toàn thắng này để các vị bằng hữu, lão gia không lấy. Quan quân nổi tiếng hoan hô rầm trời:

- Vi đô thống quả là anh hùng số một. Vi Tiểu Bảo lại hô tiếp:

- Ai muốn đặt thêm thì đặt xuống. Mọi người đánh canh bạc này thua mà không mất tiền cho là hên vận tới tấp đặt thêm tiền. Trên chiếu xếp đầy những đống bạc trắng ngần. Bỗng có một người dõng dạc hô:

- Đặt cửa Thiên Môn. Một vật tròn tròn như trái dưa đặt xuống cửa Thiên. Mỗi người nhìn lại đều thộn mặt ra. Hiển nhiên là một cái đầu lâu máu chảy đầm đìa. Cái đầu này đội mũ quan binh, đúng là một tên ngự tiền thị vệ. Triệu Tề Hiền bật tiếng la hoảng:

- Triệu Cát Thông! Nguyên thủ cấp này là của một tên thị vệ tên gọi Cát Thông. Gã đang đi tuần ở ngoài trường thì bị cắt mất đầu. Mọi người ngửng mặt ra thấy mười mấy tên mặc áo màu lam đứng ngay trước quan trường. Trong đám này có cả nam lẫn nữ, tên nào tay cũng cầm thanh trường kiếm. Quan quan mải đánh bạc tối tăm mặt mũi, chẳng còn ai biết bọn này đến đây từ lúc nào. Trước canh bạc một thanh niên lối 25, 26 tuổi, tướng mạo anh tuấn, hai tay không cầm binh khí, cất tiếng hỏi:

- Đô thống đại nhân? Đại nhân có đắt tiếng bạc đó không? Quan quân trong trướng chưa đeo binh khí, trong lúc thảng thốt chưa biết làm thế nào. Triệu Tề Hiền hô lớn:

- Bắt lấy chúng. Lập tức bốn tên thị vệ nhảy xổ về phía người thanh niên kia. Thanh niên này vươn hai tay túm lấy ngực hai tên thị vệ đập mạnh đáu vào nhau đánh cốp một tiếng. Hai gã lập tức ngất xỉu. Còn hai tên thị vệ khác đang thi triển quyền pháp tấn công người thanh niên. Bỗng thấy bạch quang lấp loáng. Hai thanh trường kiếm phóng ra đâm hai tên thị vệ từ phía sau tới trước ngực. Chúng chỉ rú lên được một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra chết liền. Hai người sử kiếm thì một người là thanh niên và một người là đạo nhân. Hai người này đồng thời thu kiếm về và nổi lên một tràng cười rộ. Chúng lại vung tay liệng kiếm ra, ánh bạch quang lấp loáng. Hai thanh kiếm song song bay tới. Đại hán đứng tuổi hô:

- Đặt cửa: "Thượng". Đạo nhân hô:

- Đặt cửa " Hạ". Chát chát hai tiếng. Hai thanh kiếm một cắm vào cửa Thượng, một cắm vào cửa Hạ không thiên lệch chút nào. Bọn quan quân thấy thế bất giác ngấm ngầm hít một hơi khí lạnh. Thanh niên kia vẫy tay một cái. Bóng người chuyển động. Bốn tên áo lam sấn lại. Bốn thanh trường kiếm chĩa hai bên trỏ vào những yếu huyệt trong người Vi Tiểu Bảo. Triệu Tề Hiền lớn tiếng quát:

- Các người là ai?.. Sao dám lớn mặt đến thế? Các ngươi.. giết chết quan binh lại sấn vào doanh trại mà.. không sợ mất đầu ư? Trong bốn người cầm kiếm uy hiếp Vi Tiểu Bảo, bỗng một người cười hình hích hỏi:

- Chúng ta không sợ, ngươi có sợ không? Vi Tiểu Bảo nghe giọng nói trong trẻo đúng là một thiếu nữ liền ngửng đầu lên nhìn, quả là một vị cô nương lối 15, 16 tuổi, gương mặt tròn trĩnh, tướng mạo xinh tươi. Cặp mắt to và đen láy. Trên môi hé một nụ cười. Gã nhìn thấy gái đẹp, trong lòng lại nổi lên mấy phần khinh bạc liền cười đáp:

- Chỉ một mình cô nương cầm kiếm trỏ vào người cũng đủ làm cho tại hạ phải bở vía rồi. Thiếu

nữ liền dựng trường kiếm lên, mũi kiếm khẽ chỉ vào vai gã, thét hỏi:

- Ngươi đã bảo sợ sao lại còn cười? Vi Tiểu Bảo làm mặt nghiêm nghị đáp:

- Tại hạ bao giờ cũng tuân theo ý kiến của phụ nữ. Cô nương đã không cho tại hạ cười thì tại hạ không cười nữa. Quả nhiên gã giữ vẻ mặt rất trang nghiêm không còn một chút gì ra vẻ cười cợt. Thiếu nữ thấy gã làm bộ làm tịch, không sao nhịn được lại bật lên tiếng cười khúc khích. Gã thanh niên cầm đầu chau mày cười lạt hỏi:

- Bọn Thái Đát Mãn Châu sắp đến ngày tận số rồi mới sai thằng lỏi miệng còn hơi sữa ra cầm quân. Ô hay! Chúng ta đã đặt cuộc hai thanh kiếm và một chiếc đầu lâu, sao ngươi không gieo xúc xắc đi? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Tại hạ mà thua thì giam bằng gì? Thanh niên kia đáp:

- Cái đó lọ là còn phải hỏi. Thua kiếm thì giam bằng kiếm, thua đầu thì giam bằng đầu. Hắn cầm chắc rằng gã thiếu niên tướng quân này chỉ còn đường xin đầu hàng. Ngờ đâu Vi Tiểu Bảo có gặp trường hợp tỷ võ mà biết mình thua liền đầu hàng ngay, nhưng ở trường hợp đổ bạc thì khi nào hắn chịu nước lép? Huống chi bên cạnh hắn lại là một cô nương xinh đẹp. Bậc đại trượng phu khi nào lại để mất mặt trước mỹ nhân? Gã tự nhủ:

- Bọn chúng bốn người cầm kiếm kề cổ mà nhất định giết ta thì thua cũng vậy, được cũng thế, đằng nào cũng phải chết. Vậy tội gì mình phải năn nỉ chúng? Gã liền cười hì hì cầm xúc xắc lên đáp:

- Được rồi. Tại hạ ưng thuận điều kiện này. Thua kiếm trả bằng kiếm, thua đầu trả bằng đầu, thua quần cũng cởi ra. Ông bạn gieo trước đi. Thanh niên không ngờ viên tiểu tướng này lại gan dạ đến thế. Hắn không khỏi sửng sốt, nghĩ thầm:

- Đại quân ở cả bên ngoài. Nếu chậm trễ tất sẽ có biến. Hắn không muốn chần chừ vì sợ hơn hai ngàn quân Mãn Châu kéo ùa vào thì khó lòng đối phó. Gã thanh niên đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thấy gã không lộ vẻ sợ hãi liền tự nhủ:

- Ta mà không đánh bạc thì gã này có chết cũng không chịu phục. Hắn liền cầm lấy bộ xúc xắc gieo xuống thành sáu điểm. Đạo nhân cùng hán tử trung niên đều gieo được tám điểm. Vi Tiểu Bảo cầm bộ xúc xắc đưa tới trước mặt thiếu nữ nói:

- Cô nương. Mời cô nương thổi đi. Thiếu nữ cười hỏi:

- Làm trò gì vậy? Nhưng cô cũng thổi một hơi vào bộ xúc xắc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Mỹ nhân mà đã thổi vào thì chỉ vơ lấy chứ không phải giam. Gã đặt bộ xúc xắc trong tay mấy cái toan gieo xuống. Triệu Tề Hiền vội la lên:

- Hãy khoan! Vi đô thống! Đô thống hãy hỏi xem họ muốn điều chi? Gã sợ Vi Tiểu Bảo mà gieo thò lò xuống thành dưới sáu điểm thì không khỏi uổng mạng. Thanh niên cười lạt nói:

- Nếu đã sợ thì quỳ xuống xin đầu hàng. Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Chỉ có loại con rùa, quân đê tiện mới sợ. Bốn hạt xúc xắc gieo xuống quay tít một lúc rồi ngả ra thành sáu điểm. Vi Tiểu Bảo mừng quá reo lên:

- Hai đàng lục thì nhà cái ăn. Vư của Thiên còn giam cửa Thượng và cửa Hạ. Gã vừa nói vừa lắc cái đầu lâu để vào trước mặt rồi quay sang bảo Triệu Tề Hiền:

- Triệu sư ca. Đi lấy hai thanh kiếm giam cho hai nhà Thượng, Hạ. Triệu Tề Hiền dạ một tiếng rồi đi ra cửa quân trường. Một hán tử áo lam vung trường kiếm lên chỉ vào ngực y quát:

- Đứng lại! Vi Tiểu Bảo nói:

- Ông bạn không cho đi lấy kiếm thì phải giam bằng tiền. Mỗi thanh bảo kiếm tính giá bằng một ngàn lạng bạc. Gã nói rồi lấy trong đống bạc trước mặt ra hai ngàn lạng giam vào hai cửa đặt trường kiếm. Từ lúc hào khách xông vào quân trường kiềm chế chủ soái rồi quan quân đành bó tay, chẳng có mưu kế gì, lại thấy địch nhân vung kiếm giết người không uý kỵ thì dĩ nhiên võ công họ rất cao cường mà lại ra tay cực kỳ ngang ngược. Bên mình tuy quân sĩ nhiều nhưng đều ở ngoài trường và chưa hay tin tức. Nếu gây cuộc hỗn chiến thì e rằng bao nhiêu người trong trường đều mất mạng dưới lưỡi kiếm của bọn hung đồ. Ai cũng run sợ, thấy Vi Tiểu Bảo cùng địch nhân vẫn gieo xúc xắc đánh bạc, cười nói như không, bất giác nổi lòng kính phục con người gan dạ. Có người nghĩ thầm:

- Gã là con nít không biết trời cao đất dầy mới dám đùa giỡn với bọn giặc cướp Gã thanh niên thấy Vi Tiểu Bảo giam bằng tiền liền hỏi:

- Hai thanh bảo kiếm của chúng ta mà chỉ được hai ngàn lạng bạc của nhà ngươi thôi ư? Bao nhiêu tiền trên bàn thu hết lại đi!

Hồi 99 - Cờ Gian Bạc Lận Gieo "mười Tịt"

Bốn, năm hán tử áo lam xông vào thu hết tiền bạc cùng tín phiếu trên bàn. Gã thanh niên kia cầm trường kiếm chỉ vào cổ họng Vi Tiểu Bảo quát:

- Tiểu nô tài? Mi là người Hán hay người Mãn? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Nếu lão gia mà đầu hàng thì lúc chúng vừa tiến vào đã chịu ngay. Nếu bây giờ lại chịu khuất phục thì thành câu chuyện đầu voi đuôi chuột, tiền cổng tận phố. Bậc đại trượng phu đã gan dạ thì gan dạ đến cùng. Gã nghĩ vậy liền cười khanh khách đáp:

- Lão gia chính là Hoàng kỳ Phó đô thống, tên gọi Hoa sai Tiểu Bảo. Ngươi muốn giết thì cứ giết đi, hay muốn đánh bạc thì cứ đánh. Chà! chà! Ỷ lớn hiếp nhỏ đâu phải là tay hảo hán? Câu sau cùng ngụ ý xin tha nhưng giọng nói không thiếu vẻ anh hùng khí khái. Thanh niên kia tủm tỉm cười đáp:

- Ỷ lớn hiếp nhỏ thì đúng là không phải hảo hán, đúng thật. Tiểu muội, ngươi còn nhỏ tuổi hơn gã, hãy đấu với gã đi!

- Được lắm. Cô giơ kiếm lên vừa cười vừa hô:

- Bớ Hoa sai, Hoa sai Tiểu Bảo tướng quân! Ta muốn lĩnh giáo mấy cao chiêu của tướng quân đây! Ba hán tử đứng bên Vi Tiểu Bảo khẽ dựng kiếm đụng vào áo gã, đồng thanh giục:

- Hãy động thủ đi! Thanh niên kia vung tay 1 cái, thanh trường kiểm bay ra cắm trước mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Ta chẳng hiểu chút gì về kiếm thuật, nhất định không đánh nổi vị tiểu cô nương này. Nhưng gã làm phách nói:

- Ỷ lớn hiếp nhỏ đâu.phải đấng anh hùng! Lão gia còn lớn hơn tiểu cô nương này, khi nào lại lấn át y? Thanh niên kia cả giận nắm lấy tay Vi Tiểu Bảo giơ lên quát:

- Ngươi đã không dám tỷ kiểm thì quỳ xuống lạy tiểu sư muội của ta đi! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hay lắm! Muốn lạy thì ta lạy chứ sao? Bậc nam nhi đầu gối hoàng kim, hàng ngày được quỳ lạy dưới bóng quần hồng thì còn diễm phúc nào bằng? Dứt lời gã co chân quỳ xuống trước mặt thiếu nữ. Bọn hán tử áo lam cười ầm cả lên. Đột nhiên Vi Tiểu Bảo nghiêng mình lạng tới sau lưng thanh niên, cầm dao truy thủ dí vào lưng hắn cười hỏi:

- Ngươi có chịu đầu hàng hay không? Diễn biến xảy ra cực kỳ đột ngột! Thanh niên kia võ công cao cường nhưng không kịp phòng bị, yếu huyệt sau lưng đã bị kiềm chế. Nguyên Vi Tiểu Bảo tuy biết mình đã học được 6 chiêu cứu mạng ở đảo Thần Long nhưng chưa luyện đến chỗ thuần thục, gã đành phải làm trò cười để lừa gạt đối phương. Bọn hán tử áo lam coi gã chẳng khác gì như thằng hề nhỏ trên sân khấu, cười ầm cả lên để chế giễu gã. Vi Tiểu Bảo nhân lúc quỳ xuống đã rút thanh đao truy thủ ở ống giầy ra rồi bất ngờ sử chiêu "Phi yến hồi tưởng" chuyển bại thành thắng. Giả tỷ gã là người lớn, đối phương để tâm đề phòng thì chiêu số sử dụng chưa

thành thục này nhất định vô hiệu. Sở dĩ đối phương bị kìm chế, 1 là chiêu số cực kỳ ảo diệu tuy Vi Tiểu Bảo chưa hoàn toàn sử đúng cách, nhưng cũng đủ uy lực, 2 là vì thanh niên quá coi thường gã nên không thèm để ý. Bọn hán tử áo lam giật mình kinh hãi,7,8 thanh trường kiếm chĩa vào Vi Tiểu Bảo đồng thanh quát:

- Buông ra mau? Nhưng bọn chung nhìn thấy lưỡi truy thủ của đối phương nhằm đúng yếu huyệt sau lưng thanh niên, nên 7,8 thanh trương kiếm dĩ nhiên ai muốn đâm chết gã chẳng khó khăn gì nhưng lại sợ lưỡi truy thủ khẽ phóng ra thì thanh niên kia không toàn tính mạng. Vì thế bấy nhiêu thanh trường kiếm vẫn còn để ngoài xa còn cách chừng hơn 1 thước chứ không dám đưa tới gần. Cục diện cực kỳ khẩn trương, Vi Tiểu Bảo vẫn cười đáp:

- Buông ra thì buông chứ có điều chi là lạ. Dứt lời gã vung thanh truy thủ thành một vòng tròn. Mấy tiếng choang choảng vang lên, 7,8 thanh trường kiếm đều gẫy cụt đầu. Lưỡi truy thủ của Vi Tiểu Bảo lại chĩa vào lưng người thanh niên. Bọn hán tử áo lam sợ quá lùi lại 1 bước. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Các ngươi trả lại bạc thì ta buông tha cho tên thủ lãnh này. Bọn áo lam không dám chần chờ đem hết bạc cùng ngân phiếu ra để trên bàn. Lại nghe ngoài trường có tiếng quát tháo vang lên của mấy trăm người:

- Đừng buông tha quân giặc cướp! Chúng bay hãy đầu hàng đi. Nguyên vừa rồi nhân lúc hỗn loạn, 2 tên quan quân trốn ra ngai triệu tập thuộc bộ tiến vào bao vây quân trường. Đạo nhân cũng quát to:

- Trước hết phải giết thằng lỏi Thái Đát này đã. Hắn rút thanh trường kiếm cắm ở bàn bạc, ánh bạch kim lấp loáng đâm vào mé hữu trước ngực Vi Tiểu Bảo. Kiếm chiêu của đạo nhân cực kỳ tinh xảo phóng chênh chếch từ phía sau vòng lên phía trước. Hắn chắc mẩm Vi Tiểu Bảo trúng kiếm này nhất định phải ngửa người ra là mũi đao rời khỏi sau lưng người thanh niên. Không ngờ thanh trường kiếm đang đi vòng vèo bỗng nghe đánh cắc. Thanh trương kiếm của đạo nhân đã bị gãy mũi. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng la:

- Úi chà. Ngươi không đâm chết được ta đâu! Bọn hán tử áo lam tưởng kiếm không đâm thủng da thịt của Vi Tiểu Bảo đều đứng thộn mặt ra. Đạo nhân cảm thấy mũi kiếm trúng vào chỗ mềm xèo chứ không phải giáp sắt hay kính hộ tâm mà gã không chết thì cũng lấy làm kỳ, chẳng hiểu tại sao. Hắn có ngờ đâu Vi Tiểu Bảo đã có bảo y hộ thân, đao kiếm khó mà đả thương được. Trong lúc này quân trường đã có mấy trăm quân sĩ ùa vào, gươm đao sáng quắc vây quanh tứ phía. Bọn thị vệ và quan quân cũng đã lấy được khí giới trong tay bộ thuộc. Mười mấy hán tử áo lam dù cao thâm đến đâu cũng khó lòng phá vây chạy thoát. Huống chi một số bị gãy trường kiếm, thủ lĩnh bị kiềm chế. Bọn chúng không ngờ ban đầu chiếm được thượng phong mà chỉ trong nháy mắt tình thế đảo ngược, bị thua liểng xiểng. Người thanh niên lớn tiếng hô:

- Bất tất phải nghĩ đến ta! Các vị cứ phá vòng vây chạy đi! Bọn thị vệ và quan quân xông vào. Bọn áo lam chỉ nhúc nhích 1 chút là sẽ bị loạn đao phân thây nên chúng đành chịu thúc thủ. Vi Tiểu Bảo nghĩ:

- Bọn này võ công rất cao thâm lại phản đối triều đình, không chừng họ có mối liên quan đến Thiên Địa Hội ta. Bây giờ ta phải nghĩ cách nào để buông tha họ. Gã liền cười nói:

- Lão huynh. Vừa rồi đáng lẽ lão huynh đã giết ta được rồi mà không hạ thủ. Nếu bây giờ ta giết

lão huynh, không để cho gỡ gạc thì đâu phải anh hùng hảo hán mà chỉ là quân khốn kiếp, phường hèn hạ, được bạc rồi chuồn đi. Bây giờ đành thế này vậy: Chúng ta lại dùng thủ cấp để đánh bạc. Lúc này thanh niên kia đã bị 7,8 thứ binh khí bao vây. Vi Tiểu Bảo thu truỵ thủ về vừa cười ha hả vừa ngồi xuống ghế. Thanh niên tức giận gầm lên:

- Ngươi muốn giết thì giết đi. Đừng đem bọn ta ra làm trò cười nữa. Vi Tiểu Bảo cầm 4 con xúc xắc lên cười nói:

- Ta làm nhà cái dùng thủ cấp của các ngươi để đánh bạc. Trong bọn ngươi mỗi người gieo 1 lần, ai mà thắng ta thì được về liền và được lãnh 100 lạng bạc làm tiền lộ phí. Ai mà thua thì Triệu đại ca cầm đao chém 1 nhát là xong. Đầu bị chặt đứt để tế vong hồn Cát Thông đặng trả thù cho Gã đếm bên đối phương tất cả có 19 người rồi đếm bạc 19 đống, mỗi đống 100 lạng. Bọn hán tử áo lam nghĩ thầm:

- Mình đã làm loạn, giết chết quan binh mà bị bắt rồi thì dĩ nhiên chẳng còn ai thoát chết. Không ngờ gã tướng quân nhỏ tuổi này muốn làm hảo hớn, mở đường sinh lộ. Nếu gieo xúc xắc mà bị thua thì âu cũng là chuyện không sao được nữa. Bọn chúng liền đáp:

- Hay lắm. Đại trượng phu nhất ngôn xuất ký... Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Tứ mã nan truy. Hoa sai Tiểu Bảo này bao giờ cũng làm việc công bằng, không giành phần hơn. Vị tiểu muội đây vừa rồi giúp ta hà hơi vào con xúc xắc khiến ta giữ vững được cái đầu thì cô không cần đánh nữa. Cái đầu bé nhỏ của cô coi như là giữ được rồi. Vậy cô lãnh lấy món tiền hoa hồng 100 lạng, ra khỏi quân trường trước đi. Gã quay lại bảo thủ hạ:

- Các ngươi truyền hiệu lệnh cho những người canh giữ bên ngoài để cô đi tự do, không được làm khó dễ.

1 tên tá lãnh lớn tiếng hô:

- Phó đô thống đã ban lệnh. Những người đã được quân trường buông tha đều tự do ra về không 1 ai được cản trở hoặc làm khó dễ. Bọn quân quan canh giữ bên ngoài "dạ" ran. Vi Tiểu Bảo lấy 2 đỉnh bạc lớn, mỗi đỉnh 50 lượng đưa đến trước mặt cô gái. Thiếu nữ kia sắc mặt lúc đỏ bừng, lúc lợt lạt từ từ lắc đầu khẽ đáp:

- Ta...ta.. không muốn thế.. bọn ta 19 người..sống.. chết cùng nhau.. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay quá. Cô quả là người có nghĩa khí! Nếu các vị đã đồng sinh cộng tử thì bất tất phải chia ra mỗi người gieo 1 lần. Tiểu cô nương. Cô cùng ta đánh 1 tiếng bạc. Cô mà được thì tất cả 19 người thu tiền thượng lộ cô mà thua thì 19 cái đầu sẽ rơi xuống, ai cũng được chết 1 cách khoan khoái. Các vị có bằng lòng không? Thiếu nữ đưa mắt ngó thanh niên xem hắn chỉ thị thế nào. Thanh niên lấy làm khó nghĩ, gã nghĩ thầm:

- Nếu 19 người lần lượt đánh bạc với vị tiểu tướng quân này tất có kẻ được người thua. Gã mà thủ tín thì trong bọn anh em đây còn có hy vọng sống được phân nửa để sau này tìm cơ hội trả thù. Bằng để cho tiểu sư muội gieo xúc xắc được thì toàn quân rút lui mà thua thì chết hết. Trường hợp này vô cùng nguy hiểm. Y nghĩ vậy rồi đưa mắt nhìn mọi người thăm dò ý kiến.

1 đại hán áo lam dõng dạc tuyên bố:

- Tiểu sư muội nói thế là phải? Chúng ta đã nguyện đồng sinh cộng tử, xin tiểu muội cứ gieo đi! Nếu không thế thì dù tiểu huynh có được cũng chẳng thể sống 1 mình. 7, 8 hán tử nữa cũng phụ hoạ theo. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hay lắm! Tiểu cô nương gieo trước đi! Gã đẩy hộp xúc xắc đến trước mặt thiếu nữ. Thiếu nữ vẫn ngần ngừ không dám tự chuyên, đưa mắt nhìn thanh niên để xem gã quyết định thế nào. Thanh niên kia liền gật đầu nói:

- Tiểu sư muội, con người sống chết đã có số mạng. Tiểu sư muội cứ mạnh dạn gieo xúc xắc đi, bất tất phải ngần ngừ? Anh em chúng ta đã quyết sống chết có nhau. Thiếu nữ thò tay vào chụp lấy 4 con xúc xắc, cặp lông mày rủ thấp. Đột nhiên. cô ngửng mặt lên nhìn Vi Tiểu Bảo, tay run rẩy buông ra. 4 con xúc xắc rơi xuống bát vạng lên những tiếng lách cách. Cô nhắm mắt không dám nhìn, chỉ nghe thấy tiếng người hô:

- Tam.. tam điểm.. tam điểm rồi. Đồng thời vang lên tiếng hò hét, tiếng cười đắc ý của bọn quan quân, thị vệ. Thiếu nữ không hiểu cách đánh bạc này, nhưng nghe thấy câu cười tiếng nói của bọn quan binh ra chiều cao hứng, cô cũng hiểu rằng nước bạc mình gieo kém quá rồi. Cô mở mắt ra quả nhiên thấy sắc mặt của đồng môn đều tái mét. Nên biết 4 con xúc xắc gieo xuống thì nước bạc cao nhất là "Chí tôn" tiếp theo là "Thiên đối" "Địa đối" "Nhân đối" "Hoà đối", "Mai hoa" "Trường tam" "Bản đang" và "Ngưu đầu" còn những nước không thành thì từ 9 điểm tới 4 điểm đều lớn hơn tam điểm. Thiếu nữ chỉ gieo được có "tam điểm" thì 10 phần đã chắc 9 phần thua rồi. Vi Tiểu Bảo dù gã có gieo được "tam điểm" thì gã là nhà cái vẫn thắng. Ai cũng cho là 19 cái đầu sắp phải rớt xuống đất. Đột nhiên 1 hán tử áo lam kêu ầm lên:

- Thủ cấp của tại hạ thì phải do chính tại hạ gieo lấy, người khác gieo không kể. Đại nhân tức giận lên tiếng:

- Đã là nam tử hán, đại trượng phu sao lại ham sống sợ chết đến thế. Ngươi làm mất hết uy danh của phái Vương ốc ta rồi! Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Các ngươi ở phái Vương ốc à? Đạo nhân đáp:

- Chúng ta sắp chết hết đến nơi thì có nói rõ với nhà ngươi cũng chả hây hấn gì. Gã hán tử áo lam kia cũng la lên:

- Thân ta là của gia nương sinh ra. Ngoài gia nương chẳng có ai có thể thay ta quyết định sống chết. Đạo nhân càng tức giận quát lớn:

- Vậy sao ngươi không quyết định trước khi tiểu sư muội gieo xúc xắc? Bây giờ ngươi thấy y gieo được "tam điểm" mới cãi chày cãi cối? Phái Vương ốc ta không có hạng người hèn nhát như ngươi. Hán tử kia vẫn lấy tính mạng làm trọng liền cãi:

- Ngũ Phù sư thúc! Tiểu diệt không phải đệ tử của phái Vương ốc và cũng chả liên quan gì đến quý phái.

1 Hán tử lạnh lùng hỏi:

- Ngươi chỉ mong sao bảo toàn tính mạng, ngoài ra chẳng nghĩ chi hết! Có đúng thế không? Hán tử kia đáp:

- Vị thiếu niên tướng quân đây đã tuyên bố rõ ràng rằng mỗi người trong chúng ta đây cùng đánh bạc với y. Tiểu sư muội gieo xúc xắc, các ngươi ưng thuận chứ ta không chịu. Thanh niên áo lam vẻ mặt lầm lỳ lên tiếng:

- Thôi được rồi! Nguyễn sư huynh. Từ giờ khắc này sư huynh không còn phải là đệ tử của phái Vương ốc nữa thì tự mình sư huynh đánh bạc với y Hán tử áo lam đáp:

- Không phải thì không phải chứ sao. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ông bạn họ Nguyễn còn tên là gì? Gã họ Nguyễn.ngần ngừ 1 lúc, ngó thấy đồng môn biến thành cừu nhân, liền cho là nếu đưa tên giả ra tất bị bọn chúng huỵch toẹt càng thêm tủi nhục Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Tại hạ là Nguyễn Nghĩa Phương. Thanh niên hắng giọng một lát rồi nói móc:

- Các hạ nên đổi tên đi và chỉ gọi là Nguyễn Phương. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao vậy. à phải rồi. Nguyễn Phương, thiếu mất chữ Nghĩa, tức là y chê ông bạn sống không có nghĩa khí. Rồi gã hỏi tiếp:

- Bây giờ tại hạ hỏi lại lần nữa. Các bạn trong phái Vương có còn ai muốn đánh bạc với tại hạ nữa không? Gã chú ý thì thấy trong đám hán tử áo lam chỉ có 2,3 người mấp máy môi tựa hồ muốn tự mình.gieo bạc nhưng ngần ngừ rồi thôi không dám nói. Vi Tiểu Bảo chẳng thấy ai lên tiếng liền nói tiếp:

- Hay lắm! Môn hạ phái Vương ốc đều là tay hào kiệt, đầy lòng nghĩa khí. Còn Nguyễn huynh đây không phải là người của phái Vương Ốc, y có nghĩa khí hay không có nghĩa khí cũng chả liên quan gì đến phái Vương ốc. Thanh niên kia tủm tỉm cười đáp:

- Đa tạ tiểu tướng quân! Vi Tiểu Bảo hô:

- Gia nhân đâu! Rót rượu ra đây! Ta cùng 18 vị bằng hữu này uống chén rượu trước khi đi. Lát nữa rồi kẻ được người thua, sinh tử biệt ly. 18 người đây đều là những những nhân vật nghĩa khí thâm trọng, ta không thể không kết bạn. Bọn quân sĩ thủ hạ rót 19 chung rượu, đặt 1 chung trước mặt Vi Tiểu Bảo còn 18 chung kia đặt trước mặt các hán tử áo lam. Thủ lĩnh bọn áo lam là người thanh niên đón lấy chung rượu. Đồng bạn thấy vậy cũng làm theo. Thanh niên dõng dạc tuyên bố:

- Chúng ta không kết bạn với bọn người Thái Đát ở Mãn Châu. Nhưng vị tiểu tướng quân tính tình hào sảng, coi phái Vương ốc của chúng ta một cách trọng vọng thì cùng y uống 1 chung cũng chẳng sao. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm. Mời các vị cạn chung. Gã uống 1 hơi hết sạch. 18 hán tử cũng uống 1 hơi rồi tới tấp liệng chung xuống đất. Nguyễn nghĩa Phương tức giận. xám mặt quay đầu đi chỗ khác. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô:

- 18 tay khoái đao hãy chuẩn bị! Nếu bản tướng gieo được từ "tam điểm" trở lên thì các vị lần lượt chặt đầu 18 vị bằng hữu này! Quan quân nghe nói dạ ran. 18 tên thị vệ đứng tuốt kiếm chực sẵn ở đằng sau 18 hán tử áo lam. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bộ xúc xắc này ta đã đổ chì vào bên trong, muốn gieo thành 1. 2 chẳng khó khăn gì. Nhưng ít

lâu nay mình không tập luyện e rằng bàn tay không còn được điêu luyện. Nếu sai trật một chút là không khỏi giết chết 18 mạng người. Bọn đực rựa thối tha kia chẳng kể làm gì nhưng để cô gái nguyệt thẹn hoa nhường này phải chết há chẳng phải là điều đáng tiếc. Gã cầm 4 con xúc xắc trong tay hà hơi vào rồi gieo xuống. Đoạn gã đặt tay trái bưng lấy miệng chén. Tiếng xúc xắc lọc cọc rồi im tiếng. Vi Tiểu Bảo chưa chắc nắm phần bại liền để ngón tay thành kẽ hở, liếc mắt nhìn vào thì thấy 2 con 2 điểm, 1 con 1 điểm và 1 con 5 điểm cộng lại thành "mười tịt". "Mười tịt" tức là sổ "O", số bét nhất trong cách đánh bài này, không còn số nào kém hơn được nữa nên gọi là "mười tịt". Gã đã định bụng nếu thủ pháp không linh, gieo thành 3 điểm trở lên cũng cứ nói bừa là 1,2 điểm đồng thời rung động cái chén cho những con xúc xắc thành lộn nháo nhào, theo cách "Tử vô đối chứng". Dù bọn thuộc hạ của mình có đem lòng ngờ vực cũng không dám công khai dị nghị. Bây giờ gã đánh nước bạc gian lận mà thành công. trong lòng ngấm ngầm mừng rỡ. Tay gã mở miệng chén ra rồi cất giọng thoá mạ:

- Con mẹ nó. Lão muốn chặt phứt cánh tay này đi cho rồi. Đoạn gã cườm cánh tay trái lên đánh xuống tay mặt tuồng có vẻ rất là giận dữ. Mọi người coi nước bạc rồi đều lớn tiếng la:

- Mười tịt! Mười tịt! Bọn hán tử áo lam thoát chết 1 cách bất ngờ, chúng không nhịn được, hoan hô ầm ĩ. Tên thủ lĩnh là gã thanh niên mặc áo lam nhìn Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Bọn Thái Đát ở Mãn Châu chẳng kể gì đến tín nghĩa. Không hiểu thằng lỏi này có trọng lời hứa chăng? Vi Tiểu Bảo trỏ vào đống bạc hỏi:

- Thắng rồi sao không lấy bạc đi hay là còn muốn đánh nữa? Thanh niên đáp:

- Các hạ thủ tín với thiên hạ, đúng là 1 đấng anh hùng. Xin đa tạ các hạ! Bọn tại hạ không dám lĩnh bạc, mong rằng sau này có ngay tái hội. Hắn chắp tay vái chào toan trở nón bước đi. Vi Tiểu Bảo gọi giật lại:

- Này này, ông bạn được bạc mà không lấy tiền há chẳng coi Hoa sai Tiểu Bảo này quá tầm thường ư. Gã thanh niên kia tự nhủ:

- Hiện ta đang ở nơi hiểm địa, chẳng nên chần chờ nữa. Hắn liền đáp:

- Như vậy xin đa tạ!

18 người đều thu lấy số bạc rồi trở gót ra khỏi quan trường. Vi Tiểu Bảo giương mắt lên nhìn chằm chặp vào mặt thiếu nữ. Thiếu nữ lấy bạc rồi, không nhịn được nữa ngước mắt ngó Vi Tiểu Bảo. 4 mắt nhìn nhau, mặt ửng đỏ, cô khẽ nói:

- Đa tạ tướng quân. Cô đi được 2 bước bỗng quay lại:

- Tiểu tướng quân. Tướng quân cho tiểu muội bộ xúc xắc ấy được chăng? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Được chứ! Có chi mà không được! Cô đem về cùng các vị sư huynh đánh bạc phải không? Thiếu nữ tủm tỉm cười nói:

- Không phái đâu. Tiểu muội giữ để làm kỷ niệm. Vừa rồi nó làm cho tiểu muội sợ đến chết người. Vi Tiểu Bảo cầm 4 con xúc xắc đặt vào lòng bàn tay thiểu nữ. Thiếu nữ tạ ơn lần nữa rồi rảo bước ra khỏi quân trường. Nguyễn Nghĩa Phương thấy bạn ra rồi cũng muốn đi theo. Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Ô kìa. ông bạn đã đánh với ta đâu? Nguyễn Nghĩa Phương tái mặt, bụng bảo dạ:

- Vụ này mình lầm to rồi! Nếu biết gã gieo thành mười tịt thì mình đã khỏi giở thói tiểu nhân ra cho khỏi mất công. Hắn đáp:

- Tướng công có bộ xúc xắc cho người ta rồi. Tại hạ...tại hạ tưởng thôi không đánh nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao lại không đánh nữa! Chẳng có xúc xắc thì dùng quyền hay búng đồng tiền, đánh cách nào mà chả được. Gã cầm tập ngân phiếu giơ lên hỏi:

- Ông bạn thử đoán coi: Tập ngân phiếu này tổng cộng có bao nhiêu tiền? Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

- Cái đó cái đó tại hạ làm sao mà đoán được? Vi Tiểu Bảo vỗ bàn quát:

- Quân giặc cướp này. Mi dám vô lễ với bản tướng. Mau bắt hắn đem chém đi! Quan quân dạ ran. Nguyễn Nghĩa Phương mặt xám như tro tàn, 2 chân run bần bật, quỳ xuống nói:

- Tiểu.. tiểu nhân không dám! Đại tướng quân..xin đại tướng quân tha mạng cho. Vi Tiểu Bảo nghe hắn gọi mình là đại tướng quân trong lòng rất cao hứng liền bảo:

- Ta hỏi ngươi câu gì là ngươi phải nói cho thật. Hễ ngươi cô tình man trá 1 chút là ta chém đầu ngay! Nguyễn Nghĩa Phương vâng dạ luôn miệng. Vi Tiểu Bảo sai người đem xiềng xích khoá chân hắn lại rồi sai người thu dọn bàn bạc và lui ra khỏi phòng. Trong trướng chỉ còn 2 tên thị vệ là Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền và Tham lãnh ở trong trướng là Xuân Phù ở Kiêu kỵ doanh. Trương Khang Niên bắt đầu cuộc tra vấn, hắn hỏi câu nào là Nguyễn Nghĩa Phương trả lời câu đó, không dám dấu diếm chút nào. Nguyên chưởng môn phái Vương ốc là Tư Đồ Bá Lôi trước là phó tướng của nhà Minh dưới trướng quan Tổng binh Ngô Tam Quế ở Sơn Hải Quan.

Hồi 100 - Vi Tiểu Bảo Phen Này Bị Hố To

Ngô Tam Quế trấn giữ Sơn Hải quan để chống cự quân Mãn Châu vào xâm lược. Tư Đồ Bá Lôi là tay kiêu dũng mà lại thiện chiến nên lập được nhiều công trạng. Sau Lý Tự Thành đánh phá Bắc Kinh, Ngô Tam Quế hướng dẫn quân Thanh vào quan ải. Tư Đồ Bá Lôi lảnh binh ra tác chiến với bọn Lý Tự Thành từng phá được Sấm quân, giết được vô số binh tướng. Lão là người đầu tiên vào đánh Bắc Kinh. Khi đó lão tưởng quân Thanh kéo vào quan ải chỉ vì mục đích báo thù cho Sùng Trinh Hoàng đế. Ngờ đâu quân Thanh lại thừa cơ chiếm lấy giang sơn của người Hán và Ngô Tam Quế là một tên đại Hán gian. Tư Đồ Bá Lôi cực kỳ phẩn nộ lập tức bỏ lên núi Vương ốc ẩn cư. Tư Đồ Bá Lôi võ công đã cao cường, lại nhân thời kỳ ẩn cư chuyên tâm rèn luyện, bản lãnh lão ngày càng tiến bộ. Bọn thủ hạ của Tư Đồ Bá Lôi có nhiều người không muốn đầu hàng nhà Mãn Thanh đều tụ tập về núi Vương ốc. Tư Đồ Bá Lôi rảnh việc liền đem võ công truyền thụ cho bọn thủ hạ rồi tự nhiên biến thành phái Vương ốc. Phái Vương ốc trước có tình thày trò, sau mới thành môn phái nên khác hẳn các môn phái khác. Cái tên Tư Đồ Bá Lôi bọn Trương Khang Niên đã được nghe qua. Nguyễn Nghĩa Phương lại cho hay gã thanh niên cầm đầu bọn áo lam tên gọi Tư Đồ Hạc, con thứ ba của Tư Đồ Bá Lôi. Còn ngoài ra là sư huynh, sư đệ đồng môn. Trong bọn này có một vị niên trưởng bọn chúng xưng hô bằng sư thúc. Nguyễn Nghĩa Phương lại cho hay thiếu nữ đó tên gọi là Tăng Nhu. Phụ thân cô là bộ hạ của Tư Đồ. Mấy năm trước, phụ thân cô lúc lâm chung đã sai cô đến xin làm môn hạ của phái này. Mới đây quần hào phái Vương ốc được tin con trai Ngô Tam Quế là Ngô Ứng Hùng tới Bắc Kinh. Tư Đồ chưởng môn liền phái bọn thuộc hạ đến ra mắt gã. Nhân đi đường qua đây thấy một doanh trại của quân Thanh dựng nên, Tư Đồ Hạc hãy còn nhỏ tuổi, bản tánh hiếu sự liền trà trộn vào thám thính thì thấy mọi người đang đánh bạc. Hắn muốn động thủ đánh trước,thực ra không phải để ý đến tiền bạc mà chỉ cốt đánh giết quân Mãn Châu cho tan nhuệ khí. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bọn ngươi định đến ra mắt con trai Ngô Tam Quế để làm gì? Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

-Gia sư dặn bọn tại hạ nghĩ cách bắt gã đem lên núi Vương ốc uy hiếp Ngô Tam Quế bức bách hắn bức bách hắn. Vi Tiểu Bảo hỏi dồn:

- Sao? Bức bách hắn tạo phản phải không? Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

- Đó là lời dạy của gia sư, không liên quan gì đến tiểu nhân. Tiểu nhân giữ lòng trung với nhà Thanh, quyết không dám tạo phản. Bửa nay tiểu nhân đã chặt đứt quan hệ với phái Vương ốc tức là không chịu theo bọn nghịch tặc, bỏ chỗ tối ra chỗ sáng, khởi nghĩa ngay trước trận. Vi Tiểu Bảo vung cước đá gã một cái, vừa cười vừa thoá mạ:

- Con mẹ nó. Ngươi mà là một tay đại nghĩa sĩ? Nguyễn Nghĩa Phương tuy không né tránh, chịu hứng cái đá, miệng đáp:

- Dạ! Dạ! Tiểu nhân hoàn toàn trông cậy vào sự tài bồi của tiểu tướng quân. Từ nay nều tiểu nhân được tiểu tướng quân cho làm tôi mọi, tiểu nhân xin dốc dạ trung thành. Dù phải nhảy vào đống lửa cũng không lùi bước. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Việc ta buông tha cho bọn Tư Đồ Hạc, Tăng Nhu, e rằng bọn Trương Khang Niên và đoàn thị vệ không phục. Bây giờ ta phải cho chúng lợi một chút, nhà cái mới gỡ được mặt mũi. Gã trầm

ngâm một lát, quyết định chủ ý rồi, đập mạnh tay xuống bàn quát:

- Mi là tên phản tặc to gan lớn mật. Hiển nhiên đến câu kết với Ngô Tam Quế tạo phản triều đình. Còn mi nói đến bắt con y thì được lợi gì? Mi muốn dấu diếm cho y phải không? Tổ bà quân khốn kiếp. Thủ hạ đâu? Nọc hắn ra mà đánh một trận cho gã biết phép nước. Lập tức bảy tám tên quân ngoài cửa trướng nhảy vào vật Nguyễn Nghĩa Phương xuống đất, dùng côn đánh một hồi đến nát da rữa thịt. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Mi da chịu cung xưng chưa? Mi bảo tới bắt con Ngô Tam Quế sao lại trà trộn vào quân trường ta để sát hại Ngự tiền thị vệ? Gã ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Ngự tiền thị vệ và Kiêu kỵ doanh đều là những người thân tín của Hoàng Thượng. Bọn mi đắc tội với Ngự tiền thị vệ và Kiêu kỵ doanh tức là không nể mặt Hoàng thượng. Bọn Trương Khang Niên, Phú Xuân nghe gã nói trong lòng rất khoan khoái, đều lớn tiếng ra oai. Vi Tiểu Bảo lại nói:

-Quân này chỉ bẻm mép dùng hoa ngôn xảo ngữ, bịa đặt chuyện hoang đường để gạt ta. Nếu không đánh dàu thì sao tra ra được thực tình của quán phản tặc. Bọn quán sĩ lại quát tháo, vung côn đánh xuống như mưa. Nguyễn Nghĩa Phương la làng:

- Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Tiểu nhân xin thú hết! Vi Tiểu Bảo quát hỏi:

- Bọn mi ở trên Vương ốc cả thảy có bao nhiêu tên? Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

- Tất cả hơn bốn trăm người. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Kể cả người nhà tổng số bao nhiêu? Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

- Nếu kể cả người nhà thì nhân số lên tới hơn hai ngàn người. Vi Tiểu Bảo vỗ án quát lớn:

- Tổ bà nó! Sao lại ít thế? Quân bay. Đánh nữa đi cho ta coi. Nguyễn Nghĩa Phương kêu thét lên:

- Đừng đánh nữa. Đừng đánh nữa. Cả thảy có..bốn ngàn..năm ngàn người hay hơn nữa. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng thoá mạ:

- Chém cha con mẹ tổ tôn mười tám đời nhà mi. Nói sao thì nói cho mau lẹ, dứt khoát. Chín ngàn thì mi bảo là chín ngàn, sao còn phải nói là bốn, năm ngàn. Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

-Dạ, dạ! Có chín ngàn người... hay hơn nữa.. Vi Tiểu Bảo lại quát:

- Bọn phản tặc nhà mi có bao giờ chịu nói thật. Mi bảo hơn chín ngàn thì ít ra phải đến một vạn chín ngàn. Gã vỗ bàn đánh bình một tiếng, quát hỏi:

-Trên núi Vương ốc tụ tập bao nhiêu tên phản loạn? Ngươi phải khai cho đúng. Nguyễn Nghĩa Phương nghe giọng lưỡi Vi Tiểu Bảo thì dường như nhân số càng nhiều gã càng thích. Gã liền đáp:

-Tiểu nhân nghe nói.. tổng cộng hơn ba vạn người... Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói:

- Có thế chứ! Phải bấy nhiêu mới gần đúng. Gã quay lại bảo Tham lĩnh Phú Xuân:

- Quân đê tiện này, không đánh đau là không cung xưng. Phú Xuân đáp:

-Dạ đúng thế! Phải đánh nữa mới được. Nguyễn Nghĩa Phương kêu la:

- Bất tất phải đánh nữa. Tướng quân đại nhân hỏi câu gì, tiểu nhân xin thú câu đó. Nguyễn Nghĩa Phương chủ ý là cứ theo giọng lưỡi của viên tiểu tướng quân này mà khai ra, để khỏi phải đau đớn về da thịt. Vi Tiểu Bảo liền hỏi:

- Hơn ba vạn người trong bọn mi cũng luyện tập võ công cả phải không? Vừa rồi vị tiểu cô nương kia mới 15, 16 tuổi cũng đã giỏi võ nghệ. Phải chăng bọn mi toàn là bộ hạ cũ của Ngô Tam Quế? Còn những tên nhỏ tuổi thì là con cái của các tướng lãnh dưới trướng hắn ngày trước chứ gì? Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

- Dạ dạ! Toàn thể đều đã học võ nghệ và đều là chân tay bộ hạ cũ của Ngô Tam Quế, hay con cháu của bọn này. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tên Tư Đồ Bá Lôi, chủ lãnh của bọn mi, trước kia là ái tướng của Ngô Tam Quế, bản lãnh ghê gớm lắm phải không? Hắn đã nói ra miệng là phải giết chết cho kỳ hết bọn người Mãn Châu chúng ta, Mi có biết chuyện đó không? Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

- Đó là lời nói của kẻ đại nghịch vô đạo như y mới dám thốt ra. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hắn phái bọn mi đến Bắc Kinh gặp con trai Ngô Tam Quế để thương lượng về việc tạo phản, sao bọn mi lại không đến Vân Nam để bàn định thẳng với Ngô Tam Quế? Nguyễn Nghĩa Phương ấp úng:

-Cái đó cái đó e rằng.. e.rằng còn có nguyên nhân. Thực tình bọn chúng chỉ được sai đi bắt Ngô Ứng Hùng.. Câu hỏi của Vi Tiểu Bảo thực khó trả lời, gã ấp úng lựa chiều mãi mà nói không trôi. Vi Tiểu Bảo tức giận quát:

- Quân khốn kiếp. Còn nguyên nhân gì nữa? Chính Tư Đồ Bá Lôi đã đến Vân Nam từ trước để bàn định với Ngô Tam Quế rồi. Có đúng thể không? Nguyễn Nghĩa Phương ngập ngừng đáp:

- Dường như... dường như đúng thế Vi Tiểu Bảo vỗ bàn thoá mạ:

- Con mẹ nó. Đúng là đúng mà không đúng là không đúng. Sao còn dường như với chẳng dường như. Nguyễn Nghĩa Phương vội nói theo:

- Dạ? Dạ! Đúng thế. Hắn đi Vân Nam rồi. Bọn Trương Khang Niên, Triệu Tệ Hiền, Phú Xuân nghe Vi Tiểu Bảo dẫn dụ cho Nguyễn Nghĩa Phương cung khai buộc Bình Tây Vương Ngô Tam Quế vào tội tạo phản đại nghịch, đều không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Chúng ngấm ngầm kinh hãi, không hiểu gã có dụng ý gi? Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Tại sao tên tướng thân ái của Ngô Tam Quế là Tư Đồ Bá Lôi dẫn hơn ba vạn tinh binh lại không đóng trại tại Vân Nam? Tổ bà nó! Núi Vương ốc ở địa phương nào? Gã nghĩ bụng:

- Nếu nói Vương ốc cũng ở trong tỉnh Vân Nam thì mình bỏ câu này là dại. Lại nghe Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

- Núi Vương ốc ở huyện Tề Nguyên tỉnh Hà Nam. Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải mà. Núi Vương ốc ở gần Bắc Kinh hơn nhiều. Bọn phản tặc dụng tâm thật ác độc. Chúng

đưa một cánh quân tinh nhuệ mai phục trước trong vùng rừng núi ở gần Bắc Kinh. Hễ Ngô Tam Quế ở Vân Nam nõ lên làm phản là lập tức bọn mi kéo quân từ trong núi ra bổ vây Bắc Kinh chặt đầu bọn Ngự tiền Thị vệ, Kiêu Kỵ thân binh chúng ta như sung rụng cả một lượt. Bọn mi tàn sát đến máu chảy thành sông, thây cao như núi, cát bụi mịt trời, té đái vãi phân mới vừa lòng, có phải thế không? Nguyễn Nghĩa Phương dập đầu nói:

- Đó là âm mưu của hai tên phản tặc Ngô Tam Quế và Tư Đồ Bá Lôi, không liên quan gì đến tiểu nhân. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nghĩ bụng:

- Mi quả là một đứa khôn ngoan. Rồi gã hỏi:

- Trong phái Vương ốc có bao nhiêu tên bộ hạ của Ngô Tam Quế đã làm quan binh, ngươi phải khai cho rõ. Nguyễn Nghĩa Phương đáp:

- Số người này nhiều lắm. Hắn đưa ra khá nhiều tên họ thực sự chớ không phải bịa đặt. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy ngươi viết tên họ bọn chúng ra bản cung. Trước bọn đó làm chức gì dưới trướng Ngô Tam Quế phải kê cho đúng. Nguyễn Nghĩa Phương nói:

- Có một số...tiểu nhân không nhớ rõ. Vi Tiểu Bảo quát:

- Ngươi không nhớ rõ ư. Nọc ra đánh ba chục côn là ngươi nhớ hết. Nguyễn Nghĩa Phương vội la:

- Bất tất phải đánh...Tiểu nhân nhớ được cả rồi. Quân sĩ lấy giấy bút ra đưa cho Nguyễn Nghĩa Phương lập danh sách. Vi Tiểu Bảo thấy hắn viết hàng nửa ngày trời mà vẫn không lập xong, trong lòng nóng nẩy, nhìn Trương Khang Niên nói:

- Trương huynh đi kêu thư lại đến lấy khẩu cung tên này. Gã lại nhìn Nguyễn Nghĩa Phương lớn tiếng:

- Khẩu cung của mi vừa khai thế nào thì bây giờ phải đọc lại đúng như cũ mi chỉ sai nửa câu là ta chặt đầu đó. Các ngươi đem nó xuống dưới kia để khai cung. Hai tên quan quân lôi Nguyễn Nghĩa Phương ra ngoài. Vi Tiểu Bảo cười hề hề nói:

- Ba vị lão huynh? Phen này chúng ta thật hên vận mới khám phá ra vụ án phản nghịch tày đình. Đây nhất định là một dịp thăng quan, phát tài cho chúng ta. Bọn Trương Khang Niên ba người vừa kinh hãi vừa mìmg thầm. Triệu Hiền Tề nói:

- Đây là sáng kiến anh minh của Đô thống Đại nhân, bọn tiểu nhân có công trạng gì đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mọi người tham dự đều có công lao và được dự phần ân thưởng. Trương Khang Niên hỏi:

- Việc nói Bình Tây Vương tạo phản không hiểu đã đủ bằng chứng chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn nghịch tặc trên núi Vương ốc định tạo phản không phải là điều giả dối. Chúng đều là thuộc hạ của Ngô Tam Quế, điều này cũng nhất định không sai. Vậy chúng đến Bắc Kinh tìm con trai của Ngô Tam Quế để làm gì? Trương Khang Niên đáp:

- Theo lời của gã họ Nguyễn thì chúng đến Bắc Kinh bắt Bình Tây Vương Thế tử để bức bách

Bình Tây Vương tạo phản. Vậy trước khi sự việc xảy ra Bình Vương Tây chưa chắc đã có liên quan gì đến bọn chúng. Vi Tiểu Bảo cười lạt hỏi:

- Trương đại ca đã qua lại rất nhiều với bọn người trong Bình Tây Vương phủ và đã hiểu được lắm chuyện về nội tình phải không? Nếu bọn chúng tạo phản thành công, Bình Tây Vương lên làm Hoàng đế thì hà.. hà.. Trương Khang Niên thấy giọng lưỡi Vi Tiểu Bảo có điều bất thiện bất giác sợ run, vội đáp:

- Tiểu nhân không biết một tên nào trong phủ Bình Tây Vương. Đô Đô thống đại nhân..nói phải lắm? Tên Ngô Tam Quế là...kẻ đại nghịch vô đạo. Bọn...ta nên lập tức..lập bản cáo trạng tâu lên Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ba vị hãy đi theo thư lại thương lượng cùng nhau để làm bản tâu cho hết nhẽ. Chẳng bao lâu ba người và tên thư lại viết xong bản tâu và đọc lại cho Vi Tiểu Bảo nghe. Nội dung bản tâu theo lời cung chiêu của Nguyễn Nghĩa Phương. Bản tâu có đính kèm danh sách những thuộc hạ của của Ngô Tam Quế. Trong bản tâu còn thêm dầu thêm mỡ. Nào là ban ngày Phó Đô thống đã biết có phản tặc nhòm ngó, ban đêm giả vờ để doanh trại không phòng bị cho phản tặc đột kích. Nào là phản tặc cực kỵ hung hăng. Nào là Phó Đô thống xông trước sĩ tốt, hết sức chiến đấu bắt được tên đầu đảng Nguyễn Nghĩa Phương mới biết được mưu đồ phản nghịch. Nào là bọn thị vệ Cát Thông đã trung dũng bỏ mình vì nước.. Vi Tiểu Bảo nghe xong nói:

- Thêm vào mấy câu nói rằng đã bắt được 19 tên phản tặc và đã dùng bất cứ hình phạt gì chúng cũng không cung khai. Sau phải y theo phương lược của Hoàng đế bữa trước: cố ý phóng thích cả 18 tên phản tặc mới điều tra ra được toàn bộ mưu mô phản nghịch.. một cách đầy đủ, rõ ràng. Ba người nghe xong đồng thanh hỏi:

- Té ra việc Đô Thống tha 18 tên phản tặc là chiếu theo phương lược của Hoàng Đế truyền thụ ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó hẳn rồi. Ta còn nhỏ thế này có lý đâu thông minh đến thế được. Nếu không theo mưu cao kế sâu của đức Hoàng Thượng thì sao đủ tài điều tra ra vụ phản nghịch này? Vi Tiểu Bảo nói đây là việc ngày trước Vua Khang Hy sai gã buông tha bọn Ngô Lập Thân, Ngao Bưu, Lưu Nhất Chu để làm phương tiện điều tra quần hào ở Mộc Vương Phủ vào cung hành thích. Bọn Trương Khang Niên cho ngay là vụ bọn người phái Vương ốc đến đột kích đã bị Nhà Vua phát giác, vậy việc vu hãm Ngô Tam Quế cũng là do Nhà Vua ngỏ lời cho Vi Tiểu Bảo rồi. Chúng thấy mình gặp phen đại phú quý, tự nhiên không tốn hơi sức gì thì mừng rỡ vô cùng, hết lời tạ ơn Vi Tiểu Bảo. Chiếu theo luật lệ của Nhà Mãn Thanh thì bất kỳ tướng lãnh nào đi chinh chiến thì chỉ khi nào có chiếu triệu của nhà Vua mới được quay về kinh. Bọn Vi Tiểu Bảo tuy mới dời Bắc Kinh có 2- 3 chục dặm nhưng cũng không dám thiện tiện trở về cung ra mắt vua Khang Hy. Gã liền sai hai tên Tá lệnh cùng mười tên Ngự tiền thị vệ lệnh ba trăm quân áp giải Nguyễn Nghĩa Phương ngay trong đêm về Kinh để tâu trình lên Đức Vua. Vi Tiểu Bảo lấy làm đắc ý nghĩ thầm:

- Phen này đủ làm cho Ngô Tam Quế phải khốn đốn. Phe Mộc Vương Phủ và Thiên Địa Hội chúng ta ganh nhau hạ Ngô Tam Quế. Bữa nay lão gia đối.với hai vị sư phụ đều lập nên công lớn. Trần sư phụ ở Thiên Địa Hội chắc là khoái lắm. Cả Hoàng Đế sư phụ chắc cũng vui mừng. Hôm sau gã dẫn quân từ tư đi về phía Nam. Vào lúc xế chiều bỗng thấy hai tên Ngự tiền thị vệ từ trong Kinh ngồi khoái mã rượt đuổi tới nơi. Chúng đồng thanh kêu to:

- Hoàng Thượng có mật chỉ. Vi Tiểu Bảo cả mừng lập tức triệu bọn thị vệ cùng quan quân ở Kiêu kỵ Doanh đến trung quân để nghinh tiếp Thánh chỉ. Viên thị vệ đứng giữa trung quân dõng dạc đọc Thánh chỉ:

- " Ngự tiền thị vệ Phó Tổng Quản, Kiêu Kỵ Doanh chính Hoàng kỳ Phó Đô Thống Vi Tiểu Bảo hãy nghe đây: Trẫm sai ngươi đi công cán chùa Thiếu Lâm. Ai bảo ngươi dọc đường xen vào chuyện vu vơ? Ngươi nghe lời kẻ tiểu nhân nói năng càn rỡ, vu hãm bậc công thần. Hành động mù quáng này há chẳng khiến cho những Phiên thần phải đau lòng. Những lời nói.nhăng nói cuội tư nay cấm chỉ không được nhắc tới. Nếu để một câu tiết lộ ra ngoài thì các ngươi hãy xách thủ cấp về mà gặp Trẫm. Khâm thử! " Vi Tiểu Bảo nghe thánh chỉ chả còn hồn vía nào nữa, toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt. Gã đành dập đầu tạ ơn. Mọi người trong quân trường đều mặt mũi ngơ ngác, cực kỳ hổ thẹn. Bọn Trương Khang Niên, Phú Xuân không dám nói gì, chỉ thầm nghĩ trong bụng:

- Thằng lỏi này gây rắc rối mà Hoàng Thượng không bắt tội là phúc tày đình cho gã. Lúc này tâm tình gã đang khốn quẫn. Ta còn đứng đây khác nào là cái gai trước mặt gã. Không chừng gã giận cá chém thớt là khổ cho mình. Chúng nghĩ vậy rồi cáo từ lui ra. Tên thị vệ đọc thánh chỉ đến gần Vi Tiểu Bảo nói nhỏ vào tai gã:

- Hoàng Thượng dặn Vi Phó Đố thống phải coi chừng. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ. Đa tạ hồng ân của Thánh Thượng. Gã lấy một ngàn lạng bạc ra tạ ơn hai tên thị vệ. Hai tên thị vệ đi rồi, Vi Tiểu Bảo trong lòng cực kỳ buồn bã, tự hỏi:

- Chẳng lẽ Hoàng Đế biết ta cố ý hãm Ngô Tam Quế? Hay là thằng cha Nguyễn Nghĩa Phương đến Bắc Kinh rồi phản cung. Chắc hắn nói ta đánh hắn đau buộc phải nhận? Xem chừng Hoàng Đê rất thân với Ngô Tam Quế. Muốn lật đổ hắn thật không phải dễ dàng. Quan quân bị vố này như đụng phải đinh, đánh bạc cũng không còn thích thú nữa. Dọc đường chẳng có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng quan quân đã kéo tới chùa Thiếu Lâm ở núi Tung Sơn. Các vị sư trong chùa nghe tin có thánh chỉ tới liền kéo xuống núi nghênh tiếp, đón bọn Vi Tiểu Bảo lên chùa. Vi Tiểu Bảo lấy thánh chỉ bên mình đưa cho Trương Khang Niên tuyên đọc. Thánh chỉ là một trường thiên đại luận. Nào là:

- Các Pháp sư: Thâm ngộ huyền cơ, tảo thức diệu lý Khắc kiến gia du, giáp phụ hoàng kỳ Nào là: Phạn thiên cung điện, huyền nhật nguyệt chỉ quang hoa Phật địa viên lâm, động yên vân chí khí sắc Nào là: Vân nhiễu Tung nhạc, loan hồi Thiếu Thất. Hảo thuỷ tiên lộ, lâm thăng Phật nhật Trắc yên phạn chúng, đại hữu minh triết Tiếp theo Trương Khang Niên đọc tới đoạn gia phong cho trụ trì chùa Thiếu Lâm là Hối Thông hòa thượng làm Hộ quốc hựu thánh thiền sư. Cả 18 nhà sư đã lập công trên Ngũ Đài Sơn đều được phong thưởng. Đoạn sau cũng là:

- Nay phái Ngự tiền thị vệ Phó Tổng quản, Kiêu Kỵ doanh chinh Hoàng kỳ Phó Đô Thống được khâm mạng mặc áo vàng là Vi Tiểu Bảo để thay Trẫm lên chùa Thiếu lâm xuất gia đầu phật, nghiên cứu Phạn điển hoàng đương Phật pháp. Vi Tiểu Bảo còn được ngự tứ độ phật pháp khí, lập tức xuống tóc quy y. Khâm thử. Phía trên thánh chỉ là một thiên văn tứ lục theo thể biến ngẫu, Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu làm sao. Đoạn dưới gã hiểu được, mặt mày tái mét. Vua Khang Hy bảo gã lên Ngũ Đài Sơn.làm hòa thượng, gã đã tuân mệnh rồi, ai ngờ Ngài lại sai gã lên chùa Thiếu Lâm thệ phát quy y. Đạo thánh này gã mang ở trong mình. Dĩ nhiên dọc đường không dám mở ra coi lén. Dù gã có coi chăng nữa cũng chả hiểu Thánh Chỉ viết những gì. Hối Thông

thiền sư cùng quần tăng nghe đọc chỉ xong đều dập đâu tạ ơn. Vi Tiểu Bảo đứng bên dở khóc dở cười, trong lòng rất đỗi băn khoăn. Hối Thông thiền sư nói:

- Vi đại nhân xuất gia thay hoàng thượng là một điều vinh dự lớn cho bản Tự. Thiền sư lấy dao cạo ra rồi nói tiếp:

- Vi đại nhân thay mình đức hoàng thượng là một chuyện không phải tầm thường. Lão tăng không dám làm sư phụ mà chỉ thay mặt tiên sư thu nạp làm đệ tử, tức là sư đệ của lão tăng. Pháp danh của sư đệ là Hối Minh. Trong chùa Thiếu Lâm pháp hiệu bằng chữ "Hối" chỉ có hai người là lão tăng và sư đệ. Vi Tiểu Bảo nghe tới đây đành quỳ xuống.chịu lễ thế phát. Hối Thông thiền sư ra tay cạo trước đỉnh đầu gã ba cái rồi giao cho Thế độ tăng cạo nốt. Đầu tóc của Vi Tiểu Bảo đã bị cháy trụi, chỉ còn lơ thơ mấy sợi tóc nên cạo rất mau, chỉ loáng cái đã xong. Hối Thông thiền sư đọc mấy câu: Thiếu Lâm tố bích, bất dĩ vi ngại Đại đế xuất gia, bất dĩ vi thái Trần thế vinh hoa, tích thế kim minh Bất khứ bất lai, hà tồn hà tăng Thiền sư lại lấy ngự tử độ diệp của Hoàng đế ra. Lão viết hai chữ "Hối Minh" nhét vào trong diệp rồi dẫn Vi Tiểu Bảo lên làm lễ Tam Bảo. Quần tăng đồng thanh tuyên phật hiệu. Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- Mồ cha tổ tôn mười tám đời lão trọc không biết tu nhân tích đức lại đem đầu lão gia ra cạo trọc. Lão gia niệm một câu " Tổ bà quân khốn kiếp". Đột nhiên gã tự thương thân lớn tiếng khóc ròng, khiến cho quần tăng cùng quan quân đều kinh ngạc đến thộn cả mặt ra.

Hồi 101 - Nhà Sư Mê Gái Bị Đòn Đau

Quần tăng dõng dạc tuyên Phật hiệu. Vi Tiểu Bảo khóc một lúc rồi dừng lại. Hối Thông thiền sư nói:

- Sư đệ! Tăng chúng trong bản tự hiện dùng tám chữ "Đại, Giác,Quan, Hối, Trừng, Tịnh, Hoa, Nghiêm" để xếp thứ tự. Gia sư là Quan Đảm thiền sư đã viên tịch trước đây 28 năm. Chư tăng trong chùa pháp hiệu "Trừng" đều là sư diệt của sư đệ. Bọn Trừng Quang, Trừng Thông đều đến tham kiến sư thúc. Vi Tiểu Bảo thấy mấy vị lão hoà thượng râu trắng như tơ đều kêu mình bằng sư thúc, và bao nhà sư pháp hiệu có chữ "Tịnh" đều đã cao tuổi kêu gã bằng sư thúc tổ, gã lấy làm cao hứng..Sau đến những nhà sự lối ba bôn chục tuổi pháp hiệu chữ "Hoa" kêu hắn bằng Thái sư thúc tổ, gã không nhịn được phá lên cười ha hả. Quần tăng thấy Vi Tiểu Bảo mặt mũi còn đẫm lệ chưa khô, đột nhiên cười rộ, cũng không nhịn được phải mỉm cười. Bọn Trương Khang Niên vào cáo biệt Vi Tiểu Bảo. Gã nhớ tới Song Nhi liền lấy 50 lượng bạc đưa cho Trương Khang Niên thuê phòng ở dưới chân núi để thị cư trú. Nguyên chùa Thiếu Lâm từ trước tới nay không nghinh tiếp nữ thí chủ nên Song Nhi phải chờ gã bên dưới núi. Gã tưởng chỉ lên chùa đưa thánh chỉ phong tặng và khao thưởng cho chư tăng xong rồi được xuống núi về kinh.. Không ngờ gã phải xuất gia ngay ở chùa Thiếu Lâm. Vi Tiểu Bảo đã thay mình Hoàng đế, lại liệt vào hàng cao tăng mang pháp danh hàng chữ "Hối" nên địa vị gã ở trong chùa rất cao. Nhà sư trụ trì lựa cho gã một căn phòng thiền rất lớn, lại sai 4 tên tiểu sư để gã sai bảo. Hối Thông phương trượng nói:

- Sư đệ ở trong chùa nhất nhất được tự do. Cả những lúc công hoá buổi sớm cũng như buổi tối đều được tùy tiện. Trừ 5 điều cấm giới là sát sinh, uống rượu, dâm tà, nói quàng, trộm cắp còn những điều cấm giới khác, sư đệ giữ được là hay mà không giữ thì thôi, chả cần câu thúc. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Trong 5 điều cấm giới thì điều nói quàng lão gia không giữ được rồi. Gã hỏi lại:

- Có phải giới đồ không? Hối Thông phương trượng sửng sốt hỏi lại:

- Đánh bạc ư? Đánh bạc bằng gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đánh bằng tiền. Hối Thông mỉm cười nói:

- Trong 5 đại cấm giới không có mục giới đồ. Người khác có thể cấm giới đồ, riêng sư đệ được tuỳ tiện. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Con mẹ nó, một mình lão gia thì đánh bạc với ai? Chẳng lẽ mình lại đánh với mình. Như vậy không cấm cũng như là cấm rồi. Vi Tiểu Bảo ở trong chùa mấy ngày không có việc làm. Gã tự nhủ:

- Hoàng Đế bảo ta đi phục thị Lão Hoàng Gia, ngài lại kêu lên chùa Thiếu Lâm xuất gia trước, chẳng hiểu khi nào mới lên Ngũ Đài Sơn? Một hôm bỗng dưng gã tới La Hán Đường thấy Trừng Thông đang dạy võ cho 6 đồ đệ. Chúng tăng nhìn thấy Vi Tiểu Bảo liền khom lưng thi lễ. Vi Tiểu Bảo xua tay gạt đi:

- Các ngươi bất tất phải thi lễ, cứ tuỳ tiện luyện võ đi. Gã thấy 6 nhà sư hàng chữ "Tỉnh" đã tinh thông môn quyền cước, ra tay rất mau lẹ. Lúc chiết chiêu biến hoá khôn lường. So với vị "sư thúc tổ, là gã, chúng còn cao minh hơn nhiều. Gã lại nghe Trừng Thông chỉ điểm cho chúng thế nào là sử quyền cương mãnh có thừa, kình lực không đủ, phát cước thế nào là lệch bộ vị, hay hơi cao hoặc hơi thấp một chút. Vi Tiểu Bảo hoàn toàn không hiểu nên chẳng lấy chi làm thú vị liền trở gót bỏ đi. Vi Tiểu Bảo vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Ta nghe nói võ công của phái Thiếu Lâm vào hàng đệ nhất thiên hạ. Ta đã đến đây làm hòa thượng không học được chút công phu thì thật là đáng tiếc. Đột nhiên gã chợt tỉnh ngộ, tự nhủ:

- À phải rồi! Tiểu Hoàng Đế sai ta đến chùa Thiếu Lâm xuất gia là cốt để ta học được chút công phu đặng bảo vệ Lão Hoàng Gia đắc lực hơn. Nhưng hỡi ôi! Sư phụ ta đã chết đi cách đây 28 năm rồi thì còn lấy ai truyền thụ võ công cho ta? Gã trầm ngâm một lát chợt hiểu ra rằng:

- Lão hoà thượng trụ trì nơi đây bảo ta làm sư đệ lão là để ta không có sư phụ. Lão trọc này xảo quyệt thật. Hừ? Phải rồi? Lão tưởng ta là người thân tín của Hoàng Đế, một vị quan lớn người Mãn Châu nên lão không chịu đem võ công thượng hạng truyền cho một tên Thái Đát. Chà chà! Lão này thâm quá! Nhưng lão không dạy ta, chẳng lẽ ta không biết nhìn mà học lấy? Theo lề luật võ lâm, thì khi môn đồ luyện võ mà có người ngoài trông vào thì bất kỳ môn phái nào cũng là điều đại kỵ, nhưng "Hối Minh thiền sư", đây là vị "cao tăng tiền bối" trong bản tự, thì bọn đồ tử đồ tôn ở bản phái đang luyện võ, gã có đứng ngoài xem cũng chẳng ai dám dị nghị. Vi Tiểu Bảo ở trong chùa đi hết các viện lạc, nhìn Đông ngó Tây, ở đâu cũng thấy mọi người luyện tập võ công. Mỗi nơi gã đều đứng coi một lát. Đáng tiếc là vị "cao tăng" này căn bản võ công lại nông cạn quá chừng. Ngày trước tuy gã được Hải Đại Phú truyền thụ một chút nhưng lại không phải là võ công chân thực. Sau Trần Cận Nam có truyền cho gã một chút bí quyết về nội công thì gã lại chưa thực tâm rèn luyện. Võ công phái Thiếu Lâm cực kỳ tinh thông, rộng rãi, Vi Tiểu Bảo đã tự do coi họ rèn luyện, chưa chắc đã được bổ ích gì. Vi Tiểu Bảo ở chùa Thiếu Lâm nhởn nhơ mấy tháng trời. Đông qua, Xuân lại, gã chưa học được chút võ công nào nhưng được cái tính nết xuề xoà lại thích kết giao bằng hữu. Địa vị gã ở trong chùa ngang hàng với phương trượng tức là vào hàng tiền bối. Gã chịu giao du với kẻ vai dưới nên quần tăng coi hắn rất là thân thiết. Một hôm gió xuân hoà ấm. Vi Tiểu Bảo thấy trong mình khoan khoái, gã ở lý trong chùa bầu bạn với chư tăng mãi cũng chan. Gã ra cửa chùa, thả chân bước xuống núi, bụng bảo dạ:

- Lâu nay không gặp Song Nhi, không hiểu con tiểu nha đầu này sống một mình tình trạng ra sao? Âu là ta thử đi kiếm thị. Gã tới gần quán đón khách ở ngoài chùa bỗng nghe thấy tiếng người huyên náo thì mừng thầm tự nhủ:

- Hay quá! Hay quái Đã có tiếng người xôn xao, tất là có chuyện lạ. Ta hãy ra coi cho đỡ buồn! Gã liền rảo bước tiến về phía trước, lại nghe có tiếng đàn ông lẫn tiếng con gái trong trẻo vọng lại. Khi tới gần trong quán gã thấy 2 cô gái nhỏ tuổi đang cãi lộn với 4 nhà sư bản tự. Bốn nhà sư vừa ngó thấy Vi Tiểu Bảo đồng thanh nói:

- Sư thúc tổ đã đến kìa. Xin lão nhân gia phát lạc vụ này cho. Chúng ra ngoài quán nghênh tiếp, khom lưng thi lễ rất cung kính. Bốn nhà sư này pháp danh ở hàng chữ "Tĩnh". Vi Tiểu Bảo biết bọn chúng phụ trách việc tiếp khách bên ngoài đến lễ chùa. Ngày thường chúng ăn nói rất dễ nghe, thái độ vui vẻ, khả ái mà không hiểu hôm nay sao lại gây lộn với 2 thiếu nữ? Lúc gã đưa mắt nhìn 2 thiếu nữ thì thấy một cô lối 20 tuổi mình mặc áo lam, còn một cô nữa nhỏ hơn, chừng 16, 17 tuổi mặc áo màu lục. Vi Tiểu Bảo vừa trong thấy cô bé, bất giác trái tim đập

thình thịch dường như trước ngực bị cây thiết truỵ vô hình đánh một đòn nặng. Chỉ trong chớp mắt gã thấy môi khô, miệng ráo. Gã trợn mắt, há miệng tính thầm trong bụng:

- Ta chết rồi! Ta chết rồi? Trong thiên hạ sao lại có người con gái đẹp đến thế này? Nếu ta lấy được nàng làm vợ thì dù Tiểu Hoàng đế có gạ đổi ngôi cho ta, ta cũng không thèm. Vi Tiểu Bảo điên đảo thần hồn không còn biết gì nữa. Gã lẩm bẩm:

- Trên trời dưới đất, rừng giáo mưa tên, núi đao vạc dầu, bất luận gặp trường hợp nguy hiểm nào ta cũng phải lấy được cho được nàng làm vợ mới nghe. Hai thiếu nữ thấy 4 nhà sư hô một tên tiểu hoà thượng là "Sư thúc tổ" lại thủ lễ cực kỳ cung kính thì lấy rất làm lạ kỳ. Lát sau 2 cô lại thấy gã dương cặp mắt lên đứng thộn mặt ra, nhìn tròng trọc vào thiếu nữ áo lục không chớp, càng không hiểu ra làm sao. Dù là một chàng trai thông thường cũng chẳng nên vô lễ như vậy, huống chi một nhà sư đã xuất gia đầu Phật. Nữ lang áo lục hai má đỏ bừng, quay mặt nhìn ra chỗ khác. Thiếu nữ áo lam sắc mặt đầy vẻ tức giận. Vi Tiểu Bảo mê mẩn tâm thần, chẳng biết ất làm gì nữa, tự hỏi:

- Tại sao nàng lại quay mặt đi? Mặt nàng ửng hồng coi đẹp như tiên. Cả trăm cô điếm lớn, điếm nhỏ ở Lệ Xuân Viện đứng xếp hàng cũng chả có ả nào sánh nổi cái gót chân của nàng. Nụ cười của nàng dù ta phải bỏ cả vạn lạng bạc ra mua cũng chẳng phải là đắt. Gã xuất thân từ nơi hồng lâu kỹ viện lại chưa từng đọc sách nên trong lòng chỉ có hình ảnh kỹ nữ và tiền bạc để hình dung con người tuyệt mỹ. Tuy cái đó là thô tục nhưng lại là thành tâm, chỉ ý của gã phát ra. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Con mẹ nó? Nào Phương Di, nào Mộc Kiếm Bình, nào Hồng giáo chủ phu nhân,.nào Kiến Ninh công chúa, nào Song Nhi, nào cô gái đã gieo xúc sắc, tất cả bấy nhiêu người góp lại để mà so sánh cũng còn thua xa vị nữ lang trước mặt đẹp như thiên thần này. Vi Tiểu Bảo này không thiết làm Hoàng Đế, chẳng ham ngôi Giáo chủ Thần Long giáo, cũng như chẳng thiết chức Tổng đà chúa Thiên Địa Hội. Dù áo choàng màu vàng, dù quan lớn nhất phẩm triều đình hay gì gì đi nữa ta cũng chẳng thiết. Ta...ta nhất định làm chồng cô này mới thoả chí bình sinh. Trong khoảnh khắc đầu óc gã quay cuồng biết bao nhiêu ý nghĩ. Gã quyết tâm dù phải.nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, mạo hiểm muôn thác cũng không lùi bước, cốt lấy sao được người đẹp. Nét mặt gã lúc này trông rất cổ quái Bốn nhà sư và hai cô gái nhìn Vi Tiểu Bảo chợt thấy gã lúc thì nghiến răng nghiến lợi, lúc thì hý hỷ hỉmg hửng chẳng khác gì kẻ điên khùng đều ngạc nhiên. ĩ nh Thế và Tĩnh Thanh hoà thượng gọi luôn mấy câu:

- Sư thúc tổ? Sư thúc tổ? Vi Tiểu Bảo vẫn không nghe thấy gì, cứ đứng ngây người ra. Một lát sau gã như người trong mộng chợt tỉnh giấc thở phào một cái. Thiếu nữ áo lam ban đầu tưởng gã là một kẻ hiếu sắc, khinh bạc, sau nhìn thấy thần sắc gã không phải như vậy liền cho gã là một kẻ si ngốc. Cô mỉm cười nói:

- Tên tiểu hoà thượng này mà là sư thúc tổ của các vị ư? Tình Thế vội đáp:

- Cô nương nên giữ lời lẽ cho lịch sự hơn một chút. Đây là vị cao tăng pháp hiệu Hối Minh tức là một trong hai vị đứng hàng chữ "Hối" của bản tự Lão nhân gia là sư đệ của chưởng môn phương trượng đó. Nữ lang áo lục cười nói:

- Tỷ tỷ ơi. Y lừa gạt ta đó. Chúng ta đừng mắc bẫy y. Tên tiểu pháp sư này mà lại là một vị cao tăng được chăng? Câu nói ngọt ngào rất lọt tai khiến cho Vi Tiểu Bảo nghe xong mà hồn xiêu phách tán! Gã không nhịn được lặp lại:

- Tên tiểu pháp sư này mà lại là một vị cao tăng được chăng? Gã học lại câu này càng tỏ ra là quân vô lại, đàng điếm. Hai vị nữ lang tỏ ra rất tức giận, sa sầm nét mặt còn bốn nhà sư vào hàng chữ "Tĩnh" cũng cảm thấy vị tiểu sư thúc tổ này quá sàm sỡ nên rất hổ thẹn. Thiếu nữ áo lam hắng giọng rồi hỏi:

- Ngươi mà là cao tăng chùa Thiếu Lâm ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Sư là sư chứ chẳng phải cao tăng chi hết. Cô coi ta thấp lùn thế này thì bất quá là nhà sư lùn tịt chứ bảo là cao tăng sao được? Thiếu nữ áo lam giương cặp lông mày lên, dõng dạc nói:

- Sư phụ chúng ta thường bảo võ học ở chùa Thiếu Lâm là nguồn gốc võ học trong thiên hạ, lại có 72 đường tuyệt kỹ, cao minh khôn lường. Chị em ta đem lòng kính mộ mới đến chiêm ngưỡng. Không ngờ võ công nơi đây lại rất tầm thường mà sư sãi trong chùa còn không giữ thanh qui, mồm mép lém lẻu, nói toàn chuyện lưu manh đầu đường xó chợ, thật khiến cho người ta thất vọng. Cô quay lại bảo nữ lang áo lục:

- Muội tử! Chúng ta đi thôi! Cô nói rồi trở gót ra khỏi nhà quán. Tĩnh Thanh lạng người ra đến trước mặt cô nói:

- Nữ thí chủ đến chùa Thiếu Lâm hành hung đánh người. Các vị có muốn bỏ đi thì hãy để danh hiệu của sư tôn lại. Vi Tiểu Bảo nghe Tĩnh Thanh nói đến bốn chữ "hành hung đánh người" thì nghĩ bụng:

- Té ra hai cô này đã đánh bọn Tĩnh Thanh, không trách gì bọn họ làm huyên náo. Gã lại ngó thấy má bên trái của Tĩnh Thanh và Tĩnh Thế đều có vết bàn tay đỏ ửng. Hiển nhiên chúng đã bị tát tai. Gã tự nhủ:

- Quần tăng chùa Thiếu Lâm tên nào võ công cũng không đến nỗi kém cỏi mà còn không tránh kịp cái bạt tai, vậy võ công của 2 vị cô nương này ghê gớm lắm. Thiếu nữ áo lam đáp:

- Các ngươi bản lãnh thấp kém như vậy mà cũng đòi cô nương để danh hiệu của gia sư lại ư? Này? Này! Bản cô nương cho các ngươi hay: Các ngươi không đáng đâu? Tĩnh Thế đã nếm mùi đau đớn vì cô này, lại hiểu rằng bọn mình 5 người ở đây quyết không ngăn cản.được 2 cô, mà để các cô xuống núi rêu rao, đã tát tai hai nhà sư chùa Thiếu Lâm thì còn gì là oai danh bản tự! Nhất là các cô lại không biết rõ địa vị của chúng. Tĩnh Thế nghĩ vậy liền nói:

- Bọn bần tăng 4 người chỉ phụ trách việc đón tiếp các vị thí chủ. Đã là kẻ xuất gia thì phải lấy hoà khí làm đầu, khi nào dám cùng người động thủ một cách càn rỡ? Nếu 2 vị muốn lãnh giáo võ công của tệ tự thì xin nán lại một chút để bần tăng về mời mấy vị sư bá, sư thúc ra tiếp kiến 2 vị. Nhà sư nói rồi trở gót chạy vào chùa. Đột nhiên bóng xanh lấp loáng. Tĩnh Thế tức gân quát:

- Nữ thí chủ... Nhà sư vừa mở miệng bỗng nghe đánh "binh" một cái! Nhà sư ngã lộn đi một vòng. Nguyên thiếu nữ áo lam đã chạy lại móc chân làm cho y ngã nhào. Tĩnh Thế đứng phắt dậy. Trong cơn nóng giận nhà sư vung tay mặt ra chiêu "Đảo đả kim chung" đánh xuống vai bên tả đối phương. Thiếu nữ áo lam quay tay trái lại một cái. Những tiếng "rắc rắc" vang lên. Tình thế đã bị cô vặn cánh tay trật khớp. Những tiếng la "úi chao" cùng những tiếng lắc cắc vang lên liên tiếp. Thủ pháp của thiếu nữ mau lẹ phi thường. Chỉ trong khoảnh khắc bọn Tĩnh Thanh 3 người đều bị đánh ngã. Thiếu nữ đã sử dụng những thủ pháp "Phân cân thác cốt" hoặc "Đoạn

uyển cốt" hoặc "Chiếc tất loan". Bốn nhà sư té xuống rồi hoàn toàn mất hết khả năng kháng cự. Vi Tiểu Bảo sợ quá, tay chân luống cuống, không biết làm thế nào. Đột nhiên cổ áo xiết chặt, gã đã bị thiếu nữ tóm lấy. Tất cả các yếu huyệt sau gáy đều bị phong tỏa, người gã nhũn ra, mất hết khí lực. Gã thấy thiếu nữ áo lam đứng trước mặt mình, vậy người túm gã dĩ nhiên là thiếu nữ áo lục. Gã mừng như phát điên reo lên:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Gã cho là được thiếu nữ áo lục tóm gáy thì đời gã ở cõi nhân gian này cũng không phải là uổng. Gã còn ao ước được nữ lang đá vào mình gã mấy cước, đánh vào đầu mấy quyền rồi gã có phải chết ngay cũng là phúc đức cho gã lắm. Lúc này mùi u hương thoang thoảng đưa vào mũi. Gã lại mê mẩn kêu lên:

- Thơm quá? Thơm quá! Thiếu nữ áo lam tức giận quát lên:

- Thằng lỏi đầu trọc này thật là đốn mạt. Muội tử. Hãy cắt mũi hắn đi. Lại nghe thanh âm trong trẻo ở đàng sau cất lên:

- Hay lắm! Để tiểu muội móc mắt gã đã. Vi Tiểu Bảo lại thấy ngón tay mềm mại đè vào mi mắt trái. Gã la lên:

- Cô nương từ từ mà móc. Đừng làm lẹ quá. Nữ lang áo lục lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay hơn hết là cô nương cứ nắm bần tăng thế này vĩnh viễn đừng bao giờ buông tha. Nữ lang tức giận hỏi:

- Tên thầy chùa con nít này. Ngươi chết đến gáy rồi mà còn thả lời hoa nguyệt. Vi Tiểu Bảo bỗng thấy mắt đau nhói lên. Gã hiểu là nữ lang định móc mắt gã thật sự. Trong lúc cực kỳ kinh hãi, gã cúi đầu xuống. Dĩ nhiên mối phong tình trong dạ đều tiêu biến hết. Cả 6 chiêu cứu mạng mà Hồng giáo chủ và Hồng phu nhân truyền thụ gã cũng quên sạch. Vi Tiểu Bảo xoay tay lại, chỉ mong gạt được bàn tay của nữ lang áo lục đang túm chặt cổ áo gã, nhưng huyệt đạo bị phong toả, cánh tay hoàn toàn bất lực. Nữ lang lại phóng một chưởng đánh mạnh vào sau lưng gã. Vi Tiểu Bảo la làng:

- Úi chao. Ối mẹ ơi là mẹ. Gã xoay 2 tay xua loạn lên. Đột nhiên bàn tay gã sờ đúng vào chỗ mềm xèo trước ngực nữ lang rồi nắm lấy. Nữ lang vừa kinh hãi vừa hổ thẹn. Cô đưa 2 tay vào trong chụp cánh tay Vi Tiểu Bảo mà vặn bật lên những tiếng rắc rắc, 2 khớp xương khuỷu tay gã đã bị gãy trật rồi. Chiêu này của cô được kêu bằng "Nhũ yếu quỷ xào" Cái tên nghe thanh nhã mà thực ra là một đòn sát thủ cực kỳ lợi hại trong môn "Phân cân tháo cốt thủ". Tiếp theo nữ lang vung chân đá Vi Tiểu Bảo một cước ra xa hơn trượng, té huỵch xuống đất. Trán gã đập vào cột trong quán đánh chát một tiếng. Máu tươi chảy đầm đìa. Vi Tiểu Bảo đau quá suýt nữa ngất đi. Nữ lang vẫn còn phẫn nộ đến cực điểm. Hàn quang lấp loáng. Cô đã rút ở sau lưng một thanh Liễu diệp đao. Cô cầm đao chém xuống lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo vội trần mình đi, lăn vào dưới cái gầm bàn đá ở giữa quán. Nhát đao của nữ lang chém trúng bàn đá. Hoả quang toé ra tứ phía. Cô lại vung chân trái. đá Vi Tiểu Bảo ra khỏi gầm bàn. Thiếu nữ áo lam vội a lên:

- Muội tử. Đừng có giết người! Nữ lang áo lục lờ đi như không nghe thấy. Cô lại vung đao chém xuống lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo la hoảng:

- Trời ơi! Ối mẹ ơi là mẹ! Nữ lang áo lục lại chém tiếp 2 đao làm cho Vi Tiểu Bảo đau thấu xương. May mà gã mặc áo hộ thân nên chưa mất mạng. Nữ lang áo lục toan chém nữa nhưng nữ lang áo lam đã rút đao ra gạt đánh "choang" một tiếng. Cô nói:

- Gã tiểu hoà thượng này không sống được nữa rồi. Chúng ta đi thôi. Cô sợ giết nhà sư chùa Thiếu Lâm thì tai hoạ khôn lường. Nữ lang áo lục bị nhục, đột nhiên 2 hàng châu lệ chảy chứa chan xuống má. Cô vung đao lên đâm vào cổ mình. Thiếu nữ áo lam hốt hoảng kêu to:

- Muội tử!..Muội tử... không thể chết được.. Tuy mũi đao bị gạt ra nhlmg lưỡi đao đã sướt qua cổ, máu chảy chan hoà. Nữ lang áo lục mắt tối sầm lại, té xuống ngất đi. Thiếu nữ áo lam bỏ cương đao xuống, ôm lấy cô ta gọi thất thanh. Bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng người:

- A di đà phật. Mau mau cứu người. Thiếu nữ áo lam mếu máo:

- Không.. không cứu được nữa rồi.. Bỗng thấy một bàn tay từ sau lưng đưa ra, chĩa ngón điểm vào quanh vết thương của nữ lang áo lục. Đồng thời có tiếng người nói:

- Cứu người là gấp. Xin cô nương miễn trách. Lại nghe mấy tiếng "rạc rạc" vang lên. Người kia đã xé vạt áo để buộc vết thương ở cổ nữ lang. Người đó lại cúi xuống bồng cô lên. Thiếu nữ áo lam luống cuống, đứng ngẩn người ra. Cô trông rõ một vị lão tăng râu bạc chùng xuống trước ngực bồng nữ lang áo lục chạy như bay lên núi. Trong lúc hốt hoảng, thiếu nữ áo lam đành chạy theo sau. Cô trông rõ một vị cao tăng bồng em mình chạy như bay lên chùa Thiếu Lâm. Vi Tiểu Bảo thoát chết, từ trong gầm bàn chui ra. Gã lẩm bẩm:

- Cô em này... dữ quá. Sao cô lại liều mình tự tử. Nếu mà chết thật thì làm thế nào? Ta.. ta trốn con mẹ nó đi cho xong.. Nhưng gã nghĩ đến người thiếu nữ tư dung tuyệt thế. Lòng gã lại rộn lên, gã tự nhủ:

- Mình có trốn cũng không thoát được, Chi bằng đi coi xem sao? Trán gã toát mồ hôi nhỏ giọt. Gã gắng gượng bò lên núi. Vi Tiểu Bảo mới đi được chừng mươi bước thì thấy mười mấy nhà sư trong chùa chạy ra cõng gã cùng 4 nhà sư hàng chữ "Tĩnh" đưa về chùa. Vi Tiểu Bảo cùng 4 nhà sư kia đều bị 2 cô gái vặn trật khớp tay. Phép cầm nã nguyên là môn võ công sở trướng của phái Thiếu Lâm. Lập tức có nhà sư đến ráp lại những khớp xương bị trật. Cả 5 người ngồi trong thiền điện ngơ ngác nhìn nhau, ai cũng lộ vẻ cực kỳ bẽn lẽn. Sau một lúc Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta phải đi coi. Gã hỏi cho biết 2 vị nữ lang hiện đang ở đâu thì có một nhà sư cho biết họ đang ở thiền phòng phía Đông. Gã liền đi về phía đó, nhưng vừa quanh hết dãy hành lang đã thấy 8 nhà sư tay cầm khí giới xăm xăm đi tới.

Hồi 102 - Biết Mình Biết Người Đánh Đâu Thắng Đấy

Tám nhà sư kia đều là chấp sư tăng trong viện Giới Luật. Nhà sư đi đầu khom lưng thi lễ nói:

- Bạch sư thúc tổ. Trụ trì đại sư mời sư thúc tổ đến ngay. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi. Ta hãy đi xem tiểu cô nương kia sống chết thế nào đã rồi sẽ đến đó. Nhà sư nói:

- Trụ trì đại sư đang chờ trong viện Giới Luật. Kính mời sư thúc tổ lên ngay. Vi Tiểu Bảo tức giận thóa mạ:

- Con mẹ nó. Ta đã bảo muốn đi coi vị cô nương xinh đẹp kia cái đã, ngươi không nghe thấy hay sao? Lúc bình thường Vi Tiểu Bảo tính tình hoà ái nhưng hiện giờ trong lòng nóng nảy, không nhịn được mở miệng thoá mạ ngay. Tám nhà sư ngơ ngác nhìn nhau, không dám cản trở đành vác giới đao đi theo sau. Vi Tiểu Bảo vừa tới thiền phòng ở Đông viện đã hỏi ngay:

- Vị tiểu cô nương đó không chết chứ? Một vị cao tăng đáp:

- Khải bẩm sư thúc. Tiểu tăng đang cố gắng cứu chữa, mong rằng gỡ được sinh mệnh cho nữ thí chủ. Thiếu nữ áo lam đứng bên cửa sổ trỏ vào Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa mắng:

- Mọi việc đều do tên tiểu hoà thượng khốn kiếp này mà ra. Vi Tiểu Bảo nhìn thấy cô, thò lưỡi ra một cái rồi trở gót chạy đến Viện Cấm Giới thì thấy cửa viện mở rộng. Mấy chục nhà sư thị lập hai bên coi rất nghiêm trọng. Tám nhà sư đi kèm Vi Tiểu Bảo đồng thanh nói:

- Khải bẩm Phương trượng. Bọn đệ tử đã mời Hối Minh tăng đến. Vi Tiểu Bảo thấy tình trạng oai nghiêm không khỏi mắng thầm:

- Phải chăng đây là nơi thẩm vấn lão đại gia? Tổ bà nó! Làm gì mà khệnh khạng thế! Gã tiến vào đại đường thấy Phật tượng đang thắp 10 ngọn nến. Phương trượng Hối Thông đứng đầu ở mé tả. Một vị cao tăng to lớn đứng đầu mé hữu, không giận mà oai nghiêm. Lão chính là Trừng Thức thiền sư, thủ toạ viện Giới Luật. Bọn Tĩnh Thế, Tĩnh Thanh 4 người đứng ở phía dưới. Hối Thông thiền sư nói:

- Sư đệ. Làm lễ đức Như Lai đi! Vi Tiểu Bảo quỳ xuống lễ phật. Hối Thông lại hỏi:

- Câu chuyện ở ngoài quán đón khách thế nào? Phiền sư đệ nói cho thủ tọa viện Giới Luật nghe? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ nghe bọn chúng huyên náo liền chạy tới coi. Còn vì lẽ gì xảy ra náo loạn, tiểu đệ không hay. Tĩnh Thế? Đầu đuôi thế nào các ngươi hãy nói đi! Tĩnh Thế vâng lời xoay mình lại thuật:

- Khải bẩm phương trượng cùng thủ toạ sư thúc. Bọn đệ tử 4 người nghe 2 nữ thí chủ đòi lên chùa liền vào quán đón khách dùng lời lẽ uyển chuyển giải thích cho 2 nữ thí chủ hay luật lệ bản tự từ trước tới nay không tiếp đãi nữ thí chủ. Nữ thí chủ lớn hơn hỏi:

- Nghe nói chùa Thiếu Lâm tự xưng là võ học chính tông.lại có 72 môn tuyệt kỹ đều là hạng vô địch đương thời. Bọn tiện thiếp đến coi cho biết lợi hại thế nào? Đệ tử liền đáp:

- Tệ tự chẳng bao giờ dám xưng là võ công vô địch thiên hạ. Các môn phái trong thiên hạ đều có chỗ sở trường. Phái Thiếu Lâm đâu dám cuồng ngông tự đại. Hôi Thông đại sư nói:

- Ngươi giải thích như vậy là đúng sự thực và đắc thế! Tĩnh Thế kể tiếp:

- Nữ thí chủ kia cười lạt hỏi:

- Nếu thế phái Thiếu Lâm chỉ có hư danh. Mấy môn quyền cước mèo què không bõ làm trò cười hay sao? Đệ tử đáp:

- Xin 2 nữ thí chủ cho hay ở môn phái nào và là cao đồ của vị tiền bối nào trong võ lâm? Hối Thông nói:

- Phải lắm! Hai cô gái đến bản tự sinh sự lại coi võ công bản phái không vào đâu thì tất lai lịch lớn lắm. cần phải hỏi cho rõ lai lịch bản phái của họ! Tĩnh Thế lại kể tiếp: Nữ thí chủ kia liền hỏi:

- Ngươi muốn biết môn phái cùng lai lịch của bọn ta ư? Cái đó dễ lắm, chỉ coi một cái là biết ngay. Đột nhiên cô tát đệ tử cùng Tĩnh Thanh sư đệ 2 tát. Cô ta ra tay rất mau lẹ, đệ tử chưa kịp phòng bị nên không tránh khỏi, rất lấy làm xấu hổ. Tĩnh Thanh sư đệ hỏi:

- Sao 2 nữ thí chủ lại động thủ đánh người? Cô gái kia cười đáp:

- Các ngươi hỏi lai lịch môn phái, khẩu thuyết vô bằng. Ta ra tay để các người nhìn thấy là biết. Cô nói đến đây thì Hối Minh sư thúc tổ tới nơi. Trừng Thức thiền sư hỏi:

- Nữ thí chủ kia ra tay đánh người đã dùng thủ pháp gì? Tĩnh Thế, Tĩnh Thanh cúi đầu xuống thấp:

- Bọn đệ tử không nhìn rõ. Trừng Thức hỏi 2 nhà sư kia:

- Các ngươi không bị đánh có nhận ra thủ pháp của nữ thí chủ đó không? Hai nhà sư đáp:

- Bọn đệ tử chỉ nghe 2 tiếng "bốp, bốp" biết là 2 vị sư huynh bị đánh, dường như bàn tay và thân hình y không chuyển động. Trừng Thức nhìn Phương trượng chờ chỉ thị. Hối Thông ngẫm nghĩ một lát rồi nhìn chấp sự tăng nói:

- Đi mời 2 vị thủ tọa viện Đạt Ma và Bát Nhã Đường đến đây! Chẳng.mấy.chốc 2 vị thủ toạ tới nơi. Thủ toạ viện Đạt Ma là Trừng Tâm đã cầm đầu Thập bát La hán lên Ngũ Đài Sơn viện trợ chùa Thanh Lương và có mối giao tình với Vi Tiểu Bảo. Trừng Quan thiền sư, thủ tọa Bát Nhã Đường là một vị lão tăng vào chùa tu hành từ lúc 10 tuổi, đến nay đã 80 mà chưa ra khỏi chùa 1 bước. Hai thủ toạ nhìn Phương trượng thi lễ. Hối Thông hỏi:

- Có 2 vị nữ thí chủ đến bản tự sinh sự, không hiểu họ ở môn phái nào. Hai vị kiến văn quảng bác nên mới mời tới đâu để cùng nhau nghiên cứu. Hối Thông đem thuật lại những việc đã qua. Trừng Tâm nói:

- Cả 4 tên sư diệt đều không thấy họ ra tay mà 2 người bị đánh 2 cái bạt tai. Môn võ công này trong "Thiên diệp thủ" đã có rồi. "Hồi phong chưởng " của phái Võ Đương, "Lạc nhạn quyền"

của phái Côn Luân, "Phi phụng thủ" của phái Không Động cũng đề có thủ pháp này. Hối Thông hỏi:

- Y chỉ đánh 2 chưởng thì không thể nhận ra của môn phái nào được. Sư đệ? Tại sao sư đệ động thủ với chúng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vì cô nương áo lam kia vặn trật tay 4.. 4 nhà sư. Hối Thông bảo:

- Phải rồi. Tay chân các ngươi bị vặn trật khớp trong trường hợp nào, nói tường tận cho các vị đây nghe đi. Lúc này Trừng Tâm đã coi kỹ tình hình tứ chi của các nhà sư bị trật khớp và hỏi cặn kẽ thủ pháp của nữ lang. Sau cùng lão hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Xin hỏi sư thúc. Vị cô nương đó đã vặn trật 2 cánh tay của lão nhân gia như thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão nhân gia bị nàng túm lấy cổ áo, lập tức toàn thân nhũn ra. Nàng nắm lấy chỗ này này.. Gã vừa nói vừa chỉ vào sau cổ. Trừng Tâm gật đầu nói:

- Đó là huyệt đại truy, một yếu huyệt trong thân thể con người. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Ta xoay người lại để gạt cánh tay nàng ra liền bị nàng đánh một chưởng vào sau lưng. Lão... lão nhân gia trong lúc bối rối rụt tay về chụp loạn lên, thế nào lại chụp đúng ngực nàng. Nàng cũng hấp tấp vặn trẹo cánh tay lão nhân gia và đẩy té xuống đất..Nàng lại cầm dao chém loạn xà ngầu. Con mẹ nó! Giết người chẳng mất vốn lãi gì. Nàng quyết tâm mưu sát thân phu để trở thành một tiểu quả phụ. Quần tăng nghe hắn nói nhăng nói càn ngơ ngác nhìn nhau. Trừng Tâm đứng ở phía sau Vi Tiểu Bảo nhìn thấy áo tăng bào của gã bị chém 3 nhát, không khỏi giật mình kinh hãi hỏi:

- Y chém sư thúc 3 nhát đao, thương thế có nặng không? Vi Tiểu Bảo đắc ý, nhơn nhơn đáp:

- Ta nhờ có bảo y hộ thân nên chưa bị thương. Cô bé kia đâm ta không chết chắc phải một phen bở vía, tưởng võ công của lão nhân gia cao thâm khôn lường, liền quay về giữ thế thủ. Thực ra nàng có tấm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường thì khi nào ta lại làm khó dễ với nàng... Hối Thông sợ Vi Tiểu Bảo tiếp tục nói tầm bậy nên gạt đi:

- Sư đệ. Bấy nhiêu là đủ rồi. Quần tăng đều hiểu ngay rằng sở dĩ nữ lang kia muốn tự tử chỉ vì cô bị Vi Tiểu Bảo chộp trúng ngực nên cô thẹn quá liều mình. Còn Vi Tiểu Bảo lúc đó mạng sống như treo trên đầu sợi tóc, cứ coi 3 vết đao trên tăng bào là cũng đủ biết. Trong cơn nguy cấp, gã rụt tay về chụp loạn xạ lên nắm bừa bất cứ bộ vị nào trên người địch nhân, điều đó quả là sự thực chứ không phải gã nói dối. Huống chi võ công gã kém cỏi, bị người ta bắt giữ rồi, dĩ nhiên gã thục thân cục cựa thì ra tay còn giữ quy củ thế nào được? Trừng Thức dịu nét mặt lại nói:

- Sư thúc. Lúc trước nghe nữ thí chủ kia mồm năm miệng mười nói là sư thúc không giữ môn quy, bần tăng cũng tưởng sư thúc cố tình phạm vào sắc giới. Nhưng thật ra đây chỉ là lúc tranh đấu mà vô tình gây nên tội lỗi chẳng thể bảo là phạm vào giới luật. Mời sư thúc ngồi. Trừng Thức nói rồi chính lão tay cầm ghế đặt dưới chỗ Hối Thông. Hành động này để tỏ ra Vi Tiểu Bảo không phạm lỗi thì Viện Giới Luật không thể khiển trách gã được. Gã lại là bậc tôn trưởng trong chùa nên nhà sư phải thủ lễ. Vi Tiểu Bảo cười hì hì ngồi xuống ghế. Trừng Thức thấy thái độ gã lăng mạn, khinh bạc, lại nói càn nói ẩu, không nhịn được nữa liền nghiêm nghị nói:

- Sư thúc tuy không phạm sắc giới nhưng khi thấy nữ thí chủ cũng nên cử chỉ thận trọng, giữ vẻ trang nghiêm mới khỏi mất phong độ của một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta là một vị cao tăng thì hùng hùng hổ hổ, muốn làm gì thì làm, ai cả được ta? Hối Thông toan tìm lời khuyên bỗng nghe Trừng Quan nói:

- Chẳng có môn phái chi hết! Trìmg Tâm lấy làm kỳ hỏi:

- Phải chăng sư huynh bảo 2 nữ thí chủ kia không ở môn phái nào? Trừng Quan nói:

- Đó là võ công học lén. Phàm cân thác cốt thử của 2 cô này bao gồm thủ pháp của 6 phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Không Động, Tuyết Sơn và Điểm Thương. Trừng Quan ngẫm nghĩ 1 lát rồi nói tiếp:

- Ba nhát đao chém trên lưng sư thúc gồm 3 thứ đao pháp của 3 phái Nga Mi, Thanh Thành và Sơn Tây. Võ công đã phức tạp mà lại không thuần túy thì chẳng có phái nào trong thiên hạ giống như vậy. Nguyên nhà sư Trừng Quan tuy chân không bước ra khỏi cửa chùa, nhưng đọc rất nhiều sách vở nên kiến văn mới quảng bác như vậy. Trong chùa Thiếu Lâm thì viện Đạt Ma chuyên nghiên cứu thứ võ công mà chùa chưa biết rõ. Mấy chục vị cao tăng trong Bát Nhã Đường, mỗi vị tinh thông võ công của môn phái khác Đó là nguyên tắc có biết người biết mình mới đánh đâu thắng. đó. Cuối đời nhà Tuỳ quần tăng chùa Thiếu Lâm đã từng giúp Lý Thế Dân đánh dẹp Vương Thế Xung. Từ đó võ công phái này vang lừng thiên hạ. Hơn ngàn năm thịnh danh vẫn không hề suy giảm. Dĩ nhiên võ công của bản phái cực kỳ rộng lớn, lại rất mực tinh thâm nhưng Bát Nhã Đường nghiên cứu các võ công của phái khác cũng là điều chủ yếu. Khi đã thông hiểu võ công của phái khác thì 1 là lấy chỗ sở trường của người để bổ xung chỗ khiếm khuyết của bản phái. Hai là khi tỷ đấu với nhĩmg tay cao thủ bên ngoài.thì khi mình đã biết rõ bản lĩnh của đối phương dĩ nhiên chiếm được phần tiện.nghi. Các đệ tử của phái Thiếu Lâm sau khi hành hiệp giang hồ về bái kiến bản môn trước hết phải đến Giới Luật Viện để bẩm báo không phạm tội lỗi gì. Đồng thời có võ công nào của phái khác vi diệu cũng trinh các nhà sư trong Bát Nhã Đường để ghi vào bút lục. Trải qua hơn ngàn năm liên tục như vậy nên võ công các phái khác trong thiên hạ chùa Thiếu Lâm đều thấy rõ ràng như trong lòng bàn tay. Dù chùa không tìm được người có tài trí tuyệt vời những cũng có thể lãnh đạo được quần hào võ lâm. Trừng Quan chuyên tâm nghiên cứu võ học, những việc ngoài đời chẳng hiểu tý gì. Suốt ngày lão suy nghĩ ngẩn ngơ nhưng khi ai hỏi đến võ công các phái thì lão phân tích 1 cách rất tinh vi..Văn nhân đọc sách quá nhiều thì thành con "mọt sách". Trừng Quan thiền sư ở chùa Thiếu Lâm lại chuyên nghiên cứu võ họ nên có thể gọi lão là "con mọt trong nghề võ". Trừng Quan thiền sư suốt ngày chỉ nghiên cứu phân tích các chiêu thức võ công cho đồng môn mà chưa tìm động thủ.một chiêu nào với người ngoài bao giờ. Nói về sự hiểu biết võ học thì khắp thiên hạ không ai bằng lão nên tất cả quần tăng đều rất kính phục. Các nhà sư nghe lão nói vậy đều rất kinh dị. Trừng Tâm hỏi:

- Té ra 2 vị cô nương này không ở trong môn phái nào. Vậy việc đối xử với họ rất dễ. Bây giờ chỉ cần cứu cô ta thoát chết rồi đưa họ ra khỏi chùa là không còn phải suy nghĩ gì nữa. Nhưng 2 cô còn nhỏ tuổi mà đã học được nhiều võ công của nhiều môn phái như vậy? Hãy nói trong mỗi môn phái họ chỉ cần học một chiêu cũng đã mất khá nhiều thời gian chứ không thể một sớm một chiều mà thành tựu. Dĩ nhiên về nguyên nhân này lão không thể giải thích được nên chỉ giương mắt và ngây người ra. Hối Thông phương trượng nói:

- Hai vị nữ thí chủ đó chắc là thông tuệ khác thường nên họ tập võ công rất mau lẹ, tưởng cũng là chuyện thường, chẳng có chi là kỳ dị. Chúng ta giải tán thôi. Phương trượng nói rồi đứng dậy. Trừng Quan mỉm cười nói:

- Ban đầu bần tăng cũng cho là trong võ lâm có 1 vị cao thủ nào đó truyền dạy tuyệt nghệ cho 2 cô nương còn nhỏ tuổi, cốt ý nhục mạ bản phái nên trong lòng ngấm ngầm kinh hãi. Chùa Thiếu Lâm hưởng thịnh danh hơn ngàn năm mà mất hết oai danh vì tay chúng ta thì thật là điều đáng buồn. Quần tăng đều gật đầu. Vi Tiểu Bảo bỗng lên tiếng:

- Theo nhận xét của ta thì võ công của phái Thiếu Lâm bất quá chỉ có vậy mà thôi! Hối Thông toan bước chân ra cửa, nghe gã nói thế quay đầu nhìn lại. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thanh Thanh, Tĩnh Thế. Các ngươi học võ đã bao nhiêu năm? Tĩnh Thế đáp:

- Đệ tử đã học được 24 năm còn sư đệ Tĩnh Thanh được 22 năm. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đúng lắm. Hai cô em, cô lớn bất quá 20 tuổi đi học chỗ này một chiêu, chỗ kia một thức, cái bản lãnh con mèo 3 chân mà đánh cho các mấy tay cao thủ chùa Thiếu Lâm đã rèn luyện võ công hơn 20 năm té đái vãi phân, sống không đỡ gạt được, chết không có đất chôn, cắm đầu chạy không thoát. Thế thì 1 chiêu, nửa thức của phái Côn Luân hay Võ Đang gì đó đem so sánh với võ công chính tông của phái Thiếu Lâm chúng ta còn ghê gớm hơn nhiều. Bọn Hối Thông, Trừng Thức, Trừng Tâm đều cực kỳ bẽn lẽn. Mấy lời của Vi Tiểu Bảo tuy chẳng lọt tai chút nào nhưng trong lúc nhất thời khó mà giải thích được. Trừng Quan gật đầu nói:

- Sư thúc nói rất có lý. Có lý. Trừng Thức hỏi:

- Sao sư huynh lại bảo là có lý? Trừng Quan nó i:

- Muốn chiết giải "Phân thân thác cốt thủ" của 2 vị nữ thí chủ đó thực ra chẳng khó khăn gì, bọn tiểu hoà thượng vào hàng chữ thông thì dĩ nhiên rồi, chỉ e Trừng Thông là còn chưa đủ công lực. Quần tăng nghe Trừng Quan nói vậy đưa mắt nhìn nhau, lẳng lặng không lên tiếng nữa. Nên biết tăng lữ hiện nay ở hàng chữ "Trừng" có hơn 20 vị, chỉ một mình Trừng Thông là còn ít tuổi còn lại là đều đã ngoài 60. Phải mấy chục năm rèn luyện võ công mới đủ đối phó được với 2 thiếu nữ nhỏ tuổi thì dường như võ công chùa Thiếu Lâm chẳng lấy gì làm cao minh. Hối Thông giải thích:

- Võ công bản phái ban đầu rèn luyện rất bình thường, không có chi kỳ lạ, nhưng khi càng luyện càng đi vào chỗ cao thâm. Bản phái không cần sự mau chóng. Thời kỳ rèn luyện đầu tiên không bằng các phái khác mà thành như vậy. Trừng Thức, Trừng Tâm đồng thanh nói:

- Phương trượng nói phải lắm. Các nhà sư ra khỏi Giới Luật Viện rồi, Vi Tiểu Bảo lắc đầu quầy quậy. Trừng Quan chau mày ngẫm nghĩ rồi gục gặc cái đầu. Hối Thông, Trừng Tâm đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- Một già một trẻ này đều là đồ ngu ngốc, mặc kệ chúng. Rồi ai nấy về phòng mình. Trừng Quan ngẩng đầu nhìn lá cây Ngân Hạnh lác đác rơi ngoài sân, ngơ ngẩn xuất thần một lát rồi ngó Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu sư thúc. Sư diệt muốn đi coi vị nữ thí chủ đó xem tình trạng thế nào. Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Phải đấy! Ta cùng đi với lão. Hai người đến thiền phòng ở Đông viện. Nhà sư già trị thương cho nữ lang áo lục ra nghênh tiếp. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vị cô nương đó liệu có chết không? Lão tăng kia đáp:

- Xem chừng có thể trị chữa được, không đến nỗi uổng mạng. Vi Tiểu Bảo reo lên:

- Hay quá! Hay quá! Gã tiến vào thiền phòng thấy nữ lang áo lục đang nằm trên giường, 2 mắt nhắm.nghiền, mặt không còn 1 chút khí sắc, lợt lạt như tờ giấy. Đầu cô băng bằng vải trắng. Tay phải thò ra khỏi chăn, 5 ngón tay nhỏ mà dài trắng như bạch ngọc. Đầu ngón tay đều lúm đồng tiền. Vi Tiểu Bảo trong lòng rạo rực không nhịn được nữa, muốn tiến đến gần mân mê bàn tay cô. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Mạch cô này còn chạy không? Đồng thời gã vươn tay ra như thể cầm mạch. Thiếu nữ áo lam đứng cuối giường thấy Vi Tiểu Bảo tiến lại, cô tức giận lớn tiếng quát:

- Đừng đụng vào người y. Cô thấy gã không rụt tay về liền thò tay trái ra chộp vào ngực gã. Trừng Quan giơ ngón tay giữa bật vào huyệt Dương Cốc tay trái thiếu nữ. Lão nói:

- Chiêu này của thí chủ là phép cầm nã của nhà họ Hắc ở Sơn Tây. Thiếu nữ áo lam biến chiêu rất mau lẹ. Cô rụt tay về, tiện đà huých khuỷu tay một cái. Trừng Quan lại bật ngón tay vào huyệt Tiểu Hải dưới khuỷu tay thiếu nữ. Thiếu nữ lại vung tay mặt lên đánh. Trừng Quan bật ngón tay giữa ra bức bách thiếu nữ phải thu chiêu về, lùi lại 1 bước. Nữ lang vừa kinh hãi, vừa tức giận vung song quyền như gió, chớp mắt đã đánh ra 7,8 chiêu. Trừng Quan gật đầu khen:

- Quyền thuật hay quá. Quyền thuật hay quá. Lão bật ngón tay 7,8 cái. Thiếu nữ la lên 1 tiếng "úi chao". Huyệt Thanh Lãnh Uyên bên cánh tay mặt cô bị trúng một chỉ. Cánh tay này không cục cựa được nữa. Cô phẫn nộ cất tiếng thoá mạ:

- Tử hoà thượng! Trừng Quan lấy làm kỳ hỏi:

- Ô hay! Bần tăng còn sống đây sao cô lại kêu bằng "Tử hoà thượng". Nếu bần tăng chết thì sao còn bật được ngón tay vào nữ thí chủ? Nữ lang thấy nhà sư võ công cao cường trong lòng không khỏi khiếp sợ nhưng miệng cô không chịu thua, mắng lại:

- Bữa nay lão còn sống nhưng ngày mai sẽ chết. Trừng Quan ngơ ngác hỏi:

- Sao nữ thí chủ lại biết thế? Chẳng lẽ nữ thí chủ có tài biết trước những việc sẽ xảy ra? Nữ lang hắng dặng 1 tiếng rồi nói:

- Bọn thầy chùa Thiếu Lâm đều miệng bôi mỡ, lưỡi trơn tuồn tuột. Cô cho là Trừng Quan giỡn cợt mình chứ có biết đâu nhà sư già này võ công cao cường mà chả hiểu gì về thế sự. Suốt đời lão không bước chân ra khỏi cửa chùa, các tăng lữ đều giữ nghiêm giới luật là không nói tầm bậy. Trước nay chưa ai nói với lão 1 câu giả dối, lão tưởng khắp thiên hạ không có chuyện gì giả dối. Lão nghe nữ lang nói vậy cũng tự hỏi:

- Chả lẽ trong đồ chay bữa nay cho nhiều dầu đậu quá? Lão đưa tay lên lau mồm lau miệng, uốn đầu lưỡi lại mà không hiểu thế nào là đầu lưỡi trơn tuột. Trừng Quan còn đang kinh ngạc, lại nghe thiếu nữ quát:

- Ra đi. Đừng lắm miệng nữa làm kinh động đến y! Trừng Quan nói:

- Chúng ta đi thôi. Vi Tiểu Bảo ngơ ngẩn nhìn thiếu nữ nằm trên giường "ừ" 1 tiếng nhưng vẫn đứng yên. Thiếu nữ áo lam từ từ chuyển tới sau lưng gã, đưa tay đẩy 1 cái. Vi Tiểu Bảo vừa "ối" lên 1 cái đã bị hất ra khỏi phòng, ngã té huỵch xuống đất. Gã la rầm lên:

- úi chao! úi chao! Gã tưởng chừng bao nhiêu khớp xương trong mình đều rã rời, không bò dậy được nữa. Trừng Quan nói:

- Chiêu đó kêu bằng "Giang Hà Nhật Hạ" nguyên là chưởng pháp của phái Lao Sơn. Nữ thí chủ sử chưa đúng lắm. Lão ra khỏi phòng đỡ Vi Tiểu Bảo dậy nói tiếp:

- Sư thúc. Nữ thí chủ đẩy phát chưởng này ra, mình có 13 cách đối phó. Nếu không muốn cùng y tranh đấu thì trong 6 cách tránh né, dùng cách nào cũng được. Bằng muốn đánh lại thì có 7 cách là: Câu Uyển, Thác Ngoại, Chỉ Đàn, Phản Điểm, Mã Tý, Tà cách và Đảo Thích. Trong 7 môn này chỉ cần dùng 1 là đủ hoà giải. Vi Tiểu Bảo bị té nặng, cả sau lưng lẫn mông đít đều đau đớn cơ hồ không chịu nổi. Gã tức quá quát lên:

- Bây giờ lão mới nói thì còn làm gì được. Trừng Quan đáp:

- Dạ Dạ! Sư thúc dạy phải tâm. Sư diệt thật là có lỗi, giả sử sư diệt nói trước thì sư thúc không muốn làm khó dễ với nữ thí chủ mà chỉ né tránh cũng không đến nỗi bị ngã đau. Vi Tiểu Bảo động tâm nghĩ thầm:

- 2 cô này hung dữ quá. Mai đây nhìn thấy mặt chắc các cô lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh mình thì khó lòng mà chống đỡ nổi. Ta cần nghĩ ra biện pháp nào để đối phó mới được.

Hồi 103 - Vi Tiểu Bảo Học Đòi Làm Trưởng Giả

Vi Tiểu Bảo lại nghĩ:

- Nhà sư già này thông hiểu võ công của 2 cô kia rất rõ ràng. Lão chỉ cần bật ngón tay 1 cái cũng đủ làm cho cô gái áo lam kia không dám khinh mạn nữa. Ta muốn lấy được nữ lang áo lục xinh đẹp kia làm vợ thì phải gạt được lão luôn luôn theo bên mình để "bảo giá" mới xong. Nhưng gã lại tự hỏi:

- Lão này già quá rồi, chẳng biết còn sống mấy ngày nữa? Nếu lão chết bất tử há chẳng hỏng bét. Gã liền cất tiếng hỏi:

- Vừa rồi lão chỉ bật ngón tay mấy cái mà con nhỏ kia chịu lép 1 bề. Đó là công phu gì vậy? Trừng Quang đáp:

- Chiêu đó kêu bằng "Đàn chỉ thần thông". Tiểu sư thúc không biết ư? Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta không biết. Chi bằng lão dạy ta đi. Trừng Quang đáp:

- Sư thúc đã ra lệnh dĩ nhiên tiểu diệt phải nghe theo. Công phu "Đàn chỉ thần thông" này cũng không khó học. Chỉ cần nhận huyệt cho thuần đích rồi nhả kình lực ở ngón tay vào huyệt đạo của đối phương là họ chịu liền. Vi Tiểu Bảo nghe lão nói học công phu Đàn chỉ thần thông chẳng khó khăn gì thì trong bụng mừng thầm. Gã bản tính hiếu động, sợ nhất là phải ngồi tĩnh tâm lâu ngày để luyện công, liền nói:

- Thế còn gì hay bằng. Lão dạy ta lẹ đi. Trừng Quang đáp:

- Sư diệt chưa hiểu sư thúc đã luyện được được đến bậc thứ mấy của nội công Dịch Cân Kinh. Xin sư thúc thử bật ngón tay coi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bật như thế nào? Trừng Quang liền bật ngón tay ra đánh vèo 1 cái. Một luồng kình lực vút ra hất tung chiếc lá cây đang nằm dưới mặt đất lên cao. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cái này coi ngộ quá! Gã liền bắt chước bấm ngón tay trái vào ngón tay phải rồi bật ra nhưng chẳng thấy gì. Cả bụi cát cũng không bắn lên chút nào. Trừng Quang nói:

- Té ra sư thúc chưa từng luyện nội công về Dịch Cân Kinh. Muốn luyện môn nội công này thì phải luyện môn Bát Nhã Chưởng trước. Để sư diệt coi và phân tích Bát Nhã Chưởng của sư thúc nội công sâu nông thế nào rồi sẽ truyền thụ Dịch Cân Kinh. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bát Nhã Chưởng ta cũng chưa hiểu. Trừng Quang nói:

- Cái đó cũng không sao. Chúng ta hãy cùng phân tích môn Niêm Hoa Cầm Thủ rồi sẽ tính. Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Niêm Hoa Cầm Thủ là cái gì? Ta chưa từng nghe nói tới. Trừng Quang lộ vẻ khó nghĩ đáp:

- Nếu vậy chúng ta thử chiết chiêu môn khác dễ hơn 1 chút là Kim Cương Thần Chưởng cũng

được. Nếu sư thúc lại cũng không hiểu Kim Cương Thần Chưởng thì thử môn thủ thức Ba La Mật. Không hiểu Ba La thì thử Tán Hoa Chưởng. à phải rồi! Tiểu sư thúc hãy còn nhỏ tuổi, chưa học được bao nhiêu, vậy những môn Vi Đà Chưởng, La Hán Chưởng, Phục Hổ Quyền, Thiếu Lâm Trưởng Quyền.. Lão kể ra 1 lô nào quyền pháp, chưởng pháp, môn nào Vi Tiểu Bảo cũng lắc đầu. Trừng Quang tính nết cực kỳ hiền hậu. Lão thấy Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu tý gì cũng không nổi nóng, chậm rãi nói:

- Võ công của Phái Thiếu Lâm chúng ta học lần lần theo thứ tự. Trước hết là học Thiếu Lâm Trường Quyền thành thục rồi mới qua Phục Hổ Quyền rồi đến La Hán Chưởng. Học được bấy nhiêu nội ngoại công căn bản đã tương đương và có thể học qua Vi Đà Chưởng. Thông thường chưởng pháp này phải học mất 5 năm. Người nào thông minh học tiếp tới Tán Hoa Chưởng. Khi môn Tán Hoa Chưởng này thành thục rồi thì bọn đệ tử ở các môn phái khác trong Võ lâm khó lòng địch nổi. Đến môn Ba La Mật có học được hay không là do tư cách của từng người mà quyết định Tỷ như bọn Tĩnh Thế, Tĩnh Thanh và mấy tên sư diệt khác hiện đang luyện Tán Hoa Chưởng. Phải mất 10 năm nữa thì Tĩnh Thanh may ra có thể luyện sang Ba La Mật. Còn Tĩnh Thế ít chuyên tâm về võ học nên luyện môn Ba La Mật chỉ có hại chứ chẳng lợi gì. Sư diệt cho rằng gã nên học thiền trượng là hay hơn. Vi Tiểu Bảo nghe nói bước đường học võ rất nhiêu khê, bất giác hít 1 hơi khí lạnh rồi hỏi:

- Lão vừa nói môn Đàn chỉ thần thông cũng không khó học nhưng bắt đầu từ môn Thiếu Lâm Trường Quyền kế đến các quyền pháp, chưởng pháp khác.. rồi mới luyện tới Đàn chỉ thần thông. Như vậy phải mất bao nhiêu năm mới có cơ thành tựu? Trừng Quang đáp:

- Về điểm này sổ sách ở trong Bát Nhã Đường đã có nhưng chưa rõ. Vào đời Hậu Tấn trong Ngũ Đại, bản tự có Pháp Tuệ Thiền Sư được trời phú cho tính thông minh, mới vào ở chùa có 36 năm mà đã luyện được môn Đàn chỉ thần thông. Vị này học võ tiến triển thần tốc, từ trước tới nay không ai theo kịp mà chắc rằng sau này cũng không có ai.bén gót. Thứ đến Linh Hưng Thiền Sư vào đời Kiến Viêm nhà Nam Tống cũng chỉ mất 39 năm đã luyện xong môn Đàn chỉ thần thông. Các bậc tiền bối hành trăm năm nay cũng khó lòng gặp được những kỳ nhân như vậy, khiến cho người đời phải khâm phục vô cùng. Bọn hậu bối chỉ có cách tưởng tượng trong đầu óc mà thôi. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Kể từ ngày bắt đầu luyện võ cho tới khi lão luyện xong Đàn chỉ thần thông cả thảy mất bao nhiêu năm? Trừng Quang cười nói:

- Sư diệt bắt đầu luyện môn Thiếu Lâm Trưởng Quyền từ lúc mới 11 tuổi Nhờ phúc phận được đưa vào làm đệ tử Hối Trí Thiền Sư học nhanh hơn các vị sư huynh sư đệ đồng môn. Đến năm 53 tuổi mới đủ lề lối về môn chỉ pháp này. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Lão luyện võ từ năm 11 tuổi mà đến năm 53 tuổi mới hiểu sơ lược đường lối của môn Đàn chỉ thần thông này. Như vậy lão phải học cả thảy 42 năm mới thành ư? Trừng Quang rất lấy làm đắc ý đáp:

- Sư diệt luyên 42 năm thành môn Đàn chỉ thần thông là liệt vào hạng thứ 3 trong bản phái mà bản phái đã sáng lập hàng ngàn năm nay. Lão ngừng lại 1 chút rồi nói tiếp:

- Đó là kể về thời gian luyện đứng vào hàng thứ 3, nhưng về nội lực, sư diệt cũng bình thường thôi, chỉ được đứng vào hàng thứ 70 trở xuống. Lão nói câu sau có vẻ hơi buồn. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Lão đứng ở hàng thứ 3 cũng vậy mà ở hàng thứ 73 cũng thế. Nếu lão gia cũng phải luyện 42 năm như lão mới mới xong chỉ pháp này thì cô chiêu kia và lão gia đây đã xấp xỉ 60 rồi, thành ông già bà cả hết rồi, lão gia còn luyện làm cái đếch gì? Gã nghĩ vậy liền nói:

- Tiểu cô nương nhà người ta luyện có 1,2 năm mà lão phải luyện đến 4,5 chục năm mới thắng nổi thì thật là kém quá! Trừng Quang cũng đã tính tới điểm này, lão nghĩ bụng 1 lát rồi trả lời:

- Sư thúc nói phải lắm! Võ công Phái Thiếu Lâm của chúng ta mà đem ra so sánh với mọi người kiểu này thì thật là mất mặt. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Ta phải khích lão mấy câu mới được. Gã liền hỏi:

- Lão là thủ toạ của Bát Nhã Đường mà không nghĩ ra cách nào để xúc tiến công việc rèn luyện, ngõ hầu rút ngắn được thời gian lại thì còn mặt mũi nào trông thấy các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm trên ngàn năm nay. Khi lão chết đi, các vị Pháp Tuệ thiền sư, Linh Hưng thiền sư gì gì đó lại còn sư huynh ta là Hối Trí thiền sư tất hỏi đến và quở trách lão là hạng toi cơm, không chăm việc bổn phận, ngh~ cách bảo vệ oai danh của phái Thiếu Lâm thì lão đối đáp với các vị ra làm sao đây? Đây há chẳng phải là 1 điều thẹn đến chết người? Gương mặt già nua của Trừng Quang đỏ bừng lên, lão sợ hãi vô cùng, gật đầu lia lịa đáp:

- Sư thúc dạy chí phải. Để sư diệt về phòng nghiên cứu lại sách vở võ công trong Bát Nhã Đường xem có diệu pháp nào rèn luyện cho mau thành được chăng? Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Phải rồi! Nếu lão không nghiên cứu được diệu pháp thì phái Thiếu Lâm ta đừng dương danh trên giang hồ nữa mà phải mời 2 vị cô nương đó, cô lớn làm Phương trượng, cô nhỏ làm Thủ toạ Bát Nhã Đường. Việc truyền thụ võ công do 2 cô đảm trách thì những công phu ngớ ngẩn của chúng ta mới mạnh lên được vì võ công của 2 cô hơn chúng ta nhiều. Tnmg Quang ngơ ngác hỏi:

- 2 vị nữ thí chủ làm Phương trượng và Thủ tọa của bản tự sao được? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ai bảo lão không nghĩ ra biện pháp truyền đạt võ công cho mau lẹ? Phương trượng và lão mất mặt là chuyện nhỏ còn phái Thiếu Lâm từ nay mất đất đứng trong võ lâm mới là chuyện lớn. Mấy ngàn sư sãi trong bản tự đều đến lạy 2 cô làm sư phụ thì làm sao? Người ta sẽ tự hỏi: " Phí mấy chục năm học võ công phái.Thiếu Lâm làm cái khỉ khô gì, trong khi 2 vị tiểu cô nương chỉ học có mấy tháng hoặc 1 năm đã bẻ trật tay chân các vị hòa thượng chùa Thiếu Lâm rùm rụp?. Ai mà chả bảo cầu tay chân cho được lành mạnh? Tất nhiên họ kính thỉnh cô bé làm Thủ toạ Bát Nhã Đường Vi Tiểu Bảo thuyết 1 hồi như vậy khiến Trừng Quang lo sợ, trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Hai tay không ngớt run bần bật, lão nói:

- Dạ! Dạ! Mời 2 vị tiểu cô nương lên làm Phương trượng và Thủ toạ bản tự thì..thì.. còn đâu là thể diện? Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Có đúng thế không? Khi đó chúng ta đừng kêu bằng phái Thiếu Lâm nữa! Trùng Quang hỏi lại:

- Vậy vậy chúng ta kêu bằng gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Kêu bằng Thiếu Nữ phái? Chùa Thiếu Lâm cũng phải đổi thành chùa Thiếu Nữ. Chỉ sửa có 1

chữ thôi thì có khó khăn gì? Trừng Quang sắc mặt tái mét nói:

- Không được! Sư diệt phải nghĩ cách cải thiện việc rèn luyện võ công. Sư thúc! Sư diệt xin cáo từ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hãy khoan. Vụ này lão phải giữ bí mật lắm mới được. Nếu để kẻ khác hay biết là không ổn đâu. Trừng Quang hỏi:

- Tại sao vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vì họ không tin và lão cũng không chắc đã tìm ra được biện pháp nào khác. Hai vị tiểu cô nương.kia còn dưỡng thương ở trong chùa, quần tăng đã phải 1 phen vỡ mật. Nếu họ bảo nhau vào bái các cô làm sư phụ thì phái Thiếu Lâm to lớn chúng ta há chẳng đi đến chỗ giải tán ư? Trừng Quang nói:

- Lơi chỉ giáo của sư thúc thật là chí lý! Vụ này liên quan đến việc tồn vong, hưng suy và đến oai danh hơn ngàn năm của bản phái, quả không thể tiết lộ ra ngoài được. Lão rất cảm kích Hối Minh sư thúc đã tận tình chỉ điểm và nghĩ thầm:

- Vị sư thúc này tuy còn nhỏ tuổi nhưng có con mắt nhìn xa trông rộng. Đã được liệt vào hàng tiền bối, sư tôn quả nhiên không phải tầm thường. Nếu không được lão nhân gia tinh thần sáng suốt, kiến thức cao minh chỉ bảo cho thì phái Thiếu Lâm mình không khỏi biến thành phái Thiếu Nữ. Một môn phái lừng lẫy nhất ngàn năm dần chìm đắm, vạn kiếp không ngóc đầu lên được. Vi Tiểu Bảo thấy lão lật đật cất bước, tăng bào rung động, hiển nhiên sợ hãi vô cùng thì nghĩ thầm:

- Nhà sư này liều cái thân già về nghĩ.phương pháp không biết có ra không? Ta nói ẩu 1 phen, ai cũng nhìn thây hàng trăm chỗ sơ hở, nhưng chỉ cần lão đừng bàn tính gì với ai là được rồi. Lão này ngây ngô chắc không hiểu mình gạt lão. Gã thấy 2 tay vẫn còn ngâm ngẩm đau lại nhớ tới cô gái nguyệt thẹn hoa nhường nằm trên giường thì không khỏi lòng hươu dạ vượn. Gã muốn trở lại nhìn cô 1 lát. Vi Tiểu Bảo quay đi quay lại được mấy bước bóng thấy sau bức rèm cửa thấp thoáng bóng quần màu lam liền nghĩ ngay tới thủ đoạn tàn độc của thiếu nữ áo lam mà bên mình không còn Tnmg Quang hộ giá. Sợ 1 mình lần vào tất sẽ bị 1 phen đau khổ nữa, gã đành thở ngắn than dài lần về thiền phòng nằm nghỉ. Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo lại mò đến thiền phòng phía Đông thám thính. Nhà sư già trị bệnh cho nữ lang thấy Vi Tiểu Bảo chắp tay nói:

- Chào sư thúc. Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Thương thế của nữ thí chủ có bớt chút nào không? Nhà sư già đáp:

- Nữ thí chủ đó lúc nửa đêm đã hồi tỉnh. Cô biết hiện đang ở trong bản tự muốn lập tức đi ngay, miệng thốt ra những điều vô lễ. Sư diệt tìm lời khuyên giải thì cô nói là cô quyết không ở lại trong chùa của tên tiểu tiểu hoà thượng. Vi Tiểu Bảo thấy nhà sư nói ấp a ấp úng thì hiểu ngay vị cô nương đó đã thoá mạ gã là "tiểu dâm tặc" hay "tiểu ác tăng" gì gì đó. Gã lại hỏi:

- Thế rồi sao nữa? Nhà sư già đáp: Sư điệt tìm lời khuyên giải nhưng tiểu cô nương gắng gượng ngồi dậy rồi tỷ.tỷ của cô đến đỡ cô ra đi. Sư diệt không dám cản trở đành để các cô xuống núi và đã bẩm báo vụ này lên Phương trượng rồi. Vi Tiểu Bảo gật đầu nhưng trong lòng cụt hứng, tự hỏi:

- Không hiểu cô ta đi đâu? Cô ta không nói tên tuổi thì việc điều tra tông tích họ không phải dễ dàng. Gã xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ:

- Hai vị cô nương võ công trác tuyệt, lúc ra tay lại đủ võ công các phái thì may có thể điều tra ra được. Nói rồi gã cất bước về Bát Nhã Đường. Vào tới nơi gã thấy nhà sư Trừng Quang đang ngồi dưới đất. Xung quanh lão đầy rẫy sách vở, có đến vài trăm cuốn. Lão hai tay ôm đầu ra chiều suy nghĩ rất mung lung. Trong mắt nổi lên những tia đỏ. Nguyên Trừng Quang suốt đêm không ngủ. Cứ nhìn bộ dạng này đủ biết lão chưa tìm ra được giải pháp nào. Trừng Quang thấy Vi Tiểu Bảo đến, giương cặp mắt ngơ ngác lên tựa hồ không biết gì. Lão để hết tâm trí suy nghĩ cực kỳ khổ sở. Nhất nhất mọi việc xung quanh lão chả còn thấy gì. Nên biết phái Thiếu Lâm đã nghiên cứu võ công phái nào là nghiên cứu đến tận gốc rễ, chẳng thà chậm chạp để hiểu rõ còn hơn nhanh chóng để hiểu lờ mờ. Vượt mức để thành công mau chóng là điều tối kỵ đối với võ công của phái Thiếu Lâm. Trừng Quang tuy hiểu gần hết võ học trong thiên hạ nhưng muốn lo đả phá cấm điều của bản phái để sáng lập ra phương pháp mau thành công thì chẳng thế nào mà lão làm được. Dù lão có tìm ra biện pháp thì cũng phải có thời gian chứ không thể 1 sớm 1 chiều mà xong. Vi Tiểu Bảo thấy Trừng Quang vẻ mặt đăm chiêu cực kỳ khổ não, gã muốn an ủi lão mấy câu, nói cho lão hay 2 vị cô nương kia đã bỏ đi rồi, bất tất phải gấp rút tìm biện pháp nhưng rồi gã lại nghĩ:

- Nếu lão không dụng tâm thì tìm ra thế nào được? Vậy ta an ủi lão chỉ tổ làm cho lão sinh ra lười biếng, không chịu suy nghĩ nữa. Thấm thoát chẳng bao lâu đã hơn 1 tháng trôi qua. Vi Tiểu Bảo thường vào Bát Nhã Đường thám thính nhưng chỉ thấy Trừng Quang thây khô như hạc, hình dong tiều tụy, chẳng nói thẳng rằng như kẻ si ngốc. Có lúc lão đứng dậy tay đấm, chân đá 1 hồi rồi lại lắc đầu ngồi xuống. Khí trời ngày 1 ấm áp. Vi Tiểu Bảo thấm thoát đã ở trong chùa được nửa năm mà vẫn chưa thấy chỉ dụ của nhà vua đưa tới. Gã uống thuốc bổ và thuốc giải của Thái. Hậu. Chất độc đã tiêu trừ hết, người gã dần dần cao lớn, giọng nói ồm ồm không còn giống như 1 thằng nhỏ nữa. Đã hơn tháng nay ngày nào gã cúng vài chục lần nhớ tới nữ lang áo lục trong lòng lại ai oán Trừng Quang lão hoà thượng là người ngu xuẩn, bấy nhiêu ngày tháng vẫn chưa nghĩ ra được các môn võ để khắc chế nữ lang 1 cách mau lẹ. Gã định bụng hễ học được võ công ấy rồi thì chẳng cần có thánh chỉ hay không, gã sẽ xuống núi tìm nữ lang áo lục. Một hôm gã buồn quá chẳng biết làm gì.liền nhét tiền vào túi, xuống núi du ngoạn 1 phen. Gã dời núi Thiếu Thất đi về phía Tây chừng mấy chục dặm thì tới 1 toà thị trấn kêu bằng Đào Đầu Phố. Gã liền tìm vào 1 tiệm bán y phục mua quần áo giầy khăn rồi chạy đến 1 góc núi ngoài thị trấn để thay đồ mới. Gã gói quần áo nhà sư cho vào trong bọc treo trên vai rồi chạy đến bờ suối soi mình. Nhìn thấy bóng dáng mình như công tử con nhà giầu, gã yên dạ trở về thị trấn tìm tới 1 tửu lầu sai dọn mâm rượn đủ thịt, cá, gà, vịt.. ăn no 1 bữa. Vi Tiểu Bảo ăn uống xong đứng dậy trả tiền, ra khỏi tửu lầu miệng lẩm bẩm:

- Ta phải đi tìm sòng bạc chơi 1 phen cho thoả chí. Gã biết sòng bạc thường ở chỗ tối tăm nhỏ bé liền đi vào nhiễng ngõ nhỏ, nhìn ngang nhìn ngửa. Vi Tiểu Bảo tiến vào hẻm nhỏ chú ý lắng nghe những tiếng gọi nhau ì ới. Quả nhiên đến hẻm thứ 7 bỗng nghe thấy những tiếng người hô:

- Thông cật, Thiên công, Thiên cửu vương. Mấy câu hô này lọt vào tai rất êm ái, so với những câu niệm suốt ngày "Nam mô A di đà phật" thật khác nhau 1 trời 1 vực. Gã rảo bước tới nơi đẩy cửa. Một hán tử cỡ khoảng 40 tuổi, đội mũ lệch từ trong đi ra nhìn thấy Vi Tiểu Bảo buông sõng:

- Vào đây làm gì? Vi Tiểu Bảo lấy trong bọc ra 1 đánh bạc vừa cười vừa nói:

- Ngứa tay vào đây nướng mấy đánh bạc chơi. Hán tử nói:

- Trong này không phải là dòng bạc mà là nhà chứa. Tiểu huynh đệ. Ngươi có muốn nhìn thấy các cô thì mấy năm nữa lớn lên hãy tới. Vi Tiểu Bảo thèm đánh bạc lâu ngày. Từ lúc gã nghe những tiếng hô "Thông cật", "Thiên công", "Thiên cửu vương" thì.dù sập trời cũng phải vào đánh mấy tiếng. Huống chi kỹ viện lại là nơi hắn sinh trưởng từ thuở nhỏ. Vào kỹ viện khác nào về thăm cố hương thì gã còn ngại ngùng gì nữa. Gã liền cười nói:

- Chú bảo mấy cô sắp trà nước. Đêm nay thiếu gia muốn bày bàn tiệc hoa. Gã cầm đỉnh bạc 7,8 lạng dí vào tay hán tử cười nói:

- Để chú uống rượu! Tên gia nhân cả mừng vớ được khách sộp liền tươi cười nói:

- Đa tạ thiếu gia hậu thưởng. Hắn lớn tiếng hô:

- Có khách! Có khách! Rồi kính cẩn đưa gã vào trong nhà. Mụ chủ ra nghênh tiếp thì thấy 1 thiếu niên lối 15, 16 tuổi ăn mặc sang trọng, nghĩ bụng:

- Chắc thằng nhỏ này con nhà giầu lấy cắp tiền đi vung vãi. Tội gì ta chẳng khoét gã 1 phen xài chơi? Mụ cười hì hì, dắt tay gã nói:

- Tiểu thiếu gia! Theo lề lối ở đây thiếu gia muốn mở hàng phải lì xì. Thiếu gia muốn coi mặt cô nào thì phải thưởng tiền trước. Vi Tiểu Bảo vênh mặt lên hỏi:

- Mụ khinh ta là con cừu non chưa từng bước vào kỹ viện bao giờ chăng? Nhưng lão gia là tay làng chơi nổi tiếng, là tay sành sỏi trong chốn yêu hoa. Lão gia vào đây chơi nhăng một chút. Gã mở ra 1 tập ngân phiếu đến 3, 400 lạng, quật xuống bàn đến "bạch" 1 cái rồi nói tiếp:

- Tiền trà nước là 5 đồng cân bạc cho mỗi cô. Hoa khôi thì 3 lạng. Má má chủ nhân được 1 lạng. Kẻ bưng trà 5 đồng cân, nương di cũng 5 đồng cân. Bữa nay lão gia cao hứng nhất nhất cho tăng gấp đôi. Gã nói luôn 1 tràng dài, toàn từ ngữ chốn hồng lâu kỹ viện, mụ chủ ngẩn cả người ra. Mụ ngơ ngác 1 lúc rồi cười nói:

- Té ra tiểu gia là 1 "làng soi", ta coi lầm người rồi. Không hiểu tiểu thiếu gia mở mấy nơi kỹ viện? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão gia ở thành Dương Châu có Lệ Xuân viện và Di Tình viện, ở Bắc Kinh mở Sương Xuân viện và Thưởng Tâm viện, ở Nam Kinh có Nhu Tình viện và Thuỵ Cúc lầu, tất cả có 6 viện. Thực ra 6 nhà này đều là những kỹ viện trứ danh ở thành Dương Châu. Nếu không thì sao trong lúc nhất thời gã bịa được ra tới 6 kỹ viện. Mụ chủ nghe nói nhủ thầm:

- Vậy gã là 1 đại lão bản làm chủ những 6 kỹ viện, cách làm ăn của gã không phải là tầm thường. Mụ liền cười đáp:

- Thiếu gia thích loại cô nương nào bồi tiếp? Vi Tiểu Bảo đáp:

- ở thị trấn bé nhỏ này làm gì có những cô ở Tô Châu cũng như những cô ở phủ Đại Đồng? Mụ chủ ra chiều bẽn lẽn nói:

- Có thì có đẩy nhưng mà giả hiệu. Chính y ở huyện Phần Dương, tỉnh Sơn Tây thì chỉ gạt được những kẻ khù khờ, không dám gạt những tay chơi sành sỏi hay nhà chuyên môn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Mụ cho tất cả các cô trong viện ra đây để thiếu gia chấm. Bất chấp thiếu gia có ưng hay không cũng thưởng mỗi cô 3 lạng. Mụ chủ mừng quýnh cho gọi tất cả các cô đến. Chỉ trong chóp mắt thiếu gì loan phượng, thiếu gì yến oanh. Trong phòng chật ních những ả mày ngài. Trong kỹ viện thị trấn nhỏ bé này dĩ nhiên toàn các cô chân tay thô kệch, phấn son tô điểm cũng vụng về. Cô nào cô ấy cũng uốn ẹo quá sức làm dáng. Vi Tiểu Bảo thích quá mặc dù ả thì mày rậm, lưỡng quyền cao, ả thì miệng rộng môi dày, so với gã còn xấu gấp mấy lần. Nhưng gã lập chí từ thuở nhỏ phải được 1 phen làm tay hào phóng trong kỹ viện. Bữa nay gã mới thoả chí bình sinh, vẻ mặt nhơn nhơn đắc ý. Gã kéo luôn 1 thị kéo tới hôn vào môi. Bỗng gã thấy mùi hành tỏi sặc sụa xông vào mũi tựa hồ muốn lộn mửa. Bất thình lình rèm cửa kéo lên, 2 cô gái bước vào. Vi Tiểu Bảo hớn hở cười nói:

- Hai cô em vào cả đây, cho ta hôn 1 cái nào. Gã chưa dứt lời đã nhìn rõ mặt 2 cô. Bỗng gã giật bắn người, trong lòng cực kỳ kinh hãi. Vi Tiểu Bảo hét to 1 tiếng thật to rồi nhảy vọt đi khiến cho 2 ả đang ôm gã bị hất lăn xuống đất. Người mới đến chính là thiếu nữ áo lục mà gã vẫn ngày đêm mơ ước và sư tỷ là cô thiếu nữ áo lam.

Hồi 104 - Tiểu Sư Thúc Chỉ Điểm Trừng Quang

Thiếu nữ áo lam cười lạt nói:

- Ngươi vừa ra khỏi thị trấn là bọn ta theo gót liền để coi ngươi làm trò tồi bại gì? Vi Tiểu Bảo lưng toát mồ hôi lạnh ngắt gượng cười hỏi:

- Vị cô nương kia? Vết thương Ở cổ cô đã đã bớt chưa? Nữ lang áo lục chỉ hứ một tiếng chứ không thèm lý gì đến gã. Thiếu nứ áo lục tức giận nói:

- Chị em ta hàng ngày chờ ngươi Ở ngoài chùa Thiếu Lâm, hễ thấy ngươi ra là phanh thâylàm muôn đoạn đặng rửa mối thâm cừu đại hận cho muội tử ta. Hay lắm? Chung quy đức Thượng đế không phụ người khổ nhân tâm, xui khiến cho tên ác tăng bữa nay lại lọt vào tay bọn ta? Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Chết cha rồi? Chết cha rồi? Bữa nay lão gia phải quy tiên mất. Gã cười đáp:

- Thực ra... thực ra tại hạ chẳng làm điều chi nên tội với cô nương. Bất quá mới mới chụp một chút ngoài áo, cũng chẳng ăn thua gì Tại hạ coi... coi chừng? Nữ lang áo lục mặt đỏ bừng lên, mắt lộ sát khí. Thiếu nữ áo lam lạnh lùng hỏi:

- Vừa rồi ngươi nói cái gì? Ngươi bảo chúng ta làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hỏng hết? Hỏng hết? Vụ này tại hạ lầm to rồi. Tại hạ tưởng hai vị là cũng là những hoa cô nương trong kỹ viện nên mới nói vậy. Nữ lang áo lục khẽ bảo sư tỷ:

- Tỷ tỷ? Tỷ tỷ nhiều lời với thằng trọc đê hèn càn rỡ đó làm chi cho mệt? Chém phứt gã cho rồi? Soạt một tiếng vang lên, ánh bạch quang lấp loáng. Vi Tiểu Bảo la làng, đồng thời gã rụt đầu lại, nhưng cái mũ đội trên đầu đã bị thanh liễu điệp đao cũa nữ lang hớt đứt, để chìa ra cái đầu trọc lóc. Bọn kỹ nữ lớn tiếng la hét:

- Giết người? Giết người! Vi Tiểu Bảo rún người xuống ẩn sau lưng một tên kỹ nữ, la rùm:

- Trời ơi? Đây là Ổ điếm? Ai vào đây là thành đ điếm. Các vị nên ra lẹ đi, để người ta biết thì...thì khó coi lắm! Hai cô vung đao rít lên veo véo, nhưng trong phòng đầy kỹ nữ, có đến mười mấy tên thì làm sao mà chém trúng gã được? Mũi đao lướt qua xuýt nữa đâm chết hai ả kỹ nữ. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng la:

- Lão gia Ở trong kỹ viện có chi đáng coi đâu? Lão gia lão gia cởi hết quần áo ra bây giờ? Gã vừa nói vừa cởi bỏ áo ngoài liệng đi. Hai thiếu nữ căm phẫn không biết thế nào mà kể, nhưng vì sợ gã là quân vô lại, dám hành động bỉ ổi thật sự. Gã mà cởi quần áo thì thật là chuyện nhơ nhuốc Nữ lang áo lục xoay mình chạy ngay. Thiếu nữ áo lam sửng sết một chút rồi cũng xoay mình chạy theo. Huỵch huỵch hai tiếng. CÔ đẩy hai tên gia nhân Ở hai bên té xuống. Lúc này kỹ viện rối loạn xà ngầu, tiếng la Ó vang trời xen lẫn tiếng thoá mạ dậy đất. Vi Tiểu Bảo tạm thời tránh được nạn đao thương nhưng gã chắc hai cô còn đứng chờ bên ngoài. Nếu gã ra khỏi cửa kỹ viện một bước lập tức bị các cô giết chết. Gã lớn tiếng la:

- Các vị đừng la Ó loạn lên nữa. Tại hạ cho mỗi vị mười lạng bạc không bỏ sót một ai. Bọn kỹ nữ nghe mỗi người được mười lạng bạc đều theo lời yên tĩnh trở lại. Vi Tiểu Bảo lấy ba chục lạng bạc đưa cho tên gia nhân nói:

- Ngươi mau đi sắm cho ta một con ngựa đứng chờ Ở đầu hẻm. Tên gia nhân đón lấy tiền đi ngay. Vi Tiểu Bảo trỏ một ả kỹ nữ nói:

- Ta cho cô hai chục lạng bạc. CÔ mau cởi áo cho ta thay. Ả kỹ nữ được món hời mừng quá liền cởi áo đưa cho Vi Tiểu Bảo. Mọi người xúm xít lại hỏi đầu đuôi vụ này ra sao thì gã đáp:

- Hai cô đó là vợ lớn, vợ nhỏ của ta. Chúng cạo đầu không cho ta bén mảng tới lầu hồng kỹ viện. Ta trốn đến đây, không ngờ bị chúng theo dõi định giết ta. Mụ nhà giầu cùng quần kỹ đều lấy làm thích thú. VỢ con khách làng chơi đến kỹ viện đánh ghen om sòm là chuyện rất thông thường, nhưng ít có cảnh cầm dao giết người, nhất là vợ lớn, vợ nhỏ cạo đầu chồng không cho tới kỹ viện lại càng hiếm lắm, có lẽ đây là lần đầu tiên họ được nghe thấy chuyện này. Vi Tiểu Bảo lật đật đổi y phục, gã mặc áo của ả kỹ nữ vào và lấy một mảnh vải hoa quấn lên đầu. Quần kỹ biết gã định hoá trang làm kỹ nữ để trốn đi, không nhịn được đều nổi lên tràng cười ha hả. Chúng xúm lại giúp gã tô son điểm phấn. Mười mấy khách làng chơi đang đánh bạc nghe thấy tin bên ngoài có vụ đánh ghen trời long đất lở đều chạy ra coi. Lát sau tên gia nhân kia trở về nói:

- Thiếu gia? Ngựa đã chuẩn bị đủ yên cương cả rồi, hiện đang đứng chờ thiếu gia Ở đầu hẻm. Nhưng thiếu gia nên coi chừng. Đại phu nhân của thiếu gia đang chờ Ở cổng sau, tiểu phu nhân giữ cổng trước. Bà nào cũng lăm lăm tay đao dường như để chờ thiếu gia ra là hạ thủ. Vi Tiểu Bảo vung vãi tiền bạc rồi thoá mạ:

- Hai con mụ điên rồ làm chi mà giữ chồng ghê gớm thế! Thật là những nhân vật hiếm có trên đời! Mụ nhà giầu được ba chục lạng bạc thưởng liền nói theo hùa:

- Hai con cọp cái đó phá tan cơm áo của người ta thật là khả ố? Nếu bao nhiêu phụ nữ trong thiên hạ đều như hai cô vợ của thiếu gia thì bọn ăn sương này sống được chăng? Cầu Nhị Lang Thần giáng hoạ cho hai con cọp cái đó mất móng mất vẩy, tuyệt tử tuyệt tôn. Chao ôi? Mụ không nói thiếu gia đâu nhé, thiếu gia đừng buồn. Mụ khuyên thiếu gia nên bỏ hai con cọp cái đó đi để ngày ngày tự do tới đây vui chơi cho thoả thích. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ý kiến của má má thật cao minh? Má má ơi? Má má ra cửa trước mắng cho con điên khùng kia một trận. CÓ điều má má nhớ phải ẩn vào phía sau cánh cửa mà thoá mạ, đề phòng thị nổi trận tam bành mà cầm đao đâm má má đó. Gã quay sang bảo bọn kỹ nữ:

- Các vị tỷ tỷ? Các vị xông ra hết cổng sau thì hai con điên đó không thể bắt tại hạ được nữa. Gã vừa nói vừa lấy bạc ra phân phát cho chúng. Bọn kỹ nữ khoan khoái đều nhảy cẫng lên. Nên biết dưới mớ tiền ban bạc thưởng dĩ nhiên không thiếu kẻ dũng phu xuất lực, mà cả hạng dũng phụ cũng không hiếm. Bọn kỹ nữ thấy bạc trắng ngần, ai ai cũng đội lên đầu chữ trung, nguyện vì ân nhân gắng sức hết lòng liều mạng. Bỗng nghe ngoài cửa mụ giầu đang te tái ngoác miệng ra mà thoá mạ:

- ĐỒ khốn kiếp? Phường mèo mả gà đồng? Muốn giữ chồng giữ con thì phải ngoan ngoãn vâng lời, làm cho người ta vui lòng hả dạ là người ta Ở nhà. Hạng gái lăng loàn mới theo chồng tới lầu hồng kỹ viện mà nổi cơn tam bành lục tặc. Bọn mi chẳng có bản lĩnh gì người ta mới tìm thú vui

nơi kỹ viện. Bọn mi cầm đao cầm kiếm tới hăm doạ đâm y, chém y thì làm cái đếch gì? òng chồng bọn mi là khách hào hoa phong nhã, là đệ nhất hảo nhân trong thiên hạ. Hai con cọp cái không bén gót y đâu. Này này? Mụ dạy cho mà hay: Bọn mi biết điều thì vào quỳ lạy y để tạ tội Bằng không y quyết đem bán bọn mi vào nhà chứa làm đ điếm. Chỉ sáng mai là người ta làm giấy với nhau.Trời ơi? ểi chao? NÓ đánh chết ta rồi? Vi Tiểu Bảo biết nữ lang áo lam tức quá không nhịn được đã hạ thủ đánh mụ. Gã liền giục:

- Các vị ra mau đi? Hai mươi mấy tên kỹ nữ kéo ùa ra cổng sau. Vi Tiểu Bảo trà trộn đi lẫn vào đám đông. Nữ lang áo lục cầm liễu điệp đao đứng bên cánh cổng đột nhiên thấy mấy chục ả thiếu nữ quần áo đủ mầu sắc xông ra. CÔ giương mắt lên nhìn không hiểu chuyện gì. Bọn kỹ nữ vừa đến đầu hẻm. Vi Tiểu Bảo liền nhảy phốc lên lưng ngựa phi về phía chùa Thiếu Lâm. Thiếu nữ áo lam cơ trí mau lẹ liền bỏ mặc mụ giầu, xoay mình rượt theo. Quần kỹ đứng chật ních cả ngõ hẻm. Chúng vừa lôi kéo, vừa chế nhạo:

- Con cọp cái? Chồng ngươi cưỡi ngựa chạy đi rồi, ngươi không đuổi kịp đâu? Ha ha? Ha ha?... Thiếu nữ tức giận cơ hồ ngất đi. CÔ cầm đao hăm dọa. Bọn kỹ nữ chắc cô không dám giết người đều lớn tiếng thoá mạ:

- Quân tiện phụ? ĐỒ lăng loàn? Phường khốn kiếp? Thiếu nữ trong lòng nóng nảy lớn tiếng gọi:

- Muội tử? Thằng giặc đó chạy đi rồi, rượt theo cho mau? Nhưng vó ngựa đã chạy xa rồi còn rượt thế nào được? Vi Tiểu Bảo dùng diệu kế thoát cơn nguy hiểm chạy ra khỏi thị trấn rồi liền cởi hết quần áo đàn bà liệng đi. Gã lại nhổ nước miếng vào tay áo để lau son phấn trên mặt. Miệng gã lẩm bẩm:

- Năm nay lão gia vận hạng thật nặng quá? Đã làm hoà thượng lại phải hoá trang làm kỹ nữ. Hỡi ơi? Nữ lang áo lục kia làm vợ mình thì dù phải chém đầu mình cũng chẳng thèm tới kỹ viện. Gã chạy một mạch về tới chân núi phía sau chùa Thiếu Lâm liền nhảy xuống ngựa, len lén qua cửa ngách tiến lên chùa. Gã che mặt chạy như điên về phía thiền phòng. Tuy gã cũng gặp mấy nhà sư, họ chỉ thấy gã mặc độc quần áo lót đều rất ngạc nhiên nhưng cũng không dám vặn hỏi. Vi Tiểu Bảo về chùa rửa sạch son phấn trên mặt, mặc áo tăng bào rồi mới yên dạ. Gã nghĩ bụng:

- Hai cô chiêu lên chùa rắc rối thì ta cãi trối chết chứ không chịu nhận. Gã chờ cho tới đêm tối vẫn không thấy hai cô tìm tới. Trưa hôm sau, Vi Tiểu Bảo nằm ngủ trên giường trong thiền phòng lại nhớ đến nữ lang áo lục dáng người xinh đẹp, trong lòng không khỏi rạo rực. Gã không nhịn được lại muốn mạo hiểm một phen, nhủ thầm trong bụng:

- Ta lại phải nghĩ ra diệu pháp nào để được nhìn thấy mặt nàng mới cam lòng. Bỗng thấy Tmh Tế chạy vào khẽ nói:

- Bạch sư thúc tổ? Sư thúc tổ nên Ở chùa mấy bữa nữa đừng ra ngoài. Sư diệt tôn nghe tình hình có nhiều điều bất diệu. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi vội hỏi:

- Điều chi bất diệu? Tmh Tế đáp:

- Một tên làm bếp vừa nói cho sư diệt tôn hay là y ra rừng đốn củi có gặp hai vị cô nương tay cầm đao hỏi đến sư thúc tổ. Vi tiểu Bảo hỏi:

- HỌ hỏi gì ta? Tmh Tế đáp:

- Các cô hỏi y có nhận biết sư thúc tổ không? Thường ngày ra khỏi chùa vào những lúc nào? Hay đến những đâu? T-mh Tế ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Sư thúc tổ? Hai cô này đều có ác ý, đứng gác Ở ngoài chùa chắc là rình rập gia hại sư thúc tổ đó. Chỉ cần sư thúc tổ đừng bước chân ra khỏi cửa, chắc các cô không dám lên chùa đâu. Vi Tiểu Bảo gãi đầu hỏi:

- Hai cô đó dữ đến thế ư? Tmh Tế đáp:

- Tên nhà bếp chỉ nói? không biết chi hết? mà bị các cô đánh thâm tím mặt mũi. Các cô còn dặn y về tới chùa không được hé răng nửa lời, nếu hở môi nói lộ ra nửa câu sẽ bị cắt lưỡi. Hừ? Các cô tới chùa Thiếu Lâm đả thương người thật có gan nuết búa? Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế? Tăng lữ chùa Thiếu Lâm ta lại sợ các cô đến nỗi không dám ra ngoài thì còn chi là thể diện. Tmh Tế nói:

- Sư diệt tôn đã bẩm lên phương trượng xin lão nhân gia phái một vị sư thúc, sư bá nào ra đuổi hai nữ thí chủ đó đi là xong. Nhưng phương trượng lại bảo: Làm như vậy mà câu chuyện đồn đại ra ngoài giang hồ thì e rằng mọi người lại cho rằng mình khinh khi hiếp đáp hai cô nương nhỏ tuổi cô đơn chẳng môn phái nao. Nhà sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Phương trượng lão nhân gia còn sai sư diệt tôn tới bẩm vụ này tới sư thúc tổ Vậy xin sư thúc tổ tạm thời chịu lún các cô một bước. Chắc hai cô không thể kiên nhẫn mãi được, chờ mấy ngày không thấy sư thúc tổ ra là tự nhiên phải bỏ đi Y thở dài nói tiếp:

- Phương trượng còn nói như thế bạn hữu võ lâm chỉ cho rằng chúng ta khoan nhân đại lượng, quyết không ai cho là chúng ta khiếp sợ hai cô gái mới mười mấy tuổi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu cô nương vô môn vô phái mà lợi hại hơn những đại hòa thượng hữu môn hữu phái chúng ta nhiều? Tmh Tế thở dài nói:

- Đúng là thế đó? Nhà sư nghĩ đến mối hận bị bẻ trật tay, trong lòng rất đỗi bất bình, nói tiếp:

- chỉ vì phương trượng đã ra lệnh nên mọi người nhất nhất phải tuân theo. ý lão nhân gia chỉ muốn sao cho được bình an vô sự. Vi Tiểu Bảo chờ Tmh Tế đi rồi, tự nhủ:

- âu là ta đến Bát Nhã đường thử coi Trừng Quang lão hoà thượng đã nghĩ ra được phương pháp gì chưa? Gã tới nơi thấy Trừng Quang hai tay ôm đầu ngửng mặt nhìn lên nóc nhà, bước tới bước lui đi vòng quanh trong phòng, miệng lảm nhảm nói gì nghe không rõ. Vi Tiểu Bảo không dám kinh động làm đứt đoạn luồng tư tưởng của lão. Gã chờ lâu thấy nhà sư đi quanh mấy chục vòng vẫn không dừng lại liền dặng hắng lên tiếng. Trừng Quang vẫn dường như chẳng nghe thấy gì. Vi Tiểu Bảo đành gọi to:

- Lão hòa thượng? Lão hòa thượng? Trừng Quang vẫn chưa nghe tiếng. Vi Tiểu Bảo liền chạy lại đưa tay ra vỗ vai nhà sư già cười nói:

- Lão... Bàn tay gã vừa chạm vào vai Trừng Quang thì đột nhiên người gã bị hất tung lên đập vào tường đánh binh một tiếng. Gã nghẹt thở, tưởng chừng bao nhiêu khớp xương đều rã rời mà không kêu lên được. Trừng Quang giật mình kinh hãi vội chạy lại quỳ xuống chắp tay vừa lạy vừa nói:

- Sư diệt tội đáng muôn thác? Xin sư thúc trách phạt thật nặng. Hồi lâu Vi Tiểu Bảo mới thở phào một cái, nhăn nhó cười đáp:

- Lão dậy đi? Dậy đi? Bất tất phải đa lễ. Lỗi là Ở nơi ta. Trừng Quang còn tiếp tục xin lỗi hoài. Vi Tiểu Bảo một tay vịn vào tường, một tay nâng lão dậy hỏi:

- Công phu gì của lão mà lợi hại thế Trừng Quang đáp:

- ĐÓ là hộ thể thần công trong Bát Nhã chưởng. Vi Tiểu Bảo gật đầu nghĩ bụng:

- Mình muốn học công phu này trước hết phải học những Thiếu Lâm trường quyền, Phục hổ quyền, La hán quyền, Di đà chưởng,Tán hoa thủ, Ba la mật thủ, Kim cương thần chưởng, Niêm hoa cầm nã thủ gì gì, lý la lý lố một tràng dài thì hơi sức đâu mà chịu nổi? Dù có hơi sức đi chăng nữa thì cũng chẳng đủ tinh thần kiên nhẫn, phí công phí sức như vậy được. Gã liền hỏi:

- Lão đã nghĩ ra phương pháp gì mau chóng chưa? Trừng Quang nhăn nhó lắc đầu đáp:

- Sư diệt đã nghĩ nhiều:không dùng Đàn chỉ thần công hay nội công Dịch cân kinh mà lấy Bát nhã chưởng đối phó với hai vị nữ thí chủ đó. Nhưng nhưng... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nhưng luyện Bát nhã chưởng cũng mất hai ba chục năm có phải không? Trừng Quang ấp úng đáp:

- Hai ba chục năm... e rằng... e rằng... Vi Tiểu Bảo bĩu môi, nét mặt khinh khỉnh ngắt lời:

- E rằng cũng chưa đủ có phải không? Trừng Quang bẽn lẽn đáp:

- Chính thế? Lão ngơ ngác một lúc rồi nói tiếp:

- Để diệt nhi nghĩ xem có nên dùng Niêm hoa cầm nã thủ có được chăng? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Lão này vẫn lẩm cẩm giữ thói câu nệ, làm việc nhất định cứ phải theo thứ tự Dù có dùng Niêm hoa cầm nã thủ thì cũng mất hai chục năm rèn luyện. Như vậy biết đến năm tháng nào mới thành công? Nội công 1 ão rất thâm hậu, dường như chẳng kém gì Hồng giáo chủ. Nhưng Hồng giáo chủ tự ý sáng chế được chiêu thức mới để tuỳ cơ ứng biến một cách mau lẹ. Còn nhà sư này đầu óc ngớ ngẩn. Nếu ta không trỏ đường cho lão tất không được việc. Gã liền nói:

- Lão sư diệt? Ta xem hai cô đó hãy còn nhỏ tuổi lắm, quyết chưa thể rèn luyện được mấy năm đâu? Trừng Quang đáp:

- Đúng thế? Như vậy mới thật là kỳ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Người ta đã không cần học tuần tự từng bước một thì chúng ta cũng bất tất phải cố chấp rèn luyện theo đúng thứ tự. Bọn chúng làm gì có nội công thâm hậu như lão? Theo ta nghĩ để đối phó với hai cô đó thì chẳng cần phải rèn luyện nội công. Trừng Quang giật mình kinh hãi hỏi:

- Luyện võ công mà chẳng theo một căn cơ nào thì chẳng hóa ra? hóa ra bàng môn tả đạo ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Các cô ấy chẳng phải bàng môn tả đạo mà cũng không có môn phái chi hết. Muốn đối phó với thứ võ công vô môn vô phái thì phải dùng biện pháp vô môn vô đạo. Gã nói đến bốn chữ?vô

môn vô đạo? lập tức thấy tinh thần phấn khởi. Trừng Quang hỏi:

- VÔ môn vô đạo ư~ Vụ này... tiểu diệt không hiểu được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngươi không hiểu thì ta dạy cho mà hiểu. Trừng Quang kính cẩn nói:

- Xin sư thúc chỉ giáo cho. Từ ngày lão vào chùa Thiếu Lâm tu hành đều thấy các vị sư bá sư thúc bản phái Ở hàng chữ Hối đều là những vị cao tăng đạo đức, võ công trác tuyệt thì nghĩ bụng:

- Vị tiểu sư thúc này tuy tuổi còn nhỏ, nội lực chưa đủ nhưng tất phải có chỗ hơn người. Bằng không thì làm sư thúc ta thế nào được. Hơn một tháng nay ta nghĩ nát óc ra mà thuỷ chung vẫn không tìm ra được phương pháp luyện võ công cho mau thành tựu. Xem chừng ta có suy nghĩ mười năm, hai mươi năm hay nghiên cứu đến chết cũng không thể có cách nào giải quyết vấn đề khó khăn này. May mà được một vị cao tăng hàng chữ Hối chỉ điểm cho mình ra khỏi bến mê thì thật là phúc đức. Lão nghĩ vậy bất giác vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, lại càng sinh lòng kính ngưỡng vị tiểu sư thúc. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Theo lời lão nói thì hai vị tiểu cô nương kia đã sử một chiêu thuộc phái Côn Luân, phái Nga Mi.. chi chi đó. Vậy đem thứ võ công loạn xà ngầu đó với võ công phái Thiếu Lâm thì bên nào mạnh hơn? Trừng Quang đáp:

- Sư diệt nhận thấy võ công phái Thiếu Lâm chúng ta cao thâm hơn. Dù không ăn đứt họ thì chí ít cũng chẳng chịu kém. vi Tiểu Bảo vỗ tay đáp:

- Thế thì dễ quá rồi. Các cô kia chẳng cần nội công vẫn xử dụng được những chiêu thức ba xí ba tú đó, chúng ta cũng chẳng cần nội công cũng có thể xử được những chiêu thức của phái Thiếu Lâm là đủ thắng các cô, chẳng cần biết đó là Thiếu Lâm trường quyền hay Kim cương thần chưởng. Trừng Quang chau mày đáp:

- Nếu không học nội công thì thi triển quyền pháp hay chưởng pháp tuyệt không một chút uy lực. Trường hợp gặp tay cao thủ nội lực thâm hậu thì chỉ trong vòng một chiêu là mình bị đánh đến gân bong xương gãy. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách hỏi:

- Hai vị cô nương kia có phải là những tay cao thủ nội lực thâm hậy hay không? Trừng Quang đáp:

- Không phải. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì việc gì lão phải quan tâm? Quả nhiên câu này làm Trừng Quang như người ngủ mê tỉnh giấc. Lão thở phào môt tiếng đáp:

- Té ra là thế. Sư diệt chưa nghĩ tới điểm này. Lão ngơ ngẩn hỏi tiếp:

- Nhưng điều khó khăn là võ công bản phái có mười tám đường quyền pháp nhập môn, ba mươi sáu món nội ngoại khí giới, quyền cước, bảy mươi hai loại tuyệt kỹ. Mỗi môn biến hoá thành mấy chục loại. Tất cả có đến trên hàng ngàn thứ. Nếu học hết chiêu thức cũng phải mất mấy chục năm mới xong. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Lão sư già này thật mê muội. Gã cười đáp:

- Việc gì mà phải học hết? Chỉ cần hai tiểu cô nương kia xử chiêu gì, mình đối phó bằng cách gì là đủ. Theo phép cự địch là quân đến tướng ngăn, nước tràn đất lấp Tiểu cô nương đánh ra một chiêu, lão cũng dùng một chiêu để phá, đánh cho cúp đuôi mà chạy không còn mảnh giáp. Trừng Quang gật đầu lia lịa tựa hồ như được vị tiểu sư thúc giải phá chỗ ngu muội cho mình. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tỷ như thiếu nữ áo lam sử chiêu Giang hà nhật hạ của phái Lao Sơn chi đó, lão bảo có sáu cách tránh né, bảy phương pháp phản kích. Thực ra cần gì phải rắc rối nhiều thế Chỉ cần một chiêu để đả bại y là đủ rồi, còn thừa mười hai môn chẳng cần học làm chi. Như vậy há chẳng giản tiện ư Trừng Quang cả mừng đáp:

- Phải lắm? Phải lắm? Hai vị nữ thí chủ kia vặn trật khớp tay của tiểu sư thúc lại đả thương bốn tên sư diệt, các cô đã dùng Phân thân thác cốt thủ bao gồm thủ pháp của sáu môn phái, chỉ cần dùng một môn võ của phái Thiếu Lâm ta là hoá giải được rồi. Lão liền biểu diễn lại thủ pháp mà các cô đã xử dụng. Hôm ấy khi hai cô bẻ chân tay của năm người, Trừng Quang không có mặt tại đương trường, lão chỉ nhận định thương thế của năm người mà biểu diễn được thủ pháp của hai thiếu nữ rất rành mạch như người chính mắt trông thấy khiến Vi Tiểu Bảo khâm phục vô cùng.

Hồi 105 - Sư Trừng Quan Truyền Thụ Phép Niêm Hoa

Tiếp theo Trừng Quan lại nói tới cách phá giải từng chiêu một rồi cùng Vi Tiểu Bảo diễn thử. Những cách phá giải này có chiêu phức tạp rất khó học, có chiêu phải dùng đến nội công. Vi Tiểu Bảo không thi triển được thì Trừng Quan lại nghĩ cách khác giản dị hơn. VÕ công Thiếu Lâm cực kỳ tinh thâm bác đại mà Trừng Quan lão hoà Thượng kiến kiến thức sâu rộng. Khi lão thấy Vi Tiểu Bảo lắc đầu tỏ ra khó khăn liền tìm chiêu thức khác để thay thế. Nếu gã học không được lão lại đổi nữa kỳ cho đến lúc tìm ra chiêu số dễ dàng, gã không tốn hơi sức cũng học được mới thôi. Chẳng mấy chốc Vi Tiểu Bảo học thuộc những chiêu thức để phá giải phân cân thác cết thủ. Giả tỷ hai thiếu nữ kia lại thi triển những chiêu cũ để tấn công gã thì gã chỉ sử dụng một chiêu liền chiếm được thượng phong. Sau đó mấy chiêu đao pháp của nữ lang áo lục chém vào sau lưng Vi Tiểu Bảo cùng những thủ pháp của thiếu nữ áo lam đã tấn công Trừng Quan, gã đều học được cách phá giải. Những chiêu thức này dĩ nhiên so với đàn chỉ thần công, tuy còn kém xa,nhưng dùng để đối phó với hai thiếu nữ thì có thừa. Trừng Quan thấy Vi Tiểu Bảo chỉ mất có hơn một giờ mà đã học được những chiêu thức như ý sở cầu của lão thì trong lòng vui mừng khôn tả, vì lão đã giải quyết được vấn đề khó khăn mà lão đã phải lao tâm khổ trí nghiên cứu hơn tháng trời. Mặt lão nhơn nhơn hết vặn tay lại xoa mặt, tựa hồ trong lòng ngứa ngáy khó chịu. Đột nhiên Trừng Quan sực nhớ ra điều gì, miệng lắp bắp:

- Đáng tiếc ơi là đáng tiếc? Rồi lão lại lắc đầu nói:

- Nguy hiểm thật là nguy hiểm! Vi Tiểu Bảo vội hỏi:

- Điều chi đáng tiếc? Sự gì nguy hiểm? Trừng Quan đáp:

- Nếu sư thúc lão nhân gia và bọn sư điệt Tinh Tế ra cùng các vị nữ thí chủ đó động thủ, để các cô bẻ chân tay, mà các cô bẻ tệ hại hơn không chữa khỏi được thành người tàn phế, há chẳng đáng tiếc ư? Không chừng hai cô hạ thủ tàn độc giết chết cả năm người thì nguy hiểm biết chừng nào? Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ, hỏi:

- Tại sao lão lại muốn năm người bọn ta cùng đi động thủ? Trừng Quan đáp:

- Những chiêu số mà hai vị nữ thí chủ kia học được, nhất định không phải chỉ có bấy nhiêu. Sư điệt đã không biết các cô còn dùng chiêu số gì nữa thì dĩ nhiên không hiểu cách phá giải để chuyền cho các vị. Năm vị mà không ra chịu đòn thì làm cách nào để điều tra cho biết được? Vi Tiểu Bảo cười ha hả, nói:

- Té ra là thế? Cái đó ta cũng có biện pháp. Bây giờ chính ta ra động thủ với hai cô thì chẳng còn điều gì đáng tiếc, cũng không có chi nguy hiểm nữa. Trừng Quan ra chiều khó nghĩ, đáp:

- Kẻ xuất gia không được tức giận dễ phạm vào giới l,sânl,. Tự nhiên vô cớ đi cùng người động thủ là một điều không ổn chút nào. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi? Hai chúng ta cùng nhau ra ngoài chùa chơi. Nếu hai nữ thí chủ kia đã đi xa rồi là điều hay nhất. Cái đó kêu bằng người không chọc ghẹo ta thì ta không xâm phạm đến người.

Các cô có chiêu số gì ta cũng mặc kệ không hỏi tới nữa... Trừng Quan ngắt lời:

- Phải lắm? phải lắm? CÓ điều sư điệt trước nay không bước chân ra khỏi cửa chùa mà bây giờ ra ngoài tức là có ý muốn sinh sự. ý niệm này dường như là bất thiện. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta cũng không cần phải đi xa, chỉ quanh quẩn thả bước ven chùa như người đi tản bộ. Ta cũng mong không gặp họ là may. Trừng Quan đáp:

- A Di Đà Phật? Thế là thượng thượng đại cát. Sư thúc lập luận rất nhân hậu, không muốn tranh đua với người, sư điệt xin noi theo gương mẫu. Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng. Gã dắt tay Trừng Quan theo cửa mé đi ra ngoài chùa Thiếu Lâm. Trừng Quan trước nay chưa bước chân vào khu rừng Ở bên chùa nên thấy những cây tùng xanh cao lớn âm u cũng tấm tắc khen rồi nói:

- Bao nhiêu cây tùng lớn mọc cả vào một khu, thật là một kỳ quan. Bát Nhã đường của chúng ta chỉ có hai cây Ở trong đình viên... Lão chưa dứt lời bỗng nhe phía sau có tiếng quát:

- Tên tiểu tăng trọc đầu đây rồi? ánh đao quang lấp loáng. Một chiêu đao nhằm Vi Tiểu Bảo chém tới. Trừng Quan nói:

- Không được? Rồi vội rụt tay về. Người sử dụng đao chính là thiếu nữ áo lam. CÔ thấy Trừng Quan rụt tay về liền xoay thanh liễu diệp đao quét vào sau lưng lão. Giữa lúc đó nữ lang áo lục Ở trong rừng tùng cũng chuồn ra. CÔ vung đao nhằm chém Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo vội ẩn vào sau lưng Trừng Quan. Chiêu đao của nữ lang áo lục phóng ra đâm vào bên trái Trừng Quan. Trừng Quan nói:

- Đây là một chiêu thuộc thái cực đao thì không thể dùng phương pháp giản tiện để phá giải được... Lão chưa dứt lời hai cô đã múa tít song đao đâm chém túi bụi. Trừng Quan la lên:

- Không được? Không được? Hai vị nữ thí chủ ra chiêu nhanh quá. Bần tăng không kịp suy nghĩ. Xin hai vị đừng (...) này, đâm chém thong thả một chút. Thiếu nữ áo lam thi triển những chiêu tàn độc mà thuỷ chung vẫn không đụng được vào người lão hoà thượng. Mấy lần cô suýt bị lão đoạt mất đao. CÔ nghe lão la gọi om sòm lại tưởng lão cố ý trêu chọc. Trong cơn tức giận đao pháp của cô lại càng mau lẹ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trời ơi? Thưa hai vị cô nương? Sư điệt của ta xin hai cô đừng nóng nảy, ra chiêu chậm lại một chút. Trừng Quan nói theo:

- Đúng thế, đầu óc bần tăng không được linh hoạt. Trong khi thảng thết bần tăng chưa nghĩ ra được cách phá giải. Nữ lang áo lục căm hận Vi Tiểu Bảo đến cực điểm. CÔ đâm mấy đao không trúng Trừng Quan liền quay lại nhằm chém tới Vi Tiểu Bảo. Trừng Quan đưa tay trái ra ngăn lại nói:

- Nữ thí chủ? Sư thúc của bần tăng chưa học cách phá giải mấy chiêu đao này. Bây giờ cô bất tất phải đâm chém lão nhân gia, mà nên chờ lão nhân gia học song cách chống đối khi đó sẽ động thủ cũng chưa muộn. Hỡi ôi? Những biện pháp của sư điệt không song rồi. Sư thúc? Bây giờ sư thúc không cần nhớ vội, những biện pháp của sư điệt đều không dùng được. Chúng ta quay về thủng thẳng nghiên cứu lại đã Miệng lão nói không ngớt, hai tay cũng cử động không ngừng. lúc chụp, lúc bắt, chọt điểm, chọt đánh xoay quanh với hai cô mỗi lúc một mau lẹ. Nữ lang áo lục chỉ muốn giết bằng được Vi Tiểu Bảo, khi nào cô chịu buông tha. Vi Tiểu Bảo thấy mình không

còn bị nguy hiểm nữa, gã cười hì hì, đứng tựa gốc cây xem đánh nhau. Gã ngắm nghía từ trên đầu xuống tới gót chân, rồi lại từ gót chân trở lên trên đầu. Thật là được một bữa nhìn người đẹp no lòng thoả dạ. Nữ lang oá lục không thấy Vi Tiểu Bảo đã tưởng gã chạy trốn rồi. CÔ quay đầu lại thấy gã đang hau háu nhìn mình, cô đỏ mặt tía tai không lý gì tới Trừng Quan nữa, xoay mình cầm đao chạy lại định đâm chết Vi Tiểu Bảo. Ngờ đâu khi đó Trừng Quan phóng chỉ điểm vào dưới nách cô. Chiêu chỉ này lão vân có hai thành cônglực, kể ra cô né tránh chẳng khó khăn gì, nhưng cô phân tâm vì nóng ruột giết người.Dưới nách liền bị trúng chỉ. CÔ rên lên một tiếng, ngã lăn xuống đất. Trừng Quan vội la:

- Trời ơi? Xin lỗi? Xin lỗi? Bân tăng ra chiêu 1, Thiếu chỉ thiên naml, công lực chẳng có chi lợi hại. Nữ thí chủ đã có bản lãnh như vây thì chỉ cần ra chiêu 1, ác hổ nhượng lội, trong l,Ngũ hổ đoạn môn đaol,, đưa lưỡi đao chếch đi là gạt được ngay. Chiêu này thí chủ chưa sử qua nhưng vị nữ thí chủ mặc áo màu lam kia đã sử rồi. Bần tăng chắc rằng thí chủ cũng sử được. Ngờ đâu...hỡi ôi? Bần tăng thật là đắc tội Thiếu nữ áo lam tức giân đến cực điểm. Thanh đao của cô đâm ngang chém dọc, thế đao cực kỳ lợi hại. Nhưng công phu của cô so với Trừng Quan còn kém quá xa, không làm sao đụng được chút nào vào tà áo tăng bào của lão. Trừng Quan tuy miệng nói bi bô nhưng trong lòng vẫn ghi nhớ được những chiêu số của thiếu nữ áo xanh. Lão biết rằng khó lòng nghĩ ra được cách phá giải ngay đương trường. Bây giờ hãy ghi nhớ vào lòng những chiêu số để về chùa sẽ nghiên cứu kỹ càng từng chiêu một. Vi Tiểu Bảo chạy đến trước thiếu nữ áo lục tán tụng:

- Tiểu mỹ nhân xinh đẹp thế này thì khắp thiên hạ chỉ có một mình cô. Trời ơi

? Ta nhìn cô mà hồn vía bay bổng cả lên trời. Gã thò tay ra khẽ sờ vào má cô. Nữ lang áo lục vừa kinh hãi vừa phẫn nộ đến nghẹt thở rồi ngất đi. Vi Tiểu Bảo cực kỳ kinh hãi, không dám cử động càn rỡ, khinh bạc nữa. Gã đứng dậy la gọi: Trừng Quan sư điệt? Sư điệt cũng điểm huyệt cho vị nữ thí chủ đó cho té xuống để xin cô đem những chiêu thức từ từ kể ra, mới khỏi tổn thương hoà khí. Trừng Quan ngần ngừ đáp:

- Cái đó dường như có điều bất tiện. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ cứ động thủ động cước thế này mãi làm mất vẻ lịch sự. Vậy sư điệt xin cô tự ý nói ra có phần đẹp đẽ hơn. Trừng Quan cả mừng đáp:

- Sư thúc dạy phải lắm. Thiếu nữ áo lam cũng tự biết nếu lão đem toàn lực ra đối phó thì cô không chịu nổi nửa chiêu. Hiện giờ cô em đã bị bắt, nếu cô cũng rơi vào tay người thì không còn ai đi báo tin để cầu cứu. CÔ liền nhảy lùi lại la lên:

- Các người mà đụng đến một sợi lông của sư muội ta thì cả ngôi chùa Thiếu Lâm của các người sẽ cháy thành tro tàn. Trừng Quan sửng sốt nói:

- Khi nào bon bần tăng dám đả thương y? CÓ điều nếu y tự nhổ một sợi lông, chẳng lẽ nữ thí chủ cũng phóng hoả đốt chùa? Thiếu nữ áo lam chạy đi mấy bước rồi thoá mạ:

- Lao trọc già mồm miệng lém lỉnh, còn thằng trọc con...khỉ. CÔ toan nói 1,...Thằng trọc con dâm tà hiếu sắcl,. Nhưng cô lại cảm thấy nói bố chữ đó ra có điều không tiện nên ngừng lại. CÔ dậm chân chuồn thẳng vào rừng. Vi Tiểu Bảo thấy nữ lang áo lục nằm dưới đất tren tấm nệm cỏ xanh, mặt trắng như bạch ngọc. Hai bàn tay nhỏ nhắn như ngó sen, thật chẳng khác nào như pho tượng Quan âm trên toà Phỉ Thuý, gã không khỏi ngây người ra mà nhìn. Trừng Quan liền

khuyên giải:

- Nữ thí chủ? Lệnh tỷ tỷ đi rồi. Thí chủ cũng nên đi lẹ lên, nhưng nhớ đừng tự nhổ một sợi tóc để lệnh tỷ tỷ đến đết chùa của bọn lão tăng. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- CƠ hội tốt này sao đành bỏ lỡ? Tiểu mỹ nhân đa lọt vào tay ta thì bất luận trường hơp nào cũng không thể buông tha nàng. Gã liền chắp hai tay để trước ngưc niệm:

- A Di Đà Phật? Xin đức Phật phù hộ độ trì. Đức Thượng Đế muốn ngài mở rộng nền võ học cho phái Thiếu Lâm để duy trì thanh danh ngàn năm của bản phái... Rồi quay lại bảo Trừng Quan:

- Trừng Quan sư điệt? Lão thật là một vị đệ nhất đại công thần của bản phái. Trừng Quan lấy làm kỳ hỏi:

- Sao sư thúc lại nói vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta đang bận tâm về chuyện chưa hiểu hai vị nữ thí chủ sử dụng những chiêu só gì thì may nhờ đức phật rủ lòng thương, xui khiến nữ thí chủ đây quang lâm bổn tự để co thi triển hết ra. Gã vừa dứt lời đã cúi xuống bồng nữ lang áo lục lên nói:

- Chúng ta về thôi? Trừng Quan ngơ ngác chẳng hiểu ra làm sao, lão chỉ cảm thấy việc này không ổn, nhưng làm lỗi Ở chỗ nào thì lão không thết ra được. Lão ngơ ngác một lúc rồi nol:

- Chúng ta mời nữ thí chủ này vào chùa dường như không hơp lệ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- sao lại không hơp lệ? Y đi vào chùa Thiếu Lâm lần nào chưa? Lần trước y đến phương trượng có biết không? Thủ toà viện giới luật có biết không? Phương trượng và thủ toà viện giới luật đều cho là được thì tự nhiên là hơp lệ, có đúng thế không? Gã hỏi một câu, Trừng Quan lại gật đầu một cái. L ão không biết biện bác cách nao. Trừng Quan thấy Vi Tiểu Bảo cởi áo tăng bào bọc lấy người nữ lang rồi bồng nàng theo cửa mé lên chùa, lão đành lẽo đẽo theo sau, vẻ mặt băn khoăn lo lắng, đầu óc mơ hồ hỗn loạn. Vi Tiểu Bảo trống ngức đánh hơn trống làng. Tuy gã đã che kín hết thân thể nư lang bằng áo tăng bào không để hở ra ngoài chút nào, nhưng nếu bị tăng lư trong chùa trông thấy, tất họ không khoi sinh lòng ngờ vực. Gã ôm người ngọc thơm tho trong lòng mà tâm thần lại vô cùng sợ hãi. May mà Bát nhã đường Ở vào nơi quạnh quẽ phía sau chùa nên hai người không gặp ai. Lúc tiến vào Bát Nhã đường, chấp sự tăng thấy thủ toạ trở về liền kính cẩn đứng nép sang một bên. Vào đến thiền phòng của Trừng Quan nữ lang vẫn chưa hồi tỉnh. Vi Tiểu Bảo đặt cô xuống giường. Bàn tay gã đầy mồ hôi lạnh ngắt, gã xoa tay vào đùi, thở phào một cái rồi cười nói:

- Được rồi? Trừng Quan ngập ngừng nói:

- Chúng ta..., chúng ta mời vị... nữ thí chủ này vào chú Ở đây ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi? Đay không phải là lần đầu tiên cô tạm trú trong chùa. Lần trước cô bị thương đã chẳng vào nằm trong đông viện rồi là gì? Trừng Quan gật đầu đáp:

- Dạ đúng thế? Nhưng... lần trước nữ thí chủ bị thương nguy hiểm đến tính mạng...bất đác dĩ phải tùng quyền. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vụ này dễ lắm? Gã móc lưỡi truỷ thủ trong ống giấy ra nói:

- chỉ cần đâm cho cô một đao này là cô lâm vào tình trạng nguy hiểm tới tính mạng, ta lại sử trí bằng cách tòng quyền? Gã nói rồi tiến đến trước mặt nữ lang, thủthế như muốn đâm người. Trừng Quan vội ngăn lại:

- Không... không...? Bất tất phải thế: Vi Tiểu Bảo nói:

- Lão bảo trong mình y không có thương tích, để y Ở đây không là phải. Nếu phương trượng hoặc Trừng Thức biết ra e rằng sẽ cật vấn chúng ta. Ta phải đâm y mấy dao nhưng không đâm chết thì cũng chẳng làm sao. lưỡi truỷ thủ này sắc bén lắm. Gã giơ tay chém soạt một cái. Chiếc bàn gỗ bị đứt một góc. Trừng Quan lòng dạ từ bi vội nói:

- Dạ dạ? Sư điệt không nói ra là xong. Lão thấy vị tiểu sư thúc này hành động rất kỳ quái, nhưng nghĩ gã là bậc tôn trưởng vào hàng chữ 1, Hối, thì kiến thức nhất định siêu hơn lão. Lão yên trí cứ nghe lời chỉ thị của gã là không thể nào lầm được. Vi Tiểu Bảo lại nói: Vị nữ thí chủ này tính nết quật cường, ương ngạnh. Y bảo nhất định đoạt lấy chức chủ toạ Bát Nhã đường của sư điệt để làm chơi. Vậy ta khuyên nhủ y xem sao Trừng Quan đáp:

- Nếu nữ thí chủ đã muốn làm thủ toạ Bát Nhã đường thì sư điệt nhường quách cho y là xong. Vi Tiểu Bảo sửng sốt. Gã không ngờ nhà sư già này lại chán mùi đời, tuyệt không có ý cạnh tranh với ai. Gã liền hỏi:

- Y không phải là tăng lữ trong bản tự, nếu để y cướp đoạt ngôi thủ toạ Bát Nhã đường thì chùa Thiếu Lâm chúng ta còn chi là thể diện. Cái đó nhất định không được rồi. Nếu sư điệt còn có ý nghĩ như vậy là coi phái Thiếu Lâm chẳng ra Gã nói câu này nét mặt sa sầm ra chiều tức giận, khiến cho Trừng Quan sợ quá,vâng dạ luôn miệng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Lát nữa ta khuyên cô, không chừng cô lại nổi nóng đánh người. Ke xuất gia lấy từ bi làm gốc, ta không thể cầm đao giết cô hay đả thương cô được, phải vậy không? Trừng Quan đáp:

- Đúng thế? Đúng thế? Sư thúc hoài bão lòng dạ từ bi, sẽ được phật tổ chứng giám. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lão hãy dạy ta mấy chiêu cầm nã thủ pháp để đề phòng khi cô đánh ta là ta chụp vào huyệt mạch đạng tránh khỏi cô đả thương, làm máu loang chốn thiền đường Nếu không thì người võ lâm sẽ đồn đại một vị cao tăng vào hàng chữ l,Hối, Ở chùa Thiếu Lâm bị một cô bé đảthương, làm mất thể diện. Bằng vị cao tang chùa Thiếu Lâm mà ra tay đả thương cô cũng thương tổn đến thanh danh của bản phái. Trừng Quan đáp:

- Đúng thế? Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi truyền cho Vi Tiểu Bảo ba chiêu về cầm nã thủ pháp. Vi Tiểu Bảo thấy nữ lang cựa mình mấy cái biết là cô đ ã dần dần hồi tỉnh. Gã liền kéo áo tăng bào che mặt cô đi, phòng ngừa cô ngó thấy ba chiêu thủ pháp mình sử dụng chưa được thuận lợi. Ba chiêu này toàn là chiêu số trong l,Niêm hoa cầm nã thủ 1,. Thủ pháp cực kỳ xảo diệu. Niêm hoa cầm nã thủ là môn võ học cao thâm của phái Thiếu Lâm, dùng nội lực hùng hậu làm căn cơ. Lúc ra tay coi rất ung dung nhàn nhã, không có chút chi bá đạo. Ngày trước trong cuộc hội họp trên núi Linh Sơn, đức Phật tổ Thích Ca Mâu Ni tay câm bông hoa Ba La màu vàng để chỉ thị mọi người. Giáo chúng đều ngơ ngác không hiểu. Chỉ một mình Da Diệp tôn giả toét miệng mỉm cười. Đức Phật tổ nói:

- Ta có những pháp môn vi diệu Chính nhãn pháp tạng. Nát bàn diệu tâm, thực tướng vô tướng

mà không chép thành văn tự để tránh truyền ra ngoại giáo, chỉ dành cho Mi Kha Da Diệp. Da Diệp là một trong mười vị đại đệ tử của Đức Phật tổ, kêu bằng Đầu đà đệ nhấtvà là sư tổ môn thiền tông. Chùa Thiếu Lâm thuộc thiền tông, chú trọng về tự giác. Đức Phật TỔ cầm hoa, Da Diệp mỉm cười không nói gì mà trong lòng thông hiểu thì trình độ giác ngộ đã vượt mức. Người đời sau dùng hai chữ 1, Niêm hoal, để dặt tên cho môn cầm nã thủ này. Dĩ nhiên mỗi chiêu đều cao nhã, khác hẳn những lối cầm nã thông thường. CÓ điều Vi Tiểu Bảo không chút căn cơ về nội lực mà dùng thủ pháp văn nhã này để đối phó với tay cao thủ thì họ chỉ khẽ vung tay một cái có thể làm cho gã lộn đi mấy vòng, đến độ mặt môi sưng vù, xnh xám, la khóc rầm trời. Nhưng nữ lang chẳng có một chút nội lực nào thì có thể dùng thủ pháp này để đối phó với cô. Trừng Quan nghĩ thầm: Đối phương là một thiếu nữ, không thể dùng cách thô lỗ để đối đãi với y được Vậy ta dạy sư thúc ba chieu thủ pháp này cũng phải. Trong thời gian chừng uống cạn tuần trà, Vi Tiểu Bảo đã học hiểu ba chiêu Niêm hoa. Nguyên gã tuy võ nghệ bình thường, nhưng về môn cầm nã thủ của phái Thiếu Lâm, gã được Hải lão công dạy cho một ít khi gã mới đến Hoàng cung. Gã lại cùng tiểu Hoàng Đế chiết giải lâu ngày, nên gã vừa học đã nhớ được ngay. Trừng Quan cùng Vi Tiểu Bảo diễn thử mấy lần thấy gã nhằm trúng huyệt đạo, lão nói:

- Tiểu sư thúc? Sư thúc chưa luyện nội công thì kể ra ba chiêu này học được cũng bằng vô dụng. Tỷ như sư thúc thi hành thủ pháp vào mình sư điệt,nếu sư điệt nhả nội lực ra thì cổ tay sư thúc sẽ... sẽ... Vi Tiểu Bảo cười nói:

- CỔ tay ta sẽ gãy lắc cắc, than ôi thương thay? Trừng Quan nói:

- xin sư thúc cứ yên lòng. Sư điệt chẳng khi nào lại dám nhả nội lực để đối phó với sư thúc. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Phải rồi? lão hãy ra ngoài kia chơ đợi. để ta khuyên giải cô coi thế nào. Trừng Quan dạ một tiếng rồi khomlưng thi lễ ra khỏi thiền phòng. Lão xoay tay đóng cửa lại. vi Tiểu Bảo vừa vén áo tăng bào lên. Nữ lang toan mở miệng la, kêu cứu bỗng thấy hàn quang lấp loáng. Mũi truỷ thủ chí vào mũi cô, miệng cô há ra thật lớn mà không dám kêu thành tiếng. Vi Tiểu Bảo cười hì hì nói:

- Tiểu co nương ngoan ngoãn nghe lời ta thì ta không đụng đến một sợi lông. Bằng cô không chịu thì ta cắt cái mũi này rồi đưa cô ra ngoài cùa buông tha. Con người mà mất mũi bất quá không ngửi thấy mùi thơm, mùi thối, chứ chẳng có chi trọng đại. Phải vậy không? Nữ lang vừa kinh hãi, vừa tức giận, sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc nao. CÔ ngập ngừng nói rất khẽ:

- Ngươi giết ta lẹ đi cho rồi? Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- CÔ có tấm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, ta giết cô thế nào được? Nhưng ta buông tha cô đi rồi, từ đây ta ngày trông đêm nhớ đến chết về bệnh tương tư Như vậy là thương tổn đến đức hiếu sinh của thượng đế.

Hồi 106 - Đại Từ Bi Điểm Hoá Người Ngang Ngược

Gương mặt nữ lang hết đỏ bừng lại biến thành lợt lạt. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta chỉ có cách cắt mũi cô nương cho tướng mạo xấu xí thì mới khỏi mắc bệnh tương tư. Nữ lang nhắm mắt lại cho hai giọt lệ trong suết chảy qua cặp lông mày dài nhỏ xuống. Vi Tiểu Bảo lòng dạ nhũn ra, an ủi cô:

- Đừng khóc? Đừng khóc nữa? cô nên ngoan ngoãn nghe lời ta thì chẳng thà là tự cắt mũi mình chứ không cắt mũi cô nương nữa. Phương danh cô là gì? Nữ lang lắc đầu, nước mắt nàng chảy ra nhiều hơn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra cô tên gọi là Dao Đầu Miêu (con mèo lắc đầu). Cái tên này nghe chẳng hay ho gì hết. Nữ lang giương mắt lên, nghẹn ngào hỏi:

- Ai là Dao Đầu Miêu? Ngươi mới là Dao Đầu Miêu. Vi Tiểu Bảo thấy cô đã lên tiếng thì trong lòng sung sướng, gã cười hỏi:

- Được rồi? Ta là Dao Đầu Miêu cũng được, còn cô tên gì? Nư lang tức giận đáp:

- Ta không nói. Vi Tiểu Bảo nói:

- CÔ không chịu nói thì ta phải đặt cho cô một cái tên. CÔ là... á Ba Miêu (con mèo câm). Nữ lang tức quá không nhịn được gầm lên:

- Ngươi đừng có nói nhăng nói càn. Ta có phải là người câm đâu? Vi Tiểu Bảo gác chân lên nhau, khẽ lắc đầu. Gã thấy nữ lang mặt giận hầm hầm, mà vẫn xinh đẹp tuyệt luân, khiến người ta phải ngơ ngẩn tâm hồn, liền cười hỏi:

- vậy tôn tính đại danh là gì? Nữ lang đáp:

- Ta đã bảo không nói là ta không nói đâu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta có điều muốn thương lượng vói cô. Người không tên không họ có điều bất tiện. CÔ đã không chịu nói thì ta đặt cho cô cái tên để mà goi. Chà? Biết lấy tên gì cho hay bây giờ? nữ lang xỉa xói:

- Ta không thèm? Ta không thèm! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- CÓ rồi? Tên cô là Vi Môn Dao Thị (Dao thị Ở nha họVi). Nữ lang sửng sốt hỏi:

- Tên gì mà kỳ vậy? Vi Tiểu Bảo nghiêm nét mặt nói:

- Trên có Hoàng thiên, dưới có Hậu thổ, suốt một đời ta dù có lên núi đao hay nhảy xuống vạc dầu, muôn ngàn đao kiếm, chém đầu cả (...) đại nghịch bất đạo, phạm điều thậm ác, lý chẳng khoan dung, trai trộm gái điếm, trời đánh thánh vật,tuyệt tử tuyệt tôn, khắp mình mang một ngàn lẻ một vết thương...ta cũng phải lấy bằng được cô làm vợ mới nghe. Nữ lang nghe gã kể

một tràng dài những lời thề độc, không khỏi ngẩn người ra. CÔ nghe nói tới câu sau cùng mặt đỏ bừng lên, hứ một tiếng. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Ta họ Vi mà trong số mạng của cô chưa chắc đã phải thuộc về họ Vi. Ta không biết cô họ gì, chỉ thấy cô lắc đầu nên kêu bằng Vi Môn Dao Thị. Nữ lang nhắm mắt lại hằn học nói:

- Cả thế gian này không có một nhà sư nào ăn nói càn rỡ như ngươi. Ngươi đã là kẻ xuất gia thì còn lấy... lấy... cái gì... ngươi không sợ bồ tát trách phạt, lúc chết xuống âm cung phải vào tám mươi tám tầng địa ngục ư? Vi Tiểu Bảo chắp hai tay lại quì mọp xuống đất đánh binh một tiếng. Nữ lang nghe tiếng gã quì không khỏi động lòng hiếu kỳ, mở mắt nhìn thì thấy gã dập đầu xuống cửa sổ lạymấy lạy, miệng niệm:

- Như Lai Phật TỔ? Quan Thế âm BỒ Tát? Ngọc Hoàng Đại Đế? Văn Thù BỒ Tát? Phổ Hiền BỒ Tát? Tứ Đại Kim Cương? Diêm Hoàng Phán Quan? VÔ Thường Tiểu Quỷ?...xin các vị nghe đây. Đệ tử là Vi Tiểu Bảo nhất định phải lấy cô nương này làm vợ mới được. Dù sau khi đệ tử chết đi có phải xuống tám mươi tám tầng địa ngục, phải rút lưỡi cưa đầu, muôn kiếp chẳng đặng siêu sinh, đệ tử cũng cam chịu. Đệ tử lúc còn sống chẳng sợ gì thì lúc chết đi việc gì mà sợ? cô vợ này dù thế nào đệ tử cũng nhất đinh lấy rồi. Nữ lang thấy gã nói giọng sắt đanh chứ không phải lời phù phiếm hay đùa giỡn thì trong lòng khiếp sợ vô cùng. CÔ năn nỉ:

- Đừng nói nữa? Đừng nói nữa? CÔ hằn học nói tiếp:

- Ngươi giết quách ta đi là hơn, hay ngày ngày đánh đòn cũng được. Ta thù hận ngươi, nhất quyết...nhát quyết không chịu đâu. Vi Tiểu Bảo đáp:

- CÔ nương ưng thuận là hay, mà không ưng thuận cũng thế. Nói tóm lại nói tóm lại...từ nay trở đi cho đến tám mươi năm về sau ta cứ theo sát cô. Dù cô có biến thành bà già trăm tuổi mà ta chưa lấy được cô thì dầu chết cũng không nhắm mắt. Nữ lang tức giận nói: Ngươi làm nhục ta thế này thì nhất định có một ngày ngươi chết dưới tay ta. Ta muốn giết ngươi trước rồi thì tự sát. Vi Tiểu Bảo nói:

- CÔ có thể giết ta nhưng phạm tội mưu sát thân phu. Ta mà không thành chồng cô thì chẳng khi nào chết được. Gã nói đến câu sau cùng thanh âm run rẩy. Nữ lang thấy Vi Tiểu Bảo trán nổi gân xanh thì trong lòng kinh sợ, phải nhắm mắt lại. Vi Tiểu Bảo tiến gần lại phía nữ lang mấy bước, gã bỗng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, chân tay run rẩy, như muốn quỳ xuống trước mặt cô mà lạy lục, mà năn nỉ van nài bằng một giọng chí thành. Gã lại tiến thêm một bước. CỔ họng nghẹn ngào khẽ la lên một tiếng, tựa hồ con dã thú bị thương rên rỉ, tưởng chừng sắp vươn hai tay ra bóp chết nữ lang. Nữ lang ngó thấy mắt Vi Tiểu Bảo chiếu ra những tia quái dị, nàng sợ quá kêu thét lên lanh lảnh. Vi Tiểu Bảo sửng sốt ngồi phệt xuống, thừ người ra nghĩ bụng:

- Ngày ta Ở Hoàng cung, mặc sức kêu Phương Di, Mộc Kiếm Bình là vợ lớn vợ nhỏ Khi đó ta cười nói hả hê một cách ung ung bình thản. Ta muốn ôm ấp là ôm ấp, muốn hôn hít là hôn hít. Bây giờ cô bé này hiển nhiên đã bị lão hoà thượng điểm huyệt nằm thẳng cẳng trên giường không nhúc nhích được, mà sao đối với nàng trong lòng ta lại sợ hãi đến thế? Thậm chí không dám sờ mó vào tay nàng mới thật là hèn? Gã nhìn thấy một bàn tay nàng thò ra ngoài áo tăng bào, lăm le vươn tay ra khè vào một chút mà không đủ nghị lực. Sau gã không nhịn được bỗng buột miệng thoá mạ:

- TỔ sư con mẹ nó? Nữ lang giật mình, chẳng hiểu ra sao, ngẩng đầu lên nhìn Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo thẹn đỏ mặt lên rồi nói:

- Ta tự mắng ta là con tiểu quỷ nhát gan vô dụng, chứ không phải mắng cô đâu Nữ lang hừ một tiếng rồi nói:

- Ngươi là kẻ lớn mật làm càn, chẳng còn biết sợ trời sợ đất là gì mà còn nói là con tiểu quỷ nhát gan. Nếu ngươi nhát gan thật thì ta cám ơn trời phật. Vi Tiểu Bảo nghe cô nói như vậy, phấn khởi tinh thân, đứng ngay người lên đáp:

- Hay lắm? Vậy ta lớn mật làm càn, bạo thiên nghịch địa mới được. Ta muốn cởi áo lột trần cô ra đây. Nữ lang chẳng còn hồn vía nào nữa, cơ hồ ngất xỉu. Vi Tiểu Bảo lại gần trước mặt nữ lang thây mặt cô dầy vẻ oán hận, gã lẩm bẩm:

- Hỏng rồi? Hỏng rồi? Vi Tiểu Bảo là con rùa đen, là quân khốn kiếp, đành chịu đầu hàng cô không dám động thủ. Gã cất giọng ôn tồn nói:

- Bình sinh ta sợ nhất là có vợ, ta tha cô đi là xong. Bây giờ nữ lang đã bớt sợ thì lửa giận lại nổi lên. CÔ nói:

- Ngươi... Ở ngoài thị trấn kia... đã nói nhăng nói cuội gì với bọn phụ nữ tồi bại? Ngươi bảo tỷ tỷ và ta là gì của ngươi? Tỷ tỷ và la muốn bắt ngươi...một ác nhân, đem về nhà. Vi Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Bọn phụ nữ tồi bại đó biết cóc gì đâu? Mai đây ta lấy cô làm vợ rồi thì ngàn vạn đĩ điếm trong thiên hạ xếp hàng đứng trước mặt ta, ta cũng không thèm ngó tới chúng bằng một đuôi con mắt. Từ sáng đến tối rồi từ tối đến sáng, suốt ngày đêm mười hai giờ ta chỉ dòm ngó một mình cô vợ thân yêu. Nữ lang tức quá nói:

- Ngươi còn bảo ta là vợ...thì vĩnh viễn ta không nói với ngươi nữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi? Được rồi? Ta không nói ngoài miệng chỉ gọi trong lòng. Nữ lang nói:

- Trong lòng cũng không được gọi? Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Ta gọi Ở trong lòng thì cô biết làm sao được? Nữ lang đáp:

- Hừ? Sao mà không biết? Ta coi vẻ mặt cổ quái của ngươi là biết ngươi nghĩ gì rồi Vi Tiểu Bảo nói:

- Má má sinh hạ ta đã có bộ mặt cổ quái. Hoặc là vì từ khi lọt lòng mẹ ta đã biết sau này phải lấy cô làm vợ. Nữ lang nhắm mắt lại không lý gì tới gã nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ta có kêu cô là vợ đâu mà cô không lý gì đến ta nữa? Nữ lang hỏi lại:

- Còn không ư? Ngươi vừa bảo lấy ta làm...làm gì...bây giờ đã cãi rồi. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Được lắm? Cái đó ta cũng không nói nữa, ta chỉ nói sẽ làm chồng cô... Nữ lang tức giận tới cực điểm, cô nhắm mắt thật chặt, để cho Vi Tiểu Bảo nói rông nói dài gì cũng mặc, cô nhất định không trả lời. Vi Tiểu Bảo không làm thế nào được, gã toan hăm doạ:

- CÔ mà không nhìn gì đến ta nữa thì ta hôn vào mặt cô. Nhưng câu nói chưa ra khỏi miệng gã

đã rụt lại vì cảm thấy nói như vậy có điều tiết mạn đến tiểu mỹ nhân đẹp như thần tiên. Hồi lâu gã thở dài nói:

- Ta chỉ yêu cầu cô một điều là cô cho ta biết họ tên cô rồi ta buông tha cô tức khắc Nữ lang đáp:

- Ngươi đừng lừa gạt ta nữa, ta không mắc bẫy đâu. Vi Tiểu Bảo nói: Ta có thể lừa gạt hết thảy moi người trên thế gian, chỉ có một mình cô là không lừa gạt thôi. Cái đó kêu bằng đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy,, Tiểu thê tử nhất ngôn bất phát, hoạt mã dị truy? Nữ lang ngơ ngác hỏi:

- Cái gì mà tứ mã nan truy và hoạt mã dị truy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đây là câu cách ngôn của phái Thiếu Lâm ta. Nói vắn tắt là ta không lừa gạt cô CÔ thử nghĩ coi: Ta nhất tâm muốn cho con cháu của cô kêu ta bằng gia gia. Bữa nay mà ta gạt cô thì con ta sẽ không gọi ta bằng bố rồi, còn nói chi đến chuyện cháu chắt. Ban đầu Nữ lang nghe Vi Tiểu Bảo nói những gì ông ông, cháu cháu, bố bố, con con, cô chẳng hiểu ra làm sao, nhưng sau cô nghĩ lại biết là gã nói vòng vèo không ngoài ý định lấy cô làm vợ. CÔ liền hững hờ đáp:

- Ta cũng không cần ngươi buông tha. Ta bị ngươi khinh nhờn quá rồi, chẳng muốn sống làm chi nữa. Ta cần ngươi làm một việc tử tế nhất là cầm đao đâm chết ta đi cho rồi. Vi Tiểu Bảo đưa mắt ngó xuống cổ nữ lang, thấy vết đao mới đâm vẫn còn đỏ ửng thì lòng gã se lại và cực kỳ hối hận. Gã quỳ ngay xuống đất hướng về phía Nữ lang dập đầu lạy binh binh mấy cái rôi nói:

- Tại hạ thật là đắc tội với cô nương. Đoạn gã vung tay lên tự đánh mình mười mấy cái bạt tai. Hai má gã đỏ ửng sưng vù. Gã nói:

- CÔ nương bất tất phải thương xót. Tội Vi Tiểu Bảo thật đáng đánh đòn. Rồi gã chạy ra cửa hỏi:

- Này? Lão sư điệt? Ta muốn giải khai huyệt đạo cho vị cô nương này thì theo phương pháp nào? Trừng Quan từ nãy giờ vẫn đứng ngoài cửa thiền phòng chờ đợi. Nội lực lão đã thâm hậu, dĩ nhiên thính lực cực kỳ minh mẫn. Tuy Vi Tiểu Bảo cùng Nữ lang đối thoại với nhau thanh âm nhỏ bé mà cũng lọt vào tai lão hết. Lão thấy vị sư thúc này khuyên nhủ nữ thí chủ diễn thử võ công bằng những lời nói mà lão cho rằng cao thâm khôn lường, những danh từ chồng chông, vợ vợ, bố bố, con con, ông ông, cháu cháu chẳng liên quan gì đến võ công, lão cũng tưởng vị tiểu sư thúc này đưa ra những từ huyền diệu mà công phu tu luyện của lão chưa đến trình độ lĩnh hội được. Sau lão thấy tiểu sư thúc quỳ xuống dập đầu, tự tát vào mặt lại càng cảm phục sát đất. Nên biết phái thiền tông truyền pháp, trước nay chú trọng về đường giác ngộ. Khi đệ tử không hiểu rõ sự huyền vi của sư tôn truyền thụ thì sư phụ thường cầm gậy đánh và lớn tiếng quát. Cầm gậy đánh người để truyền đạo pháp mới bắt đầu từ Đức Sơn thiền sư đời nhà Đường Sách sử nói là Đạo pháp ngặt nghèo dùng gậy giết sư thiên hạ. Dĩ nhiên không phải đánh chết các vị hoà thượng thật sự, mà ý nói muốn được truyền pháp phải chịu đòn đau. Còn quát tháo để thúc đẩy cho người mau giác ngộ thì bắt đầu từ Đạo Nhất thiền sư, một vị cao tăng khác cũng vào thời nhà Đường. Vị thiền sư này họ Mã. Người ta kêu bằng Mã tổ. Thành ngữ Đương đầu (...) hát cũng do đó mà ra. Trừng Quan bụng bảo dạ:

- Sư thúc đang dùng phật pháp cao thâm để điểm hoá cho nữ thí chủ. Ngày trước cao tăng đã dùng gậy đánh người để điểm hoá. Ngày nay tiểu sư thúc vung chưởng tự đánh mình để điểm

hoá. Thế là sư thúc xả kỷ vì người, lòng dạ từ bi còn hơn cả tiền nhân. Lão nghe Vi Tiểu Bảo hỏi về cách giải huyệt cho Nữ lang, vội đáp: Vị nữ thí chủ kia bị phong toả huyệt Thiên khê. Huyệt đạo này thuộc về Túc thái dương tỳ kinh, sư thúc chỉ cần lamg phép Thôi cung quá huyết Ở huyệt CƠ môn và huyệt Huyết hải trên đùi cô là lập tức giải khai được ngay. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hai huyệt cơ môn và Huyết Hải nằm Ở chỗ nào? Trừng Quan vén áo lên chỉ vào huyệt đạo bên đầu gối cho gã nhận đúng và cho gã thử không sai lầm nữa rồi lão mới dạy đến cách Thôi cung quá huyết. Lão nói:

- Sư thúc chưa luyện nội kình thì việc giải khai huyệt đạo chậm có hiệu quả, nhưng nắn bóp chừng nửa giờ là giải khai được. Vi Tiểu Bảo gật đầu trở lại bên giường: Nữ lang kinh hãi la lên:

- Ta không cần ngươi giải khai huyệt đạo. Ngươi không được sờ vào mình ta. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Nắn bóp hàng nửa giờ bên đầu gối nàng quả là không tiện. Ta thực tình muốn giải khai huyệt đạo cho nàng, nhưng nàng nhất định bảo ta là có ý suồng sã. Kể ra chồng suồng sã với vợ là công bằng, hợp đạo trời đất. Huống chi thời cơ tốt đẹp không nên bỏ lỡ. LỠ mất cơ là đáng chém đầu. CÓ điều cô chiêu này có tính hung dữ. Mình giải khai huyệt đạo cho nàng chỉ sợ nàng đập đầu vào tường tự tử. Như thế thì Vi Tiểu Bảo này phải đi đến bước đường tuyệt tử tuyệt tôn. Gã liền quay lại hỏi:

- Nếu không dùng bàn tay để nắn bóp thì có dùng cách nào khác được chăng Trừng Quan đáp:

- Kể ra cũng còn nhiều phương pháp... Lão vén tay áo lên khẽ phất một cái, dùng phép đàn chỉ thần công điểm lên không. Bỗng lão la lớn:

- Chao ôi? Không xong rồi? Tiểu sư thúc chưa luyện nội kình không dùng phép này được. Để sư điệt nghĩ lại coi. Thực ra lão chỉ cần phất tay áo một cái hoặc dùng đàn chỉ thần công cách không điểm tới là có thể giải khai huyệt đạo cho Nữ lang được ngay, nhưng lão là người câu nệ không chịu cảm hoá. Lão nghĩ rằng:

- Sư thúc đã hỏi thì ta tìm cách trả lời. Nhưng trong mình lão nhân gia chẳng có chút nội lực nào mà không dùng ngón tay nắn bóp để giải huyệt thì thật khó quá? Dù lão có nghĩ cả năm chưa chắc đã tìm ra được biện pháp khác. Vi Tiểu Bảo thấy Trừng Quan ngửa mặt lên trời ngơ ngẩn xuất thần, gã cũng sợ lão ta nghĩ hàng ba, bốn giờ, cứ ngồi lỳ như vậy hàng nửa ngày là chuyện thường. Vi Tiểu Bảo lại nhớ tới ngày Ở Hoàng cung gã giải huyệt cho Mộc Kiếm Bình từ bậc nhất tới bậc thứ chín, gã đã dùng các biện pháp bừa bãi nào đâm nào chọc vào người cô chẳng uý ky gì. Dù cô Ở địa vị quận chúa tôn cao, gã cũng không coi vào đâu Nhưng đối với Nữ lang vô danh trước mắt gã lại rụt rè e sợ, cử động khép nép, coi cô như một vị thiên thần là nghĩa làm sao? Gã liếc mắt nhìn nữ lang thấy cặp lông mày cô nhăn tít lại, vẻ mặt cực kỳ đau khổ, bất giác lại nổi lòng thương hương tiếc ngọc, liền cầm cái dùi mõ đến bên Nữ lang nói:

- Vi Tiểu Bảo này không hiểu kiếp trước đã nợ nần gì cô nương mà kiếp này chẳng biết sợ trời, sợ đất, chỉ sợ một mình cô. Bây giờ tại hạ xin đầu hàng và giải khai huyệt đạo cho cô, chứ chẳng có lần khần chi hết. Đã nói rồi vén áo tăng bào lên, cầm dùi trống khẽ chọc vào chỗ đầu gối chân trái cô. Nữ lang nguýt gã một cái rồi mím miệng lại. Vi Tiểu Bảo lại chọc mấy cái nữa rồi hỏi:

- CÔ thấy thế nào? Nữ lang đáp:

- Ngươi chỉ biết nói chuyện lưu manh. Còn ngoài ra không hiểu chi hết. Nguyên Trừng Quan nội lực thâm hậu khẽ trỏ một cái là kình lực thấu vào huyệt đạo đối phương được ngay. Còn Vi Tiểu Bảo cầm dùi mõ đâm vào tuy trúng bộ vị huyệt đạo, nhưng nội lực không đủ, nên trong lúc nhất thời không giải khai huyệt đạo cho cô được. Gã nghe Nữ lang buông lời mạt sátthì không ngăn được lửa giận. Gã đâm mấy cái khá nặng. Nữ lang ối lên một tiếng. vi Tiểu Bảo kinh hãi hỏi:

- Đau lắm hay sao? Nữ lang tức giận đáp:

- Ta...ta...ta... CÔ nói ba tiếng ta rồi không thết lên lời được nữa. Vi Tiểu Bảo lại đâm vào đầu gối bên chân phải Nữ lang, nhẹ nhàng hơn. Bỗng Nữ lang rùng mình. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Được rồi? Nguyên trước phái Thiếu Lâm có bảy mươi hai môn tuyệt kỹ, bắt đầu bữa nay thành bảy mươi ba môn. Tuyệt kỹ của vị cao tăng Hồi Minh sáng tác kêu bằng Mộc ngư truỳ giải huyệt thần công. Ha ha... Gã đang nhơn nhơn đắc ý thì đột nhiên trước ngực đau nhói lên khiến g ã ngẩn người ra. Nữ lang đã trở mình ngồi dậy vươn tay đoạt lấy thanh đao truỷ thủ đâm trúng vào ngực gã. Gã la hoảng:

- Trời ơi? Đàn bà mưu sát thân phu... Gã ngồi phệt xuống. Nữ lang điểm chân trái xuống đất vọt ra ngoài phòng. Trừng Quan kinh hãi ra tay cản lại, miệng lắp bắp:

- Nữ thí chủ?... Thí chủ giết... giết chết sư thúc của bần tăng... Nữ lang tay trái cầm thanh liễu diệp đao đưa sang tay phải đâm veo véo luôn ba nhát. Trừng Quan vươn tay trái ra đoạt lấy lưỡi đao của cô. Lão phất tay áo bào một cái. Nữ lang hai chân tê chồn ngã lăn xuống đất. Trừng Quan chạy đến bên Vi Tiểu Bảo thấy lưỡi truỷ thủ đâm vào mé phải trước ngực. Lão liền búng ngón tay giữa mấy cái để phong toả huyệt đạo chung quanh vết thương. Lão vừa động thủ vừa niệm:

- A Di Đà Phật? Xin đức phật từ bi bảo hộ cho? Lão dùng ba ngón tay nắm lấy chuôi đao truỷ thủ khẽ rút lên, máu tươi chảy ra theo. Trừng Quan vội cởi áo gã ra coi thấy miệng vết thương không lớn mà chỉ sâu chừng một tấc. Lão bớt lo âu lại cất tiêng niệm:

- A Di Đà Phật! Nguyên Vi Tiểu Bảo mặc bảo y hộ thân, nếu lưỡi truỷ thủ không sắc bén khác thường thì chẳng làm tổn thương đến lão chút nào. Lưỡi truỷ thủ tuy đâm suốt bảo y nhưng luồng lực đạo đã giảm quá nửa, nên thương thế của gã không lấy gì làm nặng lắm. Vi Tiểu Bảo thấy máu chảy trước ngực mà vết thương lại đau kịch liệt, gã tưởng mình khó sống được. Miệng không ngớt lảm nhảm:

- Trời ơi? Mưu sát thân phu? úi chao? Mưu sát... thân... Nữ lang nằm lăn dưới đất vừa khóc vừa nói:

- Lão hoà... thượng? Ta giết gã đấy. Lão giết ta đi...để đền mạng... cho gã. Trừng Quan đáp:

- Hỡi ôi? Tệ sư thúc điểm hoá cho nữ thí chủ mà thí chủ vẫn mê man bất tỉnh thì cũng không sao. Nhưng thí chủ hành hung giết ngươi thì có điều... quá lắm? Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta...ta sắp chết rồi. Hỡi ôi?...Mưu sát thân... Trừng Quan hấp tấp vọ ra khỏi phòng đi lấy thuốc dấu buộc vết thương cho Vi Tiểu Bảo và an ủi gã:

- Sư thúc? Sư thúc lòng dạ đại từ đại bi, điểm hoá cho người ngang ngược. Đức Phật có mắt không để cho sư thúc phải viên tịch về Tây Thiên ngay đâu. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Lão sư điệt tha y ra đi. Y...y đem lòng hận thù ta đến chết. Trừng Quan hỏi:

- Buông tha cho nữ thí chủ này ư? Nếu thương thế của sư thúc không khỏi được mà phải viên tịch thì làm thế nào? Vi Tiểu Bảo chợt đông tâm linh liền bảo lão:

- Sư điệt ghé tai vào đây.Trời ơi? Ta sắp chết rồi? Ta sắp chết rồi! Trừng Quan khom lưng kề lỗ tai vào miệng Vi Tiểu Bảo. Gã nói rất khẽ:

- sư điệt giải khai huyệt đạo cho y nhưng đừng để y ra khỏi phòng, chờ y đem hết võ nghệ toàn thân biểu diễn xong, khi đó sẽ... Trừng Quan hỏi:

- Để làm gì? Vi Tiểu Bảo ngập ngừng:

- Khi đó khi đó sẽ gã nói tới đây gần như kiệt lực thở lên hồng hộc, lắp bắp nói tiếp:

- Sư điệt cứ theo lời dặn của ta...lẹ...lẹ...

Hồi 107 - Vì Mỹ Nhân Rèn Luyện Võ Công

Trừng Quan nghe Vi Tiểu Bảo thúc giục cấp bách, trong lúc nhất thời lão không hiểu ý gã, cung xoay mình bật ngón tay giải khai huyệt đạo cho nữ lang. Nữ lang thấy Vi Tiểu Bảo nói với Trừng Quan một cách úp mở thì nghĩ bụng:

- Tên tiểu ác tăng này rất nhiều nguỵ kế. Lúc lâm tử chắc gã còn an bài mưu chước thâm độc để trừng trị ta, không thì hiển nhiên ta bị điểm huyệt hết đương nhúc nhích, sao gã còn buông tha ta? CÔ muốn đứng phắt dậy, nhưng huyệt đạo mới được giải khai, mạch máu lưu thông chưa được điều hoà. CÔ vừa cử đông thì hai chân tê chồn lại té xuống. Trừng Quan ngơ ngác nhìn nữ lang, miệng không ngớt niệm phật. Nữ lang càng kinh hãi hơn, kêu thét lên:

- Mau phóng chưởng đánh chết ta đi? Các ngươi hành hạ ta thế này đâu phải là anh hùng hảo hán? Trừng Quan đáp:

- A Di Đà Phật? Tiểu sư thúc đã bảo lúc này chưa thể tha nữ thí chủ, dĩ nhiên bần tăng không sát hại thí chủ đâu. Nữ lang kinh hãi mặt đỏ bừng lên, bụng bảo dạ:

- Tên tiểu ác tăng này đã nói lấy ta...làm vợ gì đó. Nếu không xong thì gã chết cũng chẳng nhắm mắt. Hay là...hay là trước khi tắt hơi gã muốn lấy ta...làm trò vợ chồng gì đây? CÔ nghiêng mình lượm thanh liễu diệp đao Ở dưới đất lên đâm mạnh vào trán. Trừng Quan phất tay áo bào cuốn lấy mũi đao. Tay trái cũng phất một cái, nữ lang cảm thấy luồng kình phong quạt vào mặt phải buông tay đao, nhảy lùi lại phía sau. Trừng Quan lại phất tay áo một cái, thanh liễu diẹp đao vọt lên không, cắm vào xà nhà đánh,,phập một cái. Nữ lang thấy lão ngửng đầu nhìn lưỡi đao, liền dí chân trái xuông đất vọt mình lướt qua mé trái lão định chuồn đi. Trừng Quan vươn tay trái ra cản lại, nữ lang liền chĩa năm ngón tay đâm vào mắt lão. Trừng Quan xoay tay lại vừa bát khuỷu tay nữ lang vừa hô:

-,, Vân yến quánhi..., chiêu này là võ công của nhà họ Tưởng Ở Giang Nam. Nữ lang lại phống cước đá vào bụng dưới nhà sư. Trừng Quan khẽ uón lưng, đòn cước của nữ lang đá vào khoảng không. Trừng Quan nói:

- Chiêu này là Không cốc túc âm nguồn gốc Ở Tấn Dương tỉnh Sơn Tây, nó là võ công của người Sa đà. Chắc là người Sa đà có tên gọi khác, nhưng lão tăng là người hủ lậu, chưa điều tra cho rõ được. Nữ thí chủ nhất định biết được tên chiêu thức này là gì? Khi nào nữ lang còn lý đến lão? CÔ cứ quyền đấm, chân đá, tay đâm, khuỷu huých, chiêu thức tới tấp phóng ra không ngớt. Trừng Quan nhất nhất nhận xét, nhưng cô ra chiêu lẹ quá miệng lão không kịp hô, chỉ gặp đâu đỡ gạt đó và nhớ kỹ vào lòng. Nữ lang đã đánh hơn trăm chiêu liền, tất cả đề bị Trừng Quan phá giải một cách rất ung dung. CÔ thấy mình khó bề thoát thân, trong lòng hoang mang, hơi thở không thông. Người cô lảo đảo rồi té xuống chết giấc. Trừng Quan thở dài nói:

- Nữ thí chủ tham lam quá, học được rất nhiều chiêu số tinh diệu của các nhà các phái, nhưng trong mình không có nội lực thì đánh lâu tự nhiên mệt mỏi. Theo ý kiến của lão tăng thì thí chủ nên luyện lại nội lực từ đầu mới là đường chính. Bây giờ cô đã kiệt lực mà cứu cô hồi tỉnh, tất cô lại tái đấu thì khó lòng tránh khỏi bị nội thương. Vậy cô hãy nằm nghỉ thêm một lúc được chăng? CÓ điều xin cô chớ hiểu lầm tưởng lão tăng thấy cô ngất đi mà chỉ thõng tay đứng nhìn, chẳng

ngó ngàng gì tới Lão cười ha hả nói tiếp:

- Lão tăng thật hồ đồ? Nữ thí chủ đã ngất xỉu rồi dĩ nhiên không nghe thấy gì nữa mà cứ nói hoài. Trừng Quan tiến lại bên giường ngó Vi Tiểu Bảo thấy sắc mặt gã lợt lạt, hơi thở hồng hộc, liền thò tay bắt mách thì thấy huyệt mạch chạy điều hoà, chẳng có hiện tượng gì nguy hiểm. Lão cả mừng nói:

- Cung hỷ sư thúc? Thương thế của sư thúc không đến nỗi chí mạng. Lão đặt bàn tay lên huyệt linh đài sau lưng Vi Tiểu Bảo, thúc đẩy luồng nội lực hùng hậu vào mình gã để trợ lực trị thương. Vi Tiểu Bảo phấn khởi tinh thần, cười hỏi:

- Lão sư điệt? Vị tiểu cô nương đó thi triển những chiêu thức gì lão nhớ cả rồi chứ? Trừng Quan đáp:

- Sư điệt nhứ rồi nhưng việc tìm thủ pháp giản dị để đối phó, phá giải thật không phải chuyện dễ dàng. Vi Tiểu Bảo an ủi lão:

- Chỉ cần lão nhớ được chiêu số là đủ. còn việc đối phó thủng thẳng về sau nghĩ cũng chưa muộn. Trừng Quan đáp:

- Dạ dạ? lời sư thúcchỉ điểm thật là chí lý. Nội lực gã cực kỳ thâm hậu. Miệng lão nói chuyện mà nguyên khí trong tay không ngớt trút vào người Vi Tiểu Bảo, chẳng đình trệ lại chút nào. Vi Tiểu Bảo nói: Chờ cho tiểu cô nương sử hết mọi công phu quyền cước rồi sẽ để cô sử đao và ghi nhớ lấy chiêu số. Trừng Quan đáp:

- Đúng thế? Chiêu số bằng khí giới cũng cần phải ghi nhớ mới được. Nhưng có điều là thanh liễu diệp đao của nữ thí chủ lại cắm trên xà nhà kia mất rồi. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Sao lão sư điệt không nhảy lên mà lấy? Trừng Quan sửng sết một chút rồi cười ha hả đáp:

- Sư điệt thật là hồ đồ ngu muội. Tiếng cười của lão làm kinh động nữ lang tỉnh lại, cô chống hai tay xuống đất nhảy vọt về phía cửa phòng. Trừng Quan phất tay áo một cái đẩy chênh chếch vào bên mình nữ lang. Nữ lang lảo đảo người đi một cái đụng mình vào vách tường. Trừng Quan liền phất tay áo ra chắn Ở phía trước bức tường để đỡ lấy mình nữ lang cho cô đứng vững lại. Nữ lang đứng ngẩn người ra. CÔ biết võ công của vị lão tăng này cao xa hơn mình nhiều quá. Nếu còn tiếp tục tranh đấu chỉ tổ bị lão làm cho tức mình. CÔ liền lùi lại hai bước ngồi xuống ghế. Trừng Quan lấy làm kỳ hỏi:

- Ô hay? Sao nữ thí chủ không đánh nữa đi? Nữ lang hậm hực đáp:

- Ta không địch lại lão thì còn đánh làm chi cho mệt? Trừng Quan hỏi:

- Nữ thí chủ không đông thủ thì lão tăng làm thế nào để biết các chiêu số của thí chủ được? Lão tăng căn cứ vào đâu để tìm cách phá giải? Nữ thí chủ ra tay đi? Nữ lang nghĩ bụng:

- Phải rồi? Thì ra lão này dụ ta động thủ để thấy rõ gia số về võ công của ta. Đã thế ta không cho lão biết. Đột nhiên cô nhảy vọt lên vung song quyền đánh loạn xà ngầu, hai chân cũng đá túi bụi chẳng thành chương pháp nào cả. Trừng Quan rất lấy làm kỳ, la lên:

- Ô hay? Thật là cổ quái? Thật là ly kỳ? Trời ơi? Những chiêu thức này đặc biệt quái lạ? Lão thấy nữ lang đánh ra những chiêu chẳng có sách vở nào nói tới. Thỉnh thoảng mới có một vài chiếu

tương tự võ công của một vài môn phái, nhưng nó cũng đại đồng tiểu dị chứ không đúng hẳn. Să một lúc đầu óc lão rối loạn, lão cảm thấy mấy mươi năm khổ công rèn luyện võ học, bao nhiêu nguyên tắc kinh thiên địa nghĩa, khuôn vàng thước ngọc nhất( ) hoàn toàn bị phá hại không còn lại một chút nào lão không khỏi đâu lòng. Lão có ngờ đâu các chiêu thức mà nữ lang thi triển đây vốn chẳng phải là chiêu thức võ công chi hết, mà chỉ là cuộc đông thủ bừa bãi. Nữ lang đã biết bất luận cô đông thủ cách nào, nhà sư già này cũng không gia hại. Cùng lắm là cô bị lão điểm trúng huyệt đạo đến ngã lăn ra mà thôi. CÔ lẩm bẩm:

- Lão muốn kiềm chế ta thì chỉ cần cất tay một cái là xong. Dù ta có sử dụng những chiêu võ công tinh diệu nhất cũng chẳng đi đến kết quả nào. CÔ lại đong tính trẻ thơ muốn trêu chọc nhà sư già, lão đã muốn điều tra chiêu thức võ công của cô thì cô lại càng ra tay loạn xạ làm cho lão chẳng còn đường lối nào mà dò xét. Trừng Quan tuy thuộc hết võ công các gia các phái trong thiên hạ, mà lúc này lão tưởng mình là con người chưa từng học võ công. Lão thấy nữ lang phát huy những chiêu thức vô cùng vô tận, mà lại toàn những chiêu thức mà bình sinh lão chưa hề thấy qua, cũng chưa từng nghe ai nói tới. Nên biết Trừng Quan suết đời từ nhỏ đến giờ chỉ Ở ru rú trong chùa Thiếu Lâm

, chưa từng ra khỏi cổng một bước. những người Ở chùa Thiếu Lâm mỗi khi thi triển quyền cước đều có căn cứ. Ai bình luận võ công của các gia các phái dĩ nhiên đều ngiên cứu những chiêu thức tinh diệu, độc đáo. Bọn trẻ nít đánh nhau loạn xà ngầu, chẳng theo chiêu thức nào thì mọi người ngoài đều được chứng kiến, chỉ riêng vị đại hoà thượng thủ toạ Bát Nhã Đường, Trừng Quan đại sư, võ học tinh thâm bác đại là chưa được thấy qua và cũng chưa từng nghe ai nói tới. Trừng Quan coi nữ lang đánh mười mấy chiêu, bất giác trợn mắt há miệng, nghĩ thầm:

- Kỳ thiệt? Lạ thiệt! Nhưng lời cảm thán này lão không nói ra miệng mà trong đầu óc hiện lên một bóng người dang xoay chuyển như đèn kéo quân phóng ra những chiêu thức rất quái dị? Thỉnhthoảng miệng lão lại lẩm bẩm:

- Chiêu này tự như Đảo ky long trong VÕ Đương trường quyền nhưng lúc thu chiêu về lại không đúng. Rồi lão tự hỏi:

- Chẳng lẽ nó là chiêu Vân khởi lương tương của phái Không Động biến hoá ra? Bỗng lão khẽ la:

- Ô hay? Đòn cước này mới thật là kỳ? Đá thẳng như vậy thì thật là vụng về hết sức, khiến cho đối phương chỉ vươn tay ra là bắt được chân. Nhưng đạo lý của võ học thì người giỏi quá không thể thắng được người vụng quá. Bên trong có thể ẩn dấu những biến hoá cực kỳ lợi hại! Đột nhiên lão bật tiếng la:

- ủa? Chiêu này của nữ thí chủ tựa như định đưa tay ra nắm lấy tóc của ta, nhưng hiển nhiên đầu ta đã cạo trọc không còn một sợi tóc thì đây chỉ là một hư chiêu. Trong võ thuật đã nói đến Hư trung hữu thực, thực trung hữu hư. Tại sao nữ thí chủ chực túm lấy mái tóc nhà sư? Bên trong hẳn có ảo diệu? Vụ này ta chẳng thể bỏ qua, mà không nghiên cứu kỹ càng... Thực ra nữ lang đã cố ý đánh bừa bãi chẳng vào chiêu số võ công nào thì làm gì có chuyện hư chiêu với thực chiêu? làm gì có điều ảo diệu ẩn bên trong? Trừng Quan suếtđời rèn luyện các môn võ học cao thâm đã thành thói quen. Bây giờ lão thấy nữ lang đánh bừa đánh bãi cũng đòi tìm ra thâm ý. Nữ lang càng đánh càng ẩu tả, Trừng Quan đi từ chỗ mê loạn rồi đến chỗ không hiểu rồi sinh lòng kính phục. Lão lại từ chỗ kính phục đi tới chỗ khiếp sợ nữ lang. Vi Tiểu Bảo nằm trên giường

thấy nữ lang đánh loạn xã ngầu mà Trừng Quan vẫn một mực nghiêm trang, chú ý đến chiêu thức của cô, đem hết tinh thần nghiên cứu cho ra chỗ kỳ diệu. Gã không nhịn được nổi lên tiếng cười ha hả. Nhưng gã vừa bật cười, vết thương bị xúc đông lại đau nhói lên, xuýt nữa ngất đi Gã phải nghiến răng cố nín nhịn để khỏi bật lên tiếng rên la. Sau một lúc, gã hết đau lại buồn cười cơ hồ không chịu nổi. Trừng Quan đang lúc hoang mang thất khổ, chợt nghe tiếng cười của Vi Tiểu Bảo, lão thẹn quá, mặt đỏ ra đến mang tai nghĩ thầm:

- Đây là sư thúc cười ta không hiểu nổi những chiêu thức kỳ dị của nữ thí chủ này. Không chừng lão nhân gia muốn thỉnh y làm thủ toà Bát Nhã Đường. Lão quay đầu nhìn lại thấy nét mặt Vi Tiểu Bảo ra chiều đau khổ, lại than thầm:

- Sư thúc lòng dạ nhân hậu. Tuy lão nhân gia muốn bảo ta nhường lại ngôi thủ toà Bát Nhã Đường cho vị nữ thí chủ này nhưng lại đau lòng chẳng thết nên lời. Lại thấy nữ lang vung múa quyền cước mỗi lúc một rối loạn hơn, lão gắng gượng cố tìm xem nguồn gốc võ công thuộc môn phái nào mà không tìm ra nổi, bất giác lão lẩm bẩm:

- CỔ nhân đã nói:võ công đã luyện đến trình độ xuất thần nhập hoá thì giống như con linh dương móc sừng vào cành cây mà ngủ suết đêm cũng không để lại vết tích gì cho người ta tìm thấy được. Ta lại nghe nói ngày trước có vị Độc CÔ cầu bại đại hiệp và Lệnh HỒ Xung đại hiệp lại dùng phép vô chiêu thắng hữu chiêu mà trở thành vô địch thời bấy giờ. Chẳng lẽ... chẳng lẽ... Thực ra lão chỉ cần tiến lại một bước, phóng ra một quyền hoặc một cước là có thể đánh ngã nữ lang được ngay nhưng trước nay lão ra tay bao giờ cũng coi chiêu số của đối phương cho rõ trước rồi mới động thủ là mười phần ăn chắc, không lo gì thất bại. Lúc này nữ lang chỉ tay đấm chân đá loạn lên thì 1 ão nhận ra thế nào được? Tình trạng lão lúc này chăngr khác gì con cọp đen mới thấy con lừa lần đầu mà sợ bở vía Nữ lang lại không dám công kích vào mình lão, thành thử một người đấm đá loạn lên để trút bót phẫn nộ, một người thì tâm hồn khiếp sợ suy nghĩ vẩn vơ, chẳng ai dám đánh ai. Nữ lang quay cuồng hồi lâu, chân tay bải hoải. CÔ lại nghĩ đến mình bị tên tiểu ác tăng khinh nhờn, vũ nhục. Mối thù này chưa trả được khiến lòng cô uất ức. Đột nhiên cô lảo đảo rồi ngồi phệt xuống đất. Trừng Quan giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Những bậc cố lão còn truyền lại: Ai luyện võ đến trình độ cực cao thì ngồi dưới đất cũng có thể vung tay lên không giết người được, e rằng... e rằng... Đầu óc lão đang hỗn loạn, bây giờ thêm phần sợ sệt hoang mang, luồng nhiệt huyết trồi lên khiến lão xỉu đi, phải từ từ ngồi xuống. Nữ lang vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. CÔ sợ hai người bên đối phương an bài nguỵ kế gì cay độc để hại mình chăng? CÔ không dám sấn lại giết hai nhà sư một già một nhỏ. Bỗng cô xoay mình xông ra khỏi thiền phòng. Tăng chúng trông thấy kinh hãi vô cùng? Nhưng họ chưa được lệnh của bậc tôn trưởng nên chẳng ai dám cản trở. Vi Tiểu Bảo nằm trên giường nên cũng đành giương mắt lên mà nhìn. Sau mọt lúc lâu, Trừng Quan dần dần hồi tỉnh, vẻ mặt bẽ bàng than thở:

- Sư thúc? Sư điệt sư điệt cảm thấy hổ thẹn với các bậc liệt tổ liệt tông của bản tự. Vi Tiểu Bảo nhăn nhó cười hỏi:

- Lão sư điệt? Lão định đi đâu đấy? Trừng Quan đáp:

- Vị nữ thí chủ đó võ công tinh diệu khôn lường. Sư điệt chẳng nhận ra được chiêu thức nào hết. nghĩ mình hủ lậu kém cỏi nên rất đỗi bẽ bàng. Lão dụng tâm ghi nhớ các chiêu thức của nữ lang, nhưng vì cô đánh bừa đánh bãi chẳng thành chương pháp nào thì còn nhớ làm sao được?

Người lão lảo đảo phải vịn tay vào vách để cho khỏi té. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sư điệt sư diệt? Nữ thí chủ đánh loạn lên một hồi chẳng đâu vào đâu sư điệt lại bảo là võ công tinh diệu ư? Ha ha...trời ơi...? Thật là tức cười...tức cười đến chết người. Trừng Quan lấy làm kỳ hỏi lại:

- Theo lời sư thúc thì... nữ thí chủ đánh loạn một hồi... không phải... không phải là võ công tinh diệu hay sao? Vi Tiểu Bảo phải giữ lấy vết thương, muốn rũ ra mà cười, nhưng đụng đến vết thương đau quá, trán gã toát mồ hôi nhỏ giọt. Gã vừa phát ho vừa cười nói:

- Cái đó cái đó thì bất cứ đứa nhỏ nào... đứa nhỏ nào trong thiên hạ cũng làm được... như nữ thí chủ... thé mà sư điệt... ha ha... lại bảo là vo công tinh diệu... khiến cho ta... chao ôi...? Đau đớn chết người... ta buồn cười đến chết mất? Trừng Quan thở phào một cái, trong lòng bán tín bán nghi, hỏi:

- Sư thúc ơi? Cái đó có phải là dánh bừa đánh bãi thật không? Sao sư điệt chưa từng thấy qua? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trong chùa Thiếu Lâm dĩ nhiên chẳng làm gì có thứ công phu này thì làm sao sư điệt thấy được? Trừng Quan ngẩn người ra suy nghĩ một hồi lâu rồi vỗ đùi đánh đét một cái nol:

- Phải rồi? Quyền cước của nữ thí chủ đó tuy kỳ dị mà thật dưới phá giải, chỉ cần dùng tới những chiêu thức nông cạn trong Thiếu Lâm trường quyền cũng có thể thủ thắng được. CÓ điều...có điều sư điệt lại nghĩ rằng trong thiên hạ chẳng bao giờ lại có chuyện đơn giản, dễ dàng như vậy. Hỡi ôi? Khéo quá hoá vụng, khôn quá hoá đần. Tiểu điệt thường nghĩ tới những câu của các vị tiền bối đã căn dặn: Trong những chiêu thức coi bề ngoài nông cạn dễ dàng, là nhất định bên trong ẩn dấu phần tinh tuý cao thâm của võ học. Chẳng nhẽ những quyền cước này lại không có chỗ nào cao thâm ư? Nếu thế thì kỳ thiệt? Nữ thí chủ kia sao lại đến đây thi triển những chiêu thức vô lối?... Chẳng nhẽ nữ thí chủ đó không sợ người ta cười cho ư Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta xem ra chẳng có chi kỳ lạ. CÔ chẳng có chiêu thức gì tân kỳ mà chỉ múa máy tay chân bát nháo...,ha ha... Gã nói tới đây không nhịn được nữa phải lăn ra mà cười. Vi Tiểu Bảo bị đao thương không lấy gì làm nặng lắm, mà môn thuốc dấu của Thiếu Lâm lại linh nghiệm phi thường. gã chỉ điều dưỡng mười mấy ngày là khỏi hẳn. Vi Tiểu Bảo đã thây hình đức Hoàng Đế tại triều thì Ở chùa gã có một địa vị rất tôn sùng, chẳng ai dám nói đến chuyện riêng của gã. Cho nên nếu không phải tự miệng gã nói ra là người ngoài chẳng thể nào biết rõ lai lịch cùng thân thế của gã được Trong thời kỳ Vi Tiểu Bảo dưỡng thương,Trừng Quan đem những chiêu thức của hai vị nữ lang biên chép ra hết và nghĩ cách phá giải, 1 ão chỉ còn chờ Vi Tiểu Bảo lành vết thương là đem từng chiêu từng thức ra truyền thụ cho gã. Vi Tiểu Bảo vốn là một đứa nhỏ biếng học, trước nay chỉ quyen thói chơi bời láu lỉnh. Trần Cận Nam đưa cho gã một bản võ công đồ phổ, gã chỉ đọc được hai lần rồi ngại khó bỏ đó. Hải Đại Phú để lại những môn võ công dễ học thì hắn học một ngày bỏ mười ngày, chẳng ăn thua gì hết. Thậm trí vợ chồng Hồng giáo chủ truyền thụ cho gã sáu chiêu cứu mạng, gã chỉ lào thào học đại khái rồi từ khi rời Thần Long đảo lại bỏ 1 ãng không chuyên tâm tập luyện nữa. nhưng lần này gã luyện võ để đối phó với Nữ lang áo lục thì lại rất chăm chỉ và hết sức dụng tâm. Gã nhớ kỹ từng chiêu từng thức vào lòng. Trừng Quan nói:

- Tiểu sư thúc? Sư thúc cố gắng học thứ võ công này, thực ra... thực ra chẳng bổ ích chi hết. Theo ý kiến... của sư điệt thì sư thúc nên bắt đầu lại từ Thiếu Lâm trường quyền rồi theo tuần tự

mà tiến thì mới là chính đạo. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao lại chẳng được ích gì? Trừng Quan đáp:

- Những chiêu thức này không có căn bản về nội công thì khi gặp tay cao thủ, bất luận sư thúc có biến hoá xảo diệu đến mấy cũng phải thất bại chua cay. NÓ chỉ dùng để đối phó với hai nữ thí chủ kia là hữu dụng mà thôi. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thế thì hay lắm? ta chỉ cần học để đối phó với nữ thí chủ đó. Trừng Quan giương mắt lên nhìn vẻ mặt lão ngơ ngác không hiểu ý kiến của Vi Tiểu Bảo. Lão hỏi:

- Giả tỷ từ nay trở đi, sư thúc không gặp hai vị nữ thí chủ kia nữa, há chẳng uổng phí một phen tâm huyết? chẳng những thế sư thúc còn lỡ mất ngày giờ để luyện công theo đường chính đạo thì làm thế nào? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Ta không gặp lại nữ thí chủ đó là không sống được thì còn luyện công phu theo đường chính đạo hay không chính đạo làm chi nữa? Trừng Quan nói hai vị nữ thí chủ kia là kể cả thiếu nữ áo xanh và nữ lang áo lục Vi Tiểu Bảo lại nhắc tới vị nữ thí chủ đó là trong lòng gã chỉ nhớ nữ lang áo lục Gã vì nữ lang áo lục mà luyện công cực nhọc. Nếu gã không thể gặp được nữ lang áo lục nữa thì gã cho rằng dù có học hết các môn võ công cao thâm như Trừng Quan cũng bằng vô dụng. Trừng Quan rất lấy làm kỳ bèn hỏi:

- Phải chăng sư thúc đã trúng độc của nữ thí chủ kia nên cần gặp y đặng lấy thuốc giải? Nếu không gặp y thì khó bảo toàn tính mạng chăng? Vi Tiểu Bảo cười thầm tự nghĩ:

- Mình nói chuyện trai gái phong nguyệt thì nhà sư già này lại kéo mình đi tận đâu đâu. nhưng ngoài miệng gã cười đáp:

- Đúng thế? Đúng thế? Ta trúng phải chất độc của nữ thí chủ đó. Chất độc này đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng và xương tuỷ toàn thân phải chính y mới giải trừ được Trừng Quan la lên một tiếng úi chao, rồi nói:

- Trừng Chiếu sư đệ Ở bản tự là một tay chuyên nghề giải độc. Sư điệt đi kêu y đến coi cho sư thúc. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không được? Không được? Ta trúng phải chất độc mãn tính, phải chính y mới có thuốc giải, còn người ngoài bất luận là ai cũng không chữa được, Trừng Chiếu lão hoà thượng lại càng vô dụng. Trừng Quan nửa tin nửa ngờ nhắc lại:

- Té ra chỉ có đích thân nữ thí chủ kia mới giải được mà thôi. vi Tiểu Bảo nói:

- E rằng chính người y mới là thuốc giải. Trừng Quan hiểu lầm lại chỏằng chỉ mình nữ lang có thuốc giải. Hiểu trật một chữ là ý câu khác hẳn Sau hai tháng. Vi Tiểu Bảo đã học thuộc hết các chiêu thức để phá giải hai vị nữ lang kia. Hàng ngày gã cùng Trừng Quan diễn thử, gã cho nhà sư già râu tóc bạc phơ đóng vai hồng nhan nữ lang áo lục. CÓ luc gã buông lời trêu ghẹo, hoặc ra tay rất êm dịu. Hay Ở chỗ Trừng Quan ngây ngô chẳng hiểu gì. Lão lại cho rằng vị tiểu sư thúc này giác ngộ phật pháp, thiền cơ đến chỗ cao thâm. Còn chính lão là kẻ ngu muội, không hiểu được đến chỗ tinh tế. Một hôm hai người đang ngồi trong thiền phòng bàn luận về đao pháp của hai vị nữ lang thì thấy môtj tên chấp sự tăng Ở Bát Nhã Đường chạy đến ngoài cửa phòng nói vọng vào:

- Phương trượng đại sư mời sư thúc tổ cùng sư bá lên ngay đại điện nói chuyện. Hai người lên tới Đại Hùng bảo điện thì thấy trong điện có mấy chục tân khách Ở ngoài đến, kẻ ngồi người đứng. Phía trên có ba người ngồi. Người thứ nhất là một vị vương tử sứ Mông Cổ, tuổi lối hai mươi. Người thứ hai là một lạt ma vào hàng trung niên. Thân hình khô đét mà thấp lùn, nước da đen nhẻm. Người thứba là một quan quân mặc sắc phục của cấp tổng binh. Vị quân quân này chừng hơn bốn chục tuổi. Phương trượng là Hối Thông thiền sư ngồi Ở mé dưới để bồi tiếp tân khách. Mấy chục người đứng Ở phía sau ba nhân vật ngồi đó có võ quan, có lạt ma, lại có hơn mười người ăn mặc theo lối bình dân. Nhưng người nào cũng lộ vẻ tinh nhanh hùng dũng, đã luyện võ công. Hối Thông phương trượng thấy Vi Tiểu Bảo bước vào điện liền đứng dậy nói

- Sư đệ? Đây là các vị khách giá lâm bản tự. Vị này là vương tử thuộc Cát Nhĩ bộ Ở Mông Cổ, quí hiệu là Cát Nhĩ Đan điện hạ. Vị này là Đại lạt Ma Ở Tây Tạng, pháp hiệu là Xương Tề đại pháp sư. còn vị này là Tông binh quan Mã Đại nhân dưới trướng Bình Tây Vương phủ. Hối thông đại sư phương trượng quay lại phía ba người giới thiệu:

- Đây là Hối Minh thiền sư, sư đệ của lão tăng. Mọi người thấy Vi Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi quá, gã lại bị thương mới khỏi, hình dáng tiều tuỵ trông chẳng ra dáng gì là một vị cao tăng ngang hàng phương trượng chùa Thiếu Lâm, đều rất đỗi ngạc nhiên. Cát Nhĩ Đan vương tử không nhịn được bật cười nói:

- Vị tiểu cao tăng này nhỏ quá thật là thú vị? Ha ha? CỔ quái, chân cổ quái? Vi Tiểu Bảo chắp tay đáp:

- A Di Đà Phật? Vị đại vương tử này to lớn coi rất ngộ nghĩnh? Hì hì? Ly kỳ, thật ly kỳ? Cát Nhĩ Đan tức giận hỏi:

- Ta có gì đáng ly kỳ ngộ nghĩnh đâu? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Tiểu tăng có điều chi cổ quái? Điện hạ ly kỳ thế nào thì tiểu tăng cũng vậy. Kẻ tám lạng người nửa cân, hai bên có kém gì nhau? Gã nói rồi ngồi xuống mé dưới Hối Thông phương trượng. Trừng Quan đứng Ở phía sau gã. Mọi người nghe hai nhân vật đối đáp nhau cao thâm khôn lường, chẳng ai dám nói gì. Hối Thông phương trượng cất tiếng hỏi:

- Không hiểu ba vị quí nhân giá lâm bản tự có điều chi dạy bảo? Xương Tề lạt ma đáp:

- Bọn bần tăng ba người ngẫu nhiên đến đây rồi bàn đến chuyện quý tự. Ai cũng cho rằng chùa Thiếu Lâm là núi Thái Sơn, là sao Bắc Đẩu về võ học Ở Trung Nguyên, trong lòng rất lấy làm ngưỡng mộ. Bọn bần tăng đều Ở chốn biên cương hẻo lánh, kiến văn nông cạn. Vì thế rủ nhau lên bảo tự chiêm ngưỡng để bái kiến coa tăng tôn phạm, thật lấy làm vinh hạnh. Lão tuy là Lạt ma Ở Tây Tạng mà nói tiếng Bắc Kinh rất rõ ràng mà lời lẽ lại văn nhã Giả tỷ lão không mặc hoàng bào theo kiểu Lạt ma thì ai cũng cho la một vị quan liêu hiển hách trong triều. Hối Thông đáp:

- Bọn lão tăng không dám. Mông Cổ, Tây Tạng, Vân Nam là ba nơi phật pháp cực kỳ hưng thịnh. Ba vị được phật pháp sáng soi từ lâu, dĩ nhiên trí tuệ hơn đời Bọn lão tăng rất mong được các vị chỉ điểm. Xương Tề Lạt Ma hỏi đến võ học mà Hối Thông phương trượng lại chỉ nói tới phật pháp. Nên biết chùa Thiếu Lâm tuy võ công nổi tiếng khắp thiên hạ, nhưng cac vị cao tăng trong chùa đều chuyên cần tu luyện Phật pháp làm đường chính. Còn học võ chỉ là một tiết mục để bảo vệ Phật pháp mà thôi. Cát Nhĩ Đan hỏi:

- Bọn tiểu vương nghe nói chùa Thiếu Lâm chuyền đã bao nhiêu đời bẩy mươi hai môn tuyệt kỹ, oai danh lừng lẫy thiên hạ, không đâu sánh kịp. Liệu phương trựng có thể mời các vị cao tăng Ở quí tự biểu diễn các môn đó cho tiểu vương coi để mở rộng tầm mắt được chăng? Hối Thông đáp:

- Xin thưa điện hạ rõ là những lời đồn đại trên chốn giang hồ chưa chắc đã hoàn toàn là đúng sự thực. Tăng lữ Ở bản tự chỉ chuyên cần việc tham thiền để cầu giác ngộ là đương chính đạo. Tuy cũng có người rèn luyện võ công nhưng là để cho thân thể cường kiện mà thôi. Những tiểu kỹ nhỏ mọn đó chẳng có gì đáng để điện hạ quan tâm. Cát Nhĩ Đan hỏi:

- Phương trượng? phương trượng chẳng quang minh lỗi lạc chút nào? Phương trượng diễn thử bẩy mươi hai môn tuyệt kỹ thì bất quá bọn tiểu vương chỉ coi cho biết mà thôi, chứ có học lóm mất đâu mà phương trương phải hẹp lương thế Oai danh chùa Thiếu Lâm lớn quá, những người lên núi thỉnh cầu học võ công hơn ngàn năm nay tháng nào cũng có. CÓ người thành tâm cầu nghệ, có người vì ác ý đến gây hấn. Bất cứ đối với ai, các tăng lữ trong chùa đều chối từ. Dù gặp kẻ cuồng ngạo, ăn nói láo khoét, chẳng uý kỵ gì, các nhà sư cũng đối đãi theo lễ nghĩa, chẳng bao giờ tranh hơn với ai. Trừ phi gặp người lên chùa động võ đả thương nhân mạng thì các nhà sư bất đắc dĩ mới phải phản kích. Bản ý của nhà chùa là mong cho những người đến lại vui vẻ ra về. Những hạng người ăn nói ngông cuồng như Cát Nhĩ Đan vương tử, Hối Thông đã nghe nhiều, lão chẳng lấy chi làm tức giận chỉ mỉm cười đáp:

- Nếu ba vị có lòng tới đây để thuyết minh thiền lý, bàn luận Phật pháp thì đương nhiên lão tăng triệu tập tăng chúng để kính cẩn nghe lời bổ ích cho đạo giáo. còn về những môn võ công thì bản tự đã có quy củ, quyết không dám múa rìu qua mắt thợ đối với các vị thí chủ Ở ngoài đến. Cát Nhĩ Đan tức mình văng tục:

- Phương trượng nói thế thì ra chùa Thiếu Lâm chỉ có hư danh. Còn võ công của cac tăng lữ trong chùa không bằng rắm chó, không đáng một đồng hay sao? Hối Thông mỉm cười đáp;

- Đời người Ở trên thế gian vốn là khong hư, đúng ra không bằng rắm chó, không đáng một dồng. Thanh danh đã là thân ngoại chi vật thì điện hạ bảo tệ tự chỉ có hư danh cũnlà đúng lắm vậy? Cát Nhĩ Đan thấy nhà sư già này vẫn điềm tĩnh tuyệt không nổi nóng hắn không khỏi sửng sốt, liền đứng dậy cười ha hả trỏ vào Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu hoà thượng? Phải chăng tiểu hoà thượng cũng là nhân vật không bằng rắm chó, không đáng một đồng tiền? Vi Tiểu Bảo cười hì hì đáp:

- Dĩ nhiên đại vương tử hay hơn tiểu hoà thượng. Tiểu hoà thượng không bằng rắm chó, không đáng một đồng. Còn đại vưng tử ngang bằng rắm chó, đáng giá một đồng. Cái đó kêu bằng cao hơn một bậc. Quần hào, chư tăng có mấy người không nhịn được phải bật lên cười thành tiếng. Cát Nhĩ Đan cả giận cơ hồ không nhẫn nại được đã toan động võ, nhưng rồi hắn nghĩ lại:

- Gã tiểu hoà thượng này liệt vào hàng địa vị rất cao trong chùa Thiếu Lâm, e rằng gã có điều chi quái dị cũng chưa biết chừng. Hắn thở hồng hộc mấy tiếng rồi cố gắng gượng đè nén lửa giận không để bốc lên. Vi Tiểu Bảo lại nói;

- Điện hạ bất tất phải nóng giận. Nên biết rằng thối tha nhất tren thế gian chẳng phải là rắm chó mà là lời nói của con người. Nhiều kẻ nói ra mùi hôi thối bốc lên đến tận trời xanh khác

nào...khác nào...ha ha? Nhưng thôi chẳng nói nhiều nữa. Con người không đáng một đồng cũng chưa phải kẻ đê tiện vào bậc nhất. Đê tiện bậc nhất phải là người thiếu nợ người ta hàng ngàn hành vạn lạng bạc mà chối cãi không trả. Điện hạ có thiếu nợ ai không thì chỉ một mình điện hạ biết được. Cát Nhĩ Đan ngơ ngác, trong lúc nhất thời chưa biết đối đáp thế nào. Hối Thông phương trượng xen vào:

- Lời nói của sư đệ thiền cơ rất uyên thâm? L ão tăng kính phục vô cùng? Con người Ở đời không thoát khỏi vòng nhân quả báo ứng. CÓ nhân thì phải có quả, làm ác thì phải chịu ác báo. Con người không đáng một đông bất quá là kẻ vô thiện vô ác, đem so với kẻ lắm nghiệt trái thì còn khá hơn nhiều. Nguyên là các vị cao tăng môn Thiền tông phần lớn chẳng lúc nào là không nghiên cứu thiền lý. Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này chỉ vì mục đích chê bai Cát Nhĩ Đan, nhưng nó lọt vào tai Hối Thông thì lại thành ra thiền cơ rất uyên thâm. Trừng Quan nghe phương trượng giải thích như vậy liền hiểu ra ngay, lão rất lấy làm hoan hỷ thán phục, cũng nói theo:

- Hối Minh sư thúc nhỏ tuổi đã thành bậc đại đức, giác ngộ thiền lý một cách sâu xa. Nhất định sư thúc là một nhân vật phát huy giáo lý của ta ngày một thêm rộng lớn. Một tên tiểu hoà thượng nói nhăng nói càn được hai nhà sư già lên tiếng phụ hoạ khiến cho Cát Nhĩ Đan vô cùng hổ thẹn. Hắn tức giận mặt đỏ bừng lên, đột nhiên nhảy xổ về phía Vi Tiểu Bảo. Hai bên tân chủ ngồi đối diện nhưng cách nhau hơn hai trượng. Thân thủ Cát Nhĩ Đan cực kỳ mau lẹ. Hắn vọt mình đi một cái đã tới nơi. Hai bàn tay hắn khoằm khoằm như móc câu, mọt chụp vào mặt, một chụp xuông giữa ngực Vi Tiểu Bảo. Bàn tay chưa chụp tới thì một luông kình phong đã bọc lấy toàn thân gã. Vi Tiểu Bảo muốn kháng cự cũng không nhúc nhích được nữa, chỉ còn đường bó tay chịu chết. Hối Thông phương trượng giơ tay mặt lên khẽ phất tay áo một cái ngăn chặn trước mặt Cát Nhĩ Đan. Luồng kình lực của Cát Nhĩ Đan đụng vào tay áo nhà sư khiến cho hắn cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, khác nào chạm phải một bức tường dầy mặt ngoài mềm như bông mà bên trong rắn tựa gang thép. Cát Nhĩ Đan không tự chủ được vội lùi lại ba bước, cơ hồ ngã ngửa về phía sau. Hắn muốn phát huy kình lực để đứng lại, nhưng chân không đứng vững, lại phải lùi thêm ba bước rồi đột nhiên luồng lực đạo xô đẩy biến mất. Cũng trong thời gian chớp nhoáng này, luồng lực đạo trong người hắn cũng tiêu tan Cát Nhĩ Đan cực kỳ kinh hãi, hai chân hắn nhũn ra sắp phải ngồi xuống, liền than thầm:

- Hỏng rồi? Phen này chắc mình bị một phen mất mặt. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bỗng hắn cảm thấy đít mình đặt vào vật rắn, thì ra hắn đã ngồi trúng vào mặt ghế của mình trước. Hối Thông phương trượng phất tay áo bào nhả luồng kình lực nhẹ nhàng và ôn hoà, chẳng chút chi là bá đạo. Luồng kình lực hai bên chạm nhau trong chớp mắt, nhà sư đã đo lường được rất chuẩn xác, vừa vặn đẩy đối phương lùi lại ngồi xuống ghế. Giả tỷ luồng lực của Hối Thông nặng thêm một tý, khiến tư thế của Cát Nhĩ Đan ngồi mạnh xuống tất làm cho gẫy ghế mà hắn phải ngã ngửa về phía đằng sau. Bằng luồng lực dạo này nhẹ hơn thì hắn chưa tới ghế đã ngồi phệt ngây xuống đất rôl Những người bên đối phương mười phần có đến tám, chín là những tay có bản lãnh cao thâm nhìn thấy Hối Thông phất tay áo rất nhẹ nhàng mà thực ra chứa đựng nền võ học xuất thần nhập hoá. SỐ đông không nhịn được bật tiếng hoan hô. Cát Nhĩ Đan không bị mất mặt ngay đương trường đã yên tâm được một chút. Hắn ngấm ngầm hít một hơi chân khí thấy nội lực pháthuy như thường chứ không bị nhà sư già hoá tán thì trong bụng mừng thầm. Nhưng tiếp theo hắn lại nghĩ tới cử chỉ lỗ mãng của bản thân, tuy bề ngoài chưa đến nỗi mất thể diện mà thật ra bẽ mặt vô cùng. Mặt hắn đỏ bừng lên, lại nghe tiếng hoan hô Ở phía sau, hắn đoán được đây là người ta tán dương nhà sư đẩy hắn vừa đúng mức, nên hắn lại càng căm giận. Vi Tiểu Bảo chưa hết hú vía, thấy Hối Thông quay sang nhìn gã nói:

- Sư đệ? Định lực của sư đệ rất cao cường. Những va chạm ngay bên không là cho bị xáo động, vẫn thản nhiên như chẳng thấy gì. sách Đại bảo tích kinh đã nói

: con người Ở giữa chốn chông gai không cử động thì khỏi bị gai đâm. Cõi lòng không xúc đọng thì lúc nào cũng giữ được lạc thú trong cảnh tĩnh mịch. Cõi lòng dao đông thúc đẩy cho người cất nhắc tất bị thương vì gai đâm. Hối Thông ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì thế mà kinh sách kết luận bằng câu: hữu tâm đều là khổ não, vô tâm mới yên vui. Sư đệ hãy còn nhỏ tuổi mà công phu hàm dưỡng đã đạt tới chỗ vô tâm, lúc nào cũng bất động thật là một bậc đại trí tuệ, một kỳ tài của trời ban cho. Hối Thông phương trượng có biết đâu là Vi Tiểu Bảo chẳng những không thể phản kích hay đỡ gạt mà cả ý nghĩ né tránh cũng chưa kịp lộ ra ngoài mặt. Cát Nhĩ Đan nhảy tới lẹ quá Câu nói Sét đánh không kịp bưng tai có nghĩa là dù có muốn bưng tai cũng không kịp, còn Vi Tiểu Bảo thì lại còn chưa nghĩ tới chuyện bưng tai. Hối Thông phương trượng lấy việc tu tâm dưỡng tính làm môn chính tong, còn việc rèn luyện võ công chỉ là chi tiết phụ thuộc. Hàng ngày lão chuyên chú đem hết tinh thần vào việc tu dưỡng để mong đạt tới cảnh vô ngã, nên lão thấy Vi Tiểu Bảo chẳng nghĩ gì tới nỗi an nguy, đường sinh tử cho chính thân mình, thì không khỏi đem lòng bội phục gã đến cùng cực. Lão cho rằng mình phất tay áo theo phép Phi nạp công, để đẩy lùi Cát Nhĩ Đan còn chưa đủ.

Hồi 108 - Dương Dật Chi Lên Tiếng Giải Vây

Cát Nhĩ Đan đã phẫn nộ đến trình độ không nhẫn nại được nữa, lại nghe Hối Thông tán dương Vi Tiểu Bảo một cách quá lố thì không nghĩ gì nữa, lập tức lớn tiếng hô:

- Há tỷ xí pá gì. Nầy má hùng. Cá nề tỷ tinh gì. Bọn vệ sỹ đứng Ở phía sau nghe vương tử hạ lệnh liền gio tay lên. ánh hoàng quang lấp lánh, chín mũi kim tiêu chia nhau bắn tới trước ngực Hối Thông, Trừng Quan và Vi Tiểu Bảo. Hai bên đứng cách nhau rất gần. Cát Nhĩ Đan lại ra lệnh phát tiễn bằng tiếng mông cổ, mọi người đều chẳng hiểu hắn nói gì, nên không kịp đề phòng. Chín mũi kim tiêu vọt ra nhanh như chớp, thoáng cái đã đến trước ngực ba người. Hối Thông và Trừng Quan đều bật tiếng la;

- úi chà! Hối Thông lại sử,phất nạp công, phất tay áo một cái cuốn lấy ba mũi phi tiêu Trừng Quan chắp tay lại ra chiêu,Kính lễ Tam Bảo,. Ba mũi kim tiêu đều bị kẹp vào trong lòng bàn tay lão. Còn ba mũi tiêu bắn tới Vi Tiểu Bảo bật lên một tiếng,chát, vang dội. Cả ba mũi đều bắn trúng trước ngực gã. Cả chín mũi kim tiêu đều đồng thời phát ra và tới đích cùng một lúc. Hối Thông và Trừng Quan có muốn cứu viện Vi Tiểu Bảo dĩ nhiên chẳng tài nào kịp được. Cả hai lão giật mình kinh hãi. Lại nghe thấy tiếng lách tách cả ba mũi tên cùng rớt xuống đất. Nguyên Vi Tiểu Bảo mặc bộ bảo y hộ thân, nên những mũi kim tiêu không đả thương được gã. Diễn biến này khiến cho bao nhiêu người trong đai điệ giật mình kinh hãi. HỌ thấy Vi Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi quá mà đã luyện thành, kim cương hộ thể thần công,. Một môn nội công tối cao của phái Thiếu Lâm, trách nào họ chẳng kinh dị. Cát Nhĩ Đan thấy bản lĩnh Vi Tiểu Bảo gớm ghê quá chừng, bao nhiêu lửa hận trong lòng đều tắt ngấm. Hắn tự nhủ:

- VÕ công của Thiếu Lâm quả nhiên danh bất hư truyền. Xương tề lại nói:

- VÕ công của chùa Thiếu Lâm nay chúng ta đã được chứng kiến, dĩ nhiên chẳng phải chỉ có hư danh, không bằng rắm chó. Nhưng trong quí tự mà oa tàng phụ nữ thì không khỏi tổn thương tới giới luật thanh qui. Hối Thông nét mặt sa sầm hỏi;

- Đại Lạt Ma nói thế chẳng khỏi có chỗ sai lầm. Tệ tự trước nay không đón tiếp nữ thí chủ lên chùa lễ Phật, vậyviệc oa tàng phụ nữ từ đâu mà ra? Xương Tề cười đáp:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại ầm ỹ cả lên, có thể nói là chúng khẩu đồng từ. Hối Thông phương trượng tủm tỉm cười đáp;

- Những lời đồn đại tren chốn giang hồ, hà tất các vị phải để ý làm gì? Tỷ như sư đệ Hối Minh không để ngoại cảnh làm cho xúc động mới là giác ngộ đạo lý huyền diệu. Cái đó chứng minh công phu về chính giáo. Xương tề Lat Ma nói:

- Bần tăng lại nghe trong thiền phòng của vị tiểu cao tăng này ngấm ngầm lưu giữ một vị mỹ nữ tuyệt sắc giai nhân, mà lại là chính y dùng cường lực bắt đem về Chẳng lẽ y với vị mỹ nữ đó tuyệt không một chút động tâm. Vi Tiểu Bảo lúc này đã hết nghẹt thở. Gã ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi;

- Sao bọn họ lại biết vụ này. Sau dường như gã hiểu ra, bụng bảo dạ:

- Phải rồi? Vị tiểu cô nương mặc áo lam đã trốn đi, dĩ nhiên có về mách bọn sư trưởng. Những người này chắc là cứu binh của cô đưa tới định để giải cứu cho cô vợ mình. Lão này bảo trong phòng ta có giấu mỹ nữ, thì ra cô vợ mình chốn ra mà chưa gặp họ. Gã liền mỉm cười đáp:

- Trong phòng tiểu tăng có phụ nữ không vào coi sẽ rõ. Nếu các vị cao hứng thử vào chơi cũng chẳng hề chi. Cát Nhĩ Đan lớn tiếng:

- Phải lắm? Chúng ta đi xục tìm cho rõ trắng đen. Hắn nói rồi đứng dậy vừa vẫy tay vừa hô:

- Xục tìm trong chùa đi? Hối Thông hỏi:

- Không hiểu điện hạ vâng lệnh gì đến xục xạo bản tự? Cát Nhĩ Đan đáp:

- bản nhân hạ lệnh là được rồi. Hà tất phải vâng lệnh người nào khác? Hối Thông nói:

- Điện hạ nói thế là sai. Điện hạ là vương tử Ở đất Mông Cổ, dĩ nhiên bản tự không phải dưới quyền quản lý của điện hạ. Cát Nhĩ Đan trỏ vào Mã tổng binh nói:

- Vậy y là mệnh quan của triều đình, chắc y có đủ tư cách hạ lệnh xụ tìm trong quí tự. Hắn đã mục kích võ công của tăng lữ chùa Thiếu Lâm rất cao cường mà nhân số lại đông đảo. Nếu xảy cuộc động võ thì bên mình không thể địch nổi chùa Thiếu Lâm, liền buộc thêm một câu:

- Nếu các vị phản kháng mệnh lệnh của triều đình, tức là cố ý tạo phản. Hối Thông nói:

- Bọn lão tăng chẳng khi nào dám chống đối m ệnh lệnh của triều đình. Nhưng một vị võ quan dưới trướng Bình Tây Vương Ở Vân Nam không thể can thiệp đến công việc tỉnh Hà Nam, mặc dầu quyền lực của Bình Tây Vương rộng lớn đến đâu cũng vậy. Hối Thông là người rất tinh tế. Chỉ khi nào bàn luận đến thiền lý là 1 ão không khỏi có chút si mê. Ngoài điểm đó, đối với thế vụ lão lý luận đâu ra đấy, chứ chẳng

,,ù càng cạc, như Trừng Quan lão hoà thượng. Xương Tề Lạt Ma cười hỏi;

- Vị tiểu cao tăng đây đã ưng thuận cho xục tìm, sao phương trượng đại sư lại còn cản trở? Chẳng lẽ thiếu nữ tuyệt sắc kia không để trong phòng Hối Minh thiền sư mà là ở...hà hà,...trong phòng của phương trượng đại sư? Hối Thông hỏi lại:

- A Di Đà Phật? Tội nghiệp? Thật là tội nghiệp? Sao đai Lạt Ma lại nói vậy? Bỗng có thanh âm trong trẻo từ phía sau Cát Nhĩ Đan cất lên:

- Tâu điện hạ? muội tử của tiểu nhân hiển nhiên bị tên tiểu hoà thượng này bắt đem lên chùa. Vậy xin bảo gã phải giao người ngay. Không thì chúng ta quyết chẳng bãi binh, châm lửa đết chùa Thiếu Lâm đi? Hiển nhiên là thanh âm một cô gái, nhưng lại từ miệng một hán tử mặt vàng như nghệ, râu ria xồm xoàm nói ra. Vi Tiểu Bảo vừa nghe đã biết ngay người này chính là nữ lang áo lam hoá trang, bôi mặt vàng dán râu giả vào để trà trộn đi theo mọi người. Nếu không để ý thì chẳng thể nào nhận ra được. Gã mừng rõ nghĩ bụng:

- Mấy hôm nay ta đang bồn chồn vì cô vợ chưa hiểu họ tên trốn ra khỏi chùa không biết đi đâu? Bây giờ ta mới hiểu cả hai cô cùng một phe với vương tử mông cổ thì việc tìm kiếm cô vợ mình chẳng khó khăn gì. Hối Thông cũng nhận ra liền hỏi:

- Té ra vị này là nữ thí chủ bữa trước đã tới tệ tự đả thương tăng chúng. Quả còn một vị nữa đã

Ở tệ tự dưỡng thương, nhưng cô đó theo cô đỉồi kia mà? Thiếu nữ tức giận đáp:

- Về sau muội tử của ta bị tên tiểu hoà thượng này bắt đem lên chùa. Cả sư già kia cũng trợ thủ cho gã để đánh ngã muội tử của ta. Thị vừa nói vừa trỏ vào Trừng Quan. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Hỏng bét? Trừng Quan không biết nói dối. Vụ này không khéo vỡ lở mất, biết làm sao bây giờ? Trong lúc thảng thết gã chưa nghĩ được kế gì. Thiếu nữ lại trỏ vào mặt Trừng Quan hỏi:

- Lão hoà thượng kia? Việc đó có không? Nói mau? Nói mau? Trừng Quan chắp tay hỏi lại:

- Xin nữ thí chủ cho biết lệnh muội đi đâu? Tệ sư thúc trúng phải chất kịch độc của y. Chỉ một mình y có thuốc giải. Nữ thí chủ là bậc đại từ đại bi xin mau mau đi cầu lệnh muội ban thuốc giải cho. Tuy tệ tiểu sư thúc trí tuệ cao thâm, đã khám phá ra cuộc sinh tử của con người, chẳng hề bận tâm, Nhưng...hỡi ôi... Trừng Quan nói quanh nói quẩn một tràng dài, người nghe tuy không hiểu hết nhưng cũng biết đại ý là nữ lang áo lục không Ở trong chùa và Vi Tiểu Bảo bị cô hạ độc, lão đang muốn tìm cô để xin thuốc giải, không thì tính mạng gã khó mà bảo toàn được Mọi người thấy tướng mạo lão ngây ngô, giọng nói cực kỳ thành khẩn, đều tin là chuyện thật, lại nghĩ thầm:

- Phòng ốc trong chùa Thiếu Lâm có đến hàng trăm hàng ngàn. Dù họ để cho mnhf đi lục soát thì trong một vài giờ cũng khó mà kiếm thấy được. Nhà sư già đã nói vậy mà mình xục tìm không ra há chẳng bị một phen bẽ mặt? Lại nghe thiếu nữ áo lam thét lên lanh lảnh:

- Muội tử của ta hiển nhiên bị các ngươi bắt đem lên chùa, ta chắc rằng đã bị các ngươi giết chết rồi. Các ngươi là một lũ ác tăng làm việc thương thiên bại lý, huỷ thì cho mất tích, dĩ nhiên không tìm ra được. Thị nói mấy câu sau vừa tức giận vừa bồn chồn, thanh âm ra vẻ nghẹn ngào. Cát Nhĩ Đan gật đầu nói theo:

- Như vậy có lý lắm. Tên tiểu hoà thượng này quả không phải hảo nhân. Thiếu nữ áo lam trỏ vào mặt Vi Tiểu Bảo lớn tiếng thoá mạ:

- Quân đốn mạt kia? hôm đó...hôm đó ngươi vào kỹ viện trăng gió với bọn đàn bà mèo mả gà đồng, lại thấy muội tử của ta nhan sắc kiều diễm rồi sinh lòng đen tối. Nhất định muội tử của ta không chịu...Không chịu để ngươi thoả mãn thú tính mới ra tay hạ sát. Người dám lần mò vào cả lầu hồng kỹ viện thì còn việc gì là ngươi không kiêng dè nữa? Hối Thông nghe thị nói vậy chỉ tủm tỉm cười nghĩ bụng:

- Chẳng qua cô này khéo bịa đặt, chứ làm gì có chuyện đó?

- Trừng Quan chẳng hiểu lầu hông kỹ viện là những nơi thế nào, lão tưởng những nơi này cũng như viện Giới Luật,viện Đạt Ma hay viên Chính Giác Ở trong chùa, nên bụng bảo dạ:

- Tiểu sư thúc ta là nhân vật tinh tiến phi thường, chuyên cần Phật pháp. Đây chắc là thứ Ba La Mật rất tinh tiến trong lục Ba La Mật. Nếu vậy tiểu sư thúc vào kỹ viện tu hành thì cũng là một điều hay lắm chứ sao? Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp, chỉ sợ thiếu nữ áo lam mồm năm miệng mười đem bao nhiêu chuyện mình quấy phá trong kỹ viện nói huỵch toẹt ra hết thì chỉ còn đường chui xuống đất cho khỏi hổ thẹn. Đột nhiên, một người đứng Ở phía sau Mã tổng binh bước ra chắp tay nói:

- Thưa nhị cô nương? Tiểu nhân biết rõ vị tiểu thiền sư nàygiữ giới luật rất thâm nghiêm, quyết không có chuyện y bước chân vào kỹ viện. Tiểu nhân e rằng nhị cô nương nghe lời phao đồn thất thiệt. Vi Tiểu Bảo nghe thấy hán tử bước ra, trong lòng mừng rỡ vô cùng. Nguyên hán tử này là Dương Dật Chi mà gã đã được gặp Ở Bắc Kinh Hôm ấy Dương Dật Chi hộ vệ Ngô ứng Hùng lai kinh mà Vi Tiểu Bảo đã gặp gỡ hắn mấy lần. Gã chắc là hắn đã theo Ngô ứng Hùng về Vân Nam rồi lại được cắt đi với Mã tổng binh tới đây. Nhưng từ nãy đến giờ hắn đứng cúi đầu Ở phía sau mọi người nên gã không nhận ra. Thiếu nữ tức giận hỏi:

- Sao ngươi biết thế? Chẳng lẽ ngươi quen biết gã? Dương Dật Chi vẻ mặt rất cung kính đáp:

- Không những tiểu nhân nhận biết vị tiểu thiền sư này mà cả thế tử của chúng ta cũng quen biết y. Vị tiểu thiền sư này có ơn lớn với vương phủ chúng ta. Trước khi y xuất gia nguyên là một vị công công Ở Hoàng cung. Vì vậy tiểu nhân dám nói quyết y chẳng đến kỹ viện làm chi, cả những việc cưỡng bách tam cô nương gì gì nữa cũng đều không phải sự thực. Xin nhị cô nương minh xét. Quần hào nghe hắn nói đều,ủa, lên một tiếng và nghĩ thầm:

- Nếu quả gã đã làm thái giám thì dĩ nhiên gã còn đến lầu hồng kỹ viện làm trò gì? Cả việc bắt cóc phụ nữ đem giấu vào chùa cũng thành vô lý. Thiếu nữ áo lam thấy thái độ mọi người biết là không ai tin mình nữa, thị càng tức giận, quát hỏi:

- Sao ngươi biết gã là thái giám? Nếu gã là thái giám sao còn đòi lấy...lấy muội tử ta...làm vợ? Chẳng những tên tiểu hoà thượng này nói toàn chuyện gió trăng, ong bướm, mà cả lão hoà thượng già kia cũng mồm miệng lém lẻu, nói toàn chuyện lần khân để toan bài sờm sỡ. Thị vừa nói vừa trỏ vào Trừng Quan. Quần hào thấy Trừng Quan đã tuổi ngoài tám mươi, mặt mũi hiền lành, lại đày vẻ ngây ngô chất phác. Vừa rồi nghe lão nói ấp a ấp úng phô diễn ý tưởng một cách khó khăn, tưởng khắp thiên hạ tìm một người thứ hai miệng lưỡi ngượng ngịu như lão thật không phải chuyện dễ dàng, mà bảo là lão mồm miệng lém lẻu thả lời ong bướm thì còn trời nào tin được? Ai nấy đều không đếm xỉa tới lý thuyết của thiếu nữ áo lam và chỉ hối hận đã trót nghe lời nói một chiều của thị đường đột đến chùa Thiếu Lâm để bị một phen trơ trẽn, nên trong lòng cực kỳ hối hận. Dương Dật Chi lại nói:

- Thưa nhị cô nương? Nhị cô nương còn nhiều điều chưa hiểu? Vị tiểu thiền sư này trước khi xuất gia đầu Phật là một nhân vật rất nổi danh. Y chính là Quế công công đã ra tay tru lục tên đại gian thần Ngao Bái. Vương gia chúng ta bị người hãm hại còn thiếu suết đời phải chịu hàm oan. May nhờ vị tiểu thiền sư này hết sức trình bầy trước mặt Hoàng Thượng khiến Vương gia bình yên vô sự. ơn đức cao cả này đến nay vẫn chưa đền đáp. Mọi người đều đã nghe tên Tiểu Quế Tử hạ sát Ngao Bái, và còn hiểu Tiểu Quế Tử là một tên tiểu thái giám được Vua Khang Hy rất sủng ái, nên nghe Dương Dật Chi nói vậy đều,ồ,, lên một tiếng kinh ngạc. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Dương huynh? Lâu nay bần tăng không được gặp, lệnh thế tử có được bình yên chăng? Cái việc nhỏ mọn ngày trước phỏng có chi đáng kể mà Dương huynh phải bận tâm? Dương Dật Chi đi theo M ã tổng binh lên núi Thiếu Thất, chỉ có mấy người trong bọn thủ hạ của bình Tây vương là biết hắn còn bọn Cát Nhĩ Đan và Xương Tề Lạt Ma đều không hiểu danh tính hắn là gì? Bây giờ họ nghe Vi Tiểu Bảo kêu hắn bằng,Dương huynh, thì dĩ nhiên hắn từng quen biết tên tiểu hoà thương này, chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Dương Dật Chi đáp:

- Thiền sư hoài bão tấm lòng từ bi bác ái, quen làm điều thiện cho người mới bảo đó là chuyện

nhỏ mọn, nhưng Vương gia của bọn tiểu nhân lấy làm cảm kích vô cùng. Dù Hoàng Thượng là bậc thánh minh, xét việc rõ gian ngay đen trắng, nhưng cung phải trải qua một thời gian mới tìm ra sự thực. Nêu không nhờ thiền sư trình bày nội vụ tất Vương gia không khỏi bị một phen sóng gió hãi hùng, còn lâu mới biện minh xong. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Dương huynh dạy quá lời. Lệnh Vương gia thật là con người khách khí. Miệng gã nói vậy nhưng trong bụng mắng thầm:

- Ta hận mình chưa làm cho tên hán gian Vương gia của các ngươi chết sặc máu là ta chưa cam lòng. Chỉ vì Hoàng Thượng là bậc thánh minh, nên biết rõ chân tướng. Vương gia các người mới đặng vô sự. Bây giờ cơ sự đã xảy ra thế này ta cũng đành thuận gió theo chiều cho yên chuyện. Ta không ngờ bữa nay gã này lại đến đây giải vây cho ta. Cát Nhĩ Đan đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo từ đầu đến gót chân rồi lại từ gót chân trở lên đầu, n oi nói:

- Té ra tiểu hoà thượng đây chính là tiểu thái giám giết chết Ngao Bái. Ta tuy Ở sứ Mông CỔ cũng được nghe danh hoà thượng. Nhưng Ngao Bái nổi tiếng là dũng sĩ số một Ở Mãn Châu còn võ công của hoà thượng học Ở chùa Thiếu Lâm đâu được đến thế? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- VÕ công của tiểu tăng hãy còn kém cỏi lắm, nói ra không khỏi làm trò cười cho các vị. Kể về võ công, thực ra tiểu tăng đã trải qua rất nhiều người truyền dạy. Tỷ như Dương đại ca đây cũng truyền dạy cho tiểu tăng được hai chiêu là 1, Hoành tảo thiên quân, và 1, Cao sơn lưu thuỷ,. Gã nói rồi đứng dậy vung tay biểu diễn hai chiêu này. Chiêu thức của gã tuy chẳng có chút nội lực nào, nhưng người ngoài cũng nhận ra đúng là Mộc gia quyền chứ không phải giả dối. Dương Dật Chi lại nói:

- Cũng nhờ Thiền sư biểu diễn hai chiêu đó cho Hoàng Thượng coi mà nhận ra được ngay là Bình Tây Vương gia của bọn tieểu nhân bị kẻ thù vu hãm. Thiếu nữ áo lam bây giờ không còn lộ vẻ uất hận như trước nữa, thị dịu giọng hỏi:

- Theo lời Dương tứ thúc nói thì tên tiểu hoà thượng này là kẻ có ơn với Bình Tây Vương phủ hay sao? Dương Dật Chi đáp:

- Đúng thế? Sau này nhị cô nương gặp Thế tử, ngài sẽ nói cho cô nương hiểu rõ. Thiếu nữ trầm ngâm một lúc rồi hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Vậy những chuyện ngươi đối sử với chị em ta là...trò đùa hay là có chỗ dụng tâm nào khác? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đùa cợt là không phải, nhưng dụng tâm thì có đấy. Gã nhủ thầm:

- Chỗ dụng tâm của ta là lấy được em cô làm vợ nhưng trước mặt đông người nói ra sao tiện? Thiếu nữ hỏi:

- Chỗ dụng tâm của người thế nào? vi Tiểu Bảo chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Mọi người đều nghĩ bụng:

- Gã đã có chỗ dụng tâm thì dĩ nhiên không tiện nói ra trước mặt mọi người. Xương Tề đứng dậy chắp tay nói:

- Thưa phương trượng đại sư cùng Hối Minh thiền sư? Bọn bân tăng đến đây có điều lỗ mãng

gây nên tội lỗi xin hai vị miễn trách. Bọn bần tăng xin cáo từ. Hối Thông chắp tay đáp lễ nói:

- Quí khách đến chơi, xin hãy dừng lại dùng cơm chay, nhưng vị nữ thí chủ này... lão nghĩ tới thị là gái giả trai để vào chùa đã bỏ đi không cứu xét lại mời dùng trai là không hợp với qui củ bản tự, nên ngập ngừng không nói hết lời. Xương Tề cười đáp:

- Đa tạ? Đa tạ? Đã được phương trượng sư huynh không làm khó đã là may. Bọn bần tăng xin miễn dùng trai phạm. Mọi người cáo từ ra về. Phương trượng cùng Vi Tiểu Bảo và Trừng Quan tiễn chân ra ngoài cửa sơn môn. Bỗng nghe tiếng vó câu dồn dập. Mười mấy người cưỡi ngựa đang chạy tới rất gấp. Khi gần tới nơi mọi người nhìn rõ bọn ky mã toàn mặc y phục Ngự tiền thị vệ, cả thảy mười sáu người. Chưa tới trước chùa mười sáu người đã xuống ngựa, hàng đội chỉnh tề tiến vào hai người đi trước là Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền. Trương Khang Niên vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã lớn tiếng hô:

- ĐÔ đô đại nhân? Lão gia mạnh giỏi ạ? Y toan hô,Đô thống đại nhân,, nhưng thấy Vi Tiểu Bảo mặc áo tăng bào nên gọi hàm hồ cho xong. Mười sáu người đều lạy phục xuống đất. Vi Tiểu Bảo cả mừng vội đáp:

- các vị đứng dậy đi. Bất tất phải đa lễ. Hàng ngày bần tăng vẫn nhớ tới các vị Cát Nhĩ Đan thấy mười sáu vị này đều là Ngự tiền thị vệ, phẩm trật khá cao mà đối với Vi Tiểu Bảo cung kính như vậy thì nghĩ bụng.

- Tên tiểu hoà thượng này quả nhiên có nhiều lai lịch. Theo thể chế nhà Thanh thì chức tổng binh vào hàng chánh nhị phẩm, thị vệ hạng nhất vào hàng chánh tam phẩm, thị vệ hạng nhì vào hàng chánh tứ, bọn Trương Khang Niên quan hàm còn kém Mã tổng binh nhưng chúng là thị vệ trong triều, thân cận đức Hoàng Đế, nên coi các võ quan Ở ngoài không vào đâu. Chúng ngó Mã tổng binh chỉ gật đầu chào mà đối với Vi Tiểu Bảo thì lại cực kỳ cung kính.

Hồi 109 - Ngắm Dương Liễu Nhớ Nàng Áo Lục

Cát Nhĩ Đan thấy bọn ngự tiền thị vệ chỉ hết sức tâng bốc Vi Tiểu Bảo, còn đối với người ngoài chúng chẳng coi vào đâu thì trong lòng tức giận hắng dặng một tiếng rồi hô:

- Đi thôi? Ta không quen nhìn cái kiểu mặt dấy này. Đoàn người nhìn Hối Thông phương trượng chắp tay từ biệt rồi xuống núi đi ngay. Vi Tiểu Bảo mời bọn thị vệ vào chùa. Trương Khang Niên đi sóng vai với gã nói nhỏ:

- Hoàng thượng ban mật chỉ. Vi Tiểu Bảo gật đầu. Mọi người vào đến đại hùng bảo điện, Trương Khang Niên đem thánh chỉ ra tuyên đọc. Thánh chỉ là một bài văn nói về đức Hoàng đế ban cho chùa Thiếu Lâm hai vạn lạng bạc để kiến thiết tăng phòng, trùng tu Phật tượng. Ngoài ra còn phong cho Vi Tiểu Bảo pháp hiệu, phụ quốc thánh thiền sư,. Hối Thông và Vi Tiểu Bảo khấu đầu vái tạ. Mọi người uống trà xong,Vi Tiểu Bảo mời Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền về thiền phòng của mình để nói chuyện. Trương Khang Niên nói:

- Đức Hoàng Thượng ân cân dặn bảo Vi đại nhân lập tức khởi hành lên Ngũ Đài Sơn không được chậm trễ. Vi Tiểu Bảo đã có tiên liệu vụ này rồi liền đáp:

- Tại hạ xin tuân chỉ. Trương Khang Niên lấy trong bọc ra một đạo mật chỉ, cầm hai tay đưa lên nol:

- Đây là mật chỉ của Hoàng Thượng. Vi Tiểu Bảo qùl xuống dập đầu tiếp chỉ. Gã trông thấy dấu son đỏ loè, niêm phong cẩn mật thì nghĩ thầm:

- Không hiểu Hoàng Thượng dặn bảo điều gì? Trên thánh chỉ viết những chữ mình không đọc được thì ra nó biết mình mà mình không nhận ra nó. Nhưng đã là mật chỉ thì chẳng thể để cho hai gã Trương, Triệu ngó thấy được. âu là ta thỉnh giáo phương trượng sư huynh mới xong. Nhất định lão không dám tiết lộ cơ mật. Gã liền cầm mật chỉ lên thiền phòng của Hối Thông phương trượng. Gã nói:

- Phương trượng sư huynh? Hoàng Thượng có ban một đạo mật chỉ cho tiểu đệ Xin phương trượng sư huynh chỉ điểm dùm. Gã mở phong mật chỉ ra thì bên trong là một tập thủ quyển gồm bốn bức hoạ đồ Trên bức thứ nhất vẽ năm trái núi. Vi Tiểu Bảo nhận ra là Ngũ Đài Sơn. trên đỉnh ngọn Nam Đài về phía Bắc vẽ một toà miếu và đề ba chữ, Thanh Lương Tự, Gã đã Ở chùa Thanh Lương lâu ngày nên nhận được ba chữ này. Bức thứ hai vẽ một tên tiểu hoà thượng đang đi tới một ngôi chùa. Cửa chùa lại đề ba chữ,Thanh Lương Tự, phía sau tiểu hoà thượng là một bầy tăng lữ. Trên đàu các nhà sư viết năm chữ,Thiếu Lâm tự hoà thượng,. Vi Tiểu Bảo cũng nhận được năm chữ này. Bức thứ ba vẽ toà Đại Hùng bảo điện. Trong điện một vị tiểu hoà thượng ngồi giữa, mặt mũi giống hệt Vi Tiểu Bảo, nhưng khoác áo cà sa màu đại hồng. Đaay là pháp y của phương trượng. Bên cạnh tiểu hoà thượng rất nhiều tăng lữ thị lập. Vi Tiểu Bảo thấy tên tểu hoà thượng trong bức hoạ giống hệt mình thì càng nhìn càng khoái, bất giác bật lên tiếng cười. Bức thứ tư vẽ một tiểu hoà thượng quì dưới đất, phục thị một nhà sư đứng tuổi Nhà sư này tướng mạo thanh nhã mà gầy còm. Chính là đức Thuận trị Hoàng đế đã xuất gia, pháp danh là Hành Si. Ngoài bố bức hoạ kể trên, trong văn tự không còn mật chỉ nào khác. Nguyên Vua Khang Hy biêt Vi Tiểu Bảo chữ nghĩa chẳng có mấy, nên hoạ đồ để xuống chỉ cho gã. Bốn

bức hoạ đồ này đã nói một cách quá rõ ràng là Vi Tiểu Bảo phải lên làm trụ trì chùa Thanh Lương để thị phụng lão Hoàng đế. Ban đâu Vi Tiểu Bảo cảm thấy thích thú, rồi sau mất vẻ mừng vui. Gã than thầm:

- Làm tiểu hoà thượng đã chán chường lắm rồi, bây giờ lại phải làm lão hoà thượng thì thật là hỏng bét. Hối Thông mỉm cười nói:

- Cung hỷ sư đệ? Hoàng Thượng phái sư đệ lên làm trụ trì chùa thanh lương. Chùa Thanh Lương là một toà cổ tự dựng ra từ triều Hiến Văn Đế thời Bắc Nguỵ, tức là trước cả chùa Thiếu Lâm này. Sư đệ đến làm chủ một ngôi chùa lớn tất có thể khuyếch trương Phật pháp, phổ độ chúng sinh, làm cho bản giáo càng thêm hưng thịnh. Vi Tiểu Bảo lắc đầu gượng cười đáp;

- Ngồi trụ trì này tiểu đệ làm không song rồi, nhất định gây nên nhiều chuyện hồ đồ để làm trò cười cho thiên hạ. Hối Thông an ủi gã:

- Trong thánh chỉ đã minh thị cho sư đệ lấy một bấy tăng lữ của bản tự đi theo lên chùa Thanh Lương. Vậy sư đệ tự ý lựa chọn. Bọn chúng đều vào hàng vãn bối lại quen thuộc sư đệ rồi thì dĩ nhiên hết lòng phụ tá, quyết chẵngảy ra điều chi đáng ngại. Sư đệ cứ vững tâm mà đi. Vi Tiểu Bảo ngơ ngẩn hồi lâu rồi đột nhiên tỉnh ngộ. Ga tự nhủ:

- Té ra tiểu Hoàng đế suy nghĩ rất chu đáo, bố trí cực tinh vi. Ngay từ lúc ngài phái ta lên chùa Thiếu Lâm xuất gia làm sư đã nghĩ tới chuyện an bài như bữa nay rôi. Gã lẩm bẩm:

- Nhà vua để ta Ỏ chùa Thiếu Lâm hơn nửa năm khiến ta quen thuộc hết các tăng lữ trong chùa cho tiện việc lựa chọn những nhà sư hợp ý cùng lên chùa Thanh Lương với ta. Gã thở dài nghĩ tiếp:

- Lão Hoàng đế đã xuất gia, nhất định ngài không muốn để bọn quan binh hay thị vệ bảo hộ. Không chừng ngài lặng lẽ bỏ đi, chẳng biết đến đâu mà tìm kiếm. Mặt khác võ công tăng chúng chùa Thiếu Lâm trác tuyệt lại do ta thống lãnh để bảo vệ lão Hoàng gia thì còn yên ổn hơn bọn quan binh nhiều lắm. Vi Tiểu Bảo nghĩ tiếp:

- Vụ này cực kỳ cơ mật. Nếu Hoàng đế phái quan binh thị vệ lên Ngũ Đài Sơn để bảo hộ một nhà sư, nhất định tiếng đồn ầm ỹ làm cho thiên hạ đều biết hết. Trong bọn thị vệ tất có kẻ đã biết lão Hoàng gia thì còn giữ kín làm sao được? Ngài phái một nhà sư Thiếu Lâm lên làm chủ chùa Thanh Lương là một việc rất thông thường. Ngay Trừng Quang đại sư nay trụ trì Ở chùa này cũng là một vị trong Thập bát la hán tại chùa Thiếu Lâm trước. Vi Tiểu Bảo lại tự nhủ:

- Giả tỷ tiểu hoàng đế phái ta ngay từ lúc ban đầu lên xuất gia tại chùa Thanh Lương cũng không khỏi làm người ta chú ý. Ngài cho lên chùa Thiếu Lâm trước rồi chuyển sang chùa Thanh Lương thì chẳng còn điều chi đáng nghi ngờ. Gã nghĩ tới đây lại càng khâm phục cách bố trí của Vua Khang Hy cực kỳ thâm mật. Vi Tiểu Bảo trở về thiền phòng của mình. Gã lấy một tập gân phiếu cộng thành vạn lạng bạc giao cho Trương Khang Niên để hậu thưởng cho bọn thị vệ. Hai gã Trương, Triệu không ngờ Vi Tiểu Bảo đã làm hoà thượng rồi mà còn khẳng khái như vậy. Chúng mừng rỡ vô cùng, đồng thanh tán dương:

- Từ xưa đến nay việc đại hoà thượng thưởng bạc cho bọn thị vệ của Hoàng gia mới chỉ có Vi đại nhân là một. Đây là một vụ không tiền khoáng hậu hay nói một cách khác là tiền vô cổ nhân, hậu vô lạigiả. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đại hoà thượng thì không có, nhưng tiểu hoà thượng thì có rồi. Trương Khang Niên khẽ nói:

- Vi đại nhân? Hoàng Thượng phái đại nhân làm việc cơ mật nào bọn tiểu nhân cung không dám hỏi tới. Nhưng đại nhân có sai phái điều gì thì cứ việc truyền dạy. bọn tiểu nhân làm việc cho đại nhân cũng như làm việc cho Hoàng Thượng, nhất định gắng sức hết lòng. Triệu Tề Hiền cũng nói theo:

- Nếu Vi đại nhân muốn là việc gì mà trong lúc nhất thời chưa được thuận tiện, hoặc giả bọn tiểu nhân có thể đem hết sức mọn ra để dỡ đần. Tỷ như...tỷ như Vi đại nhân muốn lấy võ công bí lục trong chùa Thiếu Lâm thì bọn tiểu nhân xin phóng lửa đết chùa, gây nên một trường đại loạn để Vi đại nhân thừa cơ hạ thủ? Trương Khang Niên cười khằng khặc khẽ nói:

- Phải đấy cái đó kêu bằng mượn gió bẻ măng, nước đục mò cá? Vi Tiểu Bảo sửng sốt một chút hiểu ngay, bụng bảo dạ:

- Phải rồi? chắc bọn chúng đoán là Hoàng Thượng phái ta lên chùa Thiếu Lâm làm hoà thượng tất có chỗ dụng ý. Bây giờ ngài lại sai đem mật chỉ đến, chúng không đoán ra việc gì? bọn chúng biết Hoàng Thượng hiếu võ, nên chúng yên trí là ngài sai ta lên chùa Thiếu Lâm xuất gia dĩ nhiên vì mục đích đánh cắp võ công bí lục Gã nghĩ vậy mỉm cười đáp:

- Hai vị cứ yên tâm. Cái đó... ta lấy được vào tay rồi. Hai gã trương, Triệu cả mừng khom mình thỉnh an rồi nói:

- Đức Hoàng Thượng hòng phúc tấy trời. Vi đại nhân lại tinh minh mẫn cán. Cung hỷ đại nhân lập lên công lớn. Triệu Tề Hiền nói:

- Đại nhân có cần bọn tại hạ đem cái đó ra ngoài không? Nếu đại nhân e tăng lữ trong chùa ngờ vực thì dại nhân cứ cởi áo cho bọn họ lục soát cũng chẳng ngại gì. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Cái đó không cần. Các vị cứ trở về triều tâu lại với Hoàng Thượng là tại hạ kính cẩn tuân theo thánh chỉ, bao nhiêu hoạ đồ đều đã thuộc lòng, nguyện hết sức làm cho nên việc, cúi xin thánh thượng yên tâm. Hai gã đều vâng dạ. Triệu Tề Hiền thông minh hơn, ngẫm nghĩ một chút, ra chiều hiểu rõ nội vụ rồi nói:

- Té ra võ công bí quyết đều vẽ thành đồ phổ mà Vi đại nhân thuộc lòng được hết. Trương Khang Niên cũng tỉnh ngộ tán dương:

- Nếu vậy lại càng hay. Đại nhân lấy trộm bí lục đem ra không bằng...xem ròi học cho thuộc. Như thế thì thần không hay quỷ cũng không biết được. May mà Vi đại nhân được trời phú cho được thông tuệ hơn đời, dịc địa là bọn tiểu nhân có được đọc cũng chẳng thể nào nhớ cho nổi. Vi Tiểu Bảo thấy hai gã tưởng lầm là mình ghi nhớ đồ phổ vẽ võ công của chùa Thiếu Lâm thì trong bụng cười thầm đáp:

- Trương huynh bất tất phải quá khiêm tốn, nếu Tương huynh Ở trong chùa hàng ngày lấy ra coi thì cũng chỉ mươi bữa nửa tháng là nhớ được hết: Hai gã đồng thanh khen phải và nghĩ bụng:

- Y Ở trong chùa hơn hai năm, nhất định đã thuộc được nhiều võ công đồ phổ của chùa Thiếu Lâm rồi. Chuyện vãn hồi lâu, Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền cáo từ ra về. Vi Tiểu Bảo chợt nhớ tới việc gì vội hỏi:

- vừa rồi hai vị Ở ngoài cổng chùa đã gặp một toán người, hai vị có biết lai lịch của họ thế nào không? Hai gã Trương, Triệu đáp:

- Bọn tiểu nhân không biết. Vi Tiểu Bảo dặn chúng:

- Hai vị hãy mau đi để điều tra xem sao. Bọn người này có thái độ úp mở, không được quang minh lỗi lạc, dường như muốn ăn cáp bí lục võ công của bản tự, nhất là tên tổng binh, chẳng biết là bộ hạ của ai. Hắn đã là mệnh quan của triều đình sao lại còn âm mưu phá hỏng đại sự của Hoàng Thượng. Thật là phường đại nghịch vô đạo, âm mưu tạo phản. Hai người điều tra ra được người sai phái hắn là một đại công đó. Hai gã cả mừng đáp:

- Vụ này dễ lắm? Bọn họ mới xuống núi chưa đi xa, nhất định đuổi kịp làm đến chức tổng binh thì chỉ cần điều tra tên họ là ra hết. Nguyên Vi Tiểu Bảo biết rõ Mã tổng binh là bộ hạ của Ngô Tam Quế nhưng cố ý vu hãm mới giả vờ không hiểu lai lịch, để hai gã và bọn thị vệ mở cuộc điều tra về phúc bẩm với Hoàng Thượng. gã làm như vậy còn hay hơn chính gã vu cáo. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Trong bọn người đó còn có một thiếu nữ giả dạng nam trang. Bọn họ muốn tìm một vị cô nương cực kỳ xinh đẹp. Hai thiếu nữ này dính líu rất nhiều đến công cuộc âm mưu phản nghịch. Vậy các vị nhất thiết tìm cách mở cuộc điều tra cho rõ ngọn ngành.hai thiếu nữ đó tên họ là gì? Khi hai vị điều tra xong đưa tin cho ta biết. Vụ này dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo mượn công sự để làm việc riêng. Gã sai bọn thị vệ hoàng đế đểdò la tung tích ý trung nhân của g ã. bọn thị vệ tham lam vàng ban bạc thưởng, nhất định hết sức làm cho đến nơi. Khi bọn ngự tiền thị vệ muốn điều travụ án nào thì văn võ quan viên khắp thiên hạ đều phải vâng leệnh sai khiến, nên nếu chúng muốn điều tra việc gì rất dễ tìm ra manh mối. Hai gã Trương, Triệu vỗ ngực đáp:

- Bọn tiểu nhân xin bảo đảm nhất quyết điều tra cho bằng được gốc ngọn vụ này gọi là báo đáp trong muôn một tấm lòng tri ngộ của Vi đại nhân cùng là ơn đức nào là nâng đỡ, nào là trọng thưởng cho bọn tiểu nhân. Bọn thị vệ cáo biệt ra về rồi, Vi Tiểu Bảo lại lên từ giã Hối Thông phương trượng, nói:

- Hoàng Thượng đã ra lệnh, sáng mai tiểu đệ phải khởi hành lên chùa Thanh Lươn. Vậy có lời cáo biệt phương trượng sư huynh. Hối Thông đáp:

- ĐÓ là lý đương nhiên. Sư đệ tài trí thông minh, giác ngộ thiền cơ. Chỉ đáng tiếc là chúng ta xum hợp chưa được bao lâu đã phải phân ly đôi ngả, thành ra nơi đây chưa được lãnh thụ nhiều điều bổ ích. Nhân duyên giữa chúng ta tới đây là hết. Không biết sư đệ định lấy bao nhiêu tăng lữ đi theo? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trừng Quan sư điệt, thủ toạ Bát Nhã Đường, là một nhân vật rất cần cho tiểu đệ Tiểu đệ còn xin cả mười tám tên sư điệt Ở la hán đường. Ngoài ra, gã còn lựa thêm mười mấy nhà sư nữa. Tổng cộng là ba mươi sáu tên. Hối Thông không có điều chi dị nghị. Lão gọi cả ba mươi sáu nhà sư tới cho hay là Hối Minh thiền sư lên trụ trì tại chùa Thanh Lương Trên Ngũ Đài Sơn, và dặn bọn họ đi theo gã phải hết lòng bảo vệ cùng là nhất nhất tuân theo mệnh lệnh, không được trái ý. Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo cùng ba mươi sáu nhà sư chùa Thiếu Lâm vào từ biệt Hối Thông phương trượng rồi nhằm đường Ngũ Đài Sơn trực chỉ. Đoàn người xuống tới chân núi thì dừng lại. Một mình Vi Tiểu Bảo đến gặp Song Nhi. Song Nhi chia tay Vi Tiểu Bảo đã hơn nửa năm vào thô trang cư ngụ. Bây giờ thị được trùng phùng, nỗi mừng vui kể sao cho xiết. Tuy thị đã được Trương Khang Niên báo tin cho hay là chủ nhân của thị Ở chùa Thiếu Lâm xuất gia đàu

Phật mà thị vẫn nhớ mong, khóc lóc không biết mấy mươi lần. Lúc này thị thấy gã đầu cạo trọc lóc, mình mặc áo tăng bào thì không sao nhịn được lại khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Hảo Song Nhi? Làm sao mà cô khóc? Phải chăng cô giận ta bấy lâu nay không đến thăm cô? Song Nhi vừa khóc vừa đáp:

- Không... không phải thế... Tướng công... tướng công xuất gia. Vi Tiểu Bảo nắm lấy tay thị giơ lên khẽ hôn vào mu bàn tay vừa cười vừa nói:

- CÔ này ngốc lắm? Tướng công làm hoà thượng chỉ là chuyện giả. Song Nhi nghe nói vừa mừng vừa thẹn, mặt đỏ đến mang tai. Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ thấy thị hình dong tiều tuỵ, gầy ốm hơn trước nhiều. Người thị cao thêm một ít, khiến thị càng lả lướt xinh đẹp. Gã mỉm cười hỏi:

- Sao cô gầy đi nhiều thế? Hàng ngày cô nhớ ta lắm phải không? Song Nhi đỏ mặt lên toan lắc đầu, nhưng ròi lại cúi xuống. Vi Tiểu Bảo nói:

- CÔ mau thay đổi nam trang và đi theo ta. Song Nhi sung sướng và không nói gì nữa, lập tức thay mặc nam trang, lại giả làm một tên thư đồng. Đoàn người đi đường không có chuyện gì đáng nói. Một hôm tới chân núi Ngũ Đài sắp lên núi thì thấy bốn nhà sư đến nghênh tiếp Một vị lão tăng đi trước chắp tay hỏi:

- Phải chăng các vị đều là sư phụ Ở chùa Thiếu Lâm tới đây? Vi Tiểu Bảo gật đầu. Nhà sư già kia lại hỏi:

- Phải chăng vị này là Hối Minh thiền sư? Bốn nhà sư liền lạy phục xuống nói:

- Bọn tiểu tăng được biết thiền sư đến trụ trì chùa Thanh Lương ai nấy đều mừng rỡ và xuống núi đón đã mấy bữa nay. Nguyên Vua Khang Hy đã sai người đem mật chỉ đến Pháp Thắng hoà thượng, trụ trì chùa Thanh Lương, phái lão đi làm trụ trì chùa Từ Vân tại Trường An, nên họ chờ Thiếu Lâm tăng tới nghênh tiếp. Chùa Từ Vân Ở Trường An còn lớn hơn chùa Thanh Lương nhiều. Pháp Thắng được tới đó làm trụ trì trong lòng rất hoan hỷ. Lão phái bốn nhà sư này xuống chân núi Ngũ Đài Sơn chờ đợi. Vi Tiểu Bảo lên chùa Thanh Lương cùng Pháp Thắng hoà thượng làm lễ giao tiếp Quần tăng đều đến bái kiến. Ba nhà sư Ngọc Lâm, Hành Si, Hành Điên không thân hành đón tiếp. Chỉ có sớ văn của Ngọc Lâm đưa đến cho trụ trì. vi Tiểu Bảo bảo Trừng Thông đọc sớ văn thì ra ba vị sư này đang Ở thời kỳ toạ quan, nên theo quy củ trong chùa, viết sớ văn để tham kiến trụ trì. Hôm sau Pháp Thắng xuống núi di Tràng An. Vi Tiểu Bảo làm chủ chùa Thanh Lương. May Ở chỗ mọi chi tiết đều được bon Trừng Quan chỉ điểm, nên tiểu hoà thượng lên làm lão hoà thượng không sai tư cách. Vì ngày trước Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi Ở chùa Thanh Lương đã đuổi bọn địch nhân đến xâm phạm, giải cứu tính mạng cho quần tăng nên họ đều nhớ mặt. Bây giờ họ thấy gã đột nhiên thế phát xuất gia mà lại đến làm trụ trì chùa Thanh Lương, ai nấy đều kinh ngạc. Nhưng gã là người có ơn với bản tự nên chẳng có ai tỏ ý bất phục. Vi Tiểu Bảo lại sai Song Nhi cạo trọc đầu làm tiểu sa di và để thị căn nhà nhỏ ngoài thiền phòng của phương trượng. Việc trọng yếu thứ nhất của Vi Tiểu Bảo đến trụ trì chùa Thanh Lương là bảo vệ cho lão Hoàng gia chu toàn. chấp sự tăng cho gã hay ba nhà sư Ngọc Lâm, Hành Si và Hành Điên vẫn Ở trong toà tiểu miếu Ở phía sau núi, gã cũng không đến quấy nhiễu, liền cùng Trừng Tâm đại sư thương nghị kế hoạch. Vi Tiểu Bảo sai người dựng lên những căn lều tranh Ở bốn mặt Đông, Tây, Nam, Bắc, cách tiểu miếu chừng nửa dặm và phái các nhà sư Thiếu Lâm thay nhau thường trực trong các lều tranh. Mọi việc bố trí xong xuôi, Vi Tiểu Bảo ngày đêm hằng tưởng nhớ nữ lang áo lục Những lúc nhàn rỗi không có việc gì, Vi Tiểu Bảo lại

gọi Trừng Quan vào dạy gã những chiêu thức phá giải võ côngcủa nữ lang. Gã vốn không kiên tâm để học võ nghệ, nhưng Trừng Quan miệng thường nhắc tới những câu, vị nữ thíchủ kia, khiến lòng tưởng nhớ nữ lang cũng khuây khoả vài phần. Vi Tiểu Bảo học luôn mấy tháng thuộc hết những chiêu thức phá giả, trong lòng mừng rỡ, liền ca ngợi Trừng Quan:

- Lão sư điệt? Thế là sư điệt đã lập lên công lớn cho chùa Thiếu Lâm rồi đó. Hai vị nữ thí chủ kia nếu còn đến rắc rối thì bất luận các cô sử chiêu thức ly kỳ cổ quái gì, chúng ta đều có cách phá giải, chống đối. Các cô muốn tranh đoạt ngôi thủ toạ Bát Nhã Đường thật không phải là chuyện dễ dàng. Trừng Quan cực nhọc quá nửa năm trời, thân thể gầy đi mười mấy cân để đổi lấy vài câu phẩm bình này, lão được an ủi không biết đến thế nào mà kể. vi Tiểu Bảo nóng lòng chờ tin tức của Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền để biết lai lịch cùng tên họ của nữ lang áo lục mà lâu ngày vẫn chẳng thấy tăm hơi chi hết. Gã lại nhớ tới vụ Thần long đảo liền tự nhủ:

- Ta đã uống Độc long dịch cân hoàn của Hồng giáo chủ. Nếu trong vòng một năm mà không đưa bộ kinh sách nào về đảo Thần long để xin thuốc giải thì chất độc phát giác không phải chuyện chơi. Thời gian thấm thoắt, nay tính lại chỉ còn hai tháng. Vi Tiểu Bảo Ở chùa Thanh Lương rất nhà rỗi chẳng có việc gì, một mình gã chạy đi khắp mọi nơi trên Ngũ Đài Sơn. lòng gã lúc nào cũng nhớ tới nữ lang áo lục Một hôm đi tới bên khe suối, nhìn cây dương liễu phất phơ trước gió, gã lẩm bẩm: Giả tỷ cây liễu này là vị cô nương kia thì 1 ão gia chẳng cần khách khí chi hết, nhất định chạy lại ôm choàng lấy. CÔ mà không chịu, sử chiêu, Thiên nham cạnh tú,, của côn luân rồi liên tiếp đánh ta tám chưởng, ta cũng chẳng cần, chỉ dùng chiêu

,, Vân chưng hà uý, là đủ phá giải một cách ung dung. Trừng Quan lão hoà thượngbảo ta cứ sử chiêu này thật nặng mà nhẹ như không mới là phong độ võ công của danh môn chính phái. Nhưng ta chẳng cần con mẹ nó gì danh môn với chẳng danh môn, chính phái với chẳng chính phái, miễn sao sử cho đúng cách. Tiếp đến chiêu,Kinh vị phân minh,, tay trái mình chụp lấy tay trái nàng tay mặt mình chụp lấy tay mặt nàng rồi giữ khư khư, có chặt đầu cũng không buông ra nữa... Trong lòng nghĩ tới chỗ cao hứng, tay gã cũng thi triển chiêu thức. Chát chát hai tiếng? Hai tay gã chụp vào một cành liễu. Bỗng nghe thanh âm ồm ồm phát lên:

- Các vị hãy coi một tiểu hoà thượng đang nổi khùng. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy ba tên Lạt Ma mặc áo vàng đang giơ tay chỉ trỏ và cười nói với nhau. Vi Tiểu Bảo mặt đỏ bừng lên. Gã hổ thẹn vì tưởng rằng mấy tên Lạt Ma kia đã nhìn rõ đã nhìn rõ tâm sự gã. Gã nghĩ rằng mình đường đường là một vị đại phương trượng chùa Thanh Lương mà lần mò ra chỗ hoang sơn hẻo lánh để toan bắt một cô gái xinh đẹp thì thật là mất mặt. Gã liền cắm đầu chạy. vi Tiểu Bảo vừa chuyển qua một khúc quanh trên đèo thì lại thấy mấy tên Lạt Ma nữa đang đi tới. Trên Ngũ Đài Sơn rất nhiều chùa Lạt Ma, nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn mặc kệ họ không để ý tới. Vì chuyện vừa rồi, gã có ý hổ thẹn không muốn nhìn bọn Lạt Ma. Gã quay đầu đi giả vờ đang chú ý ngắm phong cảnh, để mặc bọn Lạt Ma đi lướt qua bên mình. Gã nghe một tên Lạt Ma nói:

- Bề trên đã có pháp chỉ bất luận trường hợp nào cũng phải lên Ngũ Đài Sơn trước giờ ngọ bữa nay. Vụ này nóng như lửa đỏ, phải mau làm sao lên núi cho đúng hẹn kỳ, chẳng còn thì giờ đâu để ngắm phong cảnh, như vậy thật đáng tức cười. Một tên Lạt Ma khác hỏi:

- Bề trên đã an bài như vậy tất là có mục đích. HỒ Khắc ĐỒ sư huynh. Sư huynh không thể nào bỏ được vị cô nương Ở phủ Đại đồng rồi. CÓ đúng thế không? Vi Tiểu Bảo chẳng quan tâm gì đến những lời của tên Lạt Ma này mà lại còn có mối hảo cảm với mấy tên đó. Gã nghĩ thầm:

- Những tên Lạt Ma này thích chơi là chơi, thích uống rượu là uống rượu, chẳng cần làm bộ đính chính. Mình mà thật lòng xuất gia thì chẳng thà làm Lạt Ma còn hơn làm hoà thượng.

Hồi 110 - Trong Tiểu Miếu Quân Tăng Nghị Luận

Vi Tiểu bảo vừa về đến chùa đã thấy Trừng Thông đứng chờ Ở cửa sơn môn. Trừng Thông chạy ra đón gã khẽ nói:

- Bạch sư thúc? Tiểu điệt nhận thấy tình hình có điều khác lạ.

- Vi Tiểu Bảo thấy y vẻ mặt nghiêm trọng, vội hỏi:

- Điều chi khác lạ? Trừng Thông vẫy tay rồi cùng đi với gã theo bậc đá chạy lên đỉnh núi. Vi Tiểu Bảo liếc mắt, ngó về phía tây thấy những chấm vàng lố nhố rất nhiều. Gã chú ý nhìn kỹ thì những chấm vàng này đều là Lạt Ma mặc áo hoàng bào. SỐ người rất đông, chẳng một ngàn cũng phải tám chín trăm. Đám Lạt Ma này quần tam tụ ngũ đứng rải rác dưới bóng cây trên đỉnh núi. Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên hỏi:

- Bọn Lạt Ma đến đây làm gì mà đông thế? Trừng Thông lại trỏ tay về phía nam nói:

- Bên kia cũng có. Vi Tiểu Bảo đảo mắt nhìn qua phía nam, quả nhiên cũng có hàng ngàn Lạt Ma tụ tập từng đám một, kẻ đứng người ngồi. Lúc này ánh nắng mặt trời từ phía đông chiếu chênh chếch sáng nên nhìn rõ bạch quang lấp loáng. Bao nhiêu Lạt Ma đều đeo binh khí quanh mình. Vi Tiểu Bảo sợ hãi nói:

- Bọn họ đeo binh khí, phải chăng...phải chăng... Gã không nói hết lời, đưa mắt dò ý Trừng Thông. Trừng Thông lẩm nhẩm gật đầu ngắt lời:

- Sư điệt cũng đoán thế. Trừng Thông năm nay mới hai mươi bốn tuổi. Trong Thập Bát La Hán,y là người trẻ nhất và cũng là người võ công kém nhất. Vậy mà y được liệt vào hàng Thập Bát La Hán trong chùa Thiếu Lâm, tất y phải có chỗ hơn người. Trừng Thông là một nhân vật tinh minh mẫn cán, lại có tài sắp đặt công việc. Hối Thông phương trượng có ý để y từng trải công việc cùng ruút kinh nghiệm đặng ngày sau lên thừa kế ngôi trụ trì Ở bản tự. Chỉ còn một điều chưa biết là về phật học và về võ công y có theo thời gian mà tiến bộ được không? Lần trước y bảo vệu Hành Si Ở chùa Thanh Lương, sau lại kết bạn đồng hành với Vi Tiểu Bảo trở về Bắc Kinh. Trong khi chuyện trò với Trừng Thông. Vi Tiểu Bảo rất ý hợp tâm đầu. Chuyến này y theo gã đến chùa chùa Thanh Lương, những việc lớn nhỏ trong chùa gã uỷ thác cho y trông coi đến quá nửa. Vi Tiểu Bảo lại quay sang ngó phía Bắc và Đông thì thấy bên nào cũng có đến hàng ngàn Lạt Ma Gã còn nhận thấy trong đám Lạt Ma có những tên mặc áo ca sa màu vàng thẫm. Những người này là thủ lĩnh của mỗi đội. Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp, lại có ý tức giận nên gã liền văng tục:

- Con mẹ nó? Cả thẩy có đến bốn, năm ngàn người. Trừng Thông đáp:

- SỐ thủ lãnh lên tới ba trăm hai mươi lăm tên, vậy cộng tất cả là bốn ngàn linh tám mươi hai Lạt Ma. Vi Tiểu Bảo khen ngợi:

- Sư điệt thật là tinh tế, đứng xa mà cũng đếm được rõ ràng. Trừng Thông hỏi:

- Làm sao bây giờ? Vi Tiểu Bảo không biết trả lời thế nào? Đứng trước nững việc khó giải quyết,

bảo gã lừa gạt người để chuồn đi thì gã làm được. Nhưng hiện giờ gã lâm vào tình trạng bị đối phương tụ tập hàng bón ngàn người để bao vây thì gã dù có tài ba đến đâu cũng chẳng thể nào thoát ra khỏi trùng vây được. Đây là cục diện phải hành quân chiến đấu thì gã lại chẳng hiểu biết gì. Vi Tiểu Bảo nghe Trừng Thông hỏi vậy, gã ngẩn ngơ nhắc lại:

-Làm thế nào bây giờ? Trừng Thông nói:

- Coi tình hình này thì đối phương muốn cướp Hành Si đại sư đem đi. Chắc chúng chờ đến tối sẽ bao vây bốn mặt rồi kéo vào tấn công. vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao họ không tấn công ngay bây giờ? Trừng Thông đáp:

- Trên Ngũ Đài Sơn những Lạt Ma Ở chùa vàng trước nay vẫn hữu hảo với tăng lữ họ Thích chúng ta Ở chùa xanh. Phe chùa xanh chúng ta rất nhiều và tăng lữ cũng lắm. Trên núi có mười ngôi đại tự, bên ngoài cũng có hàng chục chùa lớn. Bọn Lạt Ma Ở chùa vàng tuy hành vi bá đạo nhưng không dám lấn át chúng ta. Nếu chúng tấn công ban ngày, tất nhiên các chùa xanh kéo đến tiếp viện. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy chúng ta lập tức phái người đi thông tri cho trụ trì các chùa xanh, xin các vị phái tăng chúng tới cùng bọn Lạt Ma quyết một trận tử chiến. Chúng ta thẳng thắng tuyên bố: những hoà thượng Ở Ngũ Đài Sơn về phe chùa xanh đại chiến ác Lạt Ma. Trừng Thông lắc đầu đáp:

- Các tăng lữ Ở chùa xanh trên Ngũ Đài Sơn, mười phần có đến tám, chín không biết võ công. ngay những người hiểu biết võ công bản lãnh cũng tầm thường. Tiểu điệt chưa nghe nói có tay hảo thủ nào đáng kể. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy thì họ không chịu đến viện trợ hay sao? Trừng Thông đáp:

- Chẳng phải là không có người đến viện trợ, chỉ sợ họ chết uổng mạng mà không được ích gì. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta chịu bó tay đầu hàng đối phương ư? Gã kém trí phấn đấu, tính bài không đánh nổi thì phải đầu hàng. Trừng Thông đáp:

- Chúng ta đầu hàng cũng chẳng sao, nhưng Hành Si đại sư tất bị chúng cướp đem đi. Bọn Lạt Ma đã kéo đến đông thế này tất có cuộc mưu đồ trọng đại, chứ không phải chuyện tầm thường? Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Thân phận hành Si đại sư không hiểu quần tăng chùa chùa Thiếu Lâm đã biết chưa? Gã liền hỏi:

- Bọn họ kéo đến đông đảo để cướp Hành Si đại sư mưu đồ chuyện gì? Mấy tháng trước họ đã tới đây một lần, may được các vị ra oai khiến chúng phải rút lui. Không ngờ lần này chúng kéo đến đông quá. Trừng Thông trầm ngâm một lát rồi đáp:

- hành Si đại sư nhất định phải là một nhân vật lai lịch rất lớn, không chừng ảnh hưởng đến sự hưng suy của võ lâm Trung nguyên, hoặc liên quan trọng đại đến mối tranh chấp giữa hai phe chùa xanh, chùa vàng. Nguyên do thế nào Trừng Tâm sư huynh không nói tới. Sư thúc mà không biết thì bọn sư điệt lại càng không hiểu. Vi Tiểu Bảo sực nhớ tới trong mình có mang ngự trát của Hoàng đế, có thể điều động văn võ quan viên khắp nơi, liền nói:

- Hiện giờ tình thế nguy cấp, võ công chùa Thiếu Lâm ta tuy cao thâm nhưng ít người chẳng thể địch nổi số đông. Ba mươi bẩy vị hoà thượng làm sao có thể chống lại hơn bốn ngàn tên Lạt Ma? Ta muốn lập tức xuống núi đi cầu viện! Trừng Thông đáp:

- Chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế thì chúng ta đành hộ tống Hành Si đại sư phá vòng vây mà chạy. Trừng Thông gật đầu đáp:

- Tiểu điệt nghĩ cũng chỉ còn cách đó. Bọn Thiếu Lâm tăng chúng ta ba mươi bảy người, thêm vào tên tiểu đồng của sư thúc muốn chống lại sự tấn cong của hơn bốn ngàn tên Lạt Ma thì nhất định là không địch nổi, nhưng chỉ dò chỗ sơ hở để xông ra thì không phải là việc khó. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chỉ còn lo Hành Si đại sư cùng sư phụ của y là Ngọc Lâm đại sư không chịu chạy đi. HỌ thường nói: Sống cũng vậy mà chết cũng thế, trốn hay không chẳng khác gì nhau. Trừng Thông chau mày đáp:

- vậy xin sư thúc tìm lời khuyến dụ các vị đó. Vi Tiểu Bảo nói: Nếu chỉ thuyết phục một mình Hành Si đại sư thì còn có cách, nhưng chuyện khuyên can được Ngọc Lâm lão hoà thượng thì ta cũng đành chịu. Cái đó kêu bằng chuột muốn dắt rùa mà chẳng biết ngậm mõm vào chỗ nào? Gã đưa mắt nhìn xuống dưới thấy từng tốp Lạt Ma rải rác khắp nơi tựa hồ đám quân Ô hợp chẳng có chương pháp gì hết, mà thực ra cách bố trí rất hợp lý. Những nơi nào có nẻo đường từ trên núi đi xuống nhân số đều được bố trí đông hơn. Gã nghĩ tới lúc trời tối, hơn bốn ngàn tên Lạt Ma này ào ạt xông lên thì quần tăng chùa Thanh lương chỉ còn đường hô lớn: Đức Phật từ bi? Gã lẩm bẩm:

- Con mẹ nó? Lão gia làm hoà thượng thật là uổng? Giả tỷ lão gia làm Lạt Ma thì có phải lúc này tha hồ mà nhơn nhơn đắc ý, chẳng cần lo lắng chi hết. Đột nhiên trong đầu óc gã loé lên một tia sáng, nghĩ ra một kế hoạch, bất giác mừng thầm trong bụng, ngoài mặt gã giữ vẻ mặt điềm nhiên nói:

- Ta về thiền phòng ngủ một giấc con mẹ nó đã? Trừng Thông rất đỗi ngạc nhiên, miệng lẩm bẩm:

- Tình thế như lửa đết dầu mà sư thúc còn ngủ được ư? Vi Tiểu Bảo không hỏi gì đến y nữa tự đi vào phòng. Sau chừng nửa giờ, quả nhiên bọn Trừng Tâm, Trừng Quan,Trừng Quang và Trừng Thông xin vào ra mắt. Vi Tiểu Bảo thấy bốn nhà sư lộ vẻ hoang mang thì biết là bọn họ đã nhìn thấy hơn bốn ngàn Lạt Ma bao vây quanh chùa. Gã vươn vai ngáp dài. Trừng Tâm hỏi:

- Bọn Lạt Ma tụ tập dưới chân núi, hiển nhiên bất lợi cho bản tự. Phương trượng sư thúc đối phó bằng cách nào, xin nói cho nghe? Vi Tiểu Bảo thủng thẳng đáp:

- Ta nghĩ mãi mà chẳng tìm được kế hoạch nào hoàn hảo, nên bỏ đi ngủ một lúc Ngọc Lâm lão hoà thượng thường nói: " kẻ xuất gia không tranh giành điều chi với thế tục Nghịch cảnh tới cứ ngồi yên mà chịu đựng. Nếu chùa Thanh Lương quả gặp tai hoạ thì đó là kiếp vận không sao tránh khỏi". Kiếp nạn đã không tránh khỏi thì nghịch cảnh đến ngồi yên mà chịu đựng. Gươm đao đến cũng vươn cổ ra mà đó lấy Vậy khi người ta chém xuống mình đưa cổ ra tiếp thụ xem lưỡi đao sắc bén có chặt đứt cổ được không? Bọn Trừng Tâm ba người biết rằng gã nói nhăng

nói cuội, nhưng Trừng Quan lại tin là chuyện thật, lão đáp:

- Xem chừng đao gươm của bọn họ rất sắc bén. CỔ chúng ta chắc không chịu nổi. Kẻ xuất gia không tranh giành điều chi với người đời, nghịch cảnh đến ngồi yên mà chịu đựng thì phải rồi, nhưng gươm đao đến vươn cổ ra mà tiếp thụ thì quá đáng Ngày trước Đạt Ma sư tổ không dạy ta vươn cổ ra chịu đao mà không được phản kháng. Vì như thế thì học võ làm chi? Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Theo nhận xét của Trừng Quan sư điệt thì đao chém tới không thể vươn cổ ra hứng chịu được hay sao? Trừng Quan đáp:

- Không được. Nói quyền đánh tới ngực chịu, chân đá tới bụng chịu thì còn nghe tạm. Nguyên nội công lão rất thâm hậu. Đối phương dù có quyền đấm, chân đá lão chỉ cần vận nội lực là hất quyền cước người ta bật ra. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Dường như bọn Lạt Ma đều đeo giới đao cùng thiền trượng. Mình có cách nào bảo bọn họ đừng dùng khí giới được chăng? Trừng Quan ngơ ngẩn đáp:

- E rằng không thể dùng lý lẽ để khuyến dụ bọn Lạt Ma này được. Muốn họ buông đao đồ tể không phải là công việc một sớm một chiều mà làm xong. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy thì khó quá? Không hiểu bốn vị sư điệt có biện pháp gì chăng? Trừng Tâm đáp:

- Bây giờ chỉ còn một cách là cả bọn ta bảo vị cho ba vị Ngọc Lâm, Hành Si và Hành Điên nhằm chỗ sơ hở của địch mà xông ra. Bọn chúng chỉ có ý cướp Hành Si đem đi, còn tăng lữ trong chùa đều không hiểu võ công chắc họ cũng chẳng ra hai làm gì. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi? Chúng ta đến thuyết ba vị lão hoà thượng xem sao. Gã liền dẫn bốn nhà sư vào toà tiểu miếu Ở hậu viện. Tiểu sa di thấy năm người tới liền vào thông báo. Bọn Ngọc Lâm nghe báo có trụ trì đến, lập tức ra cửa nghênh tiếp. Ngọc Lâm, Hành Si và Hành Điên vừa ngó thấy Vi Tiểu Bảo đã ra chiều kinh ngạc. Ba vị chỉ biết có một cao tăng chùa Thiếu Lâm đến đây là trụ trì là một thiếu niên, nhưng không ngờ lại là Vi Tiểu Bảo. Ngọc Lâm và Hành Si và Hành Điên nghĩ qua hiểu ngay đây là cách bố trí của Hoàng Đế vì mục đích bảo vệ cho phụ thân. nhưng theo lề luật của chùa, trụ trì là chủ nhân, bọn Ngọc Lâm phải hành lễ tham kiến. Vi Tiểu Bảo cung kính đáp lại rồi cùng nhau vào thiền phòng. Ngọc Lâm mời Vi Tiểu Bảo ngồi vào bồ đoàn Ở chính giữa, còn mấy vị kia đứng thị lập Ở hai bên. Vi Tiểu Bảo lòng khoan khoái tự nhủ:

- Mình được an toạ Ở giữa, cả Lão Hoàng Đế cũng phải đứng bên chầu chực, thì đó ông Vua con cũng không oai phong đến thế này. Gã cố nhịn cười nói:

- Mời Ngọc Lâm đại sư cùng Hành Si đại sư an toạ. Ngọc Lâm và Hành Si bấy giờ mới ngồi xuống bồ đoàn. Ngọc Lâm nói:

- Phương trượng đại sư tói trụ trì chùa Thanh Lương, bọn tiểu tăng chưa lại tham bái, đã phiền đại giá phương trượng tới đây, trong lòng rất lấy làm áy náy. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đại sư dạy quá lời. Tiểu nạp biết ba vị không thích người ngoài đến quấy nhiễu nên không muốn vào thăm các vị. Nếu bữa nay không xẩy ra cơ sự trọng đại, tiểu nạp cũng chưa tiện đến. Gã thấy các vị Lão hoà thượng thường dùng danh từ "Lão Nạp" để tự xưng mình cho có vẻ khêm nhượng, gã liền nghĩ mình còn nhỏ tuổi phải tự xưng là " Tiểu Nạp" thực ra chẳng có nhà

sư nào lại tự xưng như vậy. Chúng tăng tưởng gã lập dị đặt ra tiếng xưng hô mới mẻ này cho có vẻ tân kỳ thì không khỏi cười thầqmf trong bụng. Ngọc Lâm hỏi:

- Dạ? Không hiểu có điều chi trọng đại? Vi Tiểu Bảo trả lời:

- Trừng Quan sư điệt? xínư điệt nói cho ba vị nghe. Ngọc Lâm biết vị tân trụ trì pháp hiệu là hối Minh, mà Ở chùa Thiếu Lâm hàng chữ hối còn cao hơnchữ trừng một bực. Nhưng lão thấy tên tiểu hoà thượng này mồm mép lém lẩu lại kêu một vị lão tăng đạo đức trang nghiêm, vẻ mặt hiền hoà bằng "sư điệt thì trong lòng không khỏi sửng sốt. Trừng Quan kính cẩn dạ một tiếng rồi nói rõ tình trạng mấy ngàn Lạt Ma bao vây trùng điệp Ở xung quanh chùa. Ngọc Lâm nhắm mắt một lúc rồi mở mát ra hỏi:

- Xin hỏi phương trượng đại sư: bây giờ đối phó bằng cách nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn Lạt Ma tăng này Ở xung quanh bản tự kẻ ngồi người đứng để xem phong cảnh, dường như không có ý gì khác. Bản tự nổi tiếng là phong cảnh u nhã thì họ đến du sơn ngoạn thuỷ, ta cứ để mặc kệ họ như chẳng có chyện gì. Hành Diên không nhịn được lên tiếng:

- Nếu bọn chúng đến du sơn ngoạn thuỷ thì đã chẳng bao vây bản tự hàng mấy giờ mà chưa bỏ đi. Nhất định chúng muốn bắt Hành Si sư huynh. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu nạp nghĩ rằng: những chùa xanh, chùa vàng trong thiên hạ cũng là một phái Thích Ca dưới phật toà. Bọn họ muốn mời Hành Si đại sư đi là bọn họ hâm mộ Phật pháp cao rộng của ba vị đại sư, nên thỉnh đến các chùa Lạt Ma để giảng kinh thuyết pháp. Không chừng vì ngưỡng mộ Phật pháp Ở trung nguyên chúng ta, họ không muốn làm Lạt Ma nữa mà thích đổi làm hoà thượng như bọn ta. Cái đó càng hay chứ sao? Trừng Quan hỏi:

- Phương trượng sư thúc? HỌ muốn vậy sao còn đem theo binh khí? Vi Tiểu Bảo chắp tay đáp:

- A Di Đà Phật? Bọn họ đem theo giới đao hoặc thiền trượng, khí thế hung hăng, cũng có thể họ muốn chặt đầu bọn tăng lữ trong bản tự. Nhà Phật đã nói: "Ta không vào địa ngục thì còn ai muốn vào nữa?" Vậy chúng ta thấy đao chém đến cũng nên đưa cổ ra mà chịu. Cái đó kêu bằng: " Ta không chịu bj chặt đầu thì còn ai chịu nữa?" Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- A Di Đà Phật? Hễ có sinh là có diệt, không sinh thì không diệt, không bụi thì không có sạch. Đã hữu sinh, hữu diệt thì có đầu phải có mất đầu. Thuyết nhà Phật có tam đức là: " đại định", "đai trí" và "đại bi". Bọn Lạt Ma cầm đao tới đây, chúng ta vẫn điềm nhiên như chẳng tai nghe mắt thấy. Không nghe, không thấy tức là đại định. Bọn chúng giơ đao lên chém, chúng ta coi đao của họ như không. Thế là đai trí Mỗi nhát đao chém tới đầu chúng ta lại rơi xuống. Toàn thể đi vào chỗ " Ô hô, ai tai" ấy là đại bi. vi Tiểu Bảo Ở trong chùa lâu ngày, được nghe nhiều từ ngữ trong kinh Phật, g ã buột miệng nói nhăng một tràng dài. Trừng quan ngơ ngác xen vào:

- Phương trượng sư thúc? Chữ "đại bi" mà sư thúc nói Ở trên e rằng Ở thuyết từ bi chứ không phải bi ai thống thiết. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Sư điệt nói như vậy cũng phải. Nhưng ta nghĩ đức phật cắt thị mình nuôi chim ưng, huỷ thân mình cho hổ đói ăn.Tthế là đại từ, đại bi đến cùng cực. Bọn Lạt Ma này tuy hung dữ nhưng so với ác ưng, mãnh hổ còn khá hơn nhiều. Vậy chúng ta xả kỷ để thoả mãn cho bọn chúng, cũng là tấm lòng đại từ, đại bi? Trừng Quan chắp tay đáp:

- Sư thúc quả là người thông tuệ phi thường, am hiểu Phật pháp đến chỗ vi diệu, khiến ai cũng phải bái phục. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Bữa trước Ngọc Lâm đại sư đã dạy: " kẻ xuất gia không tranh giành điều chi với người thế tục. Nghịch cảnh tới cứ ngồi yên mà chịu đựng. Nếu chùa Thanh Lương quả gặp tai hoạ thì đó là kiếp vận không sao tránh khỏi". Chúng ta để cho bọn ác Lạt Ma vung đao chém đầu rồi mình viên tịch, cùng nhau về Tây phương cực lạc ầu cũng là một điều rất thú vị. Quần tăng ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng cho là Vi Tiểu Bảo tuy nói hợp đạo lý nhưng kỳ thực hủ lậu đến cùng cực, e rằng gã hiểu lầm Phật pháp. Trừng Quan và Trừng Thông lại thấy lý thuyết của Vi Tiểu Bảo không hợp lý với chí nguyện bình nhật của gã. Hai người đoán rằng gã đưa ra phản thuyết để khiêu khích cho Ngọc Lâm và Hành Si phải tự nói lên những lời cầu cứu. Chúng tăng lẳng lặng hồi lâu. Đột nhiên Hành Điên lớn tiếng:

- Sư phụ đã bảo bọn Lạt Ma Ở Tây Tạng muốn bắt Hành Si sư huynh đem đi, tức là muốn tàn ngược muôn dân để chiếm lấy thế giới thanh bình. Chúng ta sống chết có chi đáng kể, nhưng để hàng trăm triệu bách tính cho bọn chúng dày xéo há chẳng phải là tội nghiệp thâm trọng ư? Sư phụ còn nói: "Chúng ta nhất quyết không để bọn họ làm sằng, làm bậy" Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Sư huynh nói vậy rất hợp lý, so với kiến thức của tiểu nạp còn cao thâm hơn một tầng. Nhưng hiện tình thế lực bọn Lạt Ma lớn quá, e rằng chúng ta "quả bất địch chúng" thì làm thế nào? Hành Điên nói:

- Chúng ta bảo vệ sư phụ cùng sư huynh phá vòng vây xông ra, chắc bọn chúng không ngăn cản nổi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu nạp chỉ e một khi xảy cuộc đấu tranh,tất không thể tránh khỏi tổ thương đến sinh mạng của bọn Lạt Ma. A Di Đà Phật? Nhà Phật có đức hiếu sinh. ứu một mạng người còn hơn xây bẩy tháp phù đồ. Giết một mạng người bằng đạp đổ tám bậc bảo tháp?. trong các giới điều của nhà Phật thì giới sát làm đầu. Biết làm thế nào cho chọn ven? Hành Điên đáp:

- Đây là bọn chúng muốn đến giết người. Còn chúng ta bất đắc dĩ phải tự bảo vệ Nếu không phải giết người là hay, nhưng cũng chẳng thể giương mắt lên bó tay chịu chết? Đột nhiên ngoài cửa có tiếng nhộn nhịp, Thiếu Lâm tăng là Trừng Giác chạy vội vào nói:

- Khải bẩm phương trượng sư thúc? Bọn Lạt Ma dưới chân núi đã đi lên, vào gần một trăm trượng rồi dừng lại. Vi Tiểu Bảo hỏi: Tại sao chung đi lên một đoạn rồi dừng lại? Phải chăng bọn chúng đột nhiên được đức Phật cảm hoá sinh lòng hối hận, hiểu câu " Bể khổ mênh mang, quay lại là vào vào bờ được" Hành Điên ra chiều tức giận lớn tiếng:

- Không phải đâu? Không phải đâu? ĐÓ là bọn chúng còn đợi cho trời tối hẳn mới Ồ ạt xông lên. Nguyên Hành Điên khi xưa là một đại tướng trong đạo hoàng kỳ, sau làm đến thủ lĩnh đội ngự tiền thị vệ của vua thuận trị. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cứ để chúng tiến lên Đại hùng bửu điện, trong bản tự, chúng ngó thấy tượng Phật bảo tướng trang nghiêm rồi chúng dừng ngựa Ở bờ...cái gì cũng không sao. Hành điên tức quá, không nhịn được nổi xung:

- Vị tiểu phương trượng này thật là, thật là...hỡi ôi?...chẳng hiểu gì hết. Hắn toan nói " thật ngu

quá"nhưng hắn nghĩ tới nói như vậy là thật vô lễ đối vớimột vị phương trượng. Thế là hắn tới bờ vực thẳm biết dừng ngựa lại. Ngọc lâm từ nãy đến giờ vẫn ngồi yên, nhưng nghe mọi người tranh luận lại thấy Hành Điên trán nổi gân xanh, mỗi lúc một to tiếng lão liền mỉm cười nói:

- Hành Điên? Chính người mới thật là ngu dết. Còn phương trượng đại sư trí tuệ hơn đời, trong lòng đã có chủ kiến, hà tất người phải lo âu? Hành Điên ngơ ngác nói:

- Ua? té ra phương trượng đại sư đã có diệu kế. Vi Tiểu Bảo mặt mũi nhăn nhó đáp:

- Tiểu nạp chẳng có diệu kế gì đâu. Chỉ có tam thập lục kế tẩu vi thượng sách. Các vị đều nói phá vòng vây xông ra thì chúng ta cứ làm thế. Hành Điên cùng bọn Trừng tâm đều khen phải. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy chúng ta mau mau thu xếp chờ đêm tối, bọn họ chưa kịp động thủ, chúng ta xông ra chạy về phía đông đến huyện phủ binh. Bọn Lạt Ma kia dù có hung dữ đến đâu cũng chẳng dám công nhiên đánh vào huyện thành. Bọn Hành Điên lại khen phải. Hành Si bỗng lên tiếng:

- con người bần tăng thật là bất tường, lần trước đã vì bần tăng mà phải giết biết bao nhiêu mạng người. Dù lần này có thoát được tai ách thì bọn họ cũng chẳng chịu thôi mà còn gây nên sát nghiệp không bao giờ chấm dứt.

Hồi 111 - Dùng Mưu Cao Giải Cứu Lão Hoàng Gia

Hành Điên nói: Sư huynh ơi? Bọn Lạt Ma tàn ác kia muốn bắt sư huynh để tác hại bách tính trong thiên hạ. Hành Si thở dài đáp:

- Ta là mầm hoạ Ở thế gian. Vậy chờ bọn chúng tới đây ta sẽ tự thiêu để từ nay chúng khỏi quấy rấy là xong chuyện. Hành Điên vội can:

- Hòang...Hoàng...à quên? Sư huynh? Sư huynh không thể làm thế được. Để tiểu đệ tự thiêu thay cho sư huynh. Hành Si mỉm cười hỏi:

- Người thay ta tự thiêu thì được ích gì? Bọn chúng chỉ muốn bắt mình ta để uy hiếp mà thôi. Quần tăng lẳng lặng không nói gì. Ngọc Lâm lên tiếng:

- Phúc đức thay? Phúc đức thay? Hành si đã giác ngộ đạo cả. đó tức là theo thuyết nhà phật " Ta không vào địa ngục thì còn ai vào?" Chân nghĩa là như vậy. Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- Lão hoà thượng thối tha này thật là khả Ố? Lão bảo là chân nghĩa nhưng ta lại cho là giả nghĩa. Ngọc Lâm nói tiếp:

- Chờ bọn Lạt Ma tới đây, lão nạp cùng Hành Si đều tự thiêu. Xin phương trượng đại sư và các vị huynh chớ cản trở. Vi Tiểu Bảo cùng quần tăng ngơ ngác nhìn nhau lộ vẻ kinh hãi. Hành Si đại sư thủng thẳng nói:

- Ngày trước đánh thành cướp đất, thiên hạ lầm than. Vụ khủng khiếp tại Dương Châu trong mười ngày và ba lần tàn sát Ở Gia Định, bá tính thiên hạ cực kỳ điêu tàn? Tiểu tăng dù muôn thác cũng không đủ chuộc lỗi trong muôn một. Bữa nay có vì lê dân mà xả thân, bất quá mới đền bồi tội nghiệt ngày trước trong muôn một. Nếu còn vì một mình tiểu tăng mà gây cuộc đấu tranh vô cùng tận để tổn thương nhân mạng, tức là khiến tiểu tăng thêm phần tội nghiệt. ý tiểu tăng đã nhất quyết mong rằng các vị hộ trì cho thành nhân quả. Biết đâu chúng ta nhờ vụ này mà cảm hoá được bọn Lạt Ma, cải ác tòng thiện thì lại là một hảo sự tốt đẹp. Hành Si đại sư nói rồi đứng dậy chắp tay hướng về phía Vi Tiểu Bảo và các nhà sư Thiếu Lâm. Bọn Trừng Tâm thấy nét mặt Hành Si đại sư tỏ ra thành khẩn không biết nói sao đành cáo từ quay về điện Văn Thù. Vi Tiểu Bảo tụ tập ba mươi sáu nhà sư chùa Thiếu Lâm nói cho họ biết vụ này. Quần tăng đồng thanh nói:

-Hai vị đai sư muốn tự thiêu để tiêu giải oan nghiệt là việc không thể làm được Hãy chờ đến lúc đó sẽ hết sức can ngăn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng toàn thể các vị đều muốn bảo vệ ba vị đại sư kia đặng an toàn? Quần tăng đáp:

- Đúng thế? Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái đó cũng chẳng khó gì. Các vị nghe lời tiểu nạp xông ra tất cả ngay lúc này, đều đánh về mặt đông. Giả vờ phá vòng vây chạy xuống núi, nhưng làm bộ khó thành công được, rồi lui về

bản tự. Nhưng các vị nhớ câu " tiện tay bắt bò" bắt lấy bốn năm chục tên Lạt Ma đem lên núi. Trừng Tâm nói:

- Phải chăng phương trượng muốn bắt một ít Lạt Ma để làm con tin khiến bọn chúng không dám hành động khinh khi càn rỡ? Nếu vậy thì bắt những tên Lạt Ma địa vị tôn cao chừng nào hay chừng ấy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Muốn bắt được những Lạt Ma cũng không phải chuyện dễ dàng, khó tránh khỏi phải sát thương nhân mạng. Chúng ta chỉ cần bắt vài chục tên tiểu Lạt Ma cũng đủ. Quần tăng không hiểu ý gã, nhưng mệnh lệnh của phương trượng thì đành phải tuân theo thi hành. chỉ trong khoảnh khắc Ở lưng chừng sườn núi, tiếng la Ó vang trời nổi lên. Vi Tiểu Bảo đứng trên toà cổ lầu nhìn rõ ba mươi sáu nhà sư Thiếu Lâm xông vào đám Lạt Ma. ánh đao loang loáng. Cuộc chiến đấu đã khai diễn. Ba mươi sáu nhà sư này đều là những tay cao thủ Ở chùa Thiếu Lâm dĩ nhiên bọn Lạt Ma tầm thường không chống nổi. Bọn sư Thiếu Lâm xông ra mấy chục trượng thì bọn Lạt Ma càng lúc càng đông đảo. Bọn Trừng Tâm tay đấm chân đá, chưởng phong, chỉ điểm. Chớp mắt đã đánh ngã mấy chục tên. Lão lớn tiếng hô:

- Địch nhân thế lớn, chúng ta không thể xông ra được, hãy tạm rút về chùa rồi sẽ trù liệu kế hoạch. Nội lực của lão rất thâm hậu nên tiếng hô truyền đi rất xa vang dội cả một vùng sơn cốc. Trừng Thông cũng la lớn:

- Không xông ra được, làm thế nào bây giờ? Trừng Tâm lớn tiếng đáp:

- Chúng ta cứ bắt lấy một số Lạt Ma để bọn chúng có điều uý ky, không dám giết người càn rỡ. Quần tăng hai tay chụp hai tên Lạt Ma hoặc vai vác tay xách mỗi người hai tên rồi dời gót trở về chùa. Trừng Quan vàTrừng Tâm đi đoạn hậu lại điểm ngã mấy tên Lạt Ma nữa. Bỗng nghe bọn Lạt Ma Ở hậu trận dùng Tạng ngữ truyền lệnh cho đồng bọn lớn tiếng thoá mạ, nhưng không đuổi theo. Vi Tiểu Bảo cười ha hả ra tận cửa sơn môn nghênh tiếp. Gã đếm được cả tảy bốn mươi bảy tên Lạt Ma bị bắt. Đoàn người vào điện Văn Thù rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Các vị lột hết quần áo của bọn chúng rồi điểm huyệt đem giam vào phòng chứa củi Ở vườn sau. Quần tăng đều biết pháp dụ của phương trượng rất kỳ lạ, cứ việc làm theo, lột trần truồng bốn mươi bảy tên Lạt Ma, điểm huyệt xong giam vào phòng chứa củi khoá lại Vi Tiểu Bảo nói:

- Bao nhiêu sắc tướng Ở thế gian đều là không hết. Không người, không ta, không Hoà thượng, không Lạt Ma. Không là sắc mà sắc cũng là không. Hoà thượng là Lạt Ma, Lạt Ma cũng là Hoà thượng. Các vị sư điệt hãy cởi áo cà sa, mặc áo của bọn Lạt Ma vào. Quần tăng nghe nói đều ngơ ngác chẳng hiểu ra làm sao? Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô:

- Song Nhi? Ngươi tới đây giúp ta làm tiểu Lạt Ma. Song Nhi đã đứng chờ sẵn ngoài điện, nghe Vi Tiểu Bảo hô hoán lập tức chạy vào Thị lựa tấm áo Lạt Ma nhỏ nhất để gã thay. Vi Tiểu Bảo người vừa nhỏ, vừa thấp mặc áo Lạt Ma vào rộng thùng thình và dài lê thê. Gã liền rút đao truỷ thủ xén bớt vạt áo và tay áo đi, thắt đai lưng cho gọn lại một chút. Gã lại lấy mũ Lạt Ma đội lên đầu, trông rỏa là một tên tiểu Lạt Ma. Gã nhìn Song Nhi nói:

- Ngươi cũng hoá trang thành một tên tiểu Lạt Ma đi? Trừng Quang hỏi:

- Sư thúc đổi mặc sắc phục Lạt Ma có dụng ý gì? Trừng Quan cũng hỏi theo:

- Chẳng lẽ chúng ta chịu đầu hàng bọn Lạt Ma để qui thuận Hoàng giáo hay sao? Vi Tiểu Bảo

đáp:

- không phải đâu là không phải đâu. Chúng ta hoá trang làm Lạt Ma kéo ùa vào tiểu miếu để bắt ba vị hoà thượng Ngọc Lâm, Hành Si và Hành Điên điểm huyệt rồi cũng mặc áo Lạt Ma vào cho họ... Trừng Thông nghe nói tới đây vỗ tay cười reo lên:

- Diệu kế? Chân diệu kế? Cao mưu, thậm cao mưu? chúng ta biến thành mấy chục tên Lạt Ma giả, chờ đêm tối xuống núi xông ra. Như vậy bọn Lạt Ma khó biết ai chân ai giả để cản trở. Quần tăng đều khen phải và vui vẻ cười hả hê. Trừng Tâm nói:

- Chúng ta làm thế này để xong ra thì không phải sát hại nhiều người. Thật là thượng sách? Trưng Quan ngần ngại nói:

- CÓ điều chúng ta mạo phạm đến ba vị đại sư kia, thì không khỏi phạm tội bất kính? Vi Tiểu Bảo đáp:

- A Di Đà Phật? ứu mạng cho ba người còn hơn xây hai mươi mết đợt phù đồ. Mạo phạm các vị là điều nhỏ mọn, còn hơn là lửa nóng đót mình. Trừng Quan nói: Sư thúc dạy chí phải? Quần tăng liền cởi áo tăng bào, đổi mặc áo Lạt Ma. Bình sinh các nhà sư nghiêm giữ giới luật, tác phong rtang trọng, nhưng mà nay cũng phải theo Vi Tiểu Bảo làm nhộn. Mọi người thấy mặc áo Lạt Ma vào thành ra hình dong cổ quái, không ai nhị được cười. Vi Tiểu Bảo nói:

- Các vị đeo tăng bào bên mình để thoát nạn rồi trở lại chân tướng. Sau khi xuống núi nếu ai bị thất lạc thì đến chùa Cát Tường huyện Phụ Bình để hội họp. Gã lại sai Song Nhi thu nhặt tiền bạc cùng những thứ cần dùng gói bào thành một bọc đeo lên vai. Mọi người chờ đến chang vạng tối, Vi Tiểu Bảo lại ra lệnh:

- Các vị lấy tàn hương xoa lên mặt, mỗi vị xách một thùng nước để hành động. Quần tăng theo lệnh xoa mặt, xách nước, cầm binh khí chạy vào phía sau núi. Khi đến ngoài tiểu miếu. Quần tăng lớn tiếng la ó, nói lý la lý lố xông thẳng vào trong miếu. Ba vị đại sư Ngọc Lâm, Hành Si và Hành Điên đã quyết chí tự thiêu. Trong viện xếp một đống củi khô lớn, người đều tắm gội hương hoa, chỉ còn chờ Lạt Ma vào tấn công để nói cho họ hay ý chí tự thiêu cúng đường rồi châm lửa lên. Ngờ đâu bọn Lạt Ma cứ hùng hục sấn vào chẳng có triệu chứng gì báo trước. Miệng chúng hô:

- Ô ly Ô lố? phá sòi, phá sòi. Tiếng hô náo động nghe như Tạng ngữ mà không phải là Tạng ngữ. Mấy chục tên Lạt Ma xông vào miếu rồi. Ngọc Lâm dõng dạc nói:

- Các vị hãy chờ chút để lão nạp nói mấy lời... Bất thình lình một thùng nước hắt lên, tiếp theo mấy chục thùng đội cả vào ba người. Hành động đột ngột như sét đánh không kịp bưng tai này, đừng nói ba vị chưa kịp châm lửa tự thiêu, mà dù đết lửa rồi cũng bị tắt ngấm. Song Nhi nhảy vọt vào trước điểm huyệt Hành Điên. Hành Si đại sư không hiểu võ công dĩ nhiên bỏ mặc bên địch muốn làm gì thì làm. Còn Ngọc Lâm bản lãnh cao cường cũng không chống cự nữa. Trong lúc hỗn loạn lão cũng bị điểm huyệt. Quần tăng vội vã cởi áo tăng bào của ba vị ra, mặc áo Lạt Ma vào. Vi Tiểu Bảo nhì Song Nhi chúm môi ra hiệu. Song Nhi cầm ngay cây nến châm vào đống củi khô. Vi Tiểu Bảo ngó thấy cây Hoàng kim chử của Hành Điên bỏ trong góc điện gã muốn lượm lấy đem đi, không ngờ cây kim chử trầm trọng quá không nhắc lên được Trừng Thông liền vươn tay ra lượm lấy cây Hoàng kim chử. Vi Tiểu Bảo vẫy tay một cái. Quần tăng liền ôm lấy ba vị đai sư xông ra phía đông. Mọi người mới chạy được mấy chục trượng đã thấy

khói lửa trong tiểu miếu bốc lên ngất trời. Nguyên đống củi này đã tẩm dầu thơm nên lửa bén rất mau. Bọn Lạt Ma Ở lưng chừng sườn núi, thấy khói lửa bốc cháy ầm ầm đều lớn tiếng la hoảng. Bốn mặt nhốn nháo cả lên. Những tên thủ lãnh kêu người đi cứu hoả. Dưới ánh lửa chúng thấy bọn Vi Tiểu Bảo đều tưởng là người bên mình, lại gặp lúc rối loạn nên chẳng hỏi han gì hết. Quần tăng xuống dến chân núi, đã bỏ bọn Lạt Ma một quãng xa. Mọi người quay lại nhìn lên núi thấy ánh lửa rực trời. Toà tiểu miếu bị lửa cháy xuyên qua nóc. Trừng Thông nói:

- Toà tiểu miếu bị cháy rồi mà bọn Lạt Ma lại không tìm thấy Hành Si đại sư đâu nữa, tất chúng cho là đại sư đã bị chết cháy trog tiểu miếu. Từ nay chúng bị vỡ mộng, không tìm đến để quấy nhiễu nữa. Thật là một việc hay. Trừng Quan gật đầu đáp:

- sư đệ nói có lý. Vi Tiểu Bảo sai Trừng Quan giải khai huyệt đạo cho bọn Hành Si đông thời xin lỗi:

- Tiểu tăng thật đắc tội, xin các vị miễn trách. Bọn Hành Si vừa rồi bị điểm huyệt không cử động được, nhưng tai mắt vẫn sáng suết như thường, coi tình hình biết ngay là các tăng lữ chùa Thiếu Lâm đã nghĩ cách cứu mình. Hành Điên sung sướng lớn tiếng hoan hô:

- Diệu kế? Thật là diệu kế? Chúng ta chốn ra một cách dễ dàng. Phương trượng đại sư? Đại sư cứu mạng cho bọn tiểu tăng, tạ ơn còn chưa đủ, khi nào dám phiền trách phương trượng? Hành Si đại sư quyết ý tự thiêu để tiêu giải nghiệp chướng. Hành Điên dóc dạ trung thành hy sinh thân mình theo chúa. Nhưng thực ra trong lòng đều không muốn chết trong trường hợp này. Bây giờ các vị được thoát nạn, dĩ nhiên hoan hỉ vô cùng. Hành Si đại sư mỉm cười nói:

- Không làm chết một người nào mà hoá giải được vụ này mới thật là đáng quí? Bỗng nghe tiếng bước chân dồn dập trên nẻođường xuống núi, một toán người rất đông đang ào ào chạy tới. Trừng Thông hỏi:

- Khải bẩm sư thúc? Một toán Lạt Ma rất đông đang rượt theo, biết làm thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta cứ xông về phía trước, miệng lớn tiếng "đức láo Ô lý Ô lố? Phá sài phá sài". Khi chạm mặt chúng, mình cứ lộ vẻ tươi cười, dơ tay chỉ trỏ lên núi, chứ đừng động thủ với họ. Quần tăng đều tuân lệnh. Cả Hành Si và Ngọc Lâm cũng gật đầu. Vi Tiểu Bảo trong lòng rất khoan khoái tự nhủ:

- Chẳng những lão Hoàng gia phải tuân theo mệnh lệnh của ta mà cả sư phụ lão Hoàng gia cũng chẳng dám chống đối. Quần tăng để Hành Si đi giữa theo đường lớn chạy đi. Đoàn người đang chạy thì thấy sau khúc quanh góc núi một toán người tay cầm đèn đuốc đi tới, nhưng không phải bọn Lạt Ma mà là khách thập phương lên núi dâng hương. Trên cổ họ đeo một cái túi vàng, miệng túi viết bốn chữ lớn " tâm thành tiến hương". Quần tăng chùa Thiếu Lâm chạy tới gần đều ngẩn người ra. Bọn Trừng Thông liền im tiếng, nhưng bọn Trừng Quan đầu óc không minh mẫn lắm, vẫn tiếp tục "lý lố loạn lên. Một hán tử trong bọn hương khách chạy ra lớn tiếng hỏi:

- Các người làm gì thế này? Đại hán thân thể cao lớn, tiếng nói oang oang. Vi Tiểu Bảo vừa ngó thấy, trong lòng mừng rớ khôn xiết? Gã đã nhận ra đại hán là ngự tiền thị vệ tổng quản Đa Long, liền chạy lên lớn tiếng gọi: Đa đai ca? Đại ca ngó xem tiểu đệ là ai? Đa Long sửng sốt vói lấy cái đèn lồng Ở trên tay người bên cạnh đưa về phía gã soi mặt. Vi Tiểu Bảo chúm môi

dương mắt rồi nổi lên tràng cười ha hả. Đa Long vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, líu cả lưỡi lai hỏi:

- Vi vi huynh đệ đấy ư?... Sao huynh đệ Ở đây mà lại còn giả làm một tên tiểu Lạt Ma? Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa hỏi lại:

- Tại sao Đa huynh cũng tới đây? Hai người đang đối đáp thì phía sau Đa Long lại có một toán hương khách chạy tới, người dẫn đầu là Triệu Tề Hiền. Vi Tiểu Bảo thấy bọn hương khách này đều là ngự tiền thị vệ hoá trang, gã quen mặt đến quá nửa. Bọn thị vệ bu quanh lại cười nói hỷ hả cực kỳ thân mật. Vi Tiểu Bảo khẽ hỏi Đa Long:

- Phải chăng Hoàng Thượng phái Đa huynh tới đây? Đa Long khẽ đáp:

- Hoàng Thượng và Thái Hậu lên Ngũ Đài Sơn dâng hương, hiện Ở chùa Linh Cảnh vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Hoàng Thượng cũng lên Ngũ Đài Sơn ư? Thế thì hay lắm? Hay lắm? Gã tự hỏi:

- Mụ điếm già cũng lên đây làm chi? Lão hoàng gia căm hận không giết được mụ. Lát sau lại một đoàn kiêu ky doanh giả làm hương khách đi tới. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chuyến này Ở Bắc Kinh có bao nhiêu hương khách đến Ngũ Đài Sơn? Đa Long khẽ đáp:

- Ngoài bọn ngự tiền thị vệ chúng ta, còn Bát Kỳ Kiêu Kỵ Doanh, Tiền Phong Doanh, HỘ Quân Doanh cũng đi theo bảo giá tới đây. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu vậy có đến ba bốn vạn quan binh ư? Đa Long đáp:

- Tất cả có ba vạn hai ngàn người. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ai làm tổng thống lĩnh các doanh để bảo giá? Đa Long đáp:

- Khang Thân Vương. Vi Tiểu Bảo nói:

- Y cũng là một vị lão bằng hữu của tiểu đệ. Gã vẫy Triệu Hiền Tề lai nói:

- Nhờ triệu đại ca bẩm dùm với Khang Thân Vương, tiểu đệ cần điều động nhân mã không kịp đến tham kiến lão nhân gia để xin chỉ thị. Triệu Hiền Tề vâng lệnh đi ngay. Kế đó quan đo thống Kiêu Kỵ Doanh đạo hoàng kỳ là Sát Nhĩ châu cũng tới nơi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đa lão ca? ĐÔ thống đại nhân? Hiện có mấy ngàn Lạt Ma Ở Tây Tạng đã biét tin tức Hoàng Thượng lên dâng hương, sắp sửa bao vây chùa Thanh Lương, gây cuọoc phản nghịch làm loạn. Vậy hai vị nên đi bắt ngay đám phản tặc này. Đây là một công lao rất lớn. Đa Long và Sát Nhĩ Châu xiết nỗi vui mừng, ngỏ lời cảm ơn Vi Tiểu Bảo. Hai người đồng thanh:

- Vi đại nhân thưởng đưa công lao cho bọn huynh đệ, không biết lấy gì báo đền. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta cùng dốc lòng trung thành phục vụ chúa thư ơng, sao còn nói chuyện riêng tây? CÓ thế mới là cùng chung hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Hai vị lập tức hạ lệnh cho các đạo quân coi giữ bốn mặt rồi lựa chọn tinh binh, mãnh tướng xong đưa lên núi. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô:

- Hoàng Thượng là bậc Thánh chúa anh minh, nhân từ, có đức hiếu sinh. Các vị chỉ nên bắt lũ phản tặc mà hết sức tránh giết hại mạng người. Thánh Thượng là Diêu sâng, ủ Thang chứ chẳng phải là Kiệt,Trụ. Quân thị vệ và chúng thân binh đồng thanh dạ ran. Cho đến bây giờ Vi Tiểu Bảo vẫn chưa hiểu " Diêu Sâng, ủ Thang" là là những bậc thánh đế Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang, gã chỉ nhớ mang máng thanh âm như vậy mà các vị Hoàng đế nghe đến đều khoan khoái? Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này cố chú ý để lão Hoàng gia nghe tiếng. Gã cho rằng bữa nay hai cha con lão, tiểu Hoàng đế cùng nhau tương hội mình nịnh bợ lão Hoàng đế còn hiệu nghiệm hơn là nịnh bợ tiểu Hoàng đế. Gã lại xoay mình đi tới trước mặt Hành Si nói:

- Khải bẩm ba vị đại sư?Bọn ta ăn mặc lôi thôi chẳng đâu vào đâu. Vậy xin các vị hãy đến chùa Kim Các Ở trước mặt kia để thay quần đổi áo. ĐÓ cũng là nơi thanh tĩnh đặng các vị nghỉ ngơi. Đồng thời không để bọn người phức tạp hỗn loạn đến quấy nhiễu cuộc thanh tu của ba vị. Hành Si gật đầu khen phải. Đoàn người đi chừng mấy dặm thì tới chùa Kim Các. Mọi người vào chùa rồi, Vi Tiểu Bảo lấy ra một ngàn lạng bạc, giao cho nhà sư trụ trì nói:

- Bọn tiểu tăng tam thời mượn bảo tự làm chỗ nghỉ ngơi. Nhất thiết đừng hỏi chi hết. Cứ hỏi một câu là bớt mười lạng bạc. Bằng không hỏi câu nào thì ngàn lạng bạc này cúng chùa làm tiền dầu nhang. Trụ trì hỏi một trăm câu là vừa vặn hết một ngàn lạng, không được đồng nào. Hỏi đến một trăm lẻ một câu thì thì phải bồi thường cho tiểu tăng mười lạng. ĐÓ là luật, nhất đinh không thêm không bớt. Đối với ông già hay trẻ nít bọn tiểu tăng đều không giả dối khinh khi. Trụ trì tăng tự nhiên được món tiền lớn vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, miệng không ngớt vâng dạ. Trụ trì tăng hỏi:

- Sư huynh có... Nhà sư chợt nhớ hễ hỏi là bị trừ tiền, liền đổi giọng:

- Mời sư huynh dùng trà. Rồi tất bật bưng trà lại. Chính ra nhà sư muốn hỏi " sư huynh có dùng trà không? ". Nhưng y nhanh trí biến thành câu mời. Vi Tiểu Bảo ra ngoài ngấm ngầm truyền lệnh cho hơn trăm tên ngự tiền thị vệ phải canh gác xung quanh chùa. Gã lại sai hai tên thị vệ đến tâu Hoàng đế. " nô tài là Vi Tiểu Bảo mình mang trọng trách, không dám thiện tiện bỏ đi. Xin Ở chùa Kim Các hậu giá". Một tên thị vệ nói:

- Khải bẩm Vi tổng quản? Chúng ta là đạo thần tử nên đi bái kiến Hoàng Thượng mới phải, chứ chẳng thể chờ Hoàng Thượng đến gặp mình. Vi Tiểu Bảo xoa tay cười đáp:

- Không thể đi được. Lần này đành phá hoại qui củ. Hai tên thị vệ vâng dạ rồi trở gót. Chúng thè lưỡi ra nghĩ bụng:

- ông này thật là lớn mật, đến mạng sống cung không coi vào đâu? Tôi chúng lập tức đi tâu trình. Quần tăng thay đổi y phục xong ngồi nghỉ. Bỗng nghe trên núi có tiếng la hét nổi lên ầm ĩ. Bọn thị vệ cùng thân binh đang vây bắt Lạt Ma. sau cơn hỗn loạn chừng một giờ, tiếng hô hoán dần dần lắng xuống. Lại qua một giờ nữa thì bốn bề yên lặng như tờ. Bỗng nghe tiếng chân mấy chục người trước xa sau gần khi tới ngoài chùa thì dừng lại. Tiếp theo lại thấy tiếng giầy lẹp kẹp. Một đoàn người đang tiến vào chùa. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Đây chắc là tiểu Hoàng Đế đã tới nơi. Gã rút đao truỷ thủ cầm tay, đứng góc ngoài thiền phòng của Hành Si. Nét mặt thể hiện một dạ trung trinh bảo vệ chủ nhân, muôn thác không lùi. Nguyên cái bề ngoài của gã cũng đã tỏ ra dốc lòng trung dũng nghĩa liệt đối với chủ hơn Hành Điên nhiều. Tiếng bước chân từ ngoài đi vào, mười mấy hán tử mặc sắc phục thị vệ rảo bước đi tới, tay cầm đen lồng giơ lên đứng sang hai bên. Một tên thị vệ khẽ quát:

- Thu đao về, mau? Vi Tiểu Bảo lùi lại mấy bước tựa lưng vào cửa hô:

- Các vị đại sư đang nghỉ ngơi trong thiền phòng, không được làm huyên náo. Bỗng thấy một vị thiếu niên, mình mặc áo bào lam đi tới. Chính là vua Khang Hy. Vi Tiểu Bảo bấy giờ mới tra đao vào vỏ, khấu đầu khẽ bẩm:

- Tâu Hoàng Thượng, lão...lão pháp sư hiện Ở trong này. Vua Khang Hy phán:

- Ngươi vào thông báo cho trẫm. Rồi quay lai xua tay ra lệnh:

- Các người hãy lui ra?.

Hồi 112 - Ngoài Hiên Viện Chúa Tôi Tâm Sự

Bọn thị vệ lui ra rồi, Vi Tiểu Bảo mới khẽ gõ cửa phòng hai cái và lên tiếng:

- Hối Minh xin bái kiến. Sau một lúc vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Vua Khang Hy không nhẫn nại được thêm nữa, tiến thêm một bước gõ cửa hai cái. Vi Tiểu Bảo xua tay ra hiệu cho nhà Vua đừng lên tiếng. Vua Khang Hy sắp mở miệng hô "Phụ Hoàng? " đành phải dừng lại. Hồi lâu mới nghe tiếng Hành Điên nói vọng ra:

- Hối Minh thiền sư? Tệ sư huynh tinh thần mỏi mệt, xin miễn cho không thể tiếp kiến được. Y gởi mình vào chốn không môn, trần duyên đã hết, vậy thiền sư chuyển lời cho người ngoài không nên đến quấy nhiễu cuộc thanh tu của y. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ?xin đại sư mở cửa, tiểu tăng chỉ ra mắt một lần là đủ. Hành Điên nói:

- Theo ý tệ sư huynh thì đây là chùa Kim Các, các vị là khách không vân theo pháp chỉ của phương trượng, tưởng không trách ai được. Vi Tiểu Bảo quay lại ngó Vua Khang Hy thấy long nhan cực kỳ thê thảm, bất giác lẩm bẩm:

- Thằng cha này nói ta không phải là phương trượng Ở đây thì không thể gọi hắn mở cửa được. Vậy ta đến yêu cầu phương trượng chùa này lại kêu cửa cũng chẳng khó gì. Gã toan xoay mình chạy đi, bỗng nghe nhà Vua không nhẫn nại được nữa khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo lại nghĩ bụng:

- Ta mà đi yêu cầu phương trượng ản tự lại kêu cửa thì ra có ý bức bách 1 ão Hoàng gia. Sao bằng dùng cách mềm dẻo năn nỉ lão? Gã liền nắm tay đấm ngực thình thịch mấy cái rồi cũng lớn tiếng khóc ròng. Gã vừa la vừ nói:

- Ta Ở đời là một đứa trẻ côi cút, không cha không mẹ, lang thang, phiêu bạt, chẳng có một kẻ nào đoái thương. Làm người như vậy còn chi là lạc thú? Chi bằng chết quách cho rồi? Nguyên gã khóc đây là khóc giả, nhưng sực nhớ đến chuyện không biết phụ thân là ai, mẫu thân lại đắm thân Ở chốn lầu hồng kỹ viện, bất giác nỗi lòng buồn thảm, nước mắt chan hoà, thành ra khóc lóc một cách cực kỳ bi thiết thật sự. Nhà vua nghe gã khóc nức nở, ban đầu còn ngạc nhiên, sau ngài không nhịn được lại khóc oà lên. Bỗng nghe cánh cửa kẹt mở, Hành Điên đứng bên cửa nói:

- Mời tiểu thí chủ đi vào! Vua Khang Hy cả mừng rảo bước vào phòng, qùl xuống ôm lấy chân Hành Si khóc rống lên. Hành Si đại sư khẽ xoa đầu nhà Vua nói:

- Si nhi? Si nhi? Lão Hoàng gia cũng hàng châu lã chã tuôn rơi. Ngọc Lâm và Hành Điên cúi đầu ra khỏi thiền phòng, xoay tay khép cửa lại. Hai người thấy Vi Tiểu Bảo đứng ngoài cửa cũng lờ đi như không biết, xăm xăm đi thẳng ra ngoài. Hành Điên dường như cảm thấy vô lễ, đi được mười bước rồi quay lai hô:

- Thiền sư? Vi Tiểu Bảo đang chú ý lắng nghe Hành Si đại sư và Vua Khang Hy xem hai người Ở trong thiền phòng nói chuyện gì, nên chẳng buồn ngó đến Hành Điên. Bỗng nghe Vua Khang Hy vưa khóc vừa gọi:

- Phụ hoàng ơi? Hài nhi nhớ phụ hoàng đến chết người. Hành Si đại sư nói nhỏ mấy câu, người đứng ngoài cửa không nghe rõ được. Sau Vua Khang Hy dừng tiếng khóc và hai người đều nói rất khẽ, Vi Tiểu Bảo không nghe được câu nào. Tuy gã động tính hiếu kỳ, nhưng cũng không dám đẩy cửa hé mở ra để nghe cho rõ hơn, mà chỉ đứng chờ Ở ngoài. Hồi lâu gã vẳng nghe Vua Khang Hy nhắc tới bốn chữ " Đoan kính hoàng hậu thì nghĩ bụng:

- Lần trước lão Hoàng gia dặn ta về bẩm tiểu Hoàng đế không nên làm khó dễ đến mụ điếm già, nhưng ta bịt đi không nói. Chẳng hiểu bây giờ lão Hoàng gia có hồi tam chuyển ý không? Sau gã lại nghe Hành Si nói:

- Bốn chữ " Vĩnh bất gia phú (vĩnh viễn không tăng thuê). Hài nhi phải thuộc lòng mới được. ĐÓ là... Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Vĩnh bất gia phú là con mẹ nó gì mà khẩn yếu như vậy? Sau một lúc lại nghe Hành Si đại sư nói:

- Bữa nay Hoàng nhi gặp ta một lần là quá rồi, làm trở ngại cuộc thanh tu của ta không ít. Từ nay Hoàng nhi không nên đến nữa. Nhà Vua không đáp. Hành Si lại nói:

- Hoàng nhi phái người thị phụng ta tuy vì lòng hiếu thảo, nhưng kẻ xuất gia phải trải ma chiết là lẽ thông thường. Hoàng nhi đối đãi chu đáo quá là việc không nên... Hai người lại nói chuyện một hồi nữa rồi thấy Hành Si lớn tiếng:

- Hoàng nhi về đi thôi và giữ mình cho thận trọng? Hoàng nhi thương yêu trăm họ là hết lòng hiếu thảo với ta đó. Dường như Vua Khang Hy quyến luyến không nỡ dời tay. Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên đi về phía cửa. Vi Tiểu Bảo vội lùi xa mấy bước, mắt nhìn ra sân. Một tiếng kẹt cửa vang lên. cánh cửa mở rộng. Hành Si dắt tay nhà Vua đưa ra ngoài cửa, miệng tủm tỉm cười. Hai cha con nhìn nhau một lúc. Vua Khang Hy nắm chặt tay phụ thân. Hành Si nol:

- Hoàng nhi hay lắm, hơn ta rất nhiều, nên lúc nào ta cũng yên dạ. Hoàng nhi cũng đừng lo nghĩ gì hết. Lão Hoàng gia nói rồi khẽ giật tay ra lui vào trong phòng đóng cửa lại. Sau một lúc bỗng nghe đánh "cạch" một tiếng. Cánh cửa đã cài then. vua Khang Hy gục đầu vào cánh cửa nức nở khóc hoài. Vi Tiểu Bảo đứng ngoài cũng sa nước mắt. Nhà Vua khóc lóc hồi lâu biết là phụ hoàng không mở cửa nữa Nhưng cũng không chịu bỏ đi ngay. Ngài dát tay Vi Tiểu Bảo ngồi xuống bậc đá trước thềm, lấy khăn tay lau nước mắt, ngửng đầu trông những áng mây trắng lơ lửng trên trời mà ngơ ngẩn thất thần. Nhà Vua nghẹn ngào nói:

- Tiểu Quế Tử? Phụ hoàng khen người giỏi lắm, nhưng ngài không muốn để ngươi phục thị nữa. Lão nhân gia nói là để bọn thần tử hộ vệ một cách chu đáo quá thì không phải là kẻ xuất gia. Nhà Vua nói tới ba chữ " Kẻ xuất gia lại sa nước mắt. Vi Tiểu Bảo thấy Vua Khang Hy nói Lão Hoàng gia không muốn để gã phục thị nữa thì sung sướng như mở cờ trong bụng, nhưng không dám để lộ ra ngoài mặt. Gã đáp:

- Những kẻ muốn gia hại lão Hoàng gia rất nhiều, vậy thánh thượng cần nghĩ cách ngấm ngầm bảo vệ cho lão nhân gia mới ổn. Vua Khang Hy hỏi:

- Cái đó nhất định phải thế. Bọn Lạt Ma kia, tổ bà nó, không biết có âm mưu nguỵ kế gì? Trước kia nhà Vua chỉ học Ở Vi Tiểu Bảo được một câu " con bà nó" mấy tháng nay gã chư được gặp ngài, bây giờ nghe ngài nói thêm một câu: " TỔ bà nó" không hiểu Ở đâu ra, liền hỏi:

- Thưa sư phụ? Sư phụ lại học thêm được Ở đâu một câu thoá mạ? Nhà Vua mỉm cười đáp:

- Đây là muội tử của trẫm học được Ở bọn thị vệ. Nay y cùng Thái hậu cũng lên đây... Nhà Vua nói tới đây bỗng sa sầm nét mặt nói tiếp:

- Phụ hoàng không muốn tiếp kiến bọn họ. Vi Tiểu Bảo gật đầu. Vua Khang Hy lại nói:

- Bọn Lạt Ma kia muốn bắt giữ phụ hoàng dĩ nhiên để uy hiếp trẫm, bức bách trẫm mọi việc đều phải nghe theo chúng. Hừ? Đâu có dễ dàng thế được? Tiểu Quế Tử? Ngươi giỏi lắm? Lần này ngươi lại giải cứu 1 ão nhân gia, công trạng này không nhỏ đâu Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng Thượng thần cơ diệu toán đã tiên liệu từ trước mới phái đệ tử đến đây làm hoà thượng là có ý cắt đặt cho đệ tử làm việc này. Đệ tử tự xét mình chẳng có công lao chi hết. Hoàng Thượng chẳng cần phải nô tài mà sai bất cứ ai cũng có thể

1 àm được. Vua Khang Hy nói:

- Ngươi nói vậy không đúng đâu. Phụ hoàng bảo người thâm hiểu ý tứ của lão nhân gia, không phải sát thương một người nào mà giải cứu ngài thoát nạn. Vi Tiểu Bảo đáp:

- NÔ tài thấy lão Hoàng gia muốn tự thiêu. Ngài nói là xả thân cúng dường để tiêu ma nghiệp chướng gì đó, khiến nô tài chẳng còn hồn vía nào nữa. Thật là sợ đến té đái, vãi phân... Vua Khang Hy thất kinh hỏi:

- Sao lại có chuyện châm lửa đết mình? Xả thân tiêu nghiệt? Vi Tiểu Bảo liền thuật lại đầu đươi câu chuyện, khiến nhà Vua toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- CÓ điều nô tài trong lúc cấp bách phải dội một thùng nước lạnh khiến lão Hoàng gia toàn thân ướt đẫm. Đây là một điều phạm tội đại bất kính. NÔ tài mỗi khi nghĩ tới lại sởn gai, rùng mình. Nhà Vua an ủi gã:

- Vì ngươi thiết tha bảo vệ chủ nhân mới phải làm thế. Hay lắm? Hay lắm? Vua Khang Hy trầm mặc một lúc, đưa mắt nhìn cửa thiền phòng nói:

- Lão Hoàng gia khuyên trẫm phải thương xót trăm họ, vĩnh gia bất phú. Câu này chuyến trước lão Hoàng gia đã dặn ngươi về nói với trẫm rồi. Lần này chính miệng ngài căn dặn trẫm, dĩ nhiên suết đời trẫm không dám lãng quyên. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vĩnh gia bất phú là cái gì? Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

- Phú tức là đóng thuế. Mấy vị hoàng đế triều nhà Minh cất quân đánh giặc lại xài phí cực kỳ xa xỉ thành ra thiếu tiền phải giáng chỉ bắt trăm họ đóng thuế nhiều. Quan lại nhà Minh cũng tham nhũng tệ hại. Hoàng đế tăng thuế một vạn lạng thì đại, tiểu quan viên ít ra là vơ vét đến hai ngàn vạn lạng. Trăm họ nguyên đã cùng khổ, triều đình còn năm nay bắt nộp thuế thêm, sang năm tăng phần đóng góp thì trăm họ làm gì có cơm ăn? Bao nhiêu lúa má Ở vườn ruộng đều bị quan lại lấy hết. Toàn gia trong bách tính phải chết đói là chuyện thường. Do đó xẩy ra chuyện dân gian nổi lên tạo phản. Thế là quan lại dồn dân vào bước đường cùng mà phải làm loạn vậy? Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Thế ra làm Hoàng đế và làm quan lại đều không tốt... Vua Khang Hy ngắt lời:

- Dĩ nhiên là thế. Triều vua sùng trinh đời nhà Minh trăm họ trong thiên hạ đều không có cơm ăn, khắp nơi nổi lên tạo phản. Hà Nam chưa dẹp xong, Thiểm Tây đ ã nổi dậy. Trấn áp được Sơn Tây thì Tứ xuyên lại có biến. Nhân dân cùng túng lưu tán bốn phương chẳng qua chỉ vì đời sống. CÓ thể nói đời nhà Minh mất ngôi về tay bọn dân nghèo. Người hán bảo là cường khấu phản loạn. thực ra những dân lưu ly phải làm giặc cướp cũng do chính sách của triều đình đẩy họ vào bước đường này. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Nay lão Hoàng gia đã yêu cầu Hoàng thượng vĩnh bất gia phú tất thiên hạ không còn lưu manh trộm cướp nữa. Hoàng thượng đã là Diêu, Sâng, ủ, Thang thì giang sơn bền vững như bàn thạch. Hoàng thượng vạn tuế? Vạn vạn tuế? Vua Khang Hy nói:

- Muốn thành Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang đâu phải chuyện dễ dàng? CÓ điều người Mãn Châu chúng ta vào làm Hoàng đế Ở Trung nguyên dù sao cũng còn hơn bọn hô quân vô đạo đời nhà Minh thì mới khỏi hổ thẹn với trăm họ trong thên hạ. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Những bạn hữu trong Thiên Địa Hội cũng như Ở Mộc Vương Phủ đều nói quân Thát Đát nhà Mãn Thanh chiếm đoạt giang sơn của người Hán ta, chẳng một ai là không nghiến răng căm hận. Thế mà tiểu Hoàng đế lại bảo các Vua chúa đời nhà Minh đều là hôn quân chẳng ra gì, chỉ có Hoàng đế Thát Đát nhà y mới là những nhân vật tử tế. Xem chừng con người tự cho mình là hay là đẹp bao giờ cũng co Vua Khang Hy lại nói:

- Phụ Hoàng vừa bảo trẫm: Mấy năm nay lão nhân gia đóng cửa tu hành, nghĩ lại những hành vi ngày trước rất lấy làm hổ thẹn và kinh hãi đến toát mồ hôi. Nhà Vua dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Vua Sùng Trinh nhà Minh bị tên lưu khấu Lý Tự Thành bức tử. Ngô tam Quế qua nhà Đại Thanh chúng ta mượn quân đánh bại Lý Tự Thành trả mối đại cừu cho Hoàng đế nhà Minh. Thế mà trăm họ người Hán chẳng những chẳng cám ơn nhà Đại Thanh, lại còn coi chúng ta như kẻ thù, ngươi có biết tại sao không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- ĐÓ là tại chúng hhồ đồ. Trong thiên hạ số người hồ đồ rất nhiều mà kẻ thông minh có ít, hoặc họ là những kẻ quên ân phụ nghĩa. Vua Khang Hy nói:

- Không hẳn là như vậy. Người Hán kêu bọn ta là rợ Hồ, là người ngoại quốc đến chiếm đoạt giang sơn gấm vóc của họ. Sau khi quân Đại Thanh vào quan ải đi tới đâu giết người phóng hoả tới đó, khiến họ căm hận người Mãn châu chúng ta thấu xương. Vi Tiểu Bảo nguyên là người Hán, nhưng Vua Khang Hy cho g ã nhập tịch làm người Mãn Châu theo dòng chính Hoàng kỳ, nên khi nói với gã tự xưng là "chúng ta!, coi gã như người Mãn Châu chính cống. Thực ra bàn về quốc gia đại sự, Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu tý gì. Vì nhà Vua mới cùng lão Hoàng gia tương hội, trong lòng kích động quá chừng. Ngài nhớ tới những điều giáo huấn của phụ hoàng liền kéo tên tiểu bằng hữu thân tín đàm luận cho hả hơi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Khi nô tài còn Ở Dương Châu cũng được nghe người ta nhắc tới vụ quân Thanh giết người rất thê thảm ngày trước... Vua Khang Hy thở dài ngắt lời:

- Những vụ Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ, số người bị tàn sát không biết bao nhiêu mà kể. ĐÓ là những việc làm đại ác do nhà Thanh chúng ta gây ra. Chuyến này ta trở về kinh sẽ giáng chỉ miễn thuế cho thành Dương Châu và đất Gia Định trong ba năm. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Người Dương Châu ba năm không phải đóng thuế thì trong túi ai cũng có tiền, việc làm ăn Ở Lệ Xuân viện sẽ cực kỳ hưng thịnh. Ta phải tìm cách khiến cho tiểu Hoàng đế phái ta đến phục vụ Ở Dương Châu để thăm viếng má má và bảo người đừng làm gái điếm nữa, tự mình mở ba nhà kỹ viện. Ta làm lão bản đánh bạc mười ngày cho thoả thích cũng gọi là "Dương Châu thập nhật". Gã đang khoan khoái trong lòng, bỗng nghe nhà Vua hỏi:

- Tiểu Quế tử? Ngươi nghĩ như vậy có hay không? Vi Tiểu Bảo vội tâu:

- Hay lắm?Hay lắm? Như vậy mọi người đều có cơm ăn, không có ai tạo phản nữa. Vua Khang Hy nói:

- Mọi người có cơm ăn nhưng chưa chắc đã hết kẻ tạo phản. Khi ngươi ra khỏi kinh thành có sai thị vệ đưa về cho trẫm một người nói là nghịch tặc Ở Vương ốc Sơn Trẫm đã đích thân tra hỏi hắn mấy lần... Vi Tiểu Bảo trong lòng kinh hãi, đứng lên tâu:

- Hoàng thượng đã dặn dò nô tài không nên can thiệp vào những chuyện vu vơ. Từ nay nô tài không dám thế nữa... Nhà Vua phán:

- Ngươi hãy ngồi xuống. Việc đó ngươi làm rất đúng, chứ chẳng phải chuyện vu vơ Vậy từ nay ngươi cứ can thiệp, càng nhiều càng hay. Vi Tiểu Bảo vâng dạ luôn mấy tiếng mà trong lòng chẳng hiểu ra sao. Vua Khang Hy khẽ nói:

- SỞ dĩ trẫm sai thị vệ khiển trách nhà ngươi là để che tai mắt mọi người khiến bọn phản tặc không đề phòng. Vi Tiểu Bảo mừng quýnh nhảy lên một cái rồi ngồi xuống, khẽ nói:

- NÔ tài hiểu rồi. Té ra Hoàng thượng sợ Ngô Tam Quế chột dạ. Vua Khang Hy nói:

- Ngô Tam Quế có ý tạo phản hay không hiện giờ chưa biết chắc. Nhưng hắn không hết dạ thần phục. Hắn khinh khi trẫm nhỏ tuổi nên chẳng coi vào đâu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy Hoàng thượng thi hành chút thủ đoạn nhỏ mọn cho hắn biết đời. Ngô Tam Quế tổ bà nó đã là cái thá gì? Hoàng thượng chỉ chìa một ngón tay là quét hắn một chiêu "Hoành tảo thiên quân, cao sơn lưu thuỷ..." vua Khang Hy mỉm cười phán:

- Ngươi dùng hai thành ngữ này không trúng, phải nói là chìa một ngón tay út ra hoành tảo thiên quân giết gã tơi bời như nước chảy hoa trôi. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ? NÔ tài đi làm hoà thượng mấy tháng, học vấn chẳng tiến thêm một chút nào. từ nay mong được kề cận sư phụ để dùng thành ngữ Hoành tảo thiên quân khiến người nghe phục lăn ra như nóc chảy hoa trôi. Nhà Vua không nhịn được bật cười khanh khách. Nỗi uất ức trong lòng vợi bớt đi nhiều, ngài khẽ nói:

- Thằng cha Ngô Tam Quế có tài dụng binh mà dưới trướng lại đông tinh binh mãnh tướng. Nếu hắn thật có ý tạo phản tất liên minh với Cảnh Tinh Trung Ở Phúc Kiến, Thượng Khả Hỷ Ở Quảng Đông. Ba nơi phiên trấn này mà hợp lực thì thật là lợi hại. Chúng ta phải từ từ chuẩn bị, sắp đặt mưu mô rồi mới cử động. Một khi khởi sự là phải làm cho Ngô Tam Quế tổ bà nó, thất bại tơi bời như nước chảy hoa trôi, té đái vãi phân. Vua Khang Hy là người cần mẫn hiếu học, hàng ngày ngoài những lúc làm việc triều chính lại đến nghe bọn thị giảng, thị độc Ở viện Hàn lâm đọc thơ giảng sách. Nào "Kinh Thi có câu, nào " Đức thánh nói rằng". sách thánh hiền đọc nhiều quá toàn những chuyện khô khan. Đột nhiên nhà vua được nghe những câu " TỔ bà nó",

" Té đái vãi phân" tuy thô tục nhưng cũng thấy vui vui, liền bắt trước nhưng chỉ khi nói với Vi Tiểu Bảo mới đưa ra dùng. Hôm nay nhà Vua gặp Phụ Hoàng vừa hoan hỷ vừa bi thương, nhưng thân cận chưa được nửa giờ đã bị đẩy ra ngoài cửa, chẳng biết từ nay còn có dịp nào tái ngộ nữa hay không, trong lòng rất là khó chịu. May có Vi Tiểu Bảo nói năng thú vị làm vơi nỗi uất ức đi nhiều. Khi bàn tới việc trừ phản dẹp loạn, ngài lại nổi hùng tâm. Nhà Vua đứng dậy đi ra ngoài sân mấy bước, hai tay bê mấy hòn đá bày hàng dưới đất, miệng nói:

- Hắn có tứ vương. Nào Đông biên, nào Tây biên, nào Bắc biên phải phân khai ra không để chúng liên hiệp lại với nhau. Lại còn Địch Nam Vương Khổng Hữu Đức, nhưng may thằng cha này chết rồi, chỉ để lại mỗi đứa con gái thì cách đối phó chẳng khó khăn gì. Nhà Vua nói dứt lời bèn tung chân đá một hòn đá hất ra ngoài, rồi nói tiếp:

- Cảnh Tinh Trung thần dũng hơn đời song là kẻ vô mưu cũng chẳng có chi đáng ngại. Chỉ cần làm cho hắn không liên minh được với họ Trịnh Ở Đài Loan là xong. Nhà Vua lại đá một hòn đá đi rồi nói tiếp:

- Thượng Khả Hỷ thì phụ tử bất hoà. Giữa hai cha con hắn cũng thành thế nước lửa nhằm khuynh loát nhau, chắc chẳng làm nên trò gì. Khối đá thứ ba liền bị hất tung đi. Chỉ còn lại một khối đá lớn nhất. Nhà Vua nhìn chầm chặp vào khối đá này, ngơ ngẩn xuất thần. Vi Tiểu Bảo cất tiếng hỏi:

- Tâu Hoàng Thượng? Phải chăng đây là Ngô Tam Quế? Vua Khang Hy gật đầu: Vi Tiểu Bảo mắng liền:

- Thằng giặc thối tha này? Sao mi không chết đi? Khiến cho đức Hoàng đế phải vì mi mà tổn thương cân não. Tâu Hoàng thượng? Xin Hoàng thượng đái vào người hắn. Vua Khang Hy cười ha hả, nổi dạ trẻ thơ, quả nhiên vạch quần đái vào phiến đá Ngài cười nói:

- Ngươi cũng đái vào đi? Vi Tiểu Bảo cười rộ. Gã vừa đái vừa cười nói:

- Hỏi sách này kêu bằng vạn tuế gia cao sơn lưu thuỷ. Tiểu Quế Tử...Tiểu Quế Tử... gã chợt nhớ tới chuyện thầy đồ nói chuyện Tam Quốc có một hồi kêu bằng " Quan Vân Trường thuỷ yếm thất quân" liền nói tiếp:

- "Tiểu Quế Tử thuỷ yếm thất quân". Vua Khang Hy không nín được lại cười ha hả, ngà vừa thắt quần lại vừa nói:

- Sau này mà chúng ta bắt được tên giặc thúi tha kia thật sự thì đái vào người hắn. Vi Tiểu Bảo thấy tiểu Hoàng đế ra chiều căn hận Ngô Tam Quế thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

- Ta cùng bọn Mộc Vương Phủ đã đánh cuộc về vụ này. Thế là phe mình ăn chắc đến quá nửa rồi. vua Khang Hy lại ngồi xuống thềm đá. Bỗng nghe ngoài miếu có tiếng bước chân vang lên mà không có tiêng hét lác, hiển nhiên có nhiều người đang tụ tập bên ngoài. Vi Tiểu Bảo nói:

- Xem chừng bọn chúng đã bắt được hết những quân ác Lạt Ma rồi. Hoàng thượng quả là hồng phúc tầy đình, kéo quân tới nơi vừa vặn quét một mẻ lưới bắt sạch. Nhà Vua đáp:

- Không phải chuyện ngẫu nhiên đâu. Trẫm được mật báo của ngươi liền phái người đi dò xét. Sau khi hay tin phải lập tức lên đường mà cũng chậm mất một bước để bọn Lạt Ma làm kinh động phụ hoàng. Nếu không được ngươi khôn ngoan thì trẫm phải suốt đời ôm hận chẳng thể

nào vãn hồi được tội lỗi. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- NÔ tài có mật báo gì Hoàng thượng đâu? Vua Khang Hy đáp:

- Trẫm phái thị vệ đến chùa Thiếu Lâm truyền chỉ. Chúng nói là gặp một tên Mông CỔ Vương tử, mấy tên Lạt Ma, lại còn mấy tên võ quan nữa. CÓ đúng thế không? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đúng thế? Vua Khang Hy phán:

- Ngươi căn dặn bọn thị vệ ngấm ngầm điều tra. Mấy gã đó làm việc rất đắc lực Chúng tra xét được tên Mông CỔ Vương tử tên gọi Cát Nhĩ Đan, thuộc bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ Ở Mông Cổ, còn tên võ quan là Mã Đảo, làm tổng binh dưới trướng Ngô Tam Quế. Bọn chúng cấu kết với bọn Lạt Ma mưu đồ phản nghịch, toan làm điều bất lợi cho phụ hoàng. Vi Tiểu Bảo vỗ đùi đánh đét một cái tâu:

- Quả đúng thế thật. NÔ tài thấy bọn chúng nấp nánh thập thò, biết ngay chẳng phải hảo nhân, nhưng không ngờ lại là bộ hạ của tên cẩu quan Ngô Tam Quế. Thực ra họ tên cùng lai lịch bọn kia gã đã biết rồi. Gã sai bọn Triệu Tề Hiền điều tra là có ý vu hãm Ngô Tam Quế. Không ngờ vụ này lại dẫn dụ tiểu Hoàng đế hấp tấp lên Ngũ Đài Sơn. Vua Khang Hy nói:

- sau khi ba bọn này chia tay, thị vệ Trương Khang Niên liền theo dõi bọn Lạt Ma nghe được bọn chúng tụ tập rất đông lên Ngũ Đài Sơn đẻ tróc nã một nhân vật trọng yếu. Trương Khang Niên lại không hiểu là việc trọng đại, mấy ngày mới về kinh tâu trình cho trẫm hay. Trẫm nghe tin này không nóng ruột sao được? Lập tức trẫm giáng chỉ lập tức đăng trình. Nhưng một vị Hoàng đế ra khỏi kinh thành, chuẩn bị hành trang, tiền hô, hậu ủng tốn nhiều thời giờ thành ra đến đây chậm mất một ngày.

Hồi 113 - Thay Lạt Ma Bảo Vệ Phụ Hoàng

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nói: Té ra tên phản tặc Ngô Tam Quế lớn mật đến thế? Hắn dám phái bọn Lạt Ma đến mạo phạm lão Hoàng gia. Như vậy...như vậy chẳng là hắn đã công nhiên tạo phản rồi ư? Vua Khang Hy "xuỳ" một tiếng rồi bảo:

- Nói khẽ chứ? Trẫm chỉ biết tên tổng binh thủ hạ của hắn kết bạn đồng hành với bọn Lạt Ma. Còn hắn có tạo phản hay không thì hiện giờ chưa thể nói quyết. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nhất định hắn là phản rồi? Nếu hắn là hảo nhân thì sao lại sai đại tướng dưới trướng đi theo bọn Lạt Ma âm mưu ám hại lão Hoàng gia? Vua Khang Hy đáp:

- Dĩ nhiên hắn chẳng phải người tử tế. Nhà Vua trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói:

- CÓ điều trẫm còn nhỏ tuổi thì chưa phải là đối thủ với hắn trong việc hành quân chiến đấu, hay hơn hết chúng ta hãy chờ mấy năm nữa để trẫm trưởng thành và hắn già thêm ít nữa. Khi đó sẽ động thủ mới nắm vững phần thắng. Tiểu Quế Tử

? Ngươi bất tất phải nóng nẩy. Chậm ngày nào là có lợi cho chúng ta ngày ấy. Hay nói cách khác đối với hắn thêm phần nguy hại và thất bại. Vi Tiểu Bảo vội tâu:

- Nếu hắn già rồi chết mất, há chẳng là phước cho hắn ư? Nhà Vua cười nói:

- Cái đó là vận mệnh của hắn. Nhà Vua dừng lại một chút rồi tiếp:

- Phụ Hoàng vừa ân cần dặn trẫm: Nếu không phải dụng binh gây chiến là hay hơn hết. Một khi đã xẩy ra cuộc chiến đấu thì bất luận thắng hay bại cũng là hạ sách. Binh sĩ bị tử thương chẳng nói làm chi, trăm họ trong thiên hạ cũng bị khổ sở chẳng nhiều thì ít. Vậy Ngô Tam Quế có chết sớm, chúng ta không cần phải động thủ, thì dù không được đẹp đẽ cho lắm... Nhà Vua dừng lại một chút, Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Nhất định không tết đẹp chút nào. Vua Khang Hy cười nói:

- Nhưng đối với quân sĩ và trăm họ thì lại là một hảo sự. Tiểu Quế Tử? Nếu ngươi muốn coi việc hành quân đẹp mắt thì rồi có ngày trẫm cho đi theo đến Liêu Đông săn gấu, bắt cọp. Vi Tiểu Bảo cả mừng reo lên;

- Tuyệt diệu? Thật là tuyệt diệu? Nhà Vua liếc mắt nhìn cửa thiền phòng khẽ nói:

- Năm trẫm mới lên sáu, phụ Hoàng đã cho theo đi Liêu Đông, dự cuộc chăng lưới vây bắt da thú. Bây giờ... Nhà vua chậm chạp bước đến bên cửa, đưa tay sờ vào cánh cửa gỗ, nước mắt long lanh cơ hồ phát khóc. Sau một lúc. Nhà Vua quì mọp dưới đất lạy mấy lạy khẽ nói:

- Xin phụ hoàng bảo trọng tấm thân. Hài nhi đi đây. Vi Tiểu Bảo cũng qùl xuống theo. Vua Khang Hy trở ra Đại hùng bảo điện. Khang Thân Vương Kiện Thư, hướng dẫn đô thống Kiêu Kỵ Doanh là Sát Nhĩ Châu, ngự tiền thị vệ chánh tổng quản là Đa Long cùng bọn Sách Ngạch ĐỒ cùng các quan đại thần tuỳ tùng hộ giá đã đợi sẵn Ở đó Mọi người thấy Hoàng Đế trở ra đều qùl xuống làm lễ tham kiến. Vua Khang Hy khoát tay một cái. Quần thần đều đứng cả dậy ngó

trộm thấy thấy vành mắt tiểu Hoàng Đế đỏ hoe. Hiển nhiên ngài đã khóc nhiều. Trong lòng ai nấy đều kinh dị. Nhà Vua tuy còn nhỏ tuổi nhưng kiến thức hơn đời. Hiện nay ngài đã vượt lên trên quần thần rất xa. Các đại thần trong triều đối với nhà Vua vừa sợ hãi vừa kính cẩn. Không một ai dám coa dạ khinh khi ngài còn nhỏ tuổi. Tiểu Hoàng Đế mà khóc lóc là một chuyện lạ. Quần thần lại thấy mặt Vi Tiểu Bảo cũng có ngấn lệ thì thầm nghĩ.

- Nhất định là gã thiếu niên thân tín của đức Hoàng thượng đã làm cho ngài phải khóc nhiều. Không hiểu cặp thiếu niên này đã có chuyện gì? Nên biết đức Thuận Trị xuất gia Ở Ngũ Đài Sơn, Vua Khang Hy giữ rất cẩn mật. Dù người chí thân là con gái nhà Vua tức Kiến Ninh công chúa ngài cũng cho hay thì dĩ nhiên quần thần biết thế nào được? Khang Thân Vương tiến lên một bước tâu:

- Khải tâu thánh thượng? Mấy ngàn tên Lạt Ma làm huyên náo ngoài chùa Thanh Lương không hiểu vì việc gì? Hiện đã bị bắt đem đến đây để chờ chỉ phát Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Đưa người cầm đầu vào đây. Sát Nhĩ Châu liền áp giải ba tên Lạt Ma già mình mặc áo hoàng bào, ngoài khoác áo cà sa màu đại hồng vào điện. Cả ba tên chân tay đều đeo xiềng khoá, hai tên bị thương. Ba tên Lạt Ma này đều không biết đây là Vua Khang Hy, đương kim Hoàng Đế, chúng tỏ thái độ rất quật cường, miệng chúng lý lố không ngớt. Đột nhiên nhà Vua cũng lý lố một hồi. Quần thần đều kinh hãi vì chẳng ai ngờ Hoàng thượng lại hiểu cả Tạng ngữ. Thực ra, bọn Lạt Ma này là người xứ Mông CỔ chứ không phải Ờ xứ Tây Tạng. Vua Khang Hy nói tiếng Mông CỔ với chúng. Ba tên Lạt Ma nghe nhà Vua nói một hồi, liền cúi đầu xuống tỏ vẻ khuất phục. Vua Khang Hy ra lệnh:

- Đưa chúng vào phòng bên cạnh để trẫm thẩm vấn. Đa Long vâng dạ rồi bước lên điểm vào bẩy, tám chỗ huyệt đạo trong mình bọn Lạt Ma và sai người cắp chúng vào gian phòng bên cạnh. Vi Tiểu Bảo xoay tay đóng cửa phòng rút đao truỷ thủ ra vung lên làm hiệu trỏ vào cổ họng, mắt, mũi ba tên Lạt Ma. Vua Khang Hy nói tiến Mông cổ hỏi mấy câu. Một tên Lạt Ma già nhất trong bọn thái độ rất cung kính, trả lời từng câu một. Vua Khang Hy và tên Lạt Ma già đối đáp với nhau hồi lâu. Vi Tiểu Bảo hễ thấy nhà vua lớn tiếng, long nhan phẫn nộ lại vung đao truỷ thủ lên hăm doạ. Còn những khi vẻ mặt nhà vua hoà hoãn thì gã lại cười khì khì. CÓ khí gã gật đầu nhìn Lạt Ma để khuyến khích. Vua Khang Hy hỏi lui, hỏi tới lâu đến một giờ mới sai bọn thị vệ đem ba tên Lạt Ma ra ngoài. Ngài lại sai Vi Tiểu Bảo đóng cửa, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vụ này có điều quái lạ? Vi Tiểu Bảo không dám làm gián đoạn luồng tư tưởng của nhà vua, nên chỉ đứng lặng thinh chẳng nói câu nào. Vua Khang Hy lại nghĩ một lúc nữa rồi hỏi:

- Việc phụ hoàng xuất gia Ở chùa Thanh Lương có những ai hay biết? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Ngoài Thánh thượng và nô tài, còn sư phụ của lão Hoàng gia là Ngọc Lâm đại sư và sư đệ của ngài là Hành Điên đại sư nữa mà thôi. Kể ra còn thái giám Hải Đại Phú, nhưng lão đã chết rồi. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vị trụ trì Ở chùa Thanh Lương trước là Trừng Quan đại sư dường như cũng không hay. Y chỉ biết lão Hoàng gia là một nhân vật lai lịch không phải tầm thường. Trừ những người đó chỉ còn mụ...còn thái hậu nữa. Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Phải rồi? Vậy là trên đời này kể cả phụ hoàng chỉ có sáu người hay biết. Vậy mà trẫm vừa hỏi

tên Lạt Ma xứ Mông Cổ, thì lão nói vâng lệnh Hoạt Phật Ở Tây Tạng là Lạp Tát đến chùa Thanh Lương để đón tiếp một vị hoà thượng lên Tây Tạng. Trẫm gạn hỏi ngọn nghành xem vị hoà thượng Ở chùa Thanh Lương đó là ai và Lạp Tát hoà thượng đón tiếp nhân vật đó đến Tây Tạng để làm gì, thì hắn đáp một cách hàm hồ. Trẫm vặn đi, vặn lại hắn chỉ nói là quả thực không hay. Sau cùng hắn bảo dường như vị hoà thượng kia hiểu nhiều chú ngữ của Mật Tông, Hoạt Phật muốn mời y đến có lẽ vì mục đích khuyếc trương Phật pháp của phe Mật Tông. Dĩ nhiên thế là hắn nói nhăng nói càn, nhưng coi gương mặt thì thì hắng không lộ vẻ gì dối trá. Trẫm chắc người ta gạt hắn như vậy rồi hắn cũng tin là sự thực. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ? Vị Hoạt Phật Ở Tây Tạng có biết lai lich chân chính của lão Hoàng gia hay không hiện nay khó mà quyết đoán được. CÓ điều kẻ nào đến xúi giục Hoạt Phật phái người tới đây mạo phạm lão Hoàng gia thì nô tài e rằng...e rằng đã biết rõ nội tình. Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu. Vi Tiểu Bảo đột nhiên lộ vẻ sợ hãi tâu:

- Tâu Hoàng thượng? NÔ tài phải thủ khẩu như...như cái gì? (nguyên là "thủ khẩu như bình", nhưng gã không nhớ?) Gã nói tiếp:

- Việc này rất trọng đại, dù là lúc ngủ mê nô tài cũng chẳng dám thết ra nửa lời Nhà Vua phán:

- Dĩ nhiên ngươi không nói, trẫm đã tin rồi. Ngọc Lâm và Hành Điên đại sư dĩ nhiên cũng không nói ra. Hối Thông phương trượng chùa Thiếu Lâm dù có đoán ra phần nào, nhưng lão là một vị cao tăng đạo đức, quyết không bép xép, thổ lộ với ai. Tính đi tính lại chỉ còn mụ...mụ tiện nhân đó. Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Đúng lắm? Đúng lắm? Nhất định là mụ...mụ... Gã toan nói " mụ điếm già", nhưng trước mặt Hoàng Đế, gã không dám bạo miệng. Vua Khang Hy trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mụ Ở cung Từ Ninh đã giấu một gã đàn ông giả làm cung nữ, chính mắt trẫm trông thấy, quyết không phải giả dối. Mụ lo ngày, lo đêm cơ sự bại lộ. Mụ còn tự biết việc mụ giết Đoan Chính Hoàng hậu làm cho phụ hoàng căm hận mụ thấu xương. Phụ hoàng tuy đã xuất gia, còn phái Hải Đại Phú về cung tra xét vụ đó. Ngươi đã biết rõ nội tình mà lại kề cận bên mình trẫm thì mụ tiện nhân kia ăn ngon ngủ yên thế nào được? Mụ phải tìm cách hạ thủ gia hại phụ hoàng, mưu hại trẫm rồi giết ngươi đi mới yên được. Ngoài ra chẳng còn cách nào khác. Vi Tiểu Bảo tính thầm trong bụng:

- Mụ điếm già đã cấu kết với Thần Long giáo. Mụ biết lão hoàng gia chưa chết ắt báo cáo với Hồng giáo chủ. Coi chừng bọn Lạt Ma này kéo đến Ngũ Đài Sơn tất có liên quan tới Hồng giáo chủ. Nhưng gã là Bạch Long sứ Ở Thần Long giáo nên không thể tâu rõ với Hoàng thượng được. Vua Khang Hy thấy vẻ mặt lão có điều khác lạ liền hỏi:

- Ngươi nghĩ sao? Vi Tiểu Bảo vội tâu:

- NÔ tài nghĩ rằng...nghĩ rằng..những suy luận của Thánh thượng không sai chút nào. Nhất định là mụ Thái hậu nói ra, Thái hậu chẳng đã thường lui tới siêu hương lễ phật Ở các chùa Lạt Ma? Người Mãn Châu sùng tín Lạt Ma, ai ai đi lễ chùa Lạt Ma cũng là chuyện rất tầm thường, nhưng lúc này nhà Vua đã có thành kiến không hay về Thái hậu nên cũng không nghi ngờ gì nữa. Nhà Vua vỗ tay xuống bàn chan chát mấy tiếng rồi nghiến răng nói:

- Quân tiện nhân này đã gia hại đức Mẫu hậu thân sinh của trẫm, lại làm hại phụ hoàng chán đời

xuất gia, để cho trẫm thành người không cha, không mẹ. Trẫm...trẫm mà không băm bầm con tiện nhân làm muôn đoạnthì chẳng thể nào nguôi được mối hận này. Nhưng...nhưng phụ hoàng cứ một mực khuyên trẫm đừng làm khó dễ gì đến mụ. Vụ này biết làm thế nào cho được? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Lão Hoàng gia chỉ không cho nhà Vua giết mụ điếm già, chứ có cấm ta giết đâu Dù lão có cấm ta cũng chẳng được vì ta là phương trượng của lão, ta hạ lệnh cho lão thì được chứ không phải tuân theo chỉ thị của lão. CÓ điều này mà nói ra thì không linh nghiệm nữa. Gã nghĩ vậy liền tâu:

- Thánh thượng bất tất phải phiền lòng. Thái hậu đã gây nên nhiều tội ác tất sẽ gặp kết quả bi thảm. Thánh thượng chỉ có việc giương mắt lắng tai chờ ngày đó. Vua Khang Hy là người thông tuệ khác thường, hiểu ý gã ngay. Nhà Vua nhìn gã một lúc rồi gật đầu nói:

- Đúng thế? Quân tiện nhân này tội ác ngập đầu, thế nào cũng gặp kết quả thảm hại. Nhà Vua bước lui, bước tới trong lòng hồi lâu rồi phán:

- Công việc ngày nay là phải nghĩ kế đừng để bọn Lạt Ma lại đến xâm phạm phụ hoàng. Hay hơn hết là chúng ta phái một người có thể tin cậy được đi làm phật sống Ở Tây Tạng. Bao nhiêu Lạt Ma trong thiên hạ đều thuộc quyền quản trị của người đó thì mới khỏi lo về sau. Vi Tiểu Bảo giật mình đánh thót một cái, bụng bảo dạ:

- Bữa nay ta giả làm tên tiểu Lạt Ma, chớ để giả thành thật, Hoàng thượng mà tuyên bố ra là không thu lại được nữa. Vậy ta chận đầu trước là hơn. Gã vội tâu:

- Khải tấu Hoàng thượng. Cái gì thì còn được, chứ làm Phật sống Ở Tây Tạng thì nô tài không làm nổi. Vua Khang Hy cười ha hả phán:

- Ngươi quả là tinh ranh. Thực ra làm phật sống Ở Tây Tạng có điều gì không hay đâu? Địa phương quản hạt của Phật sống còn rộng hơn cả Vân Nam, Phạm vi quản hạt của Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo xua tay lia lịa đáp:

- Chẳng thà nô tài làm một tên tiểu thái giám còn được kề cận Thánh hoàng. một khi làm Phật sống thì chẳng thể nào gần gũi Thánh hoàng được. Tây Tạng Vương cũng thế, Đông Tạng Vương cũng vậy, hay Thiên Tạng Vương, Địa Tạng Vương gì gì đi nữa thì nô tài cũng không làm được. Gã nói mấy câu này là sự thực. Vì gã Ở với Vua Khang Hy lâu ngày. Hai người tuổi xuýt xoát ngang nhau, chuyện trò lại ý hợp tâm đầu, dĩ nhiên sinh tình quyến luyến. Tuy một bên là tiểu Hoàng Đế, một bên là tiểu thái giám, nhưng coi nhau như bạn thân. Nếu phải dời xa nhà Vua thì lòng gã không khỏi bịn rịn. Vua Khang Hy cười hỏi:

- Địa Tạng Vương là là danh hiệu của đức BỒ Tát mà ngươi cũng đem ra nói nhăng ư? Ngài đẩy cửa phòng bước ra ngoài nhìn Sát Nhĩ Châu và Đa Long nói:

- Hai ngươi làm việc đắc lực, trẫm sẽ ban thưởng. Sát Nhĩ Châu và Đa Long cả mừng liền dập đầu tạ ơn. Vua Khang Hy nói:

- Trẫm đem lòng sùng tín Phật pháp, quả nhiên mấy năm nay nhờ BỒ Tát phù hộ độ trì, nước nhà bình yên, nhân dân an lạc. Vi Tiểu Bảo thay trẫm làm hoà thượng cũng là một công trạng rất lớn. Vi Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn. Vua Khang Hy nói:

- Hiện nay Vi Tiểu Bảo đã mãn kỳ hạn thay mình trẫm, được theo trẫm về cung. Đến lượt Sát Nhĩ Châu xuất gia hai năm, nhưng không phải làm hoà thượng mà làm đai Lạt Ma trên Ngũ Đài Sơn. Nhà Vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Khanh chọn lấy hai ngàn tên quân đắc lực Ở Kiêu Kỵ Doanh đi theo cùng làm Lạt Ma và chia ra trụ trì trong các chùa Lạt Ma Ở trên Ngũ Đài Sơn. thời kỳ quân sỹ xuất gia lương bổng được tăng lên gấp đôi và còn được ban ơn khác nữa... Sát Nhĩ Châu sửng sết, tuy không thích cũng phải tạ ơn lãnh chỉ. Nhà Vua lại nói:

- Làm điều thiện mà muốn người ta hay biết thì không phải là chân thiện. Vụ này khanh phải dặn mọi người thủ khẩu như bình, không được tiết lộ. Tên nào trái lệnh cứ sử theo quân pháp, không khoang miễn gì hết: Nhà Vua lại bảo Đa Long:

- Bao nhiêu Lạt Ma Ở Ngũ Đài Sơn khanh xiềng khoá cả lại đưa về kinh giam cầm. Đồng người phái người đi thông tri cho Đạt Lai Hoạt Phật và nói là Hoàng thượng mời những vị Lạt Ma này về Băc Kinh khuyếc trương Phật pháp, tuyên dương giáo lý. Chờ thời gian chừng độ bảy tám chục năm, Phật pháp hưng thịnh rồi, sẽ đưa bọn họ trở về Tây Tạng. Nhà Vua nói một câu thì Cát Nhĩ Châu và Đa Long lại dạ một tiếng. Vi Tiểu Bảo mừng thầm trong dạ tự nhủ:

- Phen này lão gia được hoàn tục thì vĩnh viễn không làm hoà thượng nữa. Gã lại tự hỏi:

- Bọn Lạt Ma kia liệu có sống được bảy, tám chục năm nữa để về xứ chăng? Bọn chúng lớn mật dám mạo phạm đến lão Hoàng gia mà Hoàng thượng không chặt đầu mà chỉ giam cầm suết đời là ngài đại lượng lắm rồi và cũng là hồng phúc của chúng rất lớn. Vua Khang Hy lại phán:

- Vi Tiểu Bảo? Ngươi được thăng chức Chánh Hoàng kỳ đô thống Ở Kiêu Kỵ Doanh, kiêm ngự tiền thị vệ phó tổng quản. Sát Nhĩ Châu? Ngươi làm đại Lạt Ma được chu đáo, khi trở về kinh trẫm sẽ phái đi làm đề đốc. Hai người lại dập đầu lạy tạ ơn. Vi Tiểu Bảo coi là chuyện thường. Gã coi chức chánh đô thống hay phó đô thống cũng vậy mà thôi. Còn Sát Nhĩ Châu thì mừng rỡ vô cùng? Nên biết trong triều rất nhiều quan to, chức đô thống Kiêu Kỵ Doanh bất quá là kẻ thân tín của đức Hoàng đế, nhưng chỉ được coi một doanh. Tám màu cờ có tám chức đô thống, coi tám doanh. ĐÔ thống thì khi gặp hoàng thân quốc thích, tướng quân, đại thần đều phải khom lưng vấn an. Ngoài lương bổng chẳng có ngoại tài gì khác. Ai đi làm đề đốc Ở tỉnh xa mới oai danh hiển hách một phương mà bổng lộc cũng lắm. Vì vậy Sát Nhĩ Châu hy vọng Ở chỗ làm đề đốc sau này. Vào lúc trời mới bình minh, Vua Khang Hy truyền chỉ đến chùa Thanh Lương lễ phật. Ngoài chùa gươm đao còn quảng ngổn ngang dưới đất. Ngọn cỏ, mặt đá dính đấy vết máu, tỏ ra lúc bắt Lạt Ma đã xẩy một trường ác đấu cực kỳ khủng khiếp. Nhà Vua lại ra tiểu miếu Ở phía sau núi quan sát thì chỉ thấy đóng gạch ngói tan tành, cột gỗ cháy đen. Toà tiểu miếu đã bị thiêu huỷ tàn tạ. Những pho tượng Phật cũng cháy thành than. Nhà Vua ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Giả tỷ đêm qua phụ hoàng không trốn ra ngoài thì đã bị thiêu Ở trong miếu rôl Nhà Vua không dám nghĩ thêm nữa, sai Sách Ngạch ĐÔ lấy một vạn lạng bạc để trùng tu toà tiểu miếu. Nhà vua biết phụ hoàng không muốn làm to chuyện nên không tiện cho nhiều tiền. Vua Khang Hy trở về Đại hùng bảo điện cùng quần tăng chùa Thiếu Lâm làm lễ tương kiến. Quần tăng chỉ biết vị tiểu thí chủ này lai lịch rất lớn, không chừng vào hạng Hoàng thân quốc thích, chứ không biết là Hoàng đế. Các nhà tu hành tuy chẳng xu viêm phụ nhiệt như người ngoài tục, nhưng thấy nhà Vua bỏ ra nhiều tiền sửa sang miếu vũ cũng chắp tay ngỏ lời tạ ơn. Bọn Trừng Thông cũng đã

nhận ra tuỳ tùng đức Vua giả làm hương khách số đông là những người võ nghệ cao thâm. Vua Khang Hy đã tới ngôi chùa phụ hoàng xuất gia, không muốn bỏ về ngay liền hỏi:

- Bản nhân muốn Ở lại bảo tự mấy ngày có điều chi bất tiện chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đại thí chủ có lòng chiếu cố, bọn tiểu tăng mong mỏi còn không được... Bất thình lình nghe đánh "sầm" một tiếng rùng rợn? Bụi cát gạch ngói đổ xuống ầm ầm. Nóc Đại hùng bảo điện đã bị phá thủng một lỗ lớn. Bỗng thấy bóng trắng thấp thoáng từ trên nóc viện rớt xuống. Mọi người hoảng hết nhìn lại thì ra một nhà sư mặc áo bạch bào, tay cầm trường kiếm vừa nhẩy xổ về phía Vua Khang Hy vừa la:

- Bữa nay ta rửa hờn cho nhà Đại Minh? Vua Khang Hy vội lùi lại. Bọn Đa Long, Sát Nhĩ Châu, Khang Thân Vương đứng bên Hoàng Đế không được đeo binh khí. Trong lúc kinh hãi ai nấy đều vươn tay không ra để chụp người kia. Người kia phất tay áo bên trái một cái. Một luồng kình lực cực kỳ lợi hại xô ra. Bọn Đa Long bảy, tám người không đứng vững bị hất lùi lại. Bọn Trừng Tâm, Trừng Quan đều la lớn:

- Không được hại người? Đồng thời ra tay cản trở. Nhà sư kia lại phất tay áo bào một cái. Những tăng nhân vào hàng thượng thặng đều võ công cao thâm thi triển HỔ trảo công, Long trảo thủ, Niêm hoa cầm nã thủ, Cầm long công và nhiều tuyệt kỹ nữa mà không sao nắm được nhà sư kia. Quần tăng cực kỳ kinh hãi lẩm bẩm:

- Trong thiên hạ sao lại có nhân vật ghê gớm thế? Bạch Y Tăng không ngừng cử động, tiếp tục phóng kiếm nhằm Vua Khang Hy đâm tới. Nhà Vua sau lưng đã tựa vào bàn thờ, không còn đất lùi, bất giác la thầm:

- Mạng ta đến đây là hết. Vi Tiểu Bảo vội nhảy ra trước mặt Vua Khang Hy để ngăn chặn. Bỗng nghe đánh "chát một tiếng. Ngực gã đã bị trúng kiếm. Thanh trường kiếm cong đi không xuyên vào được. Vi Tiểu Bảo trước ngực đau điếng, gã đã rút truỷ thủ cầm tay chém mạnh ra, chặt kiếm đứt làm hai đoạn. Bạch Y Tăng không khỏi ngẩn người. Trừng Quan quát lên:

- Không được hại sư thúc ta? Lão phóng chưởng đánh vào vai bên hữu Bạch Y Tăng. Bạch Y Tăng quang thanh kiếm gẫy đi, xuay tay phóng chưởng phản kích. Trừng Quan cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, mắt nẩy đom đóm. Bạch Y Tăng cất tiếng khen:

- Hảo công phu? Hắn tiếp một chưởng của Trừng Quan rồi đảo mắt nhìn quanh, thấy rất nhiều cao thủ nên cũng sờn lòng. Nhất là vừa rồi thấy kiếm đâm không thủng một tên tiểu hoà thượng lại càng kinh dị, nên không dám ham chiến. Hắn vươn tay mặt ra túm lấy cổ áo vi Tiểu Bảo rồi đột nhiên nhảy vọt lên, qua chỗ thủng trên nóc điện chuồn ra ngoài. Động tác của Bạch Y Tăng mau lẹ vô cùng. Ba mươi sáu nhà sư cao thủ chùa Thiếu Lâm Ở trong điện mà không một ai ngăn cản kịp. Bọn Trừng Tâm, Trừng Quang vội theo lỗ thủng nhảy lên nóc điện thì đã thấy bóng trắng thấp thoáng chay ra phía sau núi cách xa mấy chục trượng rồi. Bạch Y Tăng quả là một kỳ nhân, bản lãnh đã cao thâm, khinh công cũng ghê gớm không ai tưởng tượng được. Quần tăng thấyc có đuổi cũng không kịp, nhưng phương trượng bản tự bị bắt đem đi nên vẫn phải rượt theo. Ba mươi sáu nhà sư vừa la vừa rượt. Chỉ trong chớp mắt bóng trắng đã biến mất hút vào khúc quanh sau núi. Vi Tiểu Bảo bị Bạch Y Tăng xách chạy đi, gã tưởng mình đương đằng vân giá vũ, ngó dãy cây ven đường vèo vèo chạy lui lại. Gã lại cảm thấy đường đi mỗi lúc một lên cao thì trong lòng kiếp đảm nghĩ thầm:

- Thằng trọc này đâm một kiếm mà ta không chết, nhất định hắn không chịu sẽ dùng biện pháp khác, không chừng hắn lên ngọn núi cao liệng mình xuống vực thẳm thì còn chi là cái mạng của thằng trọc nhỏ? Đột nhiên Bạch Y Tăng buông tay ra. Quả nhiên hắn liệng Vi Tiểu Bảo xuống.

Hồi 114 - Bạch Y Ni Thống Khóc Tiên Quân

Vi Tiểu Bảo vừa kêu thét lên một tiếng đã thấy sau lưng đụng đánh "kịch" một tiếng. Té ra gã chỉ bị hất xuống đất chứ không phải bị quăng xuống vực thẳm. Bạch Y Tăng lạnh lùng nhìn gã nói:

- Ta nghe đồn phái Thiếu Lâm có môn hộ thể thần công gươm đao chém không vào. Chẳng ngờ một tên tiểu hoà thượng như ngươi cũng học được môn đó. Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm đối phương thật trong trẻo lại có vẻ dịu dàng thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Gã ngửng đầu lên nhìn thì thấy đối phương khuôn mặt hình trái dưa, nước da trắng nõn, cặp mày cong vút, mắt phượng buồn thiu. Hiển nhiên là một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp, lối ngoài ba chục tuổi. Thiếu phụ đầu cạo trọc, có vết tàn nhang. Té ra đây không phải là một hoà thượng, mà là một vị ni cô. Vi Tiểu Bảo mừng thầm tự nhủ;

- Dù sao ni cô cũng còn hơn là hoà thượng. Gã muốn ngồi dậy nhưng trước ngực đau nhói lên. Khí huyết nhộn nhạo rất khó chịu. Vừa rồi gã bị đâm một kiếm, tuy nhờ có bảo y hộ thân chưa thủng da thịt, nhưng nội lực của đối phương hùng mạnh quá nên làm gã bị nội thương khá nặng. Gã rú lên một tiếng rồi lai ngã lăn ra. Nữ ni lạnh lùng lên tiếng:

- Ta tưởng thần công của phái Thiếu Lâm ghê gớm thế nào, thực ra chỉ có vậy mà thôi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chẳng dấu gì sư thái: ba mươi sáu nhà sư Thiếu Lâm hiện Ở trong Đại hùng bửu điện chùa Thanh Lương, có người là thủ toà La Hán đường, có kẻ là thủ toà Bát Nhã đường...chao ôi...chao ôi...? Tên nào cũng là cao thủ bậc nhất Ở phái Thiếu Lâm. Bọn chúng ba mươi sáu người địch không nổi một mình sư thái. Nếu tiểu tăng biết sớm thế này thì đã chẳng vào chùa Thiếu Lâm...úi chao?...Mà tìm đến sư thái để xin làm đồ đệ còn hay hơn gấp hàng trăm lần. Ở đời dễ được mấy người không ăn phỉnh. Vi Tiểu Bảo lại là một tay lành nghề nịnh hót khiến ai nghe cũng lọt tai. Bạch Y ni tuy là một tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ mà nghe gã nói mấy câu, sắc mặt ni cô đang lạnh như tiền bỗng lộ một nụ cười khoan khoái. Mụ cất tiếng hỏi:

- Tên họ ngươi là chi? Ở chùa Thiếu Lâm học nghệ đã mấy năm rồi? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Mụ này từ trên nóc Đại hùng bảo điện nhảy vào hành thích Hoàng thượng nói là để trả thù cho thiên tử nhà Đại Minh. Bây giờ ta lọt vào tay mụ thì phải tìm cách thân cận mới là thượng sách. Nhưng ta chưa hiểu mụ là thù hay là bạn với Thiên Địa Hội. Hay hơn hết là ta đừng vội thố lộ chân tướng. Gã suy nghĩ xong đáp:

- Tiểu tăng là một đứa trẻ côi cút cùng nghèo Ở Dương Châu. Tiên phụ bị quân mãn châu giết chết. Tiểu tăng từ thủa nhỏ bị bắt vào Hoàng cung làm tiểu thái giám. Tiểu tăng tên là Tiểu Quế Tử. Về sau... Bạch Y ni nghe đến tên gã, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ngươi là tiểu thái giám Tiểu Quế Tử ư? Dường như ta đã nghe thấy danh tự này. Ở triều đình Thát Đát có tên gian thần Ngao Bái bị một tên tiểu thái giám giết chết. Tên đó là ai? Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Chính… tiểu tăng đã giết hắn? Bạch Y ni nửa tin nửa ngờ hỏi:

- Chinh ngươi đã giết hắn thật ư? Nhưng Ngao Bái võ công rất cao cường, tự xưng là đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu thì làm sao ngươi giết hắn được? Vi Tiểu Bảo từ từ ngồi nhổm dậy thuật chuyện bắt Ngao Bái. Tiểu Hoàng đế hạ lệnh động thủ ra sao? Gã nhân lúc bất ngờ đâm Ngao Bái thế nào? Ném tro vào mắt hắn ra làm sao? Gã kể hết không bỏ sót một chi tiết. Gã lại thuật về sau vào nhà tù đâm chết Ngao Bái trong trường hợp nào cho Bạch Y ni nghe. Dĩ nghiên g ã thêm dầu, thêm mỡ cho câu chuyện thành ra quan trọng. Bạch Y ni lẳng lặng đứng nghe gã kể hết, buông tiếng thở dài tự nói một mình:

- Nếu có phải đúng như vậy thì bọn quả phụ nhà họ Trang nên cám ơn ngươi. Vi Tiểu Bảo cả mừng hỏi:

- Lão nhân gia nói những quả phụ nào? Phải chăng trong đó có cả vị tam thiếu nhưng nhưng Ở Trang gia? tam thiếu nhưng nhưng đã có lời cảm ơn tiểu tăng. Bà còn tặng cho một ả nha hoàn tên gọi Song Nhi. Bây giờ chắc thị đang nóng ruột muốn chết. Thị… Gã chưa dứy lời Bạch Y ni đã hỏi lại:

- Sao ngươi lại biết những người Ở Trang gia? Vi Tiểu Bảo liền theo sự thực kể chuyện lại. Gã nói thêm:

- Lão nhân gia mà không tin lời tiểu tăng thì cứ kêu Song Nhi ra hỏi sẽ rõ. Bạch Y ni lại hỏi:

- Ngươi đã biết tam thiếu Nhưng và Song Nhi thì đúng rồi, nhưng sao nay ngươi lại làm hoà thượng?… Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Việc lão Hoàng gia xuất gia đầu phật, ta cần giấu nhẹm là hơn. Gã liền đáp:

- Khang Hy hoàng đế phái tiểu tăng thay ngài đến chùa Thiếu Lâm xuất gia. Sau lại phái tiểu tăng lên làm phương trượng chùa Thanh Lương này. Kể từ ngày xuất gia cho tới nay chưa đầy một năm tiểu tăng đã học được rất nhiều võ công của phaí Thiếu Lâm mà thực ra dù có học thêm mấy chục năm nữa luyện cho đến hết những môn Vi đà chưởng, Bát nhã chưởng, Niêm hoa cầm nã thủ… gì gì đi nữa thì Ở trước mặt lão nhân gia cũng hoàn toàn vô dụng. Gã tưởng tâng bốc Bạch Y ni như vậy mụ sẽ khoan khoái vô cùng. Nào ngờ đột nhiên mụ sa sầm nét mặt hỏi:

- Ngươi đã là người Hán sao lại đi nhận giặc làm cha, liều mạng bảo vệ cho Hoàng đế? Đúng là lòng dạ của hạng nô tài. Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp. Những lời vặn hỏi của Bạch Y ni thật khó trả lời Lúc Bạch Y ni hành thíc Vua Khang Hy, trước tình thế nguy cấp, bất giác gã đứng ra che chở cho nhà Vua, thực tình gã không nghĩ tới chuyện tâng công, nịnh bợ, mà chỉ biết nhà Vua là người rất thân tình với gã Ở trên đời, nên gã coi là một vị thân ca ca. Bất luận trong trường hợp nào cũng không thể để ai hạ sát được. Bạch Y ni lạnh lùng nói tiếp:

- Bọn Thát Đát Ở Mãn Châu vào cướp giang sơn nhà Đại Minh chúng ta còn chưa đáng kể là quân bại hoại thứ nhất. Bại hoại hơn nữa là người Hán làm vây cánh cho cọp dữ, chỉ cầu thân mình đặng vinh hoa phú quí, dám làm bất cứ việc gì. Mụ nhìn thẳng vào mặt Vi Tiểu Bảo gằn giọng nói:

- Bây giờ ta đứng trên ngọn núi liệng ngươi xuống, liệu ngươi có vận dụng thần công được nữa

không? Vi Tiểu Bảo lớn tiếng đáp:

- Dĩ nhiên tiểu tăng không vận dụng. Thực ra sư thái chẳng cần liệng tiểu tăng xuống núi mà chỉ khẽ đánh một chưởng vào đỉnh đầu là lập tức thủ cấp của tiểu tăng vỡ thành mười bẩy, mười tám mảnh. Bạch Y ni hỏi:

- Thế thì ngươi nịnh bợ Hoàng đế Thát Đát còn được lợi ích gì? Vi Tiểu Bảo lớn tiếng đáp:

- Tiểu tăng không nịnh bợ y mà chỉ coi y như người bạn tết. Y... y đ ã tuyên bố

"vĩnh gia bất phứ, thương yêu trăm họ. Bần tăng nghĩ rằng mình cũng là bậc hảo hán trên trốn giang hồ, phải coi nghĩa khí làm trọng, hết dạ yêu thương bách tính? Thực ra y có lòng nghĩa khí với Vua Khang Hy là sự thực, còn chuyện yêu thương bách tính thì dù cho trong mơ gã cũng chưa bào giờ nghĩ tới.hiện gã đang Ở vào tình thế nguy hiểm tới tính mạng, nên mượn cái nón lớn để che đầu. Quả nhiên Bạch Y ni lộ vẻ ngần ngừ hỏi:

- Y bảo vĩnh viễn không tăng thuế và yêu thương trăm họ ư~ Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Đúng thế? Đúng thế? Y nói không biết đến mấy trăm lần và còn bảo quân Mãn Thanh tiến vào quan ải rồi tàn sát trăm họ là một việc rất tàn nhẫn. Những vụ

"Dương Châu thập nhật", "Gia Định tam...gì gì" đó là những hành động cầm thú. Trong lòng y lúc nào cũng hối hận không yên, nên y đã lên Ngũ Đài Sơn thiêu hương, bái Phật, lại ban chỉ miễn thuế ba năm cho thành Dương Châu và đất Gia Định. Bạch Y ni lẩm nhẩm gật đầu. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Tên gian thần Ngao Bái sát hại nhiều kẻ trung lương, tiểu Hoàng đế đã cản trở mà hắn không chịu nghe nên y giận quá bảo tiểu tăng lập kế giết hắn đi. Bạch sư thái? Nếu sư thái hạ sát tiểu Hoàng đế thì công việc triều chính sẽ vào cả tay Thái hậu. Mụ điếm già này ác hại vô cùng? Sư thái muốn giết bọn Thát Đát thì nên giết mụ điếm già đó đi còn hơn. Bạch Y ni trợn mắt nhìn Vi Tiểu Bảo nó:

- Trước mạt ta ngươi không được thết ra những lời thô tục, vô lễ vi Tiểu Bảo nói:

: Dạ dạ?Trước mặt lão nhân gia từ nay trở đi trong vòng bảy, tám chục năm, tiểu tăng không dám thết ra nửa lời thô tục. Bạch Y ni ngửng đầu nhìn đám mây trắng trên trời, khong lý gì đến gã nữa. sau một lúc lâu mụ lại hỏi:

- Thái Hậu làm điều chi tệ hại? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Những việc làm tệ hại của Thái hậu chẳng liên quan gì tới mụ ni cô này, vậy ta cứ bịa ra những tội trạng đổ lên đầu mụ điếm già đó. Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Thái hậu bảo hiện nay giang sơn đã thuộc về nhà Đại Thanh thì nên đào mồ cuốc mả mười bẩy, mười tám đời hoàng đế nhà Đại Minh để xem có bảo bối gì chăng? gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Thái hậu còn nói không thể để sóng sót một người Hán họ chu nào trong khắp thiên hạ mà phải tìm giết cả nhà mới khỏi lo bọn chúng khởi nghĩa nổi lên đoạt lại giang sơn của nhà Đại Thanh... Bạch Y ni tức giận đến cực điểm, không nhịn được nữa, đập tay xuống phiến đá đánh " chat" một cái. Những mảnh đá vỡ vụn tung bay tới tấp. Mụ gầm lên:

- Con đàn bà nấy thật ác độc? Vi Tiểu Bảo nói:

- Thật thế? Tiểu tăng phải khuyên can tiểu Hoàng đế nhất định không nên làm những việc đó. Bạch Y ni dặng hắng một tiếng ròi hỏi:

- Học vấn của ngươi đến đâu? Ngươi lý luận thế nào mà khuyên can được tiểu Hoàng đế, để y tin theo? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ha ha? Lý luận ư~ Lý luận của tiểu tăng rất rộng lớn. Tiểu tăng nói:" Tâu Hoàng thương? con người ta bất cứ ai chung qui cũng đi vào chỗ chết. Ở dương gian người Mãn Châu của Hoàng thượng cầm quyền trăm họ, nhưng Hoàng thượng có biết Ở dưới âm cung đức Diêm vương là người Hán hay người Mãn? Những phán quan, tiểu quỉ, quỉ đầu trâu, quỉ mặt ngựa, quỉ vô thường và bao nhiêu ma quỉ khác là người Mãn hay người Hán? Dĩ nhiên họ đều là người Hán hết. Vậy mà Ở dương gian Hoàng thượng khinh khi lấn át người Hán quá đỗi thì một ngày kia Hoàng thượng chết xuống âm cung tất bị họ trả thù rất nguy hiểm." Bạch Y ni đwngs nghe không nói gì. Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Tiểu Hoàng đế liền đáp: " Tiểu Quế Tử? may được ngươi nhắc nhở không thì trẫm quên điều đó? " Bao nhiêu chủ ý tàn độc của Thái hậu đưa ra đều bị tiểu Hoàng đế bác bỏ, không nghe một câu nào. Chẳng những thế tiểu hoàng đế còn ban tiền bạc để trùng tu những phần mộ của các bậc vua chúa nhà Đại Minh từ Hồng VÕ gia gia cho đế Sùng Trinh Hoàng đế. Lại còn Phúc vương, LỖ Vương, Đường Vương, Quế Vương gì gì nữa, nhiều quá tiểu tăng không nhớ được hết. Bạch Y ni nghe gã nói đột nhiên vành mắt đỏ hoe. Dường như mụ xúc động đến cực điểm, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi. Những giọt nước mắt chảy qua áo bạch bào rơi xuống ngọn cỏ. Hồi lâu mụ giơ ay áo lên lau mặt rồi nói:

- nếu quả đúng thế thì chẳng những ngm không có tội gì mà còn có công lớn, vì ngươi mà những lăng tẩm của các đế vương khỏi bị... mụ ác phụ khai quật...? Mụ nói tới đây, thanh âm nghẹn ngào khong thết nên lời được nữa. Bạch Y ni đưng dậy cất bước đi lại mỏm đá bờ vực thẳm. Vi Tiểu Bảo vội la lên:

- Sư thái? Sư thái Sư thái đừng... đừng huỷ mình. Gã nói rồi chạy theo nắm lấy tà áo Bạch Y ni. Bạch Y ni quay lại gắt lên:

- Đừng nói bậy? Việc gì ta phải tự huỷ mình? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tăng thấy sư thái thương tâm quá đỗi, chỉ sợ trong lúc nhất thời buồn bực mà nẩy ra quyết định không hay. Bạch Y ni hỏi:

- Nếu ta huỷ mình tự tử thì ngươi trở về bên mình Hoàng đế để hưởng phú quí há chẳng hay lắm ru? Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Không không? Tiểu tăng làm tiểu thái giám cũng là chuyện bất đắc dĩ. Quân Thát Đát đã sát hại gia gia của tiểu tăng. Khi nào tiểu tăng lại nhận giặc làm... cha? Bạch Y ni gật đầu nói:

- Khen cho ngươi còn có chút lương tâm. Mụ lấy trong mình ra mấy chục lạng bạc đưa cho Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi cầm ssố bạc này làm lộ phí để trở về quê quán Ở Dương Châu. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng: Tiền bạc ta thường cho người chẳng phải một ngàn lạng cũng phải năm trăm thì cond báu gì số

tiền nhỏ mọn này? Xem chừng vị sư thái đã mềm lòng rồi, ta phải làm cho mụ thương mến mới được. Gã không nhận tiền mà đột nhiên qùl xuống ôm lấy chân Bạch Y ni mà khóc ào lên. Bạch Y ni chau mày hỏi:

- Ngươi làm gì vậy? Đứng dậy đi? Đứng dậy đi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu nhân...tiểu nhân không muốn lấy bạc của sư thái. Bạch Y ni hỏi:

- Không lấy thì thôi, can chi ngươi phải khóc lóc? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu nhân không cha không mẹ, chẳng được một ai thương xót. Sư thái ơi? Sư thái rất giống gia mẫu...tiểu nhân chỉ mong được một người rủ lòng thương như má má là hay rồi... Bạch Y ni đỏ mặt lên khẽ nói:

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn. Ta đi xuất gia từ thủa nhỏ... Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ? Gã đứng dậy, quả nhiên trên mặt còn đầy ngấn nước mắt. Nên biết gã muốn khóc lúc nào là khóc ngay được, vì đó là tuyệt kỹ của gã> Bạch Y ni trầm ngâm rồi nói:

- Ta lại muốn đi Bắc Kinh và muốn đem ngươi đi theo. Nhưng ngươi lại là một tiểu hoà thượng...

- Mụ đi Bắc Kinh với mình giết mụ điếm già càng hay. Thái hậu tuy đã nhận gã làm Bạch Long sứ của Thần long giáo và tỏ ra kính thuận gã, nhưng mỗi lần gã nghĩ tới mụ không khỏi ớn da gà. Đồng thời gã đã tỏ ý với nhà Vua là sẽ hạ sát Thái hậu, nhưng hạ thủ cách nào đối với g ã là một vấn đề nan giải. Bây giờ gã thấy võ công của Bạch Y ni vào loại quỉ khốc thần sầu. Mụ muốn giết Thái hậu thật dễ như trở bàn tay, chẳng cần tốn hơi sư chi hết. Gã ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Tiểu tử làm hoà thượng chỉ là chuyện giả dối. Sau khi xuống núi, tiểu tử sẽ thay mặc áo khác là xong. Bạch Y ni gật đầu không nói gì nữa. Hai người liền song song xuống núi. Khi gặp quãng đường hiểm trở khó đi, Bạch Y ni lại túm cổ áo Vi Tiểu Bảo xách lên nhẹ nhàng nhảy vọt qua. Vi Tiểu Bảo tán dương Bạch Y ni không ngớt miệng, lại chê bai võ công của phái Thiếu Lâm chẳng đáng một đồng. Bạch Y ni tựa hồ như không nghe tiếng, mụ chẳng lộ vẻ mừng vui mà cũng chẳng ra chiều tức giận. Sau Bạch Y ni nghe Vi Tiểu Bảo nhắc đi nhắc lại đến mười mấy lượt mới nói:

- Vo công của phái Thiếu Lâm dĩ nhiên có nhiều chỗ độc đáo. Ngươi là trẻ con khác nào ếch ngồi đáy giếng, không nên bạ đâu nói đấy. Ngay một môn hộ thể thần công của ngươi khiến cho đao thương bất nhập, chính ta đây cũng chưa học được Vi Tiểu Bảo xúc động đáp:

- môn hộ thể thân công của tiểu tử chỉ là giả tạo. Gã cởi chiếc áo choàng để hở chiếc áo trong màu đen ra nói tiếp:

- Chỉ có tấm áo này là đao thương chém không vào? Bạch Y ni liền giơ tay len vận nội kình vào ngó tay đâm một cái. Chỉ lực của mụ có thể đâm đứt cả dây thép mà đối với những sợi tơ dệt áo này không xây sứt may may. Mụ tủm tỉm cười nói:

- Té ra là thế. Trước ta vẫn lấy làm kỳ nghĩ rằng võ công phái Thiếu Lâm độc đáo đến thế mà ngươi còn nhỏ tuổi sao đã rèn luyện được tới trình độ đó? Mụ giải khai được mối hoài nghi, trong lòng cao hứng, cười nói:

- Ngươi quả là một đứa nhỏ rất thành thực. vi Tiểu Bảo không khỏi cười thầm vì Ở đời còn có người khen gã thật thà thì đáng là một chuyện hy hữu. Gã đáp:

- Tiểu tử đối với người khác không thành thực lắm đâu, nhưng đối với sư thái chẳng dối trá một câu nào. Tiểu tử cũng không hiểu tại sao? Chắc là vì tiểu tử coi sư thái cũng như... cũng như má má... Bạch Y ni chẹn họng:

- Từ bây giờ chở đi ngươi đừng nói vậy, khó nghe lắm. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ? Gã nghĩ thầm:

- Mụ đâm vào ngực mình một cái, đến bây giờ cũng chưa hết đau. Ta đã kêu mụ mấy câu má má, thế cũng là có vay có trả rồi... Nguyên gã kêu Bạch Y ni bằng má má tức là gã thoá mạ mụ làm đ điếm, vì mẫu thân gã là một kỹ nữ. Vi Tiểu Bảo lấy làm đắc ý, bất giác đưa mắt nhìn Bạch Y ni thấy mụ gương mặt xinh đẹp và trang nhã lại có vẻ đài các thanh cao, bất giác gã sinh lòng kính cẩn. Vi Tiểu Bảo vốn là đứa trẻ hỗn xược, ngay đối với Phật tổ, BỒ tát gã cũng chẳng đem lòng kính trọng. Đối với sư phụ Trần Cận Nam, gã vì sợ hãi mà không dám ngấm ngầm kêu bằng lão này lão nọ, còn những người như Hồng giáo chủ, Hồng phu nhân vân vân...gã chỉ kính thuận Ở ngoài miệng mà trong lòng khinh bỉ. Nhưng lúc này Ở trước mặt Bạch Y ni, chẳng những bề ngoài mà trong thâm tâm g ã cũng không dám có ý nghĩ dông càn. Vừa rồi gã hô mấy câu má má, bây giờ ngẫm lại thấy hối hận. Bạch Y ni cùng Vi Tiểu Bảo ra đi từ mé Bắc, xuoóng núi rồi đi ngang qua đông. Khi hai người tới một toà thị trấn, Vi Tiểu Bảo liền đi mua quần áo hoá trang làm một thiếu niên công tử. Hồi Ở chùa Thanh Lương, gã giả làm Lạt Ma để bảo vệ lão Hoàng gia còn một số ngân phiếu mấy chục vạn lượng bạc, gã đã cất vào trong bọc. Dọc đường Vi Tiểu Bảo dặn các khách điếm làm những món chay tinh khiết và phục thị Bạch Y ni rất chu đáo. Bạch Y ni phân biệt những món ăn ngon hay dở một cách rất tinh vi, tựa hồ như mụ là một nhân vật xuất thân từ nhà đại phú quí, khác hẳn bọn tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Tuy mụ không có ý lựa chọn, nhưng món nào tinh khiết ngon lành, mụ ăn nhiều thêm mấy miếng. Vi Tiểu Bảo trong tay đã sẵn tiền bạc thì mua sắm gì chẳng được? Nào nhân sâm, nào phục linh, nào mộc nhĩ nào nấm lulll tlền. Thứ gì càng quí gã càng mua nhiều Vi Tiểu Bảo từng làm chưởng quản trong ngự trù phòng một thời gian khá lâu. Gặp những ngày Phật tổ đản, Quan âm đản hoặc những ngày lễ tiết Thái hậu cùng Hoàng đế đều dùng trai, nên những món này gã rất thành thuộc. CÓ khi nhà bếp Ở khách điếm khong biết nấu nướng, phải mời gã ra chỉ điểm. Những bữa ăn Ở trong quán trọ ngày càng giống những bữa ngự thiện Ở Hoàng cung đến bảy tám phần. Bạch Y ni là người trầm mặc, thường thường suết ngày không nói một câu. Vi Tiểu Bảo đã sinh lòng tôn kính mụ, cũng không dám nói nhăng nói càn. Hôm tới Bắc Kinh, Vi Tiểu Bảo tìm đến một nhà đại khách điếm. Vừa bước chân vào, gã đã đưa ra hai chục lạng bạc làm tiền thưởng. Chủ điếm thấy ni cô vào trọ cũng hơi sửng sốt, nhưng thấy chàng công tử quyền quỉ sự hào phóng liền tiếp đãi ân cần. Bạch Y ni đối với mọi sự tựa hồ coi là chuyện đương nhiên, mụ không cần hỏi han gì. ăn cơm trưa xong, Bạch Y ni nói:

- Ta muốn đi viếng núi Cảnh Sơn. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Sư thái muốn đi Cảnh Sơn ư? ĐÓ là nơi Sùng Trinh Hoàng đế đã qui thiên. chúng ta nên đến làm lễ. Núi Cảnh Sơn Ở ngay cạnh Hoàng cung, chỉ trong khoảnh khắc đã tới nơi. Hai người lên núi rồi, Vi Tiểu Bảo trỏ một gốc cây lớn nói:

- Hoàng đế Sùng Trinh chết treo Ở trên cây này. Bạch Y ni giang tay ôm lấy cây, người mụ run

rẩy không ngớt, giọt châu tầm tã tuôn rơi. Bỗng mụ nằm lăn xuống đất. Khóc lóc thảm thương. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Chẳng lẽ vị sư thái này có mối liên quan với Sùng Trinh hoàng đế? Gã động tâm nghĩ tiếp:

- Phải chăng y cũng giống hoàn cảnh Đào cô cô, trước đã làm cung nữ trong triều nhà Đại Minh, không chừng y là một vị phi tần của Vua Sùng Trinh? Nhưng gã lại lẩm bẩm lắc đầu:

- Không phải rồi. Ta coi khổ người không đúng. Y còn nhỏ tuổi hơn mụ điếm già nhiều thì làm phi tần của Sùng Trinh Hoàng đế thế nào được? Bạch Y ni khóc lóc cực kỳ bi thiết cơ hồ ngất đi. Vi Tiểu Bảo thấy thế không nhị được cũng sa lệ. Gã quì mọp xuống đất hướng về phía cây lớn dập đầu lạy mấy lạy. Bạch Y ni khóc lóc hồi lâu rồi lại đứng lên ôm lấy thân cây. Đột nhiên mụ run bần bật xỉu đi. Tấm thân từ từ tụt xuống. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, vội lại nâng đỡ, la gọi:

- Sư thái? Sư thái lai tỉnh? Sau một lúc lâu, Bạch Y ni dần dần hồi tỉnh, định thần lại nói:

- Chúng ta đến Hoàng cung coi xem. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi Nhưng hãy trở lại khách điếm để tiểu tử lấy bộ áo thái giám cho sư thái mặc rồi sẽ đưa sư thái vào cung. Bạch Y ni tức giận hỏi:

- Sao ta lại mặc đồ thái giám của quân Thát Đát được? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ?...Thế thì...thế thì sư thái mặc giả làm Lạt Ma vậy. Trong Hoàng cung thường có Lạt Ma lui tới. Bạch Y ni gạt đi:

- Ta cũng không thèm giả làm Lạt Ma mà cứ xông thẳng vào thì ai ngăn cản được? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ? Bọn thị vệ quả không ngăn cản nổi sư thái, nhưng e rằng không tránh khỏi tàn sát nhiều người. Sư thái còn mải giết người thì chẳng thể bình tĩnh để coi cảnh vật. Gã thực tình không muốn để Bạch Y ni giữ nguyên chân tướng mà vào Hoàng cung.

Hồi 115 - Ni Cô Hai Dạo Lẻn Vào Cung

Bạch Y ni gật đầu đáp: Ngươi nói vậy cũng phải. Hãy chờ đến đêm tối sẽ vào cung là được. Ngươi cứ Ở khách điếm đợi ta sẽ khỏi gặp nguy hiểm. Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Không không? Tiểu tử xin đi theo sư thái vì tình thế trong Hoàng cung tiểu tử đã thuộc hết. Chẳng những tiểu tử biết hết mọi chỗ mà còn quen mặt cả người nữa. Sư thái muốn coi nơi nào, tiểu tử sẽ dẫn tới đó. Bạch Y ni lẳng lặng không nói gì, ngơ ngẩn xuất thần. Đến canh hai, Bạch Y ni vọt ra khỏi khách điếm. Vi Tiểu Bảo leo đẽo theo sau. Khi đến bức tường vây Hoàng cung, Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta quanh ra góc đông bắc, chỗ đó tường vây thấp hơn, mà bên trong là nơi cư trú của bọn tôi tớ làm việc tạp dịch, không có thị vệ tuần tra. Bạch Y ni theo lời gã chỉ điểm quanh ra góc đông bắc. Mụ túm lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo nhẹ nhàng nhảy vào trong. Vi Tiểu Bảo khẽ hỏi:

- Bên này là Lạc Thọ đường và Dương Tinh điện. Sư thái muốn coi nơi nào? Bạch Y ni nói:

- Nơi nào ta cũng muốn coi. Hai người liền đi về phía tây xuyên qua mé bên Lạc Thọ đường và Dưỡng Tinh điện, quanh vào dãy hành lang rồi qua Huyền Khung bảo điện, Cảnh Dương cung, Chung Tuỵ cung đi đến Ngự hoa viên. Trong đêm tối mà Bạch Y ni chân bước thoăn thoắt mau lẹ, cả những khúc quanh đường rẽ mụ cũng không chần chừ chút nào. Hễ ngó thấy thị vệ hoặc phu canh đi tuần, mụ liền ẩn vào góc nhà hoặc sau gốc cây. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Sao vị sư thái này lại thuộc hết tình hình trong cung đến thế? CÓ khi bà còn hiểu rõ hơn cả ta. Ta bảo dẫn bà đi mà thực ra bà hướng dân ta mới đúng. Đi qua Ngự hoa viên rồi, hai người tiếp tục đi về phía tây, qua cửa Khôn Ninh vào tới ngoài cung Khôn Ninh. Bạch Y ni ngần ngừ mọt chút rồi hỏi:

- CÓ phải Hoàng hậu Ở cung này không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thượng chưa thành hôn không có Hoàng hậu. Trước kia Thái hậu Ở đây, bây giờ bà dọn qua cung Từ Ninh. Cung Khôn Ninh này hiện bỏ chống, không người ở. Bạch Y ni nói:

- Chúng ta thử đến coi. Bạch Y ni tới ngoài cung, mụ giơ tay lên đặt vào khung cửa sổ khẽ đẩy kình lực ra. Bật lên những tiếng lắc cắc, then cửa bị gẫy rời. Bạch Y ni đẩy cửa nhẩy vào. Vi Tiểu Bảo cũng chuồn vào theo. Cung Khôn Ninh là tẩm cung của Hoàng hậu. Vi Tiểu Bảo trước nay chưa vào bây giờ. Trong cung lâu ngày không có người ở, mùi hôi hám xông lên sặc sụa. ánh trăng lọt qua làn giấy dán cửa xổ chiếu vào trong nhà những tia sáng yếu ớt Vi Tiểu Bảo phảng phất nhìn thấy Bạch Y ni ngồi xuống cạnh giường không nhúc nhích. Sau một lúc gã nghe tiếng tý tách, thì ra mụ nhỏ lệ xuống vạt áo. Gã nghĩ thầm:

- Phải rồi? Chắc sư thái cũng cùng một trường hợp với Đào cô cô, trước đã là cung nữ phục thị Hoàng hậu triều đại nhà Đại Minh. Bỗng thấy Bạch Y ni đứng dậy ngửng đầu nhìn lên xà nhà khẽ nói:

- Chu Hoàng hậu...ngày trước tự tử Ở đây. Vi Tiểu Bảo đạ một tiếng. Gã khong nghi ngờ gì nữa, khẽ cất tiếng hỏi:

- Sư thái có muốn gặp CÔ CÔ của tiểu tử không? Bạch Y ni lấy làm kỳ hỏi lại:

- CÔ CÔ ngươi ư? CÔ CÔ ngươi là ai? Vi Tiểu Bảo đáp:

- CÔ CÔ của tiểu tử họ Đào tên Hồng Anh. Bạch Y ni khẽ la lên:

- Hồng Anh ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi. Không chừng sư thái cũng biêt y. ngày trước Đào CÔ CÔ phục thị trưởng công chúa, con Sùng Trinh Hoàng đế. Bạch Y ni hỏi:

- Hay lắm? Hay lắm? Hiện giờ y Ở đâu? Ngươi kêu y đến ra mắt ta. Bạch Y ni thường thường vẫn thản nhiên. cả lúc vào chùa Thanh Lương hành thích Vua Khang Hy, dù hành động mau lẹ bà vẫn không mất vẻ bình tĩnh, nhưng lúc này giọng nói của bà tỏ ra rất nóng nảy. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đêm nay thì không gọi được rồi. Bạch Y ni vội hỏi:

- Tại sao vậy? Tại sao vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đào cô cô vẫn giữ lòng trung với nhà Đại Minh. Y đã hành thích thái hậu Thát Đát Đáng tiếc là chưa đâm chết được mụ. Y đành nấp nánh Ở Hoàng cung. Y có nhìn thấy ám hiệu thì mới tìm đến tiểu tử. Vậy tối mai mới gặp được. Bạch Y ni hỏi:

- Hay lắm? Hay lắm? Hồng Anh là một tên nha đầu có khí tiết. Người làm hiệu thế nào để hẹn hò y? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử đã ước hẹn với cô cô ra hoả trường xếp một đống đá, căm một cành cây vào là y biết ngay và đến chỗ hẹn chờ đợi. Bạch Y ni nói:

- Vậy bây giờ chúng ta đi làm ám hiệu. Mụ nhảy vọt ra cửa xổ dắt tay Vi Tiểu Bảo tới cửa Long Phúc qua cung V nh Thọ, điện Thể Nguyên, điện Bảo Hoa, tiến về phía bắc hoả trường. Vi Tiểu Bảo lượm một cục than vẽ hình chim sẻ vào mảnh gỗ xong gã nhặt đá xếp vào một đống. Vừa cắm nhành cây xong, bỗng nghe Bạch Y ni nói:

- CÓ người tới đó. Hoả trường là nơi đết phế vật Ở trong cung, vậy mà giữa lúc canh khuya đột nhiên có người đến là chuyên khác thường. Vi Tiểu Bảo kéo tay Bạch Y ni ẩn vào phía sau một cái lu lớn. Tiếng bước chân lạo xạo mỗi lúc một gần. Một người thoăn thoắt đi tới từng bước nhìn quanh bốn mặt. Khi ngó thấy cành cây Vi Tiểu Bảo cắm vào đống đá, người kia sửng sết tiến lại nhổ lên. Người kia xoay mình một cái. Dươi ánh trăng, Vi Tiểu Bảo nhìn rõ măt thì chính là Đào Hồng Anh. Trong lòng mừng rỡ khôn xiết, gã khẽ cất tiếng hô.

- CÔ Cô? Tểu điệt Ở đây. Rồi từ sau lu nước nhảy ra. Đào Hồng Anh vội bước lại ôm lấy gã,hoan hỷ nói:

- Hảo hài tử? Ngươi đã về đấy ư~ Hàng ngày cứ đến đêm là ta lại tới đây coi, chỉ mong nhìn thấy kí hiệu của ngươi. Vi Tiểu Bảo nói:

- CÔ Cô? CÓ người muốn gặp CÔ CÔ đó. Đào Hồng Anh lộ vẻ kinh nghi, buông tay ra hỏi:

- Ai vậy? Bạch Y ni đứng thẳng người lên khẽ đáp:

- Ta đây? Hồng Anh? Ngươi...ngươi còn nhận được ta không? Đào Hồng Anh không ngờ phía sau lu nước còn có người nữa, bất giác mụ giật mình kinh hãi, lùi lại ba bước. Mụ xoay tay mặt ra sau lưng rút thanh đoản kiếm rồi hỏi lại:

- Ai... ai đó? Bạch Y ni ni thở dài đáp:

- Té ra ngươi không nhận ra được ta nữa rồi? Đào Hồng Anh ngập ngừng;

- Tôn giá...tôn giá... Mụ từ từ tiến lên hai bước nói tiếp:

- NÔ tài...nô tài không nhìn rõ mặt tôn giá... Tôn giá...là... Bạch Y ni khẽ nghiêng mình đi để ánh trăng soi rõ một bên mặt rồi khẽ nói:

- Tướng mạo người thay đổi khá nhiều rồi. Đào Hồng Anh cất tiếng run run:

- Tôn giá...tôn giá là... Đột nhiên mụ bỏ đoản kiếm xuống la lên:

- Trưởng công chúa?... Trưởng công chúa đấy ư? NÔ tài...nô tài... Mụ nhảy xổ lại ôm chân Bạch Y ni quì phục xuống đất, nghen□gào nói:

- Trưởng công chúa? NÔ tài lại được gặp công chúa thì có...chết ngay tức khắc cũng thoả dạ lắm rồi. Vi Tiểu Bảo vừa nghe đến ba chữ " Trưởng công chúa" thì kinh ngạc vô cùng? Nhưng sau gã nhớ tới Đào Hồng Anh đã kể chuyện xưa: mụ đã từng làm cung nữ Ở tiên triều, hầu hạ Trưởng công chúa. Sau khi Lý Sấm đánh vào Bắc Kinh, Sùng Trinh vung kiếm lên định hạ sát Trưởng công chúa. Nhát kiếm của nhà Vua chặt đứt một cánh tay nàng. Sùng Trinh định chém nữa thì Đào Hồng Anh nằm phục lên trên mình công chúa bị nhát kiếm thứ hai chém trúng lưng. Mụ ngất đi hồi lâu, khi tỉnh lại thì không thấy Hoàng đế và công chúa đâu nữa. Vi Tiểu Bảo bất giác đưa mắt nhìn Bạch Y ni, nghĩ thầm:

- Bà này cụt một cánh tay mà lại thuộc tình hình trong cung. Lúc bà ngồi khóc Ở cung Khôn Ninh đáng lý ta phải đoán ra rồi. Vậy mà bây giờ nghe Đào cô cô nói mới hay thì thật mình ngu xuẩn không biết đến thế nào mà kể. Lại nghe Bạch Y ni hỏi:

- Bấy lâu nay ngươi vẫn Ở trong cung hay sao? Đào Hồng Anh đáp:

- Dạ? Bạch Y ni nói:

- Thằng nhỏ này bảo ngươi hành thích Thái hậu Thát Đát nhưng việc không thành Thế là hay lắm? Ta...rất cảm kích về hành đông của ngươi. Bà nói tới đây bất giác tuôn châu tầm tã. Đào Hồng Anh nói:

- Công chua thận trọng thiên kim chẳng thể chần chờ Ở đây được. NÔ tỳ xin đưa công chúa ra khỏi cung ngay bây giờ. Bạch Y ni thở dài đáp:

- Ta không còn là công chúa nữa rồi. Đào Hồng Anh nói:

- Không không? trong con mắt nô tỳ công chúa vĩnh viễn là Trưởng công chúa của nô tỳ, bao giờ nô tỳ cũng một lòng thờ phụng. Bạch Y ni nở một nụ cười thảm đạm. dưới ánh trăng soi trên má bà còn ngấn nước mắt trong suết khiến cho nụ cười càng thêm vẻ thê lương Bạch Y ni thủng

thẳng nói:

- Cung Ninh Thọ bây giờ có người rở không? Ta muốn vào thăm cảnh cũ. Đào Hồng Anh đáp:

- Hiện nay cung Ninh Thọ là chỗ ở... của Kiến Ninh công chúa. Nhưng mấy bữa nay Hoàng đế, Thái hậu và công chúa Thát Đát đều rời khỏi kinh thành, không hiểu đi đâu? Trong cung Ninh Thọ chỉ còn mấy tên cung nữ và thái giám. Để nô tỳ đi giết chết bọn chúng rồi sẽ rước công chúa tới thăm. Nguyên cung Ninh Thọ là tẩm cung của công chúa. Ngày trước Bạch Y ni là công chúa cũng Ở trong cung này. Bạch Y ni nói:

- Bất tất phải giết người, chúng ta cứ qua đó coi cũng được. Đào Hồng Anh đáp:

- Dạ? xin tuân lời Trưởng công chúa. Mụ không biết ngày nay Trưởng công chúa đã là nhân vật võ lâm võ công quỉ khốc thần sầu, mụ tưởng bà phải nhờ Vi Tiểu Bảo trà trộn đưa lén vào cung. Đào Hồng Anh gặp được chủ cũ, mụ đầy lòng xúc động. Đừng nói Trưởng công chúa muốn thăm chốn cũ, mà phải xông vào núi đao bể lửa mụ cũng chẳng chút ngần ngừ. Ba người đi về phía bắc ra cửa Tây Thiết rồi rẽ sang mé đông, qua cửa Thuận Trinh, cùng mấy nhà kho chứa vải vóc, trà rượu là đến ngoài cung Ninh Thọ. Đào Hồng Anh khẽ nói;

- Xin công chúa để nô tỳ đuổi bọn cung nữ và thái giám ra đã. Bạch Y ni gạt đi:

- Không cần? Bà giơ tay ra đẩy vang lên những tiếng răng rắc. Then cửa gẫy rời. Cánh cửa mở ra. Bạch Y ni tiến vào phòng. Tuy đã đổi triều đại mà qui củ trong cung chẳng khác trước mấy. Cung Ninh Thọ là chõ Ở cũ của Bạch Y ni. Bọn thái giám và cung nữ phụ trách công cung này ngày trước nằm đâu nay vẫn Ở chỗ đó, nên bà thuộc hết cả. Bạch Y ni không để bọn chúng kịp phát giác đã điểm vào vậng huyệt cho mọi người me đi. Bạch Y ni vào đến tẩm điện của công chúa, Đào Hồng Anh vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Mụ nói:

- Công chúa? Té ra võ công của công chúa đã cao minh đến thế. Bạch Y ni ngồi xuống cạnh giường, nghĩ lại những chuyện hơn hai mươi năm trước, bà bị mất một cánh tay mặt dưới lưỡi kiếm của phụ hoàng Ở trong điện này mà bây giờ cả giang sơn đều bị bọn Thát Đát chiếm cứ. Cả phòng nhủ của bà cũng thành phòng ngủ của công chúa Thát Đát, bà không khỏi đau lòng. Đào Hồng Anh và Vi Tiểu Bảo thị lập hai bên lẳng lặng không nói gì. Bạch Y ni ngơ ngẩn hồi lâu rồi bảo:

- Thắp đèn nến lên! Đào Hồng Anh dạ một tiếng, quẹt lửa thắp nến. Bây giờ mọi người trông rõ trên vách cũng như mặt bàn toàn đao kiếm, bi tiên, đủ loại binh khí, tựa hồ chỗ Ở của một võ sĩ chứ đâu phải là tẩm cung của một vị công chúa cành vàng lá ngọc. Bạch Y ni buông tiếng thở dài nói:

- Té ra cô công chúa này bản tính hiếu võ. Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Tính nết công chúa Thát Đát thật quái đản. Chẳng những thị thích dánh người mà còn mong được người đánh mình, võ công thị tầm thường lắm, chưa có gì đáng kể còn kém cả tiểu tử. Gã đưa mắt ngó lên tường, nhớ tới ngày trước chui vào trong chăn ẩn bị Thái hậu túm cổ lôi ra, nếu tấm Ngũ Long lệnh của Hồng giáo chủ không rớt xuống thì bây giờ đã làm tiểu thái giám dưới âm cung để phục thị cho công chúa của đức Diêm vương rồi. Nên gã không khỏi hồi hộp trong lòng. Bạch Y ni khẽ nói:

- Bao nhiêu đồ hoạ cùng bút thiếp của ta đều bị thị lấy hết mất rồi. Đào Hồng Anh đáp:

- Dạ? CÔ gái phiên bang này dường như chẳng biết mấy chữ thì hiểu gì được tranh hoạ cùng bút thiếp? Chắc vì thế mà thị cất đi để treo binh khí. Bạch Y ni giơ tay lên khẽ vẫy một cái quạt tắt ngọn nến rồi nói:

- Ngươi hãy theo ta ra ngoài Hoàng cung. Đào Hồng Anh đáp:

- Vâng? Mụ nói tiếp:

- Thân thủ công chúa tuyệt diệu như vậy mà túm được Thái hậu Thát Đát, bức bách y giao mấy bộ kinh sách ra là ta có thể phá huỷ Long mạch của bọn Thát Đát. Bạch Y ni hỏi:

- Kinh sách nào mà có vẽ cả Long mạch của bọn Thát Đát? Đào Hồng Anh liền mang cả lai lịch về tám pho Tứ thập nhị chương kinh thuật lại

- Nếu trong tám pho kinh sách đó quả có ẩn dấu phép phá Long mạch của bọ thát đát thì thật hay lắm? Hãy chờ bọn Hoàng đế và Thái hậu Thát Đát về cung, chúng ta lại đến. Ba người rời khỏi cung Ninh Thọ vẫn theo mắt đông bắc bức tường thành vọt ra ngoài trở về khách điếm yên nghỉ. Đào Hồng Anh và Bạch Y ni ngủ chung một phòng. Cách đây hơn hai chục năm đêm nay mới tái diễn cái cảnh chủ tớ một phòng. Đào Hồng Anh mừng rỡ không biết đến thế nào mà kể? Đầu óc mụ cực kỳ hoan hỷ, rạo rực, suết đêm không nhắm mắt. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Tất cả tám bộ Tứ thập nhị chương kinh, mình ta đã giữ sáu bộ, một bộ hiện giờ Ở nơi Hoàng thượng. Còn một bộ cuối cùng không hiểu lạc lõng nơi đâu. nay vị sư thái này cùng CÔ CÔ muốn bức bách mụ điếm kia giao kinh sách ra thì còn lấy đâu ra được? Chắc hai bên chỉ nói vài câu là xảy cuộc chiến đấu chém giết. Ta phải nghĩ kế gì để sư thái nhổ giùm cái đinh trước mắt ta và trước mắt Hoàng thượng mới được Mấy hôm sau, Bạch Y ni và Đào Hồng Anh Ở lì trong khách điếm không bước chân ra khỏi cửa. Vi Tiểu Bảo hàng ngày ra ngoài để nghe ngóng tin tức Hoàng thượng đã vê kinh chưa? Đến trưa hôm thứ bẩy, gã thấy bọn Khang Thân Vương, Sách Ngạch Đồ, Đa Long thống lĩnh toán ngự tiền thị vệ, lại có cả mấy cỗ kiệu rầm rộ vào cung, g ã biết Hoàng thượng đã trở về. Chăng bao lâu từng bọn Hoàng thân quốc thích, các bộ đại thần lục tục tiến cung để vấn an thánh giá. Bạch Y ni nói:

- Hay lắm? Đêm nay ta lại vào cung. Hoàng đế Thát Đát đã trở về thì việc phòng vệ trong cung tất nhiên nghiêm ngặt gấp mấy lần trước. Vậy các ngươi đừng vào, cứ Ở khách điếm này chờ đợi ta. Bà nói vậy là có ý e ngại võ công của Đào Hồng Anh và Vi Tiểu Bảo hãy còn kém cỏi, nếu theo bà vào cung khó lòng tránh khỏi những điều nguy hiểm bất trắc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thưa sư thái? Tiểu tử xin đi theo sư thái. Đào Hồng Anh cũng nói:

- NÔ tỳ cũng muốn đi theo công chúa. NÔ tỳ và gã tiểu tử này thuộc hết địa hình trong cung, không thể xảy điều nguy hiểm đâu mà ngại. Mụ đã trùng phùng cố chủ, bất luận trong trường hợp nào cũng không muốn rời xa nửa bước. Bạch Y ni nói:

- Các ngươi nhất định đòi đi, ta cũng ưng cho. Ba người lại theo đường cũ vào cung. Khi vào đến bên ngoài Từ Ninh cung của Thái hậu. Vi Tiểu Bảo vẫn thủ tay trái trong bọc giữ khư khư tấm Ngũ Long lệnh, bụng bảo dạ:

- Vạn nhất mà mụ điếm già phát giác thì ta cầm Ngũ Long lệnh giơ ra khiến mụ phải y theo một phép. Bên ngoài cung Từ Ninh yên lặng như tờ, không một tiếng động. Bạch Y ni dân hai người

quanh ra phía sau. Bà nắm lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo tung mình vọt qua tường vào trong rồi hạ xuống đất không một tiếng động. Lúc Đào Hồng Anh nhảy xuống, Bạch Y ni lại xoay tay áovề phiasau phất một cái để mụ hạ xuống nhẹ nhàng không phát ra tiếng động. Vi Tiểu Bảo trỏ vào khuôn cửa sổ mé bên phòng ngủ của Thái hậu và ra hiệu cho Bạch Y ni biết Thái hậu nằm ngủ Ở chỗ nào. Đoạn gã vẫy tay hướng dẫn hai người đi vào hậu viện. Nơi đây là chỗ Ở của bọn cung nữ. Lúc này trời tối mù mịt, chỉ có ánh sáng vàng khè từ trong ba gian nhà lọt qua cưa sổ loé ra ngoài. Bạch Y ni ghé mắt nhìn qua khe cửa thấy mười mấy tên cung nữ ngồi bày hàng trên ghế dài. Tên nào cũng cúi đầu, lông mày rủ thấp tựa hồ như người đang nhập định. Bạch Y ni vén rèm lên chuồn vào trong tẩm điện cúa Thái hậu. Vi Tiểu Bảo và Đào Hồng Anh cũng vào theo. Trên bàn đặt bốn cây hồng lạp, ánh sàng lập loè. Đào Hồng Anh giơ tay trỏ vào giường nằm của Thái hậu khẽ nói:

- Mấy bộ kinh sách đó dấu vào trong những hộp ngầm trên giường này. Mụ tiến lại cuốn chăn đệm lên toan tìm kiếm, bỗng nghe ngoài phòng có tiếng bước chân. Vi Tiểu Bảo kéo tay áo mụ lật đật ẩn vào phía sau giường. Bạch Y ni lẩm nhẩm gật đầu rồi cũng đi vào đó ẩn mình. Lại nghe thanh âm một thiếu nữ Ở ngoài phòng cất lên:

- Má má ơi? Hài nhi làm xong việc đó rồi, má má định thưởng hài nhi cái gì đây? Đúng là thanh âm của Kiến Ninh công chúa. Tiếng Thái hậu đáp lại:

- Má má sai ngươi làm một việc nhỏ mọn đó mà cũng đòi má thưởng. Thật nhõng nhéo quá? Kiến Ninh công chúa lại nói:

- Trời ơi? Cái đó mà bảo là một việc nhỏ mọn ư~ Nếu Hoàng đế ca ca mở cuộc điều tra, biết được hài nhi lấy mất, nhất định y phải nổi lôi đình. Thái hậu ngồi xuống đáp:

- Một bộ kinh phạt thì có chi trọng đại? Chúng ta lên Ngũ Đài Sơn tiến hương là cầu đức BỒ Tát phù hộ độ trì cho. Vậy sau khi về cung ta vẫn phải tụng kinh niệm Phật, BỒ Tát mới hài lòng. Công chúa nói:

- Má má đã bảo vụ này chẳng có chi trọng đại thì hài nhi đi báo cho Hoàng đế ca ca hay là má má sai hài nhi lấy cắp bộ Tứ thập nhị chương kinh kia để tụng kinh niệm Phật, cầu đức BỒ Tát phù hộ cho quốc thái dân an, Hoàng đế ca ca vạn tuế, van vạn tuế! Vi Tiểu Bảo nghe nói tới đây mừng thầm nghĩ bụng:

- Hay lắm? Té ra mụ điếm già sai công chúa đi lấy cắp kinh sách. Nhưng gã nghĩ lại cảm thấy vận khí mình không tốt. Gã lẩm bẩm:

- Giả tỷ chuyến này không có Bạch Y ni thì cuốn kinh sách kia có thể lọt vào tay ta, nhưng bây giờ thì không được rồi. Lại nghe Thái hậu nói:

- Ngươi đi mà tâu. Hoàng đế có hỏi ta, ta sẽ nói là không có chuyện đó. Trò con nít nói nhăng nói càn biết đâu mà tin được. Kiến Ninh công chúa la lên:

- Trời ơi? Má má tưởng cãi được ư? Kinh sách hiển nhiên còn Ở đây. Thái hậu cười hích hích ngắt lời:

- Cái đó dễ lắm? Ta chỉ bỏ vào lò lửa đết đi là xong. Công chúa cũng cười nói:

- Chịu rồi? Chịu rồi? Hài nhi đành thua má má. Má má hẹp hòi quá, không muốn thưởng thì

thôi, sao còn ruồng rẫy hài nhi? Thái hậu hỏi:

- Ngươi đấy đủ cả rồi thì còn muốn ta thưởng gì nữa? công chúa đáp:

- Hài nhi đấy đủ cả, chỉ còn thiếu một thứ. Thái hậu hỏi:

- Thiếu thứ gì? Công chúa đáp:

- Hài nhi còn thiếu một tên tiểu thái giám để làm bầu bạn cho vui. Thái hậu lại cười hỏi:

- Tiểu thái giám ư? Trong cung có hàng mấy trăm tiểu thái giám, ngươi muốn bắt tên nào chơi với mình mà chả được? Chẳng lẽ bấy nhiêu còn chưa đủ? Công chúa đáp:

- Không không? Bọn thái giám kia ngu xuẩn lắm, chẳng thú gì mà bầu bạn với chúng. Hài nhi muốn lấy gã Tiểu Quế Tử hầu cận Hoàng đế cac ca mới vừa lòng. Vi Tiểu Bảo nghe tới đây lại chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- con nha đầu này vẫn chưa quên ta. Bầu bạn ví thị không phải chuyện dễ. Mình chỉ cần bất cẩn mọt chút là mất mạng ngay. Lại nghe Thái hậu hỏi:

- Tiểu Quế Tử ư? Nếu gã là tên hầu cận của Hoàng đế thì phải tuỳ hoàng đế có bằng lòng cho mới được. Công chúa đáp:

- Hài nhi hỏi Hoàng đế ca ca, nhưng y bảo đã phái Tiểu Quế Tử đi công cán ngoài kinh thành. Đã lâu lắm hài nhia vẫn chưa thấy gã trở về. Má má ơi? Má má bảo Hoàng đế ca ca phái người đi gọi Tiểu Quế Tử trở về cho hài nhi.

Hồi 116 - Bạch Y Ni Mở Cuộc Điều Tra

Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng: Con quỷ này nghĩ ra được kế đó xúi mụ thì gớm thật? Lão gia mà lọt vào tay ngươi thì mỗi ngày trong mình phải thêm ra mười bảy, mười tám vết thương lớn. Nếu không đúng vậy thì lão gia chẳng phải họ Vi. Lại nghe Thái hậu hỏi:

- Hoàng đế sai Tiểu Quế tử đi đâu? Làm việc gì? Ngươi có biết không? Kiến Ninh công chúa đáp:

- Vụ này hài nhi biết rồi. Nghe bọn thị vệ nói là Tiểu Quế tử lên Ngũ Đài sơn. Thái hậu "ủa một tiếng ra chiều kinh hãi, hỏi:

- Gã... gã lên Ngũ Đài sơn ư? Vậy mà sao ta không biết chi hết? Công chúa đáp:

- Hài nhi cũng sau khi về cung mới nghe bọn thị vệ nói vậy. còn Hoàng đế ca ca phái gã lên Ngũ Đài sơn làm gì thì hài nhi không rõ. Bọn thị vệ kia còn bảo Hoàng đế ca ca rất cưng gã và đã thăng quan cho gã nữa. Thái hậu "hừ một tiếng, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi? Chờ gã trở về cung ta sẽ nói chuyện với Hoàng đế. Thanh âm bà lạnh lẽo, tựa hồ trong lòng không thích. Thái hậu lại nói tiếp:

- Đêm đã khuya rồi? Ngươi về ngủ đi thôi. Công chúa đáp:

- Má má ơi? Hài nhi không về phòng nữa, Ở lại đây ngủ với má má quách. Thái hậu hỏi:

- Ngươi còn bé nhỏ gì nữa mà đòi ngủ với mẹ? Sao lại không về phòng? Công chúa đáp:

- Trong phòng hài nhi có quỷ quấy rối, hài nhi sợ lắm. Thái hậu gạt đi:

- Nói bậy? Làm gì có ma quỷ? Công chúa đáp:

- Má má ơi? CÓ quỷ thật đấy. Bọn cung nữ và thái giám Ở trong cung của hài nhi mấy đêm trước đây đều bị quỷ làm cho hôn mê, ngủ một giấc đến trưa hôm nay mới tỉnh dậy. Tên nào cũng ngơ ngác sợ sệt. Thái hậu giải thích:

- Làm gì có chuyện đó? Ngươi đừng nghe bọn nô tài nói quanh. Vì chúng ta không Ở nhà, bọn chúng thần hồn nát thần tính mà tưởng tượng ra ma quỷ. Ngươi cứ về ngủ đi, không sao đâu. Công chúa không dám nói nữa, dâng lời vấn an rồi rút lui. Thái hậu ngồi một mình trên bàn, một tay chống cằm suy nghĩ, mắt đăm đăm ngó ngọn đèn nến ngơ ngẩn xuất thần. Hồi lâu bà quay đầu lại, chợt nhìn lên tường thấy hai bóng người lảo đảo theo ngọn nến rung rinh. Thái hậu tưởng mình hoa mắt, định thần nhìn kỹ lại thì quả nhiên thấy hai cái bóng. Một bóng của bà, còn một bóng nữa ngồi song song. Thái hậu cực kỳ kinh hãi, tự hỏi:

- Chẳng lẽ có ma quỷ thật ư? Bà nghĩ tới trước kia đã giết hại nhiều người, bất giác toàn thân lông tóc dựng đứng cả lên. Tuy bà võ công cao cường mà cũng không dám quay đầu nhìn lại. Sau một lúc, Thái hậu bụng bảo dạ:

- Ma quỷ không có bóng. Đã có bóng là không phải ma quỷ. Bà nín thở nghe ngóng thì bên

mình cũng chẳng thấy tiếng hô hấp của người thứ hai nào, bà lại tự hỏi:

- Nếu không phải ma quỷ, thì chẳng lẽ là xác chết cứng đơ? Bà sợ quá toàn thân nhủn ra, không cử động được. Hai mắt trợn lên nhìn chằm chặp vào hai cái bóng Ở trên tường, suýt nữa ngất đi. Đột nhiên bà nghe tiếng hô hấp rất khẽ Ở phía sau giường nằm, trong bụng mừng thầm, quay đầu nhìn lại. Bà thấy một vị ni cô mình mặc áo trắng, ngồi đối diện với cái bàn, cặp mắt ni cô trong sáng đang nhìn bà. Tướng mạo ni cô rất thanh tú, nhưng thần sắc trơ như gỗ Trong lúc hết hoảng bà không nhận ra được là người hay là ma. Thái hậu cất tiếng run run hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai?... Tại s ao... lại đến đây? Bạch y ni không đáp. Hồi lâu mới lạnh lùng hỏi lại:

- Ngươi là ai? Sao lại đến đây? Thái hậu nghe giống tiếng người mới bớt sợ đáp:

- Đây là nội viện trong hoàng cung mà ngươi dám lẻn vào thì thật là lớn mật? Bạch y ni lạnh lùng nói:

- Phải rồi? Đây là nội viện trong Hoàng cung. Ngươi là cái thá gì mà dám lớn mật đến đây? Thái hậu tức giận đáp:

- Ta là Hoàng Thái hậu, dĩ nhiên ta Ở đây. Ngươi là yêu nhân phương nào? Bạch y ni đưa tay mặt ra đè lên bộ Tứ thập nhị chương kinh trước mặt Thái hậu rồi từ từ cầm lấy. Thái hậu quát to:

- Buông tay? Bà phóng chưởng đánh véo một cái vào trước mặt Bạch y ni. Bạch y ni xoay tay mặt vung chưởng đón tiếp. Thái hậu lạng người đi, dời ghế ngồi đứng lên, khẽ quát:

- Giỏi lắm? Té ra là một tay cao thủ võ lâm. Bây giờ bà biết rõ đối phương là người chứ không phải quỷ, bao nhiêu nỗi sợ sệt đều tiêu tan hết. Bà vung tay đánh ra liền bốn phát chưởng liên hoàn. Bạch y ni vẫn ngồi trên ghế chứ không đứng dậy. Trước hết mụ chuồn kinh sách vào bọc rồi giơ tay chiết chiêu hoá giải bốn phát chưởng của Thái hậu. Thái hậu thấy Bạch y ni lấy mất kinh sách thì vừa kinh hãi vừa tức giận, bà huy động chưởng lực đánh ra bảy, tám chiêu liền trong nháy mắt. Bạch y ni chiết chiêu hoá giải hết, thuỷ chung vẫn không phản kích. Thái hậu thò tay vào đùi bên phải lấy ra một thanh đoản đao, ánh hàn quang lấp loáng. vi Tiểu Bảo ngưng thần nhìn lại thì ra trong tay Thái hậu cầm một ngọn Nga mi thích đúc bằng bạch kim pha thép, chứ không phải đoản đao. Ngày trước Thái hậu giết Hải Đại Phú cũng dùng ngọn Nga mi thích này. Đã có khí giới trong tay, Thái hậu phấn khởi tinh thần, khí thế hăng hái, cầm Nga mi thích đâm lia lịa vào Bạch y ni. Bỗng nghe chưởng phong rít lên veo véo. Chưởng phóng, thích đâm, trong tẩm cung lấp loáng ánh bạch quang. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Tiểu điệt ra lệnh cho mụ điếm dừng tay để mụ khỏi đả thương sư thái. Đào Hồng Anh kéo tay gã khẽ đáp:

- Không cần Bạch y ni vẫn ngồi yên trên ghế ra tay nhẹ nhàng. Một ngón tay trỏ bên phải chỉ bên này một cái, chỉ bên kia một cái mà hoá giải được mấy chục chiêu tấn công tàn độc của Thái hậu. Thái hậu chợt tiến chợt lui, lúc nhảy lên cao, lúc hạ xuống thấp, cực kỳ mau lẹ. Kình phong mỗi lúc một mạnh làm cho lửa trên bốn ngọn nến đều tạt ra bốn phía. Trong chốc lát trong phòng tối sầm lại. Bốn ngọn nến tạt đi rồi hai ngọn tắt hẳn. Hai người qua lại mấy chiêu nữa, còn hai ngọn cũng tắt nết. Trong bóng tối đen, chưởng phong rít lên càng mạnh, xen vào

những tiếng ho hắng nặng trịch của Thái hậu. Bỗng nghe Bạch y ni cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Bà làm đến Thái hậu mà qua đâu học được những món võ công này? Thái hậu không trả lời, vẫn hết sức tấn công. Đột nhiên những tiếng "bốp bốp" vang lên. Đúng là Thái hậu bị đánh trúng bốn cái bạt tai. Tiếp theo là tiếng rú "úi chao". Thanh âm này đầy vẻ phẫn nộ và khủng khiếp. Lại một tiếng "huỵch" vang lên rồi trong phòng yên lặng như tờ. Trong bóng tối mò, hoả quang bỗng loé lên. Bạch y ni tay cầm mồi lửa cháy bừng bừng. Còn Thái hậu quỳ Ở dưới đất trước mặt ni cô, người bà không nhúc nhích. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Bữa nay phải giết mụ điếm già mới xong. Bỗng thấy Bạch y ni cầm mồi lửa khẽ liệng về phía trước. Mồi lửa bay ra chừng mấy thước, mụ vẫy tay áo một cái đẩy mồi lửa từ từ vọt về phía những ngọn nến, thắp cả bốn ngọn nến lên một lượt, khác nào có bàn tay vô hình cầm lửa châm vao. Bạch y ni lại vẫy tay áo một cái, một luồng hấp lực hút mồi lửa trở về. Mụ giơ tay mặt ra đón lấy, thổi tắt đi rồi bỏ vào trong bọc. Cử động của Bạch y ni khiến Vi Tiểu Bảo phải trợn mắt há miệng. Tuy gã biết Bạch y ni võ công cao thâm, nhưng không ngờ mụ lại có thể mượn luồng lực đạo Ở tay áo bên trái đưa mồi lửa đi thắp bốn ngọn nến rồi lại kéo mồi lửa về, coi chẳng khác phép tiên. Bất giác gã sinh lòng kính phục vô cùng. Thái hậu bị điểm trúng huyệt đạo phải quỳ xuống đất. Gương mặt bà lúc tím bầm, lúc trắng bợt. Bà tức giận khẽ nói:

- Ngươi phóng chưởng đánh chết ta đi cho rồi? Hành hạ cách này chẳng phải hành vi của bậc cao nhân. Bạch y ni hỏi:

- Trong mình mụ mang võ công của đảo Rắn thì thật là kỳ? Một quý nhân Ở chốn thâm cung sao lại dây dưa đến bọn Thần Long giáo? Vi Tiểu Bảo không khỏi ngấm ngấm lắc đầu lè lưỡi, tự nhủ:

- Vị sư thái này chẳng có việc gì là không hay biết. Từ nay ta có bịa chuyện với y cũng phải coi chừng mới được. Bỗng nghe Thái hậu đáp:

- Ta chẳng biết Thần Long giáo là gì cả. Chút võ công kém cỏi của ta là do một tên thái giám trong cung truyền dạy. Bạch y ni hỏi:

- Thái giám ư? Thái giám Ở trong cung thì có liên quan gì đến Thần Long giáo? Hắn tên họ là chi? Thái hậu đáp:

- Hắn là Hải Đại Phú, nhưng đã chết lâu rồi. Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng, miệng lẩm bẩm:

- Mụ điếm già nói nhăng nói càn đến thế là cùng? Nếu mụ biết ta Ở đây, tất chẳng dám nói những chuyện trời ơi đất hỡi như vậy. Bạch y ni trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Hải Đại Phú ư? Sao ta chưa từng nghe đến danh hiệu nhân vật này. Vừa rồi ngươi tấn công ta bảy, tám phát chưởng liền, chưởng lực cực kỳ thâm độc. ĐÓ là chưởng pháp gì? Thái hậu đáp:

- Theo lời gia sư thì đó là công phu của phái VÕ Đương tên gọi... tên gọi Nhu âm chưởng. Bạch y ni lắc đầu nói:

- Không phải đâu. ĐÓ là Hoá cốt miên chưởng. VÕ Đương là một danh môn chính phái, khi nào lại luyện môn công phu thâm độc đó? Thái hậu thấy Bạch y ni nhi biết rồi, liền trở giọng"

- Sư thái nói vậy cũng phải. ĐÓ là theo lời gia sư, chứ hư thực thế nào ta... ta cũng không hay.

Thái hậu thấy Bạch y ni võ công tinh thâm lại kiến văn quảng bác thì vừa kinh hãi vừa kính phục, nói năng mỗi lúc một thêm khách khí. Bạch y ni hỏi:

- Mụ đã dùng chưởng pháp này giết hại bao nhiêu người? Thái hậu đáp:

- Ta... vãn bối sinh trưởng Ở chốn thâm cung, luyện võ cốt cho thân thể cường kiện, chưa từng giết hại một người nào. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Nói khoác mà không biết ngượng miệng vì chẳng mất tiền mua. Lại nghe Thái hậu nói tiếp:

- Sư thái soi xét cho. Vãn bối đã có người bảo vệ, suốt đời chưa từng động thủ với ai. Đêm nay gặp sư thái mới phải ra tay là lần đầu. Vãn bối tuy học võ công mà chẳng dùng làm gì được. Bạch y ni mỉm cười nói:

- VÕ công của mụ đã vào hạng khá lắm? Thái hậu nói:

- Vãn bối khác nào ếch nằm đáy giếng, bữa nay mà không được mắt thấy thần công tuyệt thế của sư thái, thì cũng không biết trời đất bao la rộng lớn. Bạch y ni "ồ" một tiếng rồi hỏi:

- Tên thái giám Hải Đại phú chết tự hồi nào? Ai đã giết hắn? Thái hậu ngập ngừng đáp:

- Hắn chết đã lâu ngày... Vì tuổi già mắc bệnh mà thác. Bạch y ni nói:

- Tuy chính ngươi chưa làm điều tàn ác, nhưng bọn Thát đát Mãn châu chiếm đoạt giang sơn của nhà Đại Minh ta, bức tử Hoàng đế Đại Minh. Ngươi là vợ của Hoàng đế Thát đát thứ nhất và là mẫu thân của Hoàng đế Thát đát thứ hai, vậy không thể dung tha được. Thái hậu cất giọng run run đáp:

- Sư sư thái? Hoàng đế đương kim không phải là con ruột của vãn bối. Mẫu thân y là Hiếu Khang hoàng hậu thì đã chết rồi. Bạch y ni gật đầu hỏi:

- Té ra là thế? Nhưng ngươi đã là vợ Thuận Trị hoàng đế. Hắn tàn sát hàng ức triệu người Hán mà sao ngươi không một lời can gián? Thái hậu đáp:

- Xin sư thái minh xét cho: Tiên đế chỉ sủng ái một con hồ ly là Đổng Ngạc phi, còn vãn bối khi đó muốn được chạm mặt y một lần cũng khó lòng, nên không sao khuyên giải được. Bạch y ni trầm ngâm một lát rồi nói:

- Kể ra ngươi nói cũng có lý. Bữa nay ta tha mạng cho... Thái hậu nói ngay:

- Đa tạ sư thái độ lượng khoan hồng. Từ đây vãn bối nhất định ngày ngày tụng kinh niệm Phật. Xin sư thái... ban cho cuốn kinh Phật đó... Bạch y ni hỏi:

- Ngươi đòi pho Tứ thập nhị chương kinh này làm gì? Thái hậu đáp:

- Vãn bối thành tâm lễ Phật. Từ nay trở đi còn sống ngày nào, vãn bối sẽ tụng kinh ngày ấy. Bạch y ni hỏi:

- Tứ thập nhị chương kinh là một pho sách rất thông thường, am chùa nào chẳng có? Sao ngươi nhất định phải đòi pho này mới được? Thái hậu đáp:

- Sư thái có điều chưa rõ, đây là pho kinh mà đức tiên đế ngày trước sớm khuya tụng niệm. Vãn

bối chưa quên mối tình xưa, nhìn vào kinh cũng như trông thấy tiên đế. Bạch y ni nói:

- Ngươi nói thế là không được đâu. Khi tụng kinh niệm Phật phải để cõi lòng trong sáng, không được vơ vẩn nghĩ đến tình duyên. Ngươi vừa đọc kinh vừa tưởng nhớ kẻ trượng phu đã chết thì còn tụng kinh làm gì? Thái hậu đáp:

- Đa tạ sư thái có lời chỉ điểm. Vì... vãn bối ngu muội, chưa giải thoát được. Bạch y ni đột nhiên mắt lộ thần quang, hỏi:

- Trong bộ kinh sách này có điều chi cổ quái? Ngươi nói thực cho ta nghe. Thái hậu đáp:

- Thực tình thực tình vãn bối trong lòng si mê. Tiên đế tuy đối với vãn bối chẳng tốt đẹp gì... nhưng thuỷ chung vãn bối vẫn không quên được y. Hàng ngày được nhìn pho kinh sách này cũng an ủi nỗi nhớ mong được đôi chút. Bạch y ni thở dài nói:

- Ngươi vẫn mê muội không tỉnh ngộ, chẳng chịu nói thực, cái đó cũng là do ngươi. Bạch y ni phất tay áo về phía trước, giải khai huyệt đạo cho Thái hậu. Thái hậu nói:

- Đa tạ tấm lòng từ bi của sư thái. Mụ dập đầu lạy mấy lạy rồi đứng lên. Bạch y ni lại hỏi:

- Ta cũng chẳng từ bi gì đâu. Sau khi ngươi sử dụng Hoá cết miên chưởng đánh vào người khác thì sẽ ra sao? Thái hậu đáp:

- Lão thái giám đó nói cho vãn bối hay, chưởng pháp này rất ghê gớm? Khắp thiên hạ không có mấy người chống nổi. Bạch y ni nói:

- ủa? Vửa rồi ngươi phóng liền bảy chường đánh ra mà ta không phản kích, chỉ đẩy Hoá cết miên chưởng của ngươi trở lại để ngươi tự xử. Chưởng lực đó tự ngươi phát ra thì lại trả về cho ngươi, thế là mình làm mình chịu, không trách ai được nữa. Thái hậu nghe Bạch y ni nói tới đây chẳng còn hồn vía nào nữa. Dĩ nhiên mụ đã biết Hoá cết miên chưởng ghê gớm đến thế nào rồi. Ai trúng phải chưởng lực này là xương cết tan nát thành từng mảnh nhỏ, người mềm như bún, muốn giơ một ngón tay út lên cũng không được. Ngày trước, mụ đã dùng chưởng pháp này đánh chết Vinh thân vương (con của Đồng Ngạc phi) và hai chị em Đổng Ngạc phi. Ba người đó tình trạng lúc lâm tử cực kỳ thảm khốc, chính mắt mụ đã trông thấy. Bây giờ Bạch y ni võ công cao thâm như vậy, đẩy chưởng lực trở về đánh người phát chiêu. Vụ này là một việc thường có trong võ lâm. Bạch y ni nói vậy không phải là chuyện giả dối. Trường hợp Hoá cết miên chưởng mà đánh vào người Thái hậu chắc rồi cũng khiến cho mụ nát xương ra mà chết, vì bảy phát chưởng vừa rồi mụ đã vận dụng toàn lực ra chiêu. Một chưởng còn chưa chịu nổi huống chi là bảy chưởng? Thái hậu kinh hãi vô cùng, hai gối nhủn ra, quỳ mọp xuống đất, năn nỉ:

- Xin sư thái cứu mạng. Bạch y ni thở dài nói:

- Ngươi đã tự làm nên tội nghiệt thì tự ngươi phải giải trừ cho mình, chứ người ngoài làm thế nào được? Thái hậu dập đầu nói:

- Vãn bối mong rằng sư thái mở lượng từ bi chỉ điểm cho đường giải thoát. Bạch y ni nói:

- Chuyện gì ngươi cũng dối trá không chịu nói thực. Con đường sáng tỏ bày ra trước mắt, chính ngươi không muốn đi thì còn oán ai được? Dù ta đây có lòng dạ từ bi cũng chỉ đối với người Hán đồng bào, còn bọn Mãn nô Thát đát các ngươi cùng ta có mối thâm cừu đại hận. Bữa nay ta

không hạ sát ngươi đã là từ bi đến cùng cực rôi Dứt lời bà đứng dậy. Thái hậu biết nếu để lỡ mất cơ hội này, Bạch y ni mà đi rồi thì chỉ mấy ngày là mụ phải chết một cách vô cùng thảm khốc. Hình ảnh chị em Đồng Ngạc phi lúc lâm tử cực kỳ khổ sở, giãy giụa trên giường nằm đều hiện ra trước mắt mụ, khiến cho mụ khủng khiếp vô cùng, toàn thân run bần bật. Mụ la lên:

- Sư sư thái ơi? V ãn bối không phải là người Thát đát mà là... mà là... Bạch y ni nói:

- Ngươi là cái gì? Thái hậu đáp:

- Vãn bối là người Hán. Bạch y ni cười lạt hỏi:

- Đến bây giờ ngươi vẫn còn nói nhăng nói càn. Một vị Hoàng hậu Thát đát có khi nào lại do người Hán làm được. Thái hậu đáp:

- Không phải vãn bối nói bậy. Mẹ ruột của đương kim hoàng đế người họ Đông Giai. Phụ thân bà tên gọi Đông ĐỒ Lại cũng là người Hán. Bạch y ni nói:

- Trường hợp này khác hẳn. Mẹ nhờ con mà nên quý hiển. Bà nguyên là phi tần chứ không phải Hoàng hậu. Thuỷ chung bà vẫn không làm Hoàng hậu. Con bà lên làm Hoàng đế rồi mới truy phong chức Hoàng thái hậu mà thôi. Thái hậu cúi đầu xuống đáp:

- Dạ? Đúng thế. Mụ thấy Bạch y ni cất bước toan đi, vội nói:

- Sư thái? Vãn bối quả thật là người Hán và cũng... căm hận quân Thát đát thấu xương như sư thái vậy. Bạch y ni hỏi:

- Vì lẽ gì mà ngươi căm hận bọn Thát đát? Thái hậu đáp:

- Đây là một vụ cực kỳ bí mật. Vãn bối... không nên nói ra. Nhưng... nhưng... Bạch y ni gạt đi:

- Đã không nên nói thì ngươi bất tất phải nói nữa. Thái hậu Ở vào tình trạng nguy cấp như lửa đết dầu, không thể nghĩ ngợi e dè được nữa. Dù mai đây có gặp đại hoạ tày đình cũng còn đỡ đau khổ hơn để xương cết toàn thân nát vụn. Mụ liền nghiến răng thú thật: Ngôi Thái hậu của vãn bối chỉ là giả tạo. Vãn bối... không phải là Thái hậu. Mụ nói câu này dĩ nhiên khiến cho Bạch y ni rất đỗi ngạc nhiên. Cả Vi Tiểu Bảo ẩn Ở sau giường cũng giật mình kinh hãi. Bạch y ni từ từ ngồi xuống ghế hỏi:

- Sao lại giả tạo được? Thái hậu đáp:

- Song thân vãn bối bị quân Thát đát hãm hại. Vãn bối cùng bọn chúng có mối thù chẳng đội trời chung. Vãn bối lại bị bắt buộc vào cung làm cung nữ hầu hạ hoàng hậu. Về sau... vãn bối giả mạo làm hoàng hậu. Vi Tiểu Bảo càng nghe càng lấy làm kỳ, bụng bảo dạ:

- Mụ điếm già thật lớn mật? Đến vụ này mụ còn dám bịa chuyện thì ra mụ coi trời bằng vung. Lại nghe Thái hậu nói:

- Chân Hoàng hậu là người Mãn Châu, thuộc dòng họ Bác Nhĩ Tế Cát Đặc và con gái của Hoàng thân Khoa Nhĩ Sấm. Còn tiên phụ họ Mao tên gọi là Mao Văn Long, làm đại tướng quân của triều Đại Minh. Bạch y ni sửng sết hỏi:

- Ngươi là con gái Mao Văn Long ư? CÓ phải ngày trước Mao Văn Long làm trấn thủ Ở Bi Đảo? Thái hậu đáp:

- Phải rồi? Tiên phụ cùng bọn Thát đát đánh nhau mấy năm liền, sau bị quan đại soái Viên Sùng Hoán hạ sát. Thực ra cũng bởi bọn Thát đát dùng kế phản gián. Bạch y ni "ủa" một tiếng rồi hỏi:

- Đây thật là một câu chuyện ly kỳ. Làm sao ngươi giả mạo Thái hậu được? Lại bấy nhiêu năm Ở trong cung cũng không bị phát giác? Thái hậu đáp:

- Vãn bối phục thị Hoàng hậu lâu năm nên những giọng nói, thái độ cùng cử chỉ, vãn bối học thành giống hệt. Cả cái mặt này cũng là giả tạo. Mụ nói rồi chạy đến bên đài gương lấy một tấm khăn gấm trong hộp vàng xấp nước lau mặt, đoạn bóc hai miếng da dán Ở hai bên má ra. Lập tức tướng mạo mụ biến đổi hẳn. Nguyên trước gương mặt tròn trĩnh, phì nộn, bây giờ bỗng biến thành khuôn mặt trái dưa gầy còm, mi mắt lõm vào. Bạch y ni "ồ" lên một tiếng ra chiều kinh dị, nói:

- Tướng mạo ngươi quả nhiên khác hẳn. Bà trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Nhưng giả mạo Hoàng hậu không phải chuyện dễ dàng. Chẳng lẽ bọn cung nữ hầu cận ngươi và cả trượng phu ngươi cũng không nhận ra ư. Thái hậu đáp:

- Tiên đế chỉ sủng ái con hồ ly Đổng Ngạc phi. Mấy năm sau này y chẳng đến ngủ Ở cung Hoàng hậu một đêm nào. CÓ khi y không thèm ngó đến bà nữa. Chân Hoàng hậu y còn không dòm ngó thì dĩ nhiên giả Hoàng hậu y chẳng bao giờ trông mặt. Mụ nói mấy câu này thanh âm rất chua cay. Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đừng nói vãn bối hoá trang rất giống Hoàng hậu, dù có khác đi, y... y... cũng không biết.

Hồi 117 - Những Điều Bí Ẩn Từ Từ Ló Dạng

Bạch y ni bụng bảo dạ: những lời về sau của mụ không chừng đúng là sự thực. Bà lại hỏi:

- Thế mà bọn thái giám cùng cung nữ phục thị Hoàng hậu cũng không nhận ra ư? Thái hậu đáp:

- Vãn bối kiềm chế Hoàng hậu rồi liền bức bách y phải thay đổi hết bọn thái giám cùng cung nữ Ở cung Từ Ninh để thế người mới vào. Ngày thường vãn bối rất ít ra ngoài, chỉ gặp trường hợp bất đắc dĩ mới phải lộ diện. Theo lề luật trong cung, bọn thái giám và cung nữ không dám nhìn thẳng vào mặt vãn bối. Chúng có đứng đằng xa nhìn trộm cũng chẳng thể phân biệt được chân giả. Bạch y ni sự nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Không đúng? Ngươi bảo lão Hoàng đế thuỷ chung không ngó mặt ngươi lần nào thì làm sao... làm sao ngươi lại sinh hạ được một Công chúa. Thái hậu đáp:

- Đứa con gái đó không phải con của Hoàng đế. Phụ thân nó là một người Hán giả làm cung nữ hầu hạ vãn bối. Nhưng mới đây, bất hạnh... bất hạnh y mắc bệnh chết rồi. Đào Hồng Anh nghe nói khẽ bấm Vi Tiểu Bảo một cái. Hai người cùng nghĩ bụng:

- Gã đàn ông giả làm cung nữ thì có rồi, nhưng bảo hắn bị bệnh chết thì không đúng Vi Tiểu Bảo lại lẩm bẩm:

- Thảo nào, cô công chúa kia ngang ngược dã man. Té ra cô chỉ là đứa con gái của hạng bách tính giả làm cung nữ. Lão Hoàng đế bản tính ôn hoà, hiền hậu quyết chẳng khi nào sinh con gái hỗn hào như vậy. Bạch y ni tự hỏi:

- Đột nhiên mụ này mang thai nghén mà lão Hoàng đế lại không động phòng với mụ đêm nào, há chẳng sinh lòng ngờ vực ư? CÓ điều đây là chuyện dâm đãng trong phòng the mà Bạch y ni là người xử nữ xuất gia, nên tuy bà đã lớn tuổi cũng không tiện hỏi gặng. Bà nghĩ thầm:

- Mụ này dã tâm hết sức sâu xa dám giả mạo làm Hoàng hậu thì dù mụ mang thai tất có cách che dấu, ta chẳng cần hỏi đến nữa. Bà lắc đầu nói:

- Những lời của ngươi của người ta xem ra không phải hoàn toàn giả dối... Thái hậu vội nói:

- Thưa tiền bối? Cả đến chuyện vô liêm sỉ vãn bối cũng thú thật rồi thì dĩ nhiên những chuyện khác không dám dối trá. Bạch y ni hỏi:

- Ngươi nói vậy thì ra chân Thái hậu bị ngươi giết rồi phải không? Bàn tay ngươi đã dính máu tanh không phải ít, sao ngươi lại bảo chưa từng giết người? Thái hậu đáp:

- Vãn bối tụng kinh niệm Phật, tuy đối với bọn Thát đát lòng ôm mối hận sâu cay, cũng chẳng dám giết người bừa bãi. Chân Thái hậu hiện giờ hãy còn sống hẳn hoi. Mụ nói câu này khiến ba người đều sửng sốt. Bạch y ni hỏi:

- Chân Thái hậu còn sống ư? Y Ở đâu? Ngươi không sợ tiết lộ bí mật hay sao? Thái hậu móc chiếc chìa khoá vàng trong bọc ra tiến lại bên cái tủ lớn Ở trước giường, mở tủ ra. Bạch y ni khẽ bật tiếng la kinh ngạc. Bà nhìn thấy một người đàn bà nằm trong tủ, mình đắp chăn bông, liền

hỏi:

- Y y là chân Thái hậu thật ư? Thái hậu đáp:

- Xin tiền bối cứ coi mặt y sẽ rõ. Mụ vừa nói vừa cầm cây đèn nến soi vào mặt người đàn bà. Bạch y ni thấy người này hình dáng tiều tụy, mặt không còn chút huyết sắc, tướng mạo tương tự như bộ mặt Thái hậu lúc chưa phế bỏ đồ hoá trang. Người đàn bà kia hé mắt ra một chút rồi nhắm lại ngay, khẽ cất tiếng nói:

- Ta chẳng đã bảo ngươi... mau mau giết phứt ta đi cho rồi? Thái hậu đáp:

- Trước nay ta không giết người, thì giết ngươi thế nào được? Mụ nói rồi từ từ đóng cửa tủ lại. Bạch y ni hỏi:

- Ngươi đã giam cầm chân Thái hậu như thế này trong mười mấy năm rồi ư? Thái hậu đáp:

- Đúng thế! Bạch y ni hỏi:

- Ngươi định tra hỏi y điều chi? CÓ phải vì y kiên quyết không chịu nói, nên ngươi mới để y sống đến ngày nay? Y mà nói ra là ngươi giết y lập tức, có đúng thế không? Thái hậu đáp:

- Không, không. Vãn bối biết Ở cửa Phật, giới đầu tiên là giới sát, nên bình thời thường ăn chay, quyết không bao giờ giết y. Bạch y ni hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Ta có phải là đứa con nít lên ba đâu mà chẳng hiểu tâm lý ngươi? Ngươi giam chân Thái hậu cách này lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm. Ngươi chưa giết y tất là có cuộc mưu đồ trọng đại. Y Ở trong tủ mà la lên há chẳng khiến cho cơ quan của ngươi bị bại lộ hoàn toàn? Thái hậu đáp:

- Y không dám kêu là vì vãn bối đã bảo y cơ sợ này mà bị bại lộ thì vãn bối hạ thủ y trước tiên rồi giết đến lão Hoàng đế, sau cùng là tiểu Hoàng đế. Mụ Thát đát này giữ dạ sắt son, một lòng trung nghĩa với hai Hoàng đế, quyết không chịu để hai nhân vật đó bị sát hại... Bạch y ni lại hỏi:

- Ngươi định cật vấn y điều chi? Y đã kiên quyết không nói sao ngươi không đem tính mạng của Hoàng đế ra mà uy hiếp? Thái hậu đáp:

- Y không dám kêu là vì vãn bối đã bảo y cơ sợ này mà bị bại lộ thì vãn bối hạ thủ y trước tiên rồi giết đến lão Hoàng đế, sau cùng là tiểu Hoàng đế. Mụ Thát đát này giữ dạ sắt son, một lòng trung nghĩa với hai Hoàng đế, quyết không chịu để hai nhân vật đó bị sát hại... Bạch y ni lại hỏi:

- Ngươi định cật vấn y điều chi? Y đã kiên quyết không nói sao ngươi không đem tính mạng của Hoàng đế ra mà uy hiếp? Thái hậu đáp:

- Y bảo hễ vãn bối gia hại Hoàng đế là lập tức y tuyệt thực để tự tận. SỞ dĩ y chưa tuyệt thực là vì vãn bối đã ưng chịu không hạ sát Hoàng đế. Nguyên hai vị chính hậu một chân một giả đều có điều kiện uy hiếp đối phương. Bà chân đem chuyện tuyệt thực để uy hiếp bà giả, bà giả lại đem việc gia hại Hoàng đế để uy hiếp bà chân. Hai bên đều có điều uý ky, Ở vào thế dằng co mười mấy năm trời vẫn chưa ngã ngũ. Giả Thái hậu sợ chân Thái hậu tuyệt thực tự tận, vì đối phương còn giữ một điều bí mật cực kỳ to lớn không chịu tiết lộ. Giả tỷ bà giả không còn điều chi cần đến bà chân thì con người nguy hiểm này muốn sống thêm một khắc cũng chẳng được nào. Chẳng những bà bị giết chết mà cả đến thi hài cũng sẽ bị đốt cháy thành than để không

còn chút dấu vết. Nhân vật nguy hiểm như vậy mà vẫn phải để sống Ở trong cung đủ rõ là bà còn có điều bí mật trọng đại đến chừng nào, không cần hỏi cũng biết. Bạch y ni hỏi:

- Ta hỏi ngươi một câu mà ngươi chỉ đánh trống lảng, né tránh không chịu trả lời Ngươi muốn tra hỏi điều bí mật gì Ở chân Thái hậu? Thái hậu đáp:

- Dạ, dạ? Vụ này là một chuyện đại bí mật có liên quan đến vận mệnh hưng vong của người Mãn Châu. Bọn Thát đát khai sáng long nghiệp từ đất Liêu Đông, chiếm được giang sơn của nhà Đại Minh là nhờ Ở mồ mả tổ tiên chúng có long mạch. Vãn bối có biết dòng họ ái Tân Giác La Ở trong dãy núi Trường Bạch tỉnh Liêu Đông. Bây giờ chỉ cần cắt đứt long mạch mộ tổ của họ, hoặc chặt đầu rồng, hoặc triệt long vỹ thì chẳng những giang sơn người Hán trung hưng lại được, mà bọn Thát đát phải tuyệt diệt ngay Ở phía trong quan ải, chẳng còn ai sống sót để trở về Mãn Châu. Bạch y ni gật đầu lẩm bẩm:

- Thuyết này cũng giống thuyết của Đào Hồng Anh. Bạch y ni lại hỏi:

- Long mạch đó Ở chỗ nào? Thái hậu đáp:

- Đây là một vụ đại bí mật. Lão Hoàng đế có biết, lúc y lâm tử thì tiểu Hoàng đế hãy còn nhỏ quá chưa hiểu việc gì. Y sủng ái Đổng Ngạc phi nhưng mụ lại chết trước y, nên y đem vụ đại bí mật này nói cho Hoàng hậu biết và dặn mụ khi tiểu Hoàng đế trưởng thành hãy nhắc lại cho gã biết. Khi đó vãn bối làm cung nữ chầu hầu Hoàng hậu, nghe lỏm được câu chuyện giữa lão Hoàng đế và Hoàng hậu, nhưng chỉ nghe lõm bõm chứ không hiểu tường tận lắm. Vãn bối đã định sau khi điều tra được vụ bí mật tày đình này sẽ triệu tậm những kẻ sĩ chí nguyện lên Trường Bạch sơn đào long mạch để đoạn tuyệt phúc khí ngôi mả tổ của bọn Thát đát là có thể trung hưng cơ nghiệp nhà Đại Minh ngay. Bạch y ni trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chuyện Long mạch về phong thuỷ thuật là chuyện huyền hư vô căn cứ, biết đâu mà tin được? Nhà Đại Minh ta sở dĩ mất thiên hạ là vì việc triều chính mấy đời không được hoàn thiện, quan lại ngược đãi bách tính rồi dồn nhân dân đến chỗ tạo phản. Đạo lý này mấy năm gần đây ta đi chu du bốn bể, thám thính dân tình mới hiểu rõ. Thái hậu nói:

- Dạ? Sư thái am hiểu thế sự, vãn bối dĩ nhiên không bì kịp. Nhưng vì việc khôi phục sơn hà xã tắc, thuật phong thuỷ dù huyền hư cũng nên tin là có thật, chứ đừng bảo là không. Nếu đoạn tuyệt long mạch chẳng làm hại được bọn Thát đát, mình cũng không mất gì. Vạn nhất mà vụ này linh nghiệm thật, há chẳng cứu vớt được hàng triệu bách tính trong thiên hạ ra khỏi chốn dầu sôi lửa bỏng? Bạch y ni bất giác động dung gật đầu đáp:

- Ngươi nói thế cũng phải. Chuyện này có linh nghiệm hay không chẳng thể biết được. Dù nó vô ích mình cũng chẳng mất mát gì. Chỉ cết tuyên truyền vụ đó ra khắp thiên hạ cho tới tai vua tôi Thát đát. Bọn chúng rất tin tưởng vào thuật phong thuỷ có thể sinh lòng chán nản. Trái lại, những người bên chúng ta đồ mưu phục quốc lại thêm phần tin tưởng. Phải chăng ngươi tra hỏi chân Thái hậu chỉ vì chuyện bí mật này? Thái hậu đáp:

- Đúng vậy? Nhưng quân tiện nhân kia biết đó là một điều hệ trọng liên quan đến con cháu cùng cơ nghiệp nhà mụ, nên chẳng thà mụ chịu chết chứ không chịu thổ lộ vãn bối đã dùng đủ cách cả nhu lẫn cương tra hỏi mười mấy năm mà mụ vẫn bưng kín miệng mình. Bạch y ni cầm bộ Tứ thập nhị chương kinh lên hỏi:

- Ngươi có biết Thái hậu còn mấy pho kinh sách này nữa hiện để Ở đâu không? Thái hậu sợ quá giật nảy người lên, bất giác lùi lại hai bước cất tiếng run run hỏi lại:

- Tiền bối... tiền bối biết cả vụ này ư? Bạch y ni đáp:

- Cái bí mật đó là Ở trong tám bộ kinh sách này... Bà ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Trong tám bộ ngươi đã lấy được mấy bộ? Thái hậu vẫn còn run sợ đáp:

- Sư thái pháp lực thông thần, chẳng điều gì không biết. Vãn bối không dám man trá: Nguyên trước vãn bối đã lấy được bốn bọ, nhưng... nhưng một đêm có kẻ lẻn vào trong cung hành thích, đâm một đao trúng ngực vãn bối, và lấy cắp mất cả bốn bộ kinh sách kia. Xin sư thái coi đây. Mụ nói rồi cởi áo ngoài và áo lót ra, để hở một vết thương lớn Ở trước ngực. Vụ Đào Hồng Anh hành thích Thái hậu, Bạch y ni đã biết trước rồi, nên chẳng lấy chi làm kinh dị. Bà còn biết rõ nếu bốn pho kinh sách kia lọt vào tay Đào Hồng Anh, chẳng khi nào mụ dấu diếm hay có ý man trá. Vi Tiểu Bảo nghe tới đây, trống ngực đánh hơn trống làng, bụng bảo dạ;

- Nếu cuộc tra hỏi còn tiếp tục không chừng bà sẽ trút mối hoài nghi lên đầu ta. Lại nghe Bạch y ni nói:

- Ta đã biết kẻ hành thích ngươi là ai, nhưng người đó không lấy được bốn pho kinh sách kia. Thái hậu giật mình kinh hãi hỏi:

- Tên thích khách đó không lấy cắp kinh sách ư? Thế thì... thế thì bốn pho kinh sách kia còn ai vào đây lấy cắp được? Thật là... thật là một vụ kỳ dị...? Bạch y ni ngắt lời:

- Ngươi nói hay không là tuỳ ý ngươi. Thái hậu đáp:

- Sư thái đã căm hận quân Thát đát thấu xương mà lại pháp lực thông thần. Nếu vãn bối trao được vụ bí mật đó qua tay sư thái để 1 ão nhân gia chủ trương đại cuộc, ngõ hầu có ngày khai quật long mạch Hoàng gia Thát đát là một điều mà vãn bối mong còn không được, có lý đâu vãn bối lại còn dấu diếm? Vả lại cả tám pho kinh sách đó có vào tay ai thì người đó mới tìm ra được long mạch. Hiện giờ một bộ đã về tay sư thái thì dù vãn bối có giữ bốn bộ kia cũng bằng vô dụng. Bạch y ni lạnh lùng hỏi:

- Trong lòng ngươi còn có chủ ý gì ta chưa thể đoán được mà cũng chẳng cần tra hỏi làm gì. Ta muốn biết: Ngươi là con gái Mao Văn Long Ở Bi Đảo thì tất nhiên có mối liên hẹ sâu xa với Thần Long giáo, có đúng thế không? Thái hậu ấp úng đáp:

- Không... chẳng có mối liên quan nào hết... Trước nay v ãn bối chưa từng nghe ai nói đến... nói đến... Thần Long giáo. Bạch y ni trợn mắt nhìn mụ một lúc rồi nói:

- Thôi được Bây giờ ta truyền cho ngươi phương pháp tán công. Hàng ngày ngươi theo phương pháp này đánh vào thân cây mỗi bữa ba lần, sáng, trưa và tối. Ngươi đánh như vậy chín lần chín là tám mươi mết ngày liền là có thể làm tiêu tan được chưởng lực tàn độc của Hoá cết miên chưởng. Thái hậu cả mừng, lại quỳ xuống khấu đầu tạ ơn. Bạch y ni liền đưa khẩu quyết truyền thụ cho Thái hậu và bảo mụ:

- Từ nay trở đi, ngươi chỉ vận nội lực một chút để phóng chưởng đánh người là xương cết toàn thân lập tức bị nát vụn, ai muốn cứu cũng không được nữa. Thái hậu khẽ đáp:

- Dạ Nhưng mụ suy nghĩ tới việc tuy mình bảo tồn được tính mạng mà bị tước hết võ công thì cuộc đời cũng thành vô vị. Mụ nghĩ vậy, nét mặt buồn thiu mà không làm sao được. Bạch y ni phất tay áo một cái, điểm vào mê huyệt trên người Thái hậu rồi khẽ nol:

- Các ngươi ra cả đây. Vi Tiểu Bảo và Đào Hồng Anh từ phía sau giường bước ra. vi Tiểu Bảo nói:

- Sư thái? Mụ này nói mười phần chỉ có ba phần là đúng sự thật, còn đến bảy phần man trá, không thể tin được. Bạch y ni gật đầu đáp:

- Những điều bí mật ẩn dấu trong kinh sách, chẳng những chỉ liên quan đến long mạch của mả tổ bọn Thát đát, mà còn ghi chỗ chứa kim ngân tài bảo, nhưng mụ cố ý không nhắc tới. Đào Hồng Anh lột chăn đệm lên mở hộp ngầm Ở đầu giường ra thì chỉ thấy cất dấu rất nhiều châu báu cùng ngân phiếu, nhưng bốn bộ kinh sách quả nhiên không còn Ở trong đó. Bạch y ni nói:

- Thu lấy những châu báu cùng ngân phiếu này. Ngày sau khởi nghĩa khôi phục giang sơn, chỗ nào cũng cần dùng tiền bạc. Đào Hồng Anh gói châu báu cùng ngân phiếu vào một mảnh gấm đoạn đưa cho Bạch y ni. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Mụ điếm già phen này bị một vụ tán tài lớn. Bạch y ni nhìn Đào Hồng Anh nói:

- Mụ này giả mạo Thái hậu chắc còn có chuyện mưu đồ khác. Vậy ngươi tiếp tục Ở lại trong cung, lén lút điều tra cho biết rõ. May Ở chỗ võ công vụ bây giờ đã mất rồi, không còn gì đáng sợ nữa. Đào Hồng Anh vâng lời, nhưng đến lúc chia tay chủ cũ, trong lòng không khỏi cảm thấy bịn rịn. Bạch y ni dắt Vi Tiểu Bảo vượt tường ra khỏi Hoàng cung trở về khách sạn. Bà mở kinh sách coi từng trang một. Bao nhiêu kinh văn trong pho Tứ thập nhị chương kinh này, người tu hành như bà dĩ nhiên đã thuộc từ đầu đến cuối. Bà thử đọc lại không thấy vấp váp sai trật một chữ nào. Bạch y ni lại cầm những trang sách giơ lên soi vào ngọn nến. Bà ngẫm nghĩ một lúc rồi dùng nước thấm vào mép bìa, khẽ lột ra từng lớp giấy thì thấy bên trong còn hai lớp da dê, xung quanh khâu lại bằng chỉ kim tuyến. Bà rút giây kim tuyến ra thì thấy phía trong lớp da là mười mấy miếng da dê rất nhỏ và mỏng dính. Vi Tiểu Bảo cả mừng reo lên:

- Phải rồi? Phải rồi? Điều đại bí mật là cái này đây. Bạch y ni giải những mẩu da đó lên bàn thì thấy to nhỏ không đều, miếng vuông, miếng tròn, lại có những miếng hình tam giác hoặc hình lá ấu. Trên da vẽ rất nhiều đường cong queo bằng mực đỏ, và những văn tự Mãn châu viết bằng mực đen. Nhưng bản đồ và văn tự đều bị rách nát tàn khuyết không được đầy đủ. Mười mấy mẩu da nát vụn lại không liên tiếp nhau, khó biết đường mà ráp lại được Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra trong mỗi bộ kinh sách đều cất dấu một ít da vụn này. Phải có đầy đủ tám bộ mới ráp lại được thành một bức địa đồ. Bạch y ni đáp:

- Chắc là đúng thế. Bà lại đặt những mảnh da vụn vào giữa hai lớp da dê, dùng mảnh gấm bọc kinh sách lại cất vào túi áo. Hôm sau Bạch y ni dẫn Vi Tiểu Bảo ra khỏi kinh thành đi về hướng tây đến núi Cẩm Bình, huyện Xương Bình để tảo mộ. Nguyên mộ của Sùng Trinh hoàng đế táng Ở đây. Phía trước lăng tẩm, cỏ dại mọc đầy, phong cảnh rất đỗi hoang lương. Bạch y ni khi đi đường không nói nửa lời, bây giờ bà không nhịn được phục xuống trước lăng mà khóc rống lên. Vi Tiểu Bảo cũng quỳ xuống dập đầu, bỗng cảm thấy ngọn cỏ bên mình lay động. Gã ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy hai ống quần màu lục. ống quần màu lục này hàng ngày Vi Tiểu Bảo đã nhớ tới không biết bao nhiêu lần, mà ban đêm cũng nằm mơ có đến hàng trăm hàng

ngàn lượt. Bây giờ đột nhiên gã trông thấy, trống ngực đánh thình thịch. Gã chỉ sợ đây là mộng ảo, trong lúc nhất thời không dám ngửng đầu nhìn lên. Bỗng nghe thanh âm rất trong trẻo cất lên:

- Thế là ta chờ đợi không đến nỗi uổng công. Ta... ta chờ ngươi Ở đây đã ba bữa rồi. Tiếp theo người đó buông tiếng thở dài nói:

- Thôi đừng thương tâm khóc lóc làm chi nữa. Đúng là thanh âm của nữ lang áo lục. CÔ nói câu này bằng một giọng rất ôn nhu như rót vào tai. vi Tiểu Bảo tưởng chừng như trời đất quay cuồng. Gã mừng rỡ cơ hồ phát điên, ấp úng đáp:

- Dạ, dạ? CÔ nương chờ ta đã ba ngày... Ta... không thương tâm gì nữa. Gã nói rồi đứng dậy liếc mắt nhìn thì đúng là nữ lang áo lục xinh đẹp phi thường. CÓ điều mặt cô đang ôn nhu bỗng nhiên biến thành ngơ ngác rồi lập tức ra chiều phẫn nộ. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Ta cũng nhớ đến cô cực kỳ đau khổ... Gã chưa dứt lời, bụng dưới bỗng đau nhói lên. Người gã bị hất tung ra phía sau xa hơn trượng rồi té mạnh xuống đất. Vi Tiểu Bảo đã bị nữ lang áo lục đá một phát điếng người, lại thấy cô cầm liễu diệp đao vung lên chém xuống đầu gã. Gã hết hoảng vội trầm người đi. Lại nghe đánh "chát" một tiếng. Nhát dao chém xuống đất. Nữ lang toan chém nữa. Bạch y ni lớn tiếng quát:

- Dừng tay? Nữ lang kêu một tiếng rồi khóc oà lên. CÔ bỏ đao xuống nhảy vào lòng Bạch y ni cất giọng thổn thức:

- Tên khốn kiếp này... chuyên môn khinh khi đệ tử... Sư phụ ơi? Sư phụ giết hắn đi! Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm nghĩ bụng:

- Té ra cô là đồ đệ của Sư thái. Hai câu vu(l rồi phải chăng cô nói với ta? Gã chìa bộ mặt đưa ma ra từ từ ngồi dậy, nghĩ thầm:

- Câu chuyện đã đến thế này, ta chỉ còn cách ráng làm ra mặt hảo nhân. Hay hơn hết là làm cho sư thái nảy lòng từ bi, đứng ra gả nàng cho ta làm vợ. Gã liền đứng dậy tiến đến trước nữ lang áo lục xá dài nói:

- Nếu tiểu nhân đã vô tình đắc tội với cô nương, cũng xin cô mở lượng hải hà mà tha thứ cho. CÔ nương muốn đánh tiểu nhân thì cứ việc hạ thủ nữa đi. Tiểu nhân chỉ mong cô nương tha mạng cho. Nữ lang áo lục hai tay ôm lấy Bạch y ni, không quay đầu ra, vung chân đá một cước Phát đá này trúng vào hàm dưới Vi Tiểu Bảo. Gã "ối" lên một tiếng rồi lại ngã lộn ngược về phía sau. Miệng gã rên hừ hừ, nằm yên không ngồi dậy nữa. Bạch y ni cất tiếng hỏi:

- A Kha? Sao ngươi chưa hỏi đầu đuôi, vừa thấy mặt gã đã đá người ta hai phát? Giọng nói của bà có ý phiền trách. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Té ra cô này tên gọi A Kha. Thế là nay ta biết rồi. Gã đi với Bạch y ni lâu ngày biết bà thích kẻ nào có thái độ kính cẩn. Ở trước mặt bà chịu lún chừng nào tết chừng ấy. Gã vội đáp:

- Bạch sư thái? CÔ nương đây đá tiểu tử hai phát là đáng lắm? Thực tình tiểu tử có lỗi lầm, sư thái không nên phiền trách cô. Dù có đá tiểu tử hàng ngàn hàng vạn cước cũng là đáng kiếp. Gã nói tới đây, đưa hai tay lên đỡ lấy hàm dưới, nước mắt đầm đìa ra chiều đau đớn khôn tả. Đây không phải là gã giả vờ, vì phát đá của nữ lang rất mạnh làm cho gã đau đớn cơ hồ không chịu

nổi. A Kha nghẹn ngào nói:

- Sư phụ ơi? Tên tiểu hoà thượng khốn kiếp này đáng chết lắm? Gã... gã khinh nhờn đệ tử Bạch y ni hỏi:

- Gã khinh khi ngươi bằng cách nào? A Kha đỏ mặt lên ngập ngừng đáp:

- Gã... gã khinh mạn đệ tử nhiều lắm... nhiều lần lắm? Vi Tiểu Bảo nói:

- Bạch sư thái? Trăm điều không phải Ở nơi tiểu tử. Tiểu tử đã hồ đồ lại võ công kém cỏi. Hôm đó cô nương đây đến viếng chùa Thiếu Lâm... Bạch y ni hỏi nữ lang:

- Ngươi đến chùa Thiếu Lâm ư? Ngươi là con gái sao lại đến chùa Thiếu Lâm được? Vi Tiểu Bảo mừng thầm tự nhủ:

- Té ra cô này đến chùa Thiếu Lâm không phải là đã vâng lệnh sư thái. Nếu vậy càng hay. Rồi gã đỡ lời:

- Không phải cô nương đây tự ý lên chùa Thiếu Lâm. Một vị tỷ tỷ của cô muốn đi, cô không cản được đành phải nghe theo. Bạch y ni hỏi:

- Sao ngươi biết rõ thế~ Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hồi ấy tiểu tử vâng lệnh tiểu Hoàng đế lên chùa Thiếu Lâm xuất gia thay y. Tiểu tử còn thấy một vị cô nương nữa lên chùa. CÔ nương đây theo sau, tỏ ra rất miễn cưỡng. Bạch y ni quay lại hỏi:

- CÓ phải A Kỳ dẫn ngươi đi không? A Kha đáp:

- Dạ, đúng thế. Bạch y ni hỏi:

- Thế rồi làm sao? A Kha đáp:

- Bọn hoà thượng chùa Thiếu Lâm rất hung dữ. Chúng nói là theo quy củ, đàn bà con gái không được vào chùa này. Vi Tiểu Bảo liền nói theo:

- Dạ, dạ? Quy củ này thật rắc rối? Tại sao lại không cho nữ thí chủ vào chùa? Đức Quan thế âm BỒ tát chẳng là nữ nhân đấy ư.

Hồi 118 - Mê Người Đẹp Hết Lòng Hầu Hạ

Bạch y ni lại hỏi: Thế rồi sao nữa? Vi Tiểu Bảo trỏ vào A Kha đáp:

- CÔ nương đây nói: Người ta đã không cho lên chùa thì mình quay về thôi. Nhưng bốn tên tri khách tăng Ở chùa Thiếu Lâm rất vô lễ, buông lời càn rỡ đắc tội với hai vị cô nương mà võ công họ lại kém lắm. Bạch y ni nhìn A Kha hỏi:

- Các ngươi cùng người động thủ hay sao? Vi Tiểu Bảo đỡ lời:

- Điều lầm lỗi hoàn toàn Ở nơi tri khách tăng. Chính mắt tiểu tử đã trông thấy. Bọn chúng giơ tay đẩy hai vị cô nương. Sư thái thử nghĩ coi: Hai vị cô nương cành vàng lá ngọc thì những bàn tay dơ bẩn của bốn tên hoà thượng sao lại đụng vào các cô được? Dĩ nhiên hai cô nghiêng mình né tránh. Bốn tên hoà thượng liền hùng hổ động thủ động cước, nhưng khác nào đấm đá vào cột đá, không khỏi bị một phen đau đớn. Bạch y ni hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- VÕ công chùa Thiếu Lâm đứng đầu võ lâm, có lý nào lại kém cỏi như vậy? A Kha? Lúc ngươi động thủ đã dùng những chiêu thức gì? A Kha không dám dấu diếm, cúi đầu xuống nói nhỏ, kể lại với bà. Bạch y ni hỏi:

- Các ngươi đánh té cả bốn nhà sư Thiếu Lâm ư? A Kha liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo đáp:

- Gã này nữa là năm tên. Bạch y ni hỏi:

- Các ngươi thiệt là lớn mật? Dám lên chùa Thiếu Lâm đánh gãy chân tay năm vị hoà thượng của người ta thì đáo để quá? Bà liếc cặp mắt sáng như điện ngắm toàn thân cô.A Kha sợ quá sắc mặt lợt lạt. Bạch y ni thấy Ở cổ nữ lang còn một vệt đỏ liền hỏi:

- CÓ phải vết thương này do một tay cao thủ Ở chùa Thiếu Lâm gây ra không? A Kha ngập ngừng đáp:

- Không, không phải?... Gã... gã... CÔ quay lại lườm Vi Tiểu Bảo một cái rồi đột nhiên hai má cô đỏ ửng, nước mắt chảy quanh. CÔ đáp:

- Gã làm nhục đệ tử. Đệ tử... đệ tử... tự đâm đao vào cổ mình... nhưng... nhưng không chết. Bạch y ni lúc ban đầu nghe nói đệ tử mình lên quấy nhiễu chùa Thiếu Lâm, lộ vẻ tức giận, nhưng bây giờ bà thấy vết thương chạy dài trên cổ cô liền nảy lòng xót thương, dịu giọng hỏi:

- Gã làm nhục ngươi thế nào? A Kha "oẹ" một tiếng rồi khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sự thực là lỗi Ở tiểu tử Tiểu tử nói năng chẳng có bề bậc lại không thứ tự. CÔ nương đây nắm lấy tiểu tử, tiểu tử sợ quá, lại nghe cô nói muốn móc mắt tiểu tử, dù đó chỉ là lời hăm doạ chứ không phải chuyện thực, nhưng tiểu tử là kẻ hèn nhát vô dụng cũng sợ bờ vía. Hai tay vừa đánh vừa chụp loạn xà ngầu. Vì không cẩn thận một chút, đụng vào người cô. Tuy đó chỉ là sơ ý nhưng cũng không thể trách cô nương nổi giận. A Kha mặt đỏ bừng lên, vừa tức giận vừa đau khổ. Bạch y ni đã hỏi những chiêu số lúc động thủ, bà hiểu rõ sự tình liền nói:

- ĐÓ là gã vô tâm, ngươi chẳng nên coi đó là sự thực. Bà khẽ vỗ vai cô, cất giọng hiền hoà nói

tiếp:

- Gã còn là đứa trẻ nít mà lại là... một tên thái giám thì có cần gì? Ngươi đã dùng chiêu Nhũ yến quy sào bẻ trật hay tay gã để trừng phạt là quá rồi. A Kha nước mắt chạy quanh bụng bảo dạ:

- Gã đâu phải là đứa con nít? Gã đã đến kỹ viện làm đủ trò tồi bại. Tuy cô nghĩ vậy nhưng không dám nói ra miệng, chỉ sợ sư phụ hỏi vặn, điều tra ra vụ mình cùng sư tỷ tìm đến kỹ viện đánh người. Trong lòng nóng nẩy bồn chồn, cô lại khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống đất dập đầu lia lịa nói:

- Thưa cô nương? Nếu trong lòng cô hãy còn buồn bực thì hãy đá tiểu nhân thêm mấy cước cho hả giận. A Kha dậm chân vừa khóc vừa nói:

- Ta không thèm đánh ngươi nữa. Vi Tiểu Bảo vung tay lên tát l,bốp bốp" vào mặt mình luôn mấy cái, vừa tát vừa nol:

- Tiểu nhân thật đáng chết? Tiểu nhân thật đáng chết? Bạch y ni chau mày nói:

- Vụ này không phải lỗi Ở ngươi. A Kha? Chúng ta không nên khinh người thái quá? A Kha nghẹn ngào nói:

- Gã khinh khi đệ tử, bắt đệ tử giam trong chùa không buông tha... Bạch y ni kinh hãi hỏi:

- CÓ chuyện đó ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ, dạ? ĐÓ là lỗi Ở tiểu tử. Tiểu tử biết mình không phải, muốn chuộc lại lỗi lầm nên mời cô lên chùa. Tiểu tử nghĩ rằng vụ này chỉ vì cô nương đây muốn đến viếng cảnh chùa Thiếu Lâm mà xảy ra. Các sư sãi trong chùa không để cô vào, trách nào cô chẳng nổi giận. Tiểu tử... tiểu tử lớn mật mời cô vào Bát Nhã đường thưởng ngoạn và kêu một vị lão hoà thượng bồi tiếp để cô nương khuây khoả. Bạch y ni hỏi:

- Nói bậy? Cả hai đứa con nít đều làm nhộn. Làm gì có lão hoà thượng nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chính là Trừng Quan đại sư, thủ toạ Bát Nhã đường. Sư thái đã quá chiêu với lão Ở chùa Thanh Lương trên Ngũ Đài sơn. Bạch y ni gật đầu nói:

- Vị đại sư đó võ công khá lắm? Bà lại vỗ vai A Kha nói tiếp:

- A Kha? Trừng Quan đại sư võ công đã cao thâm, lại tuổi tác già nua. Tiểu Bảo mời lão bồi tiếp ngươi là trịnh trọng lắm rồi, có làm gì khuất tất ngươi đâu? Không nói tới nói lui về vụ này nữa. A Kha mắng thầm trong bụng:

- Thằng quỷ sứ này thật là tệ hại, đốn mạt. Nhưng có nhiều điều không tiện nói ra. Nếu sư phụ căn vặn thì sư tỷ và ta cũng lâm vào nhiều chỗ lỗi lầm. CÔ ấp úng:

- Sư phụ ơi? Sư phụ có điều chưa hiểu. Gã... gã... Bạch y ni không lý gì đến cô nữa, chỉ đăm đăm nhìn vào phần mộ của Sùng Trinh hoàng đế mà ngơ ngẩn xuất thần. Vi Tiểu Bảo nhìn A Kha lắc đầu lè lưỡi làm trò ba bị nhát trẻ con. A Kha tức hầm hầm lườm gã một cái. Vi Tiểu Bảo thấy lúc cô tức giận cũng xinh đẹp không bút nào tả xiết. Trong lòng rất vui sướng, gã ngồi xuống một bên, mắt nhìn người đẹp không chớp. Gã ngắm nghía từ đầu xuống đến gót chân. Đầu tóc, da dẻ, lông mày cô đã đẹp, cả ngón tay út cũng xinh xắn, tưởng chừng tạo hoá đem

hết bao nhiêu cái hay cái đẹp trong hoàn vũ đúc nên con người tuyệt mỹ như vậy. A Kha lé mắt nhìn Vi Tiểu Bảo, thấy gã ngó mình trân trân,bất giác cô đỏ mặt lên kéo tay áo Bạch y ni nói:

- Sư phụ ơi! Gã... gã hau háu ngó đệ tử. Bạch y ni "hứ" một tiếng chứ không trả lời. Trong lòng bà đang mải nghĩ về tình cảnh trong cung ngày trước, câu nói của A Kha bà chẳng để vào tai, tựa hồ không nghe tiếng. Ba người ngồi trong tình trạng này cho tới lúc mặt trời đã xế về tây. Bạch y ni trong lòng bịn rịn không nỡ rời khỏi phần mộ phụ thân. Vi Tiểu Bảo lại mong hoàn cảnh này cứ kéo dài mười ngày hay nửa tháng cho bõ lúc nhớ nhung người đẹp. Gã chỉ cầu được nhìn A Kha, vĩnh viễn không ăn uống gì cũng được. A Kha bị gã dòm ngó thấy khó chịu quá. Tuy cô không quay lại nhìn cũng biết cặp mắt diều hâu của gã đang ngó mình chằm chặp. Lòng cô đầy hổ thẹn, lúc bồn chồn, lúc lại căm hận, bụng bảo dạ:

- Tên tiểu ác nhân này hoa ngôn xảo ngữ, không hiểu g ã đã lừa dối thế nào mà sư phụ mình lại bênh gã chằm chặp. Ta lừa lúc nào không có sư phụ, nhất định phải giết gã mới nghe. Đành chịu để lão nhân gia trách phạt dữ dội một phen, không thể để gã làm nhục ta mãi thế này được. Sau một lúc lâu nữa, trời chạng vạng tối, Bạch y ni buông tiếng thở dài đứng dậy nói:

- chúng ta đi thôi. Đêm hôm ấy ba người vào ngủ trọ tại một nông gia. Vi Tiểu Bảo biết Bạch y ni tính ưa sạch sẽ. Khi sắp ăn cơm, gã đem đũa chén rửa bằng nước nóng cho hai người dùng. Cái sập ngồi cũng lau thật sạch, bàn ăn không để dính một chút bụi bặm. Gã còn quét tước gian phòng của hai người nằm sạch như chùi. Bạch y ni lẩm nhẩm gật đầu nghĩ bụng:

- Thằng nhỏ này lanh lẹ mà cần mẫn. Ta đem gã đi theo được rất nhiều phương diện. Nên biết bà sinh trưởng Ở chốn thâm cung. Từ thuở nhỏ, bà được bọn cung nữ cùng thái giám phục thị quen rồi. Sau khi gặp cơn quốc biến, bà phải lưu lạc giang hồ. Tuy bà được dị nhân truyền thụ võ công đến trình độ siêu phàm nhập thánh, nhưng những cách ẩm thực sinh hoạt hàng ngày của bà trong chốn giang hồ không thể nào bì với đời sống khi còn là công chúa tại Hoàng cung. Một đằng Vi Tiểu Bảo đã làm thái giám lâu ngày, am hiểu sâu xa những điều ưa thích hay ghét bỏ của một vị công nương, trách nào gã chẳng làm vừa lòng Bạch y ni một cách rất khôn ngoan. Huống chi gã lăm le lấy nữ lang áo lục làm vợ, càng tận tâm kiệt lực chiều chuộng bà để lấy lòng, khiến bà được hưởng chút an lạc như hồi làm công chúa trước kia. Bạch y ni đã xuất gia tu hành, dĩ nhiên bà chẳng để tâm đến những mùi hào hoa phú quý của người trần tục, nhưng cung cách sinh hoạt theo thói quen của con người mười mấy năm trời Ở chốn cung cấm đã ăn sâu vào trí não, không mài sạch được nữa. Dù bà chẳng mong trở lại làm công chúa, nhưng được Vi Tiểu Bảo thị phụng chẳng khác một bậc công nương, bà cũng cảm thấy trong lòng khoan khoái vô hạn. Ba người ăn cơm tối xong, Bạch y ni lại hỏi A Kha về vụ A Kỳ lạc lõng nơi nao. A Kha đáp:

- Từ ngày bọn đệ tử Ở chùa Thiếu Lâm bị thất tán mỗi người một ngả cho đến baâ giờ, đệ tử chưa gặp lại A Kỳ sư tỷ lần nào. Đệ tử e rằng... e rằng y đã bị gã giết chết rồi. CÔ vừa nói vừa mím môi trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Vi Tiểu Bảo, ra chiều căm phẫn đến cực điểm. Vi Tiểu Bảo vội giải thích:

- Khi nào có chuyện đó? Tiểu tử thấy A Kỳ cô nương đi theo Cát Nhĩ Đan vương tử của xứ Mông Cổ, lại có bọn Lạt Ma Ở Tây Tạng và một tên tổng binh thủ hạ của Ngô Tam Quế nữa. Bạch y ni nghe nói tới Ngô Tam Quế, nhãn quang bà lộ vẻ phẫn nộ đến cùng cực Bà tức giận hỏi:

- Tại sao y... y lại đi theo bọn người chẳng có liên quan với mình? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lúc bọn kia đến chùa Thiếu Lâm, tiểu tử thấy cả A Kỳ cô nương Ở trong đó. Chắc là lúc cô Ở trong chùa đi ra gặp bọn chúng rồi theo họ. Bạch sư thái? Sư thái muốn kiếm A Kỳ cô nương thì tiểu tử xin đi theo, có thể tìm cô một cách dễ dàng. Bạch y ni hỏi:

- Tại sao vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử đã nhớ mặt bọn người Mông Cổ, bọn Lạt Ma Ở Tây Tạng và cả bọn quan quân Ở Vân Nam. Chỉ cần gặp một tên là công việc hỏi dò tin tức của A Kỳ cô nương chẳng khó khăn gì. Bạch y ni nói:

- Hay lắm? Vậy ngươi đi theo ta để kiếm y. Bạch y ni cả mừng nói:

- Đa tạ sư thái? Bạch y ni lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi đi làm việc giúp ta, đáng lý ta cảm ơn ngươi mới phải, sao ngươi lại tạ ơn ta. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mỗi khi tiểu tử được theo hầu sư thái là trong lòng khoan khoái vô cùng? Tiểu tử chỉ mong vĩnh viễn được kề cận sư thái. Bằng không thế thì được ngày nào cũng hay ngày ấy. Bạch y ni hỏi:

- Thật thế ư? Tuy bà thu hai cô A Kỳ, A Kha làm đồ đệ, nhưng hàng ngày bà đối với đệ tử lạnh như băng sương. Hai cô đối với bà một lòng kính sợ, chẳng bao giờ dám thổ lộ tâm tình, đâu có được như Vi Tiểu Bảo hoa ngôn xảo ngữ, ăn nói ngọt ngào. Tuy bà bản tính nghiêm khắc, nhưng nghe những câu nói hoạt bát của gã cũng lọt tai và cảm thấy trong lòng khoan khoái, bất giác trên môi bà hé lộ một nụ cười. A Kha ngập ngừng xen vào:

- Thưa sư phụ? Gã... gã chẳng tử tế gì đâu. CÔ biết Vi Tiểu Bảo sở dĩ nhiệt tâm giúp sư phụ cô đi tìm sư tỷ chỉ vì muốn theo dõi cô. Gã nói những gì "Được theo hầu sư thái là trong lòng khoan khoái vô cùng..." và "Vĩnh viễn được kề cận sư thái... " nhưng thực ra trong tâm ý gã chẳng phải vì sư thái mà vì cô. Hai chữ sư thái Ở cửa miệng gã phải đổi thành hai chữ A Kha mới đúng. A Kha không dám nói nữa, đành cúi đầu vâng dạ. Vi Tiểu Bảo sung sướng như mở cờ trong bụng. Gã tự nhủ:

- Ta phải tận tâm kiệt lực làm nên một vài đại sự cho sư thái thì việc lấy A Kha mười phần hy vọng đến tám chín. Hôm sau, ba người đi xuống phía nam để dò hỏi tin tức của A Kỳ xem cô lạc lõng nơi đâu? Dọc đường, Vi Tiểu Bảo phục thị hai người rất chu đáo. Tuy trong lòng gã say mê A Kha mà bề ngoài không dám liều lĩnh hở ra thái độ khinh bạc. Gã nghĩ bụng:

- Nếu ta để lộ tâm tình cho Bạch y ni phát giác thì thật là hỏng bét. A Kha thuỷ chung vẫn chưa nói với gã một câu nào ngọt ngào. CÔ còn nhân lúc vắng Bạch y ni lại đá gã một cước hay đấm một quyền cho bõ ghét. Vi Tiểu Bảo chỉ cần được gần gũi cô là trong lòng khoan khoái lắm rồi. Dù thỉnh thoảng gã có bị cô đánh nhưng gã cũng vui lòng hứng chịu. Ban đêm gã nằm trên giường suy nghĩ về những tình trạng đấm đá của người đẹp, chẳng những gã không thấy gì đau đớn mà còn có cảm giác êm ái vô cùng. Một hôm sắp đến Thương Châu, ba người vào trọ trong một tiểu khách điếm. Vi Tiểu Bảo ra chợ kiếm những rau tươi về làm cơm chay cho Bạch y ni. Gã tong tả cầm hai cân rau cải trắng và nửa cân dưa khô chạy về. Gã thấy A Kha đứng chơi ngoài cửa khách điếm liền cười hỷ hả tiến lại móc trong bọc ra một gói mứt Mai Côi đưa cho cô, nói:

- A Kha cô nương? Tại hạ định ra chợ mua cho cô một gói kẹo, không ngờ Ở thị trấn nhỏ bé này mà cũng có thứ mứt rất ngon lành. A Kha không đón lấy lại còn nguýt gã đáp:

- Mứt ngươi mua thúi lắm? Ta không thèm ăn. Vi Tiểu Bảo năn nỉ:

- Xin cô nương ăn thử một trái. Thật là ngon ngọt lắm. Gã đã từng dòm ngó, biết A Kha thích ăn vặt, nhưng Bạch y ni không cho cô tiền để tiêu vặt. Thỉnh thoảng bà mua cho cô một gói nhỏ kẹo bánh là cô ngồi ăn có vẻ ngon lành. Vì thế gã mua gói mứt để vành cạnh lấy lòng cô. A Kha đáp:

- Mứt thì ta không thích ăn. Hiện giờ sư phụ đang ngồi Ở trong phòng, xem chừng lão nhân gia mấy giờ nữa mới ra ngoài. Ta chẳng có việc gì buồn quá. Ở đây có chỗ nào phong cảnh thanh nhã, tĩnh mịch, ít người qua lại, thì ngươi dẫn ta thưởng ngoạn. Vi Tiểu Bảo nghe mấy câu này không tin Ở tai mình. Máu nóng trong người g ã chạy rần rần. Mặt gã đỏ lên hỏi:

- CÔ nương...? CÓ phải cô nương gạt tại hạ không? A Kha đáp:

- Ta gạt ngươi làm chi? Ngươi không muốn theo thì ta đi một mình cũng được. Dứt lời cô trở gót nhằm con đường nhỏ phía đông mà đi. Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Đi lắm? Đi lắm? Sao lại không đi? CÔ nương bảo tại hạ nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, tại hạ cũng chẳng chau mày. Gã vừa nói vừa chạy theo A Kha. Hai người ra khỏi thị trấn, A Kha trỏ tay về phía toà núi nhỏ cách chừng mấy dặm Ở mé đông nam, cô nói:

- Đến đó thưởng ngoạn phong cảnh rất đẹp. Vi Tiểu Bảo sung sướng như bắt được vàng, vội đáp:

- Dạ dạ? Hai người đi theo đường sơn đạo tới một trái núi nhỏ. Trên toà tiểu sơn này, tùng mọc rất nhiều, thật là một nơi quạnh quẽ không người qua lại mà phong cảnh cũng chẳng có gì đáng thưởng ngoạn. Nhưng đối với Vi Tiểu Bảo, lúc này thì dù phong cảnh xấu xa hiểm ác đến đâu cũng là nơi sơn thuỷ hữu tình. Huống chi gã là con người tục tĩu nhất trong hạng người thô tục. Phong cảnh xinh tươi hay tàn tạ đối với gã chẳng có gì khác nhau. Gã nhìn phong cảnh nức nở khen:

- Nơi đây quả là danh thắng chẳng kém gì Đào nguyên, tiên cảnh. A Kha hỏi:

- CÓ gì xinh đẹp đâu? Ta chỉ thấy loạn thạch ngổn ngang, cây cối bừa bãi, khó chịu muốn chết. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ? Đúng thế? Kể ra phong cảnh nơi đây chẳng có gì là ngoạn mục. A Kha hỏi:

- Vậy mà ngươi v u(l bảo nơi đây chẳng khác chi Đào nguyên, tiên cảnh là nghĩa làm sao? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chính phong cảnh không có chi là đáng kể, nhưng được dung mạo của cô nương ánh vào thành ra vô cùng tươi đẹp. Trên núi tuy chẳng có lấy một bông hoa, mà tướng mạo của cô nương còn đẹp hơn trăm hoa đua nở. Đầu non không một tiếng chim kêu mà thanh âm cô còn lọt tai hơn cả oanh vàng ríu rít. A Kha hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ta kêu ngươi ra đây chẳng phải để nghe ngươi tán hươu tán vượn, mà là để bảo cho ngươi

hay: CÓ đường có nẻo thì tránh cho xa. Từ nay trở đi cấm ngươi không được nhìn mặt ta. Nếu ta còn trông thấy ngươi nhất định ta sẽ móc tròng mắt ngươi ra đó. Vi Tiểu Bảo cụt hứng, trái tim chìm hẳn xuống. Gã giơ bộ mặt đưa ma ra năn nl:

- Thưa cô nương? Từ nay về sau tiểu tử không dám đắc tội với cô nương nữa. Xin cô nương nhiêu dung cho tiểu tử. A Kha đáp:

- Được rồi? Ta sẵn lòng buông tha ngươi. Bũa nay ta không giết ngươi tức là nhiêu dung rồi đó. CÔ xoay tay ra sau lưng rút thanh liễu diệp đao đánh "soạt" một cái rồi nói tiếp:

- Ngươi lằng nhằng theo ta, trong lòng lúc nào cũng giữ ý niệm tồi bại, ngươi tưởng ta không biết hay sao? Ngươi còn làm nhục ta như vậy thì chẳng thà ta... ta đành chịu cho sư phụ đánh mắng hàng trăm ngàn lần mà phải giết ngươi cho bằng được Ngươi đã nghe rõ chưa? Vi Tiểu Bảo thấy đao quang lấp loáng, nghĩ ngay tới tính tình cương liệt của cô, biết là cô không nói đùa, liền đáp:

- Sư thái ra lệnh cho tiểu tử cùng đi với lão nhân gia để tìm kiếm A Kỳ cô nương. Vậy sau khi thấy y rồi, tiểu tử không đi theo cô nữa là xong. A Kha lắc đầu nói:

- Không được? Chẳng cần có ngươi chúng ta cũng tìm ra được sư tỷ. Y nào phải đứa con nít lên ba mà không biết đường tìm về? CÔ vung đao lên không chém dứ một đòn. Đao quang rít lên vù vù. CÔ lớn tiếng quát:

- Ngươi không cút đi thì đừng trách ta vô tình. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trước nay cô nương đối với tiểu tử vốn rất ư vô tình. Cái đó cũng không sao. A Kha tức giận rít lên:

- Đến bây giờ mà ngươi còn lớn mật dám giở giọng phong tình ư? CÔ nhảy xổ lại vung đao chém xuống đầu Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo khiếp sợ vội vàng né tránh. A Kha lại quát hỏi:

- Ngươi có cút hay không thì bảo? Vi Tiểu Bảo nhăn nhở cười đáp:

- Dù cô nương có phanh thây tiểu tử ra làm muôn đoạn, tiểu tử biến thành quỷ rồi cũng nhất định bám sát cô nương. A Kha phẫn nộ đến cùng cực.Cô vung đao veo véo chém liền ba chiêu. May mà những chiêu số này cô đều đã thi triển Ở Bát Nhã đường chùa Thiếu Lâm và Trừng Quan hoà thượng đã nhất nhất nghĩ ra cách chiết giải. Vi Tiểu Bảo đã được Trừng Quan chỉ điểm, nên gã tránh được hết. A Kha đâm chém Vi Tiểu Bảo chưa trúng được đao nào lại càng căm tức không biết đến thế nào mà kể. Thanh liễu diệp đao Ở trong tay cô phóng ra những chiêu thức mỗi lúc một cấp bách và hiểm độc. vi Tiểu Bảo cảm thấy những chiêu sau này khó lòng né tránh. Gã đành rút cây trủy thủ ra vung lên. Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Thanh liễu diệp đao đã bị trủy thủ chặt đứt thành hai đoạn. A Kha vừa kinh hãi vừa tức giận, múa tít khúc đao gãy đâm chém loạn xà ngầu. Vi Tiểu Bảo thấy thanh đao cụt của đối phương ngắn quá, gã không dám dùng đến truỷ thủ để đón đỡ nữa, vì sợ mình võ công kém cỏi, chỉ lỡ tay một chút là thanh trủy thủ sắc bén đưa tính mạng người đẹp vào đất chết. Gã tránh né mấy chiêu nữa rồi co giò chạy xuống núi. A Kha cầm thanh đao gãy rượt theo, vừa rượt vừa la:

- Ngươi phải cút cho xa thì ta mới không giết ngươi. CÔ thấy Vi Tiểu Bảo chạy về phía thị trấn, trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Thằng lỏi đê tiện kia mà chạy về khóc lóc, cáo tố với sư phụ ta thì vụ này không yên được. CÔ vội đề khí rượt theo, định đón đầu ngăn cản gã. Nhưng Bạch y ni chỉ dạy cô về chiêu thức võ công, còn về nội công tâm pháp thì bà chưa truyền thụ. Vì thế nội lực của cô cũng tương tự như nội lực của của Vi Tiểu Bảo, chẳng hơn kém gì nhau, nên thuỷ chung cô vẫn không đuổi kịp. A Kha thấy Vi Tiểu Bảo chạy vào khách điếm, trong dạ càng bồn chồn cơ hồ phát khóc. CÔ liền tự nhủ:

- Nếu sư phụ trách phạt, ta đành đem những lời gã trêu cợt kể cho lão nhân gia nghe. CÔ thu thanh đao cụt lại từ từ bước vào khách điếm, nhưng vừa tới cửa phòng thì đột nhiên một luồng kình lực từ bên trong xô ra rất mãnh liệt, đẩy cô loạng choạng lùi ba bước rồi té ngồi xuống đất.

Hồi 119 - Giết Địch Nhân Cứu Nguy Sư Thái

A Kha cảm thấy dưới đất là một đống mềm mại, thì ra cô đã ngồi lên mình một người khác. CÔ nóng nảy muốn đứng dậy, liền xoay tay mặt đặt xuống thì bàn tay đè đúng vào mặt người kia. Trong lúc bối rối không kịp suy nghĩ, cô đứng thẳng người lên quay đầu nhìn lại thì người nằm dưới đất chính là Vi Tiểu Bảo. A Kha giật mình kinh hãi, quát hỏi:

- Ngươi làm gì...? CÔ chưa dứt lời đột nhiên hai đầu gối nhủn đứng không vững, lại té xuống trúng vào người Vi Tiểu Bảo. Lần này cô nằm úp sấp, bật tiếng la hoảng:

- Không... không... Người cô đã ngã vào lòng gã. Bốn mắt đối nhau chỉ cách có mấy tấc. A Kha rất đỗi bồn chồn, chỉ sợ tên tiểu ác nhân hôn vào mặt mình, cô hấp tấp muốn đứng lên mà chẳng hiểu tại sao toàn thân không còn chút hơi sức. CÔ đành quay đầu đi, hối hả giục:

- Mau đỡ ta dậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử cũng không còn chút khí lực nào, biết làm sao bây giờ? Một cô gái xinh đẹp như thiên tiên nằm phục trên người gã, khiến lòng gã khoan khoái cơ hồ phát điên. Gã tự nhủ "Đừng nói ta không còn hơi sức, mà dù ta có khoẻ như voi cũng chẳng khi nào đỡ nàng dậy. Đây là nàng tự té xuống đè lên ta thì trách ta sao được? A Kha vội nói:

- Sư phụ đang bị địch nhân vây đánh. Phải mau mau nghĩ cách gì trợ lực: Nguyên cô vừa tới cửa phòng đã ngó thấy Bạch y ni đang ngồi xếp bằng dưới đất Tay trái bà phóng chưởng, tay mặt phất tay áo để kháng cự với địch nhân. Địch nhân là những ai, cô chưa nhìn rõ, chỉ biết không phải một người. CÔ toan nhìn kỹ lại thì đột nhiên bị một luồng kình phong từ trong phòng xô ngã. vi Tiểu Bảo về trước cô mấy bước cũng gặp tình trạng này. Gã đang khoa chân bước qua cửa liền bị luồng kình phong hất ngã xuống đất. A Kha đuổi tới nơi liền bị xô té đè lên người gã. Tuy Vi Tiểu Bảo đít dập xuống đất đau quá, lại bị A Kha từ trên không rớt xuống đè lên khiến cho ngực bụng cũng đau đớn ê ẩm, nhưng trong lòng gã hoan hỷ vô cùng? Gã chỉ mong tiểu mỹ nhân vĩnh viễn nằm phục trên lòng mình, đừng bao giờ đứng dậy nữa. Còn vụ Bạch y ni đang chiến đấu với địch nhân, gã chẳng quan tâm chút nào. Gã nghĩ rằng bà công lực thông thần thì dù địch nhân lợi hại đến đâu cũng chẳng làm gì được. A Kha tay mặt chống xuống trước ngực Vi Tiểu Bảo, từ từ đứng dậy. CÔ hít mạnh một hơi chân khí cố gắng đứng lên được. CÔ tức giận mắng:

- Ai bảo ngươi nằm đây để ta vướng chân vấp ngã? Hiển nhiên cô biết rõ Vi Tiểu Bảo cũng gặp trường hợp như mình, bị luồng kình lực hất té, chứ nào phải gã tự ý nằm đó. Nhưng tình trạng vừa rồi khiến cô bẽ mặt quá, không nhịn được mà phải nổi nóng quát mấy câu cho đỡ thẹn. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ, dạ! Giả tỷ tiểu tử biết trước là cô nương té xuống đây thì tiểu tử đã bò ra xa ba thước mới phải. Không được? Ba thước chưa đủ. Nếu chỉ lê đi ba thước thì cô nương nằm xuống bằng đầu với tiểu tử lại càng bất lịch sự. A Kha tức quá bĩu môi một cái. CÔ băn khoăn về vụ sư phụ đang chiến đấu với địch nhân liền đưa mắt ngó vào trong phòng thì thấy Bạch y ni vẫn ngồi dưới đất vừa phát chưởng vừa phất tay áo nghênh địch. Bọn địch nhân đang vây đánh Bạch y ni cô liếc mắt ngó thấy là năm tên Lạt ma đều mặc áo đỏ. Tên nào cũng phóng chưởng lực thần tốc và

mãnh liệt phi thường để tấn công, nhưng đều bị chưởng lực của Bạch y ni bức bách phải tựa lưng vào vách ván Ở trong phòng, chứ không tiến gần lại được. A Kha tiến thêm một bước để nhìn cho kỹ. Ngoài năm người cô đã trông thấy còn một tên nữa. Nhưng A Kha vừa cất bước liền cảm thấy luồng kình phong đè lên người rất nặng nề, cơ hồ hơi thở không thông. CÔ đành lùi lại hai bước. Như vậy đã rõ nội lực của bọn địch nhân thật là ghê gớm. A Kha quay lại đá Vi Tiểu Bảo một cước hỏi:

- Ô hay? Sao ngươi còn chưa đứng dậy? Ngươi thử coi xem bọn địch nhân là người Ở phe phái nào? vi Tiểu Bảo chống tay vào bức vách Ở phía sau, gắng gượng đứng lên. G ã nhìn rõ tình trạng trong phòng rồi đáp:

- Sáu tên Lạt ma kia đều là hạng tồi bại. Gã đứng bên cạnh A Kha, trông rõ cả tên Lạt ma thứ sáu: A Kha tức mình gắt lên:

- Ngươi rườm lời làm chi? Ai chả biết chúng là quân tồi bại, hà tất ngươi còn phải nói? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Là người tồi bại hay không khó mà xác định được. Tỷ như tiểu tử vốn là hảo nhân mà cô nương khăng khăng một mực bảo là quân tồi bại... Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sáu Lạt ma kia lớn mật dám động thủ với sư thái thì chúng còn tồi bại hơn tiểu tử nhiều A Kha trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Hừ? Ta coi chừng ngươi là đồng bọn với chúng. Sáu tên Lạt ma đó do ngươi dẫn đến để gia hại sư phụ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử kính trọng sư thái cũng như kính trọng đức BỒ tátvà kính trọng cô nương cũng như kính trọng một nàng tiên nữ, khi nào còn mưu đồ gia hại? A Kha ngưng thần chú ý nhìn tình trạng trong phòng. Đột nhiên cô la lên một tiếng:

- úi chà? Vi Tiểu Bảo nhìn theo vào trong phòng thấy sáu tên Lạt ma đều tay cầm giới đao lăm le xông vào đâm chém, nhưng chúng bị chưởng lực cùng tụ phong của Bạch y ni cản trở không tới gần được. Trên đầu Bạch y ni đã bốc lên những tia bạch khí, xem chừng bà mỏi mệt lắm rồi Bà chỉ có một cánh tay lại một mình đấu với sáu tên Lạt ma tay cầm binh khí. Nếu cuộc đấu kéo dài tất bà không chống nổi. Vi Tiểu Bảo muốn vào trợ lực, nhưng biết mình võ công kém cỏi, tiến vào phòng cũng không được. Gã cho là nếu bò sát đấn tiến vào cũng chỉ khiến Bạch y ni phải phân tâm chiếu cố cho gã thì gã muốn giúp bà mà lại làm bà hoang mang thêm. Trong lòng nóng nảy, Vi Tiểu Bảo chợt nhìn thấy Ở góc tường có một cây chổi quét nhà liền chạy lại cầm lấy. Gã đứng nép vào bên cửa đưa chổi quét vào mặt tên Lạt ma đứng gần cửa nhất. Gã tưởng làm như vậy là tên Lạt ma này phải rối loạn tâm thần, không phát huy nội lực được đầy đủ để chống đỡ và sẽ bị chưởng lực của Bạch y ni làm chấn động kinh mạch mà chết. Ngờ đâu gã vừa đưa chổi vào, bỗng nghe một tiếng quát lớn. Trong tay nhẹ bỗng, đầu chổi quét đã bị Lạt ma chém đứt. Tiếp theo, luồng kình phong từ trong phòng xô ra quét vào mặt gã làm cho gã đau đớn khôn tả. A Kha vội nói:

- Ngươi làm trò rối thế này... không ăn thua gì. Vi Tiểu Bảo tựa lưng vào vách ván bên cửa phòng, cảm thấy chấn động, tưởng chừng vách ván bốn mặt đều bị đao phong và chưởng lực xô đẩy làm sập đến nơi. Gã chợt động tâm cơ, nhìn kỹ những chỗ sáu tên Lạt ma đứng tựa vào. G ã bèn vòng ra bên ngoài, nhắm đúng chỗ tên Lạt ma vừa chặt đứt cây chổi đứng tựa vào, rút trủy

thủ phóng qua lần vách ván đâm vào. Lưỡi trủy thủ này sắc bén vô cùng, mà vách ván chỉ dày có một tấc, lưỡi trủy thủ xuyên qua dễ dàng như thái đậu, đâm sâu vào sau lưng tên Lạt ma. Tên Lạt ma này rú lên một tiếng kinh khủng rồi té xuống, không hiểu vì sao mà mình mất mạng.Vi Tiểu Bảo đứng ngoài nghe tiếng rú biết mình hạ thủ thành công. Gã lại tiến tới phía sau tên Lạt ma thứ hai và phóng trủy thủ đâm hắn chết rũ xuông. Chỉ trong nháy mắt, gã dùng cách này hạ sát liên tiếp bốn tên Lạt ma. Lưỡi đao trủy thủ rất ngắn đâm thấu qua sau lưng mà không xuyên ra tới trước ngực. Vì thế mỗi tên Lạt ma bị trúng đao chết rồi ngã lăn ra mà những tên còn lại trong phòng chẳng hiểu vì duyên cớ gì mà đồng bọn bị uổng mạng. Hai tên Lạt ma còn sống thấy vậy hồn vía lên mây, nhảy vọt ra cửa toan cướp đường chạy trốn. Bạch y ni tung mình nhảy lại phóng chưởng đánh vào sau lưng một tên, lập tức gã hộc máu ra mà chết. Tiếp theo Bạch y ni phất tay áo bên phải một cái cản đường của tên Lạt ma kia. Tay trái bà phóng chỉ nhanh như gió điểm vào năm đại huyệt. Tên Lạt ma này liền nhũn ra té xuống, không nhúc nhích được nữa. Bạch y ni đá mấy tên Lạt ma bị đâm chết lật sấp lại, thấy sau lưng chúng đều có vết dao đâm. Bà lại nhìn lên vách ván thấy những lỗ thủng còn vương vết máu liền hiểu rõ ngay. Bạch y ni quay lại nhìn tên Lạt ma bị điểm huyệt quát hỏi:

- Ngươi... ngươi... là... Đột nhiên người bà lảo đảo té xuống, miệng thổ máu tươi rất nhiều. Nguyên những tên Lạt ma này đều là hảo thủ, võ công rất cao, mà bà một mình chọi sáu, thành ra nội lực kiệt quệ. Đòn đánh sau cùng bà đã vận dụng hết tinh lực, nên không gượng lại được nữa. A Kha và Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi vội chạy tới đỡ bà dậy. A Kha kêu gọi rối rít:

- Sư phụ? Sư phụ... Bạch y ni hơi thở chỉ còn thoi thóp, hai mắt nhắm nghiền, miệng không nói gì. Vi Tiểu Bảo và A Kha khiêng Bạch y ni lên giường. Bà lại thổ ra rất nhiều huyết. A Kha chân tay luống cuống, nước mắt đầm đìa. Chủ quán cùng điếm tiểu nhị thấy trong nhà xảy cuộc ác đấu đều trốn tránh Ở phía xa xa. Bây giờ chúng thấy thanh âm đã dần dần yên lặng mới thập thò nhìn ra thì thấy máu loang đầy đất, xác chết ngổn ngang. Chúng sợ quá kêu la ầm ĩ? Vi Tiểu Bảo hay tay lượm lấy hai thanh giới đao giơ lên quát:

- Các ngươi làm gì mà nhộn lên thế? Im miệng ngay? Nếu không ta sẽ đâm mỗi tên một đao là toi mạng hết. Bọn nhà quán nhìn thấy giới đao sáng loáng sợ bở vía, vâng dạ luôn miệng. Vi Tiểu Bảo lấy ra ba đĩnh bạc, mỗi đĩnh năm lạng giao cho chủ quán và bảo hắn:

- Ngươi đi mướn cho ta hai cỗ xe lớn. Còn năm lạng ta thưởng cho các ngươi. Nhà điếm vừa kinh hãi vừa vui mừng cầm tiền chạy đi ngay. Chỉ trong khoảnh khắc, hắn đưa về hai cỗ xe lớn. Vi Tiểu Bảo lại lấy bốn chục lạng bạc giao cho chủ quán rồi lớn tiếng hỏi:

- Sáu tên Lạt ma này xảy cuộc đánh lộn, sát hại lẫn nhau. CÓ đúng thế không? Các ngươi trông thấy cả rồi chứ? Dĩ nhiên chủ quán phải vâng dạ cho xuôi chuyện, chẳng dám nói nửa câu không đúng. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Còn bốn chục lạng bạc này để trả tiền cơm cùng tiền phòng cho các ngươi đó Đoạn gã cùng A Kha hơp lực khiêng Bạch y ni đặt lên một cỗ xe lớn. Hai người lại lấy chăn đệm trên giường đắp lên người bà. Vi Tiểu Bảo lại sai bọn điếm tiểu nhị khiêng tên Lạt ma bị điểm huyệt đặt vào cỗ xe thứ hai. Gã nhìn A Kha nói:

- CÔ nương chăm sóc cho sư phụ, để tiểu tử chiếu cố vị đại sư này. Rồi hai người lên xe. Vi Tiểu Bảo sai đánh xe đi về phía tây nam. Gã tự nhủ:

- Sư thái đã bị trọng thương, nếu bọn Lạt ma lại đến tấn công tất mình không sao địch nổi. Ta

phải lên chùa Thiếu Lâm. Tuy đường sá xa xôi nhưng đi mãi cũng tới nơi. Gã lại sợ tên Lạt ma này mà khai thông được huyệt đạo thì không thể là đối thủ với hắn được. Gã liền lấy dây cột chặt chân tay hắn lại. Xe đi chừng được hơn mười dặm, đột nhiên A Kha bảo dừng lại. CÔ nhảy xuống chạy đến trước mặt Vi Tiểu Bảo, vẻ mặt cực kỳ khẩn trương. CÔ nghẹn ngào nol:

- Hơi thở của sư phụ mỗi lúc một yếu dần... E rằng... e rằng... Vi Tiểu Bảo thất kinh, vội xuống xe lại coi, quả thấy Bạch y ni hơi thở chỉ còn thoi thóp A Kha vừa khóc vừa nói:

- Giả tỷ có thuốc trị thương linh nghiệm thì chữa được. Chúng ta mau mau đi kiếm thầy lang. Nhưng nơi đây... Vi Tiểu Bảo sực nhớ tới Thái hậu đã trao cho gã một bình thuốc hai mươi viên, kêu bằng Tuyết sâm ngọc thiềm hoàn gì đó, của quốc vương nước Cao Ly tiến cống. Theo lời Thái hậu thì thuốc này uống vào làm cho thân thể cường kiệnn, lại giải độc trị thương cực kỳ linh nghiệm. Thái hậu còn dặn gã lấy chục viên trong đó đưa lên Hồng giáo chủ. Gã liền thò tay vào bọc lấy bình ngọc ra nói:

- Thuốc trị thương linh nghiệm thì tiểu tử cũng có đây. Gã đổ lấy hai viên bỏ vào miệng Bạch y ni. A Kha lấy hồ nước để sư phụ nuết thuốc xuống. Vi Tiểu Bảo nhân cơ hội này ngồi lại trong xe Bạch y ni, đối diện với A Kha. Gã nói:

- Sư thái uống thuốc này vào rồi, không hiểu hậu quả ra sao. Tiểu tử phải Ở luôn đây để coi chừng. Gã lại sai đánh xe tiếp tục thượng lộ. Sau chừng nửa giờ, Bạch y ni bỗng thở mạnh một hơi rồi từ từ mở mắt ra. A Kha cả mừng reo lên:

- Sư phụ? Sư phụ đỡ rồi ư? Bạch y ni gật đầu. Vi Tiểu Bảo vội lấy hai viên thuốc nữa đưa ra, nói:

- Sư thái? Thuốc này đã có công hiệu, vậy sư thái uống thêm hai viên. Bạch y ni lắc đầu khẽ nói:

- Bữa nay... thế là đủ rồi. Bây giờ chỉ ta cần vận khí để tiêu hoá dược lực... Ngươi bảo dừng xe lại. Vi Tiểu Bảo vâng dạ rồi ra hiệu cho mã phu dừng xe. Bạch y ni bảo A Kha đỡ mình dậy. Bà ngồi xếp bằng, nhắm mắt vận công. A Kha chú ý nhìn sư phụ không chớp mắt. Trong khi đó, Vi Tiểu Bảo lại ngó A Kha chòng chọc.

Hồi 120 - Trông Người Không Khỏi Tủi Thân Hèn

Ban đầu vẻ mặt A Kha rất đỗi lo âu, cặp lông mày nhíu lại. Bây giờ cô dần dần trở lại bình thản, mắt lộ thần quang, sau cùng trên môi cô hé một nụ cười Vi Tiểu Bảo không quan tâm đến Bạch y ni, gã chẳng nhìn cũng hiểu bà vận công trị thương tiến bộ rất nhiều. Sau một lúc nữa, gã thấy nét mặt A Kha cũng vui tươi thì nghĩ thầm trong bụng:

- Giả tỷ trong xe không có vị lão sư thái này, chỉ còn lại hai người thì hay quá. Ta được nhìn tiểu mỹ nhân nét mặt hoan hỷ thế kia chắc khoan khoái muốn chết. Đột nhiên A Kha ngửng đầu lên, thấy Vi Tiểu Bảo đang hau háu nhìn mình. Hai má đỏ bừng, cô toan quát mắng nhưng lại sợ làm kinh động sư phụ trong lúc hành công, nên lời nói vừa tới cửa miệng cô đã ngừng lại, chỉ đảo lòng trắng mắt lườm gã một cái. Vi Tiểu Bảo ngó cô mỉm cười rồi nhìn sang Bạch y ni thì thấy bà vẻ mặt bình hoà, hơi thở đều đặn. Bạch y ni bỗng thở phào một cái, mở mắt ra nói:

- Bây giờ đi được rồi đây. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Sư thái hãy nghỉ một lúc nữa cũng không sao. Bạch y ni nói:

- Không cần. Vi Tiểu Bảo liền lấy năm lạng bạc thưởng cho hai tên phu xe và sai chúng đánh xe khởi hành. Thời bấy giờ tiền mướn xe một ngày chỉ có một đồng cân rưỡi bạc. hai tên phu xe được món bở, mừng quá cảm tạ không ngớt. Bạch y ni chậm rãi hỏi:

- Ngươi vừa cho ta uống thuốc gì vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thuốc đó kêu bằng Tuyết sâm ngọc thiềm hoàn của quốc vương Cao Ly đem đến tiến cống tiểu hoàng đế. Bạch y ni thoáng lộ vẻ vui mừng nói:

- Tuyết sâm và Ngọc thiềm là hai món thánh dược để trị thương, có công hiệu cải tử hồi sinh. Không ngờ ta lại gặp được thứ thuốc này. Thế là ta chưa đến ngày tận số. Bà vừa bị trọng thương xong mà thanh điệu lúc này đã bình yên, không có vẻ mệt nhọc, yếu ớt. A Kha cả mừng hỏi:

- Sư phụ? Lão nhân gia khỏi rồi ư? Bạch y ni vui vẻ đáp:

- Đại khái không chết được nữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trong bình này còn mười tám viên, xin sư thái giữ lấy mà dùng. Gã nói rồi cầm bình ngọc đưa lại. Bạch y ni không nhận, đáp:

- Ta chỉ uống thêm hai, ba viên nữa là quá đủ rồi, làm gì cần nhiều đến thế này? Vi Tiểu Bảo bản tính khoát đạt, nghĩ thầm:

- Ta để cho sư thái hai chục viên thuốc này cũng chẳng có chi đáng kể. Chắc Ở nơi mụ điếm già hãy còn nhiều. Gã nghĩ vậy liền nói:

- Sư thái? Tấm thân sư thái mới là quan trọng. Thuốc này đã có công hiệu, thì xin sư thái giữ lấy mà uống. Lần sau tiểu tử gặp tiểu Hoàng đế sẽ xin thêm một ít. Bạch y ni gật đầu, nhưng bà vẫn trả bình thuốc lại cho gã. Xe đi được hơn ba chục dặm, thì trời đã xế chiều. Bạch y ni nói:

- Tìm nơi nào vắng vẻ dừng xe lại để chất vấn tên Lạt ma kia. Vi Tiểu Bảo "dạ" một tiếng rồi bảo phu xe đi vào thung lũng. Xe dừng lại, gã sai hai tên đánh xe khiêng tên Lạt ma đặt xuống đất và bảo chúng dắt lừa ra phía sau núi cho ăn cỏ. Gã lại dặn:

- Nếu ta chưa gọi thì các ngươi đừng đến vội. Hai tên phu xe vâng lời dắt xe lừa đi. Bạch y ni nói:

- Ngươi mở cuộc thẩm vấn đi? Vi Tiểu Bảo rút trủy thủ ra, chém một cành cây đánh "xẹt" một tiếng. Tiện tay gã róc hết nhánh lá, cho cành cây biến thành khúc côn. Gã hỏi:

- Lão huynh? Lão huynh có muốn biến thành một cây nhân côn không? Tên Lạt ma kia thấy thanh trủy thủ sắc bén phi thường thì trong lòng khiếp sợ run lên, hỏi lại:

- Xin hỏi tiểu gia: Nhân côn là cái gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đem ông bạn chặt hay tay, xẻo tai, cắt mũi... Nói tóm lại tức là những chỗ lồi ra đẽo hết đi cho bằng phẳng là ông bạn sẽ biến thành một cây nhân côn rất ngộ. ông bạn có muốn thử không? Gã nói rồi liếc lưỡi dao trủy thủ vào sống mũi tên Lạt ma mấy cái. Tên Lạt ma kia bở vía, vội đáp:

- Không không? Tiểu tăng không muốn làm nhân côn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta không gạt lão huynh đâu. Nhân côn coi rất ngoạn mục. Lão huynh thử làm chơi cũng chẳng hề gì. Lạt ma đáp:

- Tiểu tăng e rằng nhân côn chẳng có chi là ngoạn mục. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- ông bạn chưa làm nhân côn sao đã hiểu là không ngoạn mục? Bây giờ thử làm chơi một lần cho biết mùi. Gã nói rồi chí lưỡi trủy thủ vào vai Lạt ma. Lạt ma năn nỉ:

- Xin tiểu gia tha mạng cho. Tiểu tăng mạo phạm đến sư thái đây, thật là một điều tội lỗi vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi? Bây giờ ta hỏi câu nào, ông bạn trả lời câu đó một cách thành thực. ông bạn chỉ cần giả dối nửa lời là ta đem ông bạn làm một cây nhân côn trồng xuống đất, bón tưới trong vòng mười ngày hay nửa tháng. Không chừng ông bạn sẽ cao lớn thêm rồi mọc lại hai tay và hai mũi. Lạt ma đáp:

- Tiểu gia, đừng làm thế, đừng làm thế? Tiểu tăng xin trả lời thành thực hết. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- ông bạn họ tên là gì? Sao lại mạo phạm đến sư thái? Lạt ma đáp:

- Tiểu tăng tên gọi là HỒ Ba âm, làm Lạt ma Ở Tây Tạng. Tiểu tăng vâng lệnh Tang Kết đại sư huynh đến... bắt sống vị sư thái này. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sư thái đây rất tử tế lại không đắc tội với tên sư huynh thối tha của ông bạn, mà sao các vị dám lớn mật làm càn? HỒ Ba âm đáp:

- Theo lời tệ đại sư huynh thì đức Phật sống bên tiểu tăng có tám pho bảo kinh bị sư thái ăn cắp. Không, không phải... sư thái ăn cắp mà là mượn đem đi, bây giờ đến xin người trả lại. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bảo kinh gì? HỒ Ba âm đáp:

- Sai am cổ thổ Ô kinh. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bảo kinh gì mà lại Ô lý Ô lố như vậy? Chắc ông bạn nói nhăng rồi? HỒ Ba âm đáp:

- Phải rồi? Phải rồi? ĐÓ là Tạng ngữ. Tiếng Hán kêu bằng Tứ thập nhị chương kinh. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao gã sư huynh thối tha của ông bạn lại biết sư thái lấy được Tứ thập nhị chương kinh? HỒ Ba âm đáp:

- Cái đó tiểu tăng cũng không hiểu. Vi Tiểu Bảo quát:

- Ngươi không hiểu thì để cái lưỡi lại làm gì? Thè lưỡi ra đi? Gã vừa nói vừa giơ chuỷ thủ lên. Khi nào HỒ Ba âm dám thè lưỡi. Hắn năn nỉ:

- Thật tình là tiểu tăng không biết. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sư huynh thối tha của ngươi Ở bên Tây Tạng thì sao lại phái các ngươi đến mau thế được. HỒ Ba âm đáp:

- Đại sư huynh và bọn tiểu tăng mấy người đêu đến Bắc Kinh rồi từ Bắc Kinh rượt đến đây. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bọn Lạt ma thối tha các ngươi võ công suýt soát như ngươi còn có mấy tên? HỒ Ba âm đáp:

- Bọn sư huynh, sư đệ của tiểu tăng tất cả có mười ba người. Nay đã bị sư thái đánh chết năm người, còn lại tám người. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm kinh hãi, hỏi:

- Làm gì còn những tám người? Ngươi cũng kể là người chăng? Không phải đâu? Ngươi sẽ thành một cây nhân côn. HỒ Ba âm đáp:

- Tiểu gia đã ưng lời không biến tiểu tăng thành nhân côn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Còn tám nhân côn kia hiện giờ Ở đâu? HỒ Ba âm đáp:

- Tệ đại sư huynh bản lãnh cực kỳ lợi hại, chắc không chịu biến thành nhân côn đâu. Vi Tiểu Bảo nghe Lạt ma nói vậy tức mình đá vào người hắn một cước thật mạnh rồi lớn tiếng thoá mạ:

- Tên giặc thối tha này chết đến gáy còn giở giọng khoác lác. Tên đại sư huynh khốn kiếp của ngươi dù bản lãnh cao cường đến đâu ta cũng đẽo thành một khúc nhân côn cho ngươi coi. HỒ Ba âm sợ quá vội đáp:

- Dạ dạ? Nhưng nét mặt của hắn tỏ ra không phục. Vi Tiểu Bảo hỏi lui hỏi tới hồi lâu vẫn không phát giác ra được điều chi đáng kể. Gã liền chuồn vào trong xe, buông rèm xuống, khẽ nói:

- Sư thái? Còn bảy tên Lạt ma nữa, nếu chúng rượt tới thì thật khó lòng đối phó. Giả tỷ là lúc bình thời, sư thái chẳng bõ quan tâm, nhưng hiện giờ sư thái đang bị thương mới khỏi, trong người chưa được khoan khoái như thường... Bạch y ni lắc đầu đáp:

- Dù là lúc bình yên vô sự thì một người chọi sáu cũng khó bề thủ thắng. Huống chi tên đại sư

huynh của bọn Lạt ma này bản lãnh còn cao thâm hơn chúng nhiều Ta nghe nói Tang Kết là tay đệ nhất cao thủ trong phái Mật Tông Ở Tây Tạng. Môn Đại thủ ấn thần công của hắn đã luyện đến trình độ thần sầu quỷ khốc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu tử có một kế, nhưng lại sợ... làm thương tổn đến oai phong của sư thái. Bạch y ni thở dài hỏi:

- Đã là kẻ xuất gia thì còn oai phong gì đáng nói nữa? Mưu kế của ngươi thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta tìm đến một nông gia Ở nơi hẻo lánh để ẩn tránh. Sư thái hoá trang làm một người đàn bà nông thôn, nằm trên giường dưỡng thương, A Kha cô nương cùng tiểu tử cũng cải trang ăn mặc như một cô bé và thằng nhỏ quê mùa. Bọn tiểu tử giả làm... con trai và con gái của sư thái. Bạch y ni lắc đầu chưa nói gì. A Kha đã mắng liền:

- Ngươi là con người tồi bại., kế hoạch nghĩ ra cũng tồi bại luôn. Sư phụ ta là một cao nhân đương thời mà lẩn tránh cách này thì ra sợ chúng hay sao? Bạch y ni nói:

- Kế đó có thể tạm dùng được. Hai ngươi làm điệt nhi và điệt nữ của ta. Vi Tiểu Bảo vui mừng đáp:

- Dạ, dạ? A Kha lườm gã một cái. CÔ nghe sư phụ ưng thuận mưu kế của gã, trong lòng rất lấy làm bất mãn. Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Nếu để tên Lạt ma này sống sót thì e rằng cơ quan sẽ bị bại lộ. Vậy chúng ta đem chôn sống hắn cho mất tích. Bạch y ni đáp:

- Chúng ta phải động thủ cùng người lúc trước đã là chuyện bất đắc dĩ. Bây giờ tên Lạt ma này không có sức kháng cự mà cũng giết đi là quá tàn độc. Nhưng... nhưng buông tha hắn cũng không được, chúng ta hãy tạm đem hắn đi rồi sẽ liệu. Vi Tiểu Bảo vâng lời gọi xa phu khiêng HỒ Ba âm để lên xe rồi tiếp tục thượng lộ. Bên đường chẳng thấy có một nông gia nào, lại sợ Tang Kết rượt tới, đành chờ thấy đường nhỏ là rẽ vào. Hai cỗ xe chạy hồi lâu, thỉnh thoảng gặp ngã ba đường, nhưng lối rẽ hẹp quá, xe lớn không đi được. Bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy chục người kỵ mã đang rượt tới nơi. Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Hỏng bét? Hỏng bét? Bọn xú Lạt ma này đến mấy chục tên. Gã bảo xa phu gia roi cho lừa chạy thật nhanh. Nhưng truy binh mỗi lúc một gần Chẳng mấy chốc đã tới sau hai cỗ xe lớn. Vi Tiểu Bảo dòm qua kẽ hở vách xe ra ngoài, bỗng gã thở phào một cái ra chiều yên dạ. Nguyên mấy chục người kỵ mã này đều là hán tử áo xanh chứ không phải bọn Lạt ma. Trong khoảnh khắc, mấy chục người kỵ mã lướt qua bên xe chạy về phía truớc. Đột nhiên A Kha lớn tiếng hô:

- Trịnh... Trịnh đại ca? Một người kỵ mã dừng cương tránh sang một bên để cỗ xe đi tới rồi hắn đi song song, hỏi lại:

- Trần cô nương đấy ư? A Kha đáp:

- Phải rồi? Chính là tiểu muội. Thanh âm cô tỏ ra rất vui mừng. Người kỵ mã lên tiếng hỏi:

- Không ngờ lại gặp cô Ở đây. Phải chăng cô đi với Vương cô nương? A Kha đáp:

- Tệ sư thư không có Ở đây. Người kỵ mã lại hỏi:

- CÔ nương cũng đến Hà Gian phủ ư? Chúng ta đi cùng một đường thì hay quá? A Kha đáp:

- Không phải đâu. Bọn tiểu muội không đến phủ Hà Gian. Người kỵ mã nói:

- Phủ Hà Gian rất nhiệt náo. CÔ nương nên đi coi. Trong khi hai người đối đáp, xe cùng ngựa vẫn tiếp tục rong ruổi. Vi Tiểu Bảo thấy A Kha đôi má ửng hồng. Cặp mắt trong sáng vừa có ý thẹn thò lại ra chiều cao hứng dường như đối với một người thân cận nhất trên đời. Gã tưởng chừng trước ngực bị đánh một chuỳ nặng. Gã tự hỏi:

- Chẳng lẽ thằng cha này là ý trung nhân của nàng? Gã ghen tức không nhịn được, khẽ nói:

- Chúng ta đang lúc tị nạn khẩn cấp, cô nương đừng nói chuyện vớ vẩn với người chẳng liên can gì tới mình. A Kha dường như không nghe thấy, nàng hỏi người kỵ mã:

- Phủ Hà Gian có chuyện gì náo nhiệt? Người kia hỏi lại:

- CÔ không biết ư? Bỗng rèm xe vén lên, một cái đầu thò vào trong xe dòm ngó. Mọi người trong xe nhìn thấy bộ mặt tuấn mỹ lối 23, 24 tuổi. Hán tử tươi cười nói:

- Phủ Hà Gian có cuộc Trảm quy đại hội (quy là con rùa. Người Trung Hoa thường ví kẻ đê hèn tồi bại như con rùa). Anh hùng hảo hán trong thiên hạ đến tham dự rất đông, thật là náo nhiệt. A Kha hỏi:

- Sao lại gọi là Trảm quy đại hội? Phải chăng là chém chết một con rùa đen lớn? Như vậy có gì mà coi? Hán tử cười đáp:

- Tuy gọi là "Trảm quy đại hội" nhưng không phải giết rùa thật, mà là giết một con người đê tiện đốn mạt rất ghê gớm. Tên hắn có chữ Quy. A Kha cười hỏi:

- CÓ ai lại đặt tên là Quy bao giờ? Đại ca gạt tiểu muội rồi. Người kia đáp:

- Không phải quy là con rùa mà là tiếng đồng âm: Quy là hoa quy (Nguyên là chữ Quế, người Hán phát âm chữ Quế tương tự như chữ Quy). Muội muội, muội thử đoán xem người đó là ai? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Gã này bảo tên người đó có chữ Quế, chẳng lẽ họ định giết ta đây là Tiểu Quế tử? Lại nghe A Kha vỗ tay cười đáp:

- Tiểu muội biết rồi? ĐÓ là tên đại Hán gian Ngô Tam Quế. Người kia cười nói:

- Chính thị? CÔ này thông minh thật, đoán trúng phong phóc. A Kha hỏi:

- Các vị bắt được Ngô Tam Quế rồi ư? Người kia đáp:

- Chưa. Đây là anh em bàn định kế hoạch trừ diệt tên đại Hán gian đó. Vi Tiểu Bảo thở phào một cái, miệng lẩm bẩm.

- Thế thì phải rồi. Tiểu Quế tử này còn là đứa trẻ nít, họ không giết ta. Dù họ có giết cũng chẳng làm gì đến nỗi kêu bằng "Trảm quy đại hội". Con mẹ nó? Lão gia mạo cái tên cũng xúi quẩy. Trong tên có chữ Quế đồng âm với Quy là rùa. Người kia miệng cười toe toét nhìn ngắm A Kha trong lúc tiếng vó ngựa lộp cộp hoà lẫn với tiếng bánh xe lọc cọc vang lên không ngớt. Thanh niên vừa cưỡi ngựa, vừa thò đầu vào trong xe dòm ngó, đủ biết kỵ thuật của hắn rất tinh

thâm. A Kha quay lại nhìn Bạch y ni khẽ hỏi:

- Sư phụ? Chúng ta có nên đi không? Bạch y ni tuy bản lãnh cực cao, nhưng bà sinh trưởng Ở chốn thâm cung từ thuở nhỏ Sau cơn quốc biến, bà theo sư phụ vào ẩn náu chốn thâm sơn rèn luyện võ công, nên ít hiểu việc đời, thiếu tài ứng biến. Bà nghĩ tới hào kiệt võ lâm thương nghị kees hoạch trừ diệt Ngô Tam Quế hợp với sở nguyện của mình, cũng muốn đi tham dự, song lại sợ bọn Tang Kết sắp đuổi tới nơi, nếu không ẩn lánh cho mau tất gặp đại hoạ. Bà trầm ngâm một chút rồi hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Ngươi tính sao? Vi Tiểu Bảo thấy A Kha ra chiều thân mật với thanh niên kia thì trong lòng ghét cay ghét đắng, quyết ý không để A Kha đi cùng đường với hắn. Gã liền đáp:

- Bọn ác Lạt ma mà tới nơi là chúng ta không thể đối phó được, vậy phải tìm nơi ẩn lánh cho mau là hơn. Thanh niên kia hỏi:

- Bọn ác Lạt ma nào? A Kha giới thiệu:

- Trịnh đại ca? Vị này là sư phụ của tiểu muội. Bọn tiểu muội đang đi đường gặp một bọn ác Lạt ma, chúng toan sát hại gia sư. Hiên giờ lão nhân gia bị trọng thương chưa hoàn toàn hồi phcụ mà đằng sau còn bảy tên Lạt ma sắp rượt tới nơi. Thanh niên kia hỏi:

- Thế ư? Hắn quay đầu ra ngoài hú lên một tiếng. Đoàn kỵ mã dừng bước. Hai cỗ xe lớn cũng lập tức dừng lại. Thanh niên kia xuống ngựa mở rèm lên khom lưng nói:

- Vãn bối là Trịnh Khắc Sảng xin bái kiến tiền bối. Bạch y ni gật đầu: Trịnh Khắc Sảng lại nói:

- chỉ có bảy tám tên Lạt ma thì tiền bối bất tất phải quan tâm. Vãn bối xin đại lao phát lạc bọn chúng cho. A Kha vừa kinh hãi v u(l mừng thầm, cô chưa hết lo âu nói:

- Trịnh đại ca? Bọn ác Lạt ma đó lợi hại vô cùng? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Đồng bạn đi theo tiểu huynh đều võ công cao cường, tự lượng có thể thu thập được chúng. Bọn ta không cần phải ỷ vào số đông để thủ thắng, dù lấy một chọi một cũng chẳng sợ gì bảy tám tên Lạt ma đó. A Kha quay lại nhìn sư phụ đưa mắt hỏi ý kiến. Thực ra cô chỉ mong được đi Hà Gian với Trịnh Khắc Sảng. Vi Tiểu Bảo lại lên tiếng:

- Không được đâu. VÕ công của sư thái cao thâm như vậy mà còn bị thương thì hai mươi mấy người trong bọn hắn làm gì được? A Kha tức giận hỏi:

- Người ta có hỏi ngươi đâu, ai mượn ngươi chõ miệng vào cho lắm chuyện? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đây là tại hạ quan tâm đến sự an nguy của sư thái. A Kha tức giận nói:

- Chính ngươi sợ chết lại còn nói chuyện quan tâm tới sư phụ. Ngươi là một tên tiểu ác nhân, hành động đốn mạt, làm gì có hảo tâm lo cho ai? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Gã họ Trịnh kia bản lãnh cao cường lắm hay sao? CÓ bằng được sư thái không? A Kha đáp:

- Y đem theo hai mươi mấy người đều võ nghệ cao cường. Chẳng lẽ còn sợ bảy tên Lạt ma? Vi Tiểu Bảo nói:

- Sao cô nương biết hai mươi mấy tên đó đều võ công cao cường? Tại hạ nhận thấy bọn chúng

bản lãnh còn tầm thường lắm. A Kha nói:

- Dĩ nhiên ta biết. Ta đã thấy họ động thủ rồi, mỗi người đều có thể chống trả cả trăm địch nhân. Bạch y ni trong lòng do dự không nhất quyết. Bà không muốn lộ diện trong cuộc Trảm quy đại hội, nhưng cũng thích nghe cho biết phương lược của quần hùng trong thiên hạ bàn định tru diệt Ngô Tam Quế ra sao. Lúc trước bà phải nghe lời Vi Tiểu Bảo hoá trang làm người nông phụ để né tránh bọn Lạt ma là chuyện bất đắc dĩ, trái với sở nguyện của mình. Nếu vụ này chỉ có hai đứa trẻ nít hay biết chẳng nói làm chi, bằng để cho mấy chục hào khách giang hồ hiểu câu chuyện bà phải cải trang để trốn tránh tai vạ là mâu thuẫn với tư cách cao ngạo của bà, chẳng thà bà chịu chết đi còn hơn để người khác trông thấy sự khiếp nhược của mình. Bạch y ni thầm tính như vậy rồi thủng thẳng đáp:

- Bọn Lạt ma kia chỉ vì một mình bần ni mà rượt tới đây. Trịnh công tử? Đa tạ tấm thịnh tình của công tử? Hảo ý của công tử, bần ni xin tâm lãnh là đủ. Mời các vị thượng lộ đi thôi. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Sao sư thái lại dạy thế? Đã là hảo hán giang hồ thì giữa đường gặp chuyện bất bằng cũng phải tuết gươm viện trợ. Huống chi... huống chi sư thái lại là sư phụ của Trần cô nương đây, bọn tại hạ cảm thấy có nghĩa vụ không thể bỏ qua được. A Kha hai má ửng hồng ra chiều bẽn lẽn, từ từ cúi đầu xuống, nhưng hiển nhiên trong lòng cô rất lấy làm đắc ý. Bạch y ni lẩm nhẩm gật đầu:

- Hay lắm? Thế thì bọn bần ni cùng đi với các vị đến phủ Hà Gian. CÓ điều công tử đừng nói với ai. Bần ni bản tính biếng nhác mọi việc giao tiếp, không muốn gặp người ngoài. Trịnh Khắc Sảng cả mừng nói:

- Dạ dạ? Vãn bối dĩ nhiên xin tuân lời chỉ thị của tiền bối. Bạch y ni hỏi:

- Trịnh công tử Ở môn phái nào? Lệnh sư là ai" SỞ dĩ bà hỏi môn phái cùng sư phụ của Trịnh Khắc Sảng là muốn dò la cho biết võ công của hắn. Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Vãn bối được ba vị sư phụ truyền thụ võ công. Vị nghiệp sư khai tâm cho vãn bối là người họ Thi, một tay cao thủ phái VÕ Di. Vị sư phụ thứ hai họ Lưu là một cao thủ tục gia của chùa Thiếu Lâm, quê Ở BỒ Điền, tỉnh Phúc Kiến. Bạch y ni hỏi:

- ồ? Vị sư phó này đại danh là gfi? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Y là Lưu Quốc Hiên. Bạch y ni thấy hắn kêu tên sư phụ một cách thản nhiên, không tỏ vẻ gì kính cẩn, bà hơi lấy làm kỳ, liền hỏi:

- Thế ra lệnh sư trùng tên họ với Lưu đại tướng quân Ở Đài Loan ư? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Y chính là Lưu đại tướng quân Ở Đài Loan, làm đề đốc dưới trướng Diên Bình quận vương ngày trước. Bạch y ni hỏi:

- Phải chăng công tử là người nhà Diên mnh quận vương? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Vãn bối chính là con thứ của Diên Bình quận vương. Bạch y ni gật đầu nói:

- Té ra công tử là dòng dõi trung lương. Nguyên Trịnh Thành công đoạt lại đảo Đài Loan từ tay người Hà Lan. Năm Vĩnh Lịch thứ ba, Quế vương phong Trịnh Thành công làm Diên mnh quận vương, Chiêu thảo đại tướng quân. Đến năm Vĩnh Lịch thứ 16 (Khang Hy nguyên niên), Trịnh

Thành công qua đời vào tháng năm. Khi ấy thế tử Trịnh Kinh trấn thủ Ở đảo Kim Môn và Hạ Môn, nên em Trịnh Thành công là Trịnh Tập soán vị Ở Đài Loan. Trịnh Kinh suất lãnh bọn đại tướng quân Chu Toàn Bân, Trần Cận Nam kéo quân về Đài Long đánh phá quân của Trịnh Tập, rồi lên kế vị Diên Bình quận vương. Hồi đó Diên Bình quận vương đem quân bản bộ phản kháng nhà Mãn Thanh chứ không chịu khuất phục. Trịnh Kinh vẫn đóng quân Ở ngoài hải đảo, tôn thờ ngôi chính thống nhà Đại Minh. Anh hùng nghĩa sĩ trong thiên hạ đều đem lòng kính ngưỡng Diên Bình quận vương là vì lẽ đó. Trịnh Khắc Sảng đã tưởng mình thổ lộ thân thế nhất định sẽ được vị ni cô này sinh lòng kính phục, ngờ đâu bà chỉ lẩm nhẩm gật đầu nói một câu "Té ra là dòng dõi trung lương" chứ không lộ vẻ gì. Hắn có biết đâu Bạch y ni là trưởng công chúa, con gái Sùng Trinh hoàng đế. Sư phụ của Trịnh Khắc Sảng tên gọi Lưu Quốc Hiên là bộ thuộc của phụ thân hắn, nen hắn bất tất phải tỏ ra cung kính. Dưới con mắt của Bạch y ni, phụ thân của Trịnh Khắc Sảng là Trịnh Kinh bất quá là một thần tử trung lương, dĩ nhiên bà giữ vẻ thản nhiên. Vi Tiểu Bảo nghe câu chuyện đối đáp giữa Bạch y ni và Trịnh Khắc Sảng, gã không ngớt chỉn thầm trong bụng.

- Con mẹ nó? Thằng cha này tưởng mình cao quý lắm sao? Diên mnh quận vương thì đã làm cái đếch gì? Thực ra gã cũng biết Diên Bình quận vương địa vị rất cao. Chính sư phụ Trần Cận Nam của hắn cũng còn là bộ thuộc của quận vương. Vi Tiểu Bảo càng nghĩ càng thấy bất lợi cho mình. Trịnh Khắc Sảng ra chiều rất để ý tới A Kha khiến gã rất bực mình, vì gã đường đường là công tử, con của quận vương, đi đâu cũng có hùng binh hộ vệ. Gã còn nhận ra Trịnh Khắc Sảng so với hạng vương tước lưu lạc giang hồ là bọn Mộc vương phủ, hắn còn cao quý hơn nhiều. Huống chi tướng mạo hắn lại tuấn nhã hơn gã gấp mười. Về võ công cũng như về việc giao tiếp hai bên đã cách xa nhau một trời một vực. Trịnh Khắc Sảng lại lớn tuổi hơn g ã, trách nào A Kha chẳng xiêu lòng. Dù gã là kẻ đui mù cũng phân biệt được, bất giác gã than thầm:

- Giả tỷ sư phụ mà biết ta cùng Trịnh công tử tranh đoạt A Kha thì chẳng cần hắn phải ra lệnh, lão nhân gia có khi cũng tự ý vung chưởng đánh mình chết tươi. Bạch y ni sư thái tán dương gã là dòng dõi trung lương, còn mình thì dòng dõi ai? Hay chỉ là con một mụ điếm Ở Lệ Xuân viện mà thôi. Bạch y ni đưa mắt nhìn Trịnh Khắc Sảng thủng thẳng hỏi:

- Thế ra vị sư phụ thứ nhất của công tử là Thi Lang đã đầu hàng quân Thát đát Mãn Thanh rồi ư? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Dạ? Vãn bối đã không nhìn nhận con người bất nghĩa vô liêm sỉ đó làm sư phụ nữa rồi. Ngày sau vãn bối có gặp hắn ngoài chiến trường phải ra tay hạ sát cho hả giận. Trịnh Khắc Sảng nói bằng một giọng hiên ngang khảng khái: Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

- Té ra sư phụ của thằng cha này đã quy thuận triều đình. Mai đây mình có gặp lão Thi Lang đó phải coi chừng mới được. Trịnh Khắc Sảng nói tiếp:

- Gần mười năm nay, vãn bối chỉ theo học nghệ Phùng sư phụ, một tay cao thủ đệ nhất phái Côn Luân. Lão nhân gia mang ngoại hiệu là Nhất kiếm vô huyết, chắc sư thái cũng biết rồi. Bạch y ni đáp:

- ồ? Bần ni chỉ nghe danh Phùng Tích Phạm sư phó, chứ chưa hiểu lai lịch cùng ngoại hiệu của y. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Kiếm pháp của Phùng sư phụ rất cao thâm, nhất là môn khí công đ ã đến trình độ xuất thần nhập hoá. Lão nhân gia dùng lưỡi kiếm sắc bén điểm vào tử huyệt của địch nhân mà da thịt kẻ

bị giết vẫn không chảy máu. Bạch y ni "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Khí công đã luyện đến trìnhđộ dùng khí giới sắc bén biến thành cùn nhụt thì trên đời nay không được mấy người. Chẳng hiểu Phùng sư phụ đã bao nhiêu tuổi rôl Trịnh Khắc Sảng rất lấy làm đắc ý đáp:

- Đến mùa đông năm nay, vãn bối sẽ đi tham dự tiệc mừng Ngũ tuần đại khánh của Phùng sư phụ. Bạch y ni gật đầu nói:

- Phùng sư phó chưa tới năm mươi tuổi mà nội công đã tinh thâm như vậy, thật là hiếm có. Bà ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bọn tuỳ tùng đi theo công tử võ công đều vào hạng khá cả rồi chứ? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Xin sư thái cứ yên lòng. Chúng đều là những vệ sĩ cao thủ được chọn lựa kỹ càng Ở trong Diên mnh Vương phủ. vi TiểU BảO đột nhiên xen vào:

- Sư thái? Trong thiên hạ sao nhiều cao thủ đến thế? Vị sư phụ thứ nhất của Trịnh công tử là cao thủ phái VÕ Di. Đệ nhị sư phụ là cao thủ phái Thiếu Lâm. Đệ tam sư phụ là cao thủ phái Côn Luân. Bao nhiêu người tuỳ tùng của y đều là cao thủ Chắc chính y cũng là cao thủ... Trịnh Khắc Sảng thấy gã buông lời châm chọc thì trong lòng tức giận vô cùng. Hắn không hiểu lai lịch thằng nhỏ này thế nào, nhưng thấy gã ngồi cùng xe với Bạch y ni và A Kha liền cho là gã có mối quan hệ sâu xa với hai người, nên gã đành nhẫn nại, không lên tiếng trả đũa. A Kha lên tiếng tán dương:

- Người ta thường nói: "Minh sư tất có cao đồ". Trịnh công tử được ba vị minh sư rèn luyện, thảo nào võ công rất tinh thâm. Vi Tiểu Bảo nắm được chỗ sơ hở liền hỏi:

- CÔ nương nói đúng quá? Tại hạ không hiểu bản lĩnh của Trịnh công tử, nên muốn hỏi cho biết: võ công của cô nương so với Trịnh công tử ai hơn ai kém. A Kha liếc mắt nhìn Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Dĩ nhiên bản lãnh y cao thâm hơn ta nhiều. Trịnh Khắc Sảng cười nói:

- CÔ nương quá khiêm mà thôi. Vi Tiểu Bảo gục gặc cái đầu, cười nói:

- Té ra là thế. CÔ nương bảo minh sư tất có cao đồ, võ công của cô kém Trịnh công tử đây như vậy thì ra lệnh sư là đê thủ, là ám sư, võ công của lệnh sư còn kém ba vị minh sư cao thủ của Trịnh công tử đây xa lắm. Về đánh giặc miệng thì A Kha đâu phải là đối thủ của gã. CÔ chỉ thở ra một câu liền bị gã nắm được đằng chuôi để xoay sở. A Kha đỏ mặt lên vội cãi:

- Ta... ta bảo sư phụ là đê thủ, là ám sư hồi nào? Ngươi đừng nói nhăng nói can Bạch y ni mỉm cười nói:

- A Kha? Ngươi mà đấu khẩu với gã thì không lại đâu. Cả xe lẫn ngựa rẽ về hướng Tây mà tiến. Trịnh Khắc Sảng cưỡi ngựa vẫn đi kèm bên cỗ xe lớn. Bạch y ni khẽ hỏi A Kha:

- Sao ngươi lại quen biết Trịnh công tử đây? A Kha đỏ mặt lên đáp:

- Đệ tử cùng sư thư gặp y Ở phủ Khai Phong, tỉnh Hà Nam. Khi đó bọn đệ tử... cải dạng nam trang, y tưởng là trai liền mời lên tửu lâu uống rượu. Bạch y ni lên giọng trách móc:

- Các ngươi thật là lớn mật? Hai vị đại cô nương dám lên tửu lâu uống rượu với người ta. A Kha cúi gằm mặt xuống, khẽ đáp:

- Không phải uống rượu thật sự, mà chỉ giả vờ để giỡn chơi. Vi Tiểu Bảo lại xen vào:

- A Kha cô nương? Tướng mạo cô nương đẹp lộng lẫy thì dù có giả trai người ta ngó thấy cũng biết ngay là một cô gái mỹ miều. Tại hạ coi anh chàng Trịnh công tử này trong lòng mang ý nghĩ tồi bại... A Kha tức giận nói:

- Ngươi mới là kẻ có ý nghĩ tồi bại. Ta cải dạng nam trang, y tuyệt nhiên không nhận ra được. Sau sư thư nói rõ với y, y còn xin lỗi hoài. Người ta là bậc quân tử văn nho, biết điều lễ nghĩa, đâu có ti tiện như ngươi?... Đoàn người ngựa đi đến trưa thì đến Phong Nhĩ trang. Đây là một thị trấn lớn Ở Ký Tây. Mọi người liền tìm vào phạn điếm ăn uống.

Hồi 121 - Tiểu Bảo Già Gan Cứu Mỹ Nhân

Vi Tiểu Bảo xuống xe ngó thấy Trịnh Khắc Sảng đứng như cây ngọc trước gió, khí vũ hiên ngang. Giả tỷ gã đứng bên hắn thì ít ra còn thấp hơn nửa cái đầu. Bất giác gã cảm thấy thân thế mình so với người thấp kém muôn phần, càng lấy làm tự thẹn. Gã nhìn tới đối phương ăn mặc rất lịch sự, lưng đeo bảo kiếm. Vỏ kiếm dát châu ngọc cùng bảo thạch rất là rực rỡ. Hơn hai chục thủ hạ của Trịnh Khắc Sảng đều thân thể cao lớn, khí thế hùng tráng. Tên nào cũng đeo đao kiếm và tỏ ra võ công không phải tầm thường. Đoàn người vào phạn điếm rồi, A Kha đỡ Bạch Y ni ngồi xuống bên bàn. Cô cùng Trịnh Khắc Sảng ngồi hai bên. Vi Tiểu Bảo mon men lại toan ngồi xuống phía trước Bạch Y ni, A Kha liền nguýt gã một cái, hỏi:

- Những bàn bên thiếu gì chỗ, sao ngươi không ngồi? Ta phải nhìn mặt ngươi là nuốt cơm không xuống! Vi Tiểu Bảo tức quá mặt đỏ bừng lên, gã mắng thầm:

- Có thằng cha Trịnh công tử này ngồi tiếp ngươi, chắc ngươi ăn thêm được mấy chén? Con mẹ nó! Ta bực mình đến chết với con điếm non này. Bạch Y ni cất tiếng hỏi:

- Sao ngươi lại vô lễ với Vi Tiểu Bảo như vậy? A Kha đáp:

- Gã là con người đốn mạt, làm hết mọi điều xấu xa, tàn ác. Sư phụ cấm đệ tử giết hắn, nếu không thì... Cô vừa nói vừa trợn lòng trắng mắt lên, lườm nguýt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo trong lòng căm phẫn bẽ bàng, gã tìm đến cái bàn trong góc phòng ngồi xuống, bụng bảo dạ:

- Con mẹ nó! Thị đã nhất tâm quyết chí lấy thằng giặc thối tha Trịnh Khắc Sảng làm chồng thì Vi Tiểu Bảo khi nào chịu bỏ qua một cách yên lành? Thị định giết ta nhưng không phải chuyện dễ. Lão gia phải dùng kế hoạch giết thằng chồng thị trước để thị thành gái goá rồi chung quy thị vẫn sẽ về tay lão gia. Tiểu nhị bưng cơm canh lên. Bọn tuỳ tùng của Trịnh Khắc Sảng bắt đầu ăn uống ngon lành, tên nào cũng ăn như rồng cuốn nước. Vi Tiểu Bảo cầm bảy tám tấm bánh bao đem lên xe cho Hồ Ba Âm. Tên Lạt ma này vẫn bị cột trong cỗ xe lớn. Gã trở về chỗ ngồi nhìn ra phía A Kha cách đó mấy bàn, thì thấy cô nở mặt nở mày, cùng Trịnh Khắc Sảng cười cười nói nói ra chiều vừa khoan khoái vừa thân mật. Vi Tiểu Bảo tức quá cơ hồ không chịu nổi, gã tính thầm trong bụng:

- Muốn giết chết gã công tử họ Trịnh kia thật không phải chuyện dễ dàng. Điều cần nhất là giữ sao đừng để lộ chút vết tích gì không thì cái mạng nhỏ xíu của lão gia khó nỗi bảo toàn. Rồi gã lẩm bẩm:

- Con đượi kia mà biết mình sát hại hắn, nhất định thị sẽ gia hại mình để trả thù. Vi Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy người kỵ mã tiến vào thị trấn. Chúng xuống ngựa bước vào phạn điếm. Vi Tiểu Bảo nhìn ra thấy bảy tên Lạt ma, bất giác trống ngực đánh thình thịch. Nhưng chỉ thoáng qua, gã nghĩ ngay tới cách tra tai gieo hoạ. Gã lẩm bẩm:

- Thằng cha Trịnh Khắc Sảng kia vừa huyênh hoang khoác lác những gì theo ba vị sư phụ cao thủ học võ công. Phen này ta để bọn chúng đánh nhau một mẻ, thử xem gã tài giỏi đến thế nào. Lão gia đây đứng ngoài tụ thủ bàng quan mới là tuyệt diệu. Bảy tên Lạt ma vào phạn điếm,

ngó thấy Bạch Y ni liền biến sắc, chúng nói Tạng ngữ lý lố một hồi. Tên Lạt ma cao và gầy dường như ra lệnh cho mấy tên kia rồi ngồi xuống cái bàn trước cửa. Chúng kêu tiểu nhị lấy cơm rau ăn, đồng thời ngó chòng chọc vào Bạch Y ni. Tên nào cũng lộ vẻ căm hờn. Bạch Y ni lờ đi như chẳng thấy gì. Bà cứ ngồi thản nhiên ăn uống. Sau một lúc, một tên Lạt ma đứng dậy tiến tới trước bàn của Bạch Y ni lớn tiếng hỏi:

- Mụ ni cô kia! Phải chăng mấy người đồng bạn của ta đã bị mụ sát hại? Trịnh Khắc Sảng đứng lên dõng dạc cất tiếng hỏi lại:

- Các ngươi muốn gì mà làm nhộn lên thế? Ngươi không biết như vậy là vô lễ ư? Tên Lạt ma tức giận quát:

- Ngươi là cái thá gì mà chõ miệng vào đây? Bọn ta nói chuyện với mụ ni cô thì việc gì đến ngươi? Biết điều thì bước đi cho khuất mắt ta. Bỗng nghe vèo vèo mấy tiếng. Bốn tên thủ hạ của Trịnh Khắc Sảng nhảy xổ lại, vươn tay chụp xuống tên Lạt ma. Lạt ma đưa tay mặt lên gạt hai người, đồng thời phóng chân đá trúng một tên, hất y ra ngoài phạn điếm. Tiếp theo hắn phóng quyền đánh một tên nữa trúng vào sống mũi làm cho gã té xuông ngất xỉu. Bọn thủ hạ của Trịnh Khắc Sảng đồng thanh hô:

- Xông cả vào đi! Bọn chúng rút khí giới nhảy xổ về phía tên Lạt ma Năm tên Lạt ma ở bàn bên kia cũng rút khí giới xông ra đánh. Thuỷ chung tên Lạt ma cao gầy vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Chỉ trong chớp mắt khí giới chạm nhau chát chúa. Cuộc chiến đấu khai diễn cực kỳ náo nhiệt. Bọn tiểu nhị cùng khách ngồi ăn uống thấy trong điếm xảy ra cuộc ẩu đả liền tới tấp chạy ra ngoài. Trịnh Khắc Sảng và A Kha rút trường kiếm ra đứng chắn trước mặt Bạch Y ni. Trong điếm chén đĩa tung bay rớt xuống vỡ loảng xoảng. Bàn ghế bị đẩy đổ ngổn ngang. Mỗi tên Lạt ma đấu với bốn năm tên thủ hạ của Trịnh phủ. Bỗng nghe đánh vù một tiếng. Một thanh đơn đao phóng lên xà nhà. Vi Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn ra. ánh bạch quang lấp loáng. Lại hai thanh đao nữa bắn vọt lên xà nhà. Trong lòng rất lấy làm lạ, gã tự hỏi:

- Phép đánh gì mà kỳ lạ thế này? Tiếp theo ba bốn thanh trường kiếm tiếp tục vọt lên. Bọn người của Trịnh phủ la ó om sòm, chỉ còn hai tay không nhảy đi lảng tránh. Những tiếng vù vù vẫn vang lên không ngớt. Bao nhiêu binh khí bay vọt lên cắm cả và xà nhà hay tường nhà không rớt xuống nữa. Còn những khí giới trầm trọng như cương tiên, thiết xích, đồng chuỳ, thiết bài thì xuyên thủng nóc nhà rớt xuống mái ngói. Trong khoảng thời gian chừng chưa cháy hết nửa nén hương, hai mươi mấy nhân thủ của Trịnh phủ đã mất hết binh khí. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm, nhưng phần mừng vui thì nhiều mà kinh hãi thì ít. Mấy tên Lạt ma đồng thanh quát:

- Mau mau quỳ xuống đầu hàng đi. Nếu còn chậm trễ thì cái đầu các ngươi không giữ vững trên cổ được nữa đâu. Bọn người nhà Trịnh phủ cũng rất kiêu dũng. Tuy trong tay không còn binh khí, chúng vẫn chẳng khiếp sợ chút nào. Kẻ vung quyền, người xách ghế nhảy xổ vào sáu tên Lạt ma. Sáu tên Lạt ma hô to một tiếng, liệng đao ra đánh sột một cái. Sáu thanh giới đao cắm xuống mặt bàn trước mặt tên Lạt ma cao gầy thành một vòng tròn rất tề chỉnh. Đoạn sáu người nhảy vào đám đông. Bỗng nghe những tiếng úi chao, Trời ơi, ái chà vang lên pha lẫn với tiếng lách cách liên miên bất tuyệt. Chỉ trong khoảnh khắc, hơn hai chục nhân thủ nhà họ Trịnh đều bị gãy xương chân hay trật xương đùi, té xuống ngổn ngang trong phạn điếm. Vi Tiểu Bảo tuy võ công tầm thường, nhưng gã ở chùa Thiếu Lâm một thời gian khá lâu, lại được Trừng Quan truyền dạy mọi thứ chiêu thức, nên kiến thức của gã không đến nỗi kém cỏi. Vậy mà sáu tên Lạt ma kia đã dùng thủ pháp gì mà đánh gãy chân hơn hai chục người gã không nhận ra được. Hiện

giờ Vi Tiểu Bảo kinh hãi nhiều hơn là hoan hỉ, gã la thầm trong bụng:

- Bọn chúng sắp làm khó đến sư thái và tiểu mỹ nhân rồi, biết làm thế nào? Sáu tên Lạt ma chắp hai tay lại, miệng nói lý lố bằng Tạng ngữ, dường như chúng đang niệm kinh. Tiếp theo bọn chúng ngồi xuống chỗ cũ, rút giới đao trên mặt bàn cài vào bên người. Tên Lạt ma gầy lớn tiếng gọi:

- Lấy rượu thịt cùng cơm rau ra đây cho mau! Hắn hô liền mấy câu nhưng bọn điếm tiểu nhị chỉ đứng đằng xa dòm ngó chứ không dám tới gần. Một tên Lạt ma cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Bọn mi không đem cơm rượu ra đây thì chúng ta phóng hoả thiêu trụi toà hắc điếm này đi! Chủ quán nghe đến câu phóng hoả đốt nhà, vội đáp:

- Dạ, dạ! Xin có ngay! Xin có ngay! Người nhà đâu! Các ngươi mau đem cơm rượu để các vị Phật gia ăn uống. Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Bạch Y ni thử xem bà có phương pháp nào để đối phó chăng, nhưng gã chỉ thấy bà ăn cơm xong rồi, cầm chung trà đưa lên miệng từ từ nhấp từng hớp một. Tay áo bà vẫn không rung động. Hiển nhiên bà chẳng có vẻ gì khiếp sợ. Còn A Kha sắc mặt lợt lạt, khoé mắt lộ vẻ khiếp đảm đến cùng cực, khiến gã không khỏi đau xót trong lòng. Vi Tiểu Bảo ngó qua Trịnh Khắc Sảng thấy mặt hắn lúc xanh lè, lúc trắng bợt. Tay gã cầm đốc kiếm run lên không ngớt. Dường như trong lúc nhất thời hắn chưa tìm ra được quyết định, chẳng hiểu có nên sấn lại chém giết hay không? Tên Lạt ma cao gầy bỗng buông tiếng cười lạt. Hắn đứng lên rời khỏi chỗ ngồi đi tới trước mặt Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng né tránh sang một bên, trỏ mũi kiếm vào Lạt ma, quát hỏi:

- Ngươi... ngươi... định làm gì? Thanh âm gã ấm ớ, hai hàm răng run cầm cập. Tên Lạt ma kia hỏi lại:

- Bọn ta đến kiếm vị ni cô này có việc, không liên quan gì đến người ngoài. Phải chăng ngươi là đệ tử của mụ? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Không phải! Tên Lạt ma lại hỏi:

- Vậy ngươi có mối liên quan gì với mụ? Trịnh Khắc Sảng đáp;

- Chẳng có liên quan gì hết. Lạt ma nói:

- Hay lắm! Ngươi biết điều thì mau mau tránh đi! Trịnh Khắc Sảng ấp úng:

- Tôn giá... tôn giá là ai? Xin lưu quý tính đại danh lại... đặng ngày sau... ngày sau... Tên Lạt ma ngửa mặt lên cười rộ, tiếng cười của hắn lọt vào lỗ tai Vi Tiểu Bảo ầm ầm không ngớt. Đầu óc hắn cũng bị căng thẳng cơ hồ ngất đi. A Kha đứng không vững, ngồi phệt xuống ghế, gục đầu lên mặt bàn. Tên Lạt ma dừng tiếng cười đáp:

- Pháp danh ta là Tang Kết, làm hộ giáo dưới trướng Đạt Lai hoạt phật bên Tây Tạng. Ngày sau ngươi định làm gì? Phải chăng ngươi muốn tìm đến ta để rửa hận? Trịnh Khắc Sảng đâm liều đáp:

- Chính... chính là thế đó. Tang Kết cười hô hố, vung tay áo quét vào mặt đối phương. Trịnh Khắc Sảng giơ kiếm lên gạt. Tang Kết liền búng ngón tay đánh keng một tiếng. Thanh trường kiếm bay vọt lên cắm vào rường nhà. Tiếp theo hắn vươn tay trái chụp vào sau gáy Trịnh Khắc

Sảng, túm cổ áo gã giơ lên rồi liệng xuống ghế đánh bịch một tiếng. Hăn vừa cười vừa nói:

- Ngồi xuống đây! Trịnh Khắc Sảng bị nắm trúng huyệt đại truy ở sau gáy. Huyệt này là chỗ tụ hội tam dương đốc mạch của tứ chi, lập tức gã không nhúc nhích được. Tang Kết đặt gã xuống ghế rồi trở về bàn ngồi. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Hắn còn chờ gì nữa mà chưa động thu với sư thái? Phải chăng hắn còn chờ viện thủ tới nơi? Gã chợt nhớ ra Hồ Ba Âm ở trong xe, miệng lẩm bẩm:

- Hỏng bét! Bọn chúng mà cứu Hồ Ba Âm ra là biết ngay ta cùng đi với sư thái. Không chừng chúng biết cả việc chính ta đã hạ sát bốn tên Lạt ma đồng bọn của chúng. Khi ấy thì Vi Tiểu Bảo này chỉ còn đường xuống âm cung để hội diện với bốn tên Lạt ma kia. Gã quay đầu lại ngó Tang Kết thấy thái độ của hắn rất nghiêm nghị, nét mặt còn lộ vẻ lo âu. Gã liền hiểu ngay, tự nhủ:

- Phải rồi! Hắn chưa biết sư thái bị trọng thương nên còn uý kỵ võ công của bà rất tinh thâm. Chắc hắn đang suy nghĩ, còn chưa quyết định được nên hạ thủ bằng cách nào cho ăn chắc. Lúc này bọn điếm tiểu nhị bưng rượu thịt đến. Hồ rượu nhỏ quá, chỉ rót được cho mỗi tên lưng chén đã hết sạch. Một tên Lạt ma đập bàn quát mắng:

- Bọn mi lấy được bấy nhiêu rượu, một vị Phật gia uống còn chưa đủ. Bọn ta những bảy người thì say sưa thế nào được? Điếm tiểu nhị đang sợ run, nghe hắn thoá mạ chẳng còn hồn vía nào nữa. Gã vâng dạ luôn miệng, hấp tấp trở gót vào phòng lấy rượu thêm. Vi Tiểu Bảo chợt động tâm cơ, liền theo tiểu nhị vào trù phòng. Gã là một đứa con nít nên chẳng ai thèm để ý. Tiểu nhị bê hũ rượu rót vào hồ. Hai tay gã run quá làm đổ rượu lênh láng trên mặt bàn. Vi Tiểu Bảo lấy một đĩnh bạc đưa cho gã, nói:

- Bằng hữu đừng sợ. Đây ta trả tiền cơm, còn dư để thưởng cho bạn. Bạn để ta rót rượu giúp. Gã nói rồi đón lấy hũ rượu. Điếm tiểu nhị được món bở mừng quá. Gã không ngờ trên đời lại có người tốt bụng đến thế. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Bọn Lạt ma kia hung dữ quá! Bằng hữu thử ra coi xem bây giờ họ đang làm gì! Điếm tiểu nhị theo lời chạy ra cửa bếp ngó lên trên nhà. Vi Tiểu Bảo lấy trong bọc ra nửa gói thuốc mê mà gã vẫn giữ trong mình, dốc vào hồ rượu. Gã lại cầm hồ lắc mấy cái cho thuốc mê tan ra. Điếm tiểu nhị trở vào nói:

- Bọn họ đang uống rượu chứ không làm gì hết. Vi Tiểu Bảo cầm hồ rượu đưa cho gã nói:

- Anh bạn đem rượu ra cho họ, không thì họ nổi nóng phóng hoả đốt nhà thật đấy chứ không phải chuyện chơi đâu. Điếm tiểu nhị cảm ơn không ngớt miệng. Hai tay gã bê hồ rượu đi ra, miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Đa tạ! Đa tạ! Trời ơi... huynh đài tử tế quá! Tiểu đệ cầu đức Bồ tát phù hộ cho anh được mọi sự tốt lành. Bọn Lạt ma thấy tiểu nhị bưng rượu đến, nổi lên tràng cười hô hố. Một tên chụp ngay hồ rượu rót ra chén cho mọi người rồi quát:

- Chưa đủ! Đi lấy nữa lại đây! Vi Tiểu Bảo thấy bảy tên Lạt ma tuyệt không sinh lòng ngờ vực, bưng chén rượu lên uống ừng ực. Gã mừng thầm trong bụng, đồng thời lại mắng thầm:

- Bọn Lạt ma thối tha kia võ công cao cường cũng uổng mà thôi. Cả những điểm nhỏ nhặt này

thường xảy ra trên giang hồ cũng không biết đề phòng, thật đáng tức cười. Nguyên bọn Tang Kết thấy năm người đồng môn bị chết bất đắc kỳ tử, mà trong bọn này lại có một người bị chưởng lực chấn động làm cho bao nhiêu rẻ xương sườn bị gãy nát hết. Như vậy đủ tỏ võ công của địch nhân rất cao thâm, trên đời hiếm có. Chính Tang Kết cũng còn lo mình cùng nhân vật này động thủ cũng nắm phần thua nhiều hơn phần thắng. Mặt khác, Bạch Y ni ngồi trong phạn điếm nét mặt vẫn tỏ ra ung dung, tỏ ra phong độ một tay đại cao thủ, khiến cho cả bảy tên Lạt ma để hết tinh thần vào bà, theo dõi từng cử động một. Chúng nhận thấy võ công bà đã đến độ thần sầu quỷ khốc thì khi nào còn nghĩ tới chuyện con người kinh thế hãi tục này lại dùng đến thủ đoạn hèn mạt mà bỏ thuốc mê vào rượu để đánh ngã địch nhân. Bảy tên Lạt ma tuy uống rượu mà thật ra chẳng biết mùi vị. Đầu óc chúng bận nghĩ tới năm người sư huynh đệ bị thảm tử, trong lòng lúc nào cũng hồi hộp, mặc dầu ngoài miệng vẫn ăn uống cười đùa. Giả tỷ trong phạn điếm mà không có Bạch Y ni ngồi đó thì vị tất bọn Lạt ma nhắp rượu có thuốc mê vào vị tất đã không phát giác. Một tên Lạt ma mập ú vốn dĩ có tính hiếu sắc. Hắn thấy A Kha dung nhan xinh đẹp thì trong lòng rạo rực, nghĩ ngay đến chuyện sờ soạng vào người cô cho đỡ thèm. Nhưng hắn còn uý kỵ Bạch Y ni nên chưa dám giở trò lần khân, thả lời ong bướm. Sau khi uống thêm một chén rượu lớn, hắn không nhẫn nại được nữa. Hơi men chuyếnh choáng, thuốc mê lại bắt đầu phát tác khiến cho đầu óc tên Lạt ma béo mập trở nên hồ đồ, không biết sợ là gì nữa. Hắn đứng dậy cất bước tiến về phía A Kha, miệng cười toe toét rất khả ố, cất giọng lè nhè hỏi:

- Tiểu cô nương! Cô nương đã có chồng chưa? Đoạn hắn đánh bạo vươn bàn tay to tướng ra sờ vào má A Kha. A Kha sợ quá toàn thân run bần bật, miệng ấp úng:

- Ngươi... ngươi... Cô vung đao chém tới. Tên Lạt ma kia chụp lấy tay A Kha xoay một cái khiến thanh cương đao trong tay cô rớt xuống đất. Lạt ma lại nổi lên tràng cười ha hả, om cô vào lòng. A Kha vừa hét vừa dãy dụa, nhưng hai cánh tay to lớn của Lạt ma khác nào vành đai sắt ghì chặt lấy cô thì cô còn thoát làm sao được. Bạch Y ni vốn là người trầm tĩnh phi thường mà thấy cảnh tượng này cũng không khỏi biến sắc, nghĩ thầm:

- Giả tỷ bọn ác Lạt ma kia ra tay hạ sát ta, ta cũng coi thường, nhưng hắn thi hành thủ đoạn khắc bạc vô lễ này thì dù ta có chết cũng không làm ngơ được. Bà đứng dậy quát:

- Ngươi... ngươi... Tên Lạt ma mập ú vung tay trái đánh ra một quyền khiến bà té xuống lộn đi mấy vòng. Vi Tiểu Bảo thấy ý trung nhân bị Lạt ma uy hiếp một cách nhục nhã như vậy thì trong dạ bồn chồn tự hỏi:

- Tại sao thuốc mê chưa phát tác? Chẳng lẽ tên Lạt ma thối tha này lại có công phu cổ quái gì chống được thuốc mê? Gã lại thấy tên Lạt ma chìa môi ra toan hôn vào má A Kha, nên chẳng thể uý kỵ sự nguy hiểm. Gã liền rút truỷ thủ giấu trong tay áo, cười hì hì chạy lại hỏi:

- Đại hoà thượng! Đại hoà thượng diễn trò hay quá nhỉ? Đồng thời gã vội né mình sang bên trái phòng ngừa đối phương phản kích. Thanh đao truỷ thủ của Vi Tiểu Bảo sắc bén phi thường, xuyên qua da thịt không phát ra tiếng động, lại đâm trúng tâm tạng Lạt ma khiến trái tim hắn ngừng đập ngay tức khắc. Người Lạt ma cừng đờ không nhúc nhích mà hai tay vẫn còn ôm lấy A Kha chưa buông ra. A Kha không biết đối phương đã chết, tiếp tục kêu thét lên. Vi Tiểu Bảo lại tiến đến gần, kéo tay Lạt ma, đẩy vào ngực hắn một cái, đồng thời gã khẽ cất tiếng gọi:

- A Kha! Cô nương mau mau đi theo tại hạ! Tên Lạt ma mập ú vừa rời khỏi người A Kha liền từ từ đổ xuống. Mấy tên Lạt ma kia giật mình kinh hãi, đứng phắt dậy toan nhảy xổ lại. Vi Tiểu

Bảo quát lên:

- Đứng lại! Thần công của sư phụ ta kỳ diệu vô song. Vì tên Lạt ma kia vô lễ nên bị lão nhân gia xử tử rồi. Ai tiến thêm một bước là mất mạng ngay. Bọn Lạt ma còn đang ngơ ngác, bỗng nghe hai tiếng huỵch huỵch. Hai tên nữa đột nhiên ngã lăn xuống đất. Sau một lát lại hai tên nữa té nhào. Tang Kết nội lực thâm hậu, chất thuốc mê trong lúc nhất thời chưa làm cho hắn hôn mê té xuống, nhưng hắn cũng cảm thấy đầu nhức mắt hoa, thân hình lảo đảo, chân không đứng vững. Hắn yên trí Bạch Y ni có pháp thuật quái dị, làm hco hắn trong lòng bối rối, thần trí hồ đồ, chứ tuyệt không nghĩ tới là mình đã trúng phải thuốc mê. A Kha la gọi:

- Trịnh công tử, mau mau đi theo bọn tiểu muội. Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Hay lắm! Lúc này gã đã cử động được, liền đứng dậy chạy ra ngoài trước. Vi Tiểu Bảo đỡ Bạch Y ni ra khỏi điếm. Tang Kết cất bước rượt theo, nhưng mới đi được hai bước, người hắn loạng choạng té xuống, đè lên một cái bàn. Những tiếng rắc rắc vang lên. Cái bàn bị gãy đổ sập xuống. Vi Tiểu Bảo chẳng thấy xa phu đâu, không hiểu chúng chạy trốn đi ngả nào. Trong lúc vội vàng, gã không thể chờ đợi được, liền tự mình dìu Bạch Y ni lên xe. Gã thấy Hồ Ba Âm hãy còn ở trong xe, lại sợ bọn Tang Kết rượt theo, nên thấy A Kha và Trịnh Khắc Sảng lên xe cả rồi liền nhảy ra ngồi xa phu, vung roi cho lừa kéo xe chạy. Xe chạy liền một mạch hơn mười dặm. Vi Tiểu Bảo thấy lừa đã mệt rồi liền cho đi chậm lại. Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy người kỵ mã đang đuổi tới. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Hỡi ơi! Đáng tiếc mình không có ngựa cưỡi lúc này. Ngựa của bọn mình đều là tuấn mã lao nhanh như bay, nhất định bọn ác Lạt ma không thể đuổi kịp. Vi Tiểu Bảo hỏi móc:

- Một là sư thái không cưỡi ngựa được. Hai là tại hạ có mời công tử lên xe đâu? Bây giờ còn oán thán nỗi gì? Đoạn gã quát tháo om sòm, gia roi cho lừa chạy. Trịnh Khắc Sảng tự biết mình lỡ lời, nhưng gã vốn là một vị công tử trong vương phủ, xưa nay nhất hô bá ứng, bây giờ bị một thằng nhỏ tỏ vẻ khinh mạn, trong lòng phẫn nộ vô cùng, miệng lẩm bẩm:

- Bữa nay sau khi thoát hiểm rồi, mi sẽ biết tay ta. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư thái ơi! Chúng ta hãy xuống xe đi ẩn lánh! Gã đảo mắt nhìn quanh không thấy nhà cửa chi hết, mà chỉ có mấy đống rơm ở dưới ruộng, phía mé hữu. Gã nói tiếp:

- Được rồi! Chúng ta ẩn vào đống rơm kia. Gã dừng xe lại. Trịnh Khắc Sảng tức giận hỏi:

- ẩn vào đống rơm kia, nếu có người biết thì còn chi là oai phong của những nhân vật trong Diên Bình vương phủ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải lắm! Ba người bọn tại hạ xuống ẩn mình vào trong đống rơm. Xin công tử tiếp tục cho xe chạy để dẫn dụ truy binh rượt theo càng hay. Gã nói rồi đỡ Bạch Y ni xuống xe. A Kha trong lòng do dự, không biết nên xuống xe hay ngồi lại. Bạch Y ni cất tiếng gọi:

- A Kha! Xuống đây mau! A Kha nhìn Trịnh Khắc Sảng vẫy tay nói:

- Công tử cũng xuống đi thôi! Trịnh Khắc Sảng ngần ngừ một chút rồi cũng chui vào đống rơm.

Hồi 122 - Tiểu Bảo Dùng Mưu Giết Lạt Ma

Vi Tiểu Bảo sực nhớ tới một việc, gã vội vàng chui ra khỏi đống rơm, chạy thẳng lên xe. Gã rút dao truỷ thủ đâm chết Hồ Ba Âm. Gã chợt động tâm cơ chặt lấy bàn tay mặt hắn rồi đâm một dao vào mông con lừa. Con lừa đau quá kéo xe chạy như điên. Vi Tiểu Bảo bỗng nghe tiếng vó ngựa đuổi mỗi lúc một gần, lại lật đật chui vào đống rơm. Gã xỏ đao truỷ thủ vào trong giày, tay mặt cầm bàn tay của Hồ Ba Âm nghĩ cách hăm doạ A Kha. Tay gã bỗng đụng phải một cái bím tóc, gã biết ngay là Trịnh Khắc Sảng. Gã lại vươn tay sờ ra xa hơn. Lần này thì gã đụng phải một tấm lưng thon mềm mại, biết đó là A Kha thì trong lòng mừng rỡ khôn xiết. Gã bóp mạnh một cái, đồng thời lớn tiếng hỏi:

- Trịnh công tử! Sao công tử lại sờ vào đít tại hạ? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Ta có làm gì đâu? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Trời ơi! Công tử lại tưởng tại hạ là A Kha cô nương nên động thủ động cước mò mẫm, làm điều vô lễ phải không? Trịnh Khắc Sảng tức mình thoá mạ:

- Ngươi đừng nói càn. Vi Tiểu Bảo lại đưa tay trái vào ngực A Kha bóp mạnh một cái rồi rụt tay về ngay, miệng la hoảng:

- Trời ơi, Trịnh công tử! Công tử làm trò gì thế này? Tiếp theo gã cầm bàn tay của Hồ Ba Âm đưa lên mặt A Kha sờ lui sờ tới, sờ cả lên đầu lên cổ cô nữa. Lần trước gã sờ lưng sờ ngực A Kha, đồng thời miệng không ngớt la lối. A Kha tưởng là Trịnh Khắc Sảng thừa cơ lúc chui rúc vào trong đống rơm mà cử động vô lễ. Cô vừa bẽn lẽn vừa nóng nảy. Sau cô lại thấy một bàn tay to tướng, lạnh toát sờ lên mặt lên cổ mình thì nghĩ ngay tới bàn tay Vi Tiểu Bảo quyết không lớn đến thế, đúng là Trịnh công tử không còn nghi ngờ gì nữa, cô toan lớn tiếng cự nự, nhưng lại sợ sư phụ và Vi Tiểu Bảo nghe thấy thì thật là khiếm nhã. Cô đành quay đầu đi để né tránh. Bàn tay to lớn nọ sờ xuống tới trước ngực A Kha, cô nghĩ bụng:

- Té ra Trịnh công tử lại là quân vô lại đến thế. Cô tức giận không nhịn được nữa, xoay mặt mình qua mé hữu. Vi Tiểu Bảo liền xoay tay trái tát vào mặt Trịnh Khắc Sảng thật mạnh, nghe đánh bốp một tiếng. Đoạn gã la lên:

- A Kha cô nương! Cô đánh Trịnh công tử như thế là đáng lắm! Y bất quá là phường hiếu sắc đốn mạt... trời ơi... Trịnh công tử, công tử lại sờ tại hạ rồi. Bá ngọ con ong bé cái lầm! Trịnh Khắc Sảng cũng cho cái bạt tai vừa rồi là do A Kha đánh mình, gã tức giận nói:

- Ta có làm gì đâu! A Kha lẩm bẩm:

- Bàn tay này lớn lắm, quyết không phải là bàn tay của tên ác nhân kia. Vi Tiểu Bảo lại cầm bàn tay Hồ Ba Âm sờ vào gáy A Kha. Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập đã chạy tới gần. Nguyên Tang Kết thấy bọn Bạch Y ni ra khỏi điếm rồi, những muốn rượt theo, nhưng toàn thân bất lực. Hắn nội công thâm hậu, uống rượu pha thuốc mê vào rồi cũng không xỉu đi. Hắn rít mạnh hai hơi chân khí thấy không có gì trở ngại, chỉ có đầu váng mắt hoa, liền hiểu ngay nội vụ, lớn tiếng hô:

- Lấy nước lạnh mau, lấy nước lạnh mau! Tiểu nhị bưng một bát nước lạnh ra. Tang Kết bảo gã:

- Đổ nước lạnh lên đầu ta! Tiểu nhị khi nào dám làm vậy. Gã ngẩn ngừ đứng yên không nhúc nhích. Tang Kết cho là thuốc mê này do người trong phạn điếm động thủ, hắn không giơ hai tay lên được, liền hít mạnh một hơi chân khí, đụng đầu vào cánh tay tiểu nhị. Bát nước lạnh đổ hết vào đầu hắn. Tang Kết tỉnh táo lại một chút, lại lớn tiếng giục:

- Lấy nước lạnh, lấy nước lạnh! Càng nhiều càng hay... Lẹ lên! Lẹ lên! Tiểu nhị lại chạy vào lấy hai bát nước nữa đem ra. Tang Kết đổ hết nước lên đầu mình, hắn sai tiểu nhị xách một thùng nước lớn để ra cứu tỉnh đồng bọn. Tên Lạt Ma mập ú không sao tỉnh lại được. Tang Kết nhìn thấy sau lưng hắn có vết máu, nguyên hắn đã chết rồi. Sáu tên Lạt Ma vội vàng không kịp phóng hoả đốt nhà, hấp tấp nhảy lên ngựa rượt theo, vừa rượt vừa hô hoán om xòm. Nhắc lại A Kha thấy bàn tay to sờ vào gáy, không nhịn được nữa la lên:

- Không được! Đồ mặt dày! Vi Tiểu Bảo lại xoay tay tát một cái. Trịnh Khắc Sảng chui ở đống rơm chẳng nhìn thấy gì, không né tránh được lại bị một cái bạt tai, gã la lên:

- Không phải tại hạ! Tiếng la của gã làm mọi người bại lộ hành tung. Tang Kết nghe tiếng liền hô lớn:

- Bọn chúng đây rồi! Một tên Lạt Ma nhảy xuống ngựa chạy đến bên đống rơm. Hắn thấy một bàn chân của Trịnh Khắc Sảng thò ra ngoài, liền túm lấy kéo gã ra khỏi đống rơm. Tên Lạt Ma này sợ Trịnh Khắc Sảng phản kích, tiện tay tung mạnh một cái, hất gã ra xa mấy trượng rồi rớt xuống. Tên Lạt Ma kia lại thò tay vào đống rơm sờ mó. Vi Tiểu Bảo ngồi thu mình trong góc. Gã thấy một bànt ay to tướng đưa vào chụp loạn lên. Trong lúc cấp bách, gã nhét bàn tay của Hồ Ba Âm vào trong tay Lạt Ma. Lạt Ma sờ thấy một bàn tay liền nắm lấy giật mạnh một cái. Hắn chắc mẩm sẽ lôi ra được một người nữa. Không ngờ hắn thấy hẫng một cái, rồi té ngồi xuống đất. Lạt Ma coi lại chỉ thấy một bàn tay của người chết, khí huyết trong người trồi ngược lên rất khó chịu. Vì lúc hắn phát huy kình lực để kéo người đã dụng lực quá mạnh. Trịnh Khắc Sảng nặng tới một trăm ba mươi cân. Tên Lạt Ma kia tưởng rằng người thứ hai này tất có một trọng lượng tương đương. Hắn đã dùng sức mạnh đủ để kéo một khối lượng hơn hai trăm cân mới lôi được Trịnh công tử ra. Huống chi lần này hắn không nắm được gót chân đối phương mà chỉ chụp được một bàn tay. Hắn sợ bị đối phương kéo mình vào trong đống rơm, nên phải vận động một luồng đại lực cương mãnh phi thường. Ngờ đâu luồng đại lực này chỉ lôi ra một bàn tay nặng chừng mấy lạng, thành ra toàn lực trở về khiến hắn chẳng khác gì bị một luồng chưởng lực nặng tới hai trăm cân phản kích. Vi Tiểu Bảo ngồi co ro trong đống rơm ngó thấy cảnh tượng này mừng rỡ vô cùng. Gã chụp lấy một túm rơm liệng vào mặt Lạt Ma. Tên Lạt Ma kia đưa tay hất túm rơm đi. Đột nhiên hắn thấy trước ngực đau nhói lên. Hắn giãy đành đạch mấy cái rồi nằm yên không nhúc nhích. Nguyên Vi Tiểu Bảo nhân lúc luồng mục quang của Lạt Ma bị nắm rơm che khuất, gã nhảy xổ lại cầm truỷ thủ đâm vào trái tim hắn. Vi Tiểu Bảo vừa rút dao truỷ thủ ra lại thấy mấy người ở xung quanh mình lớn tiếng quát tháo bằng Tạng ngữ. Gã ngấm ngầm than trời, cầm chắc phen này hết đường trốn tránh. Gã từ từ đứng lên, dấu truỷ thủ vào trong thay áo rồi ngoảnh đầu nhìn quanh thì thấy Tang Kết và bốn tên Lạt Ma đã xuống ruộng cả rồi, đang đứng cách đống rơm chừng ba trượng. Nguyên xác chết của Lạt Ma bị rơm che khuất, chúng không hiểu tên đồng bạn đó chết trong trường hợp nào. Tang Kết lại cho là Bạch Y ni đã thi triển môn thần công bí mật gì để hạ sát tên Lạt Ma kia, nên hắn cùng đồng bạn đứng cách xa xa không dám tới gần. Lại nghe Tang Kết lớn tiếng hô:

- Tiểu ni cô! Mụ liên tiếp hạ sát tám tên sư đệ của ta, gây nên mối thù sâu tựa bể. Thế mà mụ còn ẩn nấp trong đống rơm, không dám chường mặt ra thì sao phải là anh hùng hào kiệt? Thực ra Bạch Y ni lớn tuổi hơn Tang Kết nhiều. Vì bà nội công thâm hậu nên nét mặt vẫn trẻ măng, coi bề ngoài chỉ bằng người ba chục tuổi. Tiếng hô hoán của Tang Kết rất khủng khiếp, khiến cho Vi Tiểu Bảo ù tai hoa mắt, trong lòng cực kỳ khó chịu. Gã tự hỏi:

- Hắn dùng yêu pháp gì mà lực lượng mạnh đến thế? Sao hắn lại bảo bọn ta giết tám tên sư đệ? Sau gã nhẩm tính lại thì quả nhiên đúng tám tên Lạt Ma bị uổng mạng. Trong tám tên này thì Bạch Y ni chỉ hạ có một. Tang Kết nói mấy câu sau cùng rồi lùi lại hai bước. Hiển nhiên trong lòng hắn có ý khiếp sợ. Vi Tiểu Bảo không nhịn được, dõng dạc nói:

- Bản lãnh của gia sư đã đến trình độ xuấ thần nhập hoá, khắp thiên hạ không ai bì kịp, nhưng lão nhân gia là người tu hành, hoài bão tấm lòng từ bi bác ái, lại giàu đức hiếu sinh, không muốn giết người nữa. Lão nhân gia đã tha mạng cho năm vị, vậy các vị nên lánh đi cho mau. Tang Kết đáp:

- Đâu có chuyện dễ dàng thế được? Tiểu ni cô! Mụ biết điều thì nên đưa pho Tứ thập nhị chương kinh ra, phật gia sẽ mở lòng từ bi buông tha cho các ngươi đi. Nếu không chịu thì dù các ngươi có chạy đến chân trời góc biển, phật gia cũng nhất quyết tìm cho bằng được chứ chẳng chịu bỏ qua. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các vị đòi pho Tứ thập nhị chương kinh nào? Kinh sách này khắp các chùa chiền đâu đâu cũng có, há phải là vật hi hữu trên đời? Tang Kết đáp:

- Bọn ta chỉ cần lấy pho kinh sách ở trong mình tiểu ni cô mà thôi. Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một chút rồi trỏ vào Trịnh Khắc Sảng nói:

- Pho kinh sách đó gia sư đã đưa cho y. Các vị hỏi y mà lấy là xong. Hiện giờ Trịnh Khắc Sảng đã lồm cồm bò dậy. Gã đứng chưa vững thì một tên Lạt Ma nhảy xổ đến nắm lấy hai tay gã. Một tên Lạt Ma khác xé áo gã roạc roạc luôn mấy tiếng. Cả áo trong lẫn áo ngoài Trịnh Khắc Sảng đều bị rách hết, vàng bạc châu báu ở trong túi hắn rớt cả xuống đất, nhưng chẳng thấy kinh sách đâu. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Trịnh công tử! Pho kinh sách kia công tử dấu ở đâu thì nên nói cho họ biết là xong, cái đó có gì quý báu đâu, công tử giữ làm gì cho rắc rối? Trịnh Khắc Sảng tức giận đến cực điểm, lớn tiếng quát:

- Ta chẳng có kinh sách gì hết… Một tên Lạt Ma vung tay phóng chưởng đánh vào mặt gã khiến gã cơ hồ ngất xỉu. Lạt Ma quát hỏi:

- Ngươi có nói hay không thì bảo? Tên Lạt Ma kia không thấy Trịnh Khắc Sảng trả lời liền vung tay lên tát gã một cái nữa thật mạnh. Vi Tiểu Bảo thấy hai bên má Trịnh Khắc Sảng đều sưng vù ra chiều đau đớn đến cực điểm thì trong lòng khoan khoái vô cùng, lại la lên:

- Trịnh công tử! Công tử đưa mấy vị phật gia này đi lấy sách thôi! Tại hạ thấy công tử đã khoét lỗ dưới đất ở trong góc khách điếm, phải chăng để cất đấu pho kinh sách kia. Tang Kết cả mừng nói:

- Phải rồi! Trẻ con bao giờ cũng nói thật. Các vị sư đệ áp giải tên này về khách điếm để lấy sách đi. Tên Lạt Ma kia đáp:

- Dạ! Xin tuân lệnh đại sư ca. Hắn lại đánh Trịnh Khắc Sảng một bạt tai nữa. A Kha đến lúc này không thể nhịn được, chui ra ngoài đống rơm la lên:

- Thằng lỏi đó chuyên môn nói dối. Các vị đừng tin lời gã. Trịnh công tử đây từ hồi nào tới giờ chưa từng thấy pho kinh sách đó. Vi Tiểu Bảo quay lại khẽ bảo A Kha:

- Tại hạ vì muốn cứu sư thái và cô nương nên mới để Trịnh công tử dẫn dụ bọn họ trở về khách điếm. A Kha đáp:

- Ta không thèm nhờ ngươi giải cứu. Ngươi vu oan giá hoạ cho Trịnh công tử là muốn y phải chết uổng mạng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tính mạng của sư thái và cô nương so với tính mạng của Trịnh công tử còn quan hệ gấp muôn ngàn lần. Tang Kết ngó tên Lạt Ma giữ Trịnh Khắc Sảng la lên:

- Sư đệ đừng đánh chết gã. Rồi hắn ngoảnh đầu lại hô:

- Tiểu ni cô! Mụ ra đây để cùng hai đứa nhỏ theo bọn ta đi lấy kinh sách. A Kha rất tức giận Vi Tiểu Bảo. Cô hằn học nói:

- Chính ngươi cũng sợ chết, còn nói gì đến chuyện cứu sư phụ. Ngươi có giỏi thì chiến đấu với bọn Lạt Ma đi. Vi Tiểu Bảo cảm thấy bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục. Gã tự nhủ:

- Thị đã coi mình không vào đâu thì mình có bị những tên ác Lạt Ma này đánh chết cũng chẳng có chi đáng kể nữa. Gã liền nói:

- Đánh thì đánh chứ sợ gì? Tại hạ dù chết cũng không đáng tiếc, nhưng không cứu được cô nương và sư thái làm cho tại hạ ân hận suốt đời. Tại hạ chết về tay chúng chẳng nói làm chi, nhưng nếu thắng họ thì sao. A Kha bĩu môi đáp:

- Hừ! Ngươi có đi đầu thai mấy kiếp sau cũng không thắng được đâu. Ngươi chỉ thắng được một tên Lạt Ma là ta suốt đời khâm phục ngươi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Khâm phục hay không cũng chẳng làm gì, nếu tại hạ thắng một tên Lạt Ma thì cô nương chịu lấy tại hạ làm chồng chứ? A Kha tức giận đáp:

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn. Đã làm tiểu hoà thượng, lại làm tiểu thái giám thì làm sao... làm sao... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Làm tiểu hoà thượng rồi hoàn tục thì đã sao? Trước làm tiểu thái giám rồi sau không làm nữa cũng chẳng chết ai. Nói lui nói tới chẳng qua là tại hạ phải lấy cho bằng được cô nương mới nghe. A Kha tức quá vội la lên:

- Sư phụ! Sư phụ nghe đó. Trong lúc này mà gã còn thốt ra những lời thô tục khó nghe. Bạch Y ni thở dài nghĩ bụng:

- Đúng là "rồng hãm ao tù tôm giỡn mặt, cọp xuống bình nguyên bị chó nhờn!". Đến lúc tình thế nguy cấp, ta chỉ còn đường tự chấn động cho đứt kinh mạch mà chết để khỏi bị bọn Lạt Ma làm nhục. Bà khẽ gọi:

- Tiểu Bảo! Ngươi đưa tay vào trong này. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi thò tay trái vào trong

đống rơm. Gã thấy Bạch Y ni đặt vào tay mình một gói giấy nhỏ, lại nghe bà nói:

- Đây là những mảnh địa đồ dấu trong kinh sách, ngươi giữ lấy rồi tự ý trốn đi, đừng nghĩ gì đến ta nữa. Sau này nếu ngươi tìm được cả bảy pho kinh sách thì hy vọng khôi phục giang sơn nhà Đại Hán có cơ thành tựu. Việc đó quan trọng hơn mạng sống của cá nhân ta nhiều. Vi Tiểu Bảo thấy Bạch Y ni coi trọng mình như vậy, không giao vật khẩn yếu cho đồ đệ mà lại giao cho gã, khiến gã phấn khởi tinh thần. Trong lúc khẩn trương gã nghĩ ra một quyết định, không cần suy nghĩ gì nữa liền lớn tiếng:

- Sư phụ ta là một cao nhân đương thời không thèm động thủ với các ngươi. Các ngươi hãy phái một tên vào đây tỉ thí với ta. Nếu tên đó thắng thì sư tỷ ta mới ra tay. Chà chà! Ta thấy các ngươi không dám cho người ra đơn đả độc đấu với ta. Các ngươi biết điều thì cúp đuôi chạy đi cho rồi. Gã vừa nói vừa chuồn gói giấy vào trong bọc. Năm tên Lạt Ma đều nổi lên tràng cười rộ. Bọn chúng có sợ là sợ Bạch Y ni, còn thằng trẻ nít này thì chẳng coi vào đâu. Một tên Lạt Ma vừa cười vừa đáp:

- Ta chỉ đánh một quyền là ngươi phải lăn lộn bảy tám vòng rồi té đái vãi phân. Vi Tiểu Bảo tiến ra một bước, dõng dạc hô:

- Hay lắm! Ngươi hãy cùng ta tỷ đấu. Gã quay lại nói với A Kha:

- Tại hạ đánh thắng hắn là cô nương sẽ thành ái thê của tại hạ đó. Cô nhớ kỹ lấy đừng chối cãi. A Kha chối bai bải:

- Không được, không được. Chẳng khi nào ngươi lại thủ thắng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Một người liều mạng, muôn người khôn địch. Nay tại hạ muốn lấy người làm vợ nên phải liều mạng. Tên Lạt Ma kia tiến ra mấy bước cười hỏi:

- Ngươi dám tỷ đấu với ta thật chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không thật thì còn giả sao được? Cuộc đấu này lấy một chọi một giữa ta và ngươi. Sư phụ ta quyết không ra tay viện trợ. Còn bốn tên sư huynh sư đệ của ngươi liệu có khỏi xông vào đánh hôi không? Tang Kết cười ha hả nói:

- Dĩ nhiên bọn ta không trợ thủ cho y. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Giả tỷ ta vung một quyền đấm chết hắn, các ngươi có ỷ đông người xông vào để thủ thắng không? Ta cần phải hỏi trước: trường hợp mà các ngươi xúm lại đánh hôi thì một mình ta không địch nổi đâu. Khi đó sư phụ và sư tỷ của ta dĩ nhiên phải ra tay. Tang Kết trong lòng vẫn uý kỵ Bạch Y ni động thủ. Hắn nghĩ tới mấy sư đệ đều uổng mạng một cách mờ ám, chẳng hiểu Bạch Y ni đã sử dụng môn võ công gì. Hắn tự nhủ:

- Để một tên sư đệ đấu với thằng lỏi kia, mình ở ngoài coi cho biết võ công gia số của ni cô là một điều rất bổ ích. Hắn nghĩ vậy liền đáp:

- Hai người lấy một chọi một, sống chết đều do thiên mệnh. Cả hai bên không ai được ra trợ thủ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Kẻ nào ra giúp sức là con rùa cái, là quân khốn kiếp. Tang Kết đáp:

- Phải rồi! Kẻ nào ra giúp sức là con rùa cái, là quân khốn kiếp. Tang Kết bản lãnh đã cao cường, tâm tư lại càng thông tuệ. Hắn thấy bên đối phương ngoài Vi Tiểu Bảo còn Bạch Y ni và A Kha đều là nữ nhân nên cũng nói theo: Kẻ nào ra giúp sức là con rùa cái, là quân khốn kiếp để hai người này khỏi viện thủ cho gã. Vi Tiểu Bảo lại cười nói:

- Hay lắm! Đại Lạt Ma quả là người tinh minh, thẳng thắn, tại hạ rất lấy làm bội phục. Tang Kết nói:

- Ngươi hãy tiến ra thêm mấy bước nữa. Hắn sợ Vi Tiểu Bảo đứng gần đống rơm, Bạch Y ni có thể đưa tay ra đặt lên lưng gã để ngấm ngầm truyền công lực viện trợ thì sư đệ hắn không chịu nổi. Vi Tiểu Bảo hiểu ý liền đáp:

- Bọn người Hán bên tại hạ bao giờ cũng hành động quang minh lỗi lạc, thắng phải cho vẻ vang, bại cũng giữ gìn tư cách, chẳng khi nào làm điều ám muội. Bạch Y ni khẽ dặn gã:

- Tiểu Bảo! Ngươi không thắng được họ đâu. Cứ giả vờ tỷ võ rồi lên ngựa dông tuốt là hơn. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Tiểu tử hiểu rồi! Gã tiến thêm về phía trước ba bước, đứng cách đống rơm chừng hơn một trượng. Bây giờ Bạch Y ni có muốn trợ lực cho gã cũng không với tới được. Tên Lạt Ma kia tiến lên mấy bước, đứng đối diện với Vi Tiểu Bảo, cười hỏi:

- Ngươi muốn tỷ đấu bằng cách nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó còn tuỳ ở nơi Lạt Ma, còn với tại hạ thì văn tỷ cũng được mà võ tỷ cũng được. Lạt Ma cười lên hô hố hỏi:

- Văn tỷ là làm sao? Võ tỷ thì thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Văn tỷ là đại Lạt Ma đánh tại hạ một quyền rồi tại hạ đánh trả một quyền. Hai bên cứ ăn miếng trả miếng như vậy kỳ cho đến khi một người té xuống thì thôi. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Khi đại Lạt Ma đánh tại hạ hay ngược lại, chúng ta phải đứng yên chịu đòn, không ai được né tránh mà cũng không được vung tay đỡ gạt. Nói tóm lại chỉ có thể vận nội công để chịu đựng thoi quyền của đối phương. Lạt Ma hỏi:

- Được lắm! Còn võ tỷthì sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Võ tỷ càng dễ hơn, tuỳ tiện đánh bằng khí giới hay bằng quyền cước, đối phương mặc sức né tránh, đỡ gặt hay chạy nhảy thả cửa không cấm kỵ điều gì. Tang Kết bụng bảo dạ:

- Xem chừng thằng lỏi này thân pháp linh diệu nhẹ nhàng. Nếu để gã chạy nhảy, e rằng sư đệ ta không hạ được gã ngay. Chắc gã còn nhiều quỷ kế, tỷ như chạy đến bên đống rơm, dẫn dụ cho sư đệ rượt theo rồi Bạch Y ni thừa cơ ám toán. Như vậy thì tỷ văn vẫn có lợi cho bên mình hơn. Vì nắm tay nhỏ xíu của gã có đánh sư đệ ta đến mười quyền cũng chỉ như gãi ngứa cho y. Hắn liền dùng Tạng ngữ dặn sư đệ:

- Sư đệ bảo gã tỷ văn và đừng đánh chết hoặc đả thương gã. Cuộc tỷ đấu lâu chừng nào hay chừng nấy, vì mục đích của ta là muốn coi cho biết rõ gia số cùng võ công của mụ ni cô kia. Vi Tiểu Bảo nghe Tang Kết nói Tạng ngữ liền hỏi:

- Lệnh sư huynh sợ đánh tại hạ không nổi nên bảo đại Lạt Ma đầu hàng cho êm chuyện phải không? Lạt Ma cười ha hả đáp:

- Tên tiểu quỷ kia! Đừng nói nhăng nói càn. Sư ca ta nhân đức, dặn ta đừng phóng quyền đánh chết ngươi tội nghiệp. Ngươi còn là đứa con nít dĩ nhiên công phu về khí giới cũng như về quyền cước còn non nớt, ta không muốn chiếm phần tiện nghi. Vậy chúng ta tỷ văn quách. Vi Tiểu Bảo nói:

- Giỏi lắm! Gã đứng phưỡn bụng, hai tay chống nạnh vừa cười vừa nói tiếp:

- Đại Lạt Ma phóng quyền đánh tại hạ trước đi. Nếu tại hạ né tránh hay đỡ gạt thì không phải là anh hùng hảo hán. Tên Lạt Ma kia cười đáp:

- Ngươi còn là đứa con nít, dĩ nhiên ta để ngươi đánh trước. Hắn nói rồi bắt chước Vi Tiểu Bảo cũng chắp hai tay để sau lưng, cũng phưỡn ngực ra. Hắn cao hơn Vi Tiểu Bảo một cái đầu, đứng cười hề hề như người làm trò chơi với trẻ nít. Vi Tiểu Bảo giơ quyền bên trái ra chỉ đến bụng dưới hắn. Năm tên Lạt Ma thấy nắm tay gã quá nhỏ bé đều nổi lên tràng cười hô hố. Vi Tiểu Bảo hô:

- Coi chừng! Tại hạ xuất quyền đây! Tên Lạt Ma kia dù sao cũng không dám khinh địch thái quá vì sợ gã được dị nhân truyền thụ võ công, hoặc giả nội lực có chỗ độc đáo. Hắn liền vận nội lực lên bụng để đón đỡ. Vi Tiểu Bảo lấy tay áo phủ lên đầu thoi quyền bên hữu, đột nhiên đánh tới. Bọn Tang Kết thấy thoi quyền của gã chẳng có chút khí lực nào đều cười rộ. Tiếng cười chưa dứt bỗng thấy tên Lạt Ma kia lảo đảo người đi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ đến lượt đại Lạt Ma trả miếng. Không ngờ Lạt Ma đột nhiên té xuống, nằm phục dưới đất không nhúc nhích. Bọn Tang Kết giật mình kinh hãi vội chạy lại coi. Vi Tiểu Bảo đứng lùi về phía đống rơm la lên:

- Đứng lại! Kẻ nào xông tới là con rùa, là quân khốn kiếp. Bốn tên Lạt Ma lập tức dừng bước. Chúng thấy đồng bọn vẫn nằm yên, nếu không phải hắn bị trọng thương thì là đã chết rồi. Cả bốn người kinh hãi quá đều há hốc miệng ra không thốt nên lời. Vi Tiểu Bảo giơ song quyền lên cao trên đỉnh đầu lớn tiếng nói:

- Gia sư đã truyền cho tại hạ môn võ công này gọi là Cách sơn đả ngưu thần quyền. Đến con trâu mộng trúng phải thoi quyền này cũng chết huống chi là một tên tiểu Lạt Ma. Kẻ nào không phục thì ra đây tỉ thí cho biết mùi. Gã quay lại khẽ hỏi:

- A Kha hiền thê ơi! Bây giờ nàng còn từ chối được nữa không?

Hồi 123 - Tiểu Bảo Dùng Mưu Dối Lạt Ma

Kha thấy Vi Tiểu Bảo đánh hời hợt một quyền mà làm cho tên Lạt Ma thân hình cao lớn bản lãnh tinh thâm phải té úp sấp xuống đất không dậy được nữa, nên nghe gã kêu mình bằng hiền thê vẫn đứng ngẩn ra quên cả chối cãi. Vi Tiểu Bảo cười rộ nói:

- Ha ha! Cô nương ưng chịu rồi. Hiền thê ngoan ngoãn của ta ơi! A Kha tức giận lớn tiếng:

- Không phải! Không phải! Ngươi chỉ nói láo... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Cô nương lại chối cãi ư? Như vậy há phải là anh hùng hảo hán? A Kha nói:

- Không hảo hán thì đừng hảo hán, chẳng anh hùng thì đừng anh hùng. Ta nhất quyết không chịu thì ngươi làm gì ta? Bạch Y ni thấy Vi Tiểu Bảo đánh một quyền rồi trước ngực Lạt Ma có máu thấm ra ngoài. Hắn lảo đảo mấy cái rồi ngã gục xuống. Bà ngưng thần suy nghĩ biết là Vi Tiểu Bảo giấu truỷ thủ trong tay áo. Đây không phải là gã đánh một quyền mà là gã đã phóng đao đâm vào tâm tạng đối phương. Lưỡi đao truỷ thủ này sắc bén phi thường, đừng nói đâm vào tâm tạng con người, mà có phóng vào gang thép cũng xuyên qua được. Trước khi đâm bằng tay mặt, Vi Tiểu Bảo đã đánh dứ một quyền bằng tay trái, khiến mọi người để ý nhìn vào tay quyền của gã, tiếp theo gã phóng truỷ thủ đâm tới, nên chẳng ai nghi ngờ gì nữa. Tang Kết gọi luôn mấy tiếng không thấy tên Lạt Ma kia thưa. Trong lúc nhất thời hắn rất đỗi kinh nghi không biết làm thế nào. Một tên Lạt Ma thân thể gầy còm rút lưỡi đao ra hô lớn:

- Tên tiểu quỷ kia! Dù quyền pháp của ngươi có cao minh cũng chẳng làm gì. Bây giờ phật gia đến tỷ đao pháp với ngươi. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng lỏi này được cao nhân truyền thụ nội công, quyền kình của gã quả nhiên không phải tầm thường. Nhưng ta tỷ đấu khí giới với gã thì quyền kình mạnh đến mấy cũng bằng vô dụng. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tỷ đao pháp cũng được. Mời Lạt Ma ra đây. Tên Lạt Ma kia không dám tiến lại, lên giọng thách thức:

- Ngươi có giỏi thì lại đây! Vi Tiểu Bảo lập lại:

- Lạt Ma có giỏi thì ra đây! Tên Lạt Ma hô:

- Một, hai, ba. Chúng ta cùng tiến ra ba bước. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Gã tiến lại ba bước. Tên Lạt Ma vừa múa giới đao thành một luồng bạch quang hộ vệ thượng bàn vừa tiến lại. Hắn sợ đối phương sử Cách sơn đả ngưu thần quyền đánh ra một cách đột ngột. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Lạt Ma bất tất phải khiếp sợ. Tại hạ không sử thần quyền đánh tới đâu. Tên Lạt Ma không tin vẫn múa đao vù vù, la lên:

- Rút đao ra mau! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tại hạ đã luyện thành môn Kim cương bất hoại thể thần công. Lạt Ma thử chém một đao xuống đầu tại hạ xem sao. Nhưng Lạt Ma phải coi chừng thanh đại đao hất ngược trở lại chém vào cái đầu trọc. Tại hạ cần nói rõ trước để Lạt Ma biết mà đề phòng. Tên Lạt Ma kia bán tín bán nghi. Hắn thấy Vi Tiểu Bảo một quyền đánh chết sư huynh thì chắc chắn võ công gã đã tới chỗ cao thâm khôn lường. Trong lúc nhất thời Lạt Ma không dám mạo hiểm tiến lên, dĩ nhiên không dám vung đao chém tới đầu gã. Vi Tiểu Bảo lại càng làm già:

- Võ công Lạt Ma còn kém lắm, tại hạ không muốn động thủ. Cứ vung đao chém xuống đầu tại hạ đi, tại hạ quyết không phản kích. Nhưng Lạt Ma nhớ kỹ, chỉ chém xuống đầu thôi, không được chém trước ngực. Vì tại hạ còn nhỏ tuổi, hộ thể thần công ở nơi ngực chưa luyện thành, nếu bị Lạt Ma chém vào nhất định phải chết oan. Lạt Ma liếc nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đầu ngươi không sợ đao chém thật ư? Vi Tiểu Bảo lột mũ đội trên đầu ra nói:

- Lạt Ma coi đây! Bím tóc của tại hạ vì luyện thần công bị ngắn cụt đi chỉ còn bấy nhiêu. Tóc càng ngắn, thần công càng lên cao. Khi nào trên đầu trụi hết chẳng còn một sợi tóc thì bấy giờ Lạt Ma có chém vào ngực, tại hạ cũng không sợ nữa. Vi Tiểu Bảo đã xuất gia ở chùa Thiếu Lâm rồi lên trụ trì chùa Thanh Lương, đầu gã cạo trọc lóc. Hiện giờ tóc gã mới mọc cao hơn một tấc. Thời bấy giờ ngoại trừ các nhà sư là cạo trọc đầu, còn nam nhân đều để bím tóc dài, tuyệt không ai có mái tóc ngắn ngủn như gã. Lạt Ma thấy vậy càng tin hơn mấy phần. Hắn lẩm bẩm:

- Tên tiểu quỷ này đã sát hại sư huynh ta thì ta cần gì phải lịch sự với gã? Hắn liền đáp:

- Ta chẳng thể tin được cái đầu của ngươi lại không sợ đao chém. Vi Tiểu Bảo ỡm ờ:

- Tại hạ khuyên Lạt Ma đừng thử nữa hay hơn, vì thanh đao của Lạt Ma mà hất ngược lại thì chẳng còn có chỗ để ăn cơm. Lạt Ma nói:

- Ta nhất quyết không tin. Ngươi hãy đứng yên đừng nhúc nhích. Ta sắp chém ngươi đó. Vi Tiểu Bảo thấy đao quang lấp loáng, trong lòng khiếp sợ không bút nào tả xiết, vì nhát đao kia chém xuống thật sự thì chẳng những cái đầu gã bị phân làm hai mảnh, mà cả con người gã cũng bị chẻ làm đôi. Sở dĩ gã không chịu động thủ tỷ đấu với Lạt Ma là vì ngoài cách loè bịp, gã chẳng còn biện pháp nào để thoát thân. Vả lại gã vốn tính máu mê cờ bạc, côi đây là một cuộc thách đố, mong cho Lạt Ma khiếp sợ không dám chém xuống đầu xuống cổ gã. Thế là gã đánh một canh bạc cực lớn, đem sinh mạng ra để đặt cửa. Lúc này Vi Tiểu Bảo sống hay chết là ở một ý niệm của Lạt Ma, mà được hay thua chẳng khác gì gieo thò lò xuống đĩa để quyết định. Cuộc đánh bạc hào hứng này không đặt ra không xong, vì gã không dùng kế lừa bịp, cứ để Lạt Ma vung đao chém loạn lên thì gã và Bạch Y ni cùng A Kha cả ba người đều chết. Vi Tiểu Bảo chợt nghĩ tới hiện giờ tiểu mỹ nhân đang nhìn mình chầm chập, gã không nhịn được bất giác đưa mắt ngó Trịnh Khắc Sảng nằm thẳng cẳng dưới đất, bụng bảo dạ:

- Giữa một chàng công tử nơi vương phủ và một thằng lỏi con mụ điếm, ai anh hùng hơn ai? Con mẹ nó! Ngươi có dám hiên ngang đứng đây chờ người ta vung đao bổ xuống đầu hay không. Tang Kết dùng Tạng ngữ la lên:

- Gã tiểu quỷ này tà công rất ghê gớm, đừng có chém vào đầu vào cổ gã. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đại sư ca của Lạt Ma nói gì vậy? Phải chăng y hô Lạt Ma đừng chém xuống đầu tại hạ mà chết? Các vị thật là nham hiểm xảo quyệt, nói lời rồi chẳng giữ lời là không được đâu. Lạt Ma

liến thoắng cãi:

- Không phải thế! Không phải thế! Đại sư huynh ta bảo ta đừng tin những lời khoác lác của ngươi. Cứ vung đao chém thẳng xuống đầu ngươi cho đứt làm hai mảnh. Hắn dứt lời, thanh giới đao liền từ trên không bổ xuống. Vi Tiểu Bảo khiếp sợ chẳng còn hồn vía nào nữa. Những khí phách anh hùng của gã lúc này không biết bay đi đâu hết sạch. Gã vội cúi xuống miệng la thầm:

- Đời ta đến đây là hết! Không ngờ nhát đao của Lạt Ma chém xuống đỉnh đầu của Vi Tiểu Bảo còn cách ba thước đã biến thế chuyển đi nửa vòng, hoá thành chiêu Hoài trung bá nguyệt chém xuống lưng gã đánh chát một tiếng. Kình lực của chiêu đao này rất mạnh làm cho nơi lưng của Vi Tiểu Bảo đau đớn kịch liệt. Chân đứng không vững, người gã ngã chúi vào lòng Lạt Ma. Lập tức tay mặt gã cầm đao truỷ thủ phóng ra đâm vào ngực vào bụng Lạt Ma ba nhát liền. Đoạn gã cúi xuống luồn qua đít Lạt Ma chuồn ra, miệng la lớn:

- Trời ơi! Té ra Lạt Ma nói lời mà chẳng giữ lời. Vi Tiểu Bảo chuồn thẳng vào trong đống rơm. Tên Lạt Ma kia thét lên be be. Thanh giới đao của gã bất giác hất ngược lại chém vào mặt mình. Hắn ngã lăn ra, người co rúm lại, giẫy đành đạch mấy cái rồi nằm yên không cục cựa. Nguyên Vi Tiểu Bảo chỉ mong đối phương chém vào trước ngực vì gã ỷ mình có bảo y hộ thân, không đến nỗi uổng mạng, đồng thời khiến cho bốn tên Lạt Ma kia khiếp sợ rồi chạy trốn đi là yên. Ngờ đâu tên Lạt Ma lại không chém vào trước ngực mà chém tới sau lưng đẩy gã vào lòng hắn. Vi Tiểu Bảo liền thừa cơ phóng truỷ thủ đâm Lạt Ma liền mấy nhát. Có điều gã phải luồn qua mông đối phương để chuồn ra, trông thật thảm hại. Trong lúc nguy hiểm tới tính mạng, gã nào còn nghĩ đến chuyện là anh hùng hay là con chó nữa. Vi Tiểu Bảo vừa chuồn vào đống rơm vừa lớn tiếng la:

- Sư phụ! Thần công ở nơi lưng đệ tử đã luyện thành rồi. Sư phụ hãy coi kìa! Hừ hừ... nhát đao đó quả nhiên hất ngược lại giết chết Lạt Ma rồi. Tuyệt diệu, thật là tuyệt diệu! Thực ra thanh giới đao hất ngược lại chỉ làm cho Lạt Ma bị thương nhẹ ở mặt. Mấy nhát truỷ thủ của Vi Tiểu Bảo đâm vào bụng, vào ngực hắn mới là những vết thương trí mạng. Bọn Tang Kết không hiểu rõ nội vụ, cho là chuyện chính thanh giới đao đã giết Lạt Ma là sự thật, sợ quá sắc mặt lợt lạt, nhảy lùi xa mấy trượng, lớn tiếng hô hoán tên Lạt Ma kia, nhưng hắn chết rồi thì còn phản ứng gì nữa. Bạch Y ni đã biết Vi Tiểu Bảo mặc bảo y hộ thân. Cả hai lần A Kha chém gã không bị thương nên lần này cô cũng chẳng lấy chi làm lạ. Có điều gã dám đưa đầu ra để thử đao, khiến cô phải bội phục gã là con người gan dạ phi thường. Sự thật Vi Tiểu Bảo lúc vừa rồi cũng sợ hết hồn, sợ đến són đái vãi phân. Đũng quần gã ướt đầm đìa, nhưng ngoài gã chẳng một ai hay. Tên Lạt Ma kia chém nhát đao này đã vận kình lực rất trầm trọng, phang xuống lưng gã, xuýt làm gãy đứt mấy rẻ xương sườn. Bây giờ Vi Tiểu Bảo hãy còn đau đớn kịch liệt. Gã không nhịn được, ngồi tựa vào đống rơm mà rên hừ hừ. Bạch Y ni móc lấy một viên Tuyết Sâm ngọc thiềm hoàn đưa cho A Kha và bảo cô:

- Ngươi mau cho gã uống viên thuốc này đi. A Kha cầm viên thuốc đưa lại cho gã. Vi Tiểu Bảo vừa rên vừa nói:

- Tại hạ không nhúc nhích được nữa rồi. A Kha không biết làm thế nào đành cầm viên thuốc nhét vào miệng gã. Vi Tiểu Bảo nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết đưa tới, gã nuốt vội viên thuốc xuống rồi lập tức đưa môi ra để hôn một cái. A Kha vội rụt tay về, nhưng cũng bị gã hôn vào lưng bàn tay. Cô không nhịn được bật tiếng la.

- Ô hay! Vi Tiểu Bảo lại lớn tiếng:

- Sư phụ ơi! Mấy tên Lạt Ma kia miệng vẫn nói như người ta phóng trung tiện. Chúng bảo chém xuống đầu đệ tử mà lại bổ vào sau lưng. Bây giờ còn ba tên nữa, đệ tử muốn dùng Cách sơn đả ngưu thần quyền đấm chết chúng quách đi cho rồi. Bọn Tang Kết nghe tiếng lại lùi thêm mấy bước. Ba tên Lạt Ma bàn nhỏ với nhau mấy câu rồi đột nhiên bật lửa đốt vào mấy túp cỏ. Chúng cầm những túp cỏ đang cháy liệng về phía đống rơm có bọn Bạch Y ni đang ẩn núp. Ban đầu ba túp cỏ liệng không trúng. Tang Kết liền đốt một túp nữa chạy lại gần thêm mấy trượng ném ra thật mạnh. Đồng thời hắn vận nội lực vào song chưởng đánh ra để hộ thân, vì hắn sợ Vi Tiểu Bảo sử dụng thần quyền đánh ra đột ngột. Đoạn hắn tung mình nhảy lùi lại. Đống rơm gặp lửa cháy bừng lên. Vi Tiểu Bảo dắt Bạch Y ni từ trong đống rơm chuồn ra. Gã đảo mắt nhìn quanh thấy mé tây núi đá dường như có một huyệt động. Gã không kịp xem xét kỹ càng, vội nói:

- A Kha! Cô nương mau dìu sư phụ tới sơn động kia ẩn lánh. Tại hạ ngăn cản bọn Lạt Ma cho. Gã nói rồi tiến về phía Tang Kết hai bước, la lên:

- Tang Kết! Bọn ngươi thật là lớn mật, không sợ những môn Cách sơn đả ngưu thần quyền, Kim cương hộ thể thần công của thiếu gia, vậy ngươi là trưởng toán hãy lại đây nếm vài đường quyền của thiếu gia. Tang Kết thấy gã hư trương thanh thế, trong lòng ngần ngại không dám xông vào. Nhưng hắn nghĩ tới việc đoạt kinh sách là khẩn yếu, lại mười tên sư đệ đã bị uổng mạng, nếu rút lui thì còn chi là oai danh một đời. Hắn đưa mắt thấy Bạch Y ni cất bước chậm chạp, lại phải do một tiểu cô nương dìu dắt mới đi được, liền biết bà đã bị trọng thương hay đang mang bệnh. Hắn tự nhủ:

- Đây là một cơ hội rất may mắn, chẳng lẽ chỉ có một thằng nhỏ mà mình đánh không lại? Nhưng gã nghĩ tới võ công quái dị của Vi Tiểu Bảo hễ đánh trúng ai là người đó phải chết ngay lập tức, trong lòng lại phân vân không dám cả quyết. Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thấy Bạch Y ni và A Kha đã đi gần tới sơn động, gã liền quay ra lớn tiếng hỏi:

- Tang Kết! Ngươi không dám cùng lão gia tỷ võ thì lão gia cũng xông ra để giết bọn ngươi, sao còn đứng đó mà không trốn chạy? Gã nói câu này là lòi nhược điểm của mình ra. Tang Kết bụng bảo dạ:

- Nếu gã có bản lãnh giết được ta sao không dám xông ra? Gã hô ta chạy trốn là trong lòng có ý khiếp sợ ta rồi. Hắn nghĩ tới đây, nổi lên tràng cười hung ác, vung hai tay làm cho những khớp xương trong mình bật tiếng răng rắc rồi tiến vào thêm hai bước. Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Hỏng hết! Phen này ta biết dùng cách gì để giết hắn? Hiện giờ đống rơm đã cháy lớn, lửa sắp bén đến tà áo Vi Tiểu Bảo mà gã chẳng nghĩ ra được nguỵ kế gì để hăm doạ đối phương. Gã lẩm bẩm:

- Lão gia đành ẩn vào trong sơn động rồi từ từ tính kế. Nghĩ tới việc chuồn vào trong động, gã mừng thầm trong bụng, lại mong cho sơn động tối tăm không thấy gì, để gã tiện sờ soạng A Kha. Vi Tiểu Bảo tính toán xong cúi xuống lượm lấy bàn tay của Hồ Ba Âm hiện ở trong tay của một tên Lạt Ma đã chết, đút vào trong bọc. Gã thấy Tang Kết tiến lại gần mấy bước, liền lớn tiếng hô:

- Chỗ này nóng quá! Lão gia không phát huy thần công đến tột độ được. Tang Kết! Ngươi có giỏi thì qua bên kia tỷ đấu với lão gia. Lão gia quyết với ngươi một trận sống chết. Dứt lời, gã

không chờ Tang Kết trả lời đã xoay mình chạy về phía sơn động, chuồn vào ẩn lánh. Vi Tiểu Bảo thấy Bạch Y ni và A Kha đang ngồi dưới đất. Sơn động này thực ra chỉ là chỗ vách núi lõm vào một chút, không phải là nơi ẩn lánh kín đáo. Sơn động nông choèn nên chẳng tối tăm chi hết, vẫn sáng sủa như bên ngoài. A Kha ngồi sát bên cạnh Bạch Y ni, dù gã muốn đụng tay đụng chân cũng không thể được. Trước hiện trạng này gã không khỏi thất vọng về cả mọi mặt. Tang Kết và hai tên Lạt Ma từ từ tiến đến trước sơn động, còn cách chừng ba trượng thì dừng lại. Bỗng nghe Tang Kết hô:

- Bọn chúng đã đi vào tuyệt lộ, không còn đường nào trốn thoát nữa. Anh em chuẩn bị phóng hoả đi. Hai tên Lạt Ma liền lượm lấy mấy túp rơm đưa cho Tang Kết. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Hay lắm! Ta thử coi ngươi có đốt chết được chúng ta không? Ta e rằng chúng ta chưa chết thì pho Tứ thập nhị chương kinh này đã ra tro trước. Tang Kết cầm túp rơm đang cháy giơ lên toan liệng vào động, chợt nghe Vi Tiểu Bảo la lối như vậy bụng bảo dạ:

- Gã nói thế là phải. Mình đốt chết ba người chẳng có gì là khó khăn, nhưng bộ kinh sách kia bị huỷ diệt thì làm sao? Hắn liền liệng túp rơm cháy đi, lớn tiếng hô:

- Mau giao bộ kinh sách ra đi, phật gia vẫn lấy từ bi làm gốc, mở đường sinh lộ cho các ngươi. Vi Tiểu Bảo cười lớn:

- Ngươi dập đầu binh binh lạy sư phụ ta mười tám lạy. Lão nhân gia hoài bão tấm lòng từ bi hỉ xả sẽ mở đường sinh lộ cho các ngươi. Tang Kết cả giận lại lượm nắm rơm cháy quăng vào trước cửa động. Một làn khói đen dày đặc lùa vào trong động làm cho Vi Tiểu Bảo và A Kha chảy nước mắt, nổi cơn ho sù sụ. Bạch Y ni hô hấp yếu ớt nên không bị nghẹt thở. Hai tên Lạt Ma kia thấy biện pháp này đem lại hiệu quả, liền tới tấp liệng thêm rơm vào làm cho làn khói càng thêm dày đặc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư thái! Bộ kinh sách kia đã chẳng dùng được việc gì nữa thì đưa cho chúng quách để làm kế hoãn... hoãn tướng. A Kha thấy gã nói trật chữ thì sửa lại:

- Làm kế hoãn binh. Vi Tiểu Bảo cãi:

- Bọn chúng có quân đâu mà bảo là hoãn binh? A Kha lại nổi cơn ho sù sụ, không tranh biện được nữa. Bạch Y ni đáp:

- Cho chúng cũng được. Bà đưa kinh sách cho gã. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô:

- Trong nay có một bộ kinh sách, ta liệng vào đống lửa cho cháy phứt đi, để xem các ngươi còn đòi cái gì? Tang Kết nghe nói kinh sách quăng ra thì mừng thầm trong bụng. Hắn sợ gã vứt sách vào đống lửa cháy mất, vội lượm hòn đá lớn liệng vào đống lửa. Kình lực của Tang Kết rất mạnh và gieo đá rất chuẩn đích. Đống lửa lập tức bị tảng đá lớn đè lên tắt ngấm. Vi Tiểu Bảo thấy Tang Kết liệng hòn đá tới với kình lực rất mạnh, không khỏi táng đởm kinh hồn nghĩ thầm:

- Nếu hắn ta liệng tảng đá lớn vào sơn động thì ba người bọn ta phải chết hết. Ta không thể để hắn nảy ra ý đó được. Gã lớn tiếng hô:

- Sư phụ ơi! Đệ tử khuân những tảng đá lớn này ném chết ba tên Lạt Ma khả ố kia, nên chăng? Sau một lúc làm như gã đã nghe rõ câu trả lời của Bạch Y ni, liền nói:

- Lão nhân gia bảo đệ tử không được giết chết họ ư? Hỡi ơi! Lão nhân gia là người tu hành, lòng từ bi thật là hiếm có. Bạch sư phụ! Lão nhân gia trách mắng đệ tử giết người nhiều quá. Vậy đệ tử xin nghe lời giáo huấn, không dám động thủ một cách bừa bãi nữa. Tang Kết không hiểu gã hư trương thanh thế, bụng bảo dạ:

- Bọn tăng ni ở Trung thổ chủ thuyết từ bi một cách giả dối, họ chuyên giảng giải những điều giới tửu, giới sát gì gì, toàn là luận điệu cổ hủ. Hắn lớn tiếng giục:

- Ngươi liệng kinh sách ra đây mau đi! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm! Gia sư bảo các vị đã thích đọc kinh sách thì đúng là đệ tử của nhà Phật nên truyền cho tại hạ không được sát hại các vị. Gã vừa nói vừa lấy đao truỷ thủ cắt bàn tay của Hồ Ba Âm thành mấy miếng bỏ vào trong kinh sách, rồi móc trong bọc ra chiếc bình đựng Hoá thi phấn đổ một chút lên miếng bàn tay. Vi Tiểu Bảo quay mình lại không để Bạch Y ni và A Kha nhìn thấy cử động của mình. Gã nói tiếp:

- Gia sư bảo pho Tứ thập nhị chương kinh này lấy được ở trong hoàng cung ở Bắc Kinh, trân quý vô cùng... Gã ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nghe nói trong kinh sách ẩn dấu những điều bí mật rất trọng đại. Sau khi nghiên cứu đến nơi đến chốn, người ta có thể khuyếch trương phật giáo ngày thêm hưng thịnh. Nó còn màu nhiệm ở chỗ khiến cho mọi người khắp thiên hạ đều tin tưởng vào Bồ Tát. Đàn ông sẽ làm hoà thượng hết, đàn bà cũng đều thành ni cô. Những trẻ nít trai làm tiểu hoà thượng hết, gái thì làm tiểu ni cô. Trong khi gã giải thích, những mảnh bàn tay dần dần hoá thành nước làm ướt cả kinh sách. Tang Kết nghe nói pho kinh này lấy được từ hoàng cung, bên trong ẩn chứa những điều rất trọng đại thì vui sướng không bút nào tả xiết. Hắn biết luận điệu chấn hưng Phật pháp không phải là sự thực, mà chỉ sợ Vi Tiểu Bảo nói nhăng nói càn để kéo dài thời gian, chứ không chịu liệng kinh ra, hắn liền đáp:

- Nếu trong kinh có những điều làm cho Phật pháp hưng thịnh, khuyếch trương bản giáo thì còn gì hay bằng? Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Gia sư đã suy nghĩ mấy ngày mà không tìm ra được những điều huyền diệu. Bây giờ lão nhân gia bảo giao kinh sách này cho đại Lạt Ma nghiên cứu. Nếu tìm ra được những điều bí ẩn thì đại Lạt Ma đem phổ biến khắp các chùa chiền trong thiên hạ, chứ đừng nghĩ chuyện riêng tư chỉ chấn hưng một Lạt Ma giáo của các vị. Đại Lạt Ma có ưng thuận không? Tang Kết cười đáp:

- Dĩ nhiên là ta ưng chịu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trường hợp mà đại Lạt Ma nghiên cứu không hiểu thì đem lên chùa Thiếu Lâm cho mấy vị hoà thượng nghiên cứu. Nếu các vị hoà thượng của chùa Thiếu Lâm cũng nghĩ không ra thì đem lên giao cho chùa Thanh Lương ở trên Ngũ Đài sơn. Các nhà sư chùa Thanh Lương cũng nghiên cứu không nổi thì sẽ đưa đến chùa Báo Ân ở Dương Châu. Cứ cách đó mà truyền giao đi mãi kỳ cho đến khi hiểu rõ điều bí mật trong kinh sách mới thôi. Tang Kết đáp:

- Hay lắm! Bần tăng nhất định làm cho đến nơi đến chốn. Hắn cười thầm trong bụng:

- Mụ ni cô này yên trí trong kinh sách chỉ chứa những điều bí ẩn về Phật pháp. May mà mụ chưa hiểu rõ chân tướng, không thì chẳng khi nào mụ chịu đưa kinh sách một cách khinh suất. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Gia sư còn bảo: Sau khi đại Lạt Ma nghiên cứu, nếu muốn niệm kinh thêm thì lại tìm đến lão nhân gia. ở đây còn nhiều kinh sách rất quý như Pháp Hoa kinh, Kim Cương kinh, Bát nhã Ba la mật tâm kinh, Lục độ Vô cực kinh, Khổng tước minh vương kinh, Văn Thù hối quá kinh, Phổ Hiền đà la kinh... Gã kể một tràng dài hai mươi mấy tên kinh sách. Những tên kinh này gã đã được nghe người ta nhắc tới nhiều lần khi còn ở chùa Thiếu Lâm và chùa Thanh Lương. Tang Kết nóng ruột không nhẫn nại được, đứng dậy đáp:

- Phải rồi! Bần tăng niệm hết pho sách này sẽ tìm tới lệnh sư để mượn pho khác. Vi Tiểu Bảo thấy huyết nhục những mảnh bàn tay đã tiêu hoá hết. Nước vàng thấm ướt cả kinh sách ra bên ngoài. Gã liền trụt bít tất xỏ vào bàn tay, cầm lấy cuốn kinh sách liệng ra, miệng hô:

- Tứ thập nhị chương kinh đây này! Tang Kết cả mừng vọt về phía trước, vươn tay toan chộp lấy. Chợt hắn nghĩ thầm:

- Pho kinh này trân quý vô giá, khi nào họ chịu đưa cho ta một cách khinh suất? Phải chăng còn có điều chi giả dối? E rằng thằng lỏi kia thừa cơ lúc ta cúi xuống lượm sách, gã sẽ phóng ám khí tới. Tang Kết còn đang ngần ngừ, hai tên Lạt Ma kia đã lượm pho sách lên hỏi:

- Sư huynh! Có phải pho kinh này không? Tang Kết đáp:

- Ngươi đem qua bên kia coi kỹ lại, đừng để mắc bẫy gã, lấy phải bộ kinh giả. Hai tên Lạt Ma đồng thanh:

- Phải rồi! Sư huynh nghĩ vậy thật là chu đáo, không để chúng bịt mắt mình. Ba người lùi ra xa mấy trượng mới mở bọc sách ra coi. Tang Kết nói:

- Kinh sách ướt cả rồi, phải lật rất thong thả và nhẹ nhàng, đừng để rách giấy, xem chừng bộ kinh sách này là đồ thật, quả đúng như lời người ta nói.

Hồi 124 - Hòe Thụ Bình Quần Hùng Tụ Hội

Một tên Lạt Ma lên tiếng:

- Đại sư huynh! Phải rồi. Đúng là pho sách đó. Vi Tiểu Bảo nghe bọn chúng lớn tiếng trò chuyện với nhau, tuy gã không hiểu Tạng ngữ, nhưng cũng cảm thấy giọng nói của chúng ra chiều hoan hỷ. Gã liền lớn tiếng hỏi:

- Ô kìa! Trên mặt các vị sao lại có mấy con ngô công? Hai tên Lạt Ma giật mình, đưa tay lên sờ mặt thì chẳng thấy có thứ côn trùng gì hết, liền cất tiếng thóa mạ:

- Thằng quỉ con kia! Sao ngươi lại nói nhăng nói càn? Tang Kết dầy công hàm dưỡng, định lực hơn người. Hắn nghe Vi Tiểu Bảo la lối, nhưng chẳng thấy trên mặt có sâu bọ động đậy, không dễ mắc lừa, vẫn tiếp tục chủ ý coi kinh sách. Vi Tiểu Bảo lại la lên:

-Trời ơi! Mười mấy con rết chui vào trong cổ áo bọn họ rồi! Lần này thì hai tên Lạt Ma kia cũng không mắc hợm. Một tên cười nói:

- Gã tiểu quỉ thấy bọn ta lấy mất kinh sách, gã chẳng cam tâm mới tìm câu cổ quái giật gân để lừa gạt ta. Còn tên nữa bỗng cảm thấy trên cổ ngứa ngấy khó chịu. Hắn giơ tay lên gãi sồn sột. Nhưng vừa gãi được mấy cái thì đột nhiên mười đầu ngón tay cũng phát ngứa không chịu nổi. Hắn phải hạ tay xuống để gãi. Lúc này Tang Kết và tên Lạt Ma kia cũng cảm thấy ngón tay phát ngứa. Ban đầu chúng không để ý, nhưng sau một lát, cơn ngứa trở nên dữ dội. Chúng không nhẫn nại đc nữa liền giơ tay lên coi thì thấy mười đầu ngón tay đều rỉ ra nước vàng. Cả ba tên Lạt Ma bất giác la hoảng:

- Lạ quá! Lạ quá! Vụ này là thế nào đây? Hai tên Lạt Ma kia bây giờ cũng thấy trên mặt ngứa ngáy cực kỳ khó chịu. Chúng liền đưa tay lên gãi. Ngờ đâu càng gãi càng ngứa thêm. Chỉ trong khoảnh khắc, mặt chúng cũng ứa nước vàng. Tang Kết đột nhiên tỉnh ngộ la lớn:

- úi chao! Nguy đến nơi rồi! Pho kinh sách đã tẩm chất độc. Đoạn hắn liệng mạnh pho sách xuống đất. Bỗng hắn nhìn thấy gan bàn tay mình nổi lên những hạt nước vàng như giọt mồ hôi. Hắn sợ quá liền xát bàn tay xuống đất mấy cái. Tang Kết quay sang ngó hai tên sư đệ thì chỉ thấy chúng đang giơ taylên cào mặt rất khủng khiếp. Khắp mặt đầy vết máu. Nên biết Vi Tiểu Bảo đã lấy được bình Hóa thi phấn của Hải Đại Phú. Thuốc tán này lợi hại phi thường! Nó dính vào da thịt nguyên vẹn thì không sao, nhưng bất hạnh gặp một giọt máu là huyết dịch liền hóa thành nước vàng, loang ra rất mau làm rữa da nát thịt. Nước vàng này như vết dầu loang mau lẹ vô cùng, chẳng khác gì một tia lửa đủ thiêu rụi cả một khu rừng cỏ thành tro tàn. Hóa thi phấn gặp máu còn biến thành chất độc, có thể nói là một chất độc ghê gớm nhất thiên hạ. Lạ một điều: chất độc đó chỉ công hiệu bên ngoài, còn nuốt vào bụng lại không hề gì. Độc dược này đầu tiên xuất phát từ bên Tây Vực truyền sang. Theo lời truyền thuyết thì nhân vật sáng chế ra nó là một quái kiệt võ lâm về đời Tống tên gọi là Âu Dương Phong. Hóa thi phấn chế bằng độc dịch của mười mấy thứ rắn độc trùng độc. Chất độc nguồn gốc đã thành rồi, sau không phải chế biến gì thêm nữa, chỉ cần đem thứ nước vàng do thịt máu biến ra phơi khô là thành Thi độc phấn. Hai tên Lạt Ma gãi mặt đến chảy máu. Chỉ trong khoảnh khắc mặt chúng đầm đìa nước vàng. Chúng lớn tiếng kêu gào, vừa đau đớn và ngứa ngáy khổ sở vô cùng, nằm lăn lộn dưới đất. Tang

Kết may ở chỗ chưa đưa tay lên gãi mặt cái nào, nhưng hai bàn tay ngứa ngáy một cách kì quái, tựa hồ ngứa vào đến xương tủy. Hắn liền cởi áo ngoài ra bọc lấy pho kinh sách cắp vào dưới nách rồi chạy đi như bay. Hắn nóng nẩy đi tìm nước để rửa sạch chất độc ở bàn tay. Hai tên Lạt Ma vừa đau đớn vừa ngứa ngáy thành ra thần trí hồ đồ. Chúng cất đầu lên đập loạn vào đá núi mấy cái rồi ngất đi. Bạch Y ni cũng A Kha thấy tình trạng này đều kinh hãi vô cùng. Vi Tiểu Bảo chỉ biết Hóa thi phấn có thể tiêu hóa xác chết. Gã chưa thử thứ phấn này với người sống bao giờ. Trong lúc nguy cấp, gã dùng phấn để thử coi, không ngờ cuộc thử thách lại thành công. May ở chỗ gã còn giữ cái bàn tay đã chặt đứt của Hô Ba Âm để dùng làm dẫn tuyến. Nếu chỉ rắc Hóa thi phấn vào pho sách thì thành ra vô dụng. Vi Tiểu Bảo thấy Tang Kết chạy ra rồi, hai tên Lạt Ma kia cũng ngất xỉu, vội từ sơn động đi ra. Gã rút dao trủy thủ toan đâm mỗi tên mấy nhát cho chết hẳn để khỏi lo gì nữa. Nhưng khi đến gần thì thấy da mặt hai tên Lạt Ma đã rữa nát thò xương, không cần phải động thủ. Một lát sau thi thể cả hai tên Lạt Ma biến thành hai vũng nước vàng. Vi Tiểu Bảo cất đao trủy thủ đi, tiến đến bên Trịnh Khắc Sảng, vừa cười vừa hỏi gã:

- Trịnh công tử! Môn yêu pháp này của tại hạ linh nghiệm phi thường. Công tử có muốn nếm mùi một chút chăng? Trịnh Khắc Sảng giật mình kinh hãi, vội nhảy lùi lại phía sau. Gã khiếp sợ la hoảng:

- Ngươi... ngươi đừng đến gần ta. Gã sợ quá, hai hàm răng run cầm cập, líu cả lưỡi lại, ấp úng mãi không nói nên lời. A Kha tức giận quát hỏi:

- Tiểu Bảo! Ngươi...ngươi định giở trò gì vậy? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tại hạ bất quá muốn hăm dọa y một chút mà chơi. Cô nương làm gì mà phải rối lên thế? A Kha tức giận lớn tiếng:

- Ta không muốn ngươi hăm dọa y. Vi Tiểu Bảo cười nói: Cô nương sợ tại hạ hăm dọa làm cho y ba hồn bảy vía lên mây phải không? A Kha hỏi:

- Tự nhiên sao vô cớ ngươi lại hăm dọa người ta làm chi? Vi Tiểu Bảo vẫy tay nói:

- Cô nương hãy qua đâu mà coi. A Kha đáp:

- Ta không thèm coi. Tuy miệng cô nói thế, nhưng trong lòng lại nổi tính hiếu kỳ, cô từ từ tiến lại, cúi xuống coi bất giác giật bắn mình, thét lên lanh lảnh. Cô thấy da thịt trên mặt và môi miệng hai tên Lạt Ma đã rữa nát hết biến thành một cái đầu lâu trắng hếu, nhưng mái tóc và da thịt từ cổ trở xuống còn nguyên vẹn chưa tiêu. Có lẽ trong đời cô chưa từng ngó thấy hiện tượng nào khủng khiếp như vậy. A Kha sợ quá ngã ngữa về phía sau. Vi Tiểu Bảo vội đưa tay ra đỡ lấy, miệng nói:

- Cô nương đừng sợ! Đừng sợ! A Kha tỉnh lại thét lên. Cô chạy về sơn động thở hồng hộc nói:

- Sư phụ! Sư phụ! Gã....gã làm cho hai tên Lạt Ma biến thành yêu quái. Bạch Y ni đoán biết Vi Tiểu Bảo đã tẩm chất kịch độc vào kinh sách để bọn Lạt Ma đụng vào là mất mạng. Bà thấy Vi Tiểu Bảo cười hề hề tiến lại, liền thở phào một cái nói:

- Nếu không nhờ có ngươi thông minh cơ trí thì bữa nay ta phải mất mạng về tay địch thủ rồi. Ta có chết cũng chẳng cần gì, nhưng còn sợ bị chúng làm nhục nữa. Vì tự vệ mà phải giết người, đó là tình trạng bất đắc dĩ, ngươi bất tất phải quan tâm. Vi Tiểu Bảo trở lại nét mặt nghiêm trang đáp:

- Dạ! Bạch Y ni lại nói:

- Thủ pháp hiểm độc tàn nhẫn này không phải là hành vi của bọn đệ tử trong các danh môn chính phái, vậy trừ phi gặp trường hợp nguy cấp cần đối phó với gian nhân, từ nay trở đi ngươi đừng sử dụng tà thuật một cách bừa bãi. Vi Tiểu Bảo "dạ" một tiếng rồi đáp:

- Bữa nay là lần đầu tiên đệ tử dùng tới biện pháp này. Sự thực chỉ vì võ công của đệ tử kém cỏi quá, chẳng thể tỷ đấu với chúng một cách quanh minh lỗi lạc. Đệ tử cũng biết rằng bậc đại trượng phu thắng phải cho vẻ vang, bại cũng phải đường hoàng, đâu có thể sử dụng thủ đoạn đê tiện được? Bạch Y ni chú ý nhìn gã hồi lâu rồi hỏi:

- Ngươi ở chùa Thiếu Lâm và chùa Thanh Lương bấy lâu, chẳng lẽ những vị cao tăng không truyền thụ võ công cho ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Kể ra đệ tử cũng học được một ít công phu, nhưng đáng tiếc là không luyện đúng theo phương pháp. Đệ tử chỉ học những cái vỏ ngoài về chiêu thức mà không rèn luyện nội công. Bạch Y ni liếc mắt nhìn A Kha hỏi tiếp:

- Tại sao vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vì thì giờ gấp rút nên không luyện kịp. Bạch Y ni lại hỏi:

- Tại sao không kịp luyện? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử mạo phạm đến A Kha cô nương, cô theo dõi đệ tử để giết đi cho hả giận. Vì thì giờ cấp bách, đệ tử đành học cẩu thả vài chiêu để phòng thân. Bạch Y ni gật đầu hỏi:

- Vừa rồi khi ngươi nói chuyện với bọn Lạt Ma kia, miệng không ngớt hô ta làm sư phụ là có ý gì? Vi Tiểu Bảo đỏ mặt lên chưa kịp trả lời, A Kha đã nói ngay:

- Sư phụ! Vì trong lòng gã mưu tính chuyện tồi bại nên muốn bái lão nhân gia làm sư phụ. Bạch Y ni mỉm cười nói:

- Dù gã muốn bái ta làm sư phụ cũng không thể kể là ý niệm đồi bại được. A Kha vội nói:

- Không phải thế đâu! Cô biết Vi Tiểu Bảo muốn bái Bạch Y ni làm sư phụ chẳng phải vì muốn rèn luyện võ công mà cốt ý để suốt ngày lẩn quẩn bên cô, nhưng cô không tiện nói ra. Bạch Y ni nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi kêu ta hằng nửa ngày bằng sư phụ, ta không thể để cách xưng hô như vậy thành vô nghĩa. Vi Tiểu Bảo mừng quýnh, quì mọp xuống. Gã kính cẩn dập đầu tám lạy, lớn tiếng hô:

- Sư phụ! Bạch Y ni mỉm cười nói:

- Ngươi đã làm môn đồ của ta thì phải giữ cho có mực thước, không được càn rỡ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Đệ tử chỉ càn rỡ đối với kẻ tồi bại, còn xử sự với hảo nhân bao giờ cũng giữ mực thước hẳn hoi. A Kha nhìn gã nhăn mặt lè lưỡi. Trong lòng cô tức giận vô cũng, bụng bảo dạ:

- Tên tiểu ác nhân này bái lão nhân gia làm sư phụ thì từ nay ta không thể giết gã được. Suốt đời

gã quấn quít bên mình, đuổi không chạy, đá không đi, thật là điên đầu. Chuyến này Bạch Y ni trước bị sáu tên lâm vây đánh. Nếu bà không được Vi Tiểu Bảo giải cứu tất nhiên đã chết rồi. Sau bọn Tang Kết bảy người rượt tới, bà chỉ còn đường bó tay chịu trói, tình thế càng nguy hiểm hơn. Tuy bà đã lớn tuổi, song tướng mạo cực kỳ xinh đẹp. Nếu bà lọt vào tay bọn Lạt Ma tất không tránh khỏi bị chúng làm ô nhục. May nhờ Vi Tiểu Bảo quỉ kế đa đoan, trừ diệt được hết, gã bảo toàn tánh mạng cũng tiết tháo cho bà nên lòng bà cảm kích không bút nào tả xiết. Bạch Y ni lại thấy Vi Tiểu Bảo tha thiết muốn bái bà làm sư phụ nên bà ưng chịu ngay. Bà cho là những đứa trẻ nít tinh nghịch là thường, chẳng có gì đáng quan tâm. Bà định sẽ gắng công hun đúc và cảm hóa cho gã thành một tay đại hiệp lừng lẫy giang hồ. Chiếu theo lề luật võ lâm, Vi Tiểu Bảo đã là môn hạ của Trần Cận Nam, nếu không được sư phụ ưng thuận thì nhất thiết chẳng thể gia nhập môn phái nào khác, nhưng gã tuyệt nhiên chẳng hiểu lề luật võ lâm thế nào. Dù cho gã có biết thì lúc này gã chẳng đếm xỉa gì đến. Gã đã được Bạch Y ni bằng lòng thu nạp vào môn hạ là có cơ hội kề cận A Kha. Tuyệt đích của gã là ở chỗ đó. Dù Vua Khang Hy có đổi cho gã làm Hoàng đế gã cũng không màng. Vi Tiểu Bảo đối với nghề luyện võ rất biếng nhác. Sư phụ đã truyền cho gã một cuốn đồ phổ, tuy gã luôn để bên mình, nhưng ban đầu gã đem ra nghiên cứu, rèn luyện mấy lần, gặp phải chỗ khó khăn, gã liền bỏ xó không ngó tới nữa. Bây giờ gã nghĩ tới chuyện đi theo Bạch Y ni luyện võ, biết là gã sẽ gặp nhiều chuyện khó khăn đến phải nhức đầu đau óc, nhưng gã chỉ hi vọng được kề cận A Kha thì dù cực nhọc đến đâu gã cũng cam lòng. Sau khi dập đầu lahu tám lạy làm lễ bái sư, Vi Tiểu Bảo sung sướng như mở cờ trong bụng, tưởng chừng vớ được món bảo bối từ trên trời rơi xuống. Bạch Y ni thấy gã vui mừng hớn hở lại cho là gã trong lòng thoả mãn vì gặp được minh sư và từ đây có thể rèn luyện thành môn võ công thượng thặng của mình. Giả tỷ bà trông rõ gan ruột gã thì e rằng bà phải đá gã một cái cho lộn đi mấy vòng. Bạch Y ni thu Vi Tiểu Bảo vào môn hạ rồi liền lập tức cho gã bắt đầu rèn luyện. A Kha cực lực ngăn cản, nhưng Bạch Y ni cho là đại phàm con gái đem lòng thù hận ai là cố ý ngăn trở, nên làm khó dễ cho Vi Tiểu Bảo, bà chẳng lý gì đến cô. A Kha xịu mặt, bĩu môi:

- Sư phụ ơi! Sư phụ thử coi gã hý hửng như thế kia là đủ biết gã có tà tâm đến cực điểm. Vi Tiểu Bảo cãi:

- Tại hạ được sùng bái một bị thần ni võ công vào bật nhất đương thời làm sư phụ, dĩ nhiên trong lòng cao hứng không bút nào tả xiết, nên mới lộ ra ngoài mặt. Bạch Y ni mìm cười nói:

- Ta chẳng phải võ công đệ nhất đương thời, ngươi đừng ăn nói hồ đồ. Nay ngươi đã làm môn hạ của ta thì cần phải biết pháp danh của sư phụ. Pháp danh ta là Cửu Nạn, môn phái ta kêu bằng Thiết Kiếm môn. Sư tổ là một vị đạo nhân, đạo hiệu là Mộc Tang, đã qua đời. Ta tuy là ni cô nhưng võ công thuộc dòng đạo này. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Đệ tử ghi nhớ rồi. Bạch Y ni Cửu Nạn lại hỏi A Kha:

- A Kha! Giữa ngươi và gã ai lớn hơn ai? A Kha nói:

- Dĩ nhiên đệ tử lớn hơn gã. Vi Tiểu Bảo cãi:

- Đệ tử lớn hơn y. Cửu Nạn gạt đi:

- Được rồi! Hai ngươi bất tất phải tranh chấp. Kẻ nhập môn trước được làm anh chị. Từ nay các ngươi không được gọi nhau là "A Kha cô nương" hay

"tiểu ác nhân" mà phải hô nhau là "Trần sư tỷ" và "Vi sư đệ". Vi Tiểu Bảo liền lớn tiếng hô:

"Trần sư tỷ!" A Kha "hứ" một tiếng, nhưng ở trước mặt sư phụ, cô không dám thóa mạ, chỉ đưa lòng trắng mắt ra nguýt gã một cái. Cửu Nạn nói:

- A Kha! Những chuyện nhỏ nhặt đã qua, từ nay ngươi đừng để tâm nữa. Chuyến này Tiểu Bảo có công cứu viện ta và ngươi thì dù gã có lỗi lầm với ngươi từ trước, cũng thừa chuộc tội rồi. Bà nói tới đây, nhẹ buông tiếng thở dài, nghĩ bụng:

- Thằng nhỏ này rất thông minh lanh lợi. Đáng tiếc là từ thuở nhỏ, gã bất hạnh phải làm một tên thái giám. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bà nói:

- Trước kia Tiểu Bảo bị người ta khinh khi lấn át, lại bắt buộc phải làm thái giám. Ngươi là sư tỷ nên thương gã cô đơn khổ sở mà chiếu cố cho gã mới được. Từ nay các ngươi đừng phân biệt nam nữ và đừng úy kị thì công việc rèn luyện võ nghệ lại càng tiện lợi. Có điều việc này hai người không nên nói ra ngoài. A Kha vâng lời. Cô nghĩ tới Vi Tiểu Bảo đã là thái giám thì những điều gã vô lễ với mình từ trước cũng không quan hệ gì lắm. Nỗi tức bực trong lòng cô với Vi Tiểu Bảo giảm đi rất nhiều. A Kha quay ra hỏi Trịnh Khắc Sảng:

- Trịnh công tử! Công tử bị thương rồi ư? Trịnh Khắc Sảng tập tễnh bước lại đáp:

- Không hề gì, chỉ bị bong gân một chút mà thôi. Nhưng hắn nghĩ tới những điều khoác lác lúc trước, nói là thừa sức đối phó với mấy tên Lạt Ma, mà khi lâm trận lại bị thảm bại, phải ỷ vào một thằng nhỏ đẩy lui bên địch, hắn không khỏi muôn phần hổ thẹn. A Kha hỏi Cửu Nạn:

- Sư phụ ơi! Chúng ta làm gì bây giờ? Có đến phủ Hà Gian nữa không? Cửu Nạn trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đến phủ Hà Gian để coi vụ này cũng hay. Có điều phải đề phòng Tang Kết quay trở lại, vì hiện giờ ta chưa hành động thuận tiện. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư phụ cùng các vị hãy ngồi trên đống cỏ nghỉ một lát. Đệ tử đi kiếm cỗ xe lớn. Vi Tiểu Bảo ra đi trong khoảnh khắc trở về. Gã không tìm được xe ngựa, đành vào nhà nông mua một cỗ xe bò, mời bọn Cửu Nạn ba người lên xe rồi cho xe từ từ chạy đi. May mà Tang Kết không trở lại. Mọi người ngồi xe bò đi tới một thị trấn nhỏ. Vi Tiểu Bảo bán xe bò đi, mướn hai cỗ xe ngựa lớn. Dọc đường không có chuyện gì xảy ra. Sau hai ngày, xe ngựa đi tới phủ Hà Gian. Cửu Nạn đã uống Tuyết sâm ngọc thiềm hoàn nên nội thương rất mau lành. Tối hôm ấy mọi người vào quán trọ rồi. Trịnh Khắc Sảng liền ra ngoài nghe tin tức. Sau hai giờ gã buồn bã trở về nói là đã đi dò hỏi mà trong thành không ai biết việc " Sát quỉ đại hội" Cửu Nạn hỏi:

- Té ra cuộc "Sát qui đại hội" mới chỉ có tin đồn. Công tử lượm được tin này ở đâu? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Phụ vương của tại hạ đã nhận được thơ của Lưỡng Hà đại hiệp là Phùng Bất Phá và Phùng Bất Tồi đưa tới Đài Loan xin gia phụ phái người đến chủ tọa cuộc "Sát quỉ đại hội". Trong thơ lại nói rõ đại hội sẽ cử hành tại phủ Hà gian vào ngày rằm tháng này, tức là chỉ còn bốn bữa nữa. Cửu Nạn gật đầu đáp:

- Phùng thị huynh đệ ư? Họ là người phái Hoa Sơn. Bà ngửng đầu nhìn ra cửa sổ tựa hồ để nhớ lại những chuyện ngày trước. Trịnh Khắc Sảng nói tiếp:

- Phụ vương sai tại hạ dẫn bọn tùy tùng đến đây và yên trí anh em họ Phùng phái người ra

nghênh tiếp. Nào ngờ... nào ngờ... hừ! Gã nói tới đây sắc mặt đầy vẻ tức giận. Cửu Nạn nói:

- Không chừng bọn Thát Đát hay tin này nên anh em họ Phùng thấy động mà phải thay đổi ngày giờ cùng địa điểm. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Dù có thế nữa thì họ cũng cần báo tin cho tại hạ biết mới phải. Hai người đang nói chuyện bỗng thấy điếm tiểu nhị đến đứng ngoài cửa nói:

- Trịnh khách quan! Bên ngoài có người xin ra mắt khách quan đó. Trịnh Khắc Sảng cả mừng hối hả chạy ra. Sau một lúc gã hý hửng quay trở vào nói:

- Anh em họ Phùng thân hành đến đây xin lỗi tại hạ. Bọn họ nói là có biết tại hạ đem theo hai chục người. Mấy bữa nay họn vẫn chờ đợi ngoài thành để nghênh tiếp. Nào ngờ chúng ta đến đây một cách êm thấm, quỉ thần cũng không hay biết. Hiện gã đã bày tiệc lớn gọi là tiệc tẩy trần để thiết đãi tại hạ. Vậy chúng ta cùng đi cả cho vui. Cửu Nạn lắc đầu đáp:

- Một mình công tử đi thôi và đừng có nhắc gì tới bần ni cũng đến đây. Trịnh Khắc Sảng cụt hứng nói:

- Sư thái không ưa nhộn nhịp thì thôi. Vậy mời Trần cô nương cùng Vi huynh đệ cùng đi với tại hạ. Cửu Nạn đáp:

- Bọn chúng cũng không nên đi. Hãy chờ đến ngày đại hội chúng ta sẽ tới dự hết là được. Đêm hôm ấy Trịnh Khắc Sảng rượu say ngất ngưởng về quán trọ. Đến nửa đêm hơn hai chục tên thủ hạ tùy tùng của gã cũng tìm vào khách điếm. Tên nào tên ấy đều tay chân băng bó coi rất chướng mắt. Sáng hôm sau Trịnh Khắc Sảng thuật lại tình hình bữa tiệc đêm qua cho Cửu Nạn, A Kha và Vi Tiểu Bảo nghe. Gã còn khoe anh em họ Phùng rất kính trọng gã, mời gã lên ngồi thủ vị và không ngớt tuyên dương công cuộc dựng cờ khởi nghĩa của họ Trịnh ở Đài Loan để chống nhà Mãn Thanh. Cửu Nạn hỏi:

- Những nhân vật nào đến phó hội? Trịnh Khắc Sảng hàm hồ đáp:

- Người tới tham dự đông quá. Còn mấy bữa nữa, họ sẽ lục tục đến nữa. Cuộc đại hội khai diễn vào nửa đêm hôm rằm sắp tới tại Hoè Thụ Bình ở phía tây thành, cách đây mười tám dặm. Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Sở dĩ phải khai hội vào lúc nửa đêm là để phòng ngừa tai mắt nhà Mãn Thanh. Thực ra anh em họ Phùng đã quá cẩn thận. Hiện thời rất đông anh hùng hảo hán ở đây thì dù đại đội binh mã nhà Thanh có kéo đến cũng bị đánh cho tan tành. Cửu Nạn chỉ muốn biết trong quần hùng có những nhân vật nào tới tham dự đại hỏi. Nhưng bà hỏi lại, Trịnh Khắc Sảng không trả lời được. Gã nói quanh:

- Cử tọa có đến mấy trăm người. Mấy chục nhân vật đầu não đều đến trước mặt tại hạ dâng rượu kính mừng phụ vương của tại hạ. Bọn họ đã bảo môn phái cùng tính danh nhưng trong lúc bận rộn tại hạ không nhớ được vì quá nhiều người. Cửu Nạn không nói gì nữa. Bà buồn rầu nghĩ thầm:

- Anh chàng Trịnh công tử này chỉ tốt cái mã bề ngoài mà chẳng có tài năng gì. Chỉ còn trông mong vào ca ca của gã hoạc giả có tinh minh mẫn cán phần nào chăng? Nếu không thì họ Trịnh hết người kế nghiệp xứng đáng. Cửu Nạn ở khách điếm nghỉ ngơi mấy bữa, thương thế của bà

đã hoàn toàn lành mạnh. Bà bó buộc A Kha cùng Vi Tiểu Bảo không cho ra ngoài đi lăng nhăng để tránh gặp mặt nhân vật võ lâm có thể xảy ra chuyện phiền phức. Trịnh Khắc Sảng sáng sớm ra đi, nửa đêm mới trở về. Ngày nào gã cũng có hào hiệp giang hồ thết yến khoản đãi. Đến tối hôm rằm Cửu Nạn mặc bộ quần áo của Vi Tiểu Bảo mua cho để hoá trang làm một phụ nhân đứng tuổi. Đầu bà bịt khăn đen, mặt bôi phấn vàng. Cặp lông mày vẽ cho chênh chếch rủ xuống. Không ai nhận ra bà nữa. Vi Tiểu Bảo và A Kha cũng giả dạng làm một thiếu niên và một thiếu nữ tầm thương. Trịnh Khắc Sảng mặc áo bào gấm, bỏ bím tóc đi. Đúng là y quan của bậc Vương, Công của Minh triều. Gương mặt cũng phục sức của gã coi rất bảnh. Cửu Nạn lâu nay không được ngó tới xiêm y của nhà Đại Minh bây giờ bà coi sắc phục của Trịnh Khắc Sảng trong lòng vừa hoan hỷ vừa cảm khái. A Kha thấy gã khác nào cây ngọc trước gió, cô cũng rạo rực tâm hồn. Chỉ có Vi Tiểu Bảo thấy mình kém cỏi là rủa ngầm mười tám đời quan chó đẻ. Đến canh một, bọn tùy tùng của Diêm Bình Vương phủ đầy một cỗ xe trong có bốn người ngồi đến tham dự đại hội ở Hoà Thụ Bình. Hòa Thụ Bình là một khu đất bằng phẳng, xung quanh núi non bao bọc. Đây là nơi dùng làm sân khấu biểu diễn các môn trong những ngày dân làng mở hội.

Hồi 125 - Quần Hùng Mở Đại Hội Trừ Gian

Trên Hòe Thụ Bình đã người ngồi đông đặc. Trịnh Khắc Sảng vừa tới nơi, bốn mặt đã nổi tiếng hoan hô như sấm dậy. Mấy chục người chạy ra đón tiếp gã vào ngồi giữa. Cửu Nạn cùng A Kha và Vi Tiểu Bảo ra ngồi dưới gốc cây hòe tận ngoài xa. Hiện thời cả bốn mặt đông, tây, nam, bắc lục tục vẫn còn người kéo đến mỗi lúc một đông. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Tên gian tặc Ngô Tam Quế gây nên nhiều cừu hận. Thiên Địa Hội chúng ta đã đánh cược với Mộc Vương Phủ xem ai trừ diệt được hắn trước. Nhưng tên khốn kiếp này có đến hàng ngàn hàng vạn kẻ thù. Không khéo người ta hạ thủ trước mất thì cả Thiên Địa Hội lẫn Mộc Vương Phủ đều thua hết. Vầng trăng tỏ dần dần lên đỉnh đầu. Một lão già thân hình cao lớn, râu tóc bạc phơ đứng giữa thảo bình chắp tay nói:

- Thưa các vị anh hùng! Tại hạ là Phùng Nan Địch xin kính chào liệt vị. Quần hùng đứng lên đồng thanh nói:

- Phùng lão anh hùng mạnh giỏi! Cửu Nạn khẽ bảo A Kha và Vi Tiểu Bảo:

- Lão là phụ thân của anh em họ Phùng. Bà nhớ lại hai mươi năm trước đã có cơ duyên gặp mặt lão một lần ở trên đỉnh núi Hoa Sơn. Thuở ấy bà lấy tên là A Cửu để hội họp với các hào sĩ giang hồ và bà còn là một cô gái mười mấy tuổi. Ngày nay nước mất nhà tan, nhân sự chẳng còn gì như trước. Bà không khỏi buông tiếng thở dài, trong lòng xiết bao cảm khái. Bất giác miệng lẩm bẩm:

- Ngày trước Phùng Nam Địch là một vị thiếu niên anh hùng mà nay đã thành hạng già nua tuổi tác. Sư tổ của y là Mục Nhân Thanh, sư phụ y là Sương Bút Thiết Toán Bàn Huỳnh Chân chắc bây giờ không còn sống ở thế gian nữa. Rồi bà tự hỏi:

- Sư thúc y là Viên Thừa Chí hiện thời ra sao? Còn sống hay là đã chết rồi? Nguyên bà với nhân vật này có mối tương quan ghi tâm khắc cốt. Nhưng tới nay đã ngoài hai chục năm, bà không nhận được tin tức gì về lão. Sau khi Cửu Nạn xuất gia, mười mấy năm trời lòng bà phẳng lặng như nước hồ thu. Đêm nay chợt nhìn thấy cố nhân, muôn ngàn mối suy tư lại nhộn lên trong đầu óc bà. Vi Tiểu Bảo thấy cặp mắt Cửu Nạn long lanh ngấn lệ, gã nghĩ thầm:

- Sư phụ ta ngó thấy lão Phùng kia, không hiểu vì lẽ gì mà lão nhân gia muốn khóc? Chẳng lẽ lão là nhân tình cũ của người? Rồi gã tự nhủ:

- Phùng thị huynh đệ là con trai của lão ư? Coi thái độ của sư phụ thì dường như lão nhân gia hãy còn nhơ mối tình cũ kỹ. Hay là ta tìm cách tác hợp cho hai bên để... cái gì vỡ lại lành. Người ta thường nói "Gương vỡ lại lành" để ví đôi vợ chồng cách biệt lâu ngày lại được trùng phùng, nhưng Vi Tiểu Bảo chỉ nhớ lõm bõm, nên gã nói như vậy. Lại nghe Phùng Nan Địch cất tiếng oang oang:

- Thưa các vị bằng hữu! Bữa nay chúng ta tụ hội ở đây, ai nấy đều biết là để mưu đồ đại sự. Giang sơn gấm vóc của nhà Đại Minh bị quân Thát Đát chiếm cứ. Kẻ đầu tội làm điều thập ác đáng phải phanh thây là... Lão nói tới đây, quần hùng bốn phía đồng thanh la lớn:

- Ngô Tam Quế!

- Tiếp theo những tiếng la ó nổi lên. Người thì hô:

- Quân chó đẻ! Người lại la:

- Phường khốn kiếp! Kẻ lại thóa mạ:

- Tổ tôn mười tám đời nhà hắn. Quần hùng thóa mạ một lúc rồi dừng hẳn lại. Đột nhiên có tiếng trẻ nít la lớn: Ta nguyền rủa con bà tổ tôn mười chín đời nhà hắn. Người ta chỉ nguyền rủa "Tổ tôn mười tám đời" mà gã này tăng thêm một đời thành mười chín đời, khiến cho quần hào đang căm tức không khỏi nổi lên tràng cười rộ. Người thóa mạ câu sau cùng chính là Vi Tiểu Bảo. A Kha nổi giận hỏi:

- Sao ngươi lại buông lời thóa mạ khó nghe như thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Quần hùng đều thóa mạ, chẳng lẽ tiểu đệ không được thóa mạ một câu ư? A Kha nói:

- Người ta thóa mạ khác, đâu có khó nghe như ngươi! Gã không nói gì nữa, nhưng miệng lẩm bẩm:

- Dù ta có thóa mạ khó nghe gấp mười lần thì đã sao? Phùng Nan Địch lại nói:

- Toàn thể mọi người đều nghiến răng căm giận tên Hán gia đó. Thậm chí vị tiểu huynh đệ kia tuy còn nhỏ tuổi cũng không nhịn được, những muốn ăn tươi nuốt sống, lột da róc xương. Mục đích của cuộc đại hội hôm nay là để thương nghị tìm ra kế hoạch đặng trừ diệt tên đại gian tặc Ngô Tam Quế. Quần hùng liền thì nhau hiến kế. Người thì bảo:

- Chúng ta kéo đến Vân Nam đánh rốc vào phủ Bình Tây Vương giết hết cả nhà Ngô Tam Quế không để cho một mống sống sót. Kẻ lại nói:

- Ngô tặc dưới trướng có nhiều binh mã, dàn trận đánh không được, dùng cách ám sát hay hơn. Lại có người nói:

- Nếu chỉ chặt một đao cho hắn chết tươi hóa ra làm phúc cho hắn ư? Sao bằng khoét mắt, chặt tay, để hắn phải chịu cực hình? Lại có người bàn:

- Chúng ta dùng độc dược cực kỳ lợi hại khiến cho toàn thân hắn phải rữa nát. Còn bao nhiêu kế hoạch vẫn tiếp tục đưa không ngớt. Một phụ nữ áo đen đứng dậy nói:

- Hay hơn hết là đem cả nhà Ngô Tam Quế từ già chí trẻ giết hết đi, chỉ để sống một mình hắn, cho hắn biết mùi đau khổ về cảnh tịch mịch thê lương. Một hán tử trung niên nói:

- Ngô Tam Quế sở dĩ đầu hàng Thanh triều là vì ái thiếp của hắn tên gọi Trần Viên Viên bị Lý Sấm chiếm đoạt. Sao bằng ta lại bắt Trần Viên Viên đem đi để hắn phải đau đớn đến chết. Một người khác nói:

- Ngô tặc tuy là phường hiếu sắc nhưng vẫn thích quyền vị sang giàu hơn hết. Bây giờ phải làm cách nào cho hắn hết công danh phú quí cùng vợ con để hắn chịu cảnh luân lạc cô đơn mà không chết được mới là thượng sách. Mấy trăm hào kiệt nghe câu này đều lớn tiếng hoan hô, đồng thanh nói:

- Cách này mới là đích đáng. Lại một hán tử nói:

- Bọn Thát Đát nhà Mãn Thanh rất yêu quí Ngô Tam Quế, phong cho hắn đến chức Bình Tây Vương, quyền thế ngất trời. Dưới trướng rất nhiều binh hùng tướng mạnh. Muốn trừ khử công danh của hắn cùng giết chết hết vợ con đều không phải chuyện dễ. Quần hào nghị luận phân vân, rút cục vẫn chưa đi đến quyết định nào. Cha con Phùng Nan Địch đã chuẩn bị rượu thịt bánh trái đưa tới. Mọi người hoan hô ầm ỹ, ngồi vào ăn uống thỏa thích. Rượu uống vào rồi, quần hào không còn úy kỵ gì nữa, hào khí tưng bừng. Một người nói:

- Sau khi bắt được Trần Viên Viên rồi chúng ta mở một kỹ viện để cho Ngô Tam Quế thành một con rùa đen lớn. Vi Tiểu Bảo nghe nói giơ tay tán thành, lớn tiếng hô:

- Kỹ viện này nên mở tại Dương Châu. Một hào sĩ cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ! ý kiến của tiểu huynh cũng hay đấy. Khi đó tiểu huynh đệ có muốn đi thưởng thức không? Vi Tiểu Bảo toan đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ thích đi lắm. Nhưng gã đưa mắt nhìn A Kha thấy mặt cô đầy vẻ tức giận, gã đành ngậm miệng lại không nói nữa. Cửu Nạn cũng bảo gã:

- Tiểu Bảo! Ngươi không nên thốt ra những lời hạ lưu của bọn đầu đường xó chợ. Vi Tiểu Bảo bẽn lẽn đáp:

- Dạ! Đệ tử xin tuân lời sư phụ. Nhưng gã nghĩ bụng:

- Về việc mở kỹ viện thì cả ngàn người ở đây chưa chắc đã có ai thành thạo bằng lão gia. Quần hào tuy đưa ra rất nhiều ý kiến mà chưa thấy có một chủ trương nào chân chính có thể thi hành được. Sau mấy tuần rượu. Phùng Nan Địch bỗng đứng dậy nói:

- Chúng ta đều là người võ biền thô lỗ. Nếu cầm đao thương giết giặc thì lòng dũng cảm liều mạng quyết không lùi bước, nhưng mưu đồ đại sự cho thiên hạ tự biết là kiến thức hẹp hòi. Bây giờ xin mời Cố Đình Lâm tiên sinh đưa lời chỉ giáo. Cố tiên sinh là bậc đại nho đương thời. Sau khi nước mất, lão nhân gia bôn tẩu khắp nơi liên lạc với những bậc hiền tài, cùng nhau đồng tâm hiệp ý dự trù kế hoạch, anh em đều đem lòng ngưỡng mộ. Trong số quần hào rất đông người biết Cố Đình Lâm, còn thanh danh của y thì mười phần có đến tám chín đã được nghe qua. Phùng Nan Địch vừa tuyên bố câu này, lập tức bốn phía tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy. Bỗng thấy một ông lão tướng mạo mảnh dẻ mà thanh nhã từ trong đám đông bước ra. Y chính là Cố Đình Lâm. Cố Đình Lâm chắp tay nói:

- Phùng đại hiệp tán dương như vậy khiến tiểu đệ rất lấy làm hổ thẹn là không xứng đáng. Vừa rồi tiểu đệ nghe các vị thốt ra những lời trung nghĩa, quyết chí trừ gian khiến tiểu đệ rất kính phục. Cổ nhân đã nói "Chúng khẩu đồng từ, ông sư cũng chết". Lại có câu "Hữu chí cánh thành". Chúng ta đã đồng tâm hiệp lực đối phó với tên đầy tội kia thì dù hắn có bản lãnh nghiêng trời lệch đất, chúng ta cũng có thể thành công được. Quần hùng lớn tiếng reo:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Nhất định chúng ta sẽ thành công. Cố Đình Lâm lại nói:

- Những mưu kế mà các vị đưa ra đều có chỗ cao kiến. Nhưng muốn đối phó với tên gian tặc này cần phải tùy cơ ứng biến, khó mà quyết định phương lược từ trước được. Theo ngu kiến của tiểu đệ thì chúng ta nên chia ra các ngã tiến hành, tùy cơ hoạt động. Nhưng phải nhớ: một là

đừng để cơ mưu tiết lộ cho gian tặc biết mà đề phòng. Hai là làm việc không được lỗ mãng, phải suy tính rồi hãy hành động cho khỏi uổng mạng. Ba là chúng ta đã coi nhau như anh em một nhà thì không nên tranh giành công cán để tổn thương đến nghĩa khí đồng đạo. Quần hào lại đồng thanh hoan hô:

- Phải lắm! Phải lắm! Cố tiên sinh nói rất chí lý. Cố Đình Lâm lại nói:

- Nhân số của chúng ta rất đông. Trong các môn phái cùng bang hội đều sẵn anh hùng hảo hán. Nhưng mạnh ai nấy lo, việc ai nấy làm, thì lực lượng bị phân tán mỏng manh. Còn tập hợp lại thành một khối thì số người lại đông quá, dễ khiến cho bọn Thát Đát cùng Ngô tặc phát giác, có thể nguy hại đến đại cuộc. Tiểu đệ chưa hiểu các vị đã có mưu kế vẹn toàn nào chăng? Quần hào lẳng lặng ngẫm nghĩ hồi lâu không ai nói gì. Bỗng một người cất tiếng hỏi:

- Không hiểu cao kiến của Cố tiên sinh thế nào? Cố Đình Lâm đáp:

-Theo ý tiểu đệ thì trong nước có mười tám tỉnh. Tỉnh nào cũng có anh hùng hào kiệt của bọn ta. Vậy chúng ta cứ mỗi tỉnh kết làm một hội. Mười tám tỉnh lập ra mười tám hội "Sát qui" Cố Đình Lâm ngừng lại một chút rồi nói:

- Có điều "Sát qui hội" nghe không được thanh nhã, tưởng nên kêu bằng

"Trừ gian hội". Chẳng hiểu ý kiến các vị thế nào? Quần hùng vỗ tay như pháo nổ để hoan hô rồi nói:

- Những lời nói của người đọc sách thốt ra quả khác với bọn thô hào chúng ta. Nguyên Cố Đình Lâm trước kia khi đến dự Sát qui đại hội đã suy nghĩ rất chín chắn. Y biết quần hùng đều náo nức muốn giết cho bằng được Ngô Tam Quế. Ai cũng hùng hổ những muốn xông vào hạ thủ, vậy việc giết Ngô Tam Quế cũng không phải việc khó khăn cho lắm. Nhưng cuộc mưu đồ đại sự chân chính không phải chỉ trừ có một tên Hán gian mà là khu trục quân Mãn Thanh ra khỏi biên thuỳ để khôi phục giang sơn của người Hán. Nếu vì việc trừ diệt một người mà để xẩy cuộc thương vong trầm trọng hao tổn nguyên khí là phương hại đến việc khôi phục đại nghiệp. Những ý kiến của người học võ trong các môn phái khác nhau tất nhiều mà muốn thống nhất tư tưởng của hàng ngàn anh hùng hào kiệt thì thật khó lòng thành tựu, vì người nào cũng muốn cướp ngôi minh chủ về cho phe phái mình. Như vậy tránh sao cho khỏi những vụ tranh đấu hoặc ra mặt hoặc ngấm ngầm. Những kẻ thấy bại mà bụng dạ hẹp hòi tất sinh lòng ghen ghét, có khi còn đưa đến chỗ đem việc cơ mật tố cáo với Thanh đình hoặc Ngô Tam Quế. Cố Đình Lâm khôn ngoan ở chỗ lấy mười tám tỉnh làm mười tám đơn vị, mỗi đơn vị đều có một minh chủ, để tránh khỏi cái nạn tranh chấp. Việc mỗi tỉnh suy tôn một vị minh chủ tương đối dễ hơn. Nếu có xích mích xẩy ra giữa quần hào trong một tỉnh thì việc giải quyết không khó khăn lắm. Trong mười tám tỉnh có mười tám "Hội trừ gian", sau này còn hy vọng khuếch trương dần dần thành những tổ chức nòng cốt trong công cuộc khởi nghĩa phản Thanh phục Minh. Cố Đình Lâm đưa đề nghị này ra liền được quần hào tán thành trong lòng y rất lấy làm an ủi. Phùng Nan Địch tuyên bố: Đề nghị cao minh của Cố tiên sinh đã được liệt vị đồng tâm tán thành, không ai có điều chi dị nghị, vậy chúng ta ở tỉnh nào tổ chức "Hội trừ gian" cho tỉnh ấy. Mỗi tỉnh suy tôn một vị lên làm minh chủ. Y ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Cách phân chia thế này bất tất phải theo tịch quán của bản thân từng người mà là trông vào đơn vị các môn phái. Môn phái thuộc tỉnh nào thì bao nhiêu đệ tử của bản phái bất luận quê quán ở đâu cũng thuộc vào phạm vi tỉnh đó. Tỷ như chùa Thiếu Lâm tọa lạc ở tỉnh Hà Nam thì

những đệ tử ở phái này cả tăng lẫn tục bất luận ở Liêu Đông hay Vân Nam đều thuộc về đơn vị tỉnh Hà Nam. Toàn thể đệ tử phái Hoa Sơn đều thuộc về đơn vị tỉnh Thiểm Tây. Phùng Nan Địch trình bày xong liền hỏi:

- Cách phân chia tỉnh hội như vậy, các vị có ý kiến gì không? Quần hào đồng thanh đáp:

- Dĩ nhiên là phải như vậy. Nếu không thì mỗi môn phái bang hội đều có người khắp các tỉnh mà người tỉnh nào về tỉnh ấy thì thành ra nát bét. Bỗng một người đứng lên hỏi:

- Thiên Địa Hội của bọn tại hạ đều có phân đường ở các tỉnh mà tổng đà thường xuyên thay đổi không nhất định. Vậy xin hỏi nên thuộc về đơn vị nào? Vi Tiểu Bảo nhìn về phía người hỏi thì hóa ra là Tiền Lão Bản. Gã mừng thầm trong bụng:

- Tiền Lão Bản cũng đến đây thì hẳn Thiên Địa Hội ta còn nhiều người khác. Phùng Nan Địch thương nghị với Cố Đình Lâm mấy câu rồi dõng dạc đáp:

- Theo lời Cố tiên sinh thì phân đường của Thiên Địa Hội ở tỉnh Quảng Đông thì các vị anh hùng của phân đường này cũng thuộc tỉnh Quảng Đông. Mục đích của cuộc kết minh này là để chung lo đại sự chứ không có ý gì đến chuyện phân tán bang hội ra thành nhiều mảnh. Phùng Nan Địch dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngôi minh chủ của "Hội trừ gian" chỉ làm việc liên lạc các vị anh hào trong bản tỉnh để hiệp lực hành động về công cuộc này. Công việc riêng của các môn phái hay bang hội dĩ nhiên vẫn theo lệ cũ, minh chủ không có quyền can thiệp vào. Việc tiến hành đại sự thế nào là do quần hùng ở các tỉnh thương nghị. Minh chủ "Hội trừ gian" không nhất định là chưởng môn một phái hay là chúa một hội. Bản tâm quần hùng đang lo về chuyện mỗi tỉnh suy tôn một vị minh chủ tức là hạ thấp mình xuống, bây giờ nghe Phùng Nan Địch giải thích rõ ràng như vậy không còn điều gì thắc mắc nữa. Quần hào các tỉnh liền chia nhau ra họp riêng với nhau để tự bầu ngôi minh chủ cho tỉnh mình. Vi Tiểu Bảo hỏi Cửu Nạn:

- Sư phụ! Chúng ta thuộc về tỉnh nào? Cửu Nạn đáp:

- Chẳng thuộc tỉnh nào hết. Ta đi đâu cũng chỉ có một mình vậy bất tất phải gia nhập vào hội nào. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cứ theo địa vị và võ công của lão nhân gia thì đáng làm tổng minh chủ cả nước mới phải. Cửu Nạn hứ một tiếng rồi dặn:

- Từ này trở đi ngươi đừng nói những lời như vậy. Nếu bị người nghe thấy họ sẽ cười cho thúi óc. Sự thực trong lòng bà cũng nghĩ thầm rằng quần hùng ở đây không một ai có địa vị tôn cao hơn bà, vì giang sơn nhà Đại Minh nguyên là giang sơn của họ Chu nhà bà. Còn võ công thì ngoài những điều sở học ở Mộc Tang đạo nhân truyền cho trong phái Thiết Kiếm, mười mấy năm trước đây bà còn gặp kì tích và võ nghệ tiến bộ rất nhiều, tỷ với Mộc Tang đạo nhân, còn có phần hơn. Hiện nay trên đời, ngoại trừ Viên Thừa Chí không biết hành tung ở đâu, tưởng không còn ai ngang hàng với bà nữa. Quần hùng trên thảo bình chia ra họp thành mười tám tốp. Ngoài thảo bình còn rải rác đến bảy tám chục người. Họ đều là kỳ nhân dật sĩ, hoàn cảnh tương tự như Cửu Nạn. Họ không muốn làm minh chủ mà cũng không muốn tuân theo hiệu lệnh của ai. Cố Đình Lâm và Phùng Nan Địch cũng biết đây là những cao nhân võ lâm quen tính phóng đãng, nên không miễn cưỡng họ được. Hai người cho là họ đã đến phó hội là có ý khi

gặp việc gì họ sẽ ngấm ngầm ra tay giúp đỡ. Chẳng mấy chốc nhiều tỉnh đã bầu xong minh chủ. Minh chủ tỉnh Hà Nam là Hối Thông đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm. Minh chủ Hồ Bắc là Thanh Hoa đạo nhân, chưởng môn Võ Đương. Minh chủ Vân Nam là Mộc Kiếm Thanh công tử ở Mộc Vương Phủ. Minh chủ Phúc Kiến là Trịnh Khắc Sảng, thứ công tử của Diên Bình quận vương. Những nhân vật trên đây đều có địa vị đặc biệt trong môn phái nên được suy tôn một cách rất mau lẹ, chẳng ai dị nghị điều chi. Mấy tỉnh khác xẩy ra chuyên tranh chấp không giải quyết được liền mời Cố Đình Lâm lại rồi cũng dàn xếp đến chỗ ổn thỏa. Trong các hội Trừ gian có ba tỉnh là do Phân đường đường chúa của Thiên Địa Hội được suy tôn lên ngôi minh chủ. Thế là danh vọng của hội này lớn hơn hết. Sau cuộc suy tôn, minh chủ các tỉnh liền hội họp với nhau nhưng điểm số người chỉ có mười ba vị, vì bọn Hối Thông thiền sư, Thanh Hoa đạo nhân cũng một số khác không đến dự hội. Minh chủ tỉnh nào vắng mặt thì tạm thời cắt cử đệ tử đứng ra làm đại biểu trong cuộc họp. Lại Phùng Nan Địch dõng dạc tuyên bố:

- Bây giờ đã suy tôn xong minh chủ cho mười tám tỉnh, các vị huynh đệ không nên nêu rõ tôm tính đại danh các vị minh chủ để khỏi tiết lộ cơ mật. Các vị minh chủ thương nghị với nhau một lúc rồi Phùng Nan Địch lại hô lớn:

- Chúng ta kính thỉnh Cố Đình Lâm tiên sinh đứng ra làm Tổng quân sư cho mười tám tỉnh Hội Trừ Gian Quần hùng liền vỗ tay hoan hô như sấm dậy. Hào kiệt các tỉnh lại họp riêng để bàn định kế hoạch trừ diệt Ngô Tam Quế. Chỗ này một nhóm, chỗ kia một nhóm, nơi nào cũng bàn luận sôi nổi. Cửu Nạn nói:

- Chúng ta đi thôi! Bà dẫn Vi Tiểu Bảo cùng A Kha trở về khách điếm yên nghỉ một đêm. Sáng sớm hôm sau, ba người mướn xe về phía đông. Cửu Nạn biết hôm nay quần hùng giải tán đâu về đó, dọc đường thế nào cũng gặp người quen, nên bà vẫn mặc đồ hóa trang. Vi Tiểu Bảo thấy Trịnh Khắc Sảng không đi theo với bọn mình thì trong lòng khoan khoái vô cùng. Gã nói huyên thuyên không ngớt miệng về vụ Sát qui đại hội hôm trước. A Kha nghe gã ba hoa một lúc rồi lườm gã nói:

- Ta biết tại sao bữa nay ngươi cao hứng như vậy rồi. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Sư tỷ thật là thông minh, đoán trúng được lòng dạ tiểu đệ. Bao nhiêu hào kiệt trong thiên hạ đều hăm hở muốn giết được Ngô Tam Quế thì việc này nhất định thành công. Dĩ nhiên trong lòng tiểu đệ rất đỗi hân hoan. A Kha cãi:

- Hứ! Có phải ngươi cao hứng về chuyện đó đâu! Khi nào ngươi lại là kẻ có lòng dạ hay như vậy? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì kì thiệt! Vậy sư tỷ bảo tiểu đệ cao hứng về chuyện gì? A Kha đáp:

- Ngươi hí hửng chỉ vì Trịnh công tử... Trịnh công tử... Vi Tiểu Bảo thấy nét mặt cô lộ vẻ buồn rầu liền cố ý châm chọc nói:

- à phải rồi! Trịnh công tử thiệt là hay quá! Vừa rồi tiểu đệ đi thuê xe thấy y dẫn bốn vị cô nương rất xinh đẹp đi theo, cười nói rất vui vẻ. Y gặp tiểu đệ có gởi lời vấn an sư phụ cùng sư tỷ. A Kha trống ngực đánh thình thình, ấp úng hỏi:

- Sao ngươi không về khách điếm nói ngay? Y... có dặn gì nữa không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Y bảo cùng mấy vị nữ hiệp đó đến Đài Loan thưởng ngoạn. Y dẫn các cô về Đài Loan để hết...

cái gì của địa chủ. A Kha nghiến răng nói:

- Mối tình của địa chủ. Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Phải rồi! Phải rồi! Té ra sư tỷ cũng đứng nấp đằng sau tiểu đệ và đã nghe rõ cả rồi. A Kha tức giận nói:

- Ta không ra đó và không nghe thấy chi hết! Cô nói đến đây thanh âm có vẻ nghẹn ngào. Xe đi chừng hơn hai chục dặm, bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa vang lên. Mấy chục người kỵ mã rượt tới. A Kha nét mặt tươi lên, lộ vẻ mừng vui. Nhưng mấy chục người kỵ mã lướt qua bên xe mà đi thẳng về phía đông, không dừng lại chút nào. Nét mặt cô lại buồn thiu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Không phải... A Kha hỏi ngay:

- Điều chi đáng tiếc? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đáng tiếc đám binh kỵ này lại không phải là Trịnh công tử rượt tới. A Kha hỏi:

- Y... Y rượt tới làm chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ đã chắc mẩm y rượt tới để mời sư tỷ về Đài Loan thưởng ngoạn. A Kha ọe một tiếng rồi khóc oà lên.

- Cửu Nạn hiểu ngay tâm sự của cô nữ đồ đệ liền mắng Vi Tiểu Bảo.

- Tiểu Bảo! Sao ngươi lại hư đốn thế? Dám nói móc cả sư tỷ? Vi Tiểu Bảo trong lòng rất khoan khoái nhưng ngoài miệng đáp:

- Dạ dạ! Đệ tử không dám. Rồi gã tiếp:

- Những vị vương tôn công tử trong thiên hạ năm thê bảy thiếp, hay tám thê chín thiếp cũng nên. Bọn họ thật vô lương tâm. Đệ tử chắc bốn vị nữ hiệp dung nhanh khuynh quốc kia một khi đã tới Đài Loan thì khó mà trở về được. Anh chàng Trịnh công tử đó qua Triết Giang, Phúc Kiến chắc còn dắt thêm một lũ gái đẹp nữa. Cửu Nạn lại quát lên:

- Tiểu Bảo! Vi Tiểu Bảo vâng dạ rồi không dám nói gì nữa. Ba người đi đến trưa vào một phạn điếm nhỏ bên đường ăn uống. Bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên. Mấy chục người kỵ mã từ phía Tây đi tới.

Hồi 126 - Vi Tiểu Bảo Chơi Khăm Tình Địch

Đoàn kỵ mã đến cửa phạn điếm xuống ngựa bước vào. Một người hô lớn:

- Nhà quán mau mau sắp cơm rượu thịt thà cho đủ. Khách ngồi xuống ghế. Vi Tiểu Bảo nhận ra toàn là người quen. Nguyên bọn này là Từ Thiên Xuyên, Tiền Lão Bản, Quản An Cơ, Phong Tế Trung, Cao Ngạn Siêu, Huyền Trinh đạo nhân, Phàn Cương, những tay cao thủ của Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Nếu ta lại nhận họ, tất bọn họ lôi kéo nói hết mọi chuyện chẳng biết bao giờ cho xong. Họ mà biết ta đã nhập môn cửa khác tất trong lòng không được hoan hỷ. Chi bằng ta lờ đi là hơn. Gã liền ngồi quay vào phía trong để mục quang khỏi chạm vào ánh mắt bọn kia. Sau một lúc, bọn Từ Thiên Xuyên thấy nhà hàng đã lục tục đem rượu thịt ra liền bắt đầu ăn uống. Quần hào Thanh Mộc Đường vừa cầm đũa, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Lại một toán khác nữa tới nơi. Bọn khách này cũng vào quán hô hoán dọn rượu. A Kha không nhịn được reo lên:

- Ha ha! Trịnh... Trịnh công tử đây rồi! Nguyên bọn khách đến sau là Trịnh Khắc Sảng và đồng bọn của hắn. Trịnh Khắc Sảng nghe tiếng A Kha hô hoán liên quay đầu nhìn lại. Hắn thấy A Kha cũng mừng như bắt được của, vội vàng chạy tới, nói:

- Trần cô nương! Sư thái! Các vị ở cả đây. Tại hạ tìm kiếm hoài mà chẳng thấy đâu. Phạn điếm này chật hẹp quá. Quần hùng trong Thiên Địa Hội đã ngồi hết sáu bàn, lại thêm bọn Cửu Nạn ngồi một bàn. Thế là không còn bàn nào trống chỗ. Một người của Trịnh phủ nhìn Từ Thiên Xuyên la:

- Này! lão kia! Bọn lão ngồi xích vào với nhau để nhường cho mấy bàn chứ! Đêm hôm qua, ở trong "Sát quỉ đại hội", Trịnh Khắc Sảng mặc triều phục rất bảnh nên ai cũng chú ý. Dĩ nhiên bọn Từ Thiên Xuyên đã nhận ra hắn. Quần hùng thấy chúng là người đồng đạo đã có ý nhường nhịn một số chỗ ngồi, chỉ vì tên gia nhân của Trịnh phủ ăn nói vô lễ.Gã làm như phạn điếm này cũng ở dưới quyền cai trị của Trịnh phủ nên quần hào có ý không bằng long. Huyền Trinh đạo nhân cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Làm gì mà hách thế? Phàn Cương liên đưa mắt cho đạo nhân khẽ nói:

- Anh em đây cũng là người một nhà, đạo trưởng không nên chấp nhất với y. Chúng ta nhường cho họ một số chỗ ngồi cũng không sao. Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu và Phàn Cương liền đứng dậy vào ngồi chung bàn với bọn Phong Tế Trung để nhường một bàn cho Trịnh phủ. Lúc này Trịnh Khắc Sảng đã ngồi xuống bên Cửu Nạn. A Kha trợn mắt nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế mà ngươi nói láo. Dám bảo Trịnh công tử đưa bốn vị nữ nào đó Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Cô thấy Trịnh công tử đến, không thích ngồi gần với tiểu đệ điều đó cũng không sao. Dứt lời gã đứng lên tiến lại ngồi bên cạnh Từ Thiên Xuyên và khẽ bảo y:

- Anh em đừng nhìn nhận tiểu đệ. Từ Thiên Xuyên nhận ra gã thì vừa kinh ngạc, vừa mừng thầm. Bọn này đều là những tay giang hồ lão luyện, cơ cảnh vô cùng nên Vi Tiểu Bảo nói vậy, lập tức hiểu ý, ai cũng lờ đi, không để lộ xúc động ra ngoài mặt. Vi Tiểu Bảo lại nói nhỏ:

- Chúng ta cứ làm như người chưa từng gặp nhau bao giờ. Từ Đại ca thông báo cho anh em hay. Từ Thiên Xuyên đứng lên, bước lại bàn Quan An Cơ khẽ nói:

- Vi hương chủ của bản đường đã giá lâm, nhưng anh em ta cứ lờ đi như không biết. Quan An Cơ cứ ngồi yên ăn uống, không quay đầu lại, mà trong lòng ai nấy đều hoan hỷ. Trong khoảnh khắc, mấy bàn kia đều biết tin này. ở bàn bên này, Trịnh Khắc Sảng cao hứng đến cực điểm. Hắn hô:

- Sư thái! Trong cuộc hội nghị đêm qua, các vị anh hùng suy tôn tại hạ làm minh chủ tỉnh Phúc Kiến. Tại hạ cùng anh em thương nghị đại sự cho đến lúc trời sáng. Tại hạ hối hả trở về khách điếm nhưng các vị đã thượng lộ rồi. Tại hạ lập tức lên đường rượt theo. May mà lại gặp nhau đây. Cửu Nạn đáp:

- Tiểu phụ kính mừng Trịnh công tử! Có điều đây là đại sự cực kỳ cơ mật, công tử đừng nhắc tới ở chỗ đông người này là hơn. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Dạ dạ! Nơi đây ngoài bọn mình cũng chẳng có ai. Còn những người dân dã ở hương thôn, chúng có nghe thấy cũng chẳng hiểu gì. Nguyên quần hùng Thiên Địa Hội đều hoá trang làm bọn hương nông. Người nào cũng đi chân không. Có người còn đem theo cả nông cụ nhỏ bé. Cuộc đại hội đêm qua rất đông người, nên Trịnh Khắc Sảng không nhận ra được. Vi Tiểu Bảo trong lòng vẫn cay cực với Trịnh Khắc Sảng. Gã ngồi cúi đầu xuống ăn mì, miệng khẽ nói:

- Ông bạn kia có tính ba hoa khoác lác, e rằng y làm hư đại sự của chúng ta mất. Gã ngừng lại một chút rồi liếc mắt ngó Phong Tế Trung, khẽ nói:

- Xin Phong đại ca lại cho hắn một bài học. Nhưng đừng đánh hắn nặng quá mà chỉ có ý cảnh cáo gã để chừa thói khoe khoang hách dịch. Lúc nào tiểu đệ ra can thiệp thì Phong đại ca giả vờ chịu thua. Phong Tế Trung liền khẽ gật đầu. Bọn người ở Trịnh phủ thấy bàn của quần hùng Thiên Địa Hội bầy còn chỗ trống. Một tên khẽ đẩy lưng Phàn Cương nói:

- Ô hay! trong kia còn chỗ trống, sao các ngươi ngồi xít lại với nhau để nhường cho chúng ta thêm một bàn nữa. Từ Thiên Xuyên nhảy lên thoá mạ:

- Con bà nó! Làm gì mà hống hách thế? Bọn ta đã nhường một bàn rồi còn chưa đủ ư? Lão gia đây không quen nhìn những hạng công tử nhà giàu ỷ thế hiếp người. Hắn nói rồi khạc một tiếng, nhổ bãi đờm về phía Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng đang mải nói chuyện với A Kha, không kịp đề phòng. Khi nghe tiếng gió thì bãi đờm đã tới gần mặt. Gã vội né tránh mà cũng bị đờm rớt vào cổ, bầy nhầy ghê tởm phải buồn nôn. Trịnh Khắc Sảng vội móc khăn ta ra lau chùi. Trong lòng tức giận vô cùng, gã mắng chửi:

- Mấy tên nhà quê ở nơi bùn lầy nước đọng quen thói ngang tàng, làm điệp vô pháp vô thiên. Các ngươi đập vào xác nó cho ta. Một tên gia nhân nhà họ Trịnh liền vung quyền nhằm đánh Từ Thiên Xuyên. Từ Thiên Xuyên không chờ thoi quyền đánh tới trước mặt, đã hét lên một tiếng. Hắn hất ngửa người về phía sau, giả vờ té xuống trông rất thảm hại. Miệng hắn la làng:

- Trời ơi! Chúng ỷ thế đánh người, đánh chết ta rồi. Trịnh Khắc Sảng và A Kha nổi lên tràng cười ha hả, nghĩ bụng:

- Lão già này chỉ là cái bị thịt. Phong Tế Trung đứng dậy, trỏ vào mặt Trịnh Khắc Sảng, cất

tiếng thoá mạ

:

- Thằng mặt dơi tai chuột kia! có gì đáng cười đâu? Trịnh Khắc Sảng tức giận thách thức:

- Ta cứ cười chơi, ngươi làm gì được ta? Phong Tế Trung lạng người đi một cái. Hai tiếng "bốp bốp" vang lên. Hắn đánh Trịnh Khắc Sảng hai cái bạt tai khá nặng rồi lạnh lùng nói:

- Ngươi thử cười mấy tiếng nữa cho ta coi. Trịnh Khắc Sảng vừa kinh hãi vừa căm hận. Gã tưởng mình đã bị hạ thủ một cách đột ngột, không kịp đề phòng mà bị trúng đòn. Gã liền nhảy xổ tới đánh ra hai quyền. Phong Tế Trung nẽ tả tránh hữu. Hai thoi quyền của Trịnh Khắc Sảng đều đánh sểnh không trúng người y. Từ Thiên Xuyên lại la lên:

- Coi chừng! Thằng lỏi này là đồ tôn của ta. Phong Tế Trung hỏi:

- Sao gã lại là đồ tôn của Từ đại ca? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Gã là đệ tử của Ngô Tam Quế, mà Ngô Tam Quế là đồ đệ của ta. Phong Tế Trung lại quát mắng:

- Con mẹ nó! Thiếu gì sư phụ sao gã không thờ, mà lại đi bái sư tên giặc thối tha Ngô Tam Quế? Trịnh Khắc Sảng lại càng căm phẫn, nhảy lại đánh nữa. Phong Tế Trung nhảy ra ngoài cửa hô lên:

- Ra đây! Ra đây! Ta muốn coi võ công của đồ nhi Ngô Tam Quế. Trịnh Khắc Sảng không nhịn được quát hỏi:

- Ai bảo ta là đồ đệ của tên đại Hán gian Ngô Tam Quế? Gã hùng hổ xông ra ngoài cửa vung quyền đánh tới. Phong Tế Trung né minh tránh khỏi. Từ Thiên Xuyên nói:

- Chiêu "Vân khai kiến nhật" này mà hạ bàn gã không xoạc chân ra, tai trái hộ vệ dưới bụng, con mẹ nó, là chiêu thức của đệ tử tên Hán gian Thi Lang. Trịnh Khắc Sảng kinh hãi tự hỏi:

- Sao hắn lại biết rõ thế? Chiêu thức này quả đúng là Thi Lang đã truyền cho gã. Nguyên trước Thi Lang là một tên đại tướng rất dắc lực dưới quyền Trịnh Thành Công. Sau Trịnh Thành Công trốn ra Đài Loan. Hắn đã đầu hàng triều đình Mãn Thanh. Từ Thiên Xuyên là người kiến văn quảng bác lại biết rõ lai lịch Trịnh Khắc Sảng nên lão đoán trúng. Từ Thiên Xuyên thấy Trịnh Khắc Sảng lộ vẻ kinh nghi, liền nói:

- A Ngưu huynh đệ! Ông bạn này là sư phụ của Hán gian mà hồi đó là tên tiểu Hán gian. Vậy ông bạn đánh gã một chập nên thân Phong Tế Trung la lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Hắn vươn tay chụp xuống trước ngực Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng đã học võ ở ba tay cao thủ là Thi Lang,???, Lưu Quốc Hiên. Bản lãnh gã không phải hạng kém cỏi. Phong Tế Trung là tay võ công đệ nhất trong Thanh Mộc Đường của Thiên Địa Hội. Tuy y bản tính chất phác, song công phu quyền cước liệt vào hàng hảo thủ đệ nhất võ lâm đương thời. Trịnh Khắc Sảng địch nổi y thế nào được? Phong Tế Trung đã hiểu rõ bản tâm của Vi Tiểu Bảo chỉ muốn làm Trịnh công tử lòi những cái xấu ra, chứ không muốn gia hại gã, nên không thi triển hết sức, chỉ hời hợt đánh bên này một quyền, đá bên kia một cước như người giỡn chơi. Từ Thiên Xuyên lại hô:

- A Ngưu huynh đệ! huynh đệ đánh đấm cho cẩn thận! Đừng để oai phong của những hảo hán ở núi Phục Ngưu, tỉnh Hà Nam bị thương tổn. Quần hùng trong Thiên Địa Hội biết gã thiếu niên trước mắt là thứ công tử của Diên Bình quận vương. Vậy cũng là người đồng đạo phản Thanh, đùa cợt một lúc thì không ngại gì, nhưng chẳng thể để gây thù oán giữa nhà họ Trịnh và Thiên Địa Hội. Tiền Lão Bản bỗng lớn tiếng hô:

- Lần này chúng ta ở núi Phục Ngưu đi làm ăn chưa mở hàng đã gặp phải tên tiểu tử này rắc rối. Thật là triệu chứng không hay. Nếu chuyện mua bán không thuận lợi thì bắt gã phải bồi thường. Cao Ngạn Siêu nói:

- Gã tiểu tử này ăn mặc sang trọng, là con nhà giàu. Chúng ta bắt gã để kêu ông già nhà gã đến chuộc một trăm vạn lạng bạc. Bọn thủ hạ trong Trịnh phủ thấy công tử không hạ được bọn dân quê, sau nghe mọi người hô hoán liền cho là bọn cướp ở núi Phục Ngưu.Chúng rút khí giới ra đánh hôi. Bên này bọn Từ Thiên Xuyên, Phàn Cương, Huyền Trinh đạo nhân, Cao Ngạn Siêu, Tiền Lão Bản, Quan An Cơ cũng nhất tề động thủ. Lập tức những tiếng chát chúa vang lên. Cuộc chiến đấu khai diễn rất là náo nhiệt. Những gia nhân của Trịnh phủ tuy đã được lựa chọn toàn những vệ sĩ võ công cao cường tại Diên Bình vương phủ, nhưng bì với quần hùng trong Thiên Địa Hội thế nào được? Huống chi mấy bữa trước chúng bị bọn Lạt Ma đánh què chân gãy tay, tên nào cũng bị thương. Mới chiến đấu được mấy hợp, bao nhiêu gia nhân nhà họ Trịnh đều bị kềm chế. Quần hùng trong Thiên Địa Hội có ý nương tay nên chỉ đoạt khí giới của bọn chúng rồi bao vây lại, chứ không đả thương một người nào. Bên kia bọn gia nhân của Trịnh Khắc Sảng bị bao vây và có người cầm đao canh giữ đành chịu đứng yên không làm gì được. Bên này Trịnh Khắc Sảng đấu với Phong Tế Trung được mười mấy hợp. Hắn thấy Phong Tế Trung tay chân vụng về, cử động lật đật loạng choạng, dường như đứng không vững, gã liền phấn khởi trổ những kỳ chiêu tuyệt học để hạ đối phương. Trịnh Khắc Sảng cố ý phô trương tài nghệ trước mặt mỹ nhân. Gã vung những thoi quyền nổi lên tiếng gió vù vù xông vào đối phương. Phong Tế Trung tựa hồ chỉ còn cách đón đỡ, né tránh những đòn ác hiểm của đối phương. Nhiều lúc nguy hiểm tưởng chừng chỉ cách một sợi tóc là mất mạng. A Kha đứng coi trong lòng nóng nẩy. Miệng cô không ngớt la thầm:

- Trời ơi! Thật là đáng tiếc! Chỉ sai một ly là hắn trúng đòn. Vi Tiểu Bảo tiến lại gần Cửu Nạn nói:

- Sư phụ ơi! Lão nhân gia chưa hoàn toàn bình phục mà bọn này hung hãn phi thường. Lát nữa nếu Trịnh công tử bị thất bại lão nhân gia cũng đừng động thủ. A Kha tức giận mắng liền:

- Ngươi không thấy Trịnh công tử hoàn toàn chiếm được thượng phong ư? Sao lại thua được? Đã chẳng biết gì thì đừng nói quàng. Cửu Nạn mỉm cười đáp:

- Bọn người này dường như chẳng có ác ý gì đối với Trịnh công tử. Sự thực võ công của họ cao thâm gấp mấy chàng, nhất là người đang đối thủ chỉ muốn đùa giỡn, chứ không có ý đánh thực. A Kha không tin, hỏi:

- Sư phụ! Lão nhân gia bảo bản lãnh của quân cường đạo kia cao thâm hơn Trịnh công tử ư? Cửu Nạn mỉm cười đáp:

- Cái đó đã dĩ nhiên, lọ là còn phải hỏi. Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Người này võ công cao cường ta e rằng chưa chắc y đã phải là cường đạo của núi Phục Ngưu?

Nếu họ là cường đạo thì chẳng khi nào miệng lại nói oang oang những chuyện bắt người cướp của, gây nên án mạng. Vi Tiểu Bảo khen thầm trong bụng:

- Nhãn quang của sư phụ thật cao minh! Gã liền nói:

- Đã vậy thì đệ tử ra khuyên họ đừng đánh nhau nữa. A Kha trợn lòng mắt trắng lườm gã hỏi:

- Ngươi là kẻ vô danh tiểu tốt lại bản lãnh tầm thường mà đòi khuyên can người ta ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn cường dạo này tuy võ công cao cường, nhưng quyền cước đầy những chỗ sơ hở, tất không địch nổi, nhưng tiểu đệ mà tỷ đấu với hắn thì nhất định chỉ trong vòng mười chiêu là hắn phải cúp đuôi chạy trốn. Cửu Nạn cũng biết võ công tên đệ tử của mình hãy còn kém cỏi, nhưng gã là người cơ biến phi thường. chả thế mà gã đã hạ sát được mười một tên Lạt Ma võ công cao cường. Bà cho là gã đã nghĩ ra được phương pháp ly kỳ cổ quái gì để thủ thắng cũng chưa biết chừng, Bà liền dặn gã:

- Bọn người này ta chưa hiểu rõ lai lịch, nhưng xem chừng không phải hạng người tồi bại, ngươi đừng làm tổn thương đến tính mạng bọn họ. Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu không gặp trường hợp nguy cấp thì đừng dở thủ đoạn đê hèn như bỏ thuốc mê hay phóng độc. Ngươi phải nhớ hiện nay đã thành đệ tử Thiết Kiếm môn, vậy đừng làm chuyện gì thương tổn đến thanh danh bản phái. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! đệ tử xin tân lời sư phụ, quyết chẳng dám sát hại bọn họ. Cửu Nạn bất giác nhẹ buông tiếng thở dài. Bà chợt nhớ tới ngày ở trên đỉnh núi Hoa Sơn, chưởng môn phái Thiết Kiếm là Ngọc Chân Tử đến gây hấn với Mộc Tang đạo nhân. Ngọc Chân Tử đã làm những điều tàn ác như gian dâm phụ nữ, cướp đoạt tài vật. Bà nói đến Thiết Kiếm môn là nhớ tới nhân vật bản phái suy vi, thanh danh tàn tạ. Nhất là hành vi của Ngọc Chân Tử lại càng tệ hại, chẳng còn vẻ vang gì nữa. Bất giác bà lẩm bẩm:

- Tên tiểu đồ đệ này tính tình lãng mạn, phù phiếm nếu không gò vào chính đồ, e rằng sẽ biến thành truyền nhân chính tông của Ngọc Chân Tử thì thật không ổn chút nào. Vi Tiểu Bảo thấy Cửu Nạn đột nhiên lộ vẻ lo buồn, gã không hiểu vì lẽ gì, liền cho là bà thấy võ công của quần hùng Thiên Địa Hội quả không phải hạng tầm thường mà bà chưa phục hồi sức lực, khó lòng đối phó được. Gã nghĩ vậy liền tìm lời an ủi, nói:

- Xin sư phụ cứ yên lòng. Đệ tử có cách cứu mạng cho Trịnh công tử. A Kha không nhịn được quắc mắt hỏi

- Ngươi lại khoác lác rồi. Trịnh công tử sắp thắng đến nơi, sao lại cần cứu mạng?... Cô chưa dứt lời bỗng nghe đánh "roạc" một tiếng. áo trường bào của Trịnh Khắc Sảng bị xé rách một miếng. Trịnh Khắc Sảng tức giận vô cùng, càng ra tay tấn công mãnh liệt. Quyền phong rít vù vù không ngớt. Phong Tế Trung mười đầu ngón tay sắc nhọn như móng sắt, bào rách cả áo lót, áo ngoài và ống quần của đối phương thành từng mảnh bay phất phới. Nhưng y vận kình lực vừa đúng mức, chỉ bào rách quần áo đối phương chứ không làm tổn thương đến da thịt gã chút nào. Trịnh Khắc Sảng thấy quần áo rách tả tơi thì vừa kinh hãi, vừa tức giận, vừa mắc cỡ. Bất giác gã la thầm:

- Nếu đối phương còn tiếp tục xé nữa thì ta sẽ biến thành người trần trụi. Gã hoang mang xoay

mình toan chạy. Phong Tế Trung co tay lại. Khuỷu tay y đã đưa tới trước ngực gã. Trịnh Khắc Sảng vội lùi lại phía sau, đồng thời vung song quyền đánh ra. Bỗng gã cảm thấy cổ tay bị xiết chặt. Nguyên Phong Tế Trung đã đưa tay mặt nắm lây tay mặt Trịnh Khắc Sảng tay trái nắm lấy cổ tay trái gã. Phong Tế Trung nhẹ nhàng nhảy vọt qua đầu Trịnh Khắc Sảng mà vẫn không buông tay ra. Trịnh Khắc Sảng bỗng thấy xương bả vai đau nhói lên. Hai tay gã đã bị bẻ quặt ra sau lưng. Phong Tế Trung tiện tay giơ Trịnh Khắc Sảng lên vừa liệng gã ra vừa hô:

"Đón lấy" Trịnh Khắc Sảng bị liệng ra xa đến bảy, tám trượng. Huyền Trinh đạo nhân thi triển khinh công đuổi theo ở phía dưới. Y ngửng đầu lên hô lớn:

- Cao huynh đệ! mau chạy theo đón lấy người. Cao Ngạn Siêu lập tức nhảy ra. Bọn Phàn Cương, Từ Thiên Xuyên, Quan An Cơ thấy chơi trò này rất thú vị liền lớn tiếng reo hò chạy đi. Huyền Trinh đạo nhân đón lấy Trịnh Khắc Sảng rồi tiếp tục tung đi cho rớt xuống đúng chỗ Cao Ngạn Siêu. Cao Ngạn Siêu đón lấy gã tiếp tục liệng ra mấy trượng chuyền cho Từ Thiên Xuyên Tý lực của quần hào Thiên Địa Hội có kẻ mạnh người yếu, khinh công cũng có kẻ hơn người kém, nên liệng Trịnh Khắc Sảng hoặc xa hoặc gần, quần hào chạy có kẻ mau người chậm, nhưng Trịnh Khắc Sảng bị liệng lơ lửng trên không xa hơn trăm trượng mà thuỷ chung vẫn không rớt xuống đất. Bây giờ quần hào Thiên Địa Hội mới thi triển công phu chân thực. Quan An Cơ tý lực rất mạnh tung Trịnh Khắc Sảng lên cao đến bảy trượng. Khi gã rớt xuống, y lại giơ bàn tay đón lấy lưng gã rồi đẩy mạnh đi. Hai luồng lực đạo xô đẩy Trịnh Khắc Sảng khiến gã tựa hồ đang đằng vân giá vũ bị đẩy đi mỗi lúc một xa. Vi Tiểu Bảo trong lòng rất cao hứng, quên bẵng cả địa vị mình trong lúc này, bất giác gã vỗ tay cười ha hả. Đột nhiên gã nghe đánh "cốc" một tiếng. A Kha đã co ngón tay gõ đúng vào đầu gã. Vi Tiểu Bảo giật mình quay đầu nhìn lại thấy A Kha vừa lộ vẻ kinh hãi vừa tức giận. Miệng cô lắp bắp:

- Y... y bị bọn chúng bắt đem đi... Ngươi...ngươi mau mau ra cứu y. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn họ chẳng có thù oán gì với Trịnh công tử. Sư phụ đã bảo đây bất quá là họ giỡn chơi mà thôi, hà tất sư thư phải nóng ruột? A Kha cãi

- Không! Không phải đâu. Bọn chúng bắt y đem đi để đòi tiền chuộc một trăm vạn lạng bạc. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nhà Trịnh công tử rất giàu có, thiếu gì tiền bạc? Ba bốn trăm vạn lạng bạc còn bỏ ra được, một trăm vạn lạng đối với nhà y đã thấm thía gì? A Kha dậm chân xuống đất bình bịch hỏi:

- Ô hay! Ngươi không có mắt hay sao? Y...y bị bọn cường đạo hành hạ còn thiếu chết đi sống lại. Vi Tiểu Bảo bước lại gần A Kha nói:

- Sư tỷ muốn tiểu đệ cứu Trịnh công tử cũng chẳng khí gì, chỉ cần ưng làm vợ tiểu đệ. A Kha tức giận quát:

- Nói láo! Cô vẫn nhìn ra xa thấy Trịnh Khắc Sảng hiện giờ bị người ta giữ lấy chứ không tung liệng như trước nữa. Một người hô lớn:

- Này! Các ngươi về bảo Diên Bình quận vương đem tiền đến đây chuộc Trịnh công tử, càng nhanh càng tốt. Chúng ta không sát hại Trịnh công tử đâu. Mỗi ngày chỉ đánh đủ ba trăm trượng lớn. Tiền bạc đem đến sớm ngày nào là đỡ phải ăn đòn ngày ấy. Nếu để chậm mười ngày là gã phải ăn ba ngàn đại trượng. A Kha nắm tay Vi Tiểu Bảo vội hỏi:

- Ngươi đã nghe rõ chưa? Bọn chúng mỗi ngày đánh y ba trăm trượng. Từ đây tới Đài Loan đường xa muôn dặm, e rằng một tháng chưa chắc đã trở lại được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Mỗi ngày ăn đòn ba trăm trượng. Ta hãy tính già, cả đi lẫn về hai tháng là sáu mươi ngày. Ba lần sáu mười tám. Bất quá y chịu đòn một ngàn tám trăm trượng! A Kha ngắt lời:

- Hỡi ơi! không phải rồi! Một vạn tám ngàn trượng mới đúng ngươi thật là ngu xuẩn! Vi Tiểu Bảo nói

- Thế ra tiểu đệ làm toán trật. Trịnh công tử phải ăn một vạn tám ngàn trượng thì mông đít y luyện thành "Khí cổ công" đến chỗ xuất thần nhập hoá. A Kha tức giận hất gã ra nói:

- Ta không thèm nhìn mặt ngươi nữa. Cô vừa tức giận vừa nóng nẩy khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo dỗ dành:

- Thôi thôi! Sư thư đừng khóc nữa. Tiểu đệ nghĩ cách cứu y, còn cái khoản tiểu đệ đề nghị, sư thư đừng chối cãi nữa nhé! A Kha đáp:

- Ngươi hãy ra cứu y cho lẹ rồi sẽ tính. Vi Tiểu Bảo biết cô nói vậy chỉ là kế hoãn binh. Còn chuyện gả cô làm vợ thì bất luận thế nào cô cũng không chịu. Gã liền nói:

- Sư thư ơi! Dù tiểu đệ có phải vì sư thư mà nhảy vào đống lửa cũng không lùi bước. Từ nay sư thư đừng khi khi tiểu đệ nữa. A Kha đáp:

- Được rồi! được rồi! Ngươi đi lẹ lên! Lẹ lên! Cô nói mà không thèm đưa mắt ngó gã, chỉ đăm đăm nhìn ra xa, thấy hai tay Trịnh Khắc Sảng bị trói chặt cánh khuỷu. Một người ôm gã để lên lưng ngựa tựa hồ sắp đem đi. Cô bồn chồn đưa tay ra thúc vào lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- Con bà nó! Mình gặp được mỹ nhân mà thị lại bảo đi cứu tình lang cho thị thì mối oan khiêm trong đầu óc lão gia phải lên cao đến tột độ. E rằng môn

"Oan đại đầu công" sẽ luyện đến chỗ xuất quỷ nhập thần.

Hồi 127 - Tiểu Hoàng Đế Mở Cuộc Điều Tra

Vi Tiểu Bảo rảo bước chạy ra la lên:

- Này này! Các vị đại vương trên núi Phục Ngưu! Hãy nghe tôi nói một câu. Quần hùng chỉ chờ gã đứng ra can thiệp nên vừa nghe gã nói đều ngoảnh lại. Cao Ngạn Siêu hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Huynh đệ có điều chi muốn nói? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Các vị có biết lai lịch người bị bắt đó thế nào không? Cao Ngạn Siêu đáp:

- Hắn là thứ công tử của Diên Bình quận vương ở Đài Loan. Dĩ nhiên ta biết rõ lắm. Gã ăn nói vô lễ. Nếu bọn ta không nể mặt cha gã thì dù gã có mười cái đầu, bọn ta cũng chặt cho bằng hết. Quân sơn trại của ta rất đông người mà hiện lâm vào tình trạng khuyết lương thảo, nên bữa nay giữ gã lại để vay tạm gia gia gã trăm vạn lạng bạc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Một trăm vạn lạng bạc là chuyện nhỏ, để tại hạ cho các vị??? cũng được Cao Ngạn Siêu cười ha hả hỏi:

- Tiểu huynh đệ, tôn tính đại danh là gì? Tiểu huynh đệ ỷ vào đâu mà dám khoác lác như vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ tên gọi Vi Tiểu Bảo. Cao Ngạn Siêu la lên một tiếng úi chà! Rồi vòng tay thi lễ, khom lưng xuống nói:

- Té ra là Tiểu Bạch Long Vi anh hùng! Vi anh hùng đâm chết đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu là Ngao Bái, tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ. Bọn tại hà rất đem lòng ngưỡng mộ. Bữa nay được bái kiến tôn nhan quả là tam sinh hữu hạnh. Bọn Phàn Cương tiếp tục kính cẩn hành lễ. Vi Tiểu Bảo chắp tay đáp:

- Tại hạ không dám. Cao Ngạn Siêu nói:

- Vì nể mặt Vi anh hùng, bọn tại hạ buông tha cho gã họ Trịnh này. Cả số bạc một trăm vạn lạng cũng không dám lãnh nữa. Từ Thiên Xuyên lấy trong bọc ra hai đĩnh bạc lớn, cầm hai tay cung kính dâng lên nói:

- Vi anh hùng! Nếu trên đường Vi anh hùng không đủ tiền xài thì xin thu lấy một trăm lạng bạc này để chi dụng. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đa tạ các vị bằng hữu. Gã thu lấy đĩnh bạc đưa cho A Kha. A Kha tuyệt không ngờ tên tiểu ác nhân này lại oai danh lẫy lừng như vậy. Đến bọn cường đạo hung thần ác sát mới nghe tên gã đã coi như thần thánh đội trên đầu. Cô có biết đâu tên "Tiểu ác nhân" đó chính là cấp bậc trên đầu của "Đại cường đạo" kia. Hai bên một cốt một đồng diễn thành màn kịch rất hấp dẫn. A Kha vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, tự nhủ:

- Trịnh công tử thoát nạn rồi. Bỗng thấy Phong Tế Trung tiến lên một bước hỏi:

- Hãy khoan! Vi anh hùng! Anh hùng một đao giết chết Ngao Bái, bọn tại hạ khâm phục vô

cùng! Có điều bọn tại hạ chưa ai biết mặt. Làm thế nào để chứng thực các hạ là Vi anh hùng. Nếu các hạ mạo xưng lão nhân gia, lừa gạt bọn tại hạ thì sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Các hạ nói vậy cũng có lý. Bây giờ các hạ muốn tại hạ phải làm gì cho các hạ tin tưởng? Phong Tế Trung nói:

- Tại hạ lớn mật muốn xin Vi anh hùng chỉ điểm mấy cao chiêu. Đến đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu còn bị chết về tay tôn giá thì dĩ nhiên võ công của tôn giá chẳng phải hạng tầm thường. Chỉ cần thử một chút là biết rõ chân giả. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được lắm! Chúng ta chỉ tỷ thí chiêu thức, hễ điểm tới là thôi, đây không phải là cuộc chiến đấu để phân thắng bại. Phong Tế Trung đáp:

- Đúng thế! Xin Vi anh hùng nương tay, đừng đánh tại hạ đến trọng thương. Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

- Phong đại ca trước nay ít nói mà y đóng kịch hay tuyệt. Chàng liền nói:

- Lão huynh bất tất phải khách sao. Biết đâu tiểu đệ chưa phải là đối thủ của lão hunh. Gã giơ tay trái lên, tay mặt nhẹ nhàng đánh ra một chưởng. Gã ra chiêu nửa vời, bàn tay xoay thành vòng tròn phóng chênh chếch đi. Đây chính là chiêu "Vô sắc vô tướng" trong "Bát nhã chưởng" mà Trừng Quan đã truyền thụ cho gã. Phong Tế Trung biết nhiều hiểu rộng, reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Đây là "Vô sắc... gì gì, một cao chiêu trong Bát Nhã chưởng. Y vung tay lên đón chưởng rồi hất ngửa người về phía sau cơ hồ té nhào. Phát chưởng của Vi Tiểu Bảo sự thực chẳng có một chút nội lực nào Gã cười đáp:

- Các hạ nói đúng đó. Đây chính là chiêu "Vô sắc vô tướng" Tiếp theo gã đưa tay trái chênh chếch lên từ góc dưới mé tả qua góc trên mé hữu. Đột nhiên năm ngón tay biến thành trảo chụp xuống. Phong Tế Trung lại la lên!

- Trời ơi! Đây là chiêu "Linh thíu thỉnh kinh" trong Bát Nhã chưởng. Y đứng xoạc chân ra, từ từ đẩy hai tay về phía trước. Gan bàn tay y khẽ đụng vào đầu ngón tay Vi Tiểu Bảo. Lập tức y rú lên một tiếng "úi chao" rồi lộn người đi ba vòng. Trong lúc Phong Tế Trung lộn người, y vận nội lực để lúc đứng lại thành mặt mũi đỏ gay, chẳng khác gì đã uống đến mười bảy, mười tám chén rượu mạnh. Phong Tế Trung đứng lên người lảo đảo rồi té xuống. Y xua tay nói:

- Không! không được rồi.. Tại hạ không dám tỷ đấu nữa. Xin chịu đầu hàng. Vi anh hùng! Đa tạ anh hùng đã tha mạng. Vi Tiểu Bảo chắp tay nói:

- Đa tạ lão huynh đã có ý nhường nhịn. Gã vừa nói vừa nheo mắt nhìn Phong Tế Trung Nhưng Phong Tế Trung đóng kịch rất kín đáo. Vẻ mặt vừa tỏ vẻ buồn rầu, vừa cảm kích, lại ra chiều khâm phục Vi Tiểu Bảo. Từ Thiên Xuyên rảo bước tiến ra nói:

- Vi anh hùng bản lãnh kinh người. Tiếng đồn quả không ngoa. Tại hạ cũng xin lãnh giáo mấy chiêu. Vi Tiểu Bảo lại đáp:

- Hay lắm! Gã tiến gần lại, hai tay đặt chéo nhau. Một tay toan nắm lấy trước ngực bên trái, một tay chụp vào cạnh sườn bên phải đối phương. Đây là một chiêu trong "Niêm hoa cầm nã thủ", thuộc loại võ công thượng thặng của phái Thiếu Lâm. Từ Thiên Xuyên ra tỷ đấu cùng Vi Tiểu

Bảo cốt ý để mua vui. Nhưng gã thấy chiêu cầm nã thủ pháp của gã rất cao minh thì không khỏi ngấm ngầm bọi phục, nghĩ thầm:

- Vi hương chủ quả là nhân vật thông tuệ phi thường. Y học võ công tiến bộ rất mau chóng! Lão có biết đâu Vi Tiểu Bảo ra chiêu thức giống hệt, mà thực ra không có chút nội lực nào. Dù lão có bị gã chụp trúng cũng chẳng tổn thương gì Từ Thiên Xuyên thân hình bé nhỏ thấp lùn, sở trường về những đòn võ công cầm nã mau lẹ. Lão liền thi triển bản lãnh chuyên môn của mình để chiết chiêu với Vi Tiểu Bảo. Sau khi trao đổi vài chiêu, hai người nắm lấy tay nhau. Từ Thiên Xuyên "ối" lên một tiếng. Tay mặt lão mềm rũ xuống, giả vờ xương tay bị trật khớp. Lão nói:

- Tại hạ xin chịu đầu hàng. Lão lùi lại hai bước. Tay trái tự nắm lấy tay mặt rút ra co lại làm như đặt xương vào đúng khớp trở lại. Thủ pháp đặt lại khớp xương cho đúng nguyên là môn công phu thượng thặng trong cầm nã thủ. Từ Thiên Xuyên lúc cư động làm theo đúng phương pháp, không dám cẩu thả, coi rất ngoạn mục. Tiếp theo bọn Phàn Cương, Huyền Trinh đạo nhân, Tiền Lão Bản lần lượt ra xin tỷ đấu. Vi Tiểu Bảo vẫn sử những chiêu thức thượng thặng của Trừng Quan đã truyền thụ cho để tỷ đấu với họ. Ba người bọn Phàn Cương đấu với gã hoặc ba, bốn chiệu, hoặc bảy, tám chiêu rồi đều chịu thua hết. Cao Ngạn Siêu nói:

- Bữa nay thấy Vi anh hùng thi triển những cao chiêu thực được mở rộng tầm mắt. Sau này có dịp Vi anh hùng qua núi Phục Ngưu nếu không rẻ bỏ xin mời vào hàn huyên mấy bữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ sẽ đến quấy nhiễu các vị. Quần hùng khom lưng thi lễ rồi dắt ngựa ra tới đầu thị trấn mới nhảy lên dông tuốt.Bạn họ không dám lên ngựa trước mặt Vi Tiểu Bảo là tỏ ra cung kính đến cùng cực. Trịnh Khắc Sảng thấy tình trạng này khi nào còn giám hống hách mà không đem lòng kính phục? Hắn tiến lại trước mặt Vi Tiểu Bảo ngỏ lời tạ ơn. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trịnh công tử bất tất phải khách sáo. Tại hạ bất quá gặp ngày hên vận, đánh ẩu đánh ta, không ngờ thắng được bọn chúng. Kể về võ công thực thì tại hạ còn kém công tử xa lắm. Gã nói mấy câu này là đúng sự thực, nhưng Trịnh Khắc Sảng lại cảm thấy là luận điệu trào phúng rất cay cực cho hắn. Bất giác mặt thẹn đỏ bừng. Tối hôm ấy đoàn người đi về phía nam đến Hiếu Huyện liền tìm vào quán trọ. Cửu Nạn sai A Kha ra ngoài rồi hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Bọn người diễn kịch lúc ban ngày phải chăng đều là bạn hữu với ngươi? Nên biết Cửu Nạn là tay võ công xuất quỉ nhập thần. Bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên giả vờ đóng kịch chỉ lừa gạt được Trịnh Khắc Sảng cùng A Kha, chứ khi nào có thể che mắt cao nhân nơi cửa phật? Vi Tiểu Bảo biết trò hệ của mình đã bị Cửu Nạn phanh phui ra, gã cười đáp:

- Bọn họ không thể kể là bạn hữu với đệ tử được. Cửu Nạn hỏi:

- Bọn người đó đều võ công trác tuyệt, sao lại chịu giở trò giỡn ra với ngươi. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Có lẽ bọn họ không quên nhìn thái độ kiêu căng hống hách của Trịnh công tử, nên mượn tay đệ tử làm trò để cảnh cáo nét kiêu căng của y. Cửu Nạn thấy gã nói có lý, cũng khen ngợi:

- Mấy chiêu Bát Nhã chưởng và Niêm hoa cầm nã thủ ngươi sử rất đúng cách. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đó là mấy miếng để loè người. Xin sư phụ đừng nhắc tới nữa. Trong lúc hai người đang nói

chuyện lại nghe tiếng ngựa hý và tiếng người huyên náo. Một đoàn kỵ mã rất đông tìm vào ngủ trọ. Một người đứng giữa nhà lớn tiếng:

- Tìm cho một gian phòng hảo hạng. Còn ngoài ra những phòng thường cũng được. Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm bất giác mừng thầm trong dạ vì gã đã nhân ra đây là tiếng nói của Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân ở Mộ Vương Phủ. Lại nghe điếm tiểu nhị nói:

- Xin khách quan cứ yên tâm. Những phòng ốc trong tiểu điếm đều rất gọn gàng và sạch se. Tiểu điếm xin bảo đảm không có chuột bọ, muỗi rệp. Mời khách quan qua bên này. Vi Tiểu Bảo hỏi Cửu Nạn:

- Sư phụ! Chúng ta có đi giết Ngô Tam Quế không? Cửu Nạn đáp:

- Chuyến đi này ta bị thương khá nặng, cần tìm nơi tĩnh dưỡng trong vòng một tháng để trở lại lành mạnh như thường rồi hãy quyết định. Nếu không, dọc đường lại gặp địch nhân, ta chưa thể ra tay chống cự, mà để cho ngươi hành động bừa bãi thì Thiết Kiếm môn của chúng ta chẳng còn thể thống gì nữa. Bà nói tới đây cũng không nhịn cười được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ! sư phụ cần giữ thân mình cho lành mạnh là điều khẩn yếu. Gã lấy gói trà Long tinh thượng phẩm ở trong túi ra hãm một chung đưa lại nói tiếp:

- Chờ ngày sau đệ tử học được võ công của sư phụ rồi có gặp địch nhân sẽ động thủ một cách đàng hoàng. Sư phụ hãy ở nhà để đệ tử ra chợ mua mấy thứ rau tươi quả ngọt. Đoạn gã ra khỏi phòng, thấy A Kha cung Trịnh Khắc Sảng đang song vai vừa đi vừa nói chuyện rất thân thiết. Cơn ghen tự đáy lòng nổi lên, Vi Tiểu Bảo lẽo đẽo theo sau hai người. A Kha chợt quay đầu lại hỏi:

- Ngươi theo chúng ta làm chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải tiểu đệ đi theo sư thư đâu mà là đi mua rau cho sư phụ. A Kha nói:

- Hay lắm! Trịnh công tử! chúng ta đi sang bên kia chơi. Cô vừa nói vừa giơ thay trỏ về phía một trái núi nhỏ ở mé tây thành. Vi Tiểu Bảo ghen tức vô cùng nói móc:

- Coi chừng nghe! Đừng để chạm trán bọn sơn vương, tiểu đệ không rảnh để đi cứu các vị đâu. A Kha lườm gã hỏi:

- Ai cầu ngươi đi cứu bọn ta? Trịnh Khắc Sảng biết gã có ý bới móc chuyện xấu xa của mình bữa trước, trong lòng căm hận vô cùng. Hắn hắng dặng một tiếng nhưng không nói gì, rảo bước đi ngay. Vi Tiểu Bảo thấy hai người đi mỗi lúc một xa, gã chợt nghe tiếng A Kha cười khanh khách ra chiều đắc ý, thì trong lòng lại khích động. Gã thò tay vào ống giầy rút đao truỷ thủ, những muốn rượt theo đâm cho Trịnh Khắc Sảng một dao chết tươi cho hả giận. Nhưng gã vừa bước đi hai bước lại nghĩ bụng:

- Nếu xảy cuộc đánh nhau thực sự thì ta không phải là đối thủ của bọn chúng. Gã đành nín nhịn ra chợ mua trái cây, nấm hương, mộc nhĩ, rau xanh đem về quán trọ. Gã thấy A Kha và Trịnh Khắc Sảng chưa trở về lại tưởng tượng đến lúc này hai người đang nói chuyện yêu thương ở nơi vắng vẻ. Gã không nhịn được, bất giác lớn tiếng thoá mạ chửi bâng quơ. Đột nhiên có người đến vỗ vai rồi ôm lấy gã cười hỏi:

- Vi đô thống! Ông bạn cũng ở đây ư? Vi Tiểu Bảo nhìn lại thì ra quan ngự tiền thị vệ tổng quản Đa Long. Gã mừng như bắt được của, vừa cười vừa reo lên hỏi:

- Sao Đa đại ca cũng đến đây? Gã lại thấy mười mấy người đứng ở phía sau Đa Long đều là ngự tiền thị vệ, nhưng ăn mặc theo kiểu lính thường. Bọn thị vệ nhận ra Vi Tiểu Bảo cũng vui sướng nở mặt nở mày nhưng không dám bước lại tham kiến. Đa Long khẽ nói:

- Nơi đây rất phức tạp, mời huynh đệ vào phòng tại hạ nói chuyện. Nguyên bọn họ cũng trọ trong khách điếm này. Vi Tiểu Bảo theo Đa Long vào phòng rồi, bọn thị vệ nhất nhất đến trước mặt gã làm lễ tham kiến. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Được rồi! được rồi! Gã lấy ra tấm ngân phiếu ngàn lạng bạc đưa cho chúng nói tiếp:

- Các anh em cầm chút tiền này đi uống rượu nghe. Bọn thị vệ đã biết vị phó tổng quản này vốn là tay hào phóng, cứ hễ gặp gã là có phận nhờ. Chúng liền hoan hỷ tạ ơn lui ra. Đa Long khẽ nói:

- Có bọn nghịch tặc bí mật mưu đồ làm phản. Chúng mở cuộc đại hội tại phủ Hà Gian để bàn việc. Đức hoàng thượng hay tin phái bọn thuộc hạ đến đây ngấm ngầm mở cuộc điều tra. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Cơ quan tình báo của tiểu Hoàng đế quả nhiên bén nhậy. Gã liền khẽ đáp:

- Tại hạ cũng vì vụ đó mà tới đây. Nghe đâu lần này bọn chúng mở cuộc đại hội kêu bằng "Sát qui đại hội". Đa Long giơ ngón tay cái lên nói:

- Khiếp quá! khiếp quá! Chẳng có một việc gì là qua được tai mắt Vi đô thống. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đa đại ca đã điều tra được tin tức gì xác thực chưa? Đa Long đáp:

- Tại hạ đã cho hai người anh em trà trộn vào cuộc đại hội và hay được bọn chúng muốn đối phó với Ngô Tam Quế. Mỗi tỉnh cử ra một vị minh chủ. Hay ở chỗ tên tuổi những minh chủ đều biết rõ rồi. Vi Tiểu Bảo cố ý hỏi lại:

- Là những ai vậy? Đa Long đáp:

- Minh chủ ở tỉnh Vân Nam là Mộc Kiếm Thanh, ở Phúc Kiến là con thứ của Trịnh Kính tên gọi Trịnh Khắc Sảng. Rồi hắn nói thêm danh tự mấy vị minh chủ nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chúng có nhận diện được bọn Mộc Kiếm Thanh, Trịnh Khắc Sảng không? Đa Long đáp:

- Vì lúc đêm tối nên mấy người anh em không nhìn rõ mặt mà cũng không dám lại gần coi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hoàng thượng còn dặn gì nữa không? Đa Long đáp:

- Hoàng thượng là bậc thánh minh, thần cơ diệu toán không ai bì kịp. Đa đại ca! Khi đại ca trở về xin tâu lại Hoàng thượng là nô tài Vi Tiểu Bảo điều tra xong vụ này sẽ lai kinh diện tấu. Đa Long đáp:

- Dạ dạ! Vi đô thống đốc dạ trung quân lập nên công lớn, nhất định sẽ được Hoàng thượng phong thưởng. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Nếu có công lao há chẳng là đanh giá cho cả bọn ngự tiền thị vệ chúng ta? Bây giờ có việc này phiền các vị một phen tân khổ. Quần thị vệ đứng ngoài cừa phòng chầu chực nghe tiếng đồng thanh hô:

- Đô thống đã có việc sai bảo, dĩ nhiên bọn nô tài phải hết lòng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vụ này người nói ra thật tức đến chết người. Tại hạ có một cô bạn. Hiện giờ bị một tên tiểu tử hoạt đầu đang quyến rũ! Gã nói tới đây, quần thị vệ đã khí tức xông lên đến cổ, chúng ngoác miệng ra mà thoá mạ:

- Tổ bà nó! Tên tiểu tặc nào mà lớn mật, dám đụng đến người của Vi đô thống? Bọn nô tài phải xé xác gã ra lập tức. Vi Tiểu Bảo chậm rãi nói:

- Bất tất phải giết hắn. Các vị chỉ cho hắn ăn đòn một phen là tại hạ đã hả giận rồi. Gã tiểu tử này cũng chỉ là bạn hữu của tại hạ, không nên đánh hắn bị trọng thương. Nhất là chớ đụng đến vị cô nương kia. Bọn thị vệ cười đáp:

- Dĩ nhiên bọn nô tài hiểu rõ điều đó. Còn ai dám đắc tội với một vị hảo cô nương của đô thống đại nhân? Vi Tiểu Bảo nói:

- Hai người hiện đang đi về phía tây. Các vị động thủ với tên tiểu tử kia một lúc, rồi tại hạ giả vờ đến cứu viện đánh đuổi các vị chạy đi. Khi đó các vị nhường nhịn tại hạ để ý trung nhân hài lòng và tại hạ mới có thể diện với cô. Bọn thị vệ cười ồ, đồng thanh đáp:

- Đô thống đại nhân sai khiến bọn nô tài làm việc này thật là thú vị. Đa Long cười nói:

- Các anh em đi làm cho nên việc và luôn luôn phải nhớ hành động cho thận trọng, nếu để bại lộ cơ quan là Vi đô thống không chơi với các vị nữa. Quần thị vệ cười đáp:

- Đã là công việc của Vi đô thống thì dù bọn nô tài có phải dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng, cũng quyết không lùi bước. Một tên thị vệ cười nói:

- Mẹ kiếp! Gã tiểu tử kia đi trêu ghẹo người bạn lòng của Vi đô thống khiến cho bọn nô tài không thể nhịn được. Chẳng thà hắn giỡn cợt với má má nô tài, thường khi nô tài cũng chưa cần liều mạng với hắn. Mọi người nghe nói đều cười rộ. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Anh em nói khẽ chứ! Đừng để người ngoài nghe biết chuyện. Quần thị vệ lên chân xuống tay, cười nói ầm ỹ, rần rộ kéo đi. Vi Tiểu Bảo cầm giỏ rau giao cho nhà bếp, thưởng chúng năm đồng cân bạc và dặn chúng làm cơm canh cho tinh khiết ngon lành. Đoạn gã thủng thẳng ra ngoài khách sạn đi về phía tây. Vi Tiểu Bảo đi chưng hơn một dặm đã nghe tiếng quát tháo cùng tiếng thoá mạ om sòm. Gã ngửng đầu nhìn ra xa thấy mấy chục người tay cầm binh khí đang đánh nhau kịch liệt. Gã lẩm bẩm:

- Thằng lỏi này đáo để thật! Hắn phải địch với một số đông mà vẫn còn chống chọi được. Vi Tiểu Bảo từ từ tiến gần lại. Bất giác gã giật mình kinh hãi vì thấy bọn thị vệ vây một lũ bảy tám người đang chiến đấu rất hăng hái. Bảy, tám người này đều tựa lưng vào bức tường thành để chiến đấu. Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ lại thì ra bọn Mộc Kiếm Thanh, Ngô Lập Thân ở Mộc Vương phủ. Một vị cô nương nhỏ tuổi đứng bên Mộc Kiếm Thanh, tay cầm song đao đối địch, đầu tóc rũ rượi. Hai người đứng trên đầu tường cầm tay nhau coi cuộc chiến đấu. Chính là A Kha và Trịnh Khắc Sảng. Vi Tiểu Bảo vừa tức lại vừa buồn cười, miệng lẩm bẩm:

- Con mẹ nó! Đánh lầm người rồi. Chắc là chúng nó thấy Mộc công tử đi với cô kia, chẳng phân rõ xanh đỏ trắng vàng đã nhào vô động thủ liền. Ga lại thấy Đa Long tay cầm thanh quỷ đầu đao đứng ở phía sau đốc chiến, liền đến bên y, khẽ nói:

- Đánh lầm người rồi! Hai người đứng trên đầu tường ia mới đúng. Gã dứt lời lập tức lảng ra chỗ khác. Đa Long hô lớn:

- Không phải rồi! Trời ơi! Người quen cả đây mà. Té ra kẻ thiếu nợ không phải các vị này. Anh em hãy lùi lại nhường lối cho các vị đi Quần thị vệ nghe nói tới tấp lùi lại. Bọn Mộc Kiếm Thanh, Ngô Lập Thân ít người, cơ hồ không địch lại. Họ cho là mình bị lộ hình tích nen bọn quân Thanh này đến tróc nã. Bây giờ thấy bên địch lùi lại tha mình đi thì còn gì hay hơn nữa. Ngô Lập Thân chợt nhìn thấy Vi Tiểu Bảo, la thầm:

- Thật là thẹn đến chết người. Phen này lại được Vi ân công cứu mạng không thì chết ráo. Mình chẳng có chi đáng kể, nhưng tiểu vương gia mà lọt vào tay bọn Thát Đát thì dù mình muôn thác cũng chưa đủ đền tội. Lúc này lão không tiện nhìn nhận Vi Tiểu Bảo, liền cùng bọn Mộc Kiếm Thanh hối hả ra khỏi cửa thành, chạy về phía bắc. Vi Tiểu Bảo nhảy lên đầu tường hỏi A Kha:

- Sư thư ơi! Họ làm gì mà đánh nhau dữ thế? Bọn chúng là ai vậy? A Kha đáp:

- Ta biết đâu đấy? Bọn quan binh này bảo là bọn kia thiếu nợ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta về quán trọ thôi, kẻo sư phụ mong đợi. A Kha đáp:

- Ngươi về trước đi rồi ta về sau... Cô chưa dứt lời, bọn thị vệ đã chạy tới nơi. Một tên trỏ vào Trịnh Khắc Sảng hô lớn:

- Hắn đây rồi! Kẻ thiếu tiền chính là thằng cha này. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Trịnh công tử! Sư thư! Chúng ta chạy lẹ đi thôi. Bọn quan binh Thát Đát thường làm càn làm bậy. Dây vào với họ là phiền lắm đấy. A Kha cũng ngấm ngầm sợ hãi nói theo:

- Phải rồi! Chúng ta nên về quách. Lại thấy tên thị vệ xông lên nhìn vào mặt Trịnh Khắc Sảng nói:

- Hôm qua ngươi đến thưởng ngoạn các hoa cô nương trong kỹ viện ở phủ Hà Gian, còn thiếu ta một vạn lạng bạc. Biết điều thì mau mau trả đi.

Hồi 128 - Hạ Tình Địch Mấy Phen Thi Kế

Trịnh Khắc Sảng tức giận lớn tiếng hỏi:

- Các ngươi đừng nói càn. Ta vào kỹ viện bao giờ? Ta làm gì mà thiếu nợ các ngươi? Một tên thị vệ hỏi lại:

- Ngươi muốn cãi xoá chăng? Đêm hôm kia ngươi kề đùi kề vế với hai ả mày ngài, tên chúng là gì ngươi còn nhớ không? Một tên thị vệ khác nói theo:

- ả lớn tuổi tên gọi là A Thuý, ả nhỏ tên gọi là Hồng Bảo. Ngươi quay sang mé tả hôn một cái, uống một tợp rượu, rồi xây qua bên phải sờ má ả này, cũng uống một tợp rượu. Ngươi ăn chơi thoả thích như vậy mà còn chối được ư? Một tên thị vệ nữa nói:

- Ngươi vừa ôm ấp hai người má phấn môi son, vừa đánh bạc gieo xúc xắc với chúng ta. Ngươi thua mất hai ngàn lạng bạc. Muốn đánh gỡ, ngươi mượn ta ba ngàn lạng, lão huynh đây hai ngàn. Sau ngươi lại vay y một ngàn năm trăm lạng nữa. Ngươi còn mượn của vị này hai ngàn! Một người khác nói theo:

- Ngươi lại mượn của ta một ngàn năm trăm lạng. Cộng tất cả là một vạn lạng. Rồi cả năm tên vươn tay ra nói:

- Giết người thì phải đền mạng. thiếu nợ thì phải trả tiền. Mau mau hoàn lại bọn ta đi! A Kha sực nhớ lại bữa trước vào kỹ viện đã bắt gặp Vi Tiểu Bảo đùa giớn với bọn kỹ nữ, rồi mới đây, hôm ngồi ẩn trong đống rơm, Trịnh Khắc Sảng không ngớt sờ soạng vào mình cô, nên cô cho là vụ này có thực. Cô còn nhớ lại đêm hôm trước ngày mở cuộc "Sát Qui đại hội", Trịnh Khắc Sảng suốt đêm không trở về quán trọ. Sáng sớm hôm sau hắn về mặt đỏ gay, nói là được những vị anh hùng hào kiệt mời đi uống rượu. Bây giờ cho là uống rượu thì có thật nhưng chẳng phải anh hùng hào kiệt nào mời hắn hết, mà là uống rượu ở trong kỹ viện với bọn kỹ nữ đê tiên. A Kha nghĩ tới đây, bất giác trong lòng nổi cơn ghen tức, nước mắt chạy quanh cơ hồ nhỏ giọt. Vi Tiểu Bảo kéo áo cô, khẽ nói:

- Sư thư ơi! Vụ này không liên quan gì đến chúng ta. Bọn chúng đều là người tồi bại, chẳng nên dây dưa với họ làm gì. A Kha khẽ gật đầu, lùi ra xa mấy bước. Bọn thị vệ liền chận đường Trịnh Khắc Sảng, bao vây hắn vào giữa. Những người đứng đằng sau liền vươn tay ra nắm lấy bím tóc Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng tức quá huých khuỷu tay về phía sau đụng mạnh và trước ngực tên thị vệ kia. Gã đau điếng người rú lên một tiếng. Cả bọn thị vệ liền xông vào, quyền đấm chân đá túi bụi. Nếu lấy một chọi một thì không một tên nào địch nổi Trịnh Khắc Sảng, nhưng bảy tám người xúm lại đánh hôi làm cho hắn té xuống. A Kha lớn tiếng quát:

- Có việc gì cứ lấy lời tử tế nói chuyện với nhau. Hà tất phải đánh loạn xà ngầu? Cô nói rồi xông vào cứu viện. Đa Long la lên:

- Này! Đại cô nương! vụ này không liên can gì đến cô. Cô không nên dấn thân vào vũng nước bùn lầy. A Kha thét lên:

- Tránh ra! Cô vươn tay đẩy vào đầu vai Đa Long. Đa Long là một tay cao thủ trong đại nội, võ

công rất tinh thâm. Hắn khẽ vẩy tay một cái hất lui A Kha về phía sau mấy bước. Bên kia bọn thị vệ tiếp tục đấm đá Trịnh Khắc Sảng. Những tiếng bạt tai

"bốp bốp" vang lên. A Kha nóng nảy tấn công mấy chiêu liền đều bị Đa Long vừa cười hì hì, vừa dồn co lùi ra xa Trịnh Khắc Sảng. Hắn cười nói:

- Đại cô nương! Anh chàng công tử bột này rượu chè cờ bặc, đĩ điếm đủ trò. Sáng sớm hôm nay gã còn hỏi mượn ta năm ngàn lạng bạc để chuộc hai ả mày ngài đem về làm vợ. Sao cô còn bênh vực gã làm chi? A Kha gầm lên:

- Các người đừng đánh nữa! Có điều gì thì thủng thẳng nói ra. Một tên thị vệ cười đáp:

- Cô nương bảo hắn trả tiền bọn ta là tự nhiên chúng ta tha cho không đánh nữa. Gã vừa nói vừa tống một quyền vào trước ngực Trịnh Khắc Sảng đến

"binh" một tiếng, khiến cho mũi hắn đổ máu tươi ra. Một tên thị vệ khác rút đao hô lớn:

- Hãy cát hai tai hắn rồi sẽ tính. Gã cầm đơn đao vung lên không hai cái. A Kha nắm lấy tay Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? làm thế nào bây giờ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Một vạn lạng bạc thì tại hạ lúc nào cũng có, nhưng đưa cho y để đi đánh bạc cùng chơi gái điếm thì tại hạ chẳng vui lòng chút nào. A Kha nói:

- Bọn chúng chực cắt tai y... Ngươi... ngươi cho ta mượn... Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nếu sư thư lấy thì đừng nói một vạn mà cả mười vạn tiểu đệ cũng ưng ngay. Nhưng rồi đây chúng ta thành vợ chồng, chẳng lẽ lại đòi nợ nhau? Sư thư bảo Trịnh công tử hỏi mượn thì tiểu đệ mới cho vay. A Kha dậm chân nói:

- Trời ơi! Ngươi thật là một đứa... Rồi cô la gọi:

- Này này! các ngươi đừng đánh y nữa, để ta hoàn tiền lại cho. bọn thị vệ đánh mỏi tay rồi ngừng lại nhưng vẫn giữ Trịnh Khắc Sảng chứ không buông tha. A Kha kêu lên:

- Trịnh công tử! Tiểu sư đệ có tiền. Công tử hỏi mượn gã để trả chúng. Trịnh Khắc Sảng tức giận cơ hồ ngất đi, nhưng hắn thấy cương đao trước mặt sáng loáng sợ bọn thị vệ cắt tai mình thật. Trịnh Khắc Sảng ngước nhìn Vi Tiểu Bảo ra chiều cầu khẩn. A Kha cũng kéo tay áo gã khẽ giục:

- Ngươi cho y mượn tiền đi! Một tên thị vệ cười lạt xen vào:

- Một vạn lạng bạc há phải chuyện thường? Không người đứng trung gian bảo đảm, ai mà dám bỏ tiền ra cho mượn một cách khinh xuất? Một tên khác hùa theo:

- Trừ phi cô nương đây chịu đứng ra bảo lãnh, không thì chẳng ma nào dám cho thằng lỏi này mượn tiền. Rồi đây gã có cãi xoá không trả, người ta sẽ túm lấy cô mà đòi thì mới được. Tên thị vệ c đao lớn tiếng phụ hoạ:

- Đại co nương nhà người ta chẳng có thân tình cố hữu là gì với thằng lỏi đó thì ai dại gì mà bảo lãnh cho gã? Mai mốt không có một vạn lạng bạc hoàn lại thì chỉ còn đường đem tấm thân ngàn

vàn mà thế vào, tức là cô lấy vị tiểu tài chủ này làm chồng. Ngoài ra chẳng còn lối nào thoát. Bọn thị vệ đều cười ồ, lớn tiếng khen:

- Phải lắm! Phải lắm! ý kiến thật là cao minh. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Sư thư! Không được rồi! Sư thư có nghe họi nói đó không? Như vậy há chẳng khiến cho sư thư phải khuất tất nhiều quá? Lại nghe một tiếp "bốp" vang lên. Một tên thị vệ đã đánh Trịnh Khắc Sảng một cái bạt tai. Chân tay hắn bị giữ chặt, không sao kháng cự được. Một tên thị vệ quát:

- Cứ đánh mạnh vào! đánh chết nó đi. Một vạn lạng bạc này coi như quẳng xuống nước mất tăm càng khỏi phiền lòng. Chúng vừa nói vừa tát liên hồi. Trịnh Khắc Sảng la lên:

- Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Vi huynh đệ! Huynh đệ có tiền đem theo thì cho tại hạ mượn một vạn lạng. Tại hạ... tại hạ bảo đảm sẽ hoàn lại huynh đê. Vi Tiểu Bảo liếc mắt nhìn A Kha hỏi:

- Sư thư! Sư thư bảo có nên cho y mượn không? A Kha nước mắt đầm đìa nghẹn ngào đáp:

- Có chứ! có chứ!... Ngươi cho y mượn đi! Một tên thị vệ đứng bên lớn tiếng phụ hoạ:

- Đại cô nương đứng ra bảo lãnh thì.....(-----thiếu một đoạn-----) A Kha cầm lấy nói:

- Có tiền đây rồi. Các ngươi buông tha y ra Bọn thị vệ nghĩ thầm:

- Lúc nãy Vi phó tổng quản đã bảo để y ra tay cứu người mà bây giờ lại biến thành ra bạc cứu người. Chẳng hiểu y có vui lòng không? Chúng vẫn nắm giữ Trịnh Khắc Sảng chư không buông ra. Vi Tiểu Bảo nói:

- Các ngươi cầm lây smột vạn lạng bạc này rồi đem ra chia nhau đi! Con mẹ nó! Tự nhiên một chuyện rắc rối ở đâu đưa đến làm cho mọi người phải một phen cơ khổ. Bọn đầu trâu mặt ngựa kia! Mau mau buông tha người ra. Bọn thị vệ nghe gã nói vậy mừng rỡ vô cùng, vì hiển nhiên gã có ý cho bọn chúng vạn lạng bạc này. Chúng liên buông tha Trịnh Khắc Sảng. A Kha vươn tay ra đỡ Trịnh Khắc Sảng dậy đưa tập ngân phiếu cho hắn. Trịnh Khắc Sảng căm giận đến cùng cực. Hắn đón lấy tập ngân phiếu đưa ngay cho một tên thị vệ đứng bên, không thèm ngó tới. Vi Tiểu Bảo thoá mạ:

- Bọn quan binh Thát Đát khốn kiếp kia! Các người đánh bạn ta thành thân tàn ma dại thế này ư? Lão gia quyết không chịu bỏ qua. A Kha lại sợ xảy ra chuyện rắc rối. Cô vội khuyên giải:

- Đừng thoá mạ họ nữa. Chúng ta về thôi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vụ này thật khiến cho người ta phải căm hận! Thiếu nợ thì trả bằng tiền. Bây giờ tiền trả rồi, nhưng Trịnh công tử bị trận đòn thì sao? Chẳng lẽ để y chịu đòn một cách oan uổng? Đa Long cười ha hả nói:

- Thằng lỏi này vừa thoát khỏi ngôi sao bần cùng đã nổi lòng hiếu sắc được ngay. Con mẹ nó! Ngươi tựa vào đại cô nương nhà người ta làm gì thế? Lão nói rồi vươn tay ra túm lấy cổ áo Trịnh Khắc Sảng, nhắc bổng người hắn lên xoay đi mấy vòng, lớn tiếng quát:

- Ta liệng ngươi xuống dưới chân thành để coi ngươi sống hay chết. Trịnh Khắc Sảng kêu ầm lên. Đa Long quật mạnh hắn xuống đất rồi nói:

- Từ nay trở đi ngươi khôn hồn thì dời xa vị cô nương này. Người ta là một vị thiên kim tiểu thơ, mà ngươi là một thằng lỏi cờ bạc đàng điếm, cắp gà trộm chó, cứ chàng màng với cô thì còn chi là danh giá con người ta? Lão ngừng lại một chút rồi hăm doạ:

- Nếu ta còn thấy ngươi quấn quít bên mình vị cô nương này mà ta không vặn cổ ngươi đi thì đừng kể ta là người. Lão nói rồi tay trái nắm lấy bím tóc Trịnh Khắc Sảng, tay phải xoắn tóc hắn. Lão hít mạnh một hơi chân khí, ngực phồng lên như ễnh ương. Những bắp thịt bả vai và cánh tay nổi cuồn cuộn. Đột nhiên hắn hét một tiếng thật to kéo mạnh hai tay ra đánh "bục" một tiếng. Bím tóc của Trịnh Khắc Sảng bị đứt khúc giữa. Bọn thị vệ thấy thần lực của Đa Long ghê gớm như vậy bèn nổi tiếng hoan hô vang dội cả một vùng. Nên biết tý lực của Đa Long vốn đã cương mãnh vô cùng, hắn luyện môn ngoại công thành tựu đến độ siêu quần. Hai cánh tay có sức mạnh ngàn cân. Đa Long liệng bím tóc của Trịnh Khắc Sảng rồi xoè năm ngón tay trảo lớn bằng năm cái dùi trống nắm lấy cổ Trịnh Khắc Sảng Tiếp theo tay trái lão cũng nắm lấy cổ Trịnh Khắc Sảng. Hai tya dần dần xiết chặt. Trịnh Khắc Sảng cơ hồ nghẹt thở mặt đỏ bừng lên. Lưỡi hắn thè ra, xem chừng chết ngạt tới nơi. Mười mấy tên thị vệ tay cầm binh khí vây quanh hai người, không để cho A Kha len vào giải cứu. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Tiền hoàn lại rồi, các ngươi còn muốn giết người nữa ư? Gã xông vào phóng quền đấm binh một cái trúng bụng một tên thị vệ. Tên thị vệ này "ối" lên một tiếng, phải mở lối cho gã. Vi Tiểu Bảo vung xong quyền ra chiêu "Song long thưởng châu" nhằm đánh tới Đa Long. Hai tay Đa Long chịt cổ Trịnh Khắc Sảng, khó bề chống đỡ. Lão bị song quyền đánh trúng. Chiêu "Song long thưởng châu" này nguyên nhằm đánh vào huyệt thái dương bên địch, nhưng Vi Tiểu Bảo bé nhỏ thấp lùn thành ra song quyền của gã đề đánh vào dưới nách đối phương. Đa Long giả vờ phẫn nộ, lớn tiếng thoá mạ:

- Thằng tiểu quỉ chết đâm kia! Lão gia phải đập chết mi. Lão buông Trịnh Khắc Sảng ra, quay lại đánh nhau với Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo sử những chiêu thức đã học được ở nơi Hải Đại Phủ cùng Trừng Quan đại sư. Thân pháp linh hoạt, thi triển chiêu thức coi rất ngoạn mục. Đa Long vung tay phóng quyền vù vù, nhưng chiêu nào cũng chỉ đánh gần tới người Vi Tiểu Bảo còn cách vài tấc liền biến chiêu lái ra chỗ khác. Đột nhiên lão cao hứng phóng cước đá một phát thạtmạnh. Những tiếng "rắc rắc" vang lên. Lão đá gẫy cây táo bên cạnh Vi Tiểu Bảo. Bọn thị vệ lớn tiếng reo hò:

- Đánh chét thằng lỏi này đi! Đập gã nát ra như tương. A Kha thấy Đa Long thần dũng phi thường. Cô sợ Vi Tiểu Bảo bị lão đánh chết thật, lền cả tiếng hô hoán:

- Sư đệ! sư đệ! đừng đánh nữa. Chúng ta về thôi. Vi Tiểu Bảo mừng thầm tự nhủ:

- Nàng quan tâm đến ta rồi. Cô ả này cũng không phải là hạng vô lương tâm. Đa Long lại phóng chân trái đã một phát. Một tảng đá lớn bằng cái đấu bị hất tung lên rồi rớt xuống chân tường. Vi Tiểu Bảo ra chiêu mỗi lúc một mau lẹ. Gã phóng chưởng đánh trúng vào da bụng đối phương. Đa Long thét lên be be tựa hồ đau đớn vô cùng. Hai chân lão lại ngồi bệt xuống đất. Miệng lão gầm lên:

- Lão gia chưa thua đâu. Còn phải đánh nữa. Lão nhảy vọt lại. Hai tay vung lên bổ xuống đánh tới tấp. Vi Tiểu Bảo nghiêng mình né tránh thoi quyền của Đa Long đánh vào tường thành làm vỡ tan ba viên gạch xanh lớn Vi Tiểu Bảo vung cước đá tới. Phát đá chưa đụng vào người Đa Long, lão đã rú lên một tiếng rồi té từ trên mặt thành lăn xuống chân tường. Láo nằm yên

không nhúc nhích. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi vội nhảy theo đến gần cúi xuống nhìn. Đa Long ngửng đầu lên mỉm cười. Lão ra hiệu cho gã biết là không hề gì. Rồi lão lại nằm yên. Vi Tiểu Bảo biết lão giả vờ nên mới yên dạ. Bọn thị vệ vẫn còn kinh hãi thất sắc.... Vi Tiểu Bảo bèn kéo A Kha khẽ nói:

- Chạy lẹ đi! chạy lẹ đi! Rồi gã cùng A Kha và Trịnh Khắc Sảng vắt chân lên cổ chạy về khách điếm. Trịnh Khắc Sảng vào phòng riêng của hắn. Còn A Kha và Vi Tiểu Bảo chạy thẳng vào phòng Cửu Nạn. Cửu Nạn ngó thấy A Kha vẻ mặt hốt hoảng, hơi thở hồng hộc liền hỏi:

- Đã xảy chuyện gì rồi sao? A Kha vừa thở vừa đáp:

- Có mười mấy tên quan binh Thát Đát sinh chuyện rắc rối với Trịnh công tử... may nhờ... may nhờ sư đệ đánh ngã được tên cầm đầu... Từ giờ các ngươi ngồi yên trong khách điếm này, đừng ra ngoài. A Kha khẽ dạ một tiếng rồi cúi đầu xuống. Sau một lúc cô lại băn khoăn về thương thế của Trịnh Khắc Sảng liền qua phòng hắn xem sao, thì gia nhân đã rịt thuốc buộc thương cho hắn rồi. Hắn đang ngủ trên giường. Vi Tiểu Bảo thấy A Kha ở phòng Trịnh Khắc Sảng đi ra, gã lại nổi lòng ghen tức, tự nhủ:

- Con nhỏ này vẫn một lòng một dạ thương xót thằng lỏi thối tha kia. Ta sẽ cắt tai, chọc đui mắt gã thử xem thị còn quí gã như bảo bối nữa không? Vi Tiểu Bảo tuy là một đứa nhỏ gian ngoan lắm mưu nhiều trí, nhưng về đường tình ái nam nữ thì gã hãy còn kém lắm. Vào khoảng nửa đêm. Vi Tiểu Bảo đang mơ màng, bỗng ngoài cửa sổ có tiếng khẽ gõ. Gã giật mình kinh hãi ngồi nhổm dậy. Lại nghe ngoài cửa có người khẽ gọi:

- Vi ân công! Lão phu đây mà. Vi Tiểu Bảo chú ý lắng tai nghe đúng là thanh âm của Ngô Lập Thân. Gã mừng thầm chạy đến bên cửa sổ. Cất tiếng khẽ hỏi:

- Ngô nhị thúc đấy ư? Ngô Lập Thân đáp

- Phải rồi! lão phu không dám. Vi Tiểu Bảo nhẹ nhàng mở cửa sổ không để phát ra tiếng động. Ngô Lập Thân liền nhảy vọt vào ôm chặt lấy gã ra chiều hoan hỷ đến cùng cực. Lão khẽ nói:

- Ân công! Ngày nào lão phu cũng nhớ tới ân công. Không ngờ chúng ta lại gặp nhau đây. Lão xoay tay đóng cửa sổ lại rồi kéo Vi Tiểu Bảo đến ngồi sóng(....)

- Vi huynh đệ! huynh đệ định đi đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chuyện này nói ra hơi dài. Nhị ca ơi! Tiểu đệ đang toan tính việc cầu thân. Ngô Lập Thân ra chiều hớn hở hỏi:

- Tiểu huynh có lời mừng huynh đệ. Không hiểu huynh đệ đã nhắm trúng vị cô nương nào? Trong bụng lão nghĩ thầm:

- Phải chăng gã muốn cầu thân với Phương Di? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cô vợ của tiểu đệ họ Trần, nhưng còn một điều nói ra lại bẽ bàng. Ngô Lập Thân hỏi:

- Điều chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vị hôn phối của tiểu đệ đang giao du thân mật với kẻ khác họ Trịnh. Thằng lỏi này nhân cách tồi tàn. Gã quyến rũ vợ tiểu đệ còn là chuyện nhỏ. Gã lại đi tố giác chuyện cơ mật với bọn quan

binh Thát Đát. Bữa nay bọn quan binh kia sinh sự với tiểu vương gia cũng là do gã báo cáo với chúng. Ngô Lập Thân tức giận vô cùng hỏi:

- Thế thì thằng này không muốn sống nữa. Sao gã lại làm như vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nhị ca có biết thằng lỏi đó là ai không? Gã chính là thứ công tử của Diên Bình quận vương ở Đài Loan. Gã khoe Diên Bình quận vương thống lãnh đại quân còn Mộc Vương phủ các vị âm mưu đã bị bại lộ chẳng có quyền thế chi hết? Ngô Lập Thân tức giận vỗ đùi nói:

- Mộc Vương gia là khai quốc công thần của nhà Đại Minh, đời đời làm trấn thủ tỉnh Vân Nam. Trịnh gia ở Đài Loan là hạng hậu tiến bì với Mộc Vương phủ thế nào được? Vi Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên đúng thế rồi. Vậy mà thằng lỏi kia bảo bọn người ở Vân Nam làm thổ công tại chỗ nếu muốn giết Ngô Tam Quế thì dễ dàng hơn bọn chúng ở Đài Loan nhiều. Gã thương lượng với tiểu đệ đặng diệt trừ bọn người Mộc gia trước đi. Tiểu đệ tức giận mắng y một chập và nói cho gã biết: Thiên Địa Hội và Mộc Vương phủ thi đua ai trừ diệt được Ngô Tam Quế trước Nhưng đã là anh hùng hảo hán, thắng phải cho vẻ vang, thua cũng cần giữ tư cáhc đàng hoàng. Khi nào lại ngấm ngầm ám hại đồng chí? Thằng lỏi đó không phục mới tìm nguỵ kế khác. May mà bọn quan binh Thát Đát không nhận diện được tiểu vương gia, tiểu đệ liền gạt chúng là nhận lầm người, nên các vị thoát khỏi tai nan. Gã bịa chuyện hoang đường thật tài tình. Ngô Lập Thân không nghi ngờ gì nữa khẽ la lên:

- Té ra là thế! té ra là thế! Con mẹ nó! Thằng lỏi này không phải giống người. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nhị ca phải cho gã một bài học. Có điều mình nể mặt Diên Bình quận vương, không nên giết chết gã. Hay hơn hết là nhị ca đánh cho gã một trận rồi tiểu đệ đứng ra khuyên giải. Nếu có phải động thủ thì nhị ca giả vờ nhượng bộ tiểu đệ mấy chiêu được chăng? Ngô Lập Thân đáp ngay:

- Thế là Vi huynh đệ đã vì bọn tiểu huynh nhiều lắm. Khi nào không làm mất mặt họ Trịnh ở Đài Loan cho khỏi chuyện rắc rối. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Nhị ca giả vờ như không quen biết tiểu đệ, đến giở trò vô loại với gã là được. Thằng cha trên đầu bị thương cùng đi với tiểu đệ chính là gã đó. Ngô Lập Thân nói:

- Hay lắm! Vi huynh đệ hãy thận trọng. Tiểu huynh đi đây. Lão nói rồi đứng dậy, vẫy tay ra chiều quyến luyến không nỡ dời tay. Ngô Lập Thân nắm tay Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Vi huynh đệ ơi! Trong thiên hạ thiếu gì những cô nương tài mạo song toàn? Nếu vị mỹ nhân kia mà không đối xử hết lòng với huynh đệ thì huynh đệ bất tất thương tiếc y làm chi. Vi Tiểu Bảo buông tiếng thở dài, mặt buồn rười rượi không nói gì nữa. Ngô Lập Thân đẩy cửa nhảy vọt ra ngoài. Hôm sau Vi Tiểu Bảo theo Cửu Nạn cùng A Kha ra khỏi thành đi về phía Bắc. Trịnh Khắc Sảng cùng gia nhân đi theo. Cửu Nạn hỏi:

- Trịnh công tử! Công tử định đi đâu? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Tại hạ tiễn chân sư thái rồi về Đài Loan. Đi chừng hơn hai chục dặm, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Một đoàn người đã đuổi tới nơi.

Hồi 129 - Trong Từ Đường Cử Hành Hôn Lễ

Đoàn người đi gần tới nơi. Mọi người trong xe nhìn ra thấy một lũ nhà quê, tay cầm cuốc, cầm thuổng, toàn là đồ dùng của nhà nông. Người đi trước lớn tiếng la:

- Thằng lỏi đó đây rồi! Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ lại thì người này chính là Ngô Lập Thân Gã tự hỏi:

- Bọn chúng hoá trang làm hương nông, không hiểu họ định làm khó dễ thằng lỏi thối tha này bằng cách nào? Đoàn người đi quanh chỗ xe lớn đứng lại cản đường. Ngô Lập Thân trỏ vào mặt Trịnh Khắc Sảng lên tiếng thoá mạ:

- Tặc tiểu tử! Đêm qua ngươi làm chó ăn vụng bột ở Trương gia trang rồi bây giờ muốn chuồn đi cho hết nợ chăng? Trịnh Khắc Sảng tức giận quát hỏi:

- Ngươi nói cái gì mà Trương gia trang với Lý gia trang? Ngươi có đui mắt đâu mà không nhìn rõ, dám nói nhăng, nói càn? Ngô Lập Thân la lên:

- Hay lắm! Té ra vị cô nương ở Lý gia trang cũng bị mi lừa gạt. Thế là chính mi cũng tự cung xưng. Con bà nó! Tên tiểu tặc tử. Bọn gia nhân ở Trịnh phủ đồng thanh quát:

- Vị này là công tử của chúng ta. Ngươi đừng có nhận lầm mà ăn càn nói rỡ. Ngô Lập Thân dắt cô gái nhà quê chừng 17,18 tuổi lại gần. Lão trỏ vào mặt Trịnh Khắc Sảng hỏi:

-Ngươi nhận kỹ coi có đúng gã này không? Vi Tiểu Bảo thấy cô gái quê này tóc vàng lơ thơ, răng nanh lòi ra ngoài, cặp mắt đỏ như lửa, tướng mạo xấu xa coi chẳng thuận mắt chút nào. Gã cho là Ngô Lập Thân đã bỏ tiền ra mướn cô đến để đóng kịch, thì không khỏi cười thầm trong bụng. Lại nghe cô gái quê mồm năm miệng mười đáp:

- Chính gã rồi! chính gã rồi! Không sai chút nào. Đêm qua gã vào phòng tiểu nữ làm trò...đê tiện bỉ ổi!... trời ơi!... Thật là xấu xa!... Trời ơi! Hu hu... Nguyên Ngô Lập Thân đứng đằng sau đâm vào lưng cô một cái. Cô đau quá vừa khóc vừa nói, rồi sau nghẹn ngào không thốt ra lời được nữa. Một tên nông phu khác lên tiếng quát:

- Mi làm nhục em gái lão gia. Con mẹ nó! Lão gia quyết liều mạng với mi. Người nói câu này chính là đệ tử của Ngô Lập Thân tên gọi Ngao Bưu. Vi Tiểu Bảo coi kỹ những người trong Mộc Vương phủ thấy có năm, sáu tên chàng đã quen mặt. Gã không thấy Lưu Nhất Chu ở trong đám này liền biết là Ngô Lập Thân đã lựa người rồi mới đưa tới đây. Bọn chúng toàn là những người thiện cảm với gã, hay ít ra chẳng có hiềm khích gì, để cơ quan khỏi bị bại lộ. A Kha ngó thấy cô gái quê này diện mạo cực kỳ xấu xa quê kệch; cô không tin Trịnh Khắc Sảng lại có hành động sàm sỡ với ả; cô lại chứng kiến những bằng cớ xác thực. Cô tự hỏi:

- Bọn nông dân này vốn không thù oán gì Trịnh công tử thì họ vu oan cho y làm chi? Bất giác cô đâm ra bán tín bán nghi. Vi Tiểu Bảo chau mày nói:

- Trịnh công tử làm thế này thì ra y hiếu sắc quá. Đã đến kỹ viện chơi gái điếm thì thôi. Sao y còn đi... đi... Trời ơi! Cô gái quê này xấu lắm! Sư thư! Chắc bọn họ nhận lầm người. Chẳng lẽ Trịnh công tử lại... suồng sã cả với ả? A Kha đáp:

- Phải rồi! Nhất định họ nhận lầm người. Lại nghe Ngô Lập Thân nhìn cô gái quê hỏi dồn:

- Có đúng thằng lỏi này không? Nói lẹ đi! Nói lẹ đi! Việc gì ngươi phải sợ gã? Thằng lỏi này đã làm gì ngươi?... Cô gái quê móc trong bọc ra một đĩnh bạc lớn đáp: Gã cho tiểu nữ cái này và bảo tiểu nữ nghe theo... lời gã. Gã còn bảo ở Đài Loan tới đây. Gia gia gã là một vị vương gia gì đó. Gã khoe trong nhà gã vàng chất như non, bạc cao như nũi. Còn nữa. Còn nhiều nữa... A Kha nghe tới đây thét lên một tiếng:

- úi chao! Cô nghĩ thầm:

- Cô gái quê này ngây thơ chất phác, đã chẳng biết trời biết đất gì thì làm sao mà bịa chuyện được? Đúng Trịnh Khắc Sảng đã làm chuyện tồi bại rồi! Cô nghĩ tới đây trong lòng đau khổ vô cùng! Bọn gia nhân ở Trịnh phủ nghe cô nói vậy cũng đều tin là thực, liền cả tiếng lấp liếm:

- Tránh ra! Tránh ra! Ngươi đã lấy bạc của người ta là thuận tình rồi, còn gì rắc rối nữa? Biết điều thì tránh ra, đừng cản đường bọn ta. Bọn chúng bụng bảo dạ:

- Người dân quê mùa thì làm gì có bạc nén lớn đến trăm lượng. Dù có thì họ cũng cất kín, chứ chẳng khi nào đem theo bên mình. Đúng là công tử đã cho cô ả. Ngao Bưu gầm lên:

- Không được! không được! Em gái ta đã thất thân với mi thì rồi đây còn lấy ai được nữa? Nhất định mi phải lấy y làm vợ. Mi mau mau theo ta về nhà làm lễ bái đường thành hôn. Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Sau khi thành thân mi đưa y về Đài Loan để bái kiến song thân mi. Em gái ta là con nhà lương thiện tử tế, chứ đâu phải hạng đê hèn? Chẳng lẽ ngươi đem bạc để mua tấm thân trong trắng của y? Rồi gã quay lại hỏi cô gái:

- Gã đưa đĩnh bạc trăm lượng cho ngươi bảo để làm gì? Cô gái đáp:

- Y bảo... y bảo làm sính lễ gì đó... Y còn nói kêu người đến làm mai hỏi tiểu muội làm vợ y rồi đưa về Vương phủ, làm đến... nhất phẩm phu nhân gì đó... Ngao Bưu nói:

- Thế thì phải rồi. Mi không theo em gái ta về làm lễ thành hôn mà toan bỏ đi ư? đâu có chuyện dễ dàng thế được? Biết điều thì theo chúng ta về nhà lẹ đi! Trịnh Khắc Sảng tức giận đến cực độ, bụng bảo dạ:

- Phen này ta đến Trung Nguyên gặp toàn chuyện xúi quẩy. Thật là: rồng hãm đầm nông tôm giỡn mặt, hổ xuống bình nguyên bị chó lờn. Cả mấy tên dân dã quê mùa chẳng hiểu từ đâu cũng tìm đến sinh chuyện rắc rối. Hắn vung roi ngựa quất xuống đầu Ngao Bưu. Ngao Bưu rú lên một tiếng:

- úi chao! Rồi hai tay ôm đầu nhã lăn xuống ngựa, nằm cuộn tho lo giẫy giụa mấy cái rồi không nhúc nhích nữa. Bọn hương nông la làng:

- Chết người rồi! Hắn đánh chết người rồi! Rồi hắn quất ngựa toan chạy trốn. Đột nhiên một tên hương nông nhảy vọt lên không xông về phía Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng xoay tay phóng quyền nhắm đấm vào ngực y. Người kia hạ mình xuống phía sau yên ngựa của Trịnh Khắc Sảng. Y thò tay qua nách hắn nắm lấy cổ. Chiêu này kêu bằng "Tà phê nghịch lân" trong cầm nã thủ pháp mà người kia sử một cách tuyệt diệu. Thủ pháp y rất mau lẹ, miệng lại lớn

tiếng la:

- A Tam! A Cẩu! mau lại giúp ta! Ta... ta bị hắn đánh đau quá! Trời ơi! Thằng lỏi này đánh chết người. Nó đánh chết ta rồi! Trịnh Khắc Sảng toàn thân mềm nhũn không cử động được nữa. Bọn gia nhân trong Trịnh phủ rút binh khí ra xông lại. Lần này quần hào ở Mộc Vương phủ tuy ít người nhưng đều là những tay bản lãnh cao cường. Chúng vung thủ cước lên đánh loạn xà ngầu. Bọn gia nhân trong Trịnh phủ một số đã bị thương liền bị đẩy lui. Người hương nông kia ôm lấy Trịnh Khắc Sảng từ trên lưng ngựa lăn xuống đất. Y lớn tiếng gọi:

- A Hoa! Ngươi mau giữ lấy thằng chồng, đừng để hắn chạy trốn. Cô thôn nữ cười đáp:

- Hắn không trốn thoát được đâu. Rồi cô nhảy vọt lại ôm khư khư lấy Trịnh Khắc Sảng. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới nhìn rõ cô thôn nữ là trai giả gái. Thảo nào người cô xấu quá. Dĩ nhiên đây cũng là một nhân vật ở Mộc Vương phủ. Cô thôn nữ giả cũng thi triển cầm nã thủ pháp ôm ghì lấy Trịnh Khắc Sảng. A Kha hốt hoảng la lên:

- Sư phụ! Sư phụ! bọn chúng bắt giữ Trịnh công tử rồi. Làm thế nào bây giờ? Cửu Nạn lắc đầu đáp:

- Trịnh công tử hành động không được đoan chính. Nay y có người giáo huấn không phải là chuyện vô ích. Ta chắc bọn hương nông kia không làm tổn hại đến tính mạng y đâu. Bà nằm trong xe tĩnh dưỡng, chỉ nghe tiếng người huyên náo bên ngoài chứ chẳng nhìn rõ quần hào ở Mộc Vương phủ động thủ tình hình ra sao, không thì bà chỉ ngó qua thân pháp của họ cũng hiểu ngay đây là hạng người nào. A Kha nói:

- Bọn hương nông này dường như đều am hiểu võ công. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Võ công thì họ chẳng có gì đáng kể, nhưng sức lực chúng quả nhiên không phải tầm thường. Bỗng thấy Ngao Bưu đang nằm dưới đất lồm cồm ngồi dậy la lên:

- Con mẹ nó! Xuýt nữa thì thằng lỏi kia đánh chết lão gia. Một tên hương nông cười hỏi:

- Ông bạn là đại cữu tử, sao lại xưng là lão gia? Ngao Bưu liền chữa lại:

- Phải rồi! Ta là đại cữu tử của gã. Giữ tên tiểu tử đó lại. Đại cữu tử chưa chết thì không bắt gã phải đền mạng! Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hoa muội! Muội muội đã có chỗ gửi thân trọn đời, vậy phải giữ lấy gã đưa về bái đường làm lễ thành thân. Bọn hương nông hoan hô ầm ỹ, lớn tiếng reo:

- Ha ha! Có rượu uống. Phen này lại được uống rượu mừng đám cưới. Rồi dắt hết ngựa của Trịnh phủ lại, đỡ Trịnh Khắc Sảng lên yên, theo đường cũ dông tuốt. Bọn gia nhân ở Trịnh phủ vừa la ó vừa rượt theo. Nhưng toán người kia chạy đã xa rồi mà bọn này đi bộ thì còn đuổi kịp thế nào được? Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Trịnh công tử đến đây lấy vợ là tuyệt diệu. Vì nơi đây kêu bằng Cao gia trang? A Kha trong lòng vừa kinh hãi, vừa tức giận, trong lòng cô chẳng có chủ ý gì, liền buột miệng hỏi lại:

- Nơi đây kêu bằng Cao gia trang ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Trong truyện Tây Du Ký có một hồi sách "Cao gia trang Bát Giới chiêu thân" A Kha

biết gã nói móc, tức mình xđng giọng:

- Ngươi mới là Trư Bát Giới. Cô uất hận không nhịn được bất giác đứng tựa gốc cây bên đường mà khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo hỏi móc:

- Sư thư ơi! Trịnh công tử lấy vợ là việc vui mừng, sao sư thư lại khóc? A Kha toan cất tiếng thoá mạ, nhưng cô lại nghĩ:

- Tên tiểu quỉ này thần thông quảng đại. Chỉ còn cách năn nỉ gã viện trợ mới cứu được Trịnh công tử về. Cô vừa khóc vừa nói:

- Sư đệ ơi! Ngươi nghĩ cách nào để cứu Trịnh công tử thoát nạn đi! Vi Tiểu Bảo giương mắt lên, làm bộ kinh ngạc hỏi:

- Sư thư bảo tiểu đệ đi cứu y thoát hiểm ư? Y có nguy hiểm gì đâu? Y không đánh chết người dĩ nhiên chẳng phải đền mạng. A Kha khẽ thở dài đáp:

- Hỡi ơi! Ngươi không nghe thấy ư? Bọn chúng bức bách y đi bái đường làm lễ thành thân với cô gái quê đó rồi. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Bái đường thành thân là việc vui mừng chứ! Gã hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Tiểu đệ chỉ mong được bái đường thành thân với sư thư. Đáng tiếc là sư thư không chịu. A Kha lườm gã đáp:

- Người ta đang rầu muốn chết mà ngươi còn nói chuyện nhàm tai. Từ nay ta không thèm nhìn nhõi tới ngươi nữa cho ngươi coi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư phụ đã bảo: Trịnh công tử có những hành vi bất chính, để y nếm mùi đau khổ là có lợi cho y. Huống chi việc bái đường thành thân lại không phải là việc đau khổ, e rằng Trịnh công tử còn khoan khoái nữa là khác. Nếu không thế thì sao đêm qua y lại đến kiếm vị cô nương kia để làm ẩu? A Kha nghe Vi Tiểu Bảo nhắc tới sư phụ, cô không biết đáp thế nào. Cô tức giận giậm chân nói:

- Chỉ có ngươi mới tính chuyện làm ẩu. Hôm ấy dọc đường A Kha cố ý làm cho cuộc hành trình chậm trễ lại. Lúc ăn lót dạ cô cầm dao đâm voà đùi lừa. Con vật bị què chân bước thấp bước cao chuệch choạng, đi rất chậm. Xe đi chừng được hơn hai mươi dặm thì đến một toà thì trấn phải dừng lại nghỉ ngơi. Vi Tiểu Bảo đã biết trước đêm nay A Kha nhất định đi cứu viện Trịnh Khắc Sảng. ¡n cơm tối xong, gã chờ cho mọi người trong khách điếm đi nghỉ cả rồi, liền xuống tầu ngựa, nằm lăn trên đống cỏ để ngủ. Quả nhiên chưa đến canh một, gã nghe tiếng bước chân xào xạc. Một bóng đen vào tàu dắt ngựa ra. Vi Tiểu Bảo khẽ la lên:

- Có người lấy trộm ngựa! Người đó chính là A Kha. Cô nghe tiếng hô, xoay mình toan chạy trốn, nhưng cô nhận ra thanh âm Vi Tiểu Bảo, liền hỏi:

- Tiểu Bảo! Ngươi đấy ư? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ. A Kha hỏi

- Ngươi vào đây làm chi? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Kẻ sơn nhân này thần cơ diệu toán, biết trước đêm này có người ăn trộm ngựa, nên xuống đây

rình bắt kẻ trộm. A Kha tặc lưỡi rồi năn nỉ:

- Tiểu Bảo! Ta yêu cầu ngươi cùng đi với ta... để cứu y trở về. Vi Tiểu Bảo nghe tiếng cô năn nỉ bằng một giọng thánh thót, bất giác gã bủn rủn cả người. Gã cười hỏi:

- Nếu tiểu đệ cứu được y thì sư thư ban thưởng cho cái gì? A Kha đáp:

- Ngươi muốn điều chi ta cũng... Cô toan nói: Ngươi muốn điều chi ta cũng nghe theo, nhưng cô nghĩ ngay tới:

- Tên tiểu quỉ này nhất định đòi lấy ta thì ta nghe theo thế nào được? Cô nghĩ tới đây liền dừng lại không nói nữa, rồi cô đổi giọng:

- Ngươi... Ngươi chỉ nghĩ cách khinh nhờn ta, chứ không chịu chân tâm giúp ta. Dứt lời, cô bưng mặt thút thít khóc. A Kha khóc đây là chuyện thật chứ không phải giả dối. Có điều (???

...)hạnh nên cô tủi thân, chứ chẳng phải cô uốn éo Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo thấy cô khóc lóc, lòng gã mềm nhũn ra. Gã thở dài đáp:

- Được rồi! Được rồi! tiểu đệ đi với sư thư là xong. A Kha mừng rỡ, nghẹn ngào nói:

- Tạ... tạ ơn sư đệ. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Sư thư bất tất phải cảm ơn tiểu đệ. Có điều tiểu đệ không biết Cao gia trang ở đâu? A Kha sửng sốt một chút, rồi cô hiểu ngay Vi Tiểu Bảo nhắc tới Cao gia trang là gã có ý nói lòng vòng để thoá mạ Trịnh Khắc Sảng. Cô khẽ đáp:

- Chúng ta cứ vừa đi vừa kiếm là được. Hai người lén lút mở cổng sau lữ quán, dắt ngựa ra rồi song song cưỡi ngựa trở về lối cũ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Trịnh công tử có điều chi hay ho mà sư thư lại chỉ thích y? A Kha hỏi lại:

- Ai bảo ta thích y? Chỉ vì.. chỉ vì là chỗ quen biết, y gặp tai nạn dĩ nhiên phải đi giải cứu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Giả tỷ có kẻ bắt tiểu đệ đi bái đường thành thân, sư thư có giải cứu không? A Kha cười hích hích hỏi lại:

- Ngươi đẹp lắm sao? Ai them bắt ngươi đi bái đường thành thân? Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Sư thư coi tiểu đệ không vừa mắt, nhưng biết đâu cô khác A Kha cười nói:

-Nếu được như vậy thì tạ ơn trời đất, ta khỏi phải chịu đựng cái âm hồn bất tán cứ lẩn quẩn bên mình ta. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Sư thư đã bất lương như vậy thì có kẻ nào bắt đi bái đường thành thân, tiểu đệ cũng không giải cứu đâu. A Kha bất giác kinh hãi vì cô sợ chuyện này mà xảy ra thật, tất phải mong vào gã cứu viện. Cô buồn rầu nói:

- Ngươi nhất định phải cứu ta. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao vậy? A Kha đáp:

- Vi Người không thể tự thủ bàng quan. Ai bảo ngươi là sư đệ ta? Vi Tiểu Bảo nghe A Kha nói mấy câu này rất lọt tai. Trong lòng khoan khoái vô cùng! Hai người vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc đã tới chỗ hai bên gặp nhau lúc ban ngày. Bỗng thấy mười mấy người ngồi bên đường tay cầm đèn lồng. Chúng đều là gia nhân của Trịnh phủ. A Kha dừng ngựa lại hỏi:

- Trịnh công tử đâu rồi? Bọn gia nhân dứng cả dậy. Một tên giơ bộ mặt đưa ma ra đáp:

- Công tử vào nhà từ đường bên kia rồi. Gã vừa nói vừa trở về góc tây bắc. A Kha lại hỏi:

- Y đến nhà từ đường để làm gì? Tên gia nhân đáp:

-Bọn hương nông mời công tử đi và bắt ép y làm lễ bái đường thành thân. Công tử không chịu liền bị bọn chúng tay đấm chân đá rất hung dữ. A Kha tức giận hỏi:

-Các ngươi... hừ!... Các ngươi đều là những tay cao thủ mà sao không địch nổi mấy tên hương nông? Bọn gia nhân cực kỳ bẽn lẽn, cúi gầm mặt xuống không dám ngửng đầu lên. Một tên đáp:

- Bọn hương nông này đều là những tay giỏi võ. A Kha càu nhàu lớn tiếng:

- Ngươi còn nói nhăng nữa ư? Bọn dân que mùa thì còn biết võ công là gì nữa? Cô quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Sư đệ! Chúng ta đi cứu y. Cô giục bọn gia nhân:

- Các ngươi dẫn đường cho chúng ta! Một tên lớn tuổi đáp: Bọn hương nông đã bảo: nếu bọn tiểu nhân mà đến rắc rối là chúng giết chết hết. A Kha hằn học nói:

- Giết thì giết chứ sợ gì? Quận vương sai các ngươi đi bảo vệ công tử, chẳng ngờ các ngươi toàn là bị thịt, ham sống sợ chết. Tên gia nhân vội đáp:

- Dạ dạ!...Hay hơn hết là cô nương đừng cưỡi ngựa để khỏi làm kinh động bọn chúng. A Kha hắng dặng một tiếng rồi cùng Vi Tiểu Bảo từ trên nhảy xuống.

(-------thiếu------) Quang cảnh bên trong khiến A Kha bồn chồn trong dạ, nhưng Vi Tiểu Bảo lại khoan khoái đến cực điểm. Trịnh Khắc Sảng trên đầu cài mấy bông hồng, đứng đối diện với một cô gái mặc áo đỏ. Trong sảnh đường đèn nến sáng trưng. Mấy tên dân quê đang khua chuông gõ trống không ngớt. Bỗng nghe tiếng Ngô Lập Thân hô:

- Bái nữa đi! Bái nữa đi! Trịnh Khắc Sảng hỏi

- Thiên địa bái hết rồi còn bái gì nữa? A Kha nghe câu này cơ hồ ngất xỉu. Ngô Lập Thân lắc đầu đáp:

- Theo thể lệ ở đây thì tân lang phải lạy tân nương một trăm lạy. Ngươi mới bái ba mươi lạy, vậy còn bảy chục lạy nữa. Ngao Bưu vung cước đá vào đít Trịnh Khắc Sảng. Chân gã đứng không vững phải quì xuống. Ngao Bưu nắm lấy đầu gã quát hỏi:

- Bữa nay ngươi được làm tân lang thì dập đầu mấy chục cái đã ăn thua gì. Vi Tiểu Bảo biết bọn người trong Mộc Vương phủ muốn kéo dài thời gian để chờ gã tới nơi. Gã lẩm bẩm:

- Trong đời người ít khi gặp màn kịch thú vị này. Mình hãy vui cho đã rồi hãy cứu người cũng

chưa muộn. Nhưng A Kha trong lòng nóng nảy không nhịn được. Cô đá vào cửa sổ đánh "binh" một tiếng. Cánh cửa mở ra, cô cầm đơn đao nhảy vào quát:

- Các ngươi buông tha y ngay, không thì bản cô nương giết hết. Ngô Lập Thân vừa cười vừa hỏi:

- Phải chăng cô nương đến đây uống rượu mừng? Sao cô lại động gươm động dáo? A Kha tiến lên một bước vung đao chém tới Ngao Bưu. Thế đao rất là hiểm độc. Ngao Bưu la lên một tiếng "trời ơi!", đồng thời nhảy sang bên né tránh. Hắn xách cái ghế dài ở sau lưng đưa lên chống đỡ. A Kha tuy nội lực chẳng có gì, nhưng chiêu số võ công của cô rất tinh kỳ. Chả thế mà khi đến chùa Thiếu Lâm cô chỉ vung tay một cái đã đánh ngã được tri khách tăng. Ngao Bưu cầm chiếc ghế dài vướng víu khó bề đón đỡ, bị A Kha bức bách phải lùi hoài. Ngô Lập Thân cười nói:

- Chà! Cô này ghê gớm quá! Rồi lão nhảy tới tiếp chiêu Võ công Ngô Lập Thân so với Ngao Bưu còn cao thâm hơn nhiều. Lão hai tay không mà vẫn xuyên qua được vào khe bóng đao đánh tới. Trịnh Khắc Sảng tung mình lên toan vọt lại viện trợ A Kha thì đột nhiên sau lưng đau nhói, rồi bị người đánh hai thoi quyền té xuống. A Kha trao đổi được bảy, tám chiêu thấy mình không địch nổi, liền hô:

- Sư đệ! Sư đệ! Xông vào lẹ đi! Vi Tiểu Bảo đứng ngoài cửa sổ quát lớn:

- Các ngươi thật là lớn mật! Lão gia phải liều mạng một phen.

Hồi 130 - Lũ Man Mọi Đột Kích Quần Hùng

Tiếp theo lại nghe tiếng tay chân đấm đá trên cửa sổ, tựa hồ Vi Tiểu Bảo đang cùng người động thủ. Ngô Lập Thân nghe nói Vi Tiểu Bảo đã tới, liền đưa mắt ra hiệu rồi quát hỏi:

- Ai? Hai tên đệ tử của lão liền rút khí giới để đón tiếp những chiêu số của A Kha. Ngô Lập Thân nhảy vọt ra ngoài sảnh đường thấy một mình Vi Tiểu Bảo đang vung chân đá vào cửa sổ "binh binh" Chẳng có ai động thủ với gã cả. Ngô Lập Thân xuýt nữa phì cười. Lão lớn tiếng quát:

- Các người hãy dừng tay! Thằng nhỏ này đên đây làm chi? Vi Tiểu Bảo la lên:

- Ta theo sư thư đến cứu người. Các ngươi muốn yên lành thì buông tha y ra. Trời ơi! Hỏng bét. Bọn nhà quê này võ công quả nhiên lợi hại! Gã vừa la vừa chạy ra ngoài. Ngô Lập Thân vừa cười vừa rượt theo. Ra ngoài từ đường rồi, Vi Tiểu Bảo dừng bước cười nói:

- Nhị ca! Tiểu đệ đa tạ nhị ca. Màn kịch này đóng hay quá! Ngô Lập Thân cười hỏi:

- Phải chăng vị cô nương đó là ý trung nhân của huynh đệ? Quả nhiên võ công y rất cao cường. Nhân phẩm cũng... cũng... Khá lắm. Lão vốn là người thô hào, nên đối với sắc đẹp của A Kha lão chẳng quan tâm, chỉ nói lấy lòng Vi Tiểu Bảo. Nhưng chiêu số tinh diệu của cô thực khiến cho lão phải ngấm ngầm kính phục. Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Đáng tiếc là y một lòng một dạ nhất quyết lấy thằng nhỏ thối tha kia, chứ không ưng tiểu đệ. Các vị đã ép buộc thằng lỏi thối tha đó phải làm lễ bái đường thành thân với cô thôn nữ kia, giả tỷ các vị lại bức bách cô này cùng tiểu đệ! Gã đang nói giở câu, chợt động tâm cơ, liền tiếp:

- Nhị ca! nhị ca đã giúp tiểu đệ thì xin giúp cho đến nơi. Tiểu đệ giả vờ bị nhị ca bắt được. Rồi nhị ca bắt luôn cả cô kia, bức bách hai đứa làm lễ bái đường thành thân, hoà duyên cầm sắt. Nhị ca tính như vậy có được không? Ngô Lập Thân nổi lên tràng cười hô hố. Bất giác lão lại lắc đầu luôn mấy cái đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Vi huynh đệ! Huynh đệ bất tất phải quan tâm, tiểu huynh quen thói phải gục gặc cái đầu, nên người ta tặng cho cái ngoại hiệu là Dao đầu sư tử. Nhưng... Lão nói tới đây lộ vẻ ngần ngừ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nhưng làm sao? Ngô Lập Thân đáp:

- Chúng ta là những người nghĩa hiệp, đùa giỡn một chút thì được. Huynh đệ chớ có đa tâm. Tiểu huynh xin nói thành thực: hành động tham hoa hiếu sắc, hoang dâm vô độ, nhất định không nên phạm vào. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái đó đã hẳn. Y là sư tỷ của tiểu đệ, nếu làm lễ bái đường thành thân xong là nên đạo vợ chồng. Tiểu đệ không phải hạng ong bướm vật vờ. Sao lại gọi là tham hoa hiếu sắc được? Ngô Lập Thân nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Thế là huynh đệ hứa với ta không làm điều bại hoại, trái đường nghĩa hiệp

cùng vị cô nương kia.. Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Nhị ca cứ yên tâm. Trăm ngàn lần tiểu đệ không làm chuyện tồi bại với y. Bậc đại trượng phu nhất ngôn ký xuất... cái gì mã nan truy. Ngô Lập Thân cả mằng cười nói:

- Tiểu huynh đã biết huynh đệ là tay anh hùng hảo hán lừng lẫy tiếng tam. Nếu vị cô nương kia mà kết duyên cầm sắt với huynh đệ thì đó là một điều phúc đức cho cô. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nhị ca làm ông mai cho. Chung rượu mừng này mời nhị ca uống trước. Ngô Lập Thân cười đáp:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Vi huynh đệ! Chúng ta động thủ đi. Vi Tiểu Bảo đưa tay ra sau lưng cười giục:

- Nhị ca hành động đi! Bất tất phải khách sáo. Ngô Lập Thân vươn tay trái ra chụp lấy cổ tay Vi Tiểu Bảo. Lão lớn tiếng quát:

- Thử xem ngươi còn trốn được nữa chăng? Rồi lã lôi Vi Tiểu Bảo vào sảnh đường. Lúc này thanh đơn đao của A Kha đã bị đánh rớt khỏi tay cô. Ba món binh khí chỉ vào trước ngực và sau lưng cô. Bọn Ngao Bưu tuy kềm chế được A Kha, nhưng biết cô là ý trung nhân của Vi Tiểu Bảo nên không dám vô lễ chút nào. Ngô Lập Thân cởi dây lưng cột hai tay Vi Tiểu Bảo lại, đẩy gã ngồi xuốn ghế. Lão lại đến trói A Kha. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng thoá mạ không ngớt. Ngô Lập Thân gầm lên:

- Thằng quỉ con kia! Ngươi chỉ thoá mạ một câu nữa là ta móc tròng mắt ngươi lập tức. Vi Tiểu Bảo cũng quát lớn:

- Thằng giặc thối tha này! Ta cứ chửi bới ngươi để ngươi làm gì thì làm. A Kha khẽ nói:

- Sư đệ! Đừng thóa mạ hắn nữa để tránh cái tai hại trước mắt. Vi Tiểu Bảo nghe cô khuyên giải mới im tiếng. Ngô Lập Thân nói:

- Cô này còn biết điều một chút. Nhân phẩm cô cũng vào hạng thanh cao. Hay lắm! Ta có người anh em chưa vợ, bữa nay để y cùng cô kết duyên cầm sắt cho cô thành em dâu ta. A Kha cả kinh vội nói:

- Không được! Không được! Ngô Lập Thân tức giận hỏi:

- Sao lại không được? Cô đã lấy ai chưa? A Kha thẹn đỏ mặt lên đáp:

- Chưa! Ngô Lập Thân nói:

- Chưa lấy ai thì sao lại không được? Đằng nào con gái lớn cũng phải đi lấy chồng. Người anh em của ta là anh hùng hào kiệt, lại không làm nhục cô, sao cô không chịu? Người nhà đâu? tấu nhạc đi! Bọn Ngao Bưu liền khua chuông gõ trống vang lừng. Tiếng nhạc nổi lên cực kỳ náo nhiệt. Suốt đời A Kha chưa bao giờ bị kinh hãi như lần này, cô nghĩ thầm:

- Hắn quê mùa hung bạo thế này thì người anh em của hắn chắc còn đáng sợ, đáng ngán hơn. Nếu ta thất thân với kẻ ngu phu tục tử thì dù có tự tận cũng không rửa được cái nhục trọn đời. Cô nghiến chặt hai hàm răng, sợ quá không thốt nên lời. Ngô Lập Thân cười nói:

- Hay lắm! Thế là cô ưng thuận rồi. Lão vẫy tay một cái. Tiêng chiêng trống liền dừng lại. A Kha

la lên:

- Không, không! Ta không chịu. Các ngươi giết ta đi. Ngô Lập Thân tức giận quát:

- Được lắm! ta giết ngươi và giết luôn cả sư đệ của ngươi nữa. Lão nói rồi cầm lấy thanh cương đao ở trong tay Ngao Bưu khoa lên mấy cái. A Kha vừa khóc vừa la:

- Ngươi giết ta mau đi! Nếu ngươi không giết thì chẳng phải là hảo hán. Ngươi...ngươi giết cả sư đệ ta nữa... giết gã trước càng hay. Ngô Lập Thân đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Con nhỏ này đã vô tình vô nghĩa với Vi Tiểu Bảo như vậy thì gã còn lấy thị làm chi? Vi Tiểu Bảo cũng tức giận mắng thầm:

- Con dượi thối tha kia! Tại sao mi lại bảo lão giết ta trước? Ngô Lập Thân tức giận lớn tiếng:

- Cô đã muốn giết sư đệ, thì ta lại không giết gã nữa. A Cẩu! Đem thằng lỏi thối tha này ra ngoài kia chặt đầu. Lão vừa hô vừa trỏ vạo Trịnh Khắc Sảng. Ngao Bưu dạ một tiếng rồi lôi Trịnh Khắc Sảng đi. A Kha hốt hoảng la:

- Không! đừng giết y... gia gia y... Ngô Lập Thân hỏi:

- Được rồi! Vậy người có bằng lòng làm em dâu ta không? A Kha vừa khóc vừa đáp:

- Không không! Ngươi giết chết ta đi hay hơn. Ngô Lập Thân quẳng cương đao xuống cầm lấy roi ngựa quất:

- Ta không giết ngươi, hãy đánh ngươi một trăm roi trước. Trong lòng tức giận vô cùng, lão không nín được vung roi lên không, toan đập xuống mình A Kha. Vi Tiểu Bảo vội la lên:

- Hãy khoan. Ngô Lập Thân vội dừng roi lại không đập xuống nữa. Lão hỏi:

- Sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta là anh hùng hảo hán phải nhớ điều nghĩa khí. Tại hạ cùng sư tỷ như chân tay ruột thịt. Vậy trăm roi đòn đó tại hạ chịu thay cho y. A Kha thấy Ngô Lập Thân hung hăng cầm roi vung lui vung tới, trong lòng cô đã hoang mang, khiếp sợ, nhưng cô nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy lại mừng thầm. Cô nói:

- Sư đệ! Ngươi quả là người tốt! Vi Tiểu Bảo nhìn Ngô Lập Thân nói:

- Hỡi ơi! Lão huynh! bất cứ việc gì cũng do một mình tại hạ gánh vác. Cái đó kêu bằng bậc đại trượng phu không sợ nguy nan, thẳng thân đứng ra nhận lãnh trách nhiệm. Lão huynh không nên bức bách sư tỷ của tại hạ phải lấy lệnh huynh đê. Nếu lão huynh có chị em nào ế chồng thì để tại hạ bái đường, thành thân với y cũng được. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trịnh công tử đã lấy một cô vợ, tại hạ cũng lấy một cô. Thế công bằng không ai hơn không ai kém. Dù còn người nào nữa cứ gả cả cho tại hạ cũng được. Bất luận rổ rá cạp lại, chổi cùn giẻ rách, tại hạ thu nạp hết! Gã nói tới đây, bọn Ngô Lập Thân không nhịn được nổi lên tràng cười hô hố. A Kha cũng phải phì cười. Nhưng cô chỉ cười một tiếng rồi nghĩ đến mình đang bị ép uổng, bất giác lại sa nước mắt. Ngô Lập Thân cười nói:

- Chú nhỏ này ăn nói dứt khoát đâu ra đấy, đáng là một trang hán tử. Ta cũng muốn tha các

ngươi, nhưng ta đã nói mấy lời không thể bỏ đi được. Nếu mấy câu nói vu vơ đủ khiến ta rút lui ý định thì chẳng hoá ra ta là cái bị thịt? Việc bái đường thành thân nhất định phải làm.Vậy ai bái đường đây? Ngươi hay là cô kia? A Kha muốn thoát thân cho chóng, vội đáp:

- Để y bái đường! để y bái đường! Ngô Lập Thân trợn mắt nhìn A Kha lớn tiếng hỏi:

- Cô muốn gã bái đường thành thân ư? A Kha bẽn lẽn cúi đầu xuống đáp:

- Phải rồi! Ngô Lập Thân nói

- Hay lắm! Lão trỏ vào Vi Tiểu Bảo lớn tiếng:

- Bữa nay nhất định phải bái đường thành thân. Vi Tiểu Bảo nhìn A Kha ngập ngừng:

- Tại hạ... A Kha khẽ bảo gã:

- Sư đệ ơi! Bữa nay ngươi cứu ta thoát nạn. Vĩnh viễn ta không quên ơn. Ngươi nên nhận lời đi! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sư thư muốn tiểu đệ bái đường thành thân ư? Hỡi ơi! Sư thư đã biết vụ này thật khó giải quyết! A Kha lại nói.

- Ta biết rồi! Nếu bữa nay ngươi không giúp ta thoát nạn thì ta chỉ còn đường đập đầu tự tử. Ta không làm gì được, nên phải năn nỉ ngươi... bọn chúng... hung dữ quá! Vi Tiểu Bảo lớn tiếng:

- Sư thư ơi! Bữa nay sư thư đã mở miệng năn nỉ tiểu đệ. Tiểu đệ đành miễn cưỡng vâng lời sư thư. Sư thư yêu cầu tiển đệ bái đường thành thân, nhưng tiểu đệ chẳng vui lòng chút nào. A Kha đáp:

- Phải rồi! Ta yêu cầu sư đệ, năn nỉ sư đệ. Sư đệ là bậc anh hùng hảo hán, là bậc đại trượng phu thẳng thắng đứng ra cứu người trong lúc nguy cấp, lại

chịu nghe lời ta nữa. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Sư thư ơi! Lòng dạ của sư thư tiểu đệ hiểu cả rồi. Dù sư thư có bắt tiểu đệ phải chết ngay lập tức, tiểu đệ cũng quyết chẳng chau mày. Sư thư đã muốn tiểu đệ bái đường thành thân, dĩ nhiên tiểu đệ phải vâng lời. A Kha nói:

- Ta biết sư đệ đối xử với ta rất tử tế. Từ nay... từ nay ta cũng đối đãi với sư đệ một lòng một dạ. Ngô Lập Thân cười hỏi:

- Vậy cứ làm thế! tiểu huynh đệ! Ta tiếc rằng chẳng còn đứa em gái nào để gả cho tiểu huynh đệ. Con gái ta lại còn nhỏ quá mới lên ba tuổi thì không được rồi. Hỡi ơi! Trong bọn các ngươi ai còn em gái mau mau kêu đến đây để thành hôn cùng vị tiểu anh hùng này. Ngao Bưu cười đáp:

- Tiểu nhân không còn ai. Một tên khác nói:

- Vị anh hùng này nghĩa cả ngất trời xanh, nếu tại hạ được kết thân gia với gã thì thật là phước lớn. Nhưng đáng tiếc tại hạ chỉ có một vị huynh đệ, chứ chẳng còn chị em gái nào cả. Người khác nói:

- Tỷ tỷ của ta đi lấy chồng đã sanh hạ được tám đứa con. Tiểu anh hùng ơi

! Nếu tiểu anh hùng chờ được đến khi anh rể ta chết thì ta khuyên tỷ tỷ cải giá lấy tiểu anh hùng. Ngô Lập Thân cười nói:

- Còn phải chờ đợi thì không được rồi. Hiện giờ ai còn chị em không? Mọi người lắc đầu đáp:

- Không có! Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Thưa các vị bằng hữu! Chẳng phải tiểu đệ không chịu mà vì các vị đây chẳng ai có chị em gái. Vậy nên buông tha cho bọn tạ hạ quách. Ngô Lập Thân lắc đầu đáp:

- Không được! Bậc đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Bữa nay nhất định phải có cuộc bái đường thành thân, không thì chọc giận Sát thần thái tuế, mọi người ở đây đều chết bất đắc kỳ tử, chứ đâu phải là chuyện đùa. Được rồi! Tiểu huynh đệ làm lễ bái đường thành thân cùng tiểu cô nương kia. Lão vừa nói vừa trỏ vào A Kha. A Kha cùng Vi Tiểu Bảo đồng thanh la lên:

- Không! Không được rồi!.... Ngô Lập Thân tức giận quát hỏi:

- Sao lại không được? Cô muốn bái đường thành thân với người anh em của ta? Hay bái đường thành thân với vị tiểu huynh đệ này? Tuỳ ý cô lựa chọn ai cũng được. A Kha mặt đỏ bừng lên lắc đầu đáp:

- Ta không muốn thành thân với ai hết. Ngô Lập Thân lại quát:

- Bây giờ mà cô còn từ chối ư? Giờ tốt đến nơi rồi. Nếu để lỡ hung thần giáng lâm thì chẳng còn một ai sống sót. Lão dừng lại một chút rồi gọi:

- Này! A Tam! A Cẩu! Hai tên này không chịu bái đường thành thân, vậy các ngươi cắt mũi chúng đi! Ngao Bưu và một tên sư đệ đồng thanh dạ một tiếng rồi cầm cương đao liếc vào mũi A Kha. A Kha không sợ chết, nhưng nghĩ tới bị cắt mũi biến thành người cực kỳ xấu xa. Co tái mặt, không còn một chút huyết sắc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Các bạn đừng cắt mũi sư thư tại hạ, cắt mũi tại hạ hay hơn. Ngô Lập Thân đáp:

- Phải cắt đôi mũi để tế hung thần mới đủ mà ngươi chỉ có một cái biết làm thế nào? Này! Gã họ Trịnh kia! Ta cắt mũi ngươi thay cho cô này được không? A Kha nhìn Trịnh Khắc Sảng bằng con mắt khẩn cầu. Trịnh Khắc Sảng không dám nhìn cô, vừa quay đi chỗ khác vừa lắc đầu. Ngô Lập Thân hỏi:

- Thằng lõi này không chịu mà sư đệ cô lại vui lòng ngay. Chà! Lệnh sư đệ thật là người tốt! Cô không lấy y thì còn lấy ai? Tấu nhạc đi, để chúng làm lễ bái đường. Chuông trống lại nổi lên. Ngao Bưu qua mượn tấm khăn đội trên đầu tân nương giả quàng vào đầu A Kha. Gã lại cởi trói cho cô. A Kha vừa cử động được đã vung quyền đánh "chát" một tiếng trúng vào ngực Ngao Bưu. May mà cô ít nội lực, nên tuy hắn bị trúng đòn mà không đau lắm. Ngao Bưu cầm cương đao kề vào cổ A Kha. Ngô Lập Thân hô:

- Tân lang, tân nương làm lễ bái thiên! A Kha cảm thấy sau cổ mát rượi và hơi đau. Cô không làm sao được đành cùng Vi Tiểu Bảo sóng vai quì xuống nhìn ra ngoài dập đầu lạy. Ngô Lập Thân lại xướng:

- Tân lang cùng tân nương làm lễ bái địa. Ngao Bưu xoay mình hai người cho quay vào trong quỳ lại. Nghe tiếng hô "Phu thê giao bái", hai người đối diện nhau quì lạy mấy lạy. Ngô Lập Thân cười ha hả hô:

- Cặp vợ chồng mới tạ ông mai đi. A Kha tức qua vung cước đá vào bụng dưới lão. Phát đá này khá nặng, Ngô Lập Thân "ối" lên một tiếng, lùi lại ba bước. Lão ho mấy tiếng rồi cười nói:

- Dữ quá! Dữ quá! Giữa lúc ấy bỗng nghe ngoài từ đường có tiếng còi liên hồi thét lên lanh lảnh. Cả bốn mặt đông, tây, nam, bắc đều có tiếng bước chân lạo xạo, ít ra cũng có đến bốn, năm chục người. Ngô Lập Thân ngừng tiếng cười khi khẽ hô:

- Tắt đèn lửa đi! Trong từ đường tối om. Vi Tiểu Bảo vội đến bên A Kha cầm tay cô khẽ nói:

- Bên ngoài có địch nhân đến. A Kha đau khổ vô cùng, nghẹn ngào đáp:

- Ta.... ta đã cùng ngươi làm lễ bái thiên địa rồi... Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Đó là một điều mà tiểu đệ mong mỏi bấy lây nay. Đáng tiếc việc tế cáo thiên địa bữa nay thực hành một cách đột ngột và lật đật quá chừng! A Kha tức giận hỏi:

- Vụ này rồi bỏ đi không đáng kể. Ngươi tưởng là chuyện thật chăng? Vi Tiểu Bảo đáp

- Không thật thì còn giả sao được? Cái đó kêu bằng gạo đã thổi xôi, ván đã đóng... gì gì đó. A Kha nói:

- Ván đã đóng thuyền chứ còn đóng gì nữa? Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Phải rồi! Phải rồi! Ván đã đóng thuyền. Học vấn của nương tử khá lắm. Từ nay chịu khó dạy cho "tướng công" hiểu biết nhiều vào. A Kha thấy gã mặt dầy kêu mình bằng nương tử và tự xưng là tướng công thì trong lòng nóng nẩy bồn chồn, bất giác khóc oà lên. Bỗng nghe ngoài từ đường có mấy chục tiếng người gọi nhau ơi ới, la ó om sòm, tựa hồ tiếng trâu rống, thú gầm. Hai người chỉ thấy lý la lý lố không hiểu họ kêu gọi gì. A Kha trong lòng khiếp sợ, bất giác ngồi tựa vào Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo quàng tay ôm lấy cô khẽ an ủi:

- Đừng sợ gì hết. Dường như bọn Lạt Ma ở Tây Tạng đến tấn công. A Kha hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? Vi Tiểu Bảo dắt tay nàng lén lút ẩn vào sau khám thờ. Đột nhiên hoả quan loé mắt mấy chục người rầm rộ tiến vạo từ đường. Người nào cũng tay cầm đóm đuốc và binh khí. Vi Tiểu Bảo cùng A Kha ngó thấy đều giật mình kinh hãi. Bọn người này mặt bôi xanh đỏ loè loẹt. Trên đầu cài lông chim. Mình trần trùng trục. Chung quanh lưng quấn da thú. Trước ngực và cánh tay đều vẽ hoa văn. Nguyên là một toán mán mọi. A Kha thấy bọn mán mọi này người chẳng ra người, quỉ chẳng ra quỉ, mặt mũi tên nào cũng hung dữ, cô càng thêm phần khiếp sợ, ngồi co ro trong lòng Vi Tiểu Bảo, toàn thân run bần bật. Bọn Man mọi thét lên be be. Một tên đi trước lớn tiếng:

- Bọn người Hán không tốt đâu, giết hết di. Man tử mới là người tốt, đi giết người Hán. Ô lý ô lố, a bư tư lỷ! Bọn Man mọi cũng hô theo một hồi, nói toàn Man thoại. Ngô Lập Thân ở Vân Nam hiểu tiếng rợ Di, nhưng đối với bọn Man mọi này, lão chẳng hiểu được câu nào. Lão liền dùng tiếng rợ Di bảo chúng:

- Bọn ta là người Hán nhưng rất tử tế. Chúng ta đừng chém giết nhau Tên thủ lãnh bọn Man tử

lắc đầu đáp:

- Người Hán là không tốt rồi. Phải giết cho kỳ hết. Ô lý ô lố, a ba tư lỷ Bọn Man tử lại hô theo:

- Ô lý ô lố, a ba tư lỷ Chúng vung đại đao cùng cương xoa đánh tới.

Hồi 131 - Lũ Man Mọi Đột Kích Quần Hùng(tiếp Theo)

ọn Ngô Lập Thân không sao được phải đưa binh khí ra nghinh địch. Sau khi chiến đấu mấy hợp, bọn Ngô Lập Thân đều lấy làm kinh dị. Nguyên bầy Man mọi ngày võ nghệ rất tinh thâm, khí giới phát ra những chiêu số hợp chưởng pháp gồm cả công lẫn thủ, chứ không phải đánh loạn xà ngầu. Hai bên đấu thêm mấy chiêu nữa, cả Vi Tiểu Bảo và A Kha cũng nhận ra được võ công của bọn Man tử rất đúng qui củ. Ngô Lập Thân vừa chiến đấu vừa hô lớn:

- Các anh em phải thận trọng. Bọn Man tử này đã học qua võ công của người Hán chúng ta. Vậy chúng ta chớ có khinh địch. Tên thủ lãnh bọn Man tử la lên:

- Bọn Hán nhân giết người cách nào, Man tử chúng ta đều biết hết. Chúng ta không sợ người Hán. Ô lý ô lố, a ba tư lý. Bọn Man tử đã đông người mà võ công lại rất tinh thâm. Quần hùng ở Mộc vương phủ lấy một chọi ba hoặc bốn, chỉ trong khoảnh khắc đã lâm vào tình trạng rất nguy hiểm. Ngô Lập Thân múa đao đấu với tên thủ lãnh cũng chẳng chiếm được chút tiện nghi nào. Lão càng đánh lâu càng sợ hãi. Bỗng nghe hai tiếng "úi chao!". Hai tên đệ tử của lão bị thương té nhào. Sau một lúc nữa, Ngao Bưu cũng bị cây liệp hổ xoa đâm trúng đùi, phải ngồi phệt xuống. Ba tên Man mọi liền nhảy xổ lại bắt hắn. Chẳng mấy chốc mười bọn người ở Mộc vương phủ đều bị đánh ngã. Trịnh Khắc Sảng bị thương khắp mình. Gã chỉ cục cựa một chút là lại bị bọn Man tử đè chặt. Bọn Man tử cũng đem theo gân bò để cột mọi người lại. Tên thủ lĩnh nhảy lên nhảy xuống nói một hồi bằng tiếng Man mọi. Ngô Lập Thân chẳng hiểu gì cả la thầm:

- Nguy rồi! Nguy đến nơi rồi! Lão muốn chạy trốn cho thoát thân nhưng lại nhớ tới Vi Tiểu Bảo cùng quần đệ tử, đành hết sức phấn đấu, chỉ mong kiềm chế được tên thủ lĩnh đặng bức bách hắn bãi chiến tha người. Đột nhiên tên thủ lãnh vung đao chém xuống đầu lão, lão giơ đao lên gạt đánh "choang" một tiếng. Bỗng lão cảm thấy cánh tay ngâm ngẩm đau và tê chồn. Lão lại phát giác phía sau có ngọn côn quét tới, lão vội nhảy lên né tránh. Tên thủ lãnh liền xoay đơn đao kề vào cổ lão hô lớn:

- Người Hán thua rồi. Người Man không có thua. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Tên Man mọi dốt quá. Không biết nói mình thắng mà lại bảo là không thua. Ngô Lập Thân buông tiếng thở dài, liệng đao xuống để đối phương trói lại. Bọn Man tử đều cầm đuốc giơ lên đi soi khắp mọi chỗ đề tìm kiếm. Vi Tiểu Bảo thấy chỗ mình ẩn thân không thể giấu kín được, gã đành dắt A Kha chạy ra ngoài. Miệng gã hô lớn:

- Man tử là người tốt. Hai chúng ta... đều là... Man tử. Ô lý ô lố, a ba tư lý! Tên thủ lãnh vươn tay ra nắm lấy sau gáy A Kha. Còn ba tên khác xông vào ôm Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo chưa nói hết câu liền dừng lại. Tên thủ lãnh bọn Man tử đột nhiên lộ vẻ kinh dị, dang hai tay ra để ôm lấy gã hô lên:

- Hy hô a bá, kỳ lý ôn đăng. Hắn ôm gã vào lòng chạy ra ngoài tứ đường. Vi Tiểu Bảo cả kinh quay lại dặn A Kha:

- Nương tử ơi! Bọn Man tử này sắp giết ta. Nàng ở goá vậy đừng đi cải giá nữa! Gã chưa dứt lời đã bị bồng ra khỏi cửa lớn. Tên thủ lãnh Man tử chỉ nhô lên hụp xuống hai cái đã vọt ra xa ngoài mươi trượng. Hắn đặt Vi Tiểu Bảo xuống hỏi:

- Quế công công! Tại sao công công cũng ở trong này? Giọng nói hiển nhiên tỏ ra vừa kinh ngạc vừa hoan hỷ. Vi Tiểu Bảo vừa mừng vừa sợ hỏi lại:

- Ngươi... ngươi là Man tử sao lại biết ta? Người kia cười đáp:

- Tiểu nhân là Dương Dật Chi ở Tây Vương phủ đây mà. Quế công công không nhận ra ư? Vi Tiểu Bảo nổi lên một tràng cười ha hả. Gã toan đáp thì Dương Dật Chi đã dắt tay gã nói tiếp:

- Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện, đừng để mọi người nghe rõ. Hai người lại chạy ra thêm hai chục trượng mới dừng bước. Dương Dật Chi nói:

- Tiểu nhân gặp Quế công công ở đây, nỗi mừng biết lấy chi cân? Vi Tiểu Bảo đã có chủ ý, gã đáp:

- Lần trước bọn người ở Mộc Vương phủ hãm hại Bình Tây Vương, may nhờ đức Hoàng thượng anh minh, khám phá ra gian mưu của bọn chúng! Dương Dật Chi vội ngắt lời:

- Đó là nhờ công công nghĩa khí ngất trời xanh, tâu bày trước đức Hoàng thượng mới rửa được nỗi oan khuất cho Bình Tây Vương. Vương gia của bọn tiểu nhân cảm kích công công không biết thế nào mà kể. Lão nhân gia thường nhắc tới công công và mong mỏi có dịp thân hành tạ ơn công công. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ không dám mong Vương gia tạ ơn, chỉ cần Vương gia biết là đủ. Tại hạ ở bên mình Hoàng thương nếu gặp chuyện gì nhỏ nhặt, nhất định hết sức đỡ đần Vương gia. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lần này đức Hoàng thương được tin có một bọn phản tặc đến phủ Hà Gian hội họp để mưu hại Bình Tây Vương. Tại hạ liền mạnh dạn tới đây xem sao. Dương Dật Chi cả mừng nói:

- Hoàng thượng biết trước thì gian kế của bọn phản tặc không thể sính cường được. Bọn tiểu nhân nghe tin này liền trà trộn vào cuộc đại hội chó má của con mẹ nó thì thấy nói bọn chúng mỗi tỉnh đề ra một minh chủ để làm hại vương gia. Tiểu nhân chẳng dám dấu gì Quế công công là trong lòng ai nấy đều hồi hộp, vì đao thương dễ tránh nhưng ám tiến khó nỗi đề phòng. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu bọn phản tặc lớn mật dám lần tới Vân Nam động thủ thì chẳng phải tiểu nhân khoe khoang lỗ miệng: Chúng kéo đến một ngàn, bọn tiểu nhân giết cả ngàn, chúng kéo đến một vạn, bọn tiểu nhân giết cả một vạn. Bọn tiểu nhân có sợ là sợ những quân cẩu tặc làm càn làm bậy rồu vu oan giá hoạ cho Vương gia như ngày trước. Đó là mối hậu hoạn rất ghê gớm. Vi Tiểu Bảo vỗ ngực nói:

- Xin Dương đại ca bẩm lại với Vương gia bất tất phải quan tâm. Phen này tiểu đệ trở về kinh sư sẽ đem cuộc đại hội chó má của bọn chúng tâu này trước Hoàng thượng một cách rất tường tận. Bọn chúng đối nghịch với Bình Tây Vương tức là đối nghịch với Hoàng thượng. Bọn chúng càng căm hận Bình Tây Vương bao nhiêu thì Bình Tây Vương càng tỏ được tấc dạ trung thành bấy nhiêu. Một khi đức Hoàng thượng vui lòng rồi thì đừng nói Bình Tây Vương gia công trạng bao

trùm thiên hạ mà cả đến Dương đại ca cũng được ban thưởng trọng hậu, thăng quan phái tài là chuyện dĩ nhiên không còn nghi ngờ gì nữa. Dương Dật Chi hoan hỉ đáp:

- Những cái đó hoàn toàn trông cậy ở lực lượng của Quế công công chu toàn cho. Tiểu nhân không mong mỏi gì đến chuyện thăng quan phát tài. Tiên phụ ngày trước đã chịu ơn lớn của Vương gia, nên tiểu nhân hết sức bảo vệ Vương gia đặng chu toàn. Rồi hắn hỏi:

- Thế ra công công đã đến đây để thám thính những âm mưu của bọn cẩu tặc trong Mộc gia hay sao? Vi Tiểu Bảo vỗ đùi đáp:

- Dương đại ca! Chẳng những đại ca võ công cao cường mà còn đoán việc như thần khiến tiểu đệ phục sát đất. Tiểu đệ cùng sư tỷ cải trang đến đây để thám thính xem bọn chúng giở trò gì, không ngờ bị bọn chúng phát giác! Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ liền nói nhăng nói càn một hồi, may mà bọn chúng tin là sự thực. Chúng liền bức bách tiểu đệ cùng sư tỷ phải làm lễ bái đường thành thân ngay tức khắc. Ha ha! Cái đó kêu bằng đổi hoạ thành phúc. Dương Dật Chi bụng bảo dạ:

- Gã đã là thái giám thì còn lấy vợ thế nào được? à phải rồi! Gã cùng vị tiểu cô nương kia giả trang làm một đôi bạn tình để lừa gạt bọn chúng. Hắn liền cười nói:

- Thằng cha Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân tuy bản lãnh cao cường nhưng chỉ là một đứa thất phu, hữu dũng vô mưu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng các vị trá hình Man tử là để bắt sống bọn chúng? Nhưng Dương Dật Chi cười đáp:

- Giữa bọn Mộc gia và Bình Tây Vương phủ vốn có thù sâu tựa bể. Lần trước bọn tiểu đệ bị chúng chơi một vố đau mà chưa trả oán được. Lần này gặp bọn chúng ở trong cuộc đại hội chó má, tiểu nhân đã tính kỹ rồi: Nếu mình gây sự ngay ở Trực Lệ thì e rằng đức Hoàng thượng biết tin sẽ quở trách Vương gia cho là bọn thụ hạ ở Bình Tây Vương phủ đến sinh sự giết người ở ngay vùng phụ cận đất kinh sư. Vi Tiểu Bảo chỉa ngón tay cái lên nói:

- Mưu kế của Dương đại ca thật là cao minh. Các vị cải trang làm bầy man mọi "ô lý ô lố, a ba tư lý" thì có giết cả nhà họ Mộc, người ngoài cũng chỉ cho là hành động tạo phản của bọn Man mọi, chẳng ai đem lòng ngờ vực Bình Tây Vương. Dương Dật Chi cười đáp:

- Chính thế. Có điều bọn tiểu nhân hoá trang thành lũ người cổ quái thế này là làm trò cười cho Quế công công. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sao lại bảo là trò cười? Chín tiểu đệ lấy làm thích thú. Tiểu đệ cũng muốn cởi bỏ y phục, vẽ mặt xanh đỏ đi theo các vị mà la hét, mà nhảy nhót. Dương Dật Chi cười đáp:

- Nếu công công cũng thích thú thì cứ việc cải trang như bọn tiểu nhân. Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Lần này thì không được rồi. Cô vợ của tiểu đệ mà thấy tiểu đệ biến thành quái trạng, tất nàng phải nổi nóng. Dương Dật Chi cười hỏi:

- Công công lấy vị phu nhân đó thật chăng? Thế ra không phải bọn cẩu tặc kia bức bác công công làm như vậy ư? Vi Tiểu Bảo không trả lời vào câu hỏi, gã nói:

- Dương đại ca! Tiểu đệ cảm thấy ý hợp tâm đầu với đại ca. Nếu đại ca có lòng quyến luyến thì

chúng ta kết nghĩa kim lan theo tình huynh đệ. Ca ca bất tất kêu tiểu đệ bằng công công và tự xưng là tiểu nhân nữa. Cách xưng hô đó nghe chẳng lọt tai chút nào. Dương Dật Chi thấy gã đề nghị như vậy, trong lòng rất khoan khoái. Một là Bình Tây Vương đang có nhiều chuyện cần đến gã. Được thế này thì bao nhiêu việc lớn có thể trông cậy vào gã bênh vực cho ở trước mặt Hoàng đế. Hai là gã tính tình khẳng khái hào hiệp mà được kết bạn thì còn gì hay bằng? Dương Dật Chi nhớ lại ngày ở phủ Khang Thân Vương, Vi Tiểu Bảo đã tỏ ra rất lịch sự với hắn liền đáp:

- Đó là một điều mà tiểu nhân mong còn không được, tiểu nhân e mình thấp hèn không dám với lên cao. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái gì mà cao với thấp? Chúng ta thử so người coi, đại ca cao hay là tiểu đệ cao? Dương Dật Chi nổi lên tràng cười ha hả ra chiều rất sung sướng. Hai người liền quì xuống lạy tám lạy và xưng hô nhay bằng huynh đệ. Dương Dật Chi nói:

- Quế huynh đệ! Từ nay chúng ta tình thân như ruột thịt. Có điều trước mặt người khác, tiểu huynh vẫn phải hô huynh đệ là công công để họ khỏi sinh lòng ngờ vực. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Rồi gã hỏi:

- Dương đại ca, đại ca định bắt những người ở Mộc Vương phủ rồi làm gì? Dương Dật Chi đáp:

- Tiểu huynh đem bọn chúng về Vân Nam tra khảo cho ra âm mưu hãm hại Bình Tây Vương, bắt chúng làm tờ cung chiêu rồi giải đến kinh để Hoàng thượng biết rõ tấc dạ trung trinh của Vương gia. Có thế thì việc huynh đệ trước kia đã hết sức bảo tấu cho Vương gia càng tỏ ra không lầm lẫn. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Nhưng đại ca liệu Dao đầu lão hổ có chịu cung xưng không? Dương Dật Chi đáp:

- Lão là Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân, một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ. Nghe nói tính khí lão rất quật cường, chắc lão không chịu thú nhận. Tiểu huynh cũng trọng lão là một trang hán tử, không muốn làm khó dễ với lão. Nhưng trong bọn tất có kẻ không chịu nổi cực hình mà phải xưng ra hết. Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi. Kế đó hay lắm. Dương Dật Chi cho là gã nói câu này để lấy lòng, liền nói:

- Quế huynh đệ! Chúng ta nào phải người ngoài. Nếu huynh đệ thấy có chỗ nào không ổn thì cứ nói thẳng cho tiểu huynh nghe được chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ chẳng thấy có điều chi không ổn. Rồi gã nói:

- Nghe nói trong Mộc gia có tên phản tặc là Mộc Kiếm Thanh, ngoài ra còn Ngạch bối ô long Liễu gì đó là người thế nào? Dương Dật Chi đáp:

- Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng. Lão là sư phụ của Mộc Kiếm Thanh. Vi Tiểu Bảo khen:

- Phải rồi! Đại ca nhớ hay quá! Hoàng thượng đã dặn phải tra xét tông tích hai người này. Đại ca đã bắt được họ chưa? Dương Dật Chi đáp:

- Mộc Kiếm Thanh cũng đến phủ Hà Gian. Bọn tiểu huynh ngấm ngầm theo dõi cho tới Hiến

huyện thì mất hút. Không hiểu hắn ẩn lánh nơi đâu? Vi Tiểu Bảo nói:

- Vụ này hơi khó đây. Vừa rồi tiểu đệ nói nhăng một hồi đã gạt được Dao đầu tử làm cho lão biến thành "Điểm đầu sư tử" (con sư tử gật đầu). Lão bảo sẽ dẫn hiền đệ đến ra mắt Tiểu Vương gia của lão. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ muốn dò la cho biết bọn họ có âm mưu gì đối phó với Bình Tây Vương để về kinh diện tấu Thánh Thượng. Nhưng nay đại ca đã nắm vững vụ này, có thể tra khảo cho biết rõ âm mưu của chúng. Thật là hay quá! Tiểu đệ bất tất phải mạo hiểm nữa. Dương Dật Chi bụng bảo dạ:

- Mình đã khảo mấy tên chẳng quan trọng gì cho lắm, bọn chúng chưa chắc biết rõ nội tình. Dù cho chúng có biết đi nữa thì những quân cẩu tặc ở Mộc gia số đông toàn là hạng bướng bỉnh quật cường, chưa chắc đã chịu nói hết. Hơn nữa để Bình Tây Vương tự mình biện bạch đâu có hiệu lực bằng chính người của Hoàng thượng phái đi điều tra trở về tấu đối. Giả tỷ bọn mình lờ đi như không biết gì, để người anh em tự ý tấu cáo Hoàng thượng thì đối với Vương gia càng có lợi hơn. Dương Dật Chi nắm chặt tay Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi huynh đệ! Biện pháp của huynh đệ rất cao minh. Tiểu huynh nhất thiết nghe theo. Bây giờ chúng ta làm cách nào buông tha bọn cẩu tặc ở Mộc gia để chúng khỏi sinh lòng ngờ vực? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vụ này xin Dương đại ca lo giùm cho. Dương Dật Chi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu huynh tưởng ta nên làm thế này. Bây giờ huynh đệ trốn về nhà từ đường giả vờ đánh liều mạng để giải cứu lệnh sư tỷ. Tiểu huynh rượt theo vào ngay. Hai ta đánh nhau loạn xà ngầu một lúc và nói toàn tiếng Man. Kế đó tiểu huynh bị huynh đệ thuyết phục, kính cẩn thi lễ từ biệt bỏ đi. Như vậy thì không để lộ vết tích chi hết. Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa ca tụng:

- Diệu kế chân diệu kế! Mưu cao thâm mưu cao! Quế công công làu thông Man ngữ. Tiểu đệ từng được nghe thầy đồ kể lại: Về đời Đường Minh Hoàng có vị tiên sinh họ Lý gì đó học vấn rất uyên bác. Tiên sinh uống rượu say rồi viết một bài văn hăm dạo bọn Man tử khiến chúng sợ hãi đến té đái vãi phân. Dương Dật Chi cười đáp:

- Vụ đó kêu bằng "Lý Trích Tiên tuý đả hách Man thư" Lý Thái Bạch tiên sinh say khướt rồi viết bài văn khủng bố bọn Man di. Vi Tiểu Bảo vỗ tay reo:

- Phải rồi! Phải rồi! Ngày mai Quế công công tuý giảng hách Man thoại, Quế công công say khướt nói tiếng Man khiến bọn chúng phải bở vích thì cũng vậy. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dương đại ca! Chúng ta phải đóng kịch cho thật hay. Đại ca giả vờ cũng quyền đám chân đá mà đừng đả thương tiểu đệ. à phải rồi! Tiểu đệ trong mình đã mặc bảo y hộ thân, đao kiếm đâm không thủng. Đại ca cứ việc chém tiểu đệ mấy đao, nhưng đừng vận nội lực làm chấn động lục phủ ngũ tạng là tiểu đệ không sao hết. Dương Dật Chi đáp:

- Huynh đệ đã có tấm bảo y trân quý như vậy là hay quá rồi. Vi Tiểu Bảo lại được một phen khoác lác. Gã nói:

- Vì đức Hoàng thượng phái tiểu đệ đi điều tra bọn phản tặc xem chúng dùng âm mưu gì để nổi loạn, ngài sợ bọn chúng phát giác mà giết chết tiểu đệ nên đặc biệt gia ơn cởi bảo y ban cho tiểu đệ. Tấm áo này của Hồng mao ở Tây dương đem tiến cống. Muốn cho cẩn thận, đại ca hãy

đâm thử mấy nhát coi. Dương Dật Chi rút đao khẽ vách vào tay gã. Quả nhiên mũi đao sắc nhọn chỉ cứa rách lần áo ngoài, chứ không xuyên thủng được áo trong. Hắn lại gia tăng kình lực vào cánh tay nhẹ nhàng chém xuống bả vai gã mà gã vẫn chẳng tổn thương chi hết. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Đại ca ơi! Trong đó còn tên tiểu tử họ Trịnh lăm le quyến rũ vợ của tiểu đệ. Tiểu đệ cứ nhìn thấy mặt gã là ghét cay ghét đắng. Hay hơn hết là đại ca bảo anh em bắt gã đem đi cho khuất mắt. Dương Dật Chi đáp:

- Tiểu huynh phóng chưởng đập chết gã đi là xong. Vi Tiểu Bảo nói:

- Không được! Không đánh chết gã được. Đức Hoàng thượng còn cần đến gã để dùng vào một đại sự về sau. Xin đại ca bắt gã đem đi rồi sai người canh giữ, nhưng đừng làm khó dễ mà cũng không vặn hỏi gã điều chi. Sau bảy, tám năm tiểu đệ đến lấy gã ra, đại ca sai người đưa gã tới Bắc Kinh. Dương Dật Chi đáp:

- Được rồi! Tiểu huynh sẽ theo lời huynh đệ làm cho ổn thoả. Đột nhiên hắn cất cao giọng hô:

- Ô lố hy đô, ái lý bà la. Khư lẩu! Khư lẩu. Rồi vừa cười vừa khẽ nói:

- Từ nãy tới giờ chúng mình bàn chuyện, e rằng bọn chúng sinh dạ hoài nghi. Chúng ta hãy nói tiếng Man đi. Vi Tiểu Bảo liền xổ một tràng Man thoại. Dương Dật Chi cười ha hả, tán dương:

- Huynh đệ nói tiếng Man thoại còn lưu loát hơn tiểu huynh nhiều. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Cái đó đã hẳn. Ngày trước tiểu đệ lạc tới Phiên bang. Công chúa nước Phiên muốn kén tiểu đệ làm phò mã, nên tiểu đệ nói tiếng Man quen rồi. Dương Dật Chi nổi lên tràng cười ha hả. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Đại ca! Tiểu đệ có việc nan giải, nhờ đại ca giúp cho. Dương Dật Chi vỗ ngực khẳng khái đáp:

- Huynh đệ có việc chi? Dù đại ca phải hy sinh tính mạng cũng quyết làm cho huynh đệ thoả mãn. Huynh đệ cứ nói thẳng ra đi, chẳng việc gì là tiểu huynh không làm theo. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Đa tạ đại ca. Việc này nói ra không phải là khó, nhưng cũng chẳng dễ dàng. Dương Dật Chi giục:

- Huynh đệ hãy nói đi, tiểu huynh bàn tính giùm cho. Nếu tiểu huynh không làm nổi thì xin Vương gia điều động mấy vạn binh mã, và cho mấy vạn lạng bạc để làm cho nên việc. Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Thiên binh vạn mã hay non vàng núi bạc e rằng cũng vô dụng. Nguyên tiểu đệ cùng sư tỷ đã bị bức bách phải làm lễ bái đường thành thân. Đó là chuyện bất đắc dĩ, chứ thực tình sư tỷ chẳng vui lòng chút nào. Hay hơn hết là đại ca tìm ra một biện pháp giúp tiểu đệ vụ này cho thành ván đã đóng thuyền, gạo đã thổi cơm. Dương Dật Chi không nhịn được phải phì cười. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Mình cứ tưởng chuyện gì to tát, té ra lại là một việc đối phó với tiểu cô nương. Nhưng y là một tên thái giám sao lại lấy vợ được? Phải rồi! Ta nghe nói về triều đình nhà Minh thái giám thường lấy mấy vợ. Chắc người anh em đây cũng muốn giở trò giỡn cợt cho đỡ buồn. Hắn nghĩ tới đây

nhớ đến Vi Tiểu Bảo phải tĩnh thân từ thuở nhỏ và cảm thấy tội nghiệp cho gã. Dương Dật Chi nắm tay bạn khuyên nhủ:

- Vi huynh đệ! Con người ở đời chẳng mấy ai việc gì cũng toại nguyện. Tự cổ chí kim những bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, thân hình có chỗ khiếm khuyết rất nhiều. Huynh đệ chẳng nên phiền lòng. Chúng ta vào đi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm! Miệng gã bi bô một tràng Man thoại, chân gã chạy lẹ vào từ đường. Dương Dật Chi cầm đao rượt theo cũng lý lố nói toàn tiếng Man. Vào đến nhà đại sảnh, Dương Dật Chi túm được Vi Tiểu Bảo rồi mỗi người nói một câu "ô lý ô lố, a ba tư lý". Hai người vừa nói vừa trỏ vào Ngô Lập Thân, rồi lại trỏ A Kha. Bọn Ngô Lập Thân ngơ ngác nhìn nhau, mà trong lòng đều nảy ra mối hy vọng thoái nạn. Quần hào nghĩ bụng:

- May ra gã hiểu tiếng Man thuyết phục được bọn chúng thu binh rút lui thì hay quá. Dương Dật Chi cầm đao giơ lên nhằm chém xuống đỉnh đầu A Kha, miệng nói:

- Cái này đàn bà... không tốt... giết chết đi. Vi Tiểu Bảo hô:

- Vợ ta đó... đừng có giết. Dương Dật Chi hỏi:

- Vợ ngươi à?...Không giết ư? Vi Tiểu Bảo gật đầu luôn mấy cái đáp:

- Phải, vợ ta. Đừng giết, đừng giết. Dương Dật Chi làm mặt giận quát:

- Vợ ngươi không giết... ta giết ngươi... Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm. Không giết vợ ta. Giết ta đây. Dương Dật Chi vung đao chém vào ngực Vi Tiểu Bảo. Nhát đao này rít lên vù vù, kình lực rất mãnh liệt. Nhưng lưỡi đao vừa chạm tới người Vi Tiểu Bảo, Dương Dật Chi lập tức thu kình lực về. Cổ tay hắn rung lên một cái. Thanh đao văng ngược trở lại. Dương Dật Chi giả bộ giật mình kinh hãi. Hắn nhảy vọt lên chém liền ba đao làm rách vạt áo Vi Tiểu Bảo ba vệt dài. Rồi hắn lớn tiếng hô:

- Ngươi là Bồ Tát...giết không chết ư? Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Phải rồi! Ta là Bồ Tát, giết không chết được. Dương Dật Chi giơ ngón tay cái lên nói:

- Không phải Bồ Tát... đại anh hùng, là đại anh hùng. Hắn trỏ vào bọn Ngô Lập Thân nói:

- Người Hán đây... giết đi! Vi Tiểu Bảo xua tay đáp:

- Bạn hữu của ta đó. Đừng giết. Dương Dật Chi gật đầu, nhìn A Kha hỏi:

- Ngươi... vợ nó? A Kha thấy hắn tay cầm cương đao sáng loáng không dám phủ nhận. Dương Dật Chi chém lẹ xuống một nhát, làm cho bàn thờ đứt làm hai mảnh rồi quát hỏi:

- Chồng ngươi, phải không? Hắn vừa hỏi vừa trỏ vào Vi Tiểu Bảo. A Kha không làm sao được khẽ đáp:

- Chồng... ta đó. Dương Dật Chi nổi lên tràng cười hô hố, nhấc bổng A Kha đưa đến trước mặt Vi Tiểu Bảo nói:

- Vợ ngươi đây. Ôm đi. Vi Tiểu Bảo hai tay ôm chặt lấy A Kha nói:

- Vợ ta. Ta ôm rồi. Dương Dật Chi lại trỏ vào Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Con ngươi phải không? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không phải. Dương Dật Chi nói mấy câu tiếng Man rồi chụp lấy Trịnh Khắc Sảng xách đem đi. Miệng hắn không ngớt hô hoán liên thanh. Bọn thủ hạ của Dương Dật Chi rầm rộ kéo đi, tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên một hồi. A Kha vừa bớt kinh hãi, cảm thấy Vi Tiểu Bảo vẫn ôm chằng chằng lấy mình liền giục:

- Buông ta ra. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vợ ta... ta ôm. A Kha vừa tức vừa thẹn cựa mạnh một cái thoát khỏi cánh tay gã. Vi Tiểu Bảo lượm thanh cương đao ở dưới đất chặt đứt dây trói cho bọn Ngô Lập Thân. Ngô Lập Thân nói:

- Bọn Man mọi đó võ công rất ghê gớm. May nhờ tiểu huynh đệ biết nói tiếng Man lại luyện thành công phu Kinh chung tráo, Thiết bố sam, đao thương chém không vào. Nên bọn lão phu mới được giải cứu. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn Man tử này tuy võ công cao cường, nhưng đầu óc dốt nát. Tại hạ nói nhăng một hồi mà bọn chúng đều tin là thật. A Kha nói:

- Trịnh công tử bị chúng bắt đem đi, sao ngươi không cứu y? Cô dâu giả đột nhiên lớn tiếng la:

- Chồng ta không thấy đâu rồi! Chồng ta đi đâu? Ngô Lập Thân chắp tay hỏi:

- Xin tiểu anh hùng cho biết cao tính đại danh. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không dám. Tại hạ họ Vi. Ngô Lập Thân lấy hai đỉnh vàng nhỏ kính cẩn đưa cho Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi tướng công hôm nay thành thân. Xin có chút lễ mọn kính mừng. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Xin đa tạ. A Kha đỏ mặt lên dậm chân nói:

- Không phải đâu. Ngô Lập Thân cười hỏi:

- Hai vị đã cáo tế Thiên Địa. Vừa rồi cô nương cũng bảo Vi tướng công là chồng ở trước mặt bọn Man tử, còn cãi sao được? Tân lang và tân nương vui tiệc động phòng. Bọn lão phu không quấy nhiễu nữa. Lão vẫy ta một cái rồi cùng bọn Ngao Bưu bước ra khỏi nhà từ đường.

Hồi 132 - Đôi Bạn Lòng Buồn Bã Chia Tay

hỉ trong chớp mắt, bầu không khí trong nhà từ đường yên lặng như tờ. A Kha vừa ngấm ngầm sợ hãi lại vừa thẹn thùng. Cô liếc mắt ngó trộm Vi Tiểu Bảo nhớ tới câu mình đã nói ra miệng "chồng ta đó". Cô tủi thân nằm gục xuống bàn mà khóc oà lên. Cô dậm chân nói:

- Ngươi thật chẳng ra gì! Ngươi thật chẳng ra gì! Mọi sự đều do ngươi mà ra hết. Vi Tiểu Bảo ôn tồn đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Ta chẳng ra gì thật. Bao giờ ta đi cứu Trịnh công tử thì nàng sẽ khen ta hay quá. A Kha nghe gã nói câu "Cứu Trịnh công tử ra" lại phấn khởi tinh thần. Cô ngửng đầu lên hỏi:

- Ngươi... ngươi có thể cứu y ra được không? Dưới ánh ngọn đèn lung linh, trên gương mặt kiều diễm của A Kha còn đọng mấy hạt nước mắt trong như ngọc khiến nhan sắc ô thêm phần tuyệt mỹ, khác nào bông Mai Côi điểm hạt sương lúc ban mai. Vi Tiểu Bảo ngắm ngiá đến thộn mặt ra quên cả trả lời. A Kha kéo vạt áo gã hỏi:

- Ta hỏi ngươi: làm thế nào để cứu Trịnh công tử ra? Ngươi chưa nghe rõ ư? Vi Tiểu Bảo giật mình thở dài đáp:

- Tên thủ lãnh bọn Man tử đã bảo chúng đi chuyến này chẳng thể về tay không được, nhất định phải bắt một người về sơn động nấu cho anh em ăn một bữa! A Kha kinh hãi la hoảng:

- Chúng bắt về để giết thịt ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Bọn chúng còn bảo da thịt nàng trắng và mịnh ăn rất ngon. Đáng lý chúng bắt nàng đem đi để ăn thịt! A Kha nghe nói bất giác run bắn người lên. Cô ngoảnh đầu trông ra ngoài cửa, chỉ sợ bọn Man mọi quay trở lại. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Ta phải bảo nàng là vợ ta, bọn chúng mới tha ra không bắt. A Kha ngẹn ngào hỏi:

- Trịnh công tử bị chúng bắt đi giết để" ăn" Vi Tiểu Bảo liền nói:

- Phải rồi. Trừ phi ta chịu hy sinh đem thân đến cho chúng ăn thịt thì chúng mới tha y. A Kha nói:

- Thế thì ngươi đi thay đổi lấy y về. Câu này vừa thốt ra khỏi cửa miệng. A Kha đỏ bừng mặt lên. Cô biết mình nói lỡ lời, thẹn quá cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo trong lòng nguội lạnh mắng thầm:

- Con đượi non này! Mi coi chồng không đáng một đồng. Chẳng thà bọn Man tử giết ta để ăn thịt, đặng cứu tên gian phu cho toàn mạng mới vừa lòng mi. Thật ra Vi Tiểu Bảo cũng chưa phải là chồng A Kha, mà Trịnh Khắc Sảng cũng chẳng phải là gian phu của cô. Nhưng gã ở trong kỹ viện lâu ngày thường được nghe những câu họ thoá mạ nhau là "gian phu", "dâm phụ" đã quen tai rồi. Bây giờ gặp lúc uất hận dĩ nhiên gã lại nhớ tới mà mắng thầm. Rồi gã lạnh lùng đáp:

- Được rồi! Nàng đã muốn ta đi đánh đổi để lấy y về thì ta cũng đi cho nàng đặng vui lòng. Có điều ta chưa biết sơn động của bọn Man mọi kia ở đâu? Gã thở dài nói tiếp:

- Hừ! Chúng ta đi thôi. A Kha không dám nói nhiều, lầm lũi theo gã ra khỏi từ đường. Hai người đến đường lớn thì thấy bọn gia nhân của Trịnh phủ cầm đèm lồng đứng quây quần nói chuyện với nhau. Hai người đi gần tới nơi, bọn gia nhân lớn tiếng hỏi:

- Trần cô nương đây rồi! Tệ công tử đâu? Tệ công tử đâu? Chúng ào ào chạy lại đón. Trong đám đông đột nhiên có một bóng người thân hình ốm nhắt mà thân pháp rất mau lẹ vọt lên trước. Vi Tiểu Bảo vừa hoa mắt lên đã thấy người đó đứng sững trước mặt. Gã lại nghe thanh âm lanh lảnh quát hỏi:

- Công tử nhà ta ở đâu? Người này quay lưng về phía ánh đèn, Vi Tiểu Bảo không nhìn rõ mặt mà trong lòng đã kinh hãi lùi lại hai bước. Ngờ đâu gã vừa lùi lại hai bước thì người kia cũng tiến lên hai bước và đứng đối diện với gã, cách nhau không đầy một thước. Hắn nhắc lại câu hỏi:

- Công tử nhà ta đâu? A Kha đáp:

- Y... y bị bọn Man tử bắt đem đi rồi... chúng muốn giết y để ăn thịt. Người kia hỏi:

- Giữa đất trung nguyên này sao lại có bọn Man tử ở đâu đến hoành hành? A Kha đáp:

- Đúng là quân Man mọi. Mau mau... nghĩ cách cứu y. Người kia hỏi:

- Bọn chúng đi lâu chưa? A Kha đáp:

- Mới đi tức thì. Người kia tung mình nhảy lui lại hạ xuống trúng yên ngựa. Hắn thúc vế vào bụng ngựa cho con vật chạy lao đi. Chỉ trong nháy mắt người ngựa đã mất hút vào trong bóng đêm. Vi Tiểu Bảo và A Kha ngơ ngác nhìn nhau. Một người kinh hãi, một người vui mừng. Nhưng cả hai thấy thân pháp hắn mau lẹ, hiếm có ở đời, đều đem lòng kính phục. A Kha hỏi:

- Vị cao nhân này là ai? Bọn gia nhân ở Trịnh phủ đồng thanh đáp:

- Lão nhân gia là sư phụ của Trịnh công tử tên gọi Phùng Tích Phạm, ngoại hiệu là Nhất kiếm vô huyết. Phùng Tích Phạm sư phó võ công thiên hạ vô địch. Lão nhân gia đi cứu công tử nhất định thành công. Vi Tiểu Bảo, A Kha đồng thanh:

- Té ra là lão. Bữa trước Trịnh Khắc Sảng kể cho Cửu Nạn nghe những vị tôn sư của gã đã nhắc tới đệ tam sư phụ là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Gã còn khoe lão là một cao thủ ở phái Côn Luân chỉ đâm một kiếm là chết người mà không đổ máu. A Kha hỏi:

- Phùng sư phó tới đây, sao các ngươi không mời đến nhà từ đường để giải cứu Trịnh công tử ngay? Một tên gia nhân đáp:

- Phùng sư phó vửa mới tới nơi. Lão nhân gia tiếp được truyền thư của bọn tại hạ do chim đưa tới liền từ phủ Hà Gian ra đi ngày đêm tới đây. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phùng sư phó ở phủ Hà Gian mà sao bọn ta không gặp? Bọn gia nhân ngơ ngác nhìn nhau không biết đáp thế nào. Tên gia nhân kia biết mình lỡ lời liền cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Té ra họ Trịnh ở Đài Loan đã bố trí mai phục ngấm ngầm những cao thủ tại cuộc Sát quỉ đại hội. Thằng lỏi thối tha đó bị người bắt đem đi chúng mới rượt theo cứu viện. Gã đưa tay lên sờ mặt nói:

- Thịt ơi là thịt! Đã có người đi cứu Trịnh công tử rồi, bọn mi không phải thay thế cho môn bảo bối gan ruột để bọn Man mọi xực nữa. A Kha nghe gã nói móc thẹn đỏ mặt lên. Cô toan trả miếng mấy câu, nhưng lại nghĩ thầm:

- Một mình Phùng Tích Phạm đơn thương độc mã ra đi chưa chắc đã đánh lại bọn Man mọi! Vi Tiểu Bảo thấy cô ngập ngừng muốn nói lại thôi đã đoán ra tâm ý, liền an ủi:

- Nương tử cứ yên lòng. Phùng sư phó mà không cứu được Trịnh Khắc Sảng thì lại đem món thịt thối tha của ta đi đánh đổi lấy món bảo bối kia về. Bậc trượng phu nhất ngôn ký xuất... cái gì mã nan truy. A Kha đáp:

- Ta chỉ mong Phùng sư phó cứu được Trịnh công tử về là hay rồi. Vi Tiểu Bảo căm gan tím ruột đứng phắt dậy toan bỏ đi, nhưng ngó tới khuôn mặt kiều diễm của cô, lòng gã nhũn ra lại ngồi ngay xuống. A Kha thấy gã đứng dậy toan đi thì trong lòng không khỏi hoang mang tự hỏi:

- Nếu Phùng sư phó không giải cứu được Trịnh công tử mà gạ lại bỏ đi thì lấy ai thay thế đánh đổi cho chàng về? Cô thấy Vi Tiểu Bảo lại ngồi xuống mới yên tâm. Bây giờ cô không dám đắc tội với gã nữa mà còn ngời tựa vào mình gã. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Lúc này thị đang cầu cạnh ta. Ta không nhân cơ hội này mà lả lơi với thị thì còn đợi đến bao giờ? Gã nghĩ vậy liền quàng tay trái ra ôm lấy lưng cô. Tay mặt nắm lấy ta cô. A Kha chỉ khẽ cựa cạy một chút rồi ngồi yên. Vi Tiểu Bảo trong lòng khoan khoái, khấn thầm:

- Cầu trời cho lão họ Phùng bị bọn Dương đại ca giết chết vĩnh viễn không trở về nữa, ta cứ ở trong tình trạng này mà chớ đợi suốt đời càng hay. Gã hiểu rõ A Kha đối với mình chẳng có chút tình ý gì nên trong lòng mất hết "chí lớn", chỉ cần được ngồi bên ôm lấy cô thế này là thoả mãn lắm rồi, chứ không mong gì hơn. Nhưng trời chẳng chìu người, Vi Tiểu Bảo mới ôm A Kha trong khoảnh khắc đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ trên đường lớn ở đối diện vọng lại. A Kha nhảy lên reo:

- Trịnh công tử trở về tới nơi rồi! Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, đã nghe rõ hai người kỵ mã chạy tới. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay quá! Ta lấy được cái mạng này về rồi, không cần phải đem cho bọn Man mọi ăn thịt nữa. Giọng nói của gã đầy vẻ cay đăng. A Kha lật đật, lon ton chạy trên đường lớn đi tiếp đón. Sau một lúc hai người kỵ mã một trước một sau chạy tới nơi. Bọn gia nhân giơ cao lồng đèn lên soi, lớn tiếng hoan hô. Người cưỡi ngựa đi trước chính là Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng thấy A Kha chạy đến đón liền nhảy xuống. Hai người ôm chặt lấy nhau, nỗi hoan hỷ kể sao chi xiết! A Kha chúi đầu vào lòng Trịnh Khắc Sảng vừa khóc vừa nghẹn ngào nói:

- Tiểu muội... tiểu muội sợ bọn Man mọi... đem ca ca.. ca ca... Vi Tiểu Bảo đứng lên thấy tình trạng này khác nào trước ngực bị đánh một đòn nặng. Gã choáng váng lại ngồi phệt xuống, đầu nhức mắt hoa. Gã tự lập lời thề với mình:

- Con bà nó! Kiếp này mà ta không lấy được con đượi non thối tha kia làm vợ, thì ta chỉ làm... con cháu mười bảy, mười tám đời cho tên Trịnh Khắc Sảng. Vi Tiểu Bảo này sẽ thành một kẻ đốn mạt, đê tiện nhất đời. ở địa vị người khác thì gặp trường hợp này là trong lòng nguội lạnh như tro tàn, không còn quyến tiếc gì nữa, nếu chẳng đau lòng rơi lụy cũng quyết ý chặt đứt tơ tình, hay đi tìm mối lương duyên khác. Nhưng Vi Tiểu Bảo bản tính thô lỗ, ba que xỏ lá, lại mặt

dầy trơ trẽn, dạ sứa gan lim. Rồi gã nhủ thầm:

- Nói tóm lại lão gia còn làm cho các ngươi còn điêu đứng nhọc nhằn. Lão gia là cái âm hồn bất tán ám ảnh ngươi cho đến chết. Dù ngươi có đi lấy mười tám đời chồng thì đến đời thứ mười chín là đến lão gia. Nguyên Vi Tiểu Bảo sinh trưởng trong kỹ viện đã quen nhìn cảnh kỹ nữ hàng ngày tống cựu nghinh tân. Gã thấy đàn bà con gái thay đổi người yêu như đổi áo, chẳng lấy gì làm quan hệ. Những châm ngôn tục ngữ ca tụng trinh tiết của đàn bà như "Tòng nhất nhi chung", "Kiên trinh bất nhị", "Băng thanh ngọc khiết", gã ít khi được nghe, mà gã có nghe thấy cũng bỏ ngoài tai. Vi Tiểu Bảo chỉ đau buồng trong khoảnh khắc rồi lại cười hì hì tiến đến bên Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Trịnh công tử! Công tử lại được trở về vui vẻ quá nhỉ? Người công tử có bị bọn Man mọi cắn miếng nào không? Trịnh Khắc Sảng sửng sốt hỏi lại:

- Chúng cắn cái gì? A Kha cũng kinh hãi ngắm nghía hắn từ trên xuống dưới thấy ngũ quan còn nguyên vẹn không khiếm khuyết chỗ nào cô mới yên dạ. Phùng Tích Phạm vẫn ngồi trên lưng ngựa hỏi:

- Thằng nhỏ này là ai? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Gã là sư đệ của Trần cô nương. Phùng Tích Phạm gật đầu. Vi Tiểu Bảo ngửng đầu nhìn lão thấy mặt mũi gầy nhom, nước da vàng xạm, trên môi để hai túp ria đuôi én. Cặp mắt ty hí nhỏ như sợi chỉ. Coi bộ lão chẳng khác gì người bị bệnh lao. Vi Tiểu Bảo vẫn lo lắng vì Dương Dật Chi liền hỏi:

- Phùng sư phó! Bản lãnh lão nhân gia quả nhiên phi thường, vừa đi đã cứu được Trịnh công tử đem về, lão nhân gia đã giết chết tên thủ lãnh bọn Man mọi chưa? Phùng Tích Phạm đáp:

- Có phải Man mọi gì đâu? Chúng hoá trang đó. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Hoá trang ư? Sao bọn chúng nói toàn tiếng Man? Phùng Tích Phạm đáp:

- Toàn là giả tuốt. Lão làm bộ không thèm nói nhiều với con nít, liền bảo Trịnh Khắc Sảng:

- Chắc công tử mệt lắm rồi. Hãy qua bên từ đường nghỉ ngơi một lúc. A Kha nhớ tới sư phụ liền nói:

- E rằng gia sư tỉnh giấc không thấy bọn tiểu nữ, tất người nóng ruột, Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta mau trở về. A Kha liếc nhìn Trịnh Khắc Sảng, chỉ mong hắn đi theo. Trịnh Khắc Sảng nói với Phùng Tích Phạm:

- Sư phụ! Chúng ta hãy tìm đến khách điếm ăn uống rồi ngủ một giấc. Dọc đường Vi Tiểu Bảo hỏi dò Trịnh Khắc Sảng về vụ hắn thoát hiểm trong trường hợp nào? Trịnh Khắc Sảng lại khoa trương bản lãnh của sư phụ hắn. Hắn kể lại lão mới trổ mấy chiêu đã làm cho bọn Man mọi cúp đuôi chạy dài. Vi Tiểu Bảo lại hỏi tình trạng tên thủ lãnh Man mọi, gã biết Dương Dật Chi chưa bị giết mới yên lòng. Mọi người đến khác điếm thì trời vừa sáng rõ. Cửu Nạn đã dậy từ lâu. Bà không thấy A Kha và Vi Tiểu Bảo đâu cũng biết cô kéo gã đi cứ Trịnh Khắc Sảng, nên chẳng lấy chi làm lạ. Bây giờ Trịnh Khắc Sảng đưa Phùng Tích Phạm vào giới thiệu, bà ngó tướng mạo lão chẳng có gì quắc thước. Nhưng ngẫu nhiên lão giương cặp mắt lên, bà thấy ánh thành quang lấp

lánh, bất giấc bụng bảo dạ:

- Lão này ngoại hiệu là Nhất kiếm vô huyết, tiếng đồn chắc hẳn không ngoa. Bản lãnh lão không phải hạng tầm thường.

¡n cơm sáng xong, Cửu Nạn nói:

- Trịnh công tử! Thầy trò ta có việc phải đi ngay. Vậy xin cáo biệt. Trịnh Khắc Sảng sửng sốt, trong lòng cực kỳ thất vọng, hắn nói:

- Chẳng mấy khi tại hạ có cơ duyên được bái kiến sư thái, có nhiều điều muốn thỉnh giáo. Bây giờ sư thái định đi đâu? Hiện vãn bối cũng không có việc gì, nếu được kết bạn đồng hành thì hay quá! Cửu Nạn lắc đầu đáp:

- Kẻ xuất gia có nhiều điều bất tiện. Rồi bà dẫn A Kha cùng Vi Tiểu Bảo đi thẳng lên xe. A Kha vành mắt đỏ hoe cơ hồ phát khóc. Vi Tiểu Bảo ráng làm bộ ngây mặt ra, nhưng trong lòng gã khấn thầm.

- A Di Đà Phật! Cầu đức Bồ Tát bảo hộ cho sư phụ được sống lâu trăm tuổi. Gã hỏi Cửu Nạn:

- Sư phụ! Bây giờ chúng ta đi đâu? Cửu Nạn đáp:

- Đi lên Bắc Kinh. Sau một lúc bà lại cất giọng lạnh lùng nói:

- Nếu gã họ Trịnh còn đi theo thì các ngươi không được lý gì đến gã. Tên nào không nghe lời ta là ta giết gã đó. A Kha thất kinh hỏi:

- Sư phụ! Tại sao vậy? Cửu Nạn đáp:

- Chẳng tại sao cả. Ta ưa tĩnh mịch, không thích nghe những kẻ ba hoa. A Kha không dám hỏi nữa. Sau một lúc cô chợt nghĩ ra điều gì liền hỏi:

- Nếu sư đệ trò chuyện với y thì sao? Cửu Nạn hờ hững đáp:

- Ta cũng giết chết Trịnh công tử. Vi Tiểu Bảo nghe bà nói câu này sướng quá không nhịn được nữa, bật lên tiếng cười. A Kha nói:

- Sư phụ! Nếu như vậy thì không công bằng, vì sư đệ cố ý nói chuyện với người ta để sư phụ giết y đi. Cửu Nạn trợn mắt lên nhìn cô hỏi:

- Nếu gã họ Trịnh không đi theo thì Tiểu Bảo nói với gã làm sao được? Gã suốt ngày rắc rối, chết là đáng kiếp. Vi Tiểu Bảo khoan khoái như mở cờ trong bụng. Gã cảm thấy trên đời không ai tử tế với gã bằng sư phụ. Đột nhiên gã nắm lấy tay Cửu Nạn hôn một cái. Cửu Nạn hất tay ra quát:

- Gã này lại làm nhộn rồi! Nhưng hơn hai chục năm bà chưa được ai thân thiết như vậy. Bây giờ bà thấy tên đệ tử này tuy rông càn nhưng do chân tình phát ra. Miệng bà quát mà trên môi hé lộ nụ cười. A Kha cho là sư phụ bất công. Cô nhận thấy lần này ly biệt Trịnh Khắc Sảng, không hiểu ngày nào mới được tái ngộ, bất giác trong lòng đau xót, hai hàng châu lệ đầm đìa. Mấy hôm sau ba người lại về tới Bắc Kinh, liền tìm vào trú ngụ trong một toà khách điếm vắng vẻ ở phía Đông thành. Cửu Nạn vào phòng Vi Tiểu Bảo cài then lại, khẽ hỏi:

- Tiểu Bảo! Ngươi thử đoán coi chúng ta trở lại Bắc Kinh làm gì? Vi Tiểu Bảo nghe Cửu Nạn hỏi vậy liền đáp:

- Chuyến này sư phụ đến Bắc Kinh nếu không phải vì vụ Đào cô cô thì cũng vì mấy bộ kinh sách kia. Cửu Nạn nói:

- Phải rồi! Chính là vì mấy bộ kinh sách đó. Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chuyến này ta bị trọng thương, trong lòng liền nẩy ra ý nghĩ: một người bất luận luyện võ công đến trình độ nào rồi cũng có ngày sức cùng lực kiệt. Việc lớn trong thiên hạ cần phải có nhiều người lo mưu hợp sức mới mong thành tựu. Bà trầm ngâm nói tiếp:

- Cuộc "Sát qui đại hội" mới đây của quần hùng tại phủ Hà Gian ta nghĩ kỹ lại thì dù có giết được tên gian tặc Ngô Tam Quế, nhưng giang sơn người Hán vẫn ở trong tay bọn Thát Đát. Vụ này có thành tựu thì cũng chỉlàm cho mọi người hả cơn tức giận trong lúc nhất thời chứ chưa phải là xong việc lớn. Phải tìm cách nào lấy đủ hết được tám pho Tứ thập nhị chương kinh để loàn đoạn thương long mạch của bọn Thát Đát, đồng thời hiệu triệu nhân sĩ khắp thiên hạ dựng cờ khởi nghĩa mới có cơ thu phục lại giang sơn cho nhà Đại Minh ta. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Sư phụ nghị luận như vậy là phải lắm. Cửu Nạn nói:

- Ta phải tĩnh dưỡng nửa tháng nữa, thương thế mới khỏi hẳn. Khi đó sẽ vào cung thám thính cho biết xác thực bảy pho kinh sách kia hiện lạc lõng nơi đâu rồi tìm cách thu về đầy đủ. Mấu chốt đại sự là ở chỗ đó. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trong thời gian sư phụ dưỡng thương, đệ tử hãy trà trộn vào cung trước để tổ chức cơ quan thám thính. Chưa biết chừng nhờ đấng Hoàng thiên phù hộ sẽ lượm được những tin tức cần thiết. Cửu Nạn đáp:

- Ngươi bản tính thông minh lại cơ cảnh dị thường, hoặc giả làm xong việc này. Công lao to lớn đó! Bà nói tới đây thở phào một cái. Cặp mắt sáng lên ra chiều khích lệ. Vi Tiểu Bảo cực kỳ xúc động. Gã toan thổ lộ chân tình:

- Trong tay đệ tử còn sáu bộ Tứ thập nhị chương kinh. Nhưng tiếp theo gã lại nghĩ:

- Tiểu Huyền tử đã có mối giao tình thân như cốt nhục đối với ta. Nếu ta giúp sư phụ phá huỷ giang sơn của y khiến y mất ngôi Hoàng đế, thì còn nghĩa khí gì nữa? Cửu Nạn nạn thấy gã lộ vẻ chần chừ, liền cho là gã lo âu không thành công được. Bà an ủi:

- Việc này thật khó thành công. Chúng ta chỉ biết hết lòng hết sức, cúc cung tận tuỵ mà làm tới đây hay tới đó. Cổ nhân đã nói: "Mưu sự là ở người nhưng việc thành hay bại có trời định". Hỡi ơi! Không hiểu khí số nhà họ Chu còn cơ phục hưng hay đã hết rồi! Ngoài hai chục năm ta đã chán nản mọi sự, cắt dứt lòng trần tục. Không ngờ sau khi gặp ngươi và Hồng Anh, chí hưng quốc lại trỗi dậy, tự mình hứng lấy công cuộc hiện đại. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư phụ! Sư phụ đã là công chúa thì giang sơn này tức là giang sơn của sư phụ. Thiết tưởng sư phụ không thể để người ta chiếm đoạt giang sơn nhà mình, mà phải đoạt lại cho kỳ được mới nghe. Cửu Nạn thở dài đáp:

- Đây không phải là việc riêng của một nhà ta, vả lại dòng họ Chu chết gần hết rồi. Bà xoa đầu

Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tiểu Bảo! Những chuyện ta nói với ngươi đây, nhất thiết không nên tiết lộ cho sư tỷ của ngươi hay một câu nào. Vi Tiểu Bảo gật đầu vâng dạ. Gã tự hỏi:

- Sư tỷ xinh đẹp và khả ái như vậy, chẳng hiểu vì lẽ gì sư phụ lại không thích nàng? Chắc tại nàng không khéo nịnh hót. Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo vào cung bái kiến Hoàng đế. Vua Khang Hy cả mừng dắt tay gã vừa cười vừa hỏi:

- Con mẹ nó! Sao mãi đến nay ngươi mới về? Hàng ngày ta mong đợi ngươi. Trước kia ta rất đỗi lo âu, chỉ sợ ngươi bị mụ ác ni cô đó bắt đem đi thì cái mạng nhỏ xíu của ngươi làm sao mà giữ được? Hôm kia nghe Đa Long về báo đã gặp ngươi rồi ta mới yên dạ. Ngươi đã thoát hiểm trong trường hợp nào? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Lúc đó mụ ác ni cô kia căm phẫn nô tài đến cực điểm, mụ đấm đá túi bụi. Sau nô tài nói là Hoàng đế cũng là bậc thánh quân như Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang, không thể giết được. Mụ liền nói nhiều điều đại nghịch. Hễ nô tài tán dương Hoàng đế một câu là mụ lại tát cho một cái đến nỗi nẩy đom đóm mắt. Sau nô tài muốn tránh cái hại trước mắt liền nổi tiếng rên la ra chiều đau đớn. Vua Khang Hy hỏi:

- Ngươi để mụ đánh chết cũng uổng mà thôi. Lai lịch mụ ác ni cô đó ra sao? Mụ nghe ai sai khiến mà đi làm việc hành thích? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mụ vâng lời sai khiến của ai, nô tài cũng không hiểu. Khi đó mụ bắt được nô tài rồi liền lấy dây cột hai tay nô tài lại giong đi như dắt khỉ. Tâu Hoàng thượng! Ngoài miệng nô tài không dám thoá mạ mụ, nhưng trong bụng cũng chửi ngầm cả mười bảy, mười tám đời tổ tiên nhà mụ. Vua Khang Hy cười nói:

- Cái đó đã hẳn. Gặp tình trạng này còn ai không thoá mạ? Vi Tiểu Bảo nói:

- Mụ lôi đi mấy ngày, hai ba lần toan giết nô tài. May dọc đường gặp một người, mà người này lại có chút giao tình với nô tài. Y đã giúp nô tài nói với mụ nhiều câu tử tế. Từ đó mụ ác ni cô kia mới thôi không đánh đập nô tài nữa. Vua Khang Hy lấy làm kỳ hỏi:

- Người đó là ai? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Người đó họ Dương, hiện làm thủ lãnh bọn thị vệ dưới trướng thế tử của Bình Tây Vương.

Hồi 133 - Giả Thái Hậu Bại Lộ Hành Tung

Vua Khang Hy nghe Vi Tiểu Bảo nói tới đây rất lấy làm hứng thú, liền phán hỏi:

- Gã đã là thủ hạ của cha con Ngô Tam Quế sao còn nói tốt cho ngươi? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Sự thực cũng bởi Thánh thượng anh minh mà ra. Hôm ấy người nhà họ Mộc ở Vân Nam vào cung quấy rối định vu hãm Ngô Tam Quế. Ai cũng tin là sự thực, nhưng bị Thánh thượng khám phá âm mưu. Thánh thượng phái nô tài đến truyền dụ con trai Ngô Tam Quế, nhân thế mà gặp gã họ Dương. Gã quen nô tài từ bữa đó. Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Té ra là thế! Lúc Vi Tiểu Bảo tiến cung, trong lòng đã nghĩ sẵn một thiên biện thuyết trường giang đại hải. Gã liền tâu:

- Gã họ Dương kia tên Dật Chi đã thuật lại cho ni cô nghe câu chuyện nhà họ Mộc. Gã bảo đức Hoàng thượng tuy còn nhỏ tuổi mà kiến thức đã hơn cả Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang. Thông minh trí tuệ của ngài đáng bậc thần tiên Bồ Tát giáng hạ phàm trần, ni cô bán tín bán nghi nên đối với nô tài chẳng coi là quan trọng nữa. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đêm hôm ấy, Dương Dật Chi nói chuyện với ni cô ở trong phòng. Nô tài giả vờ ngủ say, nhưng lắng tai nghe lén thì ra ni cô đến hành thích Thánh thượng quả đã nghe lời người ta sai khiến. Vua Khang Hy hỏi:

- Có phải Ngô Tam Quế không? Vi Tiểu Bảo đầy vẻ kinh dị tâu:

- Té ra Thánh thượng biết cả rồi. Phải chăng Đa Long đã tâu bày với Thánh thượng? Vua Khang Hy đáp:

- Không phải đâu. Tên đầu mục đoàn vệ sĩ dưới trướng Ngô Tam Quế đã quen biết ni cô, lại ngấm ngầm thương nghị với mụ thì dĩ nhiên làm gì có chuyện tử tế? Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, quì mọp ngay xuống dập đầu tâu:

- Muôn tâu Thánh thượng! Nô tài được làm việc cho Thánh thượng trong lòng thật là vui sướng! Việc gì Thánh thượng cũng đoán trúng, không cần nô tài phải nói. Mọi sự của Thánh thượng cũng như của nô tài đều đại cát, vĩnh viễn không chịu thua kẻ khác. Vua Khang Hy cười nói:

- Đứng dậy đi! Đứng dậy đi! Lần trước lên chùa Thanh Lương trên Ngũ Đài Sơn cũng gặp nguy hiểm đấy chứ? Nếu không có ngươi liều mạng ra đứng chắn trước mình ta... Nhà Vua nói tới đây, mặt rồng nghiêm trang, nói tiếp:

-...thì âm mưu của tên gian tặc đã thành sự rồi. Nhà Vua nghĩ đến hôm ấy Bạch Y ni đánh một đòn như sấm nổ chớp nhoáng lại run sợ. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Sự thực thì ni cô phóng chiêu kiếm đó, thân thủ mau lẹ của Thánh thượng dĩ nhiên sẽ sử chiêu "Cô vân xuất trục" để tránh khỏi. Tiếp theo Thánh thượng xoay tay phóng chưởng ra chiêu "Thái hồng tì thủy" đánh xuống vai mụ ác ni cô đó thì tất mụ phải xin đầu hàng không còn nghi ngờ gì nữa. Gã thở phào nói tiếp:

- Nhưng nô tài vì quá cẩn thận đâm ra hồ đồ, chỉ sợ mụ đả thương đến long thể, nên hốt hoảng xông vào ngăn chặn để chịu nhát kiếm thay cho Thánh thượng, thành ra công phu tuyệt hảo của Thánh thượng không có cơ hội để thi triển trước mặt bọn hoà thượng cho hiển oai phong. Thật là đáng tiếc! Vua Khang Hy nổi lên tràng cười ha hả. Ngài tự biết nếu hôm đó không có Vi Tiểu Bảo đứng ra ngăn chặn, tất bị Bạch Y ni đâm chết rồi. Nhà Vua nghĩ đến tên thủ hạ hết lòng tận trung mà không nhận công như vậy thật là hiếm có, nên lấy làm vừa dạ. Nhà Vua hớn hở cười nói:

- Ngươi còn nhỏ tuổi đã làm quan lớn rồi. Chờ ngươi thêm vài tuổi nữa, ta lại thăng quan cho. Vi Tiểu Bảo lắc đầu tâu:

- Nô tài không mong muốn chức quan to mà chỉ cầu được làm việc cho Thánh thượng, không để ngài nổi nóng là đủ lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Vua Khang Hy vỗ vai gã nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Gã họ Dương còn nói những chuyện gì với ni cô? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dương Dật Chi tiếp tục khuyên nhủ ni cô không ngớt. Gã kể ra rất nhiều điểm hay của Hoàng thượng. Gã cũng nói là Ngô Tam Quế có ơn với thân phụ gã, nên gã có bổn phận phải bảo vệ cho hắn, nhưng hắn quyết tâm muốn làm Hoàng đế mà gây chuyện đại nghịch vô đạo. Như thế thì không được. Vi Tiểu Bảo hắng đặng rồi nói tiếp:

- Dương Dật Chi rất lo sợ âm mưu sẽ bị bại lộ thì mọi người toàn gia tru lục. Mụ ni cô bảo cả nhà mụ bị bọn Thát Đát... Gã biết lỡ lời liền đổi lại:

- Cả nhà mụ bị người Mãn Châu sát hại mà Ngô Tam Quế lại đối với mụ rất lịch sự. Sở dĩ mụ hành thích một là vì nể mặt Ngô Tam Quế, hai là để trả thù cho song thân. Mụ không sợ chuyện toàn gia tru lục. Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Dương Dật Chi liền trả lời mụ: Hoàng thượng rất nhân từ với trăm họ, nếu... nếu quả mụ hại được Hoàng thượng thì Ngô Tam Quế sẽ lên làm Hoàng đế, dĩ nhiên gã được làm quan to đến chức đại tướng quân, nhưng bách tính trong thiên hạ sẽ cực kỳ khổ sở. Vi Tiểu Bảo ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Mụ ni cô dường như đã mềm lòng. Mụ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cho là Dương Dật Chi nói đúng. Mụ quyết không làm việc này nữa. Vi Tiểu Bảo thở dài nói tiếp:

- Hai người thương nghị với nhau một lúc rồi đi đến kết luận: nếu Ngô Tam Quế còn phái người đi hành thích thì họ sẽ ngấm ngầm giết chết thích khách. Vua Khang Hy cả mừng phán:

- Thế là hai người đó đã hiểu rõ đại nghĩa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nhưng theo lời Dương Dật Chi thì còn một việc không phải dễ dàng. Vua Khang Hy hỏi:

- Lại còn điều chi cổ quái? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vì hai người nói nhỏ quá, nô tài không hiểu rõ được, chỉ nghe mang mánng Diên Bình quận vương... họ Trịnh ở Đài Loan gì gì... Dường như Ngô Tam Quế muốn cùng người họ Trịnh nào đó chia đôi thiên hạ. Nhà Vua đứng dậy lớn tiếng:

- Té ra thằng cha đó ngấm ngầm cấu kết với tên phản tặc ở Đài Loan. Vi Tiểu Bảo ra chiều tức giận hỏi:

- Con mẹ nó! Thằng cha họ Trịnh ở Đài Loan là quân chó đẻ nào vậy? Vua Khang Hy đáp:

- Tên phản tặc họ Trịnh hùng cứ đảo Đài Loan, không chịu phục tùng vương hoá. Vì nơi đó là một hòn đảo ngoài biển khơi, nên trong lúc nhất thời chưa thể bình định ngay được. Vi Tiểu Bảo làm như chợt tỉnh ngộ nói:

- Té ra là thế. Lúc đó nô tài càng căm hận, bụng bảo dạ: Giang sơn này của đức Hoàng thượng. Họ Trịnh, họ Ngô là cái con khỉ gì mà dám lớn mật tính việc chia thiên hạ của Hoàng thượng? Gã nói tiếp:

- Họ Trịnh ở Đài Loan phái thằng con thứ hai là Trịnh Khắc... Trịnh Khắc... Vua Khang Hy ngắt lời:

- Là Trịnh Khắc Sảng. Vi Tiểu Bảo tươi cười đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Hoàng thượng thánh minh, chẳng chuyện gì không biết. Nhà Vua chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Mấy năm nay ngài đã có ý định thâu tóm đảo Đài Loan vào bản đồ cương thổ, nên từng phái người thám thính cho biết tình hình anh em, cha con họ Trịnh, cùng những chuyện quân chính, quân bị, thuyền bè ở miền duyên hải. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Trịnh Khắc Sảng gần đây mới đến Vân Nam bàn định kế hoạch cùng Ngô Tam Quế hơn nửa tháng rồi. Vua Khang Hy đùng đùng nổi giận. Sắc mặt biến đổi, ngài hỏi:

- Có chuyện đó ư? Nguyên Đài Loan và Vân Nam là những mối lo ngại rất lớn cho nhà Vua. Việc Trịnh Khắc Sảng đến Vân Nam bây giờ ngài mới biết. Vi Tiểu Bảo nói:

- ở Đài Loan có một nhân vật võ công cao thâm đi theo Trịnh Khắc Sảng để bảo vệ cho gã ở dọc đường. Người đó họ Phùng, tên gọi Nhất kiếm xuất huyết gì gì đó. Vua Khang Hy cải chính:

- Hắn là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Phùng Tích Phạm, Lưu Quốc Hiên và Trần Vĩnh Hoa ba người tự xưng là Đài Loan tam hổ. Vi Tiểu Bảo nghe Hoàng thượng nhắc đến tên sư phụ thì trong lòng không khỏi hồi hộp. Gã gượng cười nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Đúng là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Gã nói tiếp:

- Theo lời Dương Dật Chi thì trong ba con hổ ở Đài Loan có Trần Vĩnh Hoa là người tốt. Còn Phùng Tích Phạm và tên nữa là người bại hoại. Dương Dật Chi còn nói: Trần Vĩnh Hoa không dám làm việc phản bạn Hoàng thượng. Nhưng một mình y không địch nổi hai lão hổ kia. Gã muốn nói tốt cho ba người là Cửu Nạn, Dương Dật Chi và Trần Cận Nam ở trước mặt Vua Khang Hy đề phòng sau này ba người đó lỡ ra bị Thanh triều bắt sống còn có cơ cứu vãn được. Vua Khang Hy lắc đầu hỏi:

- Cái đó chưa chắc. Phải chăng ngươi bảo Phùng Tích Phạm cũng đến Vân Nam? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đó là lời Dương Dật Chi nói với ni cô kia. Họ còn bảo: trên chốn giang hồ rất nhiều người đối nghịch với Ngô Tam Quế, nên mở sát quỉ đại hội ở phủ Hà Gian để thương nghị kế hoạch hạ sát họ Ngô, Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm trà trộn vào cuộc đại hội này để nghe tin tức và báo cho Ngô Tam Quế biết. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hai người nói mỗi lúc một nhỏ tiếng đi, dường như bàn định mưu sát Trịnh Khắc Sảng mà sợ

không địch nổi Phùng Tích Phạm. Nô tài chú ý lắng tai nghe hồi lâu mà vẫn không sao hiểu được sự thật. Có điều họ tuyệt không đả động gì đến âm mưu gia hại Hoàng thượng, nên nô tài cũng không cần nghe nữa, rồi sau ngủ đi lúc nào không biết. Gã lại kể tiếp:

- Vào khoảng nửa đêm, Dương Dật Chi lén lút kêu nô tài tỉnh dậy, rồi giải khai huyệt đạo cho. Gã còn bảo ni cô đang ngồi luyện công và xúi nô tài đi cho êm thấm. Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Như vậy là họ Dương còn có lương tâm. Vi Tiểu Bảo thừa cơ nói ngay:

- Đúng thế! Sau này Hoàng thượng tru lục Ngô Tam Quế, xin lượng thánh bao dung cho Dương Dật Chi. Vua Khang Hy đáp:

- Nếu gã lập nên công trạng thì chẳng những ta tha mạng mà còn phong thưởng cho gã nũa. Nhà Vua lại hỏi:

- Trong cuộc sái quỉ đại hội, ngưòi còn nghe được tin tức gì nữa không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn họ bàn định mỗi tỉnh bầu một minh chủ. Trịnh Khắc Sảng làm minh chủ tỉnh Phúc Kiến. Dường như sau này những tỉnh Quảng Đông, Triết Giang, Thiểm Tây gì gì đó đều cũng thuộc về nhà họ Trịnh. Vua Khang Hy mỉm cười nghĩ bụng:

- Đây chắc là Tiểu Quế Tử nghe lầm, nhất định là Giang Tây chứ không phải là Thiểm Tây. Nhà Vua hai tay chấp để sau lưng đi lui đi tới trong thư phòng đến mấy chục lượt, ra chiều suy nghĩ. Đột nhiên ngài dừng bước hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi có dám đi Vân Nam không? Vi Tiểu Bảo kinh hãi vì câu hỏi bất ngờ, gã hỏi lại:

- Phải chăng Hoàng thượng phái nô tài đi thám thính Ngô Tam Quế? Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Vụ này kể ra thật nguy hiểm. Nhưng ngưòi còn nhỏ tuổi, chắc Ngô Tam Quế không đề phòng cẩn mật đâu. Vả lại ngươi có tên hảo hữu Dương Dật Chi, nhất định gã sẽ chiếu cố cho ngươi. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Muôn tâu Thánh thượng. Chẳng phải nô tài lo ngại chuyện đi Vân Nam, nhưng nô tài vừa mới về cung, chưa được kề cận bên mình Thánh thượng mấy bữa, nay phải xa rời thì trong lòng không được vui thỏa. Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Phải rồi! Ta cũng có ý nghĩ như vậy. Đáng tiếc là ta ở ngôi Hoàng đế, chẳng thể ra đi tuỳ tiện, không thì chúng ta cùng đến Vân Nam. Ta nắm râu Ngô Tam Quế, ngươi chụp lấy hai tay hắn để hỏi xem: Con mẹ ngươi! Có chịu đầu hàng không? Như vậy há chẳng thú lắm ư? Vi Tiểu Bảo cười tâu:

- Thế thì tuyệt diệu! Nhưng Thánh thượng không đi Vân Nam được, nô tài sẽ tới đó gạt Ngô Tam Quế lai kinh rồi Thánh thượng cùng nô tài vặn râu hắn, có thú không? Vua Khang Hy cười ha hả phán:

- Hay lắm! Hay lắm! Nhưng ta e rằng Ngô Tam Quế là tay xảo quyệt phi thường, không chịu mắc bẫy. Bỗng nhà vua la lên:

- à phải rồi! Tiểu Quế Tử! Ta nghĩ ra được một biện pháp khiến cho hắn không nghi ngờ gì nữa. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng thần cơ diệu toán. Mưu lược của Hoàng thượng nhất định cao thâm khôn lường! Vua Khang Hy nói:

- Chúng ta đem Kiến Ninh công chúa gả cho con trai hắn, kết thành thông gia thì tất hắn không đề phòng gì nữa. Vi Tiểu Bảo sửng sốt:

- Gả công chúa cho gã tiểu tử Ngô ứng Hùng?...Cái đó... cái đó há chẳng là phước đức cho bọn chúng quá ư? Nhà Vua nói:

- Công chúa là con gái của mụ điếm già. Chúng ta gả y đi Vân Nam là để y phải chịu đau khổ. Sau này Ngô Tam Quế phạm tội toàn gia tru lục là giết luôn cả y nữa. Nhà Vua nói tới đây vẫn còn hằn học trong lòng. Nguyên Vua Khang Hy rất ưa thích cô em gái, nhưng từ ngày ngài phát giác ra Thái hậu gia hại mẫu thân mình, lại khiến cho đức Vua cha buồn bực bỏ nhà đi tu, ngài oán ghét luôn cả cô em. Vua Khang Hy nói tiếp:

- Khi đó ta khép mụ điếm già vào tội dạy con không có đường lối và bức bách mụ phải tự tử. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài nghe tin động trời nói ra tất Hoàng thượng hoan hỷ phi thường. Vua Khang Hy phán nói:

- Tin tức gì mà hay thế? Vi Tiểu Bảo kề miệng vào bên tai nhà Vua khẽ nói:

- Mụ điếm già là giả Thái hậu. Còn chân Thái hậu vẫn bình yên ở trong cung Từ Ninh. Vua Khang Hy giật mình kinh hãi, cất tiếng run run hỏi:

- Ngươi bảo sao? Làm gì có chuyện giả Thái hậu? Vi Tiểu Bảo liền đem việc giả Thái hậu cầm tù chân Thái hậu rồi mụ mạo xưng Thái hậu để hành động cực kỳ tàn ác thuật lại cho nhà Vua nghe. Đức Vua trợn mắt há miệng hồi lâu không thốt nên lời. Sau một lúc ngài cất tiếng nói:

- Sao ngươi... ngươi biết chuyện này? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Từ ngày nô tài biết mụ điếm già lòng dạ tàn độc, lúc nào cũng băn khoăn lo ngại mụ bất lương tìm cách gia hại Hoàng thượng, nên nô tài mua cả bọn cung nữ trong cung Từ Ninh để chúng ngấm ngầm thị, hễ thấy điều gì khác lạ là lập tức tâu trình Hoàng thượng. Vụ này chúng ta phải hạ thủ trước đi mới xong. Bữa nay nô tài vừa vào cung liền được tên cung nữ kia báo cáo chuyện tày đình. Vua Khang Hy trán toát mồ hôi nhỏ giọt, run lên hỏi:

- Tên cung nữ đó đâu rồi? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài nhận thấy vụ này quan hệ rất lớn, nếu để thị lỡ mồm lỡ miệng tiết lộ ra ngoài thì nguy hại vô cùng, nên nô tài thừa cơ lúc vắng người đẩy thị xuống giếng chết rồi. Thực ra trong lòng nô tài rất áy náy về hành vi vô nhân đạo đó. Vua Khang Hy gật đầu, mặt rồng lộ vẻ an ủi, phán:

- Ngươi làm thế là phải. Sáng mai ngươi mò xác thị lên chôn cất cho tử tế. Đồng thời ngươi điều tra biết rõ thân nhân thị để phủ tuất trọng hậu cho họ. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ, nô tài xin tuân lời thánh dụ và làm cho ổn thỏa. Vua Khang Hy giục:

- Vụ này không chậm trễ được. Chúng ta phải đến cung Từ Ninh ngay. Nhà Vua nói rồi đứng dậy với lấy hai thanh bảo kiếm treo trên tường. Ngài đưa cho Vi Tiểu Bảo một thanh và khẽ dặn:

- Chúng ta phải tự hành động lấy, không nên để bọn cung nữ và thái giám hay biết. Vi Tiểu Bảo gật đầu tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Võ công mụ điếm già rất lợi hại. Khi Hoàng thượng thấy mụ thì trước hết là chặt cánh tay mụ đi rồi sẽ thẩm vấn tình hình. Nhà Vua gật đầu đáp:

- Phải rồi. Vi Tiểu Bảo lại tâu:

- Hoàng thượng nên hạ dụ cho bọn thị vệ chầu chực ở ngoài cung Từ Ninh để phòng ngừa chuyện bất trắc thì hô bọn chúng tiến vào tiếp viện. Nếu không thể mà mụ điếm già hành hung, xẩy cuộc động thủ, thì tấm thân vạn kim của Hoàng thượng... thật có điều không ổn. Vua Khang Hy gật đầu, quyết định chủ ý:

- Nếu xẩy chuyện bất trắc phải kêu bọn thị vệ vào tiếp viện thì sau khi xong việc sẽ giết chúng để bịt miệng. Nhà Vua ra khỏi thư phòng, chỉ truyền cho tám tên thị vệ hộ giá đến cung Từ Ninh và hạ lệnh cho chúng canh gác trong vườn hoa, nếu không hô hoán thì không được vào. Ngài cùng Vi Tiểu Bảo đi thẳng tới tẩm điện của Thái hậu. Bọn cung nữ và thái giám ở cung này lật đật cùng quỳ xuống nghênh tiếp. Vua Khang Hy phán:

- Các ngươi ở cả ngoài vường hoa, không ai được vào. Mọi người run sợ tuân chỉ lui ra. Vi Tiểu Bảo đã biết trước giả Thái hậu phóng ra bảy chiêu Hoá cốt miên chưởng đánh tới sư phụ gã là Cửu Nạn, rồi những chưởng lực âm độc này lại đưa trở về hết cho bà phải chịu. Tuy Cửu Nạn đã dạy cách hoá giải, nhưng từ đó trở đi nếu mụ sử dụng nội lực là lập tức xương cốt toàn thân phải gẫy nát. Gã bấm đốt ngón tay tính lại đến nay thì hiện giờ nội lực trong người bà dù chưa tiêu tan hết cũng chẳng còn được bao nhiêu, chắc mụ không dám động thủ. Hơn nữa gã còn nắm Ngũ long lệnh trong tay, có thế bắt giả Thái hậu phải phục tùng, nên gã rất yên tâm, chẳng lo ngại gì hết. Còn Vua Khang Hy chỉ biết võ công của Thái hậu rất ghê gớm, công phu của ngài hoàn toàn do Thái hậu truyền thụ. Bây giờ dù có thêm Vi Tiểu Bảo, nhà Vua tính lực lượng hai người vẫn còn kém bà xa. Chỉ trông vào bên mình có kiếm mà bà tay không, lại hạ thủ một cách bất ngờ cho mụ không kịp đề phòng như vụ hạ Ngao Bái năm trước, mới có cơ thủ thắng. Nhà Vua trong lòng hồi hộp tiến vào tẩm điện, bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Bữa nay là một cơ hội tốt cho ta lập đại công. Ta mà nhảy xổ vào mụ điếm già, Hoàng thượng chỉ cho là ta liều mình vì việc quân vương, chứ có biết đâu mụ phải nằm yên như con chó chết? Gã khẽ tâu:

- Võ công mụ điếm già cực kỳ lợi hại! Hoàng thượng không nên mạo hiểm. Vua Khang Hy gật đầu, tay nắm chặt đốc kiếm. Nhà Vua vào tẩm điện không thấy có ai. Trên giường trướng gấm buông rủ. Bỗng nghe thanh âm Thái hậu từ trong trướng hỏi vọng ra:

- Hoàng nhi! Sao mấy bữa nay không thấy Hoàng nhi vào cung Từ Ninh? Thân thể Hoàng nhi vẫn an khang chứ? Nguyên trước Vua Khang Hy vẫn hàng ngày vào cung Từ Ninh vấn an Thái hậu thì Vi Tiểu Bảo lập tức nhảy vào ôm lấy mụ để nhà Vua cung kiếm chặt tay. Không ngờ giữa ban ngày mà Thái hậu cũng còn ngủ trên giường. Vua Khang Hy đáp:

- Hài nhi nghe mẫu hậu thân thể khiếm an, vội đến thần hôn. Ngài đưa mắt ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo rồi phán:

- Ngươi thử vén mùng lên cho trẫm coi mẫu hậu. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng, tiến vào trước giường. Thái hậu nói:

- Đừng vén mùng! Ta sợ gió lắm. Vua Khang Hy nghĩ bụng:

- Nếu ta không nghe lời mụ cứ sai vén mùng lên thì e rằng mụ sinh lòng ngờ vực và để ý phòng ngừa. Ngài nghĩ vậy liền hỏi:

- Không hiểu Thái hậu khó ở thế nào? Đã dùng thuốc gì chưa? Thái hậu đáp:

- Uống thuốc rồi. Quan thái y bảo ta bị cảm mạo thường thôi, không có gì đáng ngại. Vua Khang Hy hỏi:

- Hài nhi muốn coi sắc diện Thái hậu xem hàn nhiệt thế nào? Thái hậu thở dài đáp:

- Sắc diện ta vẫn như thường, bất tất phải coi làm chi. Hoàng nhi nên về nghỉ đi thôi. Vua Khang Hy sinh lòng ngờ vực tự hỏi:

- Không biết mụ muốn giở trò gì đây? Vi Tiểu Bảo thấy trong tẩm điện tối mò, liền xoay mình lại nhìn nhà Vua giơ tay ra hiệu xin cho gã vào ôm chặt lấy hai chân Thái hậu để Hoàng đế vung kiếm lên chặt Đột nhiên nhà Vua động tâm tự hỏi:

- Nếu những tin báo của Tiểu Quế Tử đều là giả dối thì làm thế nào? Ta giết lầm người khác thì chẳng cần gì, nhưng nhát kiếm chém xuống rồi mụ lại là chân Thái hậu chứ không phải giả mạo thì chẳng những mình là con người hồ đồ mà còn phạm tội bất hiếu. Rồi ngài tự nhủ:

- Cho đến bây giờ, ta mới được nghe những lời tố cáo của một mình tên Tiểu Quế Tử, chứ chưa có tiếng chuông nào khác để chứng minh. Chẳng thà ta cứ để cho Thái hậu đề phòng rồi sẽ hô hoán thị vệ vào bắt mụ, chứ chẳng thể hành động lỗ mãng, vung kiếm chém bửa vào chân Thái hậu thì phải ôm hận suốt đời. Nhà Vua nghĩ vậy liền lắc đầu, vẫy tay ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo lui ra. Rồi ngài nói:

- Tâu Thái hậu! Hài nhi vẫn chẳng yên tâm về bịnh tình của Thái hậu chút nào. Đoạn rảo bước đến trước giường, giơ tay vén mùng lên. Cửa mùng vừa rẽ ra hai bên, bỗng thấy Thái hậu hốt hoảng xoay mình, quay mặt vào phía trong. Nhưng chỉ trong thời gian nháy mắt này, nhà Vua đã trông rõ bộ mặt Thái hậu gầy nhom, mà tướng mạo khác hẳn ngày thường. Ngài liền nói:

- Tâu Thái hậu! Dạo này lão nhân gia gầy đi rất nhiều. Thanh âm nhà Vua đã phát run. Thái hậu thở dài đáp:

- Từ hôm ta lên Ngũ Đài Sơn trở về, ăn không biết ngon, mỗi ngày chưa hết chén cơm. Ta soi gương cơ hồ không nhận ra được mình nữa. Vua Khang Hy bụng bảo dạ:

- Những điều báo cáo của Vi Tiểu Bảo quả nhiên đúng sự thực chứ chẳng có chi giả dối. Mụ điếm già không ngờ ta đến đây một cách đột ngột. Mụ nằm trong mùng, yên trí chẳng ai nhìn thấy, nên lột bỏ mặt nạ không cải trang nữa. Vì thế mà mụ không chịu để ta coi rõ chân tướng. Bây giờ ta đã được nhìn tận mắt, chẳng lẽ còn lầm được sao? Lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nhà Vua lớn tiếng:

- Trời ơi! Thái hậu! Trong tủ kia có con chuột lớn. Các ngươi đâu! Mau vào đánh đuổi con chuột này đi. Nhà Vua vừa nói vừa hấp tấp lùi lại hai bước, vì ngại sợ Thái hậu thấy chân tinh bại lộ mà động thủ một cách đột ngột làm khó dễ cho mình.

Hồi 134 - Trịnh Công Tử Kết Án Trần Gia

Lại nghe Thái hậu cất tiếng hỏi:

- Tủ đóng rất kín, làm sao bên trong lại có chuột được? Vua Khang Hy bụng bảo dạ:

- Nói tới đây là mọi sự bại lộ rồi. Bây giờ mụ đã chuẩn bị sẵn sàng, không thể tập kích đột ngột được nữa. Nhà Vua lui ra đến cửa, nhìn Vi Tiểu Bảo vẫy tay nói:

- Gọi thị vệ vào đây! Trong tủ có thanh âm quái lạ, không chừng thích khách ẩn mình trong đó để toan ám hại Thái hậu. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi quay ra ngoài lớn tiếng hô:

- Thánh chỉ truyền cho thị vệ vào hầu. Tám tên thị vệ chạy vào đứng ở cửa tẩm điện khom lưng đợi chỉ. Thái hậu nổi giận hỏi:

- Hoàng nhi! Ngươi làm trò gì vậy? Vua Khang Hy cười đáp:

- ồ! Phải rồi! Kiến Ninh công chúa ẩn mình trong tủ để giỡn chơi. Tâu Thái hậu! Hài nhi tìm y khắp nơi không thấy. Nhất định y vào trong tủ ngồi ẩn. Nhà Vua giơ tay mặt lên vẫy. Vi Tiểu Bảo chạy đến mở tủ, nhưng cửa tủ khoá chặt không mở ra được. Vua Khang Hy cười hỏi:

- Tâu Thái hậu! Chìa khoá tủ này đâu? Thái hậu tức giận lớn tiếng:

- Ta đang khó ở, mà hai đứa trẻ nít các ngươi không để yên, còn vào đây quấy nhiễu, đùa giỡn. Các ngươi ra đi, mau! Bọn thị vệ đã biết Hoàng đế thường tỉ võ đùa giỡn với công chúa Kiến Ninh, nghe Thái hậu nói vậy, tên nào cũng tủm tỉm cười. Vua Khang Hy thấy Thái hậu không chịu mở tủ liền hô:

- Nạy cửa tủ ra! Thái hậu trong mình khó ở, không được quấy rầy lão nhân gia. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Nô tài xin tuân chỉ. Gã rút lưỡi trủy thủ ở ống giày ra thò lưỡi dao vào cửa tủ khẽ rạch một cái. Khoá tủ đứt liền, cánh cửa tủ mở ra. Trong tủ chỉ thấy toàn chăn mùng và mười mấy bộ áo, chứ chẳng có người nào. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Đêm qua hiển nhiên chân Thái hậu còn bị dấu ở trong tủ mà, sao bây giờ lại chẳng thấy đâu? Phải chăng mụ điếm già sợ sư phụ ta tiết lộ vụ này ra ngoài nên hạ sát chân Thái hậu rồi? Gã quay đầu lại nhìn thấy nhà Vua lộ vẻ kinh nghi, liền nhìn vào giường thì thấy một chỗ chăn cao lù lù, dường như có dấu người. Gã cả mừng tâu:

- Công chúa ẩn ở trong chăn Thái hậu. Nhà Vua vội giục:

- Kéo y ra đây mau! Ngài sợ giả Thái hậu thấy sự tình bị bại lộ, có thể hạ sát chân Thái hậu tức khắc. Vi Tiểu Bảo nhảy xổ lại bên giường, thò tay vào trong chăn luồn dưới cẳng Thái hậu, tưởng để kéo chân Thái hậu ra. Nào ngờ gã đụng tay và cái đùi lông lá xồm xoàm, bất giác giật mình kinh hãi. Giữa lúc ấy một cẳng chân lớn đá mạnh ra đột ngột trúng vào trước ngực Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo rú lên một tiếng:

- úi chao! Rồi ngã ngửa về phía sau. Tấm chăn hất tung lên! Một người trần truồng như khối thịt

lù lù trùm chăn lên Thái hậu rồi ôm lấy chạy ra cửa. Bọn thị vệ giật mình kinh hãi vội vàng cản đường, liền bị khối thịt đụng mạnh. Năm tên thị vệ bị hất tung đi. Khối thịt lớn ôm Thái hậu xông ra ngoài. Nhà Vua đứng cửa ngó theo thấy khối thịt chạy nhanh như bay. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống đã đến chân tường ngự hoa viên. Vua Khang Hy lớn tiếng hô:

- Rượt theo cho mau! Năm tên thị vệ đụng vào khối thịt bị gẫy xương ngã lăn dưới đất không bò dậy được. Còn ba tên phải đi quanh bức tường vây để ra ngoài thì không thấy khối thịt đâu nữa. Vua Khang Hy lại hô:

- Về đây! Về đây! Ba tên thị vệ không biết làm thế nào nghe Hoàng đế hô hoán liền trở gót chạy về. Nhà Vua định thần lại phán bảo:

- Các ngươi đứng yên đây. Đừng có lên tiếng! Ngài đóng cửa tẩm điện lại, khẽ hỏi:

- Vụ này ra làm sao? Vi Tiểu Bảo trước ngực đau đớn kịch liệt, gắng gượng ngồi dậy tâu:

- Yêu... yêu quái!... Gã sợ quá, mặt không còn chút huyết sắc. Vua Khang Hy lắc đầu nói:

- Không phải yêu quái. Hắn là gian phu của mụ điếm già. Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu ra sao, hỏi lại:

- Gian phu là thế nào? Vua Khang Hy đáp:

- Đó là một người đàn ông. Ngươi không trông rõ ư? Tên này lùn tịt mà mập ú, trông chẳng khác một trái banh thịt. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa buồn cười nói:

- Mụ điếm già dấu một gã đàn ông lùn tịt, mập ú... không mặc quần áo ở trong chăn Vua Khang Hy nghiêm nghị ngắt lời:

- Chân Thái hậu ở đâu? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chỉ mong sao bà... không bị mụ điếm giết chết... Gã sực nhớ tới điều gì, liền bỏ hết chăn đệm trên giường xuống lật giát giường lên nói:

- Gậm giường còn có sàn ngầm. Giữa lúc ấy, bỗng nghe có tiếng người rên rất khẽ. Vua Khang Hy cả mừng, chạy lại giúp Vi Tiểu Bảo mở giát giường thì thấy bên dưới có người đàn bà đắp một tấm chăn mỏng nằm ngang trên tấm ván. Trong tẩm điện tối mò chẳng nhìn thấy gì. Vua Khang Hy hô:

- Thắp nến lên! Vi Tiểu Bảo vội quệt lửa thắp vào đèn nến cầm đến gần soi thì thấy người đàn bà này gương mặt trái xoan, nước da xanh lướt. Đúng là chân Thái hậu bị giam trong tủ trước kia. Nhà Vua được gặp chân Thái hậu hồi ngài còn nhỏ tuổi quá. Đến nay đã cách mười mấy năm trời, đáng lý không phân biệt được chân giả. Nhưng tướng mạo người đàn bà này giống hệt Thái hậu mà ngài trông thấy hàng ngày, nên biết là đúng rồi. Vua Khang Hy vội đỡ bà dậy hỏi:

- Phải chăng... đây là... chân Thái hậu? Người đàn bà này lâu ngày không ánh sáng, bị lửa nến làm cho quáng mắt không mở ra được. Bà ấp úng:

- Ngươi... ngươi là.... Vi Tiểu Bảo đỡ lời:

- Tâu Thái hậu! Đây là đức đương kim Hoàng đế. Ngài thân hành vào cứu thánh giá. Người đàn bà gắng gượng hé mắt nhìn Vua Khang Hy một lúc rồi ngập ngừng hỏi:

- Ngươi... ngươi đúng là Hoàng thượng đây chứ? Đột nhiên bà oẹ một tiếng rồi khóc oà lên. Bà ôm chặt lấy nhà Vua. Vi Tiểu Bảo cầm lấy cây nến lùi ra xa mấy bước. Gã liếc nhìn khắp trong tẩm điện chẳng thấy thích khách, gian phu gì gì hết. Cả bọn giả cung nữ cũng không còn một tên nào. Gã tự nhủ:

- Bữa nay Hoàng thượng cùng chân Thái hậu trùng hội, tất có nhiều chuyện nói với nhau. Ta ngồi đây có điều bất tiện. Gã liền đặt cây đèn nến xuống bàn rồi rón rén lui ra ngoài, xoay tay khép cửa điện lại. Gã thấy tám tên thị vệ cùng bọn cung nữ, thái giám đứng ngay như cán tàn cả một lượt ở ngoài cửa. Tên nào cũng lộ vẻ khủng khiếp. Gã vẫy tay triệu tập bọn chúng vào trong vườn hoa và hỏi họ:

- Vừa rồi đức Hoàng thượng và Kiến Ninh công chúa chơi trò bịt mắt bắt dê. Công chúa mặc bộ áo cổ quái trông giống như trái banh thịt chạy ra ngoài, các ngươi có trông thấy không? Một tên thị vệ cảnh giác mau lẹ vội đáp:

- Dạ dạ! Thân pháp Kiến Ninh công chúa thật là mau lẹ. Bộ áo công chúa mặc coi rất ngoạn mục. Vi Tiểu Bảo tủm tỉm cười nói:

- Trò giỡn chơi trẻ nít đó, đức Hoàng thượng không muốn người ngoài hay biết. Các ngươi có mồm thì nắp, có cắp thì đậy, nếu muốn giữ vững cái đầu trên cổ. Các ngươi ngửa miệng hớt lẻo nói càn nói bậy là mất mạng đó, có hiểu không? Bọn thị vệ, cung nữ, đồng thanh đáp:

- Bọn nô tài xin bưng kín miệng bình, không dám nói hở ra ngoài. Vi Tiểu Bảo gật đầu. Gã nhìn năm tên thị vệ bị hất té thụ thương hỏi:

- Các ngươi vì lẽ gì đang lành lặn mà lại bị thương như vậy? Một tên thị vệ đáp:

- Thưa phó tổng quản đại nhân! Sáng nay bọn tiểu nhân năm người rèn luyện võ nghệ rồi ra tay nặng quá, tỷ đấu đến nỗi bị thương. Vi Tiểu Bảo làm bộ mắng nhiếc:

- Còn bà nó! Giữa anh em trong nhà luyện võ mà nặng tay đả thương đến như thế ư? Sao các ngươi không đánh chết nhau đi? Năm tên thị vệ đồng thanh đáp:

- Dạ dạ! Từ nay trở đi bọn tiểu nhân xin thận trọng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta sẽ trích ngân khoản cho mỗi tên bị thương ba chục lạng bạc để chữa thuốc. Năm tên thị vệ vội khom lưng tạ ơn. Vi Tiểu Bảo còn thoá mạ một câu:

- Tổ bà nó! Gia nương các ngươi nuôi dưỡng lớn người như vậy cũng uổng mà thôi. Các ngươi muốn giữ nguyên vẹn cái miệng để ăn cơm thì coi chừng cái mõm chó, đừng sủa bậy. Nếu các ngươi sợ lúc ngủ mơ nói quàng thì cắt vức cái lưỡi đi cho rồi. Các ngươi bây giờ báo danh cho lão gia nghe. Bọn thị vệ, cung nữ, thái giám đều nói họ tên cho gã biết. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Được rồi! Câu chuyện bịt mắt bắt dê nữa nay, hễ lão gia mà nghe thấy một chút phong thanh thì bất chấp tên nào hớt lẻo ta cũng chém hết cả ba mươi lăm đứa. Các ngươi có chịu không? Mọi người đều hiểu rằng vừa rồi đã nhìn thấy quái sự là khó lòng bảo tồn được tính mạng, vì đức Hoàng thượng sẽ giết hết để bịt miệng. Chúng tự nhủ:

- Đây là Quế công công làm như vậy để cứu sống cho mình. Y thật là khoan nhân đại độ. Trong lòng cảm động, chúng quỳ mọp cả xuống đồng thanh nói:

- Bọn tiểu nhân đa tạ ơn lớn của công công đã thương tình mà cứu mạng cho. Vi Tiểu Bảo xua tay đáp:

- Sao các ngươi lại tạ ơn ta? Nếu có ơn đức thì là của Hoàng thượng ban cho chứ không phải ta. Gã nói rồi trở về cửa tẩm điện, ngồi xuống thềm đá yên lặng chờ đợi. Sau quá nửa giờ, gã mới nghe nhà Vua cất tiếng hô:

- Tiểu Quế Tử vào đây! Vi Tiểu Bảo lật đật tiến vào tẩm điện thấy Thái hậu cùng Hoàng thượng sóng vai ngồi trên giường. Hai người nắm tay nhau và cặp mắt hãy còn ngấn lệ. Gã vội cúi xuống dập đầu hô:

- Thái hậu vạn thọ! Thánh thượng muôn năm! Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa rồi Thánh thượng cùng Kiến Ninh công chúa chơi trò bịt mắt bắt dê, bên ngoài có ba mươi lăm tên nô tài trông thấy. Nếu như một tên nào mồm miệng bép xép nói hở ra ngoài là nô tài lập tức đem tận số xử tử, không bỏ sót một mống. Bọn chúng nghe nô tài tuyên bố như vậy đã sợ vỡ mật, chắc không tên nào dám hở môi. Vua Khang Hy gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Vi Tiểu Bảo lại tâu:

- Nếu Thánh thượng muốn hạ sát bọn chúng ngay để khỏi mối lo âu thì nô tài xin lập tức tuân chỉ thi hành. Vua Khang Hy nghe Tiểu Bảo nói vậy còn đang chần chừ thì Thái hậu lên tiếng:

- Bữa nay mẫu tử trùng phùng là một đại hỷ sự, không nên có chuyện giết người. Vua Khang Hy tâu:

- Dạ! Xin tuân lời mẫu hậu. Chúng ta sẽ làm nhiều Phật sự, cảm tạ đức Thượng đế cùng đức Bồ Tát đã phù hộ cho. Thái hậu chú ý nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi còn nhỏ tuổi mà đã lập được rất nhiều công trạng. Thật là hiếm có. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đây là hồng phúc của Thái hậu cùng Hoàng thượng. Nô tài hận mình không làm hết phận sự kẻ tôi trung để khám phá ra gian mưu của chúng sớm hơn, khiến Thái hậu phải cực khổ bấy nhiêu năm. Thái hậu nghe nói lòng như se lại, hai hàng châu lệ trào ra. Bà nhìn nhà Vua nói:

- Hoàng nhi nên phong thưởng xứng đáng cho thằng nhỏ này. Vua Khang Hy tâu:

- Dạ dạ. Rồi ngài bảo Vi Tiểu Bảo:

- Chức quan của ngươi khá lớn rồi. Bữa nay trẫm phong tước cho. Nhà Đại Thanh ta phân tước ra làm năm bậc: Công, Hầu, Bá, Tử, Nam. Trẫm phong ngươi đệ nhất đẳng Tử tước. Vi Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn, miệng hô:

- Đa tạ hồng ân của Thái hậu... Đa tạ lòng ưu ái của Thánh hoàng. Nhưng gã nghĩ thầm trong bụng:

- Tước tử hay tước gì gì đối với ta đều vô dụng. Gã thấy nhà Vua vẫy tay liền khép nép lui ra. Gã tính thầm trong bụng:

- Mụ điếm già trốn ra khỏi Hoàng cung mà tên gian phu của mụ võ công rất ghê gớm, biết đâu hắn không trở lại báo thù. Gã liền đi tìm Đa Long để báo tin và dặn lão phân phái thị vệ phòng gian bảo mật cho Hoàng thượng cùng Thái hậu đặng ngăn ngừa địch nhân vào cung hành thích.

Rồi gã tự nhủ:

- Nếu mụ điếm già về đảo Thần Long báo cáo với Hồng giáo chủ thì e rằng bất lợi cho ta. Vậy ta phải hạ thủ trước là hơn. Bây giờ ta lấy hết những địa đồ trong kinh sách ra rồi đưa kinh đến đảo Thần Long cho giáo chủ, tất lão sẽ gửi thuốc giải cho ta. Còn lão không tìm thấy địa đồ lại là chuyện khác, chẳng liên can gì đến ta. Quyết định chủ ý rồi, Vi Tiểu Bảo ra khỏi cung Từ Ninh đi hội kiến với bọn Mã Ngạn Siêu, Tiểu Lão Bản. Quần hùng trong Thiên Địa Hội thấy gã đến đều mừng rỡ, mở tiệc khoản đãi. Chiều hôm ấy, Vi Tiểu Bảo kéo Mã Ngạn Siêu ra một chỗ nói:

- Mã đại ca! Nhờ đại ca kiếm dùm cho tại hạ một cái búa, một câu thiết truỳ và một lưỡi đục. Mã Ngạn Siêu vâng lời đi lấy ngay cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo lại sai Mã Ngạn Siêu đem những thứ đó vào trong căn nhà tường đất có đặt cỗ quan tài ở ngoài vườn. Gã nói:

- Tại hạ muốn mở cỗ quan tài đặt mấy thứ vào. Mã Ngạn Siêu dạ một tiếng. Trong lòng hắn lấy làm kỳ, nhưng không thấy hương chủ nói ra hắn cũng không dám hỏi vặn. Vi Tiểu Bảo biết ý liền giải thích:

- Đêm hôm kia người chết ở đây báo mộng cho tại hạ là cần mấy thứ này. Tại hạ nghĩ tình quyến cố cần phải cúng đường cho hồn. Mã Ngạn Siêu càng lấy làm kỳ, đành vâng dạ làm theo. Vi Tiểu Bảo lại dặn:

- Mã đại ca gác cửa dùm cho. Bất luận ai đến cũng không được vào. Vi Tiểu Bảo dặn xong mở cửa lẻn vào cài then lại. Gã thấy trên mặt quan tài đầy bụi bặm, đúng là không ai đụng đến. Gã liền thò lưỡi đục lấy búa đóng để cạy nắp quan tài mở lên. Gã thò tay vào trong lấy sáu bộ Tứ thập nhị chương kinh gói bằng giấy dầu ra rồi toan đậy nắp quan tài lại như cũ thì bất thình lình nghe tiếng Mã Ngạn Siêu quát hỏi:

- Ai đó? Tiếp theo có người quát hỏi lại:

- Trần Cận Nam ở đâu? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi lẩm bẩm:

- Không hiểu ai hỏi sư phụ mình? Có điều gã phảng phất nghe thấy khẩu âm quen quen. Mã Ngạn Siêu lại lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai? Một người khác cất tiếng lạnh lùng nói:

- Bất luận y ẩn nấp ở đâu cũng phải lôi ra. Thanh âm người này Vi Tiểu Bảo nghe rất quen tai. Gã biết ngay là Trịnh Khắc Sảng. Trong lòng cực kỳ kinh hãi, gã tự hỏi:

- Sao thằng lỏi thối tha này lại tới đây? Rồi gã nghĩ ngay đến người nói trước đúng là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Lại nghe khí giới đụng nhau bật lên hai tiếng choang choảng. Tiếp theo là tiếng rú của Mã Ngạn Siêu rồi y té huỵnh xuống đất. Lúc này Vi Tiểu Bảo càng kinh hãi hơn. Gã không kịp nghĩ gì nữa chuồn ngay vào trong quan tài. Lại nghe Trịnh Khắc Sảng nói:

- Nhất định tên phản tặc đó ẩn trong nhà này. Vi Tiểu Bảo xiết bao nỗi kinh hoàng, kéo nắp quan tài đậy lại. Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Cánh cửa đã bị đá gẫy. Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm tiến vào trong nhà. Vi Tiểu Bảo nằm trong quan tài còn thấy một tia sáng lọt vào biết là mình hoảng hốt chưa đậy nắp quan tài kín hết. Gã than thầm:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Bọn chúng kiếm sư phụ không thấy, lại thấy đồ đệ. Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người chậm rãi hỏi:

- Công tử muốn kiếm tại hạ ư? Có chuyện gì vậy? Đúng là thanh âm của Trần Cận Nam. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm tự nhủ:

- Sư phụ ta tới rồi. Bỗng nghe Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Trần Vĩnh Hoa! Ngươi có coi ta vào đâu không? Giọng nói đầy vẻ phẫn nộ. Trần Cận Nam nói:

- Sao nhị công tử lại nói vậy? Hôm kia thuộc hạ mới được tin công tử đến Bắc Kinh, liền đi suốt ngày đêm từ Thiên Tân tới đây. Không ngờ nhị công tử đại giá lại đến trước, thuộc hạ không kịp nghinh tiếp. Mong nhị công tử tha tội cho. Vi Tiểu Bảo thấy sư phụ mình nói với Trịnh Khắc Sảng cực kỳ cung kính không khỏi tức mình lẩm bẩm:

- Nhị công tử thì đã làm cái con chó gì mà hách thế? Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Phụ vương sai ta đi công cán ở Trung Nguyên, ngươi biết rồi chứ? Trần Cận Nam đáp:

- Dạ. Trịnh Khắc Sảng hỏi lại:

- Ngươi đã biết mà sao không tuỳ tùng để bảo vệ? Trần Cận Nam đáp:

- Thuộc hạ phụ trách công việc trọng đại và khẩn cấp, chưa thể phân thân để đi tuỳ tùng, xin nhị công thử lượng thứ cho. Thuộc hạ lại được biết đã có Phùng đại ca theo hầu nhị công tử mà thần công của y đã thành vô địch khiến bọn chuột nhắt phải khiếp sợ. Dĩ nhiên y có thể bảo vệ nhị công tử đặng bình yên vô sự. Trịnh Khắc Sảng hừ một tiếng ra chiều tức giận hỏi:

- Ta đến Thiên Địa Hội mà sao bọn thủ hạ của ngươi như đàn chó đàn hổ mà dám đối đãi vô lễ với ta như vậy? Trần Cận Nam nói:

- Đó chắc là vì bọn chúng chưa nhận biết nhị công tử. Nhất là ở thành Bắc Kinh này, nhóm Thiên Địa Hội của bọn thuộc hạ lại hành động phản nghịch với bọn Thát Đát, ai nấy đều phải thận mật mà thành ra khiếm lễ với nhị công tử. Thuộc hạ xin có lời tạ lỗi. Vi Tiểu Bảo càng nghe càng tức giận, gã tự hỏi:

- Tại sao sư phụ ta lại phải kính cẩn thằng lỏi thối tha này như vậy? Lại nghe Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Ngươi chối tuột đi như thế là hết, thì ra lầm lỗi ở nơi ta chăng? Trần Cận Nam đáp:

- Không dám. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Đây là chỉ dụ của Phụ vương ta, ngươi cầm lấy mà coi. Vi Tiểu Bảo nghe tiếng tờ giấy động lạt sạt. Rồi tiếng Trần Cận Nam đáp:

- Dạ! Thuộc hạ đọc xong rồi. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Ngươi đọc lại nghe coi. Trần Cận Nam đáp:

- Dạ! Trong chỉ dụ của Vương gia viết: Diên Bình Quận Vương nhà Đại Minh ra lệnh: Phái Trịnh

Khắc Sảng vào công cán ở Trung Nguyên. Hễ thấy việc có lợi cho nhà nước là nhất thiết được tuỳ nghi hành sự. Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Tuỳ nghi hành sự là thế nào? Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Tuỳ nghi là đừng để thua lỗ, khó đếch gì mà phải giải thích? Lão già nhà gã bảo gã hễ có thể chiếm được cái gì là chiếm lấy không nể nang ai cả. Không ngờ Trần Cận Nam lại đáp:

- Thế là Vương gia chỉ thị cho nhị công tử hễ thấy việc gì có lợi cho quốc gia, công tử cứ việc tự quyết định mà làm, bất tất phải trở về xin mệnh lệnh của Vương gia nữa. Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Ngươi có vâng tướng lệnh của phụ vương ta không? Trần Cận Nam đáp:

- Dĩ nhiên thuộc hạ phải kính cẩn tuân theo tướng lệnh của Vương gia. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Hay lắm! Vậy ngươi tự chặt đi một cánh ta. Trần Cận Nam kinh hãi hỏi:

- Tại sao vậy? Trịnh Khắc Sảng lạnh lùng đáp:

- Ngươi không kính trọng ta, tức là không kính trọng phụ vương, không biết đến bậc trưởng thượng. Hơn nữa ta coi hànhv i của ngươi hiển nhiên ra dạ bất thần. Hừ! Ngươi hết mình bồi dưỡng thế lực ở Trung Nguyên, mở mang Thiên Địa Hội thì còn coi nhà họ Trịnh tại đảo Đài Loan vào đâu nữa? Trần Cận Nam run lên đáp:

- Thuộc hạ quyết không có ý như vậy. Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Quyết không có ý như vậy ư? Trong cuộc đại hội ở Hà Gian mới đây, quần hào suy tôn ta làm minh chủ tỉnh Phúc Kiến, ngươi đã biết chưa? Trần Cận Nam đáp:

- Dạ! Đó là anh hùng thiên hạ đều kính trọng tấc dạ trung trinh của Vương gia đã hết lòng vì nước. Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Bọn Thiên Địa Hội các ngươi được làm minh chủ ở mấy tỉnh? Trần Cận Nam lẳng lặng nghĩ thầm:

- Té ra y nổi nóng căm hận Thiên Địa Hội áp đảo y. Trịnh Khắc Sảng không thấy Trần Cận Nam đáp liền hỏi tiếp:

- Thiên Địa Hội các ngươi làm minh chủ những bốn tỉnh mà ta chỉ có một tỉnh. Nếu đem họ Trịnh so sánh với Thiên Địa Hội thì ra nhà ta không vào đâu hay sao? Trần Cận Nam đáp:

- Xin nhị công tử minh xét cho. Thiên Địa Hội của bọn thuộc hạ là vâng tướng lệnh của Quốc tính gia lập ra chỉ vì mục đích phản Thanh phục Minh diệt trừ Thát Đát. Vậy Thiên Địa Hội và vương gia vốn là một nhà, làm gì có chuyện riêng tư? Trịnh Khắc Sảng cười lạt hỏi:

- Bọn Thiên Địa Hội chỉ biết có Trần Cận Nam, họ chẳng biết đến Trịnh gia ở Đài Loan là gì? Trường hợp mà Thiên Địa Hội làm nên đại sự diệt xong bọn Thát Đát thì giang sơn này cũng là của Trần Cận Nam chứ đâu phải của nhà họ Trịnh chúng ta? Trần Cận Nam đáp:

- Nhị công tử nói thế là sai. Sau khi diệt trừ bọn Thát Đát, chúng ta cùng thờ hật duệ nhà họ Chu lên Hoàng đế nhà Đại Minh. Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Ngươi nói câu này nghe đẹp đẽ lắm! Nhưng hiện giờ ngươi đã coi họ Trịnh ta không vào đâu thì rồi đây ngươi còn biết đến nhà họ Chu là gì nữa? Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta bảo ngươi tự chặt tay, ngươi không tuân lệnh, mà hiện giờ thế lực của ngươi ở Trung Nguyên rất lớn, vậy ngươi giết quách ta đi!

Hồi 135 - Quan Tài Còn Đó Người Đâu Mất

Trần Cận Nam cất giọng thê thảm nói:

- Nhị công tử bức bách thuộc hạ như vậy, thuộc hạ không thể phân trần được nữa, đành trở về Đài Loan ra mắt Vương gia để Vương gia phát lạc. Nếu Vương gia muốn hạ sát, thuộc hạ cũng không dám chống đối. Trịnh Khắc Sảng hừ một tiếng, không biết nói thế nào. Phùng Tích Phạm cất giọng lạnh lùng xen vào.

- Tại hạ e rằng Trần tiên sinh dời khỏi nơi đây rồi, nếu không đến đầu hàng bọn Thát Đát, bán đứng nhị công tử, thì cũng dựng riêng một ngọn cờ, tự lập mình lên làm vua, chứ chẳng chịu trở về Đài Loan. Trần Cận Nam nổi giận đùng đùng quát hỏi:

- Vương gia phái ngươi đến tróc nã ta chăng? Phùng Tích Phạm đáp:

- Vương gia ban tướng lệnh đặc uỷ nhị công tử tuỳ nghi hành sự ở Trung Nguyên. Ngươi không nghe mệnh lệnh nhị công tử tức là sinh lòng phản nghịch. Vậy bất cứ ai cũng có quyền giết đi. Trần Cận Nam nói:

- Một mình nhị công tử thì chẳng có chuyện gì. Mọi sự đều do ngươi mà ra để mưu đồ ly gián hàng ngũ trung lươnmg. Ta e rằng quốc tính gia phải bao nhiêu gian khổ đã gây dựng nên cơ sở ở Đài Loan sẽ bị kẻ tiểu nhân gian trá làm cho tan nát. Họ Phùng kia! Võ công ngươi dù đã nổi tiếng thiên hạ vô địch, ta cũng không sợ đâu. Phùng Tích Phạm vẫn lạnh lùng lên tiếng:

- Ngươi nói thế thì ra đã công nhiên phản nghịch Diên Bình Vương phủ rồi còn gì nữa? Trần Cận Nam đáp:

- Trần Vĩnh Hoa này đã tỏ tấc dạ son sắt đối với Vương gia. Ngươi đừng hòng đổ tội phản nghịch lên đầu ta. Trịnh Khắc Sảng hô lớn:

- Trần Vĩnh Hoa tạo phản rồi! Bắt lấy hắn cho ta! Phùng Tích Phạm đáp:

- Xin tuân lệnh. Mấy tiếng soạt soạt vang lên. Cả ba người cùng rút binh khí ra. Tiếp theo là tiếng khí giới chạm nhau choang choảng. Cuộc động thủ đã khai diễn. Lại nghe Trần Cận Nam lớn tiếng hô:

- Nhị công tử! Xin công tử tránh sang một bên. Thuộc hạ không dám động thủ với công tử. Trịnh Khắc Sảng hỏi luôn hai câu:

- Ngươi không động thủ với ta ư? Ngươi không động thủ với ta ư? Miệng gã hỏi mà tay gã vẫn vung đao chém tới Trần Cận Nam. Vi Tiểu Bảo trong lòng nóng nẩy, khẽ đẩy nắp quan tài cao hơn chút nữa để nhìn ra ngoài thì thấy Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm hai người hợp sức đánh Trần Cận Nam. Phùng Tích Phạm ra chiêu cực kỳ mau lẹ. Trần Cận Nam không dám đón đỡ mà chỉ né tránh, thành thế chịu đựng chứ không phản kích.

- Bọn Phong Tế Trung, Tiền Lão Bản đi đâu cả rồi? Sao không một người nào vào cứu viện? Nếu cuộc đấu cứ thế này mà tiếp diễn thì sư phụ ta tất bị chúng hạ sát, không thể thoát được.

Bỗng thấy Phùng Tích Phạm phóng kiếm đâm tới, luồng kình lực rất mãnh liệt. Trần Cận Nam vung kiếm lên gạt. Hai thanh kiếm lập tức quấn lấy nhau. Trịnh Khắc Sảng liền thừa cơ vung đao chém séo tới. Trần Cận Nam nghiêng mình tránh khỏi. Thanh đơn đao của Trịnh Khắc Sảng biến thế quét ngang. Xẹt một tiếng vang lên. Lưỡi đao rạch trúng đùi Trần Cận Nam thành một vệt. Trần Cận Nam "ối!" lên một tiếng. Thanh trường kiếm của ông cũng bị hất ra. Phùng Tích Phạm tiện đà vung kiếm chém xuống trúng vào vai bên hữu Trần Cận Nam. Vi Tiểu Bảo thấy sư phụ máu chảy đầm đìa, chiến đấu một cách cực nhọc, dần dần không chống nỗi mà bản lãnh gã lại quá kém cỏi, tự biết chẳng thể giúp được gì cho sư phụ. Gã bồn chồn trong dạ, chờ đợi người Thiên Địa Hội đến tiếp viện. Bốn bề yên lặng như tờ. Trong nhà tiếng khí giới đụng chạm chát chúa mà bên ngoài vẫn bằn bặt như chẳng nghe thấy gì. Trần Cận Nam lại rú lên một tiếng. Cánh tay mặt ông cũng bị trúng kiếm. Ông cầm kiếm sang tay trái vừa chống đỡ vừa lùi về phía cửa ra vào. Phùng Tích Phạm hiểu ý Trần Cận Nam muốn ra cửa chạy trốn, liền vọt tới cản lối cười lạt hỏi:

- Tên phản tặc kia! Bữa nay ngươi còn hòng thoát thân được chăng? Vi Tiểu Bảo chỉ mong Phùng Tích Phạm lần đến gần quan tài để gã phóng truỷ thủ đâm ra. Bữa trước gã ở trong khách điếm cầm trủy thủ đâm qua vách làn để hạ sát mấy tên Đạt Ma. Gã coi chiêu "Cách bản thích nhân" này là một tuyệt kỹ bình sinh của gã. Nó cao thâm hơn quyền thuật "Cách sơn đã ngưu" nhiều. Nhưng Phùng Tích Phạm lại mỗi lúc một xa ra thì còn đâm thế nào được? Trịnh Khắc Sảng hô:

- Tên phản tặc kia! Sao không bỏ kiếm chịu chết đi? Vi Tiểu Bảo thấy tình thế mỗi lúc một thêm nguy cấp, gã lẩm bẩm:

- Bữa nay mà ta không liều mạng cứu sư phụ, thì còn chi là nghĩa khí giang hồ? Gã liền nắm lấy cổ họng rít lên hai tiếng chí choé. Ba người đang đánh nhau bên ngoài nghe thấy đều giật mình kinh hãi. Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Cái gì thế? Phùng Tích Phạm lắc đầu. Tay hắn ra chiêu vẫn không chậm lại chút nào. Vi Tiểu Bảo kêu thêm ba tiếng ú ớ. Trịnh Khắc Sảng sợ quỉ, người run bần bật. Đột nhiên nắp quan tài mở ra, một đám phấn trắng tung bay tới tấp. Ba người lập tức mắt đau như bị kim đâm, miệng ho không ngớt. Nguyên Vi Tiểu Bảo sợ ướt kinh sách, đã lót rất nhiều vôi bột dưới đáy quan tài. Bây giờ gã bốc lấy liệng ra, Phùng Tích Phạm biết rõ không phải là ma quỷ liền nhảy vọt về phía quan tài vung kiếm chém xuống. Lão nhắm mắt phóng kiếm đâm bừa. "Sột" một tiếng vang lên. Mũi kiếm đã cắm vào đáy quan tài. Lão toan rút kiếm ra đâm nữa thì đột nhiên cảm thấy mé bên phải trước ngực đau nhói lên, biết là mình đã bị ám toán. Lão vội tung mình nhảy lùi lại. Sau lưng đập vào vách tường đánh binh một cái. Phùng Tích Phạm võ công tinh thâm không lường. Tay trái lão giữ vết thương trước ngực, tay mặt cầm kiếm múa tít. Làn kiếm quang dầy đặc tưởng chừng mưa gió cũng không lọt vào được. Vi Tiểu Bảo thu mình trong quan tài đâm một nhát trúng đích. Gã nắm chặt thanh đao truỷ thủ nhảy ra ngoài thì thấy Phùng Tích Phạm, Trần Cận Nam và Trịnh Khắc Sảng cả ba người đều nhắm chặt hai mắt lại. Ai nấy đều cầm đao kiếm vung múa loạn lên. Gã ngó lại Phùng Tích Phạm thấy lão tuy bị trúng một nhát truỷ thủ, nhưng chưa phải là vết thương trí mạng. Gã muốn sấn lại gần để bồi thêm một nhát dao nữa, nhưng thấy lão đứng gần sư phụ mà cả hai người múa đao kiếm loang loáng, nên không dám mạo hiểm tiến vào. Lúc này thời cơ rất cấp bách. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Lát nữa mà họ lau hết bột dính vào mắt để mở ra coi thấy mọi sự vật thì thật là hỏng bét! Trong lòng rất đỗi hoang mang, gã không biết làm thế nào, liền chụp lấy một nắm vôi bột cầm

sđn trong tay đứng chờ, hễ thấy Phùng Tích Phạm hay Trịnh Khắc Sảng giơ tay lên dụi mắt là liệng tới. Vi Tiểu Bảo liệng vôi bột mấy lần, Phùng Tích Phạm phát giác ra vôi bột từ phương nào ném tới, lão liền thi triển thân pháp... (thiếu một dòng). Vi Tiểu Bảo sợ chẳng còn hồn vía nào nữa, hốt hoảng ngồi phệt xuống.

"Sột" một tiếng! Mũi kiếm lại đâm vào trong quan tài. Vi Tiểu Bảo không dám trả đòn. Gã vừa bò vừa lăn ra ngoài cửa. Phùng Tích Phạm tiếp tục cầm kiếm đâm, chém xuống quan tài lia lịa không ngớt. Lão yên trí địch nhân vẫn còn ngồi trong đó. Tai mắt Phùng Tích Phạm vốn cực kỳ linh mẫn mà Vi Tiểu Bảo trốn lánh cực nhọc vất cả như vậy, đáng lý lão phát giác ra lập tức, nhưng vì mắt lão chẳng nhìn thấy gì, trước ngực lại bị trúng đao thương, nên trong lúc nhất thời tâm thần cực kỳ rối loạn. Huống chi Trần Cận Nam cũng vào hàng võ công trác tuyệt chẳng kém gì lão đang đứng ở bên cạnh, tình thế nguy hiểm vô cùng! Trong lúc hoang mang, lão không nghĩ tới mắt ông hiện giờ cũng chẳng nhìn thấy sự vật. Lão chỉ mong hạ sát thủ trừ được kẻ ám toán mình là lập tức trốn đi, nên Tiểu Bảo mới ra thoát. Phùng Tích Phạm đâm liền mấy nhát không thấy trúng người liền ra chiêu

"Thiên nham cạnh tú". Thanh kiếm vọt ra những điểm hàn tinh hộ vệ quanh mình. Đồng thời lão lắng tai nghe không thấy tiếng binh khí ở mé tả, liền nhảy sang mé đó. Bỗng thấy đầu vai đụng tường, lão liền đứng tựa lưng vào. Tư thế này khiến cho lão có thể phát huy toàn lực để đối phó với địch nhân. Trước ngực lão máu tươi vẫn tiếp tục chảy ra không ngớt. Lão hé mặt nhìn thì lập tức lại bị vôi bột liệng vào làm cho lão đau nhức cơ hồ không chịu nổi. Lão còn sợ nhân vụ này mà bị đui mù nên không dám mở mắt ra nữa. Phùng Tích Phạm tựa lưng vào tường nhích đi từng bước một. Lúc này lão không phân biệt được phương hướng, chẳng biết cửa nhà ở chỗ nào. Lão tự nhủ:

- Ta cứ tựa lưng vào tường và lê chân đi thế này thì rồi cũng tìm thấy cửa nhà. Hễ ra ngoài được, địa thế rộng rãi, là thoát hiểm như chơi. Vi Tiểu Bảo đứng ở trước cửa thấy Phùng Tích Phạm tiếp tục nhích mình đi liền đoán ra tâm ý của lão. Gã định bụng:

- Ta chờ hắn khi lần tới cửa sẽ đâm cho một nhát là xong. Nhưng rồi gã lại nghĩ:

- Thằng cha này võ công ghê gớm vô cùng! Dù ta có phóng trủy thủ đâm trúng thì lúc lâm tử hắn vẫn còn có thể xoay tay vung kiếm chém mình. Cái mạng nhỏ xíu này cũng không khỏi đi đời nhà ma. Gã liền khẽ lùa lưỡi truỷ thủ vào khe cửa chừng hai tấc đứng chờ. Gã thấy Phùng Tích Phạm nhích dần chỉ còn cách cửa không đầy hai thước, đột nhiên gã la lớn:

- Ta ở chỗ... Tiếng "này" chưa kịp nói ra, Phùng Tích Phạm ra chiêu cực kỳ mau lẹ đã vung kiếm chém tới. Một tiếng xẹt khẽ vang lên. Cẳng tay mặt Phùng Tích Phạm lướt qua lưỡi truỷ thủ liền bị đứt thành hai đoạn. Vi Tiểu Bảo vội ẩn vào bên căn nhà đất, trống ngực đánh thình thịch. Lại nghe Phùng Tích Phạm gầm thét xông ra ngoài. Vi Tiểu Bảo không dám cản trở để mặc lão chạy đi. Gã trở về đến cửa nhìn vào thì thấy Trần Cận Nam và Trịnh Khắc Sảng vẫn tiếp tục vung đao múa kiếm. Phùng Tích Phạm đi rồi, còn lại một mình Trịnh Khắc Sảng, Vi Tiểu Bảo không coi vào đâu. Gã lớn tiếng hô:

- Sư phụ! Lão Nhất kiếm vô huyết đã bị đệ tử chém cho thành ra đầy mình những máu và chạy trốn rồi. Mời sư phụ ra đây. Trần Cận Nam sửng sốt hỏi:

- Ai đó? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu Quế Tử! Trần Cận Nam cả mừng cầm ngang thanh kiếm để trước ngực không múa nữa. Vi Tiểu Bảo lại cất tiếng hô:

- Trương đại ca! Lý nhị ca! Vương tam ca! Các vị đến cả rồi. Hay lắm! Hay lắm! Thằng lỏi thối tha họ Trịnh kia vẫn chưa chịu buông khí giới đầu hàng. Các vị xông vào cả đi, băm vằm gã ra. Trịnh Khắc Sảng chẳng còn hồn vía nào nữa. Gã có biết đâu Vi Tiểu Bảo hô hoán như vậy chỉ là hư trương thanh thế. Gã liền lớn tiếng gọi:

- Sư phụ! Sư phụ!... Gã không nghe thấy tiếng Phùng Tích Phạm trả lời, ngần ngừ một chút rồi liệng thanh đơn đao ở trong tay đi. Vi Tiểu Bảo quát:

- Qùi xuống! Trịnh Khắc Sảng co đầu gối lại quì ngay xuống đất. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách. Gã lượm thanh trường kiếm của Phùng Tích Phạm chỉ vào cổ Trịnh Khắc Sảng, quát:

- Đứng dậy! Quay về mé hữu, bước đi ba bước rồi cúi xuống mà chuồn vào. Vi Tiểu Bảo hô một câu là Trịnh Khắc Sảng lại run bần bật, y lệnh thi hành. Hắn chui ngay vào trong quan tài. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách. Gã chạy tới lượm lấy bọc kinh sách đeo vào làn vai rồi đậy nắp quan tài lại. Đoạn gã nói:

- Sư phụ! Chúng ta hãy đi rửa mắt đã. Gã dắt Trần Cận Nam ra khỏi căn nhà tường đất. Mới đi được bảy, tám bước liền ngó thấy Mã Ngạn Siêu nằm lăn ra bên giàn hoa. Gã giật mình kinh hãi, chạy lại đỡ dậy. Mã Ngạn Siêu nói:

- Xin hương chủ hãy cứu viện Tổng đà chúa là việc khẩn yếu. Còn thuộc hạ chỉ bị thương phong tỏa huyệt đạo chứ không có gì đáng ngại. Trần Cận Nam cúi xuống nắn bóp sau lưng y mấy cái để giải khai huyệt đạo. Mã Ngạn Siêu được khai thông huyệt đạo rồi ngửng lên nhìn Trần Cận Nam hỏi:

- Mắt Tổng đà chúa làm sao thế? Trần Cận Nam chau mày đáp:

- Trúng phải vôi bột liệng vào. Mã Ngạn Siêu nói:

- Thế thì phải rửa bằng dầu thơm chứ đừng dùng nước. Y nắm tay Trần Cận Nam dắt đi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Mã đại ca chiếu cố cho ân sư. Tiểu đệ có chút việc rồi trở lại ngay. Gã chạy về căn nhà đất cầm búa và lấy bảy, tám cái đinh đóng nắp quan tài lại rồi bảo Trịnh Khắc Sảng:

- Trịnh công tử! Công tử hãy nằm nghỉ đây mấy bữa. Thế này là may cho công tử lắm rồi. Công tử còn thiếu tại hạ một vạn lang bạc. Món nợ đó tại hạ vui lòng xoá bỏ cho công tử, bất tất phải trả nữa. Gã lại nổi lên tràng cười khoan khoái rồi trở ra đại sảnh. Mã Ngạn Siêu đã lấy dầu thơm rửa mắt cho Trần Cận Nam rồi. Trần gia đang giải khai huyệt đạo cho bọn Tiền lão bản, Phong Tế Trung, Huyền Trinh đạo nhân đang nằm ngổn ngang dưới đất. Nguyên Phùng Tích Phạm đến tập kích một cách đột ngột. Bản lãnh lão rất tinh thâm lại tấn công bất thình lình khiến mọi người trở tay không kịp. Bọn Phong Tế Trung lại không ở với nhau một chỗ. Khi nghe tiếng hô hoán mới chạy đến ứng chiến, nên lục tục bị Phùng Tích Phạm điểm huyệt hết. Quần hùng phẫn nộ không biết đến thế nào mà kể, nhưng vì ở trước mặt Tổng đà chúa, không ai dám lớn tiếng thoá mạ. Lúc Vi Tiểu Bảo dùng ngụy kế chặt đứt tay Phùng Tích Phạm, Mã Ngạn Siêu đã nhìn rõ liền kể lại cho mọi người nghe. Quần hùng sung sướng, lớn tiếng hoan hô. Ai cũng bảo

Phùng Tích Phạm gian ác như vậy mà chỉ bị chặt mất một tay là phúc đức cho lão. Trần Cận Nam cặp mắt sưng vù, không ngớt ứa lệ. Ông cất giọng trịnh trọng nói:

- Tiền huynh đệ! Mã huynh đệ! Các vị hãy rửa mắt cho nhị công tử và mời y ra đây. Tiền, Mã hai người vâng dạ đi ngay. Bỗng Vi Tiểu Bảo rú lên một tiếng giả vờ ngã lăn đùng. Hai mắt gã nhắm nghiền. Trần Cận Nam đưa tay trái ra nắm lấy cánh tay gã hỏi:

- Ngươi làm sao thế? Ngươi làm sao thế?... Hồi lâu Vi Tiểu Bảo mới ú ớ đáp:

- Đệ tử... vừa rồi... đệ tử khiếp quá, chỉ lo bọn chúng sát hại sư phụ... Bây giờ... chân tay bải hoải không còn chút khí lực nào nữa... Trần Cận Nam bồng gã đặt lên ghế và bảo:

- Ngươi hãy ngồi nghỉ một lúc. Nguyên Vi Tiểu Bảo tự biết liệng vôi bột vào mắt người ta là một hành vi đê tiện. Ngày trước gã đã bị Mao Thập Bát đánh cho một trận nhừ đòn về cử động này. Gã nghĩ tới sư phụ mình là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, danh vọng tôn cao gấp mười Mao Thập Bát. Nhất định ông không dung tha hành động bỉ ổi, thế nào gã cũng bị trọng trách nên giả vờ ngất xỉu để đón đầu. Gã tưởng làm như vậy là khiến cho sư phụ thương tình không nỡ hạ thủ. Hoặc ông có đánh cũng nhẹ đòn thôi. Tiền lão bản và Mã Ngạn Siêu lật đật chạy ra nhà đại sảnh báo cáo:

- Thưa Tổng đà chúa! Bọn thuộc hạ tìm không thấy nhị công tử đâu, chắc là y bỏ đi rồi. Trần Cận Nam chau mày hỏi:

- Đi rồi à? Y không có ở trong quan tài ư? Tiền, Mã hai người ngơ ngác nhìn nhau, ngập ngừng đáp:

- Trong căn nhà tường đất có đặt cỗ quan tài, nhưng chẳng lẽ nhị công tử lại chui vào trong đó? Trần Cận Nam nói:

- Chúng ta hãy đi coi. Rồi ông dẫn mọi người vào trong căn nhà tường đất. Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp, không biết làm thế nào, đành lẽo đẽo theo sau. Gã vừa thoa bóp mông đít vừa lẩm bẩm:

- Đít ơi là đít! Sư phụ khám phá ra ta nhốt thằng lỏi thối tha kia ở trong quan tài thì thế nào lão huynh cũng phải chịu đòn. Lòng ta rất áy náy cho lão huynh. Mọi người vào đến căn nhà đất thấy một cánh tay của Phùng Tích Phạm rớt ở bên cửa. Ngoài ra chỉ còn vôi bột lẫn máu tươi đầy mặt đất. Quả nhiên không thấy Trịnh Khắc Sảng đâu. Trần Cận Nam lúc trước đã nghe rõ Vi Tiểu Bảo bức bách Trịnh Khắc Sảng chui vào trong quan tài. Bây giờ ông lại thấy nắp quan tài đậy lại và đóng đinh thật chặt, liền sinh lòng ngờ vực hỏi:

- Tiểu Bảo! Ngươi giam nhị công tử vào quan tài và đóng đinh lại rồi ư? Vi Tiểu Bảo thấy nét mặt nghiêm khắc của sư phụ, liền cãi:

- Không phải đệ tử. Có lẽ y sợ sư phụ hạ sát rồi tự mình đậy nắp quan tài và đóng đinh lại. Trần Cận Nam nghe gã nói vô lý liền xẵng giọng:

- Nói bậy! Mau mở ra đi! Đừng để y chết ngạt. Lẹ lên! Lẹ lên. Tiền lão bản và Mã Ngạn Siêu liền lấy đục và búa nạy nắp quan tài lên. Quan tài vừa mở quả thấy có một người nằm bên trong. Trần Cận Nam hô:

- Nhị công tử! Ông đỡ người đó ngồi dậy. Mọi người vừa nhìn thấy đều bật tiếng la hoảng: "úi chao!" Trần Cận Nam buông tay ra lùi lại hai bước, người kia lại té xuống trong quan tài. Quần hùng đồng thanh la hoảng:

- Quan nhị ca đây mà! Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, quần hùng đã nhìn rõ mặt người trong quan tài chính là Quan An Cơ. Trần Cận Nam lại tiến lại gần và đỡ dậy thì thấy Quan An Cơ, cặp mắt tròn xoe lồi trô trố, tắt thở chết rồi. Người y hãy còn nóng tỏ ra mới bị uổng mạng. Mọi người vừa kinh hãi vừa đau xót. Bọng Phong Tề Trung, Huyền Trinh đạo nhân nhảy ra ngoài tường quan sát nhưng chẳng thấy tung tích địch nhân đâu cả. Trần Cận Nam cởi áo Quan An Cơ ra coi thì thấy trước ngực y còn in một vết bàn tay đỏ như máu. Ông bật tiếng la thất thanh:

- Thủ phạm là Thi Lang. Ông lại lục túi áo Quan An Cơ quả thấy một mảnh giấy viết mấy chữ:

"Ngu đệ là Thi Lang bái phỏng cố nhân". Trần Cận Nam cả giận không nhịn được, đập tay xuống nắp quan tài đánh binh một tiếng. Những mảnh gỗ gẫy ra tung bay tới tấp. Miệng ông quát lớn:

- Trần mỗ mà không giết được tên gian tặc này thì thề chẳng làm người nữa. Quần hùng cũng tức giận nói theo:

- Tên gian tặc họ Thi đã đầu hàng bọn Thát Đát, Bữa nay hắn lại hạ sát Quan nhị ca. Chúng ta thề chẳng đội trời chung với hắn. Vi Tiểu Bảo kéo áo Mã Ngạn Siêu hỏi:

- Thi Lang là người như thế nào? Mã Ngạn Siêu đáp:

- Tên gian tặc này nguyên trước làm đại tướng ở dưới trướng Quốc tính gia rồi bán chúa cầu vinh, đến đầu hàng nhà Mãn Thanh. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Nếu vậy Trịnh công tử chắc chắn bị hắn bắt đem đi rồi. Trần Cận Nam nói:

- Đúng hắn. Chúng ta phải tìm cách nào đi cứu viện ngay mới được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nhị công tử cũng chẳng phải là hạng người tử tế. Để bọn chúng dĩ độc công độc, tàn hại lẫn nhau. Trần Cận Nam quát:

- Nói quàng! Nhị công tử là con cưng của Vương gia, nay bị lọt vào tay gian tặc, không đi giải cứu sao được? Mã Ngạn Siêu nói:

- Thưa Tổng đà chúa! Xin miễn cho thuộc hạ đa ngôn. Nhị công tử nghe lời xúc xiểm của Phùng Tích Phạm mưu đồ gia hại Tổng đà chúa mà còn cứu y thì e rằng mối hậu hoạn này ghê gớm vô cùng! Trần Cận Nam thở dài đáp:

- Mã huynh đệ nói đúng đó. Vừa rồi không nhờ Tiểu Bảo lanh trí... (thiếu một dòng) Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Y võ đoán là Thiên Địa Hội chúng ta không chịu tuân theo hiệu lệnh của Đài Loan. ở Trung Nguyên mà đã dựng đứng lên như vậy thì khi tới Đài Loan còn làm sao cãi lại với hắn được? Thưa Tổng đà chúa! Chúng ta chẳng phải là hạng gian thần như Tần Cối, nhưng cũng chẳng theo gương trung liệt một cách mù quáng như Nhạc Phi. Tiền lão bản nói theo:

- Tổng đà chúa dốc dạ trung thành đem hết tâm lực giúp nhà họ Trịnh. Thế mà xuýt nữa bị nhị công tử sát hại. Mối hận này bất luận trường hợp nào cũng không nuốt trôi được. Trần Cận Nam lại thở dài đáp:

- Bậc đại trượng phu làm việc cốt sao khỏi hổ với trời đất, không thẹn với lương tâm. Còn ai nói ngả nói nghiên mặc họ. Chúng ta một là phải cứu nhị công tử, hai là phải giết Thi Lang để báo cừu huyết hận cho Quan nhị ca. Vậy cần phải nghĩ ngay một kế hoạch hoàn thiện. Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Việc khẩn yếu trước mắt là chúng ta hãy rời khỏi nơi đây. Trần Cận Nam đáp:

- Phải rồi! Trong lúc tâm thần hoảng hốt, ta cơ hồ quên mất điểm này. E rằng Thi Lang chỉ trong nháy mắt sẽ điều động binh mã tới đây bắt người. Quần hào lật đật khoét một cái huyệt trong vườn hoa để mai táng thi hài Quan An Cơ, nhưng sợ quân Thanh quật mã, nên không đắp thành phần mộ. Mọi người sa lệ quì lạy người đã chết rồi đem thoe đồ vật tùy thân lập tức ra đi. May ở chỗ quần hùng trong Thiên Địa Hội lúc đến kinh thành đã thay đổi một trú sở khác và là một nhà thông thường, ăn uống cả ở đó. Vi Tiểu Bảo rất sợ sư phụ hỏi đến võ công. Gã liền tìm cơ hội từ biệt để vào cung. Gã về đến chỗ ở riêng của mình đóng cửa phòng lại, mở sáu bộ kinh sách ra. Quả nhiên bộ nào cũng đóng giấy bìa hai lần, bên trong đặt những mảnh da dê mỏng và nhỏ bé. Gã lấy hết ra gói thành một gói cất giấu trong mình, rồi khâu lại như trước. Vi Tiểu Bảo mới khâu xong hai bộ thì đã thấy một tên tiểu thái giám của Vua Khang Hy phái tới tuyên triệu. Gã liền đi theo tiểu thái giám vào thẳng tẩm điện của nhà Vua. Vua Khang Hy phán:

- Sáng mai sẽ có chỉ của triều đình phái ngươi đưa Kiến Ninh công chúa đến Vân Nam, để kết hôn cùng tên khốn khiếp con họ Ngô. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Có điều đáng tiếc là nô tài chưa được chầu hầu Thánh thượng mấy bữa đã phải dời xa. Vua Khang Hy khẽ nói:

- Thái hậu đã cho trẫm hay một câu chuyện trọng đại. Chuyến này ngươi đi Vân Nam nhân tiện làm việc đó. Vi Tiểu Bảo dạ lên một tiếng để đáp lại. Nhà Vua lại nói:

- Con ác phụ kia giả làm Thái hậu là vì một âm mưu trọng đại. Mụ muốn điều tra long mạch nhà trẫm ở đâu để phá hoại. Thái hậu phải ngậm đắng nuốt cay thà chết không chịu nói ra khiến gian kế của ác phụ không thực hành được. Nhờ Hoàng thiên phù hộ, Thái hậu được bình yên cho đến ngày nay hoàn toàn trông cậy vào sự nhẫn nhục không chịu cung xưng vụ bí mật này.

Hồi 136 - Tiền Vô Cổ Nhân Hậu Vô Lai Giả

Hôm trước Vi Tiểu Bảo núp ở phía sau giường Thái hậu đã được nghe giả Thái hậu nhắc tới nội vụ với Cửu Nạn, gã biết cả rồi, liền nói:

- Tâu Hoàng thượng! Vụ cơ mật tày đình này Hoàng thượng không nên nói cho nô tài nghe, vì thêm một người biết là thêm một phần nguy hiểm cho việc cơ mật bị tiết lộ. Nhà Vua khen ngợi:

- Trẫm nhận thấy nhà ngươi mỗi ngày một thêm già dặn, hiểu cả những điều phải thận trọng. Nhưng từ ngày ngươi phục vụ trẫm tới nay chưa hề tiết lộ một chuyện gì. Đến ngươi mà cũng không tin thì trẫm không còn một người nào ở quanh mình có thể tín nhiệm được. Vi Tiểu Bảo trong lòng khoan khoái, quì xuống dập đầu tâu:

- Hoàng thượng đã tín nhiệm nô tài như vậy thì dù có bị cắt lưỡi cũng không dám tiết lộ nửa lời về công việc mà Hoàng thượng đã căn dặn. Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu tỏ vẻ hài lòng nói:

- Những điều bí mật về long mạch của nhà Đại Thanh ta đều cất dấu ở trong tám pho Tứ thập nhị chương kinh. Vi Tiểu Bảo tuy đã biết rồi, nhưng vẫn làm ra vẻ kinh ngạc. Nhà Vua nói tiếp:

- Ngày trước Nhiếp Chính Vương gia là Đa Nhĩ Cổn, sau khi tiến vào quan ải, đã đem tám pho kinh sách này chia cho tám bị kì chủ của tám đạo cờ cất giữ. Trong tám màu cờ thì ba màu là của Thiên tử, nên ba pho kinh để ở Hoàng cung. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài còn nhớ hôm Hoàng thượng chỉ cho đi lục soát nhà Ngao Bái, mụ điếm già sai nô tài lấy hai pho kinh sách ở trong phủ Ngao Bái đem về cho mụ thì chắc là vụ đó rồi. Vua Khang Hy nói:

- Chính phải! Trong cung có ba bộ. Ngao Bái lấy đem về nhà hai bộ, còn một bộ phụ hoàng đem lên Ngũ Đài Sơn: bộ này phụ hoàng đã giao ngươi đưa về nơi trẫm. Tất cả sáu bộ lọt vào tay mụ điếm già... Nhà Vua thở dài nói tiếp:

- Hỡi ơi! Trẫm không ngờ mấy bộ kinh Phật lại chứa đựng những điều hệ trọng như vậy. Bởi trẫm không hiểu nên mụ điếm già yêu cầu trẫm liền để cho mụ giữ. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Bây giờ nên đến cung Từ Ninh lục tìm ngay. Mụ điếm già người không trốn khỏi Hoàng cung, chẳng đem theo được một cái gì, dĩ nhiên kinh sách còn để lại... Gã nói tới đây, trống ngực đánh thình thình, nghĩ bụng:

- Giả tỷ bây giờ Hoàng thượng đến nhà mình mở cuộc điều tra thì dù Tiểu Quế Tử có một trăm cái đầu cũng bị chém hết. Vua Khang Hy lắc đầu đáp:

- Trẫm đã xục tìm rất kỹ mà chẳng thấy đâu, chỉ điều tra được một cái tăng bào. Té ra nhân tình của mụ điếm già là một nhà sư. Vi Tiểu Bảo bật lên tiếng cười khanh khách. Song gã mới cười hai tiếng liền nhận ra thái độ này rất vô lễ với Hoàng thượng. Gã vội bịt miệng. Vua Khang Hy cũng không nhịn được phì cười nói:

- Nhà sư kia đã lùn tịt lại mập thù lù. Nực cười cho mụ điếm già thiếu gì hảo hán không ưa, lại đi mê một trái dưa. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- "Trái dưa" này võ công rất cao thâm mới có đủ bản lãnh lẻn vào hoàng cung! Vua Khang Hy cười đáp:

- Có lẽ thế thật. Nhà Vua dừng một chút rồi tiếp:

- Còn hai bộ nữa thì chia cho hai đạo quân cờ Hồng và cờ Lam. Kỳ chủ đạo cờ Hồng hiện nay la Khang Thân Vương Kiệt Thư. Trẫm đã sai y đi lấy kinh sách đem đến đây. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Pho kinh sách ở phủ Khang Thân Vương đêm hôm ấy bị Tề Nguyên Khải lấy cắp và hiện lọt vào tay ta. Bây giờ Khang Thân Vương tìm đâu ra sách đưa vào cung nộp. Phen này lão Khang tất nguy mất. Vua Khang Hy lại nói:

- Kỳ chủ màu cờ Lam là Phủ Đăng hãy còn nhỏ tuổi. Trẫm vừa hỏi y thì y bảo Kỳ chủ trước kia là Gia Khôn đi đánh Vân Nam rồi chết trận. Hết thảy mọi việc đều giao cho Ngô Tam Quế xử lý. Ngô Tam Quế chỉ giao cho y một quả thạch ấn, một lá quân kỳ và mấy vạn lạng bạc, ngoài ra không có gì nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế thì bộ kinh sách đó nhất định bị Ngô Tam Quế nuốt rồi. Vua Khang Hy đáp:

- Đúng thế! Vì vậy mà ngươi đến phủ Ngô Tam Quế để dò la vụ này cũng nghĩ cách lấy cho bằng được pho kinh sách kia về. Nhà Vua lại dặn:

- Ngô Tam Quế là tay xảo quyệt vô cùng. Khi ngươi đến đó phải hết sức thận trọng, chớ để cho hắn biết nội tình. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Nô tài sẽ tùy cơ ứng biến để lừa bịp hắn lấy sách về. Có điều mụ điếm già còn giữ sáu pho, không biết đi đâu mà tìm cho thấy? Vụ này mới thật khiến cho người ta phải điên đầu. Vua Khang Hy chau mày đáp:

- Lai lịch mụ điếm già thế nào, hiện nay chưa tìm được chút manh mối gì. Mụ làm việc lớn này tất có kẻ đồng mưu. Sau khi lấy được kinh sách chắc mụ lục tục chuyển lén ra ngoài Hoàng cung. Muốn thu về hết sáu pho kinh sách này là việc khó khăn vô cùng! Nhà Vua ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp:

- Thái hậu đã cho biết: muốn tìm ra long mạch nhà Đại Thanh phải có đủ tám bộ kinh sách. Dù ai thu được bảy, chỉ thiếu một cũng bằng vô dụng. Vậy chỉ cần lấy hai pho ở nơi Khang Thân Vương và Ngô Tam Quế đem về hủy đi là bình yên vô sự. May ở chỗ chúng ta không phải tìm kiếm long mạch, chỉ cần cho người ngoài không tìm thấy là xong. Thực ra Vua Khang Hy kể cho Vi Tiểu Bảo nghe câu chuyện bí mật đã rút ngắn lại một phần. Thái hậu còn cho nhà Vua hay trong tám pho kinh sách không những cất dấu địa đồ chỉ rõ long mạch nhà Đại Thanh mà còn một kho tàng rất lớn. Ngày quân Thanh tiến qua quan ải vào Trung Nguyên đã cướp bóc kim ngân tài bảo khắp nơi đem về dấu trong bảo khố. Vì bảo khố này là của chung cả tám đạo quân kỳ, nên những địa đồ dấu báu vật cũng chia hết cho cả Bát Kỳ cùng giữ để khỏi xảy ra chuyện một màu cờ nuốt hết. Nên biết những bậc vương, công, đại tướng mỗi đạo quân đều có nhiều thế lực. Vua Thái Tổ Đại Thanh mở nước là Lỗ Nhĩ Cáp Xích qua đời, Vua Thái Tôn, con thứ tám của đức Thái Tổ sở dĩ được lên kế nghiệp là nhờ ở các vị vương công tám đạo quân lỳ

hết sức ủng hộ. Đến những năm cuối cùng đời Khanh Hy, thế lực của các vương công trong Bát Kỳ mới bị nhà Vua tước giảm. Thái hậu còn chuyển lời lưu ngôn của Vua Thuận Trị nói là phía trong quan ải số người Hán đông gấp trăm lần người Mãn. Nếu xảy ra cuộc tạo phản thì khó mà bình định được. Gặp trường hợp này, điều hay hơn hết là người Mãn rút về bên kia quan ải, mở bảo khố lấy của chia đều cho Bát Kỳ thì từ đó về sau cũng đủ sống cuộc đời phong lưu. Vua Khang Hy nhớ lại lời huấn dụ của phụ hoàng dặn dò Vi Tiểu Bảo chuyến đi Ngũ Đài Sơn trở về có câu: việc thiên hạ nên thuận theo tự nhiên, đừng có miễn cưỡng. Nếu tạo được phúc đức được cho lê dân ở Trung Nguyên là điều hay nhất. Bằng trăm họ trong thiên hạ đều muốn chúng ta đi thì chúng ta trước ở đâu đến nay lại về chỗ ấy. Lúc ấy ngài cho là Vua cha đã xuất gia đầu Phật nên theo lời nói từ bi của họ Thích. Bây giờ ngài mới biết lời dặn "ở đâu về lại đó" còn có ngụ ý xâu xa khác nữa. Nên biết nhà Mãn Thanh lấy được thiên hạ là một sự may mắn phi thường. Tám đạo quân kỳ thời bấy giờ ai cũng không dám nghĩ đến chuyện thừa hưởng lâu dài, trong lòng vốn nảy ra tiềm thức được ngày nào hay ngày đấy. Nhưng Vua Khang Hy là một vị Hoàng đế trẻ tuổi hùng tài đa lược, không bao giờ nghĩ đến chuyện rút về phía bên kia quan ải, hay là chuyện chia của cho tám đạo quân kỳ. Ngài nhủ thầm:

- Vụ này nhất định không nên để bọn người Mãn Châu hay biết, bằng không sẽ khiến họ nảy lòng thoái bộ. Như vậy người Hán tạo phản gặp tình thế gian nguy, họ không còn hăng hái chiến đấu. Nhà Vua tìm lấy kinh sách, chẳng phải quyết ý bảo vệ Long mạch hay khai quật kho tàng, mà là để pha huỷ những địa đồ trong sách đi. Ngài cho là thiên hạ của nhà Đại Thanh là cơ nghiệp muôn đời không thể lung lay được, sao lại nghĩ đến chuyện thoái bộ? Về chi tiết trong kinh sách có cất dấu địa đồ kho tàng thì giả Thái hậu không hay biết. Giả Thái hậu vâng mệnh của Thần Long giáo chủ giả làm cung nữ là để do thám những việc bí mật trong Hoàng cung. Sau mụ gặp cơ duyên mới làm Thái hậu. Khi Hồng giáo chủ phái mụ vào cung cũng chưa nghĩ đến chuyện mụ giả làm Thái hậu có thể xảy ra. Giáo chủ sai mụ đi lấy kinh sách, mụ hết sức làm cho nên việc và cũng chỉ biết những pho kinh sách này có liên quan đến long mạch của nhà Đại Thanh, còn những sự thật về vụ bí mật ra sao thì mười mấy năm mụ cật vấn chân Thái hậu bắt buộc bà phải thố lộ chân tình mà thuỷ chung vẫn chưa thành công. Vi Tiểu Bảo thấy Vua Khang Hy bước lui rồi lại bước lại tới ra chiều suy nghĩ về kẻ đồng mưu với giả Thái hậu, đột nhiên gã động tâm cơ, nảy ra một ý nghĩ, liền nói:

- Tâu Hoàng thượng! Trường hợp mà mụ điếm già do Ngô Tam Quế phái trà trộn vào cung thì... trong tay hắn có đến bảy bộ kinh sách rồi! Vua Khang Hy giật mình kinh hãi nghĩ bụng:

- Vụ này có thể như vậy. Ngài liền hô:

- Đòi thái giám vào Lát sau, một tên thái giám chạy vào thư phòng dập đầu. Lão là tổng quản thái giám coi về y phục. Nhà Vua phán hỏi:

- Ngươi tra ra rồi chứ? Lão thái giám nói:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài đã mở cuộc điều tra rất kỹ thì tài liệu để may bộ tăng bào đã chế tại ở Bắc Kinh. Vua Khang Hy ồ lên một tiếng. Vi Tiểu Bảo chợt hiểu, bụng bảo dạ:

- Té ra Hoàng thượng muốn điều tra lai lịch của tên hoà thượng thấp lùn mập ú. Tài liệu chế tạo tăng bào ở ngay Bắc Kinh thì cuộc điều tra không đem lại ích lợi gì. Lão thái giám lại tâu:

- Nhưng quần và áo lót của gã đàn ông đó làm bằng tơ tằm ở Liêu Đông thuộc về giải Cẩm Châu. Vua Khang Hy lộ vẻ vui mừng gật đầu nói:

- Ngươi hãy lui ra. Lão thái giám gật đầu rồi rút lui. Vua Khang Hy nói:

- Không chừng ngươi đoán trúng đó. Có thể "trái dưa" kia liên quan đến Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài không hiểu rõ. Vua Khang Hy nói:

- Trước kia Ngô Tam Quế làm trấn thủ Sơn Hải Quan. Cẩm Châu là thuộc hạt của hắn. Hoặc giả "trái dưa" đó là cựu bộ hạ. Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Đúng thế! Hoàng thượng quả là anh minh, xét việc không lầm. Vua Khang Hy trầm ngâm rồi nói:

- Nếu mụ điếm già trốn về Vân Nam thì thêm phần nguy hiểm cho ngươi. Ngươi phải đem theo đoàn thị vệ và ba ngàn quân sĩ ở Kiêu Kỵ Doanh. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Xin Hoàng thượng an tâm. Hay hơn hết là nô tài có thể bắt được mụ điếm già và "trái dưa lùn" đem về băm vằm chúng ra cho Thái hậu được hả giận. Vua Khang Hy vỗ vai Vi Tiểu Bảo mỉm cười phán:

- Nếu ngươi lập được công lớn như vậy để rửa hận cho Thái hậu thì... hà hà.. tuổi còn nhỏ mà chức lại lớn quá. Cái đó mới thật là rầy rà cho trẫm. Có điều chúng ta là tiểu Hoàng đế và tiểu đại thần mà làm nên việc lớn, khiến cho bọn lão quan phải khiếp sợ đến trợn mắt há miệng, kể ra cũng thú. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng nhỏ tuổi đã trở nên một bậc anh quân khác thường, bọn già nua khâm phục từ lâu rồi... Gã ngừng lại một chút rồi nói:

- Nếu chuyến này thu thập xong Ngô Tam Quế thì thật là "Tiền vô lai giả, hậu vô cổ nhân" Vua Khang Hy cười ha hả nói:

- Con mẹ nó! Người ta nói "Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả" là để ca tụng một nhân vật siêu phàm, ý nói đời xưa chưa từng có người nào được đến thế, đời sau cũng chẳng bì kịp. Vậy mà ngươi lại nói ngược thành "Tiền vô vô lai giả, hậu vô cổ nhân", thành ra vô nghĩa. Đáng tiếc ngươi rất mực thông minh lanh lợi mà còn khiếm khuyết một điều không chịu đọc sách, cho nên có câu "Bất học vô thuật". Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Dạ dạ! Khi nào nô tài có thì giờ nhàn rỗi, phải đọc sách mấy ngày mới được. Thật ra Vi Tiểu Bảo dốt nát thô bỉ càng làm cho nhà Vua khoan khoái! Bên mình ngài thiếu gì thần tử văn học uyên thâm, ngài muốn lấy bao nhiêu người chẳng được? Nhưng hàng ngày phải nghe những lời dẫn chứng như "Kinh Thi có câu", "Đức Thánh dạy rằng" đã nhàm tai, không thấy hứng thú gì nữa. Ngài trò chuyện cùng Vi Tiểu Bảo nghe gã ăn nói quê kệch tục tằn lại thấy tâm thần khoan khoái. Vi Tiểu Bảo cáo từ nhà Vua lui ra. Gã vừa tới cửa thư phòng đã thấy một tên thị vệ chạy lại đón tiếp, dâng lời thỉnh an rồi thì thầm vào tai gã:

- Thưa Vi tổng quản! Khang Thân Vương muốn gặp Tổng quản đại nhân nhưng chưa hiểu đại nhân có được rảnh không? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Khang Thân ở đâu? Thị vệ đáp:

- Vương gia đang chờ hồi âm của đại nhân ở phòng thị vệ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thân Vương thân hành tới đây sao? Thị vệ đáp:

- Dạ dạ! Thân vương muốn mời Tổng quản đại nhân đi uống rượu nghe hát mà chỉ e Hoàng thượng có đại sự khẩn yếu giao cho Tổng quản thi hành gấp rút thì lão nhân gia chẳng thể phân thân được. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Con mẹ nó! Ta có phải lão nhân gia mốc gì đâu? Gã đi tới phòng thị vệ thấy Khanh Thân Vương tay cầm chung trà đang ngồi ngơ ngẩm xuất thần. Cặp lông mày xoăn tít lại ra chiều lo lắng. Thân Vương vừa ngó thấy Vi Tiểu Bảo vội đặt chung xuống chạy ra nắm lấy tay gã nói:

- Huynh đệ! Lâu nay không gặp, nhớ huynh đệ đến chết người. Vi Tiểu Bảo đã biết Khang Thân Vương vì vụ mất kinh sách mà cầu cứu nơi mình. Nhưng gã thấy lão thân thiết như vậy, trong lòng cũng khoan khoái. Gã liền đáp:

- Vương gia có việc gì thì chỉ sai người đến kêu một tiếng là được ngay, Vương gia lại cho ăn cho uống thì nhất định tại hạ lóc cóc bò đến. Sao Vương gia còn trịnh trọng thân hành đến kiếm tại hạ? Khang Thân Vương đáp:

- Tiểu huynh chuẩn bị một ban hát, chỉ sợ huynh đệ mắc bận nhiều quá, không rảnh để mà thưởng thức. Bây giờ về bên tệ phủ ngồi chơi một lúc được chăng? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Được lắm! Vương gia cho ăn uống thì dù Hoàng thượng có sai đi làm việc gì khẩn cấp, hay tại hạ có song thân tạ thế cũng hoãn lại để đến với Vương gia đã. Hai người dắt tay nhau ra khỏi Hoàng cung lên ngựa về Vương phủ. Khang Thân Vương lần này khoản đãi Vi Tiểu Bảo rất trân trọng. Ngoài gã ra không còn tân khách nào khác.

¡n cơm xong, Khang Thành Vương mời Vi Tiểu Bảo vào thư phòng, nói chuyện xã giao một hồi. Lão tán dương gã thay thế đức Hoàng thượng lên xuất gia ở chùa Thiếu Lâm làm nên vô số công đức thiện quả. Lão lại khen gã tuổi nhỏ tài cao, làm đến Ngự tiền thị vệ phó tổng quản, Kiêu Kỵ Doanh phó đô thống. Bước tiền trình viễn đại không biết đến đâu mà lường. Vi Tiểu Bảo khiêm tốn một hồi. Gã còn nói:

- Từ nay phải trông vào Vương gia giúp đỡ, tài bồi cho. Khang Thân Vương thở dài đáp:

- Huynh đệ ơi! Ta cùng huynh đệ như người một nhà, không muốn dấu huynh đệ bất cứ việc gì. Tiểu huynh bị đại họa đến nơi rồi, e rằng khó bảo toàn được tính mạng. Vi Tiểu Bảo giả vờ thất kinh hỏi:

- Vương gia là Tôn thất lại được Hoàng thượng tín nhiệm thì làm gì có đại họa xảy đến? Khang Thân Vương đáp:

- Hiền đệ ơi! Hiền đệ có điều chưa hiểu. Ngày trước sau khi người Mãn Châu chúng ta tiến vào quan ải, đức Tiên hoàng ban cho kỳ chủ mỗi màu cờ một bộ kinh Phật. Tiểu huynh là kỳ chủ màu hồng cũng được một bộ. Bữa nay Hoàng thượng tuyên triệu tiểu huynh bảo phải đưa trình bộ Kinh phật đó cho ngài coi. Nhưng không hiểu... pho kinh sách này đã bị ai đánh cắp. Vi Tiểu Bảo ngơ ngác hỏi:

- Nếu vậy thì kỳ thiệt! Kẻ trộm lấy cắp tiền bạc châu báu đã đành, chứ lấy cắp sách về làm gì?

Phải chăng pho sách này đúc bằng vàng? Hay trong sách giát đầy châu ngọc cùng phỉ thuý bán được nhiều tiền? Có thế thì kẻ trộm mới nổi tham tâm. Khang Thân Vương đáp:

- Không phải đâu. Pho kinh này cũng là một pho kinh tầm thường thôi. Nhưng tiểu huynh không bảo tồn được đồ vật của đức Tiên hoàng ban cho, là phạm tội đại bất kính. Đột nhiên Hoàng thượng bắt đem kinh sách vào trình, tiểu huynh sợ ngài đã biết vụ mất trộm sách này nên muốn truy cứu. Huynh đệ có cách nào cứu giúp tiểu huynh được chăng? Khang Thân Vương nói xong đứng dậy khúm núm thi lễ rồi ngồi xuống dưới. Vi Tiểu Bảo vội vàn đáp lễ, hỏi:

- Vương gia khách khí như thế e chẳng làm cho tại hạ phải tổn thọ ư? Khang Thân Vương đáp:

- Huynh đệ ơi! Vụ này mà huynh đệ không nghĩ cách cứu được tiểu huynh thì tiểu huynh...đành phải tự tử. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vương gia nói vậy thì ra việc này quan trọng lắm hay sao? Vương huynh hà tất phải lo âu. Sáng mai tại hạ sẽ đem sự việc tâu bày rõ cùng Hoàng thượng. Tại hạ tưởng nhiều lắm là ngài phạt Vương gia mấy tháng nguyệt bổng, hoặc giao sang phủ nhân Tôn Bình Nghị là cùng. Làm gì mà phải quan hệ tính mạng? Khang Thân Vương lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh chỉ mong sao bảo toàn tính mạng, còn chức Thân Vương này có bị cách bỏ, cho xuống làm kẻ thứ dân, tiểu huynh cũng tạ ơn Trời Phật và lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Pho kinh sách này quan hệ đến thế thật ư? à phải rồi! Ngày trước tại hạ vào lục soát nhà Ngao Bái, Thái hậu có sai tại hạ đến nhà hắn để kiếm hai pho sách Tam thập nhị chương kinh hay Tứ thập nhị chương kinh gì gì đó. Dường như Vương gia cũng biết vụ đó. Phải chăng là loại sách này? Khang Thân Vương đáp:

- Đúng là bộ đó và kêu bằng Tứ thập nhị chương kinh. Huynh đệ xục tìm nhà Ngao Bái. Thái hậu không đòi gì cả mà chỉ cần lấy lại hai pho kinh sách này thì đủ biết nó quan hệ phi thường. Huynh đệ có tìm được không? Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ tìm thấy rồi. Ngao Bái dấu nó ở dưới gầm giường trong phòng ngủ. Tiểu đệ xục tìm đến toát mồ hôi mới thấy. Chẳng hiểu kinh sách đó có điều chi quí báu? Bây giờ tiểu đệ có thể đi các chùa lấy về cho Vương gia bảy tám bộ. Vương gia lo gì không có sách dâng nạp Hoàng thượng? Khang Thân Vương đáp:

- Kinh sách của Tiên hoàng ban cho khác hẳn những pho kinh sách thông thường thì mập mờ làm sao được? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu vậy quả là hơi rắc rối. Vương gia muốn tại hạ giúp việc gì? Khang Thân Vương thở dài đáp:

- Vụ này tiểu huynh khó bề mở miệng. Chẳng lẽ tiểu huynh lại bảo huynh đệ làm việc khi quân? Vi Tiểu Bảo vỗ ngực đáp:

- Xin Vương gia cứ nói ra đừng có ngại ngùng gì. Vương gia đã coi Tiểu Bảo là bằn hữu, thì tại hạ có phải vì Vương gia mà mất đầu cũng là một trường nghĩa khí. Được rồi! Bây giờ Vương gia vào tâu Hoàng thượng nói là pho sách đó đã cho Vi Tiểu Bảo mượn coi vì gã không cẩn thận đã để lạc mất rồi. Mấy bữa nay đức Hoàng thượng rất hài lòng về tại hạ. Cùng lắm là ngài đánh

đòn, chưa chắc bị tội chém đầu. Khang Thân Vương nói:

- Đa tạ tấm lòng khẳng khái của huynh đệ, nhưng tiểu huynh e đường lối đó không ổn, vì Hoàng thượng chắc chẳng tin huynh đệ có thì giờ rảnh mượn kinh sách để coi. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Vương gia nói đúng lắm. Tại hạ quên mất mình chẳng biết chữ nào thì mượn kinh sách coi cái gì? Nhất định Hoàng thượng không tin. Chúng ta đành tìm biện pháp khác vậy. Khang Thân Vương nói:

- Tiểu huynh đã nghĩ ra cách này xin huynh đệ...xin huynh đệ...xin huynh đệ... Lão nói ba câu "xin huynh đệ" rồi dừng lại, đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo để coi thái độ gã có lộ vẻ gì không. Vi Tiểu Bảo giục:

- Vương gia cứ nói huỵch toẹt ra, bất tất phải ngần ngại. Cái mạng nhỏ xíu của tiểu đệ này... Tay trái gã nắm lấy bím tóc, tay mặt chém vào cổ. Rồi làm bộ hai tay bưng cái đầu đưa cho Khang Thân Vương. Gã nói tiếp:

-... xin trao lại cho Vương gia. Miễn là việc không nguy hại đến Hoàng đế thì bất cứ việc gì tiểu đệ cũng nghe theo. Khang Thân Vương cả mừng đáp:

- Huynh đệ nghĩa khí thâm trọng như vậy, tiểu huynh chẳng nói nhiều lời làm chi nữa. Xin huynh đệ đánh cắp một pho kinh sách của Thái hậu hoặc của Hoàng thượng đem ra đây. Tiểu huynh đã kêu mấy chục tay thợ khéo chờ sẵn để họ suốt đêm ngày khắc một pho sách khác đưa trình Hoàng thượng thì vụ này mới thoát được. Vi Tiểu Bảo hỏi: Liệu có thể làm cho thật giống được không? Khang Thân Vương đáp:

- Được, được! Nhất định là giống hệt, chẳng có chỗ nào sơ hở. Khi làm xong sách lại nhờ huynh đệ đem nguyên bản trở về chốn cũ. Tiểu huynh quyết không làm suy suyển chút nào. Thực ra lão cũng biết làm sách giả tạo trong lúc thảng thốt mà muốn cho giống hệt, tuyệt không có chỗ sơ hở là một điều rất khó. Chủ tâm của lão là làm kinh sách giả trả về chỗ cũ, còn pho sách thật đem trình nhà Vua. Lão định làm như vậy vì chắc rằng Vi Tiểu Bảo đã không biết chữ thì khó lòng khám phá ra được sách chân hay sách giả. Sau này công việc không bị phát giác ra là tốt nhất. Dù có phát giác, tội cũng không trút lên đầu lão được. Có điều chỗ dụng ý của lão không thể nói thẳng với Vi Tiểu Bảo lúc này. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy thì được rồi! Việc này không nên chậm trễ. Tiểu đệ muốn đi lấy cắp sách ngay bây giờ. Vương gia ngồi đây đợi hồi âm. Khang Thân Vương trong lòng khoan khoái không biết đến thế nào mà kể. Lão thiên ơn vạn tạ Vi Tiểu Bảo. Lúc đưa chân gã ra ngoài cửa lão còn căn dặn gã hết lòng thận trọng cho.

Hồi 137 - Cuộc Tứ Hôn Đưa Đến Vân Nam

Vi Tiểu Bảo về phòng mình lấy những mảnh da dê nát vụn ở trong các pho Tứ thập nhị chương kinh đem ra định ráp lại với nhau cho thành bản đồ. Gã nghĩ thầm:

- Tất cả tám pho kinh sách, ta đã lấy được bảy, chỉ còn thiếu một chút thì ta cũng có thể đoán ra đại khái được. Ngờ đâu gã cặm cụi mất hết nửa giờ mà chưa ráp xong được một góc địa đồ. Gã là con người hiếu động, thiếu nhẫn nại, đâm ra chán nản, không ngồi ráp nữa. Gã lại lấy tấm giấy dầu gói hàng ngàn mảnh da vụn cất cẩn thận vào trong mình. Sáng sớm hôm sau, gã khâu nốt mấy bộ bìa sách lại như cũ rồi bụng bảo dạ:

- Lão Khang là kỳ chủ đạo quân Hồng, vậy pho kinh sách của lão dĩ nhiên gáy màu đỏ. Ta lấy bộ sách gáy vàng đem đến cho lão. Gã liền chuồn pho kinh sách gáy vàng vào bọc rồi đến phủ Khang Thân Vương. Khang Thân Vương nghe Vi Tiểu Bảo tới, liền ba chân bốn cẳng chạy ra nghênh tiếp. Lão nắm lấy tay Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế nào? Thế nào? Vi Tiểu Bảo mặt buồn rười rười, lắc đầu không ngớt. Khang Thân Vương thấy vậy ngỡ là không thành sự, trái tim chìm hẳn xuống, nhưng ngoài miệng vẫn ai ủi gã:

-Vụ này thật là khó khăn! Song bữa nay chưa thành công thì... Vi Tiểu Bảo nói khẽ ngắt lời:

- Cái đó thì lấy được rồi. Nhưng sợ trong vòng mười ngày hay nửa tháng giả tạo kinh sách không kịp, biết làm thế nào? Khang Thân Vương mừng quýnh ôm choàng lấy Vi Tiểu Bảo chạy vào thư phòng. Bọn thị vệ thấy Vương gia cử động như vậy không khỏi cười thầm. Vi Tiểu Bảo lấy kinh sách trong bọc ra, hai tay cầm đưa lại hỏi:

- Có phải cái này không? Khang Thân Vương vồ ngay lấy, toàn thân run bần bật, mở bao sách ra coi rồi mừng rỡ đáp:

- Chính thị! Chính thị! Pho kinh này ở trong đại nội nên gáy sách màu vàng. Bây giờ chúng ta lập tức khởi công viết chữ và làm bản khắc. Huynh đệ ơi! Huynh đệ dạy ta dùng cách nào trì hoãn mấy bữa rồi sẽ vào chầu. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- à! Ta giả vờ ngã ngựa cho vỡ đầu chảy máu, hôn mê bất tỉnh, bao giờ chế tạo kinh sách xong sẽ vào triều. Huynh đệ tính thế có ổn không? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Hoàng thượng là người rất anh minh. Vương gia giở trò này e rằng ngài không khỏi sinh lòng ngờ vực. Ngài đã có ý hoài nghi thì dâng kinh sách giả lên, ngài sẽ khám phá ra ngay. Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bộ này so với bộ Vương gia đánh mất, ngài điểm gáy sách khác màu, còn chỗ nào không giống nữa chăng? Khang Thân Vương đáp:

- Chỉ có gáy sách khác màu, còn thì giống hệt. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế thì dễ lắm! Vương gia chỉ cần thay gáy sách màu đỏ vào rồi đưa trình Hoàng thượng ngay bữa nay là xong. Khang Thân Vương vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, cất giọng run run:

- Cái này... cái này... trong cung bỗng nhiên mất kinh sách, tất mở cuộc điều tra, e làm liên lụy đến huynh đệ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đêm hôm qua tại hạ lén lút lấy được kinh sách này, chẳng một ai hay. Tại hạ chắc bọn mặt dơi tai chuột trong cung không dám đả động gì đến tại hạ đâu mà ngại. Tại hạ xin bảo đảm vụ này với Vương gia là xong. Khang Thân Vương trong lòng cảm kích không lúc nào tả xiết. Lão cảm động cơ hồ sa lệ nắm chặt lấy hai tay Vi Tiểu Bảo rồi không thốt nên lời. Vi Tiểu Bảo trở vào cung lấy bốn bộ kinh sách khác đi kiếm ủy Tôn Giả và Lục Cao Thăng. ủy, Lục hai lão trông chờ gã đã mòn con mắt. Nay thấy gã đột nhiên tới nơi lại lấy được bốn bộ kinh sách cho giáo chủ thì mừng rỡ không biết đến thế nào mà kể. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lục tiên sinh! Tiên sinh cấp tốc đem kinh sách về trình giáo chủ. Đồng thời tiên sinh bẩm cùng lão nhân gia và phu nhân là tại hạ đã nghe tin tức về bốn pho kia. Kết quả cuộc điều tra cho hay là chỉ có Ngô Tam Quế biết được những pho đó hiện giờ lạc lõng ở đâu. Bản sứ xin hết lòng tận trung phục vụ cho giáo chủ lão nhân gia cùng phu nhân, dù phải ức lần chết, triệu lần nguy hiểm cũng không lùi bước. Vì vậy bản sứ chuyến này đi Vân Nam chẳng khác gì dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng, cũng tận tâm kiệt lực để tìm ra kinh sách. Gã lại bảo ủy Tôn Giả:

- Còn ủy Tôn Giả ở lại hộ vệ bản sứ giả đi lập công cho giáo chủ. ủy, Lục hai lão vâng dạ luôn miệng. ủy Tôn Giả nói:

- Lục huynh! Bạch Long sứ lập nên công lớn này, anh em mình cũng có phận nhờ. Giáo chủ có ban thuốc giải Độc long dịch cân hoàn thì Lục huynh sai người đem đến Vân Nam mau lẹ dùm cho. Lục Cao Hiên liền ưng lời ngay. Lão nghĩ bụng:

- Bạch Long sứ hãy còn nhỏ tuổi mà tài ba quả nhiên không phải tầm thường. Nếu sau này giáo chủ không thọ ngang thượng đế thì ngôi cao kia tất nhiên truyền cho gã. Ta không nhân cơ hội này cầu cạnh gã đi thì còn đợi đến bao giờ? Lão nghĩ vậy liền nói:

- Thư thuốc giải này quan hệ không phải tầm thường. Thuộc hạ chẳng thể yên tâm mà giao cho người khác được, nhất định phải thân hành đưa tới. Lão ngừng một chút rồi tiếp:

- Thưa Bạch Long sứ! Kẻ thuộc hạ xin dốc dạ trung thành với Tôn sứ. Thuộc hạ phải chờ tôn sứ uống thuốc giải trước rồi mới cùng ủy huynh uống sau. Nếu không thế thì dù Độc long dịch cân hoàn có phát tác mà thuộc hạ tay cầm thuốc giải cũng giải quyết không uống trước. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Lục tiên sinh dốc dạ trung thành với bản sứ giả như vậy, bản sứ giả vĩnh viễn chẳng bao giờ quên được tấm lòng chung thuỷ của tiên sinh. Lục Cao Hiên cả mừng, khom lưng nói:

- Thuộc hạ kính chúc Bạch Long sứ phước như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Ta còn kém giáo chủ một bậc, vậy y chúc ta thọ tỷ Nam Sơn là đúng điệu rồi. Gã về cung chưa được mấy chốc đã thấy thái giám đến tuyên đọc sắc chỉ của triều đình phong cho gã Nhất đẳng Tử tước và làm Tứ hôn sứ để hộ tống Kiến Ninh công chúa đi Vân Nam vì Hoàng thượng ngự tứ cho nàng kết hôn cùng Bình Tây Vương thế tử là Ngô ứng Hùng. Sắc chỉ còn gia phong cho Ngô ứng Hùng làm đệ tam đẳng Ni Cáp Phiên tinh kỳ, kiêm Thái tử thái bảo. Vi Tiểu Bảo lấy

tiền thưởng cho tên thái giám. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Thế này thì thật phước lớn cho tên Ngô ứng Hùng quá đổi. Gã được lấy nàng công chúa xinh đẹp lại được phong làm quan lớn. Ta từng nghe thầy đồ nói chuyện Nhạc Phi gia gia phong quan đến Thiếu bảo. Thằng lỏi thối tha Ngô ứng Hùng đã làm công trạng gì cho đất nước mà được phong tước ngang với Nhạc Phi gia gia? Sau gã lại tự nhủ:

- Nhưng Hoàng thượng cố ý phong chức quan to là để cho Ngô Tam Quế khỏi sinh lòng ngờ vực. Thực ra chẳng sớm thì muộn cha con gã sẽ bị mất đầu. Gã nghĩ tới đây lại thấy hả dạ. Vi Tiểu Bảo vào cung tạ ơn Vua Khang Hy. Gã tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Chuyến này nô tài đi công cán ở Vân Nam, Hoàng thượng có cẩm nang diệu kế gì xin nói cho nô tài hay. Vua Khang Hy cười ha hả đáp:

- Tiểu Quế Tử đã không học vấn, mà cẩm nang diệu kế phải gói trong túi gấm, chẳng thể tiết lộ thiên cơ được. Có lý đâu cẩm nang diệu kế lại nói cho ngươi hay? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Té ra là thế. Đáng tiếc nô tài không biết chữ. Vậy Hoàng thượng có cẩm nang diệu kế gì thì vẽ tranh cũng được. ái chà! Lần trước Hoàng thượng sai nô tài lên làm trụ trì chùa Thanh Lương đã ban thánh chỉ bằng bức vẽ rất đẹp. Vua Khang Hy cười nói:

- Tự cổ chí kim, chưa có bao giờ thánh chỉ mà không dùng văn tự mà lại dùng tranh vẽ. Trẫm e rằng chỉ có Vua tôi nhà mình là mở đầu vụ này. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thế mới gọi là "Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả" Nhà Vua tươi cười khen ngợi:

- Hay lắm! Ký ức của ngươi khá đấy! Thành ngữ này ta mới dạy ngươi có một lần mà đã nhớ được ngay. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chỉ có Hoàng thượng giáo huấn là điều gì nô tài cũng ghi nhớ vào lòng được ngay, còn người khác dạy dỗ, nô tài lại quên sạch, mà không hiểu vì lẽ gì. Tỷ như câu "Nhất ngôn ký xuất...gì mã nan truy" nô tài không nhớ được là con ngựa gì? Gã nói tới đây thì một tên thái giám vào báo có Kiến Ninh công chúa xin đến cáo biệt nhà vua để ra đi. Vua Khang Hy đưa mắt cho Vi Tiểu Bảo rồi gọi công chúa vào. Kiến Ninh công chúa vào thư phòng, nhảy xổ vào lòng Hoàng đế khóc oà lên nói:

- Hoàng đế ca ca! Tiểu muội... tiểu muội... không muốn lấy chồng Vân Nam. Xin Hoàng đế ca ca thu hồi đạo thánh chỉ đó. Nguyên trước kia nhà Vua rất ưa thích cô em này từ thuở nhỏ, nhưng sau khi ngài biết những hành vi tàn ác của Thái hậu, ngài thù hận bà mẹ đâm ra chán ghét cả cô con. Nhà Vua gả công chúa cho Ngô ứng Hùng là cố ý hãm hại. Nhưng bây giờ ngài thấy cô khóc lóc tội nghiệp, trong lòng bất nhẫn. Có điều thánh chỉ đã ban ra khó nổi thu về. Ngài liền vỗ vai cô nói:

- Con gái lớn khôn thì phải lấy chồng. Ta đã kén cho muội muội một người trượng phu rất xứng đáng. Nhà Vua quay lại hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Có phải tướng mạo Ngô ứng Hùng cực kỳ anh tuấn không? Ngươi hãy nói cho công chúa nghe đi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Thưa công chúa! Vị phò mã kia là một chàng trai bảnh nổi tiếng ở Vân Nam.

Chuyến đi trước y lai kinh mà ngoài cửa xảy chuyện mấy chục cô nương đánh nhau và ba cô bị uổng mạng. Kiến Ninh công chúa sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nguyên thế tử Bình Tây Vương nổi tiếng khắp thiên hạ là người đẹp chẳng kém gì Phan An, Tống Ngọc. Hôm y đến Bắc Kinh, hàng ngàn hàng vạn cô nương cùng thái thái chen chúc đi coi mặt. Mười mấy cô chen lấn nhau rồi xẩy cuộc ẩu đả gây thành án mạng. Kiến Ninh công chúa đang nước mắt chan hoà nghe gã nói không khỏi phì cười, hỏi lại:

- Ngươi chỉ khéo bịa chuyện, làm gì có vụ đó? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Thưa công chúa! Công chúa thử đoán coi vì lẽ gì mà Hoàng thượng phái nô tài đi hộ tống công chúa đến Vân Nam? Sao Hoàng thượng lại dặn nô tài phải dẫn binh hùng tướng mạnh để bảo vệ cho ổn thoả? Công chúa đáp:

- Đó là Hoàng đế ca ca hết dạ thương yêu ta nên đề phòng cẩn thận để khỏi xảy ra chuyện bất trắc, có chi là lạ? Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế! Đức Hoàng thượng là bậc anh minh nghĩ sâu lo xa. Công chúa thử tưởng tượng coi: Phò mã đã là một nhân vật thiếu niên anh tuấn thì trong thiên hạ biết bao vị cô nương mơ mộng được lấy y làm chồng. Nay y đột nhiên bị công chúa chiếm mất thì trong thiên hạ biết bao nhiêu chum giấm, bình giấm, hũ giấm bị tan tành. Những cô võ nghệ cao cường mà nổi cơn tam bành biết đâu chẳng đến làm khó dễ với công chúa? Chuyến này nô tài đưa công chúa xuống Vân Nam trách nhiệm rất nặng nề vì việc đối phó với cánh quân nương tử ăn phải giấm chua thật khó khăn vô cùng! Công chúa nghĩ thế có đúng không? Kiến Ninh công chúa cười nói:

- Người toàn nói chuyện bày trò. Làm gì có đạo quân nương tử ăn phải giấm chua? Mặt đẹp như hoa, trên má hãy còn đọng mấy giọt nước mắt trong như hạt châu, công chúa nhìn Vua Khang Hy nói tiếp:

- Hoàng đế ca ca! Tiểu Quế Tử đưa tiểu muội đến Vân Nam rồi ca ca bắt y ở lại bầu bạn với tiểu muội để giải những cơn phiền muộn. Không thế thì tiểu muội không đi đâu. Vua Khang Hy cười đáp:

- Được rồi! Để gã ở lại với muội muội cho có bạn trong một thời gian. Khi nào Hoàng muội quen nếp sống ở Vân Nam rồi gã sẽ trở lại kinh. Kiến Ninh công chúa nói:

- Tiểu muội yêu cầu Hoàng đế ca ca bắt gã vĩnh viễn ở lại Vân Nam đừng cho gã trở về nữa. Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói:

- Như vậy không được, phò mã gia tất sinh lòng chán ghét nô tài. Y mà nổi nóng lên chém một dao, Tiểu Quế Tử bay đầu thì còn lấy gì mà trở về Bắc Kinh? Công chúa bĩu môi nói:

- Hừ! Chẳng đời nào y làm thế! Vi Tiểu Bảo vừa ở trong ngự thư phòng đi ra liền gặp bọn thị vệ, thái giám tới tấp chạy đến dâng lời chúc hạ. Tên thị vệ nào cũng muốn tâng công để được gã cho đi Vân Nam. Chúng biết Ngô Tam Quế phú xưng địch quốc, chuyến này đi Vân Nam nhất định đại phát tài. Chiều hôm ấy, Khang Thân Vương vào cung rồi trở ra bảo gã:

- Huynh đệ ơi! Tiểu huynh đã đưa kinh sách trình Hoàng thượng. Ngài coi rồi ban khen mấy

câu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế là may lắm! Khang Thân Vương nói:

- Bất nhật huynh đệ sẽ lên đường đi Vân Nam. Vậy bữa nay ca ca thết tiệc một là để khánh hạ huynh đệ được phong tước tử, hai là để tiễn hành huynh đệ đăng trình. Lão dắt tay Vi Tiểu Bảo ra khỏi Hoàng cung nhưng không đưa về phủ Thân Vương mà lại dắt đến một toà phủ đệ rất sang trọng ở phía đông thành. Tòa nhà này tuy không rộng lớn bằng phủ Khang Thân Vương nhúng chạm trổ rất tinh vi, bên ngoài lại đủ cả vườn hoa cây cảnh cùng núi đá. Cách kiến trúc cực kỳ xa hoa. Khang Thân Vương hỏi:

- Huynh đệ coi nhà cửa phòng ốc ở nơi đây thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đẹp lắm! Thật là tuyệt mỹ! Vương gia quả nhiên là nhân vật am hiểu về cung cách hưởng thụ. Phải chăng Vương gia dùng nơi đây làm chỗ di dưỡng tinh thần? Khang Thân Vương chỉ mỉm cười mà không đáp. Lão đưa Vi Tiểu Bảo vào trong nhà đại sảnh. Trong nhà đại sảnh đã có rất đông quan khách chờ sẵn. Bọn Sách Ngạch Đồ, Đa Long hối hả chạy ra nghênh tiếp. Những câu cung hỷ vang lên không ngớt. Khang Thân Vương tươi cười nói:

- Bữa nay là tiệc mừng Vi đại nhân cao thăng quan tước. Theo lẽ y đáng ngồi vào thủ tịch nhưng y là chủ nhân toà nhà này thì phải ngồi vào địa vị chủ nhân. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại là chủ nhân toà nhà này? Khang Thân Vương cười đáp:

- Toà nhà này là Tử tước phủ của Vi đại nhân.Tiểu huynh đã chuẩn bị đầy đủ cho hết cả: phu xe, nhà bếp, nô bộc, nữ tỳ không thiếu thứ gì. Có điều sắp đặt một cách vội vàng, e rằng không được chu toàn. Vậy nếu huynh đệ thấy còn khiếm khuyết gì thì sai người qua bên nhà tiểu huynh mà lấy. Ha ha! Ha ha! Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa vui mừng, gã giúp Khang Thân Vương xong xuôi được việc lớn mà chẳng mất mát một đồng một chữ, lại không nguy hiểm gì. Tuy gã biết thế nào lão cũng tạ ơn, nhưng không ngờ lão cư xử trọng hậu thế này. Trong lúc nhất thời gã ngập ngừng không nói nên lời, chỉ ngập ngừng:

- Cái này...cái này....sao lại thế được? Khang Thân Vương nắm lấy tay gã nói:

- Chúng ta đã kết giao sinh tử có nhau, làm gì còn có chuyện riêng tư. Vào đây! Vào đây! Chúng ta uống một bữa cho thỏa thích. Bữa nay mà vị nào không say lúy túy thì không được về. Tiệc rượu này ai nấy đều vui vẻ, say sưa rồi giải tán. Vi Tiểu Bảo bây giờ đã được phong tước Tử, công việc ở ngự thiện phòng trao lại cho người khác rồi, gã cũng không cần trở về nội cung làm thái giám nữa. Đêm hôm ấy gã ngủ trong một toà nhà cực kỳ hoa lệ. Chỗ nào không bày đồ nạm vàng giát bạc, thì cũng trướng rủ màn che, gấm vóc lụa là. Bỗng gã lẩm bẩm:

- Tổ bà nó! Giả tỷ ta mở kỹ viện trong Tử tước phủ này thì đến mười cái Lệ Xuân Viện cũng không bì kịp. Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo đến bái kiến Cừu Nạn báo tin cho bà hay gã được Hoàng đế phái đi tống hôn đến Vân Nam. Cừu Nạn nói:

- Vậy thì hay lắm! Ta cùng đi với ngươi một chuyến. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ vô cùng, quay lại ngó A Kha. Cừu Nạn nói:

- Cả A Kha cũng đi. Vi Tiểu Bảo càng khoan khoái hơn. Đây là nỗi vui mừng gấp trăm lần được Hoàng đế phong cho tước Tử. Vi Tiểu Bảo cáo biệt Cừu Nạn rồi đến trụ sở Thiên Địa Hội. Trần

Cận Nam nghe gã thuật chuyện sắp phải đi Vân Nam. Ông trầm ngâm rồi nói:

- Hoàng đế mà sủng ái Ngô Tam Quế như vậy thì trong lúc nhất thời khó lòng lật hắn được. Nhưng đây cũng là một cơ hội rất tốt. Tiểu Bảo! Tên gian tặc Ngô Tam Quế không muốn tạo phản thì chúng ta cũng kích thích cho hắn tạo phản. Nếu khiêu khích không thành công vu oan cho hắn có ý phản nghịch. Đáng lẽ ta cùng đi với ngươi, nhưng nhị công tử lọt vào tay Thi Lang, ta phải ở lại tìm cách cứu y. Còn ngoài ra trong đám anh em ngươi đưa đi hết cả Vân Nam cũng được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thưa sư phụ! Nhị công tử là người tồi bại, sư phụ không nên cứu y vì y thoát nạn rồi lại thành mối hậu hoạn rất lớn. Trần Cận Nam thở dài đáp:

- Ngươi nói rất có lý, nhưng Quốc tính gia và Vương gia đối với ta ơn nghĩa rất thâm trọng, dù tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền. Nhị công tử là con yêu của Vương gia, ta chẳng thể không cứu được. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Thi Lang là con người khả ố như vậy, đệ tử sẽ đưa hơi cho Hoàng đế Thát Đát lấy mấy câu là hắn mất đầu. Trần Cận Nam đứng dậy dõng dạc nói:

- Bất tất phải thế. Thằng cha Thi Lang này tự phụ vô cùng. Ta đối với hắn khi nào chịu khiếp nhược. Phen này quyết cùng hắn tỷ đấu một phen. Nếu mượn tay Thát Đát giết hắn thì không phải là anh hùng hảo hán. Ông nói rồi ngửng đầu trông ra ngoài, thái độ rất hiên ngang. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Dạ! Đã thế thì các huynh đệ nên ở lại hết để giúp đỡ sư phụ. Bằng không đệ tử chẳng yên lòng chút nào. Trần Cận Nam vỗ vai gã, ngọt ngào đáp:

- Ngươi có lòng kính hiếu như vậy là hay lắm! Nhưng việc giải cứu nhị công tử ta đã có kế hoạch, không cần phải dùng nhiều người. Việc trừ Hán gian Ngô Tam Quế là một đại sự quan trọng bậc nhất hiện nay, chúng ta nên dồn hết lực lượng vào đó để làm cho thành công. Sau khi giải cứu nhị công tử ra rồi ta cũng đến Vân Nam ngay. Chúng ta không thể để cho họ Mộc tranh tiên trong vụ này được. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nếu để Mộc vương phủ hạ thủ trước thì rồi đây Thiên Địa Hội chúng ta phải tuân theo hiệu lệnh của họ là nhục lắm. Trần Cận Nam đưa tay ra cầm mạch Vi Tiểu Bảo, lại bảo gã thè lưỡi ra coi. Ông lộ vẻ lo âu nói:

- Chất độc trong mình ngươi không hiểu sao lại biến tính. Còn may là ở chỗ nó chưa phát tác trong thời gian ngắn. Những nội công ta truyền dạy cho ngươi tạm thời phải dừng lại, không nên tiếp tục rèn luyện nữa để đề phòng chất độc xâm nhập vào các kinh mạch thì rồi đây khó khu trục ra ngoài. Vi Tiểu Bảo cả mừng tự nhủ:

- Sư phụ bảo ta nghĩ luyện công là một điều mong còn chưa được. Nay lão nhân gia tự mình ra lệnh dĩ nhiên sau này người không thể phiền trách ta được. Sau mấy ngày chuẩn bị đầy đủ, Vi Tiểu Bảo thống lĩnh một toán ngự tiền thị vệ, một đội Kiêu Kỵ doanh binh, quần hùng trong Thiên Địa Hội và ủy Tôn Giả ở Thần Long Giáo. Gã từ biệt Vua Khang Hy cùng Thái hậu rồi ra đi hộ tống Kiến Ninh công chúa tới Vân Nam. Cừu Nạn và A Kha hoá trang làm cung nữ trà trộn vào đám đông. Quần hùng Thiên Địa Hội và ủy Tôn Giả cũng thay hình đổi dạng làm kẻ tùy tùng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cưỡi con ngựa Ngọc Thông của Khang Thân Vương tặng cho,

gã được tiền hô hậu ủng lên đường, vẻ mặt nhơn nhơn tự đắc, nhằm hướng Nam mà tiến. Dọc đường, Vi Tiểu Bảo được các quan địa phương long trọng đón tiếp. Dĩ nhiên ai cũng hết lòng tâng bốc "Tứ hôn sứ đại nhân". Họ xu phụ luồn cúi Vi Tiểu Bảo chẳng khác gì quan Khâm sai đại thần. Vi Tiểu Bảo nức lòng hả dạ. Từ ngày gã làm đương sai cho triều đình chưa bao giờ gã lại tỏ ra khoan khoái như lần này. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Con mẹ nó! Mụ điếm già kém bề cạnh tranh, chỉ sinh hạ được một cô con gái. Giả tỷ mụ đẻ liên hồi mười bảy, mười tám cô để lão gia chuyên nghề "Tống hôn đại thần" đưa đi gả chồng từng cô một thì có phải lão gia được bao nhiêu người hoan hô, cung phụng. Vàng bạc châu báu cùng vật quí giá tha hồ mà lấy, bất cứ việc gì cũng không bằng. Một hôm đoàn người ngựa đến Trịnh Châu. Viên tri phủ ra đón tiếp cả phái đoàn vào nghỉ đêm trong vườn hoa nhà họ Trịnh, một tay đại phú gia ở địa phương này. Nơi đây mở yến tiệc thết đãi cực kỳ trọng hậu. Tiệc tan, Kiến Ninh công chúa lại triệu Vi Tiểu Bảo đi đến một chỗ nói chuyện phiếm. Từ ngày ra khỏi kinh thành, ngày nào cũng như ngày ấy, ngoài những lúc đi đường cùng yến tiệc, công chúa cũng tìm một nơi trò chuyện với Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo vẫn còn sợ công chúa ngứa chân ngứa tay vung lên đấm đá nên lần nào gã cũng dẫn Mã Ngạn Siêu và Tiền Lão Bản đi theo. Dù công chúa năn nỉ cũng thế mà nổi giận cũng thế, chẳng khi nào gã chịu rời bỏ hai người để ngồi một mình. Đêm hôm ấy cả ba người cùng đến nhà tiểu sảnh, ngoài phòng ngủ công chúa. Công chúa bảo Vi Tiểu Bảo ngồi xuống nói chuyện. Tiền Lão Bản va Mã Ngạn Siêu đứng đằng sau gã. Lúc này đang tiết mùa hạ, khí trời nóng nực. Công chúa mặc phong phanh một tấm áo mỏng. Nét mặt công chúa hồng hào, trên môi đọng những hạt mồ hôi lấm tấm. Nhan sắc cô đã xinh đẹp, lúc này lại thêm phần kiều diễm. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Kiến Ninh công chúa tuy nhan sắc còn thua cô vợ mình nhưng cũng là nhân tài vào bậc nhất rồi. Thằng lỏi Ngô ứng Hùng lấy được cô vợ này thật là diễm phúc nhà gã tày đình. Công chúa bỗng ngoảnh đầu trông ra hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi có thấy bữa nay trời nóng nực lắm không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài vẫn dễ chịu không lấy gì làm nóng nực lắm. Công chúa lại hỏi:

- Ngươi không nóng mà sao trán ngươi cũng toát mồ hôi nhiều thế? Vi Tiểu Bảo đưa tay áo lên lau mồ hôi rồi mỉm cười nhưng không trả lời. Lúc này một tên cung nữ bưng một cái liễn màu ngũ sắc vào. Thị đặt liễn trên bàn nói:

- Khải bẩm công chúa! Đây là Toan mai thang ướp lạnh của Mạnh tri phủ cung tiến để công chúa dùng cho mát. Công chúa cả mừng đáp:

- Tốt lắm! Ngươi múc ra một chén để ta nếm thử coi.

Hồi 138 - Tứ Hôn Sứ Mắc Mưu Công Chúa

Một tên cung nữ liền lấy chén Thanh hoa rót Toan mai thang vào, hai tay bưng lên trước mặt công chúa. Công chúa múc một thìa uống nếm. Cô thở phào một cái ra chiều khoan khoái nói:

- Không ngờ thành Trịnh châu nhỏ bé này mà cũng làm được nước đá. Toan mai thang ngon ngọt lại có mùi hoa quế thơm tho tỏa ra khắp gian phòng. Công chúa cầm lấy thìa quấy, thìa chạm vào những miếng băng nhỏ bật thành tiếng lách cách. Vi Tiểu Bảo cùng Tiền Lão Bản và Mã Ngạn Siêu thèm quá cơ hồ chảy nước miếng. Công chúa nói:

- Các vị ở đây vì trời nóng nhiệt đều khát nước. Vậy mỗi vị rót lấy một chén lớn mà uống. Vi Tiểu Bảo cùng Tiền, Mã tạ ơn công chúa rót Toan mai thang ra uống. Toan mai thang vừa ngon ngọt vừa mát lạnh uống vào rất khoan khoái. Chỉ trong khoảnh khắc, cả ba người đều uống cạn chén. Công chúa nói:

- Dạo này trời nóng đi đường rất nhọc mệt. Vậy từ ngày mai mỗi ngày chúng ta chỉ đi bốn chục dặm. Sáng sớm thượng lộ, mặt trời lên cao là nghỉ ngơi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Công chúa thể tình cho thuộc hạ, ai cũng đội ơn, nhưng sợ chậm trễ hành trình. Công chúa cười nói:

- Sợ cái gì? Cần gì ta phải lật đật? Ta còn không vội thì ngươi việc gì phải gấp chứ? Cứ để yên cho tên tiểu tử Ngô ứng Hùng chờ đợi thì đã sao? Vi Tiểu Bảo mỉm cười toan trả lời, đột nhiên đầu váng mắt hoa, người lảo đảo. Công chúa hỏi:

- Ngươi làm sao thế? Hay là bị trúng thử? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Có lẽ nô tài uống rượu nhiều quá. Thưa công chúa điện hạ, nô tài xin cáo từ. Tiền Lão Bản va Mã Ngạn Siêu cũng cảm thấy nhức đầu hoa mắt, miệng khát nước. Tay chúng còn cầm chén sứ. Đột nhiên chúng thấy trời đất quay cuồng, ngã lăn ra. Hai chén sứ đập xuống vỡ tan tành. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, bỗng thấy mắt nảy đom đóm. Gã toan rót một chén Toan mai thang nữa còn cầm tay chưa kịp uống thì bị đổ hết vào người. Chỉ trong nháy mắt gã mê man không còn biết gì nữa. Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Vi Tiểu Bảo đang lúc mê man ly bì, tưởng chừng như mưa tưới vào đầu. Gã mơ màng toan mở mắt ra thì lại thấy có trận mưa rào đổ xuống. Sau một lúc, đầu óc đã hơi tỉnh táo, Vi Tiểu Bảo cảm thấy toàn thân mát lạnh. Bỗng nghe tiếng cười khanh khách, Vi Tiểu Bảo mở mắt ra thì thấy công chúa vừa cười ha hả vừa nhìn gã. Vi Tiểu Bảo la lên một tiếng "Ô hay!" Gã phát giác mình nằm dưới đất, hốt hoảng bò dậy, ngờ đâu tay chân đều bị cột chặt. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, dãy dụa mấy cái mà không cử động được. Gã lại thấy mình nằm trong phòng công chúa, toàn thân ướt đầm những nước. Đột nhiên gã phát giác mình trần như nhộng, quần áo bị lột sạch chẳng còn tí gì để che thân. Gã sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa, tưởng chừng trời đất tối sầm lại, bật tiếng la:

- Trời ơi! Sao... sao lại thế này? Dưới ánh đèn nến, gã thấy trong phòng chỉ có một mình công chúa. Còn bọn cung nữ và Tiền, Mã hai người không biết đâu rồi. Gã thất kinh, miệng ấp úng:

- Nô tài... nô tài.... Công chúa hỏi:

- Ngươi... ngươi làm sao? Đối với ta dám vô lễ thế này ư? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bọn họ đi đâu cả rồi? Công chúa sa sầm nét mặt đáp:

- Hai tên theo ngươi, ta coi đã chán ngấy nên chém đầu chúng rồi. Vi Tiểu Bảo không hiểu cô nói thật hay nói dối, vì gã biết cô hành động không theo lẽ thường mà phỏng đoán được. Tiền Lão Bản và Mã Ngạn Siêu bị cô giết thực sự cũng chẳng có chi là lạ. Vi Tiểu Bảo nghĩ lạo đoán ra là cô đã bỏ thuốc mê vào Toan mai thang. Gã liền hỏi:

- Phải chăng trong Toan mai thang có mông hãn dược? Công chúa cười ha hả đáp:

- Ngươi quả thật thông minh nhưng đáng tiếc ngươi biết thì đã muộn mất rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng thứ mông hãn dược này công chúa đã lấy nơi bọn thị vệ? Gã nhớ tới ngày trước khi gã phóng thích Ngô Lập Thân đã dùng mông hãn dược của bọn thị vệ. Kiến Ninh công chúa ngày thường vẫn bảo bọn thị vệ dạy võ công. Cô đã bàn chuyện giang hồ với chúng, thì cô có thuốc mê của bọn chúng cũng là chuyện thường. Công chúa vừa cười vừa hỏi lại:

- Cái gì ngươi cũng biết mà sao không hiểu ta đã bỏ thuốc mê vào Toan mai thang? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Công chúa còn thông minh gấp trăm nô tài mà có ý phát lạc nô tài thì nô tài cũng đành bó tay chịu trói, chẳng tài nào tránh được. Gã muốn kéo dài câu chuyện để nghĩ kế thoát thân. Công chúa cười hỏi:

- Cặp mắt gian tà của ngươi đang đảo sùng sục, ngươi định giở trò quỉ gì đó? Cô nói rồi cầm thanh trủy thủ của gã giơ lên hỏi:

- Hễ ngươi la lên một tiếng là ta đâm thủng mười tám chỗ vào bụng ngươi. Ngươi thử nói xem bây giờ ngươi muốn làm tên thái giám chết rồi hay làm tên thái giám còn sống? Vi Tiểu Bảo ngó thấy thanh trủy thủ chiếu ánh hàn quang láp loáng, bất giác rủa thầm:

- Con nha đầu chết chém này! Con quỉ sứ chết ôn chết dịch kia! Mi mà hành động vô pháp vô thiên chỉ khẽ quệt lưỡi dao vào mình lão gia bất cứ chỗ nào, lão gia cũng phải qui thiên... Rồi gã tự nhủ:

- Chi bằng ta hăm doạ để thị chết khiếp mà không dám giết ta, rồi sẽ tìm kế thoát thân. Gã liền đáp:

- Bây giờ nô tài không làm thái giám chết mà cũng không phải thái giám sống. Nô tài đã biến thành con quỉ hút máu, quỉ nhập tràng rồi. Công chúa vung chân đá mạnh vào bụng gã một cái thật mạnh, miệng cô quát mắng:

- Tên tiểu quỉ chết băm chết vằm này! Mi dám dọa ta ư? Vi Tiểu Bảo đau quá rú lên một tiếng "úi chao!" Công chúa lại thoá mạ:

- Tiểu quỉ! Ta chưa đá lòi ruột mi ra mà mi đã đau đớn đến thế ư? Này này ta bảo! Mi thử đoán coi ta đá mấy cái ruột ngươi sẽ lòi ra ngoài? Mi đoán trúng ta sẽ tha chết cho. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài đã bị cột chân tay chặt cứng, dĩ nhiên đầu óc không còn sáng suốt nữa, nên bất cứ việc gì cũng không đoán trúng được. Công chúa nói:

- Mi đã không đoán trúng thì ta thử đá mi một cước, hai cước, ba cước. Cô vừa nói vừa vung chân đá vào bụng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Không được rồi! Không được rồi! Công chúa mà đá nô tài một cước nữa thì không lòi ruột mà chỉ vãi phân ra thôi. Công chúa nghe nói giật nẩy mình quả nhiên không dám đá nữa. Cô nghĩ bụng:

- Đá cho gã lòi ruột thì không sao, nhưng nếu vãi phân thì thối hoăng thiên địa, không thể ngửi được, chẳng có chi là tốt đẹp. Vi Tiểu Bảo quay ra năn nỉ:

- Hảo công chúa! Nô tài năn nỉ công chúa buông tha mai đi. Tiểu Quế Tử này sẽ nghe theo hết những lời công chúa sai bảo, lại tỷ võ với công chúa nữa. Công chúa lắc đầu đáp:

- Bây giờ ta không thích tỷ võ mà chỉ muốn đánh người. Soạt một tiếng! Công chúa rút cây roi dưới đệm ra vụt vào tấm thân trần truồng của Vi Tiểu Bảo chan chát. Cô vụt liên hồi mười mấy roi liền. Lập tức máu vấy loang lổ. Công chúa nhìn thấy máu tươi bất giác nở mặt nở mày ra chiều rất thích thú. Cô cúi xuống đưa tay sờ những vết thương trên mình gã. Vi Tiểu Bảo đau quá, toàn thân nóng ran như lửa đốt. Gã lại năn nỉ:

- Hảo công chúa! Bữa nay công chúa đánh thế đủ rồi, nô tài... nô tài có điều gì đắc tội với công chúa đâu? Công chúa đột nhiên nổi giận đùng đùng, vung cước đá mạnh vào mũi gã. Máu mũi chảy ra như suối, cô hằn học nói:

- Mi không đắc tội với ta ư? Hoàng đế ca ca đem ta gả cho thằng lỏi thối tha Ngô ứng Hùng cũng hoàn toàn do quỉ kế của ngươi mà ra. Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Đó là thánh ý quyết định, không liên can gì đến nô tài. Công chúa hằn học hỏi:

- Ngươi còn chối cãi nữa ư? Trước nay Thái hậu thương ta thế nào mà tại sao ta đi lấy chồng xa xôi tận Vân Nam lại không nói một tiếng? Thậm chí ta vào từ giã để lên đường, Thái hậu cũng không nhìn nhõi gì đến. Thái hậu... Thái hậu... chính là mẫu thân sinh hạ ra ta sao lại vô tình đến thế? Cô nói tới đây, trong lòng đau xót không thể nhịn được, bất giác bưng mặt khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Thái hậu này là người khác rồi. Mụ điếm già đã cút mất, chỉ còn chân Thái hậu. Lão nhân gia giận thị thấu xương, dĩ nhiên không thèm nhìn nhõi gì đến. Nhưng vụ bí mật này ta không thể tiết lộ được. Công chúa khóc một hồi rồi hằn học nói:

- Mọi sự tại mi chẳng ra gì. Hoàn toàn là tại mi không tốt. Cô nói tới đây lại vung chân đá loạn xà ngầu vào người gã. Vi Tiểu Bảo chợt động linh cơ hỏi:

- Công chúa! Công chúa đã không chịu lấy Ngô ứng Hùng sao không nói trước cho nô tài hay, để nô tài tìm biện pháp đối phó? Công chúa dương mắt lên đáp:

- Ngươi gạt ta chăng? Còn có biện pháp gì nữa? Đây là chỉ ý của Hoàng đế ca ca thì ai dám trái lệnh? Vi Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên mọi người đều phải tuân thủ chỉ dụ của Hoàng thượng. Nhưng có một vị Hoàng thượng cũng không còn cách nào bắt y được nữa. Công chúa lấy làm kỳ hỏi:

- Nhân vật đó là ai vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đó là Diêm La Vương. Công chúa chưa hiểu ý gã, liền hỏi lại:

- Diêm La Vương thì làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Công chúa không ưng đi Vân Nam lấy chồng mà lại không dám kháng ý chỉ của Hoàng thượng, nhưng có thể thỉnh cầu Diêm La Vương giúp đỡ bắt tên tiểu tử Ngô ứng Hùng đi thì công chúa không phải lấy gã nữa. Công chúa sửng sốt hỏi:

- Làm gì có biện pháp xảo diệu như vậy? Có lý đâu Ngô ứng Hùng lúc này tự nhiên ngã lăn ra chết được? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Gã không xuống chầu Diêm Vương thì chúng ta đưa gã đi là xong. Công chúa hỏi:

- Ngươi nói thế là sát hại y hay sao? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không phải hạ sát. Thường có người đột nhiên lăn ra chết một cách bất minh bạch. Chẳng ai hiểu được vì duyên cớ gì? Công chúa trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo một lúc. Đột nhiên cô quát hỏi:

- Ngươi bảo ta mưu sát thân phu chăng? Không được! Không được! Ngươi đã nói gã tiểu tử Ngô ứng Hùng đó bảnh trai lắm mà, bao nhiêu cô gái trong thiên hạ đều muốn lấy gã. Ngươi mà giết chết gã, ta không chịu bỏ qua. Cô nói rồi lại vung roi lên vụt liên hồi xuống mình gã. Vi Tiểu Bảo đau quá kêu thét lên. Công chúa cười hỏi:

- Ngươi đau lắm ư? Ngươi càng đau đớn bao nhiêu, ta càng thích thú bấy nhiêu. Có điều ngươi la làng để người ngoài nghe tiếng thì không phải khí phách của bậc đại anh hùng. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài vốn chẳng phải là anh hùng hào kiệt chi hết, mà chỉ là con chó đực. Công chúa lại thóa mạ:

- Con mẹ nó! Té ra mi là một con chó đực. Vi Tiểu Bảo thấy một vị công nương cành vàng lá ngọc dòng dõi quyền quí nhất thiên hạ mà thốt ra những lời thô tục như vậy thì không khỏi sửng sốt. Công chúa tiện tay lượm lấy một chiếc vớ ở chân Vi Tiểu Bảo nhét vào miệng gã. Cô lại vung roi lên quất lên quất xuống người gã cực kỳ tàn nhẫn. Vi Tiểu Bảo bị đánh một hồi liền giả vờ chết giấc. Hai mắt trợn trừng toàn lòng trắng. Gã nằm yên không nhúc nhích. Công chúa lại quát mắng:

- Quân tiểu tặc này! Mi giả vờ chết ư? Ta thử cầm đao đâm vào bụng mi ba nhát, nếu quả thật mi chết rồi thì không còn cục cựa gì được nữa. Vi Tiểu Bảo than thầm:

- Vụ này không thể để thị thử được. Gã liền giãy giụa mấy cái. Công chúa nổi tràng cười khanh khách, lại vung roi đánh, cây bì tiên đập vào da thịt gã nghe chan chát. Công chúa đánh gã mười mấy roi nữa rồi quẳng bì tiên xuống đất

- Bây giờ đến đoạn Gia Cát Lượng thiêu đốt quân đằng giáp. Vi Tiểu Bảo bồn chồn trong dạ than thầm:

- Bữa nay lão gia gặp phải con điên này là vì tổ tôn mười chín đời nhà lão gia đã gây nên tiền

oan nghiệp chướng. Lại nghe công chúa tự nói một mình:

- Quân đằng giáp mà không mặc áo giáp thì làm sao đốt cháy được? Vậy ta tẩm dầu vào người gã mới có thể đốt thành ngọn đuốc. Cô nói rồi trở gót ra ngoài để đi lấy dầu. Vi Tiểu Bảo cố gắng giẫy dụa, nhưng chân tay bị trói rất chặt, không sao thoát ra được. Trong lúc nguy cấp, gã la thầm:

- Lão gia bái sư không biết bao lần mà không ích lợi gì. Lần đầu tiên là lão con rùa Hải Đại Phú. Sau đó Trần tổng đà chúa sư phụ, rồi Hồng giáo chủ sư phụ, nào Hồng phu nhân sư phụ, nào tiểu Hoàng đế sư phụ, nào Trừng Quan sư điệt lão hoà thượng sư phụ, nào lão ni cô sư phụ. Cả một chuỗi dài sư phụ mà chẳng ai dạy công phu thực dụng cho mình. Giả tỷ lão gia trong mình học được nội công thâm hậu thì hai tay hai chân chỉ khẽ cựa một cái cũng đủ làm cho dây trói phải đứt tung, chẳng sợ gì cái cuộc hỏa thiêu đằng giáp của ả công chúa chết đâm kia. Gã chẳng biết tự trách mình đã ăn bơ làm biếng không chịu rèn luyện võ công một cách đàng hoàng, mà lại trách các sư phụ dạy võ công không ra hồn. Trong những sư phụ của Vi Tiểu Bảo thì Vua Khang Hy là người chưa có bản lãnh gì đáng kể. Hải Đại Phú không chịu truyền võ công một cách thành thực, vợ chồng Hồng giáo chủ truyền công cho gã trong khoảng thời gian quá ngắn ngủi. Còn Trần Cận Nam, Trừng Quan đều là những nhân vật võ công rất tinh thâm. Công phu của Cừu Nạn càng đến trình độ xuất thần nhập hoá. Giả tỷ gã cố học một cách thành thực thì nay cũng đã thành tựu được đôi chút, quyết không đến nỗi hiện giờ không bằng một tên thị vệ tầm thường ở Thanh cung. Vi Tiểu Bảo đang lúc trong lòng nóng nẩy hết oán trời lại trách người, gã chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng người khẽ nói:

- Mau vào cứu y đi! Chính là thanh âm của Cừu Nạn. Câu này vừa lọt tai, Vi Tiểu Bảo mừng quá những muốn nhảy lên nhưng chân tay bị trói chặt không sao nhảy được. Lại nghe A Kha đáp:

- Gã... gã không mặc quần áo chi hết thì không thể cứu được. Vi Tiểu Bảo tức quá mắng thầm trong bụng:

- Con nha đầu chết đâm kia! Ta trần truồng sao lại không cứu được? Chẳng lẽ nhất định ta phải mặc quần áo đầy đủ thị mới chịu giải cứu? Ngươi thấy chồng mắc nạn mà không giải cứu thì có khác gì đã mưu sát thân phu? Ngươi muốn làm một tên tiểu quả phụ mới sung sướng chăng? Lại nghe Cừu Nạn nói:

- Ngươi nhắm mắt lại cắt dây cột tay chân cho gã không được hay sao? A Kha đáp:

- Không được đâu? Đệ tử nhắm mắt lại không nhìn thấy gì, lỡ ra.... lỡ ra đụng vào người gã thì làm thế nào? Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sư phụ! Sư phụ vào cứu gã hay hơn. Cừu Nạn tức giận hỏi:

- Ta là người xuất gia mà làm việc thế này được ư? Nên biết bà xuất gia từ nhỏ. Suốt đời giữ gìn mình như ngọc trắng gương trong. Vi Tiểu Bảo tuy còn nhỏ nhưng cũng là một gã thiếu niên nam tử mười mấy tuổi rồi. Gã thân thể lõa lồ, dĩ nhiên bà không thể ngó vào được. Vi Tiểu Bảo muốn la lên:

- Các vị lấy manh áo liệng vào đây để phủ lên người cho tiểu tử thì không còn trông thấy da thịt nữa. Khốn nỗi gã bị nhét vớ thối không thốt nên lời mà Cừu Nạn va A Kha thì không có tài ứng biến. Cừu Nạn cùng A Kha giả làm cung nữ, bình thời vẫn sợ công chúa sinh lòng ngờ vực rồi

vặn hỏi lôi thôi nên hai người chỉ lẩn quẩn với đám cung nữ ty tiện hạ cấp để khỏi phải giáp mặt công chúa. Đêm nay hai người nghe trong phòng công chúa có tiếng roi vọt và kêu la, liền đến ra ngoài cửa sổ dòm vào thì thấy Vi Tiểu Bảo bị lột sạch quần áo ra và đang bị công chúa cầm roi đánh đập. Thầy trò Cừu Nạn đứng ngoài cửa sổ còn đang bàn mưu tính kế cứu Vi Tiểu Bảo chưa xong thì đã thấy Kiến Ninh công chúa trở về phòng, cô cười ha hả nói:

- Trong lúc nhất thời ta kiếm không được mỡ heo, mỡ bò, bây giờ rán lấy ít mỡ chó đực vậy. Ngươi đã bảo chẳng phải anh hùng hào kiệt mà chỉ là con chó đực. Mỡ chó đực ra chưa từng thấy qua, ngươi có biết nó thế nào không? Cô nói rồi cầm cây đèn nến trên bàn đốt vào trước ngực Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đau quá co thụt lại phía sau. Công chúa tay trái nắm lấy đầu gã để gã không cử động được. Tay mặt cô tiếp tục cầm đèn châm vào da thịt Vi Tiểu Bảo cháy xèo xèo. Chỉ trong khoảnh khắc mùi khét lẹt xông lên dàn dụa. Cừu Nạn giật mình kinh hãi, vội đẩy cửa sổ ôm A Kha liệng cô vào phòng quát:

- Cứu người đi! Lẹ lên! Rồi bà quay đầu ra phía khác chỉ sợ nhìn thấy thân thể lõa lồ của Vi Tiểu Bảo. Bà còn nhắm mắt lại. A Kha không tự chủ được bị sư phụ liệng vào phòng. Vi Tiểu Bảo trần truồng bày ra trước mắt. Lúc này cô không muốn nhìn cũng chẳng được. Cô vung chưởng đánh vào sau gáy công chúa. Công chúa la hoảng, quát hỏi:

- Ai đó? ả đưa tay trái lên gạt, tay mặt quạt tắt ngọn đèn nến đi. Nhưng trên bàn còn bốn cây nến hồng vẫn cháy soi sáng cả căn phòng. A Kha liên tục phóng chiêu đánh tới. Công chúa không phải là địch thủ của cô nên đành chịu thất bại. Mấy tiếng rắc rắc vang lên! Cánh tay mặt và đùi bên trái công chúa đã bị cô vặn trật khớp ngã lăn xuống bên giường. Kiến Ninh công chúa bản tính cực kỳ hung hăng. Tuy biến xảy ra đột ngột người ả bị kiềm chế rồi mà miệng không ngớt thoá mạ ầm lên. A Kha tức giận hỏi:

- Mọi sự đều do ngươi gây ra sao còn mắng người ta? Đột nhiên cô la một tiếng rồi khóc oà lên, trong lòng lấy làm tủi nhục vô cùng. Công chúa thấy thái độ kỳ dị của A Kha, chẳng hiểu tại sao, ả ngẩn người ra không thóa mạ nữa. ả tự hỏi:

- Con nha đầu ở đâu nhảy vào đánh ngã ta mà sao thị lại khóc òa lên? A Kha chụp lấy thanh trủy thủ ở dưới đất, lia đứt dây cột chân tay Vi Tiểu Bảo. Cô thẹn quá mặt đỏ bừng lên, liệng dao trủy thủ xuống đất, hấp tấp chuồn ta ngoài cửa chạy như bay. Cừu Nạn lật đật rượt theo cô. Trong phòng ngủ của công chúa xảy ra cuộc náo loạn, bọn cung nữ và thái giám đã nghe tiếng, nhưng công chúa đã căn dặn:

- Bất luận trong phòng nổi lên âm thanh cổ quái gì mà không có tiếng la gọi cũng không được vào. Kẻ nào thiện tiện tiến vào là bị chém đầu. Vì thế chúng chỉ ngơ ngác nhìn nhau. Có điều chúng biết trước vị công chúa này thích tinh nghịch từ thuở nhỏ. Những lối tinh nghịch của thị ly kỳ không kể xiết được. Số đông chúng hiểu cả rồi nên không lấy làm lạ nữa. Vừa rồi công chúa lại sai bọn thái giám vào khiêng bọn Mã Ngạn Siêu và Tiền Lão Bản nằm chết giấc trong phòng ra ngoài rồi cột chân tay họ lại. Ai cũng liệu trước hôm nay tất xảy ra chuyện lôi thôi. Có điều họ không ngờ công chúa lại đánh người đến độ không nhúc nhích được. Nên biết mẫu thân sinh hạ công chúa chỉ là giả Thái hậu. Mụ xuất thân nơi dân dã ngoài giang hồ thì làm gì biết đường quản thúc cùng giáo huấn con gái? Vua Thuận Trị đã xuất gia làm sư. Đương kim Hoàng đế là Vua Khang Hy còn nhỏ tuổi nên công chúa tha hồ làm những chuyện vô pháp vô thiên mà không bị một người nào kiềm thúc. Vi Tiểu Bảo vừa rồi bị công chúa cầm đèn nến châm lửa vào da thịt. Gã đau rát nhức nhối, xuýt nữa ngất đi. Nhưng gã thấy A Kha băng qua cửa sổ vào

phòng lại phấn khởi tinh thần. Tay gã được cắt đứt dây trói rồi, việc đầu tiên là móc chiếc vớ trong miệng ra. Gã đứng dậy đóng cửa sổ lại lớn tiếng thoá mạ:

- Con đượi non này đã thấy mỡ hồ ly bao giờ chưa? Ta chưa thấy qua, bây giờ phải rán Hồ ly lấy mỡ coi chơi. Gã vừa nói vừa vung chân đá vào người công chúa hai cước. Vi Tiểu Bảo bắt quặt hai tay công chúa ra sau lưng rồi xé một mảnh quần của thị cột lại. Chân tay công chúa bị trật khớp, đau điếng người. Đầu thị toát mồ hôi đầm đìa thì còn chống cự thế nào được? Vi Tiểu Bảo lại chụp lấy vạt áo trước ngực công chúa xé roạc một tiếng. Vạt áo thị lập tức bị rách mấy chỗ. Công chúa chỉ mặc phong phanh tấm áo mỏng. áo thị bị xé rách rồi để lộ làm da trước ngực trắng như tuyết. Lúc này Vi Tiểu Bảo đang tức giận công chúa đến cùng cực. Gã lại lượm cây đèn bỏ lăn dưới đất, châm lửa thắp lên rồi cầm lại đốt ngực công chúa. Gã lớn tiếng thoá mạ:

- Con đượi non thối tha kia! Đây là chuyện quả báo nhãn tiền. Ta không cần rán mỡ hồ ly lấy mỡ nhiều mà chỉ cần một chén đựng Toan mai thang cũng đủ rồi. Công chúa tuy quật cường nhưng bị cháy da trước ngực, thị đau nhức không chịu được, rú lên một tiếng: "úi chao!" Vi Tiểu Bảo thấy thị kêu la, chợt nhớ tới mối hận nhét vớ vào miệng, liền nói:

- à phải rồi! Lão gia cần cho ngươi nếm cái mùi vớ thối là thế nào. Gã cúi xuống lượm chiếc vớ lên toan nhét vào miệng công chúa. Công chúa bỗng cất giọng ôn nhu năn nỉ:

- Quế tướng công! Tướng công bất tất phải nhét bít tất vào miệng nô tài làm chi, nô tài không kêu la nữa là xong. Ba tiếng Quế tướng công lọt vào tai Vi Tiểu Bảo khiến gã không khỏi ngẩn ngơ. Ngày trước ở trong tẩm điện tại Hoàng cung, công chúa giả làm nô tài hầu hạ gã và xưng hô như vậy.

Hồi 139 - Tiểu Thái Giám Thành Giả Phò Mã

Bây giờ Vi Tiểu Bảo lại được nghe công chúa xưng hô mình như vậy, bất giác lòng gã nổi lên một mối bâng khuâng khôn tả. Công chúa càng dịu giọng hơn:

- Quế tướng công! Tướng công buông tha cho nô tài đi thôi. Nếu tướng công tức bực trong lòng thì lấy roi mà đánh cho hả giận. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta không đánh cho ngươi một trận nhừ đòn thì không thể hả được mối hận này. Gã đặt cây đèn xuống, cầm roi quất túi bụi vào người công chúa. Công chúa khẽ rên la:

- úi chao! úi chao!... Nhưng gã thấy thị mở hé mắt ra miệng cười chúm chím, dường như khoan khoái vô cùng! Vi Tiểu Bảo thóa mạ:

- Con tiện nhân này! Ngươi được đánh đòn sướng lắm hay sao? Công chúa thủng thẳng đáp:

- Nô tài... nô tài quả là một con tiện nhân. Xin tướng công đánh nữa đi, đánh mạnh vào. úi chao! Vi Tiểu Bảo liệng roi đi nói:

- Đã thế ta không đánh ngươi nữa. Gã xoay mình kiếm quần áo để mặc nhưng chẳng thấy đâu, liền hỏi:

- Ngươi dấu quần áo ta ở chỗ nào? Công chúa đáp:

- Nô tài năn nỉ tướng công thu nạp. Nô tài... phục thị để mặc quần áo cho tướng công! Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Con tiện nhân này tuy tánh tình cổ quái, nhưng Hoàng thượng đã phái ta đưa thị đến Vân Nam. Dù sao ta cũng không thể giết thị được. Gã lại cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Ngươi là một con đượi thối tha. Công chúa cười hỏi:

- Tướng công coi có ngoạn mục không? Vi Tiểu Bảo tức giận quát mắng:

- Tổ bà nó! Cái gì mà ngoạn mục? Gã cầm lấy tay thị hết sức kéo mạnh ra lắp trúng vào khớp. Gã không hiểu thuật tiếp cốt phải dằng co mấy cái mới lắp vào đúng khớp. Công chúa đau quá không ngớt la lên:

- Trời ơi! Đau quá!... Đến lúc ráp lại xương đùi cho Công chúa. Thị nằm phục trên lưng gã. Hai làm da đụng chạm. Vi Tiểu Bảo cảm thấy môi khô, lưỡi ráo, lòng nóng như lửa. Gã nói:

- Ngươi ngồi cho tử tế. Trường hợp này lão gia muốn lấy ngươi làm vợ. Công chúa nhõng nhẹo đáp:

- Nô tỳ cũng đang muốn tướng công coi nô tài như vợ con. Hai tay thị ôm chặt lấy gã. Vi Tiểu Bảo khẽ cục cựa đẩy công chúa ra. Công chúa lại trần mình lại hôn vào môi Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo liền cảm thấy đầu váng mắt hoa rồi tưởng chừng như con người mình đang lơ lửng trong đám mây mù. Trước mắt gã là con tiện nhân, Hồ ly tinh nhưng diễm lệ khả ái không bút

nào tả xiết. Trong nhà những ngọn nến đang cháy bỗng phụt tắt. Vi Tiểu Bảo như mê như tỉnh, không biết người lạc vào cõi nào? Giữa lúc gã đang mê ly ngây ngất chợt nghe bên ngoài có tiếng A Kha hỏi vọng vào:

- Tiểu Bảo! Ngươi ở chỗ nào? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi. Gã đang ở trong giấc mộng mê ly choàng tỉnh dậy đáp:

- Tiểu đệ ở đây. A Kha tức giận hỏi:

- Ngươi còn làm gì trong đó? Vi Tiểu Bảo kinh hãi luống cuống đáp:

- Dạ dạ! Không... không làm gì cả. Gã muốn đẩy công chúa ra ngồi dậy, nhưng công chúa cứ ôm ghì lấy gã khẽ hỏi:

- Đừng ra! Tướng công bảo thị cút đi! Thị là ai vậy? Vi Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Y là.... vợ ta đó! Công chúa nói:

- Nô tài... mới là vợ tướng công, thị không phải đâu. A Kha vừa bẽ bàng vừa tức giận giậm chân một cái rồi xoay mình bỏ đi. Vi Tiểu Bảo la gọi:

- Sư tỷ! Sư tỷ!... Gã không nghe tiếng đáp lại toan gọi nữa thì đôi môi nóng bỏng đã ngậm chặt lấy miệng gã, không gọi ra tiếng nữa.... Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo mặc quần áo rồi rón rén ra khỏi phòng ngủ của công chúa. Gã hỏi bọn thái giám chầu chực bên ngoài biết là Tiền Lão Bản và Mã Ngạn Siêu không việc gì, chỉ bị cột và giam trong sương phòng phía đông, gã mới thấy hơi vững dạ. Gã lại cảm thấy bẽ bàng không dám đến gặp hai người chỉ sai thái giám đi cởi trói cho chúng. Vi Tiểu Bảo về đến phòng mình vừa hoan hỷ lại vừa khiếp sợ, không dám nghĩ nhiều, chui vào chăn ngủ vùi. Chiều hôm ấy Vi Tiểu Bảo mới gặp mặt Cừu Nạn. Gã cúi đầu xuống mặt đỏ bừng lên, yên trí sẽ bị sư phụ trách phạt một phen, có khi bà phóng chưởng đánh chết tươi vũng chưa biết chừng. Chẳng ngờ Cừu Nạn không biết chi hết. Bà dùng lời ôn nhu an ủi gã rồi hỏi:

- Con tiểu nha đầu đó thật là điên khùng! Ngươi có bị thương nặng lắm không? Vi Tiểu Bảo bây giờ mới vững dạ đáp:

- Chưa đến nổi nào. May mà... may mà không bị thương tổn đến gân cốt. Gã thấy A Kha trợn mắt nhìn mình liền nói:

- Nhờ ơn sư phụ và sư tỷ giải cứu, không thì đêm qua thị... thị nhất định đốt chết đệ tử rồi. A Kha ấp úng:

- Ngươi... ngươi... Đột nhiên mặt cô đỏ bừng không nói nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Y... công chúa... đánh thuốc mê khiến cho đệ tử không biết gì nữa và không cử động được. Cừu Nạn sinh lòng thương xót nói:

- Tuy ta đã thu ngươi làm đồ đệ nhưng vì nội thương chưa hoàn toàn bình phục, thành ra chưa truyền thụ võ công cho ngươi được. Dè đâu lại bị con tiểu nha đầu đó khinh khi hành hạ như vậy. Giả tỷ Vi Tiểu Bảo có chí học võ công thượng thừa thì đây là cơ hội rất tốt cho gã khẩn cầu học nghệ. Dĩ nhiên Cừu Nạn sẽ châm chước truyền thụ võ công để gã thành tựu được một phần mà suốt đời gã không hưởng thụ hết. Những bản tính gã làm biếng, bất cứ việc gì phải dụng tâm

khổ nhọc, gã đều muốn lẩn tránh, chỉ sợ không làm nổi. Đêm qua Vi Tiểu Bảo bị công chúa cột chân cột tay hành hạ, nào roi đánh, nào lửa đốt mà không thoát ra được, liền ngấm ngầm oán trách các vị sư phụ không chịu truyền thụ võ công. Bây giờ Cừu Nạn thật lòng muốn truyền dạy, gã lại ngại ngùng cất tiếng rên rỉ đáp:

- Thưa sư phụ! Đệ tử nhức đầu quá, tưởng chừng bể óc mà da thịt trong người tựa hồ bị lóc ra từng mảnh. Cừu Nạn gật đầu đáp:

- Ngươi hãy đi nghỉ ngơi để dưỡng thương. Từ nay nên tìm cách lánh xa con tiểu nha đầu đó. Khi nào cần kíp hãy đến gặp thị và phải đem theo mấy chục người, thì thị không thể công nhiên khó dễ với ngươi được. Bất luận thứ gì của thị cho cũng đừng ăn uống. Vi Tiểu Bảo khen phải luôn miệng. Gã toan lui ra bỗng nghe Cừu Nạn hỏi:

- Đêm qua vì lẽ gì thị lại đánh ngươi? Chẳng lẽ thị không biết Hoàng đế sủng ái ngươi lắm ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Công chúa... không muốn đi lấy chồng ở Vân Nam. Thị bảo đó là chủ ý của đệ tử. Dường như con tiểu tiện nhân này đã biết chuyện thầy trò mình đối phó với mẫu thân thị thế nào rồi. Gã chỉ hời hợt bịa ra câu chuyện này cũng trút lên đầu Cừu Nạn phần nửa trách nhiệm vì lẽ gì mà đêm qua công chúa hành hạ gã. Cừu Nạn nói:

- Không chừng mẫu thân thị đã kể cho thị biết vụ đó. Vậy từ nay ngươi phải gia tâm đề phòng mới được. Bà nghĩ thầm trong bụng:

- Hôm trước ta đối phó với giả Thái hậu bằng một thủ đoạn tàn nhẫn, Tiểu Bảo đứng đằng sau giường không lộ diện nhưng chắc mụ đã tìm ra manh mối nên sai con gái trả thù. Đoàn người thủng thẳng đi về phía Tây Nam. Đêm nào cũng vậy, công chúa lén lút gọi Vi Tiểu Bảo đến bầu bạn với mình. Ban đầu Vi Tiểu Bảo còn sợ sư phụ và đồng bọn Thiên Địa Hội biết chuyện nhưng con người thiếu niên vừa biết mùi nam nữ chung đụng, mà công chúa kiều mỵ kia lại dùng thiên hình vạn trạng để quận quịt lấy gã thì gã còn dứt tình làm sao được? Dù là bậc chính nhân quân tử chưa chắc đã tri thủ được. Huống chi Vi Tiểu Bảo là con người sinh trưởng ở nơi kỷ viện, chẳng hiểu luân thường đạo đức là gì, thì đè nén lòng hươi dạ vượn thế nào nổi? Mười mấy hôm đầu gã còn lén lút, sau khi liễu sự lập tức trở về phòng mình. Về sau gã nằm lỳ trong phòng công chúa suốt đêm. Ban ngày làm Tứ hôn sứ, ban đêm biến thành Phò mã gia. May thay ở chỗ ngoại trừ công chúa, ai ai cũng tưởng gã là tiểu thái giám thì dù gần đàn bà cũng chẳng làm gì được, nên thấy gã ra vào phòng ngủ của công chúa đều không nảy dạ hoài nghi. Họ cho công chúa cùng gã suýt soát tuổi nhau, lại trò chuyện hợp tính nên kề cận nhau là thường, chứ chẳng khi nào nghĩ tới hai người lại có chuyệ ám muội bỉ ổi. Đôi nam nữ thiếu niên đã biết mùi tình tứ quyến luyến nhau chẳng khác gì keo sơn. Công chúa dẹp bỏ tính khí điêu ngoan man rợ, giữ phận nô tài. Hễ thị thấy Vi Tiểu Bảo vào phòng liền quỳ xuống nghênh tiếp. Một điều kêu gã là "Quế tướng công", hai điều kêu gã là Quế phò mã. Ngày trước Phương Di gạt Vi Tiểu Bảo ra Thần Long Đảo, lúc ngồi thuyền chỉ thân thiết bằng vẻ mặt trìu mến hay bằng lời nói ôn nhu cũng đủ khiến cho gã mê mẫn tâm thần. Huống chi lần này gã hưởng những phút tiêu hồn, trách nào chẳng phượng đảo loan điên. Hai người chỉ mong cho quãng đường đi Vân Nam dài vô tận, vĩnh viễn không bao giờ tới nơi. Một hôm đoàn người đến thành Trường Sa thì Lục Cao Hiên từ đảo Thần Long cũng đến nơi. Hai bên tương hội, Lục Cao Hiên đem khẩn dụ của Hồng giáo chủ đến. Hắn nói cho Vi Tiểu Bảo hay Giáo chủ được hai pho kinh sách rất lấy làm hài lòng. Lão nhân gia khen Bạch Long Sứ tận tâm phục vụ, lại là người tinh minh mẫn cán,

đáng mặt đại công thần của bản giáo. Rồi gã lấy thuốc giải Độc long dịch cân hoàn đưa cho Vi Tiểu Bảo. Dạo này Vi Tiểu Bảo lòng dạ để hết vào chuyện ái ân cùng Kiến Ninh công chúa, gã quên cả trong người mình trúng chất kịch độc. Bây giờ gã nghe Lục Cao Hiên nói vật mới sực nhớ ra chuyện cũ. Gã được thuốc giải, mừng rỡ vô cùng, liền chia cho Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả cùng uống. Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả khom lưng tạ ơn. Chúng còn nói hoàn toàn trông cậy vào Bạch Long Sứ lập nên công lao chúng mới được Hồng giáo chủ ân ban linh dược để trừ mối họa tâm phúc trong người. Lục Cao Hiên lại nói:

- Giáo chủ truyền dụ cho Bạch Long Sứ: còn sáu bộ kinh sách nữa cần tiếp tục điều tra. Nếu Bạch Long Sứ lại lập được kì công thì lão nhân gia sẽ ban thưởng một cách trọng hậu. Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Vụ này dĩ nhiên bản sứ phải hết lòng. Ên đức của giáo chủ coi nặng bằng non, dù chúng ta có phải tan xương nát thịt cũng chưa đủ báo đền trong muôn một. ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên đồng thanh hô:

- Giáo chủ tiên phúc lâu dài, thọ ngang Thượng Đế!

- Bạch Long Sứ phước trạch dồi dào, thọ sánh non Nam! Vi Tiểu Bảo cười nghĩ bụng:

- Ta cũng chẳng cần cóc gì phúc trạch dồi dào, thọ sánh non Nam. Miễn sao ngày nào cũng vui sướng như hiện nay là diễm phúc lắm rồi, chẳng còn điều gì tuyệt diệu hơn nữa. Vi Tiểu Bảo cùng Kiến Ninh công chúa chỉ cầu cho đường đi Vân Nam ngàn trùng cách trở, vĩnh viễn không bao giờ tới nơi, nhưng dù đường xa đến đâu, hành trình dù chậm chạp, cũng có một ngày phải tới chốn. Đoàn người chưa vào đến địa hạt tỉnh Quý Châu, Ngô Tam Quế đã điều khiển binh mã đi đón tiếp. Viên lãnh đội tổng binh là Mã Bảo đã gặp Vi Tiểu Bảo một lần ở chùa Thiếu Lâm. Hắn là người tinh minh mẫn cán, ít nói, nhưng cách đón tiếp rất chu đáo. Khi gần đến Vân Nam, Ngô ứng Hùng ra ngoài tỉnh tiếp rước. Chiếu theo nghi lễ của triều đình thì trước khi thành thân y không được cùng công chúa tương kiến. Hiện thời công chúa đang cùng Vi Tiểu Bảo quấn quít nhau như keo sơn. Công chúa vừa nghe tin Ngô ứng Hùng tới nói liền mày liễu dựng ngược, tức bực vô cùng! Cô nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải nghĩ cách nào hạ sát Ngô ứng Hùng đi thì chúng ta mới được làm vợ chồng vĩnh viễn. Vi Tiểu Bảo nghe nói giật bắn mình lên, bụng bảo dạ:

- Việc này nhất định không thể làm được. Ta chỉ muốn lấy A Kha làm vợ.. Còn cái ngôi phò mã giả hiệu này chỉ ban đêm lén lúc vụng trộm với nhau, nhất quyết chẳng thể làm chân phò mã được. Công chúa thấy gã chau mày ngẫm nghĩ tỏ vẻ không cương quyết liền nổi giận hỏi:

- Sao ngươi lại không nói gì? Việc hạ sát thằng lỏi Ngô ứng Hùng là do chính miệng ngươi nói ra, chứ không phải ý của ta. Vi Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Giết gã thì nhất nhất định muốn giết rồi, nhưng chúng ta phải chờ cơ hội mới hạ thủ được. Vậy nàng không nen cho người ta sinh lòng ngờ vực. Công chúa nói:

- Được rồi! Ta hãy tạm thời nghe lời ngươi, nhưng ta nhắc lại là ta nhất định theo ngươi và quyết chẳng chung chăn gối với tên tiểu tử đó. Ta cảnh cáo ngươi hay: nếu ngươi không hạ sát gã là bao nhiêu việc giữa chúng ta sẽ đổ bể hết. Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta sẽ nói cho Ngô Tam Quế hay là bị ngươi cưỡng gian thì dù Hoàng đế ca ca có sủng ái ngươi

tới đâu thì người ngươi cũng bị hắn chặt ra làm mấy chục đoạn. Vi Tiểu Bảo tức quá, vung tay tát công chúa một cái và quát hỏi:

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn! Ta cưỡng gian ngươi bao giờ? Công chúa cười khúch khích giang tay ôm ghì lấy gã cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu oan gia! Ngươi là một kẻ lòng dạ độc ác tất phải chết non. Sao lại đánh người ta nặng thế không sợ người ta đau ư? Một hôm gần đến thành Côn Minh, thủ phủ tỉnh Vân Nam, bỗng nghe từng hồi tù và nổi lên. Một tên quan binh báo:

- Bình Tây Vương đến đón tiếp loan giá công nương. Vi Tiểu Bảo vọt ngựa lên trước thấy một đội kỵ mã hàng ngũ chỉnh tề, xiêm y sặc sỡ, cưỡi tuấn mã đi trước. Chúng nhất tề xuống ngựa đứng sắp hàng hai bên đường. Giữa những tiếng đàn sáo, mấy trăm tên đồng tử nhỏ tuổi mình mặc áo hồng bào, tay cầm tinh kỳ đi tiền đạo dẫn một tướng quân đến nơi. Viên tản lễ quan lớn tiếng hô:

- Nô tài là Bình Tây Thân Vương Ngô Tam Quế xin tham kiến Kiến Ninh công chúa điện hạ. Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ Ngô Tam Quế thấy người hắn cao lớn hùng vĩ, nét mặt đỏ tía mà không để râu. Bím tóc trắng như tuyết. Ngô Tam Quế tuy tuổi đã già nhưng chân bước mau lẹ, cử chỉ hiên ngang đi tới mặt xe loan quì xuống dập đầu. Vi Tiểu Bảo đứng một bên lẩm bẩm:

- Miễn lễ cho lão con rùa Ngô Tam Quế. Gã chờ Ngô Tam Quế khấn đầu xong mới hô:

- Bình Tây Vương miễn lễ! Ngô Tam Quế chạy đến bên Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Các hạ phải chăng là Vi Đô thống lừng danh thiên hạ về vụ bắt sống Ngao Bái? Vi Tiểu Bảo ngỏ lời vấn an rồi đáp:

- Không dám! Ty chức là Vi Tiểu Bảo xin tham kiếm Vương gia. Ngô Tam Quế cười khanh khách nắm tay gã nói:

- Vi đô thống là bậc đại nhân đại nghĩa. Tiểu vương ngưỡng mộ thanh danh từ lâu, xin miễn lối khách sáo thông thường. Từ nay trở đi cha con tiểu vương hoàn toàn trông vào sự nâng đỡ của Vi đô thống. Nếu Vi đô thống không rẻ bỏ thì xin coi nhau như người một nhà cho tiện. Vi Tiểu Bảo nghe lão nói khẩu âm Dương Châu liền có mấy phần hoan hỷ tự nhủ:

- Con mẹ nó! Của nợ này dễ thường là người đồng hương với ta. Rồi gã đáp:

- Cái đó ty chức khi nào dám với lên cao? Gã nói câu này cũng nhấn mạnh khẩu âm Dương Châu. Ngô Tam Quế cười hỏi:

- Phải chăng Vi Đô thống là người ở Dương Châu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chính phải. Ngô Tam Quế cười nói:

- Nếu vậy lại càng hay lắm! Tiểu vương quê quán ở Cao Bưu, phủ Dương Châu. Thế thì chúng ta là người đồng hương rồi còn gì? Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Tổ bà nó! Té ra hắn là người ở Cao Bưu chuyên làm nghề trứng muối. Đất Dương Châu mà nẩy ra tên đại hán gian này thì thật là xúi quẩy cho lão gia. Ngô Tam Quế cùng Vi Tiểu Bảo sóng vai lỏng buông tay khấu đi trước mở đường dẫn công chúa vào thành. Trăm họ trong thành

Côn Minh nghe nói công chúa tuân chỉ tứ hôn lấy Bình Tây thế tử đều ra trước ngõ để coi náo nhiệt. Trong thành đã treo đèn kết hoa. Khắp nơi đều dựng cổng chào và treo hỷ trướng. Dọc đường pháo nổ vang trời, trống chuông dậy đất. Vi Tiểu Bảo cùng Ngô Tam Quế cưỡi ngựa tiến thành, thấy dân khom lưng đón tiếp, bất giác gã lấy làm đắc ý. Nhưng rồi gã nghĩ:

- Một nàng công chúa dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường như vậy mà làm vợ gã tiểu tử Ngô ứng Hùng thì thật là uổng! Lão gia phải vượt đường xa ngàn dặm đưa nàng đến cho gã thành thân chẳng hoá ra diễm phúc của thằng lỏi thối tha này lớn quá ư? Gã nghĩ tới đây trong lòng lại nổi lên một nỗi bất bình khôn tả. Ngô Tam Quế đưa công chúa đến khuôn viên An Phụ ở phía Tây thành Côn Minh. Đây là chỗ ở cũ của Kiềm quốc công nhà họ Mộc về triều nhà Minh. Thật là một nơi lầu cao gác rộng, viên đình tuyệt mỹ. Ngô Tam Quế được tin báo triều đình ngự tứ công chúa thành hôn với con trai lão, lão liền lập tức lấy nhiều thợ khéo về sửa sang kiến thiết lại như mới. Ngô ứng Hùng đứng cách ngoài rèm nhìn vào thỉnh an công chúa rồi cùng Vi Tiểu Bảo đến phủ Bình Tây Vương. Phủ Bình Tây Vương ở trên núi Ngũ Hoa. Nơi đây nguyên là biệt cung của Vĩnh Lịch hoàng đế triều nhà Minh. Cung này rộng đến mấy dặm, lầu các đồ sộ, tường vách trạm trổ tinh vi, lại có đền hồng ao biếc. Phong cảnh nơi đây chẳng kém Hoàng cung nội điện mấy tý. Trong sảnh đường đã bày yến tiệc linh đình. Văn võ quan liêu dưới trướng Bình Tây Vương đều đến dự tiệc. Rượu đã ba tuần, Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Vương gia! ở Bắc Kinh ty chức thường nghe người ta nói Vương gia có ý tạo phản Ngô Tam Quế nghe nói tới đây xây xẩm mặt mày, bách quan cũng biến sắc. Lại nghe Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Bữa nay ty chức đến Vương phủ mới biết là người ta nhắm mắt nói mò. Ngô Tam Quế yên tâm được một chút đáp:

- Xin Vi đô thống minh xét cho. Đó là kẻ tiểu nhân ghen ghét phao ngôn vu hãm, quyết không thể tin được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế! Ty chức cũng nghĩ rằng: Vương gia có tạo phản thì bất quá cũng chỉ muốn làm Hoàng đế. Nhưng cung điện của Hoàng thượng đâu có hoa lệ thế này? Y phục của Hoàng thượng cũng không rực rỡ bằng Vương gia. Còn việc ăn uống của Hoàng thượng thì chính tay ty chức trù biện. Nói ra lại xấu hổ, vì cao lương mỹ vị cũng không bằng được như ở Vương phủ đây. Vậy Vương gia làm Bình Tây Vương còn sung sướng hơn Hoàng thượng nhiều thì cần gì phải làm Hoàng đế? Chuyến này về ty chức trở về Bắc Kinh sẽ tâu Hoàng thượng nhất quyết Bình Tây Vương không có dạ phản nghịch, dù ai có mời Bình Tây Vương lên làm Hoàng đế, Vương gia nhất định không chịu. Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ. Khách quan đều dừng lại không uống nữa, chỉ ngơ ngác lắng tai nghe Vi Tiểu Bảo thuyết một hồi chẳng đâu vào đâu mà trống ngực ai nấy đều đánh như trống làng. Ngô Tam Quế sắc mặt hết đỏ bừng lại trắng bợt, không biết trả lời thế nào. Lão nghĩ thầm:

- Gã nói vậy thì ra Hoàng đế quả đã nghi ngờ ta có lòng phản nghịch. Lão đành bật ra mấy tiếng cười gượng gạo đáp:

- Đức Hoàng thượng rất anh minh lại kiệm ước để làm gương cho thần dân. Thật là bậc Vua hiền từ xưa cũng không ai bì kịp. Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Cả Diêu, Sâng, ủy, Thang cũng phải chịu thua. Ngô Tam Quế nghe gã nói ngơ ngác một hồi, sau mới hiểu là gã muốn nói đến những bậc thánh quân Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang.

Lão liền cung kính đáp:

- Đức cần kiệm của Hoàng thượng đã nêu gương sáng thì phận nô tài dĩ nhiên phải noi theo. Đáng lý tiểu Vương không dám ăn ở xa hoa, chỉ vì lượng thánh bao la, ban ơn cho công chúa về đây thành thân thì bọn tiểu vương khi nào dám coi thường nên phải tiếp rước cực kì long trọng để phụng sự công chúa cùng Đô thống. Sau khi hôn sự xong rồi tiểu Vương sẽ hết sức tiết giảm xa phí. Lão nghĩ bụng:

- Thằng lỏi này trở về Bắc Kinh mà tâu lên Hoàng đế là ta ăn ở cực kì xa xỉ tất ngài không khỏi nổi giận. Ta phải tìm cách gì đấm mồm gã mới được. Ngờ đâu Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Theo ý ty chức lại khác hẳn. Ta phải tiêu xài cho thật sang trọng cho thỏa lòng mong muốn. Đã làm đến Vương gia, có tiền sao lại chẳng tiêu xài? Như vậy thì làm Bình Tây Vương được ích gì? Nếu Vương gia sợ kim ngân nhiều quá không xài hết thì để ty chức xài dùm cho cũng được chứ sao? Ha ha! Gã nói câu này khiến cho Ngô Tam Quế vui mừng khôn xiết, khác nào trút bỏ được khối đá treo nặng bên lòng. Lão tự nhủ:

- Phải chăng ngươi chịu lấy tiền? Nếu vậy thì dễ quá rồi. Văn võ quan viên nghe Vi Tiểu Bảo công khai mở miệng đòi tiền ngay trên bàn tiệc thì ai nấy đều hớn hở vui cười và cho là đối xử với thằng lỏi này rất dễ. Quan khách vừa uống rượu vừa nghĩ kế đưa của đút cho gã. Bữa tiệc đang đầy vẻ khủng khiếp lại biến thành vui vẻ nhộn nhịp. Mọi người thi nhau ca tụng công đức cùng tâng công nịnh hót. Tiệc tan ai nấy vui vẻ ra về. Ngô ứng Hùng đưa Vi Tiểu Bảo trở lại An Phụ viên. Hai tay hắn bưng một cái hộp gấm dâng lên nói:

- Đây là chút bạc vụn, xin Vi Đô thống thu nạp để tiêu vặt. Khi nào đại giá trở về Bắc Kinh, phụ vương của tại hạ sẽ hết lòng đền ơn tân khổ của Vi Đô thống. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chúng ta bất tất phải khách sáo. Lúc tại hạ ra đi, đức Hoàng thượng có dặn bảo: "Này Tiểu Quế Tử! Người ta nói Ngô Tam Quế là gian thần. Vậy ngươi tới đó coi tận mắt xem y là trung thần hay là gian thần. Ngươi phải coi thật kỹ, kẻo lầm!" Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ liền tâu: "Xin Thánh thượng vạn an. Nô tài sẽ dương to cặp mắt để ngắm nhìn Bình Tây Vương từ đầu đến gót chân là biết rõ ngay"... ha ha! Tiểu vương gia! Là trung thần hay gian thần đâu phải chỉ mở miệng nói ra một câu mà quyết định được?

Hồi 140 - Vì Kết Bạn Dật Chi Bị Thảm Hình

Ngô ứng Hùng nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy không khỏi ngấm ngầm tức giận, bụng bảo dạ:

- Giang sơn nhà Đại Thanh đều do một tay gia gia ta đem lại cho nhà Vua. Không ngờ sau khi đại sự thành rồi, y lại quên ơn phụ nghĩa, phái người đến tra hỏi cha con ta là trung thần hay gian thần? Việc y tứ hôn cho công chúa hạ giá cùng ta thành thân, chưa chắc đã phải vì lòng tử tế. Tuy trong bụng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng hắn đáp:

- Cha con tại hạ một lòng son sắt giữ đạo trung trinh, hết sức khuyển mã phục vụ cho thánh quân cũng không đủ báo đền ơn đức của Hoàng gia. Vi Tiểu Bảo ngồi vắt chân lên nói:

- Đúng thế! Tại hạ cũng biết tiểu Vương gia dốc dạ trung trinh. Còn đức Hoàng thượng nếu không tin cẩn tiểu vương gia thì ngài đã chẳng với tiểu vương gia làm muội phu. Tiểu vương gia ơi! Tiểu vương gia làm muội phu của Hoàng đế tức là thăng quan đến tám bậc, tưởng chẳng còn gì sung sướng hơn nữa. Ngô ứng Hùng đáp:

- Ên đức Hoàng thượng mông mênh như trời biển. Vi Đô thống cũng tận tâm chu toàn. Tại hạ cảm kích vô cùng! Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Ta cho ngươi làm con rùa đen nhỏ, lại cắm sừng lên đầu ngươi, chẳng hiểu ngươi có cảm kích vô cùng không? Gã tiễn chân Ngô ứng Hùng về rồi mở hộp gấm ra coi, thấy trong đựng mười tập ngân phiếu, mỗi tập hai mươi tờ, mỗi tờ năm ngàn lạng bạc, cộng cả thảy là một trăm vạn lạng. Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm nghĩ bụng:

- Thằng cha này rộng rãi quá chừng! Hắn đưa ra một vạn lạng cho lão gia tiêu vặt. Vậy khi lão gia cần xài lớn thì hắn chẳng đưa một ngàn vạn lạng cũng phải năm trăm vạn lạng là ít. Hôm sau Ngô ứng Hùng đến mời Khâm sai đại thần phụ trách Tứ hôn sứ đến quân trừng coi diễn binh. Vi Tiểu Bảo cùng Ngô Tam Quế sóng vai đứng trên khán đài. Hai tên Đô thống hướng dẫn mấy chục tên tá lãnh khôi giáp tề chỉnh, xuống ngựa đến trước khán đài hành lễ. Tiếp theo từng đội binh mã riễu qua trước khán đài. Sau bọn phiên binh diễn đến năm doanh Trung dũng binh, năm doanh Nghĩa dũng binh. Mỗi doanh đều do một viên tổng binh đứng đầu. Mười viên tổng binh theo thứ tự đến hành lễ rồi dẫn quân biểu diễn bày trận. Quả nhiên toàn là binh cường mã tráng đã được huấn luyện rất tinh thục. Vi Tiểu Bảo tuy chẳng hiểu gì về quân sự, nhưng thấy binh hùng tướng mạnh, đội ngũ chỉnh tề, gã nhìn Ngô Tam Quế khen ngợi:

-Vương gia! Bữa nay tại hạ thật tình khâm phục Vương gia quá đỗi. Tại hạ hiện làm phí Đô thống ở Kiêu Ky doanh, đạo quân này là thân binh của đức Hoàng thượng mà nói ra xấu hổ. Giả tỷ Kiêu Kỵ Doanh chiến đấu với Trung dũng doanh ở dưới trướng của Vương gia thì thật tình Kiêu Kỳ doanh của bọn tại hạ nhất định phải thua chạy liểng xiểng, không còn đường tháo chạy. Ngô Tam Quế lấy làm đắc ý cười đáp:

- Lời khoa trương của Vi Đô thống khiến cho tiểu vương phải hổ thẹn không dám lãnh thọ. Có điều tiểu vương xuất thân là nhà tướng thì việc huấn luyện sĩ tốt là phận sự phải làm cho hết lòng. Bỗng nghe pháo nổ vang trời, quân reo dậy đất chấn động cả một vùng. Vi Tiểu Bảo sợ quá hai chân nhủn ra ngồi phệt xuống ghế, sắc mặt tái mét. Ngô Tam Quế cười thầm nghĩ

bụng:

- Ngươi bất quá là một tên tiểu thái giám kề cận bên mình tiểu Hoàng đế, chỉ trông vào những lời hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt cho tiểu Hoàng đế hả dạ, ngoài ra còn làm được cái đếch gì? Hỡi ơi! Một đứa con nít miệng còn hôi sữa mà làm nên phó Đô thống, Khâm sai đại thần gì gì cũng đủ biết tiểu Hoàng đế chẳng hiểu chi hết, chỉ o bế những kẻ thân tín. Lão vốn chẳng coi Vua Khang Hy vào đâu, bây giờ lại thấy Vi Tiểu Bảo khác nào cái bị thịt, càng mừng thầm trong dạ. Lão cho là triều đình không có người nữa rồi, chẳng còn chi phải đáng lo ngại. Cuộc duyệt binh hoàn tất, Vi Tiểu Bảo lấy thánh chỉ của Hoàng đế trao cho Ngô Tam Quế và nói:

- Đây là thánh chỉ của Hoàng thượng. Xin vương gia tuyên đọc để mọi người nghe. Ngô Tam Quế vội vàng quì xuống tiếp chỉ. Miệng lão đáp:

- Đã là thánh chỉ của Hoàng thượng, vậy xin Khân sai đại nhân tuyên đọc cho phải phép. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thánh chỉ nhận được tại hạ, nhưng tại hạ không nhận ra y. Tại hạ mù chữ còn tuyên đọc sao được? Ngô Tam Quế mỉm cười hai tay cầm thánh chỉ nâng cao ra điều cung kính, lớn tiếng đọc. Thanh âm lão sang sảng, trung khí lại đầy rẫy, lão đọc từng câu rành mạch truyền đi rất xa. Trong quảng trường đứng sắp hàng đến mấy vạn binh tướng mà yên lặng như tờ. Ai nấy đều lắng nghe. Trong thánh chỉ Hoàng thượng ban khen công lao thâm trọng của Bình Tây Vương, chuyên cần vương sự, trấn thủ biên thùy, ổn định man Di. Các tướng sĩ dưới trướng góp phần khổ tâm đều được gia tăng một cấp để thưởng công lao. Ngô Tam Quế tuyên đọc thánh dụ xong, lớn tiếng hô:

- Kính cẩn bái tạ ơn điển của Hoàng thượng. Bái chúc Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế. Ba quân tướng sĩ quỳ xuống cái rụp đồng thanh hô lớn:

- Cung tạ thánh hoàng ân điển, vạn tuế, vạn vạn tuế. Lần này Vi Tiểu Bảo đã biết trước tiếng hoan hô nhức óc nên chuẩn bị sẳng sàng, không đến nổi giật mình kinh hãi bủn rủn đầu gối như trước. Nhưng thanh âm của mấy vạn quân binh tướng kinh thiên động địa cũng làm cho gã tâm thần dao động không đứng vững được. Ngô Tam Quế đưa Vi Tiểu Bảo về Bình Tây vương phủ rồi cùng gã thương lượng chọn ngày làm lễ vu qui cho công chúa. Vi Tiểu Bảo nghe đến vụ này không khỏi chau mày, rất là khó chịu. Ngô Tam Quế hỏi:

- Mồng bốn tháng sau là ngày Hoàng đạo rất tốt cho việc nghinh hôn giá thú. Vi Đô thống coi ngày đó có được chăng? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Để công chúa thành hôn với Ngô ứng Hùng thì ta không làm phò mã giả được nữa. Gã liền chau mày đáp:

- Làm như thế thì hấp tấp quá! Công chúa xuất giá há phải chuyện tầm thường? Vương gia nên chuẩn bị cho thật chu đáo mới được. Chẳng dấu gì Vương gia, công chúa đây được Thái hậu và Hoàng thượng rất sủng ái. Cuộc nghinh hôn phải cho đàng hoàng. Nếu cử hành vội vã là có điều không tốt đẹp cho chúng ta. Ngô Tam Quế run lên tự hỏi:

- Thằng lỏi này cố ý làm khó dễ, phải chăng gã muốn ăn của đút? Lão liền cười nói:

- Dạ dạ! Mọi sự xin Vi Đô thống chiếu cố cho. Tiểu vương có chỗ nào khiếm khuyết mong được Đô thống chỉ điểm, bọn tiểu vương xin tận lực mà làm cho thật hoàn bị. Nếu mồng bốn mà quá

cấp bách thì mười sáu tháng sau cũng là ngày rất tốt, lại chẳng có điểm nào xung khắc với công chúa và tiểu tử. Thật là một ngày rất hợp, không phạm chi điều cấm kỵ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mười sáu tháng sau thì được rồi. Tại hạ đến xin chỉ thị công chúa xem nàng có dị nghị gì chăng? Gã trở về An Phụ Viên thấy rất nhiều quan viên chờ đợi xin vào bái kiến. Vi Tiểu Bảo thu lễ vật rồi nói mấy câu cảm ơn và cho bọn họ ra về. Từ lúc gã đến Vân Nam, chưa được thấy mặt huynh trưởng là Dương Dật Chi liền sai người đến nói với Ngô ứng Hùng xin cho y tới để hội kiến. Sau một lúc lâu, Ngô ứng Hùng thân hành đến nói:

- Thưa Vi Đô thống! Phụ vương của tại hạ phái gã họ Dương đi công cán chưa về, nên gã không thể chầu chực Đô thống được. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm thất vọng hỏi:

- Y đi đâu có việc gì? Bao giờ mới trở về? Ngô ứng Hùng hơi biến sắc ngập ngừng đáp:

- Gã đi Tây Tạng, đường sá xa xôi. Chuyến này chuyến này e rằng Vi Đô thống lỡ dịp gặp gã. Vi Tiểu Bảo thấy Ngô ứng Hùng dường như có vẻ ấp úng thì nghĩ bụng:

- Hắn nói chưa chắc đã đúng hoàn toàn. Phải chăng hắn muốn bày trò gì? Gã lại hỏi:

- Không hiểu Dương huynh qua Tây Tạng có việc gì? Thời gian công tác mất bao lâu? Ngô ứng Hùng đáp:

- Y đi không có việc gì quan trọng lắm. Nguyên bọn Lạt Ma bên Tây Tạng sai người đưa lễ đến biếu, nên phụ vương phái y đi đáp lại. Y mới đi mấy bữa trước đây. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy thì thật đáng tiếc! Gã tiễn chân Ngô ứng Hùng ra về rồi càng nghĩ càng thấy trong vụ này có điều quái dị. Gã tự hỏi:

- Sao lại có chuyện Ngô Tam Quế phái Dương Dật Chi đi Tây Tạng vào giữa hồi mình tới đây, không sớm mà cũng không chậm? Dường như họ cố ý không cho mình gặp y. Nhưng Ngô ứng Hùng đã nói vậy ta cũng chẳng làm thế nào được. Gã liền gọi Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên đến bảo chúng đi tìm bọn thị vệ của cha con Ngô Tam Quế cùng nhau ăn nhậu và đánh bạc để tìm cách dò hỏi tin tức Dương Dật Chi. Tối hôm ấy, Vi Tiểu Bảo vào hội kiến công chúa nói cho cô hay cuộc thành hôn đã ấn định vào ngày mười sáu tháng sau. Công chúa nói:

- Ta hạn cho ngươi trước khi cử hành hôn lễ phải giết cho bằng được tên tiểu tử Ngô ứng Hùng. Bằng không thì lúc bái đường ta sẽ la làng, nhất định không chịu lấy gã. Vi Tiểu Bảo đang tức mình nghe công chúa nói vậy lửa giận bốc lên ầm ầm. Gã giậm chân mấy cái rồi sừng sực ra khỏi phòng. Công chúa chạy lại nắm tay gã nhưng bị gã hất mạnh ra rồi bỏ đi. Công chúa vừa khóc vừa la gã cũng lờ đi như không nghe tiếng. Vi Tiểu Bảo ngồi lâu buồn quá liền gọi mười mấy tên thị vệ đến đánh xúc xắc, trong lòng mới trở lại vui thích. Đánh bạc đến nửa đêm thấy Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên vào phòng. Vi Tiểu Bảo trong tay cầm bộ xúc xắc chưa gieo xuống, gã nhìn thấy hai người liền cười nói:

- Chuyến này chắc nhà cái xúi rồi, sao mình không gieo sớm hơn một chút? Triệu Tề Hiền nói:

- Công việc mà Tổng quản sai bảo, nô tài đã điều tra ra được chút tin tức. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm! Gã gieo xúc xắc xuống. Tiếng bạc này gã ăn được cửa Thiên môn mà phải giam cho hai cửa Thượng môn và Hạ môn. Gã bỏ chiếu bạc đứng dậy kéo hai người vào sương phòng hỏi:

- Thế nào? Triệu Tề Hiền đáp:

- Thưa Tổng quản! Dương Dật Chi quả nhiên không đi Tây Tạng. Vì y phạm lỗi nên bị Bình Tây Vương giam lại rồi! Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Y phạm tội gì? Triệu Tề Hiền đáp:

- Thuộc hạ ngồi uống rượu với bọn thị vệ trong vương phủ nói là có quen biết một người họ Dương muốn mời y đến uống rượu đánh bạc. Một tên thị vệ hỏi ngay:"Ông bạn muốn kiếm Dương Dật Chi đúng không? Nếu vậy thì phải đến nhà tù". Thuộc hạ hỏi: "Nhà tù ở đâu?" thì tên thị vệ ngồi bên mắng gã nói nhăng nói càn. Gã còn bảo là hắn nói giỡn không thể tin được. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Y bị giam trong ngục tối ư? Triệu Tề Hiền đáp:

- Bọn thuộc hạ biết trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo, liền uống rượu với bọn chúng một lúc rồi chia tay giải tán. Về tới đây hỏi thăm mới biết ngục tối là một nhà giam rất lớn, liền hiểu ngay Dương Dật Chi đã bị Bình Tây Vương cầm tù. Còn y phạm tội gì thì bọn thuộc hạ không dám hỏi nhiều, sợ họ sinh lòng ngờ vực. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngục tối ở địa phương nào? Triệu Tề Hiền đáp:

- ở phía tây nam Ngũ Hoa Cung cách đây chừng năm dặm. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Được rồi! Hai vị đại ca phải một phen khó nhọc, vậy hãy ra ngoài kia giải trí và thay cho ta làm cái đi. Trương Triệu hai gã cả mừng liền đi đánh bạc. Hai gã biết là làm cái cho Vi Tiểu Bảo thua thì có y chịu tiền, mà được là có phần hoa hồng. Đây là một chuyến phục vụ ngon lành. Vi Tiểu Bảo là một thằng nhỏ thích lừa bịp, đánh cắp của người, lại mê cờ bạc, ham sắc đẹp. Gã còn giỏi nói khoác, nịnh hót. Cả tham ô, giết người gã cũng làm được. Nhưng gã có một điểm hay là đối với bằng hữu hết lòng nghĩa khí. Gã nghe nói Dương Dật Chi bị Ngô Tam Quế cầm tù thì trong lòng rất phiền muộn. Dĩ nhiên gã không lần vào phòng công chúa nữa, cả thú đánh bạc cũng tiêu tan. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Nhất định Dương đại ca phạm đại tội, không thì chẳng việc gì Ngô ứng Hùng phải lừa gạt ta nói là phái y đi Tây Tạng. Giả tỷ y không phạm đại tội thì cha con họ Ngô nhất định nể mặt ta mà buông tha cho y ra. Ngô ứng Hùng đã nói dối mà ta còn xin cho Dương đại ca thì chúng quyết cố cãi đến cùng, không chừng chúng đem giết y lập tức và hủy thi hài cho mất tích thì cái chết của Dương đại ca từ nay không tìm đâu ra được đối chứng. Muốn cứu Dương đại ca phải dùng biện pháp cứng rắn. Ngô Tam Quế có phiền trách, lão gia cũng đếch cần, chắc chẳng khi nào hắn dám trở mặt với lão gia. Gã liền cho mời bọn Phong Tế Trung, Mã Ngạn Siêu, Tiền Lão Bản, Huyền Trinh đại nhân, Từ Thiên Xuyên đến hội họp. Gã nói cho mọi người hay nội vụ và bàn tính kế hoạch cứu Dương Dật Chi. Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Vi hương chủ! Chúng ta làm việc này mà cứu được Dương đại ca là hay nhất rồi. Bằng không cứu được thì Ngô Tam Quế cũng biết hương chủ hành động đây là vâng chỉ của Hoàng đế. Như thế thì một là hắn sợ chết giấc, hai là bức bách hắn đi vào con đường tạo phản sớm. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng là như vậy! Tại hạ còn e rằng Ngô Tam Quế tạo phản ngay tức khắc và chúng ta bị hắn bắt hết giam lại thì anh em mình ở trong ngục tối có đánh bạc thì cũng chẳng thú gì. Huyền

Trinh đạo nhân nói:

- Hễ thấy tình hình bất lợi là chúng ta quất ngựa truy phong chạy đi cho yên chuyện. Vi Tiểu Bảo nói:

- Các vị đi nghĩ cách cứu Dương đại ca, đồng thời mời Ngô ứng Hùng tới đây rồi bắt giữ hắn để làm con tin khiến cho Ngô Tam Quế cũng chẳng dám liều lĩnh xông vào. Tiền Lão Bản đáp:

- Nước cờ này của Vi hương chủ thật cao minh! Ngày mai bọn ta hãy đi quan sát địa thế nhà giam rồi cải trang làm thủ hạ hầu cận Ngô Tam Quế xông vào ngục cứu người. Đêm hôm ấy quần hùng bàn mưu tính kế giải cứu Dương Dật Chi rồi ai nấy về phòng ngủ. Chiều hôm sau, Vi Tiểu Bảo sai người mời Ngô ứng Hùng đến dự yến và bàn tính việc cử hành hôn lễ. Trong nhà đại sảnh ở An Phụ Viên âm nhạc vang lừng, yến tiệc phục linh đình. Trong khi đó quần hùng ở Thiên Địa Hội đã vận sắc phục như những người hầu cận Bình Tây Vương tiến vào ngục tối trong nhà giam lớn. Vi Tiểu Bảo đã dặn dò bọn Ngự tiền thị vệ và Kiêu Kỵ doanh phải phòng thủ nghiêm mật cả mặt trước lẫn mặt sau khi An Phụ viên để giám thị bọn thị vệ của Ngô ứng Hùng đưa tới. Vi Tiểu Bảo và Ngô ứng Hùng vừa uống rượu vừa coi diễn tuồng. Lúc này đang diễn vở Chung Húc giá muội. Năm tên tiểu quỉ nhào lộn nhảy vào sân khấu biển diễn các môn võ công rất náo nhiệt. Vi Tiểu Bảo vừa coi vừa hoan hô và sai người quăng tiền ban bạc thưởng. Giữa lúc ấy có người lén đến phía sau kép tay áo gã. Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn thì ra là Mã Ngạn Siêu. Mã Ngạn Siêu gật đầu luôn mấy cái. Vi Tiểu Bảo biết là thành công rồi, trong lòng mừng rỡ khôn xiết. Gã quay lại nói với Ngô ứng Hùng:

- Tiểu vương gia! Xin tiểu vương gia cứ ngồi coi hát. Tại hạ phải đi đái một cái. Ngô ứng Hùng mắng thầm:

- Thật là đồ bất học vô thuật, mới ăn nói thô tục như thế Nhưng ngoài miệng hắn cười đáp:

- Xin đô thống cứ việc tùy tiện. Vi Tiểu Bảo đi vào hậu đường thấy quần hùng của Thiên Địa Hội tụ tập đông đủ chẳng thiếu một ai thì mừng rỡ vô cùng. Gã tươi cười hỏi:

- Hay lắm! Hay lắm! Các vị huynh đệ không bị tổn thương gì là may lắm rồi. Nhưng không hiểu có cứu được Dương đại ca chăng? Gã lại thấy mặt quần hùng rất nghiêm trọng liền biết ngay có điều chi không ổn. Mã Ngạn Siêu hằn học đáp:

- Tên gian tặc Ngô Tam Quế hạ thủ cực kì tàn độc! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hắn làm sao? Mã Ngạn Siêu và Từ Thiên Xuyên khiêng một cái bao bố ướt đẫm máu tươi, trong bao có đựng một người. Vi Tiểu Bảo kinh hãi chạy lại coi thì chính là Dương Dật Chi. Vi Tiểu Bảo thấy Dương Dật Chi hai mắt nhắm nghiền, mặt không chút huyết sắc. Gã la gọi:

- Dương đại ca! Tiểu đệ đến cứu đại ca đây. Dương Dật Chi khẽ gật đầu, không hiểu y đã nghe tiếng chưa? Vi Tiểu Bảo liền hỏi: Đại ca! Đại ca bị thương rồi ư? Từ Thiên Xuyên nhẹ nhàng mở hết bao bố. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi bật tiếng la hoảng:

- úi chao! Gã lùi lại hai bước lảo đảo suýt té xuống đất. Tiền Lão Bản vội đưa tay ra đỡ lấy gã. Nguyên Dương Dật Chi đã bị chặt hai tay hai chân, chỉ còn lại cái mình. Từ Thiên Xuyên khẽ nói:

- Lưỡi y cũng bị cắt và tròng mắt cũng bị móc rồi. Vi Tiểu Bảo mấy năm bôn tẩy giang hồ đã

thấy nhiều thảm kịch, chính tay gã giết người cũng không ít, nhưng chưa bao giờ thấy thảm trạng như thế này. Gã xúc động quá, bất giác khóc rống lên. Giữa Vi Tiểu Bảo và Dương Dật Chi kể ra chưa có gì là thâm giao cho lắm, bất quá vì câu chuyện hợp ý mà cùng kết nghĩa chi lan hứa hẹn cùng chung hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Thường ngày Vi Tiểu Bảo quen tính huênh hoang lừa gạt người, đến sư phụ và Hoàng đế gã cũng không từ. Song đối với bằng hữu, gã giữ đạo rất phân minh, chẳng bao giờ nói hàm hồ. Lúc này gã thấy Dương Dật Chi bị chặt cụt chân tay, không sao ngăn nổi mối bi phẫn lên đến cực độ. Gã rút lưỡi truỷ thủ ra, lớn tiếng quát:

- Ta phải đi chặt hết chân tay của thằng lỏi Ngô ứng Hùng. Phong Tế Trung nắm tay kéo gã lại nói:

- Xin hương chủ đừng nóng nẩy, phải tính kế vẹn toàn mới được. Y là người ít lời, nhưng nói câu nào đúng câu đấy. Vi Tiểu Bảo trước nay vẫn có lòng nể nang y, liền trấn tĩnh tâm thần đáp:

- Phong đại ca nói rất có lý. Lúc này Từ Thiên Xuyên đã đậy bao bố lại rồi, cũng lên tiếng:

- Vụ này quả có liên quan đến chúng ta. Ngô Tam Quế sở dĩ hành tội Dương đại ca là vì y kết bạn với Vi hương chủ. Hắn bảo y bội phản chủ cũ, nương tựa triều đình, mà xử y đến tình trạng sống dở chết dở. Mục đích của hắn là để làm gương cho tướng lãnh dưới trướng không một ai dám sinh lòng phản bạn. Vi Tiểu Bảo sa lện thoá mạ:

- Tổ tôn mười tám đời nhà tên Ngô Tam Quế đều là loài rùa chết thối tha. Dương đại ca tuy kết bạn với tại hạ, mà không bội phản gì hắn. Tên đại hán gian kia lòng dạ bất lương, nẩy mối nghi ngờ một cách mù quáng. Dương đại ca bị thảm trạng thế này là đủ chứng cớ tên đại hán gian có định tâm tạo phản. Dù Dương đại ca có quy thuận triều đình thì đã làm gì nên tội? Tiền Lão Bản nói:

- Đúng thế! Chuyền này Vi hương chủ đưa Dương đại ca lên Bắc Kinh làm cáo trạng đưa lên tiểu Hoàng đế thì Ngô Tam Quế hết đường chối cãi. Vi Tiểu Bảo hỏi Từ Thiên Xuyên:

- Sao Từ đại ca lại biết là Ngô Tam Quế hạ độc thủ hành hình Dương đại ca chỉ vì chuyện y đã kết giao với tại hạ? Từ Thiên Xuyên trở gót ra ngoài xách một người vào quẳng xuống đất. Người này mặc sắc phục vào hàng quan thất phẩm. Hắn nước da trắng trẻo và người béo chùn bèo chụt, nằm úp sấp xuống, không nhúc nhích được. Từ Thiên Xuyên nói:

- Thưa Vi hương chủ! Đây là một nhân vật mà hương chủ ngưỡng mộ đại danh từ lâu, nhưng chưa từng gặp mặt. Hắn tên là Dương Nhất Phong. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Té ra là Dương lão huynh. Trước kia Dương lão huynh ở Bắc Kinh lớn mật làm càn, sau bị Ngô ứng Hùng đánh gẫy chân chó, sao bây giờ lại ở đây? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Thế mới là oan gia chạm trán trong chỗ hẹp. Hắn là điển ngục quan trong ngục tối tại nhà giam lớn. Dù hắn có biến thành cục than thuộc hạ cũng nhận ra. Lão ngừng một chút rồi kể tiếp:

- Bọn thuộc hạ giả làm kẻ hầu cận Ngô Tam Quế vào nhà giam lấy người thì thằng cha này giở lý đòi coi giấy tờ công sự hoặc thủ bút của Bình Tây Vương. Con mẹ nó! Cái mạng chó của hắn tức là thủ dụ của Bình Tây Vương đó. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Thế thì thật là khéo quá! Gặp được ông bạn này, việc cứu người càng dễ dàng hơn. Chắc các vị chỉ cần kề đao vào cổ hắn không cần phải đổ máu cũng lấy được người ra rồi. Bát Tý Viên Hầu lại nhiều tay nên dắt luôn cả dê về. Từ Thiên Xuyên đáp:

- Dương đại ca phạm tội với Ngô Tam Quế cũng do Dương lão huynh đây nói kín với thuộc hạ. Dương Nhất Phong nghe đến hai chữ "nói kín" vội lên tiếng:

- Cái đó là lão nhân gia.. lão nhân gia bức bách tại hạ phải nói ra. Sự thực, tại hạ chẳng khi nào dám tiết lộ việc cơ mật của Bình Tây Vương. Vi Tiểu Bảo vung chân lên đá một cái trúng vào ba chiếc răng của Dương Nhất Phong. Gã nói:

- Tại hạ đi ổn định Ngô ứng Hùng đề phòng gã sinh lòng ngờ vực. Các vị hỏi kỹ ông bạn đây cho biết rõ mọi sự việc. Nếu y không chịu nói thì cứ việc chặt hai chân hai tay đi là xong. Dương Nhất Phong miệng đầy máu tươi vội đáp:

- Tại hạ xin nói hết, nói hết. Hắn biết bọn người này làm vô pháp vô thiên, lại nghĩ đến thảm trạng của Dương Dật Chi, sợ quá cơ hồ ngất đi. Vi Tiểu Bảo trở lại bên Dương Dật Chi la gọi:

- Dương đại ca!

Hồi 141 - Bốn Phe Câu Kết Chia Thiên Hạ

Dương Dật Chi nghe tiếng Vi Tiểu Bảo hô đột nhiên muốn ngồi nhỏm dậy, nhưng người y vừa ngóc lên lại té xuống liền. Quần hùng nhìn thấy thảm trạng của Dương Dật Chi đều nẩy lòng phẫn khích, bụng bảo dạ:

- Tên này làm chó săn cho Hán gian, đáng lý chẳng có chi phải thương tiếc, nhưng cha con Ngô Tam Quế đối với kẻ thuộc hạ trung thành mà hạ độc thủ như vậy thì lòng dạ hiểm ác của hắn đến mực nào, không cần hỏi cũng biết. Vi Tiểu Bảo lau ráo nước mắt, trấn tĩnh tâm thần, bật lên tràng cười ha hả chạy đến sảnh đường nói:

-Thật là thú quá! Gã thấy những kép hát trên sân khấu đều đứng ngẩn ra không cử động. Vi Tiểu Bảo vừa về tới, chuông trống lại nổi lên. Đào kép tiếp tục diễn vở

"Chung Húc giá muội"! Nguyên gã rời sảnh đường đi vào phía trong, Ngô ứng Hùng liền ra lệnh cho ban hát dừng lại, chờ gã trở về mới được diễn tiếp, để gã khỏi bỏ mất một đoạn. Vi Tiểu Bảo nhìn Ngô ứng Hùng ngỏ lời xin lỗi. Gã nói tiếp:

- Công chúa biết phò mã đến đây dự yến nên kêu tại hạ vào hỏi tỷ mỷ tướng mạo cùng tính tình phò mã thế nào? Ngày thường phò mã thích mặc y phục gì cùng ăn uống những món nào? Vì phải hầu chuyện Công chúa lâu quá, khiến tiểu Vương gia mất công chờ đợi. Ngô ứng Hùng mừng rỡ khôn xiết, luôn miệng đáp:

- Không hề gì! Không hề gì! Tan hát, Ngô ứng Hùng từ biệt đi rồi, Vi Tiểu Bảo trở về sương phòng, chẳng thấy quần hùng Thiên Địa Hội đâu. Gã hỏi ra mới biết họ ra ngoài hết rồi. Trong lòng rất lấy làm kỳ, gã không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Vi Tiểu Bảo ngồi chờ tới đêm khuya mới thấy quần hùng trở về. Họ lại bắt thêm một người đến. Nguyên bọn Từ Thiên Xuyên tra hỏi khẩu cung Dương Nhất Phong, được biết Ngô Tam Quế sở dĩ hành hạ Dương Dật Chi như vậy, một là vì hắn nghi ngờ y đã kết giao với Vi Tiểu Bảo, bày mưu bội phản họ Ngô, hai là hắn có mối liên quan với Vương tử Cát Nhĩ Đan xứ Mông Cổ. Mấy năm gần đây Cát Nhĩ Đan giao tình mật thiết với Ngô Tam Quế. Hai bên thường thường qua lại đưa tặng lễ vật. Mới đây Cát Nhĩ Đan lại phái sứ giả đem đồ biếu đến Côn Minh. Lão sứ giả tên gọi Hãn Thiếp Ma trò chuyện với Ngô Tam Quế mấy ngày rồi không hiểu tại sao Dương Dật Chi biết hết nội tình. Dường như gã đưa lời can gián lên Ngô Tam Quế khiến hắn nổi giận. Dương Nhất Phong quan chức nhỏ mọn, không hiểu nội vụ một cách tường tận, chỉ được nghe ở bọn vệ sĩ của Ngô Tam Quế kể lại mấy câu. Bây giờ lão bị quần hùng Thiên Địa Hội khảo đả phải phun ra hết, chẳng dám giấu diếm điều gì. Quần hùng thương nghị cùng nhau: đã không làm thì thôi mà đã làm thì phải cho đến nơi. Họ gan liền giả mạo làm bọn tùy tùng thân tín của Ngô Tam Quế cho đến cùng, chứ không chịu bỏ dở. Họ lại bắt luôn cả Hãn Thiếp Ma đem về. Khi Vi Tiểu Bảo ở chùa Thiếu Lâm đã gặp Vương tử Cát Nhĩ Đan là người kiêu ngạo ngang ngược. Hắn sai bộ thuộc phóng phi tiêu vào Vi Tiểu Bảo. Nếu gã không có bảo y hộ thân thì đã mất mạng rồi. Gã nghĩ tới chủ đã tàn ác như vậy thì sứ giả của hắn quyết chẳng phải là người tử tế. Gã lại thấy Hãn Thiếp Ma lối ngoài 50 tuổi với chòm râu màu vàng lợt. Mục quang láo liên không ngớt, hiển nhiên là một tay giảo hoạt. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đưa hắn sang coi Dương đại ca. Mã Ngạn Siêu dạ một tiếng rồi đẩy Hãn Thiếp Ma qua phòng bên cạnh. Bỗng nghe Hãn Thiếp Ma kêu to lên một tiếng. Thanh âm đầy vẻ khủng cụ, vì ngó thấy thảm trạng của Dương Dật Chi, hắn sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa. Mã Ngạn Siêu lại lôi Hãn Thiếp Ma trở về sương phòng. Người hắn run bần bật, mặt không còn chút huyết sắc. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vừa rồi ngươi đã nhìn thấy người đó chưa? Hãn Thiếp Ma gật đầu luôn mấy cái. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Ta đã hỏi người đó, hắn trả lời cũng thành thực, nhưng có mấy câu lừa dối. ta đã lập ra một thứ lề luật: ai nói dối một câu là bị chặt một chân, lừa dối hai câu thì bị chặt hai chân. Anh em thử đếm coi hắn đã nói dối mấy câu? Mã Ngạn Siêu đáp:

- Hắn đã nói dối bảy câu. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Hỡi ơi! Hắn nói dối nhiều quá, nên bị chặt hai chân hai tay, móc hai tròng mắt và cắt đầu lưỡi. Gã rút đao trủy thủ ra cúi xuống khẽ chém một nhát, chặt đứt một cái chân ghế. Gã cầm chân ghế vung lên làm đồ chơi và cười hỏi:

- Lưỡi đao này của ta chặt chân tay rất tầy tận, chứ không nham nhở chút nào. Ngươi có muốn thử không? Hãn Thiếp Ma run sợ đáp:

- Đại... đại nhân có điều gì xin cứ hỏi, tiểu nhân... tiểu nhân... không dám nói dối nửa lời. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hay lắm! Bình Tây Vương bảo ta hỏi ngươi coi những lời ngươi đã nói với Vương gia là chân hay giả? Có mấy câu trá ngụy? Hãn Thiếp Ma đáp:

- Xin đại nhân minh xét cho. Tiểu nhân... tiểu nhân khi nào dám lừa gạt Vương gia? Những câu tiểu nhân... nói, hoàn toàn là sự thực, chẳng có một lời dối trá. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Vương gia không tin ngươi được. Lão nhân gia bảo bọn người Mông Cổ các ngươi xảo quyệt vô cùng! Những câu nói thường thường không đáng kể, vì các ngươi nói rồi lại chối cãi. Nét mặt Hãn Thiếp Ma lập tức ra chiều phẫn nộ, lại có ý kiêu ngạo đáp:

- Bọn tại hạ là con cháu Thành Cát Tư Hãn, trước nay nói sao có vậy, một là một, hai là hai... Vi Tiểu Bảo gật đầu ngắt lời:

- Đúng thế! Nói ba là ba, nói bốn là bốn. Hãn Thiếp Ma giật mình kinh hãi. Tuy hắn nói tiếng Hán rất lưu loát nhưng những thổ âm, thành ngữ chỉ biết có giới hạn mà thôi. Hắn không hiểu Vi Tiểu Bảo nói hai câu này là để nhại hắn làm trò cười, hay còn ám chỉ điều chi khác nữa? Trong lúc nhất thời hắn ngẩn người ra, không biết trả lời thế nào? Vi Tiểu Bảo sa sầm nét mặt hỏi:

- Ngươi có biết ta là ai không? Hãn Thiếp Ma đáp:

- Tại hạ không rõ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi thử đoán coi. Hãn Thiếp Ma thấy khu An Phụ viên quy mô rộng lớn, đền đài tráng lệ. Vi Tiểu Bảo tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã mặc sắc phục võ quan vào hàng nhất phẩm, ngoài khoác áo choàng màu vàng. Đầu đội mũ có hai hạt ngọc đỏ như hai mắt con công. Đúng là một đại

quan quý hiển tại triều đình. Nên biết chức phó Đô thống Kiêu Kỵ doanh tuy mới là võ quan vào hàng nhị phẩm, nhưng gã đã được phong tước Tử thì sắc phục theo hàng võ quan nhất phẩm và được Hoàng thượng ban ơn ngoài khoác áo choàng màu vàng. Đó là một điều vinh hiển đặc biệt. Hãn Thiếp Ma tâm tư rất linh mẫn, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này còn nhỏ tuổi như vậy mà đã làm đến quan lớn, chắc là gã được nhờ phúc ấm của phụ thân. Trong thành Côn Minh, ngoài Bình Tây Thân Vương ra còn ai là người thanh thế nhường này? Hơn nữa bọn thuộc hạ thân tín của Bình Tây Vương đối với gã lại tỏ ra cực kỳ cung kính. Phải rồi! Nhất định gã là nhân vật này. Hắn liền kính cẩn đáp:

- Tiểu nhân có mắt không tròng. Té ra đại nhân là tiểu công tử của Bình Tây Thân Vương. Vi Tiểu Bảo nghe gã đoán vậy không khỏi ngạc nhiên, mắng thầm:

- Con mẹ nó! Nó nói gì mà kỳ vậy? Rồi gã tự nhủ:

- Thằng cha này bảo ta là Công tử của lão con rùa đại Hán gian. Nếu vậy thì lão gia há chẳng biến thành con rùa nhỏ tiểu Hán gian? Gã chợt động tâm linh, nổi lên tràng cười khanh khách rồi nói:

- Tôn sứ quả là người thông minh vô cùng! Thảo nào Cát Nhĩ Đan Vương tử phái tôn sứ đi công cán công chuyện lớn lao này. Quý Vương tử có mối giao tình khá mật thiết với tại hạ. Hắn liền kể tướng mạo và phục sức của Cát Nhĩ Đan tuyệt không có chỗ nào sai trật và nói tiếp:

- Hôm đó tại hạ và quý Vương tử bàn luận võ công. Lão nhân gia đã trổ mấy chiêu thức cực kỳ cao minh. Gã liền biểu diễn những chiêu thức mà Cát Nhĩ Đan đã sử dụng hôm gặp ở chùa Thiếu Lâm. Hãn Thiếp Ma cả mừng liền dâng lời vấn an và nói:

- Tiểu Vương gia đã là chỗ bằng hữu thâm giao với Vương tử của tiểu nhân thì đã thành người một nhà rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Quý Vương tử vẫn bình yên chứ? Hồi này lão nhân gia còn ở chung một nơi với Xương Tề Lạt Ma ở Tây Tạng không? Hãn Thiếp Ma đáp:

- Hiện nay Xương Tề Lạt Ma vẫn là tân khách ở Vương phủ tệ xứ. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Thế thì đúng rồi. Gã chợt nhớ ra điều gì vội hỏi:

- Còn một vị cô nương người Hán thường mặc áo màu lam tên gọi A Kỳ, nay có ở trong quý Vương phủ không? Hãn Thiếp Ma trố cặp mắt thao láo lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng đáp:

- Té ra... té ra tiểu Vương gia biết cả... chuyện này rồi. Quả nhiên... quả nhiên tiểu nhân có điều lầm lỗi. Xin tiểu Vương gia khoan miễn cho. Vi Tiểu Bảo buột miệng đoán càn không ngờ lại trúng hết. Gã rất lấy làm đắc ý cười ha hả nói:

- Vương tử của tôn sứ chẳng giấu diếm tại hạ điều gì. A Kỳ cô nương giao hảo với quý Vương tử, sư muội của cô là A Kha cô nương lại rất thân tình với tại hạ. Chúng ta chẳng phải là người một nhà thì còn là gì nữa? Ha ha!... Hai người nhìn nhau cả cười, không còn chuyện khách sáo chi nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phụ vương bảo tại hạ hỏi lại tôn sứ: những điều mà tôn sứ đã trình bày với phụ vương của tại hạ có đúng là chân tâm thành ý không, hay còn âm mưu nào khác? Hãn Thiếp Ma hỏi lại:

- Tiểu Vương gia! Tiểu Vương gia đã là chỗ thân tình với Vương tử của tiểu nhân mà sao còn có dạ hoài nghi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phụ vương của tại hạ bảo: một người đã nói dối thì khi nói lại lần thứ hai thế nào cũng có điểm bất đồng với lần thứ nhất. Câu chuyện này quan hệ trọng đại vô cùng! Nếu không thận trọng thì hết thảy mọi người sẽ lâm vào tình trạng cực kỳ thảm hại. Vì thế nên tại hạ yêu cầu tôn sứ nói lại từ đầu đến cuối những điều mà tôn sứ đã nói với tệ phụ vương để thử coi có chỗ nào không giống như in như lần trước chăng? Gã dừng lại một chút rồi cất giọng ôn tồn hơn:

- Hãn Thiếp Ma lão huynh! Chẳng phải tiểu đệ không tín nhiệm quý Vương tử. Đây bất quá là vì tiểu đệ mới gặp lão huynh lần đầu, chưa hiểu rõ ruột gan nhau mà phải hỏi lại cho cặn kẽ. Mong lão huynh đừng trách. Hãn Thiếp Ma đáp:

- Đó nguyên là một sự cần thiết. Nếu để vụ này tiết lộ ra ngoài là lập tức phải họa sát thân. Bình Tây Vương hành động thận trọng như vậy là rất hợp lý. Xin tiểu Vương gia bẩm lại Vương gia: sau khi bốn nhà chúng ta kết minh với nhau rồi sẽ nhất tề ra quân, chia tư thiên hạ. Cõi giang sơn ở Trung Nguyên nhất định thuộc về một mình Vương gia. Còn đâu thì ba nhà chia nhau, quyết không có sự ghen tỵ để xẩy biến cố. Vi Tiểu Bảo nghe Hãn Thiếp Ma nói: bốn nước cùng khởi binh để phân chia thiên hạ thì không khỏi giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Không hiểu bốn nước là những nước nào? Nếu ta hỏi lại hắn thì tỏ ra mình chẳng biết cóc gì và cơ mưu sẽ bị bại lộ. Gã cười hì hì hỏi:

- Vụ này tại hạ đã thương nghị với quý Vương tử mấy lần rồi. Có điều sau khi thành sự, thiên hạ sẽ phân chia theo cách nào thì nói qua nói lại vẫn chưa rõ rệt. Lần này quý Vương tử bảo sao? Hãn Thiếp Ma đáp:

- Theo lời Vương tử của tại hạ thì lão nhân gia quyết chẳng có ý gì tranh chiếm phần hơn. Có điều liên lạc được với nước La Sát cùng xuất binh thì... Vi Tiểu Bảo nghe nói tới nước La Sát cũng xuất quân, bất giác gã ngấm ngầm run sợ. Hãn Thiếp Ma nói tiếp:

-... tệ Vương tử phải cực kỳ vất vả mới thuyết phục được. Hỏa khí của nước La Sát ghê gớm vô cùng! Họ đã nổ súng thì quân Thanh chẳng thể nào kháng cự nổi. Được nước La Sát ưng thuận ra quân là đại sự nhất định phải thành tựu. Một khi Bình Tây Vương lên làm đại Hoàng đế Trung Quốc, tiểu Vương gia cũng trở nên Thân Vương điện hạ. Nguyên nước La Sát tức là nước Nga La Tư. Người nước này tóc vàng mắt biếc, tướng mạo khác thường. Người Trung Quốc coi họ như quỷ sứ. Trong kinh Phật dùng từ ngữ "La Sát" để trỏ những loài ác quỷ. Vì thế mà thời bấy giờ người ta gọi Nga La Tư là nước La Sát. Trong đời Thuận Trị Hoàng đế, quân kỵ binh của Kha Tát Khắc nước La Sát đã mấy phen giao phong với quân nhà Thanh, tuy họ đều bị Thanh binh đánh đuổi, nhưng quân Thanh cũng bị tổn thương trầm trọng. Vi Tiểu Bảo tuy chẳng hiểu gì đến quốc gia đại sự, nhưng gã ở hoàng cung đã từng được nghe nói binh tướng La Sát cực kỳ tàn bạo, hung hãn. Hỏa khí rất ghê gớm khó lòng chống nổi. Bây giờ đã nghe Hãn Thiếp Ma nói tới nước La Sát cũng xuất binh thì nghĩ thầm trong bụng:

- Vụ này nguy to rồi! Tên gian tặc Ngô Tam Quế quen trò bán nước. Nay hắn câu kết với nước La Sát là một mối họa lớn cho quốc gia. Ta phải liệu về cho sớm tâu việc này đến tai tiểu Hoàng đế, để ngài nghĩ biện pháp chống cự hỏa pháo của quân La Sát.

Hồi 142 - Vi Tiểu Bảo Dò La Động Tĩnh

Hãn Thiếp Ma thấy Vi tiểu bảo ngồi thừ ra ngẫm nghĩ chẳng nói năng gì, mặt lộ vẻ kém vui, liền hỏi:

- Chẳng hay tiểu vương gia có điều chi chỉ giáo? Vi Tiểu Bảo đứng dậy, miệng hậm hực:

- Con mẹ nó! Ta còn có có điều chi chỉ giáo? Phụ vương có làm Hoàng đế thì sau này ca ca ta lên thừa kế ngôi báu, ta bất quả là một tên thân vương điện hạ cũng chẳng thú gì? Hãn Thiếp Ma tỉnh ngộ tiến đến bên Vi Tiểu Bảo khẽ đáp:

- Vương tử của tiểu nhân đã là bạn thân của tiểu vương gia, vậy tiểu nhân trở về sẽ trình bày ý nghĩ của tiểu vương gia với ngài là xong việc. Sau khi trình bày đại sự, xứ Mông Cổ và nước La Sát, thêm vào Hoạt Phật ở Tây Tạng, cả ba nơi đều hết sức bênh vực tiểu vương gia thì... tiểu vương gia còn lo gì nữa? Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Té ra bốn nước khởi binh là Mông Cổ, Tây Tạng, La Sát, và thêm vào Ngô Tam Quế. Gã làm bộ vui mừng nói:

- Nếu cả ba nơi các vị thực lòng giúp sức thì dĩ nhiên ta có thể nắm được đại quyền. Khi đó ta nhất định đền đáp trọng hậu, quyết chẳn khi nào quên tấm lòng tốt của tiểu huynh. Gã lấy trong bọc ra tập ngân phiếu một vạn lạng bạc đưa cho Hãn Thiếp Ma và bảo hắn:

- Đây là chút bạc vụn để lão huynh tiêu vặt trước. Hãn Thiếp Ma thấy Vi Tiểu Bảo xử đối rộng rãi thì trong lòng mừng rỡ khôn xiết, liền cúi đầu bái tạ. Lúc trước hắn còn có chút nờ vực, nhưng bây giờ thì tiêu tan hết rồi. Hắn yên trí tiểu vương gia này muốn tranh ngôi Hoàng đế mai hậu với ca ca gã là Ngô ứng Hùng. Hắn ở giữa bị thóc chọc bị gạo là một mối lợi cho hắn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Quý vương tử có nói đến sau khi thành sự, thiên hạ sẽ được phân chia cách nào không? Hãn Thiếp Ma đáp: Phần giang sơn gấm vóc bao la ở Trung Nguyên dĩ nhiên đều của Ngô gia. Đất Tây Xuyên và tỉnh Thanh Hải cằt về Tây Tạng cho Hoạt Phật. Hai miền nam bắc núi Thiên Sơn, Đông tứ minh, Tây nhị minh, đất Nội Mông và ba tỉnh Sát Cáp Nhĩ, Nhiệt Hà, Tuy Viễn thuộc về Mông Cổ của Tệ vương tử. Vi Tiểu Bảo nói:

- Khu này rộng quá nhỉ? Nguyên gã chẳng biết phần đất này lớn nhỏ thế nào nhưng nghe Hãn Thiếp Ma kể ra nhiều địa danh liền cho là phần đất của Mông Cổ rất rộng lớn. Hãn Thiếp Ma mỉm cười đáp:

- Xứ Mông Cổ của bọn tiểu nhân phải vì vương gia mà ra sức nhiều hơn hết, thì có phần đất lớn hơn một tí cũng đáng lắm. Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Còn nước La Sát phần nào? Hãn Thiếp Ma đáp:

- Đại Hoàng Đế nước La Sát nói là cương thổ của nước ngài với địa hạt của Vương gia xin lấy Sơn Hải Quan làm ranh giới. Bọn họ quyết không bước chân vào phía trong quan ải. Bên ngoài Sơn Hải Quan nguyên là ranh giới của bon Thát Đát. Nước La Sát chỉ chiếm phần đất người

Mãn Châu, quyết chẳng lấn vào Trung Quốc một tấc. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cách phân chia như vậy kể cũng công bằngQuí vương tử chuẩn bị đến bao giờ sẻ khởi sự? Hãn Thiếp Ma đáp:

- Đại sự này chủ trương ở nơi vương gia. Còn ba nhà kia chỉ là hưởng ứng giáp công. Vậy ngày ra quân hay nhất thiết mọi việc hoàn toàn ở nơi vương gia quyết định. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phụ vương tại hạ còn muốn biết đích xác khi bọn ta ra quân thì ba nơi các vị hưởng ứng bằng cách nào? Hãn Thiếp Ma đáp:

-Vương gia bất tất phải quan tâm về điểm này. Hễ đại quân của Vương gia kéo ra khỏi Vân Nam, Quí Châu, thì đạo tinh binh của Mông Cổ bên tiểu nhân từ phương tây kéo lại. Đoàn kỵ binh của Kha Tát Khắc nước La Sát từ phương bắc kéo xuống, dĩ nhiên có cả đội pháo binh của nước này. Thế là Bắc Kinh bị hai mặt giáp công. Kế đó lập tức Tạng binh của Hoạt Phật tử từ Tây Tạng kéo vào đánh Lược Châu. Lại còn kỳ binh của Thần Long giáo... Vi Tiểu Bảo ồ lên một tiếng, hai tay vỗ đùi, hỏi xen vào:

- Công việc của Thần Long giáo, sao các vị cũng biết? Hồng giáo chủ bảo sao? Gã nghe tới Thần Long giáo cũng dính líu vào cuộc đại âm mưu này trong lòng chấn động. Giọng nói phát run: Hãn Thiếp Ma thấy Vi Tiểu Bảo lộ vẻ khác lạ liền hỏi:

- Vương gia có đem chuyện Thần Long giáo nói với tiểu vương gia rồi ư? Vi Tiểu Bảo cười ha hà đáp:

- Sao lại không nói? Tại hạ đã cùng Hồng giáo chủ và Hồng phu nhân đàm luận mấy lần. Tại hạ còn gặp Ngũ Long sứ trong giáo này nữa là khác.Tại hạ cứ tưởng quý vương tử chưa biết việc đó. Hãn Thiếp Ma mỉm cười nói:

- Hồng giáo chủ ở Thần Long giáo đã chịu sắc phong của đại Hoàng đế nước La Sát. Vậy nước La Sát mà ra quân. dĩ nhiên Thần Long giáo phải hưởng ứng.Trong tương lai bao nhiêu hải đảo ở Trung Quốc, gồm cả đảo Đài Loan và đảo Hải Nam đều thuộc quần hạ Thần Long giáo. Hắn ngừng một chút rồi tiếp:

- Ngoài ra còn Cảnh Tịnh Trung ở Phúc Kiến, Thượng Khả Hỷ ở Quảng Đông cũng hưởng ứng công cuộc này. Như vậy thì thiên hạ của nhà Mãn Thanh còn gì mà không lọt vào tay Vương gia? Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Nhưng thực tình trong bụng gã la thầm:

- Hỏng bét! Thực là hỏng bét! Gã hãy còn nhỏ tuổi, gặp việc bình thường thì gã dối trá không lộ chỗ nào sơ hở nhưng đụng phải quốc gia đại sự, trong lòng không khỏi lo âu cho tiểu Hoàng đế. Câu gã nói: "Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!", nét mặt chẳng lộ vẻ hân hoan chút nào. Hãn Thiếp Ma là con người tinh quái. Hắn đã nhìn thấy Vi Tiểu Bảo có mối tâm sự làm cho kém vui, liền nói:

- Tiểu vương gia có mối giao tình mật thiết với vương tử của tiểu nhân, mà ngay đối với chính tiểu nhân tiểu vương gia cũng có lòng hậu đãi. Tiểu nhân dù tan xương nát thịt cũng không đủ báo đáp. Nếu Tiểu Vương gia có chỗ nào nan giải thì xin nói rõ cho hay, hoặc giả tiểu nhân có thể giúp đỡ thì muôn thác cũng chẳng từ nan. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ đang nghĩ đến việc thiên hạ bị xâu xé thành nhiều mảnh thì sau này mình có lên làm Hoàng đế cũng bị cảnh giang sơn chia năm xẻ bảy, nên không được vui dạ. Hãn Thiếp Ma lẩm bẩm:

- Té ra gã lo âu về việc này nhưng cũng thật có lý. Liền khẽ nói:

- Xin tiểu vương gia hãy minh xét đặng tính kế vẹn toàn, bất tất phải lo nghĩ. Sau này khi đại sự thành rồi thì hay hơn hết là trừ khử bọn Cảnh Tỉnh Trung, Thượng Khả Hỷ, Khổng Tử Trinh đi. Lúc đó tiểu vương gia có cần đến quân Mông Cổ giúp đở thì dĩ nhiên bọn tiểu nhân phải vì nghĩa khí mà hưởng ứng ngay. Vi Tiểu Bảo làm bộ hoan hỷ đáp:

-Đa tạ! Đa tạ! Vụ này tôn sứ nói cho cho Vương tử nghe, Tôn sứ là một nhân vật tâm phúc rất thân tín của Cát Nhĩ Đan điện hạ, vậy đã ưng thuận điều gì thì chẳng khác chính Vương tử điện hạ hứa lời. Hãn Thiếp Ma cảm thấy hơi khó khăn cho mình, nhưng lại nghĩ tới đây là việc về sau, bây giờ cứ hứa bừa cũng chẳng hại gì. Hắn liền vỗ ngực nói:

- Tiểu nhân nhất quyết gắng sức hết lòng vì tiểu vương gia, chẳng khi nào phụ lòng trông cậy. Vi Tiểu Bảo lại căn vặn hồi lâu, nhưng cũng không hỏi thêm dược gì nữa, liền nói:

- Tôn sứ hãy ở đây nghĩ ngơi, tại hạ về báo cho phụ vương hay. Gã khẽ dặn:

- Câu chuyện giữa chúng ta vừa rồi, tôn sứ chớ tiết lộ với ai nửa lời. Tệ ca ca mà phát giác ra tất hạ độc thủ giết chết tại hạ, dù phụ vương có muốn cứu cũng không được. ở Mông Cổ, cái cảnh anh em trong họ tranh giành quyền vị, tàn sát lẫn nhau, Hãn Thiếp Ma đã chứng kiến nhiều rồi. Hắn biết rõ vụ này không phải chuyện tầm thường, liền quì xuống, trỏ tay lên trời lập lời trọng thệ. Vi Tiểu Bảo ra khỏi phòng, lại dặn bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên phòng thủ nghiêm ngặt, đừng để cho Hãn Thiếp Ma bỏ đi. Đoạn gã vào thăm Dương Dật Chi.Vừa mở cửa phòng, gã giật mình kinh hãi vì thấy cái mình Dương Dật Chi nằm lăn dưới đất. Vi Tiểu Bảo vội lại gần coi thì thấy cặp mắt y trợn tròn xoe, người không nhúc nhích chẳng hiểu y chết tự bao giờ rồi. Tấm chăn trắng trên giường có mấy chữ lớn viết bằng máu. Vi Tiểu Bảo chỉ nhận dược chữ "Tam" và chữ " Quế ". Gã quay lại hỏi:

- Những chữ gì đây? Mã Ngạn Siêu đáp:

- Đó là bảy chữ " Ngô Tam Quế tạo phản bán nước " Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Dương đại ca lúc lâm tử cũng còn dùng cánh tay bị chặt đứt để viết lên những chữ này tố cáo cho ta hay. Mã Ngạn Siêu buồn rầu nói theo:

- Đúng thế! Vi Tiểu Bảo liền triệu tập quần hùng trong Thiên Địa hội lại nói cho bọn họ nghe những lời hỏi được ở nơi Hãn Thiếp Ma Ai nấy đều nổi lòng phẫn kích, thóa mạ Ngô Tam Quế là một tên Hán gian khốn kiếp, bán nước một lần chưa xong, lại toan bán đến lần thứ hai. Huyền Trinh đạo nhân nghiến răng ken két. Đột nhiên y cởi áo ra nói:

- Xin quí vị hãy nghe câu chuyện của bần đạo. Quần hùng thấy trước ngực y có một vết sẹo rất lớn, da nhăn lại, xương lồi ra, coi rất rùng rợn. Bên vai trái y lại có một vết đao thương dài chừng hơn thước. Mọi người tuy kết giao với y lâu ngày mà chưa ai hay trong mình y lại mang nhiều vết thương khhủng khiếp như vậy. Nay mới thấy lần đầu đều phát khiếp. Huyền Trinh đạo nhân nói tiếp:

- Đây là những vết thương do hỏa pháo của bọn ác quỷ nước La Sát gây nên. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đạo trưởng đã giao thủ với bọn người la Sát rồi hay sao? Đạo trưởng bị những vết thương này trong trường hợp nào? Huyền Trinh đạo nhân vẻ mặt thê thảm đáp:

- Phụ thân, bá thúc cùng huynh trưởng của bần đạo cả thảy chín mạng người đều bị chết về tay bọn quỷ dữ La Sát. Cả việc bần đạo xuất gia cũng do vụ đó mà ra. Đạo nhân liền thuật lại những chuyện đã trải qua:

- Nguyên nhà Huyền Trân đạo nhân làm nghề hàng da đễ sinh sống đã truyền mấy đời. Nhà này mở tiệm Phúc Xương bán đồ da ở Trương Gia Khẩu.Tiệm Phúc Xương dựng ra đã đến trăm năm. Một hôm bá phụ và phụ thân Huyền Trân đạo nhân dẫn anh em con cháu ra ngoài quan ải để mua các loại da quí như Ngân hồ, Từ điêu. Dọc đường bọn họ gặp người La Sát. Chúng thấy bọn này có tiền bạc cùng hóa vật liền ra tay đánh cướp. Hãng da Phúc Xương có mướn ba vị tiêu sư theo để bảo vệ, nhưng súng ống của người La Sát ghê gớm vô cùng! Chúng vừa khai pháo, ba vị tiêu sư lập tức uổng mạng. Còn phụ huynh, bá thúc Huyền Trinh đạo nhân đều chết vì đao thương. Huyền Trinh bị trúng đao ở đầu vai. Trước ngực bị thương về chất nổ, nằm ngất xỉu trong vũng máu. Bọn La Sát tưởng y chết rồi liền cướp lấy kim ngân hóa vật rồi bỏ đi. Huyền Trinh sau khi tỉnh lại lẩn quẩn ở trong rừng dưỡng thương mấy tháng mới khỏi. Cuộc đại họa này khiến gia đình y khánh kiệt gia tài. Tiệm hàng cũng đóng cửa. Huyền Trân chán ngán sự đời liền xuất gia làm đạo nhân. Sau cơn quốc biến, Huyền Trân gia nhập Thiên Địa Hội, nhưng hễ nghĩ tới hỏa khí của người La Sát dù là sự việc cách đây hơn hai chục năm, đến nay vẫn còn khủng khiếp. Nhiều khi nửa đêm y đột nhiên gặp cơn ác mộng lại kêu thét thật to rồi kinh hoàng tỉnh giấc. Mã Ngạn Siêu nói:

- Người La Sát đã lợi hại về môn hỏa khí thì ta tìm cách phá môn đó đi là không sợ gì chúng nữa. Huyền Trinh lắc đầu đáp

- Hỏa khí của chúng phát ra chẳng khác gì sấm nổ chớp nhoáng. Dù ai võ công cao cường đến đâu cũng không tránh kịp, chứ đừng nói chuyện chống đối. Từ Thiên Xuyên nói: Quân La Sát muốn liên thủ với Ngô Tam Quế cướp lấy giang sơn của bọn Thát Đát thì chúng ta cứ việc tụ thủ bàng quan, để mặc chúng đánh nhau đến long trời đất lở, rồi chúng ta giữ địa vị ngư ông ở giữa thủ lợi, thừa cơ khôi phục lại giang sơn nhà Đại Minh. Huyền Trinh nói: Bần đạo e rằng chúng ta lâm vào tình trạng mặt trước chống hổ dữ cửa sau ngừa lang sói. Người la Sát so với quân Thát Đát còn hung tàn gấp mười. Bọ chúng trừ xong Mãn Thanh rồi, quyết chẳng chịu để Sơn Hải Quan làm ranh giới, mà còn vượt qua quan ải để chiếm cứ thiên hạ rộng lớn của ta. Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Chẳng lẽ lúc đó chúng ta lại giúp bọn Thác Đát ở Mãn Châu? Quần hùng nghị luận phân vân, ai cũng có ý riêng của người đó. Vi Tiểu Bảo quyết chí giúp vua Khang Hy nhưng không dám công nhiên tuyên bố. Gã hỏi:

- Vụ này chưa cần quyết định vội ngay bây giờ. Chúng ta đã cướp Dương đại ca, lại bắt Hãn Thiếp Ma và Dương Nhất Phong. Chỉ trong nháy mắt là có kẻ báo cáo đến tai Ngô Tam Quế. Vậy chúng ta đối phó bằng cách nào? Mọi người ngẫm nghĩ kế hoạch. Người thì bảo lập tức trở mặt động thủ với họ, kẻ thì bàn nhân lúc đêm khuya trốn đi liền. Vi Tiểu Bảo nói:

- Con rùa già rất nhiều binh mã và thủ hạ, thì mình đánh lại thế nào được? Địa phương Vân Nam, Qui Châu rất rộng lớn, chạy trốn trong mười ngày hay nửa tháng cũng chưa thoát khỏi

bàn tay của chúng. Hừ! Bây giờ đành thế này vậy. Các vị đem tên cẩu quan Dương Nhất Phong và thi thể Dương đại ca trả về nhà ngục

. Quần hùng sửng sốt hỏi:

- Đưa trả về nhà ngục ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Chúng ta chỉ hăm doạ tên cẩu tặc Dương Nhất Phong mấy câu là hắn không dám la lối hoặc tiết lộ vụ này, vì hắn có báo cáo lên thượng cấp thì chính hắn cũng không thoát khỏi bị liên lụy. Còn Dương đại ca chết rồi, giữ thi thể y lại cũng không ích gì. Quần hùng tuy có nhiều lịch duyệt và kinh nghiệm giang hồ, nhưng đối với tâm tính kẻ làm quan thì đâu có hiểu rõ bằng Vi Tiểu Bảo? Ai cũng nghĩ nước cờ này là quá mạo hiểm, vì cướp ngục bắt quan là việc lớn, họ sợ Dương Nhất Phong nhất định phải trình báo với thượng ty. Huyền Trinh đạo nhân ngần ngại nói:

- Bần đạo xem chừng tên cẩu quan Dương Nhất Phong là kẻ nhát gan. E rằng

gã không dám dấu diếm đại sự này và sẽ báo cáo với Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta không nên lo gã nhát gan mà chỉ sợ gã là một đứa ngu xuẩn vô dụng không biết đường làm quan. Trong quan trường đã có câu: có lừa bịp nên lừa bịp người trên chứ đừng dối gạt kẻ dưới thì những việc tày đình lấp liếm dễ như chơi. Chẳng ai muốn trát lọ nồi vào mặt đâu mà ngại. Thôi được! Các vị hãy đem tên cẩu quan đó lên đây để tại hạ thức tỉnh gã mấy câu. Mã Ngạn Siêu trở gót bước ra đem Dương Nhất Phong vào đặt xuống đất. Dương Nhất Phong vừa bị đánh đòn lại vưa khiếp sợ, mặt hắn cắt không còn hạt máu. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Dương lão ca! Lão ca đã phải chịu một phen tân khổ. Dương Nhất Phong ấp úng đáp:

- Dạ dạ... Tiểu nhân không.. không dám. Vi Tiểu Bảo lại cười nói:

- Dương lão ca quả đúng là người bạn tốt của bản sứ mới đem cả đại sự bí mật của Bình Tây Vương nói cho biết rõ từ chân tơ kẽ tóc, không giấu diếm mảy may nào cả. Bây giờ thế này nhé! Chúng ta đã có duyên gặp gỡ, bọn tại hạ tha lão ca về. Những việc cơ mật của Bình Tây Vương mà lão ca đã có hảo tâm cho bản sứ hay, bản sứ nhất quyết giữ kín trong lòng, chẳng hở môi với ai hết. Đã là hán tử giang hồ thì phải nói một là một, hai là hai. Còn lão ca có thích đem tuyên dương với người khác để đối nghịch với Bình Tây Vương một cách công khai thì đó là việc riêng của lão ca, bản sứ không tiện khuyên can. Ha ha! Ha ha! Dương Nhất Phong toàn thân run bần bật đáp:

- Tiểu nhân dù lớn mặt đến đâu cũng... cũng không dám thế... Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Các vị huynh đệ hãy hộ tống Dương đại nhân về nha môn hành sự. Cả thi thể tên tử tù đó cũng trả hết để bề trên hỏi tới, Dương đại nhân mới có thể phúc đáp cho yên việc. Quần hùng vâng dạ tuân theo. Dương Nhất Phong vừa kinh hãi, vừa mừng thầm lại vừa ngớ ngẩn hồ đồ, để quần hùng đưa đi. Mấy ngày kế đó ở Thiên Địa hội đều hồi hộp trong lòng, chỉ lo Dương Nhất Phong đem mọi việc báo cáo với Ngô Tam Quế thì có thể đại đội nhân mã dưới trướng Bình Tây Vương sẽ kéo đến bổ vây An Phụ viên để bắt hết. Sau mấy ngày, quần hùng không thấy động tĩnh gì, nhưng vẫn thấp thỏm không hiểu là tên gian quyệt Ngô Tam Quế còn mưu tính kỹ càng rồi mới hành động, hay là điều tiên liệu của Vi Tiểu Bảo quả đã không lầm, Dương Nhất Phong không dám báo cáo với hắn. Quần hùng trong lòng thắc mắc lo âu nên hàng ngày

cùng nhau hội nghị. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ tại hạ đến bái phỏng Ngô Tam Quế để nghe giọng lưỡi hắn thế nào? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Chỉ sợ hắn giữ hương chủ lại không thả cho về thì hỏng hết. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta hiện nằm ở trong bàn tay lão con rùa, nếu hắn định bắt mình thì chẳng chạy đâu cho thoát. Gã liền kiểm điểm một số Kiêu Kỵ Doanh Binh cùng Ngự tiền thị vệ kéo nhau đến Bình Tây Vương phủ. Ngô Tam Quế thân hành ra đón tiếp. Hắn tươi cười nắm tay Vi Tiểu Bảo sóng vai tiến vào Vương phủ. Ngô Tam Quế vừa cười vừa cất giọng thân mật:

- Vi đô thống có chuyện gì sao không bảo một thằng nhỏ đến đây báo cho lão phu là xong? Hà tất phải nhọc lòng đại giá? Vi Tiểu Bảo giương mắt lên đáp:

- Trời ơi! Vương gia nói gì mà kỳ vậy? Tiểu tướng quan nhỏ chức bé chưa bén gót vương gia khi nào dám hỗn hào? Vương gia nói vậy thật khiến cho tiểu tướng phải tổn thọ. Ngô Tam Quế nói:

- Vi đô thống là một viên ái tướng chầu hầu kề cận đức Hoàng đế lại được ngài rất sủng ái thì bước tiền trình viễn đại không biết đến đâu mà lường. Rồi đây đô thống đến làm một vị vương gia trong Vương phủ này cũng chẳng có chi là lạ. Vi Tiểu Bảo giật mình đánh thót một cái. Sắc mặt biến đổi, gã dừng bước lại nói:

- Xin lỗi Vương gia! Vương gia nói câu này thật không đúng rồi. Ngô Tam Quế cười hỏi:

- Sao không đúng? Vi đô thống bất quá mười lăm, mười sáu tuổi mà đã làm quan đến chức Phó đô thống, Khâm sai đại thần, hàm đã phong tước Tử. Từ tước Tử lên tước Bá rồi tước Hầu, tước Công, tước Vương sau cùng đến Thân Vương cũng chỉ mươi mười lăm năm hoặc hai chục năm là cùng. Ha ha! Ha ha! Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Thưa Vương gia! Chuyến này tiểu tướng ở cung ra đi, đức Hoàng thượng đã phán bảo: "Ngươi ra bảo Ngô Tam Quế liệu mà làm quan cho đắc lực. Ngôi Bình Tây Thân Vương sau này là của Ngô ứng Hùng, em rể trẫm. Ngô ứng Hùng chết đi, ngôi Thân Vương lại truyền sang cho ngoại sanh của trẫm. Ngoại sanh của trẫm chết rồi truyền lại cho con nó. Nói tóm lại ngôi Bình Tây Vương cứ để họ Ngô đời đời kế tiếp". Thưa Vương gia! Đức Hoàng Thượng nói mấy câu này với cả tấm lòng thân thiết.Vậy tiểu tướng đến trình bày để Vương gia rõ. Ngô Tam Quế trong lòng hớn hở hỏi lại:

- Hoàng thượng phán thế thật ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chẳng lẽ tiểu tướng lại bịa chuyện để lừa gạt Vương gia? Nhưng Hoàng thượng đã dặn tiểu tướng những lời phán đó không nên hấp tấp nói cho Vương gia hay. Ngài còn truyền cho tiểu tướng phải khám xét kỹ càng, nếu Vương gia quả là một bậc đại trung thần, khi đó sẽ mở môi không thì, ha ha, lời nói của đức Vạn tuế biến thành những lời bỏ đi hay sao? Còn đâu là thiên tử nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy? Ngô Tam Quế hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Bữa nay Vi đô thống thuật lại cho tiểu vương hay thì ra đã coi tiểu vương là trung thần rồi chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó vương gia lại còn phải hỏi? Nếu Vương gia chẳng phải trung thần thì trong thiên hạ

chẳng còn ai trung thần nữa? Tiểu tướng nghĩ rằng: Giả tỷ sau này quả tiểu tướng có một ngày cũng được phong Chinh Đông Vương, Tảo Bắc Vương, Định Nam Vương, như kim khẩu của Vương gia, vừa phát ngôn, và được đến Vân Nam ở phủ Bình Tây Vương thì " hà " tiểu tướng ngày nay là khách, nhưng vĩnh viễn không phải là khách mãi mà được làm chủ nhân. Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào. Ngô Tam Quế nghe Vi Tiểu Bảo thuyết như vậy, trong lòng rất cao hứng, nắm lấy tay gã nói:

- Này này! Chúng ta vào trong nội thư phòng ngồi chơi. Hai người xuyên qua hai toà đình viện vào tới nội thư phòng. Căn phòng này tuy được gọi là thư phòng mà trên vách treo đầy đao, thương, kiếm kích, chứ không có giá sách hay một quyển sách nào hết. Giữa nhà đặt cỗ ghế thái sư trên phủ da hổ. Những con hổ thường đầu lông vàng vằn đen, nhưng tấm da hổ này lại lông trắng vằn đen, mới là đặc biệt. Vi Tiểu Bảo trầm trồ:

- úi chà! Vương gia! Tấm da hổ trắng này thật quí báu vô cùng! Tiểu tướng ở trong Hoàng cung mà trước nay chưa thấy tấm nào như vậy. Bữa nay là lần đầu tiên được mở rộng tầm mắt. Ngô Tam Quế rất lấy làm đắc ý đáp:

- Ngày trước tiểu vương gia làm trấn thủ Sơn Hải quan đi săn bắn tại khu phụ cận tỉnh Liêu Ninh và tỉnh Tuy Viễn đánh được một con. Giống Bạch lão hổ này kêu bằng "Sô ngu" thật hiếm có. Ai săn được nó là điềm đại cát đại lợi. Vi Tiểu Bảo liền tán dương:

- Hàng ngày Vương gia cứ ngồi vào ghế bọc hổ trắng này thì việc thăng quan tiến chức phát tài vĩnh viễn không cùng tận. Chà chà! Thật là hy hữu! Gã chợt ngó thấy bên cỗ ghế bọc da hổ hai tấm bình phong bằng đá nước đại lý.Tấm nào cũng cao tới năm, sáu thước. Trên mặt đá có đủ sơn thuỷ thảo mộc, chẳng khác gì một bức tranh vẽ. Trên một tấm bình phong vẽ hình trái núi.Trên ngọn núi có hình chim giống như con hoàng oanh. Cạnh suối nước có một con hổ, càng nhìn càng linh động. Vi Tiểu Bảo lại giở giọng tán:

- Hai bức bình phong này là bảo vật trân quí không biết đến thế nào mà kể. Tiểu tướng ở trong cung cũng chưa hề thấy qua.Thưa Vương gia! Tiểu tướng nghe người ta nói: " Đức Thượng Hoàng sinh ra đồ hình này, nó mà lọt vào tay ai là có triệu chứng cho nhân vật đó". Ngô Tam Quế mỉm cười hỏi:

- Tiểu vương không hiểu hai bức bình phong này có triệu chứng gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Theo nhận xét của tiểu tướng thì tấm bình phong kia trên cao có con tiểu hoàng oanh. Nó hót líu lo rất hay mà chẳng dùng được việc gì. Còn phía dưới là con lão hổ oai phong lẫm liệt, lợi hại vô cùng! Con đại lão hỗ này đương nhiên trỏ vào Vương gia rồi. Ngô Tam Quế nức lòng hở dạ nghĩ thầm:

- Gã bảo con tiểu hoàng oanh đứng trên cao chỉ biết hót líu lo chứ chẳng được ích gì. Phải chăng gã muốn nói đó trỏ vào tiểu Hoàng đế? Gã nói mấy câu này phải chăng để thử ta? Hắn nghĩ vậy liền hỏi:

- Con tiểu hoàng oanh này không hiểu trỏ vào cái gì? Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi lại:

- Theo nhận xét của Vương gia thì sao? Ngô Tam Quế lắc đầu đáp:

- Tiểu vương không hiểu, mong được Vi đô thống chỉ giáo? Vi Tiểu Bảo mỉm cười trỏ vào tấm bình phong thứ hai nói:

- Nơi đây có núi có sông, tức là giang sơn muôn dặm. Ha ha! Ha ha! Triệu chứng hay quá! Triệu chứng hay quá! Ngô Tam Quế trống ngực đánh thình thình, toan hỏi nữa nhưng lại không dám.Trong lúc này hắn cảm thấy môi miệng khô rang. Vi Tiểu Bảo chợt để mắt tới một pho kinh sách để trên giá. Chính là pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh mà gã trông đã quen nên vừa ngó thấy đã biết ngay. Trống ngực đánh hơn trống làng, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Té ra pho kinh thứ tám này quả nhiên ở chỗ lão con rùa. Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Gã liền ngó ra chỗ khác làm bộ không để ý đến kinh sách nữa. Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhình những đao thương trên vách rồi cười nói:

- Thưa Vương gia! Vương gia quả là một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt.Trong thư phòng cũng bày binh khí la liệt. Chẳng đấu gì Vương gia, tiểu tướng chẳng biết một chữ nào, nên nghe nói đến thư phòng là hoảng rồi. Dè đâu trong thư phòng của Vương gia cách bài trí lại cao minh thế này. Tiểu tướng lấy làm bội phục vô cùng! Ngô Tam Quế cười khanh khách đáp:

- Những món binh khí này, món nào cũng có một lai lịch của nó. Tiểu vương treo trong phòng này là để kỉ niệm chuyện cũ.

Hồi 143 - Vào Vương Phủ Đánh Tráo Kinh Thư

Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Té ra là thế. Chắc ngày trước Vương gia chinh đông tây phạt, nam tảo bắc tần, lập nhiều công lao hạn mã nên đã dùng những thứ binh khí này tung hoành trận địa. Ngô Tam Quế mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Tiểu Vương gia một đời chinh chiến, kể cả lớn lẫn nhỏ đã từng xông pha mấy trăm trận, vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần. Ngôi Vương gia này phải đem xương máu ra mà đánh đổi. Hắn nói câu này có ý chê Vi Tiểu Bảo là một thằng nhỏ chưa ráo máu đầu, bất quá được nhà vua sủng ái mà thăng quan phong tước. Vi Tiểu Bảo gật đầu khen phải, hỏi:

- Ngày trước Vương gia trấn thủ Sơn Hải quan đã dùng thuứ khí giới nào? Lập nên đại công gì? Ngô Tam Quế đột nhiên biến sắc. Nên biết trấn thủ ở Sơn Hải quan là để đánh nhau với người Mãn châu. Càng lập công là càng giết nhiều người Mãn Thanh. Vi Tiểu Bảo hỏi câu này là có ý ngấm ngầm chọc Ngô Tam Quế đã làm Hán gian. Ngô Tam Quế hai tay run rẩy, không nhịn được đã toan nổi nóng. Vi Tiểu Bảo lại nói: Tiểu tướng nghe nói Hoàng Đế Vĩnh Lịch triều Minh bị Vương gia đuổi theo từ Vân Nam tới Miến Điện mới bắt được. Hoàng đế Vĩnh Lịch đã bị Vương gia thắt cổ bằng dây cung cho chết. Gã nói tới đây trỏ vào cây cung treo trên tường hỏi:

-Phải chăng Vương gia đã dùng dây cung này? Việc Ngô Tam Quế sát hại Hoàng đế Vĩnh Lịch thì hồi đó hắn quyết chí tận trung với nhà Thanh, chẳng nghĩ gì đến chuyện nhị tâm, nhưng trong lòng hắn cũng rất lấy làm hổ thẹn về hành động đó. Những người trong Vương phủ chẳng một ai dám nhắc tới vụ này, không ngờ Vi Tiểu Bảo lại phanh phui vết xấu của hắn ra thì hắn không phẫn nộ sao được? Trong lúc nhất thời, Ngô Tam Quế không kiềm chế được lửa giện liền lớn tiếng hỏi:

- Bữa nay Vi Đô thống thốt ra những lời châm chọc là có ý gì? Vi Tiểu Bảo làm bộ ngạc nhiên hỏi:

-ô hay! Sao lại có chuyện đó? Khi nào tiểu tướng dám hật ý Vương gia mà buông lời châm chọc? Hồi tiểu tướng ở Bắc Kinh được nghe mọi người tán tụng: Cả đến Hoàng đế mMInh triều Vương gia cũng ra tay hạ sát, đủ tỏ tấm trung ca của Vương gia đối với nha Đại Thanh ta bền như sắt đá. Gã ngừng một chút rồi tiếp:

-Tiểu tướng còng nghe nói chính Vương gia đã thân hành ra tay xử giảo Vĩnh Lịch Hoàng đế, thắt mạnh dây cung kêu ken két, khiến Vĩnh Lịch Hoàng đế rên u ử mà Vương gia vẫn cười ha hả.Hay lắm! Hay lắm! Lòng trung của Vương gia thật là son sắt! Ngô Tam Quế đứng phắt dậy toan nổi nóng ngay, nhưng rồi hắn bụng bảo dạ:

-Thằng lõi này mới là đứa con nít thì dù lớn mật tới đâu cũng chẳng dám xung chảng với ta.Đây nhất định là tên tiểu hôn quân sai gã đến thử ta.Nếu không thế thì một tên đối đầu nào ở trong triều đã vạch đường cho gã đến đây buông lời khích bác ta để ta thò đuôi cho gã nắm lấy. Ngô Tam Quế quả là tay xảo quyệt phi thường, hắn nghĩ vậy liền đổi mặt giận làm tươi cười bảo:

-Sự thực công hãn mã của tiểu vương chẳng có chi đáng kể, không bõ làm trò cười, chỉ có tấm lòng trung trinh đối với Hoàng thượng mới là chỗ sở trường của tiểu vương. Hắn ngừng một chút rồi tiếp:

-Tiểu huynh đệ! Nếu tiểu huynh đệ muốn làm Chính Đông Vương, Tảo bắc Vương.. thì nên học lão gia đây về tấc dạ trung trinh đối với Hoàng thượng. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Dạ dạ! Cái đó nhất định là phải học rồi.Đáng tiếc tiểu tướng sinh sau Vương gia mấy chục năm.Bao nhiêu Hoàng đế Minh triều đều bị Vương gia giết sạch rồi, khi61n tiều tướng không còn hạ thủ vào đâu được. Ngô Tam Quế mắng thầm trong bụng:

-Sao cũng có một ngày kia mi lọt vào tay ta thì ta sẽ xử mi ngàn đao phân thây. Ngoài miệng hắn cười nói:

-Vi Đô thống mà muốn lập công thì lo gì chẳng có cơ hội? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Nếu có kẻ tạo phản thì hay quá! Ngô Tam Quế trong lòng phát run, miễn cưỡng hỏi:

-Có kẻ tạo phản thì sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Có kẻ tạo phản thì Hoàng Thượng phái tiểu tướng xuất chinh.Tiểu tướng sẽ học Vương gia liều mạng giết giặc.Nếu bắt sống phản tặc thì lại càng chóng được phong Vương. Ngô Tam Quế nghiêm nghị nói:

-VI huynh đệ! Những chuyện này không nói bừa bãi được đâu.Hiện nay Thánh thiên tử trị vì, bốn bề qui phục, thì còn có ai tạo phản? Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Theo lời Vương gia thì nhất quyết không có người tạo phản ư? Ngô Tam Quế sững sờ đáp:

-Nếu bảo là nhất định không có người tạo phản thì vị tất đã đúng.Bọn dư đảng nhà Minh, hoặc bọn côn đồ các nơi làm càn nổi loạn thì e rằng cũng có. Vi Tiểu Bảo nói: Đã còn người tạo phản thì lại không phải Thánh thiên tử trị vỉ. Ngô Tam Quế cười khành khạch mấy tiếng đáp:

-Vi tiểu huynh đệ này nói chuyện thú quá. Nguyên Vi Tiểu Bảo ngó thấy pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh trên liền nghĩ ra cách chọc giận Ngô Tam Quế.Gã cho là hắn mà nổi trận lôi đình là rũ áo bỏ đi, Gã sẽ thừa cơ đánh cắp pho kinh.Chẳng ngờ Ngô Tam Quế lòng dạ rất thâm trầm

, tuy hắn nổi nóng một chút nhưng rồi lại nín nhịn được ngay, không bị trúng kế. Vi Tiểu Bảo thấy Ngô Tam Quế không mắc mưu vì lời khích bác của mình, lại thấy bộ sách chỉ thò tay ra là ấy được mà thủy chung không có cơ hội động thuỉ

, gã liền thay đổi giọng lưỡi, nói toàn những câu rất lọt tai Ngô Tam Quế.Miệng gã thao thao bất tuyệt những lời tâng bốc mà trong lòng xoay chuyển không ngừng để tìm cách ăn cắp pho sách cho bằng được.Gã tự nhủ:

-Nếu ta giả mạo truyền thánh chỉ, nói là đức Hoàng thượng muốn lấy pho kinh này thì chắc lão con rùa cũng phải dâng nạp.Huống chi Hoàng thượng thực tình muốn lấy kinh sách.Ngài đã dặn ta nhân chuyến đi Vân Nam này dò xét cho ra kinh sách.Vậy ta có bảo lão con rùa lấy sách cũng không phải giả mạo thánh chỉ

.Ta sợ là sợ lão con rùa ngoài miệng ưng chịu, nhưng hắn ngấm ngầm hành động cũng như Khanh Thân Vương, giả tạo một pho khác đưa cho mình đem vềthì được sách cũng như không. Gã nghĩ tới chuyện giả mạo kinh sách, liền nảy ra một chủ ý rồi đột nhiên hạ thấp giọng xuống nói:

-Thưa Vương gia! Hoàng thượng có một đạo mật chỉ. Ngô Tam Quế giật mình kinh hãi đứng dậy đáp:

-Nô tài xin kính cẩn nghe chỉ dụ của Thánh hoàng. Vi Tiểu Bảo nắm tay hắn nói:

-Vương gia hãy bình tĩnh, bất tất phải hoang mang.Trước hết tiểu tướng hãy nói về tiền nhân hậu quả về vụ này cho Vương gia nghe. Ngô Tam Quế kính cẩn đáp:

-Dạ ạ!... Nhưng hắn vẫn đứng yên không ngồi xuống. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Hoàng thượng biết rõ Vương gia là một vị trung thần của nhà Đại Thanh, mà còn dặn tiểu tướng điều tra cho biết rõ Vương gia là trung thần hay gian thần, Vương gia có hiểu dụng ý của ngài như thế nào không? Ngô Tam Quế gãi đầu gãi tai đáp:

-Cái đó tiểu vương không thể hiểu được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nguyên đức Hoàng thượng có một việc lớn, muốn phái Vương gia thực hành, nhưng ngài còn chưa yên tâm và không hiểu Vương gia có ưng thuận chăng

? Ngài cho Công chùa Kiến Ninh huề duyên cùng lệnh thái tử là để... là để... Ngô Tam Quế hỏi ngay:

-Để khích lệ phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Phải rồi.Hoàng thượng đã nói là để khích lệ, nhưng tiểu tướng học vấn kém quá, nên không nhớ ra được. Ngô Tam Quế nói:

-Hoàng thượng đã có việc sai phái thì dĩ nhiên tiểu vương phải cúc cung tận tụy đem sức trâu ngựa đền nghìa trúc mai.Nhưng chưa hiểu Hoàng thượng sai nô tài làm việc gì? Vi Tiểu Bảo đáp: Việc này rất quan trọng.Ngày mai cũng vào giờ này, xin Vương gia chờ ở phủ để tiểu tướng đến truyền mật chỉ của Hoàng thượng. Ngô Tam Quế đáp ngay:

-Dạ dạ! Hoàng thượng đã có chỉ thì để nô tài thân hành đến An Phụ viên kính cẩn nghinh tiếp. Vi Tiểu Bảo đáp:

-ở An Phụ viên nhiều tai mắt, có điều không tiện.Vương gia tiếp chỉ ở đây kín đáo hơn. Ngô Tam Quế không hiểu gã cố ý hý lộng quỉ thần, liền kính cẩn đưa gã ra về. Hôm sau Vi Tiểu Bảo lại đúng giờ hẹn tới nơi.Hai người vào thư phòng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Vương gia! Sự việc mà tiểu tướng nói đây quan hệ rất trọng đại, xin Vương gia giữ cho cực kì thần bí, đừng mảy may tiết lộ.Cả trong bản tấu chương cũng không thể nhắc đến một chữ. Ngô Tam Quế đáp:

-Dạ dạ! Dĩ nhiên tiểu vương phải giữ cơ mật. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

-Hoàng thượng nhận được tin mật báo! Thượng Khả Hỷ và Cảnh Tĩnh Trung có ý tạo phản. Ngô Tam Quế nghe nói cả kinh thất sắc. Nguyên Bình Nam Vương Thượng Khả Hỷ, trấn thủ ở

Quảng Đông, Tĩnh Nam Vương Cảnh Tĩnh Trung trấn thủ ở Phúc Kiến. và Ngô Tam Quế trấn thủ ở Vân Nam gọi là Tam Phiên.Tam Phiên đồng vinh cộng nhục, vui buồn có nhau.Ngô Tam Quế âm mưu tạo phản cũng định sẽ cấu kết với Cảnh, Thương nhị Phiên, hắn nghe nói Hoàng đế được tin Cảnh Thượng tạo phả dĩ nhiên không khỏi chột dạ.run lên hỏi:

- Chuyện đó có thật không? Nguyên hôm trước Vi Tiểu Bảo bịa ra có đạo mật chỉ, nhưng gã còn nhỏ tuổi ít hiểu về việc quân quốc đại sự.Gã tưởng nói bừa nói ẩu một phen chưa chắc Ngô Tam Quế đã chịu tin theo, hai nữa là ngày sau câu chuyện vỡ lỡ có thể quan hệ rất lớn, tất gã bị vua Khang Hy trách phạt, gã trở về An Phụ Viên cùng quần hùng thương nghị rồi đi đến kết luận là vu hãm Cảnh, Thượng nhị Phiên mưu phản để hăm dọa Ngô Tam Quế, khiến hắn xúc tiến mau lẹ hành động phản nghịch. Ngô Tam Quế nghe nói vật quả nhiên kinh hãi tay chân luống cuống. Vi Tiểu Bảo nói:

-Kể ra thì Hoàng thượng hàng ngày nghe được tin tam Phiên có ý tạo phản, nhưng chỉ coi là lời báo cáo suông nên ngai không tin. Ngô Tam Quế nói:

-Dạ dạ! Hoàng thượng quả là bậc thánh nhân. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

-Nhưng hai tên Cảnh, Thượng mưu đồ phản nghịch, Hoàng thượng lần này đã vắt được chứng cớ xác thực.Ngài phán: Bọn nhị Phiên mưu phản chưa rã rệt, tạm thời không nên rút dây động rừng.Ngài muốn phái Vương gia điều động binh mã phòng thủ tại miền biên giới Lưỡng Quảng.Chờ khi nhị Phiên cử sự, lập tức Vương gia phái quân đến Quảng Động, Phúc Kiến để bắt hai tên phản tặc này đưa tới Bắc Kinh. Ngô Tam Quế khom lưng đáp:

-Nô tài phụng lãnh thánh chỉ. Nếu Cảnh Thượng nhị Phiên có ý hai lòng, hành động phản loạn thì nô tài lập tức bắt hai nhân vật đó ngay đưa đến Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo nói:

-Hoàng thượng đã phán Thượng Khả Hỷ là con người ngu muội, hồ đồ.Còn Cảnh Tĩnh Trung chỉ là một gả tiểu tử vô dụng, quyết chúng chẳng thể nào chống đối với Vương gia.Chỉ cần Vương gia chịu phát binh, còn triều đình bất tất phải phái đi một tên lính, cũng đủ mã đáo thành công. Ngô Tam Quế mỉm cười đáp:

-Xinh Thánh thượng vạn an.Nô tài hằng ngày luyện tập sĩ tốt, không hề sao lãng là chờ Hoàng thượng điều động.Binh tướng dưới trướng nô tài đều như đạo thân binh của ba màu chờ ở trong triều. thề chết tận trung với Chúa. Vi Tiểu Bảo nói:

-Tiểu tướng trở về kinh sẽ tâu trình Hoàng thượng những lời chí thành của Vương gia thì nhất định long tâm hớn hở vô cùng! Ngô Tam Quế mừng thầm nghĩ bụng:

-Nếu như vậy thì ta có điều binh khiển tướng, tên tiểu hôn quân kia cũng biết rồi và không còn nghi ngờ gì nữa. Vi Tiểu Bảo trỏ vào cây súng trên tường hỏi:

-Thưa Vương gia! Đây phải chăng là hỏa khí của Tây phương? Ngô Tam Quế đáp:

-Chính thị! Đó là súng của nước La Sát.Ngày trước nhà Đại Thanh ta đánh nhau với quân La Sát ngoài quan ải, bên ta lấy được đem về.Thực là những khí giới cực kì lợi hại! Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Tiểu tướng chưa từng bắn súng bao giờ.Nay muốn mượn Vương gia bắn thử một phát được chăng? Ngô Tam Quế mỉm cười đáp:

-Dĩ nhiên là được. Thứ súng này thường dùng ở nơi chiến trận, tuy bắn rất xa nhưng mang xách không tiện. Người La Sát còn thứ súng nhỏ bắn dễ dàng hơn. Hắn vừa nói vừa đến trước cái tủ gỗ vừa nói vừa rút ngăn kéo lấy ra một cái hộp gỗ đõ. Vi Tiểu Bảo đứng ngay bên thư án, thấy Ngô Tam Quế xoay mình gã lập tức quay lại, mở áo choàng màu vàng lấy một pho Tư Thập Nhị Chương Kinh ở trong túi áo ra để lên án, và cầm pho kinh sách ở trên án chuồn vào trong túi áo choàng. Cử động của gã cực kì mau lẹ.Đừng nói Ngô Tam Quế trở gót đi lậy súng mà dù cho lão dứng giương mắt ra ngay đó, gã cũng chỉ cần xoay lưng lại cho đi một chút là hắn khó lòng phát giác. Hai pho kinh sách này giống hệt nhau, chỉ khác có bià bọc bên ngoài.Tối hôm qua, Vi Tiểu Bảo đã lấy pho sách của đạo quân cờ trắng nhuộm thành màu lam, để đánh tráo lấy pho kinh sách cũng màu lam của Ngô Tam Quế. Rồi lại thấy Ngô Tam Quế mở hộp gỗ ra lấy cây súng dài chừng một thước

.Nòng súng đã nhồi thuốc nổ rồi dùng dùi sắt vặn thật chặt.Kế đó lại đặt vào 3 viên đạn sắt.Hắn còn lấy 1 cái ngòi bằng giấy rồi đưa cả súng lẫn ngòi cho Vi Tiểu Bảo và nói:

-Vi Đô thống cứ châm lửa vào ngòi cho thuốc nổ bắn đạn ra là được. Vi Tiểu Bảo đón lấy.Gã chõ miệng súng ra ngoài cửa sổ nhằm vào một tòa núi giả rồi đốt ngòi lên.Ngòi lửa dẫn thuốc vào trong nòng súng nổ lên một tiếng đoàng rùng rợn. Khí nóng ghê gớm quạt vào mặt Vi Tiểu Bảo.Tay gã rung động mãnh liệt

.Cây súng rớt xuống đất. Trước mắt thấy khói mù mịt.Bất giác Vi Tiểu Bảo lài lại hai bước. Ngô Tam Quế cười khanh khách hỏi:

-Luồng lực đạo cây súng này cũng ghê gớm lắm phải không? Vi Tiểu Bảo cánh tay bị tê chồn, buông lời thóa mạ:

-Con mẹ nó! Trò chơi của bọn Tây Dương đúng là thứ tà môn. Ngô Tam Quế lại cười nói:

-Đô thống nhìn tòa núi giả kia kìa. Vi Tiểu Bảo chú ý nhìn ra thì thấy tòa giả sơn đã sạt mất một góc phía dưới toàn là đá vụn.Bất giác gã thè lưỡi ra, hồi lâu mới thụt vào được. Gã nói:

-Nếu súng này bắn vào người thì dù là xương đồng da sắt cũng không chống nổi. Gã cúi xuống lượm cây súng đặt vào hộp: Bọn thị vệ trong Vương phủ nghe súng nổ đều hốt hoàng chạy đến ngoài cửa sổ nhốn nhác trông vào.Thấy Vương gia bình yên không việc gì, đang nói chuyện với Vi Tiểu Bảo, mới yên lòng. Ngô Tam Quế bê cái hộp lên cười nói: Xin biếu Vi Đô thống cây súng này để đô thống bắn chơi. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

-Đây là món lơi khí phòng thân.Vương gia có lòng hậu tứ, tiểu tướng cũng không dám lãnh thụ. Ngô Tam Quế nhét cái hộp vào tay gã cười nói:

-Chúng ta đã coi nhau như tình huynh đệ trong nhà, còn có chuyện riêng tây? Tiểu vương là Đô thống.Đô thống cũng là tiểu vương. Vi Tiểu Bảo đáp;

-Đây là một thứ bảo vật của nước La Sát.Từ nay trở đi khó lòng lấy được

.Vương gia có hảo tâm tiểu tướng cũng không dám thu nhận. Nhưng trong lòng gã nghĩ thầm:

-Người đã cấu kết với bọn La Sát thì ngươi muốn lấy bao nhiêu mà chẳng được? nào phải của hiếm có? Ngô Tam Quế cười nói:

-Nó là của khó lấy được mới đem tặng đô thống.Chứ nếu là vật tầm thường thì Đô thống có coi vào đâu.Ha ha! Ha ha! Vi Tiểu Bảo liền tạ ơn thu nhận rồi cười nói:

-Từ nay nếu gặp kẻ nào muốn sát hại, tiểu tướng lấy súng ra bắn đoàng một tiếng là hắn phải tan xác.Như vậy cái mạng nhỏ xíu của tiểu tướng cũng là Vương gia ban cho vậy. Ngô Tam Quế vỗ vai gã đáp:

-Cái đó Đô thống hà tất phải khách sáo như vậy? Cây súng này quả lợi hại nhưng nhồi thuốc lắp đạn sắt, tra ngòi cũng là những điều rất phiền phức, không phải chỉ như cung tên của chúng ta, nhất là liên châu tiễn, chỉ cần bắn một phát là tên vun vút bay ra không ngớt. Vi Tiểu Bảo nói:

-Đúng thế! Nhưng nếu súng của người Tây Dương cũng bắn dễ dàng như cung tên, cứ cầm lấy là bắn liền thì người Trung Quốc chúng ta còn sống sao được với họ? Giang sơn gấm vóc của nhà Đại Thanh há chẳng bị bọn chúng chiếm mất rồi? Gã nói tới đây cười hề hề tiếp:

-Dù sao nó cũng được một điểm rất hay là tiểu tướng đã có hai cây súng này thì bất tất phải rèn luyện võ công nữa.Nào đại tôn sư võ học, nào chưởng môn đều không phải địch thủ của tiểu tướng. Vi Tiểu Bảo cáo từ Ngô Tam Quế ra khỏi Bình Tây Vương phủ, trở về An Phụ viên.Gã vào phòng đóng cửa lại lộc bìa kinh sách ra coi, quả nhiên cũng có rất nhiều mảnh giấy vụn.Gã nghĩ thầm:

-Những mành địa đồ trong tấm kinh sách đã hoàn tòan lọt vào tay lão gia

.Bây giờ lão gia chỉ còn phải mất công ráp mấy ngàn mảnh vụn liền nhau cho thành tấm đồ hình là bảo tàng cùng long mạch của bọn Thát Đát đều do lão gia sử dụng hay muốn làm gì thì làm. Nhưng việc ráp lại thành đồ bản cũng làm cho gã nhức đầu.Gã tự nhủ:

-Việc này không thể làm trong chốc lát mà thành được.Vậy chờa khi nào rảnh rang ta sẽ động thủ. Gã liền khâu bìa sách lại và gói những mảnh vụn thành một gói.Bên ngoài còn bọc một lần túi vải khâu lại rồi gã dấu vào trong áo lót. Gã nghĩ tới đại công thành tựa không khỏi tự đắc, miệng lẩm bẩm:

-Nào tiểu Hoàng đế, nào mụ điếm già, nào lão con rùa, nào Hồng giáo chủ

, nào đại Hán gian! Lại còn lão ni cô sư phụ ta, ai cũng muốn lấy được tám pho kinh sách này rút cục đều uổng công hết.Chung quy những bí mật cả tám pho đều lọt vào tay Vi Tiểu Bảo.Ha ha! Ha ha! Nếu họ biết rõ nội vụ tất đem lão gia cho ngũ mã phanh thây. Vụ này rất làm cho gã hứng thú, chỉ còn điều đáng tiếc là gã không thể khoe với ai được, thành ra gã chưa đủ thỏa mãn trọn vẹn, vì tính gã hay huênh hoang khoác lác. Vi Tiểu Bảo bắc chân chữ ngũ cất giọng hát ngao một tiểu khúc của bọn kỹ nữa ở Dương Châu: Rượu đào rót chén quỳnh tương, Tình lang ơi hỡi hỏi chàng ở đâu? Dương Châu hai bốn cây cầu, Cầu nào chẳng có má đào nhởn nhơ? Vi Tiểu Bảo đang cao hứng, bỗng nghe có người khẽ gõ cửa phòng. Người gõ cửa gõ ba tiếng trước, dừng một chút lại gõ hai tiếng. rồi sau cùng gỏ ba tiếng nữa.Chính là ám hiệu của bọn Thiên Địa hội. Vi Tiểu Bảo đứng dậy mở cửa. Hai người tiếnvào là Từ Thiên Xuyên và Mã Ngạn Siêu. Vi Tiểu Bảo ngó thấy nét mặt nghiêm trọng của họ, biết ngay có điều gì quan hệ, liền hỏi:

-Đã xảy ra chuyện gì rồi? Từ Thiên Xuyên đáp:

-Bọn thuộc hạ nghe mấy tên ngự tiền thị vệ nói là bọn thị vệ của Bình Tây Vương phủ đang xục

tìm một người xứ Mông Cổ, dĩ nhiên chúng tìm kiếm Hãn Thiếp Ma rồi.Nghe giọng lưỡi của bọn chúng thì dường như chúng hoài nghi bọn ta, mà không dám công nhiên tra xét.Vi hương chủ tính sao bây giờ? Vi Tiểu Bảo nói:

-Các vị bắt hắn cột lại và giấu dưới gầm giường của tại hạ, chắc bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế không dám vào phòng tại hạ lục tìm. Từ Thiên Xuyên đáp:

-Chỉ sợ lúc hương chủ ra ngoài, bọn thủ hạ của tên đại Hán gian sẽ mượn nguyên nhân nào đó để tiến vào phòng tra xét. Vi Tiểu Bảo nói:

-Bất luận trường hợp nào cũng không cho bọn chúng tiến vào.Nếu tình thế găng quá thì chúng ta động thủ.Chẳng lẽ bọn họ dám hành hung giết người? Từ Thiên Xuyên và Mã Ngạn Siêu gật đầu khen phải. Hai người toan lui ra thì Tiền lão bản lật đật chạy vào nói:

-Đại hán gian dường như sắp phóng hỏa. Vi Tiểu Bảo cùng Từ, Mã đều cả kinh thất sác, đồng thanh hỏi: Tiền lão huynh bảo sao? Tiền lão bản đáp:

-Mấy bữa nay tại hạ tuần tra phía trước phía sau khu An Phụ viên để đề phòng đại Hán gian có hành động gì khác lạ không? Vừa rồi thấy trong khu rừng mé tây có bóng người nấp nánh, thuộc hạ liền lén lút tới đó xem sao thì ra có mấy chục người ẩn nấp. Bọn chúng đem theo dầu lửa cùng rất nhiều đồ dẫn hỏa. Vi Tiểu Bảo cất tiếng thoá mạ:

-Con mẹ nó! Đại Hán gian lớn mật toan đốt cháy cả công chúa ư? Tiền lão bản đáp:

-Không phải thế đâu.Bọn chúng nghi ngờ Hãn Thiếp Ma bị ta bắt mà không dám xông vào xục tìm.Chúng phóng hỏa rồi cho người ngựa tiến vào chữa lửa

.Đó là cách để lục soát. Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Phải rồi! Dúng đây là một quỉ kế.Ba vị đại ca có cao kiến gì không? Từ Thiên Xuyên vung tay ra hiệu chém đầu đáp:

- Giết người để bịt miệng xong rồi hủy thi diệt tích là xong.

Hồi 144 - Diệu Toán Còn Hơn Gia Cát Lượng

Vi Tiểu Bảo nghe đến bốn chữ "hủy thi diệt tích" thì nghĩ thầm trong bụng:

- Cái đó ta làm dễ như chơi, chẳng khó khăn gì. Chỉ trong khoảnh khắc là tên rậm râu xứ Mông Cổ sẽ biến thành một vũng nước vàng. Nhưng thằng cha đó biết rõ nột tình đại Hán gian Ngô Tam Quế câu kết với nước La Sát, thì cần đưa gã đến Bắc Kinh cho tiểu Hoàng đế thân hành thẩm vấn mới là tuyệt diệu. Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Vụ đại Hán gian tạo phản chỉ có tên rậm râu xứ Mông Cổ này là bằng chứng rất xác thực, chúng ta phải nghĩ cách đưa hắn đến Bắc Kinh khiến cho đại Hán gian dù không phải phản thần cũng làm phản ngay. Tên Hãn Thiếp Ma này còn là môn pháp bảo khiến cho Mộc Vương phủ phải vâng theo mệnh lệnh của Thiên Địa Hội ta. Việc bức bách Ngô Tam Quế chóng đi vào con đường tạo phản và việc làm cho Mộc Vương phủ phải quy phục Thiên Địa Hội là một điều mà quần hùng lúc nào cũng mong muốn. Bây giờ quần hùng nghe Vi Tiểu Bảo nói câu này đều chấn động tâm thần, đồng thanh khen phải. Từ Thiên Xuyên nói:

- Nếu Vi hương chủ không thức tỉnh bọn thuộc hạ thì thật là lầm lỡ đại sự. Trong lòng mọi người càng ngày càng khâm phục gã thiếu niên mồm miệng lém lảu. Tiền lão bản nói:

- Công việc trước mắt là phải đối phó ngay với bọn thủ hạ của đại Hán gian kẻo chúng hạ thủ phóng hỏa để sấn vào sục tìm. Sau nữa phải nghĩ cách đem tên Hãn Thiếp Ma ra khỏi vùng quản hạt của đại Hán gian. Tại quan ải địa đầu hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu cuộc tra xét rất gắt gao. Việc rời khỏi thành Côn Minh cũng không phải chuyện dễ dàng. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Tiền đại ca! Ngày trước đại ca dùng con Hoa điêu phục linh trư đem người vào Hoàng cung. Bây giờ lại dùng con heo lớn hơn để đem người ra khỏi thành Côn Minh được chăng? Tiền lão bản cười đáp:

- Đem heo ra khỏi thành e rằng không được. Nhưng chúng ta có thể nghĩ cách khác. Đặt hắn vào trong cỗ quan tài giả làm người chết để khiêng đi là một biện pháp cũ quá rồi, cũng khó lòng che mắt được họ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cho hắn giả làm người chết là không hay đâu, phải để hắn sống nhăn răng mới tốt. Tiền lão bản! Đại ca cạo râu tên đó đi và dùng mấy thứ thuốc bôi mặt cho hắn để thay đổi tướng mạo. Lại mặc cho hắn bộ mũ áo quan binh của Kiêu Kỵ doanh. Tại hạ lựa một tiểu đội Kiêu Kỵ doanh trở về Bắc Kinh nói là Công chúa dâng lời thỉnh an lên Hoàng thượng, đồng thời tâu về việc lễ thành hôn đã chọn được ngày lành sắp cử hành trình lên Thái hậu và Hoàng thượng. Chúng ta cho tên rậm râu mà không có râu vào trong đội ngũ Kiêu Kỵ doanh thì bọn thuộc hạ của Ngô Tam Quế liệu có dám dúng miệng vào chăng? Ba người vỗ tay đều khen là diệu kế. Vi Tiểu Bảo đột nhiên hỏi:

- Trong thành Côn Minh có kỹ viện nào không? Bọn Tiền lão bản ba người đưa mắt nhìn nhau tự hỏi:

- Phải chăng Vi Hương chủ muốn đi chơi điếm? Tiền lão bản cười đáp:

- Cái đó dĩ nhiên là có. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Chúng ta mời Huyền Trinh đạo trưởng đi chơi điếm một phen, liệu y có chịu đi không? Tiền lão bản lắc đầu cười đáp:

- Đạo trưởng là người xuất gia, chắc y không chịu đi. Nếu Hương chủ muốn đến kỹ viện thì để thuộc hạ phụng bồi cũng được. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Dĩ nhiên Tiền đại ca cũng đi, nhưng Huyền Trinh đạo trưởng người cao lớn, trong bọn anh em ta đây chỉ có thân hình y là tương xứng với tên rậm râu. Ba người nghe nói mới vỡ lẽ ra Vi Tiểu Bảo muốn dùng Huyền Trinh đạo nhân giả làm Hãn Thiếp Ma. Mã Ngạn Siêu cười nói:

- Đây là đại sự của Thiên Địa Hội mà cũng là việc lớn nhà nước thì nhà tu đành phải vâng lệnh đi chơi điếm. Bốn người đều cười ồ. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Các vị đi mời đạo trưởng đóng bộ áo của tên rậm râu vào, đồng thời lấy bộ râu của Hãn Thiếp Ma cạo ra dán vào cằm cho y. Ngoài ra các vị phải mặc theo sắc phục bọn gia tướng trong Bình Tây Vương phủ. Chúng ta tìm vào một đại kỹ viện uống rượu phá quấy. Sau khi rượu say rồi, anh em quay ra tranh cướp những ả mày ngài rồi xảy ra cuộc ẩu đả. Tiền đại ca vung đao hạ sát đạo trưởng... Tiền lão bản giật mình kinh hãi, nhưng rồi lão nghĩ ra ngay đây chỉ là chuyện giả vờ, chứ không phải giết người thật, liền cười đáp:

- Mưu kế của Vi hương chủ thật là tuyệt diệu! Huyền Trinh đạo trưởng cùng thuộc hạ lúc đánh ghen phải ô lý ô lố, a ba tư lý, xổ một tràng tiếng Mông Cổ... nhưng còn phải dự bị một xác chết. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Đúng thế! Các vị ra ngoài kiếm trong thành Côn Minh lấy một tên thân thể cao lớn mà lại râu rậm tùy tiện bắt giết đi rồi đem thi thể đến giấu ở gần kỹ viện. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau khi Tiền đại ca giết đạo trưởng rồi, đánh đuổi bọn kỹ nữ ra ngoài để đạo trưởng xoay mình sống lại và đem râu cùng quần áo mặc vào cho xác chết. Mã Ngạn Siêu cười nói:

- Có điều phải băm nát mặt mũi xác chết, mà chỉ để bộ râu rậm dưới gầm giường cho bọn thuộc hạ Ngô Tam Quế vào tìm lôi ra. Như vậy bọn chúng sẽ đồ rằng hung thủ giết người rồi cố ý làm cho mất chân tướng của kẻ bị nạn. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mã đại ca suy nghĩ còn thấu đáo hơn cả tại hạ. Vậy chúng ta chuẩn bị đi rồi tìm đến kỹ viện. Quần hùng Thiên Địa Hội vâng mệnh đi chơi kỹ viện. Vi Tiểu Bảo ăn cơm tối rồi chờ một lúc nữa mới vào phòng Kiến Ninh Công chúa. Công chúa đang chờ đợi nóng ruột thấy gã vào, lộ vẻ tức giận hỏi:

- Sao đến giờ ngươi mới tới? Vi Tiểu Bảo làm bộ hằn học nói:

- Lão công công của Công chúa kéo ta lại nói chuyện, thốt ra những lời đại nghịch vô đạo. Ta tranh luận với hắn hàng nửa ngày. Nếu không nhớ đến Công chúa thì bây giờ hãy còn cãi nhau. Công chúa hỏi:

- Hắn nói thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn bảo Hoàng thượng đem lòng nghi ngờ hắn là gian thần, nên hắn rất lấy làm bất mãn. Ta hỏi hắn Hoàng thượng có dạ hoài nghi thì sao còn đem Công chúa gả cho con lão? Hắn nói:

Hoàng thượng nhất định chẳng thích gì hắn mà có ý gia hại. Công chúa nổi giận đùng đùng, đập tay xuống bàn quát:

- Lão con rùa nói nhăng nói càn, ta phải vặt râu lão mới được. Ngươi... ngươi đi kêu hắn lại đây cho ta. Vi Tiểu Bảo cũng làm mặt giận, cất tiếng thóa mạ:

- Tổ bà nó! Khi ta nghe hắn nói vậy đã rút đao ra toan liều mạng với hắn. Ta nói: Hoàng thượng thương yêu Công chúa vô cùng! Công chúa vừa xinh đẹp vừa lanh lợi. Con lão không xứng đáng với nàng phần nào đâu... Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta còn bảo lão: Lão lớn mật dám nói những điều như vậy thì Công chúa không chịu lấy con lão đâu. Sáng mai Công chúa sẽ về Bắc Kinh ngay. Một nhân tài như Công chúa thì trong thiên hạ biết bao nhiêu người tranh giành đòi lấy nàng làm vợ. Ta còn định nói một câu nữa, nhưng chưa thốt ra. Ta muốn bảo thẳng vào mặt lão con rùa: Vi Tiểu Bảo này muốn lấy Công chúa còn chưa được. Công chúa nghe nói tới đó, mặt mày hớn hở hỏi:

- Phải lắm! Phải lắm! Sao ngươi không nói cho hắn nghe? Tiểu Bảo! Sáng mai chúng ta trở về Bắc Kinh. Ta sẽ tâu với Hoàng đế ca ca nhất định phải lấy ngươi. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Lão con rùa thấy ta nổi giận, liền nhũn như con chi chi. Hắn bảo những câu nói nhăng nói càn vừa rồi, chẳng qua là chuyện giỡn cợt, xin đừng coi là chuyện thật, nhất là đừng để lọt tai Công chúa. Ta bảo hắn: Vi mỗ dốc dạ trung thành với Hoàng thượng cùng Công chúa. Trước nay không dám lừa dối một câu nào. Công chúa ôm lấy cổ gã, khẽ hôn một cái nói:

- Ta đã biết ngươi đối với ta cực kỳ trung thực. Vi Tiểu Bảo cũng hôn vào má Công chúa rồi nói:

- Lão con rùa nghe ta nói vậy sợ quá, còn thiếu quỳ xuống mà lạy. Hắn đưa tặng ta hai khẩu súng của người La Sát và năn nỉ giấu diếm câu chuyện vừa qua. Gã nói rồi lấy súng ra nhồi thuốc, nạp đạn đưa cho Công chúa. Công chúa nhằm vườn hoa phát xạ. Công chúa nghe súng nổ đánh "đoàng" một tiếng. Một cành cây bị gãy. Nàng thè lưỡi ra nói:

- Ghê gớm quá! Vi Tiểu Bảo nói:

- Súng này có một đôi. Công chúa lấy một cây, ta dùng một cây. Công chúa thở dài đáp:

- Đôi súng này một cây thư một cây hùng để nằm với nhau trong hộp gỗ thân nhiệt vô cùng! Bây giờ phân ra thì chúng phải cô đơn lạnh lẽo. Ta không lấy, để ngươi dùng cả. Nàng nói câu này là nghĩ tới chỉ dụ của Hoàng thượng chẳng thể nào canh cải được. Chuyện lấy Vi Tiểu Bảo rút cục là câu nói bỏ đi. Vi Tiểu Bảo ôm lấy Công chúa vỗ về nàng và nói vào tai chẳng thiếu lời trêu cợt. Công chúa thấy mối tình nồng mặn bất giác hai má đỏ bừng, miệng không ngớt cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo cởi áo xiêm cho nàng rồi lấy tấm chăn gấm trùm lên con người trần như nhộng. Gã tự hỏi:

- Sao bọn thủ hạ của tên đại Hán gian còn chưa phóng hỏa? Gã ngồi xuống cạnh giường khẽ vuốt ve mặt Công chúa, lắng nghe những thanh âm bên ngoài. Công chúa mũi thở khụt khịt, miệng ú ớ:

- Ta... ta muốn ngủ thôi. Tai nghe trong vườn hoa trống đã điểm canh một, Vi Tiểu Bảo chờ đợi nóng ruột. Đột nhiên hiệu đồng la nổi lên "phèng phèng". Rồi tiếng mười mấy người la lớn:

- Cháy! Cháy to rồi! Công chúa giật mình kinh hãi ngồi nhỏm dậy ôm lấy cổ Vi Tiểu Bảo, cất giọng run run hỏi:

- Phát hỏa ư? Vi Tiểu Bảo tức giận nói:

- Con mẹ nó! Đây nhất định là lão con rùa phóng hỏa. Hắn định đốt chết chúng ta để bịt miệng cho khỏi tiết lộ câu chuyện đại nghịch bữa nay. Công chúa lại càng khiếp sợ, miệng lắp bắp:

- Thế thì... thế thì làm thế nào bây giờ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Công chúa đừng sợ! Vi Tiểu Bảo này một lòng son sắt, dốc dạ trung trinh. Dù tính mạng tại hạ không còn cũng quyết hy sinh để bảo vệ cho Công chúa bình an vô sự. Gã khẽ cựa mình thoát khỏi vòng tay Công chúa chụp lấy hộp gỗ đựng súng. Bỗng nghe tiếng người nhộn nhịp cùng tiếng la ó om sòm và tiếng gọi nhau ơi ới:

- Phát hỏa rồi! Lấy nước! Lấy nước! Mau mau đi bảo vệ Công chúa! Vi Tiểu Bảo ra ngoài cửa sổ nhìn thấy trong vườn hoa có mười mấy người hối hả chạy tới. Gã lẩm bẩm:

- Bọn thủ hạ của tên đại Hán gian sao mà chạy lẹ thế? Té ra chúng đã vào ẩn nấp trong bóng tối khu An Phụ viên từ trước rồi, nên vừa nghe tin phát hỏa đã xuất hiện lập tức ở đây. Gã quay vào bảo Công chúa:

- Công chúa! Lửa cháy chẳng lấy gì làm dữ dội. Công chúa bất tất phải lo sợ. Mục đích chính của lão con rùa là bắt giam. Công chúa run sợ hỏi:

- Bắt... bắt cái gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn thấy nàng cùng ta thân thiết với nhau sinh lòng ngờ vực mà đến tróc nã. Gã vừa nói vừa mở cửa phòng ra rồi bảo nàng:

- Công chúa cứ đắp chăn nằm yên, bất tất phải ngồi dậy. Ta đứng ở ngoài cửa này, hễ thấy lửa cháy gần tới nơi là vào cõng nàng trốn chạy. Công chúa rất lấy làm cảm kích cất tiếng run run gọi:

- Tiểu Bảo! Ngươi... ngươi tử tế với ta quá! Vi Tiểu Bảo đứng ngoài cửa lớn tiếng la:

- Anh em phải bảo vệ Công chúa là việc khẩn yếu! Gã vừa hô hoán đã thấy bọn vệ sĩ cùng gia tướng ở phủ Bình Tây Vương chạy lại hô:

- Thưa Vi Đô thống! Trong vườn phát hỏa rồi. Thế tử thân hành đến bảo vệ Công chúa. Bỗng thấy góc Tấy Bắc có hai hàng đèn lồng dẫn một người tới nơi. Chỉ trong chớp mắt đoàn người đã đến trước mặt. Người đi đầu chính là Ngô ứng Hùng. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Chỉ vì muốn sục tìm tên rậm râu xứ Mông Cổ mà tiểu Hán gian thân hành xuất mã dẫn quân tới. Như vậy đủ biết chúng coi trọng vọng tên rậm râu kia. Hiển nhiên chúng câu kết với xứ Mông Cổ và nước La Sát để tạo phản không còn nghi ngờ gì nữa. Bỗng nghe Ngô ứng Hùng từ đằng xa lớn tiếng hỏi:

- Công chúa điện hạ có bình yên chăng? Một tên vệ sĩ lớn tiếng đáp:

- Hiện Vi Đô thống đã ở đây hộ vệ. Ngô ứng Hùng nói:

- Thế thì hay lắm! Vi Đô thống! Tiểu đệ cảm kích vô cùng! Đô thống đã phải một phen tân khổ. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Ta tân khổ gì đâu? Chẳng lẽ ôm ấp, hôn hít Công chúa cũng là chuyện tân khổ? Ngươi cảm kích ta vì chuyện đó ư? Tiếp theo bọn Ngự tiền thị vệ cùng tá lãnh ở Kiêu Kỵ doanh binh do Vi Tiểu Bảo thống lãnh cũng lật đật chạy tới. Những người này đang ngủ trên giường vội nhảy xuống chạy đi ngay không ai kịp mặc áo, đều đi chân không. Có kẻ chưa kịp mặc quần dài, trông rất thảm hại. Chúng nghe tiếng lửa cháy liền nghĩ ngay đến: nếu Công chúa bị chết cháy thì tai họa lâm đầu, nên vội vã chạy ngay. Vi Tiểu Bảo vừa nói chuyện với Ngô ứng Hùng, vừa ra lệnh cho bọn thị vệ, quan binh chia nhau canh gác bốn mặt. Trương Khang Niên lại kéo áo gã, gã liền lảng ra mấy bước. Trương Khang Niên nói:

- Thưa Vi Tổng quản! Vụ này có điều trá ngụy. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao? Trương Khang Niên đáp:

- Vừa cảnh giác lửa cháy, nô tài liền thấy gia tướng của Bình Tây Vương từ bốn mặt tám phương ào ạt vượt tường tiến vào. Hiển nhiên họ đã chuẩn bị từ trước. Miệng chúng tuy hô cứu hỏa mà lại tiến vào các gian phòng sục tìm. Bọn nô tài quát mắng, ngăn trở cũng bằng vô dụng. Mấy người đã xảy cuộc ẩu đả với chúng. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Ngô Tam Quế nghi ngờ chúng ta đả phá chủ ý của hắn. Tại hạ xem chừng hắn muốn tạo phản. Trương Khang Niên giật mình kinh hãi liếc mắt nhìn Ngô ứng Hùng khẽ hỏi:

- Thật thế ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hãy cứ để bọn chúng sục tìm, đừng có ngăn trở, rồi chúng ra sẽ hiểu hết nội vụ. Trương Khang Niên gật đầu đi ngấm ngầm truyền lệnh cho bọn quan binh từ Bắc Kinh đưa tới. Lúc này ở góc Tây Nam và góc Đông Nam khu vườn đã thấp thoáng nhìn thấy ánh lửa. Mười mấy vòi rồng hút nước lên rồi bắn vào không gian. Nhiều luồng bạch quang thấp thoáng như những cột nước từ dòng suối phun ra. Vi Tiểu Bảo quay trở lại bên Ngô ứng Hùng nói:

- Tiểu Vương gia thần cơ diệu toán chẳng kém gì Gia Cát Lượng, Lưu Bá Ôn thuở trước, khiến ai cũng phải khâm phục. Ngô ứng Hùng ngơ ngác hỏi:

- Phải chăng Vi Đô thống muốn nói giỡn? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chẳng phải tại hạ nói giỡn đâu. Chắc tiểu Vương gia bấm đốt ngón tay tính toán biết là canh hai đêm nay, khu vực An Phụ viên bị phát hỏa, nên đã chuẩn bị từ trước. Nào ăn mặc chỉnh tề thống lãnh vệ sĩ gia tướng, nào điều động lính cứu hỏa chực sẵn ở ngoài vườn để chờ phát hỏa là ra lệnh. Lệnh vừa ban ra, hết thảy mọi người tiến hành công cuộc chữa lửa. Ha ha! Bản lãnh tiểu Vương gia giỏi quá! Giỏi quá! Ngô ứng Hùng đỏ mặt đáp:

- Chẳng phải tại hạ đã tiên liệu việc này, mà chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Đêm nay tỷ phu của tại hạ thiết tiệc mời khách. Tại hạ đi uống rượu về có đem theo vệ sĩ qua đây thì trúng vào lúc An Phụ viên phát hỏa. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Té ra là thế! Tại hạ từng được nghe thầy đồ giảng sách nói: Gia Cát Lượng suốt đời làm việc gì cũng thận trọng. Như vậy tại hạ có bảo tiểu Vương gia hay hơn Gia Cát Lượng cũng là đúng lắm. Tiểu Vương gia đến nhà tỷ phu uống rượu đem theo cả đội vòi rồng để phòng ngừa nhà tỷ

phu phát hỏa. Sự thận trọng này rất được việc, không có thì lấy gì mà đối phó với hỏa hoạn ở đây? Ngô ứng Hùng biết Vi Tiểu Bảo đã khám phá ra công cuộc bố trí của mình, hắn thẹn quá mặt đỏ bừng lên, gượng gạo đáp:

- Dạo này trời hanh mà thường lộng gió rất dễ phát hỏa, tưởng nên cẩn thận một chút là hơn. Cái đó kêu bằng "cẩn tắc vô ưu". Vi Tiểu Bảo nói:

- Lần sau tiểu Vương gia có đến nhà tỷ phu dự tiệc tưởng nên đem theo đi một toán thợ thuyền gánh gạch ngói cây que đi. Ngô ứng Hùng hỏi:

- Đưa thợ thuyền cùng vật liệu đi làm gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vạn nhất không may mà nhà lệnh tỷ phu phát hỏa, đội vòi rồng này chỉ phun nước lên trời không chịu chữa lửa, thì nhà lệnh tỷ phu tất bị thiêu rụi. Khi đó tiểu Vương gia lập tức hạ lệnh cho thợ thuyền xây dựng lâu đài lại ngay cho lệnh tỷ phu. Cái đó kêu bằng đã đề phòng thì không còn lo gì nữa. Ngô ứng Hùng bật lên mấy tiếng cười khô khan rồi quay lại bảo tên vệ sĩ đứng bên:

- Vi Đô thống đã điều tra ra đội vòi rồng làm việc bất lực. Ngươi bắt Chánh Phó đội trưởng chặt chân chúng đi. Tên vệ sĩ vâng lệnh đi ngay. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiểu Vương gia! Sau khi tiểu Vương gia chặt chân hai tên Chánh Phó đội vòi rồng rồi thăng cho chúng chức quan gì? Ngô ứng Hùng sửng sốt hỏi lại:

- Vi Đô thống hỏi câu này là nghĩa làm sao? Tại hạ không hiểu, xin Đô thống nói rõ thêm được chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ cũng không hiểu, nhưng nghĩ rằng... ha ha... tiểu Vương gia chỉ xây thêm hai tòa ngục tối và phái hai tên Chánh Phó đội trưởng bị chặt chân đó giữ chức Điển Ngục quan. Ngô ứng Hùng thay đổi sắc mặt, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này quả nhiên lợi hại! Té ra gã đã biết chuyện Dương Nhất Phong trước kia bị mình trừng trị khổ nhục rồi lại cho gã làm Điển Ngục quan. Hắn giả vờ không hiểu ý nghĩa liền cười xòa nói:

- Vi huynh đệ nói giỡn chơi có duyên quá! Trách nào đức Hoàng thượng chẳng ưa thích huynh đệ? Trong lòng hắn đã quyết định chủ ý:

- Ta quay về phải sai người hạ sát Dương Nhất Phong ngay để không tìm đâu ra được đối chứng nữa. Lúc này bọn gia tướng cùng vệ sĩ ở Bình Tây Vương phủ lục tục chạy về báo cáo là thế lửa chưa lan rộng ra được, hiện đã dần dần nhỏ đi. Vi Tiểu Bảo chú ý nghe những lời báo cáo, chưa phát giác ra được ám ngữ gì. Nhưng thấy Ngô ứng Hùng mỗi khi nghe người đến báo là mặt hắn lại lộ vẻ không vui. Hiển nhiên chúng chưa tìm ra được Hãn Thiếp Ma. Vi Tiểu Bảo không hiểu chúng dùng ám hiệu gì để báo cáo, gã liền chú ý quan sát vẻ mặt của bọn gia tướng mà cũng không nhận ra được điều chi khác lạ. Bỗng một tên gia tướng chạy đến bẩm:

- Ngọn lửa đột nhiên biến thành to lớn và cháy lan về phía bên này. Hay hơn hết là thỉnh giá Công chúa dời đi chỗ khác để phòng ngừa ngọn lửa làm kinh động đến Công chúa. Ngô ứng Hùng gật đầu. Vi Tiểu Bảo đứng bên làm như chẳng để ý gì, mà thực ra gã rất lưu tâm đến thần sắc cùng cử chỉ của hai người. Gã thấy Ngô ứng Hùng chuyển mục quang nhìn xuống đùi bên

phải gia tướng, liền đưa mắt ngó theo thì thấy gia tướng co ngón tay cái và ngón tay trỏ thành một vòng tròn đặt ở bên đầu gối. Vi Tiểu Bảo chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra hai ngón tay y làm dấu hình vòng tròn là để báo cáo không tìm thấy Hãn Thiếp Ma. Còn trong lời nói thì chẳng có ám ngữ chi hết. Lại nghe Ngô ứng Hùng nói:

- Vi Đô thống! Ngọn lửa cháy lan về phía bên này, vậy chúng ta thỉnh giá Công chúa dời đi. Để Công chúa điện hạ bị một phen kinh hãi là tội đáng muôn thác. Vi Tiểu Bảo đã biết bọn gia tướng của Bình Tây Vương phủ tìm khắp nơi chẳng thấy Hãn Thiếp Ma đâu. Trong khu An Phụ viên chỉ còn phòng ngủ của Công chúa là chúng chưa sục sạo. Trời không chịu đất, đất chẳng chịu trời. Chúng định sục tìm cả phòng ngủ của Công chúa khiến cho gã lửa giận bốc lên. Trong lúc nhất thời, Vi Tiểu Bảo lại nổi tính trẻ nít. Gã co ngón cái và ngón trỏ tay mặt lại thành hình vòng tròn đưa qua đưa lại trước mặt Ngô ứng Hùng. Ngô ứng Hùng thấy ám hiệu bị khám phá thì không khỏi giật mình kinh hãi. Bọn gia tướng thủ hạ hắn cũng sắc mặt tái mét. Ngô ứng Hùng run lên hỏi:

- Vi... Vi huynh đệ!... Thế là nghĩa gì? Vi Tiểu Bảo cười khẩy hỏi lại:

- Chẳng lẽ tiểu Vương gia không hiểu ký hiệu này thật ư? Ngô ứng Hùng cũng là người thông minh cơ biến, định thần đáp:

- Ký hiệu này... tiểu đệ hiểu rồi. Đây là dấu hiệu đồng tiền. Vi Đô thống muốn nói là phải có tiền mới mời được Công chúa.

Hồi 145 - Công Chúa Diễn Kịch Rất Thần Tình

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Tên tiểu Hán gian này thật là lanh trí. Gã chỉ cười mà không đáp. Ngô ứng Hùng cười nói:

- Về việc tiền bạc Vi huynh đệ bất tất phải quan tâm. Chúng ta là chỗ anh em thì dĩ nhiên thương lượng với nhau chẳng khó khăn gì. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu Vương gia đã có tấm lòng hào phóng như vậy, tiểu tướng xin thay mặt anh em dâng lời cảm tạ. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu Vương gia! Còn việc mời Công chúa di giá xin tiểu Vương gia tự làm lấy. Gã cười hì hì nói tiếp:

- Hai vị đã là vợ chồng thì muốn thương lượng với nhau thế nào cũng được. Trong lúc đêm hôm khuya khoắt này tiểu tướng không tiện tiến vào phòng của Công chúa. Gã nhủ thầm trong bụng:

- Ta để hắn vào coi cho thấy rõ tên Mông Cổ rậm râu kia có ở trong phòng này không? Ngô ứng Hùng ngần ngừ một chút rồi lẩm nhẩm gật đầu. Hắn đứng ngoài rèm dõng dạc lên tiếng:

- Khải bẩm Công chúa! Ngọn lửa đang cháy lan sang phía bên đấy xin Công chúa di giá đi chỗ khác an toàn hơn. Sau một lúc mới nghe thanh âm ôn nhu từ trong phòng cất lên hỏi:

- Chuyện gì vậy? Ngô ứng Hùng lặp lại câu vừa rồi lần nữa. Công chúa khẽ nói:

- Ngươi vào đây! Ngô ứng Hùng bụng bảo dạ:

- Tuy ta chưa làm lễ thành hôn với Công chúa, nhưng hiển nhiên đã là danh phận Phò mã. Bây giờ gặp việc khẩn cấp, ta có vào phòng nàng cũng không phải là vượt lễ. Vụ này mà chẳng tra xét cho ra là không ổn. Ngoài ta, còn ai dám tiến vào phòng nàng nữa? Hắn nghĩ vậy liền vén rèm bước vào. Vi Tiểu Bảo cùng hơn trăm tên Ngự tiền thị vệ, Kiêu Kỵ doanh quan và bọn gia tướng ở Bình Tây Vương phủ chầu chực bên ngoài chẳng ai dám lên tiếng. Sau một lúc lâu, thủy chung vẫn không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì. Mọi người chờ hồi lâu rồi liếc mắt nhìn nhau, trên môi thoáng lộ nụ cười bí mật. Ai nấy đều nghĩ bụng:

- Cặp vị hôn phu thê này chưa từng gặp mặt nhau, nay bỗng tương hội ở trong khuê phòng, chắc là mùi mẫn lắm. Không hiểu hai người nói những chuyện gì với nhau? Liệu tiểu Vương gia có dám ôm nàng vào lòng, hay bồng nàng lên mà hôn không? Chỉ có Vi Tiểu Bảo trong lòng ngấm ngầm ghen tức, nhưng gã cũng biết mục đích của Ngô ứng Hùng vào phòng là để sục tìm Hãn Thiếp Ma. Gã cho là lúc này Ngô ứng Hùng chưa chắc đã dám giở thói lần khân với Công chúa. Đột nhiên Công chúa kêu thét lên:

- Tên đại đởm vô lễ! Ngươi... không được làm thế. Bước ra cho mau! Bọn người bên ngoài nhìn nhau cười khúc khích nghĩ bụng:

- Tiểu Vương gia không nhịn được nữa đã động thủ sờ soạng rồi. Lại nghe Công chúa la làng:

- Ngươi không được... cởi xiêm y ta. Cút ngay đi! Trời ơi! Có ai cứu ta không? Tên này chực cưỡng gian! Cứu mạng! Cứu mạng! Mọi người không nhịn được phải phì cười, đều cho là Ngô ứng Hùng đã nổi lòng hươu dạ vượn không nhịn được nữa, đâm ra làm ẩu. Nhưng họ lại nghĩ rằng:

- Công chúa dù là vợ hắn song chưa cử hành hôn lễ, sao hắn lại càn rỡ thế? Mấy tên võ tướng gan dạ hơn dám nổi lên tràng cười sằng sặc. Bọn Ngự tiền thị vệ chăm chú ngó Vi Tiểu Bảo, chờ gã đưa mắt ra lệnh để thi hành. Chúng chẳng biết có nên bảo vệ Công chúa hay không, chỉ nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng lỏi Ngô ứng Hùng cưỡng gian Công chúa tuy có điều vô lễ, song lại là việc riêng của vợ chồng hắn. Bọn mình là phận nô tài mà can thiệp vào một cách vô ý thức thì chỉ tổ rước lấy tai họa. Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình tự hỏi:

- Tên tiểu Hán gian này vốn là con người tinh tế mà sao bữa nay cử động hồ đồ? Chẳng lẽ... hắn muốn gia hại Công chúa? Gã liền lớn tiếng hô:

- Tiểu Vương gia! Mời tiểu Vương gia ra đi! Chớ có đắc tội với Công chúa. Công chúa lại la hai tiếng Cứu mạng. Bỗng nghe đoàng một tiếng vang lên. Đúng là súng nổ. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, vẫy tay la:

- Xảy ra đại sự mất rồi. Gã rảo bước vào nhà. Mấy tên Ngự tiền thị vệ và bọn gia tướng cũng vào theo thì thấy Công chúa co rúm trong góc phòng, mình quàng chiếc chăn gấm. Một cái đùi trắng nõn thò ra ngoài, hai cánh tay trần. Hiển nhiên toàn thân nàng chẳng mặc xiêm y chi hết. Ngô ứng Hùng trần truồng nằm dưới đất không nhúc nhích. Dưới mình toàn những máu tươi. Trong tay còn cầm khẩu súng. Mấy người đứng trước tình trạng này đều kinh hãi đến thộn mặt ra. Bọn gia tướng trong Vương phủ không hiểu Ngô ứng Hùng sống hay chết. Chúng lại sờ mũi còn thấy thở, trái tim còn đập, thì ra hắn mới ngất đi. Công chúa vừa khóc vừa la:

- Tên này... vô lễ với ta. Nó... là ai? Vi đô thống! Giết nó đi! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Y là phò mã Ngô ứng Hùng. Công chúa la lên:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Nó lột xiêm y ta và tự cởi quần áo mình... Nó là tên ác đồ. Mau mau giết nó đi! Bọn Ngự tiền thị vệ thấy vậy thì trong lòng phẫn nộ vô cùng! Chúng nghĩ thầm: Bọn mình vâng lệnh Hoàng thượng đi bảo vệ Công chúa mà Công chúa là ngự muội của đức Hoàng thượng. Nay tấm thân cành vàng lá ngọc của nàng bị thằng lỏi Ngô ứng Hùng làm nhục nhã đến thế là mình không hết phận sự rồi. Bọn gia tướng trong Vương phủ tên nào cũng vẻ mặt ngơ ngác, trong lòng hổ thẹn. Trong bọn này có mấy tên mẫn cán, tinh tế, bụng bảo dạ:

- Sự việc đã xảy ra thế này, nếu mình tra xét ở trong phòng Công chúa tìm được Hãn Thiếp Ma thì còn có thể trả miếng lại Công chúa, hay ít ra cũng có đường cãi cối. Chúng liền giả vờ chân tay luống cuống cứu chữa Ngô ứng Hùng, mà thực ra đảo mắt nhìn quanh, chúng ngó cả xuống gầm giường, nhưng làm gì có tông tích Hãn Thiếp Ma? Đột nhiên một tên gia tướng trong Vương phủ la lên:

- Hạ... hạ bộ của thế tử... Hạ bộ Ngô ứng Hùng máu chảy đầm đìa, ai cũng nhìn thấy rồi. Ban đầu chúng còn tưởng vì hắn vô lễ với Công chúa mà dính máu, bây giờ nghe người kia la hoảng mới nhìn kỹ lại thì thấy máu tươi hãy còn chảy ra không ngớt. Hiển nhiên hắn đã bị thương. Bọn

gia tướng kinh hãi không bút nào tả xiết, vội lấy thuốc dấu bên mình ra rịt vết thương cho Ngô ứng Hùng. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng quát: Ngô ứng Hùng dám vô lễ với Công chúa là phạm tội đại bất kính! Trước hết phải bắt giam y lại rồi tâu lên Thánh thượng trị tội. Bọn Ngự tiền thị vệ dạ ran chạy lại nắm lấy Ngô ứng Hùng. Đám gia tướng trong Vương phủ đều đã tai nghe mắt thấy việc Ngô ứng Hùng xúc phạm Công chúa, chẳng còn chối cãi vào đâu được. Chúng nghe Vi Tiểu Bảo quát tháo đều la thầm trong bụng:

- Vụ này thật là hỏng bét! Không thể vãn hồi được nữa. Chẳng tên nào có ý kháng cự. Một tên gia tướng khom lưng nói:

- Xin Vi đô thống rộng ơn cho. Thế tử mình bị trọng thương, bọn nô tài thỉnh cầu Đô thống chuẩn cho đưa thế tử về phủ điều trị. Được vậy thì Vương gia của bọn nô tài chẳng bao giờ dám quên đại đức. Trăm đường tội lỗi đều ở nơi thế tử, chỉ còn trông vào đại lượng của Công chúa và sự che chở của Đô thống. Vi Tiểu Bảo vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Y làm nên đại tội, khi nào bọn ta dám lừa dối Hoàng thượng, còn che chở làm sao được? Các ngươi có chuyện gì hãy lui ra cả ngoài kia rồi sẽ nói. Đây là tẩm điện của Công chúa mà các ngươi kéo vào chật ních thì còn ra thể thống gì nữa? Bọn gia tướng vâng dạ luôn miệng. Chúng nâng đỡ Ngô ứng Hùng đưa ra ngoài phòng. Bọn Ngự tiền thị vệ cũng ra theo. Trong phòng chỉ còn lại Công chúa và Vi Tiểu Bảo hai người. Công chúa mỉm cười nhìn Vi Tiểu Bảo vẫy tay. Vi Tiểu Bảo chạy đến trước giường. Công chúa giang tay ôm lấy vai gã, ghé miệng vào tai nói nhỏ:

- Ta đã xẻo cái đó của gã rồi. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Công chúa... Công chúa bảo sao? Công chúa hà hơi vào tai gã khẽ cười đáp:

- Ta dùng súng bắt hắn đứng yên rồi bức bách hắn phải cởi hết quần áo ra. Ta dùng báng súng đập mạnh vào đầu một cái cho hắn té xỉu, rồi xẻo cái vật khả ố của hắn. Từ nay trở đi hắn chỉ còn đường làm thái giám, chứ không làm chồng ta được nữa. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi lại vừa buồn cười, nói:

- Nàng lớn mật làm càn như vậy là gây ra tai vạ không nhỏ đâu. Công chúa cười hỏi:

- Làm gì mà gây tai vạ? Ta đã nhất tâm nhất chí với ngươi thì dù có lấy hắn cũng chỉ là giả phu thê. Nói rút lại hắn sẽ là con rùa đen để cho ngươi cắm sừng lên đầu. Trong lòng Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ rất mau, nhưng vụ này ra ngoài sức tưởng tượng của gã nên gã chưa biết ứng phó bằng cách nào. Công chúa lại hỏi:

- Những chuyện cưỡng gian, vô lễ đều là giả tuốt. Nhưng ta gầm thét la làng. Các người ở ngoài đều nghe tiếng cả. Phải vậy không? Vi Tiểu Bảo gật đầu. Công chúa mỉm cười nói tiếp:

- Đã thế thì chúng ta còn sợ gì nữa? Dù Ngô Tam Quế có tức giận cũng chỉ tức giận thằng con lão làm điều trái phép. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Nếu hắn bị nhát dao của nàng mà chết mất mạng thì làm thế nào? Công chúa đáp:

- Xẻo cái đó thì làm sao mà chết được? ở hoang cung mấy nghìn tên thái giám đều bị xẻo cái đó, có chết tên nào đâu? Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Nhưng nàng phải nói một mực là hắn định cưỡng gian, tay cầm đao để bức bách.

Nàng liều chết kháng cự vươn tay đẩy hắn ra. Người hắn đã trần truồng, tay hắn lại cầm đao, vì sự giằng co mà tay đao của hắn tự cắt cái đó đứt đi. Công chúa vùi đầu vào trong chăn cười hích hích khẽ nói:

- Phải rồi! Ta sẽ nói thế! Chính hắn tự cắt của hắn. Vi Tiểu Bảo trở ra ngoài phòng đem chuyện Ngô ứng Hùng cầm đao cưỡng bách bị Công chúa hết sức kháng cự. Trong lúc giằng co, Ngô ứng Hùng đã tự cắt phải dương vật của mình, khẽ kể lại cho bọn thị vệ nghe. Mọi người vừa kinh hãi vừa bật cười. Chúng còn cho là Ngô ứng Hùng lớn mật tày trời nên gặp phải sự báo ứng nhãn tiền. Trong An Phụ viên xảy cuộc đại biến rồi, những gia tướng ở Vương phủ lập tức dập tắt ngọn lửa. Một mặt chúng báo tin cho Ngô Tam Quế, một mặt mời y sinh đến trị thương cho Ngô ứng Hùng. Bọn ngự tiền thị vệ được Vi Tiểu Bảo cho hay Ngô ứng Hùng bị thương trong trường hợp nào, liền đồn đại ra ngoài. Cả gia tướng trong Vương phủ cũng chúng khẩu đồng từ đều nói là biến cố xảy ra vì thế tử đã vô lễ với Công chúa. Mọi người thuật chuyện còn thêm mắm thêm muối vào cho có vẻ ly kỳ. Người thì kể: thế tử đã cưỡng bức lột quần áo Công chúa như thế nào, kẻ thì tả tình hình Công chúa hết sức kháng cự ra sao, la làng kêu cứu thế nào? Còn có người mô tả cử động của thế tử lúc nổ súng để uy hiếp Công chúa. Họ bịa ra những câu sống động: thế tử đã dùng sức mạnh đè cổ Công chúa thế nào, Công chúa giằng co đưa đẩy ra sao, rồi đụng vào tay thế tử khiến lưỡi dao lướt qua, đưa đến chỗ xẻo đứt hạ bộ. Họ nói một cách rành mạch tựa hồ chính mắt mình trông thấy. Bọn người thuật chuyện thi nhau mà nói, nói đến miệng phun bọt rãi bắn tứ tung. Người nghe đều trợn mắt há miệng, gật đầu không ngớt. Sau chừng nửa giờ, Ngô Tam Quế được tin cấp báo, hốt hoảng lên ngựa chạy đến An Phụ viên. Lão quỳ xuống ngoài phòng Công chúa dập đầu tạ tội. Lão thở hồng hộc, miệng không ngớt hô:

- Lão phu tội đáng muôn thác! Tội đáng muôn thác! Vi Tiểu Bảo đứng bên nói:

- Xin Vương gia hãy đứng dậy. Để tiểu tướng vào nghe ngóng xem giọng lưỡi của Công chúa ra sao? Ngô Tam Quế móc trong bọc ra một nắm ngọc phỉ thúy, nhét vào tay Vi Tiểu Bảo, khẽ nói:

- Vi huynh đệ! Tiểu vương hối hả chạy tới đây, không kịp lấy ngân phiếu. Chút ít châu báu này nhờ huynh đệ phân chia để thưởng cho anh em thị vệ. Vi huynh đệ đến trước mặt Công chúa xin đỡ lời nói giúp tiểu vương. Vi Tiểu Bảo nhét châu báu vào tay Ngô Tam Quế để trả lại rồi đáp:

- Vương gia hãy bình tĩnh! Tiểu tướng làm được tới đâu, nhất định hết sức làm cho tới đó. Tạm thời chưa dám nhận lãnh đồ ban thưởng của Vương gia, vì vụ này trọng đại quá, tiểu tướng chưa hiểu ý Công chúa ra sao? Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hỡi ơi! Công chúa đây tính khí cao ngạo lắm mà lại là người trung trinh cương liệt. Nàng được cưng chiều rất mực trong các vị hoàng hoa khuê nữ. Cả Thái hậu và Hoàng thượng cũng phải nhường nhịn nàng mấy phần. Thế tử thực là... thực là lớn mật thái quá! Ngô Tam Quế đáp:

- Dạ dạ! Đúng thế! Vi huynh đệ ở trước mặt Công chúa ráng che chở giùm. Tiểu vương khẩn khoản ủy thác và hy vọng huynh đệ bao hàm cho. Vi Tiểu Bảo gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng, gã tiến lại gần cửa phòng Công chúa, dõng dạc hô:

- Khải bẩm Công chúa! Bình Tây Vương gia thân hành đến tạ tội. Xin Công chúa nghĩ tới Vương gia là bậc lão thần có đại công với quốc gia mà phát lạc một cách khoan hồng. Ngô Tam Quế

khẽ nói:

- Đúng thế! Đúng thế! Nô tài là kẻ lão thần có công, xin Công chúa mở lượng khoan hồng phát lạc. Sau một lúc lâu, trong phòng Công chúa vẫn yên lặng như tờ, không một tiếng động. Vi Tiểu Bảo lại hô một lần nữa. Bỗng nghe đánh binh một tiếng, tựa hồ ghế đổ xuống đất. Vi Tiểu Bảo và Ngô Tam Quế ngơ ngác nhìn nhau đầy vẻ kinh nghi. Lại nghe tiếng cung nữ hốt hoảng la gọi:

- Công chúa! Công chúa! Xin Công chúa chớ liều mạng. Ngô Tam Quế sợ xanh mặt bụng bảo dạ:

- Nếu Công chúa tự tử thì dù hiện giờ chưa chuẩn bị xong cũng đành phải lập tức khởi binh cử sự vì tội bức tử Công chúa ta chẳng thể nào gánh nổi. Lại nghe trong phòng có tiếng cung nữ khóc vang lên. Một tên cung nữ hốt hoảng chạy ra vừa khóc vừa la:

- Vi... Vi đô thống! Công... Công chúa điện hạ treo cổ lên xà nhà tự tử... Đô thống hãy mau mau vào cứu... cứu cấp. Vi Tiểu Bảo ngần ngừ đáp:

- Bọn nô tài xông vào phòng Công chúa làm sao cho tiện? Ngô Tam Quế khẽ đẩy lưng gã:

- Trước việc cấp bách ta phải tòng quyền. Giải cứu Công chúa là điều khẩn yếu hơn hết. Lão quay ra bảo gia tướng: Mau ra kêu đại phu! Kêu đại phu cho mau! Lão lại đẩy Vi Tiểu Bảo. Gã rảo bước vào phòng, thấy Công chúa nằm sóng sượt trên giường. Bảy, tám cung nữ đứng xung quanh khóc ròng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta có thể dùng nội công cứu Công chúa hồi tỉnh. Bọn cung nữ tránh ra một bên để nhường lối. Công chúa hai mắt nhắm nghiền, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Nơi cổ in vết dây đỏ hồng. Trên xà nhà đeo tòn ten một khúc dây đứt, còn nửa khúc rớt xuống bên giường. Một cái ghế đổ kềnh dưới đất. Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

- Màn kịch đóng hay quá! Gã chạy lại bên giường đưa ngón tay chí mạnh vào môi nàng một cái. Công chúa ú ớ một tiếng rồi từ từ mở mắt ra. Nàng thều thào nói:

- Ta... ta không muốn sống nữa. Vi Tiểu Bảo năn nỉ:

- Thưa Công chúa! Công chúa tấm thân đáng giá vạn kim, không thể hủy hoại trong nhất đán. Xin bỏ hết mọi điều tức giận. Hiện Bình Tây Vương đang ở ngoài phòng dập đầu thỉnh tội. Công chúa vừa khóc vừa nói:

- Ngươi... ngươi bảo hắn phải mau mau giết thằng giặc đốn mạt đó đi. Vi Tiểu Bảo xoay lưng lại che mắt bọn cung nữ rồi luồn tay vào trong chăn bẹo sau lưng nàng một cái. Công chúa suýt phì cười, nhưng phải gắng gượng nín nhịn. Nàng thò móng tay bấm vào mu bàn tay Vi Tiểu Bảo một cái thật mạnh. Đoạn nàng lại bật tiếng khóc, thét lên:

- Ta không muốn sống nữa. Từ nay... ta... còn làm người thế nào được? Ngô Tam Quế đứng ngoài phòng vẳng nghe tiếng Công chúa khóc lóc biết là nàng tự sát nhưng chưa chết, mới yên tâm được một phần, miệng lão thở phào một cái như để trút mối lo âu. Lão nghe nàng nói câu Từ nay ta còn làm người thế nào được? thì không khỏi nghĩ bụng: Vụ này không thể trách y được. Hai đứa con nít gây gổ động đao thương thì chớ, lại còn xảy chuyện bị thương. Lưỡi đao oan nghiệt cắt vào đâu chẳng cắt, lại xẻo trúng chỗ đó thì thật là số phận hẩm hiu. Sau này ứng

Hùng có chữa khỏi thương, Công chúa cũng phải chịu một đời góa bụa. Bây giờ đành phải hết sức che giấu vụ này, đừng để đồn đại ra ngoài. Lát sau Vi Tiểu Bảo ở trong phòng đi ra, gã không ngớt lắc đầu quầy quậy. Ngô Tam Quế vội bước tới hỏi:

- Công chúa bảo sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đã cứu tỉnh y rồi, nhưng tính nết y rất cương cường, y bảo nhất định không ai khuyên can được, thế nào rồi cũng tự tử. Tiểu tướng đã dặn bọn cung nữ phải chầu chực luôn bên mình Công chúa, chớ có lúc nào rời xa nửa bước. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Thưa Vương gia! Tiểu tướng còn lo nàng uống thuốc độc. Ngô Tam Quế biến sắc gật đầu đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Cái đó phải lưu tâm đề phòng mới được. Vi Tiểu Bảo khẽ đáp:

- Thưa Vương gia! Vạn nhất mà có chuyện gì xảy đến Công chúa thì tiểu tướng là kẻ phụng chỉ bảo vệ nàng, tất không bảo toàn được cái mạng nhỏ xíu. Khi đó xin Vương gia thu xếp giúp tiểu tướng bước đường về sau. Ngô Tam Quế run lên hỏi:

- Bước đường về sau là bước đường gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hiện giờ chưa thể nói được. Tiểu tướng chỉ mong Công chúa vô sự, hết thảy mọi người đều bình yên. Có điều tính mạng là ở nơi nàng. Nếu nàng nhất định tự tuyệt thì có coi chừng để ngăn cản cũng chỉ được trong ba, bốn ngày đầu, chứ ai biết đâu mà coi chừng hàng tháng? Lòng riêng của tiểu tướng là mong sao Công chúa chóng hoàn hôn để về Vương phủ. Có thế tiểu tướng mới trút được phần nửa trách nhiệm. Ngô Tam Quế mừng thầm thủng thẳng nói:

- Nếu vậy chúng ta mau mau tổ chức hỷ sự để hoàn hôn. Thằng con nít náo loạn gây tai vạ mà được Vi huynh đệ hết sức cứu vãn, tiểu Vương rất lấy làm cảm kích, quyết chẳng để Vi huynh đệ gánh nặng mãi, nhưng chưa hiểu Công chúa... có ưng chịu chăng? Lão nghĩ bụng:

- Thằng con mình đã thành phế nhân, chỉ còn mong ở chỗ Công chúa nhỏ tuổi chưa hiểu gì đến chuyện nam nữ. Nhát đao vừa qua có khi y chưa biết đã cắt vào chỗ nào, mà chịu hồ đồ làm lễ thành hôn là ván đã đóng thuyền, sau này còn nói gì được nữa? Không chừng y còn tưởng bao nhiêu đàn ông trong thiên hạ đều thế cả. Vi Tiểu Bảo ghé vào tai lão nói thầm:

- Công chúa còn nhỏ tuổi chưa hiểu sự đời. Dù nàng có hiểu nhưng địa vị tôn quý, cũng không tiện nói ra miệng. Ngô Tam Quế cả mừng, lẩm bẩm:

- Kiến thức của những bậc anh hùng đều tương tự như nhau. Nhưng rồi lão lại mắng thầm:

- Con mẹ nó! Thằng lỏi này đâu phải là anh hùng mà coi gã ngang hàng với ta được Ngoài miệng lão đáp:

- Dạ dạ! Vậy chúng ta cứ làm. Chẳng phải chúng ta lớn mật dám giấu diếm Hoàng thượng, nhưng đức vạn tuế, nhất nhật vạn cơ lo toan quốc sự cực kỳ mệt nhọc. Chúng ta là kẻ nô tài, hết dạ trung quân, không nên đưa những chuyện rườm rạc vào tai Hoàng thượng. Thái hậu và Hoàng thượng hết lòng hết dạ thương yêu Công chúa mà nghe thấy chuyện này tất phải phiền lòng. Vi huynh đệ ơi! Yếu quyết của bọn quan liêu chúng ta là chỉ tâu lên những việc vui mừng, chớ đừng báo cáo những điều phiền não. Vi Tiểu Bảo vỗ ngực, gõ đầu, khẳng khái đáp:

- Từ nay trở đi tiểu tướng hoàn toàn trông cậy vào sự tài bồi của Vương gia. Việc này tiểu tướng

dĩ nhiên phải hy sinh thân mình để lo liệu cho xong những điều Vương gia dặn bảo. Ngô Tam Quế luôn miệng tạ ơn. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Có điều việc xảy ra đêm nay rất nhiều người chứng kiến. Nếu ai tiết lộ ra ngoài không phải trách nhiệm nơi tiểu tướng. Ngô Tam Quế đáp:

- Cái đó đã hẳn. Lão đã vận trù kế hoạch trong lòng: Điểm một toán binh mã giả làm quân cường đạo đến mai phục trước địa giới tỉnh Quảng Tây, chờ bọn Vi Tiểu Bảo trở về kinh là đón đường giết hết. Quảng Tây là địa hạt của Tôn Diên Linh. Vợ Tôn Diên Linh là Khổng Tú Trinh, con gái của Định Nam Vương Khổng Hữu Đức. Thái hậu đã thu nạp Khổng Tú Trinh làm con nuôi và phong làm Hòa Thạc cách cách. Nàng được triều đình rất sủng ái. Tình thế biên cảnh không yên, đạo tặc hoành hành bắt giết mệnh quan thì tội ấy đã có Khổng Tú Trinh gánh vác. Vi Tiểu Bảo tuy là đứa nhỏ thông minh cơ biến, nhưng vẫn thua Ngô Tam Quế lão mưu thâm toán. Gã thấy lão vẻ mặt trầm tư chỉ cho là lão lo vụ này bị tiết lộ ra ngoài. Gã liền cười nói:

- Vương gia cứ yên lòng! Tiểu tướng xin hết sức ước thúc bọn thuộc hạ, bắt chúng bưng kín miệng mình không được bạ đâu nói đấy.

Hồi 146 - A Kha Hành Thích Ngô Tam Quế

Ngô Tam Quế nói:

- Bữa nay Vi huynh đệ giúp giùm tiểu vương trong cơn hoạn nạn này là chuyện tày đình, không thể dùng vàng bạc, châu báu để tạ ơn được. Có điều huynh đệ thống lãnh quan binh khá nhiều, cần phải có gì để lấp miệng chúng và để tỏ chút lòng thành của tiểu vương. Vậy tiểu vương về phủ rồi sai người đem đến ngay. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tướng xin đa tạ. Không hiểu thương thế của thế tử hiện giờ ra sao? Chúng ta thử đến coi xem. Ngô Tam Quế cũng nóng lòng về vết thương của con lão. Hai người liền cùng nhau lại thăm. Thầy thuốc lắc đầu nói:

- Tánh mạng không có gì đáng ngại, nhưng... nhưng... Ngô Tam Quế gật đầu ngắt lời:

- Tánh mạng không việc gì là hay lắm rồi. Lão sợ Vi Tiểu Bảo giữ con mình lại, vội truyền gia tướng lập tức đưa Ngô ứng Hùng về phủ điều trị. Chính lão đứng ngăn chặn Vi Tiểu Bảo phòng ngừa gã biến đổi tâm ý. Lão chờ bọn gia tướng đưa Ngô ứng Hùng dời khỏi An Phụ viên rồi mới cáo biệt. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Sau khi tên tiểu Hán gian tỉnh lại, chắc hắn sẽ thuật rõ nội vụ cho cha hay, nhưng cũng chẳng làm quái gì. Ai mà tin được một vị công chúa cành vàng lá ngọc bỗng tự nhiên vô cố lại thiến chồng? Ngay tên đại Hán gian cũng chẳng tin nào, chắc hắn còn thống mạ tên nghịch tử nữa là khác. Vi Tiểu Bảo nghĩ thế rồi yên tâm trở về phòng mình. Bọn Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân đã hay tin. Ai nấy đều vỗ tay hí hửng ra chiều khoan khoái. Vi Tiểu Bảo không nói rõ hết mọi chi tiết cho bọn họ nghe. Gã hỏi ngay tới việc đi chơi kỹ viện thì quần hùng cho biết là đã y kế thi hành và mọi việc đều được thuận lợi. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Đêm qua vừa xảy ra đại biến mà ta lập tức phái người lai kinh tất tên đại Hán gian sinh lòng ngờ vực, cho là mình báo cáo mọi sự với Hoàng thượng. Vậy ta hãy chờ vụ này yên tĩnh trở lại rồi sẽ cho đưa gã Mông Cổ rậm râu ra khỏi Vân Nam. Suốt một đêm lật đật, quần hùng toan cáo từ lui ra thì đột nhiên tên Ngự tiền thị vệ hốt hoảng đến báo:

- Khải bẩm tổng quản! Bình Tây vương bị hành thích! Vi Tiểu Bảo đang cầm trong tay chén canh Bách hợp để ăn, chợt nghe tin này, bất giác giật bắn người lên. Choang một tiếng, chén canh trên tay gã rớt xuống đất vỡ tan tành. Gã hỏi ngay:

- Y bị hành thích có chết không? Thích khách là ai? Gã không muốn cho Triệu Tề Hiền trông thấy quần hùng Thiên Địa hội đêm khuya còn tụ tập trong phòng mình, liền nhảy vọt ra cửa hỏi:

- Đại... đại Hán... Bình Tây vương không việc gì chứ? Triệu Tề Hiền đáp:

- Bình Tây vương không chết. Nghe nói lão nhân gia chỉ bị thương nhẹ. Thích khách bị bắt ngay đương trường. Nguyên y là... nguyên y là... một vị cung nữ thân cận của công chúa. Vi Tiểu Bảo càng kinh hãi hơn hỏi:

- Là cung nữ hầu cận công chúa ư? Tên nào vậy? Tại sao ả lại hành thích Bình Tây vương? Triệu

Tề Hiền đáp:

- Thuộc hạ không biết rõ tình hình một cách tường tận, vừa được tin này phải tức tốc về đây báo cáo. Vi Tiểu Bảo giục:

- Ngươi lại đi dò la cho rõ rồi về báo ngay! Triệu Tề Hiền vâng dạ trở gót. Y vừa đi được mấy bước thì Trương Khang Niên chạy tới nói:

- Khải bẩm tổng quản! ả cung nữ hành thích Bình Tây vương tên gọi Ngọc Khả. Vi Tiểu Bảo nghe nói bỗng loạng choạng người đi, run lên hỏi:

- Sao y... y... lại làm thế? Nguyên Ngọc Khả chính là A Kha đổi tên. Chữ Kha bổ đôi thành Ngọc Khả. Trương Khang Niên đáp:

- Bình Tây vương đã đem y vào phủ tra xét. Lão nhân gia nói là sẽ thân hành thẩm vấn cho ra người sai khiến. Vi Tiểu Bảo nghe nói ý trung nhân bị bắt, ruột rối như mớ bòng bong, chẳng nghĩ ra được chủ ý gì. Trương Khang Niên nói:

- Mọi người đều cho là chẳng có ai sai khiến y hết. Ngọc Khả là một vị tiểu cô nương 16, 17 tuổi, hết dạ trung thành với công chúa. Cô thấy công chúa thụ nhục tự tử, tất nhiên đem lòng phẫn nộ mà ra tay trả thù cho công chúa. Vi Tiểu Bảo khác nào người lạc vào trong vùng tối đen, nghe Trương Khang Niên nói vậy liền nhìn thấy tia sáng. Gã nói ngay:

- Phải rồi! Phải rồi! Đúng là như vậy. Một vị tiểu cô nương xinh đẹp đến thế lại chẳng có thù oán gì với Bình Tây vương chúng ta dại gì mà phái cô đi làm việc tày đình. Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

- Vi Tổng quản dường như ăn nói hồ đồ mất rồi. Có lý nào chúng ta lại phái người đi hành thích Bình Tây vương? Trương Khang Niên đáp:

- Tưởng Bình Tây vương cũng chẳng đem lòng ngờ vực cho ai hết. Việc này mà đồn đại ra ngoài chẳng tốt đẹp gì. Chắc lão nhân gia sẽ hạ sát cô cung nữ kia đi cho liễu sự. Vi Tiểu Bảo lại cất tiếng run run nói:

- Không giết y được! Không giết y được! Nếu hắn giết y thì lão gia phải liều mạng với con rùa đen. Hai gã Trương, Triệu lại nhìn nhau, sinh dạ hoài nghi tự hỏi.

- Chẳng lẽ Vi Tổng quản thấy cong chúa thụ nhục mà phẫn hận phái ả cung nữ kia đi hành thích? Nhưng hai gã chỉ thõng tay đứng yên không dám nói gì. Vi Tiểu Bảo la:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Trương Khang Niên thấy Vi Tiểu Bảo tâm thần hoảng hốt, lòng dạ bồn chồn, liền an ủi gã:

- Vi Tổng quản! Nếu việc này quả nhiên xảy ra và tố cáo đến tai Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ truy cứu gốc ngọn thì cha con Ngô Tam Quế gây nên tội lỗi trước. Ngô ứng Hùng cưỡng gian công chúa mà tha được ư? Huống chi Ngô Tam Quế lại không chết, dù lão có tra ra người sai phái, chúng ta nhất định không nhìn nhận thì lão cũng chẳng làm gì được. Vi Tiểu Bảo lắc đầu, nhăn nhó cười đáp:

- Người sai khiến cung nữ đi hành thích quả không phải là tiểu đệ. Chúng ta là chỗ anh em, chẳng lẽ còn lừa dối nhau? Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên nghe gã nói vậy liền vững tâm

trở lại, đều thở phào một cái nhẹ nhõm. Triệu Tề Hiền nói:

- Vậy thì dễ quá rồi. Chúng ta cứ việc trùm chăn ngủ kỹ, giả vờ chẳng biết gì là xong. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không được! Nhị vị đại ca! Xin hai vị chịu khó một chuyến, cầm danh thiếp của tiểu đệ đến gặp Bình Tây vương nói là vụ Ngọc Khả hành thích Vương gia thật đáng tội chết! Tiểu đệ căm giận vô cùng, nhưng vì thị là cung nữ hầu cận của công chúa, vậy xin Vương gia tha thị ra cho các vị đưa về. Tiểu đệ sẽ bẩm rõ với công chúa để nàng trách mắng, đánh đòn Ngọc Khả cho Vương gia được hả giận. Hai gã Trương, Triệu vâng dạ đi ngay, nhưng bụng bảo dạ:

- Mình làm việc này là thừa, cứ để Ngô Tam Quế thủ tiêu tên cung nữ đó môộ cách bí mật, thần không hay quỷ không biết, là ai nấy đều thái bình vô sự. Vi Tiểu Bảo lật đật đến phòng Cửu Nạn. Gã đẩy cửa bước vào thấy bà vận công vừa xong còn ngồi trên giường. Gã hỏi ngay:

- Sư phụ!... Sư phụ đã biết việc gì xảy đến cho sư tỷ chưa? Cửu Nạn hỏi lại:

- Chuyện chi mà ngươi có vẻ hoảng hốt như vậy? Vi Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Sư tỷ... sư tỷ đi hành thích đại Hán gian, bị... bị bắt rồi. Cửu Nạn dương cặp mắt bâng khuâng lên hỏi:

- Đã đâm chết được hắn chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn không chết... mà sư tỷ bị bắt rồi. Cửu Nạn "hừ" một tiếng ra chiều thất vọng nói:

- Thật là đồ vô dụng! Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng:

- Nàng là đồ đệ của sư phụ, nay nàng bị Hán gian bắt mà sao sư phụ vẫn hờ hững như không? Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ, như chợt hiểu, liền hỏi:

- Thưa sư phụ! Phải chăng sư phụ đã có kế cứu sư tỷ? Cửu Nạn trừng mắt nhìn gã đáp:

- Chẳng có kế chi hết! Con nha đầu đó thật là vô dụng. Vi Tiểu Bảo trong khi đi đường đã nhận thấy Cửu Nạn vẫn lãnh đạm với vị sư tỷ này, chẳng có vẻ yêu thương chi hết, mà bà lại có vẻ ưa thích gã hơn. Nhưng dù bà không ưa, chẳng lẽ thấy nàng sắp chết mà không giải cứu? Gã nghĩ vậy liền nói:

- Nghe tình hình đại Hán gian dường như muốn hạ sát sư tỷ. E rằng bây giờ y đang bị hắn đánh thừa sống thiếu chết để tra khảo... cho biết rõ người sai khiến y là ai. Cửu Nạn lạnh lùng đáp:

- Chính ta đã sai y làm việc này. Tên đại Hán gian kia có bản lãnh thì cứ để hắn đến đây bắt ta là xong. Cửu Nạn sai đồ đệ đi hành thích Ngô Tam Quế là sự thường. Vi Tiểu Bảo nghe bà nói vậy chẳng ngạc nhiên chút nào. Nguyên bà là công chúa con gái của Sùng Trinh hoàng đế nhà Minh. Giang sơn nhà Minh mất vì tay Ngô Tam Quế nên việc bà căm giận hắn thấu xương cũng là lẽ thường. Hôm lên Ngũ Đài sơn, chính Cửu Nạn đã định sai A Kha hành thích vua Khang Hy nhưng bản lãnh cô hãy còn tầm thường. Ngô Tam Quế có rất nhiều cao thủ dưới trướng đi theo luôn bên mình. Dù A Kha có hạ sát được hắn cũng khó lòng trốn thoát. Cửu Nạn sai nàng đi làm việc này thì có khác gì bảo nàng đưa mình vào chỗ chết? Vi Tiểu Bảo trong lòng nghi hoặc mà không dám hỏi thẳng Cửu Nạn. Gã đáp:

- Nhất định sư tỷ không xưng ra sư phụ. Cửu Nạn hỏi:

- Có chắc thế không? Rồi bà nhắm mắt lại và ngồi yên. Vi Tiểu Bảo cũng không dám nói gì nữa. Gã ra khỏi phòng nghĩ thầm:

- Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền đến đòi A Kha ở nơi Ngô Tam Quế, chắc hắn không chịu trả người một cách mau chóng. Ruột nóng như lửa đốt, gã bước lui rồi lại bước tới trong sảnh đường. Gã nhìn thấy trời chiều mỗi lúc một sáng dần. Vi Tiểu Bảo đã sai ba bọn thị vệ đi dò la tin tức mà chưa thấy tốp nào trở về báo cáo. Gã không dằn lòng được nữa, liền điểm một đội Kiêu Kỵ doanh binh tự mình thống lãnh đi về phía Bình Tây vương phủ. Khi còn cách Vương phủ ba dặm thì đóng lại ở trong chùa Pháp Tuệ. Vi Tiểu Bảo lại sai thị vệ cưỡi ngựa đi thám thính. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Trương Khang Niên chạy về đến trước Vi Tiểu Bảo báo cáo:

- Thuộc hạ cùng Triệu Tề Hiền vâng lệnh Tổng quản cầm thiếp đến xin ra mắt Bình Tây vương, nhưng chưa được Vương gia tiếp kiến. Triệu Tề Hiền còn đang chờ đợi ở cửa phòng. Vi Tiểu Bảo vừa bồn chồn vừa tức giận, giậm chân thoá mạ:

- Con mẹ nó! Ngô Tam Quế làm gì mà khệnh khạng thế? Trương Khang Niên nghĩ bụng:

- Y là bậc vương gia trọng trấn một phương. Trong thiên hạ y chỉ dưới quyền một mình Hoàng thượng. Vậy y không thèm tiếp mấy tên thị vệ vô danh cũng là lẽ thường. Vi Tiểu Bảo hậm hực nói:

- Ta phải thân hành đi gặp hắn. Các vị hãy theo ta! Vi Tiểu Bảo quay lại ra lệnh cho một tên tham lãnh trong Kiêu Kỵ doanh:

- Hãy điều động hết đội ngũ đến chờ lệnh ở bên ngoài cái ổ chó của Ngô Tam Quế! Tên tham lãnh vâng dạ đi ngay. Bọn Trương Khang Niên đều lộ vẻ kinh hãi. Chúng ngó thấy Vi Tiểu Bảo đằng đằng sát khí, tựa hồ muốn khai chiến với Ngô Tam Quế ngay tức khắc lại càng run sợ, vì nhân mã dưới trướng Bình Tây vương đông như kiến, còn quan binh từ Bắc Kinh đưa tới để hộ tống công chúa chỉ có trên hai nghìn người. Nếu xảy cuộc động thủ thì e rằng không đầy một giờ là bên mình phải chết hết, chẳng còn sót một mống. Trương Khang Niên vội khuyên can:

- Tổng quản là một vị khâm sai đại thần vâng chỉ của đức Hoàng thượng đến Côn Minh. Vậy có việc gì hai bên thương lượng cùng nhau cho ổn thoả. Bình Tây vương chắc phải nể mặt Tổng quản mà không dám trái ý. Theo ngu kiến của thuộc hạ thì ta cứ hành động hoà hoãn... Vi Tiểu Bảo đang cơn tức giận không chờ Trương Khang Niên hết lời đã cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Ngô Tam Quế đã là cái thá gì mà ngang tàng như vậy? Nếu mình trùng trình mãi thì hắn đem... đem... Ngọc Khả giết đi, còn cứu mạng cho y làm sao được? Trương Khang Niên thấy vẻ mặt gã hầm hầm, thanh âm gay gắt, nên không dám nói gì nữa. Y tự hỏi:

- Hạ sát một tên cung nữ thì làm gì mà to chuyện thế! Thị có phải là em gái Tổng quản đâu mà đến nỗi phải gây sóng gió, nổi can qua? Vi Tiểu Bảo lại hô lớn:

- Dắt ngựa mau! Dắt ngựa mau! Gã tung mình lên ngựa chạy như bay đến Bình Tây vương phủ. Bọn thị vệ trong vương phủ thấy Khâm sai đại nhân tới, một mặt chạy ra đón chào, một mặt phi báo cho Ngô Tam Quế. Chỉ trong giây lát đã thấy hai tên tổng binh là Hạ Quốc Tương và Mã Bảo chạy ra nghênh tiếp. Hạ Quốc Tương là con rể Ngô Tam Quế, đứng đầu mười vị tổng binh.

Hắn nhìn Vi Tiểu Bảo thi lễ nói:

- Vi đô thống! Tệ vương bị thích khách ám toán, chắc đô thống đã hay tin rồi! Lão nhân gia bị thương trầm trọng, không thể thân hành ra nghênh tiếp, xin đô thống miễn thứ cho. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Vương gia bị thương ư? Sao nghe nói không việc gì kia mà? Hạ Quốc Tương vẻ mặt rất lo âu khẽ đáp:

- Vương gia bị thích khách đâm một kiếm vào trước ngực. Vết thương sâu đến ba tấc. Vi Tiểu Bảo càng kinh hãi hơn la lên:

- Trời ơi! Thế này thì hỏng bét rồi! Hạ Quốc Tương ngập ngừng:

- Vương gia phen này... thoát hiểm được hay không, khó mà đoán trước. Bọn tiểu tướng sợ dao động lòng quân không dám tiết lộ, mới nói là không việc gì. Vi đô thống cũng như người trong nhà, dĩ nhiên bọn tiểu tướng không dám dấu diếm. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bản tướng vào thăm vương gia. Hai tên tổng binh đưa mắt nhìn nahu. Hạ Quốc Tương đáp:

- Tiểu tướng xin dẫn đường. Vừa tới phòng ngủ của Ngô Tam Quế, Hạ Quốc Tương gọi:

- Thưa nhạc phụ! Vi đô thống tới thăm lão nhân gia. Chỉ nghe Ngô Tam Quế ở trong màn rên hừ hừ mấy tiếng chứ không trả lời. Hạ Quốc Tương liền vén mùng lên thì thấy Ngô Tam Quế chay mày nghiến răng ra chiều ráng chịu đau khổ. Chăn đệm đầy những máu tươi. Trước ngực băng bó mà vẫn còn chảy huyết ra không ngớt. Hai tên y sinh đứng bên giường buồn bã lo âu, lông mày rủ thấp. Vi Tiểu Bảo không ngờ Ngô Tam Quế bị thương trầm trọng đến thế. Làn nộ khí của gã lập tức tiêu tan. Ngô Tam Quế sống hay chết gã cũng chẳng để tâm, nhưng nếu lão bị thương đến chết thì việc giải cứu A Kha sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Gã cúi xuống khẽ hỏi:

- Vương gia! Vết thương của vương gia đau lắm ư? Ngô Tam Quế chỉ ú ớ mấy tiếng, dương cặp mắt thất thần lên mà nhìn. Hạ Quốc Tương lại gọi:

- Nhạc phụ! Nhạc phụ! Có Vi đô thống vào thăm lão nhân gia. Ngô Tam Quế kêu lên mấy tiếng "úi chao" rồi miệng ấp úng:

- Ta... không sống được nữa rồi. Các ngươi... các ngươi bắt thằng súc sinh ứng Hùng giết đi! Gã... gã làm hại... chết ta rồi. Hạ Quốc Tương không dám trả lời, khẽ buông mùng xuống, rồi đưa Vi Tiểu Bảo ra phòng ngoài. Hạ Quốc Tương vừa ra khỏi phòng, gã hai tay bưng mặt, vừa khóc vừa nói:

- Vi đô thống! Vương gia nguy đến nơi rồi. Suốt đời lão nhân gia hết lòng vì nước mà đi đến kết quả này. Thật là... thật là... trời không phù hộ người lành. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Hết lòng vì nước cái con khỉ gì? Trời không phù hộ tên đại Hán gian cũng là hợp đạo nghĩa. Ngoài miệng gã đáp:

- Hạ tổng binh! Bản tướng coi vương gia tuy bị thương trầm trọng nhưng nhất định không chết đâu. Hạ Quốc Tương thở phào một cái hỏi:

- Chỉ mong được như kim khẩu của đô thống là bọn tiểu tướng tạ ơn trời phật lắm lắm. Nhưng

không hiểu tại sao đô thống lại nói quả quyết như vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản tướng biết đôi chút về tướng số. Tướng diện của vương gia hiển vinh không biết đến thế nào mà kể. Sau này chức quan của vương gia còn cao sang gấp trăm lần hiện nay. Nhất là lần này vương gia không chết đâu. Hạ Quốc Tương trống ngực đánh thình thình, sắc mặt luôn luôn biến đổi. Ngô Tam Quế đã làm đến chức thân vương. Hai tỉnh Vân Nam, Quý Châu do một mình hắn cai quản tất cả mọi việc quân, dân, chính. Thế là tước vị đã tuyệt đỉnh rồi. kẻ nhân thần làm nên quan chức như Ngô Tam Quế là tột bực, không còn chỗ nào để thăng lên được nữa. Vi Tiểu Bảo bảo Ngô Tam Quế địa vị còn cao sang gấp trăm lần thì trừ phi hắn lên làm Hoàng đế, chứ chẳng còn chức gì có thể hơn được Bình Tây thân vương. Hạ Quốc Tương nghe gã nói vậy tuy ngoài mặt khiếp sợ nhưng trong lòng cũng có ý mừng thầm. Hắn kinh nghi nói:

- Ân đức của Hoàng thượng bao la như trời biển. Vương gia của tiểu tướng tước lộc đã đến mức này, đã thành một vị cực phẩm nhân thần rồi, dù Thánh chúa muốn thăng quan cũng không còn đất để mà thăng nữa. Bọn tiểu tướng chỉ mong kết quả được như lời vàng ngọc của Vi đô thống là vương gia nạn khỏi tai qua, phùng hung hoá cát mà thôi. Vi Tiểu Bảo coi thần sắc Hạ Quốc Tương, bụng bảo dạ:

- Ngô Tam Quế mưu đồ phản loạn, mười phần có đến chín là gã này đã biết rồi. Nếu không thế thì sao khi ta bảo lão con rùa còn cao thăng bách bội, thằng cha này ban đầu lại giật mình sợ hãi? Ta phải hăm doạ hắn phen nữa cho biết tay. Gã nghĩ vậy liền nói:

- Bản tướng coi tướng tổng binh cũng cao sang vô cùng. Sau này bản tướng mong được tổng binh hết lòng đề bạt, ra sức tài bồi cho. Hạ Quốc Tương đưa lời vấn an rồi kính cẩn đáp:

- Đô thống đại nhân dạy quá lời. Được đại nhân khích lệ, tiểu tướng dĩ nhiên phải hết mình trung quân báo quốc, không dám phụ lòng kỳ vọng của đại nhân. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hà hà! Tổng binh cứ yên trí phục vụ cho đắc lực. Thế tử của các vị đã làm phò mã, quan phong Thiếu bảo, kiêm Thái tử Thái bảo là một điều hạnh phúc tày đình. Đến như Nhạc Phi gia gia ngày trước phá tan quân Kim ở Chu Tiên trấn, đánh đuổi Kim Ngột Truật phải chạy té đái vãi phân cũng chỉ được phong đến chức Thiếu bảo. Đằng này thế tử lại còn làm trượng phu của công chúa là một bước bước lên ngay chỗ đó. Hạ tổng binh! Tổng binh hãy gia tâm phục vụ cho hết lòng. Gã vừa nói vừa đi ra ngoài. Hạ Quốc Tương lúc này sợ đến toát mồ hôi, nghĩ thầm:

- Nghe giọng lưỡi gã này thì rõ ràng là nhạc phụ ta sẽ làm Hoàng đế. Chẳng lẽ... chẳng lẽ cuộc mưu đồ của nhạc phụ đã bị tiết lộ phong thanh đến tai gã? Hay gã là một thằng lỏi nhỏ tuổi chẳng biết trời cao đất dày, bạ đâu nói đấy. Vi Tiểu Bảo đi tới hành lang liền dừng bước lại hỏi:

- Tên thích khách hành thích vương gia đã bắt được chưa? Người ngợm y thế nào? Ai là kẻ giật dây? Kẻ chủ mưu là dư đảng của nhà Minh hay người trong Mộc vương phủ? Hạ Quốc Tương đáp:

- Thích khách là một đứa con gái, tên gọi Ngọc Khả. Có kẻ ăn nói hồ đồ bảo thị là... một trong các cung nữ hầu cận của công chúa. Nhưng tiểu tướng không tin, chắc là thị mạo xưng. Cao kiến của đô thống khiến cho tiểu tướng vô cùng khâm phục. Có lẽ thị là người của Mộc gia phái đến. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm kinh hãi la thầm:

- Nguy rồi! Cung nữ của công chúa thì bọn chúng còn e dè chưa dám động đến. Chúng vu cho

A Kha là người của Mộc vương phủ thì chỉ việc hạ sát một cách hàm hồ cho yên chuyện. Nếu vậy thì thật hỏng bét! Gã liền hỏi:

- Ngọc Khả ư? Công chúa quả có tên cung nữ hầu cận tên gọi Ngọc Khả. Ngọc Khả là một cô bé mười bảy, mười tám tuổi, thân hình mảnh dẻ, dung nhan rất xinh đẹp phải không? Hạ Quốc Tương ngần ngừ một chút đáp:

- Tiểu tướng bận tâm lo nghĩ về thương thế của vương gia, không lưu ý đến thích khách. Con nhỏ này nếu không mạo xưng cung nữ thì cũng là một người trùng tên. Đô thống đại nhân thử nghĩ coi cung nữ Ngọc Khả đã được công chúa sủng ái thì hẳn ngày thường thường được công chúa giáo huấn. Thị đã đọc sách và biết lễ nghĩa, rất ôn nhu lễ phép, khi nào còn hành thích vương gia? Tên thích khách này nhất định không phải là cung nữ. Giọng nói của hắn mỗi lúc một thêm cương quyết để phủ nhận thích khách không phải là cung nữ kề cận công chúa khiến cho Vi Tiểu Bảo lại càng kinh hãi trong lòng. Gã cất tiếng run run hỏi:

- Các vị đã giết thị rồi ư? Hạ Quốc Tương đáp:

- Cái đó thì chưa. Còn phải chờ vương gia hồi phục vết thương, đích thân thẩm vấn kỹ càng để điều tra ra người sai phái. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hạ tổng binh hãy đưa tên thích khách ra đây cho bản tướng coi là biết ngay thị có phải là cung nữ hay là thị mạo xưng? Hạ Quốc Tương đáp:

- Vụ này bất tất đô thống phải nhọc lòng. Tên thích khách đó nhất quyết không phải là cung nữ hầu cận của công chúa rồi. Những chuyện phao ngôn ở ngoài rất nhiều, tưởng đô thống đại nhân chẳng cần hỏi tới vụ này làm chi. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Hắn không muốn cho mình coi, thì mình phải coi cho bằng được. Gã liền sa sầm nét mặt nói:

- Vương gia bị hành thích, thương thế rất trầm trọng. Nếu vương gia có mệnh hệ nào thì chẳng ai thoát được mối liên can. Khi bản nhân về tới Bắc Kinh dĩ nhiên Hoàng thượng sẽ bắt phải trình bày một cách tường tận. Thích khách là nhân vật thế nào? Ai sai khiến? Nếu bản nhân không được mắt thấy rõ ràng thì khi Hoàng thượng hỏi đến biết tâu trình làm sao? Chẳng lẽ tổng binh muốn bản nhân ăn nói hồ đồ? Tội khi quân bản nhân không chịu nổi, mà cả tổng binh, ha ha, e rằng cũng chịu không nổi đâu. Gã đưa Hoàng đế ra để hăm doạ Hạ Quốc Tương, quả nhiên hắn sợ quá không dám tỏ ý phản kháng. Nhưng hắn chỉ vâng dạ liên thanh chứ không cất bước.

Hồi 147 - Mộc Kiếm Bình Gieo Vạ Tổng Binh

Vi Tiểu Bảo tỏ vẻ khó chịu hỏi:

- Hạ tổng binh chỉ tìm cớ thoái thác, trong vụ này có điều chi bí ẩn? Phải chăng tổng binh còn muốn dở trò mạt cưa mướp đắng để lừa gạt bản nhân? Tổng binh cứ đem y ra đây cho bản nhân coi, thử xem bản nhân có giải quyết được không? Gã thấy ý trung nhân bị bắt và lâm vào tình trạng dữ nhiều lành ít, nên trong dạ rất đỗi bồn chồn, thốt ra những câu cạn tàu ráo máng. Bộ mặt nghiêm nghị giả dối bên ngoài của giới quan trường để tụt mất. Hạ Quốc Tương vội đáp:

- Khi nào tiểu tướng dám bịp bợm đô thống đại nhân? Chỉ vì chỉ vì trong vụ này thật tình có điều khó xử. Vi Tiểu Bảo xẵng giọng hỏi:

- Làm sao mà khó xử? Hạ Quốc Tương đáp:

- Vương gia của bọn tiểu tướng trị người rất nghiêm khắc. Tiểu tướng là nữ tế của lão nhân gia, nên lão nhân gia đối đãi với tiểu tướng là nữ tế của lão nhân gia, nên lão nhân gia đối đãi với tiểu tướng càng nghiêm ngặt hơn để tránh bọn thuộc hạ nói lén là lão nhân gia bất công. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Làm chú rể này khó thật! Bản nhân nghe nói Trần Viên Viên, vương phi của vương gia là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ. Trần vương phi lại có mối liên quan đến việc nhà Đại Thanh ta lấy được giang sơn này. Trượng mẫu của của tổng binh đã có tấm dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn thì bà vợ của tổng binh dĩ nhiên cũng nhan sắc cá lặn nhạn sa. Làm rể đã là chuyện khó, muốn làm rể cho đắc lực lại càng khó hơn. Chú rể dòm ngó mẹ vợ nhiều lần rồi bị bố vợ đét vào đít là chuyện thường. Hạ Quốc Tương đáp:

- Tiện thê của tiểu tướng... Vi Tiểu Bảo đang nói đến chỗ cao hứng, không chờ đối phương nói hết đã cướp lời:

- Người ta thường nói "Mẹ vợ thấy chàng rể dòng châu nhỏ giọt". Ta coi bộ tổng binh có bà mẹ vợ đẹp như vậy thì câu đó phải đổi ngược lại "Chàng rể thấy mẹ vợ nuốt nước miếng ừng ực". Ha ha! Ha ha!... Hạ Quốc Tương bẽn lẽn mắng thầm:

- Thằng lỏi này nói nhăng nói càn, rõ phường lưu manh ở nơi đầu đường xó chợ, chẳng ra thể thống quan đại thần chút nào. Ngoài miệng hắn đáp:

- Tiện thê không phải là con ruột của Trần vương phi. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Nếu vậy thật là đáng tiếc! Đáng tiếc! Vận khí của tổng binh xúi quá. Đột nhiên gã sa sầm nét mặt lớn tiếng:

- Ta muốn thẩm vấn thích khách mà sao ngươi đưa toàn chuyện không đâu, nói giằng sang cả chuyện mẹ vợ? Chà chà! Thế này thi thật là quái gở! Hạ Quốc Tương trong lòng càng tức giận, nhưng ngoài mặt hắn vẫn giữ vẻ cung kính đáp:

- Được đô thống đại nhân đến thẩm vấn thích khác thì còn gì hay hơn nữa? Đô thống đại nhân

hỏi một câu, còn hơn bọn tiểu tướng hỏi hàng trăm hàng ngàn câu. Nhưng chỉ sợ vương gia... vương gia... Vi Tiểu Bảo tức giận quát hỏi:

- Vương gia làm sao? Lão nhân gia không cho ta thẩm vấn thích khách chăng? Hạ Quốc Tương vội đáp:

- Không phải thế! Không phải thế! Đô thống đại nhân đừng hiểu lầm. Đại nhân đến coi thích khách để điều tra cho biết rõ lai lịch người con gái kia thì vương gia của bọn tiểu tướng chỉ có phần cảm kích, quyết chẳng khi nào ngăn trở. Tiểu tướng lớn mật nói câu này, xin đại nhân miễn trách. Vi Tiểu Bảo dậm chân la lên:

- Ngươi nói năng úp úp mở mở, chẳng dứt khoát chút nào, không ra tuồng trượng phu khí khái. Chắc ngày thường ngươi phải nhiều lần quỳ gối trước giường của bà vợ. Nói lẹ đi! Nói lẹ đi! Hạ Quốc Tương mắng thầm trong bụng:

- Tổ tông mười tám đời họ Vi nhà ngươi đều là giống súc sinh. Hắn đáp:

- Chỉ sợ tên thích khách kia vạn nhất mà đúng là cung nữ hầu cận của công chúa, đại nhân trông thấy rồi đem đi, thì lúc vương gia đòi thích khách tiểu tướng lấy đâu ra người để phúc đáp. Như vậy là... hỏng bét! Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thằng cha này thật là giảo quyệt! Hắn nói đón đầu để mình hứa lời không đem thích khách đi. Con mẹ nó! Thích khách là vợ mình, có lý đâu lại để bọn chúng khinh nhờn? Gã liền cười hỏi:

- Ngươi đã quả quyết thích khách không phải là cung nữ của công chúa, sao lại còn e sợ? Hạ Quốc Tương đáp:

- Đấy là tiểu tướng đoán như vậy, còn hư thực thế nào, quả tiểu tướng không hiểu rõ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi định không cho ta đem thích khách đi chăng? Hạ Quốc Tương đáp:

- Tiểu tướng không dám. Xin đô thống đại nhân hãy tạm ngồi chờ ở sảnh đường một lát, tiểu tướng vào bẩm rõ với vương gia để việc này do vương gia và đô thống đại nhân định đoạt. Như thế thì dù vương gia có tức giận cũng không đổ trách nhiệm lên đầu tiểu tướng được. Vi Tiểu Bảo cười khành khạch lẩm bẩm:

- Té ra ngươi chỉ sợ bố vợ đánh nát đít, nên tìm cách đổ trách nhiệm đi mà thôi. Gã liền gật đầu nói:

- Được rồi! Ngươi vào bẩm đi! Rồi gã dặn:

- Ta cho ngươi hay trước: Bất luận vương gia thức hay ngủ, ngươi cũng phải trả lời gấp vì ta phải về ngay tức khắc. Tấm thân của vương gia dĩ nhiên rất quan trọng, nhưng sự sống chết của công chúa cũng không phải chuyện tầm thường. Sau khi công chúa điện hạ bị thế tử của ngươi khinh nhờn, hiện tình không hiểu ra sao, nên ta phải về ngay để coi xem mới được. Sở dĩ Vi Tiểu Bảo phải căn dặn Hạ Quốc Tương như vậy là vì gã sợ Ngô Tam Quế li bì chưa tỉnh, hắn vào ngồi ỳ ra ở bên giường không dám kinh động. Hạ Quốc Tương khom lưng đáp:

- Tiểu tướng chẳng khi nào dám để lỡ việc của đô thống đại nhân. Vi Tiểu Bảo hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Việc là việc của các vị, chứ nào phải việc của bản nhân? Hạ Quốc Tương vào phòng một lúc khá lâu. Vi Tiểu Bảo ngồi chờ bên ngoài nóng ruột cơ hồ không nhẫn nại được nữa. Gã bước lui rồi lại bước tới, nện mạnh gót chân xuống đất. Bỗng thấy Hạ Quốc Tương trở ra lên tiếng:

- Vương gia vẫn chưa tỉnh hẳn nên tiểu tướng chỉ bẩm cáo cho vương gia hay mà không kịp chờ chỉ thị, phải lật đật trở ra chầu chực đại nhân đi thẩm vấn thích khách. Vi Tiểu Bảo gật đầu theo Hạ Quốc Tương đi vào phía trong. Hai người xuyên qua mấy dãy hành lang ra tới vườn hoa. Trong vườn, mấy chục tên gia tướng tay cầm binh khí đi lại tuần tiễu. Cách phòng vệ rất nghiêm mật. Hạ Quốc Tương dẫn Vi Tiểu Bảo đến trước một hòn non bộ. Hắn cầm mũi lệnh tiễn bằng vàng đưa cho tên võ quan canh gác ở đó và bảo:

- Ta phụng khẩu dụ của vương gia đi chầu chực đô thống đại nhân vào thẩm vấn thích khách. Tên võ quan kia xem xét lệnh tiễn rồi khom lưng đáp:

- Xin mời đô thống đại nhân và tổng binh đại nhân. Đoạn hắn nghiêng mình đứng tránh sang một bên. Hạ Quốc Tương lại nói:

- Tiểu tướng xin dẫn đường. Rồi hắn chuồn vào cửa động trong núi non bộ. Vi Tiểu Bảo đi theo mới được mấy bước thì gặp khuôn cửa sắt lớn. Bên cửa có hai tên gia tướng canh giữ. Nguyên hòn non bộ này là cửa vào trong địa lao. Qua ba tầng cửa sắt nữa, đường đi mỗi lúc một xuống thấp dẫn tới trước một căn nhà nhỏ. Mặt trước căn nhà đặt những chấn song sắt lớn bằng cánh tay trẻ con. Phía trong song sắt, một thiếu nữ ngồi dưới đất, hai tay ôm đầu đang khóc thút thít. Trên tường đặt mấy ngọn đèn dầu, chiếu ra ánh sáng vàng khè. Vi Tiểu Bảo rảo bước tiến lại, hai tay vịn chấn song sắt. Gã chú ý nhìn thiếu nữ. Hạ Quốc Tương quát lên:

- Đứng dậy! Đô thống đại nhân có điều hỏi ngươi đó. Thiếu nữ ngoảnh đầu nhìn ra, ánh đèn soi rõ mặt cô. Vi Tiểu Bảo cùng thiếu nữ bốn mắt nhìn nhau, cùng bật tiếng la hoảng:

- Ô hay! Thiếu nữ đứng dậy. Xiềng khoá chân tay cô phát ra những tiếng loảng xoảng. Cô ngập ngừng hỏi:

- Tướng công tướng công đấy ư?... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao... sao nàng lại ở đây? Cả hai người đều cực kỳ kinh dị. Vi Tiểu Bảo không ngờ thiếu nữ này chẳng phải là A Kha mà là tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình ở Mộc vương phủ. Gã định thần rồi quay ra hỏi Hạ Quốc Tương:

- Tại sao lại đem y giam ở trong này? Hạ Quốc Tương hỏi lại:

- Đại nhân quen mặt thích khách. Y... y đúng là cung nữ chầu hầu công chúa hay sao? Vi Tiểu Bảo không trả lời, hỏi lại:

- Y... y là thích khách đã hành thích Ngô... hành thích vương gia phải không? Hạ Quốc Tương đáp:

- Chính y đó! Cô gái này thật là lớn mật, dám làm điều phạm thượng phản loạn. Xin đại nhân thẩm vấn cho ra người đã sai phái y. Vi Tiểu Bảo vững tâm được một chút, miệng lẩm bẩm:

- Té ra mọi người đều hiểu lầm. Kẻ hành thích Ngô Tam Quế không phải là A Kha mà là tiểu quận chúa của Mộc gia. Phụ thân nàng bị Ngô Tam Quế gia hại, nàng ra tay hành thích hắn để

trả thù cho phụ thân, chẳng có chi là lạ. Gã lại hỏi Hạ Quốc Tương:

- Phải chăng y đã xưng danh là Ngọc Khả và là cung nữ hầu cận của công chúa. Hạ Quốc Tương đáp:

- Bọn tiểu tướng sau khi bắt được y đã tra hỏi tính danh, lai lịch cùng nhân vật nào đã sai khiếế, nhưng y nhất định không chịu cung khai chi hết. Sau có người nhận ra y là cung nữ Ngọc Khả. Không hiểu có đúng vậy chăng? Xin đại nhân chỉ thị. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Tiểu quận chúa bị bắt, dĩ nhiên ta phải tìm cách cứu nàng. Gã liền nói:

- Y đúng là cung nữ hầu cận của công chúa. Công chúa vốn rất yêu thương y. Gã nói rồi chớp mắt nhìn Mộc Kiếm Bình, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi thật là lớn mật! Sao dám cả gan hành thích Bình Tây vương. Ngươi không muốn sống nữa chăng? Kẻ nào xúi bẩy ngươi? Biết điều thì hãy cung xưng đúng sự thật đi, để khỏi chịu đau khổ về xác thịt. Mộc Kiếm Bình khẳng khái đáp:

- Tên đại Hán gian Ngô Tam Quế nhận giặc làm cha, đem giang sơn nhà Đại Minh dâng cho quân Thát đát. Đã là người Hán ai mà chẳng muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Đáng tiếc là ta chưa giết được tên gian tặc đó. Vi Tiểu Bảo giả vờ nổi lôi đình, quát mắng:

- Con tiểu nha đầu kia! Sao dám thốt ra những lời vô pháp vô thiên như vậy? Mi ở trong hoàng cung đã lâu ngày mà không hiểu một chút luật lệ nào hết. Mau mau cung xưng ra: Ai là kẻ sai mi đến hành thích? Đồng đảng của mi còn những ai nữa? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Ngươi ở hoàng cung lâu hơn ta nhiều, nhưng đã biết những luật lệ gì? Hắn là đồng đảng và đã xúi bẩy ta. Cô vừa nói vừa trỏ vào Hạ Quốc Tương. Hạ Quốc Tương tức giận quát:

- Con tiểu nha đầu kia! Sao mi dám nói nhăng nói càn? Vi Tiểu Bảo tiến lại một bước, giơ ngón tay cái bên mặt trỏ về phía sau ra hiệu cho tiểu quận chúa tiếp tục buộc tội Hạ Quốc Tương. Gã lấy thân hình che ngón tay, mà Hạ Quốc Tương đứng ở phía sau nên không trông thấy thủ thế cùng việc gã liếc mắt ra hiệu. Mộc Kiếm Bình hiểu ý, liền lớn tiếng:

- Đúng là hắn xui ta hành thích Ngô Tam Quế. Hắn bảo Ngô Tam Quế là con người cực kỳ bại hoại xấu xa, ai cũng căm hận muốn đâm chết lão. Hắn dỗ dành ta sau khi đâm chết được Ngô Tam Quế hắn có thể... có thể... Cô không hiểu Hạ Quốc Tương địa vị thế nào, lại không thạo nghề nói dối, nên ấp úng mãi không nói tiếp được. Vi Tiểu Bảo liền hỏi:

- Phải chăng y bảo có thể thăng quan phát tài và sau này không còn bị ai kiềm chế đánh mắng nữa? Mộc Kiếm Bình lại nói lớn:

- Phải rồi! Hắn bảo Ngô Tam Quế thường đánh mắng hắn, lại đối đãi với hắn rất hung ác, nên trong lòng hắn căm tức vô cùng. Hắn muốn trừ bỏ Ngô Tam Quế từ lâu rồi, nhưng... nhưng hắn không đủ can đảm. Hạ Quốc Tương nghe cô nói mỗi lúc một thêm bực tức, quát mắng cô không ngớt, nhưng Mộc Kiếm Bình không lý gì đến hắn. Vi Tiểu Bảo cũng quát lên:

- Con nha đầu kia! Ngươi phải coi chừng đừng có ăn nói tầm bậy. Ngươi có biết y là ai không? Y là nữ tế của Bình Tây vương tên gọi Hạ Quốc Tương, hiện làm tổng binh dưới trướng vương gia. Bình Tây vương tuy có lúc đánh mắng y, song đó chỉ là làm lợi cho y, nào phải chuyện thù hằn?

Mộc Kiếm Bình nói:

- Tên Hạ tổng binh này bảo ta hễ giết được Ngô Tam Quế thì hắn có thể lên làm Bình Tây vương. Hắn còn dỗ ngon dỗ ngọt ta bất luận hành thích có thành công hay không, hắn cũng buông tha ta, chứ không để ta đau khổ chút nào. Thế mà hắn lại giam cầm ta trong này. Đoạn cô lớn tiếng hỏi:

- Hạ tổng binh! Bao giờ tổng binh mới buông tha ta? Hạ Quốc Tương bụng bảo dạ:

- Nguyên con tiện nhân kia không nhận biết ta là ai, chính thằng lỏi này nói ra hết. Thật là khả ố! Gã muốn cứu thị rồi dùng lão gia làm cái bung xung. Hắn lại quát tháo:

- Mi mà còn nói tầm bậy thì ta róc từng rẻ xương của mi ra đó, ít lắm cũng đánh cho mi mấy trận chết đi sống lại mới vừa lòng. Mộc Kiếm Bình quả nhiên kinh hãi không dám nói nữa. Cô nghĩ thầm:

- Nếu Vi Tiểu Bảo không cứu thoát được ta ra thì tất nhiên tên võ quan này sẽ đối xử tàn nhẫn với ta. Vi Tiểu Bảo bèn mớm lời:

- Trong lòng ngươi còn có điều gì thì cứ nói hết đi! Hạ tổng binh đây là bạn thân của ta. Nếu y có xúi bẩy ngươi thật sự đến hành thích Bình Tây vương cũng cứ nói thực, ta quyết chẳng tiết lộ với ai. Gã vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu. Mộc Kiếm Bình đáp:

- Hắn... hắn sẽ đánh chết ta. Ta không dám nói nữa. Vi Tiểu Bảo tuyên bố:

- Cứ tình trạng này mà xét thì những lời của thị đều là sự thực. Gã buông tiếng thở dài lùi lại mấy bước, gục gặc cái đầu. Hạ Quốc Tương lên tiếng:

- Xin đại nhân minh xét. Quân phản tặc vu hãm quan trường là chuyện thường. Dĩ nhiên đại nhân chẳng nên cho là sự thật. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm đáp:

- Tổng binh nói cũng có lý, nhưng ngày thường Bình Tây vương đối với tổng binh rất nghiêm khắc, nên tổng binh ấm ức trong lòng muốn giết nhạc phụ đi. Bản nhân e rằng con nhỏ này còn bé quá chưa thể bịa chuyện ra như vậy được. Hãy chờ Bình Tây vương khỏi vết thương rồi bản nhân sẽ khuyên can lão nhân gia cho nhạc gia cùng nữ tế trong một nhà từ đây đừng xung khắc nhau như nước với lửa nữa. Ban đầu Hạ Quốc Tương nghe Mộc Kiếm Bình vu vạ, hắn chẳng quan tâm, vì đường công danh phú quý của hắn đều do Bình Tây vương ban cho, chẳng ai tin rằng hắn lại có chuyện âm mưu bất chính. Nhưng nếu Vi Tiểu Bảo đem vụ này nói với Ngô Tam Quế thì chắc chắn là cha vợ sẽ vô cùng phẫn nộ với chàng rể vì tội thốt lời oán trách với người ngoài. Mấy năm gần đây Ngô Tam Quế tính tình nóng nảy, đối xử với bọn thuộc hạ cực kỳ nghiêm khắc. Lão mà nghe tới vụ này, e rằng có thể xảy ra tai họa bất trắc. Hắn nghĩ vậy vội nói:

- Vương gia đối với tiểu tướng thật hết lòng nhân nghĩa, chẳng khác gì cha đẻ với con ruột. Tiểu tướng trong lòng cảm kích muôn vàn. Xin đô thống đừng đưa câu chuyện này đến tai vương gia. Vi Tiểu Bảo thấy hắn lộ vẻ bồn chồn, liền mỉm cười đáp:

- Người không muốn giết cọp, nhưng cọp vẫn định ăn thịt người. Việc đời đem oán trả ân cũng là sự thường. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều Bình Tây vương đối đãi với bản nhân rất chân tình. Bản nhân sẽ khuyến cáo lão nhân gia cần đề phòng một chút để khỏi bị người trong nhà hạ độc thủ. Bình Tây vương binh cường tướng mạnh, lại bao nhiêu cao thủ phòng vệ bên mình thì người ngoài có muốn gia hại lão nhân gia cũng khó lòng thành công. Sợ là sợ giặc ở trong nhà mới khó nỗi đề phòng cho xiết. Người nhà định hạ thủ thì e rằng tránh không thoát được. Hạ Quốc Tương càng nghe càng bở vía. Hắn biết rõ Vi Tiểu Bảo muốn đục cây tra cành để giải cứu thiếu nữ bị giam trong ngục. Một đằng Bình Tây vương lại rất đỗi đa nghi. Bất cứ đối với ai lão cũng đem lòng ngờ vực. Mấy bữa trước đây người em ruột lão là Ngô Tam Mai chỉ vì quên không cởi đao đã tiến vào hậu đường liền bị lão thống mạ một chập. Chính lão thò tay rút đao của em quẳng xuống đất. Nếu Vi Tiểu Bảo xúi bẩy Ngô Tam Quế những chuyện như "giặc ngoài dễ chống, nội địch khó phòng" gì đó thì dù lão không tin Hạ Quốc Tương mưu đồ làm phản lão, nhưng cũng khắc vào tâm khảm lão một ấn tượng không hay có thể làm trở ngại lớn đến bước đường công danh của hắn. Hạ Quốc Tương cũng nghĩ đến điểm này liền nói khẽ:

- Nếu tiểu tướng được đô thống đại nhân có lòng đề bạt, tài bồi cho thì suốt đời không quên ơn đức. Đại nhân sai khiến điều chi, dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, tiểu tướng quyết không lùi bước, hay việc can hệ tày đình, tiểu tướng cũng hết sức gánh vác. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Việc này thật rắc rối! Để bản tướng nghĩ dùm tổng binh xem có biện pháp nào chăng? Bây giờ những lời cung xưng của con tiểu nha đầu có trời biết, đất biết, tổng binh biết, bản nhân biết, cả con nha đầu này cũng biết. Thế là ba người biết rồi. Giả tỷ tổng binh nhân lúc rối loạn chém thị một đao kết liễu để bịt miệng thì không còn lo gì nữa. Gã thở dài nói tiếp:

- Lời cung khai của thị đã lọt vào tai bản nhân thì tổng binh có muốn bịt miệng lại phải một đao giết luôn bản nhân đi. Nhưng thị vệ cùng binh tướng thủ hạ của bản nhân đến mấy ngàn người đang chờ đợi ở ngoài vương phủ. Vậy tổng binh muốn giết bản nhân so với lúc sự việc mới xảy ra còn khó khăn hơn nhiều. Hạ Quốc Tương nghe gã nói tới đây bất giác tái mặt liền đưa lời thỉnh an rồi đáp:

- Tiểu tướng không bao giờ dám nghĩ tới những hành động vô pháp vô thiên như thế. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Nếu không bịt miệng thì còn cách nào để vụ này khỏi lọt vào tai Bình Tây vương được? Hạ tổng binh! Tổng binh là nhân vật đứng đầu trong mười vị tổng binh, lại là giai tế của Bình Tây vương. E rằng chín vị tổng binh kia và bao nhiêu văn võ quan viên trong vương phủ có lắm người ghen tức. Người ta thường nói: vừa mở cửa đã gặp bảy thứ là củi, gạo, dầu, tương, muối, dấm, trà. Đã có người ăn phải dấm chua thì không khỏi thêm dầu thêm muối vào. Vụ này chỉ lộ ra một chút cho kẻ khác phong thanh là trái tai Bình Tây vương không thanh tĩnh được đâu. Họ sẽ tìm cách xúi bẩy lão nhân gia về những điều tệ hại của tổng binh. Họ còn thêm thắt, bịa đặt để tâng công cho mình và dèm pha tổng binh thì phiền lắm đấy, nhất là hiện nay Bình Tây vương đang bị thương. Người nằm dưỡng bệnh thế nào tính khí cũng cục cằn, nóng nảy. Cái đó... cái đó... hỡi ơi!... Hạ Quốc Tương nghe Vi Tiểu Bảo nói hợp tình hợp lý, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này biết rõ nhiều việc trong vương phủ ta rồi. Hắn liền hỏi:

- Xin đại nhân lo mưu giúp dùm cho tiểu tướng. Tiểu tướng xin kết cỏ ngậm vành. Không hiểu bây giờ nên làm thế nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản nhân đã nói là lấp liếm vụ này rất khó khăn! Thôi, bản nhân đành gánh lấy việc này để kết

thêm một người bạn. Tổng binh giao con tiểu nha đầu kia cho bản nhân đem đi, nói là công chúa muốn thân hành tra hỏi. Gã nói tới đây kề miệng vào tai Hạ Quốc Tương nói rất khẽ:

- Tối hôm nay, bản nhân giết phứt thị đi rồi phao tin ra ngoài thị nhất định không chịu cung xưng, lại thụ hình không nổi nên uổng mạng. Như vậy có phải việc tày đình ấy sẽ thu nhỏ lại bằng cái kim, mà việc nhỏ thì thành số không. Ai nấy đều bình yên không lo ngại gì nữa. Hạ Quốc Tương đã đoán trước gã sẽ nói những câu này liền mắng thầm trong bụng:

- Con mẹ nó! Thằng lỏi thối tha muốn cứu con tiểu nha đầu kia lại nói chuyện làm ơn cho mình. Thế là gã được tiếng giúp mình một việc lớn lao. Có điều mình không hiểu tại sao thằng lỏi này lại quen biết con tiểu nha đầu kia? Kể ra cũng hơi lạ. Hắn hỏi lại:

- Đại nhân đã nhận diện rõ ràng chưa? Thị có đúng là cung nữ hầu cận công chúa không? Lúc nãy tiểu tướng đã hỏi thị để thử coi thị có biết tướng mạo và niên kỷ của công chúa thế nào, cùng tình hình trong hoàng cung ra sao, thì thị trả lời sai bét. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thị đúng là cung nữ hầu cận công chúa, nhưng vì không muốn để liên luỵ đến nàng, dĩ nhiên thị cố ý nói trệch đi. Con tiểu nha đầu này đã hết lòng trung với công chúa, lại không phụ lời ủy thác của tổng binh. Hay lắm! Hay lắm! Hạ Quốc Tương nghe Vi Tiểu Bảo lại giở giọng quàng trách nhiệm vào cổ mình vội nói:

- Diệu kế của đại nhân quả là cao minh! Xin đại nhân mấy chữ thủ dụ nói là đem phạm nhân đi để công chúa tra hỏi. Như thế thì tiểu tướng mới có đường phúc đáp vương gia. Vi Tiểu Bảo bật cười nghĩ bụng:

- Con mẹ nó! Lão gia đã mù chữ thì còn biết đằng nào mà viết thủ dụ với cước dụ. Gã thò tay vào bọc móc cây súng ngắn ra nói:

- Đây là lễ vật của vương gia tặng cho bản nhân. Tổng binh cứ cầm cái này đưa cho vương gia coi mà nói là bản nhân vâng lệnh công chúa đến bắt khâm phạm đem đi, để cây súng lại làm bằng chứng. Hạ Quốc Tương đưa hai tay ra đón lấy súng chuồn vào bọc rồi đi kêu hai tên võ quan tới. Hắn bảo chúng mở cửa sắt và tháo bỏ xích chân cho Mộc Kiếm Bình, nhưng vẫn giữ khoá xiềng ở tay cô. Hạ Quốc Tương tay cầm xiềng đưa Mộc Kiếm Bình ra ngoài vương phủ. Hắn giao xiềng cho Vi Tiểu Bảo, đồng thời lớn tiếng hô:

- Đô thống đại nhân vâng thị dụ của công chúa điện hạ đem một tên nữ phạm về để công chúa thẩm vấn. Các vị phải canh chừng cho cẩn thận, đừng để phạm nhân chạy mất. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Có phải tổng binh sợ bản nhân bắt tù phạm rồi chối phăng đi. Mọi người ở đây đều mắt thấy tai nghe, bản nhân có muốn chối cũng không được nào.

Hồi 148 - A Kha Chẳng Biết Đi Đâu Mất

Hạ Quốc Tương khom lưng nói:

- Đại nhân nói giỡn mà thôi. Tiểu tướng đâu dám có ý nghĩ như vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tổng binh nói dùm với vương gia cho là bản nhân rất băn khoăn về thương thế của lão nhân gia. Sáng mai bản nhân sẽ lại tới vấn an. Hạ Quốc Tương kính cẩn đáp:

- Không dám! Vi Tiểu Bảo đưa Mộc Kiếm Bình về An Phụ viên, vào thẳng phòng gã đóng cửa lại. Gã cười hề hề hỏi:

- Hảo lão bà! Vụ này là thế nào đây? Mộc Kiếm Bình thẹn quá mặt đỏ bừng lên, hờn mát đáp:

- Hễ thấy mặt là dở giọng bờm xơm. Cô giơ tay lên. Xiềng khoá phát ra những tiếng loảng xoảng. Cô nói:

- Đại ca, hãy trừ bỏ cái này đi rồi sẽ tính. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta phải âu yếm nương tử một chút đã. Sau khi trừ bỏ xiềng khoá rồi, e rằng nương tử không chịu... Gã nói rồi giang tay ra ôm lấy lưng cô. Mộc Kiếm Bình hốt hoảng:

- Đại ca... đại ca lại khinh bạc tiểu muội rồi. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Ta không khinh bạc cô thì còn khinh bạc ai? Gã khẽ hôn vào má cô rồi lấy chìa khoá mà Hạ Quốc Tương đã giao cho để mở xiềng. Đoạn gã kéo Mộc Kiếm Bình ngồi sánh vai xuống cạnh giường để hỏi gốc ngọn về vụ hành thích Ngô Tam Quế. Mộc Kiếm Bình nói:

- Hồng giáo chủ và phu nhân nhận được những cái mà đại ca gửi đến đều vui mừng khôn xiết. Hai ngài phái Xích Long phó sứ đưa cả tiểu muội đi, để khuyến khích đại ca hết dạ trung thành mà làm việc. Hồng phu nhân còn cho hay giáo chủ và phu nhân biết đại ca nhớ tiểu muội, nên... nên... Vi Tiểu Bảo nắm chặt lấy tay cô hỏi:

- Nên phái nương tử đến làm vợ ta chứ gì? Mộc Kiếm Bình vội cãi:

- Không phải! Không phải! Phu nhân bảo sợ đại ca trong lòng nhớ mong tiểu muội, chẳng thể yên tâm phục vụ. Thực sự phu nhân chỉ nói như vậy, chứ không còn chuyện gì khác. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Nhất định phu nhân nói thế kia, nương tử không dối được ta đâu. Mộc Kiếm Bình gắt lên:

- Đại ca không tin thì khi gặp phu nhân thử hỏi coi. Vi Tiểu Bảo thấy mắt cô đỏ hoe, cơ hồ sa lệ, sợ cô phát khóc liền chậm rãi dỗ dành:

- Phải rồi! Phải rồi! Phu nhân không nói thế thật. Có điều muội muội cũng nhớ ta lắm phải không? Mộc Kiếm Bình quay lại khẽ gật đầu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Xích Long phó sứ hiện giờ ở đâu? Sao muội muội lại đi hành thích Ngô Tam Quế? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Ba bữa trước đây, bọn tiểu muội tới Côn Minh, nghĩ ngay đến việc tìm đại ca, không ngờ lại gặp tệ ca ca cùng Ngô sư thúc. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- ủa! Lệnh huynh và Ngô lão sư cũng đến Côn Minh ư? Tiểu huynh chưa biết. Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tệ huynh gặp tiểu muội rồi liền đưa về chỗ y ở. Tiểu muội gặp cả Liễu sư phụ, Ngao sư ca, Lưu sư ca. Nguyên mọi người đến Côn Minh đã an bài kế hoạch ám sát công chúa. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Hạ sát công chúa ư? Tại sao vậy? Công chúa có đắc tội gì với Mộc vương phủ đâu? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tệ huynh bảo: Chúng ta muốn lật đổ tên đại Hán gian Ngô Tam Quế thì hiện nay có cơ hội rất tốt. Em gái của Hoàng đế Thát đát đem gả cho con trai hắn. Nếu chúng ta giết được công chúa thì nhất định Hoàng đế sẽ thống hận Ngô Tam Quế đã không bảo vệ được an toàn cho công chúa rồi hạ chỉ trách phạt. Như vậy là bức bách Ngô Tam Quế đi vào con đường tạo phản. Vi Tiểu Bảo nghe đến đây, bất giác lòng bàn tay chảy mồ hôi, nghĩ thầm:

- Kế hoạch này rất thâm độc! Ta chỉ lo mưu gia hại Ngô Tam Quế mà không nghĩ tới việc bảo vệ công chúa. Giả tỷ bọn Mộc vương phủ hạ thủ rồi thì thật là hỏng bét. Gã liền hỏi:

- Rồi sau sao nữa: Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tệ huynh bảo tiểu muội giả làm cung nữ để kề cận công chúa đặng hạ thủ hành thích. Bọn họ ở ngoài tiếp ứng. Họ chờ hễ tiểu muội thành công là xông vào cứu ra. Xích Long phó sứ nghe họ bàn kế hoạch rồi cho tiểu muội hay và bảo: Đại ca bảo vệ công chúa mà công chúa bị hành thích tất bị liên luỵ. Tiểu muội nghe y nói vậy cũng phải, muốn tới thương lượng với đại ca. Không ngờ Liễu sư phụ biết chuyện này liền động thủ vung đao chém chết Xích Long phó sứ. Cô nói tới đây, người run bần bật. Hiển nhiên cô nghĩ tới tình trạng lúc đó, bây giờ hãy còn khiếp sợ. Vi Tiểu Bảo nắm chặt tay cô an ủi:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Thế là muội muội đã vì ta, ta rất cám ơn. Mộc Kiếm Bình hai hàng nước mắt chảy xuống. Cô nghẹn nào nói:

- Thế mà... thế mà... hễ đại ca thấy mặt tiểu muội liền ra chiều khinh bạc, lại còn... không tin lời tiểu muội nữa. Vi Tiểu Bảo cầm tay Mộc Kiếm Bình giơ lên tát mạnh vào mặt mình một cái, miệng cất tiếng thoá mạ:

- Tên khốn kiếp thật là đáng chết! Phải đánh chết con mụ điếm đi! Mộc Kiếm Bình vội níu kéo tay gã nói:

- Không! Tiểu muội không muốn đại ca tự mình lại đánh mắng mình. Vi Tiểu Bảo cầm tay cô nhẹ nhàng đưa lên mặt khẽ hôn một cái nói:

- Dù sao Vi Tiểu Bảo cũng đáng chết, vì lẽ muội muội bị Ngô Tam Quế bắt mà gã không đến cứu ngay. Mộc Kiếm Bình nói:

- Đại ca chẳng đã giải thoát cho tiểu muội rồi là gì? Có điều chúng ta phải mau mau nghĩ cách nào để cứu viện tệ huynh cùng Liễu sư phụ. Vi Tiểu Bảo kinh hãi hỏi:

- Lệnh huynh và Liễu lão sư cũng bị bắt cả rồi ư? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Hôm kia, chỗ tạm trú của bọn tiểu muội đột nhiên bị bọn võ sĩ thủ hạ của Ngô Tam Quế đến bao vây. Chúng đến đông quá có tới ba mươi tên mà tên nào cũng võ công cao thâm. Bọn tiểu muội ít người không địch nổi số đông. Ngao Bưu sư huynh bị giết ngay đương trường. Tệ huynh, Liễu sư phụ và tiểu muội đều bị bắt. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Muội muội bị chúng bắt làm sao còn đến hành thích Ngô Tam Quế được? Mộc Kiếm Bình hỏi lại:

- Hành thích Ngô Tam Quế ư? Tiểu muội không làm việc này. Sự thực thì tiểu muội vẫn mong giết được tên đại Hán gian đó, nhưng bọn người khốn kiếp kia đeo xiềng khoá và tay chân thì dù tiểu muội có muốn hành thích cũng không được. Vi Tiểu Bảo càng nghe càng lấy làm kỳ hỏi:

- Đêm hôm kia muội muội bị bắt phải không? Hai bữa nay muội muội ở đâu? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tiểu muội bị chúng giam trong một gian phòng tối. Đến bữa nay bọn chúng đem vào địa lao. Chưa được mấy chốc thì đại ca tới. Vi Tiểu Bảo trong lòng ngấm ngầm biết là có điều bất diệu. Hiển nhiên Hạ Quốc Tương chơi gã vố này rồi. Trong lúc nhất thời, gã không nghĩ được kế gì, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Hôm nay Ngô Tam Quế bị người đến hành thích, thương thế khá nặng. Nhát kiếm đó không phải muội muội đâm ư? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Tiểu muội chưa từng gặp mặt Ngô Tam Quế bao giờ. Hắn đã chết chưa? Vi Tiểu Bảo lắc đầu:

- Tiểu huynh cũng không rõ. Rồi gã hỏi:

- Thân thế cùng lai lịch của muội muội chúng đã biết chưa? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Chắc không biết vì tiểu muội chẳng nói câu gì. Tên võ quan thẩm vấn tức giận hỏi tiểu muội có câm không? Đại ca! Trước kia đại ca đã bảo tiểu muội là con câm. Vi Tiểu Bảo khẽ hôn vào mặt cô nói:

- Muội muội là con câm rất cưng của ta. Hôm ấy ta còn bảo muốn khắc con rùa đen vào mặt muội muội. Mộc Kiếm Bình vừa bẽn lẽn vừa mừng thầm. Mặt cô đầy vẻ nhu tình mà không dám quay lại ngó gã. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Tại sao Hạ Quốc Tương lại đưa Mộc Kiếm Bình ra giả xưng cung nữ? Phải rồi! Hắn muốn thử xem ta có quen biết bọn người ở Mộc vương phủ không? Ta cứu tiểu quận chúa ra thì có khác gì thừa nhận mình cùng phe đảng với Mộc gia. Hạ Quốc Tương bày ra cạm bẫy mong ta bước chân vào. Hiện giờ lão gia bất cẩn sa vào cạm bẫy của hắn rồi. Vụ này hỏng bét! Thật là hỏng bét! Tuy gã là người cơ cảnh giảo hoạt, nhưng còn nhỏ tuổi thì lúc gặp đại sự sao khỏi hoang mang? Dĩ nhiên gã chưa phải là đối thủ của những tay cáo già như Ngô Tam Quế, Hạ Quốc Tương. Vi Tiểu Bảo trong lòng hối hận, toàn thân toát mồ hôi ướt đầm, gã nói:

- Hảo lão bà! Nàng ở đây chờ đợi, ta phải đi thương lượng với anh em tìm cách cứu lệnh huynh và Liễu sư phụ. Gã liền tới tây phòng, triệu tập quần hùng trong Thiên Địa hội lại nói rõ đầu

đuôi cho mọi người hay. Bọn Từ Thiên Xuyên nghe gã kể chuyện đều cảm thấy vụ này rất khó khăn. Huyền Trinh hỏi:

- Phải chăng vụ chúng ta thay hình đổi dạng để hạ sát Hãn Thiếp Ma giả đã bị Ngô Tam Quế khám phá? Tiền lão bản hỏi:

- Không hiểu Ngô Tam Quế lấy được tin ở đâu mà nửa đêm phái thủ hạ đến vây bắt những bạn hữu ở Mộc vương phủ? Vi Tiểu Bảo chợt động tâm linh nói:

- Trong Mộc vương phủ có gã họ Lưu, tên gọi Lưu Nhất Chu. Hắn thù hận tại hạ, lại là kẻ tham sinh uý tử. Chắc hắn bị tra tấn rồi cung xưng tất cả. Tiền lão bản vỗ đùi nói:

- Hẳn là đúng rồi! Vi hương chủ! Bây giờ cơ sự đã ra thế này, thì chỉ còn cách nói cứng với Ngô Tam Quế là hương chủ vâng thánh chỉ của Hoàng đế giao hảo với Mộc vương phủ, nhân dịp đến Vân Nam. Vi Tiểu Bảo được lão thức tỉnh liền cười khanh khách đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Việc ta tha bọn Ngô Lập Thân quả là… Gã nói tới đây, lập tức im miệng nghĩ thầm:

- Vụ Hoàng thượng ngầm bảo ta phóng thích bọn Ngô Lập Thân không nên tiết lộ ra ngoài. Gã liền đổi giọng:

- Tuy tại hạ có thể bảo gã là vâng chỉ dụ của Hoàng đế, nhưng e vẫn không gạt được tên đại Hán gian đó. Tiền lão bản nói:

- Muốn bịp được tên đại Hán gian kia dĩ nhiên không phải chuyện dễ dàng. Nhưng Vi hương chủ lên tiếng xác định đây là ý chỉ của Hoàng đế thì dù trong lòng hắn không tin cũng chẳng làm gì được. Nói tóm lại chỉ cần hương chủ đừng trở mặt với hắn để mình dời khỏi hai tỉnh Vân Nam, Quý Châu yên lành là không còn sợ gì hắn nữa. Từ Thiên Xuyên gật đầu nói:

- Kế này quả rất cao minh! Đại Hán gian có tật giật mình, không khỏi sợ bóng sợ gió, trong lòng nơm nớp lo âu về chuyện tiểu Hoàng đế biết hắn âm mưu tạo phản. Bàn tới việc giải cứu bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng thì quần hùng không tìm ra được kế hoạch nào hoàn thiện. Việc này thực không phải dễ dàng. Mọi người cúi đầu ngẫm nghĩ tưởng chừng muốn phát điên. Giữa Thiên Địa hội và Mộc vương phủ tuy có chuyện tranh hùng nhưng đều có chung mục đích, vả ai nấy đều khâm phục tấm lòng anh hùng nghĩa hiệp của bọn Liễu Đại Hồng, quyết chẳng thể tụ thủ bàng quan, sống chết mặc bay được. Quần hùng thương nghị hồi lâu vẫn không giải quyết được vấn đề. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ chúng ta nghĩ cách gì e rằng chưa chắc đã dùng được, đành đợi tại hạ đến gặp đại Hán gian xem có cơ hội nào không rồi mới quyết định được. Quần hùng cáo từ lui ra. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Đại Hán gian đã bắt tiểu quận chúa thì chắc A Kha không việc gì, ta đến coi nàng xem sao. Gã tới phòng Cửu Nạn, chẳng thấy A Kha đâu liền hỏi:

- Sư phụ! Sư tỷ không về đây ư? Cửu Nạn sửng sốt hỏi lại:

- Ngô Tam Quế thả y rồi sao? Hắn… hắn biết hết rồi chăng? Lúc bà hỏi câu này, thần sắc có điều khác lạ, thanh âm bà cũng phát run. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

-Ngô Tam Quế biết chuyện gì? Cửu Nạn lẳng lặng không trả lời. Hồi lâu bà lại hỏi?

- Thương thế của đại Hán gian ra sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thương thế của hắn nặng lắm. Đệ tử vừa đến thăm, hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, e rằng khó lòng thoát chết. Nét mặt Cửu Nạn thoáng lộ vẻ vui mừng, nhưng rồi bà lại chau mày khẽ nói:

- Cần phải cho hắn biết lúc hắn còn sống mới được. Vi Tiểu Bảo muốn hỏi lại: cho hắn biết chuyện gì, nhưng thấy thái độ sư phụ rất nghiêm nghị, gã không dám hỏi nữa. Gã toan thuật lại chuyện trong vương phủ bắt được thích khách là tiểu quận chúa của Mộc vương phủ chứ không phải A Kha, bỗng thấy Cửu Nạn xua tay cho gã lui ra. Vi Tiểu Bảo dù là ở trước mặt Hoàng đế gã vẫn thấy tự do thoải mái, chứ không rụt rè sợ hãi như ở trước mặt sư phụ. Gã lấm lét khác nào chuột thấy mèo, chẳng nói gì nũa, rón rén lui ra. Vi Tiểu Bảo lần đi dò hỏi tin tức A Kha. Ngày thường cung nữ Ngọc Khả rất ít khi lộ diện. Cô không chuyện trò, giao thiệp với ai, thậm chí nhiều người không biết đến cô cung nữ này nữa. Bọn cung nữ, thái giám trong An Phụ viên đều nói là không gặp cô đâu. Vi Tiểu Bảo lật đật mất một ngày một đêm, trong người đã mỏi mệt. Gã trở về phòng nói chuyện phiếm với Mộc Kiếm Bình mấy câu rồi nằm lăn ra ngủ. Hôm sau gã đến thăm Ngô Tam Quế. Con thứ của Bình Tây vương ra nghênh tiếp nói là thương thế của phụ thân gã vẫn không thay đổi. Vương gia đang ngủ yên, nên gã không tiện kinh động. Vi Tiểu Bảo hỏi đến Hạ Quốc Tương, thứ công tử cũng nói là hắn đang đi tuần tiễu, đề phòng lòng người dao động có thể xảy ra biến cố. Vi Tiểu Bảo hỏi đến thương thế của Ngô ứng Hùng thì cũng không được trả lời một cách đích xác. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm cảm thấy Bình Tây vương phủ không những đã sinh dạ hoài nghi gã mà còn có ý coi là đối nghịch nữa. Lúc này muốn giải cứu bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng nhất định chẳng thể thành công mà còn e kích động cho vương phủ lập tức động thủ thì cái mạng nhỏ xíu của gã phải bỏ lại Côn Minh mất. Một ngày nữa trôi qua, Vi Tiểu Bảo đang ngồi thương nghị với bọn Tiền lão bản, Từ Thiên Xuyên bỗng thấy Mã Ngạn Siêu chạy vào báo có một vị lão đạo cô muốn vào ra mắt. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Lão đạo cô ư? Đạo cô kiếm tại hạ làm chi? Phải chăng bà ta đến khuyến giáo? Mã Ngạn Siêu đáp:

- Thuộc hạ đã hỏi bà ta có việc gì thì bà ta nói là vâng lệnh trên đưa tin đến cho Khâm sai đại nhân. Y cầm một bao thư bằng giấy vàng đệ lên. Vi Tiểu Bảo chau mày nói:

- Cảm phiền Mã đại ca mở thư ra xem họ viết những gì? Mã Ngạn Siêu mở bao thư, rút ra một tờ giấy vàng. Y liếc mắt nhìn rồi đọc:

- A Kha gặp nạn... Vi Tiểu Bảo vừa nghe bốn chữ này đã giật bắn người lên, vội hỏi:

- A Kha gặp nạn làm sao? Quần hùng Thiên Địa hội không biết gì đến chuyện Cửu Nạn và A Kha, đều ngơ ngác nhìn nhau. Mã Ngạn Siêu đáp:

- Trong thư viết chẳng ra đầu đuôi gì hết, lại không đưa thư danh. Họ chỉ dặn mời hương chủ đi theo người đưa thư đến nơi để thương nghị biện pháp giải cứu. Vi Tiểu Bảo vội hỏi:

- Vị đạo cô kia còn ở ngoài đó không? Mã Ngạn Siêu đáp:

- Bà ta vẫn còn ở ngoài kia. Y chưa dứt lời, Vi Tiểu Bảo đã nhảy vọt ra. Gã đến bên cửa lớn thì thấy một vị đạo cô đầu bạc phơ đang ngồi trên ghế chờ đợi. Tên thị vệ gác cổng lớn tiếng hô:

- Khâm sai đại nhân đã tới! Đạo cô đứng dậy cúi đầu thi lễ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ai phái đạo cô tới đây? Đạo cô đáp:

- Xin đại nhân dời gót tới nơi sẽ biết. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bây giờ đi đâu? Đạo cô đáp:

- Mời đại nhân đi theo bần đạo. Hiện giờ chưa tiện nói ra. Vi Tiểu Bảo nóng ruột muốn biết A Kha lạc lõng nơi nào, lại hỏi:

- Người nhắc đến trong thư bây giờ ở đâu? Đạo cô đáp:

- Bần đạo vâng lệnh trên sai khiến không hiểu rõ nội tình. Xin đại nhân lượng thứ cho. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Ta đi theo đạo cô. Rồi gã hô:

- Sắp xe ngựa cho mau! Đạo cô nói:

- Xin đại nhân ngồi xe để khỏi làm kinh động người ngoài. Vi Tiểu Bảo gật đầu. Gã ra khỏi cổng rồi cùng đạo cô ngồi chung một xe. Bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền lão bản sợ địch nhân bày ra cạm bẫy, liền bảo nhau đi theo cách xa một quãng. Đạo cô trỏ đường cho xe ngựa đi về hướng tây. Xe rời khỏi cổng thành phía tây rồi mỗi lúc càng đi vào nơi hoang vắng. Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp cất tiếng hỏi:

- Đạo cô đưa tại hạ đi đâu đây? Đạo cô đáp:

- Chẳng còn mấy nữa là tới nơi. Xe đi chừng hơn ba dặm bỗng rẽ qua hướng bắc. Quãng đường này nhỏ hẹp chỉ vừa một cỗ xe đi, dẫn tới một cái am nhỏ. Đạo cô nói:

- Tới nơi rồi! Vi Tiểu Bảo nhảy xuống thấy tấm biển trên cổng đề ba chữ thì chữ đầu là chữ tam, còn hai chữ nữa, gã không biết. Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thấy bọn Mã Ngạn Siêu vẫn theo hút ở phía xa xa. Gã biết là mình vào am rồi, bọn họ cũng chờ đợi quanh đây, cảm thấy an tâm liền theo đạo cô tiến vào. Phía trong cổng am sạch như chùi không một vết bụi. Ngoài sân trồng mấy khóm trà hoa, một khóm tử kinh. Chính giữa điện đường đặt một pho tượng Quan Âm mặc bộ áo trắng. Pho tượng Quan Âm này diện mạo rất xinh đẹp mà diện mạo lại rất trang nghiêm. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Nghe nói trong đám vợ của Ngô Tam Quế có một mụ vợ ngoại hiệu là Tứ diện Quan Âm, lại có một mụ kêu bằng Bát diện Quan Âm. Chẳng hiểu đức Quan Âm bồ tát có thật đẹp thế này chăng? Con mẹ nó! Diễm phúc của tên đại Hán gian quả nhiên không nhỏ. Đạo cô dẫn Vi Tiểu Bảo đến toà thiên điện mé đông. Người nhà bưng trà lại. Gã mở nắp chén trà, thấy mùi thanh hương thoang thoảng đưa lên mũi, nước trà màu xanh biếc. Đúng là trà Long Tỉnh còn tươi. Gã lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Thứ trà Long Tỉnh này từ Giang Nam vận chuyển tới đây không phải rẻ tiền. Bọn ni cô đạo cô trong am này làm gì có nhiều tiền mà xài sang như vậy. Lại thấy một đạo cô bưng vào một cái hộp sơn đen bày tám thứ kẹo mứt: nào mứt Tùng tử, nào Tiểu bồ đào cao, nào Hạnh đào phiến, nào Mai côi cao, đường hạnh nhân, bánh đậu xanh, bách hợp tô, nào quế hoa mật, toàn

là những đồ điểm tâm mà Tô Đông Pha khi xưa ưa dùng. Những chén đựng kẹo mứt cũng tinh xảo dị thường. Những món điểm tâm của Giang Nam này, Vi Tiểu Bảo hồi ở trong kỹ viện thành Dương Châu đều đã biết qua. Chỉ khi nào có khách sang mụ chủ mới lấy ra mời mọc. Gã nhân lúc người ta không để ý, lấy cắp mấy viên ăn. Sau này gã vào Hoàng cung không được nhìn thấy nữa. Ai ngờ trong một toà am nhỏ ở tỉnh Vân Nam lại có những vật này. Vi Tiểu Bảo trong lòng khoan khoái, miệng lẩm bẩm:

- Thế này là lão gia lại về đến Lệ Xuân viện ở thành Dương Châu. Đạo cô bưng điểm tâm vào rồi lại lui ra. Trên kỷ trà đặt một chiếc đỉnh đồng nhỏ, khói xanh bốc lên nghi ngút. Thứ trầm đốt trong đỉnh cũng là trầm hương rất quý. Vi Tiểu Bảo đã nếm trải mùi đời, nên rất biết người biết của. Mỗi lần gã vào Từ Ninh cung của Thái hậu là ngửi thấy mùi trầm hương này. Bây giờ gã đột nhiên ngửi thấy không khỏi giật mình tự hỏi:

- Trời ơi! Hỏng bét! Chẳng lẽ mụ điếm già đã đến đây? Gã liền đứng phắt dậy. Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng bước chân nhè nhẹ êm ái. Một người đàn bà tiến vào nhìn Vi Tiểu Bảo hai tay chắp để trước ngực thi lễ nói:

- Kẻ xuất gia là Tịch Tĩnh xin tham kiến Vi đại nhân. Giọng nói ôn hoà trong trẻo, đúng là khẩu âm Tô Châu. Người đàn bà này cỡ bốn mươi tuổi, mình mặc áo màu biếc lợt, cặp lông mày xinh như vẽ, nét mặt thanh tú không bút nào tả xiết. Suốt đời Vi Tiểu Bảo chưa từng thấy ai đẹp như nàng. Tay gã cầm chung trà, miệng há hốc ra không ngậm lại được, chân tay luống cuống. Người đàn bà kia mỉm cười nói:

- Mời Vi đại nhân an toạ!

Hồi 149 - Viên Viên Xuất Thân Ở Chốn Phong Trần

Vi Tiểu Bảo luống cuống đáp:

- Dạ dạ! Hai chân gã nhủn ra ngồi phệt ngay xuống. Nước trà trong chung đổ ra làm ướt một mảng vạt áo. Đàn ông thiên hạ thấy mặt người đẹp thường lâm vào tình trạng hồn lạc phách xiêu, nàng được chứng kiến nhiều rồi nên không để ý. Nhưng Vi Tiểu Bảo, một gã thiếu niên mới mười lăm mười sáu tuổi, cũng bị dung quang tuyệt thế của nàng làm cho mê mẩn, khiến nàng không nhịn được, tủm tỉm cười nói:

- Vi đại nhân tuổi nhỏ tài cao, tưởng Cam La ngày trước mới mười hai tuổi đã làm thượng khanh ở nước Tần cũng chẳng thể hơn được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ không dám! Trời ơi! Chẳng hiểu Tây Thi, Dương Quý Phi ngày trước thế nào mà thiên hạ đua nhau tâng bốc, nhưng tại hạ nhất quyết còn thua nương tử xa lắm. Người đẹp giơ tay áo lên che nửa mặt ngọc mỉm cười. Cử động này tưởng chừng bao nhiêu vẻ đẹp đều hiện ra. Nàng nghiêm trang nói:

- Mỹ sắc làm hư việc nước, xưa đã thế mà nay cũng thế. Con người bất tường tự hận mình được trời ban cho tấm dung nhan khuynh quốc chỉ tổ làm đau khổ lê dân trong thiên hạ. Vì thế mà mấy năm gần đây tiện thiếp giam mình vào chốn am mây, làm bạn cùng thanh đăng cổ phật, khổ tâm sám hối. Hỡi ơi! Tiện thiếp dù khua tan mõ gỗ, niệm nát chân kinh cũng không đủ đền tội trong muôn một. Nàng nói tới đây vành mắt đỏ hoe rồi không nhịn được để hai hàng châu lệ tuôn rơi. Vi Tiểu Bảo không hiểu những câu nàng nói có ẩn ý gì. Gã chỉ biết lúc nàng mỉm cười như ánh thần quang, chia rồi lại hợp, lúc nàng buồn thảm khiến người xúc động can trường. Bất giác gã nảy lòng thương hương tiếc ngọc. gã chẳng biết nàng họ tên là gì, lai lich thế nào, mà bầu máu nóng trong lồng ngực sủi lên sùng sục. Dù gã có phải vì nàng mà tan xương nát thịt cũng lấy làm mãn nguyện. Bất giác gã vỗ ngực đứng dậy nói:

- Ai là kẻ đã khinh khi nương tử? Tại hạ quyết liều mạng với kẻ đó. Nương tử có điều chi khó giải quyết cứ trông vào bàn tay tại hạ. Nê Vi Tiểu Bảo làm không được thì xin chặt đầu dâng cho nương tử. Gã vừa nói vừa giơ tay lên chặt mạnh vào cổ. Người đẹp cũng đứng dậy, ngưng thần nhìn gã một lúc, vành mắt lại đỏ hoe, bỗng nàng quỳ xuống sụp lạy, nghẹn ngào nói:

- Vi đại nhân nghĩa cả ngất trời xanh, tiện thiếp chẳng biết lấy gì đến đáp cho vừa. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Không đúng! Không đúng! Gã cũng quỳ xuống nhìn về phía người đẹp, dập dầu binh binh. Gã vừa lạy vừa nói:

- Nương tử là tiên nhân giáng thế, Bồ Tát hiện hình. Tại hạ dập đầu trước nương tử mới phải, khi nào dám nhận đại lễ của nương tử. Người đẹp khẽ đáp:

- Đại nhân dạy thế khiến tiện thiếp phải tổn thọ! Nàng giơ tay ra nhẹ nhàng đỡ gã dậy. Vi Tiểu Bảo thấy trên má nàng còn đọng mấy giọt nước mắt lóng lánh như mấy hạt châu, vội giơ tay áo

lên khẽ lau cho nàng và kiếm lời an ủi:

- Nương tử đừng khóc! Đừng khóc! Dù có gặp việc tày đình chúng ta cũng giải quyết cho xong. Kể tuổi thì người đẹp đáng là mẫu thân Vi Tiểu Bảo, nhưng dung nhan cung cách, cử chỉ lời nói cùng dáng điệu của nàng xinh đẹp quá chừng khiến người ta chẳng thể không sinh lòng lân mẫn. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Nương tử có điều chi khó giải quyết? Người đẹp đáp:

- Vi đại nhân thấy thư liền đến ngay lập tức, tiểu nữ tử thực là cảm kích... Nàng chưa hết lời, Vi Tiểu Bảo đã la lên một tiếng "úi chà" Gã giơ tay lên đập vào trán nói:

- Tại hạ thật là hồ đồ. Đây là vì A Kha. Cặp mắt gã trừng trừng ngó người đẹp rồi chợt tỉnh ngộ, lên tiếng hỏi:

- Phải chăng tôn giá là mẫu thân của A Kha? Người đẹp khẽ đáp:

- Vi đại nhân quả là người thông minh. Tiện thiếp chưa kịp nói đại nhân đã đoán ra rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vụ này dễ đoán lắm vì tướng mạo hai người rất giống nhau. Có điều... có điều... A Kha sư tỷ... không đẹp bằng tôn giá... Người đẹp hơi đỏ mặt lên. Màu da trắng mịn ửng hồng khác nào bạch ngọc điểm phấn tô son càng tăng vẻ kiều diễm. Nàng khẽ hỏi:

- Đại nhân kêu A Kha bằng sư tỷ ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Y là sư tỷ của tại hạ. Rồi gã chẳng giấu diếm gì nữa, đem chuyện gặp A Kha trong trường hợp nào, bị nàng đánh trật khớp tay ra sao, cả chuyện bái Cửu Nạn làm sư phụ, cho đến chuyện đi Côn Minh, thuật lại cho người đẹp nghe. Gã còn thú nhận mình say mê A Kha mà cô đối với gã tuyệt không để vào mắt xanh chút nào. Vi Tiểu Bảo kể hết đầu đuôi mọi việc đã xảy ra từ ngày gặp A Kha đến nay. Chỉ có thân thế của Cửu Nạn và cuộc mưu đồ của gã bất lợi cho Ngô Tam Quế là những chuyện trọng đại nên gã lược đi không nói đến. Người đẹp lẳng lặng chú ý nghe Vi Tiểu Bảo kể xong, nàng khẽ thở dài và cất tiếng ngâm: Thê tử xen chi vào đại kế Anh hùng lại cũng giống đa tình Rồi nàng nói:

- Hồng nhan là nguyên nhân của tai hoạ. Việc trước mắt lại càng rõ rệt. Bước tiền đồ của Vi đại nhân thật là viễn đạt... Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không phải! Không phải! Câu hồng nhan là nguyên nhân tai hoạ, tại hạ đã từng nghe thầy đồ nói tới. Nào Tây Thi, nào Vương Chiêu Quân, nào Điêu Thuyền, nào Dương Quý Phi gì gì đều là những mỹ nữ làm nguy hại cho quốc gia. Thực ra nếu chẳng có bọn đàn ông tồi bại, bọn quân vương hôn ám thì những mỹ nhân kia dù đẹp hơn thế nữa cũng chẳng làm gì nguy hại cho quốc gia. Người ta nói Bình Tây vương vì Trần Viên Viên mà phải đầu hàng Thanh triều. Theo nhận xét của tại hạ, nếu Ngô Tam Quế tận trung với Minh triều thì dù có cả chục mụ Trần Viên Viên, tổ bà tên Ngô Tam Quế cũng chẳng chịu hàng nhà Đại Thanh. Người đẹp đứng dậy xăm xăm bước tới sụp lạy nói:

- Đa tạ Vi đại nhân! Kiến thức cao minh của đại nhân đã thấu rõ nỗi oan ức ngàn đời khó lòng bộc bạch của tiện thiếp. Vi Tiểu Bảo lật đật đáp lễ. Trong lòng rất lấy làm kỳ, gã lắp bắp:

- Phu nhân... phu nhân... Trời ơi! Đúng rồi! Tại hạ thật hồ đồ hết chỗ nói. Phu nhân mà không phải là Trần Viên Viên thì... trong thiên hạ làm gì... còn có người thứ hai... dung nhan khuynh quốc như thế này? Hỡi ơi! Tại hạ mỗi lúc một đi vào chỗ u mê tăm tối. Phu nhân không phải là vương phi của Bình Tây vương thì sao lại ơ chốn này... A Kha sư tỷ không phải là ái nữ của phu nhân thì còn của ai nữa. Người đẹp đây đúng là Trần Viên Viên, một nhân vật có dính líu đến quốc vận Đại Thanh, Đại Minh lưỡng triều. Trần Viên Viên đứng dậy đáp:

- Vụ này câu chuyện khá dài. Tiện thiếp một là có điều thỉnh cầu Vi đại nhân, chẳng dám dấu diếm một điểm gì, hai là vừa nghe đại nhân minh oan cho tiện thiếp, trong lòng cảm kích vô cùng. Hơn hai chục năm nay, tiện thiếp bị hết thảy mọi người trong thiên hạ thoá mạ nhục nhằn... Bao nhiêu tội danh về việc vong quốc đổ hết lên đầu tiện thiếp. Trên cõi đời này chỉ có hai vị đại tài từ là thấu rõ nỗi oan cho tiện thiếp. Một là đại thi gia Ngô Mai Thôn Ngô tài tử. Còn một vị nữa là Vi đại nhân. Thực ra Vi Tiểu Bảo mù tịt về những việc lớn nhà nước. Gã nói vơ nói vẩn, dè đâu lại trúng vào nỗi oan uổng của Trần Viên Viên, vì gã ngó thấy con người tuyệt sắc này liền nảy lòng thương hương tiếc ngọc. Gã đang thống hận Ngô Tam Quế đến cùng cực, huống chi người đứng trước mặt gã lại là mẫu thân A Kha, thì dù nàng có trăm ngàn tội lỗi gã cũng đổ hết lên đầu Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo nghe Trần Viên Viên xưng tụng mình là đại tài tử thì không khỏi hổ thẹn. Về điểm này quả gã sáng suốt tự biết bản sắc của mình, gã vội xua tay đáp:

- Tại hạ là một thằng ngốc chẳng hiểu chữ nghĩa gì, viết ra không được một nhúm mà phu nhân tán tụng là đại tài tử thì tưởng nên thêm vào hai chữ cẩu thí và kêu bằng cẩu thí tài từ Vi Tiểu Bảo. Trần Viên Viên không nhịn được mỉm cười nói:

- Làm được văn chương thơ phú là hay, nhưng chỉ mới đáng mặt tiểu tài tử. Con người có kiến thức, đảm đương nổi việc lớn mới là đại tài tử. Vi Tiểu Bảo nghe hai câu tâng bốc này không khỏi có ý tự phụ. Gã phổng mũi lên nghĩ thầm:

- Đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ bảo ta là đại tài tử. Ha ha! Thực ra lão gia chẳng phải là con người kém tài tình. Con mẹ nó! Từ ngày lọt lòng mẹ, bữa nay lão gia mới được nghe người ta ca tụng lần đầu. Trần Viên Viên đứng dậy nói tiếp:

- Xin đại nhân dời gót để tiện thiếp trình bày rõ đầu đuôi vụ này. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi theo Trần Viên Viên xuyên qua lối đi giải đá vụn tới một gian phòng nhỏ. Trong phòng không đặt bàn ghế, chỉ có hai cái bồ đoàn. Trên tường treo một bức thư pháp viết đầy những chữ. Bên cạnh bức thư pháp treo một cây đàn tỳ bà. Trần Viên Viên nói:

- Mời đại nhân an toạ. Nàng đến bên tường với lấy cây tỳ bà ôm vào lòng, ngồi xuống chiếc bồ đoàn thứ hai. Trần Viên Viên trỏ vào bức thư pháp khẽ nói:

- Đây là Ngô Mai Thôn tài tử tặng tiện thiếp một bài trường thi kêu bằng Viên Viên khúc. Bữa nay gặp cơ duyên xin tấu khúc nhạc này để đại nhân thưởng thức, dù nó chẳng bõ làm nhơ tai đại nhân. Vi Tiểu Bảo thích quá vỗ tay reo:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Có điều phu nhân hát mấy câu rồi lại giải thích cho rõ nghĩa, vì cẩu thí tài tử học vấn rất tầm thường. Trần Viên Viên mỉm cười đáp:

- Đại nhân quá khiêm mà thôi. Rồi nàng so dây dạo đàn bật lên những tiếng tình tang. Nàng nói đón trước:

- Khúc này tiện thiếp bỏ lâu ngày không tấu. Có chỗ nào sơ sót xin đại nhân miễn thứ. Vi Tiểu Bảo gạt đi:

- Phu nhân bất tất phải khách sáo. Dù phu nhân có tấu nhầm, tại hạ cũng không biết được. Trần Viên Viên dạo mấy tiếng nữa, rồi tay tiên dìu dặt gảy đàn, miệng cất tiếng hát: Quân vương xa lánh cõi trần hoàn Phá giặc thâu thành đoạt ải quan Khóc chúa ba quân đồng chế phục Ra oai giận dữ vị hồng nhan Trần Viên Viên hát bốn câu rồi giải thích:

- Đây là tích nói về ngày đức Sùng Trinh quy thiên, Bình Tây vương đánh vào Bắc Kinh. Ba quân mặc đồ tang phục khóc đức Hoàng đế băng hà. Bình Tây vương đã vì kẻ bất tường này mà mở cuộc xuất binh. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Vương phi xinh đẹp thế này thì Ngô Tam Quế vì vương phi mà đầu hàng nhà Đại Thanh cũng không thể trách được. Giả tỷ Vi Tiểu Bảo này ở vào địa vị Ngô Tam Quế cũng phải làm thế. Trần Viên Viên đưa đẩy sóng thu, bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này ăn nói có vẻ giỡn cợt ta. Nhưng nàng thấy Vi Tiểu Bảo nét mặt nghiêm nghị mới biết là lời nói của gã tự đáy lòng phát ra, nàng không khỏi cảm lòng tri kỷ. Trần Viên Viên tiếp tục cất tiếng hát: Hồng nhan lưu lạc ra chi Bạo thiên nghịch địa hay gì mà chơi? Ra tay quét sạch kiến ruồi Nhớ quân vương luống ngậm ngùi lòng son Rồi nàng nói:

- Khúc này nói về vụ vương gia đánh bại Lý Sấm. Sở dĩ Lý Sấm không thành đại sự là vì chính hắn chẳng ra gì. Vương gia nghe câu này trong lòng không vui vẻ chút nào. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Lão nhân gia còn vui vẻ làm sao được? Vì trong bài này ngụ ý đả bại Lý Sấm cũng chẳng vinh hạnh gì. Trần Viên Viên nói:

- Sau này là khúc hát nói về thân thế của tiện thiếp Rồi nàng lại cất tiếng hát: Cửa quyên đua nở trăm hoa Cô Tô gái nọ mặn mà hơn ai Làm cho mê mẩn Phù Sai Kiếp xưa nàng đã là người nào đây? Tiếng ca uyển chuyển, tiếng tỳ bà thánh thót dặt dìu. Vi Tiểu Bảo nghe đàn, tiếng hát mà trong lòng thư thái mê ly. Trần Viên Viên khẽ nói:

- Khúc này người ta ví tiện thiếp như Tây Thi thực là quá đáng. Vi Tiểu Bảo cãi:

- So bì như thế là không đúng. Tây Thi làm gì sánh được với vương phi? Trần Viên Viên cười đáp:

- Vi đại nhân nói giỡn mà thôi. Khi nào tiện thiếp dám tự so với Tây Thi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ quyết không nói giỡn mà là có bằng chứng. Tây Thi là người ở phủ Thiệu Hưng tỉnh Triết Giang, tướng mạo nàng tuy đẹp thật, nhưng người ở Thiệu Hưng nổi tiếng là ăn nói không được thanh tao, đâu có êm đềm dịu dàng như vương phi ở Tô Châu? Trần Viên Viên không nhịn được bật cười nói:

- Té ra còn có đạo lý như vậy. Ngô vương Phù Sai cũng là người ở Tô Châu, không hiểu sao ngài lại thích Tây Thi được? Vi Tiểu Bảo gãi tai đáp:

- Lỗ tai Ngô vương Phù Sai không được linh mẫn cho lắm là điều không sai được. Trần Viên Viên lại bật cười, hát tiếp: Trước thềm oanh yến dập dìu Tài này sắc ấy dễ xiêu lòng người Phong trần kiếp cũng như ai Nghĩ thân mà lại ngậm ngùi cho thân Nàng nhẹ buông tiếng thở

dài nói:

- Tiện thiếp cũng xuất thân ở chốn phong trần, không muốn dấu diếm đại nhân... Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Xuất thân ở chốn phong trần là nghĩa làm sao? Vương phi đừng nói văn chương với tại hạ, vì tại hạ chẳng hiểu chi hết? Trần Viên Viên đáp:

- Tiện thiếp vốn là kỹ nữ ở Tô Châu... Vi Tiểu Bảo vỗ đùi reo lên:

- Hay tuyệt! Thật là hay tuyệt! Trần Viên Viên hơi lộ vẻ giận dữ nói:

- Đó chẳng qua vì tiện thiếp mệnh bạc... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Tại hạ cùng vương phi chi đồng đạo hợp. Tại hạ cũng xuất thân ở chốn phong trần. Trần Viên Viên dương cặp mắt trong suốt lên nhìn Vi Tiểu Bảo. Nàng ngơ ngác không hiểu, bụng bảo dạ:

- Chắc gã chưa hiểu ý câu xuất thân từ chốn phong trần. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Vương phi xuất thân từ nơi kỹ viện thì tại hạ cũng xuất thân tự chốn lầu hồng... Có điều một đằng ở Tô Châu, một đằng ở Dương Châu. Mẫu thân tại hạ là kỹ nữ trong Lệ Xuân viện thành Dương Châu, nhưng tướng mạo y so với vương phi khác nhau một trời một vực. Trần Viên Viên rất lấy làm kỳ hỏi:

- Phải chăng Vi đại nhân muốn nói giỡn? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Làm gì có chuyện nói giỡn? Hỡi ôi! Tại hạ bận nhiều chuyện quá, đáng lý phải phái người về Dương Châu đón tiếp mẫu thân, không nên để người làm kỹ nữ nữa. Nhưng tại hạ thấy người ở Lệ Xuân viện vui vẻ náo nhiệt suốt ngày, đón người đến Bắc Kinh có khi làm cho người buồn dạ. Trần Viên Viên nói:

- Bậc anh hùng chẳng sợ xuất thân ở nơi ti tiện. Vi đại nhân là người quang minh lỗi lạc. Đúng là bản sắc anh hùng. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ chỉ nói với một mình vương phi chứ không tiện nói với kẻ khác vì sợ họ chỉ mặt thoá mạ là dòng giống đĩ điếm đê hèn. Trước mặt A Kha lại càng không dám nhắc tới. Nàng đã coi tại hạ không ra gì mà còn nói đến vụ này thì vĩnh viễn nàng không thèm ngó tới nữa. Trần Viên Viên nói:

- Vi đại nhân cứ yên lòng, tiện thiếp không bép xép đâu. Thực ra má má y... cũng chẳng phải danh môn thục nữ gì. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Nói rút lại thì vương phi đừng nhắc tới vụ này cho A Kha nghe. Nàng ghét nhất là bọn kỹ nữ và đã bảo hạng đàn bà hư đốn như vậy là cùng cực. Trần Viên Viên cúi đầu xuống khẽ hỏi:

- Y... y bảo... phụ nữ ở trong lầu hồng kỹ viện... hư đốn đến cùng cực ư? Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Xin vương phi đừng bận tâm, tại hạ nhất quyết không phải y có ý ám chỉ vương phi. Trần Viên Viên nói:

- Dĩ nhiên y không nói tiện thiếp, vì y có biết đâu tiện thiếp là mẫu thân y. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Sao nàng lại không biết? Trần Viên Viên lắc đầu đáp:

- Y không biết thật. Rồi nàng chậm rãi nói tiếp:

- Hoàng hậu họ Chu của Sùng Trinh thiên tử cũng là người ở Tô Châu. Thiên tử sủng ái Điền quý phi. Hoàng hậu cùng Điền quý phi tranh đấu rất gay go. Phụ thân của Hoàng hậu là Gia Định bá đến kỹ viện mua tiện thiếp đưa vào hoàng cung, hy vọng chia lòng sủng ái của thiên tử đối với Điền quý phi... Vi Tiểu Bảo nói:

- Kế ấy rất diệu! Phen này chắc Điền quý phi phải thua bét... Trần Viên Viên đáp:

- Y cũng không thua bét. Sùng Trinh thiên tử mải lo quốc sự, không mê nữ sắc. Tiện thiếp ở trong cung không được bao lâu thì hoàng thượng bảo Chu hoàng hậu đưa tiện thiếp ra khỏi cung vi. Vi Tiểu Bảo la lớn:

- Lạ quá! Lạ quá! Tại hạ nghe người ta nói Sùng Trinh hoàng đế có mắt không tròng, chỉ tin yêu kẻ gian thần, còn hạng đại trung thần như Viên Sùng Hoán lại giết đi. Té ra lão nhân gia coi đàn ông đã không mắt, coi đàn bà lại càng không mắt hơn. Một mỹ nhân như vương phi mà lão phế bỏ thì thật là kỳ! Gã nói rồi tặc lưỡi mấy cái tựa hồ trong thiên hạ chẳng còn chuyện gì lạ hơn vụ này. Trần Viên Viên nói:

- Về phía nam nhân người ta ưa thích công danh phú quý, kẻ thì mê vàng bạc, của báu. Làm hoàng đế lại nghĩ cách giữ vững sơn hà xã tắc, chứ không phải vị nào cũng ham mê gái đẹp. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ thì công danh phú quý cũng muốn, bạc vàng báu vật cũng thích, mỹ nữ lại càng say mê. Chỉ có Hoàng đế là không muốn làm, dù ai cho cũng chẳng thèm. Ha ha! Trong thành Côn Minh này có một vị nhân huynh đã làm quan lớn nhất thiên hạ, giàu sang nhất thiên hạ, vợ đẹp nhất thiên hạ, lại còn mong lên làm hoàng đế. Trần Viên Viên biến sắc hỏi:

- Phải chăng Vi đại nhân muốn nói Bình Tây vương? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ nói trống không vậy thôi, chẳng chỉ vào ai cả, và nhất định không phải Trần Viên Viên, cũng không phải Vi Tiểu Bảo. Trần Viên Viên nói:

- Mấy đoạn dưới khúc hát này nói về tiện thiếp gặp Bình Tây vương trong trường hợp nào. Lão nhân gia xin Gia Định bá đem tiện thiếp đi rồi tự mình đến làm trấn thủ Sơn Hải quan và lưu tiện thiếp ở nhà tại Bắc Kinh. Chẳng bao lâu Lý Sấm đánh vào kinh thành. Rồi nàng cất tiếng hát: Biết cùng ai ngỏ sự lòng Ra tay tháo cũi mở lồng cho chim Trường An chút phận sắm bìm Kiếm người bạc mệnh như tìm bóng mây Nàng hát đến đây, tiếng tỳ bà cũng dừng lại, ngồi ngơ ngẩn xuất thần. Vi Tiểu Bảo tưởng nàng hát xong rồi, vỗ tay khen hay và hỏi:

- Đã hết chưa? Hát hay quá! Hát hay quá! Trần Viên Viên đáp:

- Giả tỷ tiện thiếp chết vào lúc này rồi thì dĩ nhiên khúc hát đến đây là chấm dứt. Vi Tiểu Bảo thẹn đỏ mặt lên mắng thầm:

- Con mẹ nó! Lão gia chẳng có học vấn gì thành ra ngu ngốc. Lý Sấm tiến vào Bắc Kinh là khúc hát về đức Sùng Trinh hoàng đế đã chấm dứt. Nhưng khúc hát Trần Viên Viên hãy còn. Trần Viên Viên khẽ nói:

- Lý Sấm đoạt tiện thiếp đem đi, sau lại bị Bình Tây vương đoạt trở về. Tiện thiếp không phải là người mà là một món hàng ai mạnh thì người ấy đoạt được. Đoạn nàng lại cất tiếng hát: Nếu không thừa thắng trận trung Còn mong tranh đoạt má hồng được sao? Ba quân phất ngọn cờ đào? Bày hàng cổ suý kéo vào Tần Xuyên... Nàng hát xong lại ngơ ngẩn xuất thần. Lần này Vi Tiểu Bảo không dám hỏi khúc hát hết rồi hay còn nữa, gã quyết định chủ ý:

- Ta để mặc y hát đến lúc nào hết thì hết, chứ không hỏi cho lòi cái dốt ra. Trần Viên Viên nói:

- Tiện thiếp đi theo Bình Tây vương vào đánh Tứ Xuyên. Kế đó lão nhân gia được phong tước vương và tiện thiếp trở thành vương phi. Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tin này đồn về Tô Châu, những chị em trong viện ngày xưa đều khen tiện thiếp tốt phước. Bọn họ lớn tuổi rồi nhưng vẫn phải ở lại trong viện làm kỹ nữ như xưa.

Hồi 150 - Sờ Mũi Làm Cho Người Phát Sợ

Vi Tiểu Bảo nói:

- Khi tại hạ còn ở Lệ Xuân viện thường nghe người ta nói những gì: "Hoa chúc động phòng đầy hỷ khí, đêm đêm thay đổi mặt tân lang". Tại hạ chẳng thấy chi là không hay cả. Trần Viên Viên liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thấy gã tuyệt nhiên không có ý chê bai, nàng chép miệng đáp:

- Vi đại nhân còn nhỏ tuổi lại là nam nhân nên không hiểu rõ chỗ đau khổ của người đàn bà. Rồi nàng gảy đàn tỳ bà, cất tiếng hát: Tiếng tăm đồn đại khắp gần xa Cùng bạn đồng hành gái giặt sa Số phận hồng nhan ai có biết Ngàn thu đài các khách vương gia Nàng ngưng tiếng đàn lại nói:

- Ngô Mai Thôn tài tử biết tiện thiếp tuy tiếng tăm đồn đại khắp thiên hạ, người ngoài cho là giàu sang sung sướng, mà thực ra trong lòng đau khổ vô cùng! Người đời mai mỉa những gì "hồng nhan hoạ thuỷ", làm mất giang sơn của nhà Đại Minh. Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngô tài tử biết tiện thiếp là đứa con gái yếu ớt, chẳng làm gì được. Hay dở đều phải trông vào công việc của bọn nam tử hán. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Binh mã nhà Đại Thanh kéo cả hàng ngàn hàng vạn đến tấn công, một người kiều diễm thướt tha như vương phi thì ngăn cản làm sao nổi bọn họ? Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Bà này vừa đàn hát lại vừa nói chuyện, chẳng khác gì thầy đồ ở Tô Châu ngâm thơ giảng tích. Ta đối đáp với bà mấy câu cũng biến thành đệ tử của thầy đồ. Giả tỷ bà cùng ta đến Dương Châu mở quán trà thì tiếng tăm lừng lẫy toàn thành, trong quán chật ních quan khách, không chừng họ chen lấn nhau xô đổ cả quán. Lại nghe Trần Viên Viên cất tiếng hát: Đổi bậc thay ngôi nghĩ lại sầu Ngán cho châu ngọc đất Lương Châu Xin ai chớ hát Ngô cung khúc Sông Hán quanh năm chảy một chiều Trần Viên Viên hát đến chữ cuối cùng, tiếng hát ngân nga hồi lâu không dứt. Tiếng đàn tỳ bà chuyển lên cao vút, át tiếng hát đi không nghe thấy nữa. Sau một lúc, tiếng đàn tỳ bà gảy chậm lại rồi dần dần im bặt. Bầu không khí trong phòng yên lặng như tờ. Trần Viên Viên bỗng buông tiếng thở dài. Dòng châu tầm tã tuôn không dứt. Nàng nghẹn ngào nói:

- Tiện thiếp đã phô bày nghề mọn xấu xa... Nàng từ từ đứng dậy treo cây tỳ bà lên tường rồi trở lại ngồi xuống bồ đoàn. Trần Viên Viên lại nói:

- Đoạn hát sau cùng nói về việc Ngô Phù Sai người chết nước mất. Ngày ấy tiện thiếp không hiểu rõ tại sao khúc hát cho mình lại nhắc tới Ngô cung? Dù có muốn tỷ tiện thiếp với Tây Thi thì bên trên cũng đã nói rồi. Ngô cung! Ngô cung! Chẳng lẽ người ta muốn nói vương cung của Bình Tây vương... Nàng thở dài nói tiếp:

- Mấy năm gần đây tiện thiếp mới hiểu ra ý tứ bài thơ, vì thấy vương gia một mặt thao luyện binh mã, một mặt xa xỉ quá độ. E rằng... e rằng tương lai... hỡi ơi... Tiện thiếp đã khuyên can vương gia mấy lần thì lại làm cho vương gia nổi nóng. Vì thế tiện thiếp mới xuất gia tại Tam Thánh am, để tóc tu hành, sám hối những tội nghiệt trong đời mình. Tiện thiếp chỉ mong mọi

người đều bình yên và tiện thiếp sống cho qua kiếp này khỏi gặp tai nạn là lấy làm mãn nguyện. Nàng ngừng lại một chút rồi ngập ngừng:

- Ngờ đâu... ngờ đâu A Kha... A Kha... Trần Viên Viên nói đến đây rồi nghẹn ngào không thốt nên lời được nữa. Vi Tiểu Bảo mải nghe đàn hát hàng nửa ngày, cũng vì đàn ngọt hát hay lọt vào tai làm cho gã tâm thần thư thái quên cả việc mình đến đây để dò hỏi. Bây giờ gã nghe Trần Viên Viên nhắc tới hai chữ A Kha, lập tức nhảy bổ lên hỏi:

- A Kha làm sao? Nàng có hành thích Bình Tây vương thật không? Vụ này khiến cho tại hạ rất đỗi hoài nghi, vì A Kha là con gái của vương phi, tức quận chúa của vương gia thì sao lại hành động như vậy? Gã sực nhớ ra điều gì, bỗng bật tiếng la hoảng?

- Trời ơi! Hỏng bét! Hỏng bét! Trần Viên Viên hỏi:

- Việc chi mà hỏng bét? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không có chi cả. Nguyên gã chợt nghĩ tới A Kha chẳng coi mình vào đâu. Nàng là quận chúa của Bình Tây vương mà gã bất quá là con một ả kỹ nữ thì tư cách hai bên xa cách nhau một trời một vực, hôn sự của gã với A Kha làm sao thành tựu được? Trần Viên Viên nói:

- A Kha năm mới lên hai, một hôm vào lúc nửa đêm đột nhiên mất biến. Vương gia phái người xục tìm khắp nơi trong thành mà chẳng thấy tông tích y đâu. Tiện thiếp sinh dạ hoài nghi... hoài nghi... Rồi nàng đỏ mặt lên, quay mặt ra phía khác. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hoài nghi chuyện gì? Trần Viên Viên đáp:

- Tiện thiếp hoài nghi đây chắc là kẻ thù của vương gia đánh cắp con nhỏ, hoặc để uy hiếp, không thì bắt cóc để đòi tiền chuộc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trong vương phủ biết bao nhiêu là cao thủ thị vệ cùng gia tướng mà có người lẻn vào bắt A Kha sư tỷ đem đi, không một ai hay biết, thì bản lãnh người đó thật là quỷ khốc thần sầu. Trần Viên Viên đáp:

- Đúng thế! Khi đó vương gia nổi nóng quá chừng, lập tức hạ sát hai tên thủ lãnh thị vệ đội, lại cách chức hai viên đề đốc và tri phủ trong thành Côn Minh. Sau mấy ngày điều tra vẫn chẳng thấy tăm tích chi hết. Vương gia lại muốn giết người, nhưng tiện thiếp hết sức khuyên can, lão nhân gia mới chịu thôi. Mười mấy năm nay thuỷ chung vẫn chẳng nhận được tin tức gì về A Kha. Ai cũng cho là y chết rồi... Vi Tiểu Bảo nói:

- Thảo nào A Kha bảo y họ trần, thì ra y theo họ của vương phi. Trần Viên Viên nghiêng mình đi cất giọng run run hỏi:

- Y... y bảo... y họ Trần ư? Sao y lại biết thế? Vi Tiểu Bảo động tâm nghĩ thầm:

- Đại Hán gian ngày nào cũng như ngày ấy, đêm nào cũng như đêm ấy, sợ có người đến hành thích, cuộc phòng bị cực kỳ nghiêm mật. Vào vương phủ để bắt một đứa nhỏ đem ra, tưởng còn khó hơn hành thích đại Hán gian. Khắp thiên hạ, ngoại trừ Cửu Nạn sư phụ, tưởng không còn ai làm được. Gã đáp:

- Chắc người bắt y đem đi đã nói cho y hay. Trần Viên Viên gật đầu, ngập ngừng hỏi:

- Phải rồi! Nhưng tại sao... người đó lại không bảo họ... họ... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Không bảo họ Ngô ư? Hừ... cái họ của Bình Tây vương chẳng vẻ vang gì, vì lẽ người ta gán cho vương gia những điều tiếng không hay, nên chỉ cho nàng biết họ của mẫu thân. Trần Viên Viên bâng khuâng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngơ ngẩn xuất thần, dường như nàng không nghe thấy những lời nói của Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Rồi sau sao nữa? Trần Viên Viên đáp:

- Trong lòng tiện thiếp thường nhớ tới y, chỉ cầu trời phù hộ cho y khỏi chết, rồi cũng có ngày mẫu tử tương phùng... Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chiều hôm kia trong vương phủ có tin đưa ra nói là vương gia gặp thích khách bị đâm trọng thương. Tiện thiếp lật đật về vương phủ coi thương thế. Té ra vương gia gặp thích khách là chuyện thực, nhưng lão nhân gia không bị thương. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Vương gai bị thương rất nặng ở nơi ngực là chuyện giả vờ hay sao? Trần Viên Viên đáp:

- Vương gai cho hay lão nhân gia giả vờ bị thương nặng để cừu nhân trở lại vọng động sẽ nghĩ cách quăng một mẻ lưới bắt hết. Vi Tiểu Bảo sợ quá cặp mắt thất thần, miệng lẩm bẩm:

- Quả nhiên là giả trá. Đáng lẽ... ta phải biết trước điểm này. Rồi gã tự nhủ:

- Đúng là đại Hán gian đã nẩy lòng ngờ vực ta rồi. Trần Viên Viên kể tiếp:

- Tiện thiếp hỏi thích khách là con người thế nào thì vương gia không nói gì, dẫn tiện thiếp vào sương phòng. Một thiếu nữ chân tay đều đeo xiềng khoá ngồi ở trên giường. Tiện thiếp không cần nhìn đến lần thứ hai cũng biết y là con gái mình rồi, vì y vẫn giống hệt như tiện thiếp ngày trước. Y ngó thấy tiện thiếp cũng ngẩn mặt ra, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Phải chăng bà là má má của tiện nữ? Tiện thiếp gật đầu, trỏ vào vương gia giới thiệu:

- Đây là gia gia ngươi. A Kha tức giận nói:

- Không phải! Hắn là đại Hán gian, chứ chẳng phải gia gia của tiện nữ. Hắn sát hại gia gia của tiện nữ, nên tiện nữ phải trả thù cho gia gia. Vương gia hỏi:

- Gia gia ngươi là ai? A Kha đáp:

- Sư phụ không nói cho ta hay. Lão nhân gia bảo, ta cứ gặp má má là má má sẽ bảo cho biết. Trần Viên Viên nói tiếp:

- Vương gia lại hỏi sư phụ y là ai, y không chịu nói. Sau mới tiết lộ ra vâng lệnh của sư phụ đến hành thích vương gia. Vi Tiểu Bảo đã hiểu rõ nguyên do nội vụ, hay ít ra là mười phần y đã biết được đến bảy tám. Gã đoán sư phụ căm hận Ngô Tam Quế đến cùng cực, nếu chỉ giết một mình hắn đi thì chưa đủ tiêt hận. Vì thế nên bà bắt con gái lão đem đi truyền dạy võ công để cô ra tay đâm chết phụ thân. Vi Tiểu Bảo đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Gã lẩm bẩm:

- Phải rồi! Sư phụ vốn chẳng thích gì A Kha. Tuy lão nhân gia có dạy nàng những chiêu thức võ thuật nhưng lại không dạy cách rèn luyện nội công chút nào. Vì thế nên chiêu thức của nàng tuy rất cao minh mà lại chẳng có một chút hoả hầu. Gã nghĩ tới cách rửa hận của Cửu Nạn cực kỳ thâm độc, bất giác run người lên. Trần Viên Viên nói:

- Sư phụ của y suy nghĩ sâu xa, lại căm hận vương gia đến cực điểm mới bày ra kế hoạch này. Giả tỷ A Kha đâm chết được vương gia là hay lắm rồi. Bằng hành thích không xong thì vương gia cũng biết kẻ hành thích y là con gái ruột của mình thì trong lòng đau đớn vô cùng, có khi còn khổ sở hơn là chính mình bị đâm chết... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bây giờ thế là mọi việc đều hoàn hảo. Y không đâm tới vương gia, lại được một nhà đoàn tụ. Vương phi nói rõ đầu đuôi cho A Kha biết, há chẳng khiến cả nhà vui vẻ sung sướng. Trần Viên Viên thở dài đáp:

- Nếu được như vậy thì ai cũng tạ ơn trời phật đã chu toàn cho. Vi Tiểu Bảo nói:

- A Kha là con ruột của vương phi thì bất cứ ai trông thấy một lần cũng nhận ra ngay, vì vương phi có tấm dung nhan chim sa cá lặn thì sinh hạ cô con gái cũng phải nguyệt thẹn hoa nhường. Gã tả hình dung người đẹp chỉ xoay quanh ở tám chữ "chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhương", ngoài ra không tìm được từ ngữ nào khác. Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Vương gia không chịu buông tha A Kha, chẳng lẽ lại trách phạt đánh mắng y ư? Ngày y mới lên hai đã bị người ta đánh cắp đem đi thì hiểu thân thế mình làm sao được? Trách phạt y trong trường hợp này há chẳng là bất nhân ư? Trần Viên Viên đáp:

- Vương gia đã bảo: "Ngươi không nhận ta là phụ thân thì dĩ nhiên chẳng phải con gái ta. Đừng nói ngươi chẳng phải là con gái ta, mà thật tình có là con gái ta đi nữa mà phạm thượng tác loạn, hành động vô pháp vô thiên ta cũng xử tử chứ không để sống những hạng loạn thần tặc tử này làm gì". Vương gia nói rồi sờ tay lên mũi. Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi:

- Vương gia thích sờ tay lên mũi mình lắm phải không? Trần Viên Viên cất tiếng run run đáp:

- Đại nhân chưa rõ. Đây cũng là một thói quen của vương gia. Hễ vương gia sờ tay lên mũi là muốn giết người đó. Trước nay chưa sai lần nào. Vi Tiểu Bảo la hoảng:

- Trời ơi! Vậy thì làm thế nào được? Vương gia... vương gia đã giết A Kha chưa? Trần Viên Viên đáp:

- Hiện giờ thì chưa. Vì vương gia còn muốn điều tra xem người đứng đằng sau giật dây A Kha là nhân vật nào? Gia gia của A Kha là ai? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Vương gia phải bệnh đa nghi rất trầm trọng, thành ra hơi lẩn thẩn. Tại hạ vừa ngó thấy vương phi đã biết ngay vương phi là má má của A Kha, có lý nào vương gia lại không phải là ba ba của A Kha. Chắc vì A Kha hành thích lão nhân gia nên lão căm hận mà thôi. Gã nói tới đây, vẻ mặt bỗng trở nên trịnh trọng hỏi:

- Vậy chúng phải tìm cách nào để giải cứu A Kha bây giờ? Nếu để vương gia lại sờ tay lên mũi mấy lần nữa thì đại sự hỏng mất. Trần Viên Viên đáp:

- Tiện thiếp lớn mật mời đại nhân tới đây cốt để thương nghị về việc này. Tiện thiếp nghĩ rằng đại nhân được hoàng thượng phái đến, là một vị mệnh quan của triều đình, thế nào vương gia cũng phải nể mặt. Nàng thở phào nói tiếp:

- A Kha mạo xưng là cung nữ hầu cận của công chúa, vậy chỉ cần đại nhân đứng ra nói thẳng với vương gia là công chúa đòi người, chắc vương gia không từ chối vào đâu được. Vi Tiểu Bảo co

ngón tay trỏ lại gõ vào trán mình nói:

- Ngu quá! Ngu quá! Phải lừa họ mất rồi. Trần Viên Viên hỏi:

- Đại nhân bảo sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Kế hoạch của vương phi chẳng phải là tại hạ chưa nghĩ tới mà đã làm qua rồi. Ngờ đâu vương gia đi nước cờ cao hơn mình một bậc, Vi Tiểu Bảo này đành chịu bó tay. Tại hạ đã qua vương phủ đòi người. Vương gia cũng trả ra rồi, nhưng người đó lại không phải là A Kha. Gã liền đem chuyện Hạ Quốc Tương đã đưa gã vào trong địa lao nhận người làm sao, gặp một vị cô nương quen biết thế nào, nghe lầm tin tức rồi thấy thích khách không phải A Kha làm sao, nhận ẩu cô kia là cung nữ hầu cận công chúa thế nào, nhất nhất thuật lại cho Trần Viên Viên nghe. Gã hỏi:

- Thằng cha Hạ Quốc Tương đã dự bị mưu kế sâu xa. Hắn cho hàng mấy trăm người la lớn trước cửa vương phủ là vị cung nữ hầu cận công chúa đã giao trả tại hạ rồi. Như vậy liệu còn dám vác mặt lần thứ hai đến vương phủ đòi người nữa không? Y nói:"Vi đại nhân! Đại nhân làm thế này thì ra coi cái mạng của tiểu tướng như trò đùa. Vị cung nữ hầu cận công chúa kia phạm tội hành thích vương gia, mà tiểu tướng vì nể mặt đại nhân hy sinh cả cái đầu này, đưa người cho đại nhân đem đi đó". Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Hắn tuyên bố trước mặt hàng trăm hàng ngàn người: "Vương gia rất mong mỏi đại nhân đem tên cung nữ này về nghiêm lệnh thẩm vấn hỏi cho ra kẻ cầm đầu. Thế mà đại nhân đến đòi người chỉ coi như một trò đùa". Gã học giọng nói của Hạ Quốc Tương giống hệt. Trần Viên Viên nói:

- Đại nhân nói đúng lắm! Hạ cô gia quả là con người như vậy. Té ra... té ra bọn họ đã sắp đặt mưu mô để lấp miệng đại nhân rồi. Vi Tiểu Bảo giậm chân thoá mạ:

- Tổ bà chúng nó! Chúng nó mà... Gã liếc mắt nhìn Trần Viên Viên nói tiếp:

- Chúng nó mà đụng đến một sợi tóc của A Kha, lão gia nhất định... một phen liều mạng rồi muốn đến đâu thì đến. Trần Viên Viên lạy phục xuống nói:

- Đại nhân có lòng thương yêu tiểu nữ như vậy, tiện thiếp xin tạ ơn trước. Có điều... Vi Tiểu Bảo vội đáp lễ nói ngay:

- Bây giờ tại hạ thống lĩnh binh mã xông vào phủ Bình Tây vương giết cho kỳ hết để cứu A Kha ra. Tại hạ theo họ làm Hán gian. Lão gia không phải họ Vi mà họ Ngô. Con mẹ nó! Lão gia là Ngô Tiểu Bảo. Trần Viên Viên thấy thái độ Vi Tiểu Bảo cực kỳ khích động, nói càn nói ẩu thì trong lòng không khỏi kinh hãi, cất giọng ôn nhu:

- Thịnh tình của đại nhân đối với A Kha... Vi Tiểu Bảo cướp lời:

- Đại nhân, tiểu nhân gì lắm thế? Nếu vương phi coi tại hạ như người nhà thì cứ kêu tên Tiểu Bảo hay hơn. Đáng lý tại hạ kêu vương phi bằng bá mẫu là phải, nhưng con mẹ nó! Nghe đến cái tiếng bá bá, bá mẫu thật khiến cho người ta phải chán ngấy. Trần Viên Viên bước gần lại, đưa tay ra nhẹ nhàng vịn lên vai gã, nói:

- Tiểu Bảo! Ngươi mà không khinh rẻ ta thì kêu ta là a di là được. Vi Tiểu Bảo mừng quá reo lên:

- Điệt nhi kêu vương phi bằng a di thì cũng như ngày ở Lệ Xuân viện thành Dương Châu... Gã đang nói dở câu đột nhiên dừng lại, im bặt. Trần Viên Viên đã hiểu là gã ở Lệ Xuân viện kêu các ả kỹ nữ bằng a di. Bà là người am hiểu nhân tình thế thái, liền nói:

- Ta có một tên điệt nhi như ngươi thật khoan khoái muốn chết. Rồi bà đi vào vấn đề:

- Này Tiểu Bảo! Chúng ta không nên cứng cỏi với vương gia, vì trong thành Côn Minh này binh mã nhiều lắm, khó lòng chống nổi. Dù ngươi có thắng đi nữa mà vương gia vung đao hạ sát A Kha thì hai người chúng ta phải ôm hận suốt đời. Bà nói vừa hợp lý, thanh âm lại uyển chuyển dễ nghe. Trong câu nói còn tỏ ra coi Vi Tiểu Bảo như người nhà. Gã nghe rồi bao nhiêu lửa giận bỗng tiêu tan hết. Gã hỏi:

- Hảo a di! Vậy có cách nào cứu được A Kha không? Trần Viên Viên ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Ta chỉ còn đường khuyên nhủ A Kha nhận vương gia làm ba ba thì dù lão gia có nhẫn tâm đến đâu cũng chẳng thể hạ thủ sát hại con gái ruột của mình... Bà vừa dứt lời, bỗng nghe ngoài cửa có người lớn tiếng quát:

- Nhận giặc làm cha ư? Có lý nào thế được? Rèm cửa vén lên, một vị lão tăng thân hình cao lớn bước vào. Tay nhà sư cầm một cây thiền trượng lớn đập mạnh xuống đất. Những vòng sắt trên cây trượng đụng nhau vang lên những tiếng loảng xoảng. Vị lão tăng này mặt vuông, dưới cằm có chòm râu xanh. Mục quang loang loáng như điện, lộ vẻ uy mãnh phi thường. Lão đứng trước cửa coi đồ sộ như một trái núi nhỏ. Lưng lão ngay thẳng, dáng điệu tựa hùm beo sư tử, khí thế đủ làm cho người ta phát sợ. Vi Tiểu Bảo kinh hãi lùi lại ba bước, tưởng chừng như muốn chúi vào sau lưng Trần Viên Viên. Trần Viên Viên lại sung sướng vô cùng. Nỗi mừng vui lộ ra ngoài mặt, bà chạy đến trước nhà sư khẽ nói:

- Hoà thượng... đã đến đấy ư? Nhà sư già đáp:

- Phải rồi! Ta đã tới đây. Lão hạ thấp giọng xuống, mục quang cũng trở nên nhu hoà. Hai người bốn mắt nhìn nhau, khoé mắt lộ vẻ thương yêu trìu mến. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Lão sư già này là ai? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là nhân tình của a di. Hay lão là khách làng chơi hồi a di còn làm kỹ nữ? Hoà thượng chơi kỹ nữ thì không còn ra thể thống gì nữa. Nhưng rồi gã lẩm bẩm:

- ồ! Cái đó... kể ra cũng không lạ. Ngày lão gia làm hoà thượng cũng đã đến phá quấy kỹ viện rồi. Trần Viên Viên hỏi:

- Hoà thượng đã nghe hết rồi ư? Lão tăng đáp:

- Nghe hết rồi. Trần Viên Viên nói:

- Tạ ơn trời phật, vậy thì hài nhi... có cơ sống sót... Đột nhiên bà khóc oà lên rồi nhảy lại nép vào lòng lão tăng. Nhà sư già đưa tay trái lên khẽ vuốt mái tóc bà và an ủi:

- Ta đã bảo cứu y là phải ráng cứu cho bằng được. Nàng bất tất phải nóng nảy. Thanh âm hùng tráng của lão chứa đầy vẻ thâm tình. Trần Viên Viên chúi vào lòng lão khẽ bật tiếng khóc thút thít. Vi Tiểu Bảo vừa lấy làm kỳ lại vừa sợ hãi không dám nhúc nhích, miệng lẩm bẩm:

- Hai người này họ coi lão gia như người chết, thì lão gia giả làm người chết hay hon. Trần Viên

Viên nghẹn ngào hỏi:

- Liệu hoà thượng... có cứu được hài nhi thật không? Lão tăng đáp:

- Ta cứ làm cho hết sức. Trần Viên Viên đứng thẳng người lên lau nước mắt hỏi:

- Làm thế nào? Hoà thượng thử nói nghe? Lão tăng chau mày đáp:

- Bất luận trường hợp nào cũng không thể để y kêu gian tặc bằng gia gia. Trần Viên Viên đáp:

- Dạ dạ! Tiện thiếp lầm rồi! Muốn cứu hài nhi mà không nghĩ đến hoà thượng. Tiện thiếp... xin lỗi. Lão tăng nở một nụ cười thê lương đáp:

- Ta hiểu rồi. Ta không trách nàng, nhưng chẳng thể cho con nhận hắn làm phụ thân, ta nhất quyết như vậy. Lão nói không lớn tiếng, mà luồng trung khí rất mãnh liệt, tưởng chừng trước mặ có thiên binh vạn mã cũng phải cúi đầu nghe lệnh. Bỗng ngoài cửa có tiếng giầy lẹp kẹp, một người cười ha hả rồi dõng dạc nói:

- Lão bằng hữu giá lâm thành Côn Minh, tiểu vương rất lấy làm hân hạnh. Chính là thanh âm Ngô Tam Quế.

Hồi 151 - Hào Kiệt Khôn Qua Ải Má Hồng

Vi Tiểu Bảo và Trần Viên Viên vừa nghe thanh âm Ngô Tam Quế sắc mặt đã tái mét, cắt không còn giọt máu. Còn vị lão tăng vẫn thản nhiên tựa hồ không nghe thấy gì. Có điều trong khóe mắt lão đột nhiên vọt ra những tia hàn quang khủng khiếp. Bất thình lình ánh bạch quang lấp loáng. "Vèo vèo" mấy tiếng vang lên, lưỡi kiếm rung động cắt đứt rèm cửa. Thanh trường kiếm vung ra đằng sau hất tấm rèm đi. Ngô Tam Quế xuất hiện thù lù đứng trước cửa, miệng cười khành khạch. Hai tên vệ sĩ đi hai bên thu kiếm tra vào vỏ đánh "cách" một tiếng. Tiếp theo những tiếng ầm ầm vang lên. Tường bốn mặt đều bị những cây thiết trùy thật lớn phá vỡ. Gỗ vụn cùng cát bụi bay lên mù mịt. Bốn mặt đều thủng ra một lỗ lớn để lộ thân hình mười mấy tên vệ sĩ. Kẻ dương cung lắp tên, người cầm gươm lớn dáo dài. Đầu mũi tên cùng ngọn dáo đều xoay vào trong nhà. Xem chừng chỉ còn chờ Ngô Tam Quế hạ lệnh một tiếng là cả ba người trong phòng đều bị tên bắn dáo đâm, trong khoảnh khắc họ sẽ biến thành những đống thịt nát nhừ. Ngô Tam Quế lớn tiếng quát:

- Viên Viên! Nàng ra đi! Trần Viên Viên ngần ngừ một chút rồi khoa chân bước. Nhưng nàng dừng lại ngay, lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp không ra nữa. Nàng quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Bảo! Vụ này không liên quan gì tới ngươi. Ngươi hãy ra đi để khỏi chết oan. Vi Tiểu Bảo đâm liều lớn tiếng thóa mạ:

- Lão gia không ra đâu. Con mẹ nó! Ngươi có giỏi thì giết cả lão gia đi! Nhà sư già lắc đầu lên tiếng:

- Cả hai người ra hết đi. Lão tăng đáng lẽ đã chết từ hai chục năm về trước. Trần Viên Viên nắm lấy tay lão:

- Không, không! Tiện thiếp cùng chết với hòa thượng. Vi Tiểu Bảo lại lớn tiếng:

- A Di còn có lòng nghĩa khí, chẳng lẽ Vi Tiểu Bảo này lại là kẻ tham sinh úy tử? A Di! Diệt nhi cùng chết với A Di một chỗ. Ngô Tam Quế tức giận như người phát điên. Hắn giơ tay lên quát:

- Vi Tiểu Bảo! Ngươi cùng tên phản tặc âm mưu toan làm điều đại nghịch. Ta giết ngươi rồi tâu lên Hoàng thượng là có công chứ không phải tội. Lão quay sang giục Trần Viên Viên:

- Viên Viên! Sao nàng hồ đồ thế? Có ra ngay không? Trần Viên Viên lắc đầu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Có gì mà phản tặc với đại nghịch? Ta biết lão muốn vu oan cho người ngay. Ngô Tam Quế tức giận đến cùng cực, cười gằn nói:

- Thằng nhãi kia! Ta xem chừng ngươi chưa hiểu lão sư già này là ai. Hắn bưng mắt ngươi thì ngươi chết xuống Quỷ môn quan cũng chẳng biết chết về tay người nào? Nhà sư già lớn tiếng:

- Lão phu đi không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên. Phụng thiên vương Lý Tự Thành chính là lão. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Các hạ...các hạ là Lý Tự Thành ư? Nhà sư già đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ ra đi. Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Lý mỗ trải qua trăm trận, sống quá bảy chục tuổi rồi, không muốn để một tên quan Thát Đát nhỏ bé chết theo. Bỗng nghe Ngô Tam Quế tức giận gầm lên. Bóng trắng lấp loáng. Một người từ trên xà nhà nhảy xuống nhằm đỉnh đầu Ngô Tam Quế đánh tới. Bốn tên vệ sĩ đứng phía sau hắn liền tuốt kiếm đâm vào bóng trắng. Bóng trắng phất tay một cái, một luồng kình phong xô ra hất cả bốn tên lùi lại. Tiếp theo bóng trắng vung chưởng đánh vào sau lưng Ngô Tam Quế. Ngô Tam Quế đứng không vững, té nhào vào trong phòng. Người kia như bóng theo hình nhảy xổ tới. Vung tay trái lên đánh trúng bả vai Ngô Tam Quế. Ngô Tam Quế rên lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đất. Người kia đặt tay lên Thiên linh cái Ngô Tam Quế rồi đảo mắt nhìn vệ sĩ bốn mặt quát:

- Các ngươi bắn đi! Diễn biến xảy ra đột ngột. Bọn vệ sĩ kinh hãi đến thộn mặt ra. Chúng thấy Vương gia đã lọt vào tay địch, khi nào còn dám vọng động? Vi Tiểu Bảo bỗng reo lên:

- Sư phụ! Sư phụ! Nguyên người từ trên xà nhà nhảy xuống kiềm chế Ngô Tam Quế chính là Cửu Nạn. Lúc Vi Tiểu Bảo đến Tam Thánh Am, Cửu Nạn đã ngấm ngầm theo dõi rồi ẩn trên xà nhà. Hàng ngàn vệ sĩ Bình Tây Vương phủ kéo đến bao vây Tam Thánh Am. Bọn Mã Ngạn Siêu canh gác ở ngoài am không dám động thủ một cách mạo muội đều tránh ra xa. Cửu Nạn thi triển khinh công tuyệt đỉnh thu hình trên xà nhà, bọn vệ sĩ chưa phát giác. Cửu Nạn trừng mắt nhìn Lý Tự Thành nghiêm nghị hỏi:

- Ngươi đúng là Lý Tự Thành thật ư? Ta nghe nói ngươi đã bị người hạ sát trên núi Cửu Cung, té ra ngươi vẫn còn sống cho tới ngày nay? Lý Tự Thành gật đầu. Cửu Nạn lại hỏi:

- A Kha là con ngươi và Viên Viên phải không? Lý Tự Thành buông tiếng thở dài đưa mắt nhìn Trần viên Viên rồi gật đầu. Ngô Tam Quế tức giận hỏi:

- Đáng lẽ ta phải bíêt trước rồi mới phải. Chỉ có quân nghịch tặc mới sinh con như vậy... Cửu Nạn đá vào vai Ngô Tam Quế quát mắng:

- Cả hai tên đều là nghịch tặc, chẳng ai kém ai. Lý Tự Thành giơ cây thiền trượng lên đập mạnh xuống nền nhà đánh chát một tiếng. Lập tức viên gạch xanh vỡ làm mấy mảnh. Lão quát:

- Con tiện ni kia là hạng người nào mà dám ăn nói hồ đồ như vậy? Vi Tiểu Bảo thất sư phụ đến thì phấn khởi tinh thần. Tuy Lý Tự Thành khí thế dũng mãnh gã cũng chẳng sợ chút nào, lớn tiếng quát:

- Lão lớn mật đến thế nào mà dám xung chàng với sư phụ ta? Hay là lão không muốn sống nữa? Lão vốn là một tên nghịch thần phản loạn. Trước nay sư phụ ta đã nói câu gì đều là sự thực. Bỗng nghe mấy tiếng "vù vù" vang lên. Ba cây trường mâu ở ngoài cửa sổ liệng vào nhằm đâm Cửu Nạn sư thái. Cửu Nạn khẽ quay đầu lại, phất tay áo bào một cái cuốn lấy hai mũi trường mâu rồi liệng trở ra. Tay bà đón lấy ngọn trường mâu thứ ba. Bên ngoài cửa sổ hai tiếng rú vang lên:

- úi chao! Hai tên vệ sĩ bị ngọn trường mâu đâm trúng ngực chết ngay lập tức. Mũi trường mâu thứ ba đã chĩa vào lưng Ngô Tam Quế. Cửu Nạn chỉ khẽ đâm một cái là tên đại Hán gian phải rồi đời. Ngô Tam Quế quát thủ hạ:

- Các ngươi không được vọng động, hãy lui về phía sau mười bước. Bọn vệ si đồng thanh đáp:

- Dạ! Dạ! Rồi hấp tất lùi lại mấy bước. Cửu Nạn cười lạt nói:

- Bữa nay thật khéo sắp đặt. Trong gian thiền phòng nhỏ bé này tụ hội một tên đệ nhất phản tặc cổ kim chưa từng có, và một tên đệ nhất đại Hán gian từ trước tới nay. Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Còn một vị đệ nhất đại mỹ nhân cổ kim hiếm có và một vị đệ nhất đại cao thủ võ công xưa nay chưa ai bì kịp. Cửu Nạn mặt lạnh như tiền cũng không nhịn được, trên môi thoáng lộ nụ cười. Bà đáp:

- Đệ nhất võ công thì ta không dám. Chỉ có ngươi là tên đệ nhất láu lỉnh, cổ kim không ai bằng. Vi Tiểu Bảo cười ha hả, Trần Viên Viên cũng nhếch mép. Chỉ có Ngô Tam Quế và Lý Tự Thành là mặt trơ như gỗ. Trong lòng hai lão chỉ đang xoay chuyển ý nghĩ tìm kế thoát thân. Hai người này suốt đời thống lĩnh đại quân, nổi tiếng là đại kiêu hùng trong thiên hạ. Bình sinh hai lão đã gặp biết bao cơn nguy hiểm mà gặp hoàn cảnh này cũng bế tắc không nghĩ ra được kế sách gì. Trong đầu hai lão xoay chuyển mười mấy kế hoạch mà không thể dùng được. Lý Tự Thành nhìn Cửu Nạn lớn tiếng hỏi:

- Mụ định làm gì đây? Cửu Nạn cười lạt đáp:

- Làm gì ư? Dĩ nhiên ta muốn tự tay giết chết ngươi. Trần Viên Viên hỏi:

- Thưa sư thái! Phải chăng sư thái là sư phụ A Kha? Cửu Nạn cười lạt đáp:

- Con gái ngươi ta đem đi để dạy võ công, nhưng chẳng phải vì lòng tử tế. Ta muốn y ra tay đâm chết tên đại Hán gian này. Bà vừa nói vừa chí mũi mâu xuống một chút đâm vào lưng Ngô Tam Quế chừng nửa tấc. Ngô Tam Quế không nhịn được, "ối" lên một tiếng. Trần Viên Viên nói:

- Thưa sư thái! Giữa y... và lão nhân gia vốn không quen biết lại không thù oán... Cửu Nạn ngửa đầu lên cười khanh khách nói:

- Hắn không thù oán gì với ta ư? Bà quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Bảo! Ngươi nói cho mụ biết ta là ai, để tên phản tặc này được chết một cách minh bạch. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư phu ta đây chính là Công chúa, con đức Sùng Trinh bệ hạ, Hoàng đế nhà Đại Minh. Lý Tự Thành, Ngô Tam Quế và Trần Viên Viên ba người nghe nói đều la lên một tiếng "úi chà!" ra chiều rất kinh ngạc. Lý Tự Thành cười ha hả nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Ngày trước ta bức tử gia gia ngươi thì ngày nay chết về tay ngươi là đáng, còn hơn phải chết về tay tên đại Hán gian kia gấp trăm lần. Lão nói rồi tiến lại hai bước, cắm cây thiền trượng xuống đất ngập sâu hơn một thước. Hai tay lão nắm lấy hai bên vạt áo trước ngực xé roạc một cái để lộ đám lông đen sì trước ngực. Lão cả cười nói:

- Thưa Công chúa! Xin Công chúa động thủ đi. Lý mỗ không bị chết vì tay tên đại Hán gian, cũng không bị chết vì tay quân Thát Đát mà được chấm dứt cuộc đời dưới bàn tay của vị Công chúa nhà Đại Minh là hay lắm rồi, chẳng còn điều chi oán thán nữa. Cửu Nạn suốt đời căn hận Lý Tự Thành thấu xương, bà nghĩ rằng lão đã chết ở đầu núi Cửu Cung tỉnh Hồ Bắc, chính tay mình không được đâm chết kẻ đại thù. Bữa nay bà thấy lão còn sống ở nhân gian là một điều vui

mừng ngoài sức tưởng tượng. Có điều lúc này bà thấy lão khẳng khái hào sảng, thản nhiên chịu chết, tuyệt không có ý sợ hãi thì trong lòng không khỏi bội phục cho người hào kiệt khí khái. Bà cất giọng lạnh lùng nói:

- Các hạ còn đáng mặt là con người hảo hán. Bữa nay bần ni giết chết kẻ thù của các hạ, rồi sẽ hạ sát các hạ, để các hạ được thấy cừu nhân thụ hình. Như vậy tưởng các hạ có chết cũng khoan khoái trong lòng. Lý Tự Thành cả mừng chắp tay nói:

- Đa tạ Công chúa! Tại hạ cảm kích Công chúa vô cùng. Trong đời tại hạ chỉ còn một ý nguyện là được tậm mắt thấy tên đại Hán gian này phải chết chém. Cửu Nạn vùng vẫy giang hồ, những tay đại gian, cự khấu chết dưới tay bà không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng lúc này bà thấy Ngô Tam Quế rên la dưới mũi trường mâu, không còn chút sức lực nào để kháng cự thì bà lại không muốn đâm một mũi mâu cho hắn chết ngay. Bà quay sang bảo Lý Tự Thành:

- Bần ni muốn thành toàn tâm nguyện cho các hạ. Vậy các hạ lại mà đâm chết hắn đi. Lý Tự Thành mừng rỡ đáp:

- Đa tạ Công chúa! Lão cúi xuống nhìn Ngô Tam Quế hô:

- Gian tặc! Cuộc đại chiến ở Nhất Phiến Thạch ngày trước, ta không may thua về tay ngươi. bây giờ ngươi bị Công chúa bắt mà ta giết ngươi ngay thì ra ta chiếm phần tiện nghi, ngươi có chết cũng không phục. Lão ngửng đầu lên nhìn Cửu Nạn nói tiếp:

- Công chúa điện hạ! Xin Công chúa hãy buông tha tên gian tặc này để hắn cùng tại hạ khai diễn cuộc tỷ đấu để kẻ sống người chết. Cửu Nạn nhấc cây trường mâu lên đáp:

- Phải đây! Thử xem ai chết về tay ai? Ngô Tam Quế đang nằm co ro dưới đất đột nhiên nhảy vọt lên cướp lấy cây thiền trượng quét ngang vào sau lưng Cửu Nạn. Cửu Nạn cất tiếng thóa mạ:

- Quân khốn kiếp ngu xuẩn này! Ngươi định ám toán ta ư? Tay trái bà xoay cây trường mâu lại đè cây thiền trượng xuống. Bà phát huy nội lực khiến cho cánh tay Ngô Tam Quế bị tê chồn, phải buông cây thiền trượng rơi xuống đất. Mũi mâu lại chĩa vào cổ họng hắn. Ngô Tam Quế tuy là nhân vật võ dõng, nhưng đứng trước một tay đại cao thủ nội công thâm hậu như Cửu Nạn sư thái thì hắn khác nào đứa trẻ nít, không chống nổi một chiêu. Ngô Tam Quế sắc mặt xám ngắt, không ngớt lùi lại phía sau. Mũi trường mâu trong tay Cửu Nạn thủy chung vẫn chí vào cổ hắn. Hắn lùi đến tận chân tường là hết đất. Lý Tự Thành cúi xuống lượm cây thiền trượng. Cửu Nạn xoay trường mâu lại đưa vào tay Ngô Tam Quế rồi nói:

- Hai người hãy tỷ đấu một trận công bằng xem sao? Ngô Tam Quế quát lên:

- Hay lắm! Hắn phóng trường mâu đâm tới Lý Tự Thành. Lý Tự Thành vung trượng lên gạt rồi phản kích một chiêu. Thế là hai người khai diễn cuộc ác đấu trong căn phòng nhỏ. Cửu Nạn kéo Vi Tiểu Bảo cho gã ẩn vào phía sau bà đề phòng trường mâu hoặc thiết trượng có thể đụng tới gã. Trần Viên Viên lùi lại góc phòng. Sắc mặt lợt lạt, nàng nhắm mắt lại không dám ngó tới hai lão Lý, Ngô chiến đấu. Trong đầu óc nàng hiện lên những hình ảnh ngày trước. Nàng ôn lại những kỷ niệm năm xưa.

- Ta ở trong Hoàng cung nhà Đại Minh, được Sùng Trinh hoàng đế đêm khua tới sủng ái. Hoàng đế khen ta xinh đẹp. Hôm sau hoàng đế không ra triều, ở luôn trong tẩm cung bầu bạn với ta. Nhà vua bảo ta hát cho ngài nghe, lại tô son điểm phấn và vẽ lông mày cho ta. Hoàng đế

hứa phong ta làm quí phi rồi sau này sẽ là Hoàng hậu. Ngài còn nói từ nay trở đi trong Hoàng cung khắp hàng phi tần, quí nhân không ai lọt vào mắt ngài nữa. Hoàng đế còn trẻ tuổi, cười rất tươi rồi đột nhiên ngơ ngẩn phiền muộn. Ngài là một vị Hoàng đế nhưng trong con mắt ta coi chẳng khác một vị vương tôn công tử nào đó vào chơi kỹ viện. Trong ba bữa, suốt ngày đêm Hoàng đế không dời xa ta nửa bước. Sáng sớm hôm thứ tư ta tỉnh giấc trước nhìn thấy người gối đầu bên cạnh sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc. Hai mắt lõm vào, cặp lông mày nhăn tít lại. Té ra nhà Vua trong lúc nằm ngủ cũng buồn phiền. Ta tự hỏi:

- Đây là Hoàng đế ư? Ngài đã làm Hoàng đế mà sao vẫn ưu phiền, không khoái lạc? Hôm ấy ngài lâm triều, trưa mới trở vào tẩm cung. Sắc mặt ngài càng lợt lạt, cặp lông mày nhăn tít hơn trước. Đột nhiên Hoàng đế nổi nóng với ta, bảo ta làm lỡ đại sự. Ngài còn nói Ngài là bậc chân chúa anh minh, không thể để nữ sắc làm u mê thành một vị hôn quân. Ngài cần sáng suốt để trị nước. Lập tức ngài sai thái giám đưa ta dời khỏi Hoàng cung và bảo ta là giống yêu nữ hại nước. Ngài còn nói vì ta ở trong cung ba bữa mà tên phản tặc Lý Tự Thành đánh phá ba tòa thành trì. Rồi nàng lẩm bẩm:

- Trong lòng ta cũng chẳng lấy gì làm thương tâm cho lắm. Bọn nam nhân ở đời phần lớn đều thế cả. Hễ gặp việc gì không như ý liền oán trách đàn bà. Hoàng đế suốt ngày buồn phiền, trong lòng lo sợ không lường. Ngài sợ con người tên gọi Lý Tự Thành. Ta tự hỏi:

- Lý Tự Thành có chỗ nào khác người khiến Hoàng đế phải sợ khiếp vía? Không hiểu mặt mũi hắn ra sao? Trần Viên Viên nghĩ tới đây mở mắt ra nhìn thấy Lý Tự Thành đang vung cây thiền trượng nhằm Ngô Tam Quế đánh tới. Ngô Tam Quế né tránh rất mau lẹ, thủy chung thiền trượng không đánh trúng lão được chiêu nào. Trần Viên Viên lại lẩm bẩm:

- Thân thủ y vẫn còn mau lẹ phi thường. Mấy năm gần đây ngày nào y cũng luyện võ công, vì...vì y còn muốn làm Hoàng đế, định cất quân đánh Bắc Kinh. Trần Viên viên ôn lại những gì sau khi ra khỏi Hoàng cung, trở về phủ Chu quốc trượng. Một hôm Chu quốc trượng mở đại yến thết khách kêu nàng ra múa hát giúp vui. Đêm hôm ấy Ngô Tam Quế được thấy mặt nàng. Bây giờ nghĩ lại nàng còn nhớ rõ lắm. Quang cảnh bữa tiệc hiển hiện ra trước mặt nàng. Dưới ánh đèn lửa, cặp mắt đầy nhục dục của hắn sáng rực lên như lửa cháy hau háu nhìn nàng qua bàn tiệc không chớp. Thứ nhãn quang này Trần Viên Viên đã được thấy nhiều rồi. Người đàn ông khi mắt chiếu ra những tia hàn quang như vậy thì chẳng khác gì con dã thú nhìn thấy mồi chực xông vào vồ lấy mà ôm cho chặt, mà cắn xé đối phương. Nhưng lúc này giữa chốn đông người, Ngô Tam Quế chỉ thèm thuồng mà không dám. Trong đầu nàng bỗng bật ra một ý nghĩ:

- Vừa rồi tên đại quan trẻ nít kia ngó thấy ta cũng đã lộ ra những tia mắt giống hệt như vậy mới thực là tức cười. Té ra một thằng nhỏ ngó thấy ta cũng bị nữ sắc làm cho mê hoặc. Bất giác nàng buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Than ôi! Giống đàn ông là thế đó! Từ lão già cho chí thằng trẻ nít cũng đều một giuộc như nhau. Nàng ngửng đầu lên ngó Vi Tiểu Bảo thì thấy gã nét mặt đầy vẻ hân hoan hứng khởi, chăm chú theo dõi cuộc tranh đấu giữa Lý Tự Thành và Ngô Tam Quế. Lúc này Ngô Tam Quế đang phản công mãnh liệt. Cây trường mâu trong tay lão phóng ra đâm đối phương liên miên không ngớt. Trần Viên Viên tiếp tục ôn lại màn kịch xảy ra sau bữa tiệc tại phủ Chu quốc trượng:

- Ngô Tam Quế xin Quốc trượng cho đem ta đi. Sau mấy bữa, Hoàng đế phái hắn đến trấn thủ

Sơn Hải Quan đề phòng vệ quân Mãn Châu tiến đánh. Ngờ đâu Lý Tự Thành đánh vào phá Bắc Kinh trước. Sùng Trinh hoàng đế phải chết treo trên núi Môi Sơn. Bọn bộ hạ của Lý Tự Thành bắt ta đem dâng cho lão. Lý Tự Thành là một hán tử thô hào khiến Sùng Trinh hoàng đế trong giấc ngủ mơ màng cũng phải khiếp sợ. Lý Tự Thành đánh phá Bắc Kinh, cực kỳ bận rộn, cực nhọc. Biết bao viên đại thần nhà Minh bị hắn giết chết. Vậy mà cứ đêm đến hắn vào bầu bạn với ta vẫn tỏ ra cực kỳ khoan khoái. tiếng cười của hắn vang động trong phòng. Tiếng ngáy của hắn cũng rất lớn. Thường thường nửa đêm ta lại bị tiếng ngáy của hắn khua náo làm cho tỉnh giấc. Trên cánh tay, bắp đùi cũng như trước ngực hắn đều mọc lông dài. Trước nay ta chưa thấy người đàn ông nào rậm lông như hắn... Ngô Tam Quế nguyên trước đã đầu hàng Lý Tự Thành, nhưng nghe Lý Tự Thành cướp đoạt ta rồi liền đến mượn quân Mãn Châu, dẫn Thanh binh tiến vào quan ải. Bất giác Trần Viên Viên buông tiếng thở dài, than thầm:

- Phẫn nộ vì chưng gái má hồng. Nàng nghĩ tiếp:

- Lý Tự Thành kéo quân ra cùng Ngô Tam Quế mở cuộc đại chiến ở Nhất Phiến Thạch. Hai bên đang chiến đấu thì đột nhiên tinh binh của Mãn Châu xuất hiện. Bọn bộ hạ của Lý Tự Thành bị đại bại, toàn quân tan vỡ. Bọn chúng kể lại chiến trường Nhất Phiến Thạch thây chất như non, máu chảy thành sông trong vòng mấy chục dặm. Bọn chúng còn bảo ức vạn người chết đó là vì ta. Than ôi! Ta làm thác oan mấy chục vạn người ư? Ta có đáng phải chịu tội nghiệt thâm trong như vậy chăng? Lý Tự Thành binh bại tướng thua, chạy về Bắc Kinh liền lên ngôi Hoàng đế. Kế đó lão dẫn ta chạy về phía tây. Ngô Tam Quế kéo quân đuổi theo. Lý Tự Thành tuy bại trận mà vẫn cười vui sảng khoái. quân đội của lão ngày một ít dần. Cục diện lâm vào tình thế bất lợi mà lão cũng chẳng để tâm. Lão vẫn nói: " Nguyên trước lão là con người với hai bàn tay trắng. Cùng lắm là lão trở lại như ngày trước cũng chẳng có chi là lạ". Lão còn bảo trong đời lão đã làm được ba điều đắc ý. Đó là: Một là bức tử được Hoàng đế nhà Đại Minh. Hai là lão đã được lên ngôi Hoàng đế. Ba là lão đã ngủ với đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ. Lão ăn nói rất thô tục. Và lão cho rằng trong ba điều đắc ý thì điều thứ ba là hay hơn hết. Trần Viên Viên ôn lại những chuyện về Ngô Tam Quế. Nàng phê phán trong lòng:

- Ngô Tam Quế cũng nhất tâm toàn trí muốn làm Hoàng đế nhưng lão không bao giờ nói ra miệng. Nhưng hắn không giấu được ta. Trong lòng hắn lúc nào cũng e dè rồi đâm ra do dự. Lắm lúc muốn động thủ rồi lại không dám. Nếu bữa nay hắn không chết tất có một ngày kia hắn bước lên ngôi Hoàng đế, dù làm Hoàng đế ở thành Côn Minh và chỉ làm một ngày thôi cũng được. Vĩnh Lịch Hoàng đế chạy trốn qua Miến Điện, Ngô Tam Quế rượt theo để giết ngài. Trần Viên Viên lại tự hỏi:

- Người ta bảo có ba vị Hoàng đế chết uổng mạng về tay ta. Thực ra chỉ có Sùng Trinh và Vĩnh Lịch là hai vị Hoàng đế. Còn Lý Tự Thành làm Đại Thuận Quốc Hoàng đế. Sự thực ta có làm gì khiến các ngài phải uổng mạng? Cái chết của Sùng Trinh Hoàng đế mà đổ lên đầu ta liệu có đáng hay không? Bữa nay Ngô Tam Quế chưa hiểu sống chết thế nào. Nếu quả sau này hắn lên làm Hoàng đế thì ta lại mang tội hại thêm một vị Hoàng đế. Thân ta sao lại phải chịu nhiều điều xúi quẩy như vậy? Hỡi ơi! Giang sơn nhà Đại Minh bao la bát ngát với mấy chục vạn binh tướng, mấy trăm vạn bách tính uổng mạng về ta ư? Cả bốn vị Hoàng đế cũng bị Trần Viên Viên nàylàm hại thật chăng? Rồi nàng than thầm:

- Người thiên hạ đổ tội cho ta, nhưng ta tự kiểm điểm lại thì chưa từng làm việc gì bại hoại, cả một câu hại người ta cũng chưa từng nói ra.

Hồi 152 - Ngô Tam Quế Thất Cơ Đành Chịu Lún

Trần Viên Viên nghe những tiếng choang choảng của khí giới hai bên đụng nhau mà phát khiếp. Nàng ngửng đầu trông lên thì thấy Lý Tự Thành, Ngô Tam Quế chợt nhảy lên cao, chợt hụp xuống thấp, chiến đấu cực kỳ ác liệt. Hai lão này tuy tuổi già mà thân thủ vẫn còn mau lẹ phi thường. Trần Viên Viên sợ nhất là bọn đàn ông đánh giết nhau. Mặt nàng lộ vẻ chán ngán, trong lòng lại nhớ lại những chuyện đã qua. Ngày ấy Lý Tự Thành bị thua liểng xiểng. Bao nhiêu binh mã dưới trướng tan vỡ hết. Trong đêm tối ta và y cũng thất lạc nhau. Bọn bộ hạ Ngô Tam Quế bắt được ta lền đưa về dâng cho chủ soái. Dĩ nhiên Ngô Tam Quế cực kỳ hoan hỷ. Hắn bảo ta: Người thiên hạ đều thóa mạ hắn là đại Hán gian, nhưng đã vì ta thì dù mang bao tiếng xấu hắn cũng vui lòng. Thành ý của hắn đã khiến ta xiết bao cảm kích. Ta nghĩ rằng: Ngô Tam Quế là đại Hán gian cũng vậy mà là đại trung thần cũng thế, cốt sao hắn đối với ta một dạ chân thành là đủ làm cho ta thỏa mãn. Huống chi hắn lại vì ta mà chẳng cần điều chi nữa. ở đời ít thấy người nào làm được như vậy. Hồi đó ta yên trí là từ đấy về sau ta sẽ được hưởng những ngày thanh nhàn yên ổn. Nào nhất phẩm phu nhân, nào đường đường mệnh phụ ta cũng không màng. Chỉ mong sao khỏi phải chuyển từ tay người đàn ông này qua tay người đàn ông khác. Nhưng ta về ở Côn Minh được có mấy năm. Ngô Tam Quế được phong làm Phiên vương. Theo thể lệ triều đình thì bậc thân vương thê tử cũng được tấn phong. Em Ngô Tam Quế là Ngô Tam Mai đến nói với ta: "Việc tấn phong thê tử khiến Vương gia rất phiền não". Theo lẽ thì người được tấn phong là ta, nhưng vì chỗ xuất thân của ta khắp thiên hạ đều biết. Nếu đưa danh tự của ta để Hoàng thượng gia phong thì không khỏi có chỗ tiết mạn triều đình. Ngô Tam Mai vừa cho ta hay Ngô Tam Quế buồn phiền về việc tấn phong thê tử, dĩ nhiên ta hiểu ngay mình xuất thân là một tên kỹ nữ ty tiện, không đáng được hưởng phong cáo của triều đình. Ta không muốn để người vì mình mà lâm vào tình trạng nan giải, nên không chờ Ngô Tam Mai nói hết đã gạt đi và bảo y vụ này giải quyết dễ lắm. Xin Vương gia lựa chọn một người thục nữ danh gia nào khác để tâu Hoàng thượng tấn phong cho khỏi thương tổn đến thanh danh của Vương gia. Ngô Tam Quế liền xin lỗi ta và rất ân hận về vụ này. Hừ! Được tấn phong hay chẳng tấn phong thì đối với ta có điều chi trọng đại. Ta chỉ cần tình ý của Vương gia đối với ta cứ giữ nguyên như vậy là xong. Ngờ đâu việc đời có mấy khi chiều ý người. Ta phải ra ngoài vương phủ để Vương gia chính thức làm lễ hôn phối và lập người tấn phong. Giữa lúc đó thì Lý Tự Thành đột nhiên xuất hiện trước mặt ta. Ta giật nẩy mình vì thấy y đã xuất gia làm hòa thượng. Trước đây ta vẫn yên trí là y đã chết rồi, ta đau lòng mất mấy ngày. Ngờ đâu y vẫn còn sống. Lý Tự Thành bảo ta sở dĩ y phải mặc quần áo nhà sư để che mắt thế gian, đồng thời vì y không muốn ăn mặc theo phục sắc của bọn Thát Đát. Y còn cho ta hay mấy năm trời ngày nào cũng nhớ tới ta và đến ở Côn Minh đã ba năm với hy vọng có cơ hội được gặp mặt ta một lần. Y phải chờ đợi cho tới ngày nay. Hỡi ơi! Y đối với ta chân tình như vậy, so với Ngô Tam Quế còn thiết tha hơn nhiều. Lý Tự Thành đêm nào cũng tới bầu bạn với ta cho tới khi mang thai rồi sinh hạ một đứa con gái. Ta không thể cùng y xum họp được nữa, phải lập tức dọn về Vương phủ. Ta nói cho Vương gia hay là lúc nào cũng nhớ tới y nên cần phải ở gần y. Vương gia đối với người vợ được tấn phong vẫn không thực lòng hoan hỷ. Y sung sướng đón ta về phủ. Ta sinh con rồi, không hiểu y có nghi ngờ gì không? Tướng mạo đứa nhỏ rất giống ta. Khi nó lên hai tuổi thì đột nhiên một hôm vào lúc nửa đêm không thấy đâu nữa. Dĩ nhiên ta nhớ con không biết đến đâu mà kể, nhưng tưởng là Lý Tự Thành sai thủ hạ đến mắt trộm đem đi. Ta nghĩ rằng đứa nhỏ là con y thì y đem

đi cho đỡ thê lương tịch mịch. Y có đứa con nhỏ ở bên mới bớt nỗi quạnh hiu cô đơn. Ngờ đâu sự thực lại không đúng như vậy.

Trần Viên Viên nghĩ tới đây đột nhiên có giọt nước bắn vào lưng bàn tay nàng. Nàng giơ tay lên nhìn thì ra là một giọt máu. Trần Viên Viên giật mình kinh hãi, ngó ra đấu trường thì thấy Ngô Tam Quế mặt đầy những máu mà vẫn múa mâu chiến đấu. Giọt máu này dĩ nhiên của hắn bắn tới. Bọn quan binh ở ngoài phòng lớn tiếng la hét rất là huyên náo. Có người muốn xông vào đánh Cửu Nạn và Lý Tự Thành, nhưng lại sợ thương tổn đến Vương gia, không dám xông vào trợ chiến. Ngô Tam Quế hơi thở cấp bách, trong khóe mắt lộ vẻ khủng khiếp. Bất thình lình lão vung mâu phóng chênh chết tới nhằm đâm vào ngực Trần Viên Viên. Trần Viên Viên bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi! Trong đầu nàng thoáng qua ý nghĩ:

- "Lão muốn giết ta". Lại nghe đánh "choang" một tiếng, ngọn mâu của Ngô Tam Quế đã bị Lý Tự Thành gạt qua một bên. Ngô Tam Quế như người phát điên, múa trường mâu đâm tới tấp mà chiêu nào cũng nhằm Trần Viên Viên phóng tới. Lý Tự Thành lớn tiếng quát mắng, liều mạng chống đỡ cho nàng. Vi Tiểu Bảo ẩn ở phía sau sư phụ lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao hắn không giết nhà sư mà lại định đâm chết vợ? Rồi gã chợt hiểu ra, miệng lẩm bẩm:

- A phải rồi! Hắn căm hận vợ tư thông với nhà sư nên giết đi cho bõ ghét. Cửu Nạn đã nhìn thấy tâm ý của Ngô Tam Quế, bà mắng thầm:

- "Tên gian tặc này quả nhiên xảo quyệt. Y không đánh nổi Lý Tự Thành liền thi hành độc kế đâm Trần Viên Viên khiến địch nhân phải phân tâm." Quả nhiên Lý Tự Thành vì muốn cứu Trần Viên Viên đâm ra rối loạn trong lòng. Trượng pháp của lão đột nhiên để lộ sơ hở. Ngô Tam Quế bỗng xoay mũi mâu đâm đánh "sột" một tiếng trúng vào đầu vai Lý Tự Thành. Lý Tự Thành tay mặt bất lực đành để rơi cây thiền trượng. Ngô Tam Quế thừa thế xông lại chí mũi mâu vào ngực lão, nổi tiếng cười hung ác hỏi:

- Tên nghịch tặc này? Sao không quỳ xuống đầu hàng đi? Lý Tự Thành đáp:

- Dạ! Dạ! Lão co gối quỳ ngay xuống. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Ta tưởng Lý Tự Thành khẳng khái thế nào, té ra cũng chỉ là phường tham sinh..." Gã còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Lý Tự Thành trằn người đi một cái tránh thoát mũi mâu. Lão lượm cây thiền trượng dưới đất quét ngang một cái trúng đùi Ngô Tam Quế. Lý Tự Thành nhảy vọt lên vung trượng đánh trúng vào vai Ngô Tam Quế. Lão lại giơ trượng giáng xuống đầu địch nhân. Nên biết lúc gặp tình thế bất lợi phải trá hàng để xả hơi và chờ thời cơ hành động là một sách lược rất thiện nghệ của Lý Tự Thành. Ngày trước lão dấy binh tạo phản, bị vây hãm ở Xa Sương Giáp, huyện Hưng An, tỉnh Thiểm Tây hồi thánh bảy năm Sùng Trinh thứ bảy. Lão lâm vào tuyệt địa hết đường chạy thoát, quân không lương thảo, ngựa hết cỏ ăn. Lão chịu thu làm quan quân triều đình để chờ mở đường rồi lại tạo phản. Bữa nay lão quỳ gối trá hàng Ngô Tam Quế cũng chỉ là việc trùng thi cố kỹ mà thôi. Cửu Nạn than thầm:

- "Hai thằng cha này xảo quyệt nham hiểm thế này, không trách giang sơn nhà Đại Minh ta mất về tay chúng". Bà thấy chiêu trượng thứ ba của Lý Tự Thành mà giáng xuống thì đầu Ngô Tam Quế phải nát như tương. Trần Viên Viên đột nhiên nhảy xổ vào phủ người che lên trên Ngô

Tam Quế, lớn tiếng la:

- Tướng công hãy giết tiện thiếp trước đi. Lý Tự Thành kinh hãi vô cùng vì cây trượng giáng xuống cực kỳ lợi hại mà vai bên phải lão đã bị thương nên không thu kình lực về được. Lão liền dùng tay trái đẩy chệch đi.

"Chát" một tiếng, cây thiền trượng giáng xuống tường. Lão liền hỏi:

- Viên Viên! Nàng làm gì vậy? Trần Viên Viên đáp:

- Tiện thiếp cùng y là vợ chồng, cùng ăn ở với nhau ngoài hai chục năm. Ngày trước y... y thật lòng yêu thương tiện thiếp. Tiện thiếp không thể để y phải chết vì mình được. Lý Tự Thành quát lớn:

- Tránh ra! Giữa ta và y có mối thù sâu tựa bể... Trần Viên Viên ngắt lời:

- Vậy tướng công giết cả tiện thiếp đi là xong. Lý Tự Thành thở dài nói:

- Té ra... té ra nàng vẫn có lòng với hắn. Trần Viên Viên không đáp. Nàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Giả tỷ Ngô Tam Quế có giết lão thì ta cũng cùng chết với lão" Bọn quan binh bên ngoài thấy Ngô Tam Quế nằm lăn dưới đất hô hoán om sòm, liền tới tấp vào gần. Một tên võ tướng lớn tiếng quát:

- Các vị buông tha Vương gia mau, thì bọn ta tha chết cho. Tên võ tướng này chính là Hạ Quốc Tương, con rể Ngô Tam Quế. Gã lại hô lớn:

- Đồng bạn các vị đều ở trong tay bọn ta rồi. Nếu động đến một sợi lông của Vương gia thì bao nhiêu cái đầu đều rớt hết. Vi Tiểu Bảo ngó ra ngoài thì thấy bọn Mộc Kiếm Thanh, Mộc Kiếm Bình, Ngô Lập Thân ở Mộc Vương phủ, bọn Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Siêu, Huyền Trinh đạo nhân cùng quần hùng Thiên Địa Hội, bọn Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền trong đội Ngự tiền thị vệ và cả tá lãnh, tham lãnh trong Kiêu Kỵ Doanh đều đứng đó. Mỗi người đều bị một tên gia tướng của Bình Tây Vương phủ đứng kèm sau lưng và đều bị gươm đao kề cổ. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- "Dù sư phụ có đem được ta trốn ra khỏi thành Côn Minh thì bao nhiêu bạn hữu đều phải chết hết. Việc giết Ngô Tam Quế không nên cấp bách trong lúc nhất thời." Gã liền rút đao trủy thủ chí vào lưng Ngô Tam Quế nói:

- Vương gia! Bao nhiêu người cùng chết với nhau cũng chẳng ích gì. Chi bằng chúng ta hãy thương lượng cùng nhau? Ngô Tam Quế hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Thương lượng cách nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vương gia ưng chịu để mọi người dời khỏi đây thì gia sư cũng tha mạng cho. Lý Tự Thành xen vào:

- Tên gian tặc này là kẻ tiểu nhân lòng dạ phản phúc. Lời hứa của hắn không tin được đâu. Cửu Nạn thấy số người bên ngoài bị giữ rất đông, bà biết bữa nay không thể giết Ngô Tam Quế được, liền nói:

- Ngươi hạ lệnh tha mọi người thì ta tha chết cho. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hỏi:

- A Kha đâu? Nữ thích khách đâu? Hạ Quốc Tương hô:

- Dẫn thích khách vào! Hai tên gia tướng Bình Tây Vương phủ đẩy một thiếu nữ ra. Chính là A Kha. Hai tay nàng bị cột, bên cổ cũng lấp loáng một lưỡi cương đao. Trần Viên Viên nói:

- Vi đại nhân! Xin đại nhân...cứu cho đứa con nhỏ của tiện thiếp. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Thế này mới thật là kỳ! A Di chẳng năn nỉ ông chồng, cũng không cầu cứu tình nhân, lại đi cầu cứu nơi mình. A Kha có phải là con chung của mình với y đâu?" Nhưng gã thấy vẻ mặt A Kha khổ sở rất đáng thương, gã đã định bụng dù mình có phải hy sinh tính mạng cũng quyết phải giải cứu cho cô. Gã liền đáp:

- Nếu hai vị ưng thuận gả A Kha cho tại hạ làm vợ thì nhất định tại hạ phải giải cứu cho y. Có ai lại bỏ mặc vợ chết bao giờ? Cửu Nạn trừng mắt nhìn gã ra chiều tức giận quát:

- Lúc này mà ngươi còn buông lời khinh bạc được ư? Trần Viên Viên tuy mới gặp Vi Tiểu Bảo, nhưng nàng đã hiểu tính nết gã sâu xa hơn Cửu Nạn nhiều. Nàng tự nhủ:

- "Gã tiểu tử lém lẩu này mà không biết đường mượn gió bẻ măng, buông câu nước đục thì làm sao còn nhỏ tuổi thế đã làm đến quan lớn?" Nàng liền đáp:

- Được rồi! Tiện thiếp ưng thuận gả gã cho đại nhân là xong. Vi Tiểu Bảo quay sang hỏi Lý Tự Thành:

- Còn hòa thượng thì sao? Lý Tự Thành tức giận muốn quát mắng, nhưng lão thấy Trần Viên Viên nét mặt lo âu cầu khẩn, lão đành dằn lửa giận xuống, hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Nàng đã nói sao thì ta theo vậy. Vi Tiểu Bảo cười hì hì nhìn Ngô Tam Quế hỏi:

- Thưa Vương gia! Giữa Vương gia và tiểu tướng ai giữ phận người nấy, không đụng chạm gì tới quyền lợi của nhau. Sao Vương gia không làm cho tốt đẹp mọi bề? Vương gia cứ giữ cương vị Bình Tây Vương, còn tiểu tướng vẫn chỉ là Đô thống, được chăng? Ngô Tam Quế đáp:

- Hay lắm! Tiểu vương có chỗ nào không phải với Vi Đô thống đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nếu vậy Vương gia hãy buông tha hết bạn hữu của tiểu tướng. Tiểu tướng cũng năn nỉ xin sư phụ buông tha Vương gia. Cái đó kêu bằng có đi có lại, chẳng ai thiệt gì. Vương gia đừng nghĩ là mình sát hại người ta mà người ta chẳng làm được gì. Canh bạc này không ai thắng ai bại, còn hơn để bao nhiêu cái đầu đều rơi cả xuống đất. Ngô Tam Quế đáp:

- Vậy cứ làm theo lời Vi Đô thống. Vi Tiểu Bảo nói:

- Xin Vương gia cho triệu Thế tử đến đây, đồng thời thỉnh cả Công chúa đến nữa. Tiểu tướng còn muốn phiền Vương gia đưa bọn tiểu tướng ra khỏi thành Côn Minh, lại xin Thế tử bồi tiếp Công chúa cùng lên Bắc Kinh bái đường thành thân. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thưa Vương gia! Tiểu tướng xin nói trước một cách thành thực là tiểu tướng vẫn không yên lòng, nên phải mượn Thế tử làm con tin. Tiểu tướng sợ Vương gia lát nữa sinh lòng hối hận phái binh rượt theo thì bọn tiểu tướng phải đưa Thế tử ra chém đầu. Thế là Ngô ứng Hùng, Vi Tiểu Bảo, còn có cả Kiến Ninh Công chúa nữa, mấy người lý lố loạn xà ngầu đến bệ kiến đức Diêm

Vương để kiện cáo nhau. Ngô Tam Quế nghĩ thầm:

- "Thằng lỏi này quả là tinh ranh. Gã nói huỵch toẹt ra là không thể buông tha mình một cách dễ dàng. Hiện giờ mình lâm vào tình trạng nguy ngập, thoát thân sớm được lúc nào hay lúc ấy." Lão liền quả quyết tuyên bố:

- Chúng ta cứ thế mà làm cho lẹ đi. Rồi lão lớn tiếng hô:

- Hạ tổng binh! Mau phái người đi đón và Công chúa cùng Thế tử đến đây. Hạ Quốc Tương đáp: Dạ! Thế tử được tin đã dẫn quân sắp tới. Vi Tiểu Bảo tán dương:

- Thật là một ông con hiếu thuận! Chỉ trong chớp mắt quả nhiên Ngô ứng Hùng đã dẫn quân tới. Hắn bị trọng thương chưa khỏi, phải ngồi kiệu cho tám tên thủ hạ thân tín khiêng đến ngoài phòng. Ngô Tam Quế nói:

- Thế tử đã đến. Chúng ta lên đường quách. Rồi lão hạ lệnh:

- Các ngươi cởi trói hết cho chúng phạm. Lão quay sang bảo Vi Tiểu Bảo:

- Vi Đô thống cùng sư thái đi theo sát tiểu vương để tiểu vương đưa các vị ra ngoài thành. Trường hợp tiểu vương không thủ tín thì các vị cứ đâm vào lưng tiểu vương mấy đao. Sư thái võ công cao cường, chắc tiểu vương không trốn thoát được Phật thủ của sư thái. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thật là tuyệt diệu! Vương gia xử sự mau lẹ mà đâu ra đấy. Thua là thua, được là được, phản Minh là phản Minh, hàng Thanh là hàng Thanh, chẳng hàm hồ chút nào. Ngô Tam Quế giận xám mặt, trỏ vào Lý Tự Thành:

- Tên phản tặc này phải chăng là bạn hữu với Vi Đô thống? Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Cửu Nạn, chưa kịp trả lời thì Lý Tự Thành đã lớn tiếng:

- Ta không phải là bạn hữu gì với tên cẩu quan lỏi tỳ Thát Đát. Cửu Nạn cất tiếng khen:

- Hay lắm! Ngươi là một tên phản tặc, nhưng dù sao còn có cốt khí. Ngô Tam Quế! Ngươi để hắn đi cùng với bọn ta. Trần Viên Viên đưa mắt nhìn Cửu Nạn ra chiều cảm kích nói:

- Sư thái... Cửu Nạn quay đầu lại nhưng không nhìn nàng. Ngô Tam Quế đến bên cửa sổ hô lớn:

- Thế tử hãy chuẩn bị hộ tống Công chúa đến kinh sư triều kiến Thánh thượng và kính cẩn mời Công chúa điện hạ khởi giá lên đường. Những quân sĩ dưới trướng Bình Tây Vương nổi hiệu tù và, xếp thành đội ngũ đưa mọi người đi. Vi Tiểu Bảo và Ngô Tam Quế dắt tay nhau ra khỏi thiền phòng. Cửu Nạn đi sau Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo đến trước kiệu nói:

- Hàng thật hay giả phải coi cho biết rõ. Gã vén rèm lên nhìn vào trong thấy Ngô ứng Hùng mặt không còn chút huyết sắc ngồi tựa thành kiệu liền cười hỏi:

- Thế tử! Thế tử bình yên chứ? Ngô ứng Hùng la lên:

- Gia gia! Gia gia...có việc gì không? Dĩ nhiên câu hỏi này hắn hỏi Ngô Tam Quế, nhưng Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Tại hạ vẫn bình yên không sao hết. Mọi người dời khỏi Tam Thánh am, phóng tầm mắt nhìn

ra bốn mặt đông, tây, nam, bắc đều thấy binh mã trùng trùng điệp điệp, không biết bao nhiêu mà kể. Vi Tiểu Bảo cất tiếng khen:

- Vương gia! Quân đội của Vương gia thật là hùng hậu. Giả tỷ muốn kéo đến đánh Bắc Kinh, tiểu tướng xem ra vẫn còn dư sức. Ngô Tam Quế sa sầm nét mặt nói:

- Vi Đô thống! Đô thống về triều ra mắt Hoàng thượng mà nói nhăng nói càn thì tiểu vương sẽ tâu trình đô thống cấu kết với tên phản tặc Lý Tự Thành. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Ô hay! Sao lại có chuyện kỳ vậy? Lý Tự Thành chỉ thích cấu kết với đệ nhất đại mỹ nhân trong thiên hạ, khi nào lại chịu cấu kết với tiểu tướng là một tên đệ nhất tiểu hoạt đầu trong thiên hạ? Ngô Tam Quế phẫn nộ vô cùng. Lão nắm tay lại thành quyền những muốn đấm xuống sóng mũi Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vương gia bất tất phải nóng nẩy. Hãy bình tĩnh lại mà suy nghĩ: Kẻ làm quan chẳng ngại xa xôi ngàn dặm chỉ vì tiền. Nếu tiểu tướng tâu càn tâu bậy với Hoàng thượng thì khi nào ngài còn ban thưởng cho? Sao bằng được lão nhân gia hàng năn tiến cống, đến hạn về triều. Chúng ta cùng làm ăn với nhau một cách phát tài. Sau khi tiểu tướng hồi triều tất phải tán dương Vương gia một lòng son sắt, dốc dạ trung quân, thiên hạ không ai bì kịp. Đồng thời tiểu tướng phải tận tâm bảo vệ cho thế tử được chu toàn. Có thế thì những thời tiết hàng năm, Vương gia mới đem chút vàng bạc tới Bắc Kinh cho tiểu tướng tiêu xài. Tiểu tướng nói vậy có hợp lý không? Gã vừa nói vừa sóng vai Ngô Tam Quế mà đi. Ngô Tam Quế đáp:

- Tiền tài là những cái thân ngoại chi vật, Vi Đô thống muốn xài bao nhiêu mà chả được. Có điều Đô thống mà định làm khó dễ tiểu vương thì tiểu vương tuy ở tận Vân Nam nhưng trong tay đã nắm trọng binh thì cũng chẳng sợ gì. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên là thế. Vương gia tay cầm trường mâu, bản lãnh phi thường, đánh cho bọn phản tặc trong thiên hạ chạy té đái vãi phân. Bữa nay tiểu tướng cáo biệt. Trước Vương gia đã ưng thuận cho tiểu tướng tha hồ ăn xài, vậy bây giờ xin ban thưởng đi thôi. Cửu Nạn nghe gã nói liến thoắng, phần nhiều là chu?yện đòi ăn của đút. Bà nghe đã nhàm tai liền quát mắng:

- Tiểu Bảo! Ngươi nói toàn chuyện vô liêm sỉ. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Sau khi hồi kinh, bá quan văn võ trong triều cùng phi tần thái giám trong cung rất đông. Sư phụ có điều chưa hiểu là chỗ nào đệ tử cũng phải biếu xén hay đưa quà cáp. Nếu lễ số không được chu đáo là người ta trách móc Vương gia. Cửu Nạn hắng dặng một tiếng rồi không nói nữa. Ngô Tam Quế nghĩ bụng:

- "Gã đòi vàng bạc thì dễ dàng lắm." Liền quay lại bảo Hạ Quốc Tương:

- Hạ tổng binh! Mau về phủ lấy một trăm vạn lạng bạc để khao thưởng cho thị vệ cùng quan binh của Vi Đô thống dẫn tới. Ngoài ra chuẩn bị một phần hậu lễ gửi Đô thống về kinh thay mặt ta đưa tặng các đại thần trong triều. Hạ Quốc Tương dạ một tiếng rồi sai người thân tín đi lấy bạc. Ngô Tam Quế cùng Vi Tiểu Bảo lên ngựa sóng vai mà đi. Cửu Nạn cũng cưỡi ngựa theo sau. Ngô Tam Quế đã biết bản lãnh vị lão ni này xuất quỉ nhập thần, đừng hòng chạy thoát khỏi tay mụ. Rồi lão tự nhủ:

- "Như thế cũng hay. Mọi việc đều tốt đẹp. Nếu ta giết được mụ lão ni, tên tiểu hoạt đầu, Lý Tự Thành và bao nhiêu người nữa, thì việc hạ sát Khân sai đại thần là tội cực lớn, tất phải khởi binh

ngay. Hiện giờ ngoại viện chưa thương nghị xong, ta cử sự một cách hoang mang thì không phải là kế sách vẹn toàn. Ngày sau ta đánh tới Bắc Kinh, tên tiểu hoạt đầu này có bay lên trời cũng không thoát được." Lão tính toán như vậy nên không hối hận gì nữa. Mọi người về đến An Phụ Viên đón tiếp Công chúa rồi đưa ra ngoài thành Côn Minh. Các binh tướng tuy trong dạ hoài nghi nhưng thấy Vương gia vẫn bình yên, chúng cũng không để ý nữa. Vi Tiểu Bảo kiểm điểm lại nhân mã. A Kha dĩ nhiên cũng đi theo bên mình gã. Ngoài ra quần hùng Thiên Địa Hội và Mộc Vương phủ cùng quan binh thị vệ đều hoàn toàn đầy đủ, không thiếu một người nào. Gã liền nhìn Ngô Tam Quế cười nói:

- Thưa Vương gia! Vương gia tiễn chân ra tận ngoại thành Côn Minh, như vậy đã là lịch sự lắm rồi. Bọn tiểu tướng trong thời kỳ ở thành Côn Minh được Vương gia hậu đãi rất láy làm cảm kích. Lần sau Vương gia tới Bắc Kinh sẽ do tiểu tướng làm chủ nhân mời khách. Ngô Tam Quế cười ha hả đáp:

- Nhất định tiểu vương sẽ đến quấy nhiễu Đô thống. Hai người chắp tay từ biệt. Ngô Tam Quế đến trước kiệu Công chúa vấn an rồi thi lễ cáo từ. Lão lại đến bên kiệu Ngô ứng Hùng thò đầu vào dặn con một lúc rồi mới dẫn binh mã về thành. Vi Tiểu Bảo thấy bọn thuộc hạ của Ngô Tam Quế tuyệt không có ý định công kích đột ngột mới yên lòng, liền nói:

- Những lời họ nói không thể tin được. Chúng ta nên đi cho lẹ, dời khỏi thành Côn Minh càng xa càng tốt. Gã liền hạ lệnh đăng trình. Đi chừng được hơn mười dặm, mọi người dừng lại một chút để nghỉ ngơi, uống nước. Lý Tự Thành nhìn Cửu Nạn nói:

- Thưa sư thái! Nhờ sư thái giải cứu khiến lão phu khỏi chết về tay tên đại Hán gian. Lão phu cảm kích vô cùng. Bây giờ lão phu xin sư thái hạ thủ đi. Lão nói rồi rút thanh bội đao, xoay chuôi lại đưa lên cho Cửu Nạn. Cửu Nạn hắng dặng một tiếng, nét mặt ra chiều khó nghĩ. Bà tự nhủ:

- "Hắn là kẻ thù đã sát hại phụ hoàng. Mối thù này chẳng thể không trả, nhưng hắn đã bó tay chịu chết thì ta lại không nên hạ thủ." Bà quay lại ngó A Kha, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Y... Y là con gái ngươi... A Kha lớn tiếng ngắt lời:

- Lão không phải là gia gia đệ tử. Cửu Nạn tức giận nói:

- Nói bậy! Chính má má ngươi đã công nhận như vậy, chẳng lẽ lại còn giả được sao? Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Dĩ nhiên lão là gia gia của sư tỷ. Lão cùng lệnh đường đã chịu lời gả sư tỷ cho tiểu đệ. Cái đó kêu bằng mệnh lệnh của song thân... A Kha đang đầy lòng uất hận không nơi phát tiết. Cô nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy, đột nhiên nhảy vọt lại, vung quyền đấm vào mặt gã. Vi Tiểu Bảo không kịp đề phòng, thoi quyền của A Kha giáng đúng vào sóng mũi gã. Máu tươi lập tức chảy ra đầm đìa. Vi Tiểu Bảo rú lên một tiếng "úi chao!". Gã la làng:

- Trời ơi! Cô này mưu sát thân phu!... Cửu Nạn tức giận nói:

- Cả hai đứa đều chẳng ra trò gì, ăn nói toàn chuyện càn rỡ. A Kha lùi lại mấy bước. Gương mặt nhỏ bé của cô đỏ bừng cả lên. Cô trỏ tay vào Lý Tự Thành nói:

- Lão không phải là phụ thân ta. Cả mụ đàn bà kia cũng không phải là má má ta. Rồi cô lại trỏ

vào Cửu Nạn sư thái nói tiếp:

- Bà...bà cũng không phải là sư phụ ta. Các ngươi... các ngươi đều là hạng tồi bại. Ta... ta căn hận các ngươi. Cô nói đến đây đột nhiên bưng mặt khóc òa lên. Cửu Nạ thở dài nói:

- Đúng đó! Ta không phải là sư phụ ngươi. Ta bắt trộm ngươi bên mình Ngô Tam Quế thực ra chẳng phải vì hảo tâm. Bây giờ ngươi tự ý muốn đi đâu thì đi. Nhưng còn cha mẹ thân sinh ra ngươi thì ngươi chẳng thể không nhìn nhận được.

Hồi 153 - Ngự Tiền Thị Vệ Bị Hành Hung

A Kha giậm chân gắt lên:

- Ta không nhận! Ta không nhận! Ta không cha không mẹ, cũng chẳng có sư phụ nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư tỷ có tiểu đệ đây là chồng A Kha phẫn nộ đến cực điểm lượm hòn đá nhằm liệng vào gã. Vi Tiểu Bảo lạng người đi né tránh. A Kha xoay mình lại theo dường nhỏ chạy về phía tây. Vi Tiểu Bảo nói giật giọng:

- Này này! sư tỷ đi đâu thế? A Kha dừng bước quay lại quát mắng:

- Có một ngày kia mi sẽ chết vì tay ta. Vi Tiểu Bảo không giám rượt theo, dương cặp mắt lên nhìn để mặc cô đi. Cửu Nạn trong lòng buồn bã, nhìn Lý Tự Thành xua tay. Bà không nói gì nữa, tung minh nhảy lên ngựa đi ngay. Vi Tiểu Bảo nhìn Lý Tự Thành nói:

- Nhạc phụ đại nhân! Sư phụ của tiểu tử đã không giết thì nhạc phụ nên đi cho lẹ. Lý Tự Thành trong lòng khoan khoái vô cùng, nhưng lão trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo ra chiều tức giận. Vi Tiểu Bảo thấy lão ngó mình chằm chặp, trong lòng không khỏi khiếp sợ, lông tóc dựng đứng cả lên, bất giác lùi lại hai bước. Lý Tự Thành hừ một tiếng rồi nhỏ nước miếng xuống đất đánh toẹt một cái. Lão trở gót them con đường nhỏ rảo bước đi ngay. Vi Tiểu Bảo gục gặc cái đầu bụng bảo dạ:

- A Kha thế nào cũng chịu lấy ta rồi. Dĩ nhiên y chẳng thèm để tâm gì đến cái thằng chồng này nữa Gã quay đầu nhịn lại thấy bọn Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Siêu, tay cầm binh khí lăm lăm đứng đằng sau mình. Nguyên hai người này sợ Lý Tự Thành động thủ hành hung Vi Tiểu Bảo một cách đột ngột, nên họ chuẩn bị trợ lực cho gã. Từ Thiên Xuyên nói:

- Lão đó ngày trước gây nên chuyện long trời lở đất, làm mất giang sơn nhà Đại Minh. Nay lão đã gia nua mà vẫn còn đầy vẻ anh hùng khí khái. Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói:

- Ghê gớm quá! Rồi gã hỏi:

- Có đem theo Hãn Thiếp Ma về không? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Hắn là nhân vật khẩn yếu, khi nào thuộc hạ dám sơ xuất? Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Hai vị nên thận trọng, chớ để hắn tẩu thoát giữa đường. Đoàn người tiến về phía bắc. Vi Tiểu Bảo đến gần bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân để hàn huyên với họ. Bọn Mộc Kiếm Thanh trong lòng buồn bã nghĩ thầm:

- Tính mạng của bọn mình đều nhờ gã cứu thoát. Vậy từ nay trở đi Mộc Vương Phủ khi nào còn dám tranh hùng với Thiên Địa Hội nữa? Liễu Đại Hồng la người mau mắn nói ngay:

- Vi hương chủ! Bất cứ việc gì đối với Ngô Tam Quế lão phu cũng không tiện tranh dành với Thiên Địa Hội. Ên đức giải cứu của Hương chủ e rằng kiếp này bọn lão phu không thể báo đáp được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta cùng một hoàn cảnh chết đến nơi mà thoát được là may. Ngô Lập Thân hậm hực nói:

- Có một ngày kia phải xử ngàn đao phân thây thằng tiểu tặc Lưu Nhất Chu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng y đã mật báo với quân địch? Ngô Lập Thân đáp:

- Chẳng gã thì còn ai nữa? Thằng giặc nay...thằng giặc này... Lão nói tới đây rồi lắc đầu không ngớt. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hiện y ở lại với bọn Ngô Tam Quế ư? Mộc Kiếm Thanh đáp:

- Chắc thế. Bữa trước Liễu sư phụ phái gã đi do thám tin tức. Gã bị bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế bắt được. Ngay đêm hôm ấy đại đội binh mã ở Vương phủ kéo đến bao vây bọn tại hạ. Bọn tại hạ tìm được chỗ ở rất kín đáo, nếu gã không báo thì bọn Ngô Tam Quế quyết chẳng thể biết được. Mộc Kiếm Thanh nói tới đây, buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Đáng tiếc là Ngao đại ca đã hy sinh vì nước. Rồi gã nhìn Vi Tiểu Bảo cáo từ:

- Vi hương chủ! Non xanh trơ đó, nước biếc còn đây. Bọn tại hạ hãy xin tạm biệt. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nơi đây còn thuộc địa giới của Hán gian, chúng ta nên đi với nhau cho có vây cánh. Chờ khi ra khỏi Vân Nam hãy chia tay mỗi người mỗi ngả. Mộc Kiếm Thanh lắc đầu nói:

- Đa tại Vi hương chủ có lòng quyến cố. Nếu bọn tại hạ lại lọt vào tay đại Hán gian thì chẳng còn mặt mũi nào mà hành động nữa. Y nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn Mộc Vương phủ nhà mình đã bị bắt, bây giờ lại phải nhờ bọn quan binh Thát Đát bảo vệ cho thì còn ra thể thống gì nữa? Y liền dẫn bọn người Mộc Vương phủ cáo biệt ra đi. Mộc Kiếm Bình đi sau cùng. Cô đi được mấy bước quay lại nói:

- Tiểu muội đi đây! Đại ca... đại ca hãy bảo trọng tấm thân. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Cô cũng giữ mình cho cẩn thận. Rồi gã nói khẽ:

- Bây giờ cô hãy đi theo ca ca, đừng trở về đảo Thần Long nữa. Mộc Kiếm Bình gật đầu. Vi Tiểu Bảo dắt con ngựa của gã cầm cương đưa vào tay cô nói:

- Ta tặng cho cô con ngựa này. Mộc Kiếm Bình vành mắt đỏ hoe. Cô đón lấy dây cương, nhảy lên lưng ngựa chạy theo bọn Mộc Kiếm Thanh. Đoàn người đi mấy ngày, cách thành Côn Minh đã xa, thuỷ chung vẫn không thấy có binh mã của Ngô Tam Quế rượt theo, mọi người mới yên dạ. Một hôm đi tới huyện Khúc Tính vào lúc xế chiều, đột nhiên thấy bốn người kỵ mã chạy tới. Một người nhảy xuống ngựa nhìn viên tham lãnh trong đội Kiêu Kỵ doanh đi đầu, nói là có việc báo khẩn cất về quân tình cần bẩm với Khâm Sai đại thần. Viên tham lãnh tiền phong liền dẫn bốn người vào doanh trại. Vi Tiểu Bảo ra tiếp kiến thấy người đi trước thân hình bé nhỏ, gầy nhom, nước da đen nhẻm. Gã toan hỏi có chuyện gì về quân tình, Tiền Lão Bản đứng ở sau lưng gã cất tiếng trước:

- Phải chăng ông bạn là Quảng huynh đệ? Người kia khom lưng đáp:

- Tiểu đệ là Quảng Thiên Hùng. Tiền đại ca vẫn mạnh giỏi chứ? Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Tiền Lão Bản. Tiền Lão Bản gật đầu khẽ nói:

- Y là người nhà. Vi Tiểu Bảo lên tiếng:

- Hay lắm! Quảng lão huynh phải một phen tân khổ. Chúng ta hãy vào nhà trong nói chuyện. Trong hậu đường toàn la anh em Thiên Địa Hội. Tiền Lão Bản giới thiệu:

- Quảng huynh đệ! Vị này là hương chủ ở Thanh Mộc Đường. Quảng Thiên Hùng khom lưng làm lễ bái kiến theo thể lệ của Thiên Địa Hội. Hắn hô khẩu hiệu:

- Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh! Thuộc hạ là Quảng Thiên Hùng ở dưới trướng Cổ hương chủ tại Xích Hoả đường xin tham kiến Vi hương chủ cùng các vị đại ca trong Thanh Mộc đường. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra Quảng đại ca ở Xích Hoả đường. Tại hạ rất lấy làm hân hạnh. Tiền Lão Bản ngày trước đã được gặp Quảng Thiên Hùng mấy lần ở Hồ Nam, liền giới thiệu với bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Siêu, Huyền Trinh đạo nhân. Ba người đi theo Quảng Thiên Hùng cũng là anh em ở Xích Hoả đường. Mọi người đều biết Xích Hoả đường cai quản tỉnh Quý châu. Chỉ đi mấy ngày nữa là tới địa giới tỉnh này. Nay được anh em bản hội đến đưa tin tức, quần hùng ai cũng hoan hỷ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sau khi chia tay ở Hà Bắc, tại hạ chưa được gặp Cổ hương chủ. Y có được mọi điều thuận lợi chăng? Quảng Thiên Hùng đáp:

- Cổ hương chủ vẫn bình yên. Y sai thuộc hạ đến vấn an Vi hương chủ cùng các vị đại ca ở Thanh Mộc đường. Bọn tại hạ hay tin Vi hương chủ cùng các vị gần đây làm nên nhiều đại sự, rất đem lòng ngưỡng mộ. Nay được bái kiến thật là hân hạnh. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đã là chỗ anh em, huynh đệ hà tất phải khách sáo? Mấy bữa nữa bọn tại hạ đến quý tỉnh sẽ được cùng Cổ hương chủ trò chuyện. Quảng Thiên Hùng đáp:

- Cổ hương chủ phái thuộc hạ đến trình Vi Tiểu Bảo hương chủ cùng các vị đại ca nên đổi hướng đi về phía tây, chứ đừng tới Quý Châu. Vi Tiểu Bảo cùng quần hùng nghe nói đều ngạc nhiên. Quảng Thiên Hùng nói tiếp:

- Cổ hương chủ cũng nói rằng rất mong được gặp Vi hương chủ cùng các vị đại ca tự sự cho thoả lòng ước vọng, nhưng nên hội diện ở trong địa giới tỉnh Quảng Tây hay hơn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vì lẽ gì mà không nên hội ngộ ở Quý Châu? Quảng Thiên Hùng đáp:

- Bọn thuộc hạ được tin báo Ngô Tam Quế phái binh mai phục rải rác khắp giải đấp Tuyên Oai, Hồng Kiều trấn, Tân Thiên Bảo. Chúng giả trang làm quân trộm cướp để mưu đồ hành động bất lợi cho Vi hương chủ cùng các vị đại ca. Vi Tiểu Bảo cùng bọn Từ Thiên Xuyên đồng thanh la hoảng:

- úi chà! Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa tức giận cất tiếng thoá mạ:

- Tổ bà nó! Tên gian tặc này quả nhiên chưa chịu thua mình. Hắn còn muốn cho thằng con cũng mất mạng chăng? Quảng Thiên Hùng đáp:

- Ngô Tam Quế là con người nham hiểm phi thường. Hắn phái rất nhiều cao thủ để cầm chân vị sư thái bản lãnh thần thông vẫn đi kèm Vi hương chủ, rồi cướp lấy ba nhân vật chính yếu là con trai hắn, Công chúa Thát Đát và Vi hương chủ. Còn ngoài ra bao nhiêu người tuỳ tùng nhất luật giết hết để bịt miệng. Hiện giờ ải Tùng Lưu giữa khoảng huyện Khúc Tinh và huyện Triêm ích đã bị phong toả, không ai qua lại được. Bốn ngượi bọn thuộc hạ phải đi đường quanh giữa những khe núi để đến đây cho chóng, vì sợ Vi hương chủ được tin trễ có thể bị trúng gian kế xủa đại Hán gian. Bọn thuộc hạ phải đi suốt ngày đêm mới tới đây không lỡ việc. Vi Tiểu Bảo thấy bốn người bọn chúng đều mắt đỏ hoe, hai má lõm vào. Hiển nhiên chúng đã mỏi mệt đến cùng cực. Gã liền an ủi:

- Bốn vị đại ca đã phải một phen cực nhọc, khiến cho tại hạ cảm động vô cùng. Quảng Thiên Hùng đáp:

- Bọn thuộc hạ đưa tin được kịp thời, không đến nỗi lầm lỡ việc lớn là một điều thoả mãn lắm rồi. Hắn nói câu nay, nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt. Vi Tiểu Bảo quay sang hỏi quần hùng:

- Bây giờ các vị đại ca tính sao đây? Tiền Lão Bản hỏi Quảng Thiên Hùng:

- Quảng đại ca có biết toán binh mã của Ngô Tam Quế phai đi mai phục đại khái bao nhiêu người không? Quảng Thiên Hùng đáp: Ngô Tam Quế không kịp phái quân đội ở Côn Minh. Nghe nói hắn cho lính điểu truyền thư điều động sĩ tốt ở Điền Bắc và Kiềm Nam, vào khoảng trên ba vạn người. Quần hào nghe nói đều lớn tiếng chửi bới. Bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo có trên hai ngàn người, tức là chưa được một phần mười số quân bên địch. Tình thế quả bất địch chúng đã trông thấy rõ. Tiền Lão Bản lại hỏi:

- Cổ hương chủ muốn bọn tiểu đệ đến nơi nào thuộc tỉnh Quảng Tây để cùng nhau tương hội? Quảng Thiên Hùng đáp:

- Cổ hương chủ đã phái người đưa tin cho Mã hương chủ ở Gia Hậu đường thuộc tỉnh Quảng Tây. Nếu được Vi hương chủ đồng ý thì ba vị hương chủ sẽ cùng nhau hội ngộ ở Lộ Thành miến Quế Tây. Đường lối từ đây đến Lộ Thành hiểm trở khó đi, nhưng không có binh mã của Ngô Tam Quế canh giữ. Các vị huynh đệ ở Gia Hậu đường sẽ đón tiếp ở dọc đường. Vi Tiểu Bảo ban đầu nghe nói Ngô Tam Quế phái ba vạn nhân mã chẹn đường trong lòng đã khiếp sợ. Bây giờ được biết Cổ hương chủ bố trí ổn thoả, Mã hương chủ phái người tiếp ứng gã lại cao hứng khác thường liền đáp:

- Hay lắm! Vậy chúng ta cứ đến Lộ Thành. Sẽ có ngày lão con rùa Ngô Tam Quế phải sáng mắt ra. Gã liền hạ lệnh lập tức rẽ qua phía tây nam. Lại để bọn Quảng Thiên Hùng bốn người và Ngô ứng Hùng ngồi chung xe, một là để chúng nghỉ ngơi, hai là để giám thị Ngô ứng Hùng, đề phòng Ngô Tam Quế phái thủ hạ đến cướp đoạt. Tướng sĩ nghe nói Ngô Tam Quế phái binh triệt lộ đều vừa kinh hãi vừa tức giận, biết mình đang ở nơi hiểm địa, liền lặng lẽ đi thật nhanh. Dọc đường không làm kinh động tới quan nha. Đêm đến hạ trại nghỉ ngơi ở ngoài hoang dã. Một hôm đoàn người tới Lộ Thành. Hương chủ Gia Hậu đường trong Thiên Địa Hội là Mã Siêu Hưng, hương chủ Xích Hoả đường là Cổ Chí Trung đã chờ sẳn ở đây. Những người đứng đầu trong bọn thuộc hạ hai đường đều tụ hội để đón tiếp. Ba vị Đường hương chủ hội ngộ rất hân hoan thân thiện. Tối hôm ấy, Mã Siêu Hưng mở tiệc lớn thết đãi Vi Tiểu Bảo cùng quần hùng Thanh Mộc đường. Giữa lúc mọi người đang ăn uống, có người do thám của Xích Hoả đường đếngười báo cáo là bộ thuộc của Ngô Tam Quế đã biết việc Vi Tiểu Bảo đổi hướng sang Quảng

Tây, chúng lập tức rượt theo hiện đã đến biên giới tỉnh này, nhưng không dám tiến vào sâu còn chờ chỉ thị của Côn Minh. Mã Siêu Hưng cười nói:

- Quảng Tây không thuộc quản hạt Ngô Tam Quế. Nếu tên gian tặc kia dẫn quân vượt qua biên giới là công nhiên tạo phản rồi. Vi hương chủ! Các vị đi đường cực nhọc hãy nghỉ lại Lộ Thành vài bữa. ở đây rẽ sang Quảng Đông rồi sẽ quay về phía bắc mà tiến thì bọn Ngô Tam Quế không đuổi theo được nữa. Đoàn người nghỉ ở Lộ Thành một ngày. Vi Tiểu Bảo thấy nơi đây cách Vân Nam còn gần, trong lòng chưa hết lo sợ liền thôi thúc mọi người chuẩn bị lên đường. Sáng sớm ngày thứ ba, mọi người từ biệt Cổ Chí Trung cùng anh em Xích Hoả đường thượng lộ tiến về phía Đông. Mã Siêu Hưng cùng anh em Gia Hậu Đường đưa mọi người đi. Vi Tiểu Bảo thấy mỗi ngày cách xa Vân Nam đã hơi yên lòng. Đoàn người đi tới Quế Trung, bọn thị vệ cùng quan binh hết sợ hãi, lại dở thói cũ, đến châu huyện nào cũng quấy nhiễu các địa phương quan. Một hôm đoàn người đi tới Liễu Châu. Liễu Châu là một thành thị lớn thuộc tỉnh Quảng Tây. Viên tri phủ sở tại nghe tin Công chúa tới nơi dĩ nhiên hết sức cung ứng đón tiếp một cách cực kỳ trịnh trọng. Bọn Ngự tiền thị vệ cùng Kiêu Kỵ quan binh khác nào cá gặp nước, ở trong thành tha hồ ăn chơi phè phỡn. Tối ngày thứ ba, Vi Tiểu Bảo và Mã Siêu Hưng cùng anh em Thiên Địa Hội đang ngồi trò chuyện, bỗng thấy Lãnh đội ngự tiền thị vệ là Trương Khang Niên hốt hoảng chạy vào la lên:

- Vi tổng quản!... Rồi gã dừng lại không nói nữa. Vẻ mặt rất đỗi hoang mang. Vi Tiểu Bảo thấy má bên trái hắn sưng lên, mắt bên phải tím đen. Hiển nhiên hắn đã cùng người đánh nhau mà bị thất bại. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Ngự tiền thị vệ không đánh người đã là hay lắm rồi, kẻ nào lớn mặt dám đánh hắn? Gã không muốn cho ngự tiền thị vệ phải mất mặt với anh em Thiên Địa Hội, liền nhìn Mã Siêu Hưng nói:

- Xin Mã đại ca hãy ngồi chơi một chút. Tiểu đệ phải ra ngoài giây lát rồi trở về ngay. Mong đại ca miễn thứ. Mã Siêu Hưng đáp:

- Vi huynh đệ dạy quá lời. Huynh đệ có việc xin cứ tuỳ tiện. Vi Tiểu Bảo ra khỏi sương phòng. Trương Khang Niên theo sau. Ra ngoài rồi hắn mới nói:

- Trịnh tổng quản, Triệu nhị ca bị người bắt giữ rồi. Triệu nhị ca mà hắn nói đây tức là lãnh đội Ngự tiền thị vệ Triệu Tế Hiền. Vi Tiểu Bảo cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Tên nào mà lớn mặt thế? Phải chăng là thủ bị ở phủ Liễu Châu? Hay là bọn nha dịch của Quan phủ? Triệu đại ca phạm tội gì? Giết người chăng? Gã hỏi vậy vì nghĩ rằng nếu Triệu Tế Hiền không phạm tội giết người, gây ra án mạng, thì chẳng khi nào quan nha địa phương dám bắt giữ Ngự tiền thị vệ. Trương Khang Niên vẻ mặt bẽn lẽn, ấp úng đáp:

- Không phải quan nha bắt mà y bị giữ ở sòng bạc. Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa cao hứng, bất giác cười khach khách hỏi:

- Tổ bà nó! Sòng bạc ở Liễu Châu mà có kẻ lớn mặt dám giữ cả Ngự tiền thị vệ ư? Thật là một chuyện kỳ văn hiếm có. Chắc các vị thua bạ rồi. Có đúng thế không? Trương Khang Niên gật đầu, nhăn nhó cười đáp:

- Bọn nô tài bảy tên đến sòng Tài Xỉu đánh bạc. Con mẹ nó! Không hiểu sòng bạc có ma quỷ hay sao mà mở liên mười ba tiếng "Tài". Bảy anh em nô tài thua hết trên một ngàn lạng. Đến

tiếng thứ mười bốn, Triệu nhị ca và nô tài đều nhất quyết tiếng này phải là "Xỉu". Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Chắc lại "Tài" nữa. Trương Khang Niên nói:

- Đáng tiếc bọn nô tài không mời tổng quản đưa đi nên mới bị mắc bẫy chúng. Cả bảy tên trong bọn nô tài móc hết ngân phiếu trong mình ra đặt xuống cửa "Xỉu". Hỡi ơi!... Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Mở bạc ra lại "Tài" nữa phải không? Trương Khang Niên bóp chặt hai tay lại tỏ ra hết đường. Hắn đáp:

- Nhà cái toan thu bạc. Bọn nô tài không cho và bảo y: Cổ lai khắp thiên hạ chẳng có sòng nào mở mười bốn tiếng "Tài" liên bao giờ. Đây nhất định là chuyện cờ gian bạc lận.... Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chủ sòng vội ra dàn xếp nói là tiếng này bỏ đi không ăn mà cũng không giam. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế rồi sao nữa? Trương Khang Niên kể tiếp:

- Triệu đại ca bảo: Không được! Tiếng này nguyên là bạc "Xỉu". Nhà cái đã đụng tay vào. Bọn ta thua nhiều rồi. Lần này mới thắng sao lại không giam? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Con mẹ nó! Các vị thật là mặt lầy. Hiển nhiên thua bạc rồi còn cãi cối. Đừng nói mười bốn tiếng "Tài". Bạc rền đến 24 tiếng, ta cũng thấy qua rồi. Trương Khang Niên kể tiếp:

- Chủ sòng cũng bảo thế. Triệu nhị ca liền nói: "Chúng ta ở dưới trướng Thiên Tử tại thành Bắc Kinh chẳng bao giờ có chuyện này". Rồi y nổi nóng. Nô tài cũng rút đao ra. Chủ sòng sợ tái mặt liền dàn xếp: Bọn tiểu nhân được các vị thị vệ đại nhân đến chơi là hân hạnh lắm rồi. Khi nào bọn tiểu nhân dám lấy tiền của các vị đại nhân. Các vị đã thua bao nhiêu, bọn tiểu nhân xin hoàn lại. Triệu nhị ca liền bảo: Hay lắm! Bọn ta không thua, mà bị các ngươi đánh bạc bịp lấy mất ba ngàn một trăm năm mươi ba lạng bạc. Chỗ lẻ bỏ đi không kể coi như vận xúi mà thôi. Ngươi chỉ hoàn lại ta ba ngàn lạng là xong. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười ha hả, dắt tay Trương Khang Niên đi vào vườn hoa rồi hỏi:

- Thế là các vị phát tài rồi còn gì? Chủ sòng có trả đủ số không? Trương Khang Niên đáp:

- Chủ sòng là người biết điều lại mau mắn. Hắn nói: Dù là hạng quang côn đi ăn cơm hớt trên chốn gian hồ, cũng phải lấy nghĩa khí bạn bè làm trọng. Hắn đem ngay ba ngạn lạng bạc trao cho Triệu nhị ca. Triệu nhị ca đón lấy bạc rồi, đã chẳng cám ơn câu nào, lại còn ra điều trịch thượng bảo: Thế là ngươi may lắm đó. Lần sau còn các tệ bịp người thì ta quyết chẳng dung tha. Vi Tiểu Bảo chau mày nói:

- Nếu thế thì Triệu Tế Hiền trái quá rồi! Người ta đã lịch sự giữ thể diện cho mình, thì còn nói khích bác làm chi? Trương Khang Niên đáp:

- Tổng quản dạy phải lắm. Nô tài cũng nghĩ vậy. Giả tỷ Triệu Nhị ca nói đôi lời dễ nghe thì đã không thành chuyện. Nhưng y lấy bạc rồi còn thốt ra những điều khinh bạc làm thương tổn đến lòng tự ái của người ta một cách quá đáng.

Hồi 154 - Lão Hương Nông Bản Lãnh Kinh Người

Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Chúng ta trà trộn vào chốn giang hồ ăn cơm hót thiên hạ, dù trộm cắp lừa gạt cũng không sao, nhưng chẳng thể đắc tội với hảo bằng hữu. Trương Khang Niên ngoài miệng vâng dạ nhưng bụng nghĩ thầm:

- Bọn mình hiển nhiên làm đương sai tại Hoàng cung. Y làm đến khâm sai đại thần, hàm phong nhất đẳng Tử tước. Sao y lại bảo là bọn ăn cơm hót trên chốn giang hồ? Hắn không biết đây là Vi Tiểu Bảo nói về chuyện ngày trước gã ở thành Dương Châu vẫn la cà vào các sòng bạc, thường gặp những kẻ lừa gạt trộm cắp bị người ta bắt, chúng thường dùng những câu nói huênh hoang này để chữa thẹn. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Tại sao xẩy chuyện ẩu đả? Võ công chủ sòng cao thâm lắm phải không? Trương Khang Niên đáp:

- Không phải thế. Triệu nhị ca cùng thuộc hạ lấy bạc rồi toan dời khỏi đổ trường thì trong đám con bạc có người lên tiếng chửi đổng: "Con mẹ nó! Sao chúng phát tài dễ thế? Bọn mình? Bọn mình còn đánh bạc làm đếch gì? Sao không kéo cả vào Hoàng cung chầu chực... lão Hoàng đế... hay hơn?" Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thưa Vi tổng quản! Lúc tên phản tặc này nói đến đức Hoàng thượng, hắn đã thốt ra những câu thậm bất kính. Nô tài không dám kể hết lời. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp.

- Ta hiểu rồi. Thằng cha đó quả là lớn mật! Trương Khang Niên nói:

- Bọn nô tài thấy hắn hỗn xược, dĩ nhiên nổi giận bừng bừng. Triệu nhị ca quẳng bạc xuống bàn, rút đơn đao ra. Tay trái y nắm lấy trước ngực người kia. Hắn liền vung quyền đấm binh một cái vào đầu Triệu nhị ca làm cho y phải té xỉu. Bọn nô tài còn sáu người nhất tề xông vào động thủ. Tên phản tặc này võ công không phải tầm thường. Nô tài chưa nhìn rõ đã bị hắn đấm một quyền vào mặt hất té ra ngoài cửa phòng, rồi lập tức tối tăm mặt mũi xỉu đi không biết gì nữa. Trương Khang Niên thở dài nói tiếp:

- Khi nô tài hồi tỉnh thấy Triệu nhị ca cùng năm anh em khác đều nằm sõng sượt dưới đất. Tên phản tặc đạp một chân lên đầu Triệu nhị ca quát mắng: Sáu tên súc sinh này phải chuộc mỗi tên một ngàn lạng. Ngươi mau đi lấy bạc đến đây thì lão gia tha cho. Lão gia chỉ chờ trong vòng hai giờ mà không thấy ngươi đem bạc tới là lão gia mổ chúng làm thịt bán, cứ mỗi cân mười lạng là đủ. Mỗi tên súc sinh có thể bán được hơn ngàn lạng bạc. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi lại vừa buồn cười hỏi tiếp:

- Thằng cha đó ở phe phái nào, lộ số làm sao? Trương huynh có nhận ra không? Trương Khang Niên đáp:

- Người đó thân thể rất hùng tráng. Nắm tay hắn còn lớn hơn bát ăn cơm. Mặt loang lổ và râu quai nón, mặc áo rách tả tơi, chẳng khác một lão khiếu hoá. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hắn có bao nhiêu đồng bọn? Trương Khang Niên ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...thuộc hạ cũng không rõ. Trong sòng bạc lúc đó còn lại

17, 18 người, chẳng hiểu có phải là động bạn của hắn không? Vi Tiểu Bảo biết Trương Khang Niên bị đánh tối tăm mặt mũi, chỉ mong chạy thoạt thân, không dám nhìn kỹ. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Lão khiếu hoá này nhất định là một tay hảo hán trên chốn giang hồ. Y thấy bọn thị vệ đánh bạc hành động ngang tàng không nhịn được mới ra tay. Còn câu y bảo mổ bọn thị vệ làm thịt bán thì cái đó chưa chắc. Nếu ta điều động đại đội nhân mã đến đánh một mình y thì không phải hành vi của bậc anh hùng. Rồi gã tự nhủ:

- Nếu Mã hương chủ biết việc này, tất y cười bọn thị vệ dưới trướng mình toàn là đồ vô dụng. Gã lại tính thầm:

- Lão khiếu hoá này võ công vào hạng rất cao thâm. Ta đi cầu sư phụ đối phó với y, nếu lão nhân gia chịu viện trợ thì việc bắt y không thành vấn đề, nhưng đời nào sư phụ lại chịu ra sức giúp bọn thị vệ ở trong cung để đắc tội với đồng đạo võ lâm? Gã nghĩ tới đây rồi biết chắc dùng bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên cũng không ổn được. Đột nhiên Vi Tiểu Bảo nhớ tới hai người liền quyết định:

- Được rồi! Ta kêu bọn họ đi với mình là xong. Đoạn gã bảo Trương Khang Niên:

- Trương đại ca bất tất phải hoang mang. Để ta thân hành tới nơi xem sao. Trương Khang Niên lộ vẻ mừng vui nói:

- Dạ dạ! Thuộc hạ đi kêu một trăm người theo Vi tổng quản chắc là đủ rồi. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Bất tất phải đem nhiều người đi. Trương Khang Niên nói.

- Tổng quản nên cẩn thận là hơn, thủ cước lão khiếu hoá này thực sự rất ghê gớm. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không lo. Đã có ta. Gã về phòng mình lấy một xấp ngân phiếu, mười mấy đĩnh vàng bỏ vào túi rồi đến ngoài thiên phòng mé đông gõ cửa hỏi:

- Hai vị có trong này không? Cửa phòng mở, Lục Cao Hiên ra đón vào. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hai vị hãy đi theo bản sứ, chúng ta cần làm một việc. Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả đồng thanh đáp:

- Xin tuân lệnh. Rồi theo Vi Tiểu Bảo ra đi. Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả ăn mặc theo sắc phục của quân sĩtong Kiêu Kỵ Doanh, vẫn tuỳ tùng để bảo vệ cho Vi Tiểu Bảo từ Côn Minh về tới đây. Hai người sợ bị bại lộ hành tung nên không làm một việc gì, suốt ngày ru rú trong nhà, buồn đến chết. Bây giờ chúng được Vi Tiểu Bảo kêu đi hoạt động, trong lòng rất cao hứng, hăm hở đi ngay. Trương Khang Niên thấy Vi Tiểu Bảo chỉ đem hai tên quân sĩ ở Kiêu Kỵ Doanh đi theo thì trong lòng không khỏi lo ngại, nói:

- Tổng quản đại nhân! thuộc hạ đi kêu thêm mấy anh em thị vệ bảo hộ cho Tổng quản. Vi Tiểu

Bảo cười đáp:

- Không cần. Đi nhiều càng thêm bận. Trương đại ca cho một trăm tên đi, nếu họ bị bắt giữ mà mỗi mạng phải chuộc một ngàn lạng bạc thì ta mất số mười vạn lạng, há chẳng đau xót ư? Bây giờ chúng ta đi bốn người, nếu bị bắt chỉ mất bốn ngàn lạng thì chẳng có chi đáng kể, ta khỏi phải quan tâm. Trương Khang Niên biết gã nói đùa, nhưng chỉ có hai tên quân đi theo là mạo hiểm quá chừng, hắn rất lấy làm áy náy. Hắn liền nhắc nhở:

- Dạ! dạ! có điều tên phản tặc kia rất cao cường! Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! ta sẽ thử tỷ đấu với hắn. Nếu ta thua sẽ xin hắn đừng mổ đem bán thịt là xong. Trương Khang Niên cặp lông mày nhăn tít lại không dám nói nữa. Hắn có biết đâu hai tên quân sĩ ở Kiêu Kỵ Doanh này bản lãnh rất cao thâm, đều là nhân vật đứng vào hạng nhất trong võ lâm. Ngay một mình ủy Tôn Giả đã đủ chống chọi với Thập Bát La Hán chùa Thiếu Lâm. Nay lại thêm Lục Cao Hiên nữa thì dù có cả Thập Bát La Hán chùa Thiếu Lâm cùng đến đây cũng không sợ thất bại. Hiện giờ chỉ phải đối phó với một tên vô lại trong đổ trường thì bất luận võ công hắn cao thâm đến đâu cũng chẳng thể nào hạ được hai nhân vật của Thần Long Giáo này. Trương Khang Niên dẫn Vi Tiểu Bảo đến đổ trường. Vừa tới cửa đã nghe trong sòng có người lớn tiếng quát:

- Đôi Thiên Bài của ta, ngoại trừ cặp Chí Tôn Bảo, còn thì khắp thiên hạ không ai địch nổi. Một người khác cười ha hả nói:

- Xin lỗi ông bạn! Tiểu đệ mới rút được một con sau điểm và một con ba điểm. Bỗng nghe đánh "đét" một tiếng. Dường như người nói trước vật con bài xuống bàn rồi lớn tiếng thoá mạ. Vi Tiểu Bảo cùng Trương Khang Niên đưa mắt ra hiệu cho nhau. Hai người cùng nghĩ bụng:

- Sao bọn họ lại còn mở cuộc bài bạc với nhau? Vi Tiểu Bảo rảo bước tiến vào. Trương Khang Niên nơm nớp theo sau. Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả tới trước sảnh đường liền đứng lại chờ chỉ thị của Vi Tiểu Bảo. Trong sảnh đường kê một cái bàn lớn. Bốn người chia ra ngồi bốn góc đang đánh bạc. Triệu Tế Hiền và năm tên thị vệ vẫn nằm co dưới đất. Mé đông la người râu quai nón, quần áo rách rưới thủng trăm chỗ để hở lông lá và da thịt đen sì. Chính là láo khiếu hoá đó. Mé nam một gã thanh niên thư sinh, tướng mạo anh tuấn ngồi. Vi Tiểu Bảo vừa ngó thấy không khỏi sửng sốt, tự hỏi:

- Đúng hắn rồi! Sao hắn lại ở đây? Nguyên người này là Lý Tây Hoa. Dạo trước ở Bắc Kinh Vi Tiểu Bảo đã được gặp rồi. Võ công Lý Tây Hoa rất cao thâm, nhưng hắn trúng phải "Ngưng huyết thần trảo" của Trần Cận Nam. Từ đó trở đi không thấy mặt hắn đâu nữa. Ai ngờ nay Vi Tiểu Bảo lại gặp hắn ở trong sòng bạc thành Liễu Châu. Nhân vật ngồi mé tây có vẻ là một hương nông lối 50 tuổi. Lão này mặc áo vải, vẻ mặt nhăn nhó ra chiều buồn bã. Cặp lông mày rủ thấp. Hiển nhiên lão thua cay không ngóc đầu lên được. Ngồi ở mẽ bắc là một người tướng mạo rất kỳ dị. Người này lùn tịt lại béo chùn béo chụt. Toàn thân hắn coi chẳng khác nào một trái banh thịt, nhưng quần áo hắn rất trang trọng. áo trường bào và áo choàng đều bằng gấm đoạn. Ngũ quan trên mặt xúm xít cả vào một chỗ, tựa hồ bị người ta vo tròn lại với nhau. Người lùn tịt và mập ú tay cầm hai con bài. Cặp mắt lớn nhắm lại chỉ còn bằng sợi dây. Hắn chú ý nhìn vào con bài. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Chẳng hiểu Lý Tây Hoa còn nhận được ta không? Ta cách biệt hắn đã lâu ngày mà bây giờ mình lại mặc quan phục thì chắc hắn không thể nhận ra được. Âu là ta cứ từ từ quan sát xem

sao, không nên hô hoán hắn vội. Gã nghĩ vậy rồi tươi cười cất tiếng hỏi:

- Thưa bốn vị bằng hữu! Thấy bốn vị chơi bài thú qua, tiểu đệ cũng muốn vào ngồi một cửa được chăng? Gã vừa nói vừa tiến gần vào. Vi Tiểu Bảo thấy tiền bạc trắng xoá trên bàn. Cả thảy đến năm sáu ngàn lạng. Đống bạc của lão hương nông nhiều hơn hết. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Lão này được nhiều thì phải. Thế mà sao lão đeo bộ mặt đưa ma tựa hồ đã bị thảm bại mới thật là kỳ! Lại thấy người vừa lùn vừa mập đưa ba ngón tay bằng ba trái chuối từ từ sờ vào con bài. Đột nhiên hắn la lên một tiếng:

- Trời ơi! Vi Tiểu Bảo bỗng giật bắn người lên. Lão lùn mập lại cười hô hố nói:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Thử xem phen này có ăn được lão không? Hắn nói rồi vật quân bài đánh "đét" một cái xuống bàn. Chính là con "Mai hoa" mười điểm. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Trong tay hắn chắc còn con "Mai hoa" nữa. Cặp Mai hoa là nước bài cao lắm rồi. Mọi người vừa ngó thấy đều ngạc nhiên, nhưng rồi ai nấy đều cười ồ. Nguyên con này là tứ lục, cộng lại cũng là mười điểm. Mười điểm với mười điểm vẫn là "Bế thập". Trong bài cửu "Bế thập" là nước bài thấp nhất. Huống chi hắn lại là nhà con. Dù nhà cái có phải "Bế thập" cũng vẫn ăn được "Bế thập" của nhà con. Lão hương nông vẫn mặt buồn rười rượi. Vi Tiểu Bảo thấy trước mặt lão là một đôi cửu, mà lão lại làm cái thì nước bài còn cao hơn nhiều. Gã nghĩ bụng:

- Lão này nét mặt vẫn lầm lỳ. Thế mới là tay cờ bạc lợi hại. Nên biết người đánh bạc thua chẳng chồm lên, được không hý hửng mới là cao thủ trong đổ lâm. Con người như vậy thua hay được là trông và vận hên xui, chứ chẳng thể lấy thành bại luận anh hùng. Lão lùn mập thấy mọi người cười rộ, lấy làm kỳ hỏi:

- Có gì đáng cười đâu? Rồi hắn quay sang nhìn lão hương nông nói:

- Ta có một đôi mười điểm là vừa đủ thắng một đôi chín điểm của lão. Lấy trăm lạng bạc giam vào cho ta đi! Lão hương nông lắc đầu đáp:

- Thế là ông bạn thua chứ không phải lão hán thua. Lão lùn mập tức giận la lên:

- Phải chăng lão khinh nhờn ta? Lão thử đếm đi coi. Này nhé Một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười. Con bài kia cũng một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười. Hai con cùng mười điểm thì chẳng phải là đôi "Thập điểm" thì còn là đôi gì? Vi Tiểu Bảo liếc nhiên Trương Khang Niên nghĩ bụng:

- Để cho thằng cha này làm ngự tiền thị vệ thì phải. Thua cũng cãi cối là được. Lão hương nông vẫn lắc đầu đáp:

- Đó là "Bế thập". Ông bạn thua rồi. Lão lùn mập vẻ mặt hầm hầm tức giận đứng phắt dậy. Không ngờ lão đứng lên lại thấp đi một cái đầu, vì trước lão ngồi trên ghế, hai chân lơ lửng nên cao hơn hắn đứng. Hắn chĩa ngón tay lớn bằng trái chuối chỉ vào mũi lão hương nông lớn tiếng quát:

- Bài của ta "Bế thập" thì bài của lão "Bế cửu". "Bế thập" dĩ nhiên cao hơn

"Bế cửu". Lão hương nông đáp:

- Bài của lão hán là một đôi cửu. Còn bài của ông bạn là "Bế thập". "Bế thập" tức là bét rồi. Lão lùn mập vẫn lớn tiếng:

- Hiển nhiên lão khinh khi ta quá lắm! Vi Tiểu Bảo không nhịn được, xen vào:

- Lão huynh! Bài của lão huynh không thành đôi. Rồi gã bới ở trong đám bài bỏ đó lấy ra một con "Mai hoa", một con "Tứ lục". Gã đặt vào bên con "Mai hoa" và con "Tứ lục" của lão lùn mập, nói tiếp:

- Thế này mới là thành đôi. Bài của lão huynh cũng mười điểm nhưng không giống nhau. Một con "Mai hoa" toàn đen. Một con "Tứ lục" có điểm đỏ thì thành đôi thế nào được? Lão lùn mập không chịu trỏ vào cặp chín điểm hỏi:

- Hai con chín điểm của y có giống nhau đâu? Một con toàn đen, một con có màu đỏ, nghĩa là cũng không giống nhau. Làm sao chín điểm lại lớn hơn mười điểm được? Vi Tiểu Bảo thấy hắn cãi chầy cãi cối. Trong lúc nhất thời không thể giải thích rõ được. Gã đành đáp:

- Lệ luật của bài cẩu là như vậy. Trước nay bao giờ cũng thế. Lão lùn mập hỏi:

- Dù trước nay bao giờ cũng thế nhưng vẫn không thông. Không thông là không được rồi. Chúng ta có bàn đến chuyện hợp lý, hay không cần đếm xỉa đến lý luận? Lý Tây Hoa và lão khiếu hoá chỉ ngồi cười ruồi chứ không nói gì. Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Đánh bạc dĩ nhiên phải có lề luật. Không có lề luật thì còn đánh bạc thế nào được? Lão lùn mập hỏi:

- Được lắm! Vậy ta hỏi chú: Làm sao đôi mười điểm của ta lại không được cặp chín điểm của hắn? Hắn nói rồi cầm hai con "Mai hoa" vật xuống trước mặt. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Ô hay! Bài của lão huynh có phải đôi này đâu? Lão lùn mập tức giận đến cực điểm. Hắn phùng má trợn mắt quát:

- Thằng lỏi khốn kiếp kia! Ai bảo đôi này không phải của ta Hắn vừa nói vừa quật cặp "Mai hoa" xuống bàn đánh "chát" một tiếng. Rồi hắn lại lật lên nói tiếp:

- Vừa rồi ta quật bài xuống bàn hãy còn để dấu lại đây. Ngươi mở mắt ra mà coi. Mọi người nhìn trên mặt bàn thấy vết quân bài rất rõ. Chỗ bài vật xuống mặt bàn lõm vào. Thủ kình của hắn thật là ghê gớm! Vi Tiểu Bảo há miệng líu lưỡi chưa kịp trả lời thì lão hương nông lên tiếng:

- Phải rồi! Phải rồi! Lão huynh được rồi. Một trăm lạng bạc đây. Lão lấy một thoi bạc lớn đặt xuống trước mặt lão lùn mập. Tiếp theo lão cầm

32 con bài đảo một hồi rồi chia làm bốn phần, mỗi phần tám con, bày rất ngay ngắn. Lão hương nông xếp bài ngay ngắn rồi nhẹ nhàng đẩy một xấp bài ra giữa bàn. Tiếp theo lão đẩy đống bạc lớn trước mặt ra ngoài. Vi Tiểu Bảo nhanh mắt đã nhìn thấy trên mặt bàn in vết cả ba mươi hai quân bài và gã không hiểu lão hương nông làm cách nào thành hiện tượng như thế được? Vừa rồi lão lùn mập vật mạnh quân bài xuống khiến cho mặt bàn lõm vào, thủ kình đã là ghê gớm! Bây giờ lão hương nông nét mặt vẫn thản nhiên, tay cầm bài chia một cách tự nhiên tuyệt không ra vẻ phát huy kình lực mà khiến cho 32 quân bài in vết trên bàn. Tuy những vết này không sâu bằng vết cặp Mai hoa vừa rồi, chỉ lờ mờ như có như không, tinh mắt mới nhìn

thấy, nhưng thủ pháp cầm vật nặng cũng như vật nhẹ đủ tỏ võ công của lão hương nông ít ra là chẳng kém gì lão lùn mập. Lão hương nông đẩy bạc ra đã che đi phần lớn những vết quân bài. Về nghề đánh bạc Vi Tiểu Bảo đã thành thạo từ thuở nhỏ. Gã chỉ liếc mắt một cái đã ngó thấy Thiên Bài, Địa Bài, Nhân Bài đều xếp thành đôi. Gã còn biết đây là lão hương nông đã ngấm ngầm hý lộng quỷ thần. Lão lùn mập đặt hai trăm lạng bạc xuống cửa Thiên Môn rồi hô lớn:

- Gieo thò lò đi! Gieo thò lò đi! Hắn lại nhìn Lý Tây Hoa và lão khiếu hoá giục:

- Đặt tiền lẹ đi! Sao còn lừng khừng hoài? Lý Tây Hoa cười đáp:

- Lão huynh nóng nảy quá. Nếu vậy hai vị hãy đánh với nhau đi! Lão lùn mập nói:

- Càng tốt! Rồi quay sang hỏi lão khiếu hoá:

- Ông bạn có đặt tiền không? Lão khiếu hoá lắc đầu đáp:

- Lão phu không đặt "Bế Thập" mà ăn "Bế Cửu". Lối bài câu này lão phu không hiểu. Lão lùn mập tức giận hỏi:

- Phải chăng lão bảo ta đánh không đúng luật? Lão khiếu hoá cãi:

- Lão phu chỉ nói mình không hiểu chứ có bảo lão huynh chơi không đúng kiểu đâu? Lão lùn mập tức giận thoá mạ:

- Con mẹ nó! Toàn là hạng chẳng ra gì. Này! Còn thằng nhỏ kia nữa. Ngươi có đánh không mà cứ lém miệng hoài? Câu này dĩ nhiên hắn nói với Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cười hỏi lại:

- Tại hạ chung với nhà cái. Vị đại ca này! Tiểu đệ làm cái chung với đại ca được chăng? Gã vừa nói vừa bốc ra một nắm vàng đĩnh bỏ xuống bàn. Kim quang sáng rực. Chỗ này ít ra có đến trên ngàn lạng bạc. Lão hương nông đáp:

- Hay lắm! Tiểu huynh đệ phước to mạnh lớn, chắc là thắng. Lão lùn mập lại tức mình hỏi:

- Lão nói vậy thì ta chỉ có phần thua thôi ư? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu lão huynh sợ thua đau thì đặt ít đi cũng được. Lão lùn mập càng tức, lớn tiếng:

- Ta đặt thêm hai trăm lạng. Hắn lại lấy hai đĩnh bạc lớn nữa đặt xuống cửa Thiên Môn. Lão hương nông nói:

- Tiểu huynh đệ mới tay hên vận hãy gieo thò lò đi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm! Gã lượm bộ thò lò cầm tay lắc một chút liền biết có đổ chì, trong bụng mừng thầm tự nhủ:

- Sòng bạc ở đây quả nhiên chơi được. Gã chỉ sợ lâu nay không luyện tập, thủ pháp kém linh hoạt. Nhưng thấy trong con thò lò đổ chì, gã rất yên lòng, miệng lâm râm khấn khứa:

- Thiên linh! Địa linh! Đổ thần Bồ Tát đệ nhất linh! Những tiểu quỉ thò lò ở đâu ra mà khiêng bạc. Cứ khiêng từng thoi một vào nhà cho ta ăn hết. Rồi gã quát lên một tiếng, xoay tay một vòng gieo thò lò xuống. Quả nhiên được bảy điểm. Cửa Thiên Môn lấy phần bài thứ nhất, nhà cái lấy phần thứ ba. Vi Tiểu Bảo nhìn vết quân bài trên mặt bàn đã biết lão lùn mập được một

con "Tứ lục", một con "Hổ đầu" trừ hàng chục đi chỉ còn một điểm. Còn phần của gã là đôi Địa bài. Gã vừa gieo thò lò vừa bảo lão hương nông:

- Lão huynh! Tiểu đệ gieo thò lò. Lão huynh coi bài. Được hay thua trông vào thiên mệnh. Lão hương nông cầm bài lên coi rồi gấp lại để xuống bàn. Lão lùn mập cười khẩy một tiếng vật con Tứ lục lên nói:

- Mười một điểm! Tuyệt diệu! Đoạn lão thò tay lật bài của nhà cái lên đếm:

- Một, hai, ba, bốn. Tất cả bốn điểm. Thế là ta thắng rồi. Vi Tiểu Bảo cùng lão hương nông ngơ ngác nhìn nhau. Lão lùn mập giục:

- Giam tiền lẹ đi! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cứ nhiều điểm là được, ít điểm là thua. Bất chấp Thiên cống Địa cống thành đôi hay không cũng được ư? Lão lùn mập đáp:

- Chẳng thế thì còn gì nữa? Chẳng lẽ ngươi có bốn điểm đòi ăn của ta hai mươi mốt điểm? Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi. Vậy cứ theo cách này. Gã cầm bốn đĩnh vàng nhỏ đưa ra nói:

- Mỗi đĩnh vàng này ăn một trăm lạng bạc. Lão huynh đặt tiền đi! Lão lùn mập khoan khoái cười nói:

- Ta vẫn đặt bốn trăm lạng. Nếu đặt nhiều sợ các vị thua đau xót ruột.

Hồi 155 - Trong Sòng Bạc Chạm Trán Cừu Nhân

Vi Tiểu Bảo nhìn vết bài trên bàn, gieo thò lò xuống thành năm điểm. Nhà cái lấy bài trước tiên là một cặp Thiên Bài. Lão lùn mập rút được một con Trường tam và một con Bản đăng. Cả hai con này góp lại chưa nhiều điểm bằng một con Thiên bài. Miệng hắn càu nhàu thoá mạ. nhưng cũng chịu thua. Hắn lại lấy bốn trăm lạng bạc ra đặt. Lão lùn mập đánh ba ván thua hết sạch sành sanh. Trước mặt không còn lấy một lạng bạc. Hắn đỏ bừng mặt lên coi như một trái banh máu. Hai bàn tay to tướng của hắn sờ soạng khắp chỗ trong mình nhưng sờ mãi chẳng thấy vật gì đem ra đặt cửa được. Hắn chợt nhớ tới Triệu Tề Hiền nằm dưới đất, liền hỏi:

- Anh chàng kia cũng đáng mấy trăm lạng. Lão phu đặt cửa bằng hắn được không? Hắn vừa nói vừa kéo Triệu Tề Hiền đặt nằm ngang trên bàn bạc. Triệu Tề Hiền đã bị điểm huyệt không nhúc nhích được, để mặc ai muốn làm gì thì làm. Lão khiếu hoá bỗng cất tiếng:

- Hãy khoan! Mấy tên thị vệ này do tại hạ bắt được, sao lão huynh lại đem ra đánh bạc? Lão lùn mập đáp:

- Mượn tạm một chút không được hay sao? Lão khiếu hoá hỏi vặn:

- Được chẳng nói làm chi, nhưng thua thì đòi vào đâu? Lão lùn mập chưng hửng một chút rồi đáp:

- Không thể thua được. Lão khiếu hoá hỏi:

- Giả tỷ lão huynh đang vận xúi thua nữa thì làm thế nào? Lão lùn mập đáp:

- Cái đó dễ lắm! Trong thành Liễu Châu hiện nay nhan nhản những Ngự tiền thị vệ, có thiếu gì đâu? Tại hạ sẽ bắt mấy tên để trả lại là xong. Lão khiếu hoá gật đầu nói:

- Nếu vậy thì được. Lão lùn mập thúc giục Vi Tiểu Bảo:

- Gieo thò lò lẹ đi! Vi Tiểu Bảo nhìn lão hương nông nói:

- Xin lão huynh lại rửa bài, xếp bài như trước. Lão hương nông không nói gì, lẳng lặng xoa ba mươi hai con bài trên mặt bàn một lúc rồi xếp thành bốn phần. Vi Tiểu Bảo dòm ngó không khỏi giật mình kinh hãi, vì trên mặt bàn chẳng những không có vết bài mới, mà cả những vết cũ cũng bị lão vận nội lực xoá đi hết. Chỉ còn mấy chục đường ngang vạch dọc, trông không có rõ gì nữa. Giả tỷ lão lùn mập đặt cửa bằng vàng bạc thì Vi Tiểu Bảo chẳng quan tâm để lão hương nông đánh với hăn. Ai thua ai được cũng không can gì đến gã. Nhưng bây giờ lão lùn mập lại đặt cửa bằng Triệu Tề Hiền mà minh không ăn được thì hỏng bét. Gã không biết những quân bài lớn ở chỗ nào thì tài gieo thò lò của gã cũng bằng vô dụng. Gã liền nói:

- Chỉ có hai người đánh, hà tất phải chơi bài cẩu? Sao bằng cứ gieo thò lò ai nhiều điểm là được. Lão lùn mập gục gặc cái đầu đáp:

- Lão gia thích đánh bài cẩu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Lão huynh không hiểu bài cẩu thì đánh làm chi? Lão lùn mập nổi giận, túm lấy ngực Vi Tiểu

Bảo nhấc bổng lên vừa lắc vừa thoá mạ:

- Con bà nó! Mi bảo ta không hiểu bài cẩu ư? Vi Tiểu Bảo bị hắn lắc một hồi, bao nhiêu khớp xương toàn thân bật lên những tiếng "rắc rắc". Bỗng nghe phía sau có tiếng người la:

- Sư ca! Buông xuống mau! Không làm thế được. Chính là thanh âm ủy Tôn Giả. Lão lùn mập một tay vẫn xách Vi Tiểu Bảo giơ lên, mặt hắn lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Ngươi ở đâu đến đây? Sao lại không được? Lại nghe thanh âm Lục Cao Hiên cất lên:

- Cao Tôn Giả! Vị này là Vi... Vi đại nhân, một nhân vật rất nhiều lai lịch. Tôn giả chớ đắc tội với y. Mau mau đặt y xuống. Lão lùn mập ngập ngừng hỏi:

- Y là... Vi... con mẹ nó. Vi Tiểu Bảo phải không? Nay ta mới kiếm được gã. Bỗng hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Tay vẫn nắm giữ Vi Tiểu Bảo. ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên cùng đứng ra ngăn chặn. Lục Cao Hiên hỏi:

- Cao Tôn Giả! Tôn Giả đã biết lai lịch của Vi đại nhân sao còn vô lễ như vậy? Mau mau buông tay ra. Lão lùn mập đáp:

- Dù là giáo chủ thân hành tới đây ta cũng không tha, trừ phi có thuốc giải đưa ra. ủy Tôn Giả hỏi:

- Sư ca! Đừng làm nhộn nữa! Sư ca không uống... cái đó, thì cần lấy thuốc giải làm chi? Lão lùn mập đáp:

- Hừ! Ngươi thì biết cái gì mà hỏi? Tránh ra đi! không thì đừng trách ta đây bất lịch sự. Vi Tiểu Bảo lơ lửng trên không nhưng nghe ba người đối đáp, gã xoay chuyển ý rồi hiểu ngay, bụng bảo dạ:

- Té ra lão lùn mập này là Cao Tôn Giả, sư huynh của ủy Tôn Giả. Ngày trước hắn ở cung Từ Ninh, ẩn trong chăn mụ điếm già. Cả đôi cùng loã thể. Hắn đã ôm mụ kia chạy trốn. Hôm ấy hắn chạy nhanh quá ta không trông rõ mặt. Đúng rồi! Người hắn lùn tịt và béo chùn béo chụt coi chẳng khắc một trái banh thịt. Chính hắn rồi không còn nghi ngờ gì nữa. Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ:

- ủy Tôn Giả đã nói ngày trước hắn đi theo sư huynh là Cao Tôn Giả, vâng lệnh giáo chủ ra hải ngoại làm việc. Hai người đang lênh đênh trên mặt biển thì gặp gió bão, không thể trở về đúng hẹn, nên phải uống Độc long hoàn. Chất độc phát tác: ủy Tôn Giả biến thành cao nghếu cao nghều mà gầy khẳng gầy kheo. Còn Cao Tôn Giả biến thành lùn tịt lại mập thù lù. Thật đáng tức cười! Hai lão này đã uống thuốc giải thì lão Cao Tôn Giả vừa lùn vừa mập kia còn đòi lấy thuốc giải làm gì? à phải rồi! Mụ điếm già giả Thái hậu còn chất độc Cửu long hoàn ở trong người chưa được giải trừ. Thằng cha Cao Tôn Giả này lại ngủ chung chăn với mụ, dĩ nhiên là thân nhau lắm. Gã nghĩ tới đây liền lớn tiếng hỏi:

- Lão huynh muốn lấy thuốc giải Độc long hoàn mà sao không buông ta xuống lẹ đi. Cao Tôn Giả vừa nghe thấy ba chữ "Độc long hoàn" da thịt toàn thân run lên bần bật. Hắn co tay mặt lại đựt Vi Tiểu Bảo xuống. Hắn lại chìa tay trái ra la lên:

- Đưa đây! Lẹ lên! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão vô lễ với ta như vậy ư? Hừ hừ!... Gã thò tay vào bọc lấy tấm Ngũ long lệnh ra lớn tiếng quát:

- Cái này là cái gì? Cao Tôn Giả sắc mặt biến đổi, bất giác lùi lại một bước. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Cao Tôn Giả! vừa rồi lão đã nói gì? Cao Tôn Giả đột nhiên nhảy vọt lại. Tay trái hắn nắm lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo. Miệng quát lớn:

- Lấy thuốc giải cho mau! Bàn tay to tướng của hắn nắm vào chỗ huyệt đại truy. Hắn chỉ nhả chưởng lực ra một chút là lập tức Vi Tiểu Bảo phải đứt hết tâm mạch. ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên đồng thời la hoảng:

- Không làm thế được! Không làm thế được! Tiếng quát chưa dứt, trên minh Cao Tôn Giả đồng thời bị ba bàn tay đặt vào. Bàn tay của lão khiếu hoá đè lên huyệt Bách hội trên đỉnh đầu hắn. Bàn tay Lý Tây Hoa ấn vào huyệt Ngọc châm ở sau gáy. Còn lão hương nông để bàn tay vào trước mặt, ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào mí mắt Cao Tôn Giả. Huyệt Bách Hội và huyệt Ngọc chẩm là hai huyệt trọng yếu trong người. Còn hai ngón tay của lão hương nông chỉ ấn mạnh một chút là móc được tròng mắt của Cao Tôn Giả ra. Cao Tôn Giả người lùn quá, còn thấp hơn Vi Tiểu Bảo nửa cái đầu, thậm chí ba lão đồng thời động thủ đều nhắm vào khu vực ở trên đầu hắn, vì huyệt đạo trước ngực và sau lưng đều không với tay tới được. ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên biết ba người động thủ là những nhân vật võ nghệ cao cường. Nếu cả ba đồng thời nhả kình lực ra thì e rằng cái đầu tròn trĩnh của Cao Tôn Giả phải nát nhừ, liên đồng thanh la:

- Không làm thế được! Không làm thế được! Lão khiếu hoá nói:

- Lão lùn này! Mau buông tay ra! Cao Tôn Giả đáp:

- Gã chịu đưa thuốc giải là ta tha liền. Lão khiếu hoá quát:

- Nếu lão không buông là ta nhả kình lực ra đó. Cao Tôn Giả nói:

- Chết thì cùng chết cả! Đột nhiên ủy Tôn Giả thò tay vào dưới nách lão khiếu hoá. Lục Cao Hiên nắm lấy sau gáy Lý Tây Hoa. Cả hai lão ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên đứng rất gần, mình lại mặc sắc phục quân sĩ Kiêu Kỵ Doanh. Lão khiếu hoá và Lý Tây Hoa tuy nghe hai người này có quen biết Cao Tôn Giả, nhưng không ngờ võ công họ cao cường đến thế. Chỉ một chiêu hai lão liền bị kềm chế. Hai lão Uỷ, Lục đồng thanh hô:

- Mọi người đều buông tay hết ra. Lão hương nông buông tay ở mặt Cao Tôn Giả, nhưng hai tay lão nắm vào sau lưng ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên. Lão nói:

- Hai người hãy buông tay trước. Lão khiếu hoá cười rộ nói:

- Ha ha! Thật đáng tức cười. Thú quá! Thú quá! Lão buông tay ra nhưng lại chụp nhanh như chớp vào sau gáy lão hương nông. Biến diến này khiến cho cả bảy người là Vi Tiểu Bảo, Cao Tôn Giả, Lý Tây Hoa, Lục Cao Hiên, ủy Tôn Giả, lão hương nông và lão khiếu hoá đều bị kiềm chế theo thế liên hoàn. Huyệt đạo trọng yếu của mỗi người đều ở dưới bàn tay người bên cạnh. Chỉ trong khoảnh khắc cả bảy người đều trơ ra như tượng gỗ chẳng ai dám nhúc nhích. Ngoại trừ Vi Tiểu Bảo là người biết rõ thân thế Cao Tôn Giả, còn sáu người kia chẳng hiểu người kiềm chế mình là ai? Vi Tiểu Bảo la lên:

- Trương Khang Niên! Ngươi ở đây làm chi? Lúc này trong đổ trường chỉ có một mình Trương Khang Niên là ở ngoài vòng cương toả. Y nghe Vi Tiểu Bảo hô hoán liền dạ một tiếng. Trương Khang Niên rút yêu đao ra đánh soạt một cái. Cao Tôn Giả quát lớn:

- Tên thị vệ chó má kia! Ngươi có giỏi thì xông vào đây. Trương Khang Niên giơ yêu đao lên, nhưng lại sợ Cao Tôn Giả sát hại Vi Tiểu Bảo nên không dám tới gần. Vi Tiểu Bảo ở giữa trong đám người bị kiềm chế nhận thấy trong đây là cuộc tao ngộ lạ lùng chưa từng trải qua, bất giác reo lên:

- Thú quá! Thú quá! lão lùn mập kia! Lão phóng chưởng hạ sát ta chẳng có điều chi quan hệ, hay chính lão bị uổng mạng cũng không sao, còn thuốc giải độc long hoàn thì lão vĩnh viễn đừng hòng lấy được nữa. Da thịt toàn thân lão sẽ bị nát ra từng mảnh một rớt xuống. Trước hết đầu lão sẽ trụi nhẵn thín, rồi đến Cao Tôn Giả quát lên:

- Không được nói càn nữa! Vi Tiểu Bảo vẫn cười ha hả nói tiếp:

- Mặt lão sút hết da thịt còn trơ lại những lỗ hổng! Gã nói tới đây bỗng ngoài sảnh đường có người lớn tiếng hô:

- Chúng ở cả trong này! Tiếp theo tiếng một người khác cất lên:

- Hãy bắt hết cả bọn chúng rồi sẽ tính. Mọi người quay đầu nhìn ra cửa sảnh đường. Đột nhiên ánh bạch quang lấp loáng. Một người tay cầm trường kiếm đi quanh một vòng. Mọi người liền cảm thấy hoặc trên đầu vai, hoặc các yếu huyệt bỗng tê chồn. Chúng bị điểm huyệt cả rồi. Chỉ trong khoảnh khắc, ai nấy đều nhủn ra ngã lăn xuống đất. Ngoài cửa sảnh đường có ba người đứng. Vi Tiểu Bảo chợt nhìn thấy đã la lên:

- A Kha! nàng cũng đến... Gã vừa mở miệng nói đến đây, bỗng cảm thấy trái tim chìm xuống, liền dừng lại. Gã đã ngó thấy hai người đứng bên A Kha, mé tả là Lý Tự Thành, mé hữu là Trịnh Khắc Sảng, con người mà gã chán ghét nhất đời. Một người ở đầu đằng đông đã tra trường kiếm vào vỏ. Hai ty chắp để sau lưng, miệng tủm tỉm cười ruồi. Hắn chính là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Bọn Cao Tôn Giả, lão khiếu hoá, Lý Tây Hoa kiềm chế lẫn nhau không ai nhúc nhích được thì đột nhiên một tay cao thủ là Phùng Tích Phạm tới nơi. Hắn chẳng mất chút sức lực nào đã điểm té cả bảy người. Trương Khang Niên cũng bị trúng một kiếm. Cao Tôn Giả ngồi phệt dưới đất, người càng lùn tịt. Hắn tức giận quát:

- Ngươi là cái thá gì mà dám điểm huyệt Dương quan và huyệt Thần đường trong mình lão gia? Phùng Tích Phạm cười lạt đáp:

- Võ công ngươi khá lắm, mới tự biết mình bị điểm trúng những huyệt đạo nào. Cao Tôn Giả tức giận quát:

- Mau giải khai huyệt đạo cho lão gia! Lão gia quyết đấu với ngươi một trận. Con mẹ nó! Hành động ám toán này đâu phải là hảo hán? Phùng Tích Phạm cười đáp:

- Mẹ kiếp! Ngươi là hảo hán thì hãy nằm co dưới đất làm một đấng anh hùng không nhúc nhích. Cao Tôn Giả tức giận cãi.

- Lão gia ngồi đây chứ có nằm co đâu? ngươi không có mắt hay sao? Phùng Tích Phạm giơ chân trái lên khẽ đá vào vai Cao Tôn Giả cho hắn ngã nằm dưới đất. Nhưng lạ thay! Xương sống hắn

vừa đụng mặt đất lại bật lên ngay thanh ra hắn vẫn ngồi. Nguyên mông đít Cao Tôn Giả to lớn đặc biệt. Trọng lượng toàn thân hắn tập trung cả ở chỗ này, nên sau khi hắn ngã xuống không cần vận kình lực cũng tự nhiên ngồi bật lên. Trịnh Khắc Sảng cười hô hố nói:

- Kha muội hãy coi kìa! Đay là Bất Đảo ông (người không té) coi có ngộ không? A Kha mỉm cười đáp:

- Thật là cổ quái! Trịnh Khắc Sảng lại nói:

- Muội muội muốn kiếm tên tiểu quỷ này để trả thù thì nay sẽ được mãn nguyện. Chúng ta bắt gã từ từ trị tội, hay là vung kiếm chém cho gã một nhát? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Hai chữ "tiểu quỷ" chỉ trỏ vào ta mới hợp lý. Chẳng lẽ A Kha lại muốn kiếm ta để báo thù? Ta có chỗ nào đắc tội với nàng đâu? A Kha nghiến răng đáp:

- Tiểu muội còn phải thấy gã lúc nào là bực mình lúc ấy. Chém phứt gã đi cho rồi. Cô dứt lời rút kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một cái, tiến đến trước mặt Vi Tiểu Bảo. Bọn Cao Tôn Giả, ủy Tôn Giả, Lục Cao Hiên và Trương Khang Niên bốn người đồng thanh la lên:

- Không thể giết y được. Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Sư tỷ ơi! Tiểu đệ có gì đắc tội?... Gã chưa dứt lời, A Kha đã hằn học quát hỏi:

- Ta là sư tỷ ngươi hồi nào? Thằng quỷ con kia! Ngươi đã nghĩ ra bao nhiêu cách để làm nhục ta? Cô giơ kiếm lên nhằm trước ngực gã đâm tới. Mọi người bật tiếng la hoảng:

- úi chao! Nhưng thanh trường kiếm hất ngược trở lại. Nguyên Vi Tiểu Bảo đã mặc bảo y hộ thân. Mũi kiếm đâm tới không xuyên vào được. A Kha còn đang sửng sốt, Trịnh Khắc Sảng đã hô lên:

- Muội muội đâm vào mắt gã. A Kha đáp:

- Phải đấy! Cô lại vung kiếm đâm tới. Đột nhiên trong góc nhà có người lướt tới che lấy mình Vi Tiểu Bảo. Nhát kiếm đâm trúng vai người này. Y liền ôm Vi Tiểu Bảo lăn mình vào tới góc nhà rồi tiện tay rút lẹ thanh truỷ thủ trong mình gã ra cầm tay. Người này mặc sắc phục quân sĩ ở Kiêu Kỵ Doanh, thân hình bé nhỏ thấp lùn, mặt mũi lem luốc, không nhìn rõ tướng mạo. Mọi người thấy gã thân thủ mau lẹ, võ công tinh thâm đều lẩm bẩm:

- Người này quả có lòng trung nghĩa. Phùng Tích Phạm rút trường kiếm ra, từ từ đi tới. Đột nhiên lão rung trường kiếm một cái. Mũi kiễm loé ra thành mấy chục bông kiếm hoa. Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng. Thanh trường kiếm trong tay Phùng Tích Phạm đứt thành hai đoạn. Tên quân sĩ ở Kiêu Kỵ Doanh cũng bị thương. Máu ở bả vai chảy ra như suối. Nguyên gã này rút dao truỷ thủ của Vi Tiểu Bảo chặt đuat trường kiếm của Phùng Tích Phạm, nhưng kiếm pháp của hắn xuất quỷ nhập thần đã đâm trúng gã rồi. Nếu thanh truỷ thủ mà không sắc bén phi thường thì e rằng tính mạng của gã lúc này khó nỗi bảo toàn. Phùng Tích Phạm giận xám mặt lại. Hắn hắng dặng một tiếng, quẳng thanh gươm gẫy xuống đất. Trong lúc nhất thời, hắn ngần ngừ chưa quyết định chủ ý là có nên lấy thanh kiếm khác công kích nữa hay thôi? Vi Tiểu Bảo reo lên:

- Ha ha! Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm! Lão mới đâm nửa nhát kiếm vào tên tiểu tốt thủ hạ của ta đã làm cho máu chảy không ngớt. Vậy từ nay tên hiệu của lão nên đổi lại là "Bán kiếm hữu huyết" Phùng Tích Phạm mới đúng. Tên quân sĩ Kiêu Kỵ Doanh, tay trái bịt miệng vết thương trên bả vai, đưa ty mặt nắn vào trước ngực và sau lưng Vi Tiểu Bảo để giải khai những huyệt đạo bị phong toả cho gã. Bọn Cao, ủy Tôn Giả, Lục Cao Hiên, Lý Tây Hoa đều là những cao thủ võ học, đang lúc kiềm chế lẫn nhau nên bị Phùng Tích Phạm ám toán mà không chống cự được. Ai cúng căm hận hắn vô cùng. Bây giờ họ nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy đều nổi lên tràng cười hô hố để chế diễu hắn. Lão khiếu hoá lớn tiếng hô:

- Bán kiếm hữu huyết Phùng Tích Phạm! Hay quá! Hay quá! Trong bọn mặt dầy vô liêm sỉ khắp thiên hạ, tôn giá đáng đứng vào hàng thứ hai. Lý Tây Hoa hỏi:

- Tại sao hắn chỉ đáng đứng vào hàng thứ hai? Vậy người thứ nhất là ai? Lão huynh có thể nói cho nghe được chăng? Lão khiếu hoá đáp:

- "Bán kiếm hữu huyết" này dường như hãy còn kém Ngô Tam Quế một chút. Theo nhận xét của lão phu thì họ Ngo mới là hàng mặt dày thứ nhất. Mọi người đều cười rộ. Lục Cao Hiên nói:

- Tại hạ cho rằng chỗ sai biệt có chăng cũng chỉ nhỏ xíu mà thôi. Phùng Tích Phạm trước nay rất tự phụ về bản lãnh của mình. Nay hắn nghe quần hùng mai mỉa tức quá, toàn thân run bần bật. Giả tỷ lúc này hắn đổi thanh kiếm khác để tấn công tên quân sĩ kia thì giết gã dễ như trở bàn tay, nhưng hành động này không xứng đáng với địa vị của hắn, nên hắn chỉ trợn mắt lên nhìn gã hỏi

:

- Tên họ mi là gì? Bữa nay ta tạm tha mạng cho, nhưng lần sau mà gặp phải tay ta, nhất định mi sẽ bị chết thảm. Tên quân sĩ ấp úng đáp:

- Tiểu nhân... tiểu nhân... Thanh âm gã rất trong trẻo, dịu dàng. Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa vui mừng reo lên:

- ủa! té ra ngươi là Song Nhi. Gã giơ tay lên lột mũ của thị. Mái tóc dài tung ra xoã xuống. Vi Tiểu Bảo quàng tay trái ôm lưng Song Nhi lớn tiếng hỏi:

- Thị là một tên tiểu nha đầu của ta. Bán kiếm hữu huyết kia Lão đánh một tên tiểu nha đầu của ta không nổi thì còn khoác lác cái gì? Phùng Tích Phạm cáu quá không nhịn được, vung chân trái đá "binh" một tiếng làm cho bàn bạc trong sảnh đường bay đi. Triệu Tề Hiền nằm ngang trên bàn bị hất tung lên rồi rớt xuống đánh "huych" một cái. Những thoi bạc văng đi rồi rớt trúng vào mình mẩy mọi người làm cho đau đớn. Quần hùng cũng tức giận đều lên tiếng thoá mạ. Phùng Tích Phạm không nói gì, xoay mình bỏ đi. Bỗng thấy hai người sóng vai từ cửa lớn đi vào. Phùng Tích Phạm quát:

- Tránh ra! Đồng thời vung hai tay đánh tới. Hai người cũng phóng chưởng chống đỡ. Cả ba người cùng rên lên một tiếng. Hai người kia phải lùi lại mấy bước, lưng đụng mạnh vào tường. Phùng Tích Phạm lảo đảo người mấy cái. Hắn hít một hơi chân khí rồi rảo bước đi ra. Hai người kia oẹ một tiếng, miệng đều phun ra một búng máu tươi. Nguyên hai người này là Phong Tế Trung và Huyền Trinh đạo nhân. Vi Tiểu Bảo vội chạy lại nâng đỡ Phong Tế Trung. Gã quay sang hỏi Huyền Trinh đạo nhân:

- Đạo trưởng có việc gì không? Huyền Trinh đạo nhân ho mấy tiếng rồi đáp:

- Bần đạo không hề gì. Vi...Vi đại nhân! Đại nhân vẫn bình yên chứ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta vẫn bình yên! Gã quay lại ngó Phong Tế Trung. Phong Tế Trung lẩm nhẩm gật đầu cười gượng. Võ công y còn cao thâm hơn Huyền Trinh đạo nhân, nhưng vừa rồi hắn phải đón đỡ tay mặt của Phùng Tích Phạm, chịu đựng chưởng lực rất mạnh, của lão. Vì thế mà hắn bị thương nặng hơn Huyền Trinh. Lý Tây Hoa khen ngợi

- Vi huynh đệ! Trong Kiêu Kỵ Doanh của huynh đệ thật lắm nhân tài. Nguyên Phong Tế Trung và Huyền Trinh đạo nhân đều mặc sắc phục của quân sĩ Kiêu Kỵ Doanh. Vi Tiểu Bảo khiêm tốn đáp:

- Tại hạ rất xấu hổ. Lại nghe tiếng bước chân vang lên. Bọn Tiền lão bản, Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu tiến vào. A Kha thấy bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo mỗi lúc một đông. Cô nhìn Lý Tự Thành và Trịnh Khắc Sảng đưa mắt ra hiệu, có ý bảo bọn mình nên rút lui.

Hồi 156 - Cao Tôn Giả Phát Chiêu Kì Quái

Lý Tự Thành đến trước mặt Vi Tiểu Bảo, đập mạnh cây thiền trượng xuống đất, lớn tiếng quát:

- Đã là bậc đại trượng phu phải biết điều ân oán phân minh. Bữa trước sư phụ ngươi đã tha mạng cho ta thì nay ta cũng tha mạng cho ngươi. Từ giờ trở đi ngươi còn liếc mắt ngó con gái ta một lần, hay nói một câu là ta đập ngươi nát ra như tương đấy. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy là nghĩa làm sao? Bữa trước ở Tam Thánh am, lão cùng tình nhân là Trần Viên Viên đã hứa gả A Kha cho ta làm vợ. Chẳng nhẽ bây giờ lại muốn nuốt lời? Lão không cho ta nhìn vợ một cái, nói với vợ một câu thì thật vô lý. Trong thiên hạ làm gì có bậc nhạc phụ đại nhân vô lý như vậy? A Kha tức quá đỏ bừng mặt lên nói:

- Gia gia! Chúng ta đi thôi. Không thèm giây lời nói với thằng lỏi nói nhăng nói càn này nữa. Miệng gã là...mõm chó không thể mọc ngà voi, thì làm gì thốt ra được những câu tử tế? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hay quá, nàng đã nhìn nhận lão rồi. Việc nàng kết thân với ta đã có mệnh lệnh của song thân. Nàng có chịu nghe không? Lý Tự Thành tức quá vung thiền trượng lên quát lớn:

- Quân cẩu tạp chủng này! Mi có câm miệng không? Tiền lão bản và Từ Thiên Xuyên đồng thời nhảy xổ lại, vung đao lên nhằm chém tới sau lưng Lý Tự Thành. Lý Tự Thành xoay thiền trượng lại gạt đánh "choang" một tiếng. Hai thanh cương đao liền bị hất ra. Mã Ngạn Siêu đã rút đơn đao để ngang trước ngực xông tới đứng chắn cho Vi Tiểu Bảo. Hắn quát mắng:

- Lý Tự Thành kia! Lúc còn ở thành Côn Minh, tánh mạng cha con lão do ai cứu thoát? Lão quả là phường vong ân bội nghĩa, vô liêm sỉ. Ngày trước Lý Tự Thành đã hoành hành thiên hạ, mở nước xưng đế. Người thiên hạ chẳng ai không biết, Mã Ngạn Siêu vừa hô tên họ lão, bọn lão khiếu hoá, Cao Tôn Giả ở trong sảnh đường đều bật tiếng la hoảng. Lý Tây Hoa quát hỏi:

- Ngươi...ngươi là Lý Tự Thành ư? Té ra ngươi chưa chết. Hay lắm, hay lắm! Giọng nói của y đầy vẻ phẫn khích. Lý Tự Thành trợn mắt lên nhìn Lý Tây Hoa hỏi lại:

- Sao? Ngươi là ai? Lý Tây Hoa đáp:

- Ta hận mình chưa ăn thịt, lột da ngươi được. Ta đã tưởng ngươi đã chết rồi, nào ngờ ngươi vẫn còn sống. Đấng Hoàng thiên quả thật có mắt. Hay lắm! Y vốn là người ăn nói văn hoa, hành vi khoát đạt, nhưng lúc này tinh thần rối loạn nên thốt ra những lời lủng củng, chẳng theo thứ tự chi hết. Lý Tự Thành ngày trước giết người như nghoé. Mình lão đã thấm máu của không biết bao nhiêu vạn người, vậy những người kiếm lão để trả thù là chuyện rất thường, chẳng có chi kỳ lạ. Lão hắng dặng một tiếng, cười nhạt đáp:

- Khắp thiên hạ chẳng biết bao nhiêu ức triệu người muốn giết ta để rửa hận mà ta vẫn sống đàng hoàng. Ngươi có muốn trả thù cũng không phải chuyện dễ dàng. A Kha kéo tay áo lão khe nói:

- Gia gia! Chúng ta đi thôi. Lý Tự Thành chống cây thiền trượng xuống đất xoay mình ra cửa. A

Kha và Trịnh Khắc Sảng theo sau lão bước ra. Lý Tây Hoa la lên:

- Lý Tự Thành! Ngày mai cũng vào giờ này, ta chờ ngươi ở đây. Nếu ngươi là anh hùng hảo hán thì đến cùng ta đơn đả độc đấu, quyết một trận sống mai. Ngươi có dám hứa hẹ không? Lý Tự Thành quay lại nhìn Lý Tây Hoa, vẻ mặt khinh khỉnh đáp:

- Thời kỳ lão gia tung hoành thiên hạ, có lẽ ngươi chưa ra khỏi cái bào thai. Lý mỗ có phải anh hùng hảo hán hay không, cũng chẳng đến thứ ngươi bình luận. Lão lại chống thiền trượng xuống vọt người đi. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau không ai nói gì, vì đều nhận thấy mấy câu của lão nói có lý. Những hành vi của Lý Tự Thành kẻ khen người chê không giống nhau. Có điều ai cũng công nhận lão là anh hùng hảo hán dám nói dám làm. Dù là kẻ căm thù lão thấu xương cũng thừa nhận điều đó. Hiện nay Lý Tự Thành đã tuổi già, nhưng lúc lão dương mắt dòm ai vẫn thần oai lẫm liệt. Quần hùng trong sảnh đường đều là những tay võ công tinh thâm, từng trải giang hồ, mà bị luồng nhãn quang của lão bắn tới cũng không khỏi sinh lòng uý kỵ. Vi Tiểu Bảo cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Hiển nhiên lão đã hứa lời gả con gái cho ta làm vợ mà bây giờ lại chối phăng. Ai bảo lão là anh hùng ta không cần biết. Ta chỉ cho lão là cẩu hùng chứ đếch phải anh hùng. Gã thấy Song Nhi đang xé vạt áo buộc vết thương ở bả vai liền lại giúp thị và hỏi:

- Song Nhi, sao ngươi cũng ở đây? Nếu ngươi không cứu ta kịp thời thì con vợ tàn ác mưu sát thân phu đã đâm mù mắt ta rồi. Song Nhi khẽ đáp:

- Nô tỳ vẫn đi theo bên mình tướng công, nhưng tướng công không biết đó thôi, chứ chẳng phải là truyện ngẫu nhiên. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi vẫn theo dõi bên mình ta ư? Sao ta lại không biết? Cao Tôn Giả la lên:

- Này này! Mau mau giải huyệt đạo cho ta và lấy thuốc giải đưa đây. Nếu không thì...hừ hừ...Lão gia lập tức bóp nát cái đầu của ngươi đó. Đột nhiên trong nhà đại sảnh những tràng cười khanh khách, ha hả, hô hố, hì hì nổi lên không ngớt. Những thuộc hạ của Vi Tiểu Bảo lục tục kép đến. Cao Tôn Giả bị phong toả huyệt đạo không nhúc nhích được mà vẫn thốt ra những người hăm nạt khiến mọi người càng cười rộ. Hắn tức giận lớn tiếng hỏi:

- Các ngươi cười gì mà cười lắm thế. Có gì đáng cười đâu? Chờ lát nữa sau khi ta giải khai được huyệt đạo mà gã vẫn không chịu đưa thuốc giải ra là ta sẽ bóp nát cái đầu của gã ra cho các ngươi coi. Tiền lão bản giơ đơn đao lên cười hả hả nói:

- Bây giờ nếu ta chém ba đao vào con mẹ cái đầu lão thì liệu óc lão có vỡ tan tành bắn ra tung toé không? Cao Tôn Giả tức giận đáp:

- Cái đó thì lọ ngươi phải hỏi. Dĩ nhiên ta phải vỡ sọ tan óc. Tiền lão bản cười nói:

- Vậy ta phải nhân lúc lão chưa giải khai được huyệt đạo mà đập tan nát đầu óc lão trước đi, để lúc lão giải khai được huyệt đạo rồi cũng chẳng thể bóp bể đầu chủ nhân của ta. Mọi người nghe nói thi nhau mà cười. Cao Tôn Giả tức bực nói:

- Không phải ngươi điểm huyệt ta mà lại vung đao chém vỡ đầu ta thì sao đáng kể là đấng anh hùng? Tiền lão bản cười đáp:

- Đáng kể hay không đáng kể ta cũng cóc cần, vì ta vốn dĩ chẳng phải đáng anh hùng. Lão dứt lời rồi dơ đao lên. Uỷ Tôn Giả vội la hoảng:

- Vi...Vi đại nhân! Sư ca của thuộc hạ vô lễ, thốt lời mạo phạm đại nhân. Xin đại nhân lượng thứ cho. Thuộc hạ chịu tội thay y. Rồi lão hỏi Cao Tôn Giả:

- Sư ca! Sư ca mau xin lỗi đi! Vi đại nhân cũng là cấp trên của sư ca chẳng lẽ sư ca còn chưa biết ư? Cổ lão không nhúc nhích được lão phải phân biệt nói với Vi Tiểu Bảo rồi lại nói với Cao Tôn Giả, chứ chẳng thể nhìn thấy đối phương. Cao Tôn Giả đáp:

- Nếu gã ưng thuận cho thuốc giải thì đừng nói phải bồi tội, dù có dập đầu lạy hay làm thân trâu ngựa cho gã ta cũng chịu liền. Bằng gã không cho thuốc giải thì rồi ta bóp nát cái đầu gã ra. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Mụ điếm già kia có chỗ nào tử tế đâu mà lão đối với mụ lại ân thâm nghĩa trọng? Gã toan cất tiếng hỏi, đột nhiên thấy lão hương nông rung hai tay một cái rồi từ trong đám người cất bước đi ra. Lão vừa đi vừa nói:

- Thưa các vị! Tiểu đệ xin cáo từ. Quần hùng đều giật mình kinh hãi vì trong bọn bảy người bị Phùng Tích Phạm điểm huyệt, trừ Vi Tiểu Bảo được Song Nhi giải khai cho, còn sáu người nữa vẫn không nhúc nhích được. Phùng Tích Phạm phóng nội lực lướt qua lưỡi kiếm để điểm huyệt bằng thủ pháp cực kỳ lợi hại. Dù người võ công cao thâm, ít ra cũng phải hai, ba giờ mới có thể hành động được. Lao hương nông coi bộ khù khờ như ông già nhà quê, vừa rồi lúc lão xoa bài cẩu đã ấn thành dấu trên mặt bàn, đủ tỏ nội lực rất cao thâm, nhất là bây giờ trong thời gian ngắn, lão đã tự giải khai được huyệt đạo thì thật là hiếm có. Quần hùng ngơ ngác nhìn lão kéo lê đôi giày da uể oải bước đi. Vi Tiểu Bảo nhìn Tiền lão bản nói:

- Tiền đại ca hãy đi giải huyệt cho anh em mình. Cả vị Lý...Lý tiên sinh đây cũng là người nhà. Gã nói rồi trỏ vào Lý Tây Hoa. Tiền lão bản dạ một tiếng, tra đao vào vỏ, toan giải huyệt cho Lý Tây Hoa thì lão khiếu hoá bỗng cất tiếng hô:

- Minh phục Thanh phản, mẫu địa phụ thiên. Tiền lão bản "ủa" một tiếng. Từ Thiên Xuyên từ từ bước tới nắn bóp huyệt đạo sau lưng lão khiếu hoá. Đoạn lão quanh ra phía trước mặt đưa hai ngón tay khoằm khoằm vào trước mặt lão. Nguyên các đồng chí trong Thiên Địa hội rất đông người, khó mà biết hết nhau. Những ai mới gặp nhau lần đầu thường dùng tám chữ "Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh" để làm ký hiệu cho dễ nhận. Nhưng gặp trường hợp có người ngoài hiện diện tại trường mà không muốn tiết lộ cơ mật thì đảo ngược mật hiệu đó mà hô lên. Dĩ nhiên người ngoài nghe thấy một cách đột ngột chẳng thể hiểu được là chuyện gì. Từ Thiên Xuyên vừa rồi co ngón tay khoằm khoằm làm dấu hiệu hành lễ với lão khiếu hoá. Đồng thời cũng để người ngoài khỏi biết lễ tiết trong bản hội. Tiền lão bản và Từ Thiên Xuyên tiếp tục giải khai huyệt đạo cho ba người nữa là Lý Tây Hoa, Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên. Bây giờ chỉ còn một mình Cao Tôn Giả ngồi phệt dưới đất. Mặt lão đỏ bừng lớn tiếng quát hỏi:

- Sư đệ! Con mẹ nó! Sao chưa giải huyệt cho ta còn chờ gì nữa? Uỷ Tôn Giả đáp:

- Giải huyệt thì khó gì, nhưng sư ca không được vô lễ với Vi đại nhân nữa. Cao Tôn Giả tức giận nói:

- Ai bảo gã không chịu lấy thuốc giải cho ta. Đó là gã đắc tội với ta chứ không phải ta đắc tội với

gã. Bây giờ gã lấy thuốc giải đưa ra và xin lỗi lão gia là xong. Uỷ Tôn Giả ngần ngại đáp:

- Cai đó.. thì khó lắm! Lão khiếu hoá quát:

- Lão lùn tịt mập ú kia! Làm gì mà lải nhải mãi? Đừng nói Vi huynh đệ không cho thuốc, dù y có ưng thuận ta cũng khuyên y đừng cho. Lão giơ tay mặt lên trỏ đến véo một tiếng, một giây kình phong bắn về phía Cao Tôn Giả. Tiếp theo mấy tiếng veo véo vang lên, những huyệt đạo bị phong toả đều được giải khai. Đột nhiên trái banh thịt từ dưới đất nảy lên nhảy xổ về phía Vi Tiểu Bảo. Lão khiếu hoá liên vung chưởng đánh ra. Cao Tôn Giả người đang lơ lửng trên không cũng phóng chưởng phản kích. Thân hình hắn bị hất tung lên, võ công lại rất tinh thâm, hắn sà xuống vung song chưởng nhằm đánh vào đầu lão khiếu hoá. Lão khiếu hoá vung chân trái nhằm đá vào sau lưng Cao Tôn Giả. Cao Tôn Giả lại phóng chưởng trả đòn. Chưởng lực của hắn đụng vào thoái lực đối phương, con người to lớn lại bật lên. Cao Tôn Giả lơ lửng trên không như một trái banh lớn, lão khiếu hoá chưởng đánh, chân đá thuỷ chung không đánh được trúng chiêu nào. Đừng tưởng Cao Tôn Giả con người thô lỗ nặng nề là vụng dại, hắn ra tay cực kì linh hoạt. Chân hắn không chấm đất, thân hìnổntòn ủng vẫn xoay chuyển được theo ý muốn. Lý Tây Hoa và quần hùng Thiên Địa Hội đều là những người biết nhiều hiểu rộng mà chưa từng thấy lối đánh nào kỳ quái như của Cao Tôn Giả. Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên lại để hết tinh thần theo dõi cách phát chiêu của lão khiếu hoá thấy đòn nào cũng cực kỳ mãnh liệt. Tấm thân nặng hơn hai trăm cân của Cao Tôn Giả hoàn toàn trông vào luồng lực đạo của lão khiếu hoá mới có thể bay nhảy trên không theo ý muốn mà không rớt xuống. Hai người càng đấu càng hăng. Quyền phong và chưởng lực ào ạt xô ra bức bách quần hùng đèu phải đứng dựa lựng vào tường. Đột nhiên Cao Tôn Giả quát một tiếng thật to rồi ra chiêu "Ngũ đỉnh khai sơn". Tay mắt hắn phóng chưởng rồi nắm lại thành quyền giáng xuống đỉnh đầu lão khiếu hoá. Lão khiếu hoá la lên:

- Hay quá! Lão hạ thấp người xuống sử chiêu "Thiên vương thác tháp" đánh ngược lên, hai luồng lực đạo khủng khiếp đụng nhau. Cao Tôn Giả lại nảy người lên, xương sống đụng phải xà nhà bật lên những tiếng "rắc, rắc". Ngói trên nóc và đất cát rơi xuống lả tả. Trong nhà đại sảnh bụi cát mịt mờ. Cao Tôn Giả lại sà xuống đánh. Lão khiếu hoá co mình lại rồi đột nhiên né tránh. Cao Tôn Giả xô vào quãng không rớt mạnh xuống đất đánh huỵch một tiếng. Lão khiếu hoá nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười chưa dứt Cao Tôn Giả đã vọt lại nhanh như chớp. Hắn đưa cái đầu nhằm đâm vào bụng lão khiếu hoá. Lão khiếu hoá thấy tư thế xô tới cực kỳ uy mãnh, liền né sang một bên tránh khỏi, rồi đưa tay mặt đẩy mạnh vào đít Cao Tôn Giả. Lão vừa nhả nội kình vừa quát lên một tiếng thật to. Nguyên luồng kình lực của Cao Tôn Giả đã cực kỳ mãnh liệt, lại thêm nội kình của lão khiếu hoá đẩy mạnh đi. Hai luồng kình lực hợp làm một để xô Cao Tôn Giả vào tường thì cái đầu của hắn nhất định phải nát như tương, không còn nghi ngờ gì nữa. Quâng hùng thấy thế không nhịn được cất tiếng la hoảng. Uỷ Tôn Giả vội chụp một tên Ngự tiền thị vệ đang ở dưới đất liệng ra vừa kịp thời đón vào chỗ tường đó. Chát một tiếng rùng rợn! Đầu Cao Tôn Giả đâm vào bụng tên thị vệ rồi cả cái đầu hắn xuyên qua lần da thịt đâm sâu vào tường vách trổ thành cái lỗ lớn. Hắn lảo đảo đứng lên thì trên đầu còn dính một mảnh da thịt bầy nhầy ở nơi bụng của tên thị vệ. Hắn đưa hai tay lên xoa xít một hồi, tức giận quát hỏi:

- Con mẹ nó! Chơi cách này là kiểu gì đây? Quần hùng thấy thế không khỏi kinh hãi. Lão khiếu hoá lớn tiếng hỏi lại:

- Còn đánh nữa hay thôi? Cao Tôn Giả đáp:

- Ngày trước ta thân thể cao lớn thì lão đừng hòng đánh được ta... Lão khiếu hoá hỏi lại:

- Hiện nay thì sao? Cao Tôn Giả lắc đầu:

- Hiện nay thì ta đánh lão không thắng được. Chi bằng thôi quách. Đột nhiên Cao Tôn Giả nhảy lên húc đầu vào chỗ tường có xác tên thị vệ còn dính ở đó. Một tiếng "sầm" rùng rợn! Tường bị xuyên thủng một lỗ thật lớn. Cả người lão và thi thể tên thị vệ đều chuồn ra ngoài. Uỷ Tôn Giả giật giọng gọi:

- Sư ca! Sư ca! Hắn cũng nhảy qua lỗ hổng ra ngoài. Lục Cao Hiên nói:

- Vi đại nhân! Xin cho thuộc hạ chạy đi coi. Hắn tung chân lên, chân trước đầu sau, con người bằng bặn xuyên qua lỗ hổng vọt ra ngoài. Đồng thời hắn chắp hai tay lại hành lễ với Vi Tiểu Bảo. Tư thế rất là ngoạn mục. Quần hùng không nhịn được lớn tiếng hoan hô. Bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền lão bản đều tự hỏi:

- Không biết Vi hương chủ thu ở đâu được hai tên bộ hạ này? Võ công của họ thật là ghê gớm! So với bọn mình, chúng còn cao thâm gấp mười. Lý Tây Hoa chắp tay nói:

- Tại hạ xin cáo từ! Rồi theo cửa lớn bước lẹ ra ngoài luôn. Vi Tiểu Bảo nhìn lão khiếu hoá, chắp tay hỏi:

- Thưa huynh đài! Huynh đài cho bọn này đi được chăng? Gã vừa nói vừa trỏ vào bọn thị vệ bị phong toả huyệt đạo. Lão khiếu hoá cười khà khà đáp:

- Tại hạ mà biết trước họ là thủ hạ của Vi huynh đệ thì đã không dám đắc tội. Lão đưa tay ra kéo bọn Triệu Tề Hiền. Không thấy lão sờ nắn gì cả, chỉ chụp một cái đã giải huyệt xong cho mấy tên thị vệ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu đệ xin đa tạ huynh đài! Gã lại cho bọn Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên về trước. Từ Thiên Xuyên liếc mắt nhìn Song Nhi hỏi:

- Phải chăng vị cô nương này là tâm phúc của Vi huynh đệ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Chúng ta có việc gì cũng không cần dấu y. Lão khiếu hoá nói:

- Cô này tuy còn nhỏ tuổi mà đầy lòng trung nghĩa ít người bì kịp. Vừa rồi nếu y không liều mạng cứu chúa thì cặp mắt của Vi hương chủ đã bị hư rồi. Vi Tiểu Bảo dắt tay Song Nhi đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Tiểu đệ may mà được y giải cứu. Song Nhi thấy hai người tán tụng mình, đỏ mặt lên, cúi đầu xuống không dám nhìn quần hùng. Từ Thiên Xuyên tiến lên một bước nhìn lão khiếu hoá hô: Ngũ nhân phân khai nhất thủ thi Thân thượng hồng anh vô nhân tri Lão khiếu hoá đọc tiếp: Tự thử truyền đắc chúng huynh đệ Hậu lai tương nhận đoàn viên thì Vi Tiểu Bảo khi mới vào Thiên Địa Hội đã được anh em truyền thụ những khẩu hiệu cùng nghi tiết cho gã học thuộc lòng. Những câu này rất quê mùa từa hồ có nghĩa mà lại không thông. Nên biết những anh em trong Thiên Địa Hội phần đông là hán tử giang hồ, màcó đến quá nửa là không biết chữ. Nếu dùng những khẩu hiệu, ám ký lời lẽ sâu xa thì họ không thể nhớ được. Vi Tiểu Bảo thấy lão khiếu hoá đọc mấy vần thơ để nhận nhau, gã cũng lên tiếng: Sơ tiến Hồng Môn kết nghĩa huynh Đương thiên minh thệ biểu chân tình Lão khiếu hoá đọc tiếp: Tòng bách nhị chi phân tả hữu Trung tiết Hồng hoà kết nghĩa đinh Vi Tiểu Bảo lại đọc: Trung nghĩa đường tiền

huynh đệ tại Thành trung điểm tướng bách vạn binh Lão khiếu hoá đọc: Phúc đức từ tiền lai thệ nguyện Phản Thanh phục Minh ngã Hồng anh Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiểu đệ Vi Tiểu Bảo hiện làm hương chủ Thanh Mộc Đường. Xin huynh trưởng cho hay cao tính đại danh, hiện giữ chức gì? Thuộc về đường nào? Lão khiếu hoá đáp:

- Huynh đệ tên gọi Ngô Lục Kỳ hiện làm Hồng kỳ hương chủ ở Hồng Thuận đường. Bữa nay may gặp Vi hương chủ cùng anh em, rất lấy làm hoan hỷ. Quần hùng nghe lão xưng danh liền nhớ tới Thiết cái Ngô Lục Kỳ, tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ. Ai cũng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, nhất tề nhìn lão kính cẩn thi lễ. Bọn Từ Thiên Xuyên đều thông tên họ và đưa những lời ngưỡng mộ, khâm phục. Nguyên Ngô Lục Kỳ làm đề đốc Quảng Đông, trong tay nắm giữ binh quyền một tỉnh. Năm trước lão được Tra Y Hoàng khuyến khích, lại có chí phản Thanh phục Minh, liền ngấm ngầm gia nhập Thiên Địa Hội, giữ chức Hồng Kỳ hương chủ trong Hồng Thuận đường. ở Thiên Địa Hội, chữ "Hồng" rất được chú trọng. Chữ "Hồng" là do chữ "Hán" mà ra. Chữ "Hán" bớt đi chữ "Thổ" thì biến thành chữ "Hồng", ý nói người Hán đã mất đất để người Hồ chiếm giữ. Do đó các anh em trong hội tự xưng là "Hồng Anh", ngụ ý lúc nào cũng không quên trùng hưng cố quốc, khôi phục giang sơn. Hồng Kỳ hương chủ không phải là hương chủ chính thức. Hồng Kỳ hương chủ không xử lý công việc mà cũng không thống lãnh anh em trong bản đường, nhưng địa lại trên hương chủ chính thức. Vậy Hồng Kỳ hương chủ là một chức rất tôn cao trong Thiên Địa Hội, kế tiếp liền với Tổng đà chúa Trần Cận Nam. Ngô Lục Kỳ làm Hồng Kỳ hương chủ trong Thiên Địa Hội, trước nay giữ chân tướng rất ẩn bí. Cả bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền lão bản cũng chưa biết mặt. Ngô Lục Kỳ nắm tay Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Vi hương chủ! Hương chủ phải đi Vân Nam hành động để đối phó với đại Hán gian Ngô Tam Quế, huynh đệ được Tổng đà chúa truyền lệnh phải đến vùng Quảng Đông, Quảng Tây, Vân Nam, Quế Châu bốn tỉnh để tuỳ cơ tiếp ứng cho hương chủ. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Huynh đệ nhận được lệnh liền phái mười mấy anh em đắc lực đến Vân Nam đặng ngấm ngầm trợ thủ cho hương chủ. Nhưng Vi hương chủ xử trí rất tài tình, các anh em trong Thanh Mộc đường cũng đều tinh minh mẫn cán, nên dù gặp hiểm nghèo cũng qua một cách dế dàng. Vì thế mà bọn Hồng Thuận đường chẳng có chỗ nào để ra sức cho hương chủ nữa. Lão kể tiếp:

- Mấy bữa trước đây nghe nói Vi hương chủ cùng các vị anh em đến Quảng Tây, Ngô mỗ liền hoá trang tới tụ hội với anh em. Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Té ra là thế! Ân sư hết lòng chiếu cố cho tiểu đệ, lại được Ngô hương chủ chân tâm giúp đỡ, tiểu đệ rất lấy làm hân hạnh và cảm kích vô cùng. Đoạn gã tán dương:

- Đại danh của Ngô hương chủ lẫy lừng bốn bề, chẳng ai không biết, mà lại là anh em trong hội, thật khiến cho tiểu đệ sung sướng không bút nào tả xiết. Thực ra họ tên Ngô Lục Kỳ, bữa nay Vi Tiểu Bảo mới được nghe là lần đầu. Gã thấy bọn Từ Thiên Xuyên tỏ lòng kính cẩn, nỗi hân hoan lộ ra ngoài mặt nên gã cũng tâng bốc mấy câu. Ngô Lục Kỳ cười đáp:

- Vi huynh đệ đâm chết gian thần Ngao Bái mới xứng đáng là một vụ tứ hải văn danh. Chúng ta đã là anh em trong nhà, vậy bất tất phải khách sáo nữa. Ngô mỗ có đắc tội với bọn thị vệ dưới trướng Vi huynh đệ mới mời được Vi huynh đệ tới đây. Xin Vi huynh đệ miễn trách cho!

Hồi 157 - Bách Thắng Đao Vương Hồ Dật Chi

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tổ bà nó! Mấy tên chó chết vừa rồi đánh bạc thua tiền còn cãi cối. Ngô đại cho cho chúng nó nếm mùi đau khổ tức là giáo huấn bọn chúng từ nay đánh bạc phải theo đúng quy luật. Tiểu đệ rất lấy làm hả dạ và cảm ơn đại ca. Ngô Lục Kỳ nổi lên tràng cười ha hả. Quần hùng ngồi xuống rồi, Ngô Lục Kỳ hỏi về những việc ở Vân Nam, Vi Tiểu Bảo nhất nhất thuật lại. Ngô Lục Kỳ nghe nói đã bắt được đầy đủ bằng chứng Ngô Tam Quế quả có ý tạo phản thì lòng khoan khoái, hết sức khen ngợi. Lão nói:

- Tên gian tặc đó khởi binh làm phản nhất định sẽ đánh tới Quảng Đông, chúng ta phải một phen cử động cực nhọc với hắn. Khi đả bại được tên gian tặc đó rồi, chúng ta quay về bắc đánh thẳng lên Bắc Kinh. Quần hùng đang nói chuyện, đường chủ của Gia Hậu đường là Mã Siêu Hưng được tin báo liền đến ngay. Mã Siêu Hưng tương hội cùng Ngô Lục Kỳ lại diễn ra bầu không khí thân thiết. Lúc nói tới chuyện xảy ra trong sòng bạc, Ngô Lục Kỳ lớn tiếng thoá mạ Phùng Tích Phạm, mạt sát hắn dở trò ám toán nham hiểm đê tiện. Lão muốn tìm ngay Phùng Tích Phạm để đánh cho hắn một trận. Vi Tiểu Bảo lại nói đến chuyện Phùng Tích Phạm định hạ sát Trần Cận Nam ở Bắc Kinh, Ngô Lục Kỳ đập mạnh tay đánh "chát" một tiếng xuống mặt bàn rồi nói:

- Chúng ta phải đập cho hắn một trận, một là để báo thù cho anh em Thanh Mộc đường, hai là trừ bỏ mối lo tâm phúc cho Trần tổng đà chúa, ba là rửa cái hận bữa nay hắn ngấm ngầm tập kích anh em. Nên biết Ngô Lục Kỳ trước nay chưa từng gặp tay địch thủ ngang thưng với lão mà bữa nay lại bị Phùng Tích Phạm kiềm chế không nhúc nhích được, lão căm phẫn không bút nào tả xiết. Mã Siêu Hưng nói:

- Lý Tự Thành là tên một đại phản tặc đã hạ sát Sùng Trinh thiên tử, nay hắn ta tới Liễu Châu, chúng ta không thể buông tha hắn một cách dễ dàng. Nguyên Thiên Địa Hội vẫn một lòng trung trinh với nhà Đại Minh. Sùng Trinh hoàng đế bị Lý Tự Thành bức bách phải chết treo ở núi Môi Sơn. Dĩ nhiên Lý Tự Thành cũng là kẻ thù của Thiên Địa Hội. Mọi người hỏi đến lại lịch của Cao Tôn Giả và Uỷ Tôn Giả, Vi Tiểu Bảo trả lời một cách hàm hồ. Gã nói Uỷ Ton Giả và Lục Cao Hiên là thị vệ trong triều, vì gã có ơn với hai người này nên chúng dốc lòng trung với gã để đền đáp. Ngô Lục Kỳ lại ca tụng lão hương nông đã giải khai huyệt đạo cho mình. Lão nói:

- Bình sinh Ngô mỗ rất ít khi chịu phục ai, nhưng vị nhân huynh ấy võ công cực kỳ cao minh, Ngô mỗ tự thẹn không bằng người ta. Những nhân vật trong võ lâm có bản lĩnh như vậy thật là hiếm có, Ngô mỗ nghĩ mãi mà không biết y là ai. Quần hùng nghị luận hồi lâu rồi Mã Siêu Hưng phái anh em bản đường đi điều tra chỗ ở của Lý Tự Thành, Phùng Tích Phạm. Một mặt y trị thương cho Phong Tế Trung, Huyền Trinh đạo nhân và Song Nhi. Vi Tiểu Bảo hỏi lại Song Nhi xem đã theo dõi gã ở dọc đường như thế nào thì thị cho hay là sau khi bị thất tán ở Ngũ Đài Sơn, thị đi tìm gã khắp nơi. Song Nhi hỏi dò được tin tức rồi lên chùa Thanh Lương thì vị hoà thượng trụ trì ở chùa này cho biết là Vi Tiểu Bảo đã trở về Bắc Kinh. Song Nhi hối hả chạy đến Bắc Kinh thì Vi Tiểu Bảo đi Vân Nam. Thị rượt theo đến địa phận tỉnh Hà Bắc thì mới kịp. Thị còn là đứa nhỏ, trong lòng có ý niệm khác người lớn. Thị lo rằng Vi Tiểu Bảo đã làm quan to,

không muốn dùng mình để hầu hạ nữa nên không dám thẳng thắng ra mặt nhận gã. Thị lấy cắp một bộ áo của quân sĩ Kiêu Kỵ Doanh mặc vào rồi trà trộn vào bọn binh lính theo xuống tới Vân Nam, qua Quảng Tây. Mấy bữa nay Vi Tiểu Bảo gặp bước nguy hiểm trong sòng bạc, A Kha muốn đâm đui mắt gã, thị mới có cơ hội xông vào ứng cứu. Vi Tiểu Bảo nghe Song Nhi thuật chuyện rất lấy làm cảm kích. Gã ôm thị vào lòng và khẽ đặt lên má thị một cái hôn. Gã cười nói:

- Cô ngốc này! Khi nào ta lại không để ngươi phục thị ta. Lúc nào ta cũng muốn ngươi kề cận bên mình, trừ khi ngươi không nhận thì không nói làm chi, hoặc ngươi đi lấy chồng... Song Nhi vừa hoan hỷvừa mắc cỡ, mặt đỏ bừng lên. Thị ấp úng đáp:

- Không...không, nô tỳ không lấy ai hết... Tối hôm ấy Mã Siêu Hưng bày yến tiệc trong một kỹ viện ở thành Liêu Châu để thết đãi Ngô Lục Kỳ. Trong khi uống rượu thì có người đến báo đã tìm ra tung tích của Lý Tự Thành. Hiện hắn đang ở trong căn nhà nhỏ dựng trên bè gỗ. Nguyên Liễu Châu là nơi san xuất rất nhiều tre gỗ. Nghề làm quan tài ở Liễu Châu nổi tiếng khắp thiên hạ. Vì thế mà người ta có câu "Sống ở Hàng Châu, ăn ở Quảng Châu, chết ở Liễu Châu". Người Liễu Châu đốn gỗ đóng thành bè lớn thả xuống Liễu giang cho xuôi về phía đông. Trên sông Liễu giang bè gỗ rất nhiều, không biết bao nhiêu mà kể. Những căn nhà dựng trên bè gỗ là nơi ẩn thân rất tốt vì ít người biết đến. Thiên Địa Hội người nhiều thế lớn, ở đâu cũng có tai mắt nên mới điều tra nhanh chóng. Ngoài ra ít kẻ tìm thấy. Ngô Lục Kỳ vỗ án đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi, không uống rượu nữa! Mã Siêu Hưng đáp:

- Xin để cho tiểu đệ bố trí một chút rồi hãy cử động, khiến bọn chúng không tẩu thoát được. Chờ đến canh hai, Mã Siêu Hưng dẫn quần hùng ra bờ sông bước xuống một con thuyền nhỏ. Những thuyền phu trên con thuyền nhỏ không cần ai chỉ bảo, tự mình bơi ra. Theo sau là bảy tám con thuyền nhỏ khác đi cách một quãng xa xa. Con thuyền nhỏ bơi trên sông chừng bảy tám dặm thì dừng lại. Một tên phu thuyền tiến vào trong khoang khẽ nói:

- Thưa ba vị hương chủ! Chỉ còn một chút nữa là đến trước cái bè gỗ đó. Vi Tiểu Bảo ngồi trong thuyền nhìn ra thấy trong căn nhà nhỏ trên bè gỗ có ánh sáng vàng khè chiếu ra. Gã lại ngó quanh mặt sông thấy rải rác ba bốn chục chiếc thuyền nhỏ. Mã Siêu Hưng nói:

- Những thuyêng nhỏ kia đều là của bọn ta hết. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Trong mỗi thuyền đại khái có mười người, vậy cộng tất cả đến ba bốn trăm người. Bọn Lý Tự Thành và Phùng Tích Phạm dù có lợi hại đến đâu, thì phen này có trốn lên trời cũng không thoát được. Giữa lúc ấy nghe trong căn nhà trên bè gỗ co tiếng quát hỏi:

- Ai? ở đây nấp nánh dòm ngó gì vậy? Ngữ âm rất mãnh liệt khiến người nghe cơ hồ thủng cả màng tai. Chính là tiếng Lý Tự Thành. Trên bờ sông có người cười khanh khách đáp:

- Lý Tự Thành! Thế là ta kiếm thấy ngươi rồi! Quần hùng đều nghe rõ thanh âm của Lý Tây Hoa. Mã Siêu Hưng và Ngô Lục Kỳ đưa mắt nhìn nhau ra chiều kinh dị tự hỏi:

- Sao người này cũng tìm tới đây? Một bóng đen tung mình nhảy xuống bè gỗ. Thanh trường kiếm trong tay y dưới bóng trăng lạnh lẽo phát ra hàn quang lạnh lẽo. Một người từ căn nhà nhỏ trên bè gỗ tay cầm thiền trượng vọt ra. Chính là Lý Tự Thành. Lão lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Té ra ngươi đã tìm tới đây. Lý Tây Hoa hỏi:

- Bữa nay ta lấy đầu ngươi, e rằng ngươi sẽ biến thành con quỉ hồ đồ. Ngươi đã biết ta là ai chưa? Lý Tự Thành đáp:

- Lý mỗ giết người có đến ức triệu thì hơi đâu mà hỏi đến danh tính từng cá nhân. Lại đây mau! Ba tiếng "Lại đây mau" lão gầm lên như tiếng sét ở trên sông lại càng truyền đi rất xa. Lão vừa quát vừa vung thiền trượng đánh tới. Lý Tây Hoa né người tránh khỏi, đồng thời đè trường kiếm vào cây thiền trượng róc xuống. Lý Tự Thành rung cây thiền trượng quét ngang lưng địch nhân. Lý Tây Hoa nhảy tung mình lên phóng mũi kiếm đâm xuống. Lý Tự Thành phóng trượng đâm lên. Lý Tây Hoa người đang lơ lửng trên không chẳng thể né tránh, y liền đưa chân trái ra điểm vào đầu trượng để lấy đà lộn đi một vòng, tư thức rất là ngoạn mục. Lúc y hạ xuống, chân trái đặt lên bè gỗ chỉ còn cách chừng nửa thước là rớt xuống sông. Ngô Lục Kỳ nói:

- Bơi thuyền lại gần để coi cho rõ. Thuyền phu liền bơi thuyền về phía trước. Mã Siêu Hưng nói:

- Có người đến tỷ đấu với hắn, chúng ta càng dễ hành động. Y nhìn tên thuyền đứng đằng mũi nói:

- Phát hiệu lệnh đi! Tên thuyền phu dạ một tiếng rồi lấy trong khoang ra một cái đèn lồng màu đỏ treo lên cột buồm. Lập tức trong các thuyền nhỏ bốn mặt đều có người tụt xuống sông. Vi Tiểu Bảo cả mừng reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Gã võ công kém cỏi không muốn chứng kiến người ta đơn đả độc đấu, bây giờ lấy số đông mấy trăm người vây đánh ba nhân vật đối phương là ăn chắc. Huống chi gã thấy những người bên mình thạo nghề lội dưới nước, chỉ cần họ chuồn vào gầm bè gỗ, chặt đứt những dây tre ràng buộc là những cây gỗ trôi đi tản mát, có thể bắt đối phương một cách dễ dàng. Gã nghĩ tới chỗ bè gỗ tản mát vội hô:

- Mã đại ca! Vị cô nương trong căn nhà nhỏ trên bè kia là hôn thê của tiểu đệ. Xin đại ca bảo anh em bảo vệ cho nàng khỏi chết chìm dưới lòng sông. Mã Siêu Hưng cười đáp:

- Vi hương chủ cứ vững dạ. Tiểu đệ đã sắp đặt đâu vào đấy cả rồi. Trong bọn anh em nhảy xuống sông có mười người chuyên việc cứu viện vị phu nhân đó. Mười người anh em này bơi lội rất giỏi, muốn bắt cá sống còn được thì còn lo gì nữa? Vi Tiểu Bảo hớn hở nói:

- Thế thì hay quá rồi! Gã lẩm bẩm:

- Mong sao thằng lỏi Trịnh Khắc Sảng chết chìm mới là tuyệt diệu! Con thuyền nhỏ từ từ bơi lại gần. Trên bè gỗ một luồng hắc khí và một làn bạch quang bay lượn nhảy múa. Cuộc đấu đang diễn ra khốc liệt. Ngô Lục Kỳ nói:

- Lý Tự Thành không rèn luyện võ công thượng thặng, hoàn toàn trông vào tý lực của cánh tay để chống chọi. Chỉ trong vòng ba chục chiêu, hắn tất chết về tay Lý Tây Hoa. Không ngờ con người kiêu hùng khét tiếng thiên hạ lại bị uổng mạng trên sông Liễu Giang này. Vi Tiểu Bảo không nhìn rõ tình hình cuộc tỷ đấu giữa hai người. Gã chỉ thấy Lý Tự Thành lùi dần từng bước một. Bỗng nghe tiếng A Kha từ trong căn nhà nhỏ vọng lên:

- Trịnh công tử! Công tử mau mời Phùng sư phụ ra tiếp viện cho gia phụ. Trịnh Khắc Sản đáp:

- Được rồi! Thưa sư phụ! Xin sư phụ ra phát lạc cho thằng lỏi kia giùm cho. Phùng Tích Phạm chống kiếm vọt qua cửa căn nhà nhỏ ra ngoài. Lúc này Lý Tự Thành đã phải lùi đến mép bè gỗ.

Hắn chỉ lùi một bước nữa là lăn xuống nước. Phùng Tích Phạm quát lên:

- Này! Thàng lỏi kia! Ta đâm vào huyệt linh đài sau lưng ngươi. Thanh trương kiếm của lão từ từ phóng tới, quả nhiên nhằm đâm huyệt linh đài của Lý Tây Hoa. Lý Tây Hoa toan xoay kiếm về đỡ gạt thì đột nhiên trên nóc căn nhà nhỏ có tiếng quát:

- Này! Thàng lỏi kia! Ta đâm vào huyệt linh đài sau lưng ngươi. ánh bạch quang lấp loáng. Một bóng người như con chim khổng lồ sà xuống đâm lẹ tới sau lưng Phùng Tích Phạm. Diễn biến đột này ra ngoài sự tiên liệu của mọi người vì chẳng ai ngờ trên nóc căn nhà nhỏ lại có người ẩn nấp. Phùng Tích Phạm không kịp công kích Lý Tây Hoa, né mình vung kiếm lên gạt khí giới của đối phương. Đao kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choang rùng rợn, vang rền hồi lâu không dứt. Người mới tới tay cầm một thanh đơn đao. Khí giới vừa đụng nhau, hai bên cùng biết là gặp địch thủ ghê gớm, đều lùi lại một bước. Phùng Tích Phạm quát hỏi:

- Ngươi là ai? Người kia cười đáp:

- Ta nhận ra ngươi là Bán kiếm hữu huyết Phùng Tích Phạm mà ngươi không nhận được ta ư? Lúc này bọn Vi Tiểu Bảo đã nhìn rõ người kia mặc quần áo vải thô, lưng thắt đai rộng bằng vải xanh, chân đi giầy cỏ. Chính là lão hương nông. Ban ngày ở sòng bạc, lão đã tự giải khai được huyệt đạo bị kiềm chế. Chắc vì lão bị Phùng Tích Phạm ám toán, trong lòng căm phẫn, nên bây giờ tới đây để trả mối hận đó. Phùng Tích Phạm cất giọng âm trầm hỏi:

- Thân thủ các hạ như vậy tưởng chẳng phải hạng vô danh mà sao lại dấu đầu hở đuôi, dở trò nấp nánh. Lão hương nông đáp:

- Dù ta có là hạng vô danh cũng còn hơn tên Bán kiếm hữu huyết. Phùng Tích Phạm cả giận phóng kiếm đâm tới. Lão hương nông không né tránh cũng không đỡ gạt, vung đơn đao đến véo một tiếng nhằm bổ xuống đầu Phùng Tích Phạm Mới coi kiểu đánh này thì tựa hồ lão vung đao kiểu liều mạng để hai bên cùng chết. Nhưng chiêu đao ra sau mà lại đến trước, mau lẹ ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Chiêu kiếm của Phùng Tích Phạm chưa đâm trúng đối phương thì đơn đao bên địch đã phóng tới trước ngực. Hắn sợ quá không tính đến việc hạ địch nhân, hốt hoảng né qua mé tả. Lão hương nông lại khoa đao quét ngang một cái, tấn công vào mạng sườn hắn. Phùng Tích Phạm chống kiếm lên đỡ. Lão hương nông đột nhiên cho thanh đao chuyển hướng một cách nhẹ nhàng nhằm chém vào vai bên tả Phùng Tích Phạm. Phùng Tích Phạm nghiêng mình tránh khỏi, đánh trả một kiếm. Lão hương nông vẫn không đỡ gạt, hua đao chém vào cổ tay hắn. Hai người qua lại ba chiêu mà lão hương nông vẫn giữ thế công. Đừng thấy lão tướng mạo thật thà chất phác lại thêm mấy phần ngớ ngẩn mà cho rằng lão khù khờ. Đao pháp của lão thật là lợi hại, tàn độc hiếm thấy trong võ lâm. Bọn Ngô Lục Kỳ, Mã Siêu Hưng, Từ Thiên Xuyên, Tiền lão bản đều ngấm ngầm thán phục và cho là một kỳ nhân. Đột nhiên Phùng Tích Phạm la lên:

- Hãy khoan! Hắn nhảy lùi ra hai bước nói tiếp:

- Té ra tôn giá là Bách thắng... Hắn chưa dứt lời, lão hương nông đã quát lên:

- Đánh là đánh, hà tất phải nói nhiều! Lão nhảy xổ lại chém veo véo liền ba đao khiến cho Phùng Tích Phạm không rảnh để nói tiếp. Hắn đành phấn khởi tinh thần đỡ gạt những chiêu đánh tới. Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm quả thật kiếm pháp cực kỳ cao thâm. Hắn ngưng thần cự địch khiến lão hương nông không thể chiếm được thượng phong. Hai người tiến

chiêu chợt mau chợt chậm, có lúc dầy như pháo liên châu, có lúc chỉ xoay chuyển thân hình mà không trao đổi một đòn. Bên kia Lý Tự Thành và Lý Tây Hoa vẫn tiếp tục chiến đấu. Trịnh Khắc Sảng và A Kha tay cầm binh khí đứng bên Lý Tự Thành để chờ khi thấy lão kém sức là xông vào trợ chiến. Lý Tự Thành múa tít cây thiền trượng khiến Lý Tây Hoa trong lúc nhất thời khó mà sấn vào gần được, mặc dù kiếm pháp y rất cao thâm. Cuộc đấu đang hăng, đột nhiên Lý Tây Hoa rụt chân về, lộn mình tới bên chân đối phương. Mũi kiếm của y trỏ chênh chếch lên, chí vào bụng dưới Lý Tự Thành, quát hỏi:

- Bữa nay ngươi còn sống được chăng? Chiêu "Ngọc vân phiên" này của Lý Tây Hoa nghe đồn là tuyệt chiêu của Lãng tử Yến Thanh, một tay hảo hán ở núi Lương Sơn đời Tống truyền lại. Tuy chỉ là một tiểu xảo, nhưng mau lẹ khôn lường khiến địch nhân khó nỗi đề phòng. A Kha và Trịnh Khắc Sảng giật mình kinh hãi. Khi chúng phát giác thì Lý Tự Thành đã bị kiềm chế, không kịp cứu viện. Lý Tự Thành đột nhiên trợn mắt quát lên một tiếng thật to khiến mọi người đều phải ù tai, khác nào sét nổ bất thình lình. Lý Tây Hoa giật mình kinh hãi, bất giác trường kiếm tuột khỏi tay. Lý Tự Thành vung chân đá Lý Tây Hoa lộn đi một vòng. Đầu cây thiền trượng của hắn chỉ vào trước ngực y đè xuống mặt bè gỗ, khiến y không nhúc nhích được nữa. Diễn biến đổi bại thành thắng này xảy ra trong khoảnh khắc. Hiện giờ Lý Tự Thành chỉ phóng cây thiền trượng một cái là gân cốt trước ngực Lý Tây Hoa bị gẫy đứt, tim phổi cũng tan nát, chẳng thể sống được nữa. Lý Tự Thành quát lên:

- Nếu ngươi chịu phục thì ta tha mạng cho! Lý Tây Hoa đáp:

- Ngươi mau mau đâm chết ta đi. Ta không trả được mối thù giết cha thì còn mặt mũi nào sống ở thế gian nữa. Lý Tự Thành nổi lên tràng cười rộ nói:

- Hay lắm! Hắn hạ thấp cánh tay trái, vận nội lực vào cánh tay phải toan ấn đầu trượng xuống thì ánh trăng tỏ từ phía sau chiếu rõ vào mặt Lý Tây Hoa. Hắn thấy thái độ y vẫn bình thản, miệng lại mỉm cười, tuyệt không có ý sợ hãi. Lý Tự Thành bất giác run lên quát hỏi:

- Phải chăng ngươi là người họ Lý ở Hà Nam? Lý Tây Hoa đáp:

- Đáng tiếc là trong họ Lý chúng ta lại sinh ra con người bụng dạ hẹp hòi như ngươi thành một đứa mãng phu, không làm nên việc lớn. Lý Tự Thành cất tiếng run run hỏi:

- Lý công tử, con Lý Nhan đối với ngươi là ngươi như thế nào? Lý Tây Hoa đáp:

- Ngươi còn biết hỏi câu này là khá đó! Y nói rồi lại mỉm cười. Lý Tự Thành nhấc cây thiền trượng lên hỏi:

- Phải chăng ngươi là con của...Lý huynh đệ? Lý Tây Hoa tiếp:

- Đáng khen cho ngươi còn dám cái mặt dầy kêu gia gia ta bằng huynh đệ. Lý Tự Thành loạng choạng người đi mấy cái. Tay trái hắn tự ấn vào trước ngực mình, miệng lẩm nhẩm:

- Lý huynh đệ còn để lại người nối dõi ư? Ngươi...ngươi là con của Hồng nương tử phải không? Lý Tây Hoa thấy hắn nhấc thiền trượng lên cao mấy thước vẫn chưa đam xuống, liền thúc giục:

- Mau hạ thủ đi! Còn hỏi chuyện đó làm gì nữa? Lý Tự Thành lùi lại một bước, cắm cây thiền trượng xuống bè gỗ, thủng thẳng nói:

- Suốt trong đời ta, điều lầm lẫn thứ nhất là sát hại gia gia ngươi. Ngươi thoá ta là kẻ bụng dạ hẹp hòi, chỉ là kẻ mãng phu không làm nên nghiệp lớn. Điều đó không sai chút nào. Ngươi muốn báo thù cho gia gia ngươi là việc rất hợp lý. Lý Tự Thành này bình sinh giết người có đến hàng trăm vạn mà trước nay chưa từng bận tâm, nhưng nghĩ tới việc hạ sát gia gia ngươi, trong lòng... hổ thẹn vô cùng. Dứt lời, hắn vứt cây thiền trượng liệng ra xa đánh bõm một tiếng. Tia nước bắn lên tung toé, cây thiền trượng chìm xuống đáy sông. Bỗng Lý Tự Thành ọc một tiếng hộc máu tươi ra rất nhiều. Lý Tây Hoa không ngờ xảy ra biến cố này. Y đứng phắt dậy nhìn Lý Tự Thành thì thấy chòm râu bạc của hắn dính đầy máu tươi. Tay cầm thanh trường kiếm mà không phóng ra, y nói:

- Ngươi đã hổ thẹn trong lòng thì còn đau khổ hơn là ta giết ngươi nhiều. Lý Tây Hoa nói rồi băng mình vọt đi. Chân trái y điểm vào đoạn dây cột bè nhảy lên bờ. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống, người đã mất hút vào trong bóng tối. A Kha cất tiếng gọi "gia gia" rồi chạy đến bên Lý Tự Thành. Cô đưa tay toan để nâng đỡ phụ thân. Lý Tự Thành xua tay, đi thẳng ra cạnh bè gỗ, bước một chân xuống nước. A Kha lại la lên "gia gia". Cô chạy gần tới nơi thì Lý Tự Thành đã bước nốt chân kia xuống nước. Chỗ này là chỗ bãi sông nước cạn, Lý Tự Thành tiếp tục cất bước vào bờ. Chân hắn loạng choạng đi mỗi lúc một xa. A Kha quay lại la lên:

- Trịnh công tử! Gia phụ... bỏ đi rồi. Bỗng cô khóc oà lênchạy lại gieo đầu vào lòng Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng đưa tay trái ra ôm choàng lấy A Kha, tay mặt nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, miệng an ủi:

- Lệnh tôn đi rồi nhưng còn có tiểu huynh đây... Gã chưa dứt lời, dưới chân bỗng thấy bè gỗ chuyển động. Hai người cùng bật tiếng la: Trời ơi! Rồi té cả xuống nước. Nguyên lúc này, những tay hảo thủ về nghề bơi lội ở Gia Hậu đường trong Thiên Địa Hội đã chuồn vào dưới gầm bè gỗ, chặt đứt lạt buộc, những cây gỗ liền tản ra và trôi đi. Phùng Tích Phạm nhảy vọt lên không nhằm đúng vào một cây gỗ lớn nhẹ nhàng hạ xuống. Lão hương nông rượt theo, vung đao đánh véo một tiếng nhằm chém xuống đầu hắn. Phùng Tích Phạm vung kiếm lên nghênh tiếp. Hai người lại tiếp tục đánh nhau trên cây gỗ lớn. Cuộc đấu này so với vừa rồi ở trên mặt bè gỗ còn khó khăn gấp mười. Cây gỗ ở dưới nước không ngớt chuyển động và trần qua trần lại, khó mà đứng vững được. Hơn nữa chẳng có điểm tựa nào để lấy đà. Phùng Tích Phạm và lão hương nông đều là những tay khinh công trác tuyệt mới đứng vững được trên cây gỗ tròn để tỷ đấu. Đao qua kiếm lại, hai người vẫn ra chiêu mau lẹ phi thường chứ chẳng hoà hoãn lại chút nào. Cây gỗ tròn theo dòng nước chảy xuôi dần dần trôi ra giữa lòng sông. Ngô Lục Kỳ đột nhiên lên tiếng:

- úi chà! Tại hạ nghĩ ra rồi. Vị lão huynh kia là Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi. Không hiểu sao y... lại biến cải hình dạng thành thế này. Ta phải rượt theo mới được. Bơi thuyền mau đi! Mã Siêu Hưng lấy làm kỳ hỏi:

- Hồ Dật Chi ư? Phải chăng y có ngoại hiệu là Mỹ đao vương? Y là nhân vật phong lưu anh tuấn. Ngày trước người ta bảo y là đệ nhất mỹ nam tử trong võ lâm. Sao y lại hoá trang thành một lão nhà quê ngớ ngẩn, khù khờ? Vi Tiểu Bảo la lên:

- Này các vị huynh đệ! Đã cứu được cô vợ tại hạ lên chưa? Ngô Lục Kỳ có ý tức mình, nghĩ thầm:

- Ngày trước Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi oai danh lừng lẫy giang hồ, bạn hữu võ lâm

chẳng ai là không ngưỡng mộ, cầu đến bái kiến còn chưa được. Mình gặp cơ hội này thật là có mối kỳ duyên. Hiện lão nhân gia đang chiến đấu cùng cường địch ở trên mặt nước cực kỳ nguy hiểm. Có lẽ nào bọn mình không đến cứu viện ngay tức khắc. Thằng lỏi này chỉ lo cho một vị cô nương, thế là gã coi trọng nữ sắc, khinh rẻ tình bạn bè, sao phải hành vi của đấng anh hùng?

Hồi 158 - Có Lý Đâu Đường Đột Giai Nhân

Mã Siêu Hưng hô lớn:

- Mau mau hạ lệnh phái nhiều người lặn xuống nước để cứu cho bằng được vị cô nương đó. Tên thuyền phu ở đằng lái liền vâng dạ, lớn tiếng truyền lệnh ra. Bỗng thấy hai người ở đáy nước ngoi lên mặt sông ở giữa dòng, một người đem theo A Kha ướt sũng những nước, miệng hô lớn:

- Đã bắt được cô gái đây rồi. Tiếp theo, người ở mé tả nắm lấy búi tóc Trịnh Khắc Sảng giơ cao lên nói:

- Gã trai cũng đã bắt được... Hắn vừa dứt lời, bỗng nghe đánh bõm một cái, Trịnh Khắc Sảng lại rớt xuống nước chìm nghỉm. Trong tay tên thuỷ thủ chỉ còn lại nắm tóc. Nguyên búi tóc của Trịnh Khắc Sảng là tóc mượn ở ngoài buộc vào, bây giờ lại tuột ra. Mọi người nổi lên tràng cười ha hả. Mấy tay thuỷ thủ lại lặn xuống mò tìm. Vi Tiểu Bảo hớn hở tươi cười hô:

- Chúng ta mau mau lại coi Bách thắng đao vương xem lão nhân gia chiến đấu với Bán kiếm hữu huyết ra làm sao. Ngô Lục Kỳ ngồi ở dưới thuyền giục bốn tên thuỷ thủ ra sức bơi thuyền thật lẹ về phía hai lão Hồ Dật Chi và Phùng Tích Phạm đang tỷ đấu trên cây gỗ. Thuyền bơi đến gần, dưới ánh trăng tỏ, những luồng bạch quang lấp loáng trên mặt sông. Hai cao nhân đang chiến đấu cực kỳ khốc liệt. Kể về võ công thì hai người nghệ thuật tương đương, không ai hơn kém, e rằng trong vòng ngàn chiêu cũng chưa phân thắng bại. Nhưng Phùng Tích Phạm ban ngày đã phải đấu chưởng với Phong Tế Trung và Huyền Trịnh đạo nhân. Huyền Trinh đạo nhân thì chẳng kể làm chi, nhưng Phong Tế Trung nội lực cũng vào tay khá, khiến cho lão lúc đó cũng cảm thấy khí huyết trong ngực chuyển vận không được thư thái. Bây giờ lão chiến đấu lâu rồi, lồng ngực cũng ngâm ngẩm đau. Hai người đánh nhau trên cây gỗ, không tiến thì phải lùi dần chứ chẳng có đường nào xoay xở. Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi phóng ra những chiêu đao rất hung hiểm, toàn dùng thế công chứ không giữ thế thủ. Chiêu nào cũng tựa hồ đánh thục mạng cho hai bên cùng chết. Cách đánh này chỉ những người võ nghệ tầm thường gặp lúc nguy hiểm mới hay sử dụng. Nhưng đao pháp của Hồ Dật Chi tự lập thành một gia phái, bề ngoài coi rất nguy ngập mà thật ra rất vững vàng. Võ công của lão đã tinh kỳ lại thêm phần ác liệt ghê gớm, khiến cho Phùng Tích Phạm không khỏi sinh lòng khiếp sợ. Hắn lại ngó thấy một con thuyền nhỏ đang bơi tới. Những người đứng trên đầu thuyền tay cầm binh khí, hiển nhiên là những nhân vật đã chạm trán lúc ban ngày ở sòng bạc, trong đó có cả lão khiếu hoá. Hồ Dật Chi bỗng quát lên một tiếng thật to, vung đao lên chém tả, quét hữu, đâm lên bổ xuống, đánh liền sáu đao. Phùng Tích Phạm gắng sức chống chọi. Trong lúc hoang mang, hắn vẫn trả đòn được hai kiếm và giữ môn hộ nghiêm mật dị thường. Ngô Lục Kỳ cất tiếng ca ngợi:

- Hảo đao pháp! Hảo kiếm pháp! Hồ Dật Chi lại chém một đao vào trước mặt đối phương. Phùng Tích Phạm phải nửa bước và ngả người về phía sau mới tránh khỏi chiêu đao ác liệt. Hắn lại huy động trường kiếm che đỡ phía trước. Lúc này chân trái hắn đã đạp vào ngọn cây gỗ, nửa bàn chân phía sau đã dúng xuống nước rồi. Bây giờ hắn có lùi thêm ba tấc cũng không được nữa. Hồ Dật Chi lại chém liền ba đao. Phùng Tích Phạm trả đòn ba kiếm chứ không lùi thêm chút nào nữa. Hồ Dật Chi quát lên một tiếng thật to, vung đao bổ xuống. Phùng Tích Phạm nghiêng người đi né tránh. Dè đâu Hồ Dật Chi ra chiêu này rồi không thu tay về, tiếp tục phóng

đao chém xuống đánh chát một tiếng. Cây gỗ bị chặt đứt làm hai đoạn. Chỗ Phùng Tích Phạm đứng chỉ là đoạn ngọn cây dài chừng hai thước. Cây gỗ vừa đứt, hắn rú lên một tiếng "úi chao" rồi ngã xuống nước. Hồ Dật Chi liêng thanh đao khỏi tay nhằm đâm tới người Phùng Tích Phạm. Phùng Tích Phạm đang ở dưới nước khó bề né tránh. Hắn thấy thanh cương đao liệng tới vội quăng trường kiếm ra. Đao kiếm đụng nhau trên không bật lên tiếng choang rùng rợn. Tia lửa bắn ra tung toé rồi rớt xuống sông. Phùng Tích Phạm liền lặn hụp xuống nước biến mất. Hồ Dật Chi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Thằng cha này giỏi nghề bơi lội như vậy, nếu mình cũng bị lăn xuống nước với hắn tất gặp phải độc thủ. Ngô Lục Kỳ dõng dạc lên tiếng:

- Bách thắng đao vương quả nhiên danh bất hư truyền! Bữa nay trông thấy thần kỹ mới được mở rộng tầm mắt. Mời đại hiệp qua thuyền này cùng nhau uống một chung rượu được chăng? Hồ Dật Chi đáp:

- Như vậy tại hạ quấy quả mấy vị một phen. Lão nhảy qua mà đầu thuyền chỉ khẽ chìm xuống một chút, còn thân thuyền tuyệt không tròng trành. Vi Tiểu Bảo không hiểu nhảy được như vậy là khó lắm, còn bọn Ngô Lục Kỳ, Mã Siêu Hưng rất lấy làm bội phục. Ngô Lục Kỳ chắp tay giới thiệu:

- Vị này là Mã Siwu Hưng huynh đệ, vị kia là Vi Tiểu Bảo huynh đệ. Bọn tại hạ đều là người Thiên Địa Hội. Hồ Dật Chi giơ ngón tay cái lên nói:

- Ngô huynh! Ông bạn là người trong Thiên Địa Hội. Vụ này phải giữ rất bí mật, nếu để lộ ra ngoài thì toàn gia khó nỗi bảo toàn. Ngô huynh mới gặp lão phu lấn đầu đã nói trắng ra chẳng giấu diếm gì. Tấm lòng khẳng khái ấy khiến lão phu rất khâm phục. Ngô Lục Kỳ cười đáp:

- Đối với Bách thắng đao vương mà cũng không tin chẳng hoá ra tiểu đệ là kẻ tiểu nhân đê hèn lắm ư? Hai câu thổ lộ gan ruột này tỏ ra lão coi Hồ Dật Chi như người bạn thân thiết. Hồ Dật Chi cả mừng nắm chặt tay lão nói:

- Những năm gần đây, tiểu đệ ẩn cư làm nghề trồng tỉa, không hỏi đến chuyện giang hồ. Ngờ đâu bữa nay lại được kết giao với một vị hảo bằng hữu là Thiết cái Ngô Lục Kỳ. Nói rồi hai người hai người dắt tay nhau đi vào khoang thuyền. Hồ Dật Chi nhìn bọn Mã Siêu Hưng, Vi Tiểu Bảo chỉ khẽ gật đầu một cái chứ chưa hỏi han gì. Vi Tiểu Bảo thấy Hồ Dật Chi đả bại được sư phụ của Trịnh Khắc Sảng thì vừa khâm phục vừa cảm tạ, liền nói:

- Hồ đại hiệp đánh té Phùng Tích Phạm xuống sông để loài cá mập cắn cho đấy mình những máu. Như vậy Bán kiếm hữu huyết lại biến thành Vô kiếm hữu huyết. Ha ha! Hồ Dật Chi tủm tỉm cười nói:

- Vi hương chủ! Bản lãnh gieo thò lò của hương chủ quả nhiên không phải tầm thường. Lão nói câu này có ý chế giễu Vi Tiểu Bảo võ công kém cỏi, chỉ giỏi nghề gieo thò lò, chơi lối cờ gian bạc lận, làm điều tệ những. Vi Tiểu Bảo chẳng lấy thế làm tức giận, lại cười đáp:

- Chúng ta liên thủ với nhau làm cái đánh được vô số bạc của lão lùn mập. Dĩ nhiên Hồ đại hiệp được chia phân nửa. Lát nữa quay về tại hạ sẽ lấy cho. Hồ Dật Chi cười nói:

- Lần sau Vi hương chủ làm nhà cái, lão phu làm nhà con. Chúng ta đánh bạc tay đôi thì nhất định hương chủ ăn đứt rồi. Vi Tiểu Bảo cả cười đáp:

- Đại hiệp nói hay quá! Hay quá! Mã Siêu Hưng sai người sắp một bàn rượu ở dưới thuyền. Mọi người vừa uống một chung, bỗng thấy một con thuyền nhỏ bơi tới bẩm báo:

- Cặp nam nữ thiếu niên ở trên bè gỗ đều đã được cứu lên và trói lại để chờ phát lạc. Mã Siêu Hưng cười nói:

- Đối với vị cô nương kia, các ngươi không được vô lễ. Đó là phu nhân của Vi hương chủ mà chưa làm lễ thành hôn thôi. Còn gã trai... Y quay sang Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa nói tiếp:

- Hãy đánh cho gã ba cái bạt tai rồi treo lên, nhưng phải nhớ đừng có đánh chết. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Mã đại ca quả là bạn tri kỷ của tiểu đệ. Hồ Dật Chi nâng chung rượu lên uống một hớp rồi nói:

- Bữa nay chúng ta mới gặp nhau đã coi như tình cố cựu. Dĩ nhiên huynh đệ cũng chẳng dám dâu diếm công việc của mình. Nói ra lại mắc cỡ, huynh đệ lui khỏi chốn giang hồ ẩn cư ngoài thành Côn Minh vì một người đàn bà. Vi Tiểu Bảo nói:

- Khúc hát của Trần Viên Viên có câu: Anh hùng cái gì giống đa tình. Đã là anh hùng dĩ nhiên là khách đa tình. Ngô Lục Kỳ chau mày lẩm bẩm:

- Gã tiểu tử này chỉ thích nói nhăng nói càn, chẳng hiểu gì hết. Không ngờ Hồ Dật Chi biến đổi sắc mặt, buong tiếng thở dài, thủng thẳng nói:

- Anh hùng lại cũng giống đa tình. Câu thơ này của Ngô Mai Thôn thật hay quá. Nhưng nghĩ lại Ngô Tam Quế chẳng phải đáng anh hùng vữa cũng không phải giống đa tình. Bất quá hắn là phường hiếu sắc mà thôi. Lão hắng dặng một tiếng rồi ngâm hai câu: Thê tử xen chi vào đại kế. Anh hùng lại cũng giống đa tình. Lão nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Vi hương chủ! Hôm đó hương chủ ở trong Tam Thánh am được nghe Trần Viên Viên hát khúc này, thật là phước lớn. Huynh đệ kề cận nàng hai mươi ba năm mà chỉ nghe được khúc đầu có ba lần và từng đoạn một chữ không liên tục. Còn khúc sau, cũng phải nhờ hương chủ, huynh đệ mới được nghe từ đầu đến cuối. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ ngập ngừng hỏi:

- Hồ đại hiệp ở gần y... những hai mươi ba năm ư? Đại hiệp là nhân tình của Trần Viên Viên phải không? Hồ Dật Chi nhăn nhó cười đáp:

- Nàng... nàng chưa từng ngó thẳng vào mặt lão phu. Lão phu ở Tam Thánh am làm những việc trồng rau, quét nhà, đđn củi, gánh nước. Nàng coi lão phu như một tên điền phu ở chốn quê mùa. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng đưa mắt nhìn nhau, đều lấy làm kinh hãi. Hai người không ngờ Mỹ đao vương lại mê nhan sắc Trần Viên Viên đến độ cam phận tôi đòi. Ngày trước lão nổi tiếng võ công cao thâm, danh vọng cực thịnh vào hàng nhân vật số nhất số nhì trong võ lâm mà lại tình nguyện làm kẻ thấp kém như vậy, thì không ai hiểu nổi. Hai người nhìn lại thấy tóc lão còn xanh, nhưng chòm râu thưa thớt mà bạc nhiều. Da mặt nhăn nheo, đen đủi chẳng có chỗ nào đúng chữ "mỹ" cả. Vi Tiểu Bảo cũng lấy làm kỳ hỏi:

- Hồ đại hiệp! Bản lãnh đại hiệp đã cao cường như vậy mà sao không ôm lấy Trần Viên Viên chạy đi cho rồi? Hồ Dật Chi nghe Vi Tiểu Bảo hỏi câu này, trên mặt thoáng lộ vẻ giận dữ, mắt chiếu ra những tia hàn quang hung tợn. Vi Tiểu Bảo khiếp sợ giật nảy mình lên, bất giác gã để

chung trà tuột tay, nước bắn tung toé ướt cả người. Hồ Dật Chi cúi đầu thở dài nói:

- Hôm ấy lão phu đang ở Thành Đô tỉnh Tứ Xuyên, ngẫu nhiên ngó thấy Trần Viên Viên. Hỡi ôi! Đây cũng là mối oan nghiệt kiếp trước xui khiến lão phu thần hồn điên đảo, không sao thoát ra được nữa. Vi hương chủ! Hồ mỗ là một hán tử tầm thường, chẳng còn chí khí gì nữa. Thế rồi hồi Trần Viên Viên ở trong phủ Bình Tây Vương, Hồ mỗ cũng xin vào trong phủ trông coi vườn tược để trồng hoa nhổ cỏ. Sau nàng đến ở Tam Thánh am, Hồ mỗ lại tới đó làm đầu bếp, chẳng dám mong gì hơn là sớm tối được ngó trộm nàng một lần đã lấy làm thoả mãn. Có lý nào... có lý nào dám tơ hào nghĩ đến cử động đường đột giai nhân. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu vậy Hồ đại hiệp trong lòng say mê y mà dễ thường hai mươi mấy năm, thuỷ chung y vẫn không biết tới hay sao? Hồ Dật Chi gượng cười, gục gặc cái đầu đáp:

- Hồ mỗ sợ tiết lộ thân thế thì một ngày muốn nói vài câu ba cũng khó khăn. Nhất là ở trước mặt nàng, Hồ mỗ đành câm miệng hến. Trong hai mươi ba năm, Hồ mỗ chỉ nói với nàng cả thảy bốn mươi chín câu. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hồ đại hiệp nhớ rõ như vậy thì thật là kỳ! Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng cảm thấy tội nghiệp cho lão và cùng nghĩ bụng:

- Lão này nhớ được rõ cả từng bao nhiêu câu nói thì thật đã si tình đến cùng cực. Trên đời khó kiếm được người thứ hai như lão. Ngô Lục Kỳ sợ Vi Tiểu Bảo ăn nói lỗ mãng khiến lão phải thương tâm liền lên tiếng trước:

- Hồ đại ca! Lòng sở hiếu của chúng ta mỗi người một thứ. Người ham mê võ thuật, kẻ say sưa rượu chè, lại có người chỉ thích cờ bạc. Trần Viên Viên là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, Hồ đại ca chỉ tán thưởng sắc đẹp và vẫn giữ được lòng thanh bạch với y thật là hiếm có. Tiểu đệ lớn mật có một lời muốn khuyên giải đại ca, không hiểu đại ca có dung nạp chăng? Hồ Dật Chi đáp:

- Xin Ngô huynh cho nghe! Ngô Lục Kỳ nói:

- Ngày trước dĩ nhiên nhan sắc của Trần Viên Viên vào bậc thiên hạ vô song, nhưng hiện giờ y lớn tuổi rồi, chắc là... Hồ Dật Chi lắc đầu quầy quậy không nghe nữa, ngắt lời:

- Ngô huynh! ở đời mỗi người có một chí hướng, tiểu đệ là kẻ ngu ngốc, Ngô huynh đã không coi vào đâu thì Hồ mỗ xin cáo biệt. Lão nói rồi đứng dậy toan đi. Vi Tiểu Bảo gọi dật lại:

- Hồ huynh hãy khoan! Trần Viên Viên nhan sắc phi thường. Trên thế gian làm gì có người như vậy. Đúng là tiên nữ giáng trần. Đáng tiếc Ngô hương chủ và Mã huynh chưa từng ngó thấy. Nếu không thì sau khi gặp mặt một lần, chắc cũng cam tâm đến trồng rau gánh nước cho y... Ngô Lục Kỳ mắng thầm trong bụng:

- Con bà nó! Tên tiểu quỷ này chỉ giỏi huyênh hoang nói láo. Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Vụ này chính mắt tiểu đệ đã thấy rồi. Con gái Trần Viên Viên là A Kha chỉ xinh đẹp bằng nửa mẹ. Chẳng dấu gì các vị, tiểu đệ đã có chủ ý: Dù bị ngàn đao từng xẻo, nát thịt tan xương cũng lấy nàng làm vợ bằng được mới nghe. Hôm qua ở trong sòng bạc, nàng toan móc mắt tiểu đệ, thật là tâm địa hung tàn, thủ đoạn độc ác, tiểu đệ cũng chẳng để tâm. Trường hợ này Hồ lão huynh cũng đã nhìn thấy chứ chẳng phải chuyện giả trá. Hồ Dật Chi nghe gã nói rất láy làm cao hứng, liền nảy lòng đồng bệnh tương lân. Đoạn lão thở dài ra chiều tội nghiệp cho gã, lão đáp:

- Hồ mỗ coi A Kha với Vi huynh đệ dường như có vẻ vô tình. Vi Tiểu Bảo nói:

- Há phải chỉ vô tình, nàng còn căm hận tiểu đệ thấu xương. Lão huynh chẳng đã thấy nàng mặt giận hầm hầm phóng kiếm đâm vào trước ngực tiểu đệ đấy ư? Nếu tiểu đệ mà không hên vận thì nàng đã phạm tội mưu sát thân phu rồi. Nàng... nàng... hừ... nàng lại thương yêu thằng cha Trịnh công tử kia nhất tâm nhất ý muốn làm phu thê với gã. Gã họ Trịnh khốn khiếp đó lại chưa chết chìm dưới đáy sông đi cho rảnh. Hồ Dật Chi ngồi xuống cầm tay gã nói:

- Tiểu huynh đệ! Chữ tình ở trên thế gian là cái gì rất thiêng liêng, chẳng thể cưỡng cầu mà được. Tiểu huynh đệ đã được gặp A Kha, lại thành danh phận sư tỷ sư đệ với y, thế là phước lắm rồi. Hà tất phải cơ tâm quyết chí thành vợ chồng? Trong đời Vi huynh đệ đã được nhìn thấy y không biết bao nhiêu lần, nói với y không biết bao nhiêu lời. Y đã thoá mạ, đã đánh đấm, đã cầm đao đâm tiểu huynh đệ là trong lòng y đã có hình ảnh về con người tiểu huynh đệ rồi. Tiểu huynh đệ phúc hậu đầy đình, còn đòi gì nữa? Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Hồ đại ca nói thế là phải. Nếu nàng đối với đệ không nhìn ngó gì đến, coi như trên đời không có thằng người tiểu đệ, thì cái đó quả nhiên khó chịu thật. Chẳng thà tiểu đệ để nàng đánh mắng, chửi bới, cầm đao mà đâm mà chém còn hơn. Có điều nàng đừng giết chết tại hạ là hay lắm rồi. Hồ Dật Chi thở dài cãi:

- Dù y có giết chết tiểu huynh đệ thì lại càng tốt chứ sao? Y giết chết tiểu huynh đệ, tất trong lòng không khỏi có chút hối hận. Trong khi ngủ mơ có khi y ngó thấy tiểu huynh đệ, hoặc ban ngày lúc vô sự, y ngẫu nhiên nhớ tới tiểu huynh đệ cũng chưa biết chừng. Như vậy há chẳng hay hơn trong lòng y chẳng có tý gì về tiểu huynh đệ. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng nghe y nói vậy đưa mắt nhìn nhau ra chiều kinh hãi. Hai người đều cho lão là người si ngốc đến cực điểm. Nếu vừa rồi không được mục kích lão chiến đấu với Phùng Tích Phạm, võ công đến độ xuất quỷ nhập thần, thì chẳng thể tin được lão là Mỹ đao vương, một nhân vật phong lưu lừng danh bốn biển. Vi Tiểu Bảo nghe lão nói gật đầu lia lịa tán dương:

- Hồ đại ca nói đâu ra đấy. Trước kia tiểu đệ chữa nghĩ tới điểm này. Có điều tiểu đệ đã say mê một cô gái là quyết tâm lấy cho bằng được chứ chẳng thể nhẫn nại như lão ca. Giả tỷ A Kha có bắt tiểu đệ trồng rau gánh nước mà cho kề cận nàng thì dĩ nhiên tiểu đệ ưng ngay. Nhưng còn thằng lỏi Trịnh công tử kia cứ quẩn quít bên mình nàng thì "lão gia" phải đâm chết gã mới được. Hồ Dật Chi có vẻ không đồng tình đáp:

- Tiểu huynh đệ nói vậy e rằng không đúng. Tiểu huynh đệ đã yêu quý một cô gái thì phải làm mọi điều cho lòng y cao hứng, tức là vì y chứ không phải vì mình. Nếu y đã muốn lấy Trịnh công tử, tiểu huynh đệ lý ra phải tìm thiên phương bách kế để giúp y hoàn thành tâm nguyện, dù mình mất mạng cũng cam tâm, mới khỏi tổn thương đến nền phong nhã. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Dù tổn thương đến nền phong nhã, nhưng đi buôn lỗ vốn là tiểu đệ không làm đâu. Hồ đại ca! Tiểu đệ rất khâm phục đại ca về điểm này, những mong bái đại ca làm sư phụ. Chẳng phải tiểu đệ thích học đao pháp của đại ca, mà là học cái lối si tình của đại ca đối với Trần Viên Viên. Về mặt công phu này, tiểu đệ còn thua đại ca xa lắm. Hồ Dật Chi rất lấy làm cao hứng đáp:

- Bất tất phải bái sư, chúng ta tha thiết khuyến khích nhau là đủ. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng nghe hai người nói chuyện không khỏi ngấm ngầm lắc đầu. Họ là hảo hán giang hồ, đối với bất

cứ người đàn bà nào cũng chẳng để vào mắt. Nếu thích gái đẹp mà mất thì giờ thì chẳng thà vào kỹ viện, phí ít tiền bạc là muốn bao nhiêu cô cũng được. Họ cho Hồ Dật Chi và Vi Tiểu Bảo đều là hạng điên khùng, mất hết cả bản sắc. Hồ, Vi một già một trẻ càng nói chuyện càng trở nên ý hợp tâm đầu, tựa hồ hai người hối hận gặp nhau quá muộn. Thực ra Vi Tiểu Bảo chỉ muốn lấy A Kha làm vợ, gã quyết chí vượt qua mọi khó khăn, theo đuổi y đến kỳ cùng. So với mối si tình của Hồ Dật Chi, gã hoàn toàn khác biệt. Có điều một người đối với Trần Viên Viên bằng mối thâm tình, một kẻ quyết chí lấy bằng được con gái Trần Viên Viên, chỗ động tâm tuy kẻ cao người thấp, mà bên trong vẫn có chỗ tương thông. Huống chi mối thâm tình của Hồ Dật Chi dấu đáy lòng đã ngoài hai chục năm chưa từng thổ lộ cùng ai, bây giờ mới có dịp phát tiết đến độ cao hứng. Vì thế mà trước mặt quần hào, lão cũng tán thưởng con người đồng điệu. Trong lòng lão khoan khoái không bút nào tả xiết. Thuyền đậu trên sông Liễu Châu, thuyền phu chưa được hiệu lệnh của Mã Siêu Hưng không dám bơi về. Mã Siêu Hưng thấy hai người nói chuyện ý hợp tâm đầu cũng không tiện làm cho cụt hứng. Ban đầu, y nghe mấy câu còn chịu được, sau càng nghe lâu càng không lọt tai, liếc mắt nhìn Ngô Lục Kỳ. Ngô, Mã hai người cùng chau mày nghĩ bụng:

- Vi hương chủ chỉ là đứa trẻ nít chưa hiểu mối tình nam nữ đã đành, nhưng Hồ Dật Chi là người già cả mà không trang nghiêm, dạy gã thiếu niên vào con đường hư đốn. Bất giác hai người đều nảy lòng rẻ rúng lão. Lại nghe Hồ Dật Chi nói:

- Tiểu huynh đệ! Chúng ta mới gặp nhau một lần đã coi như tình cố cựu. Cái khó ở trên đời là tìm được người hiểu lòng mình. Người ta thường nói "Tìm được người tri kỷ, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc nữa" là phải lắm. Này trước Hồ mỗ quen biết khắp thiên hạ mà không có lấy một người hiểu lòng mình. Bữa nay nhờ cơ duyên được gặp tiểu huynh đệ, chúng ta kết làm anh em nên chăng? Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Thế thì còn gì hay bằng! Đột nhiên gã ngần ngừ nói tiếp:

- Nhưng có điều không ổn rồi. Hồ Dật Chi hỏi:

- Điều gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nếu sau này chúng ta hoàn thành tâm nguyện: Hồ đại ca lấy Trần Viên Viên, tiểu đệ lấy được A Kha, khi đó đại ca biến thành lão trượng nhân mà lại hô huynh gọi đệ là không đúng cách. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng nghe gã nói câu này không nhịn được bật lên tràng cười ha hả. Hồ Dật Chi đột nhiên biến sắc, tức giận nói:

- Hỡi ôi! Rút cuộc thì ngươi vẫn chưa hiểu được tình ý của ta đối với Trần Viên Viên. Suốt đời và cho hết kiếp, ta quyết không chìa một ngón tay ra để đụng vào tà áo nàng. Nếu ta nói láo thì sẽ như cái bàn này. Lão vừa nói vừa giơ tay trái lên bổ xuống. Chát một tiếng, chiếc bàn nhỏ trong thuyền bị sạt một góc. Hồ Dật Chi cầm lấy moếng bàn vỡ, hai tay xoa vào nhau, bụi gỗ rơi xuống lả tả. Ngô Lục Kỳ khen:

- Hảo công phu! Hồ Dật Chi trợn lòng trắng mắt lên lườm y, miệng lẩm bẩm:

- Võ công thì làm cái quái gì? Mối thâm tình của ta mới ít kẻ bì kịp. Lão này không đáng là tri kỷ của ta.

Hồi 159 - Ngô Lục Kỳ Hát Khúc Trầm Giang

Vi Tiểu Bảo làm gì có bản lãnh như Hồ Dật Chi bóp nát gỗ ra như tương, liền rút đao truỷ thủ nhẹ nhàng cắt lấymột góc khác của cái bàn trà đặt lên ghế. Tiện tay gã cầm đao truỷ thủ thái cái bàn trà thành mấy miếng rồi tuyên bố:

- Vi Tiểu Bảo này mà không lấy được A Kha làm vợ thì cũng như góc bàn trà đây, để cho người ta chặt làm tám mảnh lớn. Quần hào thấy thanh truỷ thủ của y sắc bén ghê gớm đều lấy làm kinh dị. Nhưng lời tuyên thệ của gã khiến người ta phải phì cười. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hồ đại ca! Đại ca đã nói vậy thì tiểu đệ không phải làm chàng rể của đại ca rồi. Từ nay chúng ta có thể kết làm anh em được. Hồ Dật Chi nổi lên tràng cười sảng khoái, dắt tay Vi Tiểu Bảo ra đầu thuyền, quỳ xuống trước vầng nguyệt tỏ, lão tuyên thệ:

- Bữa nay Hồ Dật Chi và Vi Tiểu Bảo kết nghĩa huynh đệ. Từ đây sắp tới chung hưởng hạnh phúc, chia xẻ hoạn nạn. Nếu trái lời thề, nguyện chết chìm dưới đáy sông. Vi Tiểu Bảo cũng thề như lão, nhưng câu sau cùng gã thêm vào::"Nếu trái lời thề, Vi Tiểu Bảo này nguyện chết chìm ở đáy sông Liễu Châu" Gã nghĩ bụng:

- Ta quyết chẳng bao giờ trái đạo với Hồ đại ca. Vạn nhất ta có điều lầm lỗi thì sau này chẳng đến tỉnh Quảng Tây nữa, làm sao mà chết chìm ở đáy sông Liễu Châu này được. Còn trên các sông ngòi khác dĩ nhiên không kể đến. Hai người phát thệ xong nổi lên tràng cười ha hả, dắt tay nhau trở vào khoang thuyền, mối tình huynh đệ càng thêm thân thiện. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng đưa lời chúc mừng hai người. Bốn người lại ngồi vào uống rượu. Ngô Lục Kỳ sợ hai anh si ngốc này lại nói đến chuyện Trần Viên Viên và A Kha, làm y phải phát chán tai, liền lên tiếng:

- Chúng ta nên về thôi! Hồ Dật Chi gật đầu nói:

- Hay lắm! Mã huynh, Vi huynh đệ! Hồ mỗ có điều thỉnh cầu là để A Kha cô nương cho Hồ mỗ đưa về Côn Minh. Mã Siêu Hưng chẳng có chi phải quan tâm về lời thỉnh cầu của lão nhưng Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Đại ca đưa nàng về Côn Minh làm chi? Hồ Dật Chi thở dài đáp:

- Bữa trước Trần Viên Viên cô nương ở trong Tam Thánh am cùng con gái nàng nhận nhau. Sau A Kha bỏ đi, tối hôm ấy nàng ưu phiền sinh bệnh, miệng không ngớt la gọi: "A Kha! A Kha! Sao Kha nhi không trở lại với má má?" Có lúc nàng vừa khóc vừa nói: " A Kha con ơi! Má má chỉ có một mình con là món bảo bối để nâng niu. Má má nghĩ đến con lại đau khổ đến cùng cực". Hồ mỗ thấy nàng đau đớn vì mẫu tử chia lìa, trong lòng không an mới theo dõi đến đây. Dọc đường Hồ mỗ đã ráng khuyên A Kha cô nương trở vào trông coi mẫu thân, nhưng y nhất định không chịu. Vụ này lại không thể dùng sức mạnh để cưỡng ép nên Hồ mỗ đành thúc thủ mà chỉ ngấm ngầm theo dõi. Hồ mỗ hy vọng có ngày khuyên giải được cô hồi tâm chuyển ý. Bây giờ cô bị các vị bắt rồi. Nếu Mã hương chủ bảo cô có chịu về Côn Minh với mẫu thân mới thả thì may ra cô ta phải theo lời. Mã Siêu Hưng đáp:

- Tiểu đệ không có ý kiến về vụ này, xin để tuỳ ý Vi hương chủ muốn sao cũng được. Hồ Dật

Chi quay sang bảo Vi Tiểu Bảo:

- Vi huynh đệ! Huynh đệ muốn lấy A Kha làm vợ, ngày tháng còn dài, hà tất phải cấp bách trong lúc nhất thời. Nhưng nếu Trần Viên Viên cô nương bị bệnh liệt giường, từ đây nàng không được thấy mặt con gái lần nào nữa, há chẳng là... mối hận chung thân ư? Giọng nói của lão có vẻ nghẹn ngào. Ngô Lục Kỳ ngấm ngầm lắc đầu, nghĩ bụng:

- Lão này bao nhiêu khí phách anh hùng đã tiêu tan hết, uỷ mỵ chẳng khác gì đàn bà. Lão đã vì một mụ ái thiếp của Ngô Tam Quế mà điên đảo thần hồn thì còn đâu chí khí của trang hảo hán? Trần Viên Viên là mối hoạ khởi thuỷ làm mất giang sơn nhà Đại Minh. Lần sau lão gia cầm quân đánh xuống Côn Minh thì việc đầu tiên là chém mụ một đao cho rồi đời. Vi Tiểu Bảo đứng dậy nói:

- Đại ca muốn đưa nàng về Côn Minh cũng được nhưng... nhưng chẳng dấu gì đại ca, tiểu đệ đã cùng nàng làm lễ bái đường mà nàng nhất định không chịu thành thân với tiểu dệ, đòi cải giá lấy gã Trịnh công tử kia. Nếu nàng ưng chịu làm phu thê với tiểu đệ thì tự nhiên có thể buông tha với đệ được. Ngô Lục Kỳ nghe nói tới đây nổi giận đùng đùng không nhịn được nữa. Lão đập tay thật mạnh xuống kỷ trà, bao nhiêu hồ rượu cùng cốc chén đổ vỡ tan tành. Lão lớn tiếng:

- Hồ đại ca! Vi huynh đệ! Vị tiểu cô nương này không chịu trở về tương hội với mẫu thân là phạm tội đại bất hiếu. Y đã cùng Vi huynh đệ làm lễ bái đường tức là nên nghĩa vợ chồng. Sao lại còn đi theo Trịnh công tử? Thế là phạm tội đại bất trinh. Người phụ nữ đã bất hiếu bất trinh thì còn để sống trên thế gian này làm chi nữa?... Lão hầm hầm nói tiếp:

- Tướng mạo y càng xinh đẹp bao nhiêu thì nhân phẩm y càng tồi bại bấy nhiêu. Ngô mỗ phải đi bẻ cổ con mẹ nó đánh "cắc" một cái cho rồi đời, khiến người ta khỏi phải nghe đến y mà bực mình. Đoạn lão lớn tiếng giục thuyền phu:

- Bơi thuyền lẹ đi! Lẹ đi! Hồ Dật Chi, Vi Tiểu Bảo và Mã Siêu Hưng cả ba người ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt biến đổi. Ba vị thấy lão oai phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng, trán nổi gân xanh ra chiều phẫn nộ đến cực điểm, chẳng ai dám đưa lời khuyên giải. Con thuyền dần dần tiến vào gần bờ, Ngô Lục Kỳ lớn tiếng hỏi:

- Đôi nam nữ đó đâu? Một người trên thuyền khác đáp:

- Chúng bị cột ở trong này. Ngô Lục Kỳ nhìn bọn thuỷ thủ vẫy tay một cái. Con thuyền chở quần hùng quay đầu về mé đông rồi bơi lại gần thuyền nhỏ kia. Ngô Lục Kỳ nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi huynh đệ! Chúng ta là anh em trong hội, tình thân như cốt nhục. Tiểu huynh không nỡ để hiền đệ đắm đuối nữ sắc mà hư hỏng đời người. Bữa nay tiểu huynh quyết đoán để gỡ vụ này cho hiền đệ. Vi Tiểu Bảo kinh hãi cất tiếng run run:

- Vụ này... vụ này... nên thương lượng cẩn thận đã... Ngô Lục Kỳ quát lên:

- Còn thương lượng gì nữa? Vi Tiểu Bảo thấy hai thuyền đã gần nhau, lòng nóng như lửa đỏ. Gã nói:

- Mã đại ca! Xin đại ca khuyên can giùm cho. Ngô Lục Kỳ nói:

- Trong thiên hạ thiếu gì con gái tử tế? Vi hiền đệ cứ trông vào ta đây. Ta sẽ tìm cho hiền đệ

một cô vợ xứng tâm vừa ý. Hà tất phải quyến luyến con người hạ tiện này? Vi Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi, miệng ấp úng:

- Hỡi ôi!... Cái đó... cái đó... Bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Một người nhảy vọt qua thuyền đối diện. Chính là Hồ Dật Chi. Lại thấy lão chui ngay vào khoang thuyền rồi chuồn ra đằng lái. Trong tay lão ôm một người, thân pháp cực kỳ mau lẹ. Hồ Dật Chi nhảy vọt lên bờ. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống, lão đã đi xa mấy chục trượng. Thanh âm lão còn vọng lại:

- Ngô đại ca! Mã đại ca! Vi huynh đệ! Lão phu thực có điều không phải, sau này sẽ đến tạ tội để tuỳ các vị trách phạt. Tiếng nói mỗi lúc một xa, nhưng trung khí đầy rẫy, ai nghe cũng rõ ràng. Ngô Lục Kỳ vừa kinh hãi vừa tức giận, những muốn rượt theo, nhưng thấy Hồ Dật Chi đã đi xa rồi. Lão thôi không đuổi nữa, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rồi không nhịn được bật lên tràng cười ha hả. Vi Tiểu Bảo cũng vỗ tay cười rộ. Gã biết Hồ Dật Chi ôm A Kha chạy đi, đem cô về tương hội với Trần Viên Viên. Chỉ trong khoảnh khắc, hai con thuyền áp mạn vào bờ. Anh em trong Thiên Địa Hội đem Trịnh Khắc Sảng ra. Vi Tiểu Bảo quát mắng:

- Tổ bà nó! Ngươi giết hại anh em trong Thiên Địa Hội của ta, còn toan gia hại cả đến sư phụ ta nữa. Ngươi là con chó chết! Ngươi lại biết rõ A Kha cô nương là vợ ta mà ngươi còn quất quýt với nàng hoài. Gã nói rồi tiến lại đứng dạng chân ra, tát vào mặt Trịnh Khắc Sảng mấy cái

"bốp bốp". Trịnh Khắc Sảng vừa rồi chìm xuống sông đã uống nước no, lại bị anh em Thiên Địa Hội đánh nhừ đòn. Hắn ngồi thừ ra, ra chiều đau đớn. Vi Tiểu Bảo dữ tợn như hung thần, hắn biết là nguy rồi, đành năn nỉ:

- Vi... Vi... Vi đại nhân! Xin đại nhân nể mặt gia gia tại hạ mà tha tội cho. Từ nay trở đi, tại hạ... tại hạ không dám nói với A Kha cô nương một câu nào nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu nàng nói với ngươi thì sao? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Cô có nói với tại hạ, tại hạ cũng chẳng trả lời. Nếu không thì... không thì... Không thì làm sao, hắn ấp úng mãi không nói nên lời. Vi Tiểu Bảo quát:

- Miệng ngươi nói như đít người ta. Trước hết ta hãy cắt lưỡi ngươi đi, khiến ngươi có muốn nói với nàng cũng không được nữa. Gã rút đao truỷ thủ ra quát:

- Thè lưỡi ra! Trịnh Khắc Sảng chẳng còn hồn vía nào nữa, vội đáp:

- Tại hạ nhất quyết không nói với y. Nếu tại hạ còn nói một câu... sẽ là quân chó đẻ. Vi Tiểu Bảo vẫn sợ Trần Cận Nam trách phạt, không dám giết hắn. Gã cầm tay trái hắn giơ lên. Xẹt một tiếng, gã đã cắt đứt một ngón tay út của Trịnh Khắc Sảng và bảo hắn:

- Từ nay ngươi còn dám vô lễ với sư phụ ta, hoặc sát hại anh em Thiên Địa Hội, hay quấn quít với A Kha cô nương là ta đâm lưỡi đao này vào trái tim ngươi đó. Gã giơ đao truỷ thủ khẽ liệng đi, lưỡi đao cắm vào đầu thuyền ngập đến tận chuôi. Trịnh Khắc Sảng vội la lên:

- Không dám! Không dám! Tại hạ không dám đâu... Vi Tiểu Bảo quay lại bảo Mã Siêu hưng:

- Mã đại ca! Hắn bị anh em Gia Hậu đường bắt được, xin đại ca phát lạc. Mã Siêu Hưng nói:

- Quốc tính gia ở Đài Loan anh hùng là thế mà sao sinh ra con cháu hèn mạt như vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn là quân lộn giống, không phải cốt huyết của Trịnh Thành Công. Trịnh Khắc Sảng tức giận đến cùng cực, ngón tay lại đau thấu xương mà không dám nói câu gì, đành mím môi ngậm miệng. Ngô Lục Kỳ nói:

- Gã này trở về Đài Loan tất kiếm chuyện với tổng đà chúa. Chi bằng chặt đứt hắn làm hai đoạn để trừ mối lo về sau Trịnh Khắc Sảng vội nói:

- Không! Không có đâu! Tại hạ về tới Đài Loan nhất định yêu cầu gia gia phong cho Trần tiên sinh làm quan lớn. Mã Siêu Phong hừ một tiếng rồi hỏi:

- Tổng đà chúa của bọn ta thèm quan tước lắm sao? Rồi khẽ bảo Ngô Lục Kỳ:

- Hắn là con Trịnh vương gia ở Đài Loan. Nếu chúng ta giết hắn, e rằng Tổng đà chúa bị mang tiếng là người bất trung bất nghĩa. Trần Vĩnh Hoa tuân lệnh Trịnh Thành Công sáng lập ra Thiên Địa Hội. Ông là thủ lĩnh của hội này, nhưng vẫn là thuộc quan của Diên Bình quận vương ở Đài Loan. Nếu anh em trong hội lại hạ sát con của Diên Bình Vương thì thì dù Trần Vĩnh Hoa chẳng hiện diện tại trường, cũng không tránh khỏi mối liên quan. Ngô Lục Kỳ nghĩ như vậy là phải. Lão rung tay một cái dứt đứt dây trói Trịnh Khắc Sảng, xách gã lên quát:

- Cút đi cho khuất mắt. Lão liệng gã lên bờ. Trịnh Khắc Sảng khác nào người đằng vân giá vụ bay trên cao. Người gã lơ lửng không gian, miệng thét lên be be. Gã yên trí rớt xuống là gân cốt phải nát nhừ. Ngờ đâu lúc hạ mình xuống, đít đặt vào đám cỏ trượt về phía trước mấy trượng. Tuy mhiên gã cũng bị rung động, toàn thân đau nhức, có điều chưa bị thương. Gã lồm cồm bò dậy rồi chạy đi thật nhanh. Ngô Lục Kỳ và Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách. Mã Siêu Hưng nói:

- Gã này làm cho Quốc tính gia phải mất mặt. Ngô Lục Kỳ hỏi:

- Thằng lỏi đó đã sát thương anh em bản hội và hãm hại Tổng đà chúa trong trường hợp nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Câu chuyện này dài lắm. Chúng ta hãy lên bờ tìm chỗ ngồi yên ổn rồi tiểu đệ tường thuật lại cho Ngô đại ca hay. Gã đưa mắt nhìn lên trời nói:

- Bên này toàn mây đen dầy đặc, e rằng trời còn mưa lớn nữa. Chúng ta mau lên bờ quách. Ngô Lục Kỳ đứng ở đầu thuyền. Gió thổi mạnh làm cho áo lão bay phành phạch. Chòm râu cung rung động. Lão lớn tiếng hò:

- Trận mưa này chắc là ghê gớm lắm. Chúng ta hãy neo thuyền lại giữa sông. Ngồi trong thuyền giữa lúc cuồng phong sậu vũ mà uống rượu, truyện trò mới thú. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Con thuyền nhỏ này không chịu nổi gió bị lật thì làm thế nào? Mã Siêu Hưng mỉm cười đáp:

- Cái đó thì Vi hương chủ bất tất phải quan tâm. Y quay lại dặn thuỷ thủ mấy câu. Thuỷ thủ vâng lời quay thuyền ra rồi kéo buồm lên. Lúc này thế gió lớn dần. Cánh buồm phồng lên đưa con thuyền chạy ra giữa dòng sông nhanh như tên bắn. Sóng sông rất lớn. Con thuyền nhỏ chợt đưa lên cao, chợt hạ xuống thấp. Nước sông bắn lên tung toé. Vi Tiểu Bảo ngoại hiệu là Tiểu Bạch Long, nhưng không biết bơi lội. Gã lại còn nhỏ tuổi nên sợ tái mặt. Bây giờ trông gã chẳng xứng với chữ "Long" chút nào. Ngô Lục Kỳ cười nói:

- Vi huynh đệ! Ta cũng không biết bơi lội. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Ngô đại ca không biết bơi lội ư? Ngô Lục Kỳ lắc đầu đáp:

- Trước nay ta không học bơi lội, hễ thấy nước là nhức đầu váng óc. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì... sao đại ca lại bảo cho thuyền ra giữa sông? Ngô Lục Kỳ cười đáp:

- Việc thiên hạ càng nguy hiểm ta càng muốn xông vào. Nhiều lắm sóng đánh lật thuyền, anh em ta sẽ làm thuỷ quỷ dưới sông Liễu Giang là cùng chứ có gì trọng đại? Huống chi ngoại hiệu của Mã đại ca là Tây Hải thần giao, công phu lội nước há phải tầm thường? Mã đại ca! Bọn tại hạ xin nói trước: Nếu thuyền bị lật thì đại ca phải cứu viện Vi huynh đệ trước tiên, thứ hai là cứu Ngô mỗ. Mã Siêu Hưng cười đáp:

- Hay lắm! Chúng ta cứ thế. Vi Tiểu Bảo nghe nói cũng hơi yên dạ. Lúc này sóng gió càng lớn hơn. Con thuyền nhỏ cưỡi sóng lúc vọt lên cao mấy trượng, rồi đột nhiên nhào xuống, tựa hồ muốn chui xuống đáy sông. Vi Tiểu Bảo thỉnh thoảng lại bị hất tung lên rồi dáng xuống. Ngồi trên ván gỗ trong khoang thuyền, gã thét lên lanh lảnh:

- Trời ơi! Hỏng bét rồi. Giữa lúc ấy mui thuyền vang lên những tiếng lách cách. Trận mưa to đổ xuống ào ào. Những đèn lồng ở đầu thuyền và cuối thuyền đều bị nước cuốn đi. Đèn lửa trong khoang thuyền cũng bị tắt ngấm. Vi Tiểu Bảo lại la lên:

- úi chao! Nguy đến nơi rồi. Đèn lửa tắt hết, ngồi trong thuyền nhìn ra chỉ thấy sóng nước trắng xoá. Mưa to gió lớn, khí thế cực kỳ kinh hãi. Mã Siêu Hưng trấn an Vi Tiểu Bảo:

- Huynh đệ đừng sợ. Trận mưa gió này tuy lợi hại, nhưng đã có tại hạ thân hành bẻ lái thuyền. Y liền ra phía sau thuyền, miệng quát thét t bọn thuyền phu hạ buồm xuống. Nhưng lúc này gió quá to, hai tên thuyền phu vừa chạy đến bên cột buồm xuýt nữa bị thổi bay xuốgn sông. Chúng liền ôm chặt lấy cột buồm không dám buông tay ra nữa. Giữa trận cuồng phong, con thuyền tròng trành rất dữ. Vi Tiểu Bảo bị hất ra mé tả, gã thét lên lanh lảnh, trong bụng rủa thầm:

- Lão khiếu hoá khốn khiếp kia đưa ra con mẹ nó ý kiến cổ quái này. Chính lão cũng không biết lội nước, sao chẳng chỗ tử tế mà chơi, lại muốn đùa giỡn với sóng to gió cả giữa dòng sông. Mưa to gió lớn thế này thì da bụng con bà nó dầy mãi ra. Ngoài trời mưa to gió lớn, nước hắt vào khoang thuyền. Vi Tiểu Bảo toàn thân ướt đẫm cả trong lẫn ngoài, không còn mảnh quần áo nào khô. Bỗng nghe lách cách một hồi, cánh buồm hạ xuống. Con thuyền nghiêng đi. Vi Tiểu Bảo đập đầu vào kỷ trà đánh "chát" một tiếng, đau đớn vô cùng. Gã hoảng sợ nghĩ thầm:

- Ta chưa có điều gì không phải với Hồ đại ca mà sao bữa này lại sắp chết chìm dưới lòng sông Liễu Giang này. Rồi gã tự nhủ:

- Trời ơi! Phải rồi! Lúc ta phát thệ, trong lòng có ý man trá bất lương, toan bài lừa gạt Hồ đại ca, nên khó lòng tránh khỏi tai hoạ. Nam mô Quán Thế Âm Bồ tát! Nam mô Ngọc Hoàng Thượng Đế! Thập điện Diêm Vương! Cứu khổ cứu nạn. Vi Tiểu Bảo này thành tâm thiện chí quyết tâm cùng Hồ đại ca chung hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Giữa lúc mưa gió ào ào, bổng nghe Ngô Lục Kỳ lớn tiếng hát: Đầy lòng phẫn nộ ngỏ cùng ai? Giọt lệ già nua dạ ái hoài Trong chốn cô thành mong cứu viện Tàn quân huyết chiến luống bi ai Đoái trông cố quốc lòng đau xót Trùng vi khôn nỗi vượt ra ngoài Trường giang một dải ba ngàn dặm Nỡ để về tay kẻ khác loài

Vạn sự biến thành mây khói hết Dạt dào phong vũ sóng vang trời Tiếng hát trên sông vọng đi rất xa. Mưa to gió lớn không lấn át được thanh âm của Ngô Lục Kỳ. Mã Siêu Hưng ở đằng lái thuyền lớn tiếng hoan hô. Vi Tiểu Bảo nghe giọng hát khẳng khái hiên ngang mà chẳng hiểu ý tứ gì trong từ khúc. Gã mắng thầm:

- Gã đã tốt tiếng như vậy, sao không lên sân khấu làm kép hát? Lại đi ngoác miệng ra mà van xin "Ông bà cô cậu! Bố thí cho chút cơm thừa canh cặn" để ăn cho khỏi chết đói. Bỗng nghe đằng xa có tiếng người hô: Non nước ngàn thu để tiếng truyền Đau lòng huyết lệ khắp Tây Xuyên Thanh âm ở cách một quãng rất xa, lại giữa lúc trời mưa to gió lớn mà nghe rất rõ, đủ tỏ nội công người kia thâm hậu khôn lường. Vi Tiểu Bảo còn đang ngơ ngác, bỗng nghe Mã Siêu Hưng lớn tiếng hỏi:

- Có phải Tổng đà chúa đấy không? Tiểu đệ là Mã Siêu Hưng ở đây. Người ở đằng xa đáp:

- Chính thị! Tiểu Bảo có đấy không? Đúng là thanh âm Trần Cận Nam. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa vui mừng la gọi:

- Sư phụ! Đệ tử ở đây. Nhưng cuồng phong gào thét, thanh âm gã không vọng đi xa được. Mã Siêu Hưng lớn tiêng:

- Vi hương chủ ở đây. Có cả Hồng Kỳ Ngô hương chủ ở Hồng Thận đường. Trần Cận Nam hô:

- Hay lắm! Hay lắm! Thảo này tiếng hát cao ngất từng mây. Giọng ông nói đầy vẻ vui mừng. Ngô Lục Kỳ lên tiếng:

- Thuộc hạ là Ngô Lục Kỳ, xin tham kiến Tổng đà chúa. Trần Cận Nam nói:

- Cũng là anh em cả, hà tất phải khách sao. Thanh âm mỗi lúc một gần, hiển nhiên Trần Cận Nam đang ngồi thuyền bơi lại. Lúc này mưa gió vẫn chưa ngớt. Vi Tiểu Bảo ở trong khoang thuyền trông ra thấy trên sông một vùng tối đen, có chấm lửa sáng đang từ từ tiến lại. Nguyên trên thuyền Trần Cận Nam có thắp đèn. Sau một lúc, ánh đèn gần lại. Đầu thuyền hơi chìm xuống, Trần Cận Nam đã nhảy sang. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Sư phụ tới nơi thì cái mạng nhỏ xíu của ta có cơ cứu vãn. Gã vội chạy ra đón. Trong bóng tối, gã không nhìn thấy Trần Cận Nam, liền lớn tiếng hô:

- Sư phụ! Trần Cận Nam nắm tay gã cười hỏi:

- Cơn mưa gió này lớn quá! Ngươi sợ lắm phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử không sao cả. Mọi người vào trong khoang thuyền. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng làm lễ tham kiến. Trần Cận Nam nói:

- Trần mỗ vào thành không thấy, biết là các vị ở trên sông liền đến đây tìm kiếm, bất ngờ gặp mưa to gió lớn. Nếu Ngô đại ca không hát lớn thì khó lòng mà tìm được. Ngô Lục Kỳ nói:

- Thuộc hạ ngẫu nhiên cao hứng, không ngờ lại làm trò cười cho Tổng đà chúa. Trần Cận Nam hỏi:

- Chúng ta xưng hô bằng anh em quách. Phải chăng Ngô đại ca hát khúc Trầm Giang trong bài Đào hoa phiến? Ngô Lục Kỳ đáp:

- Đúng thế! Bài hát này miểu tả Sử Các Bộ tận trung kháng địch rồi chết chìm dưới lòng sông. Ngày thường tiểu đệ rất thích nghe. Lúc nãy trên sông gặp cơn mưa to gió lớn, bất giác cất tiếng hát. Trần Cận Nam khen ngợi:

- Hát hay lắm! Thật hay lắm! Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Té ra đây là khúc Trầm Giang. Hát khúc gì hay chả hát, lại hát khúc xúi quẩy này. Lão có chết chìm thì miễn cho tiểu đệ khỏi bồi tiếp. Gió đã nhỏ dần, nhưng vẫn còn mưa lớn đổ xuống mui thuyền rào rào. Trần Cận Nam và Ngô Lục Kỳ nội công tinh thâm, thanh âm dõng dạc nên tuy trời mưa lớn, hai người vẫn ngồi nói chuyện được.

Hồi 160 - Song Nhi Xuất Hiện Giữa Phong Ba

Trần Cận Nam nói:

- Ngày trước huynh đệ ở trong thuyền ở Gia Hưng tại Triết Giang đã được nghe ba vị danh sĩ đất Giang Nam là Lữ Lưu Lương tiên sinh, Huỳnh Tôn Hy tiên sinh và tra Y Hoàng tiên sinh nói đến sự tích của Ngô huynh, huynh đệ rất lấy làm khâm phục. Chúng ta tuy là anh em cùng hội, nhưng huynh đệ bận nhiều việc, chưa có dịp đến Quảng Đông hội kiến. Địa vị của Ngô huynh khác với mọi anh em cũng không thể lên miền bắc được. Ai ngờ bữa nay lại gặp nhau đây, thật là thoả ước bình sinh. Ngô Lục Kỳ đáp:

- Tiểu đệ sau khi gia nhập Thiên Địa Hội, chẳng ngày nào là không nghĩ đến việc tham kiến Tổng đà chúa. Người giang hồ đã có câu: "Bình sinh chưa ra mắt Trần Cận Nam, có là anh hùng cũng uổng mà thôi" Trần Cận Nam nói:

- Bạn hữu giang hồ vì quá thương huynh đệ mà nói vậy, huynh đệ rất lấy làm hổ thẹn. Hai nhân vật anh hùng đều tỏ lòng thương mến nhau. Trong câu chuyện càng thêm ý hợp tâm đầu, hai người bàn luận hùng hồn về những chuyện anh hùng khẳng khái, quên cả mưa to gió lớn ngoài thuyền. Hồi lâu, mưa gió dần dần nhỏ đi. Trần Cận Nam hỏi han về việc Ngô Tam Quế, Vi Tiểu Bảo nhất nhất trình bày. Gặp những trường hợp hiểm nghèo, gã lại thêm diêm tương cho câu truyện thêm vẻ mặn mà. Những chuyện Vi Tiểu Bảo đã trải qua, bây giờ Mã Siêu Hưng cũng mới được nghe lần đầu. Trần Cận Nam nghe nói đã bắt được sứ giả Mông Cổ là Hãn Thiếp Ma để làm bằng cứ xác thực. Ông nhất định phen này Ngô Tam Quế phải thất điên bát đảo, nên trong lòng rất đỗi vui mừng. Khi ông nghe đến đoạn Ngô Tam Quế cấu kết với nước La Sát, rồi đây sẽ dấy binh tạo phản, nước La Sát hưởng ứng ở mặt bắc, cướp lấy mảnh đất rộng lớn ngoài quan ải, ông không khỏi chau mày, lẳng lặng hồi lâu không nói gì. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thưa sư phụ! Người La Sát mắt xanh tóc đỏ cũng chẳng có gì đáng sợ, cùng lắm đừng nhìn mặt chúng là xong. Nhưng hoả khí của bọn chúng thật là lợi hại. Chúng nổ súng thì dù anh hùng hảo hán đến đâu cũng không chống nổi. Trần Cận Nam nói:

- Ta cũng đang quan tâm đến vụ đó. Còn Ngô Tam Quế và bọn Thát Đát xảy cuộc đại chiến, hai bên cùng bị tổn thương chính là cơ hội rất tốt mà Thượng đế muốn dành cho bọn ta để khôi phục lại giang sơn của người Hán. Có điều xua hổ cửa trước, lang vào cửa sau. Đuổi quân hung tợn Thát Đát lại đụng phải bọn La Sát càng hung tợn hơn. Chúng chiếm mất giang sơn cẩm tú của chúng ta thì làm thế nào? Ngô Lục Kỳ hỏi lại:

- Chúng ta thật không cách nào chống lại hoả khí của nước La Sát ư? Trần Cận Nam đáp:

- Có người đến đây, để huynh đệ kêu vào ra mắt hai vị. Ông ra cửa khoang thuyền hô:

- Hưng Châu! Ngươi hãy qua đây. Trong con thuyền nhỏ bên kia, có người dạ một tiếng rồi nhảy sang. Hắn đi vào trong khoang thuyền nhìn Trần Cận Nam khom lưng thi lễ. Người này lối ngoài bốn chục tuổi, thân hình nhỏ bé, gầy nhom, nhưng mặt đầy vẻ tinh lanh. Trần Cận Nam bảo hắn:

- Ngươi hãy ra mắt Ngô đại ca và Mã đại ca. Còn đây là gã họ Vi, đồ đệ của ta. Người kia liền chắp tay thi lễ. Bọn Ngô Lục Kỳ cũng đứng lên chào lại. Trần Cận Nam giới thiệu:

- Y là Lâm Hưng Châu huynh đệ, vẫn theo Trần mỗ làm việc ở Đài Loan và giúp đỡ Trần mỗ rất đắc lực. Ngày trước Quốc Tính gia đả bại bọn quỉ tóc đỏ, lấy lại Đài Loan, Lâm huynh đệ là người có công trong vụ này. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Lâm đại ca đã giao thủ với bọn Hồng Mao quỉ là hay lắm rồi. Bọn quỉ La Sát có súng ống mà bọn quỉ Hồng Mao cũng có súng ống, chắc Lâm đại ca có kế phá địch. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng đều vỗ tay khen ngợi:

- Vi huynh đệ thật là người thông minh. Nguyên trước Ngô Lục Kỳ coi Vi Tiểu Bảo rất tầm thường, lão tưởng vì gã là đệ tử của Tổng đà chúa mà lên làm hương chủ Thanh Mọc Đường, giữ địa vị tôn cao. Nhưng sau lão nghe gã nói mấy câu này sinh lòng bội phục, nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này liệu việc rất mau, quả gã có chút bản lãnh. Trần Cận Nam mỉm cười nói:

- Ngày trước Quốc Tính gia tấn công Đài Loan, Trần mỗ cũng ở trong quân đội. Súng ống của bọn Hồng Mao quỉ quả là lợi hại, khó bề chống cự. Khi đó bên ta dùng hai kế hoạch: Một là đắp tường để cố thủ, vây hãm mấy ngàn quân Hồng Mao ở trong Vệ thành, đảo Đài Loan. Hai là cắt đứt nguồn nước ở trong thành khiến cho bọn chúng không có gì uống. Quân Hồng Mao không chịu được phải xông ra đánh. Ban ngày bên ta án binh bất động. Ban đêm mới dùng đăng bài, lá mộc bằng dây và đơn đao đánh giáp lá cà. Hưng Châu! Hồi ấy huynh đệ thống lãnh đội đằng bài đánh giặc thế nào? Hãy thật lại cho các vị đây nghe. Lâm Hưng Châu đáp:

- Đó là nhờ thần cơ diệu toán của quân sư... Nguyên khi ấy, Trần Cạn Nam ở Đài Loan mang tên là Trần Vĩnh Hoa, đã bày kế cho Trịnh Thành Công tấn công Đài Loan. Quân sĩ đều hô ông là quân sư. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Quân sư ư? Gã thấy Lâm Hưng Châu đưa mắt nhìn Trần Cận Nam mà ông lại mỉm cười liền hiểu ngay, nói tiếp:

- ủa! Hoá ra sư phụ là Gia Cát Lượng. Gia Cát Lượng đại phá quân Man, Trần quân sư đại phá Hồng Mao binh. Lâm Hưng Châu liền thật chuyện:

- Ngày mồng một tháng ba năm Vĩnh Lịch thứ 15, Quốc Tính gia đến lễ tế sông, đốc suất văn võ bá quan, thân quân võ vệ lên chiến hạm khởi hành. Ngày 24 đến Bành Hồ. Ngày mồng một tháng tư thì đến biển Lộc Nhĩ ở Đài Loan. Ngoài cửa biển này bãi cát nông dài đến mấy chục dặm. Quân Hồng Mao đục thuyền đánh đắm để lấp cửa biển khiến cho chiến hạm của ta không tiến vào được. Đang lúc chúng ta lâm vào tình trạng bế tắc thì đột nhiên nước thuỷ triều dâng lên rất lớn. Binh tướng mừng rỡ hò reo. Các chiến hạm ào ào ra khơi rồi lên bờ hạ trại. Quân Hồng Mao liền đem súng ống đến đánh. Quân sư bảo anh em:

- Nếu chúng ta lùi lại là lăn xuống biển, chết chẳng có đất mà chôn. Bọn Hồng Mao quỉ có súng ống rất lợi hại, nhưng binh tướng bên ta đều dũng cảm tiến lên. Ai nấy tuân lệnh răm rắp. Chính quân sư thống lãnh đội vệ phong của bọn tiểu đệ. Đột nhiên những tiếng nổ liên hồi như sấm sét vang dội cả một vùng. Trước mặt khói bốc mù mịt. Những anh em tiền đội ngã lăn ra. Binh sĩ bên ta náo loạn phải lùi lại. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đó chắc là súng của bọn Hồng Mao quỉ phát xạ. Tại hạ mới nghe thấy lần đầu cũng sợ hết

hồn. Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- Tại hạ cũng lòng dạ rối bời, chẳng có chủ kiến gì thì nghe quân sư hô:

- Bọn Hồng Mao quỷ bắn một loạt súng rồi, còn phải nhồi thuốc nạp đạn. Chúng ta phải thừa cơ nhất tề xông lại. Tại hạ vội thống lãnh anh em tiến lên. Quả nhiên trong lúc nhất thời, bọn Hồng Mao quỉ chưa kịp nổ súng. Nhưng khi xông vào tới nơi thì bọn Hồng Mao quỉ bắt đầu phát xạ lần thứ hai. Tại hạ lập tức lăn mình dưới đất để né tránh. Một số đông anh em bên ta bị bắn chết. Bọn tại hạ chẳng còn cách nào đành phải lùi lại. May ở chỗ bọn Hồng Mao quỷ cũng sợ hãi không dám đuổi theo. Trận đánh này bên ta thiệt mất mấy trăm binh sỹ. Binh tướng bên ta đều cúi đầu thở dài ra chiều chán nản, cứ nghĩ đến hoả pháo bên địch là lại ớn da gà. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Về sau phải chăng quân sư lại đưa ra diệu kế? Lâm Hưng Châu đáp:

- Đúng thế! Tối hôm ấy quân sư kêu tại hạ lại hỏi:

- Lâm huynh đệ! Phải chăng ngươi là đệ tử của Địa Đường môn ở núi Võ Di? Tại hạ đáp:

- Đúng thế! Quân sư nói:

- Ban ngày bọn Hồng Mao quỷ bắn súng, ngươi lập tức nằm lăn xuống đất, thân pháp mau lẹ quá chừng. Tại hạ hổ thẹn đáp:

- Bẩm quân sư! Tiểu tướng không dám tham sống sợ chết. Ngày mai ra trân quyết không nằm lăn ra làm mất oai phong binh tướng nhà Đại Minh ta. Nếu tiểu tướng còn phạm tội, xin chịu mất đầu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lâm đại ca! Tiểu đệ đoán quân sư không bảo đại ca là con người ham sống sợ chết, mà cón tán dương thân pháp lăn mình tránh súng rất tài tình. Chắc lão nhân gia bảo đại ca truyền thân pháp đó cho binh sĩ. Trần Cận Nam liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo ra chiều thoả mãn về độ thông minh của gã. Lâm Hưng Châu vỗ đùi lớn tiếng:

- Đúng quá! Vi đại ca là đồ đệ của quân sư. Quả nhiên dưới trướng minh sư phải có cao đồ... Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa đáp:

- Lâm đại ca là bộ hạ của gia sư. Quả nhiên dưới tay tướng mạnh không có quân hèn. Mọi người đều cười ồ. Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- Đêm hôm ấy quả nhiên quân sư bảo tại hạ:

- Ngươi đừng hiểu lầm ý ta. Ta thấy thân pháp "Yên thanh thập bát phiên",

"Tùng thử thảo thượng phi" áp dụng vào trường hợp này rất phù hợp, nhưng lăn mình đến trước địch quân, dùng đơn đao chém vào chân bọn chúng, không hiểu môn "Địa đường đao pháp" ngươi đã luyện được chưa? Tại hạ nghe quân sư nói vậy chứ không trách phạt vì tội nhát gan sợ chết mới vững dạ, liền hỏi lại:

- Kính bẩm quân sư! Tiểu nhân đã luyện qua môn " Địa đường đao pháp". Nhưng gia sư bảo: "Khi đánh nhau ở ngoài mặt trận có thể thi triển đao pháp này lăn xả vào chặt chân ngựa". Nay bọn Hồng Mao quỷ lại không cưỡi ngựa, tiểu nhân chẳng hiểu có ăn thua gì không? Quân sư

bảo:

- Bọn Hồng Mao quỷ không cưỡi ngựa thì ta chặt chân chúng, sao lại không được. Tại hạ nghe quân sư nói vậy mới tỉnh ngộ bẩm:

- Dạ dạ! Tiểu nhân đầu óc rối loạn không được sáng suốt, nên chưa nghĩ tới điểm này Vi Tiểu Bảo mỉm cười nghĩ bụng:

- Sư phụ dạy ngươi môn đao pháp để chém chân ngựa mà ngươi cho là không thể chém chân người thì quả là đầu óc hôn mê, không được linh hoạt. Lâm Hưng Châu nói:

- Lúc đó quân sư còn bảo tại hạ thử đao pháp một lượt rồi lão nhân gia khen là tại hạ đã luyện đến nơi. Lão nhân gia nói:

- Lâm huynh đệ! Đao pháp và thân pháp của Địa đường môn, ngươi luyện được như thế này ít ra là đã phải mất đến mười năm. Ngày mai chúng ta phải ra trận, muốn truyền thụ cho anh em cũng không kịp được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái đó kêu bằng: Bình yên thì chẳng siêu hương, đến khi việc gấp ôm chân Phật Bà. Người ta còn ví như cô gái lên kiệu hoa mới xuyên tai, hay lâm trận mới mài thương. Có điều cô dâu lúc lên kiệu hoa mới xuyên tai tuy đã chậm, nhưng vẫn hơn tai chẳng đeo vòng. Còn chuyện lâm trận mới mài thương thì chẳng thà đừng mài nữa, cứ cầm cây dáo han rỉ mà đi đánh trận hay hơn. Lâm Hưng Châu đáp:

- Đúng thế! Lúc đó quân sư cũng bảo:

- Ban ngày chúng ta ra đã sức xung đột làm cho bọn Hồng Mao quỷ phải hoảng vía không dám xông vào. Chúng ta tiếp tục đắp tường cho cao, dùng cung tên cố thủ. Ngươi hãy đi dạy các binh tướng cách lăn mình xông vào, vung đao chém cẳng địch. Chỉ nên dạy ba, bốn chiêu cho anh em luyện thuộc là xong. Còn những môn võ công sâu xa của Địa Đường môn nhất thiết không dùng đến. Tại hạ nhận tướng hiệu của quân sư liền đi truyền dạy ngay đêm mấy chiêu cho binh sỹĩbản đội. Sáng sớm hôm sau, bọn Hồng Mao quỷ quả nhiên đến tấn công. Chúng bị cung nỏ bên ta bắn rát quá phải quay về. Binh sĩ bản đội đã luyện được năm chiêu Địa Đường đao pháp liền dạy chuyển tiếp đến những đội quân binh khác. Quân sư lại sai binh sĩ chặt cành cây và dây leo làm lá mộc để đỡ đạn của quân Hồng Mao. Ngày thứ tư, mới sáng sớm quân Hồng Mao lại đến tấn công. Bên ta ra nghênh địch, quân sĩ lăn mình xông vào đánh bọn Hồng Mao quỷ một trận tan tành. Trên chiến trường để lại hàng ngàn cái chân lông lá. Viên tướng đứng đầu của bọn Hồng Mao quỷ cũng bị chặt mất chân trái. Hắn đành chịu đầu hàng. Lần sau tấn công Đài Loan cũng dùng phương pháp này. Ngô Lục Kỳ cả mừng nói:

- Phương pháp đó của quân sư đã đánh bại được quân Hồng Mao thì chúng ta bất tất phải sợ bọn La Sát. Trần Cận Nam đáp:

- Nhưng tình thế hiện nay không giống hồi trước. Ngày ấy số quân Hồng Mao ở Đài Loan chỉ có ba, bốn ngàn người, chết tên nào mất tên ấy. Còn quân La Sát mà đến xâm phạm bờ cõi thì ít ra cũng tới mấy chục vạn người. Chúng còn ồ ạt kéo đến không ngớt, giết bao nhiêu cũng không xuể. Hơn nữa Địa Đường đao pháp chỉ có thể đánh rất gần, mà quân La Sát lại dùng súng lớn oanh kích thì khó lòng chống nổi. Ngô Lục Kỳ gật đầu khen phải. Lão hỏi:

- Vậy theo ý quân sư thì chúng ta nên làm thế nào? Lão nghe Trần Cận Nam lúc giới thiệu Lâm

Hưng Châu, ông không kêu lão bằng hương chủ liền tưởng hắn không phải là người trong Thiên Địa Hội, nên cũng không hô Trần Cận Nam là Tổng đà chúa. Trần Cận Nam đáp:

- Trung quốc người nhiều đất rộng, nếu không có Hán gian làm nội ứng thì quân nước ngoài khó lòng tiến đánh vào được. Mọi người đồng thanh:

- Đúng thế! Bọn Thát Đát chiếm đoạt giang sơn của chúng ta, hoàn toàn ỷ vào Hán gian Ngô Tam Quế dẫn đường. Trần Cận Nam nói:

- Hiện nay Ngô Tam Quế câu kết với nước La Sát. Khi hắn dấy quân tạo phản, trước hết chúng ta hay đánh hắn một trận tan tành. Quân La Sát mà không có nội ứng thì chẳng thể mạo muội tiến vào xâm phạm. Mã Siêu Hưng nói:

- Có điều Ngô Tam Quế mà tan sớm quá thì hắn chưa kịp đánh quân Thanh cho hai bên cùng chết dở. Trần Cận Nam đáp:

- Mã huynh nói vậy rất có lý, nhưng ta phải cân nhắc bề lợi hại. Đem Man Thanh mà so với nước La Sát thì bọn La Sát còn đáng sợ hơn nhiều. Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Đúng thế! Bọn Thát Đát cũng giống da vàng mắt đen mũi tẹt, chẳng khác gì chúng ta, nói cùng một thứ tiếng. Còn bọn quỷ nước ngoài thì tóc đỏ mắt xanh, nói lí la lí lố, chẳng ai hiểu được. Quần hùng bàn chuyện quốc gia đại sự một lúc rồi Trần Cận Nam hỏi đến tin tức về Trịnh Khắc Sảng. Nguyên Diên Bình quận vương là Trịnh Kinh mong nhớ ái tử, phái Trần Cận Nam và Lâm Hưng Châu đi đón hắn về Đài Loan. Mã Siêu Hưng đáp:

- Nghe nói Trịnh công tử cũng đến Liễu Châu và y có một nhân vật rất lợi hại bảo vệ, tên gọi Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm gì đó. Tiểu nhân đã phái người đi thám thính để tìm xem trú sở ở đâu. Y thấy Lâm Hưng Châu ở đó, không tiện nhắc đến chuyện vừa mới bắt được Trịnh Khắc Sảng. Lúc này trời đã gần sáng, hết mưa gió rồi. Mã Siêu Hưng nói:

- Chẳng mấy khi được quân sư và Lâm đại ca giá lâm Liêu Châu mà chúng ta lại quần áo ướt hết. Vậy xin mời các vị lên bờ cùng uống chung rượu cho ấm bụng. Trần Cận Nam đáp:

- Hay lắm! Trận mưa to gió lớn đêm qua đã đưa con thuyền nhỏ đi xa ngoài ba chục dặm. Khi bơi thuyền về đến Liễu Châu thì ngày sắp đóng ngọ. Quần hùng lại theo bến cũ lên bờ. Bỗng thấy có người chạy lại hô:

- Tướng công! Tướng công... đã trở về. Chính là Song Nhi. Người thị ướt đầm đìa, vẻ mặt vừa kinh hãi vừa vui mừng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao cô cũng ở đây? Song Nhi đáp:

- Hôm qua mưa to gió lớn, tướng công ngồi thuyền ra đi, nô tỳ rất lo lắng chỉ mong tướng công bình an trở về. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Cô cứ ở đây chờ ta hoài sao? Song Nhi ngập ngừng đáp:

- Dạ... nô tỳ... nô tỳ chỉ lo... Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Lo gì? Phải chăng ngươi lo ta bị đắm thuyền? Song Nhi đỏ mặt lên khẽ đáp:

- Tiểu tỳ biết tướng công phước lớn, nhất định không bị đắm thuyền nhưng... nhưng... Một tên

thuyền phu đứng trên bờ nói:

- Vị tiểu gia này vào lúc nửa đêm trời đang mưa to gió lớn mướn thuyền ra đi. Y bảo muốn kiếm một người. Y trả trước hai trăm lạng không ai chịu đi. Y liền tăng thêm hai trăm lạng nữa. Trương lão tam tham tiền ưng chịu. Nhưng thuyền vừa khởi hành gặp gió thổi mạnh quá. Bỗng nghe đánh rắc một tiếng, cây cột buồm bị gãy đôi. Mọi người thấy vậy không ai dám đi nữa. Y trong lòng nóng nảy, đứng khóc rưng rức. Vi Tiểu Bảo cảm động vô cùng. Gã nắm lấy tay Song Nhi nói:

- Song Nhi! Ngươi... ngươi đối với ta thật là hết lòng. Song Nhi đỏ mặt lên cúi đầu xuống. Đoàn người đi về chỗ trọ của Mã Siêu Hưng thay đổi quần áo ướt xong, Mã Siêu Hưng đưa Trần Cận Nam vào sương phòng thuật lại mọi việc đã xảy ra cho ông nghe. Trần Cận Nam liền bảo y:

- Mã huynh đệ! Huynh đệ lập tức phái người đi thám thính xem Trịnh công tử lạc lóng nơi đâu. Mã Siêu Hưng vâng lời. Y báo cáo mọi việc trong hội cho trần Cận Nam nghe rồi hai người trở lại sảnh đường. Mã Siêu Hưng sai bày một tiệc lớn, mời Trần Cận Nam ngồi thủ tịch. Ngô Lục Kỳ ngồi vào chỗ thứ hai, y mời Vi Tiểu Bảo ngồi chỗ thứ ba, nhưng gã đáp:

- Lâm đại ca tấn công Đài Loan, thi triển Địa Đường đao pháp chặt chân bọn Hồng Mao quỷ, lập nên công lớn. Tiểu đệ đứng bồi rượu y cũng đã vui lòng. Khi nào dám ngồi trên một vị anh hùng hảo hán. Gã dứt lời liền dắt tay Lâm Hưng Châu đặt vào ghế thứ ba. Lâm Hưng Châu cả mừng nghĩ bụng:

- Chú tiểu đồ đệ này của quân sư tuy nhỏ tuổi mà thật là đáng mặt bằng hữu. Trong khi uống rượu, Trần Cận Nam lên tiếng dặn Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Bảo! Ngươi còn có việc lớn bên mình, lần này thầy trò ta cũng không thể ở với nhau lâu ngày được. Sau khi tàn tiệc, ngươi nên về Bắc Kinh đi thôi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Đệ tử xin vâng lời sư phụ. Có điều đáng tiếc là lần này gặp sư phụ cũng không được nghe những lời giáo hối trong ít lâu đã phải chia tay. Đệ tử lại còn muốn nghe Ngô đại ca kể lại những sự tích anh hùng của y ngày trước. Thôi đành chờ sau khi bình xong Ngô Tam Quế sẽ nghe hết chuyện của đại ca. Ngô Lục Kỳ cười đáp:

- Ngô đạ ca chẳng có sự tích anh hùng gì đâu, chỉ những việc tồi bại thì đã làm nhiều. Nếu năm trước không được nghe những lời giáo huấn của Tra Y Hoàng tiên sinh thì đến nay vẫn còn làm vây cánh cho cọp dữ, bán tính mạng cho Thát Đát. Tiệc tan, Vi Tiểu Bảo lấy súng mà Ngô Tam Quế đã tặng gã đưa cho Ngô Lục Kỳ nói:

- Ngô đại ca! Đại ca đi đường xa đến đây để gặp anh em, tiểu đệ rất cảm kích. đại ca hãy giữ lấy cây súng của nước La Sát này để làm kỷ niệm cuộc tương hội giữa chúng ta bữa nay. Ngô Lục Kỳ cầm lấy cây súng, chỏ ra sân bắn một phát. Hoả quang vừa loé lên, bỗng nghe thấy đoàng một tiếng. Tảng đá lớn trong sân vỡ nát, bụi bay mù mịt. Mọi người thấy thế đều giật nảy mình lên. Lâm Hưng Châu nói:

- Cây súng của nước La Sát so với súng của bọn Hồng Mao quỷ còn ghê gớm hơn nhiều. Ngô Lục Kỳ cảm ơn Vi Tiểu Bảo rồi cất súng vào bọc. Trần Cận Nam chau mày nghĩ thầm:

- Hoả khí của nước La Sát lợi hại thế này, nếu chúng đem quân xâm phạm bờ cõi thì quả là khó bề chống chọi. Vi Tiểu Bảo lại lấy tấm ngân phiếu năm ngàn lạng bạc đưa cho Lâm Hưng Châu

để y tiêu xài. Lâm Hưng Châu ngạc nhiên tự hỏi:

- Chú bé này còn nhỏ tuổi, làm gì có nhiều tiền mà hào phóng như vậy? Y toan từ chối thì thấy Vi Tiểu Bảo lại lấy ra bốn tấm ngân phiếu, mỗi tấm năm ngàn lạng, đưa cho Mã Siêu Hưng cười nói:

- Mã đại ca! Phiền đại ca thay mặt cho tiểu đệ mời giúp các vị huynh đệ uống rượu. Mã Siêu Hưng cười đáp:

- Những hai vạn lạng kia ư? Thế này thì nhiều quá, uống rượu cả năm cũng không hết. Đoạn y tạ ơn thu lấy. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống trước mặt Trần Cận Nam dập đầu: Trần Cận Nam đưa tay ra đỡ gã dậy rồi vỗ vai gã cười nói:

- Ngươi hay lắm. Thật không uổng là đồ đệ của Trần Vĩnh Hoa. Vi Tiểu Bảo đứng gần nhìn rất rõ thấy sư phụ mái tóc đốm bạc, mặt tiều tuỵ. Gã biết mấy năm nay ông bôn tẩu giang hồ, dầy dạn phong sương đã lắm, gã không khỏi bịn rịn trong lòng. Gã muốn tặng cho sư phụ một vật gì liền tính thầm:

- Sư phụ ta không cần tiền bạc, cũng chẳng thích châu báu cùng đồ chơi. Ngoài những cái đó, ta biết lấy gì biếu lão nhân gia? Võ công của sư phụ tinh thâm khôn lường, lão nhân gia cũng chẳng báu gì thanh truỷ thủ cùng tấm bảo y của ta. Đột nhiên gã xúc động kéo tay áo Trần Cận Nam nói:

- Thưa sư phụ! Đệ tử có việc cần bẩm báo lão nhân gia. Hai người vào sương phòng, Vi Tiểu Bảo thò tay vào phía trong lần áo lót lấy ra một gói.

Hồi 161 - Thần Hành Bách Biến Có Một Không Hai

Cái gói đó chính là bọc đựng những mảnh giấy vụn lấy ở trong tám bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh ra. Vi Tiểu Bảo cởi những sợi dây nhỏ buộc bên ngoài, mở ra một lần vải dầu. Bên trong còn một lần giấy dầu nữa mới đến những mảnh giấy vụn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thưa sư phụ! Đệ tử chẳng có gì đáng đem dâng sư phụ để tỏ lòng hiếu kính. Xin lão nhân gia thu lấy gói giấy vụn này. Trần Cận Nam ban đầu thấy gã trịnh trọng mở bọc vải ra đã tưởng bên trong đựng vật gì trân quý, ông thấy toàn là giấy vụn, trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi:

- Cái đó là cái gì? Vi Tiểu Bảo liền thuật lại lai lịch về những mẩu giấy vụn. Trần Cận Nam càng nghe càng lộ vẻ nghiêm trọng. Chẳng khi nào ông ngờ tới những mảnh giấy vụn này lại là vật khiến cho bao nhiêu nhân vật lớn đầu như Thái hậu, Hoàng đế, Ngao Bái, Ngô Tam Quế, Độc Tý Ni Cửu Nạn, giáo chủ Thần Long giáo ngày đêm mơ tưởng, vì những mảnh giấy này là tất cả những bí ẩn về long mạch cùng kho tàng của nhà Mãn Thanh. Trần Cận Nam hỏi lại rất kỹ về những tình hình đã trải qua thì Vi Tiểu Bảo trình bày từng chi tiết một cách rất cặn kẽ. Trần Cận Nam trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cái gói này thật không phải chuyện tầm thường. Ngươi giao cho ta để thầy trò ước hội anh em đi đào long mạch và lấy bảo tàng của bọn Thát Đát rồi hưng binh khởi nghĩa thì thật là một kỳ công quán thế. Nhưng chuyến này ta vâng lệnh vương gia đi đón Trịnh công tử trở về Đài Loan mà dắt gói này bên mình, xông pha đường biển sợ xảy điều sơ xuất. Vậy ngươi hãy tạm thu cất. Ta trở về Đài Loan rồi lập tức lên Bắc Kinh để gặp ngươi. Khi đó sẽ cùng nhau mưu đồ đại sự. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Như vậy càng hay. Xin sư phụ đến Bắc Kinh thật lẹ cho. Trần Cận Nam nói:

- Ngươi cứ yên tâm! Ta hết sức làm tròn sứ mạng thật mau, không chần chờ một khoảnh khắc nào... Ông thở phào nói tiếp:

- Tiểu Bảo! Ta suốt đời bôn tẩu chỉ vì cuộc mưu đồ khôi phục nhà Minh mà thấy tháng ngày lặng lẽ trôi, lòng người phai lạt dần dần. Tiểu Hoàng đế Thát Đát chính sự lại rất hoàn thiện khiến cho hy vọng khôi phục đại nghiệp càng ngày càng mong manh. Không ngờ Ngô Tam Quế lại sắp hưng binh tạo phản. Đồng thời ngươi lấy được bản đồ. Thật là những chuyển biến trọng đại. Ông nói tới đây bất giác lòng mừng hớn hở, nỗi cao hứng lộ ra khóe mắt. Trước nay lúc nào nét mặt Trần Cận Nam cũng đăm chiêu, tỏ ra tâm sự chồng chất. Bữa nay mới thấy ông phấn khởi tinh thần. Vi Tiểu Bảo thấy sư phụ ra chiều hoan hỷ, gã cũng mừng thầm trong dạ. Trần Cận Nam lại hỏi:

- Ngươi hành động rất tinh minh. Quả thật là một tên hảo đồ đệ của ta. Trong mình ngươi bị trúng độc hiện tình ra sao? Đã giảm bớt chút nào chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử được mụ điếm Thái hậu cho thuốc uống, bao nhiêu chất độc trong mình đã giải trừ hết. Trần Cận Nam cả mừng nói:

- Thế thì hay lắm! Hai vai ngươi hiện đang gánh nặng ngàn cân về công cuộc phản Thanh phục Minh. Từ nay trở đi ngươi phải thận trọng lắm mới được. Ông vừa nói vừa nắm lấy hai vai gã. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Đệ tử chẳng hiểu chi hết, làm ẩu làm tả lấy được những mẩu giấy này, bất quá là gặp vận hên mà thôi. Lần nào cũng giống hệt như tiểu tử đánh bạc làm cái nhà ăn người ta một cách dễ dàng. Thiên cống ăn Thiên cống, mười tịt ăn mười tịt. ¡n như thế mới thật ngon lành. Trần Cận Nam không nhịn được tủm tỉm cười nói:

- Ngươi trở về Bắc Kinh rồi, ban đêm đóng cửa cài then, thủng thẳng mở những mẩu giấy này ra giáp lại thành một bức đồ hình. Ngươi học thật kỹ lấy những điểm trong địa đồ cho đến khi thuộc lòng không còn một chút nào sai trật. Sau đó ngươi lại rỡ ra thành những mẩu giấy vụn gói làm bảy, tám gói cất dấu ở những nơi riêng biệt thì không ngại gì nữa. Ông dặn tiếp:

- Tiểu Bảo! Vận khí của con người lúc hên lúc xui, chẳng thể nào thuận buồm xuôi gió suốt đời. Hơn nữa công việc lớn lao này chúng ta cũng chẳng thể chỉ trông vào khí vận được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Sư phụ nói thật không sai! Tỷ như tiểu tử đánh bài cẩu làm cái đã ăn được tám bàn rồi, nếu bị một bàn phải giam hết là lỗ vốn. Gói giấy vụn này để người ta đoạt mất thì khác gì toàn quân bị đắm thuyền? Vì thế sau này khi ăn được tám bàn liền là lập tức phải thôi làm cái, không thì mất cả cửa nhà. Trần Cận Nam nghĩ thầm:

-Thằng nhỏ này nặng đầu óc cờ bạc quá. Ông mỉm cười nói:

-Ngươi hiểu được đạo lý đó là hay. Đánh bạc thua hay được chẳng có gì quan hệ. Còn chúng ta mưu đồ đại sự mà đi lầm một bước là có thể mất mạng lại làm hư đại sự chứ chẳng phải chuyện chơi. Hàng ức triệu tính mạng người trong thiên hạ nằm ở trong công cuộc này, vậy phải nghĩ sao chớ để thua mà khốn. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đúng thế! Đệ tử được bạc rồi phải ôm ngay tiền về nhà ngay, chôn xuống gầm giường, chặt đứt ngón tay tuyên thệ vĩnh viễn không để thua nữa. Trần Cận Nam đến bên cửa sổ ngửng đầu trông chiều trời, khẽ nói:

-Tiểu Bảo! Sau khi ta nghe được tin này dù có phải chết ngay lập tức, trong lòng cũng khoan khoái. Vi Tiểu Bảo nghe sư phụ nói vậy trong lòng không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm:

-Những lần trước ta thấy sư phụ tinh thần quắc thước mà sao lần này lão nhân gia lộ vẻ đăm chiêu lại thốt ra những lời gở miệng? Gã liền hỏi:

-Thưa sư phụ! Dường như lão nhân gia ở Đài Loan trong lòng không được vui vẻ thì phải? Trần Cận Nam ra chiều kinh ngạc hỏi lại:

-Sao ngươi lại biết thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đệ tử nhận thấy sư phụ dường như có điều chi bứt rứt. Lão nhân gia trước nay chẳng quan tâm đến chuyện gì, cả việc khó khăn cũng coi thường. Bao nhiêu anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ đều tỏ lòng ngưỡng mộ. Đệ tử nghĩ rằng ngay đến Hoàng đế lão nhân gia còn không sợ thì khắp thiên hạ chỉ có một mình Trịnh vương gia ở Đài Loan là nguyên nhân sự phiền não của sư phụ. Trần Cận Nam thở dài, lặng lẽ hồi lâu mới nói:

-Vương gia rất kính trọng ta lại một niềm tin cậy, chưa từng có điều chi thất lễ. Vi Tiểu Bảo nói:

-ồ! Nếu vậy thì tiểu tử hiểu rồi: thằng cha Trịnh nhị công tử thối tha kia đã làm cho sư phụ phải buồn rầu. Trần Cận Nam đáp:

-Câu chuyện này khá dài. Ngày trước Quốc tính gia đối với ta ơn nặng tầy non, ta đã thề lấy cái chết để báo đền. Bất cứ việc gì của nhà họ Trịnh ta cũng phải cúc cung tận tụy mà làm cho đến hơi thở cuối cùng. Trịnh nhị công tử hãy còn nhỏ tuổi, dù y ăn nói có điều lỗ mãng ta cũng chẳng để vào lòng. Thế tử của Trịnh vương gia lại là thứ xuất. Vi Tiểu Bảo không hiểu hỏi:

-Thứ xuất là thế nào? Trần Cận Nam đáp:

-Thứ xuất tức là không phải Vương phi sanh ra. Vi Tiểu Bảo nói:

-ủa! Đệ tử hiểu rồi. Y là con của vợ lẽ Vương gia. Trần Cận Nam thấy gã ăn nói thô tục, nhưng nghĩ tới gã chưa từng đọc sách, không biết nói văn vẻ nên ông cũng không lý gì đến. Ông nói:

-Phải rồi! Ngày trước Quốc tính gia tạ thế có liên quan đến vụ này, vì lẽ Vương thái phi không ưa thích thế tử. Bà liền bảo Vương gia truất ngôi thế tử để lập nhị công tử lên làm thế tử. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

-Nhị công tử vừa hồ đồ vừa sợ chết, tư cách còn kém cả Ngô ứng Hùng, thế tử của Ngô Tam Quế. Hỏng rồi! Thằng cha đó chỉ là cái bị thịt. Con mẹ nó! Đúng là quân chó đẻ. Gã nghĩ tới A Kha một lòng một dạ với Trịnh Khắc Sảng, lửa hờn ghen nổi lên, càng mạnh miệng chửi bới, quên cả sư phụ đứng trước mặt. Trần Cận Nam sịu xuống hỏi:

-Tiểu Bảo! Ngươi phải lựa lời ăn nói cho đường hoàng một chút. Ngươi thốt ra những lời như vậy chẳng là thóa mạ Vương gia ư? Vi Tiểu Bảo "ồ" lên một tiếng bưng miệng lại. Lát sau gã mới nói:

-Đệ tử thật là đáng chết. Ba tiếng "quân chó đẻ" không thể tùy tiện thóa mạ bừa bãi. Trần Cận Nam lại nói:

-Thế là hai vị công tử xảy ra chuyện tranh chấp. Đem so sánh tư cách nhị công tử quả không bằng ca ca của y. Nhưng y tướng mạo đoan chính, ăn nói khôn ngoan, rất được lòng tổ mẫu... Vi Tiểu Bảo vỗ đùi ngắt lời:

-Phải rồi! Đàn bà thì còn biết cóc gì, cứ thấy kẻ mặt trắng khéo ăo nói là yêu quý như bảo bối. Trần Cận Nam không hiểu gã nghĩ tới A Kha mà nói câu này. Ông lắc đầu kể tiếp:

-Vương gia không ưng chịu việc đổi ngôi thế tử. Cả văn võ bá quan cũng khuyên Vương gia không nên thay đổi. Vụ này đưa đến kết quả là: hai vị công tử có mối bất hòa. Thái phi và Vương gia hai mẹ con cũng thường xảy chuyện tranh chấp. Vương thái phi có lúc nổi nóng lại kêu bọn ta vào phiền trách một chập. Vi Tiểu Bảo nói:

-Mụ... Xuýt nữa ba chữ "mụ điếm già" thốt ra khỏi cửa miệng. Gã vội...về đổi giọng:

-Lão thái thái tuổi nhiều đâm ra hồ đồ. Sư phụ! Đệ tử nghĩ lão nhân gia ở Đài Loan khó chịu như vậy thì sau khi xong việc này ra đi, lão nhân gia bất tất trở về Đài Loan nữa. Trần Cận Nam thở dài đáp:

-Đài Loan là một hải đảo bé nhỏ mà trong vương phủ hay chốn quan trường lại có chuyện rắc rối thì thật là khó chịu, đâu có được tự do tự tại như ở Trung Nguyên, bao la rộng rãi? Nhưng tính mạng ta không còn là của ta. Ta đã bán nó cho Quốc tính gia rồi. Tiểu Bảo! Không nói đến những chuyện này nữa. Ngươi nên biết: Người ta sống ở đời, chịu ơn phải mong báo đáp. Ngày trước Quốc tính gia đã dùng lễ quốc sĩ đối xử với ta, thì ta cũng phải lấy tư cách quốc sĩ để báo đền. Ông dừng lại một chút rồi tiếp:

-Hiện nay bên mình Vương gia, nhân tài ngày một điêu linh, ta quyết không thể tự lo cho mình, bỏ Vương gia mà đi. Việc Trung hưng phục quốc thật muôn vàn khó khăn! Hỡi ơi! Ta chỉ biết làm được tới đâu hay tới đó mà thôi. Ông nói tới đây lại lộ vẻ đăm chiêu buồn bã. Vi Tiểu Bảo muốn nói mấy câu an ủi, nhưng gã không rõ nội tình ở Đài Loan. Trong lúc nhất thời gã không biết nên nói thế nào? Sau một lúc, gã gợi chuyện:

-Hôm qua bọn tiểu (???) đã toan đem Trịnh Khắc Sảng... Gã giơ tay lên phóng chưởng chém xuống, nói tiếp:

-... chém làm hai đoạn cho rồi đời hắn để khỏi xảy chuyện rắc rối. Nhưng Mã đại ca bảo làm thế là đưa sư phụ tới chỗ không dám nhìn thấy ai nữa, vì lão nhân gia đã mang lấy tội danh thí chúa. Trần Cận Nam nói:

-Mã huynh đệ ngăn cản ngươi như vậy là phải. Nếu các ngươi hạ sát Trịnh công tử thì ta còn mặt mũi nào ngó thấy Vương gia nữa? Ngày sau chết xuống cửu tuyền cũng không dám nhìn mặt Quốc tính gia. Vi Tiểu Bảo nói:

-Sư phụ! Khi nào có dịp lão nhân gia đưa đệ tử về Đài Loan du ngoạn, tiểu tử sẽ có cách đối phó với Vương thái phi. Gã nghĩ tới con người ghê gớm như giả Thái hậu mà gã còn thu thập xong, bắt buộc mụ phải riu ríu phục tùng, gã lại đối phó được với ----- thái hậu thì vẻn vẹn một bà Vương thái phi gã chẳng coi vào đâu. Trần Cận Nam cười đáp:

-Ngươi lại nói nhăng rồi. Ông dắt tay Vi Tiểu Bảo ra khỏi gian phòng. Vi Tiểu Bảo nhìn sư phụ, Ngô Lục Kỳ, Mã Siêu Hưng, ngỏ lời từ biệt. Ngô Lục Kỳ và Mã Siêu Hưng đưa gã ra cửa. Ngô Lục Kỳ nói:

-Vi huynh đệ! Ta đã kết thành huynh muội với tên tiểu nha đầu của huynh đệ là Song Nhi. Lão nói câu này khiến Vi Tiểu Bảo và Mã Siêu Hưng đều giựt mình ngơ ngác. Hai người quay đầu nhìn lại thấy Song Nhi cúi đầu xuống, đỏ mặt lên. Thái độ cực kỳ bẽn lẽn. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

-Ngô đại ca khéo nói giỡn nhỉ? Ngô Lục Kỳ nghiêm nghị đáp:

-Ta không nói giỡn đâu. Y một dạ trung can nghĩa đảm, hơn ----- bọn mày râu, xứng đáng là người trong ngô bối. Ta đã đem lòng kính mến y. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Ta thấy Vi huynh đệ kết bái huynh đệ với Mỹ đao vương Hồ Dật Chi rất nên tương đắc, vậy ta cũng học các vị kết bái với Song Nhi và ta đã làm rồi. Trước ta nói mãi y không chịu nghe, thoái thác không dám với lên cao. Ta liền bảo y ta chỉ là một lão khiếu hóa, có cao quý gì đâu mà nói đến chuyện cao với thấp? Ta nhất định ----- kết, y đành phải ưng chịu. Mã Siêu Hưng hỏi:

-Vừa rồi hai vị nói chuyện ở trong phòng. Té ra là thương lượng việc kết giao. Ngô Lục Kỳ đáp:

-Đúng thế! Song Nhi muội tử còn dặn Ngô mỗ không nên nói với ai. Ha ha! Việc kết nghĩa

huynh muội là quang minh chính đại, hà tất phải giấu diếm? Vi Tiểu Bảo nghe lão nói vậy biết là chuyện thật, hết nhìn lão lại nhìn Song Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ. Ngô Lục Kỳ lại nói:

-Từ nay trở đi Vi huynh đệ phải coi nghĩa muội của ta bằng con mắt đặc biệt. Nếu huynh đệ đắc tội với y là rắc rối với ta có. Song Nhi vội nói:

-Không, không có chuyện đó. Tướng công cư xử với tiểu tỳ rất tử tế. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Cô đã có vị đại ca kia chống đỡ sau lưng thì Ngọc Hoàng đại đế, Diêm La lão tử cũng chẳng dám đắc tội với cô. Ba người nổi lên tràng cười ha hả rồi chắp tay từ biệt. Vi Tiểu Bảo lui ra ngoài hỏi đến chuyện kết bái. Song Nhi bẽn lẽn đáp:

-Ngô gia... Ngô gia... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

-Sao lại Ngô gia? Đại ca là đại ca. Đã kết bái rồi chẳng lẽ không đếm xỉa đến nữa hay sao? Song Nhi đáp:

-Dạ! Y bảo nô tỳ là người trung nghĩa nhất định đòi kết bái huynh muội. Cô lấy cây súng trong bọc ra nói tiếp:

-Y bảo trong mình không đem theo vật gì, dùng cây súng của tướng công đưa tặng nô tỳ. Nô tỳ xin trao lại để tướng công thu lấy mà giữ mình. Vi Tiểu Bảo xua tay nói:

-Đây là của đại ca cô đã tặng cô, sao còn đưa trả ta? Gã nghĩ tới hành động của Ngô Lục Kỳ ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người không khỏi lấy làm kỳ. Đoàn người từ từ trở về Bắc Kinh. Dọc đường Cửu Nạn truyền cho Vi Tiểu Bảo một đường quyền pháp, dặn gã rèn luyện. Nhưng Vi Tiểu Bảo là con người phù động, không chịu chuyên tâm học tập. Khi Cửu Nạn bảo gã biểu diễn thì chỉ thấy gã thi triển chiêu thức một cách hời hợt, chẳng có một chút thực lực nào. Bà không khỏi thở dài nói:

-Ta với ngươi chỉ có tiếng là thầy trò chứ không có sự thực. Coi bộ ngươi học võ không ăn thua. Bây giờ đành thế này vậy: Trong phái Thiết Kiếm chúng ta có môn công phu "Thần hành bách biến" của ân sư là Mộc Tang đạo nhân sáng lập ra. Môn này đứng đầu về khinh công trong thiên hạ. Nó cần có nội công cao thâm làm căn bản, chắc ngươi không thể lĩnh hội hết được. Ngươi chẳng có một môn tuyệt kỹ nào để phòng thân thì ngày sau gặp bước nguy nan, lấy gì để chống chọi? Vậy ta dạy ngươi một chút về phép chạy trốn. Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

-Phải lắm! Dưới chân đã bôi mỡ thì đánh nhau cũng chẳng sợ -----. Sư phụ truyền dạy cho đệ tử môn chạy trốn, nhất định không ai đuổi kịp. Cửu Nạn lắc đầu nói:

-Môn Thần hành bách biến trên đời không ai bì kịp. Ngày trước oai danh lừng lẫy võ lâm. Không ngờ hiện nay dùng làm mỡ bôi chân cho ngươi. Ân sư ở dưới suối vàng nếu biết vụ này nhất định sẽ không chịu nhận ngươi làm đồ tôn. Nhưng ngoài môn đó, ta chẳng còn tuyệt kỹ nào để truyền dạy cho ngươi thành người có bản lãnh. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Sư phụ thu nạp phải một tên chẳng ra gì như tiểu tử làm đồ tử đồ tôn là xúi quẩy quá rồi. Người ta đánh bạc bằng tiền khi thua khi được, chẳng có gì quan hệ. Sư phụ thu tiểu tử làm đồ đệ kể như là thua một canh bạc cháy túi, khí vận hẩm hiu đến cùng cực. Nếu đức Thượng đế có mắt thì phải phù hộ cho sư phụ rồi đây được tám bàn liền, tức là thu được tám tên đồ đệ khét tiếng võ lâm, tranh hùng thiên hạ. Cửu Nạn cười khành khạch, vỗ vai gã nói:

-Người võ công thật giỏi chưa chắc đã là những nhân vật ưu tú. Ngươi không ưa học võ là bởi thiên tính, chẳng thể miễn cưỡng được, nhưng ngoại trừ cái miệng lẻo lẻo, ngươi đáng kể là một tên hảo đồ đệ của ta. Vi Tiểu Bảo nghe bà nói vậy, vui sướng như mở cờ trong bụng. Gã xúc động vô cùng, những muốn đem gói giấy vụn trao cho bà, nhưng gã lại tự nhủ:

-Gói giấy vụn này ta đã đưa cho nam sư phụ rồi thì không thể trình bày với nữ sư phụ được nữa. May ở chỗ cả hai vị sư phụ đều chủ trương đuổi quân Thát Đát để khôi phục lại giang sơn của người Hán thì bất luận đưa cho vị nào cũng vậy. Cửu Nạn liền trích lấy phần không cần đến nội lực về môn "Thần hành bách biến" đem ra truyền dạy cho Vi Tiểu Bảo một ít thân pháp và bộ pháp. Bà nói sơ lược về yếu quyết cho gã nghe. Lạ thay! Vi Tiểu Bảo rất biếng nhác về những môn quyền pháp, chưởng pháp, gã chỉ học sơ qua rồi bỏ lửng, chứ không chịu dụng tâm nghiên cứu, rèn luyện.Thế mà môn chạy trốn này thì gã lại rất lấy làm hứng thú, gã học một cách say sưa mài miệt, hễ rảnh lúc nào là rèn luyện lúc ấy. Nhiều lúc gã có ý định luyện thành một tay khinh công trác tuyệt, gã liền chạy trước và bảo một tay khinh công cao thâm là Từ Thiên Xuyên rượt theo. Từ Thiên Xuyên thấy Vi Tiểu Bảo chợt lướt bên này, chợt qua bên kia, thân pháp rất kỳ diệu, lão sinh lòng kính phục vô cùng! Ban đầu Từ Thiên Xuyên còn đuổi kịp gã mấy lần. Nhưng sau Cửu Nạn tiếp tục truyền thụ thêm những yếu quyết mới mẻ. Khi đoàn người tới Trực Lệ thì Từ Thiên Xuyên ra sức đuổi theo cũng không kịp được nữa. Cửu Nạn thấy Vi Tiểu Bảo có duyên phận với môn khinh công "Thần hành bách biến" ra ngoài sự tiên liệu của mình, bà vui mừng nói:

-Xem chừng số trời đã định cho ngươi làm thân phận chuột chù chỉ tài lẩn tránh. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Đệ tử đã không luyện nổi "Thần hành bách biến" thì cũng phải học cho bằng được môn "Thần hành bôi mỡ vào chân". Như thế không thể bảo là hạng vô dụng, ăn hại cơm trời, uống cạn nước sông. Gã pha một bình trà mới bưng đến trước mặt Cửu Nạn và hỏi bà:

-Thưa sư phụ! Sư tổ là Mộc Tang đạo trưởng đã qua đời thì trong thiên hạ hiện nay, lão nhân gia là người võ công đệ nhất phải không? Cửu Nạn lắc đầu đáp:

-Không phải đâu. Bảy chữ "Thiên hạ võ công đệ nhất nhân" há phải chuyện thường ai muốn xưng càn cũng được? Bà đưa mắt nhìn ra ngòai cửa sổ, vẻ mặt buồn rầu nói tiếp:

-Ta biết một người đáng gọi là "Thiên hạ võ công đệ nhất nhân". Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

-Người đó là ai? Đệ tử nhất định tìm tới nơi bái kiến. Cửu Nạn ngập ngừng:

-Y... y... Đột nhiên vành mắt đỏ hoe, bà lẳng lặng không nói nữa. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

-Vị tiền bối đó danh hiệu là gì? Đệ tử muốn biết để ngày sau mà có cơ duyên hội ngộ sẽ kính cẩn dập đầu phục lạy. Cửu Nạn xua tay bảo gã lui ra. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, chậm chạp cất bước ra ngoài. Gã tự hỏi:

-Vẻ mặt sư phụ ta đột nhiên biến thành quái dị, chẳng lẽ thiên hạ võ công đệ nhất nhân là người tình của lão nhân gia? Gã đoán như vậy là đã trúng được phần nửa. Lúc này Cửu Nạn đang nghĩ đến con người ở hải ngoại, cách xa hàng vạn dặm là Viên Thừa Chí, nhưng lão ta lại chung tình với người khác mất rồi. Hơn hai chục năm nay bà chôn sâu mối tình xuống tận đáy lòng, bây giờ lại bị Vi Tiểu Bảo nhắc tới, khiến bà không khỏi bâng khuâng trong dạ. Sáng hôm sau Vi Tiểu

Bảo trở dậy vào phòng Cửu Nạn để vấn an thì bà đã không từ biệt mà bỏ đi rồi. Bà để lại một mảnh giấy có viết chữ. Vi Tiểu Bảo cầm mảnh giấy đem cho Từ Thiên Xuyên đọc thì trên mảnh giấy này vỏn vẹn chỉ có tám chữ:

-"Liệu đấy mà làm có ngày tái hội" Vi Tiểu Bảo bồi hồi trong dạ, miệng lẩm bẩm:

-Hôm qua ta hỏi sư phụ ai là người võ công đệ nhất thiên hạ? Phải chăng câu này là đắc tội với lão nhân gia? Chẳng bao lâu đoàn người về tới Bắc Kinh. Kiến Ninh công chúa và Vi Tiểu Bảo cùng nhau vào bái yết Hoàng đế. Vua Khang Hy đã tiếp được bản tâu và phúc chỉ chuẩn cho Ngô ứng Hùng lai kinh hoàn hôn. Bây giờ nhà vua thấy mặt em gái và Vi Tiểu Bảo, long tâm rất lấy làm hoan hỷ. Kiến Ninh công chúa nhảy xổ vào ôm lấy Hoàng đế khóc rống lên. Nàng vừa khóc vừa nói:

-Thằng lỏi Ngô ứng Hùng khinh khi tiểu muội thái quá! Vua Khang Hy cười hỏi:

-Gã tiểu tử đó lớn mật như vậy ư? Để trẫm đét vào đít gã cho. Làm sao gã dám khinh khi Hoàng muội? Công chúa xụt xùi đáp:

-Hoàng đế ca ca hỏi lại Tiểu Quế Tử sẽ rõ. Hắn khinh nhờn tiểu muội. Nhất định Hoàng đế ca ca phải làm chủ việc này mới xong. Nàng vừa khóc vừa dậm chân bình bịch. Vua Khang Hy cười nói:

-Được rồi! Hoàng muội hãy về phòng an nghỉ, để ta hỏi Tiểu Quế Tử.

Hồi 162 - Vi Tiểu Bảo Tâu Trình Sứ Mạng

Nguyên Kiến Ninh công chúa đã bàn định mọi việc với Vi Tiểu Bảo, để khi vào bái kiến Vua Khang Hy sẽ tâu bày trường hợp vô lễ của Ngô ứng Hùng. Vi Tiểu Bảo chờ công chúa ra rồi liền thuật lại vụ đó một cách tường tận. Vua Khang Hy chau mày không nói gì. Ngài nghe xong trầm ngâm một lúc rồi phán:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi thật là lớn mật. Vi Tiểu Bảo giật nẩy mình lên, sợ hãi đáp:

-Nô tài không dám... Vua Khang Hy ngắt lời:

-Ngươi toa rập với Công chúa, dám lừa gạt cả ta. Vi Tiểu Bảo ấp úng:

-Không... không có chuyện đó. Khi nào nô tài dám... lừa gạt Hoàng thượng? Vua Khang Hy nói:

-Ngô ứng Hùng vô lễ với Công chúa, dĩ nhiên ngươi không trông thấy, sao ngươi dám nghe lời một bên Công chúa mà tâu bậy với ta? Vi Tiểu Bảo than thầm:

-Chết cha rồi! Ông Vua con này ghê quá, đã nhìn thấy chỗ sơ hở. Gã vội quỳ xuống dập đầu tâu:

-Hoàng thượng sáng soi muôn dặm. Ngô ứng Hùng vô lễ với Công chúa trong trường hợp nào, quả nhiên nô tài không được mắt thấy. Nhưng lúc đó nhiều người ở ngoài cửa sổ đều nghe rõ hết. Vua Khang Hy nói:

-Nếu vậy lại càng hồ đồ hơn nữa. Ta đã gặp mặt Ngô ứng Hùng hai lần, nhận thấy gã là con người tinh minh mẫn cán. Gã lại không còn nhỏ tuổi nữa thì trong phòng gã thiếu gì cơ thiếp xinh đẹp? Khi nào gã dám lớn mật càn rỡ, cử động vô lễ với Công chúa? Hừ! Tính khí Công chúa chẳng lẽ ta còn chưa hiểu hay sao? Nhất định là Công chúa gây lộn với Ngô ứng Hùng rồi... cắt con mẹ nó cái đó đi. Nhà Vua nói tới đây không nhịn được, nổi lên tràng cười ha hả. Vi Tiểu Bảo cũng phì cười. Gã đứng dậy tâu:

-Sự tình này Công chúa không tiện nói ra, dĩ nhiên nô tài cũng không dám hỏi nhiều. Công chúa bảo sao nô tài tâu trình làm vậy. Vua Khang Hy gật đầu phán:

-Thế thì phải rồi. Gã tiểu tử Ngô ứng Hùng phải chịu oan khuất trong vụ này. Ngươi truyền chỉ ra cho chúng ở lại Kinh thành chọn ngày làm lễ thành hôn. Sau một tháng sẽ trở về Vân Nam. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Tâu Hoàng thượng việc hoàn hôn thì không sao. Nhưng Ngô Tam Quế sắp làm phản, không thể để Công chúa về Vân Nam được. Vua Khang Hy thản nhiên gật đầu nói:

-Ngô Tam Quế quả nhiên muốn làm phản. Ngươi thấy thế nào? Vi Tiểu Bảo liền đem vụ Ngô Tam Quế câu kết với xứ Tây Tạng, xứ Mông Cổ, nước La Sát, Thần Long giáo, tình hình thế nào, nhất nhất thuật lại. Khi gã kể đến vụ bắt sứ giả xứ Mông Cổ, gã liền đem việc mình giả trang làm con nhỏ của Ngô Tam Quế để hiểu rõ chân tướng. Bộ hạ của gã hóa trang làm gia tướng ở Bình Tây Vương phủ vào kỹ viện tranh gái, nổi cơn ghen đánh lộn để giết chết Hãn

Thiếp Ma giả, gã không bỏ sót một chi tiết. Gã hớn hở ra chiều đắc ý. Vua Khang Hy lắng tai nghe rồi phán:

-Vụ này khá hay đấy. Ngài nói tiếp:

-Ngô Tam Quế là người thế nào ta chưa thấy qua. Ngày trước trong cung loan tin làm lễ tế hiếu Phụ vương, Ngô Tam Quế có đem trọng binh đến kinh thành tế bái. Ta muốn gặp hắn một lần, nhưng mấy vị Cố mệnh đại thần phòng ngừa hắn dẫn binh vào thành lỡ xảy biến một cách đột ngột thì trở tay không kịp, nên bảo hắn ở ngoài thành dựng rạp tế vọng chứ không được vào thành. Nhà Vua nói tới đây đứng dậy phê phán:

-Ngao Bái thật là ngu xuẩn. Nếu sợ Ngô Tam Quế vào thành mà xảy ra biến loạn, sao không hạ chỉ cho cha con hắn nhập thành tế bái, còn đại quân đóng ở ngoài thành thì hắn còn làm gì được? Nếu hắn không dám vào thành một mình là tự hắn khiếm khuyết lễ số. Mình không cho hắn vào thì có khác gì bảo hắn: "Bọn ta sợ đại quân của ngươi tạo phản, vậy ngươi phải ở ngoài không được vào". Nhà Vua cười khành khạch nói tiếp:

-Một đằng mình tỏ ra khiếp nhược, một mặt Ngô Tam Quế lại cho là triều đình có lòng nghi kỵ hắn. Triều đình vừa sợ vừa nghi kỵ hắn thì dĩ nhiên hắn nảy lòng tạo phản. Ta e rằng nguyên nhân mưu phản của Ngô Tam Quế đã chớm nở ngay từ hồi ấy. Vi Tiểu Bảo nghe nhà Vua phân tích như vậy càng sinh lòng khâm phục. Gã nói:

-Giả tỷ ngày ấy Ngô Tam Quế gặp Hoàng thượng. Hoàng thượng dẫn dụ cho hắn một phen, có khi hắn không dám nghĩ đến chuyện làm phản. Vua Khang Hy lắc đầu đáp:

-Hồi đó ta còn nhỏ tuổi quá, không hiểu gì về quân quốc đại sự. Có khi gặp hắn cũng không biết điều gì lợi hại mà nói. Không chừng gã khinh thường ta nhỏ bé chẳng coi vào đâu, lại càng làm phản mau chóng. Rồi nhà Vua hỏi đến tướng mạo cùng hành vi của Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo nhất nhất tâu trình. Nhà Vua lại hỏi:

-Trong thư phòng của Ngô Tam Quế có tấm da con bạch hổ như thế nào? Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ liền mô tả tấm da con bạch hổ đó rồi nói:

-Cả việc nhỏ nhặt này Hoàng thượng cũng biết mới thật tài tình. Vua Khang Hy mỉm cười không đáp. Ngài lại hỏi tới cách bố trí binh mã của Ngô Tam Quế cùng con rể hắn là Hạ Quốc Tương và mười tên đại tổng binh dưới trướng tính tình ra sao, tài cán thế nào? Cứ những lời phỏng vấn của Vua Khang Hy cũng đủ biết ngài hiểu tường tận về mọi tình trạng ở nơi Ngô Tam Quế. Tư cách, tài năng của các đại tướng dưới trướng hắn, cùng binh mã tại Bình Tây Vương phủ nhiều hay ít nhà vua đều rõ hết. Tên nào tham tiền, tên nào hiếu sắc, tên nào hồ đồ, tên nào úy tử tham sanh cũng không qua được tai mắt của ngài. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi lại vừa khâm phục. Gã nói:

-Tâu Hoàng thượng! Hoàng thượng không tới Vân Nam mà tình trạng ở Bình Tây Vương phủ, trong cũng như ngoài, còn biết rõ hơn nô tài nhiều lắm. Đột nhiên gã tỉnh ngộ nói tiếp:

-à phải rồi! Hoàng thượng đã phải người tới Côn Minh do thám. Vua Khang Hy cười đáp:

-Thế mới gọi là tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng. Hắn định tạo phản, chẳng lẽ chúng ta để mặc kệ hắn? Tiểu Quế Tử! Chuyến này công lao của ngươi lớn lắm vì ngươi đã thám thính được Ngô Tam Quế câu kết với xứ Tây Tạng, xứ Mông Cổ và nước La Sát. Vụ này rất kỳ bí bọn thám

tử của ta không điều tra được. Chúng chỉ có thể dò la những chuyện nhỏ nhặt, chứ không thám thính nổi việc lớn nhà nước. Vi Tiểu Bảo cả mừng tâu:

-Đây hoàn toàn trông vào hồng phúc tầy trời của đức Hoàng thượng. Nhà Vua phán:

-Ngươi đem Hãn Thiếp Ma vào cung để ta thân hành thẩm vấn. Vi Tiểu Bảo vâng dạ lui ra rồi dẫn mười tên ngự tiền thị vệ giải Hãn Thiếp Ma vào ngự thư phòng. Vua Khang Hy vừa nhìn thấy Hãn Thiếp Ma đã dùng tiếng Mông Cổ để mở cuộc thẩm vấn. Hãn Thiếp Ma thấy nhà Vua nói tiếng Mông Cổ rất lấy làm kinh dị, nhưng cũng có phần thân thiết. Hắn nhìn thấy khí thế trong Hoàng cung không dám giấu diếm gì nữa, đem hết sự thật trình bày với nhà Vua. Vua Khang Hy thẩm vấn một hồi liền đến mấy giờ đồng hồ. Ngoài vụ xứ Mông Cổ câu kết với Ngô Tam Quế trong trường hợp nào, nhà vua còn hỏi đến binh lực cùng các bộ thự ở xứ Mông Cổ. Ngài hỏi cả địa thế núi sông, nhân tình phong thổ, cùng các bậc vương công ai thân với ai, ai thù ghét ai. Nói tóm lại nhà Vua không bỏ sót một chi tiết nào có ảnh hưởng đến việc lợi dụng nhân vật ở xứ này. Vi Tiểu Bảo đứng bên chầu chực, gã ngẩn mặt ra mà nghe hai người lý la lý lố không ngớt. Gã chẳng hiểu gì nhưng cũng nhận được vẻ mặt Hãn Thiếp Ma có lúc khâm phục nhà Vua trẻ tuổi, có lúc ra chiều sợ hãi vô cùng. Sau rốt thấy hắn dập đầu lia lịa dường như để cảm tạ ơn đức của nhà Vua. Vua Khang Hy thẩm vấn xong, sai bọn Ngự tiền thị vệ đưa Hãn Thiếp Ma xuống nhà giam. Một tên tiểu thái giám bưng bát sâm thang vào dâng lên. Nhà Vua đón lấy uống rồi bảo tiểu thái giám:

-Ngươi đi lấy cho Vi tổng quản một chén. Tiểu thái giám vâng lời chạy đi lấy đưa vào. Vi Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn bưng lấy sâm thang uống. Bỗng nghe ngoài thư phòng có tiếng bước chân vang lên. Một tên tiểu thái giám chạy vào tâu:

-Khải bẩm Hoàng thượng! Nam Hoài Nhân và Thang Nhược Vọng xin vào bệ kiến. Vua Khang Hy gật đầu.

-Tiểu thái giám truyền lệnh ra ngoài. Hai người ngoại quốc thân thể cao lớn lật đật tiến vào quỳ xuống dập đầu trước mặt nhà Vua. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

-Sao lại có hai tên quỷ sứ ngoại quốc đến đây làm chi? Thế này thì thật là khó hiểu. Hai người ngoại quốc khấu đầu xong, rút trong bọc ra một cuốn sách đặt lên án. Người ít tuổi tên gọi Nam Hoài Nhân lên tiếng:

-Tâu Hoàng thượng! Bữa nay bọn nô tài lại trình bày về cách phát xạ súng lớn. Vi Tiểu Bảo nghe hắn nói tiếng kinh rất rõ ràng lưu loát, bất giác ủa lên một tiếng, ra chiều kinh hãi, lẩm bẩm:

-Ly kỳ! Thật là ly kỳ! Tên quỷ này lại không phun tiếng ngoại quốc ra. Vua Khang Hy nhìn gã mỉm cười rồi cúi xuống ngó cuốn sách. Nam Hoài Nhân đứng một bên vừa trỏ tay vào sách vừa giải thích cho Vua nghe. Vua Khang Hy hễ thấy chỗ nào chưa hiểu liền hỏi lại. Nam Hoài Nhân giảng chừng nửa giờ thì người ngoại quốc kia tuổi già râu bạc tên gọi Thang Nhược Vọng tiếp tục giảng giải về thiên văn lịch pháp. Lão này cũng giảng chừng nửa giờ. Rồi cả hai người lạy tạ lui ra. Vua Khang Hy cười hỏi:

-Người ngoại quốc nói được tiếng Trung Quốc chắc ngươi nghe lấy làm lạ lắm phải không? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Ban đầu nô tài rất lấy làm kỳ, nhưng sau nghĩ lại cũng chẳng có chi là lạ. Thánh thiên tử được bách thần phù hộ. Nước La Sát mưu đồ chuyện bất chính nên đức Thượng đế phái hai con quỷ Tây Dương biết nói tiếng Trung Quốc đến phò tá thánh triều, chế tạo súng ống để bình định La Sát. Vua Khang Hy nói:

-Tâm tư ngươi quả là thông minh. Nhưng hai tên Dương quỷ này không phải trời sinh ra liền biết nói tiếng Trung Quốc. Lão già đã đến Trung Quốc từ thời Thiên Khải nhà Minh. Lão là người Nhật Nhĩ Man. Còn tên trẻ tuổi là người Tỷ Lợi Thì đến đây vào triều Thuận Trị. Cả hai đều là giáo sĩ đạo Gia Tô. Chúng đến Trung Quốc truyền giáo. Muốn truyền giáo phải học tiếng Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo nói:

-Té ra là thế. Nô tài vẫn lo ngay ngáy về súng ống của nước La Sát vô cùng lợi hại. Bữa nay được nghe người ngoại quốc giảng giải về súng lớn súng nhỏ, trình bày trước Hoàng Thượng đâu ra đấy. Bây giờ nô tài mới vững dạ. Vua Khang Hy thả bước trong ngự thư phòng thủng thẳng nói:

-Người La Sát cũng là người, chúng ta cũng là người. Họ chế tạo được súng ống thì chúng ta cũng chế tạo được súng ống, có điều chúng ta chưa hiểu phương pháp mà thôi. Ngày trước chúng ta đánh nhau với triều Minh, quân Minh có súng lớn đã làm cho chúng ta thất điên bát đảo. Đức Thái Tổ Hoàng đế trúng đạn bị thương rồi băng, mà giang sơn nhà Minh cũng mất về tay chúng ta. Như vậy đủ chứng tỏ súng ống là để cho người sử dụng. Nếu người sử dụng thiếu chí khí phấn đấu thì dù súng ống lợi hại đến đâu cũng bằng vô dụng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Thế ra triều nhà Minh đã có súng lớn. Không hiểu những khẩu súng đó hiện để ở đâu? Chúng ta lấy đem đi bắn lão tiểu tử Ngô Tam Quế cho cả lò cả lũ nhà hắn bay tung lên trời. Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

-Triều nhà Minh chỉ có mấy khẩu súng lớn mua của người Hồng Mao. Nhưng chỉ hòng mua của bọn Dương quỷ vẫn không ăn thua, vì khi mình đã đánh nhau với họ, tất họ không chịu bán nữa. Như vậy há chẳng hỏng bét? Chúng ta phải tự chế tạo lấy thì mới không sợ người khác đưa mình vào chỗ chết. Vi Tiểu Bảo nói:

-Đúng lắm! Đúng lắm! Hoàng thượng còn lo bọn giáo sĩ Gia Tô lừa gạt, nên phải tự mình điều tra cho biết rõ. Từ nay trở đi, bất luận bọn Dương quỷ nói thiên hô bách sát thế nào cũng không lừa gạt được Hoàng thượng nữa. Vua Khang Hy đáp:

-Thế là ngươi đã hiểu tâm ý của ta rồi. Có điều cách chế tạo súng ống còn vấp phải nhiều chuyện khó khăn. Ngay một việc luyện thép đã không phải chuyện dễ dàng. Vi Tiểu Bảo phấn khởi tinh thần nói:

-Tâu Hoàng thượng! Nô tài xin ra ngoài kêu hết thợ sắt trong thành Bắc Kinh vào đây đắp lò luyện thép suốt ngày đêm lấy mấy trăm vạn cân thượng hảo. Vua Khang Hy đáp:

-Khi ngươi đi Vân Nam, bọn ta đã luyện được mấy vạn cân thép nguyên chất rồi. Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân hiện đang giám đốc công cuộc chế tạo súng lớn. Lát nữa ngươi theo ta đi coi. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

-Thế thì hay lắm! Đột nhiên gã nghĩ ra điều gì liền nói tiếp:

-Tâu Hoàng thượng! Bọn quỷ ngoại quốc thường ôm mối bất lương. Chúng ta phải đề phòng

mới được. Nơi chế luyện súng ống lại có hỏa dược cùng sắt thép. Hoàng thượng không nên đi, để nô tài giám sát bọn chúng. Vua Khang Hy đáp:

-Cái đó ngươi bất tất phải quan tâm. Vụ này quan hệ đến khí vận Quốc gia mà chính mắt ta không nhìn tới thì không thể yên lòng được. Nam Hoài Nhân trung thành ngay thẳng. Còn Thang Nhược Vọng đã được ta cứu mạng, lão cảm kích vô cùng. Quyết hai người này không nẩy dị tâm. Vi Tiểu Bảo nói:

-Hoàng thượng cứu mạng cho cả lão quỷ nước ngoài thì thật là kỳ. Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

-Năm Khang Hy thứ ba, Thang Nhược Vọng nói là tòa Khâm thiên giám tính lầm ngày nhật thực rồi hai bên tranh biện rất kịch liệt. Nhà Vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Dương Quang Tiên tại Hán cung trong tòa Khâm thiên giám không biện minh được, liền tìm cách trả oán. Hắn làm bản tâu nói là Thang Nhược Vọng chế ra bộ Đại Thanh thời hiến lịch và suy đoán chỉ có hai trăm năm. Nhưng nhà Đại Thanh được Thượng đế bảo hựu, thánh tộ vô cương, hưởng phúc vô cùng, gây dựng ra giang sơn hàng vạn năm. Thang Nhược Vọng chỉ dâng cuốn lịch hai trăm năm tức là nguyền rủa nhà Đại Thanh chỉ trị vì thiên hạ được hai trăm năm. Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói:

-Lợi hại! Thật là lợi hại! Lão quỷ nước ngoài kia chỉ biết tính thiên văn địa lý, mà lại không hiểu thủ đoạn làm quan. Vua Khang Hy nói:

-Khi ấy Ngao Bái cầm quyền chính trong triều. Thằng cha này xử sự hồ đồ. Hắn nói là Thang Nhược Vọng nguyền rủa triều đình, đáng xử tội lăng trì. Hắn đưa chỉ dụ cho ta coi, nhưng ta phát giác ra một chỗ sơ hở. Vi Tiểu Bảo nói:

-Năm Khang Hy thứ ba Hoàng thượng mới mười tuổi đã khám phá ra chỗ trá ngụy thì thật là thánh thiên tử thông tuệ khác đời, cổ kim hiếm có. Vua Khang Hy cười đáp:

-Ngươi đừng xu nịnh ta nữa. Thực ra vụ này rất nông cạn. Ta hỏi Ngao Bái: Bộ

"Đại Thanh thời hiến lịch" bao giờ làm xong thì hắn trả lời không biết... Hắn đi điều tra rồi tâu lại là lịch làm xong năm Thuận Trị thứ mười. Ngày ấy đức Tiên đế đã hạ chỉ ban khen và phong cho tên hiệu là "Thông Huyền giáo sư"... Nhà Vua liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp: Ta liền bảo Ngao Bái: "Phải rồi! Khi lên sáu, lên bảy ta đã trông thấy cuốn Đại Thanh thời hiến lịch. Thế là bộ sách này làm xong ngót mười năm rồi. Sao ngay hồi đó triều đình không làm tội y? Bây giờ mới đem ra xử án là bất công". Nhà Vua nói tiếp: Ngao Bái ngẫm nghĩ cho là ta nói phải nên không hạ sát Thang Nhược Vọng, đem giam vào nhà tù. Sau ta cũng quên mất vụ này. Mới đây Nam Hoài Nhân nhắc tới, ta liền hạ chỉ buông tha y ra. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Nô tài đi bảo Thang Nhược Vọng để tâm nghiên cứu làm một pho "Đại Thanh vạn niên lịch". Vua Khang Hy bật cười mấy tiếng rồi nghiêm nghị đáp:

-Ta đã đọc lịch sử các tiền triều thì Vua chúa đời nào thương yêu trăm họ đều trị nước lâu dài. Nếu không thế thì dù tạo ra bao điềm lành cũng bằng vô dụng. Từ xưa đến nay ai ai cũng xưng hô Hoàng đế bằng đức Vạn tuế mà thực ra chưa ông nào hưởng thọ được trăm năm, chứ đừng nói đến Vạn tuế. Những câu

"Thọ tỷ nam sơn", "Vạn thọ vô cương" gì gì đều là những láo khoét để lừa gạt người đời. Phụ

hoàng lúc nào cũng căn dặn câu "Vĩnh bất gia phú" và bảo ta phải tuân hành lời huấn dụ này. Ta đã nghĩ kỹ thì chỉ có bốn chữ đó đúng là phương châm giữ vững giang sơn bền như sắt đá. Tiểu Bảo! Những súng ống của người Tây dương hay binh cường mã tráng của Ngô Tam Quế ta cũng chẳng quan tâm. Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu gì về đạo lý an bang trị quốc, gã chỉ vâng dạ liên thanh. Vi Tiểu Bảo lấy pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh mà gã đã đánh cắp được ở nơi Ngô Tam Quế hai tay cầm dâng lên nói: Tâu Hoàng thượng! Pho sách này quả nhiên đã bị lão tiểu tử Ngô Tam Quế nuốt mất. Nô tài vào trong thư phòng của hắn ngó thấy liền đánh cắp. Thế là vật về với chủ cũ. Vua Khang Hy cả mừng nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Mẫu hậu thường hay lo nghĩ về vụ này. Ta đem dâng cho lão nhân gia để đưa vào nhà Thái miếu đốt đi là xong. Bất luận trong sách có những điều gì bí ẩn, từ nay chẳng một ai hay biết nữa. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

-Hoàng đế đốt sách này đi càng hay. Cái đó kêu bằng "hủy thi diệt tích". Vụ ta lấy cắp những mảnh giấy vụn bên trong vĩnh viễn không còn ai phát giác ra được nữa. Gã trở về Tử tước phủ của mình chờ đến đêm, đóng cửa cài then lại. Gã lấy gói giấy vụn ra và gọi Song Nhi lại bảo:

-Ta có việc rất tốn công. Cô hãy làm giúp ta. Gã dặn thị ngồi tỷ mỷ giáp hàng mấy ngàn mảnh giấy vụn vào đúng chỗ của nó cho thành một bức đồ hình. Song Nhi vâng lời để tâm nhìn kỹ những mảnh giấy. Thị cắm cúi ngắm nghía những vết cắt ở cạnh từng mảnh để lẫn lộn vào với nhau vào một chỗ khó khăn vô cùng! Vi Tiểu Bảo ban đầu ngồi bên bàn chú ý nhìn nhặt mỗi nơi một mảnh giáp lại để đỡ phần nào công việc của Song Nhi. Nhưng gã lần mò hàng giờ muốn giáp hai mảnh cho ăn khớp cũng không tìm ra được. Gã đâm ra chán nản đành bỏ đó. Tự mình vào phòng nằm ngủ. Sáng hôm sau gã tỉnh dậy thấy phòng ngoài hãy còn thắp đèn lửa. Song Nhi tay vần một mảnh giấy vụn, ngẩn ngơ suy nghĩ. Vi Tiểu Bảo đi tới sau lưng thị "ồ" lên một tiếng thật to. Song Nhi giật mình kinh hãi, nẩy bắn người lên. Thị cười hỏi:

-Tướng công đã tỉnh giấc rồi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đám giấy vụn này làm cho người ta mất công nhiều lắm! Ta có bảo phải làm gấp đâu mà cô ngồi thức suốt đêm cặm cụi? Cô hãy đi ngủ đi! Song Nhi đáp:

-Dạ! Để nô tỳ thu xếp lại đã. Vi Tiểu Bảo ngó thấy trên bàn đặt một tờ giấy trắng lớn. Song Nhi đã dùng kim thêu cắm mười bảy, mười tám mảnh giấy vụn vào và ăn khớp với nhau. Gã cả mừng nói:

-Cô đã tìm ra được bấy nhiêu rồi ư? Song Nhi đáp:

-Lúc ban đầu thật khó khăn vô cùng! Bây giờ nô tỳ đã hiểu được một chút đạo lý. Sau này có thể làm lẹ hơn nữa. Thị thận trọng sắp đặt và gói những mảnh giấy vụn rồi gấp cả tờ giấy trắng lớn cất vào trong hộp khóa lại. Vi Tiểu Bảo nói:

-Những mảnh giấy này rất cần cho ta, chớ để người khác đánh cắp mất. Song Nhi đáp:

-Suốt ngày nô tỳ ở đây canh giữ, không dám rời xa nửa bước. Chỉ sợ ngủ đi xảy chuyện bất ngờ. Vi Tiểu Bảo nói:

-Không sao đâu! Ta kêu một tiểu đội Kiêu Kỵ doanh binh đến đây canh gác và "bảo giá" cho cô. Song Nhi mỉm cười đáp:

-Có như thế nô tỳ mới vững dạ. Vi Tiểu Bảo thấy cặp mắt của thị ẩn hiện những tia đỏ, tỏ ra thị đã mỏi mệt quá. Gã nảy lòng lân tích bảo:

-Cô đi ngủ lẹ lên! Ta bồng cô đặt cô vào giường. Song Nhi mặt thẹn đỏ bừng, xua tay lia lịa, đáp:

-Không, không, không được... Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

-Có gì mà không được? Cô giúp ta làm việc vất vả suốt đêm. Ta bồng cô lên giường một chút đã ăn thua gì? Gã nói rồi vươn tay ra ôm lấy. Song Nhi bật lên tiếng cười hì hì, luồn xuống dưới hai tay gã chui ra ngoài. Vi Tiểu Bảo chực ôm thị mấy lần mà lần nào cũng vồ sểnh. Gã tự biết khinh công của mình còn kém Song Nhi xa nên trong lòng cảm thấy chán nản. Gã buông tiếng thở dài, ngồi phệt xuống ghế. Song Nhi cười khúc khích tiến lại gần nói:

-Nô tỳ xin phục thị tướng công gội rửa và ăn lót dạ xong sẽ đi ngủ. Vi Tiểu Bảo lắc đầu không nói gì. Song Nhi thấy gã không vui, trong lòng hồi hộp khẽ hỏi:

-Tướng công! Tướng công... tức giận rồi ư?

Hồi 163 - Núi Lộc Đỉnh Bên Dòng Sông Hắc

Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ta có bực mình gì đâu. Khinh công ta kém quá. Sư phụ dạy ta rất nhiều môn pháp mà ta học không nổi. Đến việc muốn bắt một cô bé cũng không xong thì làm đếch gì được? Song Nhi mỉm cười nói:

-Tướng công muốn ôm lấy tiểu tỳ thì dĩ nhiên tiểu tỳ phải cố chết né tránh. Vi Tiểu Bảo đột nhiên nhảy vọt lên la:

-Ta nhất định phải bắt cô cho bằng được mới nghe. Gã giang hai tay nhảy xổ lại. Song Nhi cười khanh khách, né mình tránh khỏi. Vi Tiểu Bảo giả vờ xô về mé tả, chờ cho Song Nhi đánh quá mé hữu, gã vươn tay ra nắm trúng được vạt áo thị. Song Nhi la lên một tiếng, nhưng sợ rách áo không dám cựa mạnh. Vi Tiểu Bảo liền đưa tay ôm lấy lưng thị, thị vẫn cười hì hì. Vi Tiểu Bảo hạ tay mặt xuống khuỷu chân Song Nhi, bồng thị lên đặt vào giường của gã. Song Nhi thẹn quá mặt đỏ như đóa hoa hồng, không ngớt la lên:

-Tướng công!... Tướng công... Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa hỏi lại:

-Tướng công làm sao? Gã kéo chăn đắp lên mình thị rồi cúi xuống khẽ hôn vào má thị một cái và cười nói:

-Mau nhắm mắt lại, ngủ đi! Gã trở gót ra khỏi phòng, khép cửa lại, bụng bảo dạ:

-Con nha đầu này sợ ta nổi nóng, cố ý để cho ta ôm lấy. Vi Tiểu Bảo ra ngoài sảnh đường, bảo tên thân binh truyền lệnh cho một đội quân sĩ Kiêu Kỵ doanh phải đến canh gác phòng mình ngay lập tức. Mấy ngày liền, gã bận công việc lấy tiền bạc cùng lễ vật ở Vân Nam đem về đưa tặng cho các phi tần trong cung, các vương công đại thần, cùng tướng lãnh, thị vệ. Gã nghĩ bụng:

-Nếu ta nói tiền bạc lễ vật này của Ngô Tam Quế gửi tặng thì họ sẽ ơn hắn. Chi bằng lão gia tự lãnh lấy món nhân tình này. Thế là mấy chục vạn lạng vàng bạc biến thành lễ vật của Khâm sai đại thần, Kiêu Kỵ doanh phó Đô thống Vi Tiểu Bảo. Những người thu lễ vật dĩ nhiên hết sức tâng bốc quan Đô thống nhỏ tuổi. Trong cung vi cũng như ở triều đình, mọi người đều nói đức Hoàng thượng thánh minh sử dụng nhân tài rất đúng chỗ. Cả một chàng thiếu niên bé nhỏ cũng được đề bạt làm quan lớn rất đắc thể, quả nhiên chàng là một nhân vật tinh minh mẫn cán. Hàng ngày Song Nhi vẫn tiếp tục giáp những mảnh giấy vụn. Hễ tìm được mảnh nào ăn khớp thị lại dùng kim cắm vào tờ giấy trắng. Vi Tiểu Bảo cứ đến tối là vào coi lại thì thấy tấm đồ hình mỗi ngày một lớn. Trong đồ hình vẽ đủ địa thế núi sông và chua bằng chữ ngoằn ngoèo. Song Nhi nói:

-Đây là chữ ngoại quốc, tiểu tỳ cũng không hiểu. Vi Tiểu Bảo ở trong cung đã lâu. Tuy gã biết đây là chữ Mãn Châu, nhưng dù là chữ Hán gã cũng mù tịt. Bất luận trên đồ hình chua bằng văn tự nào, gã cũng chẳng để tâm. Đến tối ngày thứ mười tám, Vi Tiểu Bảo về nhà thấy mặt mũi Song Nhi hớn hở tươi cười, gã đưa tay ra sờ cằm thị hỏi:

-Có chuyện gì mà vui thế? Song Nhi đáp:

-Tướng công thử đoán coi. Đêm hôm qua lúc đi ngủ, Vi Tiểu Bảo thấy bức địa đồ còn hơn hai trăm mảnh chưa giáp xong. Việc giáp đồ hình, cứ giáp xong một mảnh thì phần còn lại ít đi một mảnh và lại dễ thêm một phần. Một vài ngày đầu công việc thật gian nan, hàng giờ chưa tìm được hai mảnh ăn khớp, càng về sau càng mau lẹ hơn. Vi Tiểu Bảo đã nghĩ đến chắc Song Nhi giáp xong bản đồ nên mới vui vẻ như vậy. Gã cười hỏi:

-Phải chăng cô đã làm được mấy tấm bánh chưng Triều Châu cho ta ăn? Song Nhi lắc đầu đáp:

-Không phải. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Thế thì cô lượm được một món bảo bối gì phải không? Song Nhi đáp:

-Không phải. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Hay là nghĩa huynh cô ở Quảng Đông đã gửi gì đến cho cô? Song Nhi đáp:

-Không phải. Đường sá xa xôi như vậy, làm sao mà gửi đồ tới được? Vi Tiểu Bảo nói:

-Thế thì thiếu nhưng nhưng ở Trang gia đưa tin đến rồi. Song Nhi lại lắc đầu, cặp lông mày nhíu lại, thị khẽ đáp:

-Thiếu nhưng nhưng ở Trang gia chẳng hiểu có bình yên không? Trong lòng tiểu tỳ thường thường nhớ tới y. Vi Tiểu Bảo reo lên:

-à! Ta biết rồi. Bữa nay là sinh nhật của cô. Song Nhi mỉm cười đáp:

-Không phải đâu! Sinh nhật của tiểu tỳ không phải là bữa nay. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Vậy sinh nhật cô vào hôm nào? Song Nhi đáp:

-Vào tháng 9... Đột nhiên thị đỏ mặt lên nói:

-Tiểu tỳ quên rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

-Cô gạt ta. Có lý nào lại quên cả ngày sinh nhật của mình? Rồi gã nói tiếp:

-Phải rồi! Phải rồi! Nhất định là ông sư già ở chùa Thiếu Lâm là bạn hữu của cô đã đến viếng. Song Nhi cười khúc khích, lắc đầu lia lịa đáp:

-Tướng công thật khéo nói giỡn. Làm gì có ông sư nào bạn hữu với tiểu tỳ? Tướng công mới có bạn làm hòa thượng. Vi Tiểu Bảo gãi đầu gãi tai trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Đoán thế này không phải, thế kia cũng không phải. Chà chà! Thật khó quá! Ban đầu ta đóan không biết có phải vì cô đã giáp xong đồ hình? Nhưng tối hôm qua ta thấy còn hai, ba trăm mảnh vụn thì dù nhanh đến đâu cũng phải mất năm, sáu bữa nữa. Cặp mắt Song Nhi chiếu ra những tia thần quang lộ vẻ vui mừng, thị mỉm cười hỏi lại:

-Thế mà tiểu tỳ bữa nay đã giáp xong rồi thì tướng công bảo sao? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

-Cô muốn gạt ta ta cũng không tin. Song Nhi nói:

-Tướng công! Tướng công lại đây mà coi xem cái này là cái gì? Vi Tiểu Bảo theo thị đến bên bàn thì thấy trên bàn đã trải một mảnh vải trắng lớn. Trên mảnh vải có mấy ngàn mũi kim cắm những mảnh giấy vụn vào thành một bức đại địa đồ rất hoàn chỉnh. Một điểm đặc biệt là mấy nghìn mảnh giấy vụn giáp vào nhau mà không có lấy một mảnh thừa hay một mảnh thiếu. Vi Tiểu Bảo reo to một tiếng, xoay tay ôm cứng lấy Song Nhi, hô lớn:

-Việc lớn xong rồi phải hôn một cái. Gã nói rồi hôn vào môi thị. Song Nhi thẹn quá, mặt đỏ như gấc chín, thị ngảnh đầu đi, môi Vi Tiểu Bảo hôn vào trái tai thị. Song Nhi bị nhột, toàn thân nhủn ra. Thị kinh hãi la lên:

-Không... không... Vi Tiểu Bảo cười khanh khách buông thị ra. Gã cầm tay thị đứng sóng vai nhìn bức đồ hình, miệng tấm tắc không ngớt tán dương:

-Song Nhi! Nếu không có cô làm giúp ta việc này thì ta phải mất đến ba năm sáu tháng mà chưa chắc đã giáp xong. Song Nhi đáp:

-Tướng công còn bận trăm ngàn quốc gia đại sự, thì giờ đâu mà ngó đến cái việc vụng về này? Vi Tiểu Bảo nói:

-Trời ơi! Cái này mà bảo là việc vụng về ư? Đây là một công trình đòi hỏi nhiều thông minh nhất thiên hạ. Song Nhi nghe gã tán tụng rất lấy làm khoan khoái. Vi Tiểu Bảo trỏ vào bức đồ hình nói:

-Chỗ này là núi cao. Chỗ kia là sông lớn. Gã lại trỏ vào con sông lớn uốn khúc có khuyên tám vòng tròn đủ màu sắc, hỏi tiếp:

-Toàn thể bức địa đồ dều vẽ bằng mực đen. Tám vòng tròn này, cái thì màu đỏ, cái thì màu trắng, cái thì màu vàng, cái thì màu lam... à phải rồi! Đây là tám màu sắc về Bát Kỳ của người Mãn Châu. Vậy tám cái vòng nhỏ này nhất định có điều rất cổ quái, nhưng chưa biết núi đó là núi gì, sông kia là sông nào? Song Nhi lấy ra một tập giấy mỏng đến mấy chục tờ. Tờ nào cũng viết những văn tự Mãn Châu ngoằn nghèo. Thị đưa tập giấy cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Cái này là cái gì? Ai đã viết ra đây? Song Nhi đáp:

-Tiểu tỳ viết ra đó. Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói:

-Té ra cô biết văn tự Mãn Châu? Thế mà mấy bữa trước cô gạt ta. Gã vừa nói vừa giang hai tay ra như muốn ôm lấy thị. Song Nhi vội né tránh cười đáp:

-Tiểu tỳ không gạt tướng công đâu, tiểu tỳ không biết chữ Mãn Châu thật, phải lấy giấy mỏng in lên đồ hình rồi cầm bút phóng lại. Vi Tiểu Bảo nói:

-Diệu kế chân diệu kế! Ta kêu một vị sư gia ở Mãn Châu đến coi rồi chua bằng chữ Trung Quốc của chúng ta vào là ai coi cũng biết trên đồ hình ghi chú những điều gì. Gã thích quá reo lên:

-Hảo Song Nhi! Bảo bối Song Nhi! Ngươi thật là người tâm cơ vi diệu. Cô biết bức đồ này quan hệ trọng đại, nên chia những chỗ chua chữ Mãn Châu thành mấy chục mảnh. Ta cũng chia ra để hỏi nhiều người cho khỏi tiết lộ cơ mật. Song Nhi mỉm cười đáp:

-Hảo tướng công! Thông minh tướng công! Tướng công vừa ngó qua đã đoán ra chỗ dụng ý của tiểu tỳ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Việc lớn xong rồi phải hôn một cái. Song Nhi nghe gã nói vậy xoay mình nhảy vọt đi trốn ra phòng ngoài. Vi Tiểu Bảo ra ngoài sảnh đường sai thân binh đi kêu một tên chuyên viết bút thiếp người Mãn Châu ở Kiêu Kỵ doanh đến. Gã lấy ra một tờ giấy mỏng hỏi cho biết ý nghĩa của những chữ Mãn Châu trên tờ giấy này. Tên bút thiếp đáp:

-Phúc trình Đô thống đại nhân! Đó là Ngạch nhĩ cổ lạp hà, Tinh kỳ lý giang, Hô mã nhĩ oa tập sơn. Toàn những địa danh ngoài quan ải đất Mãn Châu của chúng ta. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Cái gì mà ô lý ô lố giang, hô con mẹ nó sơn? Những tên rắc rối khó nghe quá. Tên bút thiếp đáp:

-Bẩm Đô thống đại nhân! Ngạch nhĩ cổ lạp hà, Tinh kỳ lý giang, Hô mã nhĩ oa tập sơn đều là núi cao sông lớn của Mãn Châu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Đây là địa phương nào? Tên bút thiếp đáp:

-Bẩm Đô thống đại nhân! Đó là nơi cực bắc sông Hắc Long Giang. Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

-Phải rồi! Quả nhiên là chỗ giấu báu vật của người Mãn Châu. Bọn chúng đem vàng bạc châu báu ra ngoài quan ải giấu ở những nơi càng xa càng tốt. Rồi gã bảo:

-Ngươi đem ô lý ô lố giang, Hô con mẹ nó sơn chua bằng chữ Hán vào bên cho ta. Tên bút thiếp theo lời Vi Tiểu Bảo viết chữ Hán vào. Vi Tiểu Bảo lại lấy một mảnh giấy khác ra hỏi:

-Cái này là núi nào? Sông gì? Tên bút thiếp đáp:

-Bẩm Đô thống đại nhân! Đây là Tây Lý Mộc Hà, A Mộc Nhĩ Sơn, A Mộc Công Hà. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Con mẹ nó! Mỗi lúc một thêm rắc rối. Có phải ngươi nói nhăng nói càn không? Thiếu gì tên hay không lấy mà lại phải Tây con mẹ nó Hà, A tổ bà nó Sơn? Tên bút thiếp lộ vẻ sợ sệt đưa lời vấn an rồi đáp:

-Ty chức không dám nói nhăng nói càn. Tiếng Mãn Châu có ý nghĩa riêng của nó. Vi Tiểu Bảo nói:

-Thôi được! Ngươi đem Con mẹ nó Hà, Tổ bà nó Sơn chua bằng chữ Hán vào cho ta. Để rồi ta đi hỏi người khác coi ngươi nói đúng hay là láo khoét? Tên bút thiếp run sợ đáp:

-Dạ dạ! Ty chức dù lớn mật đến đâu cũng không dám nói nhăng nói càn với Đô thống đại nhân. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Mật ngươi lớn lắm ư? Tên bút thiếp đáp:

-Không không! Ty chức mật nhỏ như mật con chuột nhắt. Vi Tiểu Bảo cười ha hả hô:

-Người nhà đâu! Lấy năm chục lạng bạc thưởng cho ông bạn mật nhỏ như chuột nhắt. Này này! Ta bảo cho ngươi hay: ngươi mà đem Tây con mẹ nó Hà, A tổ cha nó Sơn nói với người khác mà ta biết ra là lập tức đòi bạc lại, cả vốn lẫn lãi cộng thành một trăm năm mươi lạng. Tên bút thiếp mừng rỡ không bút nào tả xiết. Lương bổng của gã mỗi tháng có mười hai lạng bạc mà Đô

thống đại nhân thưởng cho năm chục lạng, gã cảm tạ rối rít rồi nói:

-Ty chức chẳng bao giờ dám bạ đâu nói đấy. Gã nghĩ bụng:

-Tiền vốn năm chục lạng mà tính lãi một trăm lạng thì thật nặng quá. Y có giết mình cũng đành chịu, làm gì có tiền mà trả? Mấy ngày liền, Vi Tiểu Bảo đã hỏi rõ được bảy, tám chục địa danh rồi mở bản đồ ra coi thì chỗ có tám vòng tròn nhỏ khác màu sắc ở về phía bắc sông Hắc Long giang, giữa chỗ hợp lưu sông A Mục Nhĩ hà và Hắc Long giang, mà cũng là phía chính bắc núi Ô Mã Nhĩ Oa Tập, phía tây bắc núi A Mục Nhĩ. Giữa tám cái khuyên tròn có viết chữ Mãn Châu màu vàng, dịch ra Hán tự là ba chữ "Lộc Đỉnh sơn". Vi Tiểu Bảo nhớ kỹ vào lòng địa thế trên bản đồ. Đồng thời gã bảo Song Nhi cũng học cho thuộc. Gã tự nhủ:

-Những mảnh giấy vụn này mà để người ta lấy mất, tất không khỏi tiết lộ bí mật. Gã liền cuốn tấm đồ hình bỏ vào lò lửa đốt đi. Vi Tiểu Bảo nhìn lửa cháy bùng bùng, trong lòng rất khoan khoái miệng lẩm bẩm:

-Sư phụ bảo ta đem giấy vụn gói thành nhiều gói và chôn ở nhiều chỗ khác nhau, nhưng cũng có thể bị người khác lấy cắp mất. Bây giờ ta đã giấu vào trong óc thì dù kẻ muốn lấy cắp có bổ óc ta ra cũng chẳng tìm thấy bức địa đồ này. Gã quay đầu nhìn lại thấy ánh lửa chiếu vào mặt Song Nhi. Má thị ửng hồng càng tăng thêm vẻ kiều diễm. Gã mỉm cười, nhìn thị chầm chặp không chớp mắt. Song Nhi bị gã dòm ngó dữ quá không khỏi thẹn tùng cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Hảo Song Nhi! Chúng ta giáp xong bản địa đồ, địa danh cũng tra cứu được hết. Con mẹ nó Hà, Tổ cha nó Sơn, đều đã ghi nhớ vào lòng. Có phải là "Đại công cáo thành" rồi không? Song Nhi nghe gã nói đến bốn chữ "Đại công cáo thành" biết là gã sắp trêu cợt, vội nhảy ra ngoài cửa đáp:

-Không, không, không có... Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Sao lại không có? Song Nhi vừa cười vừa chạy ra xa đáp:

-Nô tỳ không biết. Vi Tiểu Bảo xổ ra cửa rượt theo, cười nói:

-Cô không biết nhưng ta biết. Bỗng thấy một tên thân binh lật đật chạy tới nói:

-Khải bẩm Đô thống! Hoàng thượng có lệnh triệu. Mời Đô thống đi chầu ngay. Vi Tiểu Bảo nhăn mặt nhát Song Nhi rồi ra đi vào cung. Gã thấy trước cửa cung đã sắp hàng nghi trượng, gã quỳ xuống bên đường dập đầu. Nhà Vua cười nói:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi hãy theo trẫm đi coi người ngoại quốc thử súng. Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

-Hay lắm! Họ đúc súng thật là mau lẹ. Đoàn người do cửa Tả An vào xưởng đúc súng Long Đàm. Nam Hoài Nhân và Thang Nhược Vọng quỳ ở đằng xa để ngênh tiếp thánh giá. Vua Khang Hy hỏi:

-Dậy đi! Dậy đi! Đại pháo đặt ở đâu? Nam Hoài Nhân đáp:

-Tâu thánh thượng! Đại pháo đặt ở ngoài thành. Cung thỉnh xa giá thánh thượng ra đó ngự lãm. Vua Khang Hy đáp:

-Hay lắm! Nhà Vua ở trong xe bước ra. Đoàn thị vệ tiền hô hậu ủng đưa tới ngoài cửa Tả An đã ngó (???) ba khẩu súng lớn bày hàng tại đó. Vua Khang Hy lại gần coi thấy ba khẩu súng này phát ra ánh thanh quang lấp loáng. Thân súng lớn, bánh xe cùng trục chỗ nào cũng kiên cố thì long tâm vui mừng, phán bảo:

-Hay lắm! Chúng ta thử bắn mấy phát coi. Nam Hoài Nhân lấy một viên đạn đặt vào nòng súng, đổ hỏa dược vào dùng chày sắt lèn thật chặt rồi quay lại nói:

-Tâu Hoàng thượng! Khẩu súng này có thể bắn xa được một dặm rưỡi. Những đích bắn đã đặt ở phía bên kia. Vua Khang Hy nhìn theo tay hắn trỏ thì thấy ngoài xa chừng dặm rưỡi có dựng mười mô đất, liền gật đầu phán:

-Được rồi! Khanh bắn thử đi coi! Nam Hoài Nhân nói:

-Cung thỉnh Hoàng thượng di giá ra xa ngoài mười trượng cho được an toàn. Vua Khang Hy mỉm cười lùi lại. Vi Tiểu Bảo hăng hái tiến ra nói:

-Xin cho nô tài khai hỏa phát đầu tiên. Nhà Vua gật đầu. Vi Tiểu Bảo đến bên khẩu súng lớn nhìn Nam Hoài Nhân nói:

-Ngoại quốc lão huynh! Lão huynh nhằm dùm cho thật trúng đích, để tiểu đệ khai hỏa. Nam Hoài Nhân đã nhắm miệng súng từ trước, bây giờ coi lại lần nữa cho chuẩn đích rồi bảo gã:

-Đúng rồi đó. Vi Tiểu Bảo đón lấy mồi lửa ở trong tay một tên quân châm vào ngòi thuốc rồi vội vàng nhảy ra xa. Gã liệng mồi lửa xuống, đưa hai tay lên bưng chặt lỗ tai. Bỗng thấy hỏa quang lấp lánh rồi nổ "đoàng" một tiếng khủng khiếp. Khói đen mịt trời. Một mô đất vỡ tan văng đi. Một tia lửa bay vọt lên không. Nguyên trong mô đất đã để sẵn rất nhiều lưu hoàng và hỏa dược, đạn súng bắn vào lập tức cháy vọt lên, khiến cho uy thế càng khủng khiếp. Bọn quân sĩ cả tiếng reo hò, lại hướng về phí nhà Vua hô lên:

-Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế! Ba khẩu súng lớn luân lưu khai hỏa, bắn cả thảy mười phát, trúng vào bảy mô đất. Còn ba mô trệch đi một chút không bắn trúng được. Vua Khang Hy mừng rỡ vô cùng, ban khen cho Nam Hoài Nhân và Thang Nhược Vọng, lại thăng Nam Hoài Nhân lên chức Giám chánh tòa Khâm thiên giám. Thang Nhược Vọng trước đã có hàm Thái thường tự khanh, gia Thông chính sứ, tước hiệu

"Thông Huyền giáo sư". Y đã bị cất chức về tay Ngao Bái. Nay Vua Khang Hy cho phục nguyên chức và đổi hiệu là "Thông Vi giáo sư". Nguyên Vua Khang Hy tên là Huyền Hoa, phải kiêng chữ Huyền không thể dùng tới. Ba khẩu súng lớn cũng ban cho danh hiệu "Thần võ đại pháo". Nhà Vua về cung truyền cho một mình Vi Tiểu Bảo theo vào ngự thư phòng, ngài cười hả hê nói:

-Tiểu Quế Tử! Chúng ta ngày đêm khai công đúc súng, chế tạo mấy trăm khẩu Thần võ đại pháo, đem bày hàng nhằm bắn vào lão tiểu tử Ngô Tam Quế thì con mẹ nó liệu còn làm phản được không? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Đức Hoàng thượng thần cơ diệu toán, chẳng cần Thần võ đại pháo mà muốn bắt lão tiểu tử Ngô Tam Quế cũng dễ như trở bàn tay. Có điều đúc được Thần võ đại pháo thì khác nào... rồng thêm cánh. Gã toan nói "Hổ thêm cánh" nhưng nghĩ lại đem đức Hoàng đế ví với lão hổ là có điều bất kính, nên đổi lại là rồng thêm cánh. Vua Khang Hy cười phán:

-Ngươi nói câu này thật là chẳng có chút học vấn nào. Rồng bay trên trời thì còn dùng cánh làm chi nữa? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Dạ dạ! Cái đó tỏ ra dù không đúc súng lớn, Hoàng thượng cũng chẳng sợ Ngô Tam Quế. Nhà Vua cười phán:

-Rút cục ngươi vẫn có lý. Rồi chau mày nói tiếp:

-Nói đến rồng, trẫm chợt nhớ tới vụ Ngô Tam Quế cấu kết với xứ Mông Cổ, xứ Tây Tạng, nước La Sát, lại còn tổ chức Thần Long giáo gì đó. Mụ điếm già giả Thái hậu làm điều đại nghịch vô đạo, uế loạn cung cấm là do Thần Long giáo phái đến phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đúng thế! Vua Khang Hy nói:

-Nếu không bắt tên phản nghịch này xử ngàn đao phân thây thì sao trả được mối thù mụ đã giam cầm và làm nhục Thái hậu? Nhà Vua nói tới đây bất giác nghiến răng nghiến lợi, ra chiều phẫn nộ vô cùng! Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Nhà Vua nói câu này là muốn ta đi bắt mụ điếm già. Mụ vẫn đi liền với Cao Tôn giả, hiện giờ không biết ở đâu? Muốn bắt mụ thật không phải chuyện dễ dàng. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã ngần ngừ không dám tiếp lời. Quả nhiên Vua Khang Hy phán:

-Tiểu Quế Tử! Vụ này rất là cơ mật! Ngoài ngươi ta không thể phái người khác làm được. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Dạ dạ! Nhưng không hiểu mụ điếm già trốn đi đâu? Tên gian phu của mụ người tròn ủng như trái banh thịt mà xem chừng lại có yêu pháp. Vua Khang Hy nói:

-Mụ điếm già mà trốn đến hoang sơn dã lĩnh thì việc tìm kiếm mụ quả nhiên rất khó khăn, nhưng cũng có manh mối để dò la. Ngươi dẫn quân đến tiêu diệt Thần Long tà giáo rồi bắt dư đảng của chúng tra khảo thì có thể điều tra được mụ điếm già lạc lõng nơi đâu. Vua Khang Hy thấy Vi Tiểu Bảo lộ vẻ ngần ngại liền nói tiếp:

-Trẫm cũng biết việc này chẳng khác mò kim đáy biển thật khó khăn vô cùng! Nhưng một là ngươi mẫn cán, hai là ngươi có phúc tướng rất lớn. Những việc kẻ khác làm chật vật vô cùng mà giao vào tay ngươi là mã đáo thành công. Trẫm không ra thời hạn để tùy ngươi làm đến bao giờ xong cũng được. Ngươi ra ngoài quan ải có thể điều động nhân mã ở Phụng Tiên, chờ cơ hội đi công phá đảo Thần Long. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Phúc khí nô tài đều là Hoàng thượng ban cho. Hoàng thượng đã đem lòng đặc biệt tin cậy, dĩ nhiên phúc phận của nô tài to lớn vô cùng! Nô tài chỉ mong nhờ vào hồng phúc của Hoàng thượng mà chuyến này ra đi bắt ngay được mụ điếm già đem về. Nhà Vua thấy gã chịu đi, trong lòng mừng rỡ khôn xiết, ngài vỗ vai gã nói:

-Báo thù rửa hận tuy là việc lớn, nhưng so với sự yên nguy xã tắc thì lại chưa vào đâu. Ngươi bắt được mụ điếm già dĩ nhiên là hay quá! Nhưng việc trọng yếu là đánh phá đảo Thần Long. Tiểu Quế Tử! Ngoài quan ải là nơi phát tích gây dựng nghiệp rồng của nhà Đại Thanh ta. Thế mà đảo Thần Long ở ngay bên vẫn dòm dỏ. Nếu chúng liên thủ với quân La Sát chiếm cứ đất quan ngoại thì nhà Đại Thanh mất gốc. Ngươi phá được đảo Thần Long thì không khác gì chém được

năm ngón tay của nước La Sát. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Đúng thế! Đột nhiên gã cất tiếng hô lớn:

-A la ô! Gã giơ tay mặt vung loạn lên không ngớt. Nhà Vua cười hỏi:

-Ngươi làm gì vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Nước La Sát bị chặt đứt năm ngón tay, dĩ nhiên đau quá phải la lớn bằng tiếng La Sát. Vua Khang Hy cười ha hả nói:

-Trẫm thăng cho ngươi lên Nhất đẳng Tử tước, chính Bạch kỳ Mãn Châu Đô thống Kiêu Kỵ doanh, lại thưởng cho ngươi ngoại hiệu là Ba đồ lỗ. Ngươi điều động đại quân trú phòng ở Phụng Thiên để trừ diệt bọn phản tặc ở ngoài đảo Thần Long. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn nói:

-Nô tài càng làm quan to, phúc phận càng lớn. Vua Khang Hy nói:

-Vụ này không nên khua chuông gióng trống để đề phòng bọn Ngô Tam Quế, Thượng Khả Hỷ. Chúng hay tin chẳng thể ngồi yên tất dấy quân tạo phản sớm hơn. Vì thế mà phải hành động thần không hay quỷ không biết, để diệt trừ đảo Thần Long một cách đột ngột. Ngày mai trẫm lại phái ngươi làm khâm sai đại thần lên núi Trường Bạch tế cáo thiên địa. Núi Trường Bạch là thánh địa giáng sinh ra ái Tân Giác La già của nhà trẫm. Trẫm phái ngươi vào việc tế tự là không ai nghi ngờ gì nữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Hoàng thượng thần cơ diệu toán thì giáo chủ Thần Long giáo sẽ thọ dữ trùng tề". Người ta thường nói "thọ dữ thiên tề", Vi Tiểu Bảo đổi là "thọ dữ trùng tề" để nguyền rủa Thần Long giáo chủ. Vua Khang Hy hỏi:

-Thọ dữ trùng tề là nghĩa làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Nô tài muốn nói thọ mạng của giáo chủ chỉ như loài sâu bọ, chẳng sống được bao lâu. Gã ở trước mặt nhà Vua, đánh bạo lãnh lấy sứ mạng này, nhưng rồi gã nghĩ tới võ công trác tuyệt của Thần Long Hồng giáo chủ. Ngoài ra cao thủ trong giáo phái đông như kiến. Gã mà dẫn một toán binh mã chỉ biết múa kiếm bắn tên đến tấn công đảo Thần Long thì cái mạng nhỏ xíu của gã mười phần có đến tám, chín không giữ vững được. Vi Tiểu Bảo ở trong cung ra trong lòng hồi hộp lo âu. Bỗng gã xoay chuyển ý nghĩ, miệng lẩm bẩm:

-Lão gia nhất quyết không ra đảo Thần Long. Dù tiểu Hoàng đế đối đãi với lão gia tử tế đến đâu, lão gia cũng chẳng tội gì mà liều chết cho y. Lão gia làm quan đến thế này là lớn quá rồi. Chi bằng sau khi ra ngoài quan ải, lão gia thừa cơ đến núi Lộc Đỉnh ở phía bắc Hắc Long giang, đào hầm lấy bảo tàng là một phen đại phát tài. Kế đó lão gia lén lút xuống Vân Nam lấy cho bằng được A Kha rồi đi ẩn lánh, hàng ngày chỉ đánh bạc nghe hát, há chẳng tiêu dao khoái lạc ư? Gã nghĩ tới đây trong lòng bớt phần phiền não rồi tự nhủ:

-Lâm trận mà bỏ trốn tuy là một việc mất thể diện, lại phụ lời trọng thác của tiểu Hoàng đế, nhưng tính mạng của mình là việc quan hệ há phải trò đùa? Sau khi ta đào được bảo tàng là thôi, chứ chẳng chặt đứt long mạch của nhà Mãn Thanh cũng là tử tế với Hoàng đế lắm rồi. Hôm sau Vua Khang Hy lâm triều, quả nhiên thăng quan cho Vi Tiểu Bảo và phái gã lên núi Trường Bạch tế trời. Sau khi tan triều, các vương công đại thần tới tấp đến Tử tước phủ chúc mừng. Sách Ngạch Đồ thấy Vi Tiểu Bảo có ý không vui liền nói:

-Lên núi Trường Bạch tế trời, dĩ nhiên chẳng có gì béo bở, so với cuộc đến Vân Nam xoa đầu Bình Tây Vương, thật khác nhau một trời một vực, trách nào Vi huynh đệ chẳng mất hứng. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Chẳng giấu gì Sách đại ca, tiểu đệ là người miền nam, bình sinh rất sợ rét. Hễ nghĩ đến trời băng đất tuyết ở ngoài quan ải là lại phát run. Bữa nay đã phải sưởi ấm đến nửa ngày rồi. Sách Ngạch Đồ cười khanh khách, tìm lời an ủi:

-Vi huynh đệ bất tất phải quan tâm. Sách mỗ quay về lấy tấm áo hỏa điêu để huynh đệ chống rét. Ngồi trong kiệu mà có chút lửa thì không thấy rét nữa. Chuyến đi quan ngoại này huynh đệ lúc trở về cũng có quà quý chứ chẳng không.

Hồi 164 - Để Phụ Nhân Xen Vào Quốc Sự

Vi Tiểu Bảo nói:

-Nếu tới đất Liêu Đông rét như cắt thịt mà cũng có thể phát tài thì tiểu đệ phải thỉnh giáo đại ca một bài học. Sách Ngạch Đồ đáp:

-Miền Liêu Đông của bọn tiểu huynh có ba thứ bảo bối... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

-Hay quá nhỉ? Trong ba thứ bảo bối, chỉ cần lấy được một thứ cũng tha hồ tiêu xài rồi. Sách Ngạch Đồ cười đáp:

-Đất Liêu Đông có câu phương ngôn, Vi huynh đệ đã nghe ai nói đến bao giờ chưa? Câu đó là "Quan Đông có ba bảo vật: Nhân sâm, da điêu và Ô lạp thảo". Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Tiểu đệ chưa từng nghe ai nói tới câu đó. Nhân sâm và da điêu là của quý đã đành. Còn Ô lạp thảo, một thứ cỏ, sao cũng gọi là bảo bối? Sách Ngạch Đồ đáp:

-Vậy mà Ô lạp thảo cũng là bảo bối mới kỳ. Ha ha! Vùng Quan Đông cứ đến mùa đông là trời rét kinh khủng, mặt đất đóng thành băng. Những người nghèo không được mặc áo da điêu, ngồi kiệu ấm mà trời rét quá hai chân tê buốt, lấy ai khiêng kiệu cho Vi huynh đệ? Ô lạp thảo là thứ cỏ mọc khắp miền Quan Đông. Chỉ cần nhổ lấy một nắm phơi khô bỏ vào trong đế giày là thấy ấm áp ngay. Người cùng nghèo chẳng có áo cừu, không đắp chăn bông, lấy Ô lạp thảo may thành áo thành chăn cũng đủ ngự hàn. Vi Tiểu Bảo nói:

-Té ra là thế. Nhưng món bảo bối Ô lạp thảo chúng ta không cần dùng đến. Còn nhân sâm thì phải lấy vài chục gánh, da điêu cũng phải mấy trăm tấn đem về mới đủ chia cho những bằng hữu rất thân ái. Sách Ngạch Đồ nổi lên tràng cười ha hả. Lão toan nói thì có tên thân binh vào báo là quan thủy sư đề đốc Thi Lang đến bái kiến. Vi Tiểu Bảo vừa nghe thấy hai chữ "Thi Lang" bất giác sắc mặt biến đổi. Gã nghĩ tới bữa trước đem Trịnh Khắc Sảng giam vào trong quan tài. Sư phụ gã là Trần Cận Nam bảo phải tha Trịnh Khắc Sảng ra, nhưng vừa mở quan tài thì bên trong không còn Trịnh Khắc Sảng, sau chỉ thấy thi hài của Quan An Cơ, một người anh em trong Thanh Mộc đường. Ngoài ra còn mảnh giấy để lại viết hàng chữ: "Thi Lang gửi đến cố nhân". Lúc ấy Trần Cận Nam còn nói cho gã nghe là võ công Thi Lang rất cao cường, mưu trí cũng hơn đời. Ngày trước Quốc tính gia đã bị thua về tay hắn. Vi Tiểu Bảo cho là Thi Lang đến để tầm cừu. Gã không biết làm thế nào vội bảo một tên thân binh:

-Ngươi mau đi kêu A Tam, A Lục hai người vào đây cho ta. Sách Ngạch Đồ cười hỏi:

-Mối giao tình giữa Thi Tĩnh Hải và Vi huynh đệ thế nào? Vi Tiểu Bảo tâm thần hồi hộp hỏi lại:

-Thi...Thi Tĩnh cái gì? Sách Ngạch Đồ đáp:

-Vị Đề đốc này được phong tước Tĩnh Hải tướng quân. Vi huynh đệ chưa từng quen biết y hay sao? Vi Tiểu Bảo lắc đầu:

-Tiểu đệ chưa từng gặp y lần nào. Gã quay lại bảo tên thân binh:

-Y đến đây làm chi? Ta không muốn tiếp. Tên thân binh dạ một tiếng rồi trở ra kiếm lời từ khước. ủy Tôn giả và Lục Cao Hiên lật đật chạy vào đứng ở đằng sau Vi Tiểu Bảo. A Tam, A Lục là tên giả của hai người này. Vi Tiểu Bảo thấy bên mình đã có hai tay cao thủ hộ vệ gã mới yên lòng hơn một chút. Lát sau, tên thân binh kia lại vào hoa sảnh, hai tay bưng một cái khay đưa lên nói:

-Đây là lễ vật của Thi tướng quân đem đến tỏ lòng hiếu kính Đô thống đại nhân. Vi Tiểu Bảo thấy trên khay để một cái hộp bằng pha lê. Trong đặt một cái bát bằng bạch ngọc. Lòng bát khắc mấy hàng chữ. Cái bát bạch ngọc này trong sáng rất đẹp. Đúng là thứ mỹ ngọc thượng hảo. Công trình điêu khắc cũng cực kỳ tinh xảo. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Món lễ vật này không phải tầm thường. Lão Thi thật đã phí nhiều tâm huyết. Vi Tiểu Bảo không hiểu hỏi:

-Sách đại ca bảo sao? Sách Ngạch Đồ đáp:

-Trong bát đã khắc danh húy của lão đệ lại còn thêm bốn chữ "Gia quan tấn tước". Phía dưới khắc "Quyến đệ Thi Lang kính tặng". Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Tiểu đệ chưa từng quen biết người này mà họ khách sáo như vậy, chắc có dụng ý gì không tốt. Sách Ngạch Đồ cười đáp:

-Chỗ dụng ý của lão Thi đã rõ quá rồi. Y nhất tâm muốn đánh Đài Loan để báo thù cho cha mẹ, vợ con. Mấy năm nay y ở trong kinh lẩn quẩn với bọn ta, định nhờ bọn ta tâu Hoàng thượng về vụ này. Y đã phí tiền đến hai, ba chục vạn lạng. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nay y biết lão đệ là nhân vật kề cận trước giá Hoàng thượng, dĩ nhiên phải tìm đường vành cạnh đến lão đệ. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới vững dạ. Gã lại hỏi:

-Té ra là thế. Vì lẽ gì y cố tình muốn đánh Đài Loan? Sách Ngạch Đồ đáp:

-Lão Thi nguyên trước là một viên đại tướng dưới trướng Trịnh Thành Công. Sau Trịnh Thành Công hoài nghi y có lòng phản bội, toan bắt y, nhưng y chạy trốn được. Trịnh Thành Công tức quá liền đem cha mẹ vợ con y... Sách Ngạch Đồ vừa nói vừa huy động hai tay làm kiểu chém đầu mọi người. Vi Tiểu Bảo lè lưỡi ra nói:

-Một bậc anh hùng như Trịnh Thành Công mà còn bị thua về tay Thi tướng quân thì y đúng là một cao nhân hiếm có. Tiểu đệ phải tiếp kiến y mới được. Đoạn gã bảo tên thân binh:

-Ngươi ra coi nếu Thi tướng quân còn ở đó thì bảo hãy chờ ta một chút. Gã nhìn Sách Ngạch Đồ nói:

-Sách đại ca! Chúng ta cùng ra gặp y. Tuy gã có ủy Tôn giả và Lục Cao Hiên bảo vệ, nhưng vẫn còn úy kỵ Thi Lang. Gã nghĩ rằng: Sách Ngạch Đồ là một vị đại thần nhất phẩm ở triều đình mà cùng đi với gã thì chắc chắn Thi Lang không dám động võ. Sách Ngạch Đồ mỉm cười gật đầu. Hai người liền dắt tay nhau đi ra nhà đại sảnh. Thi Lang đang ngồi trên ghế chỗ thấp nhất nghe tiếng giày lẹp kẹp, vội vàng đứng dậy. Hắn thấy hai người từ trong nội đường tiến ra liền bước lên mấy bước thi lễ, miệng dõng dạc hô:

-Sách đại nhân! Vi đại nhân! Ty chức là Thi Lang xin tham kiến hai vị đại nhân. Vi Tiểu Bảo

chắp tay đáp lễ cười nói:

-Không dám! Quan hàm của Thi tướng quân còn lớn hơn tại hạ. Sao tướng quân lại khách sáo như vậy? Mời tướng quân ngồi chơi. Chúng ta không nên khách sáo nữa. Thi Lang kính cẩn đáp:

-Vi đại nhân khiêm nhường như vậy khiến cho ai cũng phải khâm phục. Đại nhân còn nhỏ tuổi đã sớm hiển đạt. Việc phong công phong hầu đối với đại nhân chỉ là vấn đề hàng ngày. Trong vòng mười năm nữa là cùng, Vi đại nhân nhất định sẽ được phong vương. Ty chức bất quá là một tên tiểu tướng quân, phỏng chi đáng kể? Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

-Nếu tại hạ có ngày như vậy thì rất lấy làm đa tạ lời vàng ngọc của tướng quân. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Lão Thi! Lão ở Bắc Kinh mấy năm đã học được kiểu ăn nói hoạt bát, khác hẳn ngày mới tới kinh thành, động một tí là đắc tội với người ta. Thi Lang đáp:

-Ty chức là kẻ võ phu thô lỗ, không hiểu lễ nghĩa, hoàn toàn trông vào các vị đại nhân lượng cả bao dung. Hiện nay ty chức đã hết sức thay đổi lỗi lầm ngày trước. Sách Ngạch Đồ cười nói:

-Lão Thi điều gì cũng khôn ngoan, biết cả Vi đại nhân là một vị mạnh quan thứ nhất được kề cận trước giá đức Hoàng thượng. Lão tìm đến cửa này thì còn hơn là đi cầu khẩn hàng trăm vị vương công đại thần khác. Thi Lang lại kính cẩn dâng lời thỉnh an hai người rồi nói:

-Ty chức hoàn toàn trông vào hai vị đại nhân có dạ tài bồi, vĩnh viễn không bao giờ dám quên ơn đức. Vi Tiểu Bảo ngắm nghía Thi Lang thấy hắn vào cỡ năm chục tuổi. Cặp mắt lấp loáng lộ vẻ tinh anh cường kiện, nhưng dong nhan tiều tụy ra dáng phong trần đã lắm. Gã nghĩ bụng:

-Té ra kẻ đã gia hại Quan phu tử là thằng cha này. Hắn cứu Trịnh Khắc Sảng ra khỏi quan tài. Chẳng hiểu hắn không biết thân thế ta thật hay hắn giả vờ? Âu là ta thử thám thính xem sao? Gã liền nói:

-Thi tướng quân cho tại hạ cái bát ngọc kia trân quý quá chừng là một điều không hay đâu. Thi Lang sợ hãi đứng lên hỏi:

-Ty chức là kẻ hồ đồ, không hiểu cái bát ngọc đó có vấn vết gì? Xin đại nhân chỉ điểm. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Vấn vết thì không có, nhưng nó là vật báu lúc dùng để ăn cơm cứ phải hồi hộp, vì sợ mình không cẩn thận đánh rớt bể bát. Ha ha! Sách Ngạch Đồ cũng nổi lên tràng cười khanh khách. Thi Lang bật lên tiếng cười xã giao. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

-Thi tướng quân đến Bắc Kinh từ bao giờ? Thi Lang đáp:

-Ty chức đến Bắc Kinh đã được ba năm. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

-Thi tướng quân làm Thủy sư đề đốc ở Phúc Kiến sao không về đó cầm quân mà lại tới Bắc Kinh ngao du? à! Tại hạ biết rồi. Nhất định Thi tướng quân có người yêu ở Bắc Kinh, chẳng thể dứt áo ra về được. Thi Lang đáp:

-Vi đại nhân nói giỡn rồi. Hoàng thượng triệu ty chức (???) kinh để hỏi về phương lược bình trị

đảo Đài Loan. Chắc là ty chức đưa ra kế hoạch hồ đồ, ứng đối không hợp thánh ý nên chưa thấy đức Hoàng thượng ban dụ xuống. Ty chức ở kinh thành kính cẩn chờ đợi chỉ ý của Hoàng thượng. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Tiểu Hoàng đế là người rất tinh minh. Bao giờ ngài cũng lo việc đại sự. Ngoài việc bình trị Tam Phiên, đến việc công phá Đài Loan phải làm thế nào? Dù Thi Lang đưa ra kế hoạch không hợp ý, nhưng đó chỉ là biện pháp của cá nhân hắn, Hoàng thượng tất nguyên lượng cho. Hoàng thượng chưa hạ chỉ thì nhất định trong vụ này có nguyên nhân nào khác. Vi Tiểu Bảo nhớ tới những lời của Sách Ngạch Đồ, lại nghĩ tiếp:

-Hắn đã lập được nhiều công lao, hẳn có ý kiêu ngạo. Hoàng thượng tuyên triệu hắn lai kinh, chắc hắn không thèm cầu cạnh một ai rồi đắc tội với những nhân vật quyền hành nên người ta cố ý làm khó dễ với hắn. Gã liền cười nói:

-Đức Hoàng thượng là bậc thánh minh, ngài muốn Thi tướng quân ở lại đợi chỉ thì nhất định có thâm ý gì. Tướng quân bất tất phải nóng nẩy. Việc phải tới sẽ tới, có bồn chồn cũng bằng vô dụng. Thi Lang đứng dậy nói:

-Bữa nay ty chức nhờ Vi đại nhân chỉ điểm mới sáng mắt ra. Ba năm trời lúc nào ty chức trong lòng cũng xao xuyến, chỉ sợ mình có điều ngỗ ngược mạo phạm Hoàng thượng. Theo lời Vi đại nhân thì đây là Hoàng thượng có thâm ý gì khác, nếu vậy ty chức vững dạ được nhiều. Ên đức của Vi đại nhân mở đường cho thật cao cả không biết đến đâu mà lường! Vi Tiểu Bảo giỏi nghề nịnh bợ, nhưng nghe người ta tâng bốc mình trong lòng cũng khoan khoái. Gã cười nói:

-Hoàng thượng từng nói: con người kiêu ngạo quá chừng, không thể trọng dụng. Cần phải làm cho y nhụt nhuệ khí. Đừng nói đến chuyện Hoàng thượng giáng cấp, dù ngài bắt đi sung quân hay giam vào ngục thì đó cũng là mỹ ý của ngài muốn tài bồi cho tướng quân đó. Thi Lang luôn miệng khen phải mà lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Hắn nghĩ thầm:

-Dù Hoàng thượng có thật tình muốn tài bồi cho mình bằng cách này thì cũng không thể nuốt được. Sách Ngạch Đồ vuốt râu nói:

-Phải lắm! Vi huynh đệ nói vậy thật đúng quá. Viên ngọc không mài giũa cũng là đồ bỏ. Ngay như cái bát ngọc này nếu không mài giũa cũng chỉ là cục đá chẳng dùng làm gì được. Thi Lang vội đáp:

-Dạ dạ! Vi Tiểu Bảo nói:

-Thi tướng quân! Mời tướng quân ngồi xuống nói chuyện. Tại hạ nghe nói trước kia tướng quân là bộ hạ của Trịnh Thành Công. Tại sao lại xảy chuyện xích mích với lão? Thi Lang đáp:

-Phúc bẩm đại nhân! Ty chức nguyên là bộ hạ của Trinh Chi Long, phụ thân của Trịnh Thành Công, sau được chia về phục vụ dưới trướng Trịnh Thành Công. Trịnh Thành Công hưng binh tạo phản, ty chức chẳng hiểu nếp tẻ gì, chỉ tuân theo lệnh y mà hành động một cách hồ đồ. Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

-ủa! Té ra tướng quân phản Thanh... Gã toan nói: "Té ra là tướng quân phản Thanh phục Minh thì đó là một việc rất nên làm". Bình thời gã ngồi với anh em Thiên Địa Hội thường nói đến chuyện

"phản Thanh phục Minh", xuýt nữa gã buột miệng tuôn ra. May mà gã hãm lại kịp thời, đổi giọng:

-Rồi sau sao nữa? Thi Lang đáp:

-Năm ấy Trịnh Thành Công dẫn quân đi đánh Phúc Kiến. Căn cứ địa của y ở Hạ Môn. Không ngờ nhà Đại Thanh đem kỳ binh đánh úp lấy Hạ Môn khiến cho Trịnh Thành Công hết đường tiến thoái, lâm vào tình trạng cực kỳ khốn đốn. Ty chức thật tội đáng muôn thác. Đáng lý mình phải tận trung với vương sư, lại đem binh đoạt lại Hạ Môn ở trong tay Thanh binh. Vi Tiểu Bảo nói:

-Thế là Thi tướng quân đã lập được công lớn với Trịnh Thành Công rồi còn gì? Thi Lang đáp:

-Khi ấy Trịnh Thành Công thăng quan cho ty chức và ban thưởng nhiều lắm. Nhưng sau vì một việc nhỏ mà gây nên chuyện động trời. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Việc gì vậy? Thi Lang đáp:

-Ty chức phái một tên tiểu hiệu đi do thám quân tình, nhưng gã lại sợ chết, lén vào rừng sâu nằm mấy ngày rồi trở về báo cáo một cách hàm hồ. Ty chức thấy gã nói có chỗ không đúng liền hỏi vặn rồi tra ra sự thực. Ty chức liền truyền giam gã lại để hôm sau đem ra chém đầu. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Không ngờ tên tiểu hiệu đó thần thông quảng đại. Nửa đêm gã trốn ra được trở về phủ Trịnh Thành Công, gã khóc lóc cáo tố ty chức xử gã oan uổng với Đổng phu nhân của Trịnh Thành Công. Đổng phu nhân nghe gã năn nỉ không khỏi mềm lòng, liền phái người đến yêu cầu ty chức tha cho tên tiểu hiệu kia. Sứ giả đến nói những gì trong lúc dùng người, không nên tàn sát bộ thuộc để sĩ tốt phải hoang mang... Vi Tiểu Bảo nghe nói đến Đổng phu nhân liền nhớ tới sư phụ gã là Trần Cận Nam đã cho hay: Đổng phu nhân rất cưng thằng cháu thứ nhì là Trịnh Khắc Sảng. Mụ mấy phen muốn lập hắn lên làm thế tử. Bất giác gã nổi giận đùng đùng, lớn tiếng thóa mạ:

-Mụ điếm già đó thật khả ố! Mụ là đàn bà thì còn hiểu gì đến việc quân cơ mà can thiệp vào? Tổ bà nó! Quốc gia đại sự thường hư hỏng về tay mụ điếm già. Để bộ tướng phạm pháp mà không xử trảm thì còn cầm quân đánh giặc được sao? Mụ điếm già ngu muội đến tột độ, chỉ thiên ái những thằng lỏi mặt trắng. Thi Lang không ngờ Vi Tiểu Bảo nghe hắn kể chuyện này lại sinh lòng khẳng khái đến thế! Hắn liền cảm thấy giữa hai người có mối tình tri kỷ, bất giác vỗ đùi đánh "đét" một cái đáp:

-Vi đại nhân làm việc đúng luật hết chỗ nói. Đại nhân đã từng cầm quân, biết rõ quân pháp có nghiêm mình mới khắc địch chế thắng được. Quân pháp mà lỏng lẻo thì hỏng việc lớn. Vi Tiểu Bảo nói:

-Chắc Thi tướng quân không chịu nghe lời mụ điếm già, đem tên tiểu hiệu lão hiệu gì đó chém đầu làm lệnh? Thi Lang đáp:

-Lúc đó ty chức cũng nghĩ như Vi đại nhân, liền bảo sứ giả của Đổng phu nhân: "Thi mỗ là bộ tướng của Quốc tính gia chỉ biết tuân theo tướng lệnh của Quốc tính gia..." Hắn thở phào nói tiếp:

-Ty chức nói vậy là có ý bảo cho hắn biết: Thi mỗ không phải là bộ tướng của Đổng phu nhân thì không cần vâng theo lệnh của phu nhân. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Phải lắm! Kẻ nào mà làm bộ tướng cho mụ điếm già là nhà nó hết phước rồi. Sách Ngạch Đồ và Thi Lang nghe Vi Tiểu Bảo thóa mạ Đổng phu nhân lại kêu bằng mụ điếm già không nhịn được phải phì cười. Họ có biết đâu gã có tư tâm khác mà tuôn ra những lời thô tục. Thi Lang nói:

-Mụ... Đổng phu nhân nghe phúc trình về những lời của ty chức chắc là giận lắm. Phu nhân cho ngay tên tiểu hiệu đó làm thân binh ở trong phủ, lại sai người đến bảo ty chức có giỏi thì vào phủ mà bắt tên tiểu hiệu đó giết đi. Ty chức nhân lúc nóng giận nhất thời không nhịn được thân hành vào tìm tên tiểu hiệu kia chém một đao cho gã rơi đầu. Vi Tiểu Bảo vỗ tay reo:

-Giết là hay lắm! Giết là tuyệt diệu! Có giết mau lẹ như vậy mới làm cho người ta khoan khoái trong lòng. Thi Lang lại nói:

-Ty chức giết xong tên tiểu hiện đó tự biết ngay là gây nên đại họa rồi. Ty chức liền đến trước mặt Trịnh Thành Công tạ tội. Ty chức nghĩ rằng mình đã lập được công lớn thì hạ sát một tên thuộc hạ chiếu theo quân pháp cũng chẳng có tội lỗi gì, mà chỉ vô lễ với Đổng phu nhân, chẳng lấy chi làm nặng lắm. Không ngờ Trịnh Thành Công nghe lời phu nhân khép ty chức vào tội phạm thượng, đại bất kính và hạ lệnh bắt giam. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Ty chức nghĩ rằng Quốc tính gia là một nhân vật anh hùng khẳng khái, vì nóng nẩy trong lúc nhất thời có bắt giam ty chức mấy ngày rồi cũng buông tha. Ngờ đâu chẳng bao lâu ty chức được tin gia phụ, gia đệ cùng thê tử đều bị bắt tống lao. Bấy giờ ty chức mới hay đại sự nguy rồi. Trịnh Thành Công sắp giết mình đến nơi. Ty chức liền nhân lúc tên giám ngục sơ hở một chút trốn đi ngay. Kế đó ít ngày, ty chức lại được tin Trịnh Thành Công đem toàn gia ty chức xử trảm, không để sống sót một người nào. Vi Tiểu Bảo lắc đầu buông tiếng thở dài. Thi Lang nghiến răng nghiến lợi nói tiếp:

-Giữa họ Trịnh và ty chức đã trở thành mối thù chẳng đội trời chung. Đáng tiếc Trịnh Thành Công chết sớm mất rồi khiến cho ty chức chưa trả được mối thù này. Ty chức đã lập lời trọng thệ phải có một ngày kia giết hết cả nhà họ Trịnh cho sạch sành sanh. Vi Tiểu Bảo đã biết Trịnh Thành Công làm Vua ở hải ngoại là một vị đại anh hùng, nhưng gã nghe Thi Lang nói muốn giết cả nhà họ Trịnh dĩ nhiên kẻ đại đối đầu của gã là Trịnh Khắc Sảng cũng ở trong đó nên gã cảm thấy chí đồng đạo hợp với Thi Lang. Gã gật đầu lia lịa nói:

-Giết là phải! Giết là phải! Thi tướng quân không trả được mối thù này thì chẳng phải là anh hùng hảo hán. Sách Ngạch Đồ cũng nói theo:

-Thi tướng quân! Trịnh Thành Công tru lục toàn gia tướng quân quả là một điều cay đắng, nhưng cũng có cái may là tướng quân nhân họa thành phúc, bỏ chỗ tối đi theo chỗ sáng. Nếu không xảy vụ này thì e rằng hiện nay tướng quân vẫn còn ở Đài Loan chống cự vương sư làm điều phản nghịch. Thi Lang đáp:

-Sách đại nhân dạy phải lắm. Vi Tiểu Bảo nói:

-Trịnh Thành Công hạ sát toàn gia tướng quân rồi, tướng quân căm phẫn đến đầu hàng nhà Đại Thanh ư? Thi Lang đáp:

-Dạ! Đức tiên đế ơn nặng tầy non. Ty chức khởi nghĩa quy thuận triều đình liền được tiên đế phái đến làm việc ở Phúc Kiến. Ty chức cảm ơn thâm trọng chỉ mong báo đáp, quên mình phấn đấu, lập được chút công lao nhỏ mọn rồi được thăng làm Đồng An phó tướng thuộc tỉnh Phúc Kiến. May gặp lúc Trịnh Thành Công đem quân đến đánh, ty chức liều mạng với y, nhờ hồng phúc của đức tiên đế toàn thắng một trận. Đức tiên đế thăng cho ty chức lên làm Đồng An tổng binh. Sau ty chức lấy lại được Hạ Môn, Kim Môn và Ngô Tự rồi liên lạc với toàn quân Hồng mao ngồi trên thuyền bắn súng đánh cho Trịnh Thành Công một trận tan tành. Y nhảy xuống bể chạy trốn. Đức tiên đế thăng cho ty chức làm thủy sư đề đốc ở Phúc Kiến lại thêm quan hàm Tĩnh Hải tướng quân. Thực ra ty chức chẳng có công lao gì đáng kể. Một là trông vào hồng phúc của Đức Hoàng thượng nhà Đại Thanh ta, hai là nhờ ơn đức của các vị đại nhân chốn triều đình tuyên dương công trạng. Nếu nói về công lao thì Sách đại nhân và Vi đại nhân có công nhiều hơn. Vi Tiểu Bảo cười hì hì nghĩ bụng:

-Lúc ngươi đánh Hạ Môn, Kim Môn, ta còn chạy nhảy ở kỹ viện thành Dương Châu mà công lao đã to hơn ngươi rồi. Ngoài miệng gã hỏi:

-Trước kia tướng quân ở dưới trướng Trịnh Thành Công, sau lại mấy phen cùng y giáp chiến thì tình hình ở Đài Loan dĩ nhiên tướng quân hiểu rõ lắm. Hoàng thượng triệu tướng quân lai kinh để phán hỏi về phương lược tấn công Đài Loan, tướng quân đã tâu trình thế nào? Thi Lang đáp:

-Ty chức khải tâu chúa thượng: Đài Loan là một hải đảo cô độc, giữ dễ mà đánh khó. Các tướng sĩ ở Đài Loan lại toàn là những tinh binh dũng tướng từng theo Trịnh Thành Công đánh quen trăm trận. Nếu muốn tấn công Đài Loan thì quan thống binh cần được đầy đủ quyền hành tự mình cử sự, không bị hạn chế điều gì, mới thành công được. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Tướng quân muốn tự mình hành động hết cả mọi mặt và chính mình ban bố hiệu lệnh nữa chăng? Thi Lang vội đáp:

-Ty chức không dám có ý cuồng vọng như vậy. Có điều riêng về việc tấn công Đài Loan phải nhằm vào lúc bên địch sơ hở, không kịp đề phòng mới mong thắng lợi. Từ Kinh sư đến Phúc Kiến đường xa đến mấy ngàn dặm mà khi gặp được thời cơ tấn công Đài Loan còn phải tâu về triều đình để xin chỉ thị thì e rằng lúc lệnh ban ra đã lỡ mất thời cơ. Những tướng khác ở Đài Loan thì chưa đáng kể, nhưng Trần Vĩnh Hoa là người túc trí đa mưu lại thêm Lưu Quốc Hiên kiêu dũng, thiện chiến. Thật là hai tay kình địch. Nếu ra quân một cách mạo muội thì khó lòng nắm được phần thắng.

Hồi 165 - Tiểu Hoàng Đế Mưu Lược Cao Thâm

Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

-Tướng quân nói thế là phải. Đức Hoàng thượng cực kỳ anh minh, không hiểu ngài chê trách tướng quân về chỗ nào? Tướng quân còn tâu những gì nữa? Thi Lang đáp:

-Hoàng thượng phán hỏi phương lược tấn công Đài Loan, ty chức tâu rằng: Binh tướng ở Đài Loan tuy rất tinh nhuệ nhưng chỉ còn số ít. Nhà Đại Thanh muốn tấn công Đài Loan nên thi hành hai phương lược. Một mặt dùng kế phản gián, khiến nội bộ bọn chúng sinh mối bất hòa. Trước hết phao ngôn Trần Vĩnh Hoa có ý phế chủ tự lập, hắn cùng Lưu Quốc Hiên hợp tác, mưu đồ thoán vị. Trịnh Kinh là người xét việc bất minh, hắn sinh lòng ngờ vực không chừng hạ sát cả hai lão Trần, Lưu. Dù hắn không giết chúng cũng quyết chẳng trọng dụng và tước bớt quyền bính. Hai là họ Trần, họ Lưu một người tướng văn, một người tướng võ, là hai cây cột trụ của Đài Loan. Bên ta làm cho cả hai tên phải bỏ đi là tốt nhất, hay bớt được một tên cũng thành thế một cây cột khó bề chống đỡ cả tòa nhà. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm kinh hãi, mắng thầm:

-Con mẹ nó! Mi định hại sư phụ ta. Gã lại tự nhủ:

-Thằng cha này nói rõ cho ta hay ý muốn gia hại sư phụ ta, thì ra hôm ấy hắn cứu Trịnh Khắc Sảng không nhìn thấy ta và dĩ nhiên không biết mối liên quan giữa ta và Thiên Địa Hội. Gã yên tâm hỏi tiếp:

-Lại còn Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm, tướng quân có biết không? Thi Lang rất lấy làm kinh dị, hỏi:

-Vi đại nhân cũng biết cả Phùng Tích Phạm ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Tại hạ được nghe Hoàng thượng nhắc đến. Nội tình ở Đài Loan Hoàng thượng trông rõ như bàn tay để trước mặt. Ngài còn nói: Đổng phu nhân chỉ cưng thằng cháu nhỏ là Trịnh Khắc Sảng, chứ không ưa thế tử Trịnh Khắc Tang. Mụ muốn cho con thay đổi lại ngôi thế tử, nhưng Trịnh Kinh không chịu. Vụ này có đúng không? Thi Lang càng kinh hãi lại càng bội phục, đáp:

-Thánh thiên tử thông tuệ phi thường, cổ kim hiếm có. Ngài ở chốn thâm cung mà mắt thấy xa ngoài muôn dặm. Hoàng thượng nói vậy thật là đúng quá! Chẳng giấu gì hai vị đại nhân: mới đây Trịnh Khắc Sảng đến Bắc Kinh, ty chức đã gặp gã rồi. Sách Ngạch Đồ và Vi Tiểu Bảo đồng thanh hỏi:

-Có chuyện đó ư? Hai người hỏi câu này với vẻ kinh dị lộ ra ngoài mặt. Dĩ nhiên một người lấy làm lạ thật sự, còn một người giả vờ. Vi Tiểu Bảo nói:

-Nếu vậy thì Thi tướng quân nên khuyên hắn trở về hạ ca ca hắn, tự lập làm Vua. Đồng thời khuyên hắn trước hết là giết Trần Vĩnh Hoa và Lưu Quốc Hiên đi. Thi Lang vỗ đùi luôn mấy cái rồi đứng lên đáp:

-Vi đại nhân định đoạt công việc một cách rất mau lẹ và sáng suốt, thật khiến cho ty chức phải phục sát đất. Thực tình ty chức vẫn khuyên Trịnh Khắc Sảng như vậy và hắn đã chịu nghe lời.

Thi Lang ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Trần Vĩnh Hoa còn có tên nữa là Trần Cận Nam. Ngày trước Trịnh Thành Công dẫn dắt một lũ chó điên ở Giang Nam phản kháng nhà Đại Thanh. Sau khi thất bại, lão trốn ra Đài Loan nhưng có đến hơn mười vạn bộ thuộc cũ không theo đi được, còn tản mát khắp nơi. Trần Vĩnh Hoa vâng lịnh Trịnh Thành Công tổ chức một tà hội làm điều đại nghịch vô đạo mà lại kêu bằng Thiên Địa Hội. Lão thu thập bọn thuộc hạ cũ, vẫn âm mưu tạo phản chứ chưa chịu nằm chết một xó. Trần Vĩnh Hoa thường thường bí mật rời Đài Loan vào nội địa ngấm ngầm bày đặt kế hoạch, mưu đồ đại nghịch. Lần trước lão cùng đi với Trịnh Khắc Sảng mà không hiểu tại sao lại sinh lòng gia hại họ Trịnh. Xem chừng lão thực sự muốn tự lập mình làm chúa ở Đài Loan chứ không phải ty chức nói vu cho lão. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Sao Thi tướng quân lại biết rõ những vụ này? Chẳng lẽ tướng quân ngấm ngầm phái người lui tới Đài Loan để dò la tin tức? Thi Lang đáp:

-Lúc nào ty chức cũng nghĩ đến chuyện tấn công Đài Loan. Năm trước ở Hạ Môn, Kim Môn, ty chức đã phái rất nhiều người trà trộn đến Đài Loan làm gián điệp. Thi Lang thở phào nói tiếp:

-Lần này Trịnh Khắc Sảng vào nội địa đem theo bọn vệ sĩ dưới trướng. Ty chức cũng cho người trà trộn vào trong bọn thủ hạ của hắn. Vì thế bọn chúng đến Bắc Kinh là ty chức nhận được tin ngay. Ty chức nhận thấy đây là cơ hội ngàn năm một thuở, có thể quăng một mẻ lưới quét hết Trần Vĩnh Hoa và thủ hạ, một bọn phản tặc cực kỳ lợi hại! Bỗng hắn thở dài nói tiếp:

-Hỡi ơi! Thật là đáng tiếc! Ty chức làm thủy sư đề đốc ở Phúc Kiến, nhưng đến Bắc Kinh chẳng có một chút chức quyền gì để điều động binh mã. Ngay hôm ty chức nhận được tin, lập tức đến Binh bộ báo cáo. Đáng trách là ba năm nay ty chức thường đến Binh bộ luôn chỉ để xin về nhiệm sở ở Phúc Kiến. Ai thấy ty chức vào cũng chán ngấy. Lần này dĩ nhiên ty chức không được ra mắt quan Thượng thơ cùng quan Thị lang. Thậm chí những lang trung, viên ngoại lang ở ty Võ tuyển, ty Xa giá, hễ nghe ty chức báo danh là lập tức bị khước từ. Họ bảo không được rảnh để cho vào tiếp kiến. Sách Ngạch Đồ và Vi Tiểu Bảo đều rũ ra mà cười. Vi Tiểu Bảo tuy miệng cười mà trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

-Hú vía! Thật là hú vía! Hôm ấy hắn đến báo cáo mà Binh bộ phái đại đội nhân mã đi tróc nã phản tặc thì cái đầu của lão gia này đã bay về nhà bà ngoại rồi. Thi Lang thấy hai người cười rộ, hắn rất lấy làm hổ thẹn, nhìn ra chỗ khác, tuyệt không để ý gì đến vẻ mặt của Vi Tiểu Bảo nên không hiểu gã có ý sợ sệt. Từ ngày Thi Lang được Vua Khang Hy tuyên triệu đến Bắc Kinh, hắn chỉ được ra mắt Hoàng đế một lần, rồi từ đó ăn đợi nằm chờ chẳng có việc gì. Hắn vẫn là thủy sư đề đốc ở Phúc Kiến, hàm vẫn nguyên Tĩnh Hải tướng quân, nhưng ở Bắc Kinh chỉ lĩnh lương ăn chứ chẳng có quyền chức gì, so với một tên tiểu công sai ở Thiên phủ nha môn cũng còn kém uy thế. Hắn là một hán tử hùng tâm tráng chí lâm vào tình trạng bị khốn trong thành sầu, ruột nóng như kiến bò trên nồi rang. Vì thế trong ba năm trời, cứ vài ngày là hắn lại đến Binh bộ để hỏi tin tức. Hắn phải vung tiền hoặc mua quà tặng cho những người trong bộ thành ra mười năm làm quan gom góp được bao nhiêu đều bỏ vào túi không đáy của bọn quan trường ở Bắc Kinh. Hoàng đế không tuyên triệu, hắn chẳng có cơ hội giãi bày, mà ngồi chờ thượng dụ thì không biết đến năm nào tháng nào mới được. Về sau Binh bộ nha môn nghe đến cái tên Thi Lang là phải nhức đầu. Trong tay hắn hết tiền, không lấy gì đút lót nên chẳng ai muốn tiếp kiến. Vi Tiểu Bảo định thần hỏi:

-Bọn người ở Binh bộ nha môn thế là đã làm lỡ quốc gia đại sự. Tội này không nhỏ đâu. Thi Lang vội gạt đi:

-Không không! Xin Vi đại nhân đừng phiền trách đến Binh bộ. Đó là họ không hiểu có việc khẩn cấp báo cáo mà chỉ tưởng ty chức đến quấy rầy xin về nhiệm sở. Noi cho cùng thì cũng không phải là quyền của họ thỏa mãn ty chức được. Vậy họ chán ngấy ty chức là điều không nên trách cứ. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Khi ấy ty chức rất nóng lòng tự nghĩ: Mình đã biết bọn Trần Vĩnh Hoa, Trịnh Khắc Sảng đến Bắc Kinh, chẳng lẽ để chúng bình yên vô sự trở về? Ty chức liền một mình hành động, lần mò đến trụ sở của bọn Thiên Địa Hội để dò la tin tức. Ty chức do viện sau tiến vào. Vừa đến bên cổng hậu đã nghe tiếng khí giới chạm nhau chát chúa. Có người đánh nhau rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-ủa! Té ra bọn Thiên Địa Hội đã xảy cuộc xích mích nội bộ. Ai đánh nhau với ai? Trong lòng hồi hộp vô cùng, gã không hiểu Thi Lang có nhìn thấy mặt Sách Ngạch Đồ không. Hắn mà nhận diện được Sách Ngạch Đồ thì rồi cũng nhận ra được gã. Thi Lang đáp:

-Ty chức chỉ có một mình cô độc, mạo hiểm vào hang cọp, dĩ nhiên không dám lỗ mãng, phải lén lút ẩn vào sau đống củi ngồi lắng tai nghe một lúc thì ra một bên là Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm hai người đánh nhau với Trần Vĩnh Hoa. Vi Tiểu Bảo nói:

-Tướng quân càng nói tại hạ càng lấy làm kỳ. Không chừng lúc đó Thi tướng quân đầu óc hoang mang, lòng dạ hồi hộp mà nghe lộn chăng? Thi Lang lắc đầu đáp:

-Ty chức không nghe lộn đâu. Ba người đánh nhau một lúc thì Trần Vĩnh Hoa kém thế. Ty chức đã mừng thầm trong bụng vì chuyến này mà hai người kia giết được Trần Vĩnh Hoa là đại sự ổn định. Nhưng không hiểu sau Trần Vĩnh Hoa dùng ngụy kế gì, đột nhiên chuyển bại thành thắng. Lão chém thương một cánh tay Phùng Tích Phạm. Bọn người Thiên Địa Hội lại đến giúp sức bắt sống Trịnh Khắc Sảng giam vào trong một cỗ quan tài bỏ không. Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

-Nhảm quá! Nhảm quá! Tại hạ quyết không tin chuyện này. Thi tướng quân thật khéo nói giỡn. Sách Ngạch Đồ cũng lắc đầu nói:

-Sách mỗ cũng chưa từng nghe thấy chuyện kỳ dị như vậy bao giờ. Thi Lang nói bằng một giọng kiên quyết:

-Ty chức mà tai không nghe thấy… Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

-Tướng quân chỉ tai nghe thôi ư? Chẳng lẽ lại mắt không trông thấy? Thi Lang giương mắt lên chăm chú nhìn vào mặt Vi Tiểu Bảo một lúc rồi đáp:

-Khi đó ty chức ẩn ở phía sau đống cỏ nên chỉ nghe chứ không nhìn thấy. Vi Tiểu Bảo thở phào một cái hỏi:

-Rồi sau sao nữa? Thi Lang đáp:

-Sau một lúc bọn Trần Vĩnh Hoa bỏ đi, ty chức vội chạy đến mở quan tài để cứu Trịnh Khắc Sảng ra. Vi Tiểu Bảo nói:

-Tại hạ còn có điều chưa hiểu. Thi Lang hỏi:

-Xin hỏi Vi đại nhân có điều chi không hiểu? Vi Tiểu Bảo nói:

-Thi tướng quân ở trong phòng chứa củi thì lấy đâu ra được bút mực và giấy để giết một lô? Thi Lang giật mình kinh hãi hỏi:

-Có lô... gì đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Sau khi Thi tướng quân cứu Trịnh Khắc Sảng ra rồi chẳng đã để lại trong quan tài một... một phong thư dài gửi cho Trần Vĩnh Hoa. Dường như trong thư viết nhiều chữ lắm để thương lượng một việc lớn với Thiên Địa Hội. Thi Lang sắc mặt tái mét ấp úng hỏi:

-Cái... cái đó sao... sao Vi đại nhân cũng biết? Vi Tiểu Bảo tủm tỉm cười đáp:

-Cái đó là tại hạ đoán mò thôi, không phải chuyện thật đâu. Nếu Thi tướng quân không viết bức thư nào để lại thì cứ coi như là tại hạ nói nhăng nói càn, bất tất phải hoang mang. Nguyên Vi Tiểu Bảo tuy nghe Thi Lang nói là hôm ấy chưa nhìn thấy gã, nhưng gã vẫn hoài nghi không thể xác định, gã liền nghĩ cách kiềm chế hắn trước, để hắn sinh lòng úy kỵ. Gã đã biết Thi Lang chỉ để lại trong quan tài mảnh giấy viết mấy chữ, mà nói trẹo đi là lưu lại một phong thư dài. Trịnh Khắc Sảng và Trần Vĩnh Hoa đều là những nhân vật đứng đầu trong bọn phản nghịch. Thế mà Thi Lang giải cứu Trịnh Khắc Sảng là mang một phần trách nhiệm cực kỳ trọng đại, có thể nói là hắn câu kết với Trần Vĩnh Hoa thì viết một phong thư dài sẽ đưa đến sự việc không phải tầm thường. Trong lúc nhất thời, Thi Lang tâm thần hoảng hốt. Tuy hắn là người trí dũng song toàn mà cũng không khoi chân tay luống cuống. Hắn vội giải thích: Hôm ấy ty chức đã viết một cánh thiếp từ trước, lúc ở nhà trọ... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

-Quả nhiên là một phong thư mà Thi tướng quân đã viết cẩn thận từ trước... Thi Lang vội cãi:

-Không, không phải thơ, chỉ có một tấm thiếp... Vi Tiểu Bảo nói: Trên tấm thiếp cũng có thể viết được nhiều chữ. Thi Lang đáp:

-Ty chức chỉ biết có sáu chữ "Thi Lang bái thượng cố nhân". Ty chức giải cứu Trịnh Khắc Sảng rồi toan rút lui thì một tên phỉ đồ trong Thiên Địa Hội đi tuần qua đó. Ty chức liều phóng chưởng đánh chết rồi bỏ xác vào quan tài cùng một lúc với cánh thiếp. Vi Tiểu Bảo nói:

-ủa! Té ra là thế! Gã quay lại hỏi Sách Ngạch Đồ:

-Sách đại ca! Cố nhân là thế nào? Phải chăng chữ "cố" trỏ vào người đã chết rồi? Sách Ngạch Đồ đáp:

-Cố nhân là người bạn kết giao từ trước. Vi Tiểu Bảo nói:

-Vậy ra Thi tướng quân và Trần Vĩnh Hoa là chỗ bạn thân đã lâu. Thảo nào... thảo nào người ta nói vắng mặt nhiều chuyện lắm. Thi Lang trán toát mồ hôi, năn nỉ:

-Xin hai vị đại nhân minh xét. Những lời gièm pha của người ngoài tưởng hai vị đại nhân không nên để vào tai. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

-Phải rồi! Những lời đồn đại căn cứ vào đâu mà mỗi lúc dám đưa đến tai Hoàng thượng? Thi tướng quân! Tướng quân bảo muốn đánh Đài Loan phải dùng hai cách. Một mặt thiết kế gia hại Trần Vĩnh Hoa và Lưu Quốc Hiên. Còn cách nữa thế nào? Thi Lang đáp:

-Cách nữa là dùng thủy binh tấn công. Nhưng đánh một nơi khó thành công được, nên giáp công ba đường. Mặt bắc đánh Văn cảng, giữa đánh vào Đài Loan cảng, mé nam đánh vào Cầu cảng. Chỉ cần một nơi thành công để lấy chỗ đổ bộ là người Đài Loan phải rối loạn, thế công sẽ dễ như chẻ tre. Vi Tiểu Bảo nói:

-Việc thống lãnh thủy quân đánh nhau trên mặt biển chắc tướng quân thành thạo lắm rồi? Thi Lang đáp:

-Ty chức suốt đời chuyên về thủy quân, quen nghề hải chiến. Vi Tiểu Bảo chợt động tâm nghĩ thầm:

-Thằng cha này mà giết cả nhà họ Trịnh thì dĩ nhiên thằng lỏi Trịnh Khắc Sảng cũng rơi đầu, thật là tuyệt diệu. Nhưng Trịnh Thành Công là một bậc đại anh hùng, đại hảo hán mà bị chết cả nhà thì ta cũng chẳng yên tâm được. Huống chi hắn đánh Đài Loan là nguy hại cho sư phụ ta. Vậy ta phải tìm cách cản trở mới được. Thi Lang đã chuyên nghề thủy chiến thì kế hoạch này nhất cử lưỡng đắc. Gã quay lại hỏi Sách Ngạch Đồ:

-Đại ca! Đại ca tính vụ này nên làm thế nào? Sách Ngạch Đồ đáp:

-Đức Hoàng thượng là bậc thánh minh, trù mưu tính kế không chỗ nào thiếu sót. Bọn nô tài chúng ta chỉ việc nghe thượng dụ của thánh chúa mà hành động là xong. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

-Lão này khôn róc tổ, không muốn hứng lấy mối liên can. Gã nhìn Thi Lang hỏi:

-Bọn phản tặc trong Thiên Địa Hội đến Bắc Kinh ngụ ở chỗ nào? Thi Lang đáp:

-Sau khi xảy ra vụ đó, bọn chúng kéo đi ngay đêm, hiện giờ không biết ở đâu. Ty chức không được tin tức gì nữa. Vi Tiểu Bảo dặn:

-Lần sau Trịnh Khắc Sảng và Trần Vĩnh Hoa đến Bắc Kinh thì Thi tướng quân bất tất phải đến gõ cửa Binh bộ, cứ báo tin thẳng cho tại hạ. Tại hạ sẽ thân hành đi mời Trần Vĩnh Hoa đến đây chơi mấy bữa. Thi Lang đáp:

-Dạ dạ! Vi đại nhân điều động Kiêu Kỵ doanh và ngự tiền thị vệ thì dĩ nhiên bắt được chúng ngay. Vi Tiểu Bảo cầm chung trà nâng lên rồi hô gia nhân:

-Tiễn chân khách! Thi Lang đứng dậy đáp lễ cáo từ ra đi. Lát sau Sách Ngạch Đồ cũng rút lui. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Việc này không nên chậm trễ. Gã liền vào cung ra mắt Hoàng đế tâu về việc Thi Lang muốn tấn công Đài Loan. Vua Khang Hy nói:

-Trước hết hãy tảo trừ Tam phiên rồi hãy bình định Đài Loan. Việc tấn công phải theo thứ tự như vậy. Thi Lang quả là một nhân tài nhưng trẫm e cho hắn trở về Phúc Kiến, hắn nóng lòng lập công, rửa hận, hành động hấp tấp, có khi để Đài Loan biết trước mà đề phòng, nên còn lưu hắn ở lại Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo trong lòng lúc trước rất lấy làm kỳ, gã không hiểu tại sao tiểu Hoàng đế muốn lưu Thi Lang ở lại Bắc Kinh, bây giờ gã nghe nhà Vua thuyết một hồi liền tỉnh ngộ tâu:

-Phải lắm! Phải lắm! Thi Lang trở về Phúc Kiến, nhất định hắn đóng thêm chiến thuyền, thao diễn trận pháp rầm rộ, sẽ đưa đến chỗ rút dây động rừng, khiến địch nhân biết mà đề phòng.

Việc tấn công Đài Loan cần giữ tuyệt đối bí mật, thần không hay quỷ không biết. Bề ngoài vẫn yên lặng như tờ rồi bất thình lình tiến đánh. Có thế thì mấy thằng lỏi họ Trịnh mới chân tay cuống quít không biết đường nào chống đỡ. Vua Khang Hy mỉm cười nói:

-Chính là thế đó! Hơn nữa, khiển tướng không bằng khích tướng. Trẫm lưu Thi Lang lại Bắc Kinh để khí lực toàn thân hắn không có chỗ phát huy. Hắn cho là trẫm không chịu trọng dụng thì đến lúc điều động dĩ nhiên hắn cố gắng liều mạng để phô trương đảm lược, chứ không dám lơ là chểnh mảng. Vi Tiểu Bảo tán dương:

-Diệu kế của Hoàng thượng, Gia Cát Lượng cũng không hơn được. Nô tài đã coi tấn tuồng "Định quân sơn". Gia Cát Lượng dùng cách khích tướng mà lão Hoàng Trung hăng hái liều mạng vung một đao chém chết vai kép chính Xuân hạ thu đông gì đó. Vua Khang Hy nói:

-Đó là Hạ Hầu Uyên chứ không phải xuân hạ thu đông. Vi Tiểu Bảo nói:

-Dạ dạ! Trí nhớ của Hoàng thượng hay thiệt! Hoàng thượng coi hát rồi nhớ được cả danh tự của vai trò. Nhà Vua cười đáp:

-Danh tự của vai trò trong sách đã có chép. Đoạn nhà Vua hất hàm hỏi:

-Thi Lang đã đưa biếu ngươi món gì? Vi Tiểu Bảo kinh ngạc không bút nào tả xiết. Gã đáp:

-Chẳng chuyện gì là Hoàng thượng không hay. Thi Lang tặng cho nô tài một cái bát ngọc nhưng nô tài không thích lắm. Vua Khang Hy hỏi lại:

-Bát ngọc có chỗ nào không hay? Vi Tiểu Bảo tâu:

-Bát ngọc tuy trân quý nhưng chỉ rớt một cái là vỡ tan. Nô tài phục vụ cho Hoàng thượng, hai tay bưng bát vàng ngàn năm đập không bể, để muôn năm không han rỉ. Cái đó mới thật là quý, so với bát ngọc còn hay hơn nhiều. Vua Khang Hy nổi lên tràng cười ha hả. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Tâu Hoàng thượng! Nô tài đột nhiên nảy ra một chủ ý, xin trình bày để Hoàng thượng nghe xem có dùng được chăng? Nhà Vua hỏi:

-Chủ ý gì? Vi Tiểu Bảo dáp:

-Thi Lang nói là chuyên môn thống lãnh thủy binh, rất thạo hải chiến... Vua Khang Hy vỗ tay xuống mặt bàn reo lên:

-Hảo chủ ý! Hảo chủ ý! Ngươi thật là thông minh! Ngươi đem hắn đi Liêu Đông, phái hắn đến đánh đảo Thần Long. Vi Tiểu Bảo trong lòng kinh hãi trợn mắt lên nhìn nhà Vua hồi lâu rồi nói:

-Hoàng thượng nhất định là bậc thần tiên giáng hạ phàm trần. Chủ ý của nô tài còn để trong lòng chưa nói ra ngoài miệng mà Hoàng thượng đã biết rồi. Vua Khang Hy mỉm cười phán:

-Ngươi khéo nịnh lắm! Tiểu Quế Tử! Kế ấy tuyệt diệu! Trẫm đang lo ngươi đi đánh Thần Long đảo chưa chắc đã thành công. Thi Lang là một nhân tài chuyên về hải chiến, vậy bảo hắn đến Thần Long đảo trước thao diễn. Nhưng vụ này không thể để tiết lộ ra ngoài. Vi Tiểu Bảo vội đáp:

-Dạ dạ! Nô tài cẩn tuân thượng dụ. Vua Khang Hy lập tức phái người đi triệu Thi Lang đến, bảo hắn:

-Trẫm phái Vi Tiểu Bảo lên núi Trường Bạch tế trời. Y hết sức tiến cử ngươi, tâu với trẫm là ngươi mẫn cán, hành động rất đắc lực, muốn đem ngươi đi theo. Trẫm tạm thời chuẩn tấu nhưng chưa tin hẳn. Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

-Gia Cát Lượng lại dùng kế khích lão Hoàng Trung. Thi Lang dập đầu binh binh tâu:

-Nô tài được theo Vi đô thống đi làm vương sự, nhất định tận trung liều mạng, không dám tiếc thân mình, để báo đáp thiên ân của thánh thượng. Nhà Vua phán:

-Trẫm hãy thử tài ngươi một lần xem sao, nếu quả nhiên ngươi được việc thì sau này sẽ giao sứ mạng lớn hơn cho. Thi Lang mừng rỡ dập đầu tâu:

-Thiên ơn của thánh thượng bát ngát như trời biển. Nhà Vua lại dặn:

-Việc này rất thân mật. Ngoài Vi Tiểu Bảo, trong triều chẳng một ai hay. Ngươi nhất thiết phải tuân lệnh Vi đô thống mà hành sự. Trẫm dặn ngươi bấy nhiêu là đủ. Ngươi hãy lui ra. Thi Lang dập đầu tạ ơn toan rút lui thì nhà Vua mỉm cười nói:

-Vi đô thống đối đãi với ngươi thật hết lòng. Ngươi đúc một cái bát vàng lớn mà tặng cho y. Thi Lang "dạ" một tiếng. Trong lòng hắn kinh hãi, không hiểu nhà Vua nói câu này có dụng ý gì, nhưng liếc mắt nhìn trộm thấy long nhan hớn hở thì chắc không phải chuyện dở. Vi Tiểu Bảo về đến Tước phủ đã thấy Thi Lang đứng chờ ở cửa, hắn ngỏ lời thiên ơn vạn tạ về vụ được tiến cử. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Thi tướng quân! Chuyến này ta phải khuất tất tướng quân một chút. Xin tướng quân làm chức tham lãnh nhỏ bé ở trong doanh trại để người ngoài khỏi hay biết. Thi Lang cả mừng đáp:

-Ty chức nhất thiết nghe theo lời Đô thống đại nhân. Hắn biết Vi Tiểu Bảo càng cho hắn làm chức nhỏ là càng coi thân cận như người nhà thì bước tiến trình của hắn càng có cơ tiến triển rất mạnh. Giả tỷ bảo hắn làm một tên thân binh, hắn càng khoan khoái. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

-Lão gia đã định trốn đi chẳng làm quan nữa. Bây giờ lại tìm được một tên tiểu quỷ chết thay mình. Vậy để hắn ra Thần Long đảo mà liều mạng chết cả đôi với Hồng giáo chủ, cho bọn bay "thọ dữ trùng tề".

Hồi 166 - Cao Tôn Giả Chết Đi Sống Lại

Thi Lang cáo từ rồi rút lui, Vi Tiểu Bảo liền sai người kêu bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân là những anh em trong Thiên Địa hội vào phủ. Gã kể cho mọi người nghe những chuyện đã trải qua một cách tường tận. Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Tên tặc tử họ Thi đã sát hại Quan phu tử, lại toan công phá đảo Đài Loan, hãm hại Tổng đà chúa. Lòng trời xui khiến đưa hắn lọt vào tay Vi hương chủ. Chúng ta phát lạc hắn cách nào cho ổn? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thần Long giáo cấu kết với Ngô Tam Quế và nước La Sát. Nay Hoàng đế phái tiểu đệ đem Thi Lang đi tiễu trừ Thần Long giáo thì để hắn cùng giáo phái kia đánh nhau một trận trời sầu đất thảm, hai bên cùng khốn đốn. Chúng ta là ngư ông ở giữa thủ lợi. Quần hào đều khen là tuyệt diệu. Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Bữa trước Thi Lang hạ sát Quan phu tử, giải cứu Trịnh Khắc Sảng không chừng hắn ngó thấy tiểu đệ rồi. Nhưng một là hôm ấy tiểu đệ hóa trang thành người khác, dù hắn có ngó thấy một lần chưa chắc đã nhớ được. Hai là tiểu đệ hiện đang cầm đầu hắn chắc hắn không dám giở trò gì. Gã ngừng lại một chút rồi dặn:

- Các vị đại ca cũng nên thận trọng, đừng để hắn nhìn thấy chỗ sơ hở. Cao Ngạn Siêu đưa ra đề nghị:

- Chúng ta cải trang làm bọn Thát Đát ở Kiêu Kỵ doanh, bình nhật ít khi chạm mặt Thi Lang, dù hắn có nhận ra chắc cũng không dám đắc tội với bọn Thát Đát. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Các vị đổi thêm bộ mặt đi một chút. Từ đại ca cạo râu nhẵn nhụi, Phong đại ca thêm vào hai túp ria mép, Cao đại ca làm thành vết sẹo lớn trên trán. Thằng cha họ Thi là người rất tinh quái, chúng ta cẩn thận là hơn. Bây giờ chúng ta phải dựa vào hắn để tiến đánh đảo Thần Long, không nên hạ sát hắn ngay. Quần hào y kế chia nhau chuẩn bị cải trang. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Chuyến này mình tiến đánh đảo Thần Long, không nên cho Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên đi theo để cơ mưu khỏi bị tiết lộ. Gã liền bảo hai lão Uỷ, Lục ở lại Bắc Kinh chỉ đem Song Nhi đi theo để ả phục thị. Sau hai bữa vua Khang Hy ban thượng dụ truyền cho Vi Tiểu Bảo đem theo mười khẩu Thần Võ đại pháo từ sông Đại Cô đi ra biển tiến đến phía bắc vịnh Liêu Đông, ở đó làm lễ tế Liêu Hải rồi lên bờ đến núi Trường Bạch bắn súng tế trời. Vi Tiểu Bảo tiếp thượng dụ thống lãnh nhân mã ở Kiêu Kỵ doanh tiến đến Thiên Tân. Văn võ bá quan đều kính cẩn nghinh tiếp Khâm sai đại thần, bất tất phải tường thuật. Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo cho mời viên Tổng binh coi thủy quân ở Thiên Tân tới để tiếp mật chỉ của nhà Vua. Viên Tổng binh thủy quân tên gọi Hoàng Phủ thấy trong mật chỉ dặn bảo y phải điều động toàn thể quan binh cùng thuyền bè nghe theo sự chỉ huy của Khâm sai đại thần để thi hành sứ mạng trọng yếu. Y tiếp chỉ rồi khom lưng kính cẩn nghe lời huấn dụ. Vi Tiểu Bảo hỏi cho biết quân số về thủy binh cùng số lượng chiến thuyền rồi kêu Thi Lang đến. Gã dặn hắn cùng Hoàng Phủ thương nghị kế hoạch ra khơi. Đoạn hắn vào hậu doanh cùng binh tướng đánh bài cẩu. ở Thiên Tân ba ngày, trại thủy quân đã chuẩn bị đầy đủ lương thảo, nước uống, đạn dược, cung tên xếp xuống thuyền. Vi Tiểu Bảo

thống lãnh Kiêu Kỵ doanh binh, quan binh thủy quân hai ngàn sáu trăm người, chiến thuyền hạng lớn mười chiếc, hạng vừa ba mươi chiếc. Chiến thuyền dương buồm ra khơi, dời khỏi Đại Cô đi ra biển cả. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới cho Tổng binh thủy quân Hoàng Phủ hay là mình vâng thánh chỉ tấn công Thần Long đảo. Gã lại tuyên bố: Quan binh từ trên xuống dưới phải tận tâm đánh giặc. Sau khi thành công hết thẩy đều được thăng thưởng. Bọn quan binh thấy bên mình người nhiều thế lớn, quan Khâm sai đại thần lại đem theo mười khẩu súng lớn kiểu Tây dương, oai phong cực kỳ hùng dũng. Chúng nghĩ tới trên đảo Thần Long bất quá chỉ là một bọn cướp biển chiếm cứ, bên mình chỉ cần bắn vài phát súng lớn là bọn hải tặc phải tan tành. Chuyến này lập công thăng chức thật dễ dàng. Quân tướng lớn tiếng hoan hô rầm trời, phấn khởi tinh thần lên gấp trăm lần. Vi Tiểu Bảo ngồi trong thuyền chỉ huy bỗng nghĩ tới lần trước đã đến Thần Long đảo và bị Phương Di lừa gạt. Tuy nàng là cô gái giảo hoạt nhưng mấy ngày ngồi chung thuyền trên mặt biển, gã đã được hưởng mùi vị rất ôn nhu, tâm thần thư thái. Gã tính thầm:

- "Khi chiến thuyền gần tới đảo, nếu mình cho đại pháo khai hỏa mở cuộc tấn công lớn thì bọn giáo đồ Thần Long giáo bị bắn tan xác đến quá nửa là ít. Sau đó mấy ngàn quan binh ào ạt đổ bộ thì dù võ công của Hồng giáo chủ cao thâm đến đâu cũng không thể chống nổi". Bất giác gã thở dài lẩm bẩm:

- Nhưng hỡi ơi! Diễn biến này xảy ra không chừng Phương Di hảo tỷ tỷ của ta đã bị súng lớn bắn chết rồi. Thế thì thật là hỏng bét! Dù nàng không chết mà bị què chân cụt tay thì cũng đáng hận vô cùng. Nguyên Vi Tiểu Bảo vẫn khiếp sợ Thần Long giáo chủ, gã đã toan chuồn đi cho yên thân, nhưng hiện giờ công cuộc tác chiến đã có Thi Lang chủ trương. Mấy chục chiến thuyền dương buồm thẳng tiến, lại thêm mười cỗ Thần Võ đại pháo thì trận đánh này đã cầm chắc phần thắng, chỉ còn lo sự an nguy cho Phương Di. Gã mong sao vừa diệt được Thần Long giáo, vừa bảo vệ Phương Di an toàn mới là vẹn cả hai bề. Gã nghĩ quanh nghĩ quẩn không biết làm thế nào đành kêu Thi Lang đến để hỏi kế tấn công lên đảo. Thi Lang mở cuốn sổ cầm tay lấy ra một tấm địa đồ lớn trải ra trên bàn, hắn trỏ vào một cái đảo nhỏ nói:

- Đây là đảo Thần Long. Vi Tiểu Bảo thấy trên đảo này đã vẽ một cái vòng đỏ. Ba mặt bắc, đông, nam lại vạch ba mũi tên chĩa vào thì trong lòng rất lấy làm bội phục nói:

- Té ra tướng quân đã nghĩ sẵn kế hoạch tấn công đảo Thần Long. Sau khi dời Đại Cô ta mới đưa mật chỉ của Hoàng thượng ra mà sao tướng quân đã chuẩn bị được địa đồ sớm thế? Thi Lang đáp:

- Ty chức nghe nói từ Đại Cô vượt biển đến Liêu Đông nên đã chuẩn bị mấy tấm địa đồ cùng hải đồ. Nguyên ty chức xưa nay vẫn ưa thích cách sinh nhai ngoài đại dương nên những hải đồ đã coi quen rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Trận đánh này của chúng ta chắc là kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công. Thi Lang đáp:

- Được như thế là trông vào thánh đức của Hoàng thượng cùng phước khí của Vi đại nhân. Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Theo thiển ý của ty chức thì chúng ta nên chia quân làm ba mũi theo ba mặt bắc, đông, nam tiến đánh vào đảo mà chỉ bỏ ngỏ phía tây không tấn công. Sau khi nổ đại pháo một hồi, bọn giặc cướp trên đảo không chống nổi tất phải chạy hết ra phía tây. Chúng ta mai phục sẵn hai

chục chiến thuyền ở mặt tây cách phía sau đảo chừng ba chục dặm. Khi bọn phỉ đồ cướp đường chạy về phía này thì chiến thuyền của ta ào ạt bơi ra cản đường. Đại pháo khai hỏa rồi, chiến thuyền ba mặt bắc, đông, nam mở cuộc bao vây khiến cho bao nhiêu thuyền địch không lọt ra được. Như thế là quăng một mẻ lưới là có thể quét hết bọn hải tặc trên đảo, chẳng một mống nào chạy thoát. Vi Tiểu Bảo vỗ tay khen là diệu kế. Thi Lang nói:

- Xin Vi đại nhân đốc thúc trung quân vẫn ngồi soái thuyền đốc chiến, bất tất phải lên hòn đảo nhỏ xíu vô danh này làm chi. Trung quân phải là nơi vững như bàn thạch. Nếu xảy ra chuyện gì với thống soái tất nhiên lòng quân không khỏi nao núng. Ty chức xin thống xuất chiến thuyền tấn công ba mặt. Còn Hoàng tổng binh chỉ huy đạo quân mai phục chẹn đường. Còn ngoài ra để lại mười con thuyền nhỏ chạy đi chạy lại báo cáo quân tình. Cách hành động thế nào xin Vi đại nhân tùy thời ban hiệu lệnh ra cho ty chức cùng Hoàng tổng binh tuân hành. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- "Thằng cha này thật khôn ngoan. Hắn biết mình sợ chết nên để mình trấn đóng dưới thuyền cách đảo ba chục dặm thì thật không còn điều gì đáng ngại nữa. Dù cho toàn quân tan vỡ, lão gia sẽ qua thuyền nhỏ chạy trốn cũng còn kịp chán.". Bất giác gã lẩm bẩm:

- Diệu kế, chân diệu kế! Gã nức nở khen ngợi một hồi. Thi Lang nói:

- Ty chức đã ngưỡng mộ dại danh của Vi đại nhân từ lâu. Ty chức được biết ngày trước Vi đại nhân cầm đao đâm chết tên đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu là Ngao Bái, đoạt lấy danh hiệu "Mãn Hán đệ nhất dũng sĩ". Do đó Vi đại nhân được Hoàng thượng ban cho tước hiệu "Ba Đồ Lỗ". Ty chức chỉ lo một điều là Vi đại nhân muốn báo đáp hoàng ân sẽ quên mình trong khi chiến đấu. Nếu lỡ để đại pháo bắn vào làm tổn thương đến ngón tay út của Vi đại nhân thì ty chức có muôn thác cũng không đủ đền tội. Đức Hoàng thượng cũng quyết chẳng dung tha. Bước tiến trình của ty chức từ đây cũng bị hủy diệt. Vì vậy mà ty chức xin đại nhân lượng thứ cho ty chức mạo muội hiến kế cùng xin đại nhân bảo trọng tấm thân ngàn vàng khôn đổi. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Ngồi thuyền đáng giặc vốn là điều thú nhất của ta. Ta đã định thân hành xung phong, làm gương cho sĩ tốt, hầu lên đảo tóm cổ Thần Long giáo chủ lôi về. Nhưng tướng quân đã nói vậy thì ta nhường công lao này cho tướng quân. Thi Lang kính cẩn nói:

- Dạ dạ! Đại nhân lượng tình cho kẻ dưới, ty chức lấy làm cảm kích vô cùng. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- "Hắn ở Bắc Kinh ba năm đã tinh thông nghệ thuật làm quan. Lão gia đang muốn chơi hắn một vố, nhưng hắn khôn ngoan thế này thì lão gia cũng không nỡ. Cái hàm "Mãn Hán đệ nhất dũng sĩ" bữa nay lão gia mới nghe hắn nói là lần đầu. Hắn nghĩ ra câu này để tâng bốc lão gia là khá lắm." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã hạ thấp giọng xuống nói:

- Trên đảo Thần Long này có mấy trăm vị tiểu cô nương. Trong đám này có mấy cô ở thâm cung trốn ra đây. Đức Hoàng thượng ân cần dặn ta phải bắt sống. Vậy lúc tấn công lên đảo phải cẩn thận lắm mới được, đừng khai pháo bừa bãi. Lỡ ra bắn chết mấy tên cung nữ, đức Hoàng thượng nhất định trách phạt. Bao nhiêu công lao của tướng quân dù to lớn đến đâu cũng không đủ đền tội. Đây là một điều hệ trọng, tướng quân cần nhớ kỹ. Thi Lang giật mình kinh hãi đáp:

- Nếu đại nhân không có lòng chiếu cố thì ty chức đã gây nên đại họa. Vậy chuyến này tấn công lên đảo là phải bắt sống hết đám đàn bà con gái, không được sát thương người nào, để tùy đại

nhân phát lạc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chính là thế đó. Mấy tên cung nữ này ta đã quen mặt hết, cứ ngó thấy là nhận ra ngay. Có điều...có điều...sự việc chốn cung vi thế nào chắc tướng quân đã hiểu rồi? Thi Lang đáp:

- Dạ dạ! Xin đại nhân cứ yên tâm, ty chức nhất định bưng kín miệng bình. Sự tình ở chốn Hoàng cung há phải là chuyện bạ đâu nói đấy. Đoàn chiến thuyền tiến về phía đông bỗng gặp luồng gió ngược nên đi rất chậm. Một hôm đoàn thuyền cách đảo Thần Long không còn xa mấy, Thi Lang trỏ một hòn đảo nhỏ ở mé tả nói:

- Nơi đây dùng làm đại bản doanh cho Đô thống đại nhân. Hòn đảo này trước đây không có tên gọi, xin đại nhân đặt tên cho. Vi Tiểu Bảo gãi đầu gãi tai nói:

- Bảo ta đặt tên cho đảo thì không khác gì đòi mạng ta vậy. Hừ! Thật khó quá! Chuyến này ta làm nhà cái, tướng quân là thủ hạ vơ tiền giúp ta. Chúng ta đánh ván bài cẩu làm sao phải ăn cho kỳ hết cả đảo Thần Long. Vậy hòn đảo này đặt tên cho là đảo Thông Cật là xong. Thi Lang cười đáp:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Vi đại nhân ngồi trấn trên đảo Thông Cật là một điều đại cát đại lợi. Bất luận địch quân lợi hại hay ngoan cố đến đâu cũng bị xơi tái hết sạch sành sanh. Một cặp Thiên Bài Bảo ở Tiền quan chính là mình đại nhân, một cặp Chí Tôn Bảo ở Hậu quan dĩ nhiên là của Hoàng thượng. Hai cặp bài này tung ra thì bao nhiêu mà không ăn hết? Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách rồi lớn tiếng hô:

- Tam quân y nhất lệnh ta truyền! Thông Cật đảo mau mau trực đáo. Câu hô này gã đi coi hát học được, bây giờ lớn tiếng hô lên, nghe cũng oai phong lẫm liệt, hào khí ngất trời. Mấy chục chiến thuyền tiền hô hậu ủng xung quanh soái hạm từ từ tiến về phía Thông Cật đảo. Đoàn thuyền đang đi, đột nhiên binh sĩ trên một con thuyền nhỏ bỗng kêu réo om sòm. Lát sau con thuyền nhỏ này bơi tới báo cáo nói là trên mặt biển phát hiện một xác chết nổi lềnh bềnh. Vi Tiểu Bảo chau mày tự hỏi:

- Ra quân đụng phải xác chết là điềm bất lợi. Chẳng lẽ canh bạc này nhà cái phải giam hết? Thi Lang tiến ra nói:

- Cung hỷ đại nhân kỳ khai đắc thắng. Chưa nổ súng bên địch quân đã chết một đứa. Đúng là điềm đại cát. Ty chức xin đi coi thế nào. Hắn nói rồi nhảy sang con thuyền nhỏ. Lát sau Thi Lang về soái hạm báo cáo:

- Khải bẩm Đô thống đại nhân! Xác chết trôi này tay chân bị trói quặt lại, đây dường như là kết quả của bọn cướp biển mưu tài hại mạng rồi đẩy xác xuống biển. Hắn vừa nói tới đây trên thuyền nhỏ lại xôn xao nhộn nhịp. Chúng nói là phát giác hai xác chết trôi nữa. Vi Tiểu Bảo sắc mặt nghiêm trọng rất khó coi. Lúc này Thi Lang cũng không dám thốt ra những điều đại cát đại lợi nữa, vọt ngay sang thuyền nhỏ rồi trở về soái hạm. Nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt, Thi Lang nói:

- Đô thống đại nhân! Ba xác chết này có lẽ đúng là người trên đảo Thần Long. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao tướng quân biết? Thi Lang đáp:

- Xác chết đầu tiên còn chưa nhìn ra lai lịch, nhưng hai xác sau hiển nhiên là quân cướp biển vì

thân thể tráng kiện, nhất định là người có học võ công. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chẳng lẽ trên đảo Thần Long đã xảy ra cuộc tranh chấp nội bộ? Thi Lang đáp:

- Gió từ phía đảo Thần Long thổi lại, ba xác chết này chắc theo chiều gió đưa tới. Nếu địch nhân xảy ra tranh chấp nội bộ thì canh bạc này Vi đại nhân xơi ngon như húp đậu hũ, chẳng cần nhai, nuốt một cái là xong hết. Vi Tiểu Bảo dương mắt nhìn ra xa thấy trên mặt biển hơi nước ùn ùn, mù trắng mờ mịt, chưa nhìn rõ đảo Thần Long. Đột nhiên gã nhìn thấy trên mặt nước lềnh bềnh một vật tròn ủng như trái banh khổng lồ, chợt nổi lên, chợt chìm xuống, trôi gần lại dần dần. Gã hỏi:

- Cái gì thế kia? Thi Lang chú ý nhìn một lát rồi đáp:

- Cái này hơi kỳ lạ đây. Hắn truyền cho con thuyền nhỏ bơi ra coi. Con thuyền nhỏ y lệnh bơi ra, bọn quân sĩ la lên:

- Lại xác chết trôi, người lùn tịt mập ú. Vi Tiểu Bảo động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẽ lại là hắn? Rồi gã ra lệnh:

- Vớt lên đem vào đây cho ta coi. Ba tên thủy binh vớt xác chết lên khiêng sang soái hạm đặt xuống sạp thuyền. Xác chết lùn mập này tay chân đều bị cột bằng gân bò. Quả nhiên là Cao Tôn Giả. Hắn đã béo chùn béo chụt, bây giờ lại uống no nước, bụng phồng lên như cái trống, coi chẳng khác nào một trái banh lớn. Bọn quan binh la hoảng:

- Xác chết sống lại rồi. Thi Lang nhấc bổng người Cao Tôn Giả lên, để lưng hắn dựa vào đầu thuyền, đầu chúc xuống. Nước biển từ trong miệng chảy ra càng lẹ. Sau một lúc đột nhiên Cao Tôn Giả đột nhiên nhảy tung người lên, miệng cất tiếng thoá mạ:

- Tổ bà nó! Lúc người hắn hạ xuống ngồi ở đầu thuyền, bọn quan binh đều sợ giật bắn người lên, nhưng tiếp theo chúng đều nổi tràng cười hô hố. Cao Tôn Giả chết rồi, bây giờ sống lại, thần trí hãy còn hồ đồ. Hai tay hắn rẫy rụa không ngớt nhưng gân bò ngâm nước biển càng dai, cựa đứt thế nào được. Hắn gục gặc cái đầu, đôi mắt ngơ ngác nhìn quanh lớn tiếng hỏi:

- Con mẹ nó! Đây là Long cung hay âm phủ? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đây là Long cung. Ta là Hải Long Vương. Bọn quan binh đều cười ồ. Cao Tôn Giả dương mắt lên nhìn chằm chặp vào mặt Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao....sao ngươi lại ở đây? Vi Tiểu Bảo sợ hắn làm bại lộ chuyện kín của mình liền hô:

- Tên hán tử kỳ hình quái trạng này không chừng đã hiểu rõ mọi chuyện trên đảo Thần Long. Các ngươi mau đem hắn vào trong khoang thuyền cho ta mở cuộc thẩm vấn. Hai tên thâm binh liền khiêng Cao Tôn Giả vào. Vi Tiểu Bảo dặn chúng:

- Các ngươi ra ngoài chờ đợi. Nếu không nghe thấy ta hô hoán thì không được tiến vào. Hai tên thân binh thi lễ trở lui rồi khép cửa khoang lại. Vi Tiểu Bảo tiến đến trước mặt Cao Tôn Giả khẽ hỏi:

- Cao Tôn Giả! Lão đến đảo Thần Long ăn cắp thuốc giải bị Hồng giáo chủ bắt được phải không? Cao Tôn Giả "ủa" một tiếng, nét mặt lộ vẻ cự kỳ kinh hãi, lão hỏi lại:

- Sao ngươi lại biết? Thế này thì kỳ thiệt! Lạ thiệt! Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Phải chăng cái mạng của lão là do ta cứu thoát? Cao Tôn Giả đáp:

- Hãy tạm kể như vậy. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao lại còn "Hãy tạm kể". Nếu lão bảo không phải ta cứu thì dễ dàng lắm. Cao Tôn Giả hỏi:

- Làm sao mà dễ dàng? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ta lại liệng lão xuống biển thì kể như không cứu là xong. Cao Tôn Giả la lên:

- Không được! Không được! Ngươi để ta chết chìm dưới đáy biển thì cũng chẳng cần gì, nhưng Mao Tích Tích của ta cũng không sống được. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Mao Tích Tích là ai? Cao Tôn Giả ấp úng nói:

- Mao Tích Tích là....tiểu biểu muội của ta. Lão nói câu này vẻ mặt cực kỳ bẽn lẽn. Vi Tiểu Bảo tỉnh ngộ ngay, miệng lẩm bẩm:

- "Té ra Mao Tích Tích là mụ điếm già giả Thái hậu. Hôm ấy ở cung Từ Ninh giả Thái hậu đã xưng ra với Cửu Nạn sư thái rằng mụ là con gái của đại tướng Mao cái gì Long ở triều nhà Minh. Ai biết mụ lại mang cái tên quái gở này?" Gã liền cười hỏi:

- Lão có lấy được thuốc giải không? Cao Tôn Giả hằn học nói:

- Lấy thì lấy được rồi, nhưng đáng tiếc lại bị con đượi non Hồng phu nhân lừa gạt mất. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Nhất định lão thấy Hồng phu nhân đẹp quá mà mê mẩn tâm thần rồi quên mẹ nó cả mình là ai mới ngoan ngoãn hai tay dâng lên cho phu nhân. Cao Tôn Giả tức giận nói:

- Không phải! Không phải! Ta một dạ trung thành với Mao cô nương, quyết chẳng hai lòng. Hồng phu nhân biết sử dụng yêu pháp. Y dương mắt lên nhìn ta khiến ta tự nhiên hồn lạc phách bay. Nhất quyết chẳng phải vì y đẹp quá mà làm ta điên đảo thần hồn. Vi Tiểu Bảo nhớ tới ngày trước trên đảo Thần Long, gã thấy Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình đã lâm vào tình trạng chết đến nơi cũng còn bị Nhiếp Hồn đại pháp của Hồng phu nhân làm cho mê muội. Gã liền gật đầu hỏi:

- Ai đã cột lão liệng xuống biển? Cao Tôn Giả đáp:

- Cũng con đượi non Hồng phu nhân chứ còn ai nữa? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu ta tha lão thì lão tính sao? Cao Tôn Giả đáp:

- Ta sẽ cảm ơn ngươi vô cùng. Ta còn trở lại đảo Thần Long ăn cắp thuốc. Vi Tiểu Bảo chìa ngón tay cái lên nói:

- Lão là người có nghĩa, ta khâm phục lắm. Trọng bụng gã nghĩ thầm:

- "Hoàng thượng đang muốn bắt mụ điếm già, ta đang lo không biết tìm mụ ở đâu. Bây giờ ta cứ trông vào lão lùn tịt mập ú này là nhất định kiếm thấy mụ ngay. Có điều thằng cha này võ công rất cao cường. Thả hổ thì dễ, nhưng bắt hổ là một việc rất khó. Không chừng mình lại bị nó cắn

lại nữa.". Cao Tôn Giả nói:

- Hay là ở chỗ hiện giờ trên đảo Thần Long đang đánh nhau đến trời long đất lở. Chuyến này lấy cắp thuốc sẽ dễ dàng hơn lần trước nhiều. Vi Tiểu Bảo nghe lão nói vậy bất giác phấn khởi tinh thần vội hỏi:

- Tại sao trên đảo lại xảy ra cuộc đánh nhau đến trời long đất lở? Cao Tôn Giả đáp:

- Bọn Ngũ Long xảy chuyện xích mích rồi đánh lộn nhau đã hơn mười ngày. Hễ bắt được người bên đối phương là cột chân tay liệng xuống biển để nuôi rồng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vì lẽ gì mà họ đánh nhau? Cao Tôn Giả nghiêng cái đầu tròn ủng, nghếch mắt nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Mao cô nương bảo ta là ngươi làm Bạch Long sứ ở bản giáo, trong tay chấp chưởng Ngũ Long lệnh. Sao ngươi lại chẳng biết gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta vâng mệnh giáo chủ vào Trung Nguyên hành động nên không hiểu rõ tình hình ngoài đảo. Cao Tôn Giả đột nhiên la lên một tiếng quái gở.

- Vi Tiểu Bảo kinh hãi giật bắn người lên. Gã lùi lại hai bước, rút đao trủy thủ ra hỏi: Ngươi làm gì vậy?

Hồi 167 - Vi Đô Thống Mở Cuộc Điều Tra

Bốn tên thân binh chầu chực ngoài cửa nghe tiếng la quái gở, sợ lão lùn mập đả thương Đô thống đại nhân. Chúng tay cầm đơn đao hốt hoảng xông vào khoang thuyền. Chúng thấy Cao Tôn Giả chân tay vẫn bị cột ngồi phệt dưới đất mới yên lòng. Vi Tiểu Bảo xua tay nói:

- Các ngươi hãy ra ngoài kia, ở đây không có chuyện gì. Bọn thân binh lui ra rồi, Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Lão làm gì mà hô hoán om sòm vậy? Cao Tôn Giả đáp:

- Hỏng bét rồi! Ngươi là kẻ tâm phúc của giáo chủ cùng phu nhân mà ta lại đem mọi sự nói cho ngươi hết cả. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cái đó cũng chẳng có chi hỏng bét. Lão cứ coi như ta không vớt lão lên và đang trôi lềnh bềnh trên mặt biển, ừng ực uống nước biển ngon lành là xong. Cao Tôn Giả tức giận đáp:

- Tổ bà nó! Nước biển mặn đắng uống vào cơ hồ không chịu nổi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu lão lập lời trọng thệ đầu hàng ta, từ nay đừng ăn ở hai lòng thì ta sẽ giúp lão đi lấy thuốc giải. Cao Tôn Giả cả mừng đáp:

- Được lắm! Được lắm! Ta chịu đầu hàng ngươi rồi. Từ nay trở đi quyết không dám phản bội. Nếu ta phản lời thì ta... thì ta... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Lão phản bội ta thì Mao Tích Tích sẽ để cho Hồng giáo chủ cướp lấy làm vợ nhỏ. Cao Tôn Giả lại gầm lên một tiếng rồi quát hỏi:

- Nói càn nói bậy. Làm gì có chuyện đó? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu lão đem lòng phản bội ta thì lời thề đó sẽ thành sự thực. Bằng lão hết dạ trung thành với ta, Mao Tích Tích vẫn là vợ lão. Cao Tôn Giả nói:

- Được rồi! Cao Tôn Giả này lập lời trọng thệ. Nếu ta phản bội Bạch Long sứ thì Mao Tích Tích sẽ...sẽ bị uổng mạng. Lão không chịu nói ra miệng câu ý trung nhân của mình sẽ bị Hồng giáo chủ lấy làm vợ nhỏ. Chẳng thà để mụ chết đi còn hơn. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Lão không chịu phát thệ như vậy thì ta chẳng thể tin lão. Cao Tôn Giả không biết làm thế nào, đành phải phát thệ theo đúng như lời của gã. Hắn vừa tuyên thệ xong bất giác nổi giận đùng đùng, tựa hồ ý trung nhân của mình bị giáo chủ cướp lấy làm vợ nhỏ thật. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao Ngũ Long môn lại đánh nhau? Cao Tôn Giả đáp:

- Khi ta đến đảo Thần Long thì chúng đã đánh nhau mấy ngày rồi. Ta hỏi ra mới biết vì Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình đang đêm bị người ta giết chết. Trong phòng còn thanh đao dính máu bỏ dưới đất. Sau điều tra ra thì thanh đao này là của Hà Thịnh, đại đệ tử của Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân. Vi Tiểu Bảo nghe nói Hứa Tuyết Đình bị người hạ sát không khỏi kinh hãi nghĩ

thầm:

- "Đây chắc là Hồng giáo chủ phái người hạ sát y". Cao Tôn Giả nói tiếp:

- Giáo chủ rất phẫn nộ về vụ này đã tra hỏi Hà Thịnh vì lẽ gì ám sát Thanh Long sứ. Nhưng Hà Thịnh nhất định không chịu thú nhận. Thủy chung gã vẫn chối cãi là không hạ sát Thanh Long sứ. Sau bọn môn hạ Thanh Long môn bắt Hà Thịnh đem giết đi để báo thù cho chưởng môn sứ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đó là chuyện xích mích giữa Xích Long môn và Thanh Long môn. Sao lão lại bảo cả Ngũ Long môn đánh loạn xà ngầu? Cao Tôn Giả đáp:

- Ta cũng không hiểu vì lẽ gì Huỳnh Long môn lại viện trợ Xích Long môn. Hắc Long môn về phe với Thanh Long môn. Hai bên đối lập chém giết nhau tơi bời. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Còn Bạch Long môn của ta thì sao? Cao Tôn Giả trợn mắt lên hỏi lại:

- Ngươi là Bạch Long sứ mà lại không hiểu sự tình trong bản môn là nghĩa gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta đã bảo vào Trung Nguyên công cán thì dĩ nhiên những vụ mới xảy ra gần đây ngoài đảo ta biết thế nào được. Cao Tôn Giả đáp:

- Bọn môn hạ của ngươi chia làm hai tốp. Những người già về phe với Xích Long môn, còn đám trẻ lại nhập bọn với Thanh Long môn. Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Ngũ Long môn đánh giết tơi bời, chẳng lẽ giáo chủ để mặc không lý gì đến? Cao Tôn Giả đáp:

- Cuộc ẩu đả đã lên tới cao độ, thậm trí giáo chủ không trấn áp được. Hai người đang nói chuyện, bỗng phát giác ra thuyền đã đứng lại. Thủy thủ trên thuyền gọi nhau ý ới. Tiếng neo bỏ xuống loảng xoảng. Đoàn thuyền đã tới Thông Cật đảo. Vi Tiểu Bảo bước ra đầu thuyền ngó thấy trên đảo cây cối xanh rì, đồi núi chập chùng. Gã nhìn Thi Lang nói:

- Trên đảo Thần Long toàn rắn độc, tướng quân phái người lên đảo Thông Cật này xem có rắn rết gì không. Thi Lang hạ lệnh cho mười con thuyền nhỏ áp mạn vào bờ. Bọn thủy binh lên bộ vào rừng xục xạo. Lát sau chúng đốt lửa báo hiệu trên đảo rất bình yên, địch nhân cũng không có. Đội tiên phong lên đảo trước dựng một tòa Trung quân doanh trướng. Trước quân trướng treo một lá cờ soái thêu chữ "Vi" thật lớn. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới ở thuyền bước lên. Thi Lang cùng Hoàng tổng binh hộ vệ hai bên. Trên đảo Thông Cật tiếng tù và lẫn với tiếng pháo nổ liên hồi vang lên không ngớt. Tướng sĩ dàn ra hai bên khom lưng hành lễ. Vi Tiểu Bảo hiên ngang tiến vào quân trướng. Vi Tiểu Bảo ngồi yên vị trong trướng rồi sai bọn thân binh đem Cao Tôn Giả giam lại và bảo chúng lấy rượu thịt cho lão ăn uống nhưng không được cởi trói. Gã sợ Cao Tôn Giả là người dã man hung bạo, tuy miệng nói đầu hàng, người không cử động được mà thỉnh thoảng lại la hét lên những lời quái gở. Lúc lòng dạ lão bồn chồn thật khó mà kiềm chế được. Vi Tiểu Bảo lại hạ lệnh sai Thi Lang thống lĩnh ba chục chiến thuyền chia ra tấn công ba mặt đông, nam, bắc đảo Thần Long. Một mặt gã sai Hoàng tổng binh lãnh đội chiến thuyền còn lại ẩn vào phía tây đảo Thông Cật. Hễ thấy Thi Lang khai pháo là phải cho thuyền ra chặn đường tháo chạy của địch quân. Chiến thuyền nào đi trước, thuyền nào tiếp ứng, đội nào xung phong, đội nào đánh cạnh sườn gã đều phát lạc đâu ra đấy, chỉ thị một cách cặn kẽ. Hoàng tổng binh cùng bọn phó tướng, thủ bị trong đoàn thủy binh và bọn tham lãnh, tá lãnh, đại tiểu quan quân trong Kiêu Kỵ doanh thấy Đô thống đại nhân còn nhỏ tuổi mà đã am hiểu sách lược về

thủy chiến, mưu kế tinh diệu, cách chỉ huy lại rất đúng phép, ai nấy đều kính phục vô cùng. Họ có biết đâu đó hoàn toàn là kế hoạch của Thi Lang. Còn Đô thống đại nhân bất quá là người đứng ra trước đài để tuyên bố hiệu lệnh, lặp lại những lời người khác chỉ bảo cho. Tối hôm ấy tướng sĩ ăn cơm no rồi chờ lệnh. Chừng nửa đêm các chiến thuyền chuẩn bị sẵn sàng, ước định vào giờ mão sáng sớm hôm sau là khởi sự tấn công ba mặt. Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo trèo lên vọng đài do quân sĩ mới dựng. Gã ngó về phía đông thấy những luồng khói đen bốc lên ùn ùn, tiếng nổ rầm trời, biết là Thi Lang đã khai mở cuộc tấn công. Bất giác trong lòng gã thấy hồi hộp lo sợ cho sự an nguy của Phương Di. Nhưng gã lại nghĩ đến Thi Lang hành động thận trọng và gã đã dặn hắn không được sát hại những đàn bà con gái trên đảo chắc hắn gia tâm coi chừng nên gã cũng yên tâm được một phần. Vi Tiểu Bảo đứng trên vọng đài mỏi chân lại quay về Trung quân trướng. Gã lấy sáu con thò lò ra cầm tay, miệng lẩm bẩm:

- Nếu chuyến này ta hoàn toàn thắng trận thì gieo được phát "Mãn đường hồng" Đoạn gã gieo xuống, không ngờ những con thò lò nổi lên toàn màu đen, chẳng có lấy một điểm đỏ. Vi Tiểu Bảo tức quá thóa mạ:

- Con mẹ nó! Các ngươi phản ta cả ư? Gã lại dùng thủ pháp tác tệ, để sáu con thò lò đều hướng mặt tam điểm lên trên. Gã sử dụng thủ kình chuyển một vòng rồi gieo xuống. Quả nhiên lần này được bốn con màu hồng, nhưng vẫn còn hai con màu đen. Gã biết mình tác tệ chưa được hoàn hảo, nhưng trong lòng cũng đã cao hứng đôi chút. Song Nhi bưng trà lại nói:

- Bẩm tướng công! Xin tướng công yên dạ. Phen này nhất định quân ta đại thắng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao cô biết? Song Nhi đáp:

- Đại pháo bên ta bắn nhiều như vậy thì bên địch chống thế nào nổi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Song Nhi! Lại đây! Ta với cô gieo thò lò. Cô được thì ta để cho cô đét vào tay. Còn ta được thì lại chuyện "Đại công cáo thành" Song Nhi đỏ mặt lên vội đáp:

- Tiểu tỳ không lại! Tiểu tỳ không lại! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cô mà không chịu theo cách đó thì chúng ta đánh tiền. Ta được cô chỉ phải giam một đồng cân bạc. Cô được thì ta trả một lạng bạc. Như vậy là cô chiếm tiện nghi rồi, chịu không? Song Nhi cười đáp:

- Tiểu tỳ không có tiền giam cho tướng công. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cô muốn có tiền thì dễ lắm. Gã rút một nắm ngân phiếu đưa cho thị. Song Nhi cười đáp:

- Tiểu tỳ không lấy tiền làm gì. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trời ơi! Cô không đánh bạc thì ta tha lão lùn tịt mập ú đó ra để lão đánh bạc với ta. Gã nói tới đây bỗng nghe hiệu pháo liên hồi. Vi Tiểu Bảo nhảy lại ôm Song Nhi nói:

- Đại công cáo thành, phải hôn một cái. Song Nhi vội cúi đầu xuống tránh. Vi Tiểu Bảo hôn vào cổ thị hai cái, cười nói:

- Đầu cổ cô này trắng quá. Lại nghe tiếng tù và "tu tu" nổi lên. Vi Tiểu Bảo ra khỏi quân trướng trèo lên vọng đài thấy những chiến thuyền đều bơi về hướng đông thì nghĩ bụng:

- "Thi Lang quả là tay thiện chiến, tuy hắn chưa đến bậc liệu sự như thần, nhưng cũng vào hạng đánh đâu được đấy." Chiến thuyền đi trên mặt biển rất chậm chạp, Vi Tiểu Bảo đứng trên vọng đài hồi lâu vẫn không thấy thuyền bè của đảo Thần Long chạy trốn ra mà cũng không nhìn rõ Thi Lang cùng Hoàng tổng binh giáp công thế nào. Gã lại xuống đài vào quân trướng nghỉ ngơi. Gã chờ chừng hai giờ mới thấy thân binh vào bẩm là đã thấy pháo bông báo hiệu. Đó là chiến thuyền hai đường báo hiệu tin thắng trận với Đô thống đại nhân. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- "Lão gia ngồi yên ổn trong quân trướng để chờ báo tin thắng trận. Cuộc đại chiến này lão gia không mất chút sức lực nào mà công lão còn lớn hơn cả Thi Lang, Hoàng Phủ. Chẳng hiểu rồi đây Hoàng đế còn phong cho lão gia những quan tước gì?". Vi Tiểu Bảo lại chờ một lúc lâu. Trời đã xế chiều mới thấy thân binh về báo có mấy con thuyền nhỏ bơi tới gần đảo. Gã sai thân binh lớn tiếng hỏi:

- Đã bắt được những hạng người nào? Trên thuyền nhỏ có tiếng đáp lại:

- Toán này toàn là đàn bà, còn bọn nam nhân bị bắt sẽ giải về sau. Vi Tiểu Bảo lại càng cao hứng, nghĩ thầm:

- "Thi Lang hành động quả nhiên thận trọng, chu đáo". Gã chú ý nhìn ra chỉ mong thấy mặt Phương Di, cầu khẩn cho nàng được bình yên. Còn ngoài ra bao nhiêu người trên đảo Thần Long sống hay chết gã cũng chẳng quan tâm. Sau một lúc lâu năm con thuyền áp mạn vào bờ. Bọn quan binh ở Kiêu Kỵ doanh quát tháo om sòm, áp giải hơn hai trăm nữ tù binh lên bờ. Vi Tiểu Bảo chú ý nhìn từng người một thì chỉ thấy toàn là thiếu nữ của Ngũ Long môn. Bọn thiếu nữ này đều ủ rũ cúi đầu. Nhiều cô quần áo tả tơi, bị thương đầy mình. Vi Tiểu Bảo tìm kiếm hồi lâu thủy chung chẳng thấy Phương Di đâu hết. Trong lòng vừa thất vọng vừa bồn chồn gã hỏi:

- Còn bọn thiếu nữ nào nữa không? Một tên quân trong Kiêu Kỵ doanh đáp:

- Khải bẩm Đô thống đại nhân! Mặt sau còn một bọn nữa. Ba đội quan binh lên đảo xục xạo nhưng gặp nhiều rắn độc quá thành ra công việc tìm kiếm bị chặn lại. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đã bắt được Thần Long giáo chủ chưa? Tình hình cuộc đại chiến này ra sao? Một tên quan binh đáp:

- Khải bẩm Đô thống đại nhân! Sáng sớm hôn nay ba chục chiến thuyền tiến sát vào bờ khai hỏa. Tướng sĩ tuân theo lời chỉ thị của đại nhân nổ súng ba phát rồi dừng lại, chờ cho người trên đảo ra nghinh địch rồi mới bắn hàng loạt súng lớn. Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đô thống đại nhân liệu việc như thần. Kế hoạch của đại nhân chỉ nổ súng ba lần đã bắn chết hơn bốn năm trăm tên giáo phỉ. Sau có một đội thiếu niên trên đảo không sợ chết ào ạt xung phong. Miệng chúng hô lớn những gì: "Hồng giáo chủ bách chiến bách thắng, thọ tỷ Nam sơn"... Vi Tiểu Bảo lắc đầu ngắt lời:

- Không phải thế. "Hồng giáo chủ vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề..." Tên quan binh nói:

- Dạ dạ! Đô thống đại nhân đã biết rõ tình hình trên đảo như bàn tay dương ra trước mặt. Thảo nào mà đại quân vừa tấn công đã phá giặc thế mạnh như chẻ tre. Quả là chúng đã hô: "Hồng giáo chủ vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề". Đúng là tiểu nhân nói lộn. Vi Tiểu Bảo mỉm

cười hỏi:

- Rồi sao nữa? Tên quan binh nói:

- Toán thiếu niên này như bọn điên khùng, chúng xông ra bờ biển, xuống thuyền nhỏ định bơi lại nhảy sang thuyền lớn cướp súng. Bên ta không lý gì đến chúng, chờ cho mấy chục con thuyền nhỏ bơi ra biển mới nổ súng. Chỉ trong khoảnh khắc hơn ba chục thuyền địch đã bị bắn chìm hết. Chừng hơn ba ngàn giáo phỉ trẻ tuổi chết chìm đáy biển. Bọn giáo phỉ này lúc sắp chết còn lớn tiếng hô: " Hồng giáo chủ thọ dữ...thọ dữ....cái gì..." Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- "Ngươi lại hư báo quân tình. Bọn thiếu niên ở Thần Long giáo nhiều lắm là tám, chín trăm tên, làm gì có đến ba ngàn người. Nhưng giết giặc càng nhiều, công lao càng lớn. Dù hắn có báo cáo năm, bảy ngàn tên cũng không sao". Tên quan binh nói tiếp:

- Sau khi đánh chết hết bọn giáo phỉ trẻ nít, lại thấy một nhóm người chạy ra phía tây đảo xuống thuyền đi trốn. Chiến thuyền bên ta tuân lệnh Đô thống đại nhân lập tức hạ lệnh rượt theo. Ty chức thống lãnh một đội quân lên đảo xục xạo, bắt được cả thẩy ba, bốn trăm người. Thi đại nhân phái ty chức áp giải bọn nữ giáo phỉ về trước để Đô thống đại nhân mở cuộc thẩm vấn. Vi Tiểu Bảo gật đầu nghĩ bụng:

- "Trận đánh này tuy đại thắng, nhưng chưa tìm thấy Phương Di thì ta chưa yên lòng chút nào. Không hiểu lúc nổ súng có bắn phải nàng không? Hay là nàng chết rồi?" Gã xoay mình đến coi bọn nữ tù binh đến sau. Đột nhiên gã nhìn thấy một cô gương mặt tròn trĩnh, liền nhớ lại hôm Hồng giáo chủ tụ hội những người trên đảo. Thiếu nữ này đã nói giỡn bảo gã là con tư sinh của Uỷ Tôn Giả. Thị còn bẹo má, đá đít gã một cái. Vi Tiểu Bảo nhớ lại chuyện này lại nổi tính trẻ nít tinh nghịch. Gã từ từ tiến lại gần, đưa tay ra bẹo mạnh má thị một cái. Thiếu nữ kia tức giận thét lên lanh lảnh rồi buông lời thóa mạ:

- Con mẹ nó! Quân Thát Đát chó má này! Mi mi... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Má má ơi! Má má không nhớ được hài nhi ư? Thiếu nữ kia rất lấy làm kỳ, dương mắt lên ngó chằm chặp vào mặt Vi Tiểu Bảo không chớp. Cô nhớ mang máng là có quen mặt mà không nghĩ ra là đã gặp gã ở đâu vì cô chẳng khi nào lại tưởng đến vị đại quan Thanh binh này lại là Bạch Long sứ của Thần Long giáo. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tên họ cô là chi? Thiếu nữ hằn học nói:

- Mi giết ta lẹ đi! Đừng hỏi gì nữa, ta không thèm trả lời mi đâu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Giỏi lắm! Cô không nói thì ta đã có cách. Rồi gã hô:

- Quân bay! Mấy chục tên than binh dạ ran. Vi Tiểu Bảo ra lệnh:

- Đem con nhỏ này xuống dưới kia lột hết quần áo đánh đòn một trăm trượng vào đít thị cho ta. Bọn thân binh dạ ran một tiếng, tiến lại lôi thị đi. Thiếu nữ sợ quá mặt tái mét, vội nói:

- Đừng! Đừng làm thế! Để yên ta nói. Vi Tiểu Bảo vẫy tay cho thân binh dừng lại, gã mỉm cười hỏi:

- Tên họ ngươi là gì? Thiếu nữ khiếp sợ đến cùng cực. Thị sa lệ đáp:

- Ta....ta tên là Vân Tố Mai. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng ngươi là môn hạ Xích Long môn? Vân Tố Mai gật đầu khẽ đáp:

- Phải! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Xích Long môn có Phương di cô nương, sau chuyển sang Bạch Long môn. Cô có quen biết y không? Vân Tố Mai đáp:

- Có biết! Sau y qua Bạch Long môn được thăng lên tiểu đội trưởng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hay quá! Y thăng quan rồi hiện giờ ở đâu? Vân Tố Mai đáp:

- Buổi sáng sớm hôm nay, lúc các ngươi khai hỏa ta còn gặp Phương Di tỷ tỷ, về sau trên đảo nhốn nháo rồi không thấy y đâu nữa. Vi Tiểu Bảo nghe nói bữa nay Phương Di hãy còn ở trên đảo mới yên tâm được một phần. Gã tự nhủ:

- "Ngày trước con đượi non này đá đít ta một cái mà ta chưa trả được mối thù đó. Bữa nay ta cũng phải đá đít thị một cái cho hả giận." Gã liền bước tới sau lưng Vân Tố Mai vung chân toan đá vào đít thị, bỗng ngoài trướng có thân binh đến báo cáo:

- Khải bẩm Đô thống đại nhân! Bên ta lại bắt được một bọn tù binh nữa đưa về. Vi Tiểu Bảo mừng thầm trong bụng, thu chân lại không đá nữa, chạy thẳng ra bờ biển. Quả nhiên gã thấy một con thuyền dương buồm đi tới. Vi Tiểu Bảo liền sai thân binh lớn tiếng hô:

- Bọn tù binh này là nam hay nữ? Thuyền hãy còn ở ngoài xa, đối phương không nghe rõ. Lát sau chiến thuyền vào gần. Tên quan quân đứng đầu thuyền lớn tiếng đáp:

- Có cả nam lẫn nữ. Vi Tiểu Bảo mừng quá chạy xuống bãi biển, nước ngập đến đầu gối. Gã chú ý nhìn ra. Lúc này chiến thuyền đã vào gần thêm mấy trượng, gã nhìn rõ quả nhiên có Phương Di. Vi Tiểu Bảo mừng như bắt được của, lớn tiếng hô:

- Lẹ lên! Lẹ lên! Bơi lẹ vào đây. Đột nhiên con thuyền lảo đảo mấy cái rồi xoay đi một vòng. Những tên thủy thủ trên thuyền la lên:

- Trời ơi! Thuyền đụng phải bãi cát nông rồi. Lại nghe Phương Di la gọi:

- Tiểu Bảo! Tiểu Bảo! Có phải đệ đệ đấy không? Vi Tiểu Bảo lúc này không nghĩ gì đến địa vị Đô thống đại nhân, gã cũng la lên:

- Hảo tỷ tỷ! Tiểu đệ đây! Tiểu Bảo ở chỗ này. Phương Di lại la gọi:

- Tiểu Bảo! Đệ đệ mau đến cứu ta. Bọn chúng cột tay ta rồi. Tiểu Bảo! Tiểu Bảo! Hãy xuống đây mau! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tỷ tỷ bất tất phải nóng ruột. Tiểu đệ tới cứu tỷ tỷ đây. Gã tung mình nhảy lên một con thuyền nhỏ chuyên dùng để báo cáo quân tình, giục bọn thủy thủ:

- Chèo thuyền lẹ đi! Cho ta qua thuyền kia. Bốn tên thủy thủ trên thuyền nhỏ hối hả cầm mái chèo bơi thuyền. Bất thình lình trên bờ có người tung mình nhảy xuống. Chính là Song Nhi. Thị nói:

- Bẩm tướng công! Tiểu tỳ theo tướng công để coi chừng. Vi Tiểu Bảo trong lòng khoan khoái hỏi:

- Song Nhi! Cô có biết người kia là ai không? Song Nhi mỉm cười đáp:

- Tiểu tỳ biết rồi. Hôm ấy tướng công đã bảo y là vợ lớn của tướng công, nhưng tiểu tỳ hô "Thiếu nhưng nhưng" mà y không chịu trả lời. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đó là vì y hổ thẹn. Lần này cô hô nhất định y trả lời. Chiến thuyền kia vẫn từ từ xoay xở. Con thuyền nhỏ đã bơi gần đến nơi. Phương Di đứng ở đầu thuyền, thấy thuyền của Vi Tiểu Bảo đi tới liền reo lên:

- Tiểu Bảo! Quả nhiên là đệ đệ. Thanh âm nàng đầy vẻ vui mừng. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng đáp:

- Chính là tiểu đệ đây. Gã quát tên quan binh đứng bên nàng:

- Mau cởi trói cho vị cô nương này. Tên quan binh dạ một tiếng, cúi xuống cởi dây cột tay cho Phương Di. Phương Di được cởi trói rồi đứng chờ Vi Tiểu Bảo. Hai thuyền áp mạn vào nhau. Tên quan quân trên thuyền lớn lên tiếng nhắc:

- Xin Đô thống đại nhân coi chừng. Hắn vươn tay ra chờ Vi Tiểu Bảo nhảy qua để nắm lấy tay gã dắt vào thuyền. Vi Tiểu Bảo nhảy qua thuyền lớn, nhảy xổ vào lòng Phương Di nói:

- Hảo tỷ tỷ! Tiểu đệ nhớ tỷ tỷ muốn chết. Hai người ôm chặt lấy nhau.

Hồi 168 - Vì Hiếu Sắc Sa Vào Cạm Bẫy

Vi Tiểu Bảo ôm lấy tấm thân mềm mại của Phương Di, ngửi thấy hơi thở thơm tho của nàng, bất giác trong lòng khoan khoái mê ly. Lần trước gã theo Phương Di tới đảo Thần Long, nhưng khi đó hoa tình chớm nở, chưa hiểu chuyện nam nữ. Sau gã đi Vân Nam dọc đường đã cùng Kiến Ninh Công chúa loan phượng đảo điên, nên chuyến này gã vừa ôm lấy Phương Di đã rạo rực tâm hồn, bất giác mặt đỏ đến mang tai. Đột nhiên Vi Tiểu Bảo cảm thấy người gã di động. Con thuyền của gã đang ngồi bắt đầu di chuyển. Gã cũng chẳng buồn suy nghĩ gì nữa, cứ ôm chằng lấy Phương Di mà hôn hít vào môi vào má nàng. Bất thình lình mấy tiếng rú "ối, ối" vang lên. Thanh âm cực lỳ khủng khiếp. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy một người cầm cây neo sắt đánh té bọn thủy thủ trên thuyền nhỏ xuống biển. Tiếp theo hắn lại đâm một cái khiến cho con thuyền nhỏ kia lật nhào. Trong lúc thảng thốt, Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu ra làm sao. Có điều gã thấy người huy động cây neo sắt chính là một tên quan quân trong Kiêu Kỵ doanh. Gã trông mặt hắn quen quen mà không nhớ tên họ là gì. Lại nghe bọn quan binh trên bờ la hét rầm rĩ. Con thuyền mà Vi Tiểu Bảo đang ngồi chạy về phía bắc. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi làm gì vậy? Muốn tạo phản chăng? Lúc gã xoay mình, đột nhiên sau gáy bị người nắm giữ. Một thanh âm cực kỳ êm ái quyến rũ cất lên:

- Bạch Long sứ! Ngươi giỏi quá rồi! Chuyến này ngươi đem binh mã đến đánh đảo Thần Long, công lao thật to lớn. Vi Tiểu Bảo nhận ra thanh âm của Hồng phu nhân, gã chẳng còn hồn vía nào nữa, biết là đại sự nguy rồi. Vi Tiểu Bảo cố sức rẫy rụa, nhưng bị Phương Di ôm chặt không nhúc nhích được. Bỗng gã thấy sau lưng đau nhói lên, người gã đã bị điểm trúng huyệt đạo. Một khuôn mặt tròn ủng bật tiếng cười đanh ác đưa ra trước mặt gã. Cái mặt vừa tròn vừa mập. Chẳng phải Cao Tôn Giả thì còn ai nữa? Biến cố xảy ra cực kỳ đột ngột. Vi Tiểu Bảo khác nào như người mơ ngủ. Lúc này trong lòng gã chỉ còn một ý niệm:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Con đượi non Phương Di lại gạt ta rồi. Gã lớn tiếng gọi:

- Quân bay đâu! Quân bay đâu! Mau đến cứu ta. Phương Di buông gã ra. Lùi lại một bên. Vi Tiểu Bảo bị điểm huyệt không nhúc nhích được. Gã ngồi phệt xuống sạp thuyền, thừ người ra. Con thuyền gã ngồi đã kéo buồm lên, đang chạy vèo vèo về phía trước. Vi Tiểu Bảo khấn thầm trong bụng:

- Cầu trời khấn phật cho Thi Lang và Hoàng Phủ mau mau phái thuyền ra ngăn chặn mà đừng nổ súng. Nhưng gã nghe tiếng kêu la của bọn quan binh trên đảo Thông Cật mỗi lúc một xa rồi sau không nghe thấy gì nữa. Gã phóng tầm mắt nhìn ra ngoài chỉ thấy biển cả mông mênh, chẳng có một con thuyền nào đến cứu. Nên biết là gã tuy thống lãnh rất nhiều chiến thuyền nhưng phần lớn đã dùng vào việc tấn công đảo Thần Long. Còn một số ít đang chặn đường ở quãng giữa đảo Thần Long và đảo Thông Cật. Đừng nói lúc này quan binh không biết chủ soái đã bị bắt rồi mà cho dù có biết nhưng đã cách xa mấy chục dặm trên mặt biển thì cũng chẳng có cách nào đuổi kịp. Vi Tiểu Bảo ngồi co ro dưới lòng thuyền, từ từ ngửng đầu lên thấy mấy tên quan binh ở Kiêu Kỵ doanh đang ngó gã cười lạt. Đầu óc gã lúc này khẩn trương đến cực điểm, cơ hồ ngất xỉu. Gã phải ráng trấn tĩnh tâm thần mới trông rõ từng tên một. Cái mặt tròn ủng là

Cao Tôn Giả, cái mặt ốm nhất là Lục Cao Hiên. Còn tên mặt dài như mặt ngựa chính là Uỷ Tôn Giả. Vi Tiểu Bảo rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi:

- Hai thằng cha Lục Cao Hiên và Uỷ Tôn Giả rõ ràng ra để ở lại Bắc Kinh mà sao bây giờ chúng cũng tới đây? Gã quay đầu ngó lại bên này thấy gương mặt trái xoan rất xinh đẹp. Mụ chính là Hồng phu nhân. Hồng phu nhân nhìn Vi Tiểu Bảo cười hì hì rồi đưa tay ra bẹo má gã một cái rồi nói:

- Đô thống đại nhân! Đại nhân còn nhỏ tuổi thế này mà lợi hại quá chừng. Vi Tiểu Bảo cũng cười hô:

- Hồng giáo chủ cùng phu nhân vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề. Lần này thuộc hạ làm việc không ổn thì có công lao gì nữa? Hồng phu nhân cười đáp:

- ổn thỏa lắm chứ. Có điều gì không thỏa đáng đâu? Giáo chủ lão nhân gia tán dương ngươi nhiều lắm. Lão nhân gia phục ngươi vì việc thống lãnh Thanh binh oanh kích đảo Thần Long. Trước nay lão nhân gia liệu việc như thần mà lần này đoán trật lất, vì thế lại càng khâm phục ngươi. Lâm vào tình trạng này, Vi Tiểu Bảo biết tính mạng mình hiện ở trong tay người, dù năn nỉ cũng bằng vô dụng. Chỉ còn cách tùy cơ ứng biến, may ra còn sống sót được chăng. Gã làm bộ ung dung cười nói:

- Giáo chủ lão nhân gia phúc thể khang cường. Thuộc hạ hàng ngày luôn tưởng nhớ lão nhân gia. Sau khi thuộc hạ dời khỏi đảo chẳng lúc nào không nhớ tới phu nhân. Chỉ cầu phu nhân ngày càng trẻ đẹp để giáo chủ lão nhân gia lúc bầu bạn với phu nhân được vĩnh hưởng tiên phúc. Hồng phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Thằng khỉ con này đến bây giờ mà ngươi còn chưa biết sống chết, vẫn leo lẻo cái mồm. Ngươi bảo ta càng ngày càng trẻ đẹp ra phải không. Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Thưa phu nhân! Thuộc hạ bị phu nhân lừa thật là cay đắng. Hồng phu nhân cười hỏi:

- Ta làm gì mà lừa gạt ngươi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lúc nãy quân Thanh bắt về một toán chị em, toàn là thiếu nữ trong Xích Long môn. Sau thuộc hạ lại nghe nói có một thuyền các vị tỷ muội nữa đưa đến. Thuộc hạ đứng trên bờ đã ngó thấy phu nhân mà trong lúc nhất thời không nhận ra được. Thuộc hạ tự hỏi: "Trời ơi! Không hiểu ở Xích Long môn lại có một vị tiểu cô nương nhỏ tuổi dung nhan khuynh quốc đến từ hồi nào? Ta phải xuống coi mới được". Thưa phu nhân! Thuộc hạ điên đảo thần hồn, hấp tấp xuống thuyền định coi vị tiểu cô nương xinh đẹp kia. Ngờ đâu lại chính là phu nhân. Gã thuyết luôn một hồi. Hồng phu nhân vừa nghe vừa cười. Người mụ run lên bần bật. Tuy mụ đã mặc sắc phục của quan quân Kiêu Kỵ doanh nhưng không dấu được tấm thân óng ả thướt tha. Cao Tôn Giả nghe gã nói không nhịn được nữa, lớn tiếng quát:

- Gã tiểu tử hiếu sắc kia! Trước mặt phu nhân mà ngươi dám nói nhăng nói càn thì ra ngươi lớn mật quá. Ta phải rút gân lột da ngươi mới được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cao Tôn Giả! Lão là con người hồ đồ đến gáy! Ta không thèm nói chuyện nhảm với lão đâu. Cao Tôn Giả tức giận hỏi:

- Ta hồ đồ chỗ nào? Ngươi mới là thằng ngốc. Ta nổi lều bều trên mặt biển giả làm xác chết trôi

mà ngươi không nhận ra, lại cứu với ta lên để dò hỏi sự tình trên đảo Thần Long. Ta tuân theo kế hoạch của giáo chủ, bịa chuyện nói nhăng nói càn mà câu nào ngươi cũng tin là sự thực. Thử hỏi khắp thiên hạ có còn kẻ nào hồ đồ như ngươi nữa không? Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- "Hồ đồ! Thật là hồ đồ! Vi Tiểu Bảo hỡi! Ngươi ngu quá! Sau không chết đi cho rồi? Cao Tôn Giả nội công thâm hậu như vậy thì hắn giả làm xác chết trôi thật là dễ dàng. Vậy mà ngươi một mực tin lời hắn chẳng hoài nghi chút nào. Ngươi lại cho là trên đảo Thần Long quả có chuyện tranh chấp nội bộ, nhất thiết không đề phòng, để cho người ta lừa gạt". Trong lòng xoay chuyển ý ngĩi, ngoài miệng gã vẫn cãi cối:

- Ta có trúng kế của phu nhân cùng giáo chủ, nhưng không phải do ta hồ đồ. Cao Tôn Giả tức quá lại lớn tiếng quát:

- Hừ! Ngươi không hồ đồ, dễ thường thông minh chắc? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên ta tự nhận là người thông minh. Có điều ta nói cho ngươi hay là bất luận người nào thông minh đến đâu ở khắp thiên hạ cũng chỉ đáng làm thủ hạ cho giáo chủ cùng phu nhân. Chẳng một ai sánh được với hai vị lão nhân gia. Đây là giáo chủ cùng phu nhân thần cơ diệu toán, tính không sai lầm, thế như chẻ tre, đại công cáo thành... Gã tuôn luôn một tràng những lời nịnh hót. Khi nói đến mấy chữ: "Đại công cáo thành", bất giác gã liếc nhìn phu nhân miệng như đóa anh đào, đôi môi mấp máy. Hồng phu nhân lại bật cười để lộ hai hàm răng nhỏ nhắn trắng như ngọc. Mụ hỏi:

- Dù sao Bạch Long sứ vẫn còn cao minh hơn lão đầu đà nhiều. Hắn chẳng tài nào nói theo kịp miệng lưỡi ngươi. Ngươi bảo hắn hồ đồ ở chỗ nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão đầu đà ốm nhắt này có một người bạn bảo bối tên gọi... Cao Tôn Giả gầm lên một tiếng, nhảy xổ lại, đưa tay ra toan vặn cổ Vi Tiểu Bảo. Hồng phu nhân cản lại nói:

- Không được làm nhộn! Cao Tôn Giả thấy Hồng phu nhân ra tay trong lòng đã khiếp sợ. Người hắn đang lơ lửng trên không vội xoay tay lại nắm lấy dây buồm thuyền mượn đà hạ mình xuống. Miệng vẫn la lớn:

- Ngươi không giữ mồm giữ miệng còn nói nhăng nói càn là ta quyết liều mạng với ngươi. Vi Tiểu Bảo thấy mình nhắc đến tên người ban cưng của Cao Tôn Giả, chưa nói rõ ba chữ "Mao Tích Tích" mà hắn đã hoang mang liền biết hắn rất sợ Hồng phu nhân hiểu rõ sự tình của hắn. Gã tính thầm:

- "Vụ này ta hãy để đấy đừng nói ra vội. Không chừng có thể dựa vào đó tìm kế thoát thân". Gã liền nói:

- Lão đầu đà ốm nhắt kia! Lão đã được ngó thấy phu nhân chẳng khác gì một vị tiểu cô nương đẹp như thiên tiên. Lão chỉ cần được ngó thấy một lần là đủ, sao còn muốn đi nhìn người đàn bà thứ hai? Ta bảo lão hồ đồ vì ta biết trong lòng lúc nào cũng khắc khoải không quên người đàn bà kia. Người đó là ai? Lão có muốn ta nói huỵch toẹt ra không? Cao Tôn Giả lại gầm lên một tiếng quát:

- Không được nói! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Không nói thì thôi chứ sao. Sư đệ của lão còn cao minh hơn lão nhiều. Từ khi y thấy được phu nhân rồi, không còn hướng thú gì để ngó tới người đàn bà thứ hai nữa. Uỷ Tôn Giả mặt dài ngoằng như mặt ngựa đỏ bừng lên, khẽ nói:

- Nói bậy! Làm gì có chuyện đó? Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Không có ư? Chẳng lẽ lão thấy phu nhân rồi còn muốn nhìn đến người đàn bà thứ hai nữa? Uỷ Tôn Giả ngồi cúi đầu xuống đáp:

- Lão là kẻ xuất gia, lục căn thanh tịnh, bao nhiêu sự vật trên đời đều thành không hết. Trong lòng chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện nam nữ. Vi Tiểu Bảo tặc lưỡi, chép miệng nói:

- Chà chà! Lão hòa thượng chỉ biết tụng kinh ngoài miệng mà chẳng thành tâm chút nào. Lệnh sư ca cũng vậy. Y cũng là đầu đà mà sao chẳng giống tính lão chút nào? Ngày nào y cũng tưởng nhớ đến người bạn tâm tình. Gã tính thầm trong bụng:

- "Hiển nhiên ta đã dặn hắn cùng với Lục Cao Hiên ở lại Bắc Kinh chờ ta trở về, mà sao bọn chúng lại ở cả trong thuyền này cùng đi với Hồng Phu Nhân? Vụ này thật quái lạ!". Uỷ Tôn Giả đáp:

- Sư ca là sư ca, bần tăng là bần tăng, không thể cho hai người cùng một duộc được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta coi hai lão cũng chẳng hơn kém nhau gì mấy. Sư ca của lão tuy cũng hồ đồ, nhưng hắn còn thành thực hơn lão một chút. Có điều cả hai sư huynh sư đệ lão đều làm hư đại sự của giáo chủ cùng phu nhân, gây nên tội lỗi vô cùng trọng đại. Cao Tôn Giả cùng Uỷ Tôn Giả đồng thanh lớn tiếng hỏi:

- Chúng ta làm gì mà hư hỏng đại sự của giáo chủ cùng phu nhân? Vi Tiểu Bảo bật lên tràng cười khành khạch chứ không trả lời. Thực ra trong lúc thảnh thốt gã chưa nghĩ ra được cách gì vu hãm hai người. Gã đành chần chừ để coi cho biết rõ Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên trở về đảo Thần Long vì nguyên nhân gì rồi mới có thể lựa chiều bịa chuyện để gieo mối hoài nghi vào lòng Hồng phu nhân. Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại chỉ thấy biển cả mênh mang, chẳng có một con thuyền nào rượt theo. Thỉnh thoảng gã lại vẳng nghe thấy một vài tiếng súng nổ đì đùng thì cho đây là Thi Lang cùng Hoàng tổng binh tự thống lãnh chiến thuyền vây đảo Thần Long để diệt trừ những người trên đảo hoặc chẹn đón những thuyền của Thần Long giáo chạy trốn. Lục Cao Hiên thấy Vi Tiểu Bảo láo liên cặp mắt liền bụng bảo dạ:

- "Thằng lỏi này tuy còn nhỏ tuổi mà giảo quyệt phi thường. Chi bằng sớm xử quyết gã đi là hơn, để gã hết nói nhăng nói càn, biết đâu chẳng sinh hậu hoạn?" Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Thưa phu nhân! Gã này là đại tội nhân của bản giáo. Chúng ta nên bẩm giáo chủ liệng gã xuống biển để nuôi Thần Long cho rồi. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi than thầm:

- "Trời ơi! Tiểu Bạch Long này là của giả. Giả Bạch Long xuống biển thì còn sống làm sao được?" Hồng phu nhân đáp:

- Giáo chủ còn nhiều điều muốn hỏi gã. Lục Cao Hiên dạ một tiếng, đưa tay đẩy vai Vi Tiểu Bảo một cái nói:

- Vào tham kiến giáo chủ đi. Vi Tiểu Bảo lại than thầm:

- "Trước mặt Hồng phu nhân thì ta còn có thể hoa ngôn xảo ngữ làm cho mụ khoan khoái. Không ngờ Hồng giáo chủ cũng ở trong thuyền thì bữa nay Tiểu Bạch Long này mà không xuống Long cung há chẳng là một vụ thương thiên bại lý đến cùng cực?" Gã ngoảnh đầu ngó Phương Di thì thấy thần sắc cô trơ như gỗ, tuyệt không lộ vẻ gì vui mừng hay tức giận. Gã nói:

- Phương cô nương! Tiểu đệ kính mừng tỷ tỷ. Phương Di hỏi:

- Mừng chuyện gì? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tỷ tỷ đã lập được đại công cho bản giáo, chắc giáo chủ lại thăng chức cho tỷ tỷ. Phương Di lạnh lùng hắng dặng một tiếng chứ không nói gì. Hồng phu nhân gọi:

- Các ngươi vào cả đây. Lục Cao Hiên nắm gáy gã xách bổng lên đem vào trong khoang thuyền. Vi Tiểu Bảo thấy Hồng giáo chủ nghiểm nhiên ngồi đó vội cất tiếng hô:

- Giáo chủ cùng phu nhân vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề. Thuộc hạ là Bạch Long sứ xin thám kiến giáo chủ cùng phu nhân. Lục Cao Hiên đặt gã xuống rồi cùng Cao, Uỷ Tôn Giả và bọn Phương Di khom lưng hành lễ nói:

- Giáo chủ vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề! Bọn chúng cũng muốn lấy lòng Hồng phu nhân, nhưng câu này họ đã hô quen miệng, bây giờ thêm ba chữ "Hồng phu nhân" cảm thấy ngượng mồm. Vi Tiểu Bảo thấy Hồng giáo chủ vẫn ngó ra ngoài biển cả, lờ đi như không nghe thấy gì. Gã lại thấy bốn người đứng bên Hồng giáo chủ là Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân, Hoàng Long sứ An Trọng Viễn, Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình, Hắc Long sứ Trương Đạm Nguyệt. Vi Tiểu Bảo động tâm cơ, quay lại nhìn Cao Tôn Giả quát:

- Cao Tôn Giả! Lão bịa chuyện nói nhăng, bảo Hồng giáo chủ cùng phu nhân đang gặp bước gian nguy, ta không nghĩ gì đến mình nữa, lật đật đến đây cứu giá. Ai ngờ giáo chủ cùng phu nhân vẫn bình an vô sự. Mấy vị chưởng môn sứ có vị nào tạo phản đâu? Hồng phu nhân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi bảo sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thuộc hạ vâng lệnh giáo chủ cùng phu nhân trà trộn vào Hoàng cung lấy được hai pho kinh sách. Sau lại đến chỗ Ngô Tam Quế ở Vân Nam lấy được ba pho nữa. Hồng giáo chủ dương cặp lông mày lên hỏi:

- Vậy ra ngươi lấy được năm pho rồi ư? Kinh sách hiện ở đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thuộc hạ đã sai hai người đi suốt ngày đêm đưa một pho về trình giáo chủ cùng phu nhân rồi. Còn bốn bộ thuộc hạ cất vào nơi kín đáo ở Bắc Kinh, phái đầu đà mập ú và Lục Cao Hiên ở lại coi giữ... Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên biến sắc ngắt lời:

- Không... không có chuyện đó. Xin giáo chủ đừng nghe gã nói nhăng nói càn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Mấy pho kinh sách đó thuộc hạ sợ người đánh cắp nên đã đục tường cất kỹ, lại dặn Lục Cao Hiên và Đầu đà mập ú không được dời xa nửa bước. Chỉ bao giờ sứ giả của giáo chủ phái đến, thuộc hạ mới chia ra cho mỗi người một bộ đem về. Gã quay lại nhìn Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên hỏi:

- Bản sứ đã bảo hai vị ở Bắc Kinh canh giữ không được ra ngoài. Sao hai vị dám bỏ về đây? Nếu để mất bảo kinh, hư hỏng đại sự của giáo chủ cùng phu nhân thì ai gánh chịu trách nhiệm? Lục Cao Hiên và Uỷ Tôn Giả ngơ ngác nhìn nhau không biết đáp thế nào. Hồi lâu Lục Cao Hiên mới hỏi lại:

- Ngươi không nói bảo kinh cất dấu ở trong bức tường thì bọn ta biết thế nào được? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Giáo chủ cùng phu nhân đã căn dặn: Vụ này rất trọng đại, càng giữ được bí mật càng hay. Thêm một người biết là thêm một phần tiết lộ và đi tới chỗ nguy hại. Thành thực mà nói bản sứ không thể tín nhiệm hai lão được. Mỗi buổi sáng sớm lúc trở dậy, việc đầu tiên của bản sứ là nghĩ tới chuyện lớn tiếng chúc tụng

"Giáo chủ cùng phu nhân vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ tiên tề" Trước mỗi bữa ăn cơm hay sau khi trở dậy bản sứ đều không quên việc tụng niệm, cầu chúc cho giáo chủ cùng phu nhân. Ta nhận thấy hai lão sau khi dời đảo Thần Long, không bao giờ tán dương một câu: Giáo chủ thần thông quảng đại, Điểu Sinh Dủy thang... Gã không hiểu bốn chữ "Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang", chỉ khi nào ca tụng công đức của Hoàng đế mới dùng được. Bây giờ gã phiên âm trệch thành "Điểu Sinh Dủy Thang" nên chẳng ai hiểu được. Lục Cao Hiên và Uỷ Tôn Giả sắc mặt lúc tái xanh, lúc lợt lạt, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi. Lục Cao Hiên tương đối còn cơ trí hơn Uỷ Tôn Giả, vội đánh trống lấp:

- Chính ngươi phạm tội ác ngập đầu. Bây giờ lại muốn dùng hoa ngôn xảo ngữ để mong giáo chủ cùng phu nhân tha mạng cho ư? Hừ! Trên đảo chúng ta bao nhiêu già trẻ lớn bé phen này vì ngươi mà bị thương vong thê thảm. Cả cơ nghiệp mấy chục năm trời cực nhọc xây đắp cũng sắp bị hủy diệt về tay nhà ngươi. Ngươi còn muốn sống ư? Đừng mơ mộng nữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão nói thế là lầm to rồi. Chúng ta đã quy phục làm thuộc hạ giáo chủ cùng phu nhân thì cái mạng của chúng ta không còn ở nơi mình nữa. Giáo chủ cùng phu nhân đã sai phái chúng ta đi làm việc gì thì chữ trung phải đội lên đầu, dù muôn thác cũng không lùi bước. Giáo chủ cùng phu nhân muốn bắt chúng ta chết là chúng ta phải vui lòng chịu chết. Hai vị lão nhân gia muốn chúng ta sống thì chúng ta mới được sống. Lão còn có ý tự mình làm chủ cho cái mạng mình là chưa hết dạ son sắt cùng giáo chủ và phu nhân. Đã vậy còn tính chuyện tận trung báo quốc ư? Hồng giáo chủ nghe Vi Tiểu Bảo thuyết một hồi, bất giác giơ tay lên vuốt râu, lẩm nhẩm gật đầu. Rồi lão nhìn Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên cất tiếng hỏi:

- Hai ngươi bảo Bạch Long sứ thống lãnh thủy binh làm điều bất lợi cho bản giáo. Đầu đuôi vụ đó thế nào? Lục Cao Hiên nghe Hồng giáo chủ hỏi câu này lại lộ vẻ không hài lòng vội đáp:

- Khải bẩm giáo chủ! Bọn thuộc hạ vâng mệnh giáo chủ đi theo giám thị hành động của Bạch Long sứ, phải để ý từng cử động của y. Bọn thuộc hạ tuân lệnh giáo chủ, không dám chểnh mảng chút nào. Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hôm ấy Hoàng đế thăng chức cho y rồi, có một viên quan đến bái phỏng. Bọn thuộc hạ đứng bên Bạch Long sứ nên nghe rõ câu chuyện giữa y và viên quan kia. Vụ này thuộc hạ đã khải bẩm giáo chủ rồi. Viên quan kia là Thủy sư đề đốc Thi Lang. Hắn liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Sau mấy bữa, Bạch Long sứ đưa Thi Lang đi công cán lại bảo hắn cải trang thành một tên tiểu quan trong Kiêu Kỵ doanh và không cho bọn thuộc hạ đi theo. Do đó thuộc hạ càng sinh lòng ngờ vực. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Được lắm! Được lắm! Té ra giáo chủ phái hai thằng cha này đi giám thị ta. Lại nghe Lục Cao Hiên nói tiếp:

- Thuộc hạ lại xục tìm trong phòng Bạch Long sứ, bới tìm trong sọt rác phát giác được rất nhiều mảnh giấy vụn, đem giáp vào nhau thì đây là những mảnh giấy ghi những địa danh ở Liêu Đông viết bằng hai thứ văn tự chữ Mãn và chữ Hán... Lục Cao Hiên hắng dặng một tiếng rồi tiếp:

- Bạch Long sứ đã không biết chữ Hán, Mãn văn lại càng mù tịt. Vậy những địa danh kia dĩ nhiên của Hoàng đế giao cho y. Sau thuộc hạ do thám mới biết y đi chuyến này còn đem theo rất nhiều súng lớn. Vụ này thuộc hạ cũng đã khải bẩm giáo chủ rồi. Hồng giáo chủ vẫn ngồi yên, lẳng lặng không nói gì. Lục Cao Hiên nói tiếp:

- Thuộc hạ đã đắn đo nhiều. Sau mới nghĩ ra: Bạch Long sứ vâng mệnh Hoàng đế đi Liêu Đông đã có Thủy sư đề đốc cùng tướng lãnh đi kèm, lại còn đem theo súng lớn thì dĩ nhiên có chuyện mưu đồ bất lợi cho bản giáo. Vì thế mà thuộc hạ phải lật đật trở về báo cáo. Lục Cao Hiên liếc mắt ngó trộm Hồng phu nhân rồi nói tiếp:

- Phu nhân còn bảo Bạch Long sứ một dạ trung trinh, quyết chẳng phải con người phản bạn. Ngờ đâu biết người biết mặt, biết lòng làm sao? Bạch Long sứ mặt người dạ chó, cô phụ lòng tín nhiệm của giáo chủ. Vi Tiểu Bảo lắc đầu thở dài nói:

- Lục tiên sinh! Lão tự cho mình là thông minh mẫn cán, nhưng so với giáo chủ cùng phu nhân thì muôn phần chưa được một. Ta nói cho lão hay: Lão nhầm to rồi. Chỉ có giáo chủ cùng phu nhân là hành động rất đúng.

Hồi 169 - Dở Thói Nịnh Thần Khoe Bài Trung Nghĩa

Lục Cao Hiên tức giận nói:

- Ngươi nói... Hai tiếng vừa ra khỏi cửa miệng, hắn biết ngay là mình lỡ lời. Tuy hắn kịp dừng lại nhưng ai cũng hiểu hắn định nói: "Ngươi nói nhăng nói càn" dù mấy tiếng sau chưa thốt ra. Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Lão bảo ta nói nhăng nói càn ư? Ta bảo lão sai lầm, chỉ có giáo chủ cùng phu nhân là vĩnh viễn hành động rất đúng, lão không phục chăng? Chẳng lẽ giáo chủ cùng phu nhân vĩnh viễn liệu việc sai trật? Chỉ có mình Lục tiên sinh là làm việc gì cũng đúng hay sao? Lục Cao Hiên mặt đỏ bừng lên chối cãi:

- Không phải ta có ý như vậy. Đó là tự miệng ngươi nói ra, chứ ta... ta đâu có nói thế. Vi Tiểu Bảo lại vặn hỏi:

- Giáo chủ cùng phu nhân bảo Bạch Long sứ dốc dạ trung trinh, không phải loài phản bạn. Hai vị lão nhân gia liệu việc như thần, có bao giờ lầm lẫn hồ đồ? Ta nói cho tiên sinh hay: Hoàng đế phái ta đem thủy binh cùng súng lớn đến Liêu Đông là để... là để... hừ! Tiên sinh biết làm sao được. Gã vừa nói vừa xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc: Hoàng đế phái ta đem quân đến Liêu Đông làm gì? Ta biết nói sao bây giờ? Hồng giáo chủ thấy gã ngập ngừng lại tưởng gã sợ tiết lộ bí mật liền hỏi ngay:

- Hoàng đế phái ngươi đi làm gì? Ngươi hãy nói thẳng ra. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vụ này cực kỳ cơ mật. Bất luận trường hợp nào cũng không thể nói cho người khác hay được. Thuộc hạ tiết lộ quân cơ, Hoàng đế hay được nhất định chém đầu. Nhưng giáo chủ đã hỏi đến mà trong lòng thuộc hạ coi giáo chủ còn cao hơn Hoàng đế gấp trăm lần. Người ta xưng hô Hoàng đế bằng Vạn tuế thì thuộc hạ phải xưng hô giáo chủ bằng Bách Vạn tuế. Hoàng đế là Vạn vạn tuế thì giáo chủ phải là Bách vạn vạn tuế. Giáo chủ muốn thuộc hạ nói thì dĩ nhiên thuộc hạ không dám dấu diếm. Gã thuyết một tràng dài ngoài miệng mà trong dạ rối bời, tự nhủ:

- "Ta biết nói sao đây? Bịa chuyện thế nào để giáo chủ cùng phu nhân tin lời?". Hồng giáo chủ nghe Vi Tiểu Bảo tuôn lời xiểm nịnh trôi như nước chảy, chẳng lấy thế làm ngượng mà còn khoan khoái trong lòng. Lão giơ tay lên vuốt râu, lẩm nhẩm gật đầu ra chiều tự đắc. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Khải bẩm giáo chủ cùng phu nhân! Bên cạnh Hoàng thượng hiện có hai người ngoại quốc thuộc nước Hồng Mao. Một người tên gọi là Thang Nhược Vọng, một người tên gọi Nam Hoài Nhân. Hai người này được phong làm quan Giám chính ở tòa Khâm thiên giám... Hồng giáo chủ ngắt lời:

- Cái tên Thang Nhược Vọng ta đã nghe tới. Nghe nói hắn thông hiểu thiên văn, chuyên về môn học âm dương thuật số. Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Đúng thế! Giáo chủ không ra khỏi cửa mà rõ mọi việc trong thiên hạ. Thang Nhược Vọng tính qua tính lại rồi nói thấy phương bắc có một nước kêu bằng La Sát quốc làm điều bất lợi cho Hoàng đế... Hồng giáo chủ dương cặp lông mày lên hỏi:

- Thế thì sao? Vi Tiểu Bảo thấy Hồng giáo chủ để hết tinh thần lắng nghe thì biết là mình huênh hoang nói láo mà mười câu lão tin cả mười. Trong bụng mừng thầm gã nói:

- Tiểu Hoàng đế nghe Thang Nhược Vọng nói thế lộ vẻ buồn phiền, liền hỏi hắn có mưu kế gì trừ mối hại đó không. Thang Nhược Vọng tâu: "Xin Hoàng thượng cho hạ thần trở về, ban đêm quan sát thiên văn, ban ngày tính số âm dương, nghiên cứu kỹ càng mấy bữa nữa mới có thể tâu lại được". Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Mấy hôm sau Thang Nhược Vọng vào tâu với Hoàng đế là long mạch của nước La Sát ở tỉnh Liêu Đông. Tỉnh này có trái núi kêu bằng Hô tổ bà nó Sơn và con sông kêu bằng A con mẹ nó Hà gì gì đó... Hồng An Thông ở tỉnh Liêu Đông lâu ngày nên biết hết các địa danh sơn xuyên trong tỉnh này. Lão nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy, bất giác quay lại nhìn Hồng phu nhân cười nói:

- Phu nhân! Phu nhân nghe thằng nhỏ này nói có tức cười không? Hô Mã Nhĩ Oa Tập Sơn thì gã lại nghe ra là Hô tổ bà nó Sơn. A Mộc Nhĩ Hà thì gã lại kêu bằng A con mẹ nó Hà. Ha ha ha... Hồng phu nhân cũng nổi lên tràng cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Dạ dạ! Phải rồi! Phải rồi! Chẳng việc gì giáo chủ không biết, chẳng chỗ nào giáo chủ không hay. Thuộc hạ khâm phục không biết đâu mà kể. Tên quỉ tóc đỏ kia nói mấy lần mà thuộc hạ không sao nhớ nổi. Tiểu Hoàng đế phải viết những địa danh đó bằng cả Hán tự lẫn Mãn tự giao cho thuộc hạ. Nhưng thuộc hạ lại mù chữ nên Hô tổ bà nó Sơn vẫn chẳng nhớ con mẹ gì... Hồng giáo chủ lại cười hô hố, quay lại nguýt Lục Cao Hiên. Thần sắc lão tỏ vẻ cực kỳ nghiêm khắc. Lục Cao Hiên và Uỷ Tôn Giả biết là nguy rồi, trong lòng không ngớt lo âu hồi hộp. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Thang Nhược Vọng lại tâu Hoàng đế phải chế tạo ngay mười khẩu súng lớn vận tải tới Liêu Đông bằng đường biển, nhằm trúng vào trái núi, dòng sông gì gì đó mà bắn hai trăm phát để phá tan long mạch nước La Sát. Có như thế thì từ đây trở đi trong vòng hai trăm năm nhà nước Đại Thanh mới được bình an vô sự. Tức là mỗi phát súng giữ cho một năm bình yên... Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu Hoàng đế lại hỏi: "Thế thì bắn cả ngàn phát súng thì sẽ giữ được cho cả ngàn năm bình yên hay sao?" Thang Nhược Vọng tâu: " Bắn nhiều quá sẽ không linh nữa". Hắn còn nói thiên cơ bất khả lậu, hoàng đạo hắc đạo gì gì, ô lý ô lố hàng giờ. Nhưng thuộc hạ chẳng hiểu câu nào, đứng nghe mà chỉ cảm thấy tức mình và phát ngán... Vi Tiểu Bảo nói dối và bịa chuyện hoang đường vẫn theo yếu quyết là những chi tiết nhỏ nhặt bao giờ cũng ghé vào sự thực khiến cho toàn bộ không có gì sai lầm. Chỉ những điểm trọng yếu gã mới ba hoa nói càn nói ẩu. Đây là phương pháp gã học được từ những ngày còn ở kỹ viện. Hay là ở chỗ Hồng An Thông kiến thức sâu rộng. Lão cũng biết cả nội dung pho Đại Thanh Thời Hiến Lịch. Câu chuyện hoang đường của Vi Tiểu Bảo lại đúng sách một phần khiến lão cũng hơi tin. Hồng phu nhân hỏi:

- Ngươi nói vậy thì ra Hoàng đế phái ngươi đến Liêu Đông để khai pháo ư? Vi Tiểu Bảo ra chiều kinh dị hỏi lại:

- ủa? Sau phu nhân lại biết thế? Hồng phu nhân mỉm cười hỏi tiếp:

- Ta coi ngươi lần này nói năng không phải hoàn toàn là sự thực. Tiểu Hoàng đế phái ngươi đi Liêu Đông, sao ngươi lại ra đảo Thần Long? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Người ngoại quốc kia nói long mạch nước La Sát nguyên là con rồng biển nên phải vận chuyển mười cỗ đại pháo đi trên mặt biển nhằm đúng chỗ miệng rồng và phải tính đúng thời khắc, chờ nó hút nước biển là lập tức nổ súng. Nếu khai hỏa trên lục địa, con rồng bị trúng đạn rồi vẫn còn cử động được lập tức bay đi... Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Mỗi phát súng chỉ giữ được một năm bình yên. Sang năm lại phải sang bắn nữa thì phiền phức vô cùng. Bọn thuộc hạ phải vận chuyển đại pháo trên mặt biển đi vòng thật xa để khỏi làm kinh động long mạch. Trước nay thuyết phong thủy nói về long mạch là một điều ai cũng chú trọng. Nhưng chỉ có địa hình giống con rồng chứ làm gì có rồng thật đâu mà bảo là long mạch bị kinh động rồi trốn chạy? Điểm này hoàn toàn do Vi Tiểu Bảo dốt nát bịa đặt ra nói nhăng nói càn. Hồng An Thông nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy, trong lòng nửa tin nửa ngờ. Vi Tiểu Bảo coi nét mặt giáo chủ biết lão chưa tin hẳn vội nói tiếp:

- Tên quỉ sứ ngoại quốc kia vẽ mấy tấm họa đồ đưa cho Tiểu Hoàng đế. Hắn còn dùng mấy thứ thước đo lui đo tới. Chỗ này khuyên vòng tròn, chỗ kia vạch đường thẳng. Hắn nói rõ tại sao long mạch ở đây lại chạy trốn được, nhưng thuộc hạ ngu quá chẳng hiểu gì hết. Vậy mà Tiểu Hoàng đế lại chăm chú nghe ra chiều thích thú mới kỳ. Hồng An Thông lẩm nhẩm gật đầu, nghĩ bụng:

- "Xem chừng thuật phong thủy nước ngoài họ xem theo một lề lối khác biệt. So với phong thủy Trung Quốc còn lợi hại hơn nhiều". Vi Tiểu Bảo thấy lão lộ vẻ công nhận chi tiết này mới yên tâm được một phần. Gã tự nhủ:

- "Ta đã qua được cửa ải khó khăn rồi. Còn về sau cứ việc tha hồ huênh hoang láo khoét cũng không sợ lộ tẩy". Gã nói tiếp:

- Một hôm Tiểu Hoàng thượng truyền chỉ cho tòa Khâm thiên giám chọn ngày hoàng đạo, hạ chỉ phái thuộc hạ lên tế trời ở núi Trường Bạch. Nhân tiện có tên Thủy sư đề đốc là Thi Lang ở Phúc Kiến lai kinh. Hắn quen nghề dùng súng lớn trên thuyền. Tiểu Hoàng đế phái hắn đi theo thuộc hạ và dặn đi dặn lại là mọi việc phải giữ hết sức cơ mật. Nếu để tiết lộ là hư hỏng việc lớn... Gã liếc mắt nhìn Hồng giáo chủ và phu nhân nói tiếp:

- Bọn thuộc hạ đến Thiên Tân rồi ra biển, quanh đường vòng ra xa rồi ngấm ngầm tiến về phía Liêu Đông. Ngờ đâu chiều hôm qua thuộc hạ thấy nhiều xác chết nổi lên trên mặt biển. Trong đám xác chết trôi này có cái thật, có cái giả. Cái giả tức là lão đầu đà ốm nhắt kia. Thuộc hạ vì hảo tâm mà cứu tỉnh hắn lại. Hắn bảo thuộc hạ là đại sự nguy đến nơi rồi. Trên đảo Thần Long đang xảy ra những trận đánh đến trời long đất lở. Hồng giáo chủ đã phái người hạ sát Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình. Cao Tôn Giả hét lên:

- Láo khoét! Láo khoét! Ta không bảo giáo chủ giết Thanh Long sứ bao giờ. Hồng phu nhân trợn cặp mắt xinh đẹp lên nhìn hắn quát:

- Sấu đầu đà! Trước mặt giáo chủ không được la hét. Cao Tôn Giả dạ một tiếng, không dám nói nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Lão bảo Thanh Long sứ bị người ta giết rồi. Có đúng thế không? Cao Tôn Giả đáp:

- Có có! Giáo chủ dặn ta nói với ngươi như vậy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Giáo chủ bảo lão nói giỡn với ta thì có. Nhưng lão bảo giáo chủ muốn báo thù nên đã hạ sát Thanh Long sứ và Xích Long sứ là không đúng. Giáo chủ chí công vô tư, đại nhân đại nghĩa, chẳng khi nào lại tức giận thuộc hạ mà báo thù. Vi Tiểu Bảo nói một câu là Cao Tôn Giả lại tức giận la lên một chữ "giả dối!". Vi Tiểu Bảo nói:

- Lão bảo giáo chủ vì chuyện báo thù mà hạ sát Thanh Long sứ và Xích Long sứ. Cao Tôn Giả nói ngay:

- Giả dối! Ta không nói thế. Vi Tiểu Bảo nói:

- Giáo chủ chí công vô tư. Cao Tôn Giả lại đáp:

- Giả dối! Vi Tiểu Bảo nói:

- Giáo chủ đại nhân đại nghĩa. Cao Tôn Giả vẫn la:

- Giả dối! Vi Tiểu Bảo nói:

- Giáo chủ chẳng bao giờ để tâm thù hằn thuộc hạ mà báo cừu. Cao Tôn Giả lại la:

- Giả dối! Lục Cao Hiên biết Cao Tôn Giả chất phác nóng nẩy đã bị Vi Tiểu Bảo đưa vào cạm bẫy. Mỗi lần lão la "giả dối" là Hồng giáo chủ lại nhăn mặt khó chịu. Lục Cao Hiên sợ Cao Tôn Giả tiếp tục la câu "giả dối" khiến giáo chủ nổi cơn tức giận thì chẳng thể vãn hồi được nữa. Hắn liền kéo tay Cao Tôn Giả nói:

- Tôn Giả hãy để gã bẩm giáo chủ xong đã, đừng ngắt lời như vậy. Cao Tôn Giả tức mình nói:

- Chẳng lẽ để thằng lỏi này nói càn nói ẩu mãi ư? Lục Cao Hiên nói:

- Giáo chủ là bậc thông minh tài trí, chẳng điều gì không hay, chẳng việc gì không biết. Cao Tôn Giả bất tất phải nóng nẩy. Tự nhiên giáo chủ sẽ rõ thực hư. Cao Tôn Giả hắng dặng một cái rồi nói:

- Cái đó chưa chắc... Lão thốt ra bốn tiếng rồi đột nhiên dừng lại vì biết mình đã lỡ lời. Miệng lão há hốc ra, trong lòng kinh hãi khôn xiết. Vi Tiểu Bảo trợn mắt lên nhìn Cao Tôn Giả rồi đột nhiên nhăn mặt thè lưỡi làm quỉ nhát. Người ngoài vô tình không ngó thấy nhưng Cao Tôn Giả nhìn thấy rõ ràng. Lão tức giận quá toan nổi hung, nhưng lại sợ làm cho giáo chủ động nộ, lão đành nín nhịn, thái độ cực kỳ hằn học. Bầu không khí trong khoang thuyền yên lặng, ngột ngạt, chỉ nghe tiếng Cao Tôn Giả thở hồng hộc. Sau một lúc Hồng giáo chủ cất tiếng hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Hắn còn nói gì nữa không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khải bẩm giáo chủ! Lão lại bảo giáo chủ ở giữa đâm bị thóc chọc bị gạo khiến cho Xích Long môn đến đánh Thanh Long môn. Cao Tôn Giả không nín được la lên:

- Ta không nói thế. Hồng giáo chủ nổi cơn thịnh nộ, trợn mắt lên nhìn lão quát:

- Câm miệng ngay! Ngươi còn la lên một tiếng là ta chặt cái thân hình tròn ủng như quả dưa của ngươi ra làm hai mảnh. Cao Tôn Giả sắc mặt tím đen. Lục Cao Hiên và Uỷ Tôn Giả cũng kinh hãi thất sắc. Mọi người đều biết là bụng dạ Hồng giáo chủ rất thâm trầm. Bình thời mừng giận không lộ ra ngoài mặt, lại rất ít khi nổi nóng, buông lời thô lỗ. Nay lão đã lớn tiếng quát mắng Cao Tôn Giả là trong lòng đã phẫn nộ đến cùng cực. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- "Bây giờ Cao Tôn Giả đã phải câm miệng thì ta tha hồ mà thêu dệt, hắn không thể bài bác được." Gã nghĩ vậy liền nói:

- Xin giáo chủ dẹp cơn thịnh nộ. Sấu đầu đà thực tình không nói câu gì vũ nhục đến giáo chủ mà chỉ bảo là giáo chủ bụng dạ nhỏ nhen. Sở dĩ lần trước cuộc mưu phản không thành là để cho một thằng lỏi con làm hư việc lớn, ai cũng đem lòng oán hận. Giáo chủ liền tìm cơ hội trả thù. Đầu đà lại nói giáo chủ phái tên Hà Thịnh đi hành động. Hà Thịnh là đại đệ tử của Vô Căn đạo nhân. Thuộc hạ chưa hiểu trên đảo có tên đó không? Hồng phu nhân hỏi lại:

- Có tên Hà Thịnh thì làm sao? Vi Tiểu Bảo động tâm nghĩ thầm:

- "Hà Thịnh là đồ đệ của Vô Căn đạo nhân thì chắc hắn còn nhỏ tuổi". Gã liền đáp:

- Cao Tôn Giả bảo tên Hà Thịnh này thấy phu nhân diễm lệ, đã mấy năm nay gã cùng phu nhân làm chuyện nọ chuyện kia. Lão nói nhiều câu rất lỗ mãng khiến thuộc hạ phải bưng tai lại không dám nghe nữa. Thuộc hạ tức giận lão về tội thốt ra những lời bất kính vắng mặt phu nhân liền sai người vả vào miệng, lão mới thôi không dám nói nữa. Hồng phu nhân tức quá, sắc mặt xám xanh hỏi:

- Sao hắn lại kéo cả ta vào đó? Cao Tôn Giả lên tiếng:

- Thuộc hạ...thuộc hạ không nói thế. Vi Tiểu Bảo gạt đi:

- Giáo chủ đã cấm lão mở miệng, lão đừng nói nữa. Bây giờ ta hỏi lão: lão có nói đến Hà Thịnh không? Có thì lão gật đầu, không thì lắc đầu. Cao Tôn Giả liền gật đầu. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Phải rồi! Lão nói Hà Thịnh và Hứa Tuyết Đình vì vụ tranh phong mà ăn phải dấm chua. Hai người vành cạnh lấy lòng phu nhân. Hà Thịnh nổi cơn ghen tức giết chết Hứa Tuyết Đình. Phu nhân rất vui sướng bảo là giáo chủ bị che mắt chẳng biết chi hết. Lão nói với ta Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình bị sát hại, trong phòng còn để lại lưỡi đao dính máu bỏ dưới đất. Thanh đao đó là của Hà Thịnh. Phải thế không? Lão có nói vậy không? Cao Tôn Giả gật đầu đáp:

- Nhưng ở trước mặt... Vi Tiểu Bảo chẹn họng:

- Lão có nói vậy, thế là đúng rồi. Thực ra Cao Tôn Giả chỉ nói về vụ Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình bị giết, trong phòng còn bỏ lại lưỡi đao dính máu. Còn nửa trên đều là do Vi Tiểu Bảo bịa thêm vào. Cao Tôn Giả nghe hết câu chuyện rồi gật đầu tức là lão đã thừa nhận đã nói cả câu chuyện đó. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Lão còn bảo Thanh Long môn, Xích Long môn, Huỳnh Long môn và cả Bạch Long môn của ta nữa đã xảy ra cuộc đánh nhau loạn xà ngầu. Giáo chủ mất hết quyền bính, chẳng sao trấn áp nổi. Phải vậy không? Cao Tôn Giả lại gật đầu. Vi Tiểu Bảo hỏi tiếp:

- Lão còn nói giáo chúng trên đảo tạo phản, giáo chủ cùng phu nhân bị bắt rồi. Phu nhân bị lột

sạch quần áo đưa đi khắp đảo để bêu riếu trước mặt quần chúng. Giáo chủ bị cột lại treo lên cây đã ba ngày ba đêm chẳng được ăn uống chi hết. Vụ này đến bây giờ chắc lão chẳng chịu thừa nhận. Phải không? Cao Tôn Giả nghe những câu này, gật đầu cũng không được mà lắc đầu cũng không xong. Mặt hắn đỏ bừng lên tựa hồ máu ứ phía trong làn da. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hiện giờ dĩ nhiên lão muốn chối cãi, chẳng chịu thừa nhận những câu đó có phải không? Cao Tôn Giả tức giận đáp:

- Ta không nói thế. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Tóm lại, lão bảo bản giáo xảy ra cuộc náo loạn trời long đất lở. Quá nửa số người bị giáo chủ trói liệng xuống biển. Nửa còn lại thì chém giết lẫn nhau. Giáo chủ cùng phu nhân lâm vào tình trạng nguy khốn, dù bây giờ chưa chết ngay nhưng cũng chẳng thể sống lâu được nữa. Có đúng thế không? Cao Tôn Giả ấp úng:

- Ta...ta...ta... Hắn bị Vi Tiểu Bảo dồn cho một thôi một hồi, đầu óc khẩn trương muốn ngất xỉu, chẳng biết đối đáp thế nào cho phải. Sự thực lão đã nói Ngũ Long môn trên đảo Thần Long gây nên cuộc đánh nhau loạn xà ngầu, tàn sát lẫn nhau. Nhưng so với những lời thêu dệt và bịa đặt thêm vào của Vi Tiểu Bảo thì khác nhau nhiều lắm. Vi Tiểu Bảo ngửng đầu nhìn Hồng giáo chủ nói tiếp:

- Khải bẩm giáo chủ! Thuộc hạ thống lĩnh thủy binh đến Liêu Đông bắn phá long mạch của nước La Sát. Khi thuyền bè tới khu thuộc hạ nhớ tới giáo chủ cùng phu nhân và... Phương cô nương. Nguyên thuộc hạ định lấy cô làm vợ, muốn ghé thăm cô. Thuộc hạ còn hy vọng lên thỉnh cầu giáo chủ cùng phu nhân chuẩn cho thuộc hạ đưa nàng đi nên bảo thuyền chèo gần vào. Dù ở đằng xa được ngó lên đảo mấy lần cũng là hay rồi. Nếu được ngó thấy giáo chủ cùng phu nhân thì thật là tuyệt diệu. Hồng phu nhân mỉm cười ngắt lời:

- Còn Phương cô nương nữa chứ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Đó là thuộc hạ tư tâm, chưa được hết lòng cùng giáo chủ và phu nhân. Thật tội đáng chết lắm. Hồng An Thông gật đầu giục:

- Ngươi nói tiếp đi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngờ đâu thuộc hạ đang đi trên mặt biển thì vớt được Sấu đầu đà lên. Thuộc hạ không hiểu lòng dạ lão thế nào mà nguyền rủa giáo chủ không tiếc lời. Thuộc hạ trong lúc hoang mang đâm ra hồ đồ, vừa nghe lão nói chân tay đã luống cuống, hận mình chẳng thể mọc cánh bay lên đảo Thần Long đặng đứng bên giáo chủ cùng phu nhân, cùng quân phản nghịch quyết một trận tử chiến... Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lúc đó thuộc hạ bồn chồn nóng nẩy, chửi vung tán tàn và bảo với Sấu đầu đà: "Ngày trước mọi người đã ước hẹn với nhau những việc quá khứ xóa hết, bỏ đi không nhắc tới nữa. Sao họ còn để lòng căm hận, lại nẩy dạ tạo phản?". Gã thở dài nói tiếp:

- Thuộc hạ chỉ nghĩ tới giáo chủ cùng phu nhân gặp bước hoạn nạn và tự nhủ: "Giáo chủ bị bọn bạn đồ trói lại treo ngược lên, phu nhân bị bọn chúng lột hết quần áo thì nguy quá rồi. Không thể chần chờ được nữa". Thuộc hạ thật là ngu xuẩn đáng chết, không nhớ ra giáo chủ thần thông quảng đại. Dù có người phản loạn, giáo chủ chỉ cần giơ mấy đầu ngón tay ra là bóp chúng chết như bóp nát đàn kiến. Làm gì có chuyện quân phản loạn đụng được đến mình giáo chủ

cùng phu nhân để lăng nhục? Vì thuộc hạ quá đỗi bồn chồn nên ra lệnh cho các chiến thuyền lập tức tấn công đảo Thần Long. Thuộc hạ lại căn dặn quân sĩ: Bao nhiêu người tốt trên đảo đều bị bọn phản đồ bắt hết rồi. Nếu gặp kẻ nào chống đối cứ việc nổ súng. Khi lên đảo phải lập tức mở cuộc điều tra, hễ thấy một vị oai phong lẫm liệt, tướng mạo đường đường như Ngọc Hoàng đại đế, lại giống một bậc thiên tiên Bồ Tát thì chính là Hồng giáo chủ của Thần Long giáo. Anh em phải nhất nhất nghe theo lệnh chỉ huy của lão nhân gia. Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thuộc hạ còn dặn quân sĩ khi lên đảo hễ thấy đàn bà con gái nhất thiết không được đắc tội, nhất là một vị cô nương tuổi trẻ, dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường. Đó là Hồng phu nhân, anh em phải hết lòng kính cẩn. Hồng phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Theo lời ngươi nói thì ra ngươi phái binh tấn công Thần Long đảo chỉ vì lòng trung nghĩa đối với giáo chủ hay sao? Chẳng những ngươi không có tội mà còn có công ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thuộc hạ tuyệt chẳng có chút công lao nào hết. Chỉ cầu thấy giáo chủ cùng phu nhân bình yên vô sự. Mấy vị chưởng môn sứ vẫn dốc dạ trung trinh, hết lòng phục vụ giáo chủ cùng phu nhân là thuộc hạ mãn nguyện lắm rồi. Hy vọng thứ nhất của thuộc hạ là giáo chủ cùng phu nhân vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề. Thứ hai là hết thẩy mọi người trong bản giáo tận trung báo quốc. Giáo chủ bảo sao cứ thế mà làm. Còn điều thứ ba là... là... Hồng phu nhân cười hỏi:

- Điều thứ ba là ngươi lấy được Phương cô nương làm vợ phải không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đây là một chuyện nhỏ. Thuộc hạ đã có chủ ý, chỉ cần hết sức phục vụ giáo chủ cùng phu nhân được vui lòng là tự nhiên giáo chủ cùng phu nhân sẽ cho mình mãn nguyện. Hồng An Thông gật đầu hỏi:

- Miệng lưỡi ngươi giỏi lắm, chẳng kém gì thông reo nước chảy. Nhưng sao ngươi bảo tưởng nhớ ta cùng phu nhân thì sao ngươi lại không chính mình dẫn quân lên đảo Thần Long mà chỉ phái người nổ súng bắn loạn vào? Còn ngươi lại lẩn tránh tận đằng xa ở phía sau?

Hồi 170 - Song Nhi Giải Cứu Vi Đô Thống

Hồng giáo chủ đưa ra câu hỏi hóc búa khiến Vi Tiểu Bảo há miệng líu lưỡi. Trong lúc nhất thời gã không trả lời được, bụng bảo dạ:

- "Câu này mà ta không thú thực một phần tất khiến Hồng giáo chủ sinh lòng ngờ vực, rồi những thuyết trước mình bịa đặt ra tất bị khám phá thì cái mạng nhỏ xíu này đừng hòng giữ yên được". Gặp lúc cấp bách gã liền nói:

- Thuộc hạ tội đáng muôn thác. Thực tình thuộc hạ đối với giáo chủ cùng phu nhân chưa hết lòng trung. Thuộc hạ nghe Sấu đầu đà nói những người trên đảo hành hung ghê gớm. Thậm chí giáo chủ cùng phu nhân cũng bị bắt, thuộc hạ không khỏi nảy lòng khiếp sợ. Lần trước...lần trước chúng mưu đồ phản loạn đã bị thuộc hạ làm hại khiến chúng hỏng việc. Nếu nay thuộc hạ bị chúng bắt được, tất chúng rút xương lột da. Thuộc hạ đã sợ chết nên không dám xung phong, chỉ ẩn nánh phía sau, sai binh tướng thủ hạ đi cứu giáo chủ cùng phu nhân. Vụ này... vụ này... Hồng giáo chủ cùng phu nhân đưa mắt nhìn nhau lẩm nhẩm gật đầu. Hai người đều nghĩ bụng:

- "Thằng nhỏ này tự thú là mình nhát gan sợ chết, đủ rõ gã nói thật chứ không phải giả dối." Hồng giáo chủ lên tiếng:

- Những lời ngươi nói chân giả thế nào hiện giờ ta chưa quyết định được, để ta thủng thẳng tra xét. Nếu ngươi nói dối để lừa ta thì... hừ hừ! Chắc ngươi cũng biết rồi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Giáo chủ cùng phu nhân muốn xử trị thế nào thuộc hạ cũng cam tâm tình nguyện. Thuộc hạ chỉ xin giáo chủ đừng giao thuộc hạ vào tay Sấu đầu đà, Lục Cao Hiên. Lần này bọn họ an bài được xảo kế lừa gạt quân Thanh nổ súng bắn lên đảo Thần Long sát hại rất nhiều anh chị em giáo chúng, nhất định bọn họ có mưu đồ trọng đại. Theo nhận xét của thuộc hạ thì Lục Cao Hiên nhất định muốn làm Lục giáo chủ. Hồi hắn ở Vân Nam đã nói ra miệng: "Ta chẳng cần gì đến chuyện vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề mà chỉ mong sống được trăm năm cũng đủ rồi." Lục Cao Hiên tức giận la lên:

- Ngươi... ngươi... Hắn vung chưởng đánh vào sau lưng Vi Tiểu Bảo. Vô Căn đạo nhân tiến lên một bước, vội vung chưởng đánh ra. Sầm một tiếng rùng rợn. Lục Cao Hiên bị hất lùi mấy bước. Vô Căn đạo nhân cũng lảo đảo người mấy cái. Lão quát:

- Lục Cao Hiên! Trước mặt giáo chủ mà ngươi dám hành hung giết người ư? Lục Cao Hiên sắc mặt lợt lạt, khom lưng nói:

- Xin giáo chủ tha tội. Thuộc hạ nghe tên tiểu tử này bịa chuyện thị phi, không nhẫn nại được nên đã có điều thất lễ. Hồng giáo chủ hắn dặng một tiếng, nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Thôi ngươi hãy đi nghỉ đi. Lão căn dặn Vô Căn đạo nhân:

- Xích Long sứ phải thân hành trông coi gã, không được để ai sát hại mà cũng không được để gã chạy loạn khắp nơi. Thằng nhỏ này rất nhiều ngụy kế, cần phải gia tâm đề phòng. Vô Căn đạo nhân khom lưng vâng lời. Mấy bữa liền suốt ngày Vi Tiểu Bảo ở trong khoang thuyền với Vô Căn đạo nhân. Sáng sớm gã nhìn thấy mặt trời mọc ở phía hữu con thuyền, chiều tối lại lặn

xuống mé tả. Con thuyền gã ngồi vẫn tiến về phía bắc. Một vài buổi đầu Vi Tiểu Bảo còn hy vọng Thi Lang cùng Hoàng Phủ đem quân rượt theo cứu mình. Về sau hắn chẳng trông mong gì nữa. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- "Ta nói nhăng nói càn một phen mà khiến cho giáo chủ cùng phu nhân mười phần đã tin đến tám, chín. Chỉ có vụ ta dẫn quân pháo kích đảo Thần Long là một đoạn hàm hồ, dù có do sự hảo tâm phát ra cũng chẳng khỏi phạm vào tội lỗi. May mà trái dưa lùn giả làm xác chết trôi đến lừa gạt ta lại chính là kế hoạch của Hồng giáo chủ đã nghĩ ra. Bằng không mà lão nổi cơn tức giận là cái mạng ta và quả dưa tròn ủng kia đã đi đời rồi. Không chừng chúng còn đem lão gia nấu thành một nồi súp "Bát Bảo Đông Qua" Rồi gã tự hỏi:

- Con thuyền này tiếp tục ngược lên phía bắc, không lẽ là đưa ta đến Liêu Đông? Gã đã dò hỏi Vô Căn đạo nhân mấy lần mà lão chỉ lạnh lùng đáp:

- Ta không biết. Vi Tiểu Bảo gợi chuyện thì Vô Căn đạo nhân đáp:

- Giáo chủ đã dặn ta không được nói gì với ngươi mà cũng không được cho ngươi dời khỏi khoang thuyêng một bước. Vi Tiểu Bảo buồn quá lại nghĩ tới Phương Di, miệng lẩm bẩm:

- Con quỉ chết đâm Phương Di kia hiển nhiên cũng ở thuyền này mà sao không thấy thị đến bầu bạn với lão gia để giải phiền? Gã nghĩ tới lần này bị Hồng giáo chủ bắt được cũng chỉ vì Phương Di dẫn dụ, liền tự nhủ:

- Chuyến này mà lão gia thoát được bước đường hiểm nghèo này mà còn đưa mắt ngó đến con quỉ chết đâm Phương Di thì lão gia chẳng phải họ Vi. Người ta mắc bẫy hai lần là nhiều, chẳng lẽ mình lại mắc hợm lần nữa cho thành quá tam ba bận ư? Nhưng gã nhớ đến dung nhan kiều diễm cùng vẻ mặt ôn nhu quyến rũ của Phương Di thì ngực lại đập loạn cả lên, tâm hồn không khỏi rạo rực. Chiếc chiến thuyền này vẫn tiếp tục đi lên phía bắc. Khí trời ngày thêm lạnh lẽo. Vô Căn đạo nhân nội lực thâm hậu, thừa sức chịu đựng, dù trời rét đến đâu lão vẫn thản nhiên. Vi Tiểu Bảo không chịu nổi, người gã run lên bần bật, hai hàm răng đập vào nhau canh cách. Thuyền đi thêm một ngày nữa. Gió bắc nổi lên rất dữ. Bầu trời bỗng mây đen kéo đến đen kịt rồi trời xuống tuyết rất lớn. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Rét thế này thì ta chết mất. Gã lẩm bẩm:

- Sách Ngạnh Đồ đại ca có đưa cho ta một chiếc áo bào bằng da điêu. Đáng tiếc là ta lại để ở đại doanh chứ không mang theo. Hỡi ơi! Nếu ta biết trước con Phương Di chết đâm kia đưa ta vào cạm bẫy thì ta mặc áo da điêu đến ôm lấy ả, bây giờ khỏi chết cóng dưới thuyền. Trời ơi! Băng phủ Bạch Long sứ! Thôi hỏng to rồi! Gã lại cười thầm tự nhủ:

- Nếu mình biết trước con Phương Di khốn kiếp lừa gạt thì khi nào lại chui đầu vào bẫy. Bọn bộ thuộc của Thần Long giáo cho dù võ công cao cường đến đâu cũng chẳng thể tấn công lên đảo Thông Cật mà bắt ta được. Thuyền đi tới nửa đêm, bỗng nghe thấy những tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Vi Tiểu Bảo chú ý lắng tai mới biết là những mảnh băng trên mặt biển va vào nhau mà phát ra thanh âm. Gã giật mình bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi! Nguy đến nơi rồi! Con thuyền này bị băng đóng lại giữa biển cả há chẳng hỏng bét? Vô Căn đạo nhân đáp:

- Thuyền đang ở ngoài khơi, nước biển không đóng lại thành băng được. Chúng ta sắp lên bờ

rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chúng ta đến Liêu Dông rồi ư? Vô Căn đạo nhân hắng dặng một tiếng chứ không trả lời. Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo mở cửa khoang thuyền nhìn ra ngoài thì chỉ thấy một màu trắng mịt mờ. Mặt biển đầy những mảnh băng trôi. Trên mặt băng đầy tuyết đọng. Lục địa đã nhìn thấy phía xa xa. Tối hôm ấy chiến thuyền bơi vào gần bờ rồi thả neo xuống. Sáng sớm hôm sau sẽ sang mủng nhỏ để lên bờ. Đêm đến Vi Tiểu Bảo sóng lòng dào dạt, suy luận rất nhiều. Gã nhớ lại thái độ của Hồng giáo chủ để ráng nghĩ xem lão định xử trí với gã bằng cách nào mà không sao suy đoán được. Nét mặt Hồng giáo chủ tựa hồ như đã tin lời gã, mà lại có vẻ như không tín nhiệm. Gã tự hỏi:

- Hồng giáo chủ đưa ta đến nơi trời đầy băng tuyết này làm gì? Gã không tìm ra được đáp án, nghĩ quanh nghĩ quẩn bất giác ngủ đi lúc nào không biết. Trong lúc mơ màng giấc điệp, Vi Tiểu Bảo thấy Phương Di ngồi bên cạnh. Gã vươn tay ra ôm lấy cô. Giữa lúc bàng hoàng gã nghe thấy cô bảo:

- Đừng làm nhộn. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mụ vợ chết đâm này! Ta cứ thích quấy phá chơi. Gã lại cảm thấy Phương Di bẹo vào bụng gã mấy cái. Vi Tiểu Bảo như mê như tỉnh, bỗng nghe người kia khẽ nói:

- Tướng công! Chúng ta phải trốn cho lẹ. Nghe phảng phất như tiếng Song Nhi. Vi Tiểu Bảo giật mình tỉnh táo lại ngay. Gã thấy mình đang ôm tấm thân mềm mại, nhưng ở trong bóng tối gã không nhìn rõ lài ai, gã tự hỏi:

- Đây là Phương Di hay Hồng phu nhân? Trên thuyền này chỉ có hai người đàn bà đó. Rồi gã tự nhủ:

- Bất luận là Phương Di hay Hồng phu nhân ta cũng cứ hôn đại một cái rồi sẽ liệu. Gã liền xoay người đang ôm trong lòng lại hôn vào miệng một cái. Người kia khẽ bật cười, quay đầu đi né tránh. Tiếng cười tuy nhỏ nhưng Vi Tiểu Bảo cũng nghe rõ là thanh âm Song Nhi. Gã vừa kinh ngạc vừa mừng thầm ghé miệng vào tai thị khẽ hỏi:

- Song Nhi! Sao cô lại ở đây? Song Nhi đáp:

- Chúng ta hãy trốn cho lẹ. Thủng thẳng tiểu tỳ sẽ nói cho tướng công hay. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta rét cóng muốn chết tới nơi. Cô mau chui vào trong chăn nằm với ta cho ấm rồi đến đâu thì đến. Song Nhi khẽ la lên:

- Hỡi ơi! Hảo tướng công! Tướng công chỉ ưa làm nhộn mà không biết chúng ta đang ở tình trạng nào. Vi Tiểu Bảo càng ôm chặt hơn hỏi:

- Trốn đi đâu bây giờ? Song Nhi đáp:

- Chúng ta chuồn ra đằng sau lái, xuống mủng nhỏ trèo vào bờ. Dù bọn chúng có phát giác cũng không đuổi kịp. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Diệu kế! Thật là diệu kế! Nhưng còn tên đạo sĩ thì sao? Song Nhi đáp:

- Hắn đã bị tiểu tỳ điểm huyệt, không nhúc nhích được nữa rồi. Hai người lén lút chuồn ra ngoài khoang. Một cơn gió lạnh quạt vào mặt. Toàn thân Vi Tiểu Bảo rét cóng cơ hồ không chịu nổi. Gã vội quay vào khoang thuyền lột áo của Vô Căn đạo nhân trùm lên người kín mít. Lúc này trời đầy mây xám xịt, trăng sao bị che lấp tối om. Tuyết vẫn xuống ào ào không ngớt. Hai người chuồn ra đằng lái, lắng tai nghe bốn mặt không một tiếng động. Thuyền bỏ neo rồi, bao nhiêu thủy thủ đã vào trong khoang ngủ kỹ. Song Nhi dắt tay Vi Tiểu Bảo đi từng bước ra mạn thuyền rồi bảo gã:

- Tiểu tỳ nhảy xuống trước rồi tướng công xuống sau. Thị đề khí nhẹ nhàng nhảy xuống chiếc mủng nhỏ buộc sau thuyền lớn. Nên biết những thuyền lớn cần nước sâu mới đi được. Vì thế thuyền nào cũng phải đem theo mủng nhỏ để vào bờ khi cần đổ bộ hoặc lúc thuyền lớn gặp lúc sóng gió hiểm nghèo, mủng nhỏ dùng vào việc chạy trốn cho toàn mạng. Song Nhi khinh công trác tuyệt, hạ xuống mủng nhỏ không một tiếng động. Vi Tiểu Bảo nhìn theo chỉ thấy tối đen, cũng đành nhắm mắt nhảy theo. Song Nhi đưa hai tay ra đỡ lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo. Thị xoay mình một cái cho giảm bớt lực đạo rồi mới đặt gã xuống. Giữa lúc ấy bỗng trong khoang thuyền lớn có tiếng quát:

- Ai đó? Chính là thanh âm Hồng giáo chủ. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi giật mình kinh hãi, nép mình xuống đáy mủng không dám lên tiếng. Lại có tiếng lách cách rồi ánh lửa từ trong khoang thuyền lớn chiếu ra ngoài. Song Nhi biết là Hồng giáo chủ đã nghe thấy tiếng động nên bật lửa điều tra. Thị vội cầm lấy mái chèo khuấy nước bơi đi. Nhưng vừa bơi được hai cái, tiếng Hồng giáo chủ quát vang:

- Ai đó? Cấm không được cử động. Tiếp theo cái mủng tròng trành không tiến về phía trước được nữa. Nguyên hai người sợ quá, lòng dạ bối rối quên chưa cởi dây buộc mủng nhỏ với thuyền lớn. Vi Tiểu Bảo hốt hoảng vươn tay định cởi dây. Tay gã đụng vào một vật lạnh ngắt, thì ra sợi dây lòi tói bằng sắt. Lại nghe trên thuyền lớn có tiếng người la hoảng:

- Bạch Long sứ không thấy đâu rồi.

- Thằng lỏi đó trốn mất rồi.

- Trốn đâu cho thoát? Rượt theo y mau! Rượt theo mau! Vi Tiểu Bảo rút đao trủy thủ chém mạnh một cái, "choang" một tiếng, dây lòi tói bị đứt liền. Con mủng nhỏ lập tức vọt đi. Bọn Hồng giáo chủ, Cao Tôn Giả, Uỷ Tôn Giả, Lục Cao Hiên và Vô Căn đạo nhân lúc này đã được giải khai huyệt đạo nghe tiếng động chạy cả ra đằng sau thuyền. Dưới ánh băng tuyết phản chiếu, mọi người ngó thấy bóng lờ mờ của cái mủng nhỏ đã dời xa thuyền lớn mấy trượng. Hồng giáo chủ tức giận vô cùng, lão chụp vội lấy một mảnh gỗ ở cạnh thuyền nhằm chiếc mủng nhỏ liệng mạnh ra. Nội lực của lão tuy mãnh liệt nhưng mảnh gỗ quá nhẹ, vọt tới cách mủng chừng hai thước đã rơi tõm xuống biển. Ban đầu bọn Lục Cao Hiên, Vô Căn đạo nhân chưa hiểu rõ chỗ dụng ý của giáo chủ, không dám thiện tiện phóng ám khí ra, vì sợ đả thương Bạch Long sứ là phải chịu trách nhiệm. Sau chúng thấy giáo chủ nổi lôi đình lượm mảnh gỗ ở mạn thuyền liệng ra mới biết rõ tâm ý của lão. Chúng liền lấy ám khí trong người hăm hở phát xạ. Nhưng đã chậm mất một chút. Con mủng nhỏ đã đi xa thêm được mấy trượng. Những thứ ám khí nhỏ bé tầm thường không thể bắn tới nơi được. Còn những thứ cung tên, cương tiêu, phi hoàng thạch lại không mang theo. Mọi người đành lấy độc châm, tụ tiễn tới tấp liệng xuống biển. Cao Tôn Giả lên tiếng:

- Thằng lỏi này thật giảo quyệt. Ta đã biết rõ hắn không phải hảo nhân nên muốn chém phứt gã cho rồi. Để gã sống là tự rước lấy phiền não vào mình. Hồng giáo chủ đang tức giận đến cực điểm, lại nghe Cao Tôn Giả nói móc mấy câu, hiển nhiên có ý chê lão xét việc không minh khiến lão không nhịn được nữa, vươn tay trái ra nắm cổ Cao Tôn Giả quát:

- Mau đi bắt gã về đây cho ta! Tay trái lão giơ Cao Tôn Giả nhấc bổng lên không trung. Tay mặt lão tóm lấy đít hắn, gầm lên:

- Xuống mau đi! Lão đưa hai tay về phía sau để lấy đà rồi vận nội lực toàn thân vào cánh tay liệng mạnh về phía trước. Cao Tôn Giả khác nào trái banh thịt đằng vân giá vũ nhằm thẳng về phía mủng nhỏ bay tới. Song Nhi càng hết sức bơi thuyền. Vi Tiểu Bảo la hoảng:

- Trời ơi! Nguy to rồi! Đạn bằng thịt người đang bắn tới đó. Tiếng la chưa dứt thì đã nghe đánh "ùm" một tiếng. Cao Tôn Giả rớt xuống biển. Chỗ hắn té xuống chỉ cách cái mủng chừng hai thước, đủ tỏ luồng lực đạo của Hồng giáo chủ mãnh liệt phi thường. Cao Tôn Giả vọt lại, tay trái bám vào cạnh mủng. Song Nhi giơ mái chèo lên, hết sức giáng xuống đầu Cao Tôn Giả. Cao Tôn Giả ráng nhịn đau, chỉ khẽ rên một tiếng. Tay mặt hắn vẫn bám chặt cạnh mủng. Song Nhi cực kỳ nóng nẩy, vận hết sức bồi thêm nhát nữa. Một tiếng "chát" vang lên. Cái mái chèo bằng gỗ đã gẫy làm hai đoạn. Con mủng nhỏ lập tức quay ngang trên mặt biển. Cao Tôn Giả đầu óc hôn mê, lắc mình mấy cái. Vi Tiểu Bảo cầm trủy thủ lia một cái. Năm ngón tay trái của Cao Tôn Giả đều đứt hết. Hắn không chống được nữa phải buông tay mặt ra. Người hắn lập lờ trên mặt biển, miệng vẫn lớn tiếng chửi bới. Song Nhi vội chụp lấy mái chèo còn lại hết sức bơi cho lẹ. Con mủng nhỏ chạy thẳng vào bờ. Thị bơi một lúc nữa thì thấy cách thuyền lớn đã xa, bên định muốn rượt theo cũng không kịp nữa. Trên thuyền lớn chỉ đem theo một con mủng nhỏ, lại bị Vi Tiểu Bảo và Song Nhi sử dụng chạy trốn mất rồi. Bọn Hồng giáo chủ dù võ công cao thâm đến đâu thì gặp lúc trời lạnh thấu xương này cũng không dám nhảy xuống nước bơi lội đuổi theo. Vả lại sức người bơi lội dù mau lẹ đến đâu cũng không thể rượt kịp cái mủng nhỏ đã chèo đi xa đến mấy chục trượng. Vi Tiểu Bảo cũng lượm tấm ván nhỏ dưới đáy mủng làm mái chèo để giúp sức Song Nhi bơi mủng đi cho lẹ. Con mủng nhỏ tiến về phía trước, vẫn vẳng nghe thanh âm mọi người la hét ầm ỹ, chửi bới om sòm. Sau một lúc nữa, gió bấc thổi mạnh lấn át cả thanh âm trên thuyền lớn không nghe thấy gì nữa. Vi Tiểu Bảo thở phào một tiếng nói:

- Tạ ơn trời phật! Thế là phen này ta lại thoát hiểm. Hai người ra sức chèo thuyền chừng nửa giờ mới áp mạn vào bờ. Song Nhi nhảy xuống, nước ngập đến đầu gối. Thị cầm lấy đầu dây lòi tói kéo mủng lên cạn, nói:

- Được rồi! Vi Tiểu Bảo nhún mình nhảy vọt lên bờ, miệng hô lớn:

- Đại công cáo thành! Song Nhi thấy gã hô câu này biết là gã sắp hôn ẩu liền cười khúc khích lùi lại mấy bước nói:

- Tướng công đừng làm nhộn nữa. Chúng ta phải chạy cho mau không thì bọn Hồng giáo chủ đuổi kịp mất. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, chau mày hỏi:

- Không hiểu nơi đây là địa phương quỉ quái gì? Gã đảo mắt nhìn quanh bốn phía chỉ thấy một màu tuyết đọng trắng xóa, một giải bình nguyên bát ngát không biết đâu là bến bờ. Trời đang đêm tối nên chẳng ngó thấy vật gì khác. Song Nhi hỏi lại:

- Tiểu tỳ cũng không biết đây là địa phương nào. Tướng công! Chúng ta chạy trốn đi đâu bây

giờ? Võ công thị so với Vi Tiểu Bảo còn cao thâm hơn nhiều, nhưng cơ trí lại chưa bằng gã. Lúc này Vi Tiểu Bảo rét quá, người run lên bần bật, tưởng chừng như khối óc cũng đông lại, chẳng nghĩ ra được kế hoạch gì. Gã tức mình cất tiếng thoá mạ:

- Tổ bà nó! Chỉ tại con đượi chết đâm Phương Di khốn kiếp mà đưa đến chỗ đất tuyết này cho chúng ta phải chết cóng. Song Nhi an ủi gã:

- Chúng ta đi thôi. Cứ chạy một hồi là người sẽ nóng lên, ám áp trở lại. Hai người nắm tay nhau chạy sâu vào trong vùng đất tuyết. Nơi đây tuyết đọng dầy hơn một thước. Hai người đạp chân xuống bị tuyết lấp hết cẳng chân, cất bước thật khó khăn. Vi Tiểu Bảo tuy cực kỳ khổ sở, nhưng nghĩ tới bọn Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, tất có cách đuổi theo lên bờ mà hai người còn để lại vết chân rất sâu thì chạy đâu cho thoát? Gã nghĩ rằng dù mình có trốn chạy đến mấy ngày rồi vẫn sợ định nhân rượt theo bắt lại. Vì thế gã không dám dừng chân lúc nào, cố sức cất bước đi hoài. Gã hỏi Song Nhi tại sao cũng ở trong thuyền thì thị kể cho hay: Hôm ấy ngó thấy Phương Di rồi, Vi Tiểu Bảo qua bên thuyền cô nói chuyện. Song Nhi vẫn theo sau gã. Khi Vi Tiểu Bảo bị bắt, mọi người đều chú ý vào gã. Song Nhi rất khôn ngoan cơ biến, thị liền ẩn vào đằng lái thuyền. Chiến thuyền này là của quân Thanh do người của Thần Long đảo đoạt được. Trong thuyền còn khá nhiều quan binh Kiêu Kỵ doanh. Song Nhi vẫn mặc theo sắc phục của họ, trà trộn vào đám quân Thanh nên không bị ai phát giác. Khi chiến thuyền chạy gần đến bờ, Song Nhi nhân lúc đêm tối yên tĩnh mới lẻn vào cứu Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nức nở khen thị là người thông minh mưu trí rồi nói:

- Con Phương Di khốn kiếp chuyên lừa gạt để hại ta. Còn Song Nhi là cô gái rất ngoan ngoãn lúc nào cũng hết sức cứu mạng ta. Ta quyết ruồng bỏ con ác phụ kia để lấy cô làm vợ. Song Nhi đang dắt tay Vi Tiểu Bảo, nghe gã nói câu này vội buông tay ra, tránh xa mấy bước rồi đáp:

- Tiểu tỳ là một tên tiểu nha đầu của tướng công, dĩ nhiên phải hết lòng hết dạ phục thị tướng công cho hết đạo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta được một tên tiểu nha đầu như cô là kiếp trước dày công tu hành, gõ thủng bốn bảy hai tám cái mõ, niệm thuộc làu ba bảy hai mốt bộ chân kinh, nên kiếp này mới được hưởng phúc lành như vậy. Song Nhi cười khanh khách nói:

- Lý thuyết của tướng công lúc nào cũng hay quá. Hai người tiếp tục đi cho đến lúc trời sáng, cách bờ biển khá xa rồi mới quay đầu nhìn lại thấy hai hàng bước chân rõ mồn một kéo dài ra tận đằng xa. Hai người lại nhìn về phía trước thấy khu bình nguyên này tựa hồ vĩnh viễn vô cùng tận. Hiện giờ bọn Hồng giáo chủ tuy chưa đuổi tới nhưng xem chừng chỉ là vấn đề thời gian chóng hay chậm mà thôi. Vi Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi nói:

- Dù chúng ta chạy suốt mười ngày mười đêm đi nữa vẫn bị bọn họ đuổi kịp. Song Nhi trỏ tay về mé hữu nói:

- Bên này dường như có rừng cây. Chúng ta tiến vào rừng rồi thì bọn Hồng giáo chủ khó mà tìm thấy. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nếu là rừng cây thì tuyệt lắm. Nhưng ta coi thì dường như không phải. Hai người nhằm về phía đống tuyết cao lù lù nhô lên hết sức chạy thẳng tới. Chạy chừng hơn một giờ mới nhìn rõ đây chỉ là một trái gò trong bình nguyên chứ chẳng phải rừng cây. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta thử đến phía sau trái gò kia coi xem, hoặc giả có chỗ nào ẩn nấp được chăng? Gã chạy đến bây giờ là nhọc mệt quá rồi, không tự chủ được nữa, miệng thở hồng hộc. Hai người lại đi chừng nửa giờ nữa mới đến phía sau trái gò. Lúc ngửng đầu nhìn ra xa vẫn chỉ thấy một màu trắng xóa mênh mông bát ngát chẳng khác gì một biển tuyết lớn, không có chỗ nào khả dĩ ẩn thân cho kín được. Vi Tiểu Bảo đã sức cùng lực kiệt, bụng lại đói meo, nằm lăn xuống đất tuyết. Gã năn nỉ:

- Hảo Song Nhi! Nếu cô không cho ta ôm lấy và hôn một cái thì chẳng còn hơi sức đâu mà đi được nữa. Song Nhi thẹn đỏ mặt lên đã toan chiều lòng gã. Nhưng thị lại cảm thấy vụ này thật không ổn chút nào. Thị còn đang ngần ngừ chưa biết làm thế nào, bỗng nghe phía sau có tiếng động lạch cạch.

Hồi 171 - Núi Lộc Đỉnh Cường Nhân Chiếm Đóng

Hai người quay đầu nhìn lại thấy bảy, tám con hươu lớn đang từ bên kia trái đồi chạy nhanh đến. Vi Tiểu Bảo cả mừng hỏi:

- Ta đang đói bụng đây. Có cách nào bắt được một con giết chết lấy thịt nướng ăn không? Song Nhi đáp:

- Để nô tỳ thử coi. Đột nhiên thị tung mình nhảy vọt về phía bầy hươu. Ngờ đâu, bầy hươu này là giống Mai Hoa Lộc, chân rất dài, chạy nhảy nhanh như bay. Chúng vừa xoay mình vọt đi đã ra xa mấy chục trượng, sức người không đuổi kịp. Song Nhi lắc đầu nói:

- Đành chịu thôi, chẳng tài nào đuổi kịp chúng. Giống Mai Hoa Lộc này không sợ người. Chúng thấy Song Nhi dừng bước liền quay đầu lại ngó. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta nằm xuống đất giả chết thử coi chúng có trở lại không? Song Nhi cười đáp:

- Hay lắm! Để tiểu tỳ thử coi. Thị nói rồi nằm xuống đất tuyết. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta đã chết rồi. Cô vợ ta là Song Nhi cũng chết theo. Cả hai vợ chồng đã mai táng vào trong phần mộ, không nhúc nhích được nữa. Ta cùng hảo Song Nhi sinh được tám trai chín gái. Bọn chúng đang ở trước mộ khóc rống lên: "Hỡi cha ơi là mẹ ơi!..." Song Nhi không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích. Mặt thẹn đỏ bừng, thị cãi:

- Ai sinh với tướng công hồi nào mà lắm trai nhiều gái thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Tám trai, chín gái nhiều quá thì ba trai, ba gái vậy. Song Nhi lại cười nói:

- Không... Không... Quả nhiên hai người thấy mấy con Mai Hoa Lộc trở lại bên mình dòm ngó, dường như chúng rất hiếu kỳ. Nguyên trong loài động vật thì giống hươu trí tuệ kém nhất, thua cả những giống khuyển, mã, hồ ky rất nhiều. Vì thế người ta mới có câu: "Ngu như lợn, dại như hươu". Mấy con Mai Hoa Lộc cúi xuống ngửi vào mặt Vi Tiểu Bảo và Song Nhi kêu be be. Vi Tiểu Bảo hô:

- Động thủ! Gã nhảy vọt lên, ngồi trên lưng một con, hai tay ôm chặt lấy cổ nó. Song Nhi cũng nhẹ nhàng nhảy lên cưỡi một con khác. Bầy hươu tung vó chạy đi. Song Nhi la hoảng:

- Tướng công lấy đao trủy thủ đâm nó chết đi! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không nên giết vội. Chúng ta hãy cưỡi hươu chạy trốn thì bọn Hồng giáo chủ không đuổi kịp được. Song Nhi nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Nhưng đừng để tán lạc nhau. Thị rất lo mỗi con hươu chạy đi một ngả thất lạc nhau thì nguy quá. May ở chỗ Mai Hoa Lộc tính thích hợp quần. Tám con hươu lớn vẫn quần tụ với nhau mà chạy. Bầy hươu vừa chạy được một lúc, lại có bảy, tám con nữa đến nhập bọn. Giống hươu này mình cao chân dài, chạy nhanh chẳng kém gì tuấn mã, có điều người cưỡi hươu bị chấn động kịch liệt. Bầy hươu chạy một mạch về hướng tây bắc xa đến mấy dặm mới đi thong thả lại. Hai con có người cưỡi trên lưng thỉnh thoảng lại dùng sức mạnh nhảy tung lên để hất

xuống. Nhưng Vi Tiểu Bảo và Song Nhi hai tay ôm ghì lấy cổ hươu, cố chết nhất định không chịu buông ra. Vi Tiểu Bảo hô:

- Ráng mà giữ thật chặt. Nhảy xuống là không cưỡi lên được nữa đâu. Chúng ta trốn chạy càng xa càng tốt. Cái đó kêu bằng: "Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, hoạt lộc nan truy". Hai người đói quá đầu nhức mắt hoa, mà vẫn một tay ôm cổ, một tay nắm chặt sừng hươu, để mặc chúng chạy trong khu bình nguyên bát ngát đầy tuyết phủ. Hai người biết rằng bầy hươu chạy thêm một khắc là cách xa Hồng giáo chủ thêm một đoạn đường và bớt được thêm một phần nguy hiểm. Chiều hôm ấy, bầy hươu tiến vào trong một khu rừng rậm. Vi Tiểu Bảo mừng quá reo lên:

- Hay lắm! Chúng ta xuống đây thôi! Gã vừa nói vừa rút trủy thủ đâm vào cổ con hươu mình cưỡi. Nó chạy thêm mấy bước nữa rồi ngã lăn ra. Song Nhi nói:

- Giết một con đủ ăn rồi. Tiểu tỳ tha cho con này. Dứt lời, thị từ trên lưng hươu nhảy xuống. Vi Tiểu Bảo sức cùng lực kiệt, tưởng chừng bao nhiêu khớp xương trong mình đều trật khớp. Gã nằm xuống đất mà thở hồng hộc, rồi kề miệng vào bên vết thương ở cổ con hươu cho huyết nó chảy vào. Gã uống ừng ực một hồi rồi la gọi:

- Song Nhi! Lại đây mà uống. Gã uống khá nhiều huyết hươu vào bụng, liền thấy tinh thần phấn khởi. Một lúc sau, trong người dần dần cảm thấy ấm áp. Song Nhi uống huyết rồi, cầm đao trủy thủ chặt một đùi hươu. Thị lượm cành khô đốt lửa lên vừa nướng đùi hươu vừa nói:

- Hươu ơi là hươu! Ngươi cứu mạng cho bọn ta, mà bọn ta lại giết ngươi ăn thịt, thật là tệ bạc với ngươi quá! Hai người ăn hết một đùi hươu nướng thấy trong lòng cao hứng, khí lực gia tăng gấp bội Vi Tiểu Bảo nói:

- Hảo Song Nhi! Ta cùng cô ở trong rừng này làm một cặp liệp công, liệp bà

(ông đi săn, bà đi săn) không trở về Bắc Kinh nữa. Song Nhi cúi đầu xuống đáp:

- Tướng công đi tới đâu, nô tỳ cũng theo tới đó mà hầu hạ. Tướng công muốn trở về Bắc Kinh làm quan lớn cũng được, hay ở đây làm nhà săn bắn cũng vậy, thủy chung nô tỳ vẫn là một tên tiểu nha đầu của tướng công. Dưới ánh lửa cháy bừng bừng, Vi Tiểu Bảo ngó thấy gương mặt Song Nhi hồng hào càng lộ vẻ khả ái, liền cười hỏi:

- Bây giờ chúng ta ở tình trạng này không hiểu đã "Đại công cáo thành" chưa? Song Nhi nghe gã nói đến Đại công cáo thành biết là gã sắp hôn ẩu, bất giác la lên một tiếng "úi chà" rồi nhảy tót lên ngọn cây tùng vừa cười vừa đáp:

- Không được! Không được! Đêm hôm ấy hai người nằm cuộn mình thu lu bên đống lửa ngủ một giấc ngon lành. Sáng hôm sau, Song Nhi trở dậy lại nướng thịt hươu. Hai người ăn no một bữa rồi thị lột da hươu làm cho Vi Tiểu Bảo một tấm áo. Cái mũ đội trên đầu hôm trước lúc cưỡi hươu chạy đã bị rớt mất. Song Nhi lại làm cho gã một cái mũ bằng da hươu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hôm qua chúng ta chạy suốt một ngày, bây giờ bọn Hồng giáo chủ khó mà tìm được tới nơi, nhưng ta cảm thấy còn nguy hiểm. Hay hơn hết là chúng ta lại cưỡi Mai Hoa Lộc chạy lên phía Bắc ba bốn ngày nữa thì rồi "Vi giáo chủ" mới vĩnh hưởng tiên phúc và "Song Nhi phu nhân" thọ dữ thiên tề được. Song Nhi cười hỏi:

- Song Nhi phu nhân gì đó nghe không lọt tai. Còn muốn cưỡi hươu thì dễ lắm. Tướng công thử nhìn ra đằng trước có phải bầy hươu đã tới kia không? Quả nhiên Vi Tiểu Bảo ngó thấy một bầy cả hươu lớn hươu nhỏ đến ngoài hai chục con từ mé đông lội tuyết đi tới. Con nào cũng cất cổ cao nghền nghễu để gặm lá non. Khu rừng rậm này ít vết chân người. Bầy hươu ngó thấy Vi Tiểu Bảo và Song Nhi vẫn chẳng sợ hãi chi hết. Song Nhi nói:

- Bầy hươu này rất hiền lành, ta không nên giết hại chúng. Con hươu lớn giết hôm qua hãy còn thịt ăn được mười mấy ngày. Thị liền chặt thịt hươu ra từng miếng gói cả vào với phần da còn lại thành hai bộc. Thị cùng Vi Tiểu Bảo chia nhau khoác lên vai, từ từ đi về phía bầy hươu. Vi Tiểu Bảo đưa tay sờ lưng một con hươu lớn. Nó chẳng sợ hãi gì, còn quay lại liếm vào mặt gã. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Trời ơi! Con hươu này "Đại công cáo thành" với ta rồi. Song Nhi cười khúc khích nói:

- Tướng công cưỡi lên lưng nó đi! Hai người cùng nhảy lên lưng hươu. Bấy giờ hai con hươu mới giật mình kinh hãi, tung vó chạy về phía trước. Cả bầy hươu thủy chung vẫn chạy trong khu rừng rậm. Vi Tiểu Bảo biết cưỡi hươu không phải là việc khó, cứ ngồi trên lưng để nó chạy chừng hai giờ rồi cùng Song Nhi nhảy xuống, thả cho chúng đi tự nhiên. Hai người nhận định phương hướng và bảo nhau cứ chạy ngược lên phía bắc là càng đi càng xa cách Hồng giáo chủ. Hai người liền cưỡi hươu cho nó chạy theo khu rừng ngược lên phía bắc hơn mười ngày nữa. Những lúc không gặp hươu lại từ từ đi bộ. Đói thì ngồi lại lấy thịt hươu nướng ăn. Về sau, những quần áo mặc trong mình bị gai cào rách hết,hai người đều lấy mũ áo da hươu mặc thay vào. Cả giầy cũng làm bằng da hươu. Một hôm Vi Tiểu Bảo và Song Nhi ra khỏi khu rừng lớn, bỗng nghe tiếng sóng vỗ bì bõm. Hai người đi một lúc nữa thì đến bờ một con sông lớn. Nước sông chảy cuồn cuộn. Hai người đi trong rừng rậm mười mấy bữa, đột nhiên thấy cảnh sông nước, bất giác trong lòng khoan khoái. Hai người đang theo ven sông ngược lên phía bắc, bỗng gặp ba hán tử mình mặc áo da thú, tay cầm thuổng cuốc, đinh ba, ra kiểu người đi săn. Qua một thời gian khá lâu, Vi Tiểu Bảo lại được gặp người, lòng mừng hớn hở, vội tiến lên đón chào rồi hỏi:

- Các vị đại ca đi đâu đó? Một hán tử lối ngoài bốn chục tuổi đáp:

- Bọn ta đến thị tập ở bờ sông Mẫu Đơn. Khẩu âm hắn rất quái dị. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sông Mẫu Đơn ở phía nào? Bọn tại hạ đi lạc đường rồi. Bây giờ được theo ba vị đại ca thật may quá. Thế rồi hai người nhập bọn đi với họ, thỉnh thoảng lại gợi chuyện nói mấy câu. Nguyên ba hán tử này là người Thông Cổ Tư, chuyên sinh nhai bằng nghề săn bắn và đào củ sâm, thường đến thị tập ở bờ sông Mẫu Đơn. Vì họ có buôn bán giao dịch với người Hán nên biết ít nhiều Hán ngữ. Khi đến tòa thị tập lớn bên bờ sông Mẫu Đơn, Vi Tiểu Bảo sờ bên mình nay còn được mấy lạng bạc, liền vào tửu quán, mời ba người Thông Cổ Tư uống tượu. Năm người đang uống rượu, bỗng nghe bàn bên cạnh có người lên tiếng:

- Ông bạn lấy được "cây bổng" này dĩ nhiên là khá lắm rồi. Nhưng năm trước ta đã đào ở Hô Mã Nhĩ Oa Tập Sơn một cây còn già hơn của ông bạn đến năm chục năm... Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi tuy chưa hiểu họ nói chuyện gì, nhưng vừa nghe đến tên "Hô Mã Nhĩ Oa Tập Sơn" bất giác chấn động tâm thần, đưa mắt nhìn nhau. Khi hai người ngó sang bàn bên thì thấy hai lão hán ngồi đó đang nói chuyện với nhau. Một lão tay cầm con nhân sâm đang ngắm nghía. Bây giờ hai người mới hiểu "cây bổng" mà họ nói đó tức là con nhân sâm kia. Vi Tiểu Bảo móc ra một đĩnh bạc đưa cho tửu bảo và sai y lấy nhiều rượu thịt. Gã còn bảo chặt một khay thịt bò lớn và hai cân

rượu đưa sang bàn bên cạnh. Hai người khách kia rất lấy làm kỳ, không hiểu sao nhà săn bắn nhỏ tuổi này lại hiếu khách đến thế? Chúng liền đứng lên cảm ơn không ngớt miệng. Vi Tiểu Bảo qua bàn bên mời khách uống mấy chung rượu. Gã là người lém mép, chỉ nói vài ba câu chuyện là hỏi ngay được núi Hô Mã Nhĩ Oa Tập Sơn ở chỗ nào? Té ra núi này còn cách đây mấy ngàn dặm về phía bắc. Vi Tiểu Bảo liền gọi Song Nhi sang để hỏi cho biết rõ những núi sông khác trên bản đồ. Hai người khách nhất nhất chỉ điểm phương vị ở đâu, gần xa thế nào, quả đúng như trên địa đồ không sai một chút. Cơm no rượu say rồi, Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi từ biệt mấy người Thông Cổ Tư và hai ông khách rồi ra đi. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Núi Lộc Đỉnh còn cách đây đến mấy ngàn dặm. Ta cứ thủng thỉnh lên tới đó để đào lấy bảo vật. Thực ra đào được bảo vật hay không, gã cũng chẳng quan tâm, gã chỉ sợ bọn Hồng giáo chủ đuổi tới. Vi Tiểu Bảo cho là bọn Hồng giáo chủ ở phương nam, nếu gã lên phía bắc mấy ngàn dặm nữa thì chẳng thể kiếm thấy được. Rồi gã tự nhủ:

- Ta cùng Song Nhi ở chốn hoang sơn dã lĩnh, mấy chục năm, chờ Hồng giáo chủ già rồi chết đi, ta sẽ trở về. Chẳng lẽ lão thọ dữ thiên tề con mẹ nó thật ư? Bên mình mang theo rất nhiều ngân phiếu, Vi Tiểu Bảo liền mướn một cỗ xe lớn để cùng Song Nhi ngồi đi ngược lên phía bắc. Gã vẫn lo Hồng giáo chủ đuổi tới, nên cứ đội mũ mặc áo da hươu, lại lấy than bôi lên mặt cho đen nhẻm, đề phòng khi gặp Hồng giáo chủ thì lão cũng không thể nhận ra được. Vi Tiểu Bảo ngồi trong xe chuyện trò vui vẻ với Song Nhi. Thỉnh thoảng gã lại "Đại công cáo thành" một cái. Trong quãng thời gian này gã sinh hoạt rất thung dung khoan khoái. Hai người ngồi xe đi được trên hai chục ngày, càng ngược lên phía bắc trời càng gió lạnh. Trên đường băng đóng tuyết đọng, xe không đi được. Hai người liền bỏ xe cưỡi ngựa tiếp tục cuộc hành trình. Về sau cưỡi ngựa cũng không đi được nữa, Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi đành đi bộ ở trong rừng hay ngoài cánh đồng đầy tuyết phủ. May ở chỗ Vi Tiểu Bảo mượn tiếng là đi tìm báu vật, mà thật ra gã đi lánh nạn. Gã thấy những nơi sơn cùng ác thủy, bốn mặt không một bóng người lại càng yên dạ. Song Nhi trí nhớ rất giỏi, thị cứ theo phương vị vẽ trên bản đồ thủng thẳng tiến về phía bắc. Khi gặp người săn bắn hay khách đi đào củ sâm thị lại hỏi thăm địa danh để đối chiếu với bản đồ xem có đúng hay không. Chỗ vẽ tám khuyên tròn khác mầu sắc tức là nơi Lộc Đỉnh Sơn tọa lạc. Địa phương này ở chỗ hợp lưu hai con sông lớn. Một hôm đi gần tới nơi, hai người đang dắt tay nhau tiến bước trong khu rừng tùng, đột nhiên về mé đông bắc nghe tiếng nổ "đoàng đoàng" thật lớn. Đúng là tiếng hỏa khí phát xạ. Vi Tiểu Bảo hoảng hồn la lên:

- Trời ơi! Nguy to rồi! Hồng giáo chủ đã đuổi tới nơi. Gã vội kéo Song Nhi ẩn vào phía sau bụi cỏ rậm. Tiếp theo, lại nghe tiếng mười mấy người gầm thét chạy tới và tiếng vó ngựa dồn dập. Vi Tiểu Bảo vẫn nơm nớp lo sợ bọn Hồng giáo chủ rượt theo để bắt gã rút xương lột da. Bây giờ gã nhận ra nhừng thanh âm này dường như không liên quan đến Hồng giáo chủ, mới yên dạ. Gã đứng trong bụi cỏ rậm nhìn ra xa thấy mười mấy nhà săn bán người Thông Cổ Tư vừa la vừa chạy thục mạng. Lại nghe những tiếng "đoàng đoàng" tiếp tục nổi lên không ngớt. Mấy nhà săn bắn kia ngã lăn xuống đất, lăn lộn mấy vòng rồi chết ngoẻo. Người nào cũng mình đẫm máu tươi. Vi Tiểu Bảo nắm tay Song Nhi, miệng lẩm bẩm:

- Đây là súng nổ của bọn quỉ sứ ngoại quốc. Tiếng vó ngựa vang lên! Bảy tám người kỵ mã ào ào xông tới. Những người ngồi trên lưng ngựa đều râu vàng mắt biếc, quả là bọn quan binh ngoại quốc. Tên nào cũng thân thể cao lớn, tướng mạo hung dữ. Tên thì tay cầm đao, tên thì cầm súng. Chúng vung đao lên chém bừa bãi. Chỉ trong khoảnh khắc, bao nhiêu nhà săn bắn Thông Cổ Tư chưa chết đều bị giết hết. Bọn quan binh ngoại quốc nổi lên tràng cười hô hố. Chúng

xuống ngựa xục tìm trong mình những xác chết để lấy đồ vật là những tấm da điêu và bảy tám con ngân hồ. Chúng nói lý la lý lố một hồi rồi lên ngựa bỏ đi. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa, mặt xám như tro tàn, cắt không còn hột máu. Khi hai người nghe tiếng vó ngựa đi xa rồi mới lóp ngóp từ trong bụi cỏ chậm chạp bước ra. Lúc nhìn đến những người Thông Cổ Tư thì thấy họ chết hết chẳng còn một ai sống sót. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi ngơ ngác nhìn nhau, đều nhận ra người kia khủng khiếp đến cực điểm. Vi Tiểu Bảo cất tiếng run run khẽ nói:

- Đây là hành động của bọn cường đạo quỉ sứ người ngoại quốc. Song Nhi đáp:

- Chúng còn hung tợn hơn cả quân cường đạo.. Chúng đã cướp đoạt đồ vật của người ta, lại còn sát nhân một cách rất tàn nhẫn. Vi Tiểu Bảo sực nhớ ra chuyện gì, bỗng cất tiếng hỏi:

- Sao lại có bọn cường đạo nước ngoài đến đây? Hay là Ngô Tam Quế đã nổi lên tạo phản? Nguyên gã biết Ngô Tam Quế ước hẹn với nước La Sát khi dấy binh tạo phản thì mặt dưới từ Vân Nam kéo quân đánh ngược lên, đồng thời nước La Sát tấn công từ mặt bắc xuống, nên gã ngờ đây là cuộc tạo phản của Ngô Tam Quế gây ra. Vi Tiểu Bảo đột nhiên thấy quan binh ngoại quốc kéo đến, gã hỏi vậy rồi lẩm bẩm:

- Mấy chục bữa nay, ta không được nghe tin tức bên ngoài, không chừng đúng là tên đại hán gian đó đã động thủ. Gã nghĩ tới binh mã dưới trướng Ngô Tam Quế người nhiều thế mạnh thì không khỏi lo thay cho tiểu Hoàng đế. Gã ngó bộ thi thể nằm dưới đất lòng buồn rười rượi. Song Nhi thở dài nói:

- Những người đi săn này thật là đáng thương! ở nhà bọn họ còn có cha mẹ vợ con đang chờ đợi, có biết đâu họ đã chết ngoẻo không trở về được nữa. Vi Tiểu Bảo đột nhiên ồ lên một tiếng rồi nói:

- Ta muốn gặp tiểu Hoàng đế. Song Nhi rất lấy làm kỳ hỏi lại:

- Tướng công bảo sao? Muốn gặp tiểu Hoàng đế ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Ngô Tam Quế dấy binh tạo phản, tiểu Hoàng đế nhất định có nhiều việc cần bàn định với ta. Dù ta chẳng nghĩ được mưu kế gì thì cũng nói chuyện cho ngài giải muộn. Vậy chúng ta phải trở về Bắc Kinh. Song Nhi ngơ ngác hỏi:

- Không lên Lộc Đỉnh Sơn nữa ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lần này chưa đi được, chuyến sau sẽ tới đó. Nên biết gã tuy là người tham tài, nhưng đã tích trữ rất nhiều tiền bạc châu báu, tha hồ xài suốt đời cũng không hết. Gã nghĩ tới Lộc Đỉnh Sơn là chỗ long mạch của nhà Vua, thực tình gã không muốn đào xuống để kiếm báu vật, vì sợ làm đứt long mạch, có thể nguy hại đến tính mạng của tiểu Hoàng đế. Trước kia gã hăm hở lấy những mảnh giấy vụn trong pho Tứ thập nhị chương kinh, trong lòng rất sốt sắng mong giáp lại thành bản đồ để tra cho biết danh tự núi sông, nhưng khi tới Lộc Đỉnh Sơn thì gã lại ngấm ngầm sợ hãi, chỉ tìm cách để dời khỏi trái núi này càng xa càng tốt. Nếu bảo gã thực tình vì lòng nghĩa khí đối với Vua Khang Hy thì cái đó chưa chắc đã đúng, có điều đào núi Lộc Đỉnh để tìm báu vật là một công cuộc lớn lao quá. Huống chi bên gã chỉ có một mình Song Nhi. Bây giờ công việc tới nơi, gã đâm ra khiếp đảm. Giả tỷ gã đem theo mấy ngàn quan binh ở Kiêu Kỵ Doanh thì không chừng hắn đã cao hứng hô lớn:

- Tổ bà nó! Hãy kéo quân lên Lộc Đỉnh Sơn ngay! Song Nhi chẳng có chủ ý gì hết. Dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo hạ lệnh thế nào là thị tuân theo như vậy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta trở về Bắc Kinh, đừng để bọn cường đạo ngoại quốc chạm trán. Hãy trở ra bờ sông để coi xem có thuyền bè gì không? Hai người liền chuồn ra rừng cây, đi về phía đông. Hai người đi đến lúc xế chiều thì tới bờ con sông lớn và đã ngó thấy một tòa thành ở phía xa xa. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Ta hãy vào trong thành rồi mướn thuyền hay mua ngựa cũng được. Có tiền thì việc gì chẳng xong? Gã rảo bước đi ngay. Đi chừng vài dặm lại thấy một con sông lớn từ phía tây bắc uốn khúc chảy tới, hợp lưu với dòng sông này. Tai nghe sóng vỗ bì bòm. Song Nhi bỗng lên tiếng:

- Bẩm tướng công! Đây là hợp lưu của hai sông A Mục Nhĩ Hà và Hắc Long Giang. Chỗ kia... đúng là Lộc Đỉnh Sơn rồi. Thị vừa nói vừa giơ tay trỏ về phía tòa thành. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cô không nhớ lộn đấy chứ? Nếu đúng như vậy thì hay quá! Song Nhi đáp:

- Trên địa đồ đã vẽ rõ ràng, nhưng khuyên thành tám vòng tròn nhỏ khác màu sắc và không chua là có thành trại chi hết. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trên núi Lộc Đỉnh mà lại có thành thì thật là điều quái dị. Ta coi chừng tòa thành này không yên ổn đau, vậy nên đi đường khác. Song Nhi hỏi:

- Sao lại không yên ổn? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cô coi kìa! Trên tòa thành có làn yêu vân bao phủ. Chắc trong thành ẩn nấp một con yêu quái rất lớn! Song Nhi giật nẩy mình la lên:

- Trời ơi! Tiểu tỳ sợ yêu quái lắm! Chúng ta chạy đi thôi. Giữa lúc ấy lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy chục người kỵ mã theo bờ sông lớn từ phía nam chạy tới. Chỗ này bốn mặt đều là đồng bằng chẳng có chỗ nào ẩn nấp được. Vi Tiểu Bảo liền dắt Song Nhi chạy tuột xuống bờ sông, ngồi thu mình sau một tảng đá lớn gần kề mặt nước. Chẳng mấy chốc, đội kỵ mã lướt qua nhanh như gió. Những người ngồi trên lưng ngựa toàn là quan binh ngoại quốc. Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nhìn lên thấy bọn quan binh này chạy về phía thành trại, liền nói:

- Ta đã bảo tòa thành này không yên được, quả nhiên đúng lắm. Té ra làn mây bao phủ tòa thành này không phải là yêu vân mà là phiên vân của bọn người ngoại quốc. Song Nhi thở dài nói:

- Chúng ta mất bao công trình khó nhọc mới tìm được Lộc Đỉnh Sơn, không ngờ tòa núi này lại bị quân cường bạo ngoại quốc chiếm cứ. Vi Tiểu Bảo bỗng nhảy lên la:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Song Nhi sắc mặt tái mét hỏi:

- Chuyện gì vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nhất định bọn cường đạo ngoại quốc đã biết những chuyện bí mật trong địa đồ, không thì sao bọn chúng lại tìm đến đây? Kho bảo tàng cùng long mạch đều không giữ được nữa rồi.

Hồi 172 - Những Diễn Biến Cực Kỳ Đột Ngột

Song Nhi từng nghe Vi Tiểu Bảo nói đến chuyện kho tàng cùng long mạch, nhưng khi thị giáp những mảnh giấy vụn rất khó khăn thành bức địa đồ, thị đã nghĩ đến Lộc Đỉnh Sơn tất có chuyện gì trọng đại. Bây giờ thị nghe gã nói vậy rồi cặp lông mày nhăn tít lại, liền tìm lời khuyên giải:

- Thưa tướng công! Vụ này đã bị quan binh ngoại quốc tìm đến trước rồi thì chẳng còn cách nào nữa. Bọn cường đạo ngoại quốc đã hung ác vô cùng lại có súng ống khủng khiếp thì hai người chúng ta dĩ nhiên không địch lại. Vi Tiểu Bảo thở dài:

- Vụ này thật quái dị! Sau khi chúng ta giáp lại thành địa đồ mấy bữa rồi đốt đi ngay, sao còn tiết lộ cơ mật? Vụ này... trời ơi! Ngu ơi là ngu... Gã vừa nói vừa giơ tay lên tự cốc vào đầu mình. Song Nhi giữ lấy tay gã cất tiếng ôn nhu hỏi:

- Tướng công! Tướng công làm sao vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta e rằng sau khi giáp thành địa đồ có người dòm trộm thấy. Ta đã sai Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả bảo vệ cho cô, nhất định hai thằng cha đó ngấm ngầm dòm trộm. Song Nhi ồ lên một tiếng rồi nói:

- Thế thì đúng rồi. Những lúc tiểu tỳ ngủ đi, nhất định bọn chúng đã dò trộm. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cô là một con tiểu nha đầu xinh đẹp mà ngủ đi thì hai con quỷ già háo sắc đó nhất định ngó lén rồi. Song Nhi không khỏi phì cười đáp:

- Tiểu tỳ bảo chúng dòm trộm địa đò. Vi Tiểu Bảo cười hì hì không ngớt, trong lòng gã tính thầm:

- Hai thằng cha Lục, ủy dòm trộm địa đồ rồi chạy về báo cáo với Hồng giáo chủ. Nhưng sao Hồng giáo chủ lại nói với bọn quỷ sứ La Sát? Lão biết đó là chỗ dấu bảo tàng, đáng lý để một mình nuốt cả mới đúng. Trong vụ này tất có điều chi cổ quái. Bọn cường đạo ngoại quốc kia đã đào được bảo tàng, phá được long mạch của tiểu Hoàng đế hay chưa? Ta nhất định phải điều tra cho biết rõ. Nhưng gã nghĩ tới bọn quân ngoại quốc giết người một cách tàn độc ở trong rừng bữa trước thì không khỏi sợ run. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ta muốn lên Lộc Đỉnh Sơn điều tra một chuyến, nhưng việc này nguy hiểm quá, cần phải nghĩ biện pháp nào hoàn hảo mới được. Song Nhi đáp:

- Chúng ta hãy chờ đến đêm tối hãy hành động thì bọn quỷ kia khó lòng phát giác. Vi Tiểu Bảo gật đầu khen phải. Hai người lấy thịt rượu khô ra ăn rồi nằm xuống bãi sông nghỉ ngơi. Canh hai đêm hôm ấy, Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi lén lút đi về phía thành trại. Bốn bề yên lặng như tờ, lại gặp đêm trăng tỏ, hai người trông rõ thành trại bằng những cây gỗ lớn dựng lên và địa thế rất rộng. Công trình này quyết không phải một vài ngày đã làm xong. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Tòa thành trại này đã được dựng từ trước rồi, chứ không phải bọn người La Sát, sau khi được

Hồng giáo chủ thông tri, mới bắt đầu kiến trúc. Bỗng gã để mắt nhìn thấy bóng mình cùng bóng Song Nhi ánh xuống mặt đất thì không khỏi sợ run, lẩm bẩm:

- Nếu trên mặt thành bọn quân La Sát nhìn thấy bóng người mà nổ súng thì Vi Tiểu Bảo sẽ biến thành Vi Tử Bảo. Gã liền kéo rạp tay Song Nhi cúi rạp xuống để nghe động tĩnh. Hai người bỗng nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ ở góc đông nam ngoài thành trại. Trong nàh có ánh lửa lọt ra. Chắc đây là nơi trú ngụ của bọn quân canh. Vi Tiểu Bảo ghé vào tai Song Nhi nói nhỏ:

- Chúng ta hãy qua đó giết bọn quân canh đi! Song Nhi gật đầu. Hai người thận trọng bò về phía căn nhà gỗ. Vừa tới ngoài cửa sổ, chợt nghe trong nhà có tiếng đàn bà cười khúc khích, mà là tiếng người cười đầy vẻ dâm đãng. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi đưa mắt nhìn nhau lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao lại có đàn bà ở trong này? Vi Tiểu Bảo ghé mắt dòm qua khe cửa, nhưng noài trời gió lạnh khe cửa cũng bịt kín mít, chẳng nhìn thấy gì. Tiếng cười nói trong nhà tiếp tục vọng ra không ngớt. Đúng là một nam một nữ đang nô giỡn. Tiếng cười xen lẫn tiếng lý la lý lố, không hiểu chúng nói gì với nhau. Vi Tiểu Bảo biết là cặp nam nữ này đang làm trò phượng đảo loan điên, gã cũng rạo rực tâm hồn, vươn tay ra ôm Song Nhi vào lòng. Song Nhi nghe thanh âm hai người trong nhà như hiểu mà không phải hiểu. Thị cũng biết đang có chuyện không hay. Thị bị Vi Tiểu Bảo ôm vào lòng, lại sợ người trong nhà phát giác, nên không dám cử động, đành để mặc cho Vi Tiểu Bảo muốn làm gì thì làm. Vi Tiểu Bảo được thể, tay trái ôm chặt lấy Song Nhi, tay mặt mhẹ nhàng sờ vào má thị. Song Nhi nhủn người ra tựa vào lòng Vi Tiểu Bảo. Dè đâu, dưới đất toàn băng trơn tuột, Vi Tiểu Bảo trượt chân một cái, không đứng vững được, té xuống đánh huỵch một tiếng. Đầu đập vào cửa sổ rất mạnh, Vi Tiểu Bảo đau quá không nhịn được la lên một tiéng "úi chao!". Thanh âm trong nhà ngừng bặt. Sau giây lát người đàn ông cất tiếng quát tháo. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi nằm phục dưới đất, trong lúc nhất thời chưa biết làm thế nào thì lại nghe tiếng rút then cài mở cửa. Một người xách đèn lồng soi ra ngoài. Vi Tiểu Bảo liền nhảy vọt lại. Tay mặt gã cầm đao trủy thủ đâm thẳng vào trước ngực người kia. Người kia không kịp rú lên một tiếng đã ngã lăn ra. Song Nhi chạy vào nhà trước đảo mắt nhìn quanh thì thấy trong phòng trống rỗng không một bóng người. Thị lấy làm kỳ hỏi: Ô hay! Còn người đàn bà sao không thấy đâu? Vi Tiểu Bảo chạy theo nhìn vào thấy trong phòng có một cái lò sưởi, một cái bàn và một cái rương gỗ. Trên bàn đặt một ngọn nến soi sáng cả gian phòng. Người đàn bà kia không biết đi đâu. Miệng gã giục:

- Xục tìm cho lẹ! Đừng để mụ kia chạy đi báo tin. Vi Tiểu Bảo ngó lại gian phòng thì ngoài cửa lớn không còn lối ra nào khác. Gã kéo xác chết vào trong nhà rồi đóng cửa lại. Người chết là một binh sĩ ngoại quốc, hạ thể trần truồng không mặc quần. Vi Tiểu Bảo ngửng đầu trông lên xà nhà cũng chẳng thấy điều gì khác lạ, liền nói:

- Nhất định ở trong này rồi. Gã chạy đến bên cái rương gỗ mở nắp lên rồi lạng người tránh sang một bên để đề phòng mụ đàn bà nằm trong rương bắn ra chăng? Sau một lúc lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, Song Nhi nói:

- Trong rương này cũng không có mới thật là kỳ! Vi Tiểu Bảo lại gần coi thấy trong rương xếp đầy da điêu và da cáo. Gã thò tay móc xuống dưới cũng chỉ thấy toàn là da với lông. Đột nhiên gã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, hiển nhiên là mùi phấn hương của đàn bà, liền nói:

- Trong này có chuyện đáng ngờ. Gã liền bốc hết da cáo cùng da điêu ra ngoài bỏ xuống đất.

Dưới đáy rương có một lỗ hổng lớn. Gã mừng rỡ khẽ reo lên:

- Đúng ở trong này rồi. Song Nhi nói theo:

- Té ra bên dưới có đường địa đạo. Vi Tiểu Bảo giục:

- Chui vào cho lẹ ngăn chặn mụ đàn bà kia lại. Mụ mà đi báo tin cho bọn cường đạo ngoại quốc ào ào kéo đến là chết cả. Gã vội cởi tấm áo da để chuồn vào cho dễ. Tay cầm đao trủy thủ, gã tiến thẳng vào địa đạo. Vi Tiểu Bảo rất sợ bọn binh sĩ ngoại quốc, nhưng đối với đàn bà nước ngoài thì lại chẳng quan tâm. Đường địa đạo này chênh chếch đi xuống. Phải cúi lom khom mới đi được. Người Vi Tiểu Bảo bé, nhỏ chuồn đi rất mau. Gã đi được chừng hơn mười trượng, bỗng nghe phía trước có tiếng động, gã liền bò thật mau, vươn tay trái ra chụp một cái, nắm được cẳng chân nhỏ bé, nhđn nhụi. Người đàn bà kia khẽ la lên một tiếng vội chuồn về phía trước. Vi Tiểu Bảo cả mừng, tự nhủ:

- Nếu ta phóng đao đâm một nhát cho mụ chết tươi thì không phải là anh hùng hảo hán. Bọn nam quỉ ngoại quốc ta đã được trông thấy nhiều rồi, nhưng còn bọn nữ quỉ thế nào ta chưa biết qua. Ta phải coi mặt mụ một cái xem sao. Gã liền tra đao trủy thủ vào vỏ xông về phía trước chừng hơn một trượng. Gã vươn hai tay chụp trúng chân phải người đàn bà. Đường hầm chật quá, người đàn bà kia không xoay mình lại được liền thục thân bò về phía trước. Khí lực người đàn bà này không phải tầm thường. Hai tay Vi Tiểu Bảo giữ lại không được, còn bị mụ lôi về phía trước đến hơn một trượng. Vi Tiểu Bảo xoạc hai chân ra cho sát vào hai bên nách, mụ mới không kéo đi được nữa. Đột nhiên người đàn bà cựa mạnh một cái. Chân mụ tuột khỏi hai tay Vi Tiểu Bảo rồi tiếp tục chuồn về phía trước. Vi Tiểu Bảo nhảy xổ lên ôm chặt lấy mụ. Trên đầu trống không. Chỗ này tương đối đã rộng hơn trước. Người đàn bà khẽ bật lên tiếng cười rồi hôn gã một cái. Trong địa đạo tối om không nhìn rõ sự vật, mụ hôn không trúng vào mặt mà lại trúng mũi gã. Vi Tiểu Bảo ngửi thấy mùi thơm nồng nặc mà người đàn bà ôm trong lòng lại thân thể nhđn nhụi, thì ra mụ trần truồng, chưa kịp lấy manh áo mặc để che thân. Vi Tiểu Bảo lại cảm thấy người đàn bà kia quàng tay lên ôm lấy mình gã. Tâm thần gã trở nên hồ đồ. Đột nhiên, nghe tiếng Song Nhi khẽ hỏi:

- Tướng công! Tướng công ở chỗ nào? Vi Tiểu Bảo ú ớ mấy tiếng toan đáp lại thì người đàn bà ở trong lòng đã kề môi hôn vào miệng gã và ngậm chặt lại, khiến gã không thốt nên lời. Giữa lúc ấy, Vi Tiểu Bảo đột nhiên nghe trên đỉnh đầu có tiếng người nói:

- Bọn tại hạ được biết Tổng đốc đến Nhã Khắc Tát, vội tới đây để tương hội. Câu này lọt vào tai Vi Tiểu Bảo chẳng khác gì một thùng nước lạnh trút xuống đầu gã. Tiếng nói đó hiển nhiên là thanh âm của Hồng giáo chủ ở Thần Long giáo. Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp, tự hỏi:

- Sao Hồng giáo chủ lại ở trên đầu ta? Người đàn bà La Sát mà ta đang ôm trong lòng sao lại tỏ tình thân mật với ta đến thế? Mụ toan mưu đồ chuyện gì? Trong đời gã đã gặp chẳng thiếu gì chuyện kỳ lạ, nhưng cuộc tao ngộ đêm nay ở dưới đường hầm này là một vụ ly kỳ chưa từng thấy, dù trong lúc ngủ mơ cũng không thể tưởng tượng ra được. Tuy Vi Tiểu Bảo đang ôm con người mềm mại, thơm tho, đáng lý gã phải khoan khoái mê ly, nhưng lúc này trong lòng gã chỉ nghĩ tới Hồng giáo chủ mà bắt được sẽ rút xương lột da, nên gã kinh hồn táng đởm. Vi Tiểu Bảo vội buông người đàn bà trong lòng ra, toan xoay mình chạy trốn. Không ngờ người đàn bà lại ôm ghì lấy gã không nới tay. Vi Tiểu Bảo bồn chồn ghé vào tai mụ khẽ lý la lý lố một hồi. Gã tưởng người đàn bà kia hiểu được mấy câu La Sát ngữ này. Người đàn bà ghé vào tai Vi Tiểu

Bảo khẽ nói:

- Cái gì mà ô lý ô lố? Chà chà? Ngươi hồ đồ mất rồi, đâm ra nói nhăng nói càn. Mụ nói rồi bẹo tai gã thật mạnh. Vi Tiểu Bảo khẽ la lên:

- Trời ơi! Té ra ngươi không phải là một cô gái người La Sát. Giữa lúc ấy trên đỉnh đầu gã lại nghe một người đàn ông ngoại quốc lý la lý lố một hồi. Thanh âm ngoại quốc đó dừng lại thì người khác cất tiếng thông dịch:

- Tổng đốc đại nhân nói là đại giá của Thần Long giáo chủ tới đây, ngài rất hoan nghênh. Đáng tiếc ngài không biết trước để đi xa đón tiếp, thành ra có điều khiếm lễ. Xin giáo chủ lượng thứ cho. Tổng đốc đại nhân kính chúc Hồng giáo chủ sống lâu trăm tuổi, hưởng nhiều phúc lộc, vạn sự như ý. Ngài mong rằng được kết giao bằng hữu với Hồng giáo chủ để cùng nhau hiệp lực đồng tâm chung lo đại sự. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thằng cha thông dịch này không biết cách ăn nói. Câu chúc giáo chủ "tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề" mà hắn nói là sống lâu trăm tuổi, hưởng nhiều phúc lộc thì trật rồi. Lại nghe Hồng giáo chủ lên tiếng:

- Tệ nhân kính chúc đức Hoàng thượng nước La Sát vạn thọ vô cương, chúc mừng Tổng đốc đại nhân phúc thọ khang ninh, thăng quan mau chóng. Tệ nhân nhiệt thành cùng nước La Sát đồng tâm hiệp lức cùng lo việc lớn. Từ nay trở đi chúng ta chung hưởng hạnh phúc, chia sẽ hoạn nạn, vĩnh viễn không phản bội minh ước. Người thông dịch lại nói tiếng ngoại quốc ô lý ô lố một hồi cho viên Tổng đốc La Sát nghe. Vi Tiểu Bảo khẽ hỏi người ngồi bên cạnh:

- Cô là ai? Sao lại không mặc quần áo? Người đàn bà kia vừa cười vừa hỏi lại:

- Ngươi là ai? Tại sao lại mặc quần áo? Mụ nói rồi toan cởi tấm áo trong của Vi Tiểu Bảo. Nhưng ở trước tình thế này, Vi Tiểu Bảo còn lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện trai gái mê ly. Gã vội nói:

- Chốn này nguy hiểm lắm! Chúng ta mau mau trở ra thôi. Người đàn bà khẽ đáp:

- Đừng có nhúc nhích! Dừng có nhúc nhích! Chỉ khẽ cử động một chút là bên ngoài nghe thấy. Tuy mụ nói tiếng Trung Quốc, nhưng thanh âm cứng cỏi, nghe rất là gượng gạo. Vi Tiểu Bảo quả nhiên không dám nhúc nhích. Gã lắng nghe câu chuyện giữa Hồng giáo chủ và viên Tổng đốc La Sát. Hai người này bàn nhau về vụ Ngô Tam Quế ở Vân Nam khởi binh tiến đánh, thì hai bên đồng thời giáp công nhà Mãn Thanh. Những phương lược quả đúng như lời Hãn Thiếp Ma đã nói trước. Sau lại nghe Hồng giáo chủ hiến kế. Lão nói là nếu nước La Sát từ mặt Liêu Đông tiến đánh thì lộ trình xa xôi mà dọc đường quân Thanh phòng thủ rất nghiêm mật. Nếu theo đường biển đổ bộ ở Thiên Tân rồi dùng đại pháo tấn công Bắc Kinh, thì vừa dễ dàng vừa nhanh chóng hơn, có thể lấy được Bắc Kinh trước Ngô Tam Quế. Viên Tổng đốc La Sát nghe nói cả mừng, nức nở khen là diệu kế. Hắn còn nói Hồng giáo chủ đã trung tâm như vậy thì sau này đại sự thành rồi sẽ chia cho giáo chủ thêm mấy tỉnh ở Trung Quốc và lập giáo chủ lên làm Vua một nước. Hồng giáo chủ cảm ơn không ngớt miệng. Vi Tiểu Bảo nghe tới đây vừa tức giận vừa kinh hãi, nghĩ thầm:

- Té ra Hồng giáo chủ cũng là đại hán gian như Ngô Tam Quế không hơn không kém. Kế hoạch của lão thật là độc địa. Ta phải tìm cách nào báo cáo cho tiểu Hoàng đế hay để nhà vua

đặt nhiều đại pháo ở cửa bể Thiên Tân, chờ chiến thuyền nước La Sát đến tấn công là bắn đoàng đoàng cho chết con mẹ nó đi. Lại nghe Hồng giáo chủ nói:

- Tổng đốc đại nhân từ phương xa đến Trung Quốc, bọn tệ nhân chẳng có gì quý báu kính biếu. Nay hãy tạm thời đưa tặng Tổng đốc đại nhân một trăm hạt minh châu lớn, một tấm da điêu, một trăm cân nhân sâm. Ngoài ra còn cống phẩm để dâng đức Hoàng thượng nước La Sát. Vi Tiểu Bảo nghe tới đây lại lẩm bẩm:

- Lão chó má này đã dự bị nhiều lễ vật đến thế thì thật là thần thông quảng đại. Đột nhiên gã cảm thấy mặt nóng lên thì ra người đàn bà đã áp một bên má vào mặt gã. Tiếp theo gã thấy mụ đưa tay ra sờ soạng vào người gã. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cô đã sờ mó ta thì ta cũng không lịch sự nữa... Người đàn bà đột nhiên bật tiếng cười khúc khích. Tiếng cười khá lớn, Hồng giáo chủ nghe thấy rồi, nhưng lão cho là Tổng đốc đại nhân dấu gái ở trong phòng, cũng là tầm thường liền lờ đi như không nghe tiếng. Hồng giáo chủ nói mấy câu khách sáo nữa và hẹn sáng mai lại cùng nhau đàm đạo. Rồi lão cáo từ lui về. Vi Tiểu Bảo đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu đánh "cách" một tiếng rồi trước mắt sáng lòa. Nguyên gã cùng người đàn bà kia đang ôm nhau ở trong một cái rương gỗ rất lớn. Nắp rương vừa có người mở ra. Người đàn bà vừa cười hì hì vừa nhảy ra ngoài cầm lấy tấm áo khoác vào mình. Mụ nhìn Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ra đây! Ra đây! Vi Tiểu Bảo chậm chạp bước ra khỏi rương gỗ. Người đàn bà cười hỏi:

- Còn người nữa đâu? Song Nhi toan ẩn lại trong rương để coi diễn biến. Nếu Vi Tiểu Bảo gặp nguy hiểm, thị sẽ thiết pháp cứu viện. Nhưng thị nghe người đàn bà kia hỏi vậy cũng phải nhảy ra. Bỗng thấy một tên quan ngoại quốc, thân thể cao lớn, tay cầm bội kiếm đứng bên cạnh rương. Người đàn bà này là một cô gái tóc vàng rũ xuống đầu vai. Cặp mắt cô màu biếc lục đảo sùng sục. Màu da cô trắng như tuyết. Dung mạo cô rất xinh đẹp. Chỉ có cái mũi là hơi cao một chút. Người cô cũng dài, cao hơn Vi Tiểu Bảo một cái đầu. Trạc tuổi cô chừng độ hai mươi. Thiếu nữ ngắm nghía Vi Tiểu Bảo vừa cười hì hì vừa nói:

- Thằng nhỏ này phong lưu đàng điếm. Ha ha! Viên Tổng đốc nét mặt nghiêm nghị, nói lý la lý lố một hồi. Thiếu nữ cũng nói một tràng dài tiếng ngoại quốc. Viên Tổng đốc đối với cô tỏ vẻ rất cung kính. Hắn vừa nói vừa khom lưng khép nép. Thiếu nữ kia cất tiếng lần thứ hai, vừa nói vừa trỏ vào Vi Tiểu Bảo. Viên Tổng đốc mở cửa kêu một người hiểu tiếng Trung Quốc vào để phiên dịch, rồi một trai một gái nói với nhau liên hồi không ngớt. Vi Tiểu Bảo đảo mắt nhìn khắp trong nhà một lượt thấy trần thiết rất nhiều da thú. Trên giường đặt mấy bộ quần áo đàn bà, ánh vàng lấp loáng. Gã nhìn lại cô gái thấy nàng để hở nửa ngực và đùi, nước da trong như ngọc trắng như tuyết, thì trong lòng tiếc rẻ nghĩ thầm:

- Hoài của! Vừa rồi ta ôm ả này trong lòng, sao lại không sờ soạng? Hồng giáo chủ làm ta sợ quá đâm ra hồ đồ. Bỗng nghe người phiên dịch hỏi:

- Công chúa và Tổng đốc hỏi ngươi là ai? Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi lại:

- Nàng là Công chúa ư? Người phiên dịch giới thiệu:

- Vị này là Tô Phi á Công chúa điện hạ, ngự tỷ của đương kim Hoàng đế nước La Sát. Còn vị kia là Cao Lý Tân Tổng đốc các hạ. Ngươi mau mau quỳ xuống hành lễ! Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Công chúa điện hạ gì mà lăng nhăng thế? Nhưng gã nghĩ tới Kiến Ninh Công chúa, ngự muội của Vua Khang Hy, cũng lăng nhăng chẳng kém gì vị Công chúa La Sát này. Gã coi chừng nàng là Công chúa thực sự, chứ không phải giả hiệu liền cười hì hì đưa lời vấn an rồi nói:

- Thưa Công chúa điện hạ! Công chúa mạnh giỏi a! Công chúa đẹp lắm, đẹp như thiên tiên giáng trần. Người Trung Quốc chẳng có một ai đẹp bằng Công chúa. Tô Phi á hiểu được ít nhiều tiếng Trung Quốc. Nàng nghe Vi Tiểu Bảo nói cũng biết là gã tán dương nhan sắc của mình. Trong lòng hớn hở vô cùng, nàng nói:

- Thằng nhỏ này hay lắm! Để ta ban thưởng cho ngươi. Nàng đến cạnh bàn lôi ngăn kéo ra lấy mười mấy đồng tiền vàng đặt vào tay Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Xin đa tạ Công chúa. Gã thò tay ra đón lấy tiền vàng. Dưới ánh đèn sáng, gã ngó thấy năm ngón tay của Công chúa đẹp như ngọc, không nhịn được liền nắm lấy để lên miệng mà hôn. Người phiên dịch cả kinh lớn tiếng quát:

- Không được vô lễ! Ngờ đâu hôn tay là phép lịch sự thông thường của bọn Tây dương để tỏ ra cực kỳ tôn kính đối với phụ nữ cao quý. Vi Tiểu Bảo càn rỡ làm bậy mà lại đúng lễ tục. Có điều người ta chỉ khẽ hôn vào mu bàn tay người đàn bà. Đằng này Vi Tiểu Bảo nắm lấy tay Công chúa Tô Phi á để mút ngón tay nàng loạn lên ra chiều rất nóng nẩy. Tô Phi á chỉ cười khanh khách chứ không rút tay về. Nàng vừa cười vừa hỏi:

- Tiểu hài tử! Ngươi làm nghề gì? Vi Tiểu Bảo ỡm ờ đáp:

- Tiểu hài tử làm nghề săn bắn. Đột nhiên ngoài cửa sổ có người lớn tiếng:

- Thằng lỏi đó là một tên quan đại thần, thủ hạ của Hoàng đế Trung Quốc. Xin Công chúa đừng để gã lừa bịp. Vi Tiểu Bảo nghe rõ thanh âm của Hồng giáo chủ sợ quá chẳng cong hồn vía nào nữa. Gã khẽ kéo tay áo Song Nhi, thị lập tức xông ra ngoài cửa. Song Nhi vừa mở cửa đã thấy Hồng giáo chủ giang hai tay ngăn thị lại. Song Nhi nhảy lên vung quyền đánh vào mặt Hồng giáo chủ. Hồng giáo chủ giơ tay trái ra cản lại, tay phải điểm vào sau lưng đối phương. Song Nhi rên lên một tiếng, ngã lăn xuống đất. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hồng giáo chủ! Lão nhân gia "tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề". Còn phu nhân đâu? Người có tới đây không? Hồng giáo chủ không trả lời. Lão vươn tay nắm lấy cổ gã nhấc bổng lên đem vào trong phòng nói:

- Khải bẩm Công chúa điện hạ cùng Tổng đốc đại nhân! Gã này tên gọi Vi Tiểu Bảo là một viên đại thần rất trung tín của Hoàng đế Trung Quốc. Gã làm rất nhiều chức: Nào Thị vệ tổng quản của Hoàng đế, nào Thân binh đô thống, nào khâm sai đại thần. Hàm phong đến nhất đẳng Tử tước. Người phiên dịch nhắc lạ những câu này bằng tiếng La Sát. Tô Phi á Công chúa và Cao Lý Tân Tổng đốc đều lộ vẻ không tin. Tô Phi á cười nói:

- Thằng nhỏ bày không phải là quan đại thần. Bảo gã làm đại thần là giả dối. Hồng giáo chủ đáp:

- Tệ nhân có đủ bằng chứng. Lão quay ra bảo đem y phục của Vi Tiểu Bảo vào. Bỗng thấy Lục Cao Hiên cầm cái bọc đến mở ra, quả nhiên là mũ áo của Vi Tiểu Bảo.

Hồi 173 - Theo Tô Phi Á Sang Nước La Sát

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi tự hỏi: Những y phục của ta sao lại lọt vào tay họ? Hồng giáo chủ quả nhiên thần thông quảng đại. Hồng giáo chủ lại bảo Lục Cao Hiên:

- Ngươi đưa quần áo cho gã mặc vào. Lục Cao Hiên vâng lời, cầm quần áo đưa cho Vi Tiểu Bảo. Những quần áo này đã rách toạc nhiều chỗ khi Vi Tiểu Bảo chạy trong rừng bị gai cào. Nhưng gã mặc vào rất vừa vặn. Gã đội mũ hoa bạc lên đầu, quả nhiên là phẩm phục của đại thần ở triều đình nhà Thanh. Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

-Hồng giáo chủ! Bản lãnh của giáo chủ quả nhiên không phải tầm thường, bao nhiêu quần áo của tại hạ vứt bỏ dọc đường, lão nhân gia đều lượm được hết. Hồng giáo chủ tức giận vô cùng nhưng không nói gì, lại ra lệnh cho Lục Cao Hiên:

- Xục tìm trong người gã thế nào cũng có mật chỉ của Hoàng đế Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Bất tất phải xục tìm cho mất công. Tại hạ có gì trong mình đưa hết là xong. Gã thò tay vào bọc móc ra một tập ngân phiếu có đến mười mấy vạn lạng bạc. Viên Tổng đốc này ở Liêu Đông đã lâu ngày biết đó toàn là ngân phiếu. Hắn ngó thấy không khỏi thất kinh, nhìn Công chúa nói:

- Thằng nhỏ này quả nhiên có nhiều lai lịch. Gã đen theo rất nhiều ngân phiếu cộng thành số bạc khá lớn. Hồng giáo chủ lại bảo Lục Cao Hiên:

- Thằng quỷ con này xảo quyệt vô cùng! Ngươi cứ xục tìm thật kỹ. Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả liền động thủ, móc hết những đồ vật ở trong mình Vi Tiểu Bảo ra. Quả nhiên thấy một đạo mật dụ thủ bút của Khang Hy viết:

"Khâm sai đại thần, nhất đẳng Tử tước Khâm sai ban ngoại hiệu Ba Đồ Lỗ, đặc cách được mặc áo choàng màu vàng, sung chức Ngự tiền thị vệ phó tổng quản, kiêm nhiệm Kiêu Kỵ Doanh Chính Bạch Kỳ đô thống là Vi Tiểu Bảo được phái đi công cán tại Liêu Đông. Hết thảy văn vũ quan viên dọc đường đều phải nghe lệnh y điều động". Đạo mật dụ này lại đóng ấn Quốc bảo. Người phiên dịch dõng dạc đọc mật dụ bằng tiếng La Sát. Tô Phi á Công chúa cùng Cao Lý Tân Tổng đốc đều tấm tắc khen là kỳ dị. Hồng giáo chủ nói:

- Khải bẩm Công chúa! Hoàng đế Trung Quốc là một tiểu hài tử, nên thích thu dụng hạng con nít làm quan lớn. Thằng lỏi này vẫnchơi bời đùa nghịch lại giỏi nghề che tàn bợ đít, khéo thổi bóng trâu. Tiểu Hoàng đế sủng ái gã lắm. Tô Phi á không hiểu những thành ngữ "Che tàn bợ đít", "Thổi bong bóng trâu" là nghĩa làm sao, liền hỏi tên phiên dịch. Tên phiên dịch giải thích cho Tô Phi á nghe. Nàng cười ha hả nói:

- Ta cũng ưa những kẻ che tàn bợ đít, thổi bong bóng trâu. Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói vậy vui mừng khôn xiết, nhưng vẻ mặt Hồng giáo chủ rất khó coi. Tô Phi á lại hỏi:

- Tiểu Hoàng đế Trung Quốc mấy tuổi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đại Hoàng đế Trung Quốc đã mười tám tuổi. Tô Phi á cười nói:

- La Sát Đại Sa Hoàng là em ta cũng nhỏ tuổi, mới hai mươi chứ không phải là một già lão. Vi Tiểu Bảo ngơ ngẩn nghĩ thầm:

- Cái gì mà một già lão? à phải rồi! Nàng nói lộn. Lão già biến thành già lão. Gã liền trỏ vào Công chúa nói:

- Nàng Công chúa xinh đẹp nước La Sát cũng không phải là một già lão. Hay quá! Rồi gã trỏ vào chính mình nói tiếp:

- Đại quan của Trung Quốc cũng không phải là một già lão. Tôt lắm. Sau gã trỏ vào Hồng giáo chủ nói theo:

- Những già lão ở Trung Quốc tồi lắm! Xấu lắm! Chẳng ra gì! Tô Phi á nổi lên tràng cười ha hả, cười đến phải khom lưng xuống. Viên Tổng đốc cũng là một thanh niên chừng ba chục tuổi không nhịn được cũng phải cười rộ. Hồng giáo chủ giận xám mặt lại, chỉ muốn phóng chưởng đánh chết Vi Tiểu Bảo cho bõ ghét. Tô Phi á hỏi:

- Thằng nhỏ đại quan ở Trung Quốc tới đây có việc gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng đế Trung Quốc nghe nói mấy đại nhân của nước La Sát đến Liêu Đông liền phái tại hạ đi coi. Hoàng thượng còn biết Hoàng đế La Sát là một thiếu niên. Công chúa La Sát là một tiên nữ giáng trần, nên sai tiểu nhân đưa lễ kính biếu Công chúa điện hạ và Tổng đốc đại nhân hai trăm hạt minh châu, hai trăm bộ da điêu, hai trăm cân sâm. Không ngờ dọc đường bị bọn cường đạo ăn cướp mất cả lễ vật... Gã chưa dứt lời, Hồng giáo chủ không dằn nổi cơn giận, vung tay mặt lên phóng chưởng nhằm đánh xuống đầu Vi Tiểu Bảo. Lúc Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này đã chú ý coi chừng động tĩnh của Hồng giáo chủ, gã vừa thấy lão giơ tay lên, lập tức thi triển khinh công "Thần hành bách biến" đã được Cửu Nạn truyền cho, gã chuồn đến sau lưng Tô Phi á Công chúa. Bỗng nghe tiếng "lát chát" vang lên. Một cái ghế gỗ bị chưởng lực của Hồng giáo chủ đánh gẫy tan tành. Cao Lý Tân giật mình kinh hãi, rút súng lục trỏ vào Hồng giáo chủ quát:

- Đứng yên! Không được nhúch nhích! Vừa rồi Vi Tiểu Bảo nói một tràng dài. Công chúa không hiểu bảo tên phiên dịch nói lại. Nàng nghe rồi nhìn Hồng giáo chủ cười nói:

- Lễ vật kia giáo chủ đã cướp đoạt của gã này còn lưu lại một nửa. Thế là xấu lắm. Hồng giáo chủ vội đáp:

- Không phải đâu. Thằng lỏi này nói nhăng. Công chúa không nên tin lời gã. Lúc trước Vi Tiểu Bảo nằm trong rương lớn đã nghe Hồng giáo chủ nói đến chuyện đưa lễ vật trân quý rất nhiều tặng cho Tổng đốc, gã liền tăng gấp đôi số đó lên và nói là của Hoàng đế đưa tặng. Hồng giáo chủ nghe gã bịa đặt, tức giận như người phát điên. Cao Lý Tân lại giơ súng lục trỏ vào người lão khiến lão càng thêm bực mình. Súng ống của Tây Dương tuy lợi hại thật, nhưng lão ỷ mình bản lãnh tinh thâm cũng chẳng sợ gì. Có điều đang lúc mưu đồ đại sự, lão muốn trông cậy vào lực lượng của nước La Sát, nên không thể nhân lúc nóng giận mà đắc tội với Tổng đốc. Lão liền từ từ lùi đến bên cửa, chứ không phản kháng. Cao Lý Tân thu súng lục về nói mấy câu. Người phiên dịch nhắc lại bằng tiếng Trung Quốc:

- Tổng đốc đại nhân xin giáo chủ bất tất phải nóng giận. Đại nhân biết thằng nhỏ này nói láo. Tô Phi á Công chúa bí mật công du, Hoàng đế Trung Quốc quyết chẳng thể nào hay tin được. Dĩ nhiên Hoàng đế Trung Quốc cũng không đời nào đưa lễ biếu tặng một viên Tổng đốc La Sát.

Hồng giáo chủ nghe nói hết giận mỉm cười đáp:

- Tổng đốc đại nhân quả là anh minh, nhìn rõ sự việc chân hay giả, không để thằng lỏi con lừa bịp. Cao Lý Tân hỏi đến lai lịch của Vi Tiểu Bảo thì Hồng giáo chủ liền đem những vụ gã giết đại thần Ngao Bái trong trường hợp nào, đưa ngự muội là Kiến Ninh Công chúa đến Vân Nam hoàn hôn ra sao, gã nịnh hót làm nhiều điều tệ nhũng và được vua Khang Hy sủng ái thế nào, nhất nhất thuật lại cho Cao Lý Tân nghe. Lão còn tra thêm dầu mỡ cho câu chuyện thêm ly kỳ. Hồng giáo chủ chờ người thông ngôn phiên dịch xong lai lịch của Vi Tiểu Bảo rồi kết luận:

- Thằng lỏi này là cánh tay mặt của Hoàng đế. Chúng ta đem giết gã đi, nhất định tiểu Hoàng đế phải tức giận. Chúng ta khởi binh hành động, sự thành công càng thêm mau lẹ. Lão nói tới đâu, người thông ngôn dịch tới đó ra tiếng La Sát. Tô Phi á Công chúa cười khanh khách nhìn Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Không ngờ thằng quỷ con này mà lại gây nên nhiều chuyện đến thế! Cao Lý Tân trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Hoàng đế Trung Quốc yêu quý thằng nhỏ này lắm ư? Hồng giáo chủ đáp:

- Đúng thế! Nếu không thì gã còn nhỏ tuổi như vậy sao đã làm đến quan lớn? Cao Lý Tân nói:

- Nếu vậy không nên giết thằng nhỏ này, mà chỉ đưa tin cho Hoàng đế Trung Quốc để y phái người đem thật nhiều vàng bạc châu báu đến chuộc là hơn. Tô Phi á cả mừng, khẽ hôn vào má Vi Tiểu Bảo (???) một cái và nói mấy câu. Mấy câu này không cần phiên dịch cũng biết là Công chúa khen gã thông minh. Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

- Chỉ mong họ đừng giết mình là được. Họ muốn tiểu Hoàng đế đem vàng bạc châu báu đến chuộc là một việc rất dễ dàng. Hồng giáo chủ lộ vẻ không vui nhưng cũng không làm thế nào được. Vi Tiểu Bảo cầm nắm ngân phiếu chia làm ba tập. Tập dầy nhất đưa cho Tô Phi á Công chúa, tập thứ hai đưa tặng Cao Lý Tân. Còn tập thứ ba mỏng nhất gã tặng cho người thông ngôn và còn lấy thêm trong túi áo một trăm lạng cho y. Chỗ còn thừa gã chuồn vào bọc mình. Tô Phi á, Cao Lý Tân và tên thông ngôn đều rất khoan khoái. Tô Phi á lại bảo người thông ngôn xem lại xem được bao nhiêu lạng rồi phái người vào trong quan ải tìm cách đổi lấy bạc. Người thông ngôn tính ra được hơn mười vạn lạng. Công chúa sung sướng như mở cờ trong bụng, liền ôm Vi Tiểu Bảo lên hôn vào hai bên má và bảo:

- Tiền bạc thế này là đủ rồi, tha cho thằng nhỏ này về quách. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bây giờ họ thả mình, tất cũng bị Hồng giáo chủ giết chết. Gã liền nói:

- Công chúa là người xinh đẹp nhất trần gian, tại hạ chưa từng thấy ai đẹp như vậy, muốn ở lại đây nhìn ngắm thêm mấy ngày. Tô Phi á cười khanh khách đáp:

- Sáng mai chúng ta phải về Mạc Tư Khoa rồi. Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu Mạc Tư Khoa ở địa phương nào, liền nói ngay:

- Nàng Công chúa mỹ lệ đi Mạc Tư Khoa thì tên quan lớn trẻ nít này cũng xin theo đến Mạc Tư Khoa. Nàng Công chúa mỹ lệ lên cung trăng trên trời thì tên đại quan trẻ nít cũng theo lên cung trăng trên trời. Tô Phi á thấy gã ăn nói hoạt bát lấy làm vui dạ liền gật đầu đáp:

- Được rồi! Ta dẫn ngươi đi Mạc Tư Khoa. Cao Lý Tân nhíu cặp lông mày toan lên tiếng cản trở, nhưng hắn lại nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này làm đến quan lớn, bên mình tùy tiện đem theo đến mấy chục vạn lạng bạc, thì mình muốn đòi Hoàng đế Trung Quốc phải đem một trăm vạn lạng đến chuộc, chắc y cũng chịu liền. Cao Lý Tân bản tính tham lam. Hắn nghĩ vậy rồi không muốn tha Vi Tiểu Bảo một cách dễ dàng. Hắn liền nói theo:

- Phải lắm! Chúng ta đưa gã về Mạc Tư Khoa. Đoạn hắn nhìn Hồng giáo chủ xua tay một cái. Hồng giáo chủ không làm sao được đành phải cáo từ. Lúc lão ra cửa còn dương cặp mắt hầm hầm mà nhìn Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nhìn lão nhăn mặt, thè lưỡi miệng hô:

- Hồng giáo chủ tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề. Hồng giáo chủ căm giận đến cực điểm, dẫn bọn Lục Cao Hiên băng băng đi ngay. Nguyên Hoàng đế nước La Sát xưng là Sa Hoàng. Năm nay Sa Hoàng hai mươi mốt tuổi, tên gọi Tây áo Đô Tam Thế. Tô Phi á là tỷ tỷ của nhà vua. Tây áo Đồ Tam Thế đầu óc rất thông minh, nhưng bị tàn tật ngay từ lúc mới sinh, hành động khó khăn. Y vẫn nằm trên giường để giải quyết mọi việc lớn nhà nước. Bờ cõi nước La Sát rộng mênh mông, việc cai trị lại càng khó khăn. Nước La Sát có đội quân Kha Tát Khắc rất tinh nhuệ và súng ống cực kỳ lợi hại. Quốc thổ của Tây áo Đồ Tam Thế từ đông qua tây dài tới hàng vạn dặm, nhân chúng rất phức tạp. Việc đông chinh tây phạt đều trông vào đội kỵ binh Kha Tát Khắc. Còn súng ống thì do toán thân binh của Hoàng đế điều khiển để bảo vệ kinh sư. Tô Phi á tính tình phóng túng từ thuở nhỏ. Phong tục của người La Sát khác xa lễ nghĩa của Trung Hoa. Nam nữ giao tiếp trước nay vẫn được tùy tiện. Tô Phi á Công chúa lại là người xinh đẹp nên những bậc vương công, tướng quân trong triều phần đông là tình nhân của nàng. Cao Lý Tân Tổng đốc bảnh trai và lãng mạn càng được Công chúa ưa thích. Hắn được phái qua mặt đông xây đắp thành trì ở hai nơi Ni Bố Sở, Nhã Tát Khắc, để dòm dỏ những xứ Mông Cổ, Liêu Đông của Trung Quốc. Công chúa tưởng nhớ tình nhân nên chẳng quản ngại đường xa muôn dặm đi theo từ Mạc Tư Khoa đến Liêu Đông. Tô Phi á tính tình hiếu động. Tuy nàng rất thích Cao Lý Tân nhưng chẳng đời nào nghĩ đến chuyện tòng nhất nhì chung. Một hôm nàng phát giác ra đường địa đạo ở trong phòng ngủ Cao Lý Tân, không khỏi động tính hiếu kỳ liền lần mò xuống xem. Nguyên đường địa đạo này thông ra khu ngoại thành Nhã Tát Khắc liên lạc với Tiếu Cương. Tổng đốc Cao Lý Tân làm đường hầm này là đề phòng khi trong thành xảy ra biến cố có đường thoát ra ngoài. Hôm ấy Tô Phi á bỗng ngó thấy tên quân canh buông lời trêu cợt rồi cùng hắn đùa giỡn. Không ngờ tên quân này bị Vi Tiểu Bảo giết chết. Nàng Công chúa La Sát ngẫu nhiên gặp tên đại quan trẻ nít người Trung Quốc là Vi Tiểu Bảo. Nàng nghe Vi Tiểu Bảo nói muốn theo mình đi Mạc Tư Khoa, cũng lấy làm hứng thú, liền đưa gã cùng Song Nhi thượng lộ. Đoàn người tiến về phía tây. Nàng Tô Phi á có một đội binh Kha Tát Khắc hai trăm tên đi theo để hộ vệ. Dọc đường có khi đi ngựa, có lúc cưỡi hươu lướt trên cánh đồng bát ngát đầy tuyết phủ, ngày nào cũng tiếp tục tiến về phía tây. Cuộc hành trình như vậy đã kéo dài ngoài hai chục ngày, cách xa thành Nhã Tát Khắc đến hơn ngàn dặm rồi, Hồng giáo chủ chắc không thể đuổi theo được nữa. Vi Tiểu Bảo yên dạ không còn lo sợ gì nữa, mới hỏi đến lộ trình đi Mạc Tư Khoa thì người ta cho biết còn phải đi hơn bốn tháng nữa mới tới nơi. Gã không khỏi giật mình kinh hãi cất tiếng hỏi:

- Thế là đến tận chân trời hay sao? Phải đi thêm bốn tháng nữa thì thằng nhỏ người Trung Quốc sẽ biến thành già lão ngoại quốc rồi còn gì? Tô Phi á bật cười hỏi lại:

- Vậy ngươi muốn sao bây giờ? Trở về thành Bắc Kinh chăng? Ngươi nhìn ta chán rồi chứ gì? Vi

Tiểu Bảo đáp:

- Nàng Công chúa mỹ lệ thì nhìn ngắm hàng ngàn hàng vạn năm cũng không biết chán. Có điều tại hạ đi xa quá đâm ra trong lòng sợ hãi. Hơn hai chục ngày đường, Tô Phi á vẫn cùng gã nói chuyện giải buồn. Trong thời gian này nàng học được thêm nhiều tiếng Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo là người thông minh lanh lợi cũng học được khá tiếng La Sát. Đôi trai gái đi đường tĩnh mịch. Cô gái đã chẳng phải là trinh nữ mà gã trai cũng không là người quân tử. Một bên chẳng giữ mình cho băng thanh ngọc khiết thì một bên khi nào chịu để yên rồi kết thành mối nhân duyên giai đoạn. Tô Phi á nghe Vi Tiểu Bảo nói muốn trở về Bắc Kinh không khỏi có ý quyến luyến chẳng nỡ dời tay, liền nói:

- Ta không cho ngươi đi. Ngươi phải đưa ta đến Mạc Tư Khoa, bầu bạn với ta một năm nữa rồi mới được về Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo không khỏi than thầm trong bụng, nhưng bấy nhiêu ngày ở với Công chúa, gã đã biết tính nàng rất cương nghị. Gã mà không chịu nghe lời, ương ngạnh đòi về thì nàng tất sai quân Kha Tát Khắc giết chết. Gã liền tươi cười tỏ vẻ rất hoan hỷ. Đến tối Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm bàn bạc với Song Nhi xem có cơ hội nào thoát thân được chăng? Song Nhi nói:

- Tướng công muốn thế nào, tiểu tỳ cũng nghe theo như vậy. Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn cánh đồng tuyết phủ mênh mông, buông tiếng thở dài rồi lắc đầu ra chiều thất vọng. Gã biết rằng nếu hai người mà bỏ trốn lại không mang theo đủ lương ăn, ngựa cưỡi thì dù Tô Phi á chẳng phái người rượt theo cũng phải chết đói, chết rét ở nơi cánh đồng tuyết bát ngát này. Dạo trước Vi Tiểu Bảo ở Liêu Đông trong rừng tuyết, tuy cũng là nơi hoang vắng rét lạnh, nhưng còn có thể săn dã thú làm thực vật. Hiện nay trên trời không còn một con chim sẻ nhỏ. Có khi đi suốt ngày trên đất tuyết chẳng nhìn thấy vết chân một con dã thú nào. Vi Tiểu Bảo ở vào tình thế không làm sao được, đành chịu theo Tô Phi á tiếp tục đi về phía tây. Ban đầu gã còn nhớ tới mấy nhân vật Trung Quốc tự hỏi:

- Không hiểu tiểu Hoàng đế hiện tình ra sao? Ngô Tam Quế đã tạo phản chưa? Người đẹp A Kha ở Côn Minh hay đi đâu rồi? Hồng giáo chủ và Phương Di còn ở Liêu Đông hay đã trở về Thần Long đảo. Gã đi trên cánh đồng tuyết lớn hơn một tháng nữa rồi bao nhiêu ý niệm về nhân vật Trung Quốc cũng mất hết. ở giữa nơi trời băng đất tuyết, đầu óc con người tưởng chừng cũng ngưng kết lại. May mà Vi Tiểu Bảo tánh ham khoái lạc, chẳng lo nghĩ gì. Có khi gã nói tiếng La Sát ba xi ba tu với Tô Phi á, có lúc gã nói chuyện hoang đường với Song Nhi, hoặc kể những thiên cố sự, nên không lấy gì làm tịch mịch cho lắm. Sau hơn bốn tháng hành trình, khí hậu dần dần ấm áp trở lại, bằng tan tuyết rữa hết rồi. Những bước tường thành Mạc Tư Khoa tuy rất dày và kiên cố, nhưng cách kiến trúc thật là quê kệch. Đứng đằng xa trông những nhà cửa trong thành đã thấy nhơ nhớp hủ lậu, đừng nói Bắc Kinh, Dương Châu là những tòa thành lớn, mà đến những tiểu thành thị ở Trung Quốc cũng còn tráng lệ hơn ở đây rất nhiều. Chỉ có mấy ngôi nhà thờ lớn với những cây tháp nóc tròn và nhọn là có vẻ hùng vĩ. Vi Tiểu Bảo thấy tình trạng này liền đem lòng khinh bỉ nước La Sát. Gã tự hỏi:

- Nước La Sát lợi hại chỗ nào? Hoàng thành nước này chẳng khác gì chuồng heo chuồng bò bên Trung Quốc chúng ta. Vậy mà Công chúa ở dọc đường đã khoe khoang khoác lác với ta Mạc Tư Khoa là chốn đại phồn hoa. Lúc còn cách thành Mạc Tư Khoa mấy chục dặm. Công chúa đã sai thị vệ vào thành trước báo tin. Bỗng nghe tiếng tù và nổi lên inh ỏi. Hai đội lính súng cưỡi ngựa từ trong thành tiến ra. Tô Phi á cả mừng nói:

- Hoàng đế đã phái binh đến đón tiếp ta. Hai đội kỵ binh đi gần tới nơi, Tô Phi á giật mình kinh hãi và trên đầu các quan binh đều gài một cái lông đen. Đầu súng treo một mảnh vải đen. Đó là biểu hiện trong nước có đại tang. Nàng vội tung ngựa vọt lại lớn tiếng hỏi:

- Đã xẩy ra chuyện gì vậy? Một tên đội trưởng từ trên mình ngựa nhảy xuống, tiến lại quỳ gối đáp:

- Khải bẩm Công chúa! Hoàng thượng được đức Thượng đế tuyên triệu đã xa dời nhân dân quốc gia lên Thiên đàng rồi. Tô Phi á trong lòng đau xót, dòng châu lã chã khôn cầm. Nàng hỏi:

- Vụ này xẩy ra từ bao giờ? Đội trưởng đáp:

- Nếu Công chúa về sớm bốn ngày thì đã được cùng Hoàng thượng chia tay vĩnh biệt. Tô Phi á tuy biết Hoàng đệ thân thể suy nhược, thọ mạng chẳng được lâu dài, nhưng nghe tin dữ một cách đột ngột, không khỏi bàng hoàng thương cảm. Nàng nằm phục xuống yên ngựa mà khóc rống lên. Vi Tiểu Bảo thấy Công chúa khóc lóc bi thương chẳng hiểu vì nguyên nhân gì. Gã hỏi lại người thông dịch mới biết Hoàng đế nước La Sát đã tạ thế. Gã mừng thầm trong bụng tự nhủ:

- Hoàng đế La Sát hết hưởng tiên phúc thì trong nước tất bị một phen rối loạn. Họ có muốn phái binh đi đánh Trung Quốc cũng không phải chuyện dễ dàng. Bọn Tô Phi á liền đi theo tên đội trưởng về tới ngoại thành, toan tiến vào cung thì tên đội trưởng nói:

- Hoàng thái hậu đã có lệnh mời Công chúa nghỉ lại ở Liệp cung ngoài thành. Tô Phi á vừa kinh hãi vừa tức giận quát hỏi:

- Hoàng thái hậu nào? Sao Hoàng thái hậu lại ngăn cản ta được? Tên đội trưởng vẫy tay một cái, bọn lính súng liền giơ súng lên nhằm vào bọn thị vệ tùy tùng Công chúa bắt chúng hạ đao thương và xuống ngựa. Công chúa càng tức giận lớn tiếng hỏi:

- Các ngươi định tạo phản chăng? Đội trưởng đáp:

- Hoàng thái hậu sợ Công chúa về kinh rồi không chịu tuân theo chỉ dụ của tân hoàng, nên sai tiểu tướng giam giữ Công chúa lại. Tô Phi á mặt đỏ bừng quát:

- Tân hoàng ư? Tân hoàng là ai? Đội trưởng đáp:

- Tân Sa hoàng là Bỉ Đắc Nhất Thế bệ hạ Tô Phi á ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi:

- Bỉ Đắc ư? Bỉ Đắc mới là đứa con nít mười tuổi thì làm Sa hoàng thế nào được? Ngươi còn nói Hoàng thái hậu nào? Phải chăng là Na Đạt Lệ á? Đội trưởng đáp:

- Đúng rồi! Nguyên phụ thân của Tô Phi á là A Lai Khắc Tu Tư, tức Mễ Hải Lạc Duy Chỉ Sa hoàng lấy hai bà Hoàng hâu. Hoàng hậu thứ nhất rất đông con. Tiên hoàng Tây áo Đồ Tam Thế và Tô Phi á Công chúa đều là con của bà Hoàng hậu này. Đệ nhị Hoàng hậu là Na Đạt Lệ á trẻ tuổi hơn nhiều, chỉ sinh hạ được một trai là Bỉ Đắc. Tô Phi á nói:

- Ngươi đưa ta về cung để gặp Na Đạt Lệ á hỏi cho ra phải trái. Đệ đệ của ta là Y Phàm còn lớn tuổi hơn Bỉ Đắc, sao lại không lập lên làm Sa hoàng? Những đại thần trong triều đi đâu hết mà không hiểu lý lẽ này? Đội trưởng đáp:

- Tiểu tướng chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của Hoàng Thái hậu và Sa hoàng. Xin Công chúa đừng phiền trách. Gã nói rồi cầm lấy dây cương ngựa của Tô Phi á dắt quay về phía đông. Tô Phi á tức giận không thể nhịn được. Suốt đời nàng chưa thấy ai dám vô lễ với mình đến thế. Nàng liền cầm roi ngựa vung lên quất túi bụi xuống đầu tên đội trưởng. Tên đội trưởng chỉ mỉm cười, lạng mình né tránh rồi nhảy tót lên lưng ngựa thống lãnh đội ngũ đưa Công chúa ra ngoại thành.

Hồi 174 - Vi Tiểu Bảo Bày Mưu Thoán Đế

Vi Tiểu Bảo và Song Nhi cũng đều bị đưa đến Liệp cung ở ngoài thành và bị giam vào trong đó. Đội lính súng phòng vệ bên ngoài rất nghiêm mật không cho ai rời khỏi. Tô Phi á Công chúa tức giận như phát điên. Bao nhiêu đồ vật trong tẩm thất đều bị nàng đập vỡ tan tành. Bọn nhà bếp ở Liệp cung cứ đến giờ ăn uống lại đem cơm nước vào cho Tô Phi á. Tình trạng này đã kéo dài đến mấy ngày, bọn quân canh ngoài Liệp cung vẫn đề phòng nghiêm mật không giảm đi chút nào. Tô Phi á liền gọi tên đội trưởng vào hỏi:

- Bọn ngươi định giam cầm ta bao nhiêu lâu? Tên đội trưởng đáp:

- Hoàng Thái hậu đã chỉ thị xin Công chúa nghỉ lại đây chờ Bỉ Đắc Nhất Thế bệ hạ làm lễ khánh hạ lên ngôi ngũ thập chu niên sẽ mời Công chúa vào trong cung dự lễ khánh hạ. Tô Phi á tức giận hỏi:

- Chờ đến ngày khánh hạ Bỉ Đắc lên ngôi ngũ thập chu niên, thế ra ta bị giam ở đây năm chục năm ư? Đội trưởng mỉm cười đáp:

- Năm nay tiểu tướng đã bốn mươi tuổi, tin rằng không thể chầu hầu Công chúa năm chục năm được. Bất quá mười năm hay hai mươi năm lại đổi viên đội trưởng trẻ tuổi hơn đến thay thế. Tô Phi á nghĩ đến chuyện mình phải giam đến năm chục năm, trong lòng không rét mà run. Nàng gượng cười nói:

- Đội trưởng! Ngươi lại đây! Ta coi ngươi cũng là một trang nam tử phong tư anh tuấn. Nàng toan dùng mỹ sắc dẫn dụ tên đội trưởng để hắn phải nép mình dưới bóng quần hồng rồi hắn sẽ buông tha mình một cách hồ đồ. Tên đội trưởng khom lưng xá dài lùi lại một bước đáp:

- Xin Công chúa lượng thứ cho. Hoàng Thái hậu đã ra lệnh cho bọn quan binh ở Hỏa thương doanh là nếu tên nào chỉ đụng vào một ngón tay của Công chúa là lập tức bị tội chém đầu... Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kẻ phạm tội bị giết là đội trưởng thì phó đội trưởng được lên thay kế vị. Kẻ bị giết là phó đội trưởng thì tiểu đội trưởng ở tiểu đội thứ nhất được sung vào. Mọi người đều muốn thăng quan nên cuộc giám thị rất gắt gao... Hắn vừa nói tới đây quả nhiên có người đẩy cửa tiến vào. Chính là phó đội trưởng, y đã đứng ngoài dòm ngó từ trước. Nguyên Hoàng Thái hậu biết Tô Phi á là một cô gái lãng mạn lại cực kỳ xinh đẹp, nếu không lập ra luật này thì e rằng khó mà giam giữ nàng được. Tên đội trưởng lui ra rồi, Tô Phi á đành chịu bó tay không còn cách gì nữa. Nàng nằm phục xuống giường khóc nức nở, miệng không ngớt lớn tiếng thóa mạ Thái hậu. Vi Tiểu Bảo bị giam trong Liệp cung đã lâu, thấy Công chúa mỗi ngày một thêm nóng nẩy mà bọn lính súng lại đầy vẻ hung tàn vô lễ, bất giác gã lẩm bẩm:

- ở chốn yêu ma quỷ quái này chỗ nào cũng đầy quỷ khí. Gã liền thương lượng với Song Nhi nhiều lần định chốn khỏi Liệp cung đặng trở về Trung Quốc. Việc trốn khỏi Liệp cung không lấy gì làm khó lắm, nhưng đường về Trung Quốc thật khó hơn cả lên trời. Nếu không người đưa đường thì lúc qua khu đồng cỏ lớn hoặc đại sa mạc tất phải lạc nẻo. Đừng nói chuyện cưỡi ngựa đi xe bốn, năm tháng trời mới về được đến Bắc Kinh, mà e rằng chỉ đi bốn, năm ngày đã nhức

đầu lạc lõng vào nơi trời đất mịt mờ. Hai người chẳng tìm ra được kế hoạch gì, Vi Tiểu Bảo đành ba hoa cười giỡn với Song Nhi cho tiêu ngày giờ. Có lúc gã nói chuyện Đường Tăng đem Tôn Ngộ Không, Sa Hòa Thượng, Trư Bát Giới sang Tây Thiên lấy kinh. Gã hỏi:

- Ta cùng cô đánh cuộc: Ngày trước Đường Tăng qua Tây Thiên lấy kinh nhất định không xa bằng ta sang tới Mạc Tư Khoa. Thế thì ta còn lợi hại hơn Đường Tăng, mà cô lợi hại hơn Trư Bát Giới. Nếu cô không tin thì ta đánh cuộc với cô. Cô có bằng lòng không? Bản tính Song Nhi không biết cờ bạc là gì, cô liền đáp:

- Tướng công bảo tướng công lợi hại hơn Đường Tăng, tiểu tỳ cũng chịu thua rồi, không đánh cuộc với tướng công đâu. Còn tiểu tỳ đành là thua Trư Bát Giới. Thị nói rồi toét miệng ra cười. Bỗng nghe Công chúa ở trong phòng bên cạnh lại nổi cơn vật vã. Nàng đập giường, dậm chân, khóc lóc rầm rĩ. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Ta phải vào khuyên can nàng mới được, khóc lóc vật vã hoài cũng chẳng ích gì. Gã chạy vào phòng Công chúa, cất tiếng ôn nhu:

- Công chúa! Đừng khóc nữa! Tại hạ nói chuyện buồn cười cho Công chúa nghe. Tô Phi á nằm phục trên giường, hai chân đập loạn lên, vừa khóc vừa nói:

- Ta không nghe đâu! Ta không nghe đâu! Ta muốn bắt Sa lý trát, nhất là ta muốn đẩy Sa lý trát Na Đạt Lệ á xuống địa ngục. Vi Tiểu Bảo không hiểu "Sa lý trát" là nghĩa làm sao. Gã hỏi lại mới biết "Sa lý trát" là trỏ vào mẹ của Sa hoàng, gã rất làm cao hứng liền nói:

- Tại hạ tưởng "Sa lý trát" là ác nhân nào, té ra là Hoàng Thái hậu. Tại hạ nói cho Công chúa nghe: "Sa lý trát" ở Trung Quốc kêu bằng mụ điếm già. Mụ cũng là con người đại ác. Sau tại hạ nghĩ cách đuổi mụ ra khỏi Hoàng cung. Hoàng đế Trung Quốc cao hứng vô cùng, mới phong tại hạ làm quan lớn. Tô Phi á cả mừng trở minhg ngồi nhỏm dậy hỏi:

- Ngươi dùng cách gì vậy? Vi Tiểu Bảo nghe nói nghĩ thầm:

- Sở dĩ ta đuổi được mụ điếm già chỉ vì mụ ta là giả Thái hậu. Còn mụ điếm già nước La Sát là Thái hậu thật thì dĩ nhiên phương pháp của ta không thể dùng được. Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Tại hạ đã câu kết với tiểu Hoàng đế để đối phó cùng "Sa lý trát" ở Trung Quốc. Tô Phi á cau mày nói:

- Bỉ Đắc rất yêu mến mẫu thân y, khi nào lại chịu nghe lời ta để phản đối Sa lý trát. Trừ phi... trừ phi... Nàng đứng dậy, hai chân trần bước lui rồi lại bước tới ở trên giường, cắn chặt hai hàm răng để suy nghĩ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngày trước ở Trung Quốc có một vị nữ Hoàng đế là Võ Tắc Thiên. Vị nữ Hoàng đế này lấy rất nhiều nam Hoàng hậu và nam Phi tần, hưởng cuộc đời vui sướng. Công chúa ơi! Tại hạ nhận thấy Công chúa chẳng khác gì Võ Tắc Thiên mấy tý. Công chúa lên làm nữ Sa hoàng rất xứng đáng. Tô Phi á động tâm. Nàng chưa từng nghĩ đến chuyện này vì cổ kim nước La Sát chưa có nữ Sa hoàng, nên cho rằng mình là con gái chẳng thể làm Sa hoàng được. Bây giờ nàng nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy, bất giác tự hỏi:

- Trung Quốc đã có nữ Hoàng đế thì sao nước La Sát lại không thể có nữ Sa hoàng...? Từ ngày Tô Phi á bị cầm tù tại Liệp cung trong lòng vừa sợ hãi vừa phẫn nộ. Đầu óc lúc nào cũng chỉ

nghĩ cách trốn ra khỏi Liệp cung. Dù nàng có phải đến Nhã Tát Khắc ở chốn phương trời xa thẳm thuộc đông bộ nước La Sát để sống chung với Cao Lý Tân Tổng đốc cũng còn hay hơn là ở dưới sự giam cầm của Hoàng Thái hậu. Nàng vừa nghe Vi Tiểu Bảo nói tới "nữ Sa hoàng", trước mắt đột nhiên hiện ra một bầu trời mới mẻ. Tô Phi á xoay mình lại, hai tay nắm lấy vai Vi Tiểu Bảo, khẽ hôn vào má gã một cái, mắt chiếu ra những tia sáng đầy hy vọng. Nàng mỉm cười đáp:

- Nếu ta lên làm nữ Sa hoàng, sẽ phong cho ngươi làm Hoàng hậu. Vi Tiểu Bảo giật nẩy mình lên, miệng lẩm bẩm:

- Vụ này nhất quyết không làm được. Gã vội đáp:

- Tại hạ là người Trung Quốc chẳng thể làm nam Hoàng hậu ở nước La Sát. Công chúa chỉ phong cho tại hạ một chức quan lớn là xong. Tô Phi á hỏi:

- Ngươi vừa làm Hoàng hậu vừa làm quan lớn cũng được chứ sao? Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Hiện giờ chúng ta đang lâm vào tình trạng đến tính mạng còn khó nỗi bảo toàn, chỉ cầu được yên ổn khoái lạc, mong chi đến chuyện làm Hoàng hậu với quan lớn? Tô Phi á lại hỏi:

- Ngươi thử nghĩ xem có kế gì cho ta lên làm nữ Sa hoàng được chăng? Vi Tiểu Bảo chau mày không biết đáp thế nào. Nguyên gã chỉ lẻo mép, chuyên nghề nịnh hót lấy lòng, còn về quân quốc đại sự, kiến thức gã rất tầm thường, so với vua Khang Hy thực khác nhau một trời một vực. Ngay đối với bọn Trần Cận Nam, Sách Ngạch Đồ, Ngô Tam Quế cũng còn kém xa. Gã đáp:

- Thưa Công chúa! Việc bày tại hạ không làm nổi, phải về Bắc Kinh lập tức để hỏi tiểu Hoàng đế Trung Quốc. Ngài nghĩ kế hoạch cho rồi, tại hạ sẽ đem theo một số nhân vật có bản lãnh đến để bắt mụ điếm già Thái hậu nước La Sát và bắt luôn Bỉ Đắc tiểu Sa hoàng là đại công cáo thành. Gã nói tới bốn chữ "đại công cáo thành" không nhịn được lại ôm lấy Tô Phi á mà hôn. Tô Phi á ồ lên một tiếng rồi nói:

- Không được! Không được! Ngươi trở về Bắc Kinh rồi trở lại Mạc Tư Khoa, phải mất một năm còn chưa đủ. Không chừng ngươi tới nơi ta đã qua đời và lên thiên đàng rồi. Vi Tiểu Bảo thấy lời Tô Phi á rất có lý, liền thở dài nói:

- Nàng Công chúa mỹ lệ ơi! Nàng lên thiên đàng thì tên quan lớn trẻ nít ở bên Trung Quốc cũng theo lên. Tô Phi á bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này chỉ được cái mồm miệng lém lẻu, dùng lời lừa gạt để cho người ta hoan hỷ. Nàng khẽ đẩy gã ra đáp:

- Thằng trẻ nít Trung Quốc là đồ vô dụng, chỉ biết nâng... nâng đít trâu, thổi bóng ngựa. Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói câu "nâng đít ngựa, thổi bóng trâu" ngược lại thành "nâng đít trâu, thổi bóng ngựa", gã không nhịn được bất giác nổi lên tràng cười ha hả. Nhưng gã coi bộ mặt khinh khỉnh củ Tô Phi á, tỏ ra miệt thị gã thì trong lòng lại ngấm ngầm tức giận, tự hỏi: Có cách gì để thị lên làm nữ Sa hoàng được không? Võ Tắc Thiên đã lên làm Hoàng đế trong trường hợp nào? Nếu mình có cách giúp thị lên làm nữ Sa hoàng nước La Sát thì hay biết mấy? Đáng tiếc từ đây đến Bắc Kinh xa quá, ta chẳng thể chạy về để vấn kế tiểu Hoàng đế được. Đường học vấn của Vi Tiểu Bảo chỉ ở chỗ một là được nghe lỏm thầy đồ nói chuyện với người ta hai là ở nơi coi tuồng hát. Từ ngày gã làm quan lớn, ít được nghe giảng sách mà cũng chẳng mấy khi đi coi tuồng hát.

Gã chưa được nghe qua về thiên cố sự của Võ Tắc Thiên lên ngôi Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo nhìn ra ngoài cửa sổ ngơ ngẩn xuất thần. Gã nghĩ lại những chuyện cổ tích về công cuộc khai sáng cơ nghiệp đế vương ngày trước, miệng lẩm bẩm: Vụ nữ Hoàng đế lên ngôi ta đành là không hiểu rồi. Còn những nam Hoàng đế đã lên ngôi trong trường hợp nào? Chu Nguyên Chương mà lấy được thiên hạ là trông vào những đại tướng dưới trướng như bọn Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân, Hồ Đại Hải, Mộc Anh... Vi Tiểu Bảo tiếp tục nghĩ đến những thiên cố sự trong sách Đại Minh anh liệt truyện. Gã lẩm bẩm: Lý Tự Thành đem quân đến đánh Bắc Kinh. Gia gia của sư phụ ta (Cửu Nạn) là Sùng Trinh Hoàng đế phải chết treo. Lý Tự Thành tự lập lên làm Hoàng đế. Quân Thanh đánh Lý Tự Thành, lão phải bỏ chạy, Thuận Trị lão hoàng gia lên làm Hoàng đế. Bây giờ Ngô Tam Quế muốn làm Hoàng đế cũng phải dấy binh tạo phản. Gã nghĩ đến mấy thiên cố sự trên rồi kết luận:

- Xem chừng bất luận là ai muốn làm Hoàng đế cũng phải dẫn quân gây nên một trường đại chiến, chém giết nhau cát bụi tung trời, máu chảy thành sông, thây cao như núi. Nghĩ tới chuyện đánh nhau, Vi Tiểu Bảo sinh lòng khiếp sợ, tự hỏi:

- Hiện chúng ta bị giam cầm ở đây làm gì có quân lính? Gây cuộc đánh nhau với ai? Nhưng không đánh nhau thì làm Hoàng đế thế nào được? Gã hiểu biết rất ít về lịch sử Trung Quốc, cho là muốn làm Hoàng đế tất phải đánh nhau. Chỉ một mình Khang Hy tiểu Hoàng đế là được lão Hoàng gia nhường ngôi cho để đi tu. Gã nhận định biện pháp này không thể dùng được. Vi Tiểu Bảo lại nghĩ đến vở tuồng "Trảm Hoàng Bào". Trong tích hát này Thái Tổ Hoàng đế nhà Tống là Triệu Khuông Dẫn hạ sát đại tướng Trịnh Ân. Vợ Trịnh Ân dấy quân đánh báo thù cho chồng. Triệu Khuông Dẫn địch không nổi phải năn nỉ đối phương rồi cởi áo hoàng bào vung dao chặt đứt làm hai đoạn để thế thân cho Hoàng đế, khiến Trịnh phu nhân hả mối căm hờn. Hoàng đế như vậy là xấu quá. Gã tiếp tục nghĩ đến vở "Lộc đài hận". Trụ Vương vô đạo, Khương Thái Công giúp Chu Vũ Vương dấy binh đến đánh, bức bách Trụ Vương phải chết cháy trên Lộc Đài rồi Chu Vũ Vương lên làm Hoàng đế (dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo không hiểu thời bấy giờ không có Hoàng đế). Rồi gã nghĩ tới vở tuông "Tiêu dao...", gã tự hỏi: Tên đại gian thần mặt trắng là Tào Tháo lên làm Hoàng đế trong trường hợp nào? Tuồng tích như sau: Tào Tháo dẫn quân vào cung bức tử Hán cái gì đế (Hán Hiến Đế mà gã không nhớ) rồi tự lập làm Hoàng đế. Những đại tướng thủ hạ Tào Tháo có bọn Trương Liêu, Hứa Chử gì gì đều là những nhân vật lợi hại. Đoạn này Vi Tiểu Bảo nhớ lộn. Tào Tháo không làm Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo lại tự hỏi:

- Lưu Bị lên làm Hoàng đế trong trường hợp nào? Ta không hiểu nhưng nhất định bọn Quan Công, Trương Phi, Triệu Vân đã chiến đấu cho ông. Rút cục muốn làm Hoàng đế phi đánh nhau là không được. Dù làm Hoàng đế rồi mà đánh không lại người ta thì ngôi Hoàng đế cũng bị cướp mất, nếu không bị cướp ngôi cũng phải nhục nhã ê chề. Thầy đồ còn kể truyện Thủy Hử trong tích "Lâm giáo đầu hỏa tính Vương Luân": Tiều Cái muốn làm thủ lãnh bọn cường đạo liền tư thông với Lâm Xung để giết viên thủ lãnh trước của đám Lương Sơn Bạc là Vương Luân. Truyện này chứng tỏ muốn làm thủ lãnh bọn cường đạo cũng phải chém giết mới được. Tô Phi á thấy Vi Tiểu Bảo vừa nghiến răng ken két vừa nắm tay lại thành quyền đấm vào quãng không liền cười hỏi:

- Ngươi làm trò gì vậy? Vi Tiểu Bảo sửng sốt, chợt tỉnh táo lại đáp:

- Muốn làm Hoàng đế nhất định phải đánh nhau. Tô Phi á ngơ ngác hỏi:

- Đánh ư? Đánh với ai? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên là đánh mụ điếm già nước La Sát. Tô Phi á nghe gã nói mấy lần "mụ điếm già La Sát" mà không hiểu ba chữ "mụ điếm già" là nghĩa gì? Nàng toan hỏi lại thì đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra. Tên đội trưởng ở Hỏa thương doanh chạy vào phòng túm ngực Vi Tiểu Bảo, nói lý la lý lố một hồi rồi lôi gã ra ngoài. Binh một tiếng! Cửa phòng đóng sập lại. Tên đội trưởng vung chân phải đá vào đít Vi Tiểu Bảo một cước thật mạnh. Hắn nổi lên tràng cười hô hố, vung chân đá phát thứ hai. Vi Tiểu Bảo tức quá đột nhiên lộn người đi một vòng, nhẩy xổ lại cưỡi lên cổ tên đội trưởng. Chiêu thức này là một trong "Cứu mệnh tam kỳ chiêu" mà gã đã được Hồng phu nhân truyền thụ cho. Đòn đánh của Vi Tiểu Bảo chưa luyện được thuần thục mà đem ra đối phó với những tay cao thủ võ học thì chẳng thấm thía gì, nhưng tên đội trưởng La Sát mù tịt về võ công của Trung Quốc, nên chân tay Vi Tiểu Bảo hãy còn quờ quạng vụng về mà vẫn đắc thủ. Vi Tiểu Bảo chí hai ngón tay vào cặp mắt tên đội trưởng, lớn tiếng quát:

- Đừng cử động... Tròng mắt... Chết ngay! Gã không biết nói câu "Ngươi mà nhúc nhích là ta móc tròng mắt ra đó" bằng tiếng La Sát nên chỉ nói mấy tiếng "Đừng cử động... Tròng mắt... Chết ngay". Tên đội trưởng bản tính thông minh hiểu được ngay. Hắn kinh hãi không dám cử động. Vi Tiểu Bảo đưa tay mặt kéo tai đội trưởng quát lên:

- Đi đi! Gã cưỡi cổ tên đội trưởng như cưỡi ngựa và bắt hắn đi vào phòng Công chúa rồi lớn tiếng la:

- Đóng cửa lại! Cây súng!... Bắt lấy. Tô Phi á vừa kinh hãi vừa mừng thầm, vội đóng cửa lại. Nàng rút lấy khẩu súng lục đeo bên mình đội trưởng ra chí vào lưng hắn. Vi Tiểu Bảo từ trên vai đội trưởng nhảy xuống. Gã cởi giây lưng của hắn cột hai chân lại. Đoạn gã cởi giải quần để cột tay. Quần của tên đội trưởng mất giải liền tuột xuống. Tô Phi á và Vi Tiểu Bảo đều không nhịn được cười, nổi lên tràng cười khanh khách. Tên đội trưởng mặt mũi đỏ gay, nghiến răng ken két ra chiều phẫn nộ đến cực điểm. Bỗng thấy cửa phòng khẽ bị đẩy ra. Song Nhi thò đầu vào hỏi:

- Tướng công có việc gì không? Vi Tiểu Bảo ra hiệu cho thị tiến vào rồi đóng cửa lại. Song Nhi thấy tên đội trưởng hoang mang luống cuống thì vừa buồn cười vừa lấy làm kỳ. Tô Phi á hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Ngươi bắt đội trưởng làm gì? Vi Tiểu Bảo gặp lúc tức giận liền bắt đội trưởng, chứ chưa nghĩ tới bắt hắn để làm gì? Bây giờ gã nghe Tô Phi á hỏi vậy chợt động linh cơ, gã đáp:

- Bảo hắn dẫn quân quay về tạo phản, giết Sa lý trát và giết Sa hoàng để Công chúa lên làm nữ Sa hoàng. Tô Phi á không hiểu tạo phản là gì, nhưng nghe nói đến việc giết Sa lý trát, giết Sa hoàng để nàng lên làm nữ Sa hoàng thì hiểu ngay. Nàng ngơ ngác một chút rồi lộ vẻ vui mừng, nhìn đội trưởng nói lý la lý lố một hồi. Vi Tiểu Bảo nghe hai người nói toàn tiếng La Sát tuy chẳng hiểu gì, nhưng cũng biết là Tô Phi á bảo đội trưởng dẫn quân về triều tạo phản. Gã lại thấy đội trưởng lắc đầu quầy quậy, liền biết là hắn không chịu nghe lời. Gã lớn tiếng la:

- Hắn không chịu tuân theo thì giết quách đi. Gã cúi xuống rút đao trủy thủ trong ống giầy ra xẻo một nhát đánh vèo một cái lướt qua má bên trái tên đội trưởng. Một mảng râu bị hớt đứt rớt xuống lả tả. Tô Phi á cười nói:

- Lưỡi đao này bén nhạy thật! Tên đội trưởng sợ hết hồn, mặt xám như tro tàn. Hắn nghĩ bụng:

- Thằng lỏi con người ngoại quốc này dấu dao trong ống giầy thật là cổ quái! Đáng tiếc ta không xục tìm trong mình gã ngay từ lúc đầu. Tô Phi á hỏi hắn:

- Ngươi có chịu đầu hàng và ủng hộ ta lên làm nữ Sa hoàng không? Đội trưởng đáp:

- Chẳng phải tiểu nhân không chịu ủng hộ Công chúa, nhưng bọn bộ hạ quyết chẳng nghe theo lệnh của tiểu nhân. Trong thành Mạc Tư Khoa có hai mươi đội Hỏa thương, bọn tiểu nhân chỉ có một đội dù muốn tạo phản cũng không thể đánh lại mười chín đội kia được. Tô Phi á nghe hắn nói có lý. Nàng muốn giải thích cho Vi Tiểu Bảo hay, nhưng trong lúc nhất thời khó mà nói rõ ra được. Nàng đành ra hiệu bằng tay. Khi nói tới hai chục đội Hỏa thương, nàng dùng mười đầu ngón tay không đủ, phải tuột giây vớ ra, sử dụng cả mười ngón chân cho đủ số. Vi Tiểu Bảo bản tính thông minh hiểu ngay một cách dễ dàng. Gã cũng nhận thấy vụ này rất khó khăn, liền ngồi xuống ghế suy nghĩ:

- Tên đội trưởng này không chịu tạo phản, mình có giết hắn cũng bằng vô dụng. Liền nhìn Tô Phi á nói:

- Đội trưởng không chịu thì chúng ta kêu phó đội trưởng đứng ra tạo phản. Tô Phi á hỏi:

- Phó đội trưởng ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Kêu phó đội trưởng vào đây. Tô Phi á liền đẩy đội trưởng vào một bên cửa, chí súng vào sau lưng hắn giục:

- Ngươi kêu phó đội trưởng vào ngay! Nếu ngươi cảnh cáo gã là ta nổ súng tức khắc. Đội trưởng không sao được đành lớn tiếng hô hoán phó đội trưởng vào. Sau một lát, phó đội trưởng đẩy cửa lật đật chạy vào. Song Nhi đứng nấp ở phía sau cửa, lập tức vung tay điểm vào huyệt đạo, gã liền không cử động được. Song Nhi cả mừng nói:

- Tướng công! Huyệt đạo trong mình bọn quỷ ngoại quốc cũng như người ở Trung Nguyên, thế mà tiểu tỳ chỉ sợ huyệt đạo của chúng khác với bọn ta. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Bọn quỷ nước ngoài cũng có mặt mũi, chân tay như mình thì dĩ nhiên huyệt đạo của bọn chúng cũng thế. Gã rút đao ở sau lưng phó đội trưởng ra đưa cho Tô Phi á nói:

- Công chúa bảo gã giết đội trưởng đi rồi tạo phản. Gã mà không chịu thì kêu tiểu đội trưởng vào giết gã. Tô Phi á cho là kế này tuyệt diệu, liền ngó phó đội trưởng bảo gã:

- Ngươi cầm thanh đao này hạ sát đội trưởng đi, lên làm đội trưởng rồi thống lãnh đội Hỏa thương để nghe lệnh ta. Nếu ngươi không chịu giết đội trưởng thì ta kêu tiểu đội trưởng hạ sát ngươi và đội trưởng. Ta sẽ cho tiểu đội trưởng lên sung chức đội trưởng. Ngươi có chịu giết hắn không? Vi Tiểu Bảo hô:

- Song Nhi! Cô giải huyệt đạo nửa người trên cho phó đội trưởng. Còn huyệt đạp ở dưới chân cứ để nguyên. Song Nhi nghe lời giải khai huyệt đạo nửa người trên cho phó đội trưởng và đưa thanh bội đao vào tay gã. Đội trưởng nghe Tô Phi á hỏi phó đội trưởng câu vừa rồi, hắn tức quá ngoác miệng ra lớn tiếng thóa mạ, đồng thời hăm dọa gã đủ điều. Ngày thường tên phó đội trưởng vốn có hiềm khích với đội trưởng. Gã thấy Công chúa bảo mình đem quân tạo phản thì trong lòng sợ hãi không dám làm, nhưng gã nghe đội trưởng chửi bới mình bằng những lời ác độc lại nghĩ thầm:

- Ta mà không giết hắn thì tên tiểu đội trưởng ở đội thứ hai muốn lên làm đội trưởng tất cũng

giết hắn và giết cả ta nữa. Gã liền vung đao chém vào thủ cấp đội trưởng đánh vèo một cái. Phó đội trưởng vung đao chém xuống khiến cho Tô Phi á, Vi Tiểu Bảo và Song Nhi đều lớn tiếng hoan hô "tuyệt diệu!".

- Tô Phi á reo hò bằng tiếng La Sát "Hách là xiêu!". Còn Vi Tiểu Bảo và Song Nhi dĩ nhiên hoan hô bằng tiếng Trung Quốc. Tô Phi á lại dắt tay phó đội trưởng luôn miệng khen ngợi hắn là người anh dũng, trung nghĩa và lập tức thăng cho hắn lên chức đội trưởng. Nàng nói:

- Ngươi hãy ngồi xuống đi để chúng ta thương nghị kỹ càng. Phó đội trưởng chau mày trỏ Vi Tiểu Bảo và Song Nhi đáp:

- Hai đứa ngoại quốc này dùng ma thuật khiến cho tiểu nhân không cử động được. Tô Phi á liền nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi hãy triệt bỏ ma pháp đi. Song Nhi tủm tỉm cười lại giải khai huyệt đạo cho phó đội trưởng. Tô Phi á lại bảo phó đội trưởng:

- Ngươi hãy đi kêu ba tên tiểu đội trưởng và ba tiểu đội phó đến đây để ta bảo thằng nhỏ người Trung Quốc dùng ma pháp làm cho chúng hết nhúc nhích. Rồi nàng nói lại cho Vi Tiểu Bảo và Song Nhi nghe. Tên phó đội trưởng vâng lệnh chạy đi. Sau một lát, sáu tên chánh phó đội trưởng đã đến đứng chờ ở ngoài cửa. Phó đội trưởng kêu từng tên một tiến vào phòng. Song Nhi lần lượt điểm vào huyệt chí xá ở trên lưng và huyệt hoàn khiêu ở bắp đùi sáu tên kia. Tô Phi á hỏi:

- Phó đội trưởng đã quyết tâm ủng hộ ta lên làm nữ Sa hoàng. Chúng ta đem quân đi giết Sa lý trát thì các ngươi có phục tùng hay không? Sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng thấy đội trưởng chết nhăn thây nằm lăn dưới đất biết là đại sự nguy rồi. Chúng nghe Tô Phi á hỏi vậy đều kinh tâm động phách, ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám mở miệng. Vi Tiểu Bảo nhìn Tô Phi á nói:

- Công chúa khuyên bọn chúng tạo phản rồi cho chúng thăng quan làm tướng quân lại được rất nhiều tiền bạc. Tô Phi á cho là phải liền bảo phó đội trưởng:

- Ngươi lại đi triệu tập toàn đội lính súng tới đay để ta bảo chúng. Chỉ trong khoảnh khắc hơn một ngàn hỏa thương thủ đều đến tập họp ở khu quảng trường trước Liệp cung. Phó đội trưởng lại sai mười hai tên hỏa thương thủ tiến vào phòng khiêng sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng đã bị điểm huyệt đem ra quảng trường. Tô Phi á đứng trên thềm đá lớn tiếng hỏi:

- Hỡi anh em hỏa thương thủ! Các người đều là dũng sĩ của nước La Sát đã lập được nhiều công lớn cho quốc gia. Nhưng các ngươi bị bạc đãi, tiền lương ít ỏi, không có gái đẹp lại không đủ tiền xài, ở trong phòng ốc hủ lậu tối tăm. Còn những nhân vật trong thành Mạc Tư Khoa lắm tiền nhiều bạc. Bọn chúng ở nhà cao cửa rộng, tôi tớ đầy đàn lại chẳng thiếu gì mỹ nữ. Còn các ngươi thì chẳng được lợi lộc gì. Như vậy là công bằng hay không công bằng! Bọn hỏa thương thủ nghe hỏi vậy đồng thanh đáp:

- Không công bằng! Không công bằng! Tô Phi á lại hỏi:

- Bọn người có tiền kia to béo mà ngu xuẩn, ăn no ủn ỉn như bầy heo. Nếu chúng tỷ võ với các ngươi liệu chúng có đánh nổi các ngươi không? Bọn phú ông kia bắn súng được bằng các ngươi chăng? Đao pháp của bọn chúng so với các ngươi thế nào? Chúng đã lập được công trạng gì cho quốc gia cùng Sa hoàng? Công chúa hỏi một câu là bọn Hỏa thương thủ lại lớn tiếng đáp:

- Nín thờ! Vi Tiểu Bảo nghe chúng la hết tiếng "nín thờ" nọ đến tiếng "nín thờ" kia, gã cũng biết "nín thờ" ở tiếng La Sát nghĩa là tiếng "không" của Trung Quốc. Gã tưởng Công chúa khuyên bọn Hỏa thương thủ tạo phản mà chúng không chịu nghe theo. Tô Phi á lại nói:

- Các ngươi đều đáng được làm tướng quân, làm phú ông! Các ngươi đều đáng được thăng quan phát tài. Bọn Hỏa thương thủ lớn tiếng hô. Có người hỏi:

- Tô Phi á Công chúa! Công chúa có cách gì cho bọn tiểu nhân được thăng quan phát tài không? Tô Phi á hỏi lại:

- Các ngươi có muốn làm tướng quân không? Bọn Hỏa thương thủ đồng thanh đáp:

- Muốn làm lắm! Muốn làm lắm! Tô Phi á lại hỏi:

- Các ngươi có muốn lấy nhiều tiền bạc không? Bọn Hỏa thương thủ đáp:

- Dĩ nhiên muốn lắm! Các ngươi có muốn gái đẹp không? Bọn Hỏa thương thủ phá lên cười:

- Muốn! Muốn! Muốn! Tô Phi á nói:

- Được lắm! Vậy các ngươi kéo vào thành Mạc Tư Khoa bảo bọn Hỏa thương thủ ở mười chín doanh kia: Mệnh lệnh của Tô Phi á tức là của nữ Sa hoàng nước La Sát, toàn quốc đều phải tuân theo. Ta chuẩn cho các ngươi mỗi tên đến tỷ võ với một nhà đại phú ông mập như heo... Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tên nào hạ sát được đối thủ thì phòng ốc, vàng bạc, gái đẹp, xe ngựa, y phục, bất luận thứ gì của tên phú ông đó cũng thuộc về ngươi. Rồi nàng lớn tiếng hỏi:

- Các ngươi có đủ dũng khí chăng! Các ngươi có là những trang nam tử hán, đại trượng phu và có dám giết người, cướp tiền bạc đoạt đàn bà con gái không?

Hồi 175 - Vương Công La Sát Cũng Hai Bè

Bọn Hỏa thương thủ đồng thanh lớn tiếng đáp:

- Dám làm! Dám làm! Giết người, cướp của, đoạt đàn bà con gái, có chi mà chẳng dám làm? Tô Phi á cả mừng nói:

- Thế là hay lắm! Ta còn sợ các ngươi là những tên tiểu quỷ nhát gan không dám làm đại sự. Vậy ta cho các ngươi uống rượu để thêm phần hăng hái. Này này! Các ngươi hãy xuống hầm rượu lấy Phục đặc gia tửu lên đây. Nguyên dưới hầm Liệp cung của Sa hoàng có chứa thứ rượu nguyên chất cất đã mấy chục năm, cực kỳ quý giá. Thứ rượu đặc biệt này chỉ để cho Sa hoàng, Hoàng hậu, Công chúa, Hoàng tử cùng mấy bậc vương công đại thần hưởng dụng. Còn bọn Hỏa thương thủ chẳng bao giờ được nếm một giọt. Nay Tô Phi á mệnh lệnh ban ra cho uống thứ rượu này, bọn binh sĩ sung sướng, hoan hô rầm trời. Mấy chục tên binh sĩ lập tức chạy xuống hầm lấy rượu. Chỉ trong khoảnh khắc rượu đã đem ra quảng trường. Bọn binh sĩ bẻ cổ những bình Phục đặc gia tửu ngửa mặt lên mà nốc một hồi cực kỳ khoan khoái. Chúng cao hứng lớn tiếng hô:

- Tô Phi á! Nữ Sa hoàng! Hô là! Hô hô là! Nguyên tiếng La Sát "Hô là" cũng như "Vạn tuế" ở tiếng Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo tuy chẳng hiểu gì, nhưng thấy bọn binh sĩ vừa nốc rượu một cách khoan khoái, vừa lớn tiếng hoan hô, gã cũng hô theo:

- Tô Phi á! Nữ Sa hoàng! Hô là! Hô hô là! Gã kéo tay Tô Phi á nói:

- Bảo bọn chúng..., sáu tên tiểu đội trưởng... giết đi... đừng để mối lo về sau. Tô Phi á nhận ra gã nói đúng liền dõng dạc tuyên bố:

- Hỡi các vị dũng sĩ nước La Sát! Hãy nghe ta nói đây. Ta ra lệnh cho các ngươi đi giết bọn phú ông, cướp tiền bạc, đoạt đàn bà con gái nhưng Hoàng thái hậu không cho, mới phái bọn khốn kiếp này đến để trị tội các ngươi đó. Nàng vừa nói vừa trỏ vào sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng bị điểm huyệt nằm lăn dưới đất. Lập tức mười mấy tên Hỏa thương thủ rút bội đao ra, lớn tiếng hô:

- Giết chết quân khốn kiếp! Mười mấy thanh trường đao chém xuống. Sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng chết không kịp ngáp. Nguyên bọn người La Sát bản tính thô bạo, lại uống Phục đặc gia tửu vào, toàn thân nóng ran, chúng thấy sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng máu đổ thịt bay, lại lớn tiếng reo:

- Giết quân khốn kiếp! Cướp tiền, đoạt đàn bà con gái! Tô Phi á lại nói:

- Các ngươi hãy đến bảo bọn Hỏa thương thủ trong mười chín doanh kia cùng làm đại sự. Tên đội trưởng nào không chịu nghe theo, cứ việc hạ sát ngay lập tức. Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kế đến bọn quý tộc, tướng quân, đại thần bướng bỉnh cũng giết phứt đi rồi cướp lấy vàng bạc châu báu của bọn họ mà chia nhau. Bọn binh sĩ lớn tiếng reo hò, tới tấp rút trường đao, dắt ngựa nhảy lên yên. Lát sau tiếng vó ngựa dồn dập chạy đi. Những đội Hỏa thương thủ rầm rộ

kéo vào thành Mạc Tư Khoa. Tô Phi á lại dặn dò tên phó đội trưởng kia:

- Cả ngươi cũng tranh đoạt đừng khách khí gì cả. Điều khẩn yếu là chớ để xẩy cuộc xung đột với những đội Hỏa thương ở các doanh kia, cần làm sao cho chúng hợp tác với mình cùng đi đánh cướp. Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Khi ngươi dẫn quân vào điện Cẩm Linh thì bắt lấy Thái hậu và Bỉ Đắc. Bao nhiêu vàng bạc châu báu trong cung ngươi giữ cả lấy. Ta ban thưởng cho ngươi tất. Phó đội trưởng cả mừng, tuân lệnh đi ngay. Tô Phi á thở phào một cái. Nàng cảm thấy toàn thân bất lực, ngồi phệt xuống thềm đá nói:

- Mệt quá! Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ dìu Công chúa vào trong kia nghỉ một lúc. Tô Phi á lắc đầu, nàng ngồi lát nữa rồi nói:

- Chúng ta lên chòi xem sao. Toàn thể Liệp cung đều xây bằng đá ong. Ngoài cung xây một cái chòi cao tám, chín trượng. Nguyên cái chòi này dùng làm nơi dòm ngó tình hình bên địch. Nên biết nước La Sát trước khi lập quốc. Mạc Tư Khoa đại công tước đánh dẹp quần hùng, tự lập làm Hoàng đế. Sa hoàng ở tiền triều sợ khi mình đi săn bắn, bọn cừu địch sẽ thừa cơ kéo đến tập kích, nên mới dựng tòa Liệp cung ở ngoài thành Mạc Tư Khoa. Tô Phi á dẫn Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi trèo lên lầu trên chòi nhìn về phía tây thì chỉ thấy những chấm đèn lửa trong thành Mạc Tư Khoa, dường như cảnh tượng rất yên bình giữa lúc đêm khuya. Tô Phi á trong lòng hồi hộp cất tiếng hỏi:

- Sao ta không thấy họ đánh nhau gì hết? Hay là bọn chúng hoảng sợ không dám hành động? Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu gì về tư cách quân La Sát, gã cũng không hay bọn Hỏa thương thủ có rút lui hay không, đành an ủi nàng:

- Công chúa đừng sợ! Đừng sợ! Tô Phi á lại hỏi:

- Sao ngươi biết cho bọn binh sĩ giết người, cướp của đoạt con gái là có thể giết Hoàng thái hậu và giết Bỉ Đắc? Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- ở bên Trung Quốc trước nay đều thế cả. Gã nhớ lại ngày trước ở thành Dương Châu đã được nghe những người già cả nói về tình hình quân Mãn Thanh lúc vào công phá thành trì. Sau khi quân Thanh vào trong quan ải rồi liền vấp phải sức kháng cự rất mãnh liệt của người Hán tại khu vực Giang Tô. Thành Dương Châu càng phòng thủ kiên cố không sao hạ được. Bọn tướng soái Mãn Thanh liền chuẩn cho quân sĩ sau khi phá được thành tha hồ gian dâm phụ nữ, cướp bóc tiền tài trong một thời hạn mười ngày. Vụ "Dương Châu thập nhật" này thê thảm vô cùng! Vi Tiểu Bảo sinh trưởng ở Dương Châu, từ thuở nhỏ gã đã được nghe nhiều người nhắc tới quân Thanh không phá được thành, chủ soái phải hứa cho binh sĩ hạ thành rồi tha hồ cướp tiền bạc và phụ nữ. Do đó quân sĩ hết sức tấn công và thành đại sự. Sau gã đến Bắc Kinh lại nghe người ta kể chuyện đám bộ hạ của Lý Tự Thành cướp bóc tiền tài, bắt hiếp phụ nữ. Trương Hiến Trung cổ vũ bọn thuộc hạ đánh thành cũng hứa lời cho cướp bóc ba ngày. Bữa nay gã thấy bọn quân sĩ ở Hỏa thương doanh không dám tạo phản, chợt nhớ đến chuyện ngày trước lấy năm chữ "Thưởng tiền thưởng nữ tử" (cướp tiền bạc và phụ nữ) dùng làm chân ngôn để khuyến khích binh sĩ. Năm chữ chân ngôn vừa nói ra quả nhiên đối với bọn binh sĩ nước La Sát cũng ứng nghiệm như thần, chẳng khác gì ở Trung Quốc. Đột nhiên một tiếng nổ "đoàng" phá tan bầu không khí tĩnh mịch lúc đêm khuya. Đó là tiếng súng từ thành Mạc Tư Khoa vọng lại. Tô Phi á cả mừng

reo lên:

- Bọn chúng động thủ rồi! Nàng chú ý nhìn ra thấy trong bóng đêm tối mò, đột nhiên tại thành Mạc tư Khoa khói lửa bốc lên ngùn ngụt. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Bọn chúng đang phóng hỏa. Thế là được rồi! Giết người phóng hỏa thường đi đôi với nhau. Chẳng bao lâu đã thấy trong thành Mạc Tư Khoa bốc cháy tứ phía. Mé đông khói đen ngùn ngụt, mé tây lửa sáng rực trời. Tô Phi á hô lớn:

- Bọn chúng giết người phóng hỏa rồi! Tiểu Bảo! Ngươi thật là thông minh, nghĩ ra diệu kế này. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nghĩ thầm:

- Nói về chuyện giết người phóng hỏa, tạo phản làm loạn, thì bản lãnh của người Trung Quốc ta còn giỏi hơn gấp trăm lần bọn quỷ La Sát. Kế hoạch này có chi là lạ? ở Trung Quốc thường xẩy ra như cơm bữa. Tô Phi á lại nói:

- Ngươi bảo bọn chúng hạ sát đội trưởng và bọn tiểu đội trưởng, chúng đã làm rồi. Bây giờ chúng có muốn quay lại với triều đình cũng không được nữa. Tiểu hài tử thông minh thật! Quan lớn của Trung Quốc quả nhiên đáo để! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó bất quá là sợi tơ sợi chỉ buộc chân voi. Tô Phi á hỏi:

- Ngươi nói thế là nghĩa làm sao? Vi Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Thế nghĩa là mình dùng thuật nhỏ mọn mà giữ chúng không trở mặt được. Gã lại mắng thầm bọn người La Sát ngu dốt chẳng có học vấn gì. Nguyên bọn lục lâm bên Trung Quốc gặp trường hợp có người anh em mới nhập đảng thì chúa đảng sai hắn đi giết người gây nên án mạng, để hắn phạm tội sát nhân, từ đó không dám đi đầu cáo nữa. Trong truyện Thủy Hử, Lâm Xung lên Lương Sơn Bạc nhập bọn, Vương Luân cũng bảo hắn đi giết người, gây ra án mạng, để sau này hắn muốn phản đảng, đầu thú quan nha cũng không được nữa. Vi Tiểu Bảo từng nghe chuyện này đã quen tai, bây giờ gặp dịp đem ra áp dụng. Gã tự nhủ:

- Những kế hoạch của người Trung Quốc, bọn quỷ La Sát chẳng hiểu một tý gì. Xem chừng bọn chúng tuy hung bạo, dã man, nhưng cũng không khó bề đối phó. Tô Phi á thấy khói lửa trong thành Mạc Tư Khoa mỗi lúc một bốc lên to, bỗng trong lòng nàng lại nẩy ra mối lo khác. Nàng không hiểu sau khi bọn quan binh Hỏa thương doanh loạn sát và cướp bóc, quang cảnh trong thành sẽ ra sao? Nàng liền hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Đốt lửa giết người, cướp tiền bạc cùng phụ nữ rồi làm gì? Vi Tiểu Bảo chưng hửng. Gã chỉ biết muốn tạo phản thì cần dung cho bọn binh sĩ giết người, cướp tiền bạc cùng phụ nữ, nhưng sau đó phải làm gì thì gã không hiểu, đành hàm hồ đáp:

- Cái đó dễ lắm! Cướp đủ rồi thì thôi không cướp nữa. Giết người nhiều rồi thì dừng tay. Tô Phi á chau mày nghĩ bụng:

- Đó không phải là một biện pháp. Trong lúc nhất thời nàng không biết làm thế nào? Ba người đứng trên chòi coi một lúc rồi trở về tẩm cung chờ tin tức. Sáng sớm hôm sau, tên phó đội trưởng Hỏa thương doanh là Phi Diêu Đa La dẫn một tiểu đội người ngựa đến báo cáo với Tô Phi á là đội Hỏa thương trong hai chục doanh đêm qua đã tuân theo mệnh lệnh của nữ Sa hoàng cướp được rất nhiều vàng bạc và mỹ nữ. Sa lý trát là Na Đạt Lệ á đã bị giết rồi. Tô Phi á

mừng rỡ vô cùng. Nàng nhảy lên tưng tưng hỏi:

- Giết chết Na Đạt Lệ á rồi ư? Còn Bỉ Đắc thì sao? Phi Diêu Đa La đáp:

- Bỉ Đắc đã bị bắt, hiện giam ở dưới hầm rượu ở trong điện Cẩm Linh. Tô Phi á reo hò:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Đại đội nhân mã rầm rộ kéo đến. Tô Phi á biến sắc thất kinh:

- Bọn người nào vậy? Phi Diêu Đa La đáp:

- Đây là các bậc vương công đại thần, tướng quân ra nghênh đón bệ hạ về thành để lên ngôi báu. Tô Phi á cao hứng như mở cờ trong bụng. Nàng ôm lấy Vi Tiểu Bảo hôn vào má gã chùn chụt luôn mấy cái rồi khen ngợi:

- Tiểu tử ở Trung Quốc nghĩ được kế hoạch tuyệt diệu! Tiếng vó ngựa dừng lại ở ngoài cổng Liệp cung. Tiếp theo là tiếng giầy lộp cộp. Đoàn người tiến vào cung. Đi đầu là đại thần: Ba Đa Ni Tư thân vương. Y chạy đến trước mặt Tô Phi á khom lưng nói:

- Thưa Công chúa! Vương công quý tộc, đại tướng quân nước La Sát đồng tâm nhất trí quyết nghị rước Tô Phi á Công chúa lên ngôi Sa hoàng để dẹp yên phản loạn, khôi phục hòa bình. Tô Phi á vẻ mặt hớn hở tươi cười gật đầu hỏi:

- Tên đầu đảng phản nghịch là Na Đạt Lệ á đã bị giết rồi phải không? Ba Đa Ni Tư thân vương khom lưng đáp:

- Na Đạt Lệ á nhiễu loạn quốc gia, sát hại trung lương, đã bị chém đầu. Tô Phi á nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta trở về điện Cẩm Linh. Các đại thần tiền hô hậu ủng rước Tô Phi á trở về thành Mạc Tư Khoa. Chỉ trong khoảnh khắc, Liệp cung yên lặng như tờ, chỉ còn lại hai người là Vi Tiểu Bảo và Song Nhi. Vi Tiểu Bảo trong lòng tức giận cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Công chúa La Sát làm thế này thì ra qua cầu rồi rút ván, ôm vợ rồi bỏ rơi mụ mối. Y lên làm nữ Sa hoàng rồi chẳng cần đến bọn ta nữa. Song Nhi mỉm cười nói:

- Phải chăng tướng công mong được nữ Sa hoàng phong cho làm nam Hoàng hậu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- ủa! Cô hỏi móc ta rồi! Ta phải bắt cô mới được. Gã nói rồi nhảy xổ lại. Song Nhi bật tiếng cười khúc khích, né mình tránh khỏi. Hiện thời đang gặp tiết đầu mùa hạ, khí trời ấm áp, hoa cỏ ở Liệp cung đẹp như gấm. Bách điểu thi nhau ríu rít. Có điều hoa cỏ cùng chim muông nước La Sát khác hẳn với Trung Quốc. Màu hoa tươi đẹp mà không thơm. Tiếng chim quang quác chứ không ôn hòa. Vi Tiểu Bảo xuất thân ở chốn thôn dã chẳng hiểu gì về phong cảnh trời đất. Gã cùng Song Nhi ở Liệp cung chơi đùa đú đởn với nhau mà không bị ai đến quấy nhiễu nên gã cũng cảm thấy khoan khoái. Hai người sống cuộc đời bình tĩnh như vậy được bảy, tám ngày thì Tô Phi á đột nhiên phái một tiểu đội đến đón vào cung. Vi Tiểu Bảo được đưa thẳng đến tẩm cung của Tô Phi á. Gã thấy nàng đầu tóc xõa xượi, vung chân đá binh binh, đồ vật vỡ loảng choảng. Nguyên nàng đang nổi cơn nóng giận. Tô Phi á ngó thấy Vi Tiểu Bảo đến liền lộ vẻ mừng rỡ nói:

- Quan lớn ở Trung Quốc mau đến đây để nghĩ kế và quyết định chủ ý. Vi Tiểu Bảo bụng bảo

dạ:

- Thị mà không gặp phải vấn đề nan giải thì còn nhớ gì đến mình? Phen này ta phải bắt bí chứ không chịu nghĩ kế hoạch một cách dễ dàng cho thị như trước nữa. Gã liền hỏi:

- Nữ Sa hoàng bệ hạ! Bệ hạ có điều chi nan giải? Tô Phi lắc đầu quày quạy đáp:

- Ta... không phải... nữ Sa hoàng. Bọn chúng không chịu... để ta làm nữ Sa hoàng. Nàng ấp úp hồi lâu mới nói rõ được vấn đề cho Vi Tiểu Bảo nghe. Nguyên nước La Sát xưa nay đã có lệ luật: Đàn bà con gái không thể làm Sa hoàng được. Hoàng Thái hậu Na Đạt Lệ á tuy bị giết rồi, nhưng vẫn còn một phe rất lớn những đại thần, tướng quân ủng hộ Sa hoàng Bỉ Đắc, họ kiên quyết không chịu phế bỏ y. Hiện nay những vụ rối loạn trong thành đã trở lại yên tĩnh. Tô Phi á tuy được đội Hỏa thương hết mình ủng hộ, nhưng bọn đại thần đã chuẩn bị rồi, nàng có muốn hiệu triệu đội Hỏa thương làm loạn cũng không phải chuyện dễ dàng. Mấy bữa nay trong điện Cẩm Linh hội họp liên miên. Các vương công đại thần chia làm hai phe. Một phe ủng hộ Tô Phi á. Một phe ủng hộ Bỉ Đắc. Hai bên giữ thế căng trì không sao đi đến được quyết định dứt khoát. Thực ra những vương công đại thần dù ủng hộ Công chúa Tô Phi á, hay ủng hộ Sa hoàng Bỉ Đắc cũng chỉ vụ lợi cho thân mình. Phe ủng hộ Sa hoàng Bỉ Đắc đều là đại thần tướng quân hiện đang nắm thực quyền. Chúng sợ nữ Sa hoàng lên ngôi, nàng sẽ thay người mới vào. Còn phe ủng hộ Tô Phi á là quý tộc cùng quân nhân bất đắc chí. Họ mong Công chúa lên ngôi để mình được hưởng công lao. May mà Tô Phi á được đội Hỏa thương doanh ủng hộ, có binh quyền trong tay, nên phe Bảo hoàng không dám làm gì. Nhưng phe Bảo hoàng lại chỉ huy đạo kỵ binh Kha Tát Khắc rất tinh nhuệ là một lực lượng không phải tầm thường. Nếu hai phe xẩy cuộc chiến đấu thì khó mà biết trước phe nào thắng phe nào. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Mình có hiểu cóc gì về quốc gia đại sự thì còn nghĩ ra kế hoạch thế đếch nào được? Chỉ có chuyện chuồn đi là hơn, cút con mẹ nó về nước để tránh khỏi hai phe hỗn chiến làm cho Vi Tiểu Bảo nát như tương La Sát. Gã láo liên cặp mắt đáp:

- Vụ này dễ lắm. Dĩ nhiên tại hạ có biện pháp, nhưng nữ Sa hoàg phải chịu điều kiện của tại hạ mới được. Tô Phi á cả mừng vội hỏi:

- Điều kiện gì? Ngươi muốn sao ta cũng nghe hết. Phải chăng ngươi muốn làm nam Hoàng hậu của ta? Vi Tiểu Bảo trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Vụ này mình chịu không dám lãnh giáo. Muốn lấy vợ thì lấy A Kha hay hơn nhiều. Bằng không thì con tiểu nha đầu Song Nhi cũng còn khá hơn cô gái La Sát đầy mình lông lá. Gã cười đáp:

- Tại hạ làm nam Hoàng hậu của nữ Sa hoàng dĩ nhiên là hay lắm nhưng nếu làm thế thì bệ hạ lại không thành nữ Sa hoàng nữa. Tô Phi á hỏi ngay:

- Vì lẽ gì ngươi làm nam Hoàng hậu lại khiến ta không thể làm nữ Sa hoàng được? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nguyên nhân đó là... Con mẹ nó đĩ đực không nở hoa. Trong lúc thảng thốt gã không nghĩ ra được vì nguyên nhân gì cho hợp lý, liền buột miệng nói đại một câu châm ngôn của địa phương Dương Châu. Dĩ nhiên Tô Phi á chẳng hiểu gì. Nàng hỏi:

- Phải chăng người Trung Quốc làm nam Hoàng hậu khiến cho bọn người La Sát không hài lòng? Câu này vô tình đã giúp ý kiến cho Vi Tiểu Bảo. Gã đáp:

- Đúng thế! Bọn đàn ông La Sát tự cho mình là đẹp trai sao lại không được làm nam Hoàng hậu? Mà phải để người ngoại quốc vào làm? Bọn họ sẽ thù ghét Công chúa và đánh lại ngay. Tô Phi á cho là phải, liền hỏi:

- Vậy ngươi muốn làm gì ta cũng ưng hết? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Một là tại hạ muốn làm quan lớn. làm tướng quân ở nước La Sát. Tô Phi á nói:

- Cái đó dễ lắm! Ta được lên làm nữ Sa hoàng rồi liền phong cho ngươi tước Bá và làm tướng quân. Ngươi thống lãnh đội quân Thát Đát. Ngươi mặt vàng, mũi tẹt, đội kỵ binh Thát Đát cũng mặt vàng, mũi tẹt. Bọn họ sẽ phục ngươi. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hai là Công chúa không đánh nhau với Hoàng đế Trung Quốc, viết một phong thư đưa cho tại hạ đem về Bắc Kinh. Nữ Sa hoàng nước La Sát cùng Hoàng đế Trung Quốc kết bạn thân với nhau, ôm nhau, hôn nhau. Quân Trung Quốc lợi hại lắm! Tên nào cũng biết ma pháp, chỉ điểm ngón tay một cái là quân La Sát không cử động được. Nếu hai bên đánh nhau là người La Sát phải chết hết. Tại hạ yêu thương Công chúa mà Công chúa chết đi, tại hạ phải khóc nhiều. Tô Phi á nghe gã nói vậy rất lấy làm cảm động. Nàng đã được trông thấy Song Nhi ra tay điểm huyệt phó đội trưởng và sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng khiến chúng không cử động được. Nàng không hiểu đây là môn võ công thượng thừa ở Trung Quốc, khó mà học được, cả Vi Tiểu Bảo cũng không làm nổi. Nàng cho là người Trung Quốc biết ma pháp thật. Nếu nàng đánh nhau với Hoàng đế ở Trung Quốc tất bị thua ngay. May được một thằng nhỏ Trung Quốc tỏ mối chân tình với nàng. Tô Phi á nghĩ vậy liền dang tay ôm Vi Tiểu Bảo vào lòng, hôn gã một cái thật đậm đà. Nàng nói:

- Thằng nhỏ Trung Quốc kia! Ta đã yêu ngươi. Phải rồi! Quân La Sát là bạn tốt với quân Trung Quốc chứ không đánh nhau. Nàng lại hôn gã đánh chụt một cái rồi hỏi:

- Ngươi còn muốn gì nữa không? Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tại hạ không muốn gì nữa. Tô Phi á nói:

- Hay lắm! Ngươi dạy ta mau: Dùng cách gì để lên làm nữ Sa hoàng. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Vụ này khó quá biết làm thế nào? Gã liền kéo dài câu chuyện bằng cách hỏi lăng nhăng đến mọi việc ở triều đình nước La Sát. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ vẫn chẳng ra được kế gì, gã liền giả vờ không hiểu ngôn ngữ của Công chúa. Tô Phi á vốn là cô gái thông minh. Dần dần, nàng phát giác ra gã giả dối. Vẻ mặt rất khó coi, nàng đáp:

- Ngươi mà lừa gạt ta là ta giết ngươi đó. Vi Tiểu Bảo hoang mang vội đáp:

- Không lừa gạt đâu! Không lừa gạt đâu! Tô Phi á lại hỏi:

- Vậy dùng cách gì cho ta lên làm nữ Sa hoàng. Vi Tiểu Bảo ấp úng:

- Cái đó... cái đó... Tô Phi á hỏi:

- Cái đó làm sao? Trong triều một phái ủng hộ ta, lại một phái phản đối ta. Nếu hai phái xẩy cuộc đánh nhau, phái ta thua thì làm thế nào? Vi Tiểu Bảo nghe nói trong triều đình La Sát có hai phe đối nghịch nhau, gã chợt nhớ tới tiểu Hoàng đế Khang Hy đã kể chuyện ngày trước đức

Thái tổ Hoàng đế Mãn Châu lập ra bốn chức bối lặc. Đại bối lặc là Đại Thiện, Nhị bối lặc là A Mẫn. Tam bối lặc là Mãng Cổ nhĩ thái, Tứ bối lặc là Hoàng Thái Cực. Trong đám này có A Mẫn là cháu còn ba người kia đều là con. Bốn vị bối lặc đều có quyền rất lớn mà cũng tranh dành với nhau. Sau Tứ bối lặc Hoàng Thái Cực lật đổ cả ba vị đối lập kia rồi lên nối ngôi lớn. Gã nghĩ tới vụ này liền đáp:

- Cả Công chúa lẫn Bỉ Đắc cùng làm Sa hoàng. Sau này sẽ tỉa dần, giết hết các đại thần cùng tướng quân có ý phản đối Công chúa. Kế đó giết cả Bỉ Đắc là ngôi nữ Sa hoàng về tay Công chúa. Tô Phi á cho là diệu kế, nhưng còn điều các vị đại thần đều nói con gái không thể làm Sa hoàng được mới thật khó chịu. Nàng liền đem tình hình này nói cho Vi Tiểu Bảo nghe. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới Thanh triều lúc mới mở nước. Thuận Trị lão Hoàng gia còn là một vị tiểu Hoàng đế, quyền bính đều ở trong tay Nhiếp Chính Vương Đa Nhĩ Cổn. Gã liền nói:

- Công chúa đừng làm nữ Sa hoàng vội, hãy làm Nhiếp Chính Vương trước đã. Tô Phi á hỏi:

- Nhiếp Chính Vương là cái gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nhiếp Chính Vương không phải Sa hoàng nhưng lại nắm được nhiều quyền bính, còn Sa hoàng chỉ là hư vị chứ không thực quyền, nên các quan đều sợ hãi và nghe lệnh Nhiếp Chính Vương, chứ không nghe lời Sa hoàng. Tô Phi á cả mừng reo:

- Hách là xìu! Hách là xìu!

Hồi 176 - Tam Phiên Dâng Biểu Thử Lòng Vua

Bọn Vương công, tướng quân ủng hộ Tô Phi á tương đối ít người hơn phe kia. Nàng liền triệu tập những nhân vật đầu não vào cung nói cho hay kế hoạch của Vi Tiểu Bảo. Tô Phi á trong tay nắm giữ binh quyền ở Mạc Tư Khoa, nàng không lên làm nữ Sa hoàng được vì trong nước chưa có tiền lệ. Bọn đại thần nghe đến mưu kế tôn nàng lên làm Nhiếp Chính Vương đề cho là tuyệt diệu, vì điều khẩn yếu là nắm đại quyền vào tay, còn làm Sa hoàng hay không chẳng có gì quan hệ. Mọi người thương nghị hồi lâu lại nghĩ ra biện pháp nữa là lập người em ruột của Tô Phi á tên gọi Y Phàm lên làm đại Sa hoàng. Còn Bỉ Đắc vẫn làm vua và gọi là Tiểu Sa hoàng. Đại tiểu Sa hoàng cùng ngồi chấp chính thì phe ủng hộ Bỉ Đắc tất không ai phản đối nữa. Tô Phi á Công chúa làm Nhiếp Chính Nữ Vương, xử lý hết mọi việc triều chính. Mọi người bàn định kế hoạch xong xuôi, Tô Phi á lập tức tụ hội các Hoả thương doanh, lại triệu tập toàn thể vương công đại thần vào triều. Nàng tuyên bố tân pháp độ với quần thần rùi hứa đảm bảo chức quyền cho các đại thần, quyết định không tự ý phế bỏ một ai. Người nào ủng họ chế độ này đều được thăng thưởng. Bọn vương công, đại thần thấy quyền lợi của mình không bị tổn thương, lại chẳng hại gì đến luật lệ của tiên triều, nên không ai có lời dị nghị. Một người dẫn đạo đầu tiên nhìn về phía Tô Phi á Nữ Nhiếp Chính Vương khom lưng hành lễ. Các quan đều răm rắp làm theo. Tô Phi á vui mừng khôn xiết liền sai người mời đệ đệ là Y Phàm vào triều. Đồng thời buông tha Bỉ Đắc tiểu Sa hoàng ở trong hầm rượu ra. Cả hai vị đều làm Hoàng đế kêu bằng đại tiểu Sa hoàng. Nàng ngồi ở phía dưới hai em để đình thần tung hô. Bá quan tâu bày công việc triều chính cùng đề nghị thưởng phạt đều do Nữ Nhiếp Chính Vương cho quyết định. Hiện nay Y Phàm mười sáu tuổi, Bỉ Đắc mới lên mười. Cả hai cùng nhỏ tuổi, kiến thức nông cạn, nhất thiết mọi việc đều nghe theo chủ trương của tỷ tỷ. Tô Phi á thấy mình nắm được đại quyền vào tay rùi liền nghĩ đến ngay công ơn của thằng nhỏ mà là quan to ở Trung Quốc. Nếu không được gã liên tiếp nghĩ dùm mấy phen diệu kế thì hiện giờ nàng còn bị cầm tù ở Liệp Cung. Sau mấy tháng nữa, Hoàng thái hậu Na Đạt Lệ á chắc còn bức bách nàng phải cắt tóc đi tu suốt đời làm ni cô trong một toà am chiền tối tăm lạnh lẽo. Nàng nghĩ tới mạch vận bi thảm nàu không rét mà run. Nàng liền truyền Vi Tiểu Bảo đến hết lời tán tụng gã như một vị thiên thần. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Những kế hoạch của ta người Trung Quốc coi là rất tầm thường chẳng có chi kỳ lạ. Ta ở Trung Quốc là một kẻ hèn nhát, ngu si, không ngờ lại biến thành Gia Cát Lượng ở nước La Sát, mới đáng tức cười. Gã toan ba hoa khoác lác một hồi, nhưng nghĩ lại có điều không ổn, vì nếu nàng Công chúa La Sát kia coi gã là Gia Cát Lượng thật sẽ lưu lại bên mình để phò tá trong những công việc quốc gia đại sự thì vĩnh viễn không buông tha cho trở về Trung Quốc nữa. Gã liền nói:

- Tâu nữ nhiếp chính vương nương nương! Nay nương nương làm nhiếp chính vương, sau này lên làm nữ Sa hoàng chẳng có gì khó khăn nữa, nương nương chỉ cần tuân giữ một điều là mọi người đều tâm phục. Tô Phi á hỏi:

- Điều gì? Nói lẹ cho ta nghe. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nhất ngôn ký xuất, Tam đầu mã xa nan truy. Vi Tiểu Bảo thấy ở Trung Quốc người ta thường nói: Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, nay ở nước La Sát gã đổi thành: Tam đầu mã xa nan

truy. Tô Phi á không hiểu liền hỏi:

- Tam đầu mã xa nan truy là gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nghĩa là nương nương đã nói câu gì nhất định phải theo cho đúng. Hoàng đế bên Trung Quốc nói ra câu gì, người ta kêu bằng: Kim khẩu của đức Hoàng đế đã tuyên ngôn thì có chết cũng thôi chứ không canh cải. Tô Phi á hiểu ngay, cười hỏi:

- Phải chăng ngươi sợ ta thay đổi ý kiến về những điều ta đã ưng thuận với ngươi? Thằng con nít Trung Quốc thân ái của ta ơi! Lời nói của Nữ Nhiếp Chính Vương nước La Sát là câu tuyên ngôn của Bảo thạch khẩu, chứ không phải chỉ Kim khẩu mà thôi, vì Bảo thạch khẩu còn trân quý hơn kim khẩu của Hoàng đế bên Trung Quốc nhiều. Nàng liền hạ dụ phong Vi Tiểu Bảo làm Bá tước, cai quản địa phương Thát Đát ở mặt đông và chỉ huy quân đội ở xứ này. Nàng lại sai quan đại thần viết một phong quốc thư gửi cho Hoàng đế Trung Quốc do Vi Tiểu Bảo đem về. Đồng thời nàng phái một tên sứ thần nước Nga lãnh hai đội kỵ binh Kha Tát Khắc theo đi hộ tống. Nàng còn tặng rất nhiều kim ngân tài vật. Vi Tiểu Bảo trước đã đút lót nàng mười mấy vạn lạng bạc, nay nàng trả lại hết. Ngoài ra còn rất nhiều lễ vật đưa sang biếu Hoàng đế Trung Quốc. Những đồ biếu này đều là đặc sản rất quí trọng của nước La Sát như da cừu, bảo thạch. Tô Phi á đã lựa mấy tên trai tráng xinh đẹp người La Sát để bầu bạn với mình chứ không đến thân nhiệt với Vi Tiểu Bảo nữa. Nhưng lúc Vi Tiểu Bảo sắp từ biệt lên đường, nàng nghĩ tới mối ân tình trong mấy tháng ở chung với gã, lại cảm kích gã đã làm giúp bao nhiêu kế hoạch để đưa nàng đến bước vinh quang, làm nàng xúc động vô cùng, sinh lòng quyến luyến không nỡ rời tay. Theo chính sử Nga La Tư thì đội hoả thương thủ làm loạn trong ba ngày từ 15 đến ngày 17 tháng 5. Ngày 29 tháng 5 những hoả thương doanh đều đặt dưới quyền chỉ huy của Tô Phi á. Y Phàm và Bỉ Đắc đều được mời lên ngôi Sa hoàng, còn Tô Phi á công chúa làm tổng lý nhiếp chính vương. Cuộc nổi loạn chấm dứt và hoà bình trở lại vào khoảng trung tuần tháng sáu. Lúc này tiết trời nắng ấm. Vi Tiểu Bảo cưỡi tuấn mã và được đội kỵ binh Kha Tắc Khắc hộ vệ xuyên qua cánh đồng cỏ rộng mông mênh ở xứ Tây Bá Lợi á. Gió xuân mát mặt, vó ngựa vang tai. Thật là oai phong lẫm liệt. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Lần này ta thoát chết quả thật là may mắn. Chẳng những cái mạng nhỏ xíu của mình được toàn vẹn mà còn giúp cho công chúa nước La Sát bao nhiêu công trạng lớn lao. Sở dĩ ta nên việc là hoàn toàn trông vào những lúc nghe sách cùng đi coi hát hàng ngày. Nên biết mấy ngàn năm lịch sử Trung Quốc đã diễn ra biết bao cuộc tạo phản thoán đế và những vụ chém giết tơi bời. Người Trung Quốc dĩ nhiên đầy đủ kinh nghiệm hơn hết mọi nước trên thế giới. Vi Tiểu Bảo bất quá mới được nghe chút vỏ ngoài truyền tụng ở dân gian, thế mà cũng đủ giúp cho nước ngoài mưu đồ thoán vị, định quốc an bang. Thực ra vụ này chẳng có chi là kỳ lạ. Nhà Mãn Thanh mở nước, các tướng đều vô học hủ lậu. Bao nhiêu cuộc hành quân, chiến đấu, cùng những mưu lược đánh thành đoạt luỹ trông cả vào pho tiểu thuyết "Tam Quốc diễn nghĩa". Ngày trước Thanh Thái Tôn dùng kế phản gián khiến cho Sùng Trinh Hoàng đế nhà Đại Minh hạ sát đại tướng của mình là Viên Sùng Hoán, cũng giống như kế Châu Do khiến Tào Tháo tự giết Thuỷ quân đô đốc của mình là Thái Mạo, Trương Doãn trong truyện Tam Quốc diễn nghĩa. Thực ra lịch sử tuyệt đối không nói đến vụ Châu Do lừa gạt Tào Tháo hạ sát Thuỷ quân đô đốc nào hết. Không ngờ lời nói của tiểu thuyết gia lại biến thành sự thật có ảnh hưởng đến lịch sử mấy trăm năm của nước Trung Quốc mới thật là kỳ, ly kỳ hơn cả tiểu thuyết. Lời chú của tác giả: Vụ hoả thương doanh làm loạn ở Nga La Tư, ý Phàm và Bỉ Đắc cùng làm đại tiểu Sa hoàng, Tô Phi á làm Nữ Nhiếp Chính Vương đều có chép trong lịch sử nước này. Còn vụ người Trung

Quốc là Vi Tiểu Bảo có tham dự vào những vụ đó hay không? Lịch sử nước Nga tuyệt không nói đến, e rằng Trung Quốc sử cũng khó lòng tra khảo ra được. Nhắc lại Vi Tiểu Bảo đưa sứ thần nước La Sát về theo. Đoàn người đi mãi, một hôm về tới Bắc Kinh. Bọn Khang thân vương, Sách Ngạch Đồ cùng vương công đại thần thấy gã trở về một cách đột ngột, ai nấy vừa kinh hãi vừa vui mừng. Nguyên hôm ấy gã đem đoàn thuỷ binh ra biển rồi từ đó mất tích. Triều đình đã mấy lần phái người đi điều tra, ai cũng trở về nói là biển cả mênh mang, chẳng có một vết tích chi hết. Lại không thấy một con thuyền hay một tên lính nào trở về. Nhà vua yên trí rằng Vi Tiểu Bảo cùng đội chiến thuyền ngẫu nhiên gặp bão ở giữa biển, toàn quân đã bị chìm đắm. Tin tức Vi Tiểu Bảo về tới nơi bào vào cung, vua Khang Hy lập tức triệu gã vào bệ kiến. Vi Tiểu Bảo thấy nhà vua vẻ mặt tươi cười, gã khấu đầu bái kiến rồi lược thuật những chuyện đã trải qua. Nhà vua sai gã đi chuyến này với mục đích tiêu diệt Thần Long giáo và bắt giả Thái Hậu. Hiện nay nghe nói Thần Long đảo đã bị đánh phá nhưng giả Thái Hậu chưa bắt được. Tuy nhiên gã lại kết được bằng hữu với nước La Sát. Nhà vua thấy Vi Tiểu Bảo bình yên trở về, mặt rồng hớn hở, lại thấy nói nước La Sát gửi sứ thần đến bái kiến, càng lấy làm vui lòng, liền hỏi kỹ lại mọi tình hình. Vi Tiểu Bảo tường thuật từ đầu đến cuối. Khi gã nói tới vụ giúp Tô Phi á thúc giục đội hoả thương làm loạn, và vụ lập hai vị đại tiểu Sa hoàng, còn Công chúa La Sát làm Nữ Nhiếp Chính Vương, đức vua cười khanh khách phán:

- Con mẹ nó! Ngươi học được cái khôn của nhà Đại Thanh ta rồi đem qua nước La Sát dạy cho nữ quỉ. Hôm sau vua Khang Hy ra triều, tuyên triệu sứ thần nước Lá Sát vào bệ kiến. Cả triều đình chỉ có một mình Vi Tiểu Bảo là hiểu tiếng La Sát. Thật ra tiếng La Sát rất khó học, Vi Tiểu Bảo mới ở bên đó có mấy tháng nên chưa biết được nhiều. Những lời chúc tụng của sứ thần nước La Sát trong mười câu có đến chín câu gã không rõ nghĩa, nhưng gã coi thường, vì chẳng ai hiểu tiếng La Sát, gã cứ bịa đặt nói ra. Ngày trước gã đã học thuộc bài văn bia của Lục Cao Hiên có những câu

"Hàng mấy nghìn năm, mới có một nhà Đại Thanh, uy linh hiển hách, tế độ lê dân" gì gì, gã liền nói ra. Vi Tiểu Bảo vừa nói vừ liếc mắt dòm trộm vua Khang Hy. Gã thấy long nhan vui vẻ, cười nói mê ly thì biết bài văn kia có thể dùng được. Gã liền cất tiếng dõng dạc đọc:

"Hàng yêu phục ma, như nhật sơ thăng. Vũ dực phụ tá, thổ cố nạp tân. Vạn thọ bách tường, vô bất phong đấng. Tiên phúc vĩnh hưởng, phổ thế sùng kính, Thọ dữ thiên tề, văn võ nhân thánh. Tu du, thiên hiện..." Gã đọc tới hai chữ "thiên hiện" liền dừng lại nghĩ thầm:

- Nếu ta còn đọc tiếp tất phải lòi đuôi cáo ra. Gã liền nói:

- Tiểu Sa hoàng và nhiếp chính vương nước La Sát dâng lời chúc tụng Hoàng đế Trung Quốc, cầu mong đức vạn tuế thánh thọ an khang. Bài văn đó nguyên là của Lục Cao Hiên soạn ra để tán tụng Hồng giáo chủ ở Thần Long Giáo. Bây giờ Vi Tiểu Bảo đem ra đọc thuộc lòng, tuy không được hợp tình cảnh cho lắm, nhưng những câu "Văn võ nhân thánh", "Thọ dữ thiên tề" đúng là những câu chúc tụng một vị đế vương. Vua Khang Hy cũng biết những câu văn thanh nhã cổ kính này, nhất định Vi Tiểu Bảo chẳng thể ứng khẩu dịch ra được, mà là gã đã thương lượng với sứ giả chuẩn bị từ trước, bây giờ gã thuộc lòng rồi cứ thế mà đọc. Nhà vua tuyệt đối không ngờ đó là bài văn chúc tụng Hồng giáo chủ mà Vi Tiểu Bảo đã đem râu ông nọ cắm cằm bà kia. Sứ thần nước La Sát lại đưa trình những lễ vật của nước La Sát dâng biếu. Nguyên khí hậu nước La Sát còn có phần lạnh giá hơn cả miền Liêu Đông nước Trung Quốc, nên những loại đặc sản như da điêu, da hồ vừa dầy tuyệt vừa mịn màng, đẹp hơn thổ sản Liêu Đông nhiều. Bọn đại thần người Mãn Châu đều là những tay sành sỏi về những thứ thổ sản này. Họ vừa ngó

thấy đã biết ngay là của quí và tấm tắc khen không ngớt miệng. Vua Khang Hy liền hạ chỉ cho Vi Tiểu Bảo khoản đãi sứ thần một cách trịnh trọng và dặn gửi tặng phẩm vật Trung Quốc đưa về tặng lại cho Sa hoàng cùng nhiếp chính vương nước La Sát. Sau khi bãi triều, vua Khang Hy triệu Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân vào cung ra lệnh cho hai người đó đến hội kiến với sứ thần La Sát. Nam Hoài Nhân là người nước Tỷ Lợi thì cũng nói tiếng Pháp Lan Tây, một đằng sứ thần nước La Sát lại thạo Pháp ngữ. Hai bên trò chuyện với nhau ý hợp tâm đầu. Nam Hoài Nhân hết sức tán tụng vua Khang Hy là một vị anh quân đức độ, xưa nay ít có vị đế vương nào bì kịp. Sứ thần La Sát khâm phục nhà vua Trung Quốc không biết đến thế nào mà kể. Hôm sau vua Khang Hy lại sai Thang Nhược Vọng mở cuộc thao diễn pháo binh và tác xạ ở trong khu vườn mé nam Hoàng thành. Vi Tiểu Bảo bồi tiếp sứ thần La Sát ra quan sát cuộc thao diễn này. Sứ thần thấy hoả lực hùng hậu, tác xạ chuẩn đích, lại càng ngấm ngầm khâm phục. Nhà vua còn sai Nam Hoài Nhân chuyển lời giao hảo mật thiết của Hoàng đế Trung Quốc đối với Nữ Nhiếp Chính Vương nước La Sát. Từ nay hai nước hoà hiếu, vĩnh viễn coi nhau là huynh đệ chi bang. Sứ thần nước La Sát từ biệt ra về rồi, vua Khang Hy nghĩ tới Vi Tiểu Bảo chuyến này xuất chinh đã tước bỏ được hai phe cường viện của Ngô Tam Quế, công lao gã không phải là nhỏ. Nhà vua liền giáng chỉ phong cho gã làm Nhất đẳng Trung Dũng Bá. Vương công đại thần lại một phen tới tấp đến chúc tụng gã. Vi Tiểu Bảo nhớ tới bọn Thi Lang, Hoàng tổng binh, tự hỏi:

- Tại sao không thấy một người nào trong bọn họ trở về? Gã cho là chủ soái mất tích trên mặt biển, mà chủ soái lại là người thân cận thứ nhất của nhà Vua, nên chúng sợ Hoàng đế nổi lôi đình khép vào tử hình vì đã thục lùi lúc lâm trận để hư việc nước. Chắc bọn chúng còn đang lạc lõng ngoài Thông Cật đảo. Gã nghĩ vậy liền phái hai tên sứ giả và chỉ điểm đường lối cho chúng ra Thông Cật đảo và Thần Long đảo để đón Thi Lang về kinh. Một hôm vua Khang Hy triệu Vi Tiểu Bảo vào Ngự thư phòng, trỏ ba bản tâu trên mặt bàn, hỏi gã:

- Tiểu Quế Tử! Ba bản tấu này của ba nơi gởi về, Ngươi thử đoán oi là biểu tấu của những ai? Vi Tiểu Bảo lư cổ ra ngó vào ba bản tâu mà chẳng thấy dấu vết gì để có thể phỏng đoán, gã liền đáp:

- Chúa thượng có hở cho một chút đầu mối thì nô tài mới đoán được, bằng không nô tài đành chịu. Vua Khang Hy mỉm cười, giơ tay mặt làm tư thế chém ba cái đầu đồng thời đánh dứ một chưởng. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Phải rồi! Đúng là bản tấu của bọn đại gian thần Ngô Tam Quế, Thượng Khả Hy, Cảnh Tĩnh Trung. Nhà Vua lại mỉm cười phán hỏi:

- Ngươi quả là thông minh. Bây giờ ngươi lại đoán coi ba bản tấu này nói gì? Vi Tiểu Bảo gãi đầu gãi tai hỏi lại:

- Cái này thật khó đoán. Phải chăng ba bản tấu đã gửi đến cùng một lúc? Vua Khang Hy đáp:

- Có bản đến trước, có bản đến sau, nhưng chỉ cách nhau mấy ngày thôi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chắc là ba tên đại thần đó đều có định kiến giống nhau. Nô tài tuy không đoán ra được: trong nội dung ba bản tấu chúng đa nói gì nhưng chắc chúng có ý nghĩ bất lương. Nô tài dù không đoán trúng hẳn thì cung không sai là mấy. Vua Khang Hy giơ tay lên khẽ đập xuống bàn một cái rồi đáp:

- Đúng thế! Bản tấu thứ nhất của Thượng Khả Hy. Hắn nói là đã già, muốn được về dưỡng lão ở

Liêu Đông. Xin để cho con là Thượng Chí Tín ở lại trấn thủ tỉnh Quảng Đông. Nhà vua ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta cho hắn hay nếu hắn trở về Liêu Đông thì bất tất phải để con lại ở Quảng Đông. Ngô Tam Quế nghe được tin này liền tiếp tục gởi bản tấu về cho ta. Vua Khang Hy cầm một bản tấu giơ lên nói:

- Bản tấu này của Ngô Tam Quế. Hắn nói: "Kẻ thần truyền đời thọ lãnh thiên ân, quên mình cũng khôn đáp, chỉ biết tận tuỵ ở nơi phiên trấn, chẳng khi nào dám nghỉ vai. Nay nhân Bình Nam Vương đã dâng sớ trần tình và được Thánh thượng cho rút khỏi phiên trấn. Vi thần ngửa trong lượng cả cũng xin triệt hồi bản phiên". Nhà vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hừ! Đây là hắn muốn thử xem ta có dám triệt bỏ phiên trấn của hắn không? Hắn lại chẳng hành động một mình mà còn kéo bè với Thượng Khả Hy và Cảnh Tĩnh Trung cho thành bộ ba để hăm doạ trẫm. Vua Khang Hy lại cầm bản tấu thứ ba giơ lên nói:

- Đây là bản tấu của Cảnh Tĩnh Trung. Hắn nói: "Kẻ thần vì được tập tước đã hai năm (??? có lẽ là 20 năm???), trong lòng khắc khoải trông về cửa khuyết. Nhưng vì hải đạo khôn lường, vi thần chưa dám đề nghị bãi binh. Gần đây vi thần được Bình Nam Vương Thượng Khả Hy dâng sớ xin về đã được lãnh chỉ. Thần xin thánh thượng nghĩ tới kẻ bộ hạ khởi binh nam chinh đã ngoài hai chục năm. Mong rằng lượng thánh phê chuẩn triệt binh". Nhà vua nói tiếp:

- Một tên ở Vân Nam, một tên ở Phúc Kiến, xa cách nhau hàng muôn dặm mà sao hai bản tấu lại tương tự nhau? Mặt khác hắn nói không nên bãi binh, một đằng lại xin triệt thoái. Mấy tên giặc này ấm ớ vậy thì còn coi ta vào đâu nữa? Nhà vua vừa nói vừa liệng bản tấu xuống bàn ra chiều phẫn nộ. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đúng thế! Ba bản tấu này đã lộ ý phản bạn, toan điều đại nghịch vô đạo. Tâu hoàng thượng! Chúng ta phen này phải phát binh tóm cổ ba tên phản tặc đem về kinh sư, tru di...hừ hừ! tận sát bọn đàn ông. Còn đàn bà con gái thì thưởng cho công thần để làm nô bộc. Gã toan nói: Tru di tam tộc, chém chết cả nhà. Nhưng gã chợt nhớ tới A Kha và Trần Viên Viên, nên mới nói nửa câu rồi đổi giọng. Vua Khang Hy nói:

- Nếu chúng ta phát binh trước không khỏi để tiếng cho bách tính trong thiên hạ đồn đại là ta có ý trừ diệt công thần. Rồi những tiếng đồn "hết chim bay cung tên bỏ xó", "thỏ chết rồi chó săn bị mổ" gì gì toàn điều tiếng không hay. Chi bằng trước hết hãy triệt hồi phiên trấn thử xem ba người bọn chúng có động tĩnh gì? Nếu chúng tuân chỉ triệt binh, kính cẩn tuân theo mệnh lệnh của triều đình thì vụ này sẽ bỏ qua. Bằng không ta sẽ phát binh tiễu phạt. Thế là danh chính ngôn thuận. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng lo nghĩ thật chu đáo, kế hoạch không sơ hở chút nào, khiến cho kẻ vi thần khâm phục vô cùng. Nhân vụ này, nô tài tưởng tượng ra một màn hát hội: Hoàng thượng ngồi trên hỏi:

- Kẻ quì dưới kia là ai? Ngô Tam Quế tâu:

- Nô tài là Ngô Tam Quế bệ kiến thánh hoàng. Hoàng thượng quát hỏi:

- Bớ Ngô Tam Quế! Ngươi thật là lớn mật! Sao không ngửng đầu lên? Ngô Tam Quế tâu:

- Kẻ vi thần phạm tội không dám ngửng đầu. Hoàng thượng quát hỏi:

- Ngươi phạm tội gì? Ngô Tam Quế tâu:

- Nô tài mưu việc đại nghịch, toan bề tạo phản để lên ngôi Hoàng đế. Hoàng thượng lại quát:

- Hừ! Quân này to gan thiệt! Vi Tiểu Bảo đâu? Nô tài chạy ra quì xuống tâu:

- Có, có! Có tiền tướng ứng hầu. Hoàng thượng tuyên bố:

- Có lệnh tiễn đây! Trẫm phát cho ngươi mười vạn hùng binh chinh phạt phản tặc Ngô Tam Quế! Nô tài đón lấy lệnh tiễn, miệng hô:

- Vâng thánh hoàng lệnh dạy, quyết trừ khử Ngô gia. Đồng thời nô tài vung chân đá vào đít Ngô Tam Quế đến té đái vãi phân. Ô hô ai tai! Phụ duy thượng hưởng! Vua Khang Hy bật cười khanh khách hỏi:

- Ngươi muốn đem binh đi đánh Ngô Tam Quế ư? Vi Tiểu Bảo liếc mắt ngó thấy nhà vua lộ vẻ trào phúng liền biêt ngay tiểu hoàng đế muốn bày trò giỡn cợt liền đáp:

- Nô tài bất quá là một thằng nhỏ thì thống lĩnh đại quân thế nào được? Hay hơn hết là Hoàng thượng tự mình làm đại nguyên soái, cho nô tài làm chức tiên phong, gặp núi phải mở đường, thấy sông nước phải bắc cầu. Đại quân rầm rộ nhằm Vân Nam thẳng tiến. Vua Khang Hy nghe gã nói bất giác rạo rực trong lòng. Ngài cảm thấy việc ngự giá thân chinh Ngô Tam Quế là một vụ rất thú vị liền nói:

- Để ta nghĩ kỹ lại xem sao đã. Sáng sớm hôm sau, vua Khang Hy triệu tập vương công đại thần đến điện Thái Hoà thương nghị quan quốc đại sự. Vi Tiểu Bảo tuy đã thăng quan liền mấy cấp bậc nhưng ở triều đình quan chức hãy còn bé nhỏ. Đáng lý gã không đủ tư cách vào điện Thái Hoà bàn việc triều chính. Nhưng nhà vua hạ đặc chỉ nói là gã đã vâng lệnh đi sứ Vân Nam, biết rõ nội tình của Ngô phiên, nên phải vào hậu giá bàn việc quân quốc. Tiểu hoàng đế ngồi trên long ngai giữa điện. Các vị thân vương quận vương, hoàng thân quốc thích, đại học sĩ, thượng thư chia ban thị lập. Vi Tiểu Bảo đứng ở chỗ sau rốt mọi người. Vua Khang Hy cầm ba bản tấu của Thượng Khả Hy, Ngô Tam Quế, Cảnh Tĩnh Trung giao cho quan đại học sĩ, kiêm lễ bộ thượng thư là Ba Thái và phán bảo:

- Tam phiên dâng bản tấu khẩn cầu triệt binh. Vậy đối với sự vụ này ta nên làm thế nào? Các khanh hãy tâu qua nghe thử. Nhà vua lại bảo chuyền các bản tấu cho vương công đại thần coi rõ rồi trình bầy. Khang Thân Vương Kiệt Thư lên tiếng trước:

- Tâu hoàng thượng! Theo ngu kiến của tiểu thần thì tam phiên khẩn cầu triệt binh không phải là bản tâm muốn như vậy, mà dường như có ý thử thách triều đình. Vua Khang Hy hỏi:

- Sao khanh biết thế? Kiệt Thư đáp:

- Cả ba bản tấu đều có chỗ nói đến quân vụ ở địa phương mình trách nhiệm trọng đại, không dám tthiện tiện bỏ đi. Vậy mà dưới lại thỉnh cầu triệt binh, thật là mâu thuẫn rõ rệt. Quan đại học sĩ ở điện Thái Hoà là Chu Tô nói:

- Theo ý kiến của ngu thần thì triều đình nên ban chỉ uý lạo Tam Phiên nói là đức Hoàng thượng rất trông cậy ở họ về công việc vương thất, việc triệt binh chưa bàn tới.

Hồi 177 - Miệng Nói Huyênh Hoang Khéo Đặt Bày

Vua Khang Hy hỏi:

- Theo ý khanh thì nên để Tam Phiên lại hay sao? Vệ Chu Tô đáp:

- Xin thánh thượng minh giám, ngày trước Lão Tử đã nói: "Giai binh bất tường" thì dù việc binh đao tốt đẹp đến đâu cung là điều bất tường. Sau có người tham khảo cho chữ "giai" là lầm, chính chữ "duy" mới đúng. "Duy binh bất tường" nghĩa là hễ động đến binh nhung đều là điểm gở. Lão Tử còn nói: "Việc binh đao chỉ là điều bất tường, chứ không có tính cách quân tử chút nào. Nếu không phải vì chuyện bất đắc dĩ thì không nên dùng đến". Vi Tiểu Bảo ngầm nghĩ bụng:

- Lão này thật là lớn mật! Trước mặt Hoàng thượng mà dám xưng một điều Lão Tử hai điều Lão Tử? Thế mà Hoàng thượng vẫn không nổi giận mới kỳ! Gã không hiểu Lão Tử đây chính là bậc thánh nhân đời xưa tên gọi Lý Nhĩ, chứ không phải bọn quê mùa hống hách tự xưng là Lão Tử hay lão gia. Vua Khang Hy gật đầu hỏi:

- Binh đao quả là điềm dữ, chiến tranh quả là nguy hiểm. Đời xưa đã có lời minh huấn: Mỗi khi xảy ra chiến tranh là lê dân lại phải lầm than cực khổ. Còn các khanh bảo trẫm ban chỉ phủ dụ, không cho triệt thoái phiên trấn, như vậy liệu đã kết liễu được chưa? Văn hoa điện đại học sĩ là Đối Khách Nạp bước ra tâu:

- Xin Hoàng thượng xét soi: Từ ngày Ngô Tam Quế trấn thủ tỉnh Vân Nam đến nay, địa phương đó được bình định, quân Man di không đến quấy nhiễu. Triều đình khỏi mối lo ở biên cương phương Nam (???). Nay nếu triệt thoái phiên trấn ở Vân Nam, đưa Ngô Tam Quế về Liêu Đông thì e rằng giải Vân Quí có thể xảy ra hậu hoạn. Triều đình giữ lại phiên trấn, chắc Ngô Tam Quế đầy lòng cảm kích, chỉ mong báo đáp tiên ân. Hai phiên thần Cảnh Tĩnh Trung và Thượng Khả Hy, cùng Khổng quân ở Quảng Tây cũng đội ơn mưa móc. Từ nay bể lặng sóng yên, thiên hạ thái bình. Nhà vua lại gật đầu phán hỏi:

- Theo lời khanh thì dẹp những trọng trấn miền tây nam sẽ xẩy hoạ hoạn ở biên giới phải không? Đối Khách Nạp đáp:

- Chính thế! Thần nghe nói binh mã của Ngô Tam Quế rất tinh nhuệ, uy thế lẫy lừng, khiến bọn Man di phải khiếp phục. Bây giờ điều động cánh quân này, hoạ phúc chưa hiểu ra sao. Theo ngu kiến của hạ thần thì thêm việc không bằng bớt việc. Quan Hộ thượng thư là Mễ Tư Hàn nói:

- Từ đời xưa các bậc thánh vương trị nước đều lấy yên dân làm gốc, đời Tây Hán thiên hạ thịnh trị cũng vì theo chính sách của họ Tiêu họ Tào, chỉ cầu yên tĩnh chứ không bới việc. Nay Hoàng thượng thánh minh, đức sánh Tam hoàng, Hán, Đường thịnh thế cũng không bì kịp, Hoàng thượng từ ngày tiếp vị chấp chính, không ưa mở công trình hiệu đại để bớt sức lao động cho muôn dân, trăm họ đều cảm ơn đức. Theo ý nông nổi của ngu thần thì nên giữ nguyên tình trạng cũ, bất tất phải thay đổi chi hết. Cứ thế là phong điều vũ thuận, quốc thái dân an. Thánh

thiên tử thõng tay trị nước, khỏi lo lắng chi hết. Các vương công đại thần nói lui tới đều là chủ trương không nên triệt hồi phiên trấn. Vua Khang Hy lại hỏi Đại học sĩ Đỗ Lập Đức:

- Khanh nhận thấy thế nào? Đỗ Lập Đức đáp:

- Việc thiết lập Tam phiên vốn là để đền đáp công lao cho kẻ phiên thần. Nay Tam phiên không phạm lỗi lớn mà dẹp bỏ đi thì khó lòng tránh khỏi điều chê bai của thiên hạ nói triều đình bạc đãi công thần đời tiên triều. Như vậy e thương tổn đến đức thịnh của bệ hạ.Vi Tiểu Bảo nghe mọi người nói toàn một giọng giá áo túi cơm. Tuy gã không hiểu mấy nhưng cũng biết chủ trương của họ đều muốn giữ chế độ phiên trấn lại. Trong lòng nóng nảy vô cùng, gã nhìn Sách Ngạch Đồ đưa mắt ra hiệu lại lắc đầu quày quạy. Gã mong lão lên tiếng phản đối chủ trương của mọi người. Không ngờ Sách Ngạch Đồ thấy gã lắc đầu lại hiểu lầm. Lão cho là Vi Tiểu Bảo thúc giục mình cũng nên lên tiếng phản đối việc dẹp bỏ phiên trấn. Mặt khác lão nhận thấy rằng Vi Tiểu Bảo đã hiểu rõ tâm ý của Hoàng thượng, mà lão lại thấy nhà vua nghe những lời nghị luận của đại thần rồi không thổ lộ ý kiến để nguyên hay dẹp bỏ phiên trấn. Lão cho là tiểu Hoàng đế không dám gây chiến với Ngô Tam Quế, liền bước ra tâu:

- Bọn Ngô Tam Quế, Cảnh Tĩnh Trung, Thượng Khả Hy đều giỏi nghề dùng binh. Nếu triều đình xuống chỉ dẹp bỏ phiên trấn là khích động bọn họ hưng binh tạo phản, triều đình khó bề chống chọi. Nhất là cả năm tỉnh Vân Nam, Quí Châu, Quảng Đông, Phúc Kiến và Quảng Tây đồng thời gây sự với triều đình, thì không chừng còn những phe phản bạn khác cũng dấy quân hưởng ứng, lại càng nguy hiểm hơn nữa. Theo ý kiến cua ngu thần thì Ngô Tam Quế và Thượng Khả Hy đều già nua tuổi tác, chẳng còn sống được bao lâu ở thế gian, có để bọn họ thụ hưởng thêm mấy năm nữa rồi thọ chung chính tẩm cũng chẳng hề gì. Bọn binh tướng ở Tam phiên quen đánh trận cũng đã già nua, chờ chúng chết mòn chết mỏi một phần lớn rồi sẽ ra lệnh triệt phiên. Thế là ổn hơn hết. Vua Khang Hy tủm tỉm cười nói:

- Lời bàn của khanh thật đáng mặt lão thần trì trọng. Sách Ngạch Đồ lại cho là Hoàng thượng khen ngợi mình, vội vàng dập đầu tạ ơn, miệng tâu:

- Kẻ thần vì việc quân quốc há giám chẳng hết lòng nghĩ kế hoạch vẹn toàn Nhà vua hỏi đại học sĩ Hồ Hải:

- Khanh là một nhân vật văn võ kiêm toàn, thống hiểu lục thao tam được, nhận xét vụ này ra sao? Đồ Hải đáp:- Nô tài kém cỏi, nhờ ơn Hoàng thượng gia ân cất nhắc, theo ngu kiến của hạ thần thì binh mã triều đình đã thao luyện cực kỳ tinh nhuệ, tam phiên có mưu đồ đen tối cũng chẳng thể thành đại sự được. Nhưng nếu di chuyển mấy chục vạn người ở tam phiên đến Liêu Đông cũng có chỗ đáng lo. Vua Khang Hy hỏi lại:

- Điều chi đáng ngại? Đỗ Hải tâu:

- Liêu Đông là đất căn bản của nhà Đại Thanh ta. Bao nhiêu lăng tẩm liệt tổ liệt tông đều ở đó hết. Nếu tam phiên có dạ bất thần, mấy chục vạn người đồng thời nổi loạn ở Liêu Đông thì càng thêm khó phòng phạm. Nhà vua lẩm nhẩm gật đầu. Đồ Hải lại nói:

- Trường hợp mà đem tam phiên dời khỏi chỗ cũ, triều đình cần phải điều động binh mã lập đội trú phòng ở các tỉnh Vân Nam, Quảng Đông, Phúc Kiến. Đưa mấy chục vạn đại quân lên miền Bắc, lại chuyển mấy chục vạn đại quân xuống miền Nam không khỏi gây nhiều chuyện rắc rối, vừa hao phí tài nguyên, vừa phiền nhiễu địa phương. Sách Ngạch Đồ nói theo:

- Tam phiên đóng quân tại đó đã hoà mình với bách tính ở địa phương, không nghe thấy có chuyện xung đột xảy ra. Tiếng nói ở vùng Quảng Đông, Phúc Kiến lại là thứ ngôn ngữ đặc biệt cổ quái. Nay nếu triều đình điều động toàn quân tới đó thì sự ngôn ngữ bất đồng, tập tục khác lạ, hai bên khó nỗi hiểu nhau, nô tài e rằng có thể gây nên xích mích và biến cố nữa. Vi Tiểu Bảo càng nghe càng khó chịu. Gã biết tiểu Hoàng đế đã quyết ý triệt bỏ tam phiên mà bọn vương công đại thần toàn là hạng nhát gan sợ việc. Gã e mình quan tước thấp kém, lại còn nhỏ tuổi mà nơi đây là chốn triều đình thương nghị quốc gia đại sự, đâu có thể nói nhăng nói càn được? Vì thế trong lòng gã vừa nóng nảy, vừa bối rối, mà không nghĩ ra được kế gì. Bỗng thấy vua Khang Hy nhìn quan binh bộ thượng thư là Minh Châu phán hỏi:- Minh Châu! Vụ này thuộc phạm vi quản hạt của Bộ Binh. Vậy khanh tính thế nào? Minh Châu tâu:

- Hoàng thượng được thượng đế ban cho trí tuệ khác thường, nghe xa trông rộng, cao minh gấp trăm ngàn lần bọn thần tử. Nô tài nghĩ đi nghĩ lại nhận thấy triệt phiên có chỗ hay của nó mà để nguyên cũng có cái hay, thành ra không sao quyết định được. Mấy bữa nay nô tài vẫn khác khoải về vụ này. Sau chợt nghĩ ra một điều mới yên tâm và đêm qua đã ngủ được. Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nguyên nô tài mới nhớ tới thánh thượng liệu việc như thần, tính toán không sơ sót mảy may. Bao nhiêu ý nghĩ của triều thần, thánh thượng đã nhìn thấy rõ. Bọn nô tài chỉ cần dốc lòng tận tuỵ làm theo là nhất định đi tới chỗ đại cát đại lợi, vạn sự như ý. Vi Tiểu Bảo nghe Minh Châu nói vậy, trong lòng rất lấy làm khâm phục bụng bảo dạ:

- Hết thảy văn võ triều thần chưa có một ai có bản lãnh làm quan giỏi bằng thằng cha này. Cách bợ đít của hắn thật là chu đáo. Lão gia phải bái hắn làm thầy mới được. Ngày sau chắc hắn còn tiền trình viễn đại, công danh phú quí khó mà lường được. Về sau quả nhiên Minh Châu làm đến văn tướng và được vua Khang Hy sủng hạnh vô cùng, đúng như điều tiền liệu của Vi Tiểu Bảo. Đó là việc về sau, nơi đây hãy xin tạm gác. Vua Khang Hy mỉm cười phán:

- Ta kêu khanh để nghĩ kế hoạch vẹn toàn cho việc nước, chứ không phải nghe khanh ca tụng công đức. Minh Châu dập đầu tâu:

- Ngửa trông lượng thánh xét soi. Kẻ thần nào phải công tụng đức, mà là sự thật hiển nhiên. Từ hôm Binh bộ được tin Tam phiên có điều bất ổn, nô tài ngày đêm tâm trí nghĩ bề đối phó. Vạn nhất phải dùng binh thì đều binh khiển tướngthế nào để có thể quyết thắng? Để Hoàng thượng khỏi lo âu? Nhưng nô tài nghĩ tới nghĩ lui không tìm được kế vẹn toàn, vì bọn nô tài đầu óc ngu muội, suy nghĩ đến mấy cũng chẳng kịp tài trí sáng suốt của Thánh hoàng. Thánh thượng không cần suy nghĩ, tuỳ tiện sai bảo là công việc sẽ đâu vào đấy. Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thánh thiên tử là ngôi sao Tử Vi ở trên trời giáng hạ phàm trần, di nhiên bọn nô tài là hạng phàm tục thì bì kịp thế nào được? Vì thế nô tài nghĩ rằng cứ chờ một khi thánh chỉ ban ra là công việc tốt đẹp. Dù trong lúc nhất thời bọn nô tài chưa hiểu rõ được thì cứ tận tâm tận lực tuân chỉ làm theo rồi sau này cũng tỉnh ngộ ra. Các quan đại thần nghe Minh Châu nịnh hót một hồi trong lòng đều ngầm thoá mạ là đồ vô sỉ, công nhiên nịnh hót trước mặt mọi người mà lại dùng lời lẽ bợ đít đến cùng cực, không biết xấu hổ là gì. Tuy mọi người trong lòng tức giận mà ngoài miệng cũng phải phụ hoạ theo. Nhà vua lại phán hỏi:

- Vi Tiểu Bảo người đã tới Vân Nam biết rõ tình hình, vậy vụ này nên thế nào? Ngươi thử nói trẫm nghe. Vi Tiểu Bảo quì xuống dập đầu tâu:

- Xin thánh thượng xét soi. Nô tài chẳng hiểu gì về những việc quốc gia đại sự. Chỉ nhớ Ngô Tam Quế nói với nô tài một câu rằng: "Vi đô thống! Sau này có xảy ra biến cố gì, đô thống cũng bất tất phiền não. Cái chức đô thống chỉ có phần tăng thêm chứ không bị giáng cấp đâu mà ngại". Vua Khang Hy hỏi xen vào:

- Hắn nói thế thì ngươi bảo sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài không hiểu hỏi lại: "Sau này có chuyện biến cố gì?". Ngô Tam Quế cười đáp: "Khi nào đến việc thì đô thống tự nhiên sẽ rõ". Gã nói tới đây dừng lại một chút rồi tiếp:- Tâu Hoàng thượng! Ngô Tam Quế có ý tạo phản là một điều chắc chắn không sai nữa. Nô tài e rằng không chừng bây giờ hắn đã may áo long bào rồi. Hắn tự ví mình như con mãnh hổ, mà Hoàng thượng trong con mắt hắn chỉ là con Hoàng oanh. Vua Khang Hy nhíu cặp lông mày hỏi:

- Mãnh hổ, Hoàng oanh là thế nào? Vi Tiểu Bảo dập đầu tâu:

- Ngô Tam Quế thốt ra những lời đại nghịch vô đạo, nô tài lớn mật đến đâu cũng không dám thuật lại. Nhà vua phán:

- Ngươi cứ nói hết đi, những câu đại nghịch vô đạo đó có phải tự ngươi nói ra đâu mà ngại? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ Ngô Tam Quế có ba món bảo bối. Hắn nói là ba món đó tuy quí thật nhưng đáng tiếc cái đẹp của nó chưa được xứng đáng. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Món bảo bối thứ nhất là viên hồng ngọc bảo thạch lớn bằng trứng chi bồ câu mà đỏ như tiết gà. Hắn đính viên ngọc này vào chóp mũ và nói: "Bảo thạch lớn quá, đáng tiếc là cái mũ nhỏ nên không xứng". Vua Khang Hy đằng hắng một tiếng. Các đại thần nhìn nhau, ai cũng lẩm bẩm:

- Bảo thạch lớn mà mũ nhỏ quá thì hiển nhiên có ý muốn đội trên đầu chiếc mũ hoàng quan. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Món bảo bối thứ hai là một tấm da cọp nền trắng vành đen. Nô tài từng chầu Hoàng thượng trong cung, nhưng chưa từng được ngó thấy tấm da cọp sắc trắng nào. Ngô Tam Quế bảo là thứ bạch lão hổ này hàng mấy trăm năm chưa thấy một lần. Ngày trước Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn đánh được một con, ChuNguyên Chương cũng đánh được một con. Ngoài ra còn Tào Tháo và Lưu Bị cũng đều đánh được một con. Ngô Tam Quế dùng tấm da cọp để bọc ghế ngồi, hắn nói: "Da bạch hổ là vật khó kiếm, đáng tiếc mình dùng nó để bọc cái ghế quá tầm thường". Vua Khang Hy lại lẩm nhẩm gật đầu, cười thầm trong bụng. Nhà vua biết Vi Tiểu Bảo buột miệng huênh hoang để vu hãm Ngô Tam Quế. Ngài còn biết gã là kẻ bất học vô thuật, nói nhăng nói càn chẳng có thứ tự nào hết. Thậm chí gã còn tưởng lầm Tào Tháo cũng làm Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Món bảo bối thứ ba là tấm bình phong bằng đá Đại Lý. Trên tấm bình phong này vẽ cảnh thiên nhiên. Một con hoàng oanh nhỏ đứng trên ngọn cây cao chót vót. Dưới gốc cây là một con lão hổ. Ngô Tam Quế nói: "Tấm bình phong này quí vô giá. Đáng tiếc là con mãnh hổ lại phải khuất thân ở dưới gốc cây. Còn con hoàng oanh nhỏ vô dụng lại đậu ở cành cao mà buông tiếng hót líu lo". Vua Khang Hy nói:

- Trẫm nhận thấy ba câu đó hắn nói ra chẳng qua là để tỷ dụ mọi vật chẳng thể tận thiện tận mỹ, chưa hẳn đã có ý phản nghịch ở trong đó. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng khoan hồng độ lượng mến kẻ vô tài. Nếu Ngô Tam Quế còn chút lương tâm, thì đã đội ơn sâu phải mong báo đáp mới hợp lý. Nhưng hắn lại dùng lễ vật hối lộ vương công đại thần ở trong triều, biếu ông này ngàn lạng vàng, ông kia bạch ngân hai vạn lạng. Hắn rất hào phóng với mọi người quyền thế. Vậy mà có ba món chí bảo lại không đem tiến cống Hoàng thượng. Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

- Trẫm không ham muốn những thứ đó. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Phải rồi! Ngô Tam Quế hay đòi triều đình tiền lương, tiền thưởng cho bộ hạ. Hắn nắm bạc vào tay rồi, để lại Bắc Kinh đến quá nửa tặng cho văn võ bá quan. Nô tài đã bảo hắn "Vương gia tặng cho các quan lớn trong triều một cáchrộng rãi quá, khiến cho nô tài phải xót dạ thay cho vương gia". Hắn đáp: "Tiểu huynh đệ! Những vàng bạc này bất quá là tạm thời gởi ở nơi họ, để họ nói tốt cho mình, mấy năm nữa rồi họ phải trả cả vốn lời, việc gì mà lo?" Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nô tài không hiểu hỏi hắn: "Thưa Vương gia! Tài vật đã tặng cho người ta rồi, khi nào người ta còn trả lại? Vả đây là Vương gia vì lòng tốt tình nguyện tặng cho họ chứ có phải họ vay mượn Vương gia đâu mà đòi họ trả vốn lời?" Ngô Tam Quế cười khanh khách, vỗ vai nô tài mấy cái rồi lấy ra cái túi gấm đưa cho nô tài nói: "Tiểu huynh đệ! Cái này là của tiểu vương tặng cho tiểu huynh đệ để tỏ chút lòng thành. ở trước mặt Hoàng thượng, tiểu huynh đệ liệu nói tốt cho tiểu vương một chút. Giả tỷ Hoàng thượng bảo dẹp bỏ phiên trấn thì tiểu huynh đệ viện lý lẽ cần thiết để không thể dẹp bỏ đi được". Rồi hắn cười ha hả nói tiếp: "Tiểu huynh đệ cứ yên tâm. Cái này tiểu vương không bao giờ đòi lại hết". Gã vừa nói vừa lấy trong bọc ra một túi gấm, cầm trong tay giơ cao lên. Mọi người đều nhìn thấy ngoài túi thêu bốn chữ "Bình tây vương phủ". Vi Tiểu Bảo lại mở miệng túi đổ những vật bên trong ra. Bỗng nghe những tiếng leng keng vang lên. Nào trân châu, nào bảo thạch, nào ngọc phỉ thuý, tất cả đến mấy chục viên mỹ ngọc rất trân quí rớt xuống đất. ánh minh châu bảo khí sáng rực trông hoa cả mắt. Những thứ châu báu này có thứ của Ngô Tam Quế tặng cho, có thứ gã lấy được ở chỗ khác. Nhưng trong lúc nhất thời, ai mà phân biệt được? Vua Khang Hy nói:

- Vừa rồi ngươi đi Vân Nam một chuyến thành ra một phen đại phát tài. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Những đồ trân châu bảo bối này, nô tài không dám giữ nữa. Xin Hoàng thượng thưởng cho người khác. Nhà vua phán hỏi:

- Cái đó là của Ngô Tam Quế tặng cho ngươi, sao trẫm lại có thể thưởng cho kẻ khác được?Vi Tiểu Bảo tâu:

- Ngô Tam Quế tặng cho nô tài, lại muốn nô tài lừa dối Hoàng thượng, nói tốt cho hắn đã đành, lại còn trăm mưu nghìn kế để giữ phiên trấn lại chứ đừng triệt bỏ. Nô tài đối với Hoàng thượng dốc dạ trung thành, có lý đâu lại tham lam một chút kim ngân tài bảo để trỏ kẻ phản tặc bảo là trung thần. Nô tài đã thẳng thắng không bênh vực hắn mà còn giữ những của này thì có điều không phải với hắn. Vả lại kim ngân châu báu khắp thiên hạ đều là của Hoàng gia. Chúa thượng muốn thưởng cho ai thì đó là ơn đức của chúa thượng. Sao lại để tên Ngô Tam Quế giữ lấy rồi lên mặt hảo nhân, mua chuộc lòng người? Vua Khang Hy cười khanh khách nói:

- Ngươi đã hết lòng trung với trẫm thì những trân châu bảo bối này cũng coi như là của trẫm thưởng đó. Nhà vua lại móc trong túi một cái đồng hồ vàng, nói tiếp:

- Ngoài ra trẫm thưởng cho ngươi một vật bảo bối của Tây Dương này. Vi Tiểu Bảo vội quì xuống dập đầu, tiến lại đón lấy chiếc đồng hồ vàng. Hành động này của Vua tôi hai người đã lọt vào mắt các đại thần. Họ đều là những người chuyên coi thái độ những nhân vật khác thì làm gì chẳng hiểu tâm ý của vua Khang Hy? Mặt khác các đại thần đều đã nhận hối lộ của Ngô Tam Quế. Gần đây lại được Vi Tiểu Bảo chuyển giao một mớ, ai nấy đều hồi hộp nghĩ bụng:

- Nếu mình không biết lựa chiều, để thằng lỏi kia nói huỵch toẹt lễ vật ở Vân Nam đem về cho mình, mà Hoàng thượng nổi cơn tức giận, tất khép vào tội tư thông với Ngoại Phiên mưu đồ chuyện đen tối. Dù chẳng bị rơi đầu cũng phải đi sung quân. Các quan lại nghĩ tiếp:

- Vi Tiểu Bảo vũ hãm Ngô Tam Quế bằng những lời ấu trĩ, tức cười. Dù Ngô Tam Quế thực tình muốn làm phản, quyết chẳng khi nào tiết lộ cho Khâm sai của Hoàng đế biết. Gã còn nói những vàng bạc tặng các đại thần ở trong triều rồi sau này sẽ thu về đủ cả vốn lời là có ý ám thị sau khi cuộc tạo phản thành công,hắn lên làm Hoàng đế sẽ đòi lại các đại thần phải trả lại vàng bạc. Đó hiển nhiên là ý nghĩ của đứa con nít chưa hiểu sự đời. Ngô Tam Quế là một nhân vật lão mưu thâm toán khi nào lại để tâm đến chút kim ngân đã tặng cho người? Nhưng Vi Tiểu Bảo muốn nói gì thì nói cũng không bị đức vua bài bác, đủ tỏ ý kiến của gã được Hoàng thượng nâng đỡ triệt để. Như vậy còn ai dám lên tiếng phản đối để rước hoạ vào mình? Minh Châu nhanh trí, lẹ miệng nói ngay:

- Vi đô thống là một vị thiếu niên anh tài, xét đoán sự việc rất tinh vi và đối với Hoàng thượng lại hết dạ trung thành. Y đến chỗ Ngô Tam Quế tức là vào tận hang cọp thám tra biết rõ sự tình, khiến ai cũng phải khâm phục. Nếu không được Hoàng thượng soi rõ tiên cơ, phái Vi đô thống đến tận Vân Nam tra xét thì bọn ngu thần phục vụ ở kinh thành làm sao mà biết được Ngô Tam Quế đã chịu ơn sau của quốc gia mà lại sinh lòng phản trắc? Y nói mấy câu vừa để tâng bốc vua Khang Hy cung Vi Tiểu Bảo, vừa cởi mở cho các bạn đồng liêu trong triều. Đồng thời xác nhận tội danh của Ngô Tam Quế. Trong điện Thái Hoà, mỗi người lại nói thêm mấy câu lọt tai. Các đại thần đang hồi hộp trong lòng, lo lắng cho thái độ ngoan cố của mình lúc trước, bây giờ mới thở phào một cái nhẹ nhõm. Khang Thân Vương Kiệt Thư và Sách Ngạch Đồ nguyên là chỗ bạn thân với Vi Tiểu Bảo, lúc này đã hiểu ý, dĩ nhiễn hết lời nói vun vào. Các đại thần bây giờ lại theo hùa mỗi người một câu đều công nhận nên triệt hồi phiên trấn. Có vị tự trách mình quá hồ đồ, may được đức Hoàng thượng anh minh chỉ đạo chẳng khác vén mây trông thấy mặt trời. Có vị đưa ra phương lược nên triệt bỏ cách nào? Dùng kế gì đến bắt trói Ngô Tam Quế giải về kinh cùng tịch thu gia sản hắn làm sao? Ngô Tam Quế nổi tiếng là phú xưng địch quốc. Khi nhắc tới vụ tịch thu gia sản nhà hắn, ai cũng muốn được sai phái vào vụ này.Nhưng sau lại nghĩ việc đó không phải ngon lành, vì Ngô Tam Quế mà trở mặt thì người nào đến tịch thu gia sản của hắn sẽ bị rơi đầu trước tiên. Vua Khang Hy chờ mọi người nói hết cả rồi mới tuyên bố:

- Dù Ngô Tam Quế có ý nhị tâm, nhưng chưa lộ hình tích tạo phản. Vậy câu chuyện bữa nay, nhất thiết không ai được tiết lộ ra ngoài, để cho hắn có cơ hội sửa đổi lỗi lầm. Các đại thần lại ca tụng thánh đức mênh mông, nhân từ khoan hậu. Vua Khang Hy lấy trong bọc ra một tờ giấy vàng rồi hỏi:

- Đây là đạo thượng dụ. Các khanh thử coi xem có chỗ nào không ổn chăng? Ba Đạt khom lưng đón lấy, cầm hai tay lên lớn tiếng đọc:

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu rằng:

"Tự đời xưa các bậc đế vương bình định thiên hạ đều trông vào sức lực của quan quân. Khi bể lặng sóng yên là hạ lệnh ban sư, cho sĩ tốt nghỉ ngơi. Những bậc trọng thần trấn thủ biên cương cũng cần được có ngày hưu dưỡng yên vui. Đó là thịnh điển của quốc gia" Ba Đạt đọc tới đây dừng lại, các đại thần lại một phen tấm tắc khen ngợi, tán tụng đạo ngự chế hoành văn của Hoàng thượng.

Hồi 178 - Dựng Miếu Tuyên Dương Trung Liệt Sĩ

Ba Đạt khẽ dằn hắng một tiếng, gật gù cái đầu xoay chuyển hai vòng như để thưởng thức câu văn tuyệt diệu trong đạo thượng dụ. Đoạn hắn lấy giọng đọc tiếp:

"Vương trước nay dốc dạ trung trinh, bày mưu khắc địch, hết sức khuông phò, lập nên đại sự. Sau vương ở lại trọng trấn biên cương khiến trẫm yên lòng, khỏi lo về mặt Nam hoang, công lao tột bậc!"... Ba Đạt tới đấy dừng lại một chút, khẽ thở dài nói:

- Thật là một áng văn chương tuyệt tác! Sách Ngạch Đồ nói theo:

- Thiên ân của đức Hoàng thượng đối với Ngô Tam Qu? mông mênh như biển cả. Giả tỷ hắn còn chút lòng dạ của con người thì khi nghe đọc đạo thượng dụ này e rằng hắn phải thẹn mặt hổ lòng mà chết đi được. Ba Đạt hắng giọng đọc tiếp:

"Nhưng trẫm nghĩ đến Vương đã già nua tuổi tác mà phải đóng binh ở xứ biên hoang lâu ngày, lòng quyến cố của trẫm thật là thấm thiết! Gần đây địa phương đó đã vững như bàn thạch. Vậy trẫm ưng chuẩn lời thỉnh cầu của Vương được bãi bõ phiên trấn, trở về kinh địa. Nay trẫm đặc phái Khâm sai đại thần đến nơi tuyên đọc thượng dụ, để Vương thống lãnh quan binh bộ thuộc trở về Bắc Kinh, cho trẫm thoả lòng mong nhớ. Thế là tôi chúa được sớm hôm bầu bạn quân thần cộng lạc, vĩnh viễn an hưởng thái bình. Một khi Vương dời khỏi Vân Nam trẫm liền phát dụ phái quân trú phòng địa phương phòng vệ an ninh cho bách tính. Phủ đệ của Vương ở Bắc Kinh hiện đã sẵn sàng, Vương không phải lo lắng chi hết. Khâm thử!". Thanh điệu của Ba Đạt sang sảng như tiếng chuông đồng, hắn đọc thượng dụ vừa mạch lạc, vừa gẫy gọn, lại lên bổng xuống trầm, ai nghe cũng lọt tai. Ba Đạt đọc xong thượng dụ, hết thẩy nịnh thần đều lên tiếng hoan hô, tán tụng. Minh Châu nói:

- Tám chữ "sớm hôm bầu bạn, quân thần cộng lạc" của đức Hoàng thượng thật cho đá cũng phải cảm động. Bọn nô tài nghe đến tám chữ này mà trong lòng hồi hộp. Đồ Hải nói theo:

- Đức Hoàng thượng suy nghĩ thật sâu sa, chu đáo. Trong thượng dụ nói cả đến việc một khi Ngô Tam Quế dời khỏi Vân Nam là lập tức có quân trú phòng của địa phương đến trấn giữ an ninh cho trăm họ, để hắn hết đường kiếm cớ trùng trình. Thượng dụ còn nhắc tới hắn đến Bắc Kinh đã dành phủ đệ sẵn sàng, hắn khỏi phái người về kinh xây dựng lâu đài, do đó hắn có thể nấn ná để ở lại Vân Nam hàng mấy năm cũng chưa biết chừng. Vua Khang Hy lại nói:

- Hay hơn hết là Ngô Tam Quế vâng thượng dụ về triều ngay, thì trăm họ thoát khỏi một phen tai nạn binh đao. Bây giờ cần phải hai người có tài biện thuyết đến Vân Nam tuyên bố chỉ dụ của trẫm. Mọi người nghe Hoàng đế nói vậy đều đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo thấy ai cũng ngó mình, gã không khỏi hoang mang, nghĩ bụng:

- Vụ này mà mình phải đi là không hay đâu. Chuyến trước đưa dâu đến Vân Nam cơ hồ mất mạng rồi. Lần này còn đem thượng dụ triệt phiên tới đó, tất Ngô Tam Quế phải hạ sát cả Khâm sai đại thần. Gã lại nghĩ tới đến Vân Nam có thể lấy được A Kha, bất giác rạo rực trong lòng. Nhưng xét cho cùng thì việc bảo toàn tính mạng vẫn là quan trọng hơn hết. Bỗng thấy Minh Châu quì xuống tâu:

- Xin Hoàng thượng xét soi. Kể về tài biện thuyết và hành động tinh minh mẫn cán thì Vi đô thống là một nhân vật rất đắc lực. Có điều đô thống ghét kẻtàn ác như quân cừu địch. Đô thống đã biết Ngô Tam Quế tỏ lòng bất kính với Hoàng thượng nên căm hận hắn thấu xương. Nếu Hoàng thượng lại phái Vi đô thống đi công cán vụ này thì e rằng có điều bất lợi. Theo ngu kiến của nô tài thì quan Lễ bộ thị lang Chiết Nhĩ Khang và quan Hàn lâm học sĩ Đạt Nhĩ Lễ là những nhân vật có thể đảm đương việc đi Vân Nam để tuyên thị thượng dụ được. Hai người này ung dung phong nhã may ra cảm hoá được kẻ hung tàn, ngoan cố cũng chưa biết chừng. Vua Khang Hy rất lấy làm vừa dạ, liền ban khẩu dụ phái Chiết Nhĩ Khang và Đạt Nhĩ Lễ đi Vân Nam tuyên chỉ. Các đại thần thấy Hoàng đế quyết ý dẹp phiên, thảo sẵn thượng dụ để bên mình, đều lấy làm hối hận là lúc ban đầu đã nói tốt cho Ngô Tam Quế. Bây giờ ai nấy đều đổi giọng, nghĩ ra thật lắm tội trạng đổ lên đầu Ngô Tam Quế mà toàn là những tội đại gian đại ác, không thể khoan dung được. Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Ngô Tam Quế tuy toan làm điều đại nghịch, nhưng cũng chưa phải là tội ác đến cùng cực. Chúng ta phải coi chừng mà hành động, chớ để xẩy điều gì trái ngược với sự thực. Nhà vua phán xong mấy câu này liền đứng lên nhìn Vi Tiểu Bảo vẫy tay cho gã đi theo vào hậu điện. Vi Tiểu Bảo theo tiểu Hoàng đế tới ngự hoa viên. Bỗng nhà vua dừng lại, cười nói:

- Tiểu Quế Tử! Bữa nay có mặt ngươi thật là hay quá! Nếu ngươi không lấy cái túi trân châu bảo bối ra đổ xuống đất thì con mẹ nó những thằng khỉ già đều nói tốt cho Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thực ra Hoàng thượng chỉ tuyên bố một câu dẹp bỏ phiên trấn là các quan liền đua nhau tâu việc triệt phiên là đúng. Nhưng nô tài nghĩ để họ tự nói ra ý kiến của mình ra nghe cũng thú vị.Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu. Nét mặt bỗng trở nên trịnh trọng, nhà vua nói:

- Tiểu Quế Tử! Nước cờ chúng ta đã đi rồi, nhưng Ngô Tam Quế thật không phải hạng dễ chơi đâu. Tướng sĩ dưới trướng hắn đều là những tay đánh quen trăm trận. Binh lực hắn lợi hại vô cùng! Nếu hắn dấy binh tạo phản mà người Hán khắp thiên hạ đều hưởng ứng thì vụ này thật la nguy hiểm. Những năm gần đây Vi Tiểu Bảo đi khắp các nơi đã được nghe người Hán chỗ nào cũng thoá mạ bọn Thát Đát, mà số người Hán lại rất đông. Trong một trăm người thì có đến chín mươi chín phần người Hán, còn người Mãn Châu chưa chắc đã được một phần. Nếu người Hán khắp thiên hạ đều đứng lên tạo phản thì bất luận trường hợp nào người Mãn Châu cũng khó lòng chống cự nổi. Nhưng số người thoá mạ bọn Thát Đát tuy nhiều, mà số người căm hận Ngô Tam Quế còn đông hơn. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới điểm này liền tâu:

- Xin thánh thượng yên tâm. Người Hán khắp thiên hạ chẳng một ai ưa Ngô Tam Quế. Nếu hắn tạo phản thì ngoài bè lũ thân tín của hắn, chẳng có ai ủng hộ hết. Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Ta nghĩ tới điểm này rồi. Quế Vương nhà Minh trước chạy trốn sang nước Miến Điện rồi bị Ngô Tam Quế bắt được giết đi. Như vậy Ngô Tam Quế có tạo phản cũng chỉ nói là "hưng Hán phản Mãn" chứ không thể tuyên bố là "phản Thanh phục Minh" được. Nhà vua nói tới đây dừng lại một chút rồi hỏi:

- Sùng Trinh hoàng đế nhà Minh chết vào ngày nào? Vi Tiểu Bảo gãi đầu gãi tai ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó... nô tài không thể biết được, vì hồi ấy nô tài chưa ra đời. Vua Khang Hy cười

ha hả nói:

- Ta hỏi thăm đường một kẻ đui mù. Thuở ấy ta chưa ra đời. Phải rồi! Đến ngày giỗ Sùng Trinh Hoàng đế, ta hạ chiếu an ủi, phủ dụ những con em trong hoàng tộc nhà Minh, đồng thời ta phái mấy vị Hoàng thân quốc thích đến tế điệntrên lăng vua Sùng Trinh, khiến trăm họ trong thiên hạ đều cảm kích ta mà thêm thống hận Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo tâu:- Hoàng thượng thần cơ diệu toán thật sâu rộng. Nhưng nếu ngày giỗ của Sùng Trinh Hoàng đế còn xa mà Ngô Tam Quế tạo phản trước rồi thì làm thế nào? Vua Khang Hy cất bước trong vườn hoa đi thêm mấy bước rồi mỉm cười nói lảng sang chuyện khác:

- Tiểu Quế Tử! ít lâu nay ngươi phụng chỉ đi làm việc quốc gia đã phải chịu nhiều điều cực nhọc. Hết lên Ngũ Đài Sơn lại xuống Vân Nam, hết ra Thần Long đảo lại tới Liêu Đông. Sau cùng ngươi sang cả nước La Sát. Chuyến này trẫm phái ngươi đi đến một địa phương vui vẻ. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Địa phương vui vẻ nhứt trong thiên hạ là bên mình Hoàng thượng. Nô tài chỉ cần được nghe Hoàng thượng nói một câu, nhìn thấy Hoàng thượng một lần là tâm hồn rạo rực, trong lòng khoan khoái vô cùng! Tâu Hoàng thượng! Đây là nô tài nói thật, chứ không có ý nịnh hót. Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Trẫm biết sự thực là như vậy. Trẫm với ngươi là quân thần mà hai bên ý hợp tâm đầu đúng là có duyên phận. Trẫm với ngươi đánh nhau rồi kết bạn, thật khác người đời. Hà hà! Hễ trẫm ngó thấy ngươi là trong lòng lại cao hứng. Tiểu Quế Tử

! Nửa năm nay trẫm bặt tin ngươi đã tưởng ngươi chết chìm ngoài biển cả rồi. Trẫm rất lấy làm hối hận sao lại phái ngươi làm việc mạo hiểm như vậy? Vi Tiểu Bảo trong lòng cảm kích tâu:

- Nô tài chỉ mong muốn được chầu hầu kề cận Hoàng thượng. Mấy tiếng sau âm thanh của gã nghẹn ngào vì cảm động. Vua Khang Hy nói:

- Hay lắm! Ta là Hoàng đế sáu chục năm thì ngươi cũng làm quan lớn sáu chục năm. Tôi chúa chúng ta đầy lòng ân nghĩa lại có thuỷ chung.Một vị Hoàng đế mà thốt ra những câu này với kẻ thần tử thật là hiếm có. Một là nhà vua ít tuổi, ăn nói mau lẹ. Hai là nhà vua cùng Vi Tiểu Bảo quả có lòng chân thành với nhau. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chúa thượng làm Hoàng đế một trăm năm, nô tài chỉ cầu được làm kẻ hầu hạ một trăm năm cũng đủ lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Còn quan lớn quan nhỏ gì, nô tài cũng chẳng để tâm. Vua Khang Hy cười hỏi:

- Sáu mươi năm làm Hoàng đế còn chưa đủ ư? Con người cần biết tri túc, chứ đừng đòi hỏi quá nhiều! Nhà vua dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu Quế Tử! Lần này ta phái ngươi đi Dương Châu để ngươi mặc áo gấm về làng. Vi Tiểu Bảo nghe nói đến phái đi Dương Châu, trong lòng hồi hộp hỏi lại:

- Sao lại mặc áo gấm về làng? Nhà vua đáp:

- Ngươi làm quan lớn ở kinh sư, được về cố hương một cách vẻ vang với họ hàng thân thích. Ai cũng khen gợi há chẳng hay lắm ư? Ngươi bảo tên thủ hạ viết giúp một bản tâu để triều đình gia phong cho song thân ngươi. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Đa tạ ơn điển của Hoàng thượng. Nhà vua hỏi:

- Dường như ngươi có vẻ không thích thì phải? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Nô tài rất hoan hỷ, nhưng... nhưng... nô tài không biết phụ thân mình là ai? Vua Khang Hy sửng sốt nghĩ tới phụ hoàng xuất gia trên Ngũ Đài Sơn liền cảm thấy chỗ đồng bệnh tương lân, liền cất giọng ôn nhu phán:- Ngươi hãy về Dương Châu thủng thẳng tìm kiếm dò hỏi. Hoặc giả thượng đế rủ lòng thương tới kẻ trung lương khiến cho cha con đoàn tụ. Tiểu Quế Tử! Việc phái ngươi đi Dương Châu là một công cán dễ dàng nhất. Ta phái ngươi tới đó để xây dựng một toà Trung liệt từ. Vi Tiểu Bảo nghe nhà Vua bảo đi Dương Châu xây Trung liệt từ gã không hiểu tưởng lầm là Hoàng thượng sai đi Chủng lật tử (trồng cây dẻ) gã liền hỏi lại:

- Chủng lật tử ư? Hoàng thượng muốn xơi hạt giẻ, thì để nô tài ra chợ mua. ở đây cũng có mứt hạt dẻ thơm ngon lắm. Hà tất phải đến Dương Châu mới trồng được? Vua Khang Hy cười ha hả đáp:

- Con mẹ nó! Tiểu Quế Tử vô học chẳng hiểu gì hết. Ta bảo xây Trung liệt từ mà ngươi kéo dằng ra là chủng lật tử thì đá cũng không nhịn cười được. Trung liệt từ là một ngôi từ đường thờ phụng những bậc trung thần liệt sĩ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Nô tài quả là ngu thiệt! Té ra đi dựng một ngôi đền miếu như Quan Đế miếu gì đó. Nhà vua đáp:

- Đúng là như vậy. Sau khi quân Thanh vào quan ải đã tàn sát rất nhiều bách tính ở thành Dương Châu và thành Gia Định. Vì thế mà có tiếng đồn những vụ

"Dương Châu thập nhật" và "Gia định tam đồ". Mỗi khi ta nhớ tới những vụ này không khỏi ăn năn trong dạ. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Ngày trước quả có việc tàn sát rất thê thảm. Mười mấy năm sau trong những sông ngòi, ao giếng ở thành Dương Châu hãy còn xác chết nổi lềnh bềnh. Có điều khi đó nô tài chưa ra đời. Hoàng thượng cũng chưa có thì họ trách tôi chúa ta thế nào được? Vua Khang Hy đáp:- Kể lý thì như vậy, nhưng đó là sự việc của tổ tiên ta, nên ta cũng coi như việc mình làm. Hồi ấy có một vị tên gọi Sử Khả Pháp ngươi có nghe nhắc tới bao giờ không? Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Sử các bộ, Sử đại nhân tử thủ thành Dương Châu. Lão nhân gia là một bậc đại trung thần. Những người ở thành Dương Châu nhắc tới lão nhân gia lại chảy nước mắt. Trong viện của nô tài cũng có đặt một bài vị trên đề "Cửu Văn Long Sử Tiến chi linh vị". Những ngày mười rằm mồng một, rất đông người đến thắp hương lễ bái trước bài vị này. Nô tài còn nghe người ta nói: Thực ra đó là bài vị thờ Sử các bộ, nhưng để như vậy là để che mắt quan nha mà thôi. Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Những bậc trung thần nghĩa sĩ gieo mối thương tiếc vào lòng người. Trăm họ đến cúng vái trước linh vị Cửu Văn Long Sử Tiến mà thực ra là kỷ niệm Sử Khả Pháp. Rồi nhà Vua phán hỏi:

- Ngươi ở việc đó là việc gì? Vi Tiểu Bảo thẹn đỏ mặt lên tâu:

- Trình Hoàng thượng! Vụ này nói ra không khỏi nhàm tai Hoàng thượng. Trong nhà thần có mở một "viện" kêu bằng Lệ Xuân viện. Đây là một kỹ viện lớn vào hạng nhất nhì ở trong thành Dương Châu. Vua Khang Hy tủm tỉm cười nghĩ bụng:

- Nghe giọng nói lăng nhăng quê mùa thô tục, ta đã biết thằng nhỏ này không phải dòng dõi thế gia. Nhưng gã đối với ta hết lòng ngay thẳng. Cả việc xấu xa trong gia đình gã cũng không lừa dối ta. Thực ra Vi Tiểu Bảo nói nhà mình mở kỹ viện còn là nói khoác. Mẫu thân hắn bất quá là một ả kỹ nữ ở Lệ Xuân viện, chứ nào phải chủ tiệm. Nhà vua lại phán:

- Ngươi mang thượng dụ của trẫm đến thành Dương Châu tuyên đọc trẫm tuyên dương thành tích tận trung báo quốc của Sử Khả Pháp. Y là một nhân vậttrung quân ái quốc, là một đại trung thần, đại hảo hán. Nhà Đại Thanh chúng ta rất kính trọng những bậc trung thần nghĩa sĩ mà chẳng khoan dung loạn thần tặc tử. Ngươi lại xây một ngôi đền thật đẹp để bách tính phụng sự Sử Khả Pháp. Đồng thời những trung thần dũng tướng tuẫn nạn về cuộc thủ thành Dương Châu thời bấy giờ cũng được phối hướng. Ngươi lại đem ba chục bạn lạng bạc để phủ tuất và cứu tế cho trăm họ ở thành Dương Châu và thành Gia Định. Trẫm sẽ chỉ xá thuế và miễn đóng góp lương tiền trong ba năm cho hai địa phương này. Vi Tiểu Bảo thở phào một cái nói:

- Tâu Hoàng thượng! Ân điển này của Hoàng thượng thật là sâu rộng, nô tài chân tâm thành ý dập đầu lạy mấy cái lạy mới được. Gã nói rồi lồm cồm bò đến trước vua Khang Hy dập đầu lạy binh binh. Vua Khang Hy mỉm cười hỏi:

- Chỉ có lần này ngươi mới chân tâm thành ý lạy trẫm, còn những lần trước kia đều là giả dối hay sao? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Có khi nô tài dập đầu một cách thành thật, mà cũng có lúc theo người ta làm cho đủ lễ. Vua Khang Hy chẳng lấy thế làm hỗn xược, lại cười ha hả nghĩ bụng:

- Trong một trăm tên đã dập đầu lạy ta có đến chín mươi chín tên đã đóng kịch. Nhưng cũng chỉ một mình Tiểu Quế Tử là nói thật với ta. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Tâu Hoàng thượng! Kết hoạch này của Hoàng thượng là một tên bắn đôi chim. Nhà vua cười hỏi:

- Người ta nói "Nhất tiễn xạ song điêu". Ngươi lại bảo một tên bắn đôi chim. Vậy hai con chim mà ngươi nói đó là chim gì? Vi Tiểu Bảo tâu:- Toà Trung liệt từ này xây lên rồi thì người Hán khắp thiên hạ đều biết đức Hoàng thượng hết lòng thương bách tính. Việc quân Thát...quân Thanh giết người Hán ở Dương Châu và ở Gia Định đã làm cho Hoàng thượng phải đau lòng, nên bây giờ Hoàng thượng nghĩ phương pháp đền bù. Gã dừng một chút rồi tiếp:

- Nếu Ngô Tam Quế hoặc Thượng Khả Hỷ hay Cảnh Tĩnh Trung tạo phản mang danh nghĩa khôi phục nhà Minh gì đó thì trăm họ sẽ bảo chúng: Người Mãn Thanh chẳng có gì là xấu cả. Đức Hoàng đế thật nhân hậu. Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Ngươi nói vậy cũng đúng, nhưng còn có chỗ lấy bụng kế tiểu nhân đo lòng người quân tử. Ta nghĩ tới những vụ "Dương Châu thập nhật", "Gia Định tam đồ" quả thực trong lòng xót xa mà phát tiền phủ tuất cùng giảm miễn ngân sương, chứ không phải chỉ mua chuộc lòng người. Nhà vua lại hỏi:

- Còn con chim thứ nhì là gì? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng dựng miếu đường này khiến nhân dân đều biết làm trung thần nghĩa sĩ là hay, hành động phản bạn ngỗ nghịch là dở. Ngô Tam Quế muốn dấy binh tạo phản là trở thành

nghịch tặc. Trăm họ sẽ thoá mạ hắn. Nhà vua vươn tay khẽ đập vào mũ Vi Tiểu Bảo, cười nói:

- Đúng thế! Chúng ta phải hết sức tuyên dương những nhân vật tận trung báo quốc để nổi danh là hảo nhân. Như vậy trăm họ trong thiên hạ ai cũng muốn noi gương trung nghĩa để thành hảo nhân chứ còn ai toan điều phản nghịch để thế gian thoá mạ. Ngô Tam Quế không dấy động binh đao chẳng nói làm chi, nếu hắn nổi lên phản loạn cũng chẳng ai chịu hưởng ứng. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài nghe thầy đồ kể những thiên cố sự thì có hai vị trung thần nghĩa sĩ nổi tiếng nhất. Một là Nhạc Phi, Nhạc gia gia và một là Quân Đế, Quan Vương gia. Tâu Hoàng thượng! Chuyến này bọn nô tài đến Dương Châu dựng Trung nghĩa từtưởng nên đồng thời trung tu miếu thờ Nhạc gia gia và Quan Vương gia cho thật tráng lệ. Vua Khang Hy cười đáp:

- Tâm thần ngươi rất linh mẫn, nhưng đáng tiếc ngươi không được đọc sách thành ra chẳng có kiến thức gì. Việc tu sử Quan Đế miếu là phải lắm vì Quan Vũ tận trung báo quốc, nghĩa khí ngút trời. Vậy trẫm phong sắc cho vị thần này. Còn Nhạc Phi đánh nhau với quân Kim. Nhà Đại Thanh chúng ta hiện nay có thể gọi là Hậu Kim. Kim tức là Thanh, quân Kim tức là quân Thanh. Vậy Nhạc vương miếu ngươi cứ để yên đừng lý gì đến. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế! Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Nguyên bọn Thát Đát là con cháu Kim Ngột Truật, Cáp Mễ Xuy, tổ tiên của ông vua này cũng ghê gớm lắm. Vua Khang Hy hỏi:

- Trên núi Vương ốc tỉnh Hà Nam, dường như Ngô Tam Quế đã phục sẵn một cánh quân mã, có đúng thế không? Vi Tiểu Bảo sửng sốt đáp:

- Đúng thế! Gã nghĩ bụng:

- Nếu tiểu Hoàng đế không nhắc đến vụ này thì ta cũng quên mất Vua Khang Hy nói:

- Trước đây ngươi điều tra ra vụ Ngô Tam Quế mưu đồ phản nghịch, và phái người về tâu cho trẫm hay mà trẫm lại nặng lời cảnh cáo ngươi một chập, ngươi có biết tại sao không? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chắc là vì binh mã của triều đình chưa chỉnh đốn kịp, nên Hoàng thượng giả vờ không tin để khỏi rút mây động rừng.Vua Khang Hy cười nói:

- Phải rồi! Thành ngữ "rút mây động rừng" dùng vào trường hợp này đúng lắm. Ngay ở trong triều, Ngô Tam Quế nhất định đã đặt nhiều tâm phúc. Nhất cử nhất động của chúng ta đều không qua mắt được tên lão tặc đó. Trên núi Vương ốc xẩy vụ Tư Đồ Bá Lôi, nếu khi ấy trẫm mở cuộc điều tra thì Ngô Tam Quế biết ngay lập tức. Hắn sinh lòng khiếp sợ, không chừng dấy binh tạo phản liền. Những chuyện trong triều hắn đều tỏ tường hư thực và binh lực của hắn ra sao, còn trẫm chẳng hiểu tý gì. Nếu xẩy cuộc đánh nhau, bên ta tất bị thất bại. Có biết mình biết người mới mong chiến thắng. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Khi ấy Hoàng thượng phái người đến thống mạ nô tài, quan quân đều biết hết. Nếu Ngô Tam Quế đặt gian tế trong doanh binh của nô tài thì tất họ báo cáo cho hắn biết rồi. Không chừng hắn còn cười thầm là Hoàng thượng hồ đồ. Vua Khang Hy nói:

- Chuyến này ngươi đi Dương Châu, dẫn năm ngàn binh mã để khi tới Hà Nam, Tế Nguyên đánh thẳng vào sào huyệt bọn phỉ đồ trên núi Vương ốc một cách bất ngờ, chúng không kịp phòng bị là mình thành công. Cánh quân của Ngô Tam Quế mai phục ở đó rất gần kinh thành chính là mối lo tâm phúc của chúng ta. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thế thì tuyệt diệu! Tâu Hoàng thượng! Hay là Hoàng thượng ngự giá thân chinh giết cho kỳ hết bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế. Nhà vua cười đáp:

- Trên núi Vương ốc chỉ có chừng hai ngàn quân thổ phỉ mà quá nửa là bọn già nua và đàn bà trẻ con. Tên họ Nguyên đó báo cáo có trên ba vạn là hắn phóng đại. Trẫm đã phái người lên điều tra nên biết rõ tình hình. Chỉ có hơn một ngàn tên thổ phỉ mà bảo trẫm ngự giá thân chinh, há chẳng khiến người cười cho ư

? Ha ha... Vi Tiểu Bảo cũng bật cười mấy tiếng cười khô khan, bụng bảo dạ:

- Vị tiểu Hoàng đế này rất tinh minh. Báo cáo láo là không được.Vua Khang Hy lại nói:

- Bây giờ ngươi hãy lui ra nghĩ cách tiến đánh bọn thổ phỉ trên núi Vương ốc một vài ngày rồi vào tâu lại cho trẫm nghe. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi trở gót lui ra. Gã tự hỏi:

- Việc hành quân chiến đấu lão gia chẳng biết cóc gì. Bữa trước thuỷ chiến cạy có Thi Lang, ngày nay lục chiến biết trông vào ai? Bỗng gã reo thầm:

- Có rồi! Ta mời đề đốc tỉnh Quảng Đông là Ngô Lục Kỳ làm phụ tá cho mình. Nhất thiết mọi việc ta cứ nghe theo lão là được. Lão là một tay hảo thủ trên chiến trường.

Hồi 179 - Triệu Lương Đống Bày Binh Bố Trận

Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ, tự nhủ:

- Hoàng thượng bảo ta về nghĩ phương lược rồi một hai ngày sau vào cung điện tấu. Nếu đi Quảng Đông mời Ngô Lục Kỳ thì cả đi lẫn về có mau lẹ cũng mất một tháng làm sao kịp được? Trong thành Bắc Kinh có tay nào điều binh khiển tướng được không? Gã nghĩ lui tính tới thì trong thành Bắc Kinh chẳng thiếu gì tướng lãnh nổi danh nhưng họ đều là những quan to người Mãn Châu. Họ chưa phong tước công tước hầu thì cũng lên đại tướng quân hoặc đề đốc. Gã chỉ là một viên đô thống nhỏ mọn thì chỉ huy bọn kia thế nào được? Kể ra Vi Tiểu Bảo được phong tước bá. Theo quan hàm nhà Mãn Châu thì tước Tử là nhất phẩm rồi. Tước Bá ở trên tước Tử tức là đã liệt vào hàng siêu phẩm, so với thượng thư tước vị còn cao hơn. Nhưng đó chỉ là hư hàm, tước vị tôn quí mà không có thực quyền. Vi Tiểu Bảo lại còn nhỏ tuổi mà muốn danh thần dũng tướng nghe lệnh thật không phải chuyện dễ dàng. Gã ở trong phòng bước lui rồi bước tới, ngơ ngẩn xuất thần. Gã ngó cái chén ăn cơm bằng vàng của người ta tặng cho đặt trên bàn bất giác nghĩ thầm:

- Trước Thi Lang ở thành Bắc Kinh không được như ý mới đến cầu cạnh ta. Hiện nay ở trong thành Bắc Kinh thiếu gì võ quan bất đắc chí? Ta chỉ cần những người bất đắc chí mà lại có bản lãnh. Có điều trong lúc nhất thời chưa chắc đã tập hợp được cả những người này vào một chỗ. Lại còn hạng người chẳng có bản lãnh gì mà vẫn lên như diều trong thành Bắc Kinh đây cũng chẳng thiếu, Vi Tiểu Bảo này là một trong các nhân vật đó. Ha ha! Gã nghĩ tới đây bất giác cười thầm. Vi Tiểu Bảo tiến lại gần bàn cầm cái chén vàng nhắc lên thấy khá nặng, không một cân thì cũng phải mười bốn lạng. Trên chén khắc bốn chữ lớn, gã không biết nhưng nghe người ta nói là "Gia quan tiến tước". Gã tự hỏi:

- Vi Tiểu Bảo này trông vào bản lãnh gì để được gia quan tiến tước? Bản lãnh giỏi nhất của ta là nịnh hót. Ta nịnh hót tiểu Hoàng đế khiến cho ngài rất khoan khoái trong lòng. Ngoài cái đó ra lão gia rất tầm thường. Xem chừng hễ con người có bản lãnh là không chịu nịnh bợ. Lão gia chỉ thích nịnh bợ tức là chẳng có bản lĩnh gì. Ngã ngửng đầu lên ngẫm nghĩ xem trong các quan võ có những ai không chịu nịnh hót? Những anh hùng hào kiệt trong Thiên Địa Hội dĩ nhiên không thèm nịnh hót. Nhưng ngoại trừ Trần Cận Nam, sư phụ gã, và Ngô Lục Kỳ, còn hết thảy là những người chỉ biết nội ngoại công, chứ không hiểu cầm binh ra trận. Bộ tướng của sư phụ là Lâm Hưng Châu cũng biết cầm quân đánh trận. Đáng tiếc y đã trở về Đài Loan rồi. Đột nhiên Vi Tiểu Bảo nhớ tới một việc. Hôm trước gã dẫn bọn Thi Lang đi Thiên Tân, chuyển qua Đường Cổ ra biển, quan tổng binh thuỷ quân là Hoàng Phủ phụng sự gã rất chu đáo. ở Thiên Tân có một tên võ quan râu rậm thường chau mày bĩu môi, vẻ mặt khinh khỉnh ra chiều coi thường gã. Chẳng bao giờ hắn chịu nói nịnh gã lấy một câu. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Tên quan võ đó là ai? Gã không nhớ danh tự tên quan võ kia, nghĩ mãi không ra được. Gã lầm nhẩm luôn miệng câu:

- Những gã nịnh hót đều là hạng bất tài. Tên quan võ rậm râu không chịu nịnh hót thì nhất định là một nhân vật có bản lãnh. Gã trầm ngâm một lúc tìm ra được quyết định, liền đến nha môn quan Bộ binh thượng thư để nhờ Minh Châu phát văn thư khẩn cấp đến Thiên Tân điều động

một viên quan võ rậm râu phải về Bắc Kinh lập tức. Gã nói là viên võ quan rậm râu đó tầm thước vừa phải, không cao không thấp. Cấp bậc nhà binh cũng không lớn không nhỏ, chẳng ở hàng phó tướng thì cũng vào hàng tham tướng. Quan bộ binh thượng thư Minh Châu thấy vụ này rất kỳ quái, tự hỏi:

- Từ đây tới Thiên Tân đường xa mấy trăm dặm mà gã bảo phát văn thư đi điều động một người không hiểu tên họ gấp rút về Bắc Kinh thì điều động thế nào được? Nhưng hắn biết Vi Tiểu Bảo được Hoàng đế sủng ái, đừng nói chuyện điều động một tên võ quan ở Thiên Tân, mà có gặp việc gì khó gấp mười lần cũng phải hành động cho bằng được. Minh Châu mỉm cười chịu lời ngay. Y cầm bút viết một đạo công văn cho chạy thẳng đến quan tổng binh trấn thủ ở Thiên Tân và sai y điều động hết thảy những quan quân rậm râu dưới trướng nhất luật phải về Bắc Kinh tức khắc và trình diện ở Binh bộ nha môn. Trưa hôm sau, Vi Tiểu Bảo vừa ăn cơm xong thấy thân binh vào báo có bộ binh thượng thư đại nhân đến ra mắt. Vi Tiểu Bảo ra tận cửa lớn đón tiếp thì thấy có tới hai chục quan rậm râu đi theo Minh Châu. Có tên râu đen, có tên râu trắng, có người râu lốm đốm. Người nào cũng mặt đầy cát bụi, mồ hôi đầm đìa tỏ ra vừa chạy một quãng đường xa rất mệt nhọc. Minh Châu cười nói:

- Vi đô thống! Đô thống bảo điều động người tới đây, tiểu đệ đã điều động cho đô thống rồi đó. Xin đô thống lựa chọn, không hiểu tên nào hợp thức. Vi Tiểu Bảo thấy đám đông quan quân không khỏi sửng sốt. Rồi gã cười khanh khách đáp:

- Minh Châu đại nhân! Tại hạ chỉ xin đại nhân lấy cho một tên rậm râu mà đại nhân làm việc chu đáo quá, điều động đến hai chục tên. Ha ha! Ha ha! Minh Châu cười nói:

- Vì tiểu đệ sợ lấy lầm người không trúng với nhân vật mà Vi đô thống muốn kiếm, nên điều động cả bọn rậm râu đến đây để đô thống lựa chọn. Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Té ra dưới trướng Hoàng tổng binh ở Thiên Tân có rất nhiều tay rậm râu... Gã chưa dứt lời, đột nhiên trong đám đông có tiếng quát như sấm vang:

- Rậm râu thì sao? Phải chăng ngươi bắt người ta đến đây để làm trò cười? Vi Tiểu Bảo và Minh Châu đều giật mình kinh hãi nhìn xem người nói đó là ai thì thấy một tên quan thân thể cao lớn, so với những đứng xung quanh trội hơn nửa cái đầu. Mặt hắn đầy vẻ giận dữ. Chòm râu hắn rung rinh như muốn dựng ngược cả lên. Vi Tiểu Bảo sửng sốt một chút rồi lộ vẻ vui mừng nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Chính là lão huynh đây. Tại hạ muốn kiếm lão huynh đó. Tên rậm râu kia tức giận đáp:

- Lần trước ngươi đến Thiên Tân ta đã ăn nói xung chằng với nhà ngươi và biết rằng ngươi thể nào cũng trả thù cho bõ ghét. Hừ! Ta chẳng phạm tội gì mà ngươi muốn dựng chuyện khép ta vào quân luật e rằng không phải chuyện dễ dàng. Minh Châu quát hỏi:

- Ngươi tên họ là gì? Sao dám vô lễ trước mặt thượng qua? Tên rậm râu này vừa rồi đã đến binh bộ nha môn để trình diện với quan thượng thư Minh Châu. Minh Châu là một đại quan cấp đầu não, tên rậm râu đó dù quật cường cũng không dám hỗn loạn trật tự, xung chằng với thượng cấp. Hắn liền khom lưng đáp:

- Kinh bẩm đại nhân! Ty chức là phó tướng Triệu Lương Đống ở Thiên Tân. Minh Châu nói:

- Vi đô thống đây chức cao tước trọng lại rất mực khoan nhân. Ngài còn là một vị hảo bằng hữu

của bản bộ. Sao ngươi dám đắc tội với ngài? Mau xin lỗi đô thống đi. Triệu Lương Đống trong lòng tức giận, nghếch mắt ngó Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Gã bất quá là một thằng lỏi miệng còn hôi sữa, việc gì ta phải tạ tội với hắn? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Triệu đại ca đừng buồn. Chính tại hạ đã đắc tội với đại ca, tại hạ cần xin lỗi đại ca mới phải. Đoạn gã quay lại nhìn bọn quan quân nói tiếp:

- Tại hạ có viêc khẩn yếu cần thương nghị với Triệu phó tướng. Trong lúc nhất thời tại hạ không nhớ ra được tôn tánh đại danh của y, phải phiền bộ binh đại nhân mời các vị về Bắc Kinh, khiến các vị chạy suốt đêmngày cực nhọc. Tại hạ rất lấy làm áy náy. Gã nói rồi vòng tay xin lỗi mọi người. Bọn quan quân lập tức đáp lễ. Triệu Lương Đống thấy Vi Tiểu Bảo ăn nói nhũn nhặn, hắn không khỏi sửng sốt. Lửa giận trong lòng lập tức tiêu tan. Vi Tiểu Bảo nhìn Minh Châu nói:

- Đại nhân đã giá lâm thì xin vào trong kia ngồi chơi cho tiểu đệ được kính mời chung rượu tạ ơn. Các bạn hữu ở Thiên Tân! Mời các bạn vào cả đây. Minh Châu vẫn có ý muốn kết giao với Vi Tiểu Bảo, bây giờ gặp được cơ hội liền hoan hỷ theo vào ngay. Vi Tiểu Bảo truyền mở đại tiệc. Gã mời Minh Châu ngồi thủ tịch, Triệu Lương Đống ngồi vào thứ vị. Gã ngồi xuống chủ tịch bồi tiếp. Còn các võ tướng ở Thiên Tân ngồi ở ba bàn khác. Tiệc rượu ở phủ Bá tước dĩ nhiên cực kỳ long trọng. Qua ba tuần rượu, ban nghệ sĩ đến diễn tuồng ngay trước tiệc. Bọn võ tướng ở Thiên Tân đến Kinh thành có người cấp bậc rât thấp, mới vào hạng bá tổng, chì vì trời cho hàm râu rậm mà nghiễm nhiên được vào phủ Bá tước dự tiệc coi hát cùng binh bộ thượng thư và đô thống đại nhân. Thật là một chuyện bất ngờ. Triệu Lương Đống tuy tính khí quật cường mà đầu óc rất tinh tế. Hắn thấy Vi Ti?u B?o không đem việc lớn ra thương nghị trên bữa tiệc, hắn cũng lờ đi không hỏi gì. Hắn ngồi lắng tai nghe Vi Tiểu Bảo kể chuyện sang nước La Sát, được thấy phong tục ngoại quốc rất kỳ lạ, bất giác lẩm bẩm:

- Thằng lỏi này toàn nói nhăng nói càn. Làm gì có chuyện trai gái ôm nhau nhảy trước mặt đông người. Trên thế gian sao lại có những người vô sỉ như thế được? Minh Châu uống mấy tuần rượu, coi hết một màn hát bội rồi đứng dậy cáo từ. Vi Tiểu Bảo tiễn chân ra tận cổng ngoài rồi trở vào đại sảnh bồi tiếp bọn quan quân coi hát. Tan hát gã mời Triệu Lương Đống vào thư phòng nói chuyện. Triệu Lương Đống thấy bao nhiêu giá sách đều xếp đầy sách vở, hắn không khỏi sinh lòng kính trọng, tự nhủ:

- Gã tiểu hài tử này tuy nhỏ tuổi mà học vấn đã khá lắm. Gã còn cao minh hơn bọn mình là hạng người thô lỗ rất nhiều. Vi Tiểu Bảo thấy Triệu Lương Đống dòm ngó sách vở liền cười nói:

- Triệu đại ca! Chẳng dấu gì đại ca. Những sách vở họ đem đến bày ở đây chẳng qua là để làm cảnh cho có vẻ thư phòng của một vị Bá tước. Còn học vấn của tiểu đệ thì chưa chắc đã đủ mười chữ. Ba chữ tên Vi Tiểu Bảo thì tiểu đệ biết được, còn ngoài ra mù tịt. Có mở sách căng mắt lên mà nhìn cũng chẳng biết một chữ con mẹ gì. Triệu Lương Đống nổi tràng cười khanh khách. Đột nhiên hắn cảm thấy trong lòng cởi mở vì biết rõ vị tiểu đô thống này tính nết mau lẹ và thẳng thắn, không các bậc kiêu kỳ. Tuy nhiên, ngoài mặt hắn tỏ vẻ cung kính nói:

- Vi đại nhân! Trước kia ty chức đã ăn nói mạo phạm, xin đại nhân thứ lỗi cho. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Lỗi gì chứ? Chúng ta xưng hô nhau bằng huynh đệ tiện hơn. Triệu huynh lớn tuổi, tiểu đệ kêu

bằng Triệu đại ca. Còn Triệu đại ca kêu tại hạ bằng Vi huynh đệ là xong. Triệu Lương Đống vội đứng dậy đưa lời thỉnh an rồi đáp:

- Xin đô thống đại nhân đừng nói vậy khiến cho tiểu tướng phải tổn thọ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ngồi xuống đi! Ngồi xuống đi! Tại hạ bất quá gặp hồi hên vận làm được mấy việc vừa dạ đức Hoàng thượng mà bước lên quan lớn. Triệu huynh tưởng tại hạ có bản lĩnh thật chăng? Sự thức tại hạ chẳng biết cóc gì hết, làm nên cái chức quan này mà trong lòng rất hổ thẹn. Tại hạ tự biết mình so với Triệu đại ca còn thua xa lắm, vì đại ca nhất mã nhất thương lập nên công trạng hoàn toàn trông vào bản lãnh chân chính của mình. Vi Tiểu Bảo nói câu này khiến cho Triệu Lương Đống nức lòng hởi dạ. Hắn đáp:

- Thưa Vi đại nhân! Tiểu tướng là kẻ thô lỗ, đại nhân có việc gì xin cứ sai bảo. Nếu tiểu tướng làm được thì dĩ nhiên hết sức làm cho đến nơi. Bằng tiểu tướng không làm nổi cũng quyết hy sinh phục vụ hết mình để đền đáp tấm lòng tri ngộ của đại nhân. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Sự thực thì tiểu đệ cũng chưa có việc gì, nhưng chuyến trước đến Thiên Tân thấy Triêu đại ca tướng mạo đường đường, biết là một nhân tài xuất chúng. Tiểu đệ làm cái chức Khâm sai đại thần khiến ai cũng xúm vào bợ đít, chỉ riêng mình Triệu đại ca là không thèm tâng bốc, cầu cạnh ai. Triệu Lương Đống bẽn lẽn đáp:

- Tiểu tướng con nhà võ, tính tình lỗ mãng không khéo chiều chuộng quan trên, sự thực cũng chẳng dám có ý vô lễ với khâm sai đại thần Vi Tiểu Bảo chậm rãi nói:

- Tiểu đệ có trách móc đại ca đâu? Không thế thì đã chẳng triệu đại ca về đây. Tiểu đệ chủ trương lý thuyết: phàm người có bản lãnh là không chịu nịnh hót ai. Chỉ những kẻ bất tài mới bợ đít để được thăng quan phát tài. Triệu Lương Đống hả hê giãi bày:

- Vi đại nhân nói mấy câu này một cách rất thẳng thắng mau lẹ. Nhưng tiểu tướng đã chẳng có bản lĩnh gì, lại nghe người tâng công nịnh bợ thì trong lòng tức tối khó chịu. Một mặt đắc tội với thượng ty, một đằng gây gổ với bạn bè, thành ra khó được thăng quan. Cái tính thô lỗ tai hại là thế đó. Vi Tiểu Bảo lên giọng kiên quyết:

- Triệu đại ca không nịnh hót, nhất định là người có bản lãnh. Triệu Lương Đống há hốc miệng ra không biết đáp thế nào. Hắn lẩm bẩm:

- Sanh ra ta ấy là cha mẹ ta. Biết ta ấy là Vi đại nhân. Vi Tiểu Bảo sai gia nhân bày tiệc rượu ngay trong thư phòng để hai người đối ẩm chuyện trò. Nguyên Triệu Lương Đống người tỉnh Quảng Tây, xuất thân là con nhà võ. Khi lâm trận hắn dũng cảm xung phong, lập nhiều chiến công mới thăng được lên tới chức phó tướng. Vi Tiểu Bảo nghe hắn nói chuyện nghề trận mạc thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

- Quả nhiên ta coi không lầm. Gã liền hỏi về phép dẫn quân đánh giặc trên núi. Triệu Lương Đống không đọc binh thư nhưng quen đánh trăm trận, kinh nghiệm dồi dào. Hắn nghe Vi Tiểu Bảo hỏi phép tấn công trên núi liền cho là gã có ý thăm dò bản lãnh của mình. Hắn liền trình bày kế hoạch, miệng nói thao thao bất tuyệt. Hai người càng nói chuyện càng cao hứng, Triệu Lương Đống đứng dậy lấy những bộ tứ thư ngũ kinh trên giá sách bày thành núi non hang thẳm, khe suối sông ngòi, hình thế đường đi. Khi tấn công phải mai phục chỗ nào? Dương đông kích tây ra làm sao? Chặn đường ở nơi đâu? Xung kích dụ địch ở chỗ nào? Hắn nhất giải thích rất

rành mạch. Hắn nói đến cả chiến pháp của binh lực hai bên. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Gặp trường hợp bên địch chỉ có hơn một ngàn quân mà bên mình dẫn đến năm, sáu ngàn nhân mã thì phải tấn công cách nào để nắm chắc phần thắng. Triệu Lương Đống đáp:

- Nói về đánh trận mà nắm chắc phần thắng thì không có đâu. Nhưng binh lực ta nhiều gấp mấy bên địch mà do tiểu tướng hành quân lại để thua thì còn hòng làm người được nữa ư? Kẻ làm tướng phải bắt sống bên địch không để một tên lọt lưới mới hợp lý. Hắn vừa nói vừa bố trí bộ thư của binh lực hai bên. Vi Tiểu Bảo sai gia đinh lấy mấy ngàn đồng tiền lên giả làm binh mã cho Triệu Lương Đống bày trận. Vi Tiểu Bảo ghi nhớ những phương lược dùng binh của Triệu Lương Đống và lưu hắn ngủ lại trong phủ đêm hôm ấy. Sáng hôm sau hắn vào cung ra mắt vua Khang Hy ở trong Ngự thư phòng, bày lại cách hành binh bố trận đúng như kiểu mẫu của Triệu Lương Đống đã truyền cho. Có điều gã không dám lôi sách vở của Hoàng đế ra mà chỉ dùng mấy thứ thô sơ của mình để bày trận. Vua Khang Hy trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ai dạy ngươi phép đánh trận này? Vi Tiểu Bảo không dám dấu diếm, liền thuật lại chuyện tìm Triệu Lương Đống đưa về kinh. Nhà vua nghe nói tới vụ Minh Châu đang đêm phải triệu tập hơn hai chục viên võ quan rậm râu từ Thiên Tân đưa về Bắc Kinh để Vi Tiểu Bảo lựa chọn, ngài không nhịn được, nổi tràng cười khanh khách hỏi:

- Sao ngươi biết Triệu Lương Đống là người có bản lãnh? Vi Tiểu Bảo không dám nói thật tên rậm râu này không chịu nịnh hót, vì chính gã là ông vua bợ đít. Bí quyết đó chẳng thể tiết lộ với Hoàng đế. Gã liền hàm hồ đáp:

- Lần trước Hoàng thượng phái nô tài lên Thiên Tân, nô tài thấy tên rậm râu đó thao diễn trận pháp rất hay, đã nghĩ ngay tới có một ngày kia phải dùng đến hắn để đối phó với Ngô Tam Quế. Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Lúc nào ngươi cũng không quên cách đối phó với Ngô Tam Quế là hay lắm! Trái lại, mấy lão già trong triều...hừ, hừ... lại chỉ nghĩ đến vành cạnh Ngô Tam Quế để hòng ăn của đút. Nhà vua lại phán hỏi:

- Phải chăng hiện giờ Triệu Lương Đống đang làm phó tướng? Ngươi về nói cho hắn hay đã hết sức tiến cử hắn và được trẫm đặc biệt ban chỉ thăng hắn lên chức Tổng binh. Như vậy hắn sẽ cảm kích ngươi mà tận tâm giúp việc cho. Vi Tiểu Bảo cả mừng tâu:

- Hoàng thượng o bế hạ thần, cả điều nhỏ nhặt cũng đến nơi đến chốn. Gã lạy tạ nhà Vua lui về phủ Bá tước nói cho Triệu Lương Đống biết. Sau mấy bữa quả nhiên Binh bộ phát văn thư thăng quan cho Triệu Lương Đống lên chức tổng binh ở Thiên Tân và đặt dưới quyền chỉ huy của Vi Tiểu Bảo Triệu Lương Đống dĩ nhiên trong lòng cảm kích Vi Tiểu Bảo không biết đến đâu mà kể. Hắn tưởng chàng thiếu niên thượng cấp của mình chẳng cần nịnh bợ ai mà thăng quan rất mau chóng. Đây là một chuyện đáng vui mừng thứ nhất trong đời người. Một hôm Vi Tiểu Bảo đang ngồi trò chuyện với Triệu Lương Đống thì có người xin vào ra mắt. Đây là quan hầu của phò mã Ngô ứng Hùng đến mời Vi Tiểu Bảo qua phủ phò mã dự bữa tiệc thân mật. Viên quan hầu nói:

- Đã lâu phò mã không được gặp Vi đại nhân. Rất mong nhớ trong lòng, nên phái nô tài thỉnh Vi đại nhân sang chơi để phò mã được mời lão nhân gia chung rượu tạ ơn ông mai. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Vị phò mã này chỉ là hữu danh vô thực thì còn tạ ông mai làm chi? Bất quá hắn mượn tiếng tạ ơn mới mời được mình qua đó uống rượu. Chi bằng ta thử sang coi, thường khi vớ được món bở cũng chưa biết chừng. Gã liền đem theo Triệu Lương Đống và đội thân binh ở Kiêu Kỵ Doanh đi theo đến phủ phò mã. Sau khi Ngô ứng Hùng thành hôn cùng Kiến Ninh công chúa ở Bắc Kinh liền có phủ đệ đàng hoàng, khác hẳn với chỗ tạm chú ngày trước. Ngô ứng Hùng dẫn mấy tên quan tâm ra tận cổng lớn nghênh tiếp. Hắn vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã nói ngay:

- Vi đại nhân! Bữa nay chỉ có mấy anh em thân mật như người nhà nói chuyện với nhau, chứ không mời tân khách nào khác. Mấy vị bằng hữu ở Vân Nam mới tới đây rất tiện việc bồi tiếp Triệu tổng binh. Hắn liền giới thiệu mấy tên quan quân. Lão già có chòm râu bạc mà dài, tướng mạo uy nghiêm là Trương Dũng, đề đốc ở Vân Nam. Còn hai người nữa đều là phó tướng. Một tên có vẻ kiêu dũng tên gọi Vương Tiến Bảo. Còn một tên thái độ tỏ ra rất ôn hoà, lễ phép, tên gọi Tôn Tư Khắc. Vi Tiểu Bảo nắm tay Vương Tiến Bảo nói:

- Vương đại ca! Đại ca là Bảo, tiểu đệ cũng là Bảo. Có điều đại ca là Đại Bảo, tiểu đệ là Tiểu Bảo. Anh em mình thành một cặp Bảo hạ xuống ăn đứt, không phải giam tiền cho ai. Ba tên quan quân ở Vân Nam nổi tràng cười khanh khách. Chúng thấy Vi Tiểu Bảo vui vẻ cởi mở đều rất lấy làm hoan hỷ. Vi Tiểu Bảo lại nhìn Trương Dũng hỏi:

- Trương đại ca! Chuyến trước tiểu đệ đến Vân Nam sao lại không gặp ba vị? Trương Dũng đáp:

- Hồi đó Vương gia vừa phái bọn tiểu tướng đi tuần tra ngoài biên giới thành ra không được ở Côn Minh chầu hầu Vi đại nhân. Vi Tiểu Bảo gạt đi:

- Trời ơi! Việc gì mà phải đại nhân mới tiểu tướng? Chúng ta xưng hô nhau một cách giản tiện hay hơn. Trương đại ca kêu tại hạ bằng Vi huynh đệ là xong. Có thế mới thân thiện vui vẻ cả làng. Trương Dũng cười đáp:

- Vi đại nhân dạy thế khiến bọn tiểu tướng có điều thất lễ. Mấy người cười cười, nói nói tiến vào sảnh đường. Bọn gia đinh bưng trà mời khách. Một tên nhìn Ngô ứng Hùng nói:

- Công chúa xin phò mã thỉnh Vi đại nhân vào nội điện hội kiến. Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình nghĩ bụng:

- Mình phải vào gặp Công chúa thật khó quá! Nhưng gã nghĩ tới những ngày đưa nàng đi Vân Nam, dọc đường đã quấn quít với nhau chẳng khác nào đôi vợ chồng trong buổi tân hôn, bất giác trong người dạo rực, mặt đỏ bừng lên. Ngô ứng Hùng cười nói:

- Công chúa thường nhắc tới cuộc nhân duyên của vợ chồng tiểu đệ là do bàn tay Vi đại nhân tác thành cho. Thế nào cũng phải mời tiệc tạ ông mai. Hắn dứt lời đứng dậy nhìn bọn Trương Dũng nói:

- Các vị cứ ngồi chơi thong thả. Đoạn hắn dẫn Vi Tiểu Bảo vào nội đường. Hắn đi qua hai gian khách sảnh vào trong một căn sương phòng bỗng xoay tay đóng cửa lại nói:

- Vi đại nhân! Vụ này ngoài Vi đại nhân không còn ai giúp dùm tiểu đệ được. Vi Tiểu Bảo lại đỏ mặt lên, tự hỏi:

- Ngươi bị công chúa thiến rồi, không làm chồng nàng được nữa, thì còn cầu ta giúp điều chi? Gã ấp úng đáp:

- Vụ này... vụ này... tại hạ thấy ngượng quá. Ngô ứng Hùng ngạc nhiên rồi chậm rãi nói:

- Nếu Vi đại nhân không chịu trượng nghĩa giúp dùm thì chẳng còn ai làm được. Vi Tiểu Bảo vẻ mặt bẽn lẽn nghĩ thầm:

- Đúng là Công chúa bức bách hắn năn nỉ ta, không thì tại sao hắn lại bảo vụ này ngoài ta ra không còn ai giải quyết dùm hắn?

Hồi 180 - Ngựa Tốt Vụng Nuôi Thành Ngựa Xấu

Ngô ứng Hùng thấy Vi Tiểu Bảo vẻ mặt có điều khác lạ thì cho là gã không chịu giúp mình, liền nói: Tiểu đệ cũng biết vụ này cực kỳ nan giải. Sau khi thành sự phụ vương cùng tiểu đệ quyết chẳng quên ơn Vi huynh đệ đã tận tình giúp cho. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- "Tại sao Ngô Tam Quế lại cũng cảm kích ta? A phải rồi! Ngô Tam Quế lo không có người nối dõi mong ta giúp vụ này để sinh ra đứa cháu nội. Nhưng cái đó ai mà biết chắc có sinh được con cháu gì không?". Gã liền đáp:

-Phò mã gia! Vụ này tiểu đệ chẳng nắm vững phần nào. Vương gia và Phò mã gia đã nói đến chuyện cảm ơn trước. Nếu tiểu đệ làm không thành công há chẳng đáng thẹn lắm ư? Ngô ứng Hùng đáp:

- Không sao hết! Không sao hết! Vi huynh đệ cứ làm cho hết sức là cha con tiểu đệ đã cảm ơn lắm rồi. Cả Công chúa cũng cảm kích vô cùng. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Phò mã gia muốn tiểu đệ làm việc gì, nhất định tiểu đệ cũng phải làm. Ngô ứng Hùng tiến gần lại một bước, hạ thấp giọng xuống nói:

- Vụ dẹp bỏ Phiên trấn chưa truyền đến Vân Nam. Bọn Trương Đề đốc không hay biết gì hết. Nếu Vi huynh đệ chịu tâu lên Hoàng thượng cho thu hồi thượng dụ triệt Phiên, ban văn thư khẩn cấp chạy sáu trăm dặm một ngày đưa đến Vân Nam thì có thể rút thượng dụ tước Phiên về kịp. Vi Tiểu Bảo ngơ ngác hỏi:

- Phò mã... Phò mã nói về việc triệt Phiên ư? Ngô ứng Hùng đáp:

- Chính thế! Đại sự trước mắt còn việc gì lớn hơn việc tước phiên nữa? Đối với Vi huynh đệ, đức Hoàng thượng ngôn thính kế tòng. Vụ này ngoại trừ Vi huynh đệ dúng tay vào thì chẳng còn ai xoay chuyển cục diện được nữa. Vi Tiểu Bảo chưng hửng la thầm:

- "Trời ơi! Té ra mình đoán lầm ý hắn. Hắn nhờ mình việc này mà mình lại tưởng việc kia. Thế có tức cười không?". Gã không nhịn được nổi lên tràng cười ha hả. Ngô ứng Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Sao Vi huynh đệ lại phì cười? Tiểu đệ nói có chỗ nào lầm lẫn chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Xin lỗi Phò mã. Tiểu đệ chợt nhớ tới một chuyện khác mà phải bật cười. Ngô ứng Hùng trong lòng bất mãn vô cùng. Vẻ tức giận lộ ra ngoài mặt. Hắn ngấm ngầm nghiến răng tự nhủ:

- "Bây giờ mi cứ việc ngông cuồng đi. Rồi đây phụ vương ta dựng cờ khởi nghĩa, thế như chẻ tre đánh thẳng lên Bắc Kinh, ta sẽ bắt thằng lỏi này phanh thây làm muôn đoạn". Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Phò mã gia! Sáng sớm hôm sau tiểu đệ nhất định vào bái kiến Hoàng thượng trình bày: Phò mã là muội phu của Hoàng thượng thì Bình Tây Vương cũng là bậc tôn thần. Hoàng thượng đã

không gia quan tấn tước cho Vương gia thì cũng chẳng nên rút bớt quyền vị của bậc tôn thần đó vì làm như vậy không khỏi làm Công chúa mủi lòng. Ngô ứng Hùng đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Vi huynh đệ quả nhiên đầu óc mau lẹ phi thường. Chỉ trong khoảnh khắc đã nghĩ ngay được lý lẽ rất hùng hồn. Tiểu đệ nhất thiết trông cậy ở Vi huynh đệ. Bây giờ chúng ta vào tương hội với Công chúa.Hắn dẫn Vi Tiểu Bảo đến ngoài phòng Công chúa để xin vào ra mắt. Mấy tên cung nữ hầu cận từ trong phòng Công chúa chạy ra mời Vi Tiểu Bảo hãy ngồi chờ ở hoa sảnh bên cạnh. Chẳng mấy chốc Công chúa tiến ra sảnh đường lớn tiếng hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Sao lâu nay ngươi không vào yết kiến ta? Ta tưởng ngươi chết rồi. Vào đây mau! Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa đáp:

- Tiểu Quế Tử rất hân hoan được bái kiến Công chúa. Tiểu nhân cầu chúc Công chúa mình vàng khang kiện, vinh an vạn phúc. Tiểu nhân ngày ngày mong nhớ Công chúa, nhưng Thánh thượng phái đi công cán qua nước La Sát, mới về tới Bắc Kinh được mấy bữa nay. Công chúa vành mắt đỏ hoe hỏi:

- Ngày nào ngươi cũng nhớ tới ta ư? Ngươi quỷ quái lắm. Ta... ta... Nàng nghẹn ngào để hai hàng lệ tầm tã tuôn rơi. Vi Tiểu Bảo thấy Công chúa kém tươi, dung nhan rất là tiều tụy liền nghĩ ngay tới từ ngày nàng thành hôn với Ngô ứng Hùng, nhất định nàng hờn duyên tủi phận. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Thằng lỏi Ngô ứng Hùng khác nào một tên thái giám mà Công chúa lấy hắn làm chồng thì còn gì hứng thú nữa? Gã ngó hiện trạng Công chúa lại nhớ tới mối tình ngày trước, bất giác sinh lòng thương xót liền an ủi:

- Công chúa nhớ mong Hoàng thượng thì Hoàng thượng cũng mong nhớ Công chúa. Tiểu nhân nghe ngài nói mấy bữa nữa sẽ đón Công chúa vào cung để huynh muội cùng nhau tự sự. Vua Khang Hy chẳng nói vậy bao giờ, đây là gã giả truyền thánh chỉ. Kiến Ninh Công chúa đã mấy tháng nay ở phủ Phò mã, buồn rầu không bút nào tả xiết. Nàng nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy cả mừng hỏi:- Bao giờ Hoàng đế ca ca mới đón ta? Ngươi tâu với Hoàng đế ca ca sáng mai ta sẽ vào cung thăm y. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Phò mã có việc dặn tiểu nhân sáng mai phải vào cung diện tấu Hoàng thượng. Nhân tiện tiểu nhân sẽ tâu xin ngài đón Công chúa vào cung. Ngô ứng Hùng cũng rất lấy làm hoan hỷ nói:

- Được Công chúa nói thêm vào, chắc Hoàng thượng chẳng bác bỏ đề nghị. Công chúa bĩu môi đáp:

- Hừ! Ta vào cung hội kiến Hoàng đế ca ca để nói chuyện gia đình chứ không phải để giúp ngươi nói việc quốc gia đại sự gì đâu. Ngô ứng Hùng cười đáp:

- Thôi được! Nàng muốn nói chuyện gì thì nói. Công chúa đứng dậy vừa cười vừa hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Gần một năm nay ta không thấy mặt. Bây giờ ngươi vừa lớn vừa cao hơn trước rồi. Nghe nói ở nước La Sát ngươi có tình tứ với một vị quỷ cô nương phải không? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Làm gì có chuyện đó? Đột nhiên nghe đánh "bốp" một tiếng, gã bị Công chúa đánh một bạt tai nóng bỏng. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Trời ơi! Rồi gã nhảy lên như con choi choi. Công chúa cười hỏi:

- Ngươi không nói thực mọi sự. Trước mặt ta mà ngươi cũng giả dối ư? Nàng lại giơ tay lên vung chưởng đánh tới.Vi Tiểu Bảo nghiêng đầu né tránh, phát chưởng đánh không trúng. Công chúa nhìn Ngô ứng Hùng nói:

- Tiện thiếp có việc muốn hỏi Tiểu Quế Tử. Phò mã bất tất phải ngồi đây nữa. Ngô ứng Hùng cười đáp:

- Hay lắm! Ta ra ngoài kia bồi tiếp các vị võ quan uống rượu. Hắn nghĩ thầm:

- "Mình ngồi đây giương mắt ra mà nhìn Vi Tiểu Bảo bị đánh đòn thì thật trơ mặt quá. Rút lui được là hơn". Hắn liền đứng dậy đi ra hoa sảnh. Công chúa đưa tay nắm lấy tai Vi Tiểu Bảo nói:

- Tên tiểu quỷ chết đâm này! Ngươi quên ta rồi. Nàng vừa nói vừa béo tai thật mạnh. Vi Tiểu Bảo đau quá vừa la vừa nói:

- Không có đâu! Không có đâu! Tiểu nhân vẫn nhớ Công chúa lắm. Công chúa vung chân trái lên đá vào bụng gã, vừa đánh vừa mắng:

- Tên tiểu quỷ bất lương này! Ta phải tùng xẻo ngươi. Nếu ta không kêu ngươi vào thì có lẽ ba năm ngươi cũng không đến thăm ta. Vi Tiểu Bảo thấy trong sảnh đường không có người, liền giang tay ôm lấy nàng, khẽ nói:

- Đừng động thủ động cước nữa. Đến mai chúng ta vào cung trò chuyện. Công chúa đỏ mặt lên hỏi:

- Chuyện gì? Chuyện con khỉ à? Nàng giơ tay củng vào trán gã đánh "cốc" một cái, biêu lên bằng quả táo. Vi Tiểu Bảo ôm chặt lấy hai tay nàng nói:

- Ta sử chiêu "Song long thưởng châu".Công chúa hôn đánh "chụt" một cái rồi cựa mình lùi lại. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta thân nhiệt với nhau ở chỗ này chỉ sợ Phò mã gia sinh lòng ngờ vực. Ngày mai vào cung tương kiến hay hơn. Công chúa đỏ mặt lên hỏi:

- Hắn hoài nghi thì làm được gì? Nàng nguýt gã, nét mặt như cười mà không phải cười, nói tiếp:

- Ngươi cút đi cho rảnh. Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa trở ra nhà đại sảnh. Gã thấy Ngô ứng Hùng cùng bốn tên võ tướng đang tranh luận rất hăng. Triệu Lương Đống và Vương Tiến Bảo đang lớn tiếng, mặt mũi đỏ gay. Hai người thấy Vi Tiểu Bảo ra liền dừng lại không nói nữa. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Hai vị tranh luận chuyện gì, cho tại hạ nghe được không? Trương Dũng cười đáp:

- Bọn tiểu tướng đang bình luận các giống ngựa. Vương phó tướng đây là một tay rất sành ngựa. Y mà lựa chọn thế nào cũng được giống lương câu. Vừa rồi bàn chuyện ngựa Vương phó tướng khoe giống ngựa ở Vân Nam rất tốt. Nhưng Triệu tổng binh không tin, nói là giống ngựa ở Tứ Xuyên, Vân Nam vó ngắn, không chạy nhanh được. Vương phó tướng lại cho là giống ngựa Vân

Nam dai sức. Trong vòng mười dặm có khi không kịp ngựa khác, nhưng sau khi chạy hai ba chục dặm thì càng chạy càng mau lẹ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế ư? Tại hạ có mấy con ngựa muốn nhờ vương phó tướng coi dùm. Gã liền sai thân binh về phủ dắt mấy con ngựa tốt đến. Ngô ứng Hùng nói:- Ngựa của Vi Đô thống do Khang Thân Vương tặng là một thứ Đại uyển lương câu nổi danh, tên gọi Ngọc Hoa Thông. Giống ngựa Vân Nam bì thế nào được. Vương Tiến Bảo nói:

- Ngựa của Vi đại nhân dĩ nhiên là hay rồi. Giống Đại uyển lương câu ty chức đã biết qua. Hồi ty chức còn ở vùng Cam Túc, Thiểm Tây đã được coi rất nhiều giống ngựa Đại uyển. Giống ngựa này chạy quãng đường ngắn thì mau lẹ phi thường, không có thứ ngựa nào bì kịp. Triệu Lương Đống hỏi:

- Thế còn chạy đường dài thì sao? Chẳng lẽ ngựa Đại uyển lại không kịp ngựa ở Vân Nam? Vương Tiến Bảo đáp:

- Ngựa ở Vân Nam vốn không phải ngựa hay mà chỉ đặc biệt ở chỗ chịu đựng khắc khổ và dai sức. Mấy năm nay ty chức nuôi ngựa ở Điền Bắc, cho ngựa ở đất Xuyên giao phối với ngựa Vân Nam sinh được một giống ngựa mới tất tốt. Triệu Lương Đống cãi:

- Vương lão huynh! Lão huynh nói chuyện lang bang rồi. Trước nay ai cũng nói chuyện ngựa càng thuần nhất mới hay. Tại hạ chưa từng nghe ai nói giống ngựa tạp chủng lại hay tuyệt bao giờ. Vương Tiến Bảo đỏ mặt lên nói:

- Triệu Tổng binh! Tại hạ không nói giống ngựa pha đều tốt cả. Phép dùng ngựa khác nhau. Có thứ chuyên dùng để xung phong hãm trận, có thứ chuyên dùng để tải đồ nặng. Dù là quân mã cũng phải phân biệt. Có thứ đi trăm dặm, có thứ chạy ngàn dặm. Quãng đường dài ngắn không giống nhau. Triệu Lương Đống nói:

- Hừ! Có người vẫn thích giống tạp chủng. Vương Tiến Bảo tức quá đứng phắt dậy quát hỏi:

- Ngươi thóa mạ ai là hạng tạp chủng? ¡n nói càn rỡ như thế mà nghe được ư?Triệu Lương Đống thản nhiên cười khẩy đáp:

- Ta nói ngựa chứ có nói người đâu? Kẻ nào là tạp chủng không nguyên chất, có tật giật mình mới động lòng. Hà tất Phó tướng phải nóng nảy? Vương Tiến Bảo càng nổi nóng hơn nói:

- Đây là phủ Phò mã. Nếu không thì... hừ hừ...! Triệu Lương Đống hỏi:

- Hừ hừ thì làm gì? Phó tướng muốn động thủ với ta ư? Trương Dũng liền khuyên giải:

- Hai vị mới gặp nhau lần đầu. Hà tất vì câu chuyện bình luận ngựa mà nổi nóng? Này này! Ta mời các vị một chung rượu giải hòa, đừng tranh biện với nhau nữa. Trương Dũng hiện làm chức Đề đốc, cấp bậc cao hơn cả Triệu Lương Đống lẫn Vương Tiến Bảo. Hai người dĩ nhiên phải nể mặt, đành nâng chung rượu lên uống nhưng vẫn còn hầm hè trợn mắt lên nhìn nhau. Nếu không có thượng quan ngồi đó thì cả hai người đều tính nóng như lửa, chắc là đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay với nhau rồi. Chẳng mấy chốc tên thân binh trở về phủ Bá tước đã dắt ngựa tới. Quần hào liền tiến vào tầu ngựa phía sau để coi ngựa. Vương Tiến Bảo quả nhiên là tay sành tướng ngựa. Hắn chỉ ngó qua là đã nói vanh vách những ưu điểm cùng khuyết điểm của từng con một. Thậm trí tính nết con vật, mười phần hắn nói trúng đến bảy tám. Những tên mã

phu ở Vi Bá tước phủ nghe Vương Tiến Bảo bình phẩm rất lấy làm kính phục. Chúng tán dương nhãn lực của Vương phó tướng không ngớt miệng. Sau cùng đến con Ngọc Hoa Thông của Vi Tiểu Bảo. Con này chân dài vào béo mập. Tướng mạo thần tuấn, nhất là toàn thân lông trắng như tuyết vừa mượt vừa mỡ màng. Mọi người vừa ngó thấy đều cất tiếng reo hò, tán tụng.Vương Tiến Bảo lặng lẽ hồi lâu không nói gì. Hắn coi đi coi lại rồi mới lên tiếng:

- Con ngựa này thật tuyệt hảo, đáng tiếc là không biết nuôi dưỡng làm hư hỏng mất rồi. Vi Tiểu Bảo kinh ngạc hỏi:

- Nuôi dưỡng thế nào mà hư ngựa? Xin ông bạn chỉ giáo cho. Vương Tiến Bảo đáp:

- Con ngựa của Vi Đô thống vốn là một giống lương câu hiếm có trong thiên hạ. Đối với giống ngựa này mỗi ngày cần cưỡi cho nó chạy thật nhanh mười dặm và đi thong thả vài chục dặm để rèn luyện. Rèn luyện càng nhiều càng hay. Đáng tiếc là Vi Đô thống thương nó, ít khi cưỡi đến. Con ngựa này nhàn rỗi quá, lại được ăn toàn đồ thượng hảo, cả năm chỉ cưỡi nó một vài lần. Hỡi ơi! Chẳng khác chi con nhà giàu sang được cưng chiều quá độ mà thành hư. Ngô ứng Hùng nghe Vương Tiến Bảo nói vậy không khỏi biến sắc khẽ khịt mũi mấy cái nhưng không nói gì. Vi Tiểu Bảo thấy thế biết là mấy câu nói sau cùng của Vương Tiến Bảo đã có chỗ đắc tội với Ngô ứng Hùng liền bụng bảo dạ:

- "Tội gì ra chẳng nhân cơ hội này mà đâm bị thóc, chọc bị gạo một phen, để tướng soái nhà hắn sinh mối bất hòa". Gã liền nói:

- Ta e rằng Vương phó tướng nói vậy chỉ đúng phần nào mà thôi. Thiếu gì con em nhà phú quí mà bản lãnh cao cường. Tỷ như Phò mã gia đây là thế tử của Bình Tây Vương. Tuy Phò mã gia được cưng chiều, ăn ngon mặc đẹp từ thủa nhỏ mà có hư hỏng chỗ nào đâu? Vương Tiến Bảo thẹn đỏ mặt lên, vội đáp:

- Dạ dạ! Thế tử của Vương gia dĩ nhiên khác với người thường. Ty chức quyết chẳng dám nói đến Phò mã gia. Triệu Lương Đống xen vào:- Ta e rằng trong lòng Phó tướng coi Phò mã gia hay bất cứ ai cũng đều cùng một duộc chẳng khác gì nhau. Vương Tiến Bảo tức giận quắc mắt lên hỏi:

- Triệu tổng binh! Bữa nay tại sao Tổng binh cứ nhè tiểu đệ mà bắt bẻ? Thực ra tiểu đệ chưa có điều chi đắc tội với Tổng binh. Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa nói:

- Phải rồi! Chúng ta không nên vì việc nhỏ mà tổn thương hòa khí. Có điều làm võ quan thường hay khinh khi các vị đại thần nhỏ tuổi trong triều vốn là chuyện thường. Vương Tiến Bảo vội đáp:

- Bẩm Đô thống đại nhân! Ty chức chẳng có lòng dạ nào dám coi thường Đô thống. Triệu Lương Đống nói:

- Vậy Phó tướng coi thường Phò mã gia. Vương Tiến Bảo lớn tiếng: Làm gì có chuyện đó? Vi Tiểu Bảo nói:

- Vương Phó tướng! Đáng tiếc là Phó tướng nuôi được bao nhiêu ngựa đều để cả ở Vân Nam. Nếu không thì bọn ta được mở rộng thêm kiếm thức. Vương Tiến Bảo đáp:

- Ty chức nuôi ngựa... dạ dạ... không dám đương. Vi Tiểu Bảo lấy làm tự kỳ hỏi:

- "Hắn bảo: Dạ Dạ! Không dám đương là nghĩa làm sao?". Triệu Lương Đống nói ngay:

- Những ngựa hay mà Phó tướng nuôi được ở Vân Nam cũng như người chết rồi không tìm ra được đối chứng. Thưa Vi Đô thống! Ngày tiểu tướng ở quan ải cũng đã nuôi được mấy trăm con ngựa hay, ngày chạy được hai ngàn dặm, đêmchạy được ba ngàm dặm. Đáng tiếc là xa quá không thể đưa về cho Đô thống đại nhân coi. Mọi người nổi lên tràng cười ha hả. Ai cũng biết là họ Triệu nói móc Vương Tiến Bảo. Vương Tiến Bảo mặt giận xám xanh trỏ vào tàu ngựa ở mé tả lớn tiếng:

- Ba chục con ngựa bên này tiểu đệ đưa từ Vân Nam tới. Triệu Tổng binh! Tổng binh lựa lấy mười con ngựa chạy thi với ngựa của tiểu đệ xem ai thắng ai bại. Triệu Lương Đống thấy đám ngựa ở Vân Nam đưa tới đã nhỏ con lại ốm nhắt, lông trụi da khô, không khỏi cười thầm tự hỏi:

- "Những con ngựa ốm đói này có chỗ nào là hay là tốt?" Hắn cất giọng cương quyết:

- Nhất định là mấy con ngựa của Vi Đô thống dắt tới ăn đứt đám ngựa ốm đói này do chính tay Vương Phó tướng điều dưỡng, bất chấp tâm can bảo bối của chúng thế nào, chỉ coi bề ngoài cũng đủ biết. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Anh em bất tất phải tranh luận. Phò mã gia! Chúng ta cho ngựa chạy đua một cuộc chăng? Tiểu đệ lựa mười con, Phò mã gia lựa mười con cho chạy đua. Bên nào thắng thì được giải. Ngô ứng Hùng đáp:

- Ngựa của Vi đô thống là giống Đại uyển lương câu hiếm có trong thiên hạ. Loại ngựa nhỏ ở Vân Nam của tiểu đệ bì thế nào được? Bất tất phải đua nữa. Dĩ nhiên là bên tiểu đệ chịu thua rồi. Vi Tiểu Bảo thấy Vương Tiến Bảo lộ vẻ ấm ức ra chiều không phục liền nói:

- Phò mã gia chịu thua, nhưng Vương Phó tướng không phục. Tiểu đệ tính thế này: Tiểu đệ bỏ ra một vạn lạng bạc, Phò mã gia cũng bỏ ra một vạn lạng. Chiều hôm nay hai bên cho ngựa ra bên ngoài chạy đua từng đôi một. Bên nào thắng được sáu keo là ăn rồi, khỏi phải tiếp tục chạy đua nữa. Phò mã gia tính thế có được không?Ngô ứng Hùng toan từ chối nhưng lại động tâm nghĩ thầm:

- "Thằng lỏi này nhỏ tuổi hiếu thắng, ta cố ý chịu thua gã một vạn lạng bạc để cho gã hý hửng". Hắn liền đáp:

- Được rồi! Chúng ta đua chơi một cuộc cũng hay. Nhưng này Vi huynh đệ! Huynh đệ có thua cũng đừng buồn nhé. Vi Tiểu Bảo hớn hở tươi cười đáp:

- Được thì phởn phơ, thua cũng đàng hoàng. Ai lại thua mà buồn bực bao giờ? Gã liếc mắt thấy Vương Tiến Bảo lộ vẻ vui mừng ra khóe mắt thì không khỏi la thầm:

- "úi chà! Coi mặt thằng cha Vương Phó tướng thì hiển nhiên hắn nắm vững phần thắng. Hay là những con ngựa ốm đói bệnh tật của hắn quả dai sức thật? Không xong! Vụ này không xong rồi! Ta phải hý lộng quỷ thần mới ăn đứt được". Bình sinh gã đánh bạc chuyên môn gian lận. Bây giờ gã nhận thấy cuộc đua ngựa này vị tất đã chắc ăn liền sinh lòng tác tệ. Gã nghĩ bụng:

- "Chiều nay mà đua ngay thì không kịp giở trò". Gã liền hỏi lại:

- Đã là cuộc ăn thua lớn, tiểu đệ cần lựa chọn thật kỹ. Vậy xin hoãn cuộc đua lại đến sáng mai

mới đủ thì giờ chuẩn bị. Phò mã gia có ưng không? Ngô ứng Hùng đã định tâm cho ngựa chạy cầm chừng. Trong mười keo để Vi Tiểu Bảo ăn chín thì hôm nay hay ngày mai đua cũng vậy thôi. Hắn liền gật đầu ưng thuận. Vi Tiểu Bảo ở lại phủ Phò mã ăn uống rồi coi hát, không nhắc nhở gì tới cuộc đua nữa. Chiều hôm ấy gã hết sức mời mọc Ngô ứng Hùng cùng bọn Trương Dũng, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc về phủ Bá tước uống rượu.Ngô ứng Hùng vui vẻ nhận lời ngay. Đoàn người liền kéo nhau sang phủ Bá tước của Vi Tiểu Bảo. Chủ khách an tọa dùng trà rồi, Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu đệ xin lỗi ra ngoài một chút để sắp xếp. Ngô ứng Hùng cười đáp:

- Chúng ta như người một nhà. Vi huynh đệ bất tất phải khách sáo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Quý khách giá lâm, tiểu đệ chẳng thể sơ khoáng được. Gã vào hậu đường dặn dò mở tiệc rượu và chuẩn bị lớp tuồng hát. Đoạn gã kêu tên trưởng toán trong bọn mã phu đến lấy năm trăm lượng bạc giao cho y và dặn:

- Con Ngọc Hoa Thông và mấy con ngựa của ta còn để bên phủ Phò mã, ngươi qua đó dắt về. Nhân tiện ngươi mua rượu cho bọn mã phu bên đó uống một bữa say bí tỷ, say đến nằm bò ra không còn biết con mẹ gì nữa. Tên mã phu vâng lời. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Ngươi có biết cho ngựa ăn cái gì để bốn vó nhủn ra không còn sức chạy nhanh? Nhưng đừng có để nó ngộ độc mà chết. Tên mã phu đáp:

- Tiểu nhân chưa hiểu ý Bá tước gia muốn sao? Tiểu nhân có thể làm được hết. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ta nói rõ cho ngươi hay cũng chẳng hề gì. Phò mã gia có một toán ngựa đưa từ Vân Nam tới. Y khoe khoang ngựa của y tuyệt hảo và dai sức, sáng mai có một cuộc đua ngựa. Vậy chúng ta đừng để thua mà mất mặt. Có đúng thế không? Tên mã phu hiểu ngay liền nói:- Bá tước gia muốn tiểu nhân cho toán ngựa của Phò mã gia ăn thứ gì để cuộc đua ngày mai chúng ta nắm chắc phần thắng phải không? Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đúng thế! Ngươi khá thông minh đấy. Cuộc đua ngày mai ăn thua lớn. Bên ta mà thắng thì ngươi cũng được dự một phần tiền thưởng. Vậy ngươi lén lút hành động vụ này cho thật khéo và cần giữ kín đáo, chớ để bọn mã phu bên phủ Phò mã biết tý gì mới được. Năm trăm lạng bạc này để cho ngươi mời khách uống rượu, đánh bạc, chơi gái hay muốn làm con mẹ nó cái gì thì làm, cốt sao bọn mã phu kia say ly bì không biết trời đất gì nữa rồi ngươi sẽ hạ thủ. Tên mã phu đáp:

- Xin Bá tước gia cứ yên tâm. Tiểu nhân hành động nhất định thành công theo ý của Bá tước gia. Vụ này chỉ cần mua mấy chục cân bã đậu, trộn ít thuốc vào cho ngựa ăn để phân ứ lại một đêm rồi sáng mai chạy đua thì đến loài rùa cũng thắng được chúng.

Hồi 181 - Lại Dẫn Tình Nhân Vào Tẩm Điện.

Vi Tiểu Bảo căn dặn mã phu cặn kẽ mọi điều rồi mới ra nhà khách bồi tiếp Ngô ứng Hùng uống rượu. Gã chỉ sợ bọn Ngô ứng Hùng về sớm, Vương Tiển Bảo xuống tầu coi ngựa, nhận ra những chỗ sơ hở, nên gã ân cần mời mọc cho bọn họ uống thật nhiều. Triệu Lương Đống tửu lượng phi phàm, uống thi với Vương Tiến Bảo. Tiệc rượu kéo dài đến lúc canh khuya. Ngoại trừ Vi Tiểu Bảo và Ngô ứng Hùng còn bốn tên võ tướng đều say khướt. Sáng sớm hôm sau, một thái giám ở trong cung vâng chỉ của vua Khang Hy ra triệu Vi Tiểu Bảo vào chầu. Hoàng đế đã có hiệu lệnh thì bất cứ cuộc đua ngựa hay việc gì cũng phải gác lại. Vi Tiểu Bảo vào cung thấy nhà vua long nhan hớn hở, ra chiều khoan khoái. Ngài nói ngay:

- Tiểu Quế Tử! Trẫm nhận được tin báo rất hay là Thượng Khả Hỷ và Cảnh Tính Trung đều vâng chiếu dẹp phiên. Chúng đã khởi hành lai kinh ngay hôm đó. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Cung hỷ Thánh thượng! Hai phiên trấn là Thượng Khả Hỷ và Cảnh Tinh Trung đều đã vâng chiếu, còn lại một mình Ngô Tam Quế " chưởng đánh không ra". Nhà vua vừa cười vừa ngắt lời:

- Ngươi dùng chữ không đúng. Thế là hắn lâm vào tình trạng "Cô chưởng nan minh". Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng rồi! Hắn lâm vào tình trạng cô chưởng nan minh thì ta có thể đánh cho tơi bời hoa lá. Nhà vua cười hỏi:

- Nếu hắn cũng vâng chiếu triệt bỏ phiên trấn thì sao? Vi Tiểu Bảo ngơ ngác một chút rồi đáp:

- Nếu thế càng hay. Hắn đã đến Bắc Kinh rồi, Hoàng thượng muốn vo tròn hắn biến thành tròn, mà muốn bóp bẹp thì hắn phải bẹp, chứ còn làm gì được nữa? Nhà vua mỉm cười nói:

- Ngươi cũng hiểu như vậy là giỏi. Vi Tiểu Bảo lại tâu:

- Khi ấy Ngô Tam Quế chẳng khác nào con giao long bị khốn trên bãi cát. Cái đó kêu bằng cọp xuống bình nguyên. Gã toan nói: cọp xuống bình nguyên bị chó lờn, nhưng mới nói nửa câu vội thè lưỡi ra giơ tay lên cốc trán mình rồi dừng lại. Nhà vua cười khanh khách nói:

- Cái đó kêu bằng "Cọp xuống bình nguyên vị Quế lờn". Vi Tiểu Bảo chẳng những hắn không dám đắc tội với ta mà còn sợ cả Tiểu Quế Tử nữa. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Thế là hay lắm! Đẹp lắm! Vua Khang Hy lại nói:

- Ta đã thảo xong đạo sắc phong cho miếu trung liệt ở Dương Châu và giao sang viện Hàn Lâm cả rồi. Ngươi đem đến Dương Châu để khắc vào bia đá. Vậy ngươi chọn ngày tốt, chuẩn bị khởi hành. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tâu Hoàng thượng! Tam phiên cùng vâng chiếu dẹp phiên thì vụ xây miếu trung liệt còn cần thiết nữa hay thôi? Nhà vua phán:- Trẫm cũng chưa hiểu rõ Ngô Tam Quế có vâng chiếu hay không? Vả lại tuyên dương bậc trung liệt là một hảo sự. Dù Ngô Tam Quế không tại phản, cũng xây miếu như thường. Vi Tiểu Bảo vâng lời. Trong lúc nhàn đàm, gã nhắc chuyện Kiến Ninh

công chúa xin được ra mắt Hoàng thượng. Đức vua cho truyền tuyên triệu Kiến Ninh công chúa vào cung bệ kiến. Vi Tiểu Bảo vẫn khắc khoải nhớ tới cuộc đua ngựa với Ngô ứng Hùng, nhưng Hoàng đế triệu vào mà chưa hạ lệnh cho rút lui thì bất luận trường hợp nào cũng không thể cáo từ. Gã đành ngồi hầu chuyện nhà vua. Bữa nay, vua Khang Hy rất cao hứng, ban hỏi tường tận đến nhân vật cùng phong tục nước La Sát. Vi Tiểu Bảo liền đem việc bọn Hỏa thương thủ tạo phản ra sao, Tô Phi á công chúa dẹp loạn cách nào, đại tiểu Sa hoàng cùng trị vì ra làm sao, nhất nhất thuật lại. Gã thuật chuyện xong, công chúa vừa tới thư phòng. Công chúa vừa ngó thấy nhà vua liền chạy lại ôm chân khóc rống lên nói:

- Hoàng đế ca ca! Từ nay tiểu muội ở lại trong cung với Hoàng huynh không trở về phủ nữa. Vua Khang Hy vuốt tóc nàng hỏi:

- Tại sao vậy? Phải chăng Phò mã khinh mạn Hoàng muội? Công chúa vừa khóc vừa đáp:

- Hắn không dám đâu. Hắn... hắn... Nàng ấp úng không nói nữa lại khóc òa lên. Nhà vua nghĩ thầm:

- Ngươi thiến hắn rồi, khiến hắn không làm chồng được. Đó là mình làm mình chịu thì còn kêu ai nữa? Nhưng ngoài miệng nhà vua kiếm lời an ủi:

- Được rồi! Được rồi! Hoàng muội đừng khóc nữa. Ta dùng cơm với Hoàng muội.Bữa ăn của Hoàng đế không có giờ giấc nhất định. Lúc nào muốn ăn là bảo sắp dọn. Phòng ngự thiện được lệnh liền bày ngự thực. Vi Tiểu Bảo đứng bên chầu chực. Tuy gã được Hoàng đế sủng ái nhưng không thể ngồi ăn chung với nhà vua. Vua Khang Hy thưởng cho gã mấy chục món và sai thái giám đưa ra phủ Bá tước rồi ngồi ăn cơm với công chúa. Công chúa uống mấy chung rượu vào rồi, mặt mũi đỏ gay, mắt anh ánh những nước, nàng liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo. ở trước mặt Hoàng đế, Vi Tiểu Bảo không dám tơ hào vô lễ, thủy chung không để nhỡn quang chạm vào ánh mắt công chúa. Trống ngực đánh thình thình, gã nghĩ thầm:

- Công chúa say rượu mà hở môi miệng để Hoàng đế phát giác thì đầu ta khó lòng giữ vững được. Nguyên gã phụng chỉ đưa công chúa đi Vân Nam hoàn hôn. dọc đường gã phụ trách công việc giám thị rồi vụng trộm tư thông với công chúa. Tội này không phải là nhỏ. Gã nghĩ tới đây, trong lòng hối hận vô cùng, vì đã nhắc vụ công chúa yêu cầu bệ kiến với nhà vua. Vi Tiểu Bảo đang lo sốt vó, khác nào bị mười lăm thùng nước lạnh dội vào mình, trong lòng vô cùng hồi hộp, bỗng nghe công chúa nói:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi hãy đơm cơm vào chén cho ta! Nàng vừa nói vừa đẩy chén cơm ra trước mặt gã. Vua Khang Hy cười nói:

- Phạn lượng của Hoàng muội khá đấy. Công chúa đáp:

- Tiểu muội gặp được Hoàng đế ca ca, ăn ngon miệng lắm. Nàng chờ Vi Tiểu Bảo đơm cơm rồi, rồi hai tay gã kính cẩn bưng lại để trên bàn trước mặt mình, nàng liềng thò tay xuống dưới bẹo đùi gã một cái thật mạnh.Vi Tiểu Bảo đau quá mà không dám kêu la, nét mặt vẫn phải tươi cười, nhưng cười một cách gượng gạo. Gã mắng thầm trong bụng:

- Con điếm chết đâm này! Bao giờ ả gặp mình thế nào cũng làm cho mình đau đớn mới nghe. Bổng đầu gã lật ngửa về phía sau, vì công chúa thò tay ra sau lưng gã, nắm lấy bím tóc rồi giật mạnh một cái. Cử động này không qua mắt được nhà vua. Ngài mỉm cười nói:

- Công chúa đã lấy chồng rồi mà còn tinh nghịch thế! Công chúa trỏ vào Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chính gã... chính gã... Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng, không hiểu công chúa định nói chuyện gì. May mà công chúa bật mấy tiếng cười khanh khách rồi lảng sang chuyện khác:

- Hoàng đế ca ca! Ca ca làm Hoàng đế thanh danh mỗi ngày một lừng lẫy. Trước tiểu muội ở trong cung nên chẳng biết gì. Chuyến này đi Vân Nam, cả đi lẫn về, dọc đường đều nghe trăm họ ca tụng sống dưới quyền ca ca chẳng kém gì ngày Nghiêu tháng Thuấn. Còn thằng nhỏ này... Nàng nguýt Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Gã làm quan mỗi ngày một lớn, chỉ mỗi tiểu muội là số mạng càng ngày càng xúi quẩy. Vua Khang Hy tâm địa rất nhân từ. Ngài nghe công chúa nói mấy câu tâng bốc cũng thấy vui dạ, liền cười đáp:

- Hoàng muội cũng mê phú quí thê vinh. Chuyến này phụ thân Ngô ứng Hùng theo chỉ dụ dẹp phiên, thiên hạ thái bình rồi, ta sẽ thăng quan cho y. Công chúa bĩu môi nói:- Hoàng đế ca ca thăng quan hay chẳng thăng quan cho tên tiểu tử Ngô ứng Hùng cũng chẳng ăn thua đến tiểu muội. Tiểu muội mong Hoàng đế ca ca thăng quan cho tiểu muội là hơn. Vua Khang Hy cười hỏi:

- Hoàng muội muốn làm quan gì? Công chúa đáp:

- Tiểu Quế Tử kể chuyện lúc công chúa nước La Sát làm Nhiếp chính vương gì đó. Vậy Hoàng đế ca ca phong cho tiểu muội làm Đại Nguyên Soái rồi phái tiểu muội đi bình Phiên. Nhà vua cười khanh khách hỏi:

- Đàn bà con gái thì làm Đại nguyên soái thế nào được? Công chúa đáp:

- Ngày xưa Phàn Lê Huê, Dư Thái Quân, Mộc Quế Anh đều đeo ấn nguyên nhung. Họ làm Đại nguyên soái được thì sao tiểu muội lại không làm được? Nếu Hoàng đế ca ca bảo là võ nghệ tiểu muội kém cỏi thì chúng ta hãy tỷ thí một keo. Nàng nói rồi cười hì hì, đặt chén đũa xuống đứng dậy. Vua Khang Hy cười nói:

- Hoàng muội không chịu đọc sách, kiến thức chẳng khác gì Tiểu Quế Tử, chỉ coi những thiên cố sự trong tuồng hát. Sự thực lịch sử đã nói đến phụ nữ cũng làm Nguyên soái được. Tỷ như em gái vua Đường Thái Tôn Lý Thế Dân là công chúa Bình Dương đã làm nguyên soái thống lãnh nương tử quân, giúp nhà vua bình định thiên hạ, lập nên công trạng lớn lao. Công chúa vỗ tay reo lên:

- Thế thì hay quá! Hoàng đế ca ca! Ca ca làm Hoàng đế oai hơn Lý Thế Dân. Vậy tiểu muội theo đòi làm Bình Dương công chúa. Tiểu Quế Tử! Ngươi muốn noi gương ai? Theo gót Cao Lực Sĩ hay Ngụy Trung Hiền? Vua Khang Hy cười ha hả lắc đầu quày quạy đáp:- Hoàng muội lại nói nhăng nói càn rồi. Tiểu Quế Tử là tên thái giám giả hiệu. Hơn nữa Cao Lực Sĩ, Ngụy Trung Hiền đều là thái giám thủ hạ của hôn quân. Hoàng muội nói thế là thóa mạ ta đó. Công chúa cười đáp:

- Xin lỗi Hoàng đế ca ca. Tiểu muội không hiểu mà nói như vậy, ca ca miễn thứ cho. Nàng nghĩ tới câu" Tiểu Quế Tử là tên thái giám giả hiệu" không nhịn được, bất giác liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo, trong lòng rạo rực xuân tình. Bỗng nàng lảng sang chuyện khác:

- Hoàng đế ca ca! Tiểu muội lâu nay không vào cung, bây giờ nhân dịp này phải đến bái kiến Thái Hậu. Vua Khang Hy sửng sốt, nghĩ bụng:

- Giả Thái hậu là mẫu thân y bị chân Thái hậu thay vào rồi. Còn giả Thái hậu đã trốn ra khỏi cung, vụ này biết làm thế nào? Nhà vua vốn thương yêu cô em gái này, không nỡ để nàng phải đau lòng liền đáp:

- Mấy bữa nay Thái hậu thân thể khiếm an. Hoàng muội đừng đến quấy rầy lão nhân gia. Có đến cung Từ Ninh thì đứng ngoài cúi đầu thỉnh an là được. Công chúa ưng ngay. Nàng nói:

- Hoàng đế ca ca! Tiểu muội vào cung Từ Ninh khấn đầu cầu vấn an mẫu hậu rồi lại về đây trò chuyện với ca ca. Nàng quay ra bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi hãy đi theo ta! Vi Tiểu Bảo ngần ngừ không dám vâng lời. Nhà vua liền đưa mắt ra hiệu cho gã cản trở công chúa, đừng để nàng gặp Thái hậu.Vi Tiểu Bảo gật đầu lĩnh chỉ đi theo công chúa xuống cung Từ Ninh. Gã đã dặn một tên tiểu Thái giám đi thông báo trước. Quả nhiên Thái hậu cho lệnh ra trong mình khó ở, khỏi vào bái kiến. Công chúa lâu ngày không gặp được mẫu thân, trong lòng mong nhớ không nhẫn nại được. Nàng nói:

- Thái hậu trong mình khó ở, ta càng nên vào thăm. Dứt lời nàng cất bước sấn vào tẩm điện của Thái hậu. Bọn Thái hậu cùng cung nữ khi nào dám cản trở? Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Điện hạ! Điện hạ! Thái hậu... nóng lạnh, sợ gió, điện hạ không nên mở cửa. Công chúa đáp:

- Ta thận trọng tiến bước, không để gió lọt vào đâu mà ngại. Nàng đẩy cửa tẩm điện vén rèm lên thì thấy màn the buông rủ. Thái hậu nằm trên giường. Bốn tên cung nữ đứng chầu chực bên màn. Công chúa khẽ cất tiếng gọi:

- Mẫu hậu ơi! Nữ nhi đến khấu đầu đây. Nàng nói rồi quì xuống, sẽ sàng cúi đầu lạy mấy cái. Chỉ nghe Thái hậu trong màn ú ớ mấy tiếng. Công chúa tiến vào bên giường, giơ tay vén mùng. Một tên cung nữ nói:

- Bẩm điện hạ! Thái hậu đã dặn là bất cứ ai cũng không được làm kinh động. Công chúa gật đầu khẽ hé màn ra ngó thấy Thái hậu nằm quay mặt vào phía trong, dường như đang thiêm thiếp giấc nồng. Công chúa khẽ gọi:

- Thái hậu! Thái hậu! Thái hậu chẳng nói gì. Công chúa không sao được đành khép cửa lại, rón rén lui ra. Trong lòng chua xót, nàng không nhịn được ra cửa rồi khóc nức nở.Vi Tiểu Bảo thấy công chúa không khám phá ra chân tướng mới thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ trút bỏ được khối đá đeo nặng bên lòng. Gã tìm lời an ủi:

- Công chúa nay đã về ở kinh thành, thời thường được vào cung vấn an, can chi mà phải thương tâm? Chờ Thái hậu bình phục rồi, điện hạ lại vào cung Từ Ninh bái kiến. Công chúa thấy gã nói có lý, liền gạt lệ đáp:

- Không hiểu chỗ ta ở cũ tình hình ra sai, muốn qua coi lại một chút. Nàng nói rồi trở gót đi về phía cung Kiến Ninh. Vi Tiểu Bảo theo sau. Cung Kiến Ninh ở ngay cạnh cung Từ Ninh. Sau khi công chúa di lấy chồng, cung này do bọn Thái giám và cung nữ coi giữ, hàng ngày quét tước sạch sẽ, phong cảnh chẳng có gì khác xưa. Công chúa vào đến cửa tẩm điện thấy Vi Tiểu Bảo

cười hì hì đứng ở bên ngoài, không chịu theo mình. Nàng đỏ mặt lên hỏi:

- Tên thái giám chết chém kia? Sao ngươi không vào đây? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nô tài là Thái giám giả hiệu, không thể vào tẩm điện của công chúa được. Công chúa vươn tay ra nắm lấy tai gã nói:

- Ngươi mà không vào thì ta vặn đứt tai ngươi ngay. Nàng vừa nói vừa kép thật mạnh. Vi Tiểu Bảo đành phải theo vào. Công chúa xoay tay đóng cửa cài then lại. Vi Tiểu Bảo sợ hết hồn, trống ngực hơn trống làng, khẽ nói:

- Công chúa! ở trong cung đâu có thể hỗn loạn được? Nô tài nô tài phen này chắc phải mất đầu. Cặp mắt công chúa anh ánh những nước cơ hồ sa lệ. Nàng khẽ nói:

- Vi Bá tước! Ta mới là nô tài của Bá tước, bây giờ ta xin chầu hầu. Nàng giơ tay ra ôm chặt lấy gã.Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không! Không được đâu! Công chúa nói:

- Giỏi lắm! Ta sẽ nói cho Hoàng đế ca ca hay là ngươi xui ta thiến thằng lỏi Ngô ứng Hùng rồi bây giờ không nhìn nhõi gì đến ta nữa. Nàng lại bẹo đùi gã một cái thật mạnh. Hai người ở trong tẩm cung đã lâu lắm mới trở ra. Công chúa mặt mày hớn hở, trong lòng phơi phới xuân tình lớn tiếng hỏi:

- Hoàng thượng bảo ngươi thuật chuyện nước La Sát cho ta nghe. Sao ngươi chưa nói hết đã vội bỏ đi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài gân cốt rã rời, không còn hơi sức để mà nói nữa. Công chúa cười nói:

- Lần sau ngươi lại đến nói chuyện bắt Hồ ly ở Liêu Đông cho ta nghe. Vi Tiểu Bảo nheo mắt nhìn nàng khẽ nói:

- Phen này không chừng nô tài vĩnh viễn hết hơi rồi, khó nói nên lời nữa. Công chúa nổi lên tràng cười khanh khách, xoay tay tát "bốp" vào mặt gã một cái thật mạnh. Bọn thái giám và cung nữ trông coi cung Kiến Ninh đều là người cũ. Chúng đã biết công chúa dong nhan xinh đẹp, nhưng tính tình man rợ ngang ngược. Chúng thấy công chúa ra tay đánh người không khỏi lẩm bẩm:

- Công chúa điện hạ đã lấy chồng rồi mà tính nết chẳng khác gì trước. Vi Bá tước là một bị đại thần được Hoàng thượng rất sủng ái mà nàng cũng giơ tay đánh. Hai người trở về ngự thư phòng để cáo từ vua Khang Hy. Lúc này trời đã sắp tối, nhà vua đang cúi xuống nhìn tấm bản đồ lớn đặt trên án, mặt rồng ra chiều suy nghĩ. Công chúa nói:- Hoàng đế ca ca! Bữa nay Thái hậu trong mình khó ở, tiểu muội không được bái kiến. Mấy bữa nữa tiểu muội lại vào trong khấu đầu thỉnh an. Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Thái hậu trong mình khó chịu, bất cứ là ai cũng không được bái kiến. Lần sau ngài có lệnh triệu Hoàng muội hãy đến. Nhà vua trỏ vào bức địa đồ rồi hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Các ngươi đi từ Quí Châu tiến đến Vân Nam, rồi do đường Quảng Tây trở về. Đường nào dễ đi hơn? Té ra nhà vua đang coi địa hình tỉnh Vân Nam. Vi Tiểu Bảo tâu: Khắp tỉnh Vân Nam núi cao chót vót. Bất luận đi đường Quí Châu hay đường Quảng Tây đều rất khó khăn. Phần nhiều

đường núi không đi xe được. Công chúa ngồi kiệu còn nô tài cưỡi ngựa. Vua Khang Hy gật đầu. Ngài chợt nhớ ra điều gì, truyền bảo thái giám:

- Đi kêu lang trung ở ty xa giá bộ Binh vào đây. Ngài quay lại bảo công chúa:

- Hoàng muội hãy về phủ. Bữa nay đi suốt ngày, chắc phò mã đang trông đợi Hoàng muội đó. Công chúa bĩu môi đáp:

- Hắn chẳng trông đợi tiểu muội làm gì đâu. Nàng có ý muốn chờ Vi Tiểu Bảo cùng ra khỏi cung để đi đường nói thêm mấy câu chuyện cho vui, nhưng nghe Hoàng đế bảo vậy biết là ngài đang bận việc nước mới cho đòi bọn lang trung. Nàng liền nói:

- Hoàng đế ca ca! Trời sắp tối rồi mà Hoàng đế ca ca còn lo liệu việc nước. Trước kia phụ hoàng chẳng bao giờ cần lao chính bị quá độ như ca ca. Nhà vua đau nhói trong lòng, nhớ tới phụ hoàng trơ trọi một mình xuất gia nơi Ngũ Đài Sơn. Ngài thở dài đáp:- Phụ hoàng thông minh tài trí. Công việc ngài làm một giờ thì ta phải lo ba giờ cũng chưa xong. Công chúa mỉm cười nói:

- Tiểu muội nghe thần dân đều ca tụng Hoàng đế ca ca được trời cho đức anh minh cổ kim hiếm có. Tuy họ không dám bảo ca ca sáng suốt hơn phụ hoàng, nhưng mấy ngàn năm nay, Trung Quốc ít có những bậc hảo Hoàng đế. Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

- Trung Quốc ta trải bao nhiêu triều đại, thiếu gì anh quân? Không kể Nghiêu, Thuấn, Võ, Thang, Văn, Võ là những bậc thánh quân đời tam đại, mà sau này còn Hán Văn Đế, Hán Quang Võ, Đường Thái Tôn và bao nhiêu minh chúa khiến thần dân ngưỡng mộ vô cùng. Công chúa thấy nhà vua miệng nói mà mắt vẫn không dời khỏi tấm địa đồ, biết là ngài đang bận tâm, nàng không dám nói nhiều, đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo. Tay nàng vẫn buông thõng, ngón tay chĩa ra trỏ về phía gã rồi lại trỏ vào mình, làm dấu hiệu bảo gã thỉnh thoảng đến thăm nàng. Vi Tiểu Bảo hiểu ý, lẩm nhẩm gật đầu. Công chúa nhìn vua Khang Hy hành lễ, cáo từ ra về. Công chúa dời khỏi ngự thư phòng, tiếng bước chân mỗi lúc một xa. Nhà vua ngửng đầu lên nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy thì chúng ta chế tạo súng lớn e rằng quá nặng nề, chuyển vận trên đường núi không phải dễ dàng. Vi Tiểu Bảo ngơ ngác một chút rồi hiểu ý nhà vua muốn vận súng lớn đi đánh Ngô Tam Quế. Gã liền tâu:

- Dạ dạ! Nô tài quả thật hồ đồ, chưa kịp nghĩ tới điểm này. Tưởng nên chế tạo nhiều súng nhỏ để sức hai con ngựa có thể vận chuyển đưa tới Vân Nam thì dễ dàng hơn nhiều. Vua Khang Hy nói:- Đánh trận ở vùng núi non chẳng thể xua quân hàng ngàn hàng vạn nhân mã đồng thời tấn công ồ ạt. Như vậy bộ binh cần hơn kỵ mã. Chẳng mấy chốc ba tên lang trung người Mãn và một tên người Hán của ty xa giá bộ Binh đã tới nơi. Nhà vua đợi chúng khấu đầu xong liền hỏi:

- Công việc chuẩn bị lừa ngựa của các ngươi đi đến đâu rồi? Ty xa giá ở bộ Binh chuyên trông coi về lừa ngựa. Bọn lang trung liền đem việc mua ngựa ở các xứ Tây Vực, Mông Cổ, quan ngoại mỗi nơi bao nhiêu con tâu trình cho Hoàng thượng. Hiện thời đã có sẵn hơn tám vạn năm ngàn ngựa tốt được nuôi dưỡng cẩn thận và tiếp tục mua thêm nữa. Nhà vua rất lấy làm hài lòng, ban khen mấy câu. Bốn tên lang trung khấu đầu tạ ơn. Bỗng Vi Tiểu Bảo lên tiếng:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài nghe nói giống ngựa ở Vân Nam và Tứ Xuyên khác với ngựa bên

Tây Vực và quan ngoại. Giống ngựa này tuy nhỏ con nhưng dai sức, đi đường sơn đạo rất lanh lẹ, chẳng hiểu thuyết đó chân hay giả? Nhà vua liền hỏi bốn tên lang trung:

- Nhận xét có đúng không? Tên lang trung người Hán đáp:

- Tâu Hoàng thượng! Giống ngựa ở Vân Nam, Tứ Xuyên chịu đựng bền bĩ chuyên dùng vào việc vận tải. Đúng là chúng dai sức đi đường núi rất hay. Nhưng nếu đem dùng vào việc xung phong hãm thành ở nơi đất bằng thì lại thua xa giống lương câu tại Tây Vực và quan ngoại. Vì vậy trong quân không dùng tới. Nhà vua quay lại ngó Vi Tiểu Bảo một cái rồi hỏi tên lang trung kia:

- Hiện chúng ta có bao nhiêu ngựa Tứ Xuyên và Vân Nam? Tên lang trung đáp:- Những đạo quân trú phòng ở Tứ Xuyên và Vân Nam mới có nhiều giống ngựa này, còn các nơi khác thì ít lắm. Đạo trú phòng ở Quí Châu có chừng hơn một ngàn con. Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Các ngươi hãy lui ra! Nhà vua không muốn tiết lộ cho quần thần biết mình đang bố trí đánh Vân Nam. Ngài chờ bốn tên lang trung rút lui rồi mới nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- May ngươi nhắc trẫm câu này. Sáng mai trẫm sẽ hạ chỉ cho tổng đốc xứ Tứ Xuyên phải cấp tốc chuẩn bị thứ ngựa đó. Có điều chúng ta phải giữ công việc thần bí càng hay. Vi Tiểu Bảo đột nhiên cười hì hì ra chiều rất đắc ý. Nhà vua hỏi:

- Người cười gì vậy? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Ngô phò mã có một toán ngựa mới chuyển vận từ Vân Nam tới đây. Y khoe ngựa đó rất dai sức, nhưng nô tài không tin, nên đã ước hẹn cùng y mở cuộc đua ngựa. Ngựa Vân Nam có dai sức hay không chỉ ngày mai là biết.

Hồi 182 - Thấy Ngựa Chết Kẻ Mừng Người Tủi

Vua Khang Hy mỉm cười hỏi:

- Vậy ngươi chuẩn bị dự cuộc đua với hắn đi! Tổ chức cuộc đua thế nào? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Bọn nô tài mỗi bên lựa mười con ngựa để đua mười kep. Số tiền đặt cuộc là một vạn lạng bạc, bên nào được thì bên đó lấy. Nhà vua lại hỏi:

- Chỉ đua mười keo thôi thì chưa chắc đã biết được những cái hay của giống ngựa Vân nam. Ngươi có hiểu chúng đưa đến bao nhiêu ngựa không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài trông tàu ngựa có ước chừng năm, sáu chục con. Nhà vua phán:

- Vậy ngươi đấu với hắn năm, sáu chục keo và cho chạy đường dài. Hay hơn hết là đi về ngả Tây Sơn để ngựa chạy đường núi. Nhà vua ngó sắc mặt Vi Tiểu Bảo có điều quái dị liền nói tiếp:

- Con mẹ nó! Làm gì mà phải lo lắng? Ngươi có thua trẫm cũng cho tiền chứ sao? Vi Tiểu Bảo không dám nói đến tai vua vụ cho ngựa của Ngô ứng Hùng ăn chất độc. Mười phần gã ăn chắc đến chín. Những cuộc đua này gã thắng thì Hoàng đế lại tưởng là giống ngựa Vân Nam chẳng ra gì rồi đưa đến kết quả làm hư việc lớn khi hành quân giáp trận. Gã nghĩ vậy nên mỉm cười, ngập ngừng tâu:

- Nô tài băn khoăn không phải vì vấn đề tiền bạc. Bỗng vua Khang Hy ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Giống ngựa Vân Nam dai sức mà lại giỏi chịu đựng chay được đường dài thì gã tiểu tử Ngô ứng Hùng cho vận từ Vân Nam tới đây một bầy để làm gì? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nô tài chắc hắn muốn khoe ngựa ở Vân Nam nhà hắn là giống ngựa tuyệt hảo để hãnh diện với mọi người. Vua Khang Hy chau mày nói:

- Không phải thế! Đó là... đó là gã tiểu tử muốn trốn đi. Vi Tiểu Bảo chưa hiểu rõ liền hỏi:

- Hoàng thượng muốn bảo hắn muốn trốn đi ư? Nhà vua đáp:

- Đúng thế! Rồi lớn tiếng hô thái giám vào phán bảo:

- Các ngươi lập tức truyền chỉ cho Cửu môn đề đốc đóng hết cả chín cửa thành lại, cấm hết mọi người không được ra ngoài. Đồng thời truyền phò mã Ngô ứng Hùng vào cung ra mắt trẫm. Mấy tên Thái giám lĩnh chỉ đi ngay. Vi Tiểu Bảo hơi biến sắc hỏi:

- Tâu Hoàng thượng! Chẳng lẽ tên tiểu tử Ngô ứng Hùng dám trốn chạy ư? Nếu vậy thì hắn lớn mật quá! Nhà vua lắc đầu đáp:

- Trẫm chỉ mong lời phỏng đoán của mình là sai lầm, nếu không thì Ngô Tam Quế sẽ cử binh lập tức. Hiện giờ chúng ta chưa bố trí được hoàn hảo. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chúng ta chưa bố trí được hoàn hảo thì Ngô Tam Quế vị tất đã chuẩn bị được đầy đủ. Mặt rồng lộ vẻ lo âu, nhà vua nói:

- Không phải đâu! Ngô Tam Quế từ ngày mới đến Vân Nam đã chiêu binh mãi mã, nẩy lòng tạo phản. Hắn đã chuẩn bị mười mấy năm trời, còn ta mới bắt tay vào việc một hai năm thì kịp hắn thế nào được? Vi Tiểu Bảo đành kiếm lời an ủi:

- Nhưng Hoàng thượng thông minh tài trí, chỉ chuẩn bị một năm cũng đủ đối phó với hoạt động hai chục năm của Ngô Tam Quế. Nhà vua vung chân đá rứ vào người gã và cười nói:

- Ta đá ngươi một cước liệu có bằng Ngô Tam Quế đá ngươi hai chục cước không? Con mẹ nó! Ngươi đừng có khinh thường Ngô Tam Quế. Thằng cha đó rất giỏi nghề dụng binh xuất trận. Lý Tự Thành lợi hại là thế mà còn bị hắn đả bại. Hiện nay trong triều không có tướng nào đối thủ với hắn được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta ỷ vào số đông để thủ thắng. Hoàng thượng phái mười vị tướng quân xuất trận thì con mẹ nó, mười người đánh một chẳng chột cũng què. Nhà vua lắc đầu nói:

- Vụ này cần có một tên làm đại nguyên soái mới được. Giả tỷ trong bọn thủ hạ ta có một tên Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân hay Mộc Anh thì chẳng lo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng ngự giá thân chinh còn hay hơn bọn Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân, Lý Văn Trung, Mộc Anh. Ngày trước Minh thái tổ cũng đã ngự giá thân chinh đánh Trần Hữu Lượng. Vua Khang Hy nói:

- Ngươi chỉ biết nịnh bợ, nói những điều gì Điểu, Sâng, Dủy, Thang thông minh tài trí. Nếu thật là người thông minh thì trước hết phải tự biết mình. Hành quân lâm trận há phải việc tầm thường? Ta chưa từng chiến đấu bao giờ thì đối phó với Ngô Tam Quế làm sao nổi? Mấy chục vạn binh mã mà không có người chỉ huy khôn ngoan tất chẳng tránh khỏi thất bại tan tành. Nhà vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngày trước nhà Minh đã gặp cuộc biến ở Thổ Mộc Bảo, Hoàng đế tin lời của tên thái giám Vương Chấn ngự giá thân chinh khiến cho mấy chục vạn đại quân hoàn toàn tan vỡ bởi tên thái giám ngu xuẩn hồ đồ. Cả Hoàng đế cũng bị địch quân bắt sống. Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên vội nói:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài chỉ là một tên thái giám giả hiệu mà thôi. Vua Khang Hy cười khanh khách đáp:

- Ngươi bất tất phải sợ hãi. Dù ngươi có là thái giám thật hiệu thì ta cũng chẳng phải là hôn quân như Minh Anh Tôn, nghe ngươi một cách hồ đồ. Lát sau thái giám vào báo: Quan Cửu môn đề đốc đã phụng chỉ đóng cửa thành. Nhà vua yên tâm được một phần thì tên thái giám khác vào tâu:

- Phò mã đi săn chưa về mà các cửa thành đều đóng chặt, không thể ra ngoài tuyên triệu được. Vua Khang Hy nghe báo, đẩy bàn ra, đứng phắt dậy la lên:

- Quả nhiên hắn chạy trốn rồi. Ngài lại hỏi thái giám:

- Công chúa Kiến Ninh đâu? Thái giám đáp:

- Tâu Hoàng thượng! Công chúa hiện còn ở trong cung. Nhà vua hằn học nói:

- Tên tiểu tử đó tuyệt không còn chút tình nghĩa phu thê nào hết. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài xin rượt theo tiểu tử kia. Nhà vua hỏi thái giám:

- Phò mã ra khỏi cửa thành vào hồi nào? Thái giám đáp:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài đến phủ phò mã tuyên chỉ thì viên tổng quản nói là phò mã đi săn, ra khỏi cửa thành vào lúc sáng sớm. Vua Khang Hy hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Thằng lỏi này đáo để thiệt! Hắn nhân bữa nay trẫm triệu công chúa vào cung liền thừa cơ tẩu thoát. Ngài nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Hắn đã đi sáu bảy giờ rồi, có rượt theo cũng không kịp. Hắn cho đưa mấy chục ngựa từ Vân Nam tới là để thay đổi ở dọc đường đặng trốn về Côn Minh. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Quả nhiên Hoàng đế liệu việc như thần. Ngài vừa nghe nói hắn cho đưa ngựa từ Vân Nam đến đã đoán ngay được là hắn định trốn chạy. Gã thấy nhà vua vẻ mặt đăm chiêu, không dám nịnh hót rông càn. Đột nhiên gã chợt nhớ ra điều gì liền cười nói:

- Xin thánh thượng an tâm, nô tài có cách bắt hắn trở lại. Nhà vua hỏi ngay:

- Ngươi có biện pháp gì? Không được nói nhăng nói càn. Nếu giống ngựa ở Vân Nam quả nhiên dai sức mà hắn dời xa Bắc Kinh rồi cải trang thì rượt theo chẳng tài nào đuổi bắt được. Vi Tiểu Bảo không chắc tên mã phu của mình đã cho toán ngựa Vân Nam của Ngô ứng Hùng ăn bã đậu hòa thuốc độc được chưa nên chẳng dám huênh hoang khoác lác gì trước mặt Hoàng đế. Gã liền tâu:

- Kẻ vi thần đã ăn lộc chúa phải dốc dạ trung quân. Nô tài xin hết sức rượt theo, nếu không kịp cũng phải đành chịu. Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Hay lắm! Ngài liền cầm bút viết một đạo thượng dụ, kiềm ngọc ấn vào, sai quan Cửu môn đề đốc mở cửa thành cho Vi Tiểu Bảo ra. Ngài lại dặn:

- Ngươi đem nhiều binh sĩ ở Kiêu Kỵ Doanh đi theo, nếu Ngô ứng Hùng chống đối thì cứ việc vây đánh. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài xin tuân dụ. Gã đón lấy thượng dụ chạy như bay ra cửa cung. Công chúa đang chờ vừa thấy gã chạy ra liền la gọi:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi làm gì mà vội vã thế? Vi Tiểu Bảo lớn tiếng đáp:

- Không thể chần chờ được! Đức lang quân của điện hạ chạy đi rồi. Gã vừa nói vừa chạy không dừng bước lại. Công chúa tức mình thóa mạ:

- Tên thái giám chết đâm kia! Không còn thói phép nào nữa. Hãy đứng lại cho ta hỏi. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nô tài đi bắt ông chồng về cho điện hạ, phải đeo sao đội nguyệt, ngựa không dừng vó. Gã nói loạn ẩu xong mấy câu thì người đã chạy xa rồi. Vi Tiểu Bảo ra ngoài cửa cung liền nhảy vọt lên ngựa chạy về phủ, thấy Triệu Lương Đống cùng bọn Trương Dũng ba người đang ngồi uống rượu trong khách sảnh thì không khỏi sửng sốt. Gã lập tức trở gót đi triệu mấy chục tên thân binh, thét chúng bắt trói bọn Trương Dũng lại. Toán thân binh liền vâng lệnh thi hành. Trương

Dũng ngang nhiên hỏi:

- Xin đô thống đại nhân cho biết bọn tiểu tướng đã phạm tội gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Coi thượng dụ đây! Ta không rảnh để giải thích cho các ngươi. Gã vừa nói vừa tay cầm thượng dụ giơ lên. Gã lại hạ lệnh:

- Điều động ngay một ngàn quân sĩ ở Kiêu Kỵ Doanh, năm mươi tên ngự tiền thị vệ đến trước phủ chờ lệnh cùng chuẩn bị ngựa cưỡi. Bọn thân binh vâng lệnh đi ngay. Vi Tiểu Bảo lại nhìn Triệu Lương Đống nói:

- Tên tiểu tử Ngô ứng Hùng chạy trốn rồi. Ngô Tam Quế dấy binh tạo phản. Chúng ta phải xuất hành rượt theo. Triệu Lương Đống la lên:

- Thằng lỏi con đó lớn mật quá! Ty chức sẵn sàng chờ lệnh. Vi Tiểu Bảo lại dặn bọn thân binh:

- Các ngươi hãy giữ kỹ ba tên này. Triệu tổng binh! Chúng ta đi thôi. Trương Dũng la lên:

- Vi đô thống! Nếu đô thống không cho ty chức xuất lực thì khó lòng bắt nổi Ngô ứng Hùng. Vi Tiểu Bảo sửng sốt hỏi lại:

- Tại sao vậy? Trương Dũng nói:

- Vi đô thống không hiểu hắn chạy đường nào? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Trương đề đốc biết đường nào hay sao? Trương Dũng đáp:

- Đúng thế! Ngô Tam Quế phái bọn ty chức lai kinh. Lão nói là để triều kiến Hoàng thượng. Bây giờ bọn ty chức mới biết lão mưu đồ phản nghịch. Thưa đô thống đại nhân! Trước nay ty chức vẫn không phục Ngô Tam Quế, nhất quyết không chịu hòa mình vào dòng nước dơ bẩn với lão. Lão điều động bọn ty chức ba người dời khỏi Vân Nam vì lão biết rõ bọn ty chức không theo lão hành động phản nghịch, sẽ làm hư đại sự của lão. Vi Tiểu Bảo nói:

- Những lời Trương đề đốc nói đó chân hay giả ta biết thế nào được? Vương Tiến Bảo nói theo:

- Năm ngoái Ngô Tam Quế đã định giết ty chức, may nhờ Trương đề đốc hết sức bảo đảm mới khỏi mất đầu. Trương Dũng lại hỏi:

- Nếu bọn ty chức ba người đồng mưu với Ngô ứng Hùng thì sao còn ở lại đây, không chạy trốn cùng hắn? Vi Tiểu Bảo nghe nói có vẻ hợp lý, trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hay lắm! Nếu các vị không vào hùa với Ngô Tam Quế, thì để khi trở về ta sẽ tra hỏi kỹ càng. Đoạn gã bảo Triệu Lương Đống:

- Triệu tổng binh! Đuổi người là việc gấp. Chúng ta đi thôi. Trương Dũng nói:

- Đô thống đại nhân! Vương phó tướng rành coi vết chân ngựa, nhất là vết móng ngựa Vân Nam, y chỉ ngó qua là biết liền. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Bản lãnh này chắc cũng có chỗ tác dụng. Nhưng cho y đi theo lỡ ra giữa đường y giở quẻ là mình mắc bẫy thì làm thế nào? Tôn Tư Khắc từ nãy giờ vẫn yên lặng, bỗng lên tiếng:

- Đô thống đại nhân! Đại nhân cột tiểu tướng lại, rồi đem theo Trương đề đốc và Vương phó

tướng. Nếu hai vị đó có hành động khác lạ thì chém đầu tiểu tướng đi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm! Tướng quân quả là một người nghĩa khí. Vụ này ta chưa có chủ ý gì. Bây giờ hãy bói một quẻ xem nào? Trương đề đốc! Ta cùng đề đốc gieo ba tiếng thò lò. Đề đốc thắng thì ta theo ý các vị, bằng đề đốc thua thì ta mượn thủ cấp của các vị. Gã không để Trương Dũng nói gì nữa, lớn tiếng hô:

- Gia nhân đâu? Lấy bộ thò lò ra đây! Vương Tiến Bảo nói:

- Tiểu tướng có đem theo bộ đổ thò lò bên mình. Đô thống cởi trói để tiểu tướng lấy ra cho các vị đánh cuộc. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ, nhưng gã cũng sai thân binh cởi trói cho Vương Tiến Bảo. Vương Tiến Bảo thò tay vào bọc, quả nhiên bốc ra ba con thò lò gieo xuống mặt bàn cho nó réo lên những tiếng lách cách. Thủ pháp gã rất thuần thục. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao trong mình phó tướng lại có bộ thò lò? Vương Tiến Bảo đáp:

- Tiểu tướng bản tính ham mê cờ bạc, nên bao giờ cũng đem theo bộ thò lò. Nếu không có người đánh thì tay mặt đánh với tay trái. Vi Tiểu Bảo trong lòng cao hứng hỏi:

- Hai tay cùng của mình cả mà đánh bạc với nhau thì cách thanh thoán thua được thế nào? Vương Tiến Bảo đáp:

- Tai trái thua thì tay mặt đánh tay trái một quyền. Tay mặt thua thì tay trái đánh tay mặt một quyền. Vi Tiểu Bảo thích chí cười ha hả reo lên:

- Thú thiệt! Thú thiệt! Gã nói tiếp:

- Lão huynh cùng ta chí đồng đạo hợp, nhất định là người tốt rồi. Lại đây! Ta tha tuốt cả hai vị tướng quân. Gã quay sang Vương Tiến Bảo:

- Vương phó tướng! Ta cùng phó tướng mỗi người gieo ba tiếng bạc. Bất luận ai thắng ai bại, chúng ta đều cùng nhau đi rượt theo Ngô ứng Hùng. Ta thắng thì để chuộc tội vừa rồi đã vô lễ cùng ba vị. Các vị thắng thì ta dập đầu tạ tội. Bọn Trương Dũng nổi lên tràng cười khanh khách, đồng thanh đáp:

- Cái đó thì bọn tiểu tướng không dám đâu. Vi Tiểu Bảo lượm bộ thò lò lên cầm tay toan gieo xuống thì một tên thân binh chạy vào bẩm: Kiêu Kỵ Doanh binh cùng Ngự tiền thị vệ đã đến đông đủ ở ngoài phủ để chờ lệnh. Vi Tiểu Bảo liền thu bộ thò lò lại rồi nói:

- Vụ này không thể chần chờ được. Rượt theo Ngô ứng Hùng là việc gấp. Bốn vị tướng quân! Chúng ta thượng lộ đi thôi. Rồi gã thống lãnh bọn Triệu Lương Đống, Trương Dũng bốn người ra ngoài phủ điểm lại binh mã nhắm hướng Nam trực chỉ. Vương Tiến Bảo đi trước dẫn đường. Đoàn quan quân rượt theo được mấy dặm đường, bỗng Vương Tiến Bảo nhảy xuống nhìn vết chân ngựa trên mặt đường rồi nói:

- Đô thống đại nhân! Thật là quái lạ! Vết chân ngựa họ đi tới đây bỗng rẽ qua phía đông mới kỳ. Vi Tiểu Bảo cũng nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Hắn trốn về Vân Nam thì đi xuống phía nam mới phải chứ? Được rồi! Chúng ta cũng rẽ qua mé đông mà rượt. Triệu Lương Đống sinh lòng ngờ vực bụng bảo dạ:

- Hắn chạy qua phía đông thì thật là phi lý. Hay là tên tiểu tử Vương Tiến Bảo cố ý dẫn chúng ta lạc nẻo để Ngô ứng Hùng tẩu thoát? Gã liền cất tiếng nói:

- Đô thống đại nhân! Để tiểu tướng lãnh một cánh quân tiếp tục rượt theo về phía Nam, nên chăng? Vi Tiểu Bảo liếc mắt nhìn Vương Tiến Bảo thấy hắn lộ vẻ tức giận liền đáp:

- Bất tất phải thế. Chúng ta cứ đi theo Vương phó tướng là phải. Vì y đã nuôi giống ngựa ở Vân Nam thì còn nhận lầm thế nào được? Gã còn sai thân binh lấy khí giới để cho bọn Trương Dũng ba người lựa chọn. Trương Dũng cầm lấy thanh đại đao nói:

- Đô thống đại nhân tuy nhỏ tuổi nhưng bụng dạ quảng bác. Bọn tiểu tướng là quan quân ở Vân Nam đến đây, nay Ngô Tam Quế tạo phản mà đô thống đại nhân cũng đối đãi như người tâm phúc, tuyệt không mảy may ngờ vực, thiệt là người hiếm có. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trương đề đốc bất tất phải tán dương ta. Ta chẳng khác chi nhà cái trên bàn thò lò. Bao nhiêu tiền bạc bỏ hết ra chơi một canh. Hễ thắng là lớn, chẳng những bắt được bao Ngô ứng Hùng mà còn giao kết thêm được ba vị hảo bằng hữu. Còn thua cũng thua lụn bại. Việc không thành thì cái thủ cấp này cũng bị hớt đi luôn. Trương Dũng cả mừng nói:

- Bọn tiểu tướng người ở Tây Lương đều là những hảo nam nhi, rất thích giao kết cũng những bậc anh hùng hảo hán. Nay được đô thống có lòng hạ cố, bọn Trương mỗ xin cố gắng hết sức, dù có vì đô thống mà hi sinh tính mạng cũng vui lòng. Dứt lời, hắn chém lưỡi đao xuống đất rồi sụp lạy Vi Tiểu Bảo. Vương Tiến Bảo và Tôn Tự Khắc cũng sụp lạy theo. Vi Tiểu Bảo vội nhảy xuống ngựa quỳ ở bên đường đáp lễ. Bốn người quỳ lạy làm lễ kết giao xong đứng dậy nhìn nhau nổi lên tràng cười ha hả ra chiều khoan khoái. Vi Tiểu Bảo ngó Triệu Lương Đống nói:

- Triệu tổng binh! Tổng binh cũng lại đây cùng nhau kết bạn. Từ nay chúng ta nên nghĩa chi lan cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Triệu Lương Đống đáp:

- Tiểu tướng chưa thể tin Vương phó tướng được. Chờ khi bắt được Ngô ứng Hùng tiểu tướng sẽ cùng y giao kết. Vương Tiến Bảo tức giận quắc mắt hỏi:

- Tuy ta cấp bậc kém tổng binh, nhưng cũng đường đường là một trang hán tử, tổng binh tưởng ta thèm kết nghĩa với lão lắm sao? Dứt lời, hắn nhảy lên ngựa lao về phía trước, tiếp tục rượt theo. Vương Tiến Bảo chạy về phía đông chừng hơn mười dặm, hắn lại xuống ngựa quan sát vết chân, và phân ngựa. Bỗng hắn cau mày la lên:

- Lạ qua! Lạ quá! Trương Dũng hất hàm hỏi:

- Chuyện gì vậy? Vương Tiến Bảo đáp:

- Không hiểu vì duyên cớ gì phân ngựa nát quá, chẳng giống phân ngựa của chúng ta chút nào. Vi Tiểu Bảo sung sướng nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Thế thì đúng rồi! Đúng là hàng thật, chứ không lừa già dối trẻ. Đích thực là toán ngựa của Ngô ứng Hùng đó. Vương Tiến Bảo lại nói:

- Vết chân thì đúng nhưng phân ngựa lại không phải mới kỳ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chẳng có chi kỳ lạ hết. Ngựa ở Vân Nam đưa lên Bắc Kinh không phục thủy thổ, chẳng phân bón cũng phân tháo dạ dày, phải bảy tám ngày mới hết. Có phân nát mới đúng là ngựa ở Vân

Nam. Vương Tiến Bảo liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thấy gã lộ vẻ kỳ bí tựa như cười mà không phải cười. Trong lòng bán tin bán nghi, hắn tiếp tục lao về phía trước để rượt theo. Chạy một lúc nữa, Vương Tiến Bảo thấy vết chân ngựa rẽ qua ngả đông nam, hắn liền bắt ngựa cho chạy theo phía đó. Trương Dũng nói:

- Đô thống đại nhân! Thế là Ngô ứng Hùng trốn lên Thiên Tân, ra biển. Nhất định hắn đã chuẩn bị thuyền bè theo đường hải đạo xuống Quảng Tây rồi quay về Vân Nam, để dọc đường không bị quan binh ngăn chặn. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Đúng thế! Từ Bắc Kinh đến Côn Minh đường xa muôn dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quan binh ngăn chặn, hắn đi đường biển yên ổn hơn nhiều. Trương Dũng lại nói:

- Chúng ta cần rượt theo cho lẹ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao vậy? Trương Dũng đáp:

- Từ kinh thành đến bờ biển chỉ có mấy trăm dặm đường đất, Ngô ứng Hùng chẳng cần dè dặt sức ngựa cứ việc liều mạng phóng một mạch tới nơi. Vi Tiểu Bảo khen:

- Phải lắm! Phải lắm! Trương đại ca liệu việc như thần, quả đáng tài làm tướng. Trương Dũng thấy gã đổi giọng kêu mình bằng đại ca lại nức nở khen tài thì trong lòng khoan khoái vô cùng. Vi Tiểu Bảo quay lại hạ lệnh:

- Phái ngay một đội Kiêu Kỵ Doanh ra lệnh cho thủy sư ở Đường Cô phải lập tức phong tỏa cửa biển, bất luận thuyền bè nào cũng không được ra khơi. Một viên tham lãnh vâng tướng lệnh lãnh binh đi ngay. Đoàn quan quân đi chưa được bao lâu lại thấy xác hai con ngựa chính là ngựa Vân Nam. Trương Dũng cả mừng nói:

- Đô thống đại nhân! Vương phó tướng quả nhiên đã rượt trúng đường. Vương Tiến Bảo mặt mày cau có, ra chiều rất buồn bã. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vương tam ca? Tại sai tam ca có vẻ không vui? Vương Tiến Bảo tự hỏi:

- Ta có đứng ở hàng thứ ba đâu mà y gọi ta bằng tam ca? Ngoài miệng hắn đáp:

- Những ngựa ở Vân Nam do tiểu tướng nuôi dưỡng đều được lựa chọn rất kỹ, hàng ngàn con mới có một con trúng cách, khi nào lại ỉa phân nát và chết lăn dọc đường? Dù cho Ngô ứng Hùng có bắt chúng chạy hết sức cũng chẳng thể vô dụng đến thế được. Hỡi ôi! Thật là đáng tiếc! Thật là đáng tiếc. Vi Tiểu Bảo biết hắn thương tiếc ngựa, không dám kể chuyện cho ngựa ăn bã đậu pha thuốc độc một cách lén lút, liền kiếm lời an ủi:

- Tên tiểu tử Ngô ứng Hùng chỉ cần tháo chạy thoát thân, làm chết bao nhiêu ngựa tốt, uổng phí một phen tâm cơ của tam ca. Con mẹ nó! Thằng lỏi đó thật không phải giống người. Vương Tiến Bảo hỏi:

- Tại sao đô thống lại kêu tiểu tướng bằng tam ca? Tiểu tướng không dám đâu. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trương đại ca, Triệu nhị ca, Vương tam ca, Tôn tứ ca, tiểu đệ cứ coi vị nào râu bạc nhiều kể là lớn tuổi. Vương Tiến Bảo nói:

- Té ra là thế! Cả nhà Ngô Tam Quế đều là phường đốn mạt, dùng binh mà không thương tiếc

lừa ngựa, chắc chúng đến hồi mạt vận. Hắn nói rồi không ngớt thở dài sườn sượt. Lại thấy ba con ngựa nữa chết nằm lăn bên đường, càng về sau càng gặp nhiều xác ngựa. Trương Dũng nói:

- Đô thống đại nhân! Ngựa của Ngô ứng Hùng ăn phải cái gì đi tiêu phân nát rồi không chạy được nữa. Ta phải đề phòng hắn bỏ ngựa tìm vào thôn trang ẩn lánh. Vi Tiểu Bảo lại tán dương:

- Việc gì tam ca cũng tiên liệu được hết, tiểu đệ tâm phục lắm. Gã liền truyền lệnh cho bọn Kiêu Kỵ Doanh vừa rượt theo vừa lục soát. Quả nhiên chỉ rượt thêm mấy dặm nữa, bỗng đội Kiêu Kỵ Doanh ở mé Bắc lớn tiếng reo:

- Bắt được Ngô ứng Hùng rồi!

Hồi 183 - Giết Tư Đồ Lại Gặp Quan Binh

Vi Tiểu Bảo nghe tiếng reo hò trong lòng cao hứng không bút nào tả xiết, hối hả chạy về phía phát ra thanh âm. Gã ngó thấy tại đằng xa có mấy trăm quân sĩ Kiêu Kỵ doanh đang bao vây thửa ruộng lúa mạch bên cạnh đường cái. Hôm qua trời mưa lớn nên cả cánh ruộng này bùn lầy nhơ nhớp. Bọn Vi Tiểu Bảo tung ngựa lại gần tới nơi thì toán binh sĩ đã áp giải mấy người đầy bùng lấm bê bết đi tới. Người đi đầu trong đám bị bắt chính là Ngô ứng Hùng. Có điều bữa nay hắn ăn mặc như kẻ dân quê, chứ không phải là một nhân vật kim mã ngọc đường. Vi Tiểu Bảo tiến lại vấn an, vừa cười vừa nói:

- Thưa Phò mã gia! Phò mã gia đóng tuồng đấy ư? Đức Hoàng thượng đột nhiên thấy trong lòng nóng nẩy, phái tiểu tướng đi kiếm phò mã gia về Triều biểu diễn để ngài thưởng thức. Vai trò này Phò mã gia đóng khá đấy! Ha ha! Phải chăng đây là màn " Kim ngọc nô bổng đả Bạc tình lang " trong vở Mạc Kê Công? Lúc này Ngô ứng Hùng đã khiếp sợ, ba hồn bảy vía bay lên mây hết, đành để Vi Tiểu Bảo chế diễu thế nào cũng mặc, người hắn run bần bật, miệng không dám nói nửa lời. Vi Tiểu Bảo sung sướng như mở cờ trong bụng, liền hạ lệnh tức tốc giải Ngô ứng Hùng trở về Bắc Kinh. Đoàn quan quân trở về tới Hoàng cung vào lúc xế chiều ngày hôm sau. Vua Khang Hy đã được Ngự tiền thị vệ phi báo tin trước. Ngài truyền cho Vi Tiểu Bảo lập tức vào bệ kiến. Vi Tiểu Bảo mặt mũi lem luốc, cố ý để vậy không lau chùi, tiến vào Hoàng cung. Nhà vua thấy gã ra chiều dốc dạ trung quân, lo việc quốc gia cực kỳ tận tụy, lập nên công trạng lớn lao, bất giác mặt rồng hớn hở, liền vỗ vai gã cười hỏi:

- Con mẹ nó! Tiểu Quế tử! Ngươi có bản lãnh gì mà bắt được Ngô ứng Hùng giải về? Bây giờ Vi Tiểu Bảo không cần giấu diếm gì nữa liền đem việc ngấm ngầm đánh thuốc độc bầy ngựa ở Vân Nam thuật lại cho nhà Vua nghe rồi cười nói:

- Bản tâm nô tài chỉ muốn thắng một vạn lạng bạc của Ngô ứng Hùng để hắn hết đường khoe khoang khoác lác. Dè đâu đức Hoàng Thượng hồng phúc tầy trời, nô tài định làm nhộn một phen mà lại khiến cho Ngô Tam Quế phải nhụt nhuệ khí. Cứ một vụ này mà suy cũng biết lão tiểu tử đó có dấy binh tạo phản là tự rước lấy bại nhục chua cay. Nhà vua cao hứng nổi lên tràng cười ha hả. Ngài cũng cảm thấy vụ này trong cõi u minh quả có lòng trời, phúc đức nhà mình hiển nhiên không nhỏ. Ngài liền cười nói:

- Thiên tử có phúc thì ngươi cũng có phận. Ngươi hãy lui về nghĩ ngơi. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài đã giao tên tiểu tử Ngô ứng Hùng cho bọn Ngự tiền thị vệ canh giữ để chờ Thánh thượng phát lạc. Nhà Vua trầm ngâm một chút rồi phán:

- Vụ này chúng ta hãy tạm thời thản nhiên như không, tha Ngô ứng Hùng trở về phủ Phò mã, để coi Ngô Tam Quế có động tĩnh gì? Hay hơn hết là hắn biết tin con trốn chạy bị bắt trở lại mà được ta buông tha không giết có khi hắn hết dạ cám ơn, không làm phản nữa là yên chuyện. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ, dạ! Thánh thượng khoan hồng đại độ Điểu sâng dủy thang (Nghiêu Thuấn Võ Thang). Nhà vua lại dặn:- Ngươi phái một đội Kiêu Kỵ doanh đến canh gác cổng trước ngõ sau phủ Phò mã, hễ thấy ai ra vào phải tra xét thật kỹ. Nếu có người đưa lừa ngựa đến thì bất luận của ai cũng thu

hết lấy. Nhà Vua dặn tới đâu, gã vâng dạ tới đó. Vua Khang Hy lại nói:

- Ngươi về kê khai những người có công trong vụ này và làm bản tâu để trẫm thăng thưởng. Cả tên mã phu hạ độc bầy ngựa cũng được chức quan nhỏ, ha ha! Vi Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn. Gã lại đưa tên bốn tướng là Triệu Lương Đống, Trương Dũng, Vương Tiến Bảo và Tôn Tư Khắc ra và nói:

- Bọn Trương Dũng ba người làm tướng lãnh ở Vân Nam cũng hiểu đại nghĩa, tận trung với Hoàng Thượng, hết sức bắt Ngô ứng Hùng, đủ chứng minh dù Ngô Tam Quế có tạo phản, bọn tướng tá bộ hạ của hắn cũng tới tấp đến xin đầu hàng. Nhà Vua cười đáp:

- Trương Dũng nguyên là mệnh quan của Triều đình, chứ không phải bộ thuộc của Ngô Tam Quế. ít lâu nay ở Vân Nam có động tĩnh gì, y đều mật báo về triều. Còn ba tên phó tướng kia là bộ thuộc của Trương Dũng. Chúng cũng hết dạ trung thành với Triều đình. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng thần cơ diệu toán, đâu đấy đều bố trí nghiêm cẩn. Cái đó trong tuồng kêu bằng... kêu bằng gì gì chỉ trung, cái gì... thiên lý chi ngoại. Nhà Vua cười đáp:

- Câu này khó lắm, ta không dạy ngươi nữa. Vi Tiểu Bảo ra khỏi cung rồi, thân hành đưa Ngô ứng Hùng về phủ Phò mã Gia nói:

- Phò mã gia! Tại hạ hết sức bênh vực Phò mã gia ở trước mặt Hoàng thượng, trình bày rất nhiều điều hay của Phò mã gia mới giữ cho cái đầu Phò mã được nguyên vẹn. Lần sau Phò mã gia còn trốn đi thì nhất định nó phải lìa khỏi cổ.Ngô ứng Hùng ngoài miệng không ngớt ngỏ lời cảm tạ mà trong lòng ngấm ngầm thóa mạ ông tổ mười tám đời Vua tôi Vi Tiểu Bảo. Còn vụ mấy chục con ngựa tốt ở Vân Nam đưa tới tại sao lại tự nhiên ngã lăn ra chết ở dọc đường thì thuỷ chung hắn không tài nào hiểu được. Mấy hôm sau Triều đình xuống chỉ ban khen bọn Vi Tiểu Bảo, Trương Dũng và thăng cho mỗi người lên một cấp. Trong thượng dụ chỉ nói một cách hàm hồ vì lý do phục vụ đắc lực. Nguyên nhà vua không muốn khoa trương vụ này cho thành lớn chuyện vì e rằng nếu làm như vậy sẽ khích nộ Ngô Tam Quế để hắn biến loạn. Vụ Ngô ứng Hùng trốn đi khiến cho Vua Khang Hy hiểu rõ Ngô Tam Quế sắp tạo phản đến nơi. Việc bắt được Ngô ứng Hùng trở lại có chăng chỉ làm cho Ngô Tam Quế sinh lòng úy kỵ mà trì hoãn cuộc tạo phản lại phần nào chăng? Bấy lâu nay, nhà Vua ngấm ngầm điều binh khiển tướng, chế tạo súng ống, mua thêm lừa ngựa. Nhà Vua mải lo việc nước bận rộn suốt ngày, tiền bạc trong kho lại không đủ chi dụng. Nếu Tam Phiên đều nổi loạn, thêm vào các xứ Mông Cổ, Tây Tạng, Đài Loan đồng thời dấy binh, Triều đình phải chia quân đi đối phó với sáu nơi thì khoản quân phí lên đến mức độ khôn lường. Việc giữ vững cán cân chi phí không phải chuyện dễ dàng. Chỉ còn cách trì hoãn cuộc nổi loạn lại ngày nào chuẩn bị thêm ngày ấy. Đồng thời, cơ may chiến thắng cũng tăng thêm một phần. Nhà Vua lại nghĩ tới có Vi Tiểu Bảo đã công phá đảo Thần Long, lung lạc nước La Sát, mới bớt được hai phe đại địch. Nhà Vua biết gã bất học vô thuật, nhưng gã là người có phúc tướng, liền hạ dụ phái gã đến Dương Châu dựng Trung liệt từ, ngài lại ngấm ngầm dặn khi nam du phải đi quanh đường Hà Nam, tiêu diệt bọn giặc Tư Đồ Bá Lôi trên núi Vương ốc để trừ mối lo tâm phúc ở ngay sát nách. Vi Tiểu Bảo liền tâu xin cho bọn Trương Dũng bốn tướng được đi theo dưới cờ. Vua Khang Hy chuẩn tấu.Hôm ấy, Vi Tiểu Bảo thống lãnh bọn Trương Dũng sắp sửa lên đường thì đột nhiên Thi Lang, Hoàng Phủ, cùng bọn Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung ở Thiên Địa Hội về tới nơi xin vào ra mắt. Quần hùng trùng hội kể sao xiết nổi vui mừng! Nguyên sau khi Vi Tiểu Bảo trúng phải " Mỹ nhân kế " của Hồng giáo chủ bị bắt, chẳng phải bọn Thi Lang không dám trở về, hàng ngày họ ngồi trên chiến

thuyền đi dò la tông tích gã trên các hải đảo. Còn bọn Từ Thiên Xuyên chia nhau đi tìm kiếm vùng duyên hải cũng như trên lục địa ba tỉnh Liêu Đông, Trực Lệ, Sơn Đông. Sau chúng tiếp được tin của Vi Tiểu Bảo từ trong triều đưa ra mới trở về kinh tương hội. Dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo dấu nhẹm vụ mình bị bắt một cách xấu xa gã bịa chuyện nói quanh để che lấp sự mất tích của gã. Bọn Thi Lang trong lòng không tin nhưng cũng chẳng dám hỏi vặn. Vi Tiểu Bảo lại tâu lên Hoàng đế bọn Thi Lang có công trong cuộc đánh phá đảo Thần Long, mọi người đều được thăng thưởng. Bọn Từ Thiên Xuyên ở Thiên Địa Hội dĩ nhiên không nhận tước lộc của Thanh Triều, nên gã không nhắc tới. Quần hào ở lại Bắc Kinh yến tiệc một ngày, hôm sau mới thượng lộ. Một hôm đoàn người đi tới chân núi Vương ốc, Vi Tiểu Bảo liền nói lén cho anh em Thiên Địa Hội biết việc chuẩn bị tiểu trừ bọn Tư Đồ Bá Lôi ở trên núi này. Từ Thiên Xuyên giật mình kinh hãi nói:

- Vi hương chủ! Việc này không thể làm được. Tư Đồ Bá Lôi quyết chí khôi phục nhà Đại Minh lại là một bậc đại anh hùng, đại hảo hán. Nếu chúng ta quét sách núi Vương ốc tức là giúp sức cho bọn Thát Đát. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Té ra là thế. Tiểu đệ cũng nhận thấy Tư Đồ lão nhi quả nhiên có khí phách anh hùng, nhưng tiểu đệ lại phụng chỉ phải tiễu trừ núi Vương ốc. Vụ này thật khó quá biết làm thế nào?Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Vi Hương chủ còn ở Triều đình thì mỗi ngày một lên quan to, có điều không ổn. Theo ý bần đạo thì chi bằng chúng ta hiệp lực với Tư Đồ Bá Lôi tạo phản quách đi là hơn. Từ Thiên Xuyên lắc đầu đáp:

- Bước đường đầu tiên của chúng ta là mượn tay bọn Thát Đát để đối phó với tên đại Hán gian Ngô Tam Quế. Nếu bây giờ Vi hương chủ tạo phản ngay, không khéo Hoàng đế Thát Đát lại liên thủ với Ngô Tam Quế là mối nguy cho mình. Vi Tiểu Bảo bản tâm không muốn phản nghịch vua Khang Hy, liền nói theo:

- Phải lắm! Phải lắm! Chúng ta cần diệt trừ Ngô Tam Quế đã rồi sẽ tính. Đâu là một việc lớn vào bậc nhất. Còn Tư Đồ Bá Lôi và mấy trăm người tụ tập trên núi Vương ốc chẳng qua là một chuyện nhỏ. Ta không nên vì chuyện nhỏ mà làm hư việc lớn. Từ Thiên Xuyên lại nói:

- Điều cần nhất hiện thời là cần phải trả lời Hoàng đế Thát Đát cách nào cho ổn? Hơn nữa, Hoàng Đế Thát Đát có ý dựng đền Trung Liệt tại Dương Châu, chúng ta không thể phế bỏ việc này. Sử Khả Pháp một lòng son sắt, vì nước bỏ mình. Những bậc anh hùng trong thiên hạ đều kính phục vô cùng. Quần hào trong Thiên Địa Hội nghe Từ Thiên Xuyên nói vậy đều gật đầu khen phải. Còn việc phúc trình Hoàng đế để lấp liếm vụ này thì ai nấy đều chịu thua bản lãnh của Vi Tiểu Bảo, nên chỉ giương mắt lên nhìn gã để nghe theo. Vi Tiểu Bảo cười nói;

- Đã không nên dẹp núi Vương ốc thì chúng ta báo tin trước cho Tư Đồ lão huynh để y lánh đi là xong. Quần hào trầm ngâm một lúc đều nhận thấy kế này dùng được.Vi Tiểu Bảo nhớ tới cuộc gieo thò lò đánh bạc bằng mạng người ngày trước có một vị tiểu cô nương ở phái Vương ốc, gương mặt trái xoan, cặp mắt đen và lớn, dáng điệu rất khả ái... Gã liền tự nhủ:

- Ta chẳng có giao kết gì với Tư Đồ Bá Lôi, vậy mối ân tình này để tặng cho cô kia hay hơn. Gã còn đang ngẫm nghĩ thì Trương Dũng và Triệu Lương Đống đều phái người đến báo cáo là đã chia quân bao vây bốn mặt núi Vương ốc. Bao nhiêu nẻo đường thông lộ đều bít kín hết rồi. Nguyên khi Vi Tiểu Bảo vào đến địa giới tỉnh Hồ Nam đã ngấm ngầm cho bọn Trương Dũng,

Triệu Lương Đống hay có thượng dụ trừ diệt bọn phỉ đồ trên núi Vương ốc. Bốn tướng lẳng lặng chia binh mã đi vòng quanh bốn mặt đông, tây, nam, bắc chân núi. Hôm ấy đột nhiên tướng lệnh truyền ra, quan quân liền chiếm đóng những nơi hiểm yếu và mấu chốt giao thông bốn mặt dưới chân núi để đợi lệnh tấn công. Chuyến vừa rồi bốn tướng theo Vi Tiểu Bảo đuổi bắt Ngô ứng Hùng chẳng khó nhọc gì mà đều được thăng quan, trong lòng rất lấy làm cảm kích, nên chuyến này họ ra sức lập công. Các tướng đều nghĩ bụng:

- Hơn một vạn binh mã vây đánh bọn thổ phỉ có mấy trăm tên thì thắng cũng chẳng lấy gì làm vinh. Phải làm cách nào bắt sống hết bọn chúng, không để một tên nào lọt lưới trốn thoát mới gọi là có chút công lao nhỏ mọn. Họ nghĩ vậy rồi sai quân đào hầm hố, chăng dây ngáng chân ngựa cùng bố trí cung tiển thủ, câu liêm thương khắp cả bốn mặt tám phương chuẩn bị lên núi bắt giặc. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Bây giờ mà tấn công lên núi thì dĩ nhiên bắt sống bọn Tư Đồ Lôi rất dễ dàng nhưng chẳng được công trạng gì lớn lao. Huống chi anh em Thiên Địa Hội lạikhông tán thành vụ này. Những anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ phải lấy nghĩa khí làm trọng, không nên đắc tội với bằng hữu. Gã đang nghĩ cách để buông tha bọn Tư Đồ Bá Lôi, chợt nghe ở mặt đông trống thúc vang trời, quân reo dậy đất. Tiếp theo, thám tử lại báo có người từ trên núi đánh xuống. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Trước mặt ba quân, ta chẳng thể hạ lệnh tha giặc. Bây giờ tạm thời đành bắt sống chúng rồi sẽ thủng thẳng nghĩ cách buông tha. Gã liền hạ lệnh:

- Phải bắt sống hết bọn phỉ đồ, không được sát thương một tên nào. Bọn Thân binh trở gót bước đi loan truyền, Vi Tiểu Bảo lại dặn thêm một câu

:

- Nhất là bọn đàn bà con gái càng nên thận trọng, đừng đả thương họ. Gã liếc mắt nhìn bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền Lão Bản bất giác đỏ mặt lên, miệng lẩm bẩm:

- Các ngươi cứ yên lòng. Lần này ta quyết chẳng chịu trúng " Mỹ Nhân kế" rồi bị bắt như ở đảo Thần Long đâu mà ngại. Gã liền dẫn quần hùng trong Thiên Địa Hội đi về phía đông để quan sát cuộc chiến đâu. Bỗng thấy hơn trăm người đang từ trên lưng chừng sườn núi ào ào chạy xuống. Người nào cũng thân thủ rất mau lẹ. Quan binh được lệnh của chủ soái truyền xuống không dám giương cung bắn tên, đành kéo từng lũ hăm hở xông tới ngăn cản. Lại nghe tiếng quát tháo vang lên không ngớt. Những người ở trên núi chạy tới đều rớt xuống hố, liền bị bọn quân cầm câu liêm thương móc lên bắt lấy. Vi Tiểu Bảo giương to cặp mắt chú ý nhìn xem cô gái kia có ở trong đám người này không? Nhưng gã đứng cách xa quá không tài nào thấy rõ được.Vi Tiểu Bảo lại ngửng đầu nhìn lên bỗng thấy một người vọt mình đi như bay, từ ngọn cây này chuyển qua ngọn cây khác. Khi hắn nhảy xuống, bọn quan binh xông lại ngăn cản. Người này sức mạnh phi thường không ai cản nổi. Huyền Trinh đạo nhân bất giác bật tiếng khen ngợi:

- Hảo thân thủ! Người này tiếp tục chạy tới mỗi lúc một gần, chỉ còn vài chục trượng nữa là đến chân núi. Tiền Lão Bản nói:

- Người này bản lãnh cao cường. Phải chăng là Tư Đồ Bá Lôi? Từ Thiên Xuyên đáp:

- Ngoài Tư Đồ lão anh hùng tưởng không còn ai... Lão chưa dứt lời, độ nhiên Vi Tiểu Bảo la lên:

- Bắt lấy hắn!... Người này chính là vệ sĩ của Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo vừa nói hết câu thì người đó đã lướt tới hơn mười trượng nữa. Vi Tiểu Bảo lại hô:

- Bắt lẹ lên! Bắt lẹ lên! Đừng để nó chạy thoát. Quần hùng nghe gã hô liền xong cả vào bao vây người kia. Người kia múa tít cương đao, cứ mỗi nhát đao vung lên là một tên quân bị chém ngã lăn ra. Vương Tiến Bảo chống trường thương nhảy tới. Hắn nhìn rõ diện mạo người kia rồi quát hỏi:

- Ba Lãng Tinh! Ngươi đến đây làm chi? Người đó chính là Ba Lãng Tinh theo hầu kề cận Ngô Tam Quế. Ba Lãng Tinh lớn tiếng đáp:

- Ta vâng tướng lệnh của Bình Tây Vương đến đây giết tên phản tặc Tư Đồ Bá Lôi để trừ hại cho Triều đình. Sao các vị lại cản trở ta?Bọn Từ Thiên Xuyên nghe nói đều giật mình kinh hãi, chú ý nhìn kỹ thấy hắn đeo ở sau lưng một cái đầu lâu máu thịt bầy nhầy, chẳng hiểu có phải Tư Đồ Bá Lôi hay không? Quần hùng xông cả vào. Vương Tiến Bảo hô lớn:

- Vi đô thống ở đây. Ngươi hãy buông khí giới lại tham kiến Đô thống để chờ ngài phát lạc. Ba Lãng Tinh đáp:

- Hay lắm! Hắn bỏ cương đao xuống đất, chạy lẹ tới lớn tiếng hô:

- Xin tham kiến Đô thống đại nhân! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi đến đây... Gã chưa dứt lời, Ba Lãng Tinh đột nhiên nhảy vọt lên, đưa mười đầu ngón tay khoằm khoằm như móc câu chụp vào mặt và xuống trước ngực Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo sợ quá la hoảng:

- ối mẹ ơi là mẹ! Rối xoay mình chạy trốn. Nhưng Ba Lãng Tinh võ công rất cao cường, thân thủ cực kỳ mau lẹ. Bỗng nghe đánh " roạc " một tiếng. Tay trái hắn móc vào vạt áo sau lưng Vi Tiểu Bảo kéo rách toạc một mảnh. Tay mặt hắn toan tiếp tục chụp xuống đầu gã thì đột nhiên ở mé hữu có người vung chân đá lại. Phát đá vừa mau vừa mạnh nhằm yếu huyệt trên lưng hắn. Ba Lãng Tinh không dám rượt theo Vi Tiểu Bảo nữa. Hắn nghiêng mình né tránh. Địch nhân lại vung quyền đánh tới trước mặt. Ba Lãng Tinh đưa tay trái lên gạt. Thế quyền của địch nhân nhanh như gió. Quyền đấm, chưởng chém, tấn công tới tấp bằng những chiêu số rất tinh kỳ, khiến cho Ba Lãng Tinh phải luôn luôn chiết giải. Hắn nhìn thấy địch nhân là một tên quan quân nhỏ tuổi, mặt mũi thanh tú, không ngờ võ công lại cao thâm đến thế!Nguyên người này chính là Song Nhi vẫn theo luôn bên mình Vi Tiểu Bảo để ngấm ngầm hộ vệ cho gã. Ba Lãng Tinh đỡ gạt được mấy chiêu của Song Nhi thì bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Tiền Lão Bản ba người đồng thời xuất thủ. Ba Lãng Tinh tuy võ công cao cường hơn Song Nhi một chút, nhưng thêm vào ba tay cao thủ trong Thiên Địa Hội thì hắn còn chống làm sao nổi? Ba Lãng Tinh vừa đối chiêu với Phong Tế Trung một chưởng, cả hai người cùng lảo đảo một chút. Đột nhiên Ba Lãng Tinh thấy sau lưng bị riết chặt. Từ Thiên Xuyên đã ôm được hắn. Song Nhi phóng chỉ điểm vào trước mặt Ba Lãng Tinh, hắn rên lên một tiếng. Phong Tê Trung quét ngang chân trái, Ba Lãng Tinh không đứng vững được, ngã lăn xuống đất. Bọn Tiền Lão Bản, Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung giữ chặt hắn cho bọn thân binh dùng dây cột lại đẩy đến trước mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo chỉ cười hì hì, ngó gã gật đầu chứ không nói gì. Ba Lãng Tinh lớn tiếng:

- Chỉ trong ngày hôm nay, đại binh của Bình Tây Vương sẽ tới đây. Khi đó bọn ngươi đều phải

chết hết không có đất mà chôn. Nếu các ngươi hiểu thời vụ thì đầu hàng cho lẹ đi là hơn. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Bình Tây Vương dấy binh rồi ư? Vậy mà ta chẳng biết gì. Lão nhân gia vẫn bình yên chứ? Ba Lãng Tinh thấy thái độ gã hiền hoà, không hiểu có dụng ý gì, liền hỏi lại:

- Khâm Sai đại nhân! Đại nhân là người thông minh sao lại làm tôi mọi cho bọn Thát Đát? Tưởng đại nhân nên sớm qui thuận Bình Tây Vương là phải. Từ Thiên Xuyên đá đít Ba Lãng Tinh một cái, lớn tiếng quát:- Ngô Tam Quế là tên đại hán gian man trá đê tiện. Mi làm tôi mọi cho hắn càng đê tiện hơn. Ba Lãng Tinh cả giận, quay lại nhổ nước miếng vào mặt Từ Thiên Xuyên. Từ Thiên Xuyên nghiên mình né tránh, bãi nước miếng trúng vào má một tên thân binh. Vi Tiểu Bảo vẫn tươi cười nói:

- Ba lão huynh! Tưởng chúng ta nên dùng lời tử tế nói chuyện với nhau là hơn, hà tất phải nôn nóng? Lão huynh muốn ta qui thuận Bình Tây Vương cũng cứ thương lượng một cách ôn tồn. Lão huynh lên núi Vương ốc có việc gì? Ba Lãng Tinh đáp:

- Tại hạ có nói rõ cho Khâm Sai đại nhân hay cũng chẳng ngại gì. Tư Đồ Bá Lôi đã bị tại hạ giết chết rồi. Hắn vừa nói vừa quay lại ngó cái thủ cấp đeo ở sau lưng. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tư Đồ Bá Lôi là một tên phản tặc làm điều đại nghịch, lão huynh giết đi là phải. Nhưng sao Bình Tây Vương lại muốn giết y? Ba Lãng Tinh đáp:

- Khâm Sai đại nhân cứ đến ra mắt Bình Tây Vương rồi lão nhân gia sẽ nói cho Khâm Sai hay. Từ Thiên Xuyên tức quá muốn vung quyền đánh luôn, nhưng Vi Tiểu Bảo đưa mắt ra hiệu ngăn lại. Gã lại sai thân binh đẩy Ba Lãng Tinh vào trong doanh trướng để tiếp tục cuộc thẩm vấn. Ngờ đâu Ba Lãng Tinh rất đỗi quật cường. Hắn dốc dạ trung thành với Ngô Tam Quế, chỉ khuyên Vi Tiểu Bảo đầu hàng, còn ngoài ra chẳng chịu thổ lộ một câu nào. Khi xục tìm trong mình Ba Lãng Tinh, liền lấy được một bản văn thư này thì Ba Lãng Tinh chỉ trợn mắt lên nhìn gã chứ không trả lời.Vi Tiểu Bảo xem chừng không tra hỏi thêm được gì nữa liền truyền thân binh đem hắn ra ngoài để thẩm vấn những người bị bắt. Có người không chịu nổi những đòn đánh khảo đả đành phải xưng ra. Nguyên hôm nay bộ thuộc của Ngô Tam Quế dấy binh tạo phản, liền phải tên thị vệ thân tín là Ba Lãng Tinh đem một tiểu đội thủ hạ đến gặp bộ thuộc cũ là Tư Đồ Bá Lôi, giục lão hưởng ứng. Lúc Ba Lãng Tinh ra đi, Ngô Tam Quế đã dặn hắn nếu Tư Đồ Bá Lôi vâng lệnh chẳng nói làm chi, bằng lão phản kháng thì hạ sát đi để khỏi tiết lộ cơ mưu. Tư Đồ Bá Lôi ban đầu nghe nói dấy binh phản Thanh trong lòng rất lấy làm hoan hỷ. Lập tức lão ưng thuật theo việc nghĩa cử. Nhưng sau lão hỏi kỹ lại mới biết là Ngô Tam Quế nổi lên đánh nhà Thanh để rồi hắn làm Hoàng Đế. Chí nguyện của Tư Đồ Bá Lôi là phục hưng nhà Đại Minh, lão thấy Ngô Tam Quế không đồng chí hướng lại phong hiệu Khai quốc tướng quân cho lão thì mưu đồ của họ Ngô lại càng rõ rệt. Tư Đồ Bá Lôi không chịu tiếp chiếu giả, bảo Ba Lãng Tinh về bẩm lại Ngô Tam Quế: Nếu là việc ủng hộ dòng dõi Minh đế thì lão quyết làm tiên phuông, dù muôn thác cũng không lùi bước. Lão còn nói thêm: Ngô Tam Quế ngày trước đã sát hại Quế Vương, những chí sĩ trong thiên hạ giữ lòng trung ái với nhà Minh vẫn còn ôm mối hận trong lòng, nay hắn lại muốn làm Hoàng đế thì quyết chẳng ai chịu quì phục.

Hồi 184 - Phái Vương Ốc Gia Nhập Thiên Địa Hội

Ba Lãng Tinh chưa chịu thôi ngay, lại khuyên can mấy câu nữa. Tư Đồ Bá Lôi đập bàn quát mắng:

- Ngô Tam Quế làm mất giang sơn của người Hán, phạm vào tội ác không thể tha thứ được. Nếu hắn biết ăn năn sửa đổi lỗi lầm, đem công chuộc tội, may ra còn có cơ toàn mạng. Nếu không thế thì ta đây chỉ hận mình chưa lột da róc xương hắn được. Ba Lãng Tinh không dám nói nữa. Đêm hôm ấy hắn nhân lúc Tư Đồ Bá Lôi không phòng bị, đột nhiên hạ thủ đâm lão. Ba Lãng Tinh cắt lấy thủ cấp Tư Đồ Bá Lôi rồi dẫn đồng đảng trốn chạy xuống núi. Biến cố xẩy ra đột ngột, quần đệ tử phái Vương ốc chưa kịp rượt theo thì lúc này quan binh lại đến bao vay núi Vương ốc. Bọn bộ thuộc của Ngô Tam Quế đều bị bắt sống. Ba Lãng Tinh tập kích Vi Tiểu Bảo một cách đột ngột. Hắn định bụng bắt lấy chủ soái để uy hiếp quan quân làm kế thoát thân. May nhờ Song Nhi ra tay bảo vệ kịp thời khiến cho Ba Lãng Tinh không thể sinh cường được. Vi Tiểu Bảo tra hỏi cho biết rõ tình hình rồi triệu tập quần hùng trong Thiên Địa Hội vào hậu trường bàn việc cơ mật. Gã sai Song Nhi tuần tiễu ở ngoài trướng để phòng người nghe trộm. Quần hùng sau khi biết rõ mưu gian của Ngô Tam Quế đều nổi lòng phẫn khích. Từ Thiên Xuyên nói:

- Vi hương chủ! Tư Đồ lão anh hùng là một nhân vật trung can nghĩa đảm. Chẳng may lão nhân gia bị chết về tay gian nhân, chúng ta nên thu liệm và mai táng cho tử tế. Vi Tiểu bảo đáp:

- Tiểu đệ đã có ý kiến về vụ này. Đoạn gã đem chủ ý của mình nói cho mọi người hay. Quần hùng nghe rồi đều vỗ tay khen phải và đồng thanh nói:

- Vi hương chủ xử trí như vậy thật là toàn vẹn nghĩa giang hồ. Mọi người liền phân công chuẩn bị hành động. Suốt ngày hôm ấy quan binh không tấn công lên núi. Bọn đệ tử phái Vương ốc sau khi thủ lãnh bị giết nhốn nháo cả lên. Họ bảo nhau phòng thủ các ngã đường, chứ không tính chuyện phá vòng vây xuống núi. Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo dẫn quần hùng trong Thiên Địa Hội và thống lãnh một đội Kiêu Kỵ Doanh binh đem các vật đã chuẩn bị thượng sơn. Gã cho bọn quan binh đóng lại ở lưng chừng sườn non để chờ lệnh rồi dẫn bọn Từ Thiên Xuyên và một toán thân binh lên núi. Đi chừng được hơn một dặm thì thấy mười mấy tên đệ tử phái Vương ốc tay cầm binh khí đứng ra cản đường. Một mình Từ Thiên Xuyên đi lên trước hai tay đưa trình danh thiếp. Trên tờ thiếp viết mấy hàng chữ:

- " Vãn sinh là Vi Tiểu Bảo cùng mấy bạn hữu là Phong Tế Trung, Phàn Cương, Tiền Lão Bản, Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu xin lên tế điện Tư Đồ lão anh hùng. " Bọn đệ tử phái Vương ốc thấy mọi người không có ý đối nghịch phía sau lại có một bọn khiêng cổ quan tài cùng cầm hương nến và lễ vật dùng vào việc cúng tế, đều rất lấy làm kỳ, lên tiếng đáp:

- Xin các vị hãy chờ một chút để bọn tại hạ lên báo trước. Một người chạy như bay lên núi, kỳ dư ở lại phòng thủ nghiêm mật. Bọn Vi Tiểu Bảo đã lùi lại mấy chục bước ngồi xuống phiến đá nghỉ ngơi.Chẳng mấy chốc, mấy chục người từ trên núi đi xuống. Người đi đầu chính là Tư Đồ Hạc mà ngày trước quần hùng đã có dịp hội ngộ. Tư Đồ Hạc là con Tư Đồ Bá Lôi. Nay thủ lãnh qua đời, phái Vương ốc do y làm chủ. Vi Tiểu Bảo cặp mắt đảo sùng sục nhìn thấy phía sau y có

một vị cô nương, thân hình mảnh dẻ, đầu đội khăn trắng. Chính là Tăng Nhu. Bất giác gã lòng mừng hớn hở. Tư Đồ Hạc dõng dạc cất tiếng hỏi:

- Các vị đến tệ xứ có dụng ý gì? Y nói rồi tay nắm chuôi kiếm cài ở sau lưng. Tiền Lão Bản hai tay không, chạy lên chấp tay đáp:

- Tệ chủ nhân là Vi quân được biết Tư Đồ lão anh hùng bất hạnh bị gian nhân gia hại, rất lấy làm đau xót, nên dẫn bọn tại hạ lên tế điện. Tư Đồ Hạc nhìn Vi Tiểu Bảo ở phía xa xa nói:

- Y là mệnh quan ở triều đình Thát Đát, thống lãnh quan binh bao vây tệ sơn, nhất định không phải hảo ý. Các vị muốn dùng gian kế, nhưng bọn tại hạ quyết chẳng mắc lừa. Tiền Lão Bản hỏi:

- Xin hỏi hung thủ hạ sát Tư Đồ lão anh hùng là ai? Tư Đồ Hạc nghiến răng nói:

- Chính là vệ sĩ Ba Lãng Tinh của Ngô Tam Quế và bọn thủ hạ ác ôn. Tiền Lão Bản gật đầu nói:

- Tư Đồ thiếu hiệp không tin hảo ý của tệ chủ nhân là phải. Bọn tại hạ xin trình tế phẩm trước. Lão quay lại hô:

- Đem lên đây!Hai tên thân binh đẩy một người từ từ đi lên. Người này chân tay đeo xiềng khóa, trên đầu phủ tấm khăn đen. Quần đệ tử phái Vương ốc đều lấy làm kỳ, không hiểu mấy vị khách này dở trò gì? Người kia đi tới sau Tiền Lão Bản, bọn thân binh liền nắm giữ dây xích không để đi nữa. Tiền Lão Bản nói:

- Xin Tư Đồ thiếu hiệp hãy coi đây. Lão nói rồi đưa tay ra lật tấm khăn đen trùm trên đầu người kia. Hắn chính là Ba Lãng Tinh. Ba Lãng Tinh trợn mắt ra chiều phẫn nộ. Quần đệ tử phái Vương ốc vừa ngó thấy, tức giận quát lên:

- Đúng tên gian tặc này rồi! Giết chết nó đi! Mấy người rút khí giới ra loảng xoảng, vung kiếm lên, toan băm vằm Ba Lãng Tinh. Tư Đồ Hạc vội đưa tay ra cản mọi người nói:

- Hãy khoan! Y chấp tay nhìn Tiền Lão Bản hỏi:

- Các hạ bắt được gian nhân, tại hạ chưa hiểu muốn xứ trí cách nào? Tiền Lão Bản đáp:

- Tệ chủ nhân vốn đem lòng ngưỡng mộ Tư Đồ lão anh hùng, hơn nữa ngày trước đã có duyên hội ngộ Tư Đồ thiếu hiệp một lần. Nay bắt được hung thủ cùng bọn ác tặc của hắn xin đem hết lên để thiếu hiệp mổ chúng tế điện trước hương hồn Tư Đồ lão anh hùng. Tư Đồ Hạc sửng sốt tự hỏi:

- Trong thiên hạ sao lại có hảo sự đến thế này? Y nghiên đầu ngó Ba Lãng Tinh, trong lòng bán tín bán nghi tự nhủ:Bọn Thát Đát rất giảo quyệt, tất có gian kế chi đây. Ba Lãng Tinh đột nhiên lớn tiếng thoá mạ:

- Tổ bà nó! Làm gì mà ngó dữ vậy? Lão già của bọn mi chính ta đã hạ sát đó... Tiền Lão Bản vung tay mặt đánh vào sau lưng hắn, lại phóng chân trái đá vào đít hắn. Ba Lãng Tinh chân tay bị cột khó bề né tránh, liền ngã chúi xuống bân cạnh Tư Đồ Hạc không đứng lên được nữa. Tiền Lão Bản nói:

- Đây là chút lễ vật nhỏ mọn của Tệ chủ nhân. Xin các hạ tùy ý xử trí tên gian nhân này. Lão

quay lại hô:

- Đem hết cả lên đây. Một đội thân binh liền áp giải hơn trăm phạm nhân bị xiềng xích đi tới. Trên đầu tên nào cũng trùm một tấm vải đen. Mở tấm khăn phủ ra rồi ai cũng trông rõ là bọn bộ thuộc của Ba Lãng Tinh. Tiền Lão Bản nói:

- Xin Tư Đồ thiếu hiệp thu hết bọn chúng đi. Bây giờ Tư Đồ Hạc không còn hoài nghi gì nữa, nhìn Vi Tiểu Bảo cúi xuống sát tận đất nói:

- Thịnh tình của tôn giá khiến cho tệ phái cảm kích vô cùng! Nhưng y tự hỏi:

- Gã đưa ra món giao tình lớn lao này, không hiểu để cầu cạnh điều chi? Chẳng lẽ chúng mong ta đầu hàng bọn Thát Đát? Cái đó thì không được đâu. Vi Tiểu Bảo rảo bước tiến lên đáp lễ nói:

- Bữa trước được Tư Đồ huynh và Tăng cô nương đánh một canh bạc, bao giờ cũng ghi nhớ trong lòng, chỉ mong có ngày tái hội.Gã trỏ cỗ quan tài ở phía sau nói tiếp:

- Di thể của Tư Đồ lão anh hùng hiện ở trong này. Bây giờ xin đưa lên để giáp thân mình vào rồi làm lễ an táng. Tư Đồ Bá Lôi đầu một nơi, mình một nẻo, thủ cấp của lão bị Ba Lãng Tinh đem xuống núi khiến cho đệ tử phái Vương ốc căm hận không biết đến thế nào. Bây giờ chúng nghe nói thủ cấp của sư phụ đã đưa trở về, trong lòng rất được an ủi. Tư Đồ Hạc là người rất tinh tế, vẫn sợ có điều gian trá, bước lại gần cổ quan tài thấy nắp chưa đóng chặt liền mở ra coi thì quả nhiên thủ cấp của phụ thân y đặt bên trong. Bất giác y nổi lòng xúc động, nằm phục xuống đất mà khóc rống lên. Bọn đệ tử thấy Tư Đồ Hạc xót xa thân phụ cũng động mối thương tâm, đều quì cả xuống khóc lóc thảm thiết. Tư Đồ Hạc đứng kêu một tên sư đệ cùng mình thân hành khiêng lấy quan tài đi lên núi. Y nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Mời tôn giá lên đây thắp hương trước linh toạ của tiên phụ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ phải dập đầu trước hương hồn của lão anh hùng. Gã truyền cho bọn thân binh chờ ở ngoài cửa núi, chỉ đưa Song Nhi cùng anh em Thiên Địa Hội đi theo Tư Đồ Hạc. Khi gã đi đến bên Tăng Nhu, khẽ cất tiếng hỏi:

- Tăng cô nương! Cô nương vẫn bình yên chứ? Tăng Nhu mặt đầy ngấn lệ, cặp mắt đỏ hoe trông rất đáng thương. Cô ngửng đầu lên hỏi lại:

- Phải chăng các hạ là Hoa Sai Hoa tướng quân? Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:- Cô nương hãy còn nhớ được danh tự của tại hạ. Tăng Nhu cúi đầu xuống khẽ " ồ " một tiếng. Mặt cô ửng màu hồng. Vi Tiểu Bảo thấy mặt cô đỏ lên, trong lòng không khỏi bâng khuâng tự hỏi:

- Tại sao nàng thấy ta lại đỏ mặt? Đàn ông cười híp mắt không phải là người tốt. Đàn bà mặt đỏ hồng là đã nhớ đến chồng. Phải chăng nàng nhớ ta cũng như nhớ chồng? Trước ta có cho nàng bốn con thò lò chẳng hiểu nàng còn giữ không? Gã liền cất tiếng khẽ hỏi:

- Tăng cô nương! Dạo trước tại hạ tặng cô món đó, cô còn giữ đấy chứ? Tăng Nhu lại đỏ mặt lên, quay ra phía khác hỏi lại:

- Cái gì? Tiện thiếp quên rồi. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm thất vọng, bất giác buông tiếng thở dài. Tăng Nhu quay lại mỉm cười khẽ nói:

- Mười tịt! Vi Tiểu Bảo cả mừng, trong lòng không khỏi ngứa ngáy khẽ đáp:

- Tại hạ " mười tịt " thì cô nương mới được " chí tôn ". Tăng Nhu không nói gì nữa rảo bước tiến về phía trước, đi bên cạnh Tư Đồ Hạc. Bốn mặt núi Vương ốc nhẵn như ngọc. Hình thế núi giống cỗ xe của bậc vương giả, nên đặt tên là Vương ốc Sơn. Chổ đỉnh cao nhất kêu bằng Thiền Đàn. Phía đông có ngọn Nhật Tinh, phía tây có ngọn Nhật Hoa. Đoàn người theo Tư Đồ Hạc đi tới động Vương Mẫu ở phía bắc Thiên Đàn. Dọc đường trên núi toàn những tùng xanh bách biếc, phong cảnh cực kỳ u nhã. Trong đạo thư, núi Vương ốc còn gọi là Thiên động Thanh Hư, và liệt vào hàng thứ nhất trong ba mươi sáu Thiên động khắp thiên hạ. Người ta truyền lại ngày xưa Vua Hoàng Đế đã tương hội với Vương Mẫu ở sơn động này, nên gọi là Vương Mẫu động.Quần đệ tử phái Vương ốc ở động Vương Mẫu cùng những sơn động phụ cận. Trong những sơn động này về mùa đông rất ấm áp mà về mùa hạ lại mát mẻ, khí hậu tốt lành hơn cả ở các toà nhà quanh vùng. Linh vị của Tư Đồ Bá Lôi thiết lập ở động Vương Mẫu. Bọn đệ tử trong phái khâu thủ cấp Tư Đồ Bá Lôi liền vào mình rồi làm lễ nhập liệm. Vi Tiểu Bảo cầm đầu anh em Thiên Địa Hội đến thắp hương trí tế trước linh tòa. Gã qùi xuống vừa dập đầu vừa tính thầm trong bụng:

- Muốn lấy lòng Tăng cô nương, mình phải tỏ ra rất đau xót, càng bi ai thống thiết càng hay. Lối khóc giả vờ của gã đã bắt chước trong những màn tuồng hát. Gã lại nghĩ tới mình bị khốn khổ về món độc chưởng của giả Thái hậu, những mối nguy hiểm khi bị Hồng giáo chủ bắt được, những màn kịch cay đắng vì bị Phương Di lừa gạt, A Kha chỉ thương yêu Trịnh Khắc Sảng, chứ không đếm xỉa gì đến mình lần lượt hiện ra trong đầu óc, bất giác mối đau thương tự đáy lòng nổi lên rồi gã cả tiếng khóc ròng. Ban đầu gã còn khóc một cách miễn cưỡng, nhưng càng về sau gã càng khóc càng thống thiết để thương cho thân thế mình. Miệng gã kể lể, than vãn:

- Tư Đồ lão anh hùng ơi! Vãn bối đã ngưỡng mộ từ lâu lão anh hùng là một bậc trung thần nghĩa sĩ, là một đấng anh hùng hảo hán. Năm trước vãn bối lại được thấy kiếm pháp của lệnh lang càng biết rõ võ công của lão anh hùng rất cao cường, chỉ mong có một ngày đến bái sư xin vào làm môn hạ, hoặc làm đồ tử đồ tôn để học lấy mấy chiêu thức võ công đặng nở mày nở mặt trên chốn giang hồ. Ngờ đâu chí nguyện chưa thành thì lão anh hùng đã bị gian nhân ám hại... hu hu! Hỡi ơi! Mối thương tâm đến thế này thật là cùng cực. Tư Đồ Hạc cùng Tăng Nhu trong lòng vốn đã xót thương thân phụ, nghe Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa kể lể nỗi niềm làm vang động cả động Vương Mẫu hai người càng xúc động khóc rống lên.Bọn Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung không khỏi bị mối đau thương của mọi người llàm cho cảm xúc, cũng đầm đìa nước mắt. Vi Tiểu Bảo dậm chân đấm ngực kêu gào khóc lóc càng về sau càng thảm thiết tưởng chừng đến ngất người, khiến cho bọn đệ tử phái Vương ốc đến bên khuyên giải hồi lâu, gã mới thu lệ. Vi Tiểu Bảo lại kéo Ba Lãng Tinh đến gần Tư Đồ Hạc và cầm thanh cương đao đưa cho y, nói:

- Tư Đồ thiếu hiệp! Thiếu hiệp hãy giết tên gian tặc này đi để rửa hờn cho lệnh tôn. Tư Đồ Hạc đón lấy cương đao chặt thủ cấp Ba Lãng Tinh đặt lên linh tòa. Bọn đệ tử phái Vương ốc đều hướng về phía Vi Tiểu Bảo bái tạ ơn đức. Vi Tiểu Bảo hãy còn nhỏ tuổi, không nghĩ ra được kế gì để mua chuộc lòng người, gã liền học lối diễn tuồng trong tấn " Ngọa Long điếu hiếu". Trong tấn tuồng này Châu Du bị Gia Cát Lượng trêu tức phải hộc máu ra mà chết. Rồi Gia Cát Lượng thân hành đến Sài Tang trí tế khóc lóc rất bi ai, khiến cho các tướng bên Đông Ngô vừa cảm kích vừa bội phục. Gia Cát Lượng còn đọc bài văn tế rất dài, lời lẽ cực kỳ trang nhã thê lương. May mà Vi Tiểu Bảo chẳng sao nhớ hết được bài văn tế này, không thì gã cũng đọc lên rồi, và làm như vậy chẳng khỏi lộ đuôi chồn. Màn kịch đã khiến cho mọi người phái Vương ốc cảm kích gã vô cùng. Huống chi ngày trước bọn Tư Đồ Hạc bị gã bắt lại buông tha và tặng cho tiền bạc. Có điều gã là một vị quan lớn tại triều đình Mãn Thanh mà tại sao lại tử tế như vậy thì thủy

chung không ai hiểu được. Tiền Lão Bản gọi Tư Đồ Hạc ra một chỗ, nói rõ cho y biết bọn mình là anh em trong Thiên Địa Hội, nhưng Vi Tiểu Bảo hiện làm quan tại triều, nên lão không tiện thổ lộ thân thế gã, sợ làm hư việc lớn. Lão chỉ giới thiệu một cách hàm hồ, nói gã là một người rất trọng nghĩa khí, khác nào Quan Vân Trường "Người ở Tào mà lòng vẫn ở Hán". Ví thế nên anh em đều coi gã là một người bạn tốt.Tư Đồ Hạc nghe Tiền Lão Bản trình bày mới tỉnh ngộ, liền luôn miệng tạ ơn. Bây giờ y đem lòng thành thực nói chuyện với quần hùng, khác hẳn lúc chưa hết mối hoài nghi. Tiền Lão Bản lại hỏi đến cách xuất xứ từ nay trở đi của phái Vương ốc ra sao thì Tư Đồ Hạc đáp:

- Hiện giờ tệ phái vừa gặp buổi đại tang, lại bị quan binh đến bao vây núi Vương ốc, nên chưa có chủ ý gì về vụ này. Tiền Lão Bản thổ lộ ý muốn chiêu tập vào Thiên Địa Hội. Hiện nay Thiên Địa Hội uy danh lừng lẫy trên chốn giang hồ. Ai cũng coi là một tổ chức đứng đầu các phe phái phản Thanh phục Minh. Phái Vương ốc vẫn đem lòng kính mộ Thiên Địa Hội, lại cùng một đường lối với tổ chức này. Tư Đồ Hạc nghe Tiền Lão Bản thuyết một hồi, trong bụng mừng thầm, liền thương nghị với các vị sư huynh sư đệ trong bản phái và được mọi người đều tỏ ý tán thành. Tư Đồ Hạc lại đến nói chuyện với Tiền Lão Bản yêu cầu gia nhập Thiên Địa Hội. Bây giờ Tiền Lão Bản mới cho y biết Vi Tiểu Bảo chính là hương chủ ở Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội. Chiều hôm ấy Thanh Mộc Đường khai hội ở ngay động Vương Mẫu để thu nạp quần đệ tử phái Vương ốc gia nhập bản hội. Mọi người làm lễ tham bái hương chủ và từ đây họ thành bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo trong lòng hoan hỷ khôn xiết. Gã cùng quần hùng uống rượu kết minh xong, lại muốn mở cuộc đánh bạc để anh em đồng chí tân cựu vui chơi một phen, nhưng Từ Thiên Xuyên và Tiền Lão Bản vội cản trở, vì chuyện đánh bạc đùa giỡn ở tang gia là một điều bất kính đối với Tư Đồ Bá Lôi vừa mới qua đời. Vi Tiểu Bảo không được đánh bạc đâm ra cụt hứng. Gã hỏi đến cách phát lạc phái Vương ốc sau khi xong việc an táng Tư Đồ Bá Lôi thì Từ Thiên Xuyên đáp:- Núi Vương ốc là chỗ giáp giới hai tỉnh Sơn Tây và Hà Nam, không thuộc về quản hạt Thanh Mộc đường của chúng ta. Chiếu theo qui luật của bản hội thì có thể vượt bờ cõi lấy người vào hội, nhưng những anh em các Đường không thể hành động ra ngoài phạm vi biên giới của mình. Vậy hay hơn hết là các vị Tư Đồ huynh đệ di cư sang tỉnh Trực Lệ. Tiền Lão Bản nói theo:

- Hoàng đế Thát Đát sai Vi hương chủ đánh dẹp núi Vương ốc mà các vị Tư Đồ huynh đệ không ở lại núi này nữa thì Vi hương chủ càng dễ bề phục mạng. Tư Đồ Hạc đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ xin kính cẩn tuân theo lời dạy của các vị đại ca. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tư Đồ đại ca! Bây giờ bọn tiểu đệ đến thành Dương Châu xây tòa miếu Trung Liệt để tuyên dương tấm lòng trung nghĩa của Sử Các Bộ. Sau khi xây xong tòa miếu này liền kéo đi đánh Ngô Tam Quế. Tư Đồ Hạc đứng lên lớn tiếng đáp:

- Vi hương chủ mà đi đánh Ngô Tam Quế thì thuộc hạ xin làm tiên phong, thống lãnh các vị sư thúc, sư huynh sư đệ, sư tỷ sư muội cùng Ngô Tam Quế quyết một trận sống mái để báo thù cho tiên phụ. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Được thế thì còn gì hay bằng? Vậy các vị theo bọn tiểu đệ sang thành Dương Châu. Nhưng các vị phải chịu khuất tất một chút là hóa trang làm quan binh Thát Đát mới tiện việc hành động. Tư Đồ Hạc đáp:

- Được đi đánh Ngô Tam Quế thì có bị khuất tất thế nào bọn tiểu đệ cũng cam tâm. Vi hương

chủ đã làm quan Thát Đát, thì bọn tiểu đệ làm binh sĩ Thát Đát cũng được chứ sao? Huống chi Từ đại ca, Tiền đại ca cùng các vị chẳng đã cải trang làm binh sĩ Thát Đát rồi là gì? Tối hôm ấy mọi người an táng Tư Đồ Bá Lôi xong liền thu thập xuống núi.Những trai tráng biết võ công đều theo Vi Tiểu Bảo đi Dương Châu. Còn người già yếu và đàn bà trẻ con di cư về phủ Bảo Định trước. Nơi nào có phân đà của Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội là có người chiếu biện cho cuộc di cư chu đáo được. Vi Tiểu Bảo nói với bọn Trương Dũng là bọn phỉ đồ trên núi Vương ốc thấy đại quân kéo đến bao vây, biết rằng khó bề trốn thoát, nên gã mở đường cho họ qui hàng hết. Gã đã chiêu an thu nạp vào làm quan binh. Bọn Trương Dũng đều đưa lời khánh hạ:

- Đô thống đại nhân ra quân không đổ máu mà bình định ngay được bọn cường phỉ trên núi Vương ốc, lập lên công lớn! Thật là đáng mừng! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đây chính là công lao của bốn vị tướng quân. Nếu các vị không vây chặt núi Vương ốc để chúng hết đường trốn thoát thì chúng nhất quyết không chịu đầu hàng. Vụ này tiểu đệ sẽ tâu rõ về triều đình để thăng thưởng cho các vị. Bốn tướng mừng rỡ khôn xiết. Họ biết rằng quan binh bộ thượng thư Minh Châu đang hết sức tâng công với Vi đô thống. Gã chỉ cần báo công lao về là Binh bộ nhất định thoả mãn đề nghị. Ban đầu Vi Tiểu Bảo chỉ lo Tăng Nhu theo bọn đàn bà ở núi Vương ốc di cư sang phủ Bảo Định trước. Dù gã muốn chỉ định bảo cô đi Dương Châu cũng khôn bề mở miệng. Bây giờ gã thấy cô cải dạng nam trang đi theo Tư Đồ Hạc thì trong lòng khoan khoai không bút nào tả xiết. Dọc đường gã chỉ muốn tìm cơ hội thân cận với Tăng Nhu, nhưng cô theo sát các vị sư huynh, chẳng lúc nào dời xa nửa bước. Khi cô ngó thấy gã chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Vi Tiểu Bảo muốn nói mấy lời thương yêu cũng không tiện. Trong lòng gã ngứa ngáy khó chịu mà chẳng biết làm thế nào. Giả tỷ gã chỉ làm chức chủ soái thì còn có thể dĩ công vi tư, điều động cô như một tên tiểu thân binh vào doanh trướng hầu hạ, nhưng khốn nỗi gã còn làm hương chủ trong Thiên Địa Hội, thì việc trêu cợt phụ nữ trong hội là điều nghiêmcấm, lại đối với anh em cũng chẳng còn mặt mũi nào. Gã có thèm khát cũng đành ngấm ngầm nuốt nước miếng để chờ cơ hội. Dọc đường các địa phương quan nghinh tiếp đều đưa đồ lễ rất hậu. Dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo chẳng cự tuyệt một ai. Càng đi xuống phía nam, hành lý càng thêm trầm trọng. Vi Tiểu Bảo thường nói với anh em Thiên Địa Hội: Chúng ta muốn phá hoại nền chính trị của triều đình Thát Đát cần phải lấy của đút thật nhiều. Các quan viên địa phương mà thanh danh bất hảo thì lúc dấy binh tạo phản càng dễ thành công. Bọn Từ Thiên Xuyên cũng cho là phải. Một hôm đoàn quan quân kéo đến địa hạt Dương Châu. Các quan tỉnh Giang Tô như Tuần phủ, bố chính sứ, án sát sứ, các quan học chính cùng các viên chức phụ trách binh lương đạo Hoài Dương, đạo Hà Công, sau đến các quan tri phủ Dương Châu, tri huyện Giang Tô cùng võ quan các cấp ở mấy phủ huyện này đươc tin Khâm sai đại nhân tới đều ra xa mấy dặm nghinh tiếp. Hành viên của Khâm sai nguyên đặt ở Nha môn đạo Hoài Dương, nhưng Vi Tiểu Bảo thấy ở đây có điều câu thúc, không được tự do, nên chỉ nghỉ lại một đêm rồi hôm sau dọn đi ngay. Gã muốn đặt hành viên ở ngay trong Lệ Xuân Viện là nơi cư trú của gã ngày trước. Gã được Khâm ban áo gấm vinh qui về chổ ở cũ là một điều rất vinh quang, nhưng quan khâm sai đại thần mà thiết lập hành viên trong một toà kỹ viện thì không khỏi có điều bê bối. Gã nghĩ lại ngày còn ở Dương Châu chỉ hoài bão chí lớn một là mở được mấy nhà đại kỹ viện, hai là đến chùa Thiền Trí vào vườn nhổ cho kỳ hết gốc rễ những khóm hoa thược dược.

Hồi 185 - Ngô Chí Vinh Nịnh Hót Lầm Đường

Hoa thược dược ở Dương Châu lừng danh thiên hạ. Vườn thược dược trước chùa Thiền Trí phạm vi càng rộng lớn. Nơi đây trồng hàng trăm hàng ngàn thứ thược dược nổi tiếng, bông lớn bằng cái bát. Trước đây mười năm, Vi Tiểu Bảo đã có lần cùng bọn trẻ ngoan đồng tới đó đùa giỡn. Gã thấy thược dược trổ bông đẹp đẽ, liền ngắt hai bông cầm chơi. Gã bị nhà sư trong chùa ngó thấy. Nhà sư chạy ra đoạt lại hai bông thược dược và đánh gã hai cái bạt tai. Vi Tiểu Bảo vừa đá vừa cắn, đánh lộn với nhà sư. Nhưng gã là đứa con nít thì chống làm sao nổi nhà sư to lớn và mập ú? Gã bị nhà sư kia đẩy té xuống đất lại bị đá thêm mấy phát. Bọn ngoan đồng tức quá muốn binh bạn mà không làm sao được kiền kéo ùa vào nhổ thược dược loạn lên. Nhà sư kia la lối om sòm, quần tăng cùng bọn đầu bếp nhà chùa vác gậy ra đuổi bọn trẻ ác ôn. Vi Tiểu Bảo là đứa đầu đảng bị đánh nhiều hơn hết, đầu sưng vù lên. Gã về Lệ Xuân Viện lại bị mẫu thân trừng phạt một ngày không cho ăn uống. Tuy nhiên gã cũng vào bếp lục cơm nguội ăn một bữa no. Gã đem lòng thù hận về vụ hái hoa bị nhục ở chùa Thiền Trí, hôm sau lại đến trước cửa chùa, đứng ở ngoài xa ngoác miệng ra mà thoá mạ. Gã chửi từ mẹ Đức Phật Như Lai cho chí con cái sư sãi trong chùa. Gã lại lớn tiếng:

- Lão gia muốn phá hết vườn hoa thược dược và dẹp bỏ ngôi chùa thối tha của các ngươi thành bình địa để đào hố phân. Gã chửi bới chẳng tiếc lời kỳ cho tới lúc các nhà sư trong chùa ra đuổi đánh mới co cẳng chạy dài. Sau mấy năm, vụ này phai lạt rồi gã quên đi. Bữa nay trở về Dương Châu, gã suy nghĩ muốn tìm nơi đặt làm hành viên, lại sực nhớ chùa Thiền Trí. Gã liền đem ý kiến của mình cho viên Đạo đài đạo Hoài Dương hay. Viên Đạo đài nghĩ thầm:

- Chùa Thiền Trí la nơi thắng cảnh Phật môn, lại là một tòa nhà cổ tự dựng lên đến ngàn năm nay. Nếu quan Khâm sai thiết lập hành viên tại đó la quấy rối chốn thanh tịnh. Y liền đáp:

- Bẩm đại nhân! Phong cảnh chùa Thiền Trí quả là tuyệt đẹp. Cao kiến của đại nhân khiến ty chức khâm phụv vô cùng. Chỉ sợ ở trong chùa mà động đến rượu thịt thì e rằng có điều bất tiện. Vi Tiểu Bảo nói:

- Việc gì mà bất tiện? Cứ khuân những tượng Bồ tát ra ngoài là xong hết. Viên Đạo đài nghe nói đến việc khuân tượng Phật ra ngoài không khỏi giật mình đánh thót một cái, bụng bảo dạ:

- Làm thế này thì xảy ra vạ lớn. Nếu trăm họ ở thành Dương Châu nổi lòng công phẫn thì thật khó lòng dàn xếp cho yên được. Y liền tươi cười đưa lời vấn an rồi khẽ nói:

- Bẩm đại nhân! Thú yêu hoa ở Dương Châu lừng danh thiên hạ. Dọc đường đại nhân đã chịu đựng bao gian khổ, lập nên công to. Nay đại nhân đến tệ xứ, dĩ nhiên ty chức phải hết lòng ohục thị. Ty chức đã lựa chọn khá nhiều cô em xinh đẹp lại giỏi nghề đàn hát để đại nhân giải trí. Còn ở trong chùa toàn là giường gỗ ghế cứng, e rằng không tiện để đại nhân cùng các tướng nghỉ ngơi. Vi Tiểu Bảo nghe nói có lý liền cười hỏi:

- Theo lời Đạo đài thì nên thiết lập hành viên ở đâu cho phải? Viên Đạo đài đáp:

- Trong những tay buôn lậu ở Dương Châu có lão họ Hà la tay nổi tiếng. Vườn nhà lão là danh viên đệ nhất ở Dương Châu. Lão vốn có lòng vành cạnhKhâm sai đại nhân, nên đã chuẩn bị đầy

đủ, mong được đại nhân chiếu cố. Có điều danh phận lão nhỏ bé khôn bề mở miệng. Nếu đại nhân không rẻ bỏ thì xin dời giá lại coi một chút. Lão họ Hà này là một nhà buôn cực kỳ hào phú. Vi Tiểu Bảo hồi nhỏ thường đi qua ngoài bờ tường cao nhà lão và đã nghe tiếng đàn sáo trong nhà vọng ra. Gã rất ham muốn, nhưng chưa có cơ hội nào tiến vào để coi chơi. Bây giờ nghe Đạo đài nói vậy liền đáp:

- Hay lắm! Nếu vậy ta thử đến đó mấy ngày xem sao. Hoặc giả có điều không như ý thì lại dọn đi cũng không sao. ở thành Dương Châu này rất nhiều tay buôn lậu. Chúng ta có đến ăn ở nhà họ cũng chẳng làm cho họ phải nghèo nàn đâu mà ngại. Trong Hà viên lầu ta ngất trời, suối khe uốn khúc. Quả là nơi danh thắng, tuy không bằng nội viện của chốn Hoàng cung hay Ngũ hoa điện của Ngô Tam Quế, nhưng đền đài rực rỡ, kiến trúc cực kì hoa lệ. Nhác trông cũng biết mỗi thước đất đều phí công không biết bao nhiêu vàng bạc mới gây dựng lên được cơ đồ này. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm vừa ý, liền cho bọn thân binh cùng tùy tùng vào ở trong Hà viện. Bọn Trương Dũng bốn tướng hướng dẫn quan binh vào trọ trong cả nhà quan lẫn nhà dân xung quanh đó. Dương Châu vốn là đất phồn hoa bậc nhất thiên hạ. Từ đời nhà Đường đã có câu: "Mười dặm rèm châu, hai mươi bốn cầu phong nguyệt". Đến đời nhà Thanh bọn buôn lậu Hoài Dương tụ tập ở đây, Dương Châu càng trở nên hưng vượng. Theo sử chép thì đời nhà Minh dân số ở phủ Dương Châu cộng lại được ba mươi bảy vạn năm ngàn suất đinh(đàn ông 16 tuổi trở lên là một suất đinh)Vào hồi đầu xảy ra cuộc chinh chiến giữa nhà Thanh và nhà Minh, thành Dương Châu bị quân Thanh thảm sát. Năm thứ ba đời Thuận Trị nhà Thanh, Dương Châu chỉ còn lại chín nghìn ba trăm hai mươi suất đinh. Đến năm Khang Hy thứ sáu số đinh lại tăng lên đến ba mươi chín vạn bảy nghìn chín trăm người, tức là còn đông hơn cả thời Minh. Thành Dương Châu đã hoàn toàn khôi phục lại sự thịnh vượng ngày trước. Sáng sớm hôm saum các đại tiểu quan viên sắp hàng từ lớn đến nhỏ đến hành viên làm lễ bái kiến quan Khâm sai. Vi Tiểu Bảo ra nghênh tiếp rồi tuyên đọc thánh chỉ. Gã không biết chữ thì còn hiểu sao được trong thượng dụ viết những gì, nhưng gã đã nhờ gia sư dạy cho thuộc lòng, lúc này chỉ việc đọc lại. Trí nhớ của gã rất hay, đọc không trật chữ nào, có điều trong lúc hoang mang gã cầm ngược tờ chỉ dụ, may mà người ngoài không ai phát giác. Đại tiểu quan nghe Hoàng đế xuống chỉ khoan miễn việc đóng góp lương tiền trong ba năm cho các huyện thuộc phủ Dương Châu, lại cứu giúp những cô nhi quả phụ là nạn nhân trong cơn binh lửa hồi khai quốc. Một việc hệ trọng nữa là xây miếu Trung Liệt để dân gian thờ cúng bọn trung thần Sử Khả Đáp. Ai nấy đều tung hô vạn tuế, khấu đầu bái tạ ơn đức bao la của đức Thánh Hoàng. Vi Tiểu Bảo tuyên đọc thánh chỉ xong nói:

- Các vị đại nhân! Khi huynh đệ từ biệt kinh sư lên đường, Hoàng thượng phán bảo rằng Dương Châu là chốn bờ xôi ruộng mật, nhân dân trù phú, nên gần đây việc lại trị có vẻ trễ tràng, đường binh bị không lo chuẩn bị. Ngài ân cần huấn thị cho huynh đệ phải điều tra kỹ càng để chỉnh đốn lại. Chúng ta la phận nô tài đã ăn lộc chúa phải hết đạo trung quân. Đức Hoàng thượng rộng lòng ưu ái trăm họ đất Dương Châu, thì chúng ta làm quan dĩ nhiên cũng phải tận tâm kiệt lực để báo đáp thánh thượng. Văn võ quan viên đều khen phải, nhưng trong lòng không khỏi ngấm ngầm lo sợ. Thực ra câu phủ dụ này Vi Tiểu Bảo được Sách Ngạch Đồ truyền dạy cho.Vi Tiểu Bảo cũng biết muốn ăn của đút cho nhiều thì một là khi đối phương có gì cầu cạnh mình, hai là làm đối phương lo sợ, nên gã quyết một phen để hăm dọa văn võ quan viên đất Dương Châu. Có điều những lời hăm dọa cần phải hời hợt không nặng mà cũng không nhẹ mới là vừa khéo. Ngoài ra ngôn từ lại phải văn nhã cho ra vẻ quan lớn. Dĩ nhiên gã phải thỉnh giáo Sách Nghạch Đồ. Lề lối văn hoa xong rồi là tự nhiên những quan viên địa phương phải kiếm địa điểm khởi công xây dựng miếu Trung Liệt. Đồng thời phải lập danh sách những gia đình chiến nạn

đáng được hưởng khoản phủ tuất cùng là phái người đến các làng mạc ban bố thượng dụ của thánh hoàng khoan miễn đóng góp lương tiền. Bấy nhiêu công việc chẳng phải một sớm một chiều là xong, Vi Tiểu Bảo được rộng thì giờ ở lại đất Dương Châu phồn thịnh hưởng thú an nhàn. Sở dĩ Vua Khang Hy phái gã đi công cán vụ này, một là để gã hoàn hương, hai là để đền đáp gã về những vụ sai phái cực nhọc như lên làm sư ở chùa Thanh Lương và nhân việc đánh đảo Thần Long, gã phải lưu lạc đến nước La Sát xa xôi. Đây la một vụ công cán sung sướng nhất thiên hạ. Mấy hôm sau hết quan tuần phủ thiết yến, đến bố chánh ty, án sát ty cùng các đạo mời mọc. Dĩ nhiên cách nghênh đón, tiệc tùng xa hoa vô kể, bất tất phải nhắc lại. Ngày nào Vi Tiểu Bảo cũng nghĩ đến chuyện vào Lệ Xuân Viện thăm viếng mẫu thân, nhưng gã bận việc thù tạc chưa tìm được lúc nào rảnh rang để tơi đó. Mẫu thân của Khâm sai đại nhân mà là một ả kỹ nữ thành Dương Châu thì nhất định không thể tiết lộ ra được. Gã mất mặt còn là việc nhỏ, làm thương tổn đến thể thống triều đình là việc lớn. Hơn nữa gã làm quan lớn lâu ngày mà không đón mẫu thân đến kinh thành đặng hưởng phú quí mà cứ để bà lưu lạc phong trần là một tội đại nghịch bất hiếu. Giả tỷ quan ngự sử biết vụ này dâng sớ tham hặc thì đức Hoàng thượng cũng khó bề che chở. Gã định bụng chờ ít ngày nữa cho mọi việc ổn định rồi sẽ thay hình đổi dạng lén đến Lệ Xuân Viện coi. Sau đó sẽ sai thân binh đưa mẫu thân về BắcKinh an cư. Công việc cần giữ tuyệt đối bí mật, thần không hay quỉ không biết mới được. Trước kia Vi Tiểu Bảo đã có ý định dời khỏi kinh sư, chỉ còn chờ khi nào gặp chuyện khó khăn là lập tức quất ngựa truy phong trốn chạy. Không ngờ gã làm quan ngày càng lớn, quan càng lớn lòng càng khoan khoái. Bây giờ gã tính đến chuyện đón mẹ lên Bắc Kinh tức là định làm quan lâu dài. Sau mấy hôm, viên quan phủ Dương Châu la Ngô Chí Vinh cũng thiết yến tẩy trần mời quan Khâm sai. Ngô Chí Vinh nghe viên đạo đài nói quan Khâm sai đại nhân đã có ý muốn thiết lập hành viên ở chùa Thiền Trí, hắn liền nghĩ ngay đến cái tinh hoa của ngôi chùa này bất quá là vườn thược dược ở trước cửa. Quan Khâm sai định đặt hành viên ở đây tất la ngài ưa thích thưởng hoa. Hắn còn là con người rất khôn khéo trong việc tiếp đón quan trên, nên mấy bữa trước dựng lên một cái hoa bằng trong vườn hoa thược dược. Hắn mượn những tay thợ khéo lấy nhiều cành tùng mà không bóc vỏ để dựng rạp. Trên cành cây lá vẫn y nguyên như trước. Những bàn ghế cũng dùng gỗ đá thiên nhiên. Trong rạp có trồng đủ thứ hoa lá xinh tươi, lại dùng ống trúc làm đường cho nước chảy róc rách ở xung quanh rạp. Thật là một công trình tuyệt xảo. Những người đến dự yến trong rạp, tưởng chừng mình lạc vào một nơi sơn dã. So với yến tiệc ở nơi hoa đường mỹ lệ, bữa tiệc này có cái phong vị riêng của nó. Ngờ đâu Vi Tiểu Bảo chỉ là con người phàm tục, trong mình tuyệt không có chút cao nhã. Gã vừa tới hoa bằng đã thốt ra ngay một câu:

- Làm sao mà ở đây có nhà rạp? Rồi gã tự trả lời:

- à phải rồi! Nhất định những nhà sư trong chùa định dựng rạp để lập đàn tràng, khai phương phá ngục, rồi cúng cháo thí cô hồn cùng quỉ đói.Ngô Chí Vinh tốn một phen tâm huyết thành ra vô dụng, lại bị chê bai. Hắn không khỏi đỏ mặt, cực kỳ bẽn lẽn. Ngô Chí Vinh còn tưởng Khâm sai đại nhân muốn nói giọng trào phúng. Hắn không tự chủ được cười gượng xin lỗi:

- Ty chức kiến thức hẹp hòi, thành ra cách bố trí nơi đây không được vừa ý đại nhân. Thật tội đáng chết. Vi Tiểu Bảo thấy các tân khách đều đã đứng nghiêm trang chờ đợi. Bọn tuần phủ, bố chánh đều quen biết rồi liền lên tiếng đáp lễ xong vào chỗ ngồi. Ngoài tân khách ra còn có những danh sĩ và những nhà buôn nổi tiếng. Yến tiệc ở Dương Châu thật là xa hoa phiền phí. Trước khi vào tiệc rượu, nguyên trà quả đã đến mấy chục thứ. Vi Tiểu Bảo tuy là người bản thổ cũng không biết hết được. Uống trà một lúc, mặt trời dần dần đã xế về tây. ánh dương quang chiếu vào hàng ngàn cây thược dược trồng ở ngoài hoa bằng khiến cho cảnh sắc càng thêm rực

rỡ, khác nào một bức gấm khổng lồ. Vi Tiểu Bảo càng nhìn thấy thược dược lại bực tức, vì gã nhớ tới ngày xưa mình đã bị nhục về tay bọn sư sãi trong chùa Thiền Trí vì mấy bông hoa này. Gã hận mình chẳng thể nhổ bỏ hết bao nhiêu hoa cho bõ ghét. Gã đang nghĩ cách hạ thủ, bỗng nghe quan tuần phủ cười nói:

- Vi đại nhân! Nghe khẩu âm của đại nhân thi dường như đã có dịp ngài ở giải đất Hoài Dương một thời gian. Thủy thổ Hoài Dương quả là địa linh nhân kiệt, đã sinh bậc hiền tài lại sản xuất nhiều hoa đẹp. Các quan khách chỉ biết quan Khâm sai đại nhân là người Mãn Châu thuộc đạo chính Hoàng Kỳ. Mấy bữa nay họ nghe thanh âm gã giống hệt thổ ngữ ở Dương Châu, nên nhân cơ hội này tâng bốc gã một phen. Vi Tiểu Bảo đang nghĩ tới bọn tăng nhân khả ố chùa Thiền Trí nên buột miệng đáp:

- Nhưng bọn hòa thượng ở Dương Châu lại chẳng ra gì. Quan tuần phủ ngơ ngác không hiểu câu này chỉ trích ai.Quan bố chánh là người học rộng lại khôn ngoan nên nói theo:

- Nhận xét của Vi đại nhân rất đúng. Những nhà sư ở Dương Châu chuyên nghề vụ lợi, nịnh hót quan nha, lấn át kẻ cùng nghèo. Thói quen đã có từ xưa nay. Vi Tiểu Bảo hớn hở vui mừng nói:

- Phải lắm! Đại nhân học nhiều hiểu rộng, chắc còn nhớ trong sách đã chép vụ này? Quan bố chánh cười đáp:

- Thưa đại nhân! Thiên cố sự Vương Bá sa lung há chẳng do đất Dương Châu này mà ra? Vi Tiểu Bảo đã ưa nghe chuyện cổ tích, lại là một truyện có liên quan đến những nhà sư ở Dương Châu, gã không nhịn được hỏi ngay:

- Thiên cố sự về Hoàng Bá tỷ sa lung làm sao? (người Trung Hoa phát âm chữ Vương cũng như chữ Hoàng, chữ Bích như chữ Tỷ) Viên bố chánh đáp:

- Thiên cố sự này ở chùa Thạch Tháp trong thành Dương Châu mà ra. Về đời Kiên Nguyên nhà Đường, chùa Thạch Tháp gọi là Mộc Lan Viện. Thi nhân Vương Bá hồi niên thiếu, gia đình nghèo nàn. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Té ra Vương Bá là nhân danh chứ không phải vải vàng như mình tưởng. Lại nghe viên Bố chánh nói tiếp:

- Vương Bá đến trú ngụ ở Mộc Lan viện. Các nhà sư chùa này cứ đến bữa ăn la khua chuông báo hiệu. Vương Bá nghe tiếng chuông cũng xuống phạn đường ăn cơm. Bọn sư sãi chán ghét y. Có lần họ gọi nhau ăn hết cơm rồi mới đánh chuông báo hiệu. Vương Bá vào đến phạn đường thì các sư sãi đã giải tán, cơm canh hết sạch sành sanh. Vi Tiểu Bảo tức giận vỗ bàn thoá mạ:

- Con mẹ nó! Bọn sư đó thật là khả ố! Viên Bố chánh nói:- Đúng thế. ¡n hết một bữa cơm có chi đáng kể? Lúc ấy Vương Bá trong lòng hổ thẹn liền đề lên vách hai câu thơ: Xà lê ăn hết cơm canh, Rồi mới khua chuông gọi lữ hành Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Xà lê là cái giống gì? Các quan ở với gã ít lâu đã biết gã không đọc sách. Những ngươi thuộc Bát kỳ, công danh phú quí không do chuyện học giỏi mà nên là sự thường. Viên bố chánh đáp:

- Xà lê tức là các nhà sư Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi: Té ra cũng bọn trọc đầu. Rồi sao nữa? Bố chính đáp:

- Sau Vương Bá làm quan lớn và được triều đình phái đến làm quan trấn thủ Dương Châu. Y ghé thăm Mộc Lan viện. Dĩ nhiên bọn hòa thượng phen này nịnh nọt y. Y lại gần coi hai câu thơ ngày trước xem còn hay đã xoá đi mất rồi thì thấy hai câu thơ kia được phủ bằng tấm sa quý màu xanh biếc để khỏi hư hại. Vương Bá trong lòng đầy cảm khái lại viết tiếp hai câu dưới: Ba chục năm qua đầy cát bụi Ngày nay lại đăng phủ sa xanh Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chắc Vương Bá nọc cổ bọn kia ra mà đét cho mỗi tên mấy trượng lớn phải không?Viên bố chánh đáp:

- Vương Bá là kẻ sĩ phong nhã, chỉ đề thêm hai câu thơ mỉa mai như vậy cho là đủ rồi. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Nếu vào tay ta thì khi nào chịu bỏ qua một cách dễ dàng như vậy? Có điều lão gia chẳng biết thơ thẩn gì hết, chỉ biết trát cứt, không thèm đề thơ. Viên bố chánh kể hết thiên cố sự thì gia nhân dẹp bàn trà bày tiệc rượu. Vi Tiểu Bảo thấy Vương Tiến Bảo uống mỗi chung một hớp, hết chung này tới chung kia, ra chiều khoan khoái. Gã động tâm liền hỏi:

- Vương tướng quân! Có phải tướng quân nói cho chiến mã ăn thược dược, chúng sẽ trở nên đặc biệt hùng tráng? Vi Tiểu Bảo vừa hỏi vừa đưa mắt ra hiệu không ngớt. Nhưng Vương Tiến Bảo vẫn chưa hiểu ý gã, ngập ngừng đáp:

- Cái đó... Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Đức Hoàng thượng có loại ngựa nổi danh là Thái câu, lại còn những giống gì gì ở Mông Cổ, ở Tứ Xuyên, ở Vân Nam mà ngài thường ban huấn thị cho chúng ta phải nuôi dưỡng cực kì thận trọng, có đúng thế không? Vương Tiến Bảo cũng biết Vua Khang Hy rất chú ý đến việc nuôi ngựa, liền đáp:

- Dạ! Đại nhân dạy đúng lắm! Vi Tiểu Bảo nói:

- Tướng quân hiểu rõ tính ngựa. Khi ở Bắc Kinh tướng quân đã nhắc tới vụ cho chiến mã ăn hoa thược dược khiến chúng có thể chạy nhanh gấp bội. Hoàng thượng đã quý ngựa như vậy thì chúng ta là phận nô tài dĩ nhiên phải trọng vọng thánh ý. Nếu chúng ta cho nhổ hết những loại thược dược ở đây tải về kinh sư giao cho Ty Xa Giá trong Bộ Binh để nuôi ngựa mà Hoàng thượng biết chuyện này, tất nhiên mặt rồng hớn hở.Quan khách nghe gã nói đều biến sắc lộ vẻ kinh ngạc, bụng bảo dạ:

- Hoa thược dược khiến cho ngựa thêm sức mạnh ư? Sao nay mình mới nghe nói lần đầu? Vương Tiến Bảo chỉ ậm ờ một cách hàm hồ. Hiển nhiên hắn không đồng ý. Có điều hắn không dám công nhiên bài bác thôi. Mình không thể trách hắn được vì quan Khâm sai một điều nhắc tới Hoàng thượng, hai điều nhắc tới Hoàng thượng. Y đội cái trên đầu cái nón to tổ bố của đức Hoàng thượng thì còn ai dám dị nghị? Mọi người thấy hàng ngàn khón thược dược sắp bị phá hủy về tay Vi Tiểu Bảo, làm cho Dương Châu kém vẻ danh thắng, trong lòng không khỏi băn khoăn, tự hỏi:

- Không hiểu vì lẽ gì Vi đại nhân lại thống hận hoa thược dược đến thế? Ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, không dám nói gì. Tri phủ Ngô Chí Vinh lên tiếng:

- Vi đại nhân học vấn uyên bác, khiến cho người ta phải khâm phục. Rễ cây thược dược kêu

bằng xích thược. Trong Bản Thảo Cương Mục nói công dụng của nó làm cho máu huyết lưu thông. Vả lại trong thược dược đã có chữ dược đủ biết cổ nhân dùng nó làm lương dược. Lừa ngựa ăn thược dược máu huyết sẽ lưu thông dễ dàng, tăng thêm sức mạnh, dĩ nhiên dong ruổi như bay. Mai đây đại nhân hồi Kinh, ty chức xin sai người nhổ hết thược dược ở đây để đại nhân đưa về. Các quan nghe Ngô Chí Vinh nói như vậy đều mắng thầm tên tri phủ hèn hạ, vì nịnh hót quan trên mà phá hủy cảnh quan của Dương Châu. Vi Tiểu Bảo vỗ tau cười nói:

- Ngô đại nhân quả là tay làm việc mẫn cán. Hay quá! Hay quá! Ngô Chí Vinh lấy làm đắc ý vội rời chỗ ngồi, bước ra đưa lời thỉnh an rồi nói:

- Đa tạ đại nhân đã ban khen. Quan bố chánh chạy ra vườn ngắt một bông hoa bằng miệng bát rồi trở vào cầm hai tay dâng lên cho Vi Tiểu Bảo và cười nói:

- Xin đại nhân cài bông hoa này lên chóp mũ rồi ty chức xin kể một thiên cố sự để đại nhân nghe.Vi Tiểu Bảo thấy nói lại có một thiên cố sự kiền đón lấy bông hoa ngắm nghía. Những cánh bông thược dược này màu hồng, ngang lưng đều có một đường dây vàng coi rất đẹp. Gã cài bông hoa vào chóp mũ. Viên bố chánh nói tiếp:

- Cung hỷ đại nhân! Bông hoa thược dược này mang tên "Kim đái vi" (đai lưng vàng). Nó là một thứ nổi danh và rất hiếm. Trong cổ thư có câu "Hễ thấy Kim đái vi", ngày sau sẽ làm tể tướng Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Cái đó lấy gì làm chuẩn đích? Viên bố chánh đáp:

- Thiên cố sự này có từ đời Bắc Tống. Khi ấy Hàn Ngụy Công tên gọi là Hàn Cơ làm trấn thủ thành Dương Châu thì trong vườn thược dược ở chùa Thiền Trí đột nhiên có một khám nở bốn bông lớn. Cánh hoa hồng thẫm, lưng đeo đai vàng, tức là thứ Kim đái vi này. Trước kia chưa ai thấy nó nên là giống trân quý, kỳ dị. Bọn thuộc hạ báo lên quan trên. Hàn Ngụy Công liền giá lâm thưởng thức. Ngài rất vui mừng mời thêm ba vị tân khách đến cùng thưởng hoa. Vi Tiểu Bảo liền lấy bông hoa xuống coi lại quả thấy màu hồng óng ánh với màu vàng nên rực rỡ khác thường. Nó khác với trăm hoa ở chỗ có đường dây vàng. Viên bố chánh lại nói tiếp:

- Khi ấy thành Dương Châu có hai nhân vật nổi danh là Vương Khuê và Vương An Thạch. Hai nhân vật này tài học hơn đời. Hàn Ngụy Công nghĩ bụng:

- Hoa có bốn bông mà người lại chỉ có ba, thành ra cái đẹp không được hoàn mỹ, cần mời thêm một vị nữa mới được. Nhưng nghĩ không ra ai xứng đáng. Viên bố chánh ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Hàn Ngụy Công còn đang ngần ngừ, chợt có người tới bái phỏng tên gọi Trần Thăng Chi. Trần Thăng Chi cũng là một danh sĩ. Hàn Ngụy Công mừng rỡ vô cùng! Hôm sau ngài mở đại yến ở trước cửa vườn thược dược. Ngài ngắt bốn bôngKim đái vĩ cho mỗi người cài lên đầu. Thiên cố sự này gọi là "Tứ tướng trâm hoa yến". Ngày sau cả bốn bị này đều làm lên tể tướng. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thế thì thú thật! Nhưng bốn vị nhân huynh kia đều là những nhân vật học rộng tài cao, làm được thơ văn. Tiểu đệ không thể bì kịp. Viên bố chánh đáp:

- Không phải như vậy. Đời Bắc Tống lấy người học thức làm tể tướng. Còn nhà Đại Thanh ta lấy việc ngồi trên lưng ngựa tranh thủ thiên hạ. Đúc Hoàng thượng rất trọng vọng những bậc anh

hùng hảo hán, dũng cảm và lắm mưu trí. Vi Tiểu Bảo nghe nói đến những chữ "anh hùng hảo hán dũng cảm mưu mô" để bình luận nhân tài bất giác trong lòng khoan khoái, lẩm nhẩm gật đầu. Viên bố chánh lại nói tiếp:

- Hàn Ngụy Công được phong làm Ngụy Quốc Công, vụ này khỏi cần nói đến. Vương An Thạch được phong Kinh Quốc Công, Vương Khuê được phong Kỳ Quốc Công. Trần Thăng Chi được phong Tú Quốc Công. Bốn nhân vật này chẳng những đã làm tể tướng mà còn được phong quốc công, người nào cũng rất giàu sang phú quý, hưởng thọ lâu dài. Vi đại nhân nhỏ tuổi lại sớm hiển đạt. Hiện giờ đã được phong đến tước Bá, thăng lên cấp nữa là đến tước Hầu, thăng hai lần nữa liền tới tướng Công. Đại nhân sẽ được phong tước Vương, rồi phong Thân vương cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách đáp:

- Huynh đệ mong được như lời vàng ngọc của quan Bố chánh đại nhân và cầu chúc các vị hiện diện tại đây đều thăng quan phát tài. Các quan khách nhất tề đứng dậy nâng chung rượu lên đồng thanh:

- Cung chúc Vi đại nhân gia quan tấn tước, công hầu vạn đại. Vi Tiểu Bảo cũng đứng lên cùng các quan uống cạn chung rượu. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Viên bố chánh này biết nhiều cố sự khiến ai nghe cũng vui lòng. Y tên họ gì ta quên mất rồi. Lát nữa phải hỏi lại đặng mai đây đề bạt cho y được chỗ tử tế.Giả tỷ kêu y về Bắc Kinh, mình thường thường được nghe y nói chuyện cổ tích, có lẽ còn thú vị hơn cả thầy đồ giảng sách. Viên bố chánh lại nói:

- Sau Hàn Ngụy Công lãnh binh đi trấn thủ Tây Cương. Người Tây Hạ hễ thấy lão nhân gia là sợ hết hồn, không dám đem quân xâm phạm bờ cõi. Người Tây Hạ khi ấy khiếp vía hai vị đại thần nhà Tống, một là Hàn Ngụy Công Hàn Cơ, hai là Văn Chính Công Phạm Trọng Yêm. Vì thế mà thời bấy giờ trong thiên hạ có hai câu ngạn ngữ: "Trong quân có ông Hàn, Tây tặc văn danh sợ hết hồn. Trong quân có họ Phạm, quân giặc nghe danh liền vỡ mật". Sau này Vi đại nhân mà đem binh đi trấn thủ Tây Cương, người ta tất phải nói: "Trong quân có họ Vi, Tây tặc ngó thấy liền quì mọp" Vi Tiểu Bảo rất cao hứng đáp:

- Hai chữ Tây tặc thật là tuyệt diệu! Bình Tây Vương cũng có chữ Tây! Gã nói tới đây chợt nghĩ ra không ổn, bụng bảo dạ:

- Hiện giờ Ngô Tam Quế chưa dấy binh tạo phản thì không thể gọi hắn là Tây tặc được Gã nghĩ vậy liền đổi giọng:

- Bình Tây Vương trấn thủ ở Tây Cương cũng được thái bình vô sự, lập nên công lớn. Ngô Chí Vinh nói ngay:

- Bình Tây Vương trí dũng song toàn, trải qua nhiều lao khổ lập được đại công. Lão nhân gia làm đến Thân Vương, thế tử lại sung ngôi phò mã. Rồi đây Vi đại nhân cũng đại phú quý, thọ sánh non Nam. Nhất định chẳng kém Bình Tây Vương. Vi Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng:

- Con mẹ nó! Quân chó đẻ này lại đem mình so với tên đại Hán gian thì có khác gì hắn chửi mình? Lão con rùa kia chỉ trong ít ngày nữa bất tất phải mất đầu, sao ta lại như lão được?Viên bố chánh hàng ngày dò xét động tĩnh trong triều. Mấy bữa trước y được thám tử cho hay đức Hoàng thượng hạ chỉ dẹp bỏ phiên trấn liền tiên liệu Ngô Tam Quế đến ngày mạt vận. Bây giờ

y lại thấy Vi Tiểu Bảo thay đổi sắc mặt càng hiểu rõ hơn. Y lên tiếng liền:

- Vi đại nhân là một bậc đại thần chính tay Hoàng thượng đề bạt. Ngài là tâm phúc của Hoàng thượng là trụ thạch của triều đình là tôi lương đống của quốc gia. Còn Bình Tây Vương tuy hiện thời là quan cao tước cả nhưng so vơi Vi đại nhân thế nào được? Lời tỷ dụ của Ngô Phủ tôn không đúng đắn. Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vi đại nhân nguyên là dòng dõi Trung vô vương Vi Niết ở Đường triều. Trung võ vương cả phá quân Thổ Phồn bốn mươi tám vạn, oai danh lừng lẫy đất Tây Thùy. Ngày ấy Chu Thử tạo phản phái người đến mời Vi Trung võ vương đồng thời tiến quân. Nhưng Trung Vương một dạ trung trinh vơi Hoàng đế khi nào chịu theo họ Chu làm điều đại nghịch vô đạo? Lập tức ngàu chém sứ giả rồi cất quân giúp triều đình dẹp loạn, lập nên bao công cao muôn thuở. Bản chức coi Vi đại nhân tướng mạo đường đường, phước khí lớn lao không biết đến đâu mà kể. Nhất định Vi đại nhân là phúc trạch của Trung võ vương truyền lại. Vi Tiểu Bảo mỉm cười gật đầu. Thực ra chính gã chẳng hiểu mình ở họ làm gì, vì thấy mẫu thân tên gọi là Vi Xuân Phương, liền theo họ mẹ. Không ngờ họ Vi lại có nhân vật lai lịch lớn quá. Gã thấy viên bố chánh bắt quàng nhân vật lẫy lừng kia vào làm tổ tiên mình, khiến gã được muôn phần rực rỡ vẻ vang, nên gã rất vừa lòng. Gã không dám công nhận mà cũng không phủ nhận. Vi Tiểu Bảo lại nhận thấy trong ngôn ngữ của viên bố chánh còn ngụ ý chê Ngô Tam Quế muốn tạo phản, liền cho y là người tài trí hơn đời, chứ không phải hạng thường. Ngô Chí Vinh bị Bố Chánh bài bác, trong lòng rất khó chịu, nhưng không dám công nhiên xung đột với thượng cấp. Hắn chỉ nói:- Ty chức nghe nói Vi đại nhân là người trong đạo chính Hoàng Kỳ. Hiển nhiên câu này có ý cãi lại Bố Chánh và ngấm ngầm chất vấn:

- Y là người Mãn Châu thì sao lại có liên quan đến Vi Niết đời nhà Đường? Viên bố chánh cũng là tay đáo để liền cười đáp:

- Ngô phủ tôn chỉ biết một chứ không biết hai. Hiện nay Thánh thiên tử trị vì, coi vạn dân trong thiên hạ nhất luật như nhau. Mãn Hán cũng trong một nhà, sao còn phân chia lĩnh vực? Mấy câu này giải thích một cách gượng gạo, nhưng Ngô Chí Vinh cũng không dám tranh biện nữa. Hắn sợ nói nhiều không khéo lại đắc tội với Khâm sai. Hắn liền luôn miệng khen phải. Viên bố chánh lại hỏi:

- Bình Tây Vương là người ở Cao Bưu, phủ Dương Châu chúng ta. Vương gia họ Ngô. Phải chăng Ngô tôn phủ cùng Bình Tây Vương là người một nhà? Ngô Chí Vinh không phải người ở Cao Bưu, lại chẳng liên quan gì đến Ngô Tam Quế, nhưng lúc này quyền thế Ngô Tam Quế chẳng khác gì ông trời con, nên hắn có xu viêm phụ nhiệt, lại cùng họ Ngô, liền đáp:

- Theo thứ tự xếp hàng trong tộc thì ty chức thấp hơn Bình Tây Vương hai bậc. Ty chức kêu Bình Tây Vương bằng tộc tổ Viên bố chánh gật đầu không nói với hắn nữa, quay sang thuyết Vi Tiểu Bảo:

- Vi đại nhân! Loại thược dược Kim đái vi tuy hiện nay không còn hiếm như đời Tống, nhưng ít khi nó nở hoa nhiều thế này. Ty chức nghĩ rằng đúng lúc Vi đại nhân đến thưởng hoa nó mới đua nở thì không phải chuyện ngẫu nhiên, mà nhất định bởi ý trời. Ty chức có chút ý kiến muốn trình bày để đại nhân định đoạt. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Xin lão huynh chỉ giáo. Viên bố chánh nói:

- Khi nào ty chức dám nhận hai chữ chỉ giáo của đại nhân? Rễ cây thược dược ở hàng thuốc nào cũng có. Nếu đại nhân muốn dùng để nuôi ngựa, ty chứcnghĩ rằng những rễ cây ở các tiệm thuốc đã được chế luyện càng thêm hiệu lực. Ty chức sẽ bảo họ cung ứng thật nhiều tải đến kinh sư. Còn như hoa thược dược ở đây, xin đại nhân nghĩ tình nó có công báo hỷ đối với đại nhân mà tạm thời lưu lại được chăng? Sau này Vi đại nhân đeo ấn soái phá giặc lập nên công lớn, được bái tướng phong vương ngang hàng với Hàn Ngụy Công, Vi Trung Võ Vương, lại đến đây thưởng hoa. Khi ấy những bông Kim đái vi tranh nhau đua nởm nghinh tiếp quý nhân, há chẳng là một mỹ sự? Ty chức nghĩ rằng đây là một dịp góp tài liệu cho những nhà văn dựng lên tấn tuồng còn tiếp diễn mãi mãi. Vi Tiểu Bảo khoan khoái vô cùng. Gã hỏi:

- Bố chánh đại nhân bảo những diễn viên sẽ đem tiểu đệ ra đóng tuồng chăng? Viên bố chánh đáp:

- Đúng thế! Dĩ nhiên cần phải một tay kép nhỏ tuổi, hình dung tuấn nhã để đóng vai Vi đại nhân. Còn những người rậm râu, mặt lớn những tên hề đồng bôi mũi trắng sẽ giả làm quan nha đóng vai bọn ty chức. Mọi người nổi lên tràng cười ha hả. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Vở tuồng này sẽ đặt tên là vở gì? Viên bố chánh quay sang nói với tên quan tuần phủ:

- Vụ này phải xin Phủ đài đại nhân đại nhân đặt tên cho mới được! Y thấy quan tuần phủ nãy giờ không len tiếng liền kéo lão vào cuộc cho xôm trò. Quan tuần phủ cười đáp:

- Vi đại nhân sau này tất được phong vương, vậy vở tuồng này kêu bằng "Vi vương trâm hoa" được chăng? Các quan đều tán thành. Thế là Viên bố chánh thuyết vòng quanh một hồi cứu được mấy ngàn bông thược dược thoát khỏi tai nạn.Vi Tiểu Bảo cực kỳ cao hứng nên không nghĩ tới mối thù ngày trước nữa, gã tự nhủ:

- Tể tướng thì lão gia không làm nổi, nhưng mà đại phá Tây tặc mà được phong vương gì đó thì cũng làm chơi. Nếu mình nhổ hết thược dược ở đây e rằng có điều bất lợi.

- ở đây còn nhiều tể tướng quá! Không lẽ bọn này làm nên tể tướng hết? Phủ đài, Phiên ty còn có chút hy vọng, chứ tên Ngô Chí Vinh chó đẻ kia thì chẳng ra trò gì hết. Gã cũng biết rõ viên bố chánh có ý bảo toàn vườn thược dược. Yếu quyết làm quan của gã là đầu xuôi đuôi lọt, cần phải nâng đỡ nhau. Chúng đã tâng bốc gã, gã chẳng thể nhất quyết theo ý mình làm cho bao nhiêu quan viên ở thành Dương Châu đều mất mặt. Gã liền không nhắc tới chuyện thược dược nữa, mỉm cười nói:

- Sau này dù có vở tuồng đó thì chắc chúng ta cũng không được coi đâu. Chi bằng chúng ta cùng nhau nghe hát bây giờ. Các quan đều khen phải. Ngô Chí Vinh đã chuẩn bị đầy đủ, liền truyền lệnh ra. Bỗng nghe ngoài rạp có tiếng bội ngọc leng leng. Tiếp theo mùi hương thoang thoảng bay vào. Vi Tiểu Bảo phấn khởi tinh thần, lẩm bẩm:

- Có mỹ nhân tới rồi! Quả nhiên một mỹ nhân tha thướt tiến vào hoa bằng, hướng về phía Vi Tiểu Bảo hành lễ. Thị cất giọng trong trẻo nói:

- Khâm sai đại nhân cùng các vị đại nhân vinh an vạn phúc. Tiểu nữ tử là Lương Ngọc Kiều xin hầu chầu ca hát. Người đàn bà này lối ngoài ba chục tuổi, ăn mặc rất hoa lệ, nhưng phần nhan sắc cũng tầm thường thôi. Địch sư liền thổi sáo, ả đà cất tiếng hát theo.ả hát hai bài thơ tả cảnh Dương Châu của Đỗ Mục: Núi biếc lô nhô nước chảy quanh Thu tàn cây cỏ cũng điêu linh Nhịp

cầu hai bốn đêm trăng tỏ Người ngọc tiêu thanh gợi mối tình Và một bài nữa là: Lưu lạc Giang Nam đã bấy lâu, Cùng người nhỏ bé ở bên nhau. Mười năm chợt tỉnh Dương Châu mộng, Mang tiếng trăng hoa nghĩ lại rầu Tiếng địch du dương, tiếng ca uyển chuyển nghe rất lọt tai. Vi Tiểu Bảo nhìn người ca kỹ bất giác trong lòng nổi cơn phiền muộn.

Hồi 186 - Tiểu Bảo Trùng Hồi Viện Lệ Xuân

Lương Ngọc Kiều hát xong, một ca kỷ khác tiến vào. Người này lối ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, cử chỉ thuần nhã, giọng ca thánh thót. Gặp những câu khúc chiết vi diệu, tiếng hát càng thanh thoát lên bổng xuống trầm, biến hóa vô cùng. Thị hát khúc "Vọng hải triều" của Tần Quan: Đầy trời ngưu đẩu, một cõi mênh mông sông giáp biển, Dương Châu ao giếng chẳng còn đâu. Hoa nở đầy đường oanh hót líu lo vui dạ khách, mười dặm rèm châu gió thoảng qua. Bài từ ca này ả ca kỹ hát rất hay, nhưng Vi Tiểu Bảo lại cực kỳ chán ngán. Gã không nhịn được, mở miệng ngáp dài. Khúc Vọng hải triều mới hát chưa được phân nửa. Ngô Chí Vinh rất tinh ý biết là Vi Tiểu Bảo không muốn nghe nữa, vội vẫy cho ả ca kỹ dừng lại. Thị thi lễ rồi rút lui. Ngô Chí Vinh tươi cười hỏi:

- Vi đại nhân! Hai ả ca kỹ này đều là danh ca nổi tiếng ở thành Dương Châu. Chúng lại hát toàn khúc mô tả cảnh phồn hoa ở đất Dương Châu. Không hiểu đại nhân nghe thế nào? Nguyên hắn thấy nói Khâm sai đại nhân muốn thiết lập hành viên ở chùa Thiền Trí liền tưởng gã là kẻ sĩ phong nhã, nên đã lựa những khúc hát nổi tiếng về thi từ. Ngờ đâu Vi Tiểu Bảo nghe những khúc hát này chẳng khác đàn gảy tai trâu. Chỗ sở thích của gã phải là một thiếu nữ xinh đẹp, hai là hát những tiểu khúc phong lưu nhàn nhã, ba là tiếng hát phải lẳng lơ phóng đãng. Ngày trước Trần Viên Viên đã có tấm dung nhan đổ nước nghiêng thành, mụ lại vừa hát vừa giải thích, gã mới nghe được hết bài Viên Viên khúc. Bây giờ gã thấy hai ả ca kỹ này nhan sắc tầm thường, vẻ mặt lại ngớ ngẩn. Khúc hát gã chẳng hiểu gì, nên chán quá mà phải ngáp dài. Như vậy cũng đã là lịch sự lắm rồi. Gã nghe Ngô Chí Vinh hỏi vậy liền đáp:

- Cũng được! Cũng được! Nhưng già mất một chút. Những món đồ cũ kỹ không hợp với mùi vị tiểu đệ. Ngô Chí Vinh nói:

- Dạ dạ! Đỗ Mục Chi là người nhà Đường còn Tần Thiếu Du là người nhà Tống. Quả nhiên là những nhân vật quá xưa rồi. Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hiện tại có một bài thơ mới, do thi nhân tân tiến làm ra. Thi nhân này tên gọi Tra Thận Hành, nổi tiếng chưa bao lâu. Y làm thơ tả mùi phong vận của cô gái nhà nông ở Dương Châu. Lời thơ đã mới, tứ thơ còn mới hơn. Y dứt lời liền dơ tay ra hiệu cho kẻ chầu hầu truyền lệnh ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt, lại một ả danh kỹ tiến vào. Vi Tiểu Bảo nói những món hàng cũ kỹ là trỏ vào ả ca kỹ, Ngô Chí Vinh không hiểu lại tưởng gã chê khúc hát xưa quá rồi. Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu Đỗ Mục Chi, Tần Thiếu Du là ai, gã theo Ngô Chí Vinh nói đến những cô gái nhà nông xinh đẹp ở thành Dương Châu, lại khoe những gì mới mẻ thì nghĩ bụng:

- Đã có những cô thôn nữ phong lưu lại mới mẻ ở đất Dương Châu thì ta thử coi xem thế nào cũng chẳng hề gì. ả ca kỹ tiến vào hoa bằng. Vi Tiểu Bảo không ngó đến còn khá, gã vừa trông thấy ả, bất giác lửa giận trong lòng nổi lên, những muốn phát tác ngay.Nguyên ả ca kỹ này tuy chưa tới năm chục tuổi nhưng cũng ngoài bốn mươi, mớn tóc mai đã đốm bạc, trên trán nhiều vết nhăn. Gã thích cặp mắt lớn, thì mắt ả này nhỏ tý hý. Cái miệng cần nhỏ lại thì lại rộng hoác ả ca kỹ ôm lấy cây tỳ bà. Vi Tiểu Bảo ngó thấy càng tức giận hơn, gã lẩm bẩm:

- Con mụ này cũng học đòi làm Trầm Viên Viên ư? Bỗng nghe tiếng đàn nổi lên khác nào ngọc

đổ châu reo. Tiếng hát trong trẻo du dương thật lọt tai: Sông Hoài một giải xanh xanh Ngoài thành ẩn hiện mái gianh mấy nhà Người không the lụa lượt là Quần xanh tha thướt mặn mà kém ai? Tiếng hát đã thanh nhã lại phổ vào tiếng tỳ bà có lúc như nước chảy róc rách, có khi như tiếng nhạc xôn xao. Nhất là câu "Quần xanh tha thướt mặn mà kém ai?", tiếng tỳ bà thoang thoảng như có như không. Các quan đều cảm thấy tinh thần thư thái. Người thì nhắm mắt ngưng thần, người thì gật gù đầu. Tiếng tỳ bà vừa dứt, các quan không nhịn được cất tiếng hoan hô. Quan tuần phủ nói:

- Lời văn đã hay, khúc hát cũng hay, tiếng tỳ bà càng hay hơn nữa. Thật là con người áo vải quần sồi cũng không dấu được vẻ thiên hương quốc sắc, đúng là công phu vào bậc nhất. Vi Tiểu Bảo đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi có biết hát khúc "Thập bát mô" không? Thử hát một khúc nghe chơi. Các quan nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy đều cả kinh thất sắc.ả ca kỹ lại càng tái mặt. Đột nhiên hay hàng lệ châu tầm tã tuôn rơi. Thị trở gót quay ra ngoài. Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Cây đàn tỳ bà rớt xuống đất, ả ca kỹ cũng không lượm lên nữa tiếp tục chạy đi. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Ngươi không biết hát ta cũng không phạt ngươi, hà tất phải sợ hãi như vậy? Thập Bát Mô là những khúc hát vặt cực kỳ dâm đãng. Khúc hát này nói về sờ soạng vào mười tám chỗ trên người đàn bà. Mỗi lần sờ chỗ nào đều có những câu để hình dung chỗ đó. Các quan tuy đều đã nghe qua, nhưng ở nơi thịnh yến thanh nhã này chẳng thể công nhiên nhắc tới được, vì khúc hát này làm điếm nhục quan trâm. ả ca kỹ ôm đàn tỳ bà kia nổi danh Dương Châu đã lâu ngày. Chẳng những thị ngâm thơ rất hay mà còn tự mình làm ra thơ được. Trước nay thị chỉ hát mướn lấy tiền chứ không bán mình. Tiếng tăm thị đồn đại xa gần. Những khách công hầu cùng phú thương ở Dương Châu muốn gặp riêng thị cũng không được. Vi Tiểu Bảo hỏi câu đó là một điều sỉ nhục cho thị. Viên bố chánh khẽ nói:

- Vi đại nhân muốn nghe những khúc hát vặt thì rồi chúng ta sẽ có cơ hội tìm người hát nghe chơi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cả những khúc hát Thập bát mô mà mụ điếm già này cũng không biết hát thì thật là kém quá! Mai mốt tiểu đệ mời đại nhân đến Lệ Xuân Viện ở phường Minh Ngọc chơi. Những con nhỏ bên đó hát nhiều khúc hay lắm. Gã nói câu này ra cửa miệng liền biết ngay có điều không ổn, miệng lẩm bẩm:

- Ta không thể mời y đến Lệ Xuân Viện được. ở Dương Châu rất nhiều kỹ viện: chín viện lớn, chín viện nhỏ. Bất cứ viện nào tới chơi cũng được. Gã vừa cầm chung lên đã cười nói:- Uống rượu đã! Uống rượu đã! Các quan văn nghe Vi Tiểu Bảo nói những điều thô tục ra chiều bẽn lẽn, liền nâng chung rượu lên uống. Họ lờ đi như không nghe tiếng. Các võ tướng trái lại vẻ mặt rất hân hoan. Chúng cảm thấy có chỗ đồng đạo với Khâm sai đại nhân. Giữa lúc ấy, bỗng thấy một tên sai dịch cuối đầu đi ra khỏi hoa bằng. Vi Tiểu Bảo nhìn sau lưng gã rất quen thuộc mà không hiểu là ai? Sau tên sai dịch kia không trở vào hoa bằng nữa rồi gã cũng quên đi. Các quan lại ngồi uống thêm mấy chung rượu. Vi Tiểu Bảo phải ngồi tiếp bọn quan văn rất vô vị lạt lẽo. Gã không được coi tuồng hát bội hay đánh bạc thì chẳng còn gì thú nữa. Trong đầu óc gã chỉ tưởng tượng những khúc Thập bát mô. Gã lẩm bẩm:

- Một ta sờ, hai ta sờ, sờ đến đầu tóc của thư thư... Sau gã không nhẫn nại được nữa, liền đứng dậy nói:

- Tiểu đệ say rượu rồi. Vậy xin cáo từ. Gã chắp tay nhìn quan tuần phủ, quan bố chánh, quan án sát là những vị quan lớn, thi lễ rồi cất bước ra. Các quan đều ra khỏi hoa bằng tiễn chân gã lên kiệu. Vi Tiểu Bảo trở về hành viên dặn bọn thân binh là mình cần nghỉ ngơi, bất luận ai đến nhất thiết đều ngăn lại đừng cho vào. Vi Tiểu Bảo vào phòng thay đồ, mặc quần áo rách rưới. Bộ quần áo này Song Nhi đã ra chợ từ mấy bữa trước mua về xé toạc mấy chỗ lại di xuống đất và bôi dầu mở vào cho lem luốc, hôi hám. Cả mũ giày cho chí sợi dây dóc tóc cũng đều đùng đồ cũ kỹ, rách nát. Gã lại vốc than trong lò bóp vào bát nước để bôi lên mặt cho nhọ nhem. Gã soi gương quả thấy mình giống một thằng nhỏ ở Lệ Xuân Viện. Song Nhi chầu chực cho gã thay quần áo bất giác bật cười hỏi:- Thưa tướng công! Trong vở tuồng "Khâm sai đại nhân Bao Long Đồ cải dạng điều tra" họ cũng ăn mặc thế này hay sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đại khái là như vậy. Có điều Bao Long Đồ nước da đen nhẻm không cần phải trát tro than lên mặt nữa. Song Nhi hỏi:

- Nô tỳ theo tướng công nên chăng? Tướng công đi một mình e xảy chuyện gì bất trắc, không có người bảo vệ. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta đến chỗ này những cô bé xinh đẹp không thể tới được. Gã nói rồi hát ngao:

- Một ta sờ, hai ta sờ, sờ đến khuôn mặt trái xoan của Song Nhi. Gã vừa hát vừa đưa tay ra sờ mặt thị. Song Nhi thẹn đỏ mặt lên cười hì hì, lạng người né tránh. Vi Tiểu Bảo nhét vào bọc một tập ngân phiếu, lại lấy một nắm bạc vụn đem theo. Gã bắt Song Nhi lại khẽ hôn vào má thị một cái rồi chuồn ra cửa sau. Tên thân binh gác cửa quát hỏi:

- Làm gì thế này? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta là con của bà họ Hà và là muội phu của biểu ca. Ta làm gì mặc ta, ngươi hỏi làm chi? Tên thân binh chưng hửng. Hắn còn đang nhẩm tính họ hàng thân thích của đối phương thì Vi Tiểu Bảo đã ra khỏi cửa rồi. Vi Tiểu Bảo thuộc hết đường lớn hẻm nhỏ trong thành Dương Châu, tưởng chừng nhắm mắt cũng không lạc lối. Chẳng bao lâu gã đã tới phường Minh Ngọc ở bờ Tây Hồ. Tai gã nghe văng vẳng tiếng đàn tiếng sáo từ phía trong vọng ra. Tiếng đàn xen lẫn tiếng hátxướng, cười đùa, quát tháo, hợp lại thành khúc nhạc rất lọt tai Vi Tiểu Bảo. Gã tưởng khúc nhạc này còn hay hơn cả khúc Quân Thiều trên thế giới. Bất giác gã khoan khoái vô cùng. Vi Tiểu Bảo đi tới ngoài viện Lệ Xuân thì thấy môn đình vẫn nguyên như trước. Ngày nay so với lúc ra đi năm xưa chẳng có chi khác lạ. Gã chạy lén đến bên viện, mở cánh cửa ngách chuồn vào trong. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới chuyến này mình đi cốt gặp riêng một mình mẫu thân để đưa cho bà tập ngân phiếu, rồi sẽ sai thân binh đưa về Bắc Kinh. Gã cũng tính chuyện thưởng cho từ mụ giầu đến các kỹ nữ cùng kẻ hầu người hạ mỗi tên một hai trăm lạng bạc. Sau khi xử sự một cách rộng rãi sẽ qua bên viện Quỳnh Hoa ở giáp vách để nghe hát và đánh bạc. Gã nhón gót đi tới ngoài phòng của mẫu thân, liếc mắt vào chẳng thấy một ai biết là mẫu thân đang bận tiếp khách. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Con mẹ nó! Không biết thằng ôn nào đang nhân tình với má má để làm bố hờ ta. Gã tiến vào trong phòng thấy chăn đệm trên giường còn y nguyên là những đồ vật ngày trước. Có điều đã cũ hơn và rách hơn nhiều. Gã nghĩ bụng:

- Xem chừng cách làm ăn của má má không còn hưng thịnh nữa, vậy những bố hờ ta cũng không có nhiều. Gã ngảnh đầu sang bên vẫn thấy cái giường nhỏ của gã ngày trước còn để nguyên đó. Trước giường đặt một đôi giày cũ. Chăn đệm trên giường giặt dũ rất sạch sẽ. Vi Tiểu

Bảo tiến lại ngồi xuống giường, thấy tấm áo dài bằng vải xanh của gã gấp vuông vắn để trong góc giường. Trong lòng có điều hối hận, gã tự nhủ:

- Má má vẫn chờ ta trở về. Tổ bà nó! Lão gia ở Bắc Kinh sống một cuộc đời sung sướng mà không biết sai người về đưa tiền cho má má, thì ra lão gia chẳng nhớ gì đến mẹ.Gã nằm ghé xuống trên giường để chờ mẫu thân trở về. Theo qui củ trong kỹ viện thì những khách làng chơi ngủ lại đã có những phòng rộng rãi, cách thiết trần hoa lệ, chăn gấm đệm thuê. Các kỹ nữ có phòng nhỏ cho riêng mình, nhưng những phòng này rất hủ lậu. Những gã kỹ nữ nhỏ tuổi xinh đẹp thì phòng riêng còn khá hơn. Mẫu thân Vi Tiểu Bảo vừa lớn tuổi, rất ít khách hàng, dĩ nhiên chủ chứa đối đãi với bà rẻ rúng hơn nhiều. Gian phòng của mẫu thân Vi Tiểu Bảo sơ sài quá, ván vách rất mỏng. Gã nằm một lúc bỗng nghé sang phòng bên có người lớn tiếng quát mắng. Đúng là tiếng chủ chứa:

- Lão nương mất bao nhiêu tiền bạc mua mi đem về, mà mi nay chối mai chối, không chịu tiếp khách. Hừ hừ!...Thế thì ta mua mi về làm tượng Quan Thế Âm Bồ Tát để thờ phụng mi chăng? Tụi bay đánh nó róc xác ra thử xem nó có còn từ chối được không? Tiếp theo là tiếng roi quật xuống da thịt đen đét, tiếng rên la, tiếng khóc kêu gào, tiếng thoá mạ loạn xạ ngầu. Những thanh âm này Vi Tiểu Bảo đã từng nghe quen từ thuở nhỏ biết ngay là mụ mới mua được cô gái nhỏ tuổi về, bắt cô tiếp khách nhưng cô không chịu nên bị đánh đòn. Đó là chuyện rất tầm thường chẳng có chi là lạ với gã. Cô nào mà không chịu tiếp khách còn phải chịu nhiều đau đớn, nào kim đâm vào móng tay, nào sắt nung áp vào da thịt đều được sử dụng. Trong kỹ viện chẳng thể nào tránh khỏi thứ thanh âm rùng rợn này. Có điều Vi Tiểu Bảo ra đi lâu ngày, bây giờ lại nghe thấy, gã có cảm giác như đang ôn lại những giấc mộng cũ, chứ không nghĩ tới tiểu cô nương kia thật đáng tội nghiệp. Tiểu cô nương rất đổi quật cường. Cô la lớn:

- Ngươi đánh chết ta đi càng hay. Chẳng thà ta chết chứ không chịu tiếp khách. Ta đập đầu tự tử cho ngươi coi. Mụ chủ tiếp tục quát bọn tôi đòi đánh đập mà vị tiểu cô nương thủy chung vẫn không chịu khuất phục.Chúng đánh thêm hai, ba chục roi nữa rồi một tên gia nô nói:

- Bữa nay hãy tạm dừng tay không đánh nữa, để đến mai sẽ liệu. Mụ chủ hằn học nói:

- Khiêng con tiện nhân này ra ngoài kia! Bọn nô tỳ dìu cô bé ra ngoài. Sau một lát chúng trở vào phòng, mụ chủ dặn:

- Con tiện nhân đó dùng cương không được thi phải dùng nhu. Các ngươi cho thị uống Mê xuân tửu. Một tên nô tỳ hỏi:

- Y không chịu uống thì sao? Mụ gắt lên:

- Ngu quá! Ngươi hòa vào canh là được! Tên nô tỳ đáp:

- Dạ dạ! Thất Thư! Kế ấy hay quá! Vi Tiểu Bảo dán mắt vào kẽ vách ngó sang, thấy mụ chủ mở tủ lấy bình rượu rót một chung đưa cho ả nô tỳ và bảo thị:

- Gọi Xuân Phương ra bồi rượu cho hai vị công tử đó. Họ có nhiều tiền lắm đấy. Họ nói là đến viện ta ở trọ để tìm chờ bạn. Những con mòng béo này mà không ưng Xuân Phương thì lát nữa ta sẽ bảo chúng hãy thủng thẳng chờ ta đánh bẫy con tiểu tiện nhân này. Gặp vận may thì lấy của chúng ba bốn trăm lạng bạc chẳng có chi là khó. Nô tỳ cười đáp:

- Cung hỷ Thất Thư được dịp phát tài, tiểu tỳ cũng nhờ phước của Thất Thư để có chút trả nợ

đánh bạc. Mụ chủ mắng thị:- Làm ăn cực nhọc mới kiếm được vài lạng bạc, mà đem cúng vào chỗ ba mươi hai quân bài hết. Vụ này ngươi làm không trôi thì coi chừng ta sẽ xẻo tai ngươi đi đó. Vi Tiểu Bảo biết Mê xuân tửu là một thứ rượu thuốc, hễ ai uống vào là mê chẳng còn biết gì nữa. ở các kỹ viện thường dùng thứ rượu này để làm cho các cô gái không chịu tiếp khách mê đi Ban đầu đac nghe Mê xuân tửu lấy làm kỳ lạ, bây giờ gã hiểu là thứ thuốc mê bỏ vào rượu thì lại thành chuyện tầm thường quá. Gã tự nhủ:

- Bữa nay bố hờ ta là hai tên công tử nhỏ tuổi ư? Hình thù chúng thế nào, ta muốn coi cho biết. Vi Tiểu Bảo rón rén lần mò tới ngoài phòng Cam lộ sảnh. Gã đứng tren cái đôn đá dòm vào. Cam lộ sảnh là căn phòng chuyên để tiếp đãi các khách thương hào phú. Ngày trước gã ở Lệ Xuân Viện mỗi khi có khách đến thưởng thức là gã lại ra đứng trên đôn đá dòm trộm. Chỗ này khen cửa rộng đặc biệt, ở ngoài dòm vào rõ mồn một. Trong nhà, khách ngồi chênh chếch một bên không ngó thấy bóng người ở ngoài. Vi Tiểu Bảo ngày trước đã dòm trộm không biết đến mấy trăm lần mà chưa từng ai bắt gặp. Trong sảnh đường ngọn nến hồng cao thấp sáng trưng Vi Tiểu Bảo nhìn thấy mẫu thân mặt trát một lớp phấn dày, mình mặc tấm áo đoạn màu hồng đẹp nhất. Đầu cài một bông hồng. Mụ đang tươi cười rót rượu mời khách. Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ mẫu thân, bất giác than thầm:

- Má má ta dạo này già đi nhiều, làm nghề này chẳng được bao lâu nữa. Chắc chỉ có hai tên ôn vật kia đui mắt mới kêu người ra bồi tiếp. Má má ta ca những câu hát vặt nghe cũng chẳng bùi tai chút nào. Giả tỷ ta là khách làng chơi và người không phải là má má ta thì có các ba ngàn lạng bạc ta cũng chẳng chịu cho người bồi tiếp. Bỗng nghe mẫu thân cười nói:- Mời hai vị công tử uống chung rượu này. Tiện thiếp xin hát khúc "Tương tư ngũ canh điệu" để hai vị hãm rượu. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm thở dài, lẩm bẩm:

- Đến những câu hát vặt má má cũng không biết mấy. Nếu người chẳng hát khúc "Tương tư ngũ canh điệu" thì lại cho ra khúc "Nhất căn tử chi trực miêu miêu". Cùng lắm đến câu "Nhất bà phiến tử thập thốn chưởng, nhất nhân phiến phong nhị nhân lương". Người làm gái điếm mà cũng chẳng dụng công học nhiều câu hát vặt. Đoạn gã nghĩ tới mình suýt bật cười. Gã tự nhủ:

- Té ra ta không chịu dụng tâm học võ công là tự tính lười biếng của má má truyền lại. Bỗng nghe thanh âm trong trẻo cất lên:

- Không cần đâu! Ba tiếng này vừa lọt vào tai Vi Tiểu Bảo đã khiến gã chấn động tâm can, suýt nữa gã không đứng vững được ở trên thạch đôn. Vi Tiểu Bảo từ từ liếc mắt nhìn vào thấy bàn tay ngọc nhỏ bé đưa ra ngáng chung rượu. Gã ngó theo tay áo lên trên bộ mặt xinh đẹp. Người này ngồi nghiêng, gã chỉ nhìn thấy nửa mặt đã nhận ra là A Kha. Trống ngực đánh thình thình, Vi Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên vừa mừng thầm, cơ hồ không kiềm chế được. Gã tự hỏi:

- Sao A Kha lại tới Dương Châu? Nàng vào Lệ Xuân Viện kêu má má ta bồi rượu là có dụng ý gì? Nàng cải nam trang tới đây sao chẳng kêu ai, lại kêu má má mình? Nhất định nàng nghĩ tới ta rồi. Té ra nàng còn có lương tâm, nhớ tới người chồng đã thành hôn. Ha ha! Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Bữa nay vợ chồng mình đoàn tụ, khi động phòng hoa chúc ta sẽ ôm nàng gọn trong lòng! Vi Tiểu Bảo còn đang khoan khoái với ý nghĩ mê ly thì đột nhiên nghe tiếng đàn ông cất lên:

- Ngô hiền đệ khoan rồi hãy uống cũng được, chúng ta chờ mấy vị bạn hữu người Mông Cổ tới đã.Vi Tiểu Bảo nghe câu này không khỏi ù tai, biết là cơ sự nguy rồi. Gã tưởng chừng trời đất

xoay chuyển, không nhìn thấy gì nữa. Gã phải nhắm mắt một lúc mới trấn tỉnh tâm thần lại được. Gã mở mắt ra coi: chàng thiếu niên ngồi bên A Kha chẳng phải nhị công tử Trịnh Khắc Sảng ở Đài Loan thì còn là ai nữa? Vi Xuân Phương cười hỏi:

- Tiểu tướng công không uống rượu thì đại tướng công uống thêm một chung nữa. Mụ nói rồi rót rượu vào chung cho Trịnh Khắc Sảng. Mụ lại đặt đít ngồi vào lòng hắn. A Kha la lên:

- Ô hay! Ngươi hãy đứng đắn một chút! Vi Xuân Phương cười hỏi:

- ái chà! Tiểu tướng công gương mặt còn non choẹt, chắc chưa quen nhìn thấy cảnh này. Từ nay trở đi hàng ngày tiểu tướng công đến đây chơi, tiện thiếp chỉ lo mai mốt tiểu tướng công còn chê người ta là không đủ vẻ phong tình. Tiểu tướng công ơi! Tiện thiếp kêu một vị tiểu cô nương ra bồi tiếp tiểu tướng công, nên chăng? A Kha gạt đi:

- Không không! Ta không thích. Cô ngồi sang một bên. Vi Xuân Phương cười nói:

- Chao ôi! Tiểu tướng công ăn phải dấm chua rồi. Phải chăng tiểu tướng công bực mình vì tiện thiếp không bồi tiếp tiểu tướng công? Mụ vừa nói vừa đứng lên, toan ghé đít ngồi vào lòng A Kha. Vi Tiểu Bảo thấy thế vừa tức giận vừa buồn cười, nghĩ bụng:

- Trong thiên hạ sao lắm chuyện kì? Cô vợ mình lại đến ở má má mình.Bỗng thấy A Kha đưa tay đẩy mạnh một cái. Vi Xuân Phương đứng không vững, ngã ngồi xuống đất. Vi Tiểu Bảo tức giận lẩm bẩm:

- Con điếm non kia! Mi đẩy té mẹ chồng. Thật là vô pháp vô thiên. Vi Xuân Phương vẫn không nổi nóng, cười hì hì đứng lên hỏi:

- Tiểu tướng công không chịu, vậy sang ngồi vào lòng tiện thiếp được không? A Kha sẵng giọng đáp:

- Không được! Cô quay sang nhìn Trịnh Khắc Sảng nói:

- Tiểu đệ muốn đi đây. Sao không tìm chỗ nào hội diện, mà cứ nhất định chỗ này? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Anh em đã hẹn nhau tới đây, chưa gặp mặt thì không đi được. Tiểu huynh không ngờ trong này lắm chuyện thối tha. Gã quay sang Vi Xuân Phương:

- Này này! Cô hãy nghiêm chỉnh một chút.

Hồi 187 - Mẹ Ngủ Say Con Dấu Xiên Y

Vi Tiểu Bảo càng nghĩ càng giận, mắng thầm:

- Ngày trước ở trên sông Liễu Giang thuộc tỉnh Quảng Tây, mi năn nỉ lão gia buông tha cái mạng chó má. Mi đã tuyên lời trọng thệ chẳng bao giờ dám nói với ta nữa lời. Thế ma bữa nay ngươi cùng đi với nàng đến chim má má ta. Mi trêu cợt má má ta chẳng kể làm chi, nhưng còn nói với vợ ta không biết mấy ngàn mấy vạn câu rồi. Hôm ấy lão gia không xẻo lưỡi mi đi quả là thất sách. Vi Xuân Phương phấn khởi tinh thần giang tay ra ôm cổ Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng đẩu mụ ra nói:

- Cô hãy ra ngoài kia để anh em ta nói chuyện với nhau. Khi nào kêu cô hãy vào. Vi Xuân Phương không sao được đành lui ra khỏi sảnh đường. Trịnh Khắc Sảng khẽ nói:

- Kha muội! Không nín nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Vậy muốn thành đại sự chúng ta cần nhẫn nại một chút! A Kha hỏi:

- Anh chàng Cát Nhĩ Đan vương tủ chẳng phải la hảo nhân. Sao hắn lại hẹn chúng ta đến đây tụ hội? Vi Tiểu Bảo nghe đến năm chữ "Cát Nhĩ Đan vương tử" không khỏi lẩm bẩm:

- Quân khốn kiếp Mông Cổ cũng đến đây. Hay lắm! Hay lắm! Chắc bọn chúng bàn mưu tạo phản. Lão gia điều binh khiển tướng, quăng một mẻ lưới bắt cho kì hết. Lại nghe Trịnh Khắc Sảng nói:

- Mấy bữa nay thành Dương Châu họ kiểm sát gắt gao. Trong các lữ điếm, khách sạn, nếu không phải khách quen tất bị bọn nha dịch hỏi lui hỏi tới. Bất hạnh bọn mình để lộ hình tích thì nguy hiểm vô cùng! Chỉ có các kỹ viện là bọn công sai không đến rắc rối. Chúng ta ở trọ ở đây yên ổn hơn nhiều. Ta cùng muội muội thì không sao nhưng bọn Cát Nhĩ Đan vương tử toàn là người Mông Cổ, khiến cho bọn chúng rất dễ để ý. Hắn ngừng lại một chút rồi nói:

- Hơn nữa Kha muội đẹp như thiên tiên. Nếu ở khách sạn tất hết thẩy mọi người ở Dương Châu kéo đến coi mặt. Chẳng sớm thì muộn tất cũng xảy ra chuyện lôi thôi. A Kha cười nụ đáp:

- Tiểu muội không muốn ca ca lẻm mép nịnh đầm. Trịnh Khắc Sảng giang tay trái ôm lấy vai cô và khẽ hôn vào khoé mắt cô. Hắn cười nói:

- Sao Kha muội lại bảo ta lẻm mép nịnh đầm? Chắc là trên thiên cung cũng có người xinh đẹp la Kha muội, khiến cho những ông Lữ Thuần Dương, Thiết Lý Quải gì đó không xuống phàm trần nữa. Các vị thần tiên ở lại trên đời để mà ngắm nhìn món bửu bối của ta. A Kha bật tiếng cười khúc khích cúi đầu xuống, nhưng chắc cô nghe hắn nịnh hót trong lòng cũng khoan khoái. Vi Tiểu Bảo lửa giận ngất trời cơ hồ không kiềm chế nổi. Gã đưa tay sờ vào chuôi dao trủy thủ muốn xông vào đâm chết tình địch, nhưng gã tự nhủ:

- Thằng lỏi này võ công cao cường hơn ta, A Kha lại về phe với hắn. Ta mà xong vào thì đôi gian phu dâm phụ này nhất định mưu sát thân phu. Muốn làm hạng người nào trong thiên hạ cũng được, nhưng ta quyết không làm Võ Đại Lang(anh trai Võ Tòng trong chuyện Thủy Hữ bị vọ cùng gian phu giết chết). Gã cố nén giận, nhắm mắt lại không nhìn đến đôi trai gái trong

phòng âu yếm nhau nữa. Lại nghe A Kha cất tiếng nõn nà:

- Ca ca ơi! Vụ này... Vi Tiểu Bảo lại tức ói máu, lẩm bẩm thóa mạ:- Con mẹ nó! Quân mặt dầy! Leo lẻo cái mồm gọi một điều ca ca hai điều ca ca mà không biết thẹn. Nửa câu dưới A Kha nói rất khẽ, Vi Tiểu Bảo không nghe rõ. Trịnh Khắc Sảng lại lên tiếng:

- Hắn ở ngoài ánh sáng mà chúng ta ở trong bóng tối. Bọn thủ hạ của Cát Nhĩ Đan đều là những tay võ sĩ rất lợi hại. Kha muội hãy trông vào ta. Chuyến này thế nào chúng ta cũng đâm thủng ruột hắn. A Kha nói:

- Thằng cha đó khinh người thái quá! Mối thù này mà không trả được thì tiểu muội suốt đời căm tức. Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ca ca cũng biết đó. Tiểu muội không muốn nhìn nhận gia gia, nhưng vì lão nhân gia nhận lời báo thù cho tiểu muội, đã phái mười sáu tay cao thủ võ công cùng đi với tiểu muội. Vì thế tiểu muội nhìn nhận lão nhân gia. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Ai đã đắc tội với cô? Cô muốn báo thù sao không bảo với chồng cô một tiếng? Chồng cô làm việc gì chẳng được mà lại phải nhìn nhận tên Hán gian Ngô Tam Quế làm gia gia? Lại nghe Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Muốn giết chết hắn thì chẳng khó gì, nhưng bọn quan binh Thát Đát đề phòng rất nghiêm mật. Giết hắn rồi muốn rút lui một cách bình yên thật không phải chuyện dễ dàng. Chúng ta cần thương nghị để tìm kế hoạch vạn toàn rồi sẽ hạ thủ. A Kha nói:

- Gia gia hứa lời với tiểu muội. Lão nhân gia định dấy binh tấn công bọn Thát Đát, mà hắn là người làm trở ngại rất lớn cho công cuộc này. Lão nhân gia dặn đi dặn lại tiểu muội đừng nói cho má má hay, nên tiểu muội mới đoán lão nhân gia còn có tư tâm.Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Kha muội đã nói chuyện cho má má biết chưa? A Kha lắc đầu đáp:

- Không có đâu! Vụ này càng được giữ kín càng hay. Không chừng má má mà biết rõ cơ mưu, người sẽ tìm cách cản trở. Khi ấy tiểu muội cưỡng lời má má là không phải đạo. Chi bằng tiểu muội không nói cho má má hay là xong. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Cô này định giết ai? Sao người đó lại làm cản trở cuộc hưng binh tạo phản của Ngô Tam Quế? Lại nghe Trịnh Khắc Sảng nói:

- Mấy bữa nay dò xét tình hình xuất nhập của hắn thì cách phòng vệ thực là nghiêm mật, muốn đến gần hắn rất khó khăn. Ta nghĩ lui nghĩ tới thì thằng cha đó là phường hiếu sắc, nếu được người trá hình ca kỹ ở Dương Châu mới có thể kề cận hắn được. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Phường hiếu sắc ư? Phải chăng hắn trỏ vào Phủ đài hay là quan Đề đốc? A Kha nhõng nhẽo đáp:

- Chỉ có tiểu muội cùng sư tỷ là trá hình được, nhưng giả làm hạng đàn bà đê tiện này, tiểu muội không chịu đâu.

- Vậy thì tìm cách hạ độc. Ta bỏ tiền ra mua chuộc bọn nhà bếp để chúng pha độc dược vào rượu cho hắn uống. A Kha hậm hực đáp:

- Đánh thuốc độc cho hắn chết thì tiểu muội không hả lòng căm tức. Tiểu muội muốn vặn trật tay hắn, nhất là xẻo cái đầu lưỡi để trừng trị hắn về tội đã buông lời hỗn xược với chúng ta. Tên tiểu quỉ đó... tiểu muội căm hận vô cùng. Vi Tiểu Bảo nghe tới đây đầu óc choáng voáng cơ hồ ngất đi. Miệng gã không ngớt lẩm bẩm:

- Té ra con dâm phụ này định mưu sát thân phu.Gã đã biết A Kha một lòng một dạ chung tình với Trịnh Khắc Sảng có điều không ngờ cô căm hận gã đến thế! Gã tự hỏi:

- Ta có điều gì đắc tội với thị đâu? Mối hoài nghi của Vi Tiểu Bảo liền được giải thích ngay. Gã nghe Trịnh Khắc Sảng nói:

- Kha muội! Thằng lỏi đó say mê Kha muội đến điên đảo thần hồn. Thủy chung chẳng bao giờ hắn dám mảy may đắc tội với Kha muội. Ta biết rõ Kha muội muốn giết chết hắn thực ra là để rửa hận cho ta. Mối tình tha thiết của Kha muội vĩnh viễn không lúc nào ta quên được. Ta chẳng biết làm cách gì để đền đáp cho khỏi phụ mối ân tình này. A Kha cất giọng ôn nhu đáp:

- Hắn khinh khi tiểu muội mười phần cũng không đáng hận bằng hắn làm nhục ca ca một phần. Dù cho hắn đánh đập hay chửi mắng tiểu muội đến thế nào, thì tiểu muội cũng vì nể mặt sư phụ mà bỏ qua được. Nhưng hắn đối với ca ca cực kì vô lễ, mấy lần sau lại càng hỗn xược. Hễ tiểu muội nghĩ đến là lại hận mình chẳng thể băm vằm hắn ra làm muôn đoạn ngay tức khắc. Trịnh Khắc Sảng đắm đuối nhìn A Kha hỏi:

- Kha muội ơi! Bây giờ ta muốn đền đáp Kha muội ngay được không? Rồi hắn quàng tay ôm lấy A Kha khiến cô bẽn lẽn chúi đầu vào lòng hắn. Vi Tiểu Bảo trong lòng rối loạn không biết làm thế nào? Đột nhiên đầu hắn bị giật ngửa về phía sau. Có người cầm lấy bím tóc gã mà kéo. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, thì tai gã cũng bị người nắm lấy. Gã toan cất tiếng hỏi thì một thanh âm rất quen thuộc nói khẽ vào tai:

- Thằng chó con này! Hãy đi theo ta! Câu "thằng chó con này" bình sinh gã nghe được không biết đến mấy trăm ngàn lần rồi. Gã không ngần ngại gì nữa, ríu ríu đi ngay.- Bàn tay lôi bím tóc và thủ pháo kéo vai Vi Tiểu Bảo rất đỗi quen thuộc khiến gã vừa phát giác đã nhận ra người đó chính là Vi Xuân Phương, mẫu thân mình. Hai người vào phòng, Vi Xuân Phương đóng cửa lại rồi buông bím tóc và tai Vi Tiểu Bảo ra. Vi Tiểu Bảo la gọi:

- Má má! Hài nhi... hài nhi đã về đây! Vi Xuân Phương ngưng thần nhìn gã hồi lâu rồi đột nhiên ôm gã vào lòng mà khóc nức nở. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Hài nhi về thăm má má, sao má má lại khóc? Vi Xuân Phương nghẹn ngào nói:

- Thằng chó con này! Mày đi chết đâu lâu thế? Ta tìm kiếm khắp nội thành ngoại phủ Dương Châu mà chẳng thấy đâu. Ta cầu thần bái Phật chẳng biết bao nhiêu lần, dập đầu không biết bao nhiêu phen. Tiểu Bảo ngoan ngoãn của ta ơi! Nay con lại về bên má má ư? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hài nhi không còn là đứa con nít, vậy có đi đây đó chơi bời, má má bất tất phải quan tâm. Vi Xuân Phương nước mắt đầm đìa. Dưới ánh đèn sáng, mụ thấy cậu con người cao hơn trước, thân thể cũng to lớn hơn nhiều, mụ rất hoan hỷ trong lòng, nhưng vì cảm xúc quá độ không cầm được giọt lệ, lại khóc sướt mướt. Mụ vừa khóc vừa hỏi:

- Thằng chó con này! Mi có đi đâu rong chơi thì cũng phải bảo má má một tiếng chứ? Mi bỏ cửa

bỏ nhà ra đi bất lâu, nay mới vác mặt trở về. Ta phải cho mi ăn một bữa lươn mới được. Thằng chó con còn chưa biết là ta ghê gớm ư? Cho ăn lươn tức là dùng roi vọt đánh vào cho đít nổi lằn lên.Vi Tiểu Bảo lâu nay không ăn lươn, nghe mụ nói vậy không nhịn được phải phì cười. Vi Xuân Phương cũng cười theo. Mụ rút khăn tay lau những vết lem luốc trên mặt Vi Tiểu Bảo. Mụ lau mấy cái rồi cúi đầu nhìn xuống thấy tấm áo đoạn mới của mình vạt trước có nước mắt làm cho hoen ố, lại thêm vết tro than ở mặt Vi Tiểu Bảo dính vào làm cho dơ bẩn. Bất giác mụ xót ruột giơ tay lên tát một cái thật mạnh vào má Vi Tiểu Bảo. Mụ vừa tát vừa mắng:

- Đây là tấm áo mới của ta may vào dịp Tết năm ngoái. Ta chưa xỏ tay được mấy lần mà thằng chó con về đây làm hại ta. áo dơ bẩn thế này, ta lấy gì mặc để tiếp khách? Vi Tiểu Bảo thấy mẫu thân thương tiếc tấm áo mới, bà nổi giận đùng đùng, mặt đỏ lên trông phát khiếp. Gã liền cười nói:

- Má má ơi! Vẻn vẹn chỉ có một tấm áo có chi đáng kể mà má má phải đau xót? Để sáng mai hài nhu đi may cho má má cả trăm bộ áo mới mà bộ nào cũng đẹp gấp mười cái này. Vi Xuân Phương tức giận hỏi:

- Thằng chó con đừng ba hoa khoác lác. Mi có bản lãnh đếch gì mà nói láo? Coi cái thớ mi mà ra ngoài phát tài được, chẳng là lạ lắm ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hài nhi chẳng làm gì mà phát tài, nhưng đánh bạc gặp hồi vận đỏ được một món. Vi Xuân Phương biết con mình quen thói cờ bạc gian lận, nên nghe gã nói vậy cũng tin được vài phần. Bà nắm tay gã giục:

- Đưa đây! Mi còn để trong người thì chỉ một lúc nữa là lại hết sạch. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chuyến này hài nhi được nhiều lắm, phung phí bao nhiêu cũng không hết.Vi Xuân Phương lại vung tay lên đánh gã một cái bạt tai. Vi Tiểu Bảo cúi đầu né tránh, miệng lẩm bẩm:

- Thấy người là đánh. Bắc có công chúa, Nam có lão nương. Gã thò tay vào bọc toan rút ngân phiếu ra thì bên ngoài có người hô hoán.

- Xuân Phương! Khách đang kêu ngươi đó! Ra mau đi! Vi Xuân Phương đáp:

- Được rồi! Bà đến trước bàn phấn soi gương trát lại chút phấn, vừa vội vã chải áo vừa bảo Vi Tiểu Bảo:

- Ngươi hãy nằm trương xác ở đây chờ lão nương. Lão nương sẽ về ngay để hỏi chuyện. Ngươi... ngươi đừng bỏ đi đâu. Vi Tiểu Bảo thấy khóe mắt mẫu thân lộ vẻ lo âu, sợ gã bỏ đi mất, liền cười đáp:

- Má má cứ yên tâm, hài nhi không đi đâu cả. Vi Xuân Phương mắng yêu một câu "Thằng chó con". Bà lộ vẻ vui mừng hối hả đi ra. Vi Tiểu Bảo kéo chăn trên giường đắp. Gã vừa nằm một lát thấy Vi Xuân Phương trở vào, tay cầm hồ rượu. Vi Xuân Phương thấy con vẫn nằm yên trên giường mới yên lòng, lại trở gót ra ngay. Vi Tiểu Bảo biết Trịnh Khắc Sảng kêu y thêm rượu. Đột nhiên gã động tâm cất tiếng hỏi:

- Má má! Có phải khách kêu má má lấy thêm rượu không? Vi Xuân Phương đáp:

- Phải rồi! Thằng chó con cứ nằm yên đó. Lát nữa má lấy đồ ăn đem vào cho. Vi Tiểu Bảo vội

nói:

- Má má lấy nhiều rượu cho hài nhi uống vài tợpVi Xuân Phương lại mắng con:

- Đồ tiểu quỉ! Còn ranh con đã đòi uống rượu? Bà vừa nói vừa cầm hồ rượu đi. Vi Tiểu Bảo vội nhìn qua vách ván thấy phòng bên kia chẳng có ai. Gã liền chạy ra cửa phòng vào đó, mở tủ lấy bình "Mê xuân tửu" của mụ chủ rồi chạy về phòng mình. Gã mở nắp bình dấu trong chăn, bụng bảo dạ:

- Quân lộn giống Trịnh Khắc Sảng định bỏ thuốc độc vào rượu cho lão gia uống. Đã thế thì bữa nay lão gia hạ thủ trước cho biết tay. Chẳng bao lâu Vi Xuân Phương cầm một hồ rượu đầy chạy vào phòng nói:

- Muốn uống vài tợp thì uống đi! Vi Tiểu Bảo nằm trên giường đón lấy hồ rượu ngồi dậy uống một tợp. Vi Xuân Phương thấy cậu con uống trộm rượu của khách làng chơi, bà không khỏi lộ vẻ tội nghiệp cho gã. Vi Tiểu Bảo nói:

- Má má ơi! Trên mặt má má có vết nhọ rất lớn. Vi Xuân Phương liền chạy lại trước gương soi. Vi Tiểu Bảo cầm hồ rượu chui vào trong chăn để pha nửa bình Mê xuân tửu vào. Vi Xuân Phương soi gương ngó thấy mặt mình vẫn sạch trơn, chẳng có vết tro than gì hết liền biết ngay là cậu con đánh lừa cho mình quay đi chỗ khách đặng gã uống lén vài tợp lớn. Bà xoay mình lại vừa đoạt bình rượu vừa mắng Vi Tiểu Bảo:

- Thằng quỉ con trong bụng lão nương chui ra mà còn lừa được cả ta. Hừ! Trước kia ngươi không biết uống rượu, mới ra ngoài đua đòi ít ngày đã học được hết mọi thói xấu. Vi Tiểu Bảo nói:- Má má ơi! Vị tiểu tướng công đó tính nết cáu kỉnh. Má má phải nói sao cho hắn uống thêm mấy chung để hắn say khướt không nói gì được nữa, rồi má má hãy gạ đại tướng công mà lấy tiền thì dễ dàng hơn. Vi Xuân Phương đáp:

- Đây là nghề làm ăn của lão nương. Cái trò này lão nương còn lạ lắm hay sao mà ngươi phải chỉ giáo? Tuy bà nói vậy nhưng trong bụng cũng cho là cậu con nói phải. Bà tự nhủ:

- Thằng chó con về nhà là một việc đáng mừng rất lớn. Ta cầu cho những thằng ôn vật kia đừng bắt ta bồi tiếp suốt đêm, để lão nương còn về phòng trò chuyện với gã. Vi Tiểu Bảo nằm trên giường có lúc phẫn nộ, có lúc lại đắc ý nghĩ thầm:

- Lão gia thật là người có phúc tướng. Thằng giặc thối tha họ Trịnh kia kiếm nơi nào chẳng kiếm, lại dẫn xác vào đây định làm cha hờ của lão gia. Bữa nay ta phải chém hắn một đao rồi dùng hoá thi phấn làm cho tan xác. Vi Tiểu Bảo tiếp tục ngẫm nghĩ:

- Bôi hoá thi phấn vào chỗ vết thương của Trịnh Khắc Sảng rồi chẳng mấy chốc xác hắn biến thành một vũng nước vàng. A Kha tỉnh dậy trông thấy tông tích ca ca chẳng hiểu hắn bỏ đi đâu. Dù thị có nghĩ vỡ đầu ra cũng không đoán được vụ này. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp! Thị la gọi mấy tiếng "ca ca" rồi cũng thôi chứ làm gì? Gã nghĩ tới đây trong lòng cao hứng lại bò dậy lần đến phía ngoài Cam lộ sảnh dòm vào thì thấy Trịnh Khắc Sảng vừa uống cạn một chung rượu. Còn A Kha nâng chung nhấp từng chút một. Vi Tiểu Bảo cả mừng. Gã thấy mẫu thân cầm hồ rót rượu vào chung cho Trịnh Khắc Sảng thì hắn xua tay giục:

- Ra đi! Ra đi! Không cần cô chầy chực ở đây nữa.Vi Xuân Phương dạ một tiếng, đặt bình rượu

xuống. Tay bà cầm một đĩa giò heo lấy tay áo che đi. Vi Tiểu Bảo cả mừng lẩm bẩm:

- Thế là ta được ăn giò heo rồi. Gã hối hã chạy về phòng. Chẳng bao lâu Vi Xuân Phương cầm đĩa giò heo tiến vào cười nói:

- Thằng chó con kia! Mày đi chết rấp ở bên ngoài làm gì có những thứ này mà ăn? Bà cười hì hì ngồi xuống giường, ngó cậu con ăn thịt ra vẻ ngon lành, bà cảm thấy sung sướng hơn là chính mình được ăn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Má má! Má má không uống rượu ư? Vi Xuân Phương đáp:

- Ta đã uống trước mấy chung rồi, bây giờ uống nữa sợ say để mày lại chuồn mất. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Không làm cho má má say ly bì thì mình không làm được việc. Gã liền nói:

- Má má! Lâu nay hài nhi không được ngủ với má má. Đêm nay má đừng ra bồi tiếp mấy thằng ôn đó, ở nhà với hài nhi. Vi Xuân Phương cả mừng, cậu con bà quyến luyến bà như vậy là hồi gã mới chừng 7, 8 tuổi. Bà cho là gã lưu lạc bên ngoài bị cực khổ nhiều mới nhớ tới sự ấm cúng được kề cận mẫu thân. Bất giác bà hoan hỷ cười nói:

- Đêm nay má má ngủ với thằng chó con Tiểu Bảo Vi Tiểu Bảo nói:

- Hài nhi ra ngoài mà lúc nào cũng nhớ tới má má. Má má lại đây để hài nhi cởi xiêm y cho.Cách nịnh hót của Vi Tiểu Bảo đối với Hoàng đế, Giáo chủ, công chúa, sư phụ cực kỳ hiệu ngiệm, bây giờ gã đưa ra đối phó với mẫu thân dĩ nhiên càng thu nhiều kết quả. Vi Xuân Phương thường thường phải bồi tiếp khách làng chơi. Tay bọn đàn ông sờ lên mình bà, bà coi trơ như đá gỗ, nhưng bàn tay của cậu con thò vào cởi khuy áo mình, bất giác toàn thân bà nhủn ra, bà nổi lên tràng cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo cởi áo cho mẫu thân rồi toan lần cởi dây lưng. Vi Xuân Phương ồ lên một tiếng khẽ đập vào tay gã một cái, cười nói:

- Để ta tự cởi lấy. Đột nhiên bà cảm thấy thẹn thùng liền chui vào trong chăn để cởi quần. Cởi rồi bà cầm quần bỏ lên trên trốc đống chăn. Vi Tiểu Bảo sờ lấy hai đĩnh bạc ba chục lạng nhét vào trong tay mẫu thân nói:

- Má má ơi! Cái này hài nhi biếu má má đấy. Vi Xuân Phương mừng quá đến chảy nước mắt ra nói:

- Má má... cất giữ chờ...mấy năm nữa lấy vợ cho ngươi Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Mình lấy vợ rồi còn gì? Gã thổi tắt đèn đi và giục mẫu thân:

- Má má ngủ lẹ đi! Hài nhi chờ má má ngủ rồi mới ngủ sau. Vi Xuân Phương vừa cười vừa mắng yêu:

- Thằng chó con! Ngươi thật là lắm trò! Rồi bà nhắm mắt lại. Vi Xuân Phương bận bã suốt ngày lại uống mấy chung rượu. Bà thấy con về càng mừng vui khôn xiết. Trong lòng thư thái, chẳng mấy chốc đã đi vào giấc ngủ.Vi Tiểu Bảo nghe tiếng ngáy đều liền lén rón rén bước xuống tiến ra cửa. Bỗng gã động tâm lại quay vào cầm xiêm y của mẫu thân liệng lên đỉnh màn. Gã nghĩ bụng:

- Lát nữa má má có hồi tỉnh nhưng không có quần áo mặc là chẳng thể chạy đi bắt ta. Gã đến bên ngoài Cam lộ sảnh dòm vào thấy Trịnh Khắc Sảng nằm ngửa trên ghế, còn A Kha ngồi gục xuống bàn. Cả hai đều không cử động. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ khôn cùng! Gã đứng chờ một chút vẫn chẳng thấy hai người có động tĩnh gì liền lẻn vào phòng, xoay tay toan đóng cửa. Nhưng gã lại nghĩ:

- Ta không nên đóng cửa vội. Nếu thằng lỏi kia giả vờ thì ta hết đường tháo chạy Gã nghĩ vậy chỉ khép hờ, rồi thò tay vào ống giày rút dao trủy thủ ra cầm tay, bước lại gần. Gã đưa tay ra đẩy Trịnh Khắc Sảng thấy hắn vẫn không nhúch nhích, mới tin chắc là gã hôn mê bất tỉnh. Gã lại đẩy A Kha. Cô chỉ ú ớ mấy tiếng chứ không ngồi dậy. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Thị uống ít rượu quá, e rằng chẳng bao lâu sẽ tỉnh lại thì thật nguy hiểm cho ta. Gã cài dao vào ống giày, dựng cô dậy. A Kha hai mắt nhắm cày cạy, miệng ú ớ:

- Ca ca! Tiểu muội không thể uống được nữa rồi. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Hảo muội muội! Ráng uống chung này đi! Gã rót rượu đầy vào chung, tay trái cạy miệng cô ra rồi dốc rượu vào.

Hồi 188 - Trên Đời Được Mấy Anh Hùng Chặt Tay?

Vi Tiểu Bảo đổ Mê xuân tửu vào miệng A Kha, thấy cô hồ đồ nuốt xuống hết, gã lẩm bẩm:

- Lão gia đã cùng cô làm lễ bái thiên địa lại không chịu động phòng hoa chúc, mà lần đến làm gái điếm ở Lệ Xuân Viện để lão gia làm làng chơi chim chuột nhau. Thật là hèn hạ. A Kha vốn là người rất xin đẹp. Bây giờ cô say rượu, vẻ kiều diễm càng lồ lộ dưới ánh đèn. Vi Tiểu Bảo rạo rực trong lòng, chẳng còn đầu óc nào nghĩ tới chuyện hạ sát Trịnh Khắc Sảng. Gã ôm ngang lưng A Kha chạy vào trong gian phòng lớn bên cạnh Cam lộ sảnh. Căn phòng này dùng để tiếp khách ngủ đêm ở Lệ Xuân Viện. Trong phòng có kê một cái giường lớn rộng đến sáu thước. Trên giường đầy đủ chăn thuê đệm gấm cực kỳ hoa lệ. Vi Tiểu Bảo khẽ đặt A Kha xuống giường. Gã trở ra nhà khách sảnh lấy cây đèn nến vào đặt xuống bàn cạnh đầu giường. Gã thấy A Kha sắc mặt hồng hào, bất giác trái tim đập loạn lên. Gã cuối xuống cởi trường bào cô cho lộ tấm áo lót mình màu biếc lợt. Vi Tiểu Bảo thò tay toan cởi khuya áo lót mình thì đột nhiên nghe phía sau có tiếng bước chân vang lên. Một người hùng hục xông vào. Vi Tiểu Bảo toan quay đầu nhìn lại thì thấy bím tóc bi riết chặt. Trái tai cũng đau nhói lên. Gã lại bị Vi Xuân Phương túm được rồi. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Má má! Buông hài nhi ra, lẹ lên! Vi Xuân Phương thoá mạ:

- Thằng nhãi con khốn kiếp! Chúng ta tuy nghèo nàn, nhưng không được phá hoại lề luật trong viện. Cả chín kỹ viện lớn trong thành Dương Châu, chẳng có viện nào có người ăn cắp tiền của du khách. Ngươi muốn tốt thì ra ngay! Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Hài nhi không ăn cắp tiền của người ta! Vi Xuân Phương kéo mạnh bím tóc và cố sức lôi gã về phòng. Miệng bà tiếp tục mắng chửi:

- Ngươi không lấy cắp tiền bạc khách thì cởi y phục của người ta làm chi? Mấy chục lạng bạc này nhất định là tiền ngươi ăn cắp. Ta chịu cực làm ăn lấy tiền nuôi ngươi khôn lớn. Không ngờ ngươi lại trở nên một tên trộm cắp. Bà vừa đau xót vừa hổ thẹn trong lòng, không ngăn được giọt ngọc xụt xùi nhỏ ra. Bà lại cầm hai đỉnh bạc quẳng xuống đất ra chiều tức giận vô cùng. Vi Tiểu Bảo khôn bề giải thích. Nếu gã nói du khách này là gái giả trai và thực tình là vợ của mình thì là một câu chuyện rất dài, hai là gã nói thế nào cũng chẳng thể làm cho bà tin được. Gã liền hỏi lại:

- Tại sao hài nhi lấy cắp tiền của người ta? Má má hãy coi đây, bên mình hài nhi có biết bao nhiêu là bạc. Gã rút ra một tập ngân phiếu dày cộm, nói tiếp:

- Má má! Hài nhi đưa cho má cả số tiền này sợ má chết khiếp nên hài nhi định đưa dần dần cho má từng ít một. Vi Xuân Phương thấy tập ngân phiếu đến mấy chục tờ mà tấm nào cũng hàng trăm lạng trở lên. Bà sợ quá dương cặp mắt thao láo ra ngó Vi Tiểu Bảo nói:

- Thằng... thằng giặc con này!...Mi... mi không lấy của hai vị tướng công đó...thì tiền đâu mà nhiều thế? Mi có đi đầu thai hàng chục kiếp làm quân khốn nạn cũng chẳng bao giờ được tới số

bạc này. Mi có đi trả người ta lẹ lên không? Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chúng ta làm ăn ở trong viện mà có tài thì muốn lừa gạt người ta lấy hàng chục vạn cũng được, nhưng phải do chính người ta cam tâm tình nguyện dâng cho mình mới nhận. Còn đi ăn cắp của người ta thì dù là chỉ một lạng bạc, Nhị LangThần cũng quyết chẳng dung tha, kiếp sau làm người tất bị đẩy vào kiếp phong trần như hiện nay. Tiểu Bảo con ơi! Má má nói thế là vì sự lợi ích cho ngươi. Mấy câu sau bà nói bằng giọng ôn nhu. Rồi bà hỏi:

- Sáng mai người ta thức dậy thấy mất số tiền lớn này khi nào chịu bỏ qua mà không làm ầm lên? Các công sai ở nha môn mở cuộc điều tra sẽ bắt ngươi đi đánh đập cho đến nát thịt rữa da, liệu ngươi có chịu nổi chăng? Tiểu Bảo ngoan ngoãn của ta ơi! Chúng ta không thể lấy của người ta nhiều tiền như vậy. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Má má yên trí là ta ăn cắp thì ta có nói gì đi nữa trong lúc nhất thời người cũng không hiểu được, không khéo còn làm ầm ỹ đến tai mụ chủ và bọn rùa đen. Mọi người rối loạn cả lên thì vụ này thật nát bét! Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tìm ra chủ ý, gã liền đáp:

- Được rồi! Được rồi! Hài nhi làm theo lời má má. Gã dắt tay mẫu thân ra Cam lộ sảnh, nhét tập ngân phiếu vào trong bọc Trịnh Khắc Sảng. Đoạn gã kéo túi áo mình ra vừa vỗ vừa nói:

- Bây giờ hài nhi không còn một lạng bạc nào nữa. Má má yên tâm chưa? Vi Xuân Phương thở phào một cái đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Phải làm như vậy mới được Vi Tiểu Bảo khép cửa sảnh đường lại quay về phòng mình. Bây giờ gã mới nhìn thấy mẫu thân mặc cái quần cũ thì không nhịn được, bật lên tiếng cười hích hích. Vi Xuân Phương co ngón tay lại cốc vào trán Vi Tiểu Bảo một cái rồi mắng gã:

- Ta trở dậy không thấy quần đâu liền biết là mi bỏ đi làm chuyện xấu xa rồi.Bà nói tới đây cũng không nhịn được phải bật cười. Vi Tiểu Bảo đột nhiên la lên:

- Trời ơi! Đau bụng quá! Sắp đi tiêu ra quần rồi. Gã ôm bụng chạy đi. Vi Xuân Phương lại sợ gã lại ra Cam lộ sảnh, nhưng thấy gã chạy về phía mấy gian nhà gianh ở sau viện, bà mới yên lòng lẩm bẩm:

- Ngươi có muốn ra nhà hoa sảnh cùng không qua được mắt lão nương. Vi Tiểu Bảo chuồn ra cửa ngách chạy về hành viện. Tên thân binh gác cổng lại quát hỏi:

- Ngươi xông vào đây làm chi? Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Ta là Khâm sai đại nhân, ngươi không nhận ra ư? Tên thân binh kinh hãi nhìn kỹ lại đúng là Khâm sai đại nhân, vội nói:

- Dạ dạ! Đại nhân... Vi Tiểu Bảo không chờ gã nói hết lời, rảo về phòng gọi rối rít:

- Hảo Song Nhi! Mau mau giúp ta biến thành Khâm sai đại nhân. Gã vừa nói vừa cởi áo ngoài. Song Nhi chầu chực gã rửa mặt, thay áo rồi cười hỏi:

- Khâm sai đại nhân trá hình phỏng đã thám ra được chân tướng chưa? Vi Tiểu Bảo nói:

- Dò được rồi. Bây giờ chúng ta đi bắt người. Cô mặc áo thân binh vào và kêu thêm mười tên

thân binh nữa theo ta. Song Nhi hỏi:

- Có đi kêu bọn Từ lão gia không? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:- Trịnh Khắc Sảng và A Kha đã mê man bất tỉnh nằm ra đất rồi, mình chỉ việc đến bắt lấy, không phí một chút hơi sức. Hà tất phải đem theo nhiều người. Vả lại bọn Từ Thiên Xuyên lại ngăn không cho hạ sát thằng lỏi con thối tha họ Trịnh càng làm bận cho mình, chỉ kêu mấy tên thân binh đi theo là đủ oai phong hăm dọa má má cùng mụ chủ rùa đen rồi. Gã tính vậy liền đáp:

- Bất tất phải kêu các vị đó. Song Nhi mặc xong áo thân binh lại hỏi:

- Chúng ta kêu Tăng cô nương đi có tiện không? Trong đội thân binh chỉ có thị và Tăng Nhu là gái giả trai. Hai thiếu nữ này ở với nhau ít ngày đã thành đôi bạn rất thân mật. Vi Tiểu Bảo tính thầm:

- Muốn ôm A Kha về đây e rằng một mình Song Nhi không làm nổi. Để hai cô đi khiêng là phải. Khâm sai đại nhân dĩ nhiên không thể ra tay, còn bọn thân binh đều là đàn ông thối tha thì để chúng đụng vào cô vợ thơm tho của ta thế nào được? Gã liền đáp:

- Được lắm! Cô kêu y cùng đi cho vui, nhưng đừng gọi bọn người phái Vương ốc. Tăng Nhu vẫn mặc y phục thân binh. Chỉ trong giây lát cô đã ứng hậu. Vi Tiểu Bảo hướng dẫn hai thiếu nữ và mười tên thân binh trở lại Lệ Xuân Viện. Hai tên thân binh vừa gõ cửa vừa quát tháo:

- Tham tướng đại nhân đã giá lâm, các ngươi mau mở cửa ra nghênh tiếp. Bọn thân binh đã được Vi Tiểu Bảo căn dặn chỉ được nói la tham tướng đến, vì gã cho rằng một tên tham tướng cũng thừa oai phúc để hăm dọa mụ chủ đến bọn gia nhân trong kỹ viện. Đập cửa hồi lâu, cánh cửa kẹt mở. Một tên gia nô chạy ra hô:

- Có khách đến.Vi Tiểu Bảo sợ hắn nhận ra mình, không dám nhìn mặt đối phương. Một tên thân binh quát lớn:

- Tham tướng lão gia đã giá lâm. Sao không kêu mụ chủ ra nghênh tiếp? Vi Tiểu Bảo vào tới sảnh đường, mụ chủ ra chào, nhưng không nhìn Vi Tiểu Bảo. Mụ nói:

- Mời lão gia vào hoa sảnh dùng trà. Vi Tiểu Bảo lại nghĩ thầm:

- Mụ không ngó mặt ta càng hay. Có thể mới khỏi nhận ra ta là ai. Ta cùng không cần gặp má má. Ta chỉ truyền lệnh cho bọn thân binh khiêng A Kha cùng Trịnh Khắc Sảng đi là xong. Nhưng mụ chủ nổi tiếng là người tiếp khách khéo léo. Đối với quan nha mụ càng cung kính lịch sự. Bữa nay mụ tỏ ra lãnh đạm, nói năng có điều khác lạ, nên gã hơi kinh ngạc. Vi Tiểu Bảo tiến vào Cam lộ sảnh thấy tiệc rượu hãy còn bừa bãi chưa thu dọn. Trịnh Khắc Sảng vẫn nằm ngửa trên ghế. Gã toan hạ lệnh động thủ thì thấy một người mặc quần áo sang trọng tiến lại nói:

- Vi đại nhân! Ngài vẫn mạnh khoẻ ư? Vi Tiểu Bảo kinh hãi tự hỏi:

- Sao người này nhận ra được ta? Gã nhìn vào mặt đối phương bất giác giật mình kinh hãi, cúi xuống định rút dao trủy thủ ở ống giày, bỗng cảm thấy cánh tay bị siết chặt.

- Biết điều thì ngồi yên đây đừng có động võ. Tay trái hắn túm cổ áo Vi Tiểu Bảo xách bổng gã lên rồi liệng xuống ghế. Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ. Bỗng nghe Song Nhi quát lên một tiếng. Thị xông vào cùng người này động thủ.Tăng Nhu định sấn vào giáp công thì chàng công

tử mặc áo gấm đứng bên liền phóng chưởng đánh tới. Gã khai diễn cuộc chiến với Tăng Nhu. Vi Tiểu Bảo chú ý nhìn lại thì gã công tử đó là gái giả trai, cô tên gọi A Kỳm sư tỷ của A Kha. Người chiến đấu với Song Nhi, thân thể vừa cao vừa gầy, tên gọi Tang Kết, một vị Lạt Ma ở Tây Tạng. Lúc này Tang Kết mặc thường phục, đầu đội mũ, đeo búi tóc giả. Người mặc quần áo sang trọng là Vương tử Cát Nhĩ Đan ở xứ Mông Cổ. Vi Tiểu Bảo tự trách mình:

- Ta thật hồ đồ! Hiển nhiên Trịnh Khắc Sảng đã nói ra miệng có ước hẹn với bọn Cát Nhĩ Đan đến đây tụ hội mà sao ta lại không đề phòng? Ta thấy mặt A Kha rồi điên đảo thần hồn, quên cả mình ở họ nào, mẹ kiếp! Đến lão gia họ gì cũng không thì còn trách ai được nữa? Vi Tiểu Bảo liếc mắt nhìn thấy Song Nhi không địch nổi Tang Kết, toan đứng dậy viện trợ thị thì người đứng ở phía sau đưa hai tay ấn đầu vai gã bắt gã phải ngồi yên trên ghế. Tiếp theo Song Nhi la lên một tiếng:

- úi chao! Tang Kết đã điểm trúng huyệt đạo ở sau lưng thị, khiến cho thị té nhào. Lúc này Tăng Nhu đang chiến đấu ác liệc với A Kỳ. A Kỳ phóng ra những chiêu thức tinh thâm, nhưng thị nội lực không đủ mãnh liệt, thành ra mấy lần đánh trúng Tăng Nhu mà không đả thương cô được. Tang Kết lại gần, chỉ hai chiêu, hắn đã điểm té Tăng Nhu. Ngoài ra, mười tên thân binh cũng bị Tang Kết thu thập, hoặc bị giết, hoặc bị bắt, nằm lăn lóc trong viện ngoài sảnh đường. Tang Kết cười khạch khạch, ngồi xuống ghế hỏi:

- Vi đại nhân! Lệnh sư đâu rồi?Hắn vừa hỏi vừa giơ bàn tay ta trước mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo thấy mười đầu ngón tay hắn đều cụt mất một đoạn. Mỗi ngón tay có ba đốt, bây giờ chỉ còn lại một đốt dưới cùng. Ngón tay nào cũng ngắn ngủn trông mà phát khiếp. Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Ngày trước hắn lật kinh sách ra coi, ngón tay dính phải chất độc của ta gây ra. Bây giờ ta lọt vào tay hắn. Nếu hắn trả thù thì chặt mười ngón tay là tử tế lắm rồi, ta e rằng hắn còn chặt cả cái đầu này thì thật là hỏng bét. Tang Kết thấy gã sợ hãi đến ngây người ra, trong lòng rất lấy làm đắc ý, lại nói tiếp:

- Vi đại nhân! Ngày trước ta thấy đại nhân chỉ là thằng trẻ nít, không ngờ đại nhân lại là quan lớn trong triều, nên có điều đắc tội Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ không dám. Ngày trước tại hạ cũng tưởng các hạ bất quá là một vị Lạt ma tầm thường, ngờ đâu các hạ lại là một đấng anh hùng. Tại hạ rất lấy làm hối hận đã có điều mạo phạm. Tang Kết hắng đặng một tiếng hỏi:

- Sao đại nhân lại biết ta là đấng anh hùng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cát Nhĩ Đan điện hạ đây tẩm chất kịch độc vào kinh sách, định ám hại gia sư. Nhưng gia sư đã khám phá ra âm mưu của y, không dám đụng tay vào. Các hạ nhất định đòi coi bộ kinh sách đó. Gia sư không sao được phải đưa ra. Đại Lạt Ma ơi! Sau khi ngón tay của ngày trúng độc, ngài là một đấng anh hùng quyết đoán ngay được, lập tức chặt đứt mười ngón tay ngộ độc. Thật là ghê quá! Khiếp quá! Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ rằng: đâm cổ tự tử còn là việc dễ nhưng tự chặt đứt mười đầu ngón tay thì từ xưa đến nay chưa có vị đại anh hùng nào dám làm Vi Tiểu Bảo đằng hắng nói tiếp:- Ngày trước Quan Vân Trường nổi tiếng là tay dũng cảm, cạo xương trị độc mà không nhăn mặt chau mày. Nhưng lão nhân gia phải để người ngoài cạo xương. Giả tỷ lão nhân gia tự chặt ngón tay mình thì quyết không dám. Như vậy đại Lạt ma so với Quan Vân Trường khi xưa còn ghê gớm hơn

nhiều. Khắp trong thiên hạ từ xưa đến nay chưa thấy có nhân vật nào như vậy, há chẳng là một vị đại anh hùng cổ kiem hiếm có ư? Tang Kết cũng biết gã nịnh hót để lão hạ thủ có nhẹ đòn cho phần nào chăng? Lối tâng bốc này chẳng khác gì năn nỉ xin tha. Có điều gã nói như vậy lọt vào tai Tang Kết, khiến cho hắn cũng khoan khoái trong lòng. Ngày trước Tang Kết hung hăng chặt mười đầu ngón tay mới bảo toàn được tính mạng. Tuy hai tay thành tàn tật và làm cho võ công giảm sút rất nhiều, nhưng hắn nghĩ ngay tói lúc nguy hiểm vạn phần, mạng sống chỉ còn treo đầu sợi tóc mà cương nghị quyết tâm chặt đứt ngón tay để khỏi thiệt mạng, hắn vẫn tự hào về vụ này. Tang Kết hướng dẫn mười hai tên sư đệ vào Trung Nguyên để kiếp đoạt Tứ thập nhị chương kinh rồi đưa đến kết quả toàn quân tan nát. Cả mười hai tên sư đệ đều chết hết. Chính lão lại bị tàn phế hai tay. Như vậy là một thất bại cực kỳ đau đớn! Dĩ nhiên hắn không dám nhắc nhở với người ngoài mà trước nay cũng không ai dám hỏi đến vì lẽ gì hắn chặt mười đầu ngón tay. Nay hắn mới được nghe Vi Tiểu Bảo nhắc tới là lần đầu. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Đại Lạt Ma tự chặt ngón tay là chuyện phi thường! Điều đáng chú ý hơn nữa là Lạt Ma cùng vị Vương tử Mông Cổ đổi thù ra bạn, không nhớ tới mối hận hạ độc mình, càng tỏ ra một nhân vật khoan dung độ lượng. Cát Nhĩ Đan trước nghe Vi Tiểu Bảo nhắc tới chuyện mình hạ độc vào kinh sách đã khó chịu vô cùng. Bây giờ gã cố ý khêu gợi mối căm tức cho Tang Kết, hắn không nhịn được nữa bèn nói:

- Ta hạ độc để làm hại ngón tay của Lạt Ma bao giờ? Tên tiểu quỉ kia, ngươi toàn nói chuyện hồ đồ. Vi Tiểu Bảo đáp:- Ngày ấy điện hạ độc là định hạ sát sư phụ của tại hạ, chư không phải có ý gia hại Lạt Ma, nhưng ma đưa lối quỉ đem đường khiến cho Lạt Ma tổn thương. Cát đó chẳng có chi là đáng kể, nhưng điện hạ đi đâu cũng tuyên bố Lạt Ma vì chuyện giới đồ mà chặt hết lần này sang lần khác mất cả mười đầu ngón tay. Như vậy chẳng hoá ra điện hạ coi Lạt Ma chỉ là cái bị thịt vô dụng ư? Cát Nhĩ Đan tức giận gầm lên một tiếng, vung chưởng đánh vào mặt Vi Tiểu Bảo. Tang Kết giơ tay ra cản lại nói:

- Điện hạ không nên coi đó là chuyện thật, thằng lỏi này có ý ly gián chúng ta, để chúng ta tranh chấp nhau. Khi nào mình mắc mưu gã? Cát Nhĩ Đan đáp:

- Đại sư nói đúng lắm. Tên tiểu quỉ này chỉ nói láo, thật khả ố. Bỗng nghe thanh âm một cô gái cất lên:

- Muốn cho gã hết nhắm mắt nói mò cũng không khó gì. Vi Tiểu Bảo nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy cô thiếu nữ có cặp lông mày cong vút, khoé miệng như cười mà không phải cười. Thị chính là A Kỳ. Cát Nhĩ Đan hỏi:

- Kỳ muội có biện pháp gì? A Kỳ toan đáp thì Vi Tiểu Bảo cướp lời:

- Biện pháp của cô rất vụng về, chẳng có chi đáng kể. Bất quá cô muốn nói đem cắt lưỡi tại hạ đi là cùng. A Kỳ toan nói thế thật, không ngờ Vi Tiểu Bảo đã nói ra rồi và gã còn cho đó là biện pháp vụng về, khiến cô chưng hửng, không lặp lại được nữa. Cát Nhĩ Đan nói:

- Ta nhận thấy biện pháp đó rất hay. Hay cắt lưỡi ngươi đi rồi sẽ tính. Dứt lời hắn rút thanh trường đao đánh soạt một tiếng. Thanh đao này hình cánh cung, lấp loáng ánh hào quang. Cát Nhĩ Đan rút dao ra để trên bàn.Tang Kết cười hỏi:

- Vi đại nhân! Bọn ta biết xa giá đại nhân đến thành Dương Châu nên ước hẹn mấy anh em đến đây tương hội. Đại nhân chuyên tâm làm khó dễ Bình Tây Vương, khiến đại sự của lão nhân gia

đều bị hư hết. Phò mã muốn trở về Vân Nam thăm nhà, cũng bị đại nhân cản trở đúng không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nguồn tin của các vị quả nhiên rất linh thông. Nhưng chuyến này tại hạ dời kinh, Hoàng thượng đã dặn tại hạ những điều gì, các vị có biết không? Tang Kết nói:

- Về điểm này bọn ta cần thỉnh giáo đại nhân. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đại Lạt Ma dạy quá lời. Tại hạ không dám lãnh thụ hai chữ thỉnh giáo. Có điều Hoàng thượng đã nói những gì, tại hạ xin thuật lại: Nhà Vua nói:

- Vi Tiểu Bảo! Chuyến này ngươi đi công cán Dương Chau trẫm e Ngô Tam Quế đón đường hành thích. May ở chỗ con trai hắn hiện trong tay trẫm cũng yên tâm được một phần. Nếu ngươi gặp bất trắc trong trường hợp nào trẫm cũng xử tử Ngô ứng Hùng đúng theo trường hợp ấy. Tỷ như Ngô Tam Quế phái người chặt đi của ngươi một ngón tay thi gã tiểu tử Ngô ứng Hùng cũng không khỏi cụt một ngón tay. Bằng Ngô Tam Quế phái thủ hạ đến giết ngươi thì tức là giết con mình. Tại hạ liền tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Con người khác thì nô tài làm được, nhưng làm con Ngô Tam Quế thì nô tài nhất quyết không chịu. Rồi gã nói tiếp:

- Hoàng thượng nghe tại hạ nói vậy liền nổi lên tràng cười khanh khách. Đoạn tại hạ lên đường đi Dương Châu. Tang Kết va Cát Nhĩ Đan đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:- Chuyến này Ngô ứng Hùng đi không thoát, dĩ nhiên Ngô Tam Quế trong lòng rất úy kị. Tang Kết hỏi:

- Chuyến này ta cùng Vương tử điện hạ đến Dương Châu để kiếm đại nhân. Ban đầu ta tưởng Hoàng đế phái đến đây một vị Khâm sai, tất nhiên là một nhân vật đáo để. Ngờ đâu hai ta ở đằng xa ngó thấy thì hoá ra người quen cũ. Cả A Kỳ cô nương đây cũng nhận biết đại nhân. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Bọn tại hạ đã giao hảo với nhau lâu lắm rồi. A Kỳ cầm chiếc đũa trên bàn đâm vào trán hắn hỏi:

- Ai thèm giao hảo với ngươi? Tang Kết lại cười nói:

- Chúng ta còn ước hẹn với Trịnh công tử ở Đài Loan đến đây tương hội để bàn cách đối phó với đại nhân. Không ngờ đại nhân lại tự dẫn thân đến. Thế là Cát Nhĩ Đan vương tử Mông Cổ, Bình Tây Vương ở Vân Nam, Diên Bình Vương ở Đài Loan và Đạt Lai Hoạt Phật bên Tây Tạng hồng phúc tày trời. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Hoàng thượng đã chất vấn thủ hạ của Vương tử là Hãn Thiếp Ma trong ba ngày, nên ngài đã biết rồi. Tang Kết và Cát Nhĩ Đan nghe đến tên Hãn Thiếp Ma đều giật mình đứng dậy hỏi:

- Đại nhân bảo sao? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không có chi cả, Hoàng thượng cùng y nói tiếng Mông Cổ ô lý ô lô. Tại hạ chẳng hiểu câu nào. Sau Hoàng thượng thưởng cho y rất nhiều tiền bạc và phái y xuống làm việc dưới trướng quan Binh Bộ thượng thơ là Minh Chân đại nhân Tang Kết va Cát Nhĩ Đan đồng thanh giục:

- Rồi sau sao nữa?Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ba ngày sau Hoàng thượng lại phái tại hạ thôi thúc hắn phải vẽ địa đồ cho lẹ. Đây thuộc về hành quân bày trận, tại hạ chẳng hiểu gì đâu, liền tâu:Tâu Hoàng thượng! Mông Cổ và Tây Tạng là hai nơi khí trời rét quá. Nếu Hoàng thượng phái binh đi chinh chiến thì xin cho nô tài được nghỉ ngơi, đến Dương Châu là đất phồn hoa du ngoạn một phen Cát Nhĩ Đan hỏi:

- Có phải đại nhân bảo Tiểu Hoàng đế muốn phái binh đi đánh Mông Cổ cùng Tây Tạng không? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Cái đó tại hạ không hiểu rõ, mà chỉ nghe Hoàng thượng nói:"chúng ta cần đối phó với một lão già kia. Nếu Mông Cổ và Tây Tạng giúp đỡ chúng ta, thì chúng ta coi như bạn hữu, để chặt bớt tay chân của lão già đó". Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đưa mắt nhìn nhau. Hai người yên tâm được một chút đều ngồi xuống cả. Cát Nhĩ Đan hỏi về tình hình Hãn Thiếp Ma thì Vi Tiểu Bảo trả lời hình mạo cùng cử chỉ không sai chút nào cả. Cả hai người đều lo âu nghĩ thầm:

- Hãn Thiếp Ma đã đầu hàng nhà Thanh thì những âm mưu của mình không dấu được Hoàng đế. Nếu nhà Vua hạ thủ trước thì làm thế nào? Vi Tiểu Bảo cũng xoay chuyể trong đầu óc hỏi:

- Vụ này biết tính thế nào đây?

Hồi 189 - Bịa Chuyện Hoang Đường Mong Thoát Chết

Vi Tiểu Bảo thấy Song Nhi cùng Tăng Nhu đều bị điểm huyệt nằm lăn kềnh dưới đất. Còn mười tên thân binh thì quá nửa đã chết nhăn răng. Lần này gã lén đến Lệ Xuân Viện chỉ sợ người ta phát giác ra thân thế bí mật của mình, nên gã không cho bọn Từ Thiên Xuyên, Trương Dũng, Triệu Tề Hiền hay biết. Gã coi chừng mình bị băm nát ra tương hay họ đốt llàm thịt quay cũng chẳng ma nào đến giải cứu. Trong lúc bàng hoàng lo sợ chẳng tìm ra được mưu kế gì, gã đành nói huyên thuyên còn hơn là ngồi đợi chết. Hết nịnh Tang Kết, gã quay sang nịnh hót Cát Nhĩ Đan. Gã nói: Hoàng thượng nghe nói Cát Nhĩ Đan Vương tử xứ Mông Cổ bản lãnh cao cường, anh hùng vô địch rất lấy làm bội phục. Cát Nhĩ Đan cười hỏi:

- Hoàng đế cũng luyện võ ư? Tại sao y biết võ công của ta? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên Hoàng thượng đã luyện võ mà còn là hạng khá nữa. Ngày trước điện hạ thi triển thân thủ ở chùa Thiếu Lâm đã đánh bại phương trượng chùa này. Các vị thủ tọa Đạt Ma đường, La Hán đường, Bát Nhã đường cong đuôi trốn chạy. Tiểu đệ đem vụ đó thuật kỹ lại cho Hoàng thượng nghe. Sự thực hôm ấy Cát Nhĩ Đan ở chùa Thiếu Lâm đã phải lẩn tránh bỏ đi. Bây giờ hắn thấy Vi Tiểu Bảo tâng bốc mình ở trước mặt Tang Kết cũng lấy làm hãnh diện, không khỏi lộ vẻ đắc ý. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Phương trượng chùa Thiếu Lâm là Hối Thông đại sư bản lãnh đáng kể vào hạng nhất hạng nhì trong võ lâm. Thế mà vương tử điện hạ chỉ phất tay áo một cái v khiến y đứng không vững phải ngồi phệt may mà đít y đáp trúng vào bồ đoàn. Nếu không chắc phải gẫy hết xương hông... Thực ra hôm ấy Cát Nhĩ Đan bị Hối Thông đại sư phất tay áo hất hắn ngã ngồi xuống ghế không đứng lên được nữa. Nhưng Vi Tiểu Bảo đã nói ngược lại. Gã nói rồi lẩm bẩm:

- Hối Thông sư huynh đối đãi với ta rất tử tế. Ta là sư đệ y đáng lẽ không được bêu xấu y, nhất là không nên bịa chuyện nói láo. Nhưng bữa này ta gặp phải tai nạn trào máu, xem chừng sắp viên tịch đến nơi. Trước khi qua Tây Thiên, ta đành nói theo thuyết nhà Phật:" Không tức là sắc, sắc tức là không. Sư huynh thắng tức là bại mà kẻ bại tức là thắng. " Ngoài miệng gã nói huyên thuyên, nhưng trong đầu óc không ngớt nghĩ vơ nghĩ vẩn. Cặp mắt gã láo liêng nhìn ngang nhìn ngửa, chợt ngó tới A Kỳ. Nét mặt cô ả này tựa như cười mà không phải cười. Thị đang dương to cặp mắt nhìn chằm chặp vào mặt Cát Nhĩ Đan, llộ ra đầy vẻ tình tứ. Vi Tiểu Bảo động tâm nghĩ thầm:

- Con nhãi khả ố kia chắc đang mơ mộng muốn làm Vương Phi nương nương ở xứ Mông Cổ. Gã liền tán: Hoàng thượng còn nói:

- Cát Nhĩ Đan Vương tử võ công đã cao cường, tướng mạo lại thanh tú. Nếu y muốn lấy Vương phi cũng nên kiếm một vị cô nương nhỏ tuổi dong nhan xinh đẹp và võ công phải cao cường mới xứng đáng... Gã nói tới đây liếc mắt ngó trộm A Kỳ, quả nhiên thấy mặt thị đỏ lên, ra chiều chăm chú lắng tai nghe. Gã liền nói tiếp:

- Trần Viên Viên tuy nổi tiếng là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ nhưng hiện nay đã nhiều tuổi

rồi thì Cát Nhĩ Đan hà tất phải cứ lấy y mới được? A Kỳ không nhịn được lên tiếng:

- Ai bảo Cát Nhĩ Đan điện hạ đòi lấy Trần Viên Viên? Ngươi lại nhắm mắt nói mò rồi. Cát Nhĩ Đan cũng lắc đầu nói:

- Làm gì có chuyện đó? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Tại hạ cũng tâu Hoàng thượng: " Khải bẩm Hoàng thượng! Nô tài chính mắt được ngó thấy Cát Nhĩ Đan Vương tử điện hạ giao hảo với một thiếu nữ kêu bằng A Kỳ cô nương... A Kỳ chũm môi lại đánh " chụt " một tiếng nhưng mặt thị lộ vẻ rất vui mừng. Cát Nhĩ Đan cũng nhìn thị cười hì hì. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

-... A Kỳ cô nương võ công đáng kể là vào thứ ba trong thiên hạ, tức chỉ kém Tang Kết Đại Lạt Ma cùng Cát Nhĩ Đang vương tử điện hạ một chút mà thôi... Tang Kết nghe gã nói đã chán tai, nhưng thấy gã đưa võ công mình lên hàng thứ nhất trong thiên hạ trước mặt Hoàng đế cũng khoan khoái trong lòng, mặc dầu hắn biết rõ llời nói của tên tiểu quỉ này mười phần không tin được cả mười. Hắn chỉ kịt mũi một tiếng, tỏ ý không tin, chứ không lên tiếng bài bác. Vi Tiểu Bảo kể tiếp: Hoàng thượng hỏi tại hạ:

- Ngươi lại nói nhăng nói càn. Dù vị tiểu cô nương đó võ công cao thâm đến đâu cũng chẳng thể nào hơn được sư phụ của cô. Sao ngươi dám bảo cô này đứng vào hàng thứ ba trong thiên hạ? Tại hạ liền tâu:

- Hoàng thượng còn có điều chưa rõ. Số là sư phụ tiểu cô nương đó là một ni cô mặc áo trắng. Võ công vị sư thái này rất cao cường, đáng kể vào hàng thứ ba trong thiên hạ. Nhưng bà ta đã một phen tỷ võ với Tang Kết đại Lạt Ma và bị lão nhân gia đánh trúng một chưởng, bà không chống nổi, bao nhiêu nội lực toàn thân đều bị tiêu tan. Vì thế danh hiệu " Thiên hạ đệ tam nhân " bị nữ đồ đệ của vị sư thái đó dành dựt mất. Tang Kết liếc nhìn A Kỳ bụng bảo dạ:

- Té ra con nhỏ này là nữ đồ đệ của Bạch Y tiểu ni cô mà trước nay ta không nghe ai nói tới, đến bây giờ ta mới biết. E rằng trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo. A Kỳ nghe Vi Tiểu Bảo nói huỵch tẹt lai lịch sư phụ của mình ra trong lòng rất đổi kinh nghi, tự hỏi:

- Sao gã lại biết rõ sư phụ ta? Tang Kết tuy chưa động thủ với Cửu Nạn, song mười hai tên sư đệ của hắn bị chết về tay thầy trò Vi Tiểu Bảo là một điều sỉ nhục nhất trong đời hắn. Bây giờ hắn nghe Vi Tiểu Bảo tuyên bố là nội công của Cửu Nạn bị phát chưởng của hắn làm cho tiêu tan thì thật là một điều hãnh diện cho hắn vô cùng. Tang Kết cùng Cát Nhĩ Đan lúc trước chỉ lo Vi Tiểu Bảo tiết lộ những cái xấu xa của mình, nên muống giết gã cho lẹ để bịt miệng. Không ngờ Vi Tiểu Bảo lại đưa những phen bại nhục nói thành những trận đại thắng rất vinh quang, nên không vội giết gã nữa. Vi Tiểu Bảo thấy nét mặt hai địch nhân đã có phần hoà hoãn, gã cũng yên tâm được một chút. A Kỳ cất tiếng hỏi:

- Câu chuyện Trần Viên Viên làm sao? Ngươi hãy nói lại cho các vị nghe. Người thiếu nữ lúc ban đầu có tình luyến ái, trong lòng không khỏi phập phồng, hoạn đắc hoạn thất, mà người đẹp nhất trong thiên hạ kia thị đã nghe danh từ lâu. Thị không hiểu tại sao Vi Tiểu Bảo lại kéo tình lang của mình dính líu đến người đó, nên thị muốn hỏi cho vỡ lẽ ngõ hầu trút bỏ mối lo âu canh cánh bên lòng. Vi Tiểu Bảo nhân cơ hội này, có ý đưa nước đường cho thị, liền mỉm cười đáp

:

- Câu chuyện Trần Viên Viên ư? Tại hạ khi đến Côn Minh đã được chính mắt mình trông thấy. Chẳng dấu gì cô nương là bà ta lớn tuổi hơn tại hạ nhiều. nhưng sáu chữ " Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân " quả nhiên danh bất hư truyền. Tại hạ vừa ngó thấy bà ta, lập tức linh hồn thoát khỏi hình hài, chân tay lạnh ngắt, toàn thân run bần bật không hiểu mình đang tỉnh táo hay mơ ngủ, lòng tự hỏi lòng: " Sao trong đời lại có người đẹp đến thế được...? " Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- A Kỳ cô nương! Sư muội của cô đáng kể vào người đẹp hiếm có mà so với Trần Viên Viên vẫn chưa bén gót. Dĩ nhiên A Kỳ đã biết A Kha dong mạo phi thường, đẹp hơn thị nhiều. Thị còn hiểu Vi Tiểu Bảo vì A Kha mà điên đảo thần hồn. Thị càng hồi hộp lo rằng những lời gã nói không phải chuyện giả dối. Nhưng ngoài mặt thị vẫn ra chiều không phục nói:

- Ngươi là con quỷ hiếu sắc, hễ thấy người kha khá một chút đã tưởng đẹp nhất đời. Trần Viên Viên năm nay ít ra cũng bốn chục tuổi, dù trước bà có đẹp đến đâu thì ngày nay cũng chẳng còn xuân sắc gì đáng kể nữa. Vi Tiểu Bảo lắc đầu quày quạy đáp:

- Không đúng! Không đúng! Tại hạ nhất định không đồng quan điểm với cô nương về vụ này. Tỷ như A Kỳ cô nương hiện nay bất quá chỉ mười tám, mười chín tuổi, dĩ nhiên cô nương đang đẹp lắm. Người đẹp như cô thì sau đây ba chục năm vẫn không kém bề diễm lệ. Cô mà không tin thì tại hạ dám đánh cuộc: Nếu quả ba mươi năm sau tướng mạo cô không còn xinh đẹp, tại hạ xin dâng thủ cấp. A Kỳ không nhịn được, trong lòng cao hứng lộ ra ngoài mặt, thị bật lên tiếng cười hích hích. Đã là đàn bà con gái thì khi nghe người ta ca tụng nhan sắc của mình chẳng ai không hả dạ, nhất là khi có người ca tụng sắc đẹp của mình trước mặt tình lang. Huống chi A Kỳ đã có phần tự tin về nhan sắc của mình, chắc ba mươi năm sau cũng chưa đến nỗi khó coi. Vi Tiểu Bảo chỉ mong thị ưng thuận vụ đánh cuộc này. Do đó gã hy vọng Cát Nhĩ Đan muốn chiều lòng ý trung nhân không giết mình nữa, để sống thêm ba mươi năm cũng chưa biết chừng, vì mình có sống mới kết liễu ai được cuộc ai thua cuộc. Không ngờ Tang Kết hắng dặng một tiếng, lạnh lùng đáp:

- Có điều đáng tiếc là ngươi không còn sống được hết đêm nay. Dĩ nhiên phương dung của A Kỳ cô nương sau đây ba chục năm, ngươi không còn diễm phúc được ngó thấy. Vi Tiểu Bảo cười hì hì nói:

- Cái đó cũng không sao. Tại hạ chỉ mong Đại Lạt Ma cùng Vương tử điện hạ ghi nhớ lấy lời nói tại hạ để ba mươi năm sau biết rằng điều tiên kiến của Vi Tiểu Bảo quả nhiên không lầm là đủ. Tang Kết, Cát Nhĩ Đan, A Kỳ, cả ba người không nhịn được đều nổi lên tràng cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Tại hạ đến Côn Minh là việc mới diễn ra ít tháng trước đây. Tại hạ đưa Kiến Ninh Công Chúa đến hoàn hôn với con trai Ngô Tam Quế. Vụ này ba vị đềiu biết cả rồi chứ...? Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đây nguyên là một đại hỷ sự, thế mà vừa vào thanh Côn Minh đã thấy trên đường phố nào cũng có người kêu khóc thảm thiết. Cứ mấy căn nhà lại đặt một cổ quan tài. Những đàn bà con nít mặc hiếu phục sô gai, gào khóc đến thiên sầu địa thảm... Các Nhĩ Đan lấy làm kỳ hỏi xen vào:

- Tại sao lại có chuyện lạ như vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chính tại hạ cũng lấy làm kỳ dị, mới hỏi mấy vị quan ở Vân Nam, nhưng không ai chịu nói...

Gã cố ý dừng lại để mọi người nóng lòng rồi mới kế tiếp:

- Sau tại hạ mới biết là sáng sớm hôm ấy, Trần Viên Viên nghe tin xa giá Công chúa tới nơi, chính bà ra khỏi Vương cung, thân hành đi nghênh tiếp. Bà vừa ở trong kiệu bước ra mười mấy vạn đàn ông thành Côn Minh như người phát điên ào ào chạy đến xem mặt bà. Họ đều nói là tiên nữ thượng giới giáng phàm trần. Họ chen chúc nhau, xô đẩy nhau, dầy xéo lên nhau làm chết mấy ngàn mạng người. Ban đầu võ quan và binh sĩ dưới trướng Bình Tây Vương còn cố đàn áp để giữ trật tự, nhưng sau họ thấy Trần Viên Viên bất giác buông khí giới thõng xuống. Người nào cũng há hốc miệng ra, nước miếng chảy ròng ròng, nhướng mắt trân trân ngó Trần Viên Viên như kẻ mất hồn. Tang Kết, Cát Nhĩ Đan và A Kỳ nghe Vi Tiểu Bảo bịa chuyện hoang đường, miệng nói thiên hô bách sát, không khỏi nhìn nhau nghĩ bụng: Nhất định thằng lỏi này bỏ thêm mắm muối vào câu chuyện cho có vẻ đậm đà. Nhưng e rằng Trần Viên Viên quả nhiên mỹ mạo phi thường ai cũng muốn ngó thấy một lần cho trải sự đời. Vi Tiểu Bảo thấy ba người đã có chút tin tưởng, liền hỏi:

- Vương tử điện hạ! Dưới trướng Bình Tây Vương có viên tổng binh tên gọi là Mã Bảo. Điện hạ đã nghe thấy tên này bao giờ chưa? Cát Nhĩ Đan và A Kỳ đều gật đầu.

- Hai người này cùng Mã Bảo đã đến chùa Thiếu Lam, làm gì không quen biết nhau? Cát Nhĩ Đan đáp:

- Ngày ở trên chùa Thiếu Lâm ngươi cũng gặp hắn rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Có hắn ư? Thế mà tại hạ quên mất. Và ngày ấy tại hạ để hết tinh thần vào vụ Vương tử thi triển thần công đánh ngã vị cao tăng chùa Thiếu Lâm không rảnh để ngó những người đứng bên. Nếu còn được giây lát nào đầu óc thư thái lại ngó trộm hoa dung nguyệt mạo của A Kỳ cô nương mấy lần. A Kỳ mím mối tắc lưỡi, nhưng thực ra trong lòng thị rất khoan khoái. Cát Nhĩ Đan hỏi:

- Mã tổng binh làm sao? Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Mã tổng binh cũng có chuyện tầy đình. Y vâng tướng lệnh của Bình Tây Vương, llãnh trọng trách bảo vệ Trần Viên Viên. Ngờ đâu y ngó thấy Trần Viên Viên mấy lần đâm ra mê mẩn tâm thần, bất giác sờ vào tay vừa trắng vừa nhỏ của người đẹp. Sau Bình Tây Vương biết chuyện này liền nọc y ra đánh bốn chục côn

... Gã ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Mã tổng binh nói lén với người ta: Mình sờ vào tay trái Trần Viên Viên đã yên trí llà phải mất đầu. Nếu biết sớm chỉ phải đòn bốn chục côn, thì lúc ấy sờ vào tay phải nàng một lần nữa. Dù bị đánh tám chục côn chưa chắc đã chết được.

" Gã liếc mắt nhìn trộm ba người rồi kể tiếp:

- Bình Tây Vương dưới trướng có cả thẩy mười vị đại tổng binh. Chín vị kia nghe Mã tổng binh nói vậy đều khen phải. Câu chuyện này cũng đến tai Bình Tây Vương. Lão liền hạ tướng lệnh: " Từ nay trở đi còn ai sờ vào tay của Trần Viên Viên đều phải chặt cả hai tay. " Con rể Bình Tây Vương tên gọi Hạ Quốc Tương là một trong mười vị đại tổng binh liền kêu thợ làm sẳn hai cái tay giả bằng gỗ. Hắn nói là lỡ có khi ngó thấy bà nhạc mẫu đẹp như thiên tiên, vạn nhất hắn không nhẫn nại được sờ vào tay bà rồi phải thụ hình, chi bằng làm sẵn trước hai tay giả để đến

lúc lâm thời khỏi bối rối không làm kịp. Cái đó kêu bằng mình phòng xa để khỏi lo. Cát Nhĩ Đan nghe gã nói không khỏi ngơ ngẩn xuất thần, miệng há hốc ra. Tang Kết lắc đầu quày quạy nói:

- Hoang đường! Thật là hoang đường! Không hiểu hắn nói mười tên đại tổng binh của Ngô Tam Quế hoang đường, hay là Vi Tiểu Bảo nói chuyện hoang đường. A Kỳ hỏi:

- Ngươi đã thấy mặt Trần Viên Viên mà sao không sờ tay mụ? Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên cái đó có phải có duyên cớ. Số là trước khi tại hạ đi tham kiên Trần Viên Viên, Ngô ứng Hùng đã đến ra mắt tại hạ để tạ ơn vê việc đưa Công chúa đường xa muôn dặm đến Vân Nam hoàn hôn với y. Y móc trong bọc lấy ra một vật ánh vàng rực rỡ nạm đầy phỉ thúy, mỹ ngọc, hồng bảo thạch. Vật đó là một cái khóa tay bằng vàng. A Kỳ hỏi:

- Cái khóa tay làm gì mà trân quí thế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cô nương hỏi đúng lắm! Lúc đó tại hạ cũng lấy làm kỳ, hỏi Ngô ứng Hùng: " Phò mã đùa gì vậy? Sao lại tặng tại hạ bằng món lễ vật này? Bỗng nghe đánh " cách " một tiếng. Y đã khóa hai tay tại hạ rồi. Ba người ngơ ngác nhìn Vi Tiểu Bảo. Gã chậm rãi kể tiếp:

- Tại hạ giật mình kinh hải la lên: " Phò mã ơi! Sao Phò mã lại bắt tại hạ? Tại hạ đã phạm tội gì? Ngô ứng Hùng nghiêm nghị đáp: " Thưa Khâm sai đại nhân? Xin đại nhân đừng hiểu lầm. Sở dĩ tiểu đệ làm như vậy là vì lòng tốt đối với đại nhân. Bây giờ đại nhân đến ra mắt Trần di nương của tiểu đệ, nhất định phải khóa tay lại. Nếu không thì lúc đại nhân ngó thấy di nương, cầm lòng không được, tức đưa tay sờ soạng. Đại nhân chỉ sờ tay người một lần thì phụ vương của tiểu đệ nể mặt Khâm sai đại nhân, có thể chưa hành động gì. Nhưng e rằng Khâm sai đại nhân sờ một cái rồi không chịu thôi đi, lại sờ đến lần thứ hai, thứ ba, thứ tư... Khi ấy phụ vương không chịu nhịn được sẽ phạm tội hạ sát Khâm sai đại thần ". Tại hạ nghe nói sợ quá giật nẩy người lên, đành đeo khóa tay đến yết kiến Trần Viên Viên. A Kỳ càng nghe nói càng tức cười, thị nói ngay:

- Câu này ta nhất quyết không tin. Vi Tiểu Bảo thản nhiên đáp:

- Lần sau cô nương đến Bắc Kinh bảo Ngô ứng Hùng lấy cái khóa vàng đó cho coi, cô không tin thì cũng phải tin. Cái khóa đó y bảo phải mang theo luôn luôn bên mình đề phòng khi gặp Trần Viên Viên là lập tức đeo vào. Chỉ chậm một chút tất xẩy ra tai vạ khôn lường. Tang Kết hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Trần Viên Viên là thứ mẫu của Ngô ứng Hùng, chẳng lẽ gã cử động vô lễ với mụ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên y không dám có cử động vô luân nên mới phải dắt khóa vàng trong mình. A Kỳ hỏi:

- Y đến Bắc Kinh, Trần Viên Viên có ở đó đâu? Việc gì y phải đem khóa đi theo? Vi Tiểu Bảo chưng hửng nghĩ thầm:

- Thôi chết cha rồi! Không khéo phen này mình bị lộ tẩy. Những gã xoay chuyển ý nghĩ rất mau, đáp liền:

- Nguyên Ngô ứng Hùng định đến Bắc Kinh rồi trở về Côn Minh ngay lập tức. Y lai kính chỉ là chuyện bất đắc dĩ, chứ không tính chuyện lâu dài... Tang Kết trợn mắt lên ngắt lời:

- Thế là ngươi lấy ơn làm thù. Người ta cho mượn khóa là rất thân tình. Ngô ứng Hùng muốn trốn về Vân Nam, lại bị ngươi cản trở... Vi Tiểu Bảo lắc đầu quày quạy hỏi:

- Ngô ứng Hùng có ơn gì với tại hạ? Trái lại giữa hắn và tại hạ có mối thù chẳng đội trời chung. Tang Kết lấy làm kỳ hỏi:

- Gã đắc tội với ngươi ở chỗ nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thế mà còn chưa đắc tội ư? Y cho mượn khóa so với chuyện hạ sát " lão gia " còn cay độc hơn. Giả tỷ khi ấy tại hạ không bị xiềng khóa thì tại hạ đã có cơ hội sờ cả đến bộ mặt thiên tiên của Trần Viên Viên rồi. Hỡi ơi! Vương tử điện hạ! Đại Lạt Ma! Tại hạ chỉ cầu được sờ vào mặt Trần Viên Viên một cái dù có phải chết cũng cam lòng. Bất quá Ngô Tam Quế chặt hai tai của tại hạ đi thì đã ăn thua gì? Dù lão có chặt cả hai đùi để làm món Tuyên oai hỏa thoái ở Vân Nam, tại hạ cũng không cần. Cả ba người nghe đều ngơ ngác, dường như họ đang nghĩ về tấm dung nhan tuyệt thế của Trần Viên Viên. Họ nghe gã nói mà ngây người ra chứ không cười đùa. Vi Tiểu Bảo hạ thấp giọng xuống lộ vẻ thần bí khôn lường, khẽ nói:

- Có chuyện bí mật tầy đình, ba vị nghe rồi xin đừng tiết lộ. Đáng lý tại hạ không nên nói, nhưng ít khi gặp được ba vị đàm luận tương đắc, chẳng khác gì bạn tri kỷ lâu năm, có nói ra cũng chẳng ngại ngùng gì. Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đồng thanh hỏi:

- Việc gì cơ mật? Vi Tiểu Bảo khẽ đáp:

- Hoàng đế điều binh khiển tướng sắp đánh Ngô Tam Quế. Bọn Tang Kết ba người trông nhau mỉm cười, nghĩ bụng:

- Cái đó có chi là cơ mật? Hoàng đế chẳng đánh Ngô Tam Quế thì Ngô Tam Quế cũng dấy binh đánh Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo hiểu ý đối phương liền hỏi:

- Các vị có biết tại sao Hoàng thương muốn cất quân xuống Vân Nam? Cái đó mới lIà khó đoán. A Kỳ hỏi:

- Chẳng lẽ cũng vì Trần Viên Viên? Vi Tiểu Bảo đập tay xuống bàn ra chiều kinh dị lạ thường hỏi lại:

- Ô hay! Sao cô nương cũng biết được vụ bí mất này? A Kỳ đáp:

- Ta chỉ đoán thế thôi. Vi Tiểu Bảo tỏ vẻ khâm phục nói:

- Cô nương quả là nữ Gia Cát, liệu việc như thần. Cô nương cũng nghĩ đến Hoàng thượng đã làm Hoàng đế thì còn thiếu gì nữa? Có chăng chỉ thiếu một vị " Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân "... Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chuyến trước vì lẻ gì Hoàng thượng lại phái một thằng nhỏ là tại hạ đến Vân Nam? Sao Hoàng thượng không phái một vị đại thần đức cao vọng trọng, dầy công lao khổ? Mục đích của Hoàng thượng là cho tại hạ đi coi người đàn bà kia có đẹp như người ta đồn đại, đồng thời thám thính miệng lưỡi Ngô Tam Quế có chịu đem Trần Viên Viên tiến cống vào Hoàng cung hay không? Trời ơi! Tại hạ vừa nhắc tới một câu, Ngô Tam Quế đã nổi lôi đình đập bàn quát mắng: " Ngươi đưa một nàng Công chúa đến mà định đổi lấy Phật Quan Âm của ta chăng? Này này! Ta nói cho ngươi hay: Dù ngươi có đem cả một trăm nàng công chúa đến, ta cũng không đổi đâu."

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đưa mắt nhìn nhau. Cả hai cùng cảm thấy mình đã mắc lừa Ngô Tam Quế, không khỏi nghĩ thầm:

- Té ra chỉ là chuyện dây dưa đến mỹ sắc. Ngày trước Ngô Tam Quế đã vì tấm hồng nhan mà lông tóc dựng đứng cả lên. Hắn mê Trần Viên Viên dám bán cả giang sơn ba trăm năm của nhà Đại Minh. Việc đó thiên hạ đều biết hết. Tiểu Hoàng đế nhỏ tuổi, quen thói phong lưu, vụ này cũng không ra ngoài tình lý. Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Tiểu Huyền Tử ơi! Ngài là một ông Vua " Điểu, Sâng, Dủy, Thang " quyết chẳng thèm gì mụ vợ của lão con rùa kia. Nhưng nay Tiểu Quế Tử tai nạn lâm đầu, phải nói xấu ngài mấy câu. Xin ngày đừng cho là sự thật. Gã thấy Tang Kết và Cát Nhĩ Đan vẻ mặt nghiêm trọng, liền nói tiếp:

- Tại hạ thấy Ngô Tam Quế nổi giận, không dám nói gì nữa. Khi tại hạ đi Vân Nam tuy có đem theo mấy nghìn binh mã, nhưng địch sao lại với bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế đông như kiến cỏ? Tại hạ đành ngậm miệng ăn tiền là hay hơn hết. Các vị có nghĩ như tại hạ không? Cát Nhĩ Đan lẩm nhẩm gật đầu. Vi Tiểu Bảo lại nó:

- Khi tại hạ còn ở Vân Nam, đang đêm có một người xứ Mông Cổ tên gọi HãnThiếp Ma xin vào ra mắt... Cát Nhĩ Đan hỏi ngay:

- Hắn cầu kiến ngươi để làm gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Y nói được Vương tử điện hạ phái đến Vân Nam liên lạc với Ngô Tam Quế. Nhưng y coi tình hình ở Côn Minh đã thám ra điều không xứng đáng. Y còn bảo những nhân vật anh hùng hảo hán xứ Mông Cổ đâu lại vì một người đàn bà đẹp của Ngô Tam Quế mà llao đầu vào chổ sống chết... Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hãn Thiếp Ma còn yêu cầu tại hạ đưa lén y về Bắc Kinh để ra mắt Hoàng đế. Y đòi được nói thẳng cho Hoàng đế hay: Trần Viên Viên là gì gì đi nữa cũng chẳng liên can đến Vương Tử xứ Mông Cổ cùng Đại Lạt Ma xứ Tây Tạng. Cát Nhĩ Đan Vương tử đã có A Kỳ cô nương, không muốn dính đến Trần Viên Viên. Còn Đại Lạt Ma xứ Tây Tạng cũng có... rất nhiều cô rất xinh đẹp ở Tây Tạng... Tang Kết lớn tiếng quát:

- Nói láo! Chúng ta là Lạt Ma của Hoàng giáo, nghiêm thủ hành qui, quyết chẳng tham hoa hiếu sắc.

Hồi 190 - Trong Kỹ Viện Cùng Nhau Kết Nghĩa

Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Đó là lời của Hãn Thiếp Ma, chứ không liên quan gì đến tại hạ. Đại Lạt Ma! Hãn Thiếp Ma muốn lấy lòng Hoàng đế còn bảo ngài cứ yên tâm, đừng lo Đại Lạt Ma tranh cướp Trần Viên Viên. Chắc câu này thì y nói thiệt. Tang Kết hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Để lần sau ta gặp Hãn Thiếp Ma sẽ hỏi lại coi gã nói láo hay là ngươi nói càn làm tổn thương đến danh dự của ta. Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

- Lão còn đợi chất vấn Đại Lạt Ma thì chắc là chưa giết ta ngay. Gã liền nói:

- Xét cho cùng thì các vị nhất quyết không thể nhìn thấy Trần Viên Viên được mà cũng không nên gặp bà. Vậy các vị giúp Ngô Tam Quế tạo phản thực tình chẳng được lợi ích gì. Ai không đeo khoá tay còn có thể lước lấy cái bệnh tâm thần hoảng hốt, bắp thịt giật đùng đùng. Bỗng thấy Tang Kết vẻ mặt giận dữ, gã vội nói tiếp:

- Đại Lạt Ma đã theo chủ thuyết nhà Phật sắc là không mà cũng là sắc, có thấy mặt Trần Viên Viên dĩ nhiên cũng chẳng động tâm. Có điều... có điều... hỡi ơi! Tang Kết hỏi:

- Có điều làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lần trước tại hạ đến Côn Minh, Trần Viên Viên ra ngoài đón tiếp Công chúa, hàng mấy ngàn người bị chết vì chen lấn dầy xéo lên nhau. Những nhà nạn nhân làm pháp sự không tìm ra được Hoà thượng cùng đạo sĩ. A Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vì rất nhiều nhà sư thấy mặt Trần Viên Viên rồi không khỏi xúc động lòng trần. Trong một ngày tại thành Côn Minh có hàng vạn nhà sư hoàn tục, đình chỉ việc tu hành. Cô nương thử nghĩ coi: Hôm ấy đã nhiều người chết lại hàng vạn nhà sư đột nhiên cởi áo cà sa thì tìm đâu ra được đủ hoà thượng để làm pháp sự? Bọn Cát Nhĩ Đan ba người nghe nói bán tín bán nghi. Họ cũng cảm thấy những lời của Vi Tiểu Bảo rất hoang đường, nhưng Trần Viên Viên nhan sắc phi thường là một điều chắc chắn, không còn ngờ vực gì nữa. A Kỳ liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Đan khẽ nói:

- Thành Côn Minh là nơi lắm chuyện cổ quái, tiểu muội không tới đó nữa, Điện hạ muốn giúp Ngô Tam Quế thì đi một mình thôi. Cát Nhĩ Đan vội đáp:

- Ai bảo ta đến thành Côn Minh? Ta lại không gặp Trần Viên Viên. Ta nhận thấy A Kỳ cô nương của ta cũng chẳng kém gì Trần Viên Viên. Dứt lời hắn nổi lên tràng cười ha hả. A Kỳ sịu mặt xuống nói:

- Điện hạ bảo tiểu muội chẳng kém gì Trần Viên Viên thì rõ ràng là không bằng mụ. Dĩ nhiên điện hạ còn so ước được gặp mụ lắm. Thị đứng dậy nói tiếp:

- Tiểu muội đi đường tiểu muội thôi. Cát Nhĩ Đan luống cuống vội nói:

- Không không! Ta phái thề có trời đất chứng minh suốt đời quyết không nhìn đến Trần Viên Viên một lần.

- A Kỳ đổi giận ra mừng lại ngồi xuống: Vi Tiểu Bảo cười nói:- Vương tử điện hạ quyết không ngó thấy Trần Viên Viên lần nào là phải, vì bất luận là ai đã thấy bà một lần cũng cho là chưa đủ. Rồi ngó thấy cả trăm ngàn lần cũng vẫn chưa đủ. Cát Nhĩ Đan tức mình thóa mạ:

- Tên tiểu quỉ này chỉ nhắm mắt nói quàng. Ta đã lập lời trọng thệ vĩnh viễn không bao giờ nhìn mặt Trần Viên Viên. Nếu ta mà ngó thấy mụ thì lập tức đui mù. A Kỳ trong lòng khoan khoái khuôn tả, ngưng thần nhìn hắn một cách tình tứ. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Tại hạ đã nghe ngài tiểu hoàng đế vẫn bảo không hiểu hai vị vì lẽ gì lại đi giúp Ngô Tam Quế? Nếu hai vị muốn lấy được Trần Viên Viên thì thật chẳng có biện pháp nào hết. Đúng như vậy. Trong thiên hạ chỉ có một Trần Viên Viên. Cả tiểu hoàng đế cũng không có. Thử hỏi Ngô Tam Quế ngoài mỹ nữ kia còn có cái gì bằng được tiểu hoàng đế? Tiểu hoàng đế về phương diện nào cũng hơn hẳn gấp mười là ít. Hai vị chịu giúp tiểu hoàng đế thì muốn lấy bao nhiêu vàng bạc châu báu cũng có đủ, chỉ Trần Viên Viên là ngài không có mà thôi. Tang Kết lạnh lùng nói:

- Tây Tạng và Mông Cổ dù nghèo nàn, nhưng chúng ta cũng chẳng ham vàng bạc châu báu. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Hai thằng cha này đã không ham vàng bạc châu báu lại không đòi mỹ nữ thừ không hiểu họ muốn gì? Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Tiểu trượng phu chẳng thể một ngày không tiền, đại trượng phu chẳng thể một ngày không quyền. Vi Tiểu Bảo lão gia là tiểu trượng phu nên chỉ thích tiền. Còn hai cha này là đại trượng phu chắc chỉ thích uy quyền. Gã nghĩ vậy liền nói:

- Tiểu hoàng đế có bảo tại hạ: "Cát Nhĩ Đan mới là một vị Vương tử, thật chẳng có chi ly kỳ. Giả tỷ y giúp trẫm đánh Ngô Tam Quế thì trẫm phong y làm Quốc vương nước Mông Cổ ngay".Cát Nhĩ Đan hai mắt sáng lên rộ vẻ vui mừng khôn xiết. Hắn cất tiếng run run hỏi:

- Hoàng... hoàng đế nói thật thế ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hiển nhiên là thật. Tại hạ lừa dối Vương tử điện hạ làm chi? Tang Kết xen vào:

- Trong thiên hạ chưa có danh từ Mông Cổ Quốc vương. Nếu Hoàng đế giúp Vương tử làm cả một cái Cát Nhĩ Hàn là điện hạ đây cũng đủ thỏa mãn rồi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm! Được lắm! "Cả một cái" đó nhất định Hoàng đế vui lòng phong ngay. Gã tự hỏi:

- Sao lại "Cả một cái?" Không hiểu họ dở trò con mẹ nó "Cả một cái gì?". Vi Tiểu Bảo miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Cả một cái là nghĩa gì? Chẳng lẽ lại còn nửa cái hay sao? Tang Kết thấy mặt gã lộ vẻ ngẩn ngơ, đoán là gã không hiểu, liền giải thích:

- Xứ Mông Cổ chia làm mấy bộ, Chuẩn Cát Nhĩ là một bộ lớn nhất trong đám này. Vua Mông Cổ không gọi là Quốc vương, mà kêu bằng "Hãn" Vương tử điện hạ chưa làm đến chức "Hãn". Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Hoàng đế cùng Hãn Thiếp Ma nói tiếng Mông Cổ lý la lý lố hồi lâu mà tại hạ chẳng hiểu gì. Vương tử điện hạ chỉ cần lập được đại công làm nên cả một cái Hãn chẳng khó khăn gì. Hoàng đế ban ra một đạo thánh chỉ, đồng thời phải mấy vạn binh mã tới nơi thì liệu người Mông Cổ còn phản kháng được chăng? Cát Nhĩ Đan nghe nói cả mừng đáp:

- Hoàng Đế chịu làm như vậy thì dĩ nhiên vụ này rất dễ dàng. Vi Tiểu Bảo vỗ ngực nói:- Điện hạ bất tất phải lo lắng gì, cứ trông vào một mình tiểu đệ là đủ. Hoàng thường chỉ căm hận một mình Ngô Tam Quế. A Kỳ cô nương tuy dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, nhưng chỉ cần đừng để hoàng thượng ngó thấy là ngài không đến cướp mất đâu. Gã nhìn lại Tang Kết nói:

- Còn Đại Lạt Ma mà chịu giúp hoàng thượng thì dĩ nhiên hoàng thượng cũng phong Đại Lạt Ma làm một chức quan lớn quản trị toàn xứ Tây Tạng. Gã không hiểu nhân vật quản trị toàn xứ Tây Tạng kêu bằng gì nên không dám bạ đâu nói đấy. Tang Kết đáp:

- Toàn thể xứ Tây Tạng do Đại Lại Hoạt Phật cai quản, hoàng thượng không thể phong chức bừa bãi được. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Người khác làm được Hoạt Phật, sao Đại Lạt Ma lại không làm được? ở Tây Tạng hiện có mấy vị hoạt Phật? Tang kết đáp:

- Ngoài Đạt Lai Hoạt Phật còn Ban Thiền Hoạt Phật. Thế là hai vị. Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Cái gì cũng không quá tam ba bận. Vậy số ba là hợp đạo lý cho mọi sự việc. Bọn ta sẽ thỉnh Hoàng thượng phong thêm một vị Tang Kết Hoạt Phật. Hơn nữa Tang Kết đại Hoạt Phật cai quản Đạt cái gì và Ban cái gì hai tiểu hoạt Phật. Tang Kết động tâm nghĩ thầm:

- Chú nhỏ này bẻm mép nói huyên thuyên nhưng không phải hoàn toàn vô lý. Lão nghĩ tới đây gương mặt ốm nhắt bất giác hiện lên một nụ cười: Lúc này Vi Tiểu Bảo chỉ cần được thoát chết, bất luận đối phương yêu cầu điều gì gã cũng chịu liền. Huống chi Chuẩn Cát Nhĩ Hãn hay Tây Tạng Đại HoạtPhật chi chi đó chẳng làm cho gã mất một đồng tiền phân bạc, làm gì gã chẳng ưng thuận? Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Không phải tiểu đệ nói khoác đâu. Tiểu đệ đã hiến kế thì mười phần hoàng đế nghe theo cả mười. Hơn nữa hai vị đã chịu giúp hoàng đế đánh Ngô Tam Quế, chẳng những hoàng đế chỉ phong thưởng hai vị mà tiểu đệ lập nên công trạng lớn lao trong vụ này, dĩ nhiên cũng được thăng quan phát tài. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Người ta thường nói: Một người làm quan lớn cả họ cùng sang giầu. Tiểu đệ làm quan to tại triều, hai vị lại chia nhau làm quan lớn ở Mông Cổ và Tây Tạng. Tiểu đệ bỗng nẩy ra ý kiến là ba chúng ta nên kết nghĩa anh em. Từ nay trở đi cả ba người chung hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Chúng ta không sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, nhưng nguyện cùng chết với nhau trong một năm, một tháng, một ngày. Thế là trong thiên hạ ngoại trừ tiểu hoàng đế, chúng ta là ba nhân vật lớn nhất. Há chẳng hay chẳng đẹp lắp ru? Gã tính thầm trong bụng:

- Câu thề nguyền được chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày là một điều rất khẩn yếu. Hai người này chỉ gật đầu một cái là không thể giết ta được nữa. Nếu chúng giết ta thì có khác gì họ tự giết mình. Tang Kết và Cát Nhĩ Đan trước khi đến Dương Châu đã điều tra biết rõ viên khâm sai trẻ nít này là nhân vật đệ nhất ở triều đình kề cận hoàng đế. Vì gã được sủng ái đến cùng cực, nên thăng quan mau chóng. Bây giờ họ nghe Vi Tiểu Bảo nói, bất giác tâm thần rạo rực,

trống ngực đánh thình thình. Cát Nhĩ Đan vốn chẳng thù oán gì với gã. Còn Tang Kết tuy bị gã làm chết mười hai tên sư đệ và lão cũng bị chặt đứt mười đầu ngón tay thì dĩ nhiên lão hận gã thấu xương. Nhưng Tang Kết lại nghĩ rằng:- Bọn sự đệ chết mất rồi, làm gì họ cũng sống lại được nữa. Đầu ngón tay mình bị chặt không thể lại dài ra. Bây giờ mình phóng chưởng đánh chết gã chẳng qua chỉ hả được một uất hận trong lòng. Còn mình đi giúp Ngô Tam Quế trong công cuộc tạo phản thì dù có thành công, mình cũng chẳng ăn thua gì mấy. Nếu mình kết nghĩa với chú nhỏ này hành điều ơn huệ thực sự, lợi được rất nhiều phương diện. Cát Nhĩ Đan và Tang Kết lắng tai nghe Vi Tiểu Bảo nói rồi đưa mắt nhìn nhau, lẩm nhẩm gật đầu. Vi Tiểu Bảo mừng quá. Gã không ngờ chỉ nói huyên thuyên một lúc mà làm cho hai tên ác nhân phải động tâm. Gã sợ hai người hối hận, vội nói tiếp:

- Đại ca! Nhị ca! Nhị tẩu! Chúng ta bắt đầu kết nghĩa đi thôi. Nhị tẩu muốn kết bái hay không cũng được, nhưng tiểu đệ cùng hai vị ca ca này quỳ lạy Thiên Địa cho thành một người trong nhà. A Kỳ mặt đỏ lên, môi chúm lại. Thị nhận thấy thằng nhỏ này ăn nói thật khiến cho người ta phải vui dạ. Tang Kết đột nhiên giơ tay lên vỗ xuống góc bàn đánh "chát" một tiếng. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Không hiểu lại xẩy chuyện gì rồi? Vi Tiểu Bảo đang hồi hộp trong lòng, bỗng nghe Tang Kết lớn tiếng:

- Vi đại nhân! Bữa nay đại nhân đã nói vậy, bần tăng hãy tạm tin lời. Nếu ngày sau đại nhân ra dạ đảo điên, nuốt lời cam kết để vinh thân thì đại gia sẽ bị tan nát nhức góc bàn tay này. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Sao đại ca lại nói vậy? Ba anh em chúng ta hành động vụ này đều có lợi cho mình. Tiểu đệ mà lừa gạt hai vị thì một đằng từ Mông Cổ, một đằng từ Tây Tạng kéo quân đến đánh Bắc Kinh, tất hoàng đế nổi lôi đình và chém đầu tiểu đệ. Hai vị ca ca thử nghĩ coi, liệu tiểu đệ có dám làm điều phản phúc với nhị vị không?Tang Kết gật đầu nói:

- Vi huynh đệ nói thế là phải. Ba người liền bày bàn thắp nến quỳ xuống hướng ra ngoài hành lễ kết nghĩa anh em. Tang Kết hơn tuổi làm đại ca, thứ nhì là Cát Nhĩ Đan, Vi Tiểu Bảo làm tam đệ. Vi Tiểu Bảo lại lạy, nhị ca, đại ca. Đoạn gã hướng về phía A Kỳ khấu đầu, miệng không ngớt một điều "Nhị tẩu", hai điều "Nhị tẩu" một cách rất thân thiết. Gã tự nhủ:

- Cô đã làm nhị tẩu của ta thì mai đây ta có đùa cợt cô vợ A Kha cô đừng can thiệp vào nữa. A Kỳ cầm hồ rót bốn chung rượu, thị cười nói:

- Bữa nay ba vị kết nghĩa chi lan, tiểu muội mong rằng từ nay cư xử với nhau hữu thủy hữu chung và làm nên sự nghiệp lớn lao. Tiểu muội kính mời ba vị một chung. Tang Kết cười đáp:

- Chung rượu này dĩ nhiên chúng ta phải uống cạn. Lão nói rồi cầm chung rượu giơ lên miệng. Vi Tiểu Bảo vội la lên:

- Đại ca hãy khoan! Chỗ này là rượu thừa, không được thanh khiết. Chúng ta kêu họ đổi rượu mới. Gã liền lớn tiếng hô:

- Người nhà đâu? Lấy rượu ra đây mau. Bỗng trong người gã ngấm ngầm lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Trong Lệ Xuân viện đã xảy ra chuyện gì? Sao mình gọi mãi mà chẳng thấy ai vào hầu hạ. Rồi gã tự nhủ:- Phải rồi! Mụ chủ cùng gia nhân thấy diễn ra cuộc xung đột lại giết chết quan binh,

nên họ bỏ trốn sạch rồi. Gã nghĩ tới đây bỗng thấy một tên qui nô cúi đầu đi vào, miệng hàm hồ hỏi:

- Chuyện gì vậy? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bọn qui nô trong Lệ Xuân Viện ta đã quen mặt hết. Thằng cha này chắc là mới đến, không biết làm qui nô. Có lý nào qui nô đối với tân khách lại hồ đồ thế? Phải chăng hắn sợ quá đâm ra ngớ ngẩn. Gã liền quát:

- Mau đi lấy hai chung rượu! Tên qui nô dạ một tiếng rồi trở gót đi ra. Vi Tiểu Bảo nhìn bóng sau lưng hắn, bỗng động tâm tự hỏi:

- Ô hay! Thằng cha này là ai? Ta đã thấy hắn lúc ban ngày trong khi thưởng hoa thược dược ở ngoài Chùa Thiền Trí. Sao bây giờ hắn lại đến đây làm qui nô? Trong vụ này tất có điều chi cổ quái. Gã ngưng thần ngẫm nghĩ, bất giác sợ quá, sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt, bật tiếng la "úi chà!" rồi nhẩy bật lên. Tang Kết, Cát Nhĩ Đan, A Kỳ đều giật mình đồng thanh hỏi:

- Chuyện gì vậy? Vi Tiểu Bảo khẽ đáp:

- Thằng cha đó là một tên võ sĩ cao thủ dưới trướng Ngô Tam Quế đã cải trang. Vừa rồi chúng ta nói gì nhất định bị hắn nghe hết rồi. Tang Kết và Cát Nhĩ Đan giật mình kinh hãi đáp:

- Nếu vậy thì không để hắn sống được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nhị vị ca ca đừng động thủ vội. Chúng ta cứ lờ đi như không biết gì. Hãy dò xem bọn chúng có bao nhiêu người và sắp đặt ngụy kế gì?Gã nói mấy câu này, thanh âm bỗng run lên. Nếu tên qui nô này mà là vệ sĩ Ngô Tam Quế cải trang thì gã đã không khiếp sợ đến thế. Nguyên tên qui nô này chẳng phải ai khác là mà chính là Lục Cao Hiên ở Thần Long Giáo. Lục Cao Hiên từ đảo Thần Long theo Vi Tiểu Bảo đến Bắc Kinh và ở với gã lâu ngày, nhưng hắn hoá trang khéo quá, tướng mạo khác hẳn khiến hắn không nhận ra nữa. Có điều hắn nhìn bóng sau lưng cảm thấy rất quen thuộc. Ban ngày lúc ở vườn thược dược gã đã ngó thấy mà không nghĩ ra. Bây giờ Vi Tiểu Bảo ở Lệ Xuân Viện lại nhìn thấy bóng sau lưng lần nữa liền biết ngay là có chuyện nhiêu khê, phải tĩnh tâm suy nghĩ mới chợt tỉnh ngộ. Giả tỉ chỉ có một mình Lục Cao Hiên thì không đáng sợ, nhưng Vi Tiểu Bảo đã thấy hắn ở vườn thược dược mà gã lại vô ý tiết lộ nói ra miệng là đến Viện Lệ Xuân nghe hát. Hắn cũng theo đến đây cải trang thành qui nô thì chắc có cả ủy Tôn Giả và Cao Tôn Giả đi theo. Không chừng cả Hồng Giáo chủ cũng thân hành đến đây nữa. Vi Tiểu Bảo đã tính đến chuyện cùng Hồng giáo chủ kết nghĩa anh em, nhưng gã tự liệu vụ này khó khăn vô cùng không thể làm nổi. Gã càng nghĩ càng khiếp sợ. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Bỗng thấy Lục Cao Hiên tay bưng khay gỗ trên đặt hai hồ rượu tiến vào. Hắn cúi gầm mặt xuống, đặt hồ rượu trên bàn. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Hắn cúi đầu xuống là sợ ta nhìn ra chỗ sơ hở. Hừ! Không biết còn bao nhiêu người đi với hắn? Gã liền cất tiếng hỏi:

- Trong viện sao chỉ có một mình ngươi? Mau kêu thêm người đến hầu hạ. Lục Cao Hiên khẽ ậm ừ một tiếng rồi trở gót lui ra. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:- Thưa đại ca, Nhị ca cùng Nhị Tẩu! Lát nữa các vị cứ coi nhãn sắc của tiểu đệ mà hành động. Nếu tiểu đệ đảo lòng trắng mắt ra ngửng đầu trông lên, thì xin các vị động thủ tức khắc, bao nhiêu người tiến vào cũng giết chết ngay. Bọn này bản lãnh cao cường, chứ không phải hạng tầm thường. Bọn Tang Kết đều gật đầu ưng

thuận, nhưng bụng bảo dạ:

- Mấy tên vệ sĩ thủ hạ của Ngô Tam Quế bản lãnh có cao cường đến đâu thì đã đáng gì mà phải khiếp sợ đến thế? Sau một lúc Lục Cao Hiên đến bốn tên kỹ nữ vào, chia ra ngồi bên bốn người. Vi Tiểu Bảo ngó thấy bốn người đều lạ mặt, nhất định không phải là những cô nương trong Lệ Xuân Viện. Tướng mạo bốn ả kỹ nữ lại cực kỳ xấu xa, ả thì mắt xếch, ả thì méo miệng, nước da vàng khè hay đen nhẻm, chỗ lồi, chỗ lõm hoặc sưng lên như phù thủng, hoặc đầy mặt vết sẹo chằng chịt. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Những vị cô nương ở Lệ Xuân Viện tướng mạo sinh đẹp quá chừng. Bỗng thấy ả ngồi bên Tang Kết mặt đầy vết sẹo nháy mắt mấy cái. Vi Tiểu Bảo thấy mắt thị linh hoạt, nhãn thần rất tinh nhuệ, liền tự hỏi:

- Bốn người nhất định ở Thần Long Giáo đã cải trang, Thị đưa mắt ra hiệu cho ta là có ý gì? Gã liền cầm hồ rượu Mê Xuân tửu đã có sẵn từ trước còn để đó rót cho bốn ả mỗi cô một chung và nói:

- Chúng ta cùng cạn chung rượu này! ở trong kỹ viện nguyên không có lệ khách rót rượu mời kỹ nữ. Hễ thấy khách cầm lấy hồ rượu là kỹ nữ phải đoạt lấy để rót ra chung mới phải lẽ. Nhưng bốn tên kỹ nữ này cứ ngồi yên cúi đầu. Vi Tiểu Bảo rót rượu mà chúng chẳng nói nửa lời. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:- Bốn tên này giả làm gái điếm còn vụng về quá! Gã liền hỏi:

- Các cô chầu chực quan khách mà chẳng hiểu lề luật chi hết? Khách đã rót rượu mời cô phải uống đi chứ? Gã vừa nói vừa rót thêm rượu vào chung cho Lục Cao Hiên và bảo hắn:

- Ngươi mới tới đây thành ra qui nô cũng không biết làm. Khách mời rượu mà các ngươi không uống khiến khách bực mình thì khi nào còn cho tiền nữa? Lục Cao Hiên cùng bốn ả tưởng trong kỹ viện có lề luật như vậy thật, vội đồng thanh đáp:

- Dạ! Rồi nâng chung rượu lên uống. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Có thế mới phải chứ? Gã lại hỏi:

- Trong viện còn qui nô và gái điếm nữa không? Ngươi kêu hết ra đây. Chẳng lẽ tòa Lệ Xuân viện lớn thế này mà chỉ có năm người? E rằng có điều chi cổ quái. ả kỹ nữ mặt vàng ửng nhìn Lục Cao Hiên đưa mắt ra hiệu. Lục Cao Hiên xoay mình đi ra dẫn hai tên qui nô nữa vào. Hắn cất giọng ấm ớ!

- Gái điếm thì hết rồi, qui nô còn hai người này. Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

- Những danh từ "gái điếm", "qui nô" là để cho người khác gọi lúc vắng mặt. Chính mình làm qui nô sao lại tự nói ra miệng "Gái điếm và qui nô" được? Cả những quan khách làng chơi cũng không thể bất lịnh sự đến thế. ở trong viện người ta phải gọi kỹ nữ và qui nô bằng cô nương, chú nhỏ. Ta vừa thử một chút, chúng đã bị lòi đuôi. Hừ hừ! Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thần thông diệu toán cũng chẳng khi nào nghi ngờ đến Vi Tiểu Bảo này lại sinh trưởng ở Lệ Xuân viện.Gã liếc mắt nhìn hai tên qui nô mới vào thấy chúng thân thể cao lớn, mập ú. Một tên đúng là ủy Tôn Giả cải trang. Gã vừa nó thấy đã nhận ra ngay. Còn một tên nữa phảng phất như Cao Tôn Giả. Gã tự hỏi:

- Cao Tôn Giả biến thành lùn tịt, vì chất thuốc độc của Thần Long Giáo, mà sao bây giờ lại cao

thế kia. Nhưng rồi gã lại nghĩ:

- Phải rồi! Hắn đã kê gót chân cho cao lên. Nếu mình không yên trí từ trước thì chẳng thể nào nhận ra được. Hắn cầm hồ rượu rót vào chung, nhưng chỉ rót một nửa chung thì hồ Mê Xuân tửu đã hết sạch, chẳng còn lấy một giọt. Gã đành sẻ nửa chung Mê Xuân tửu ra làm hai và rót thêm rượu mới vào nói:

- Khách mời các ngươi uống rượu ô qui. Các người là qui nô hãy uống cạn đi. ủy Tôn Giả chẳng nói năng gì nâng chung rượu lên uống liền. Cao Tôn Giả tính nóng như lửa, thấy Vi Tiểu Bảo dở giọng khinh mạn không nhịn được nữa, cất tiếng thóa mạ:

- Chính ngươi là quân tiểu tạp chủng, quân rùa đen! Lục Cao Hiên vội kéo tay áo hắn, quát lên:

- Uống lẹ đi! Ngươi dám đắc tội với quan khách ư? Cao Tôn Giả hóa trang làm qui nô là đã chịu nghiêm lệnh của giáo chủ. Hắn nghe Lục Cao Hiên quát mắng, biết là mình có lỗi, vội nâng chung rượu lên uống cạn sạch. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đã đến hết cả chưa? Còn người nào nữa không? Lục Cao Hiên đáp:

- Hết cả rồi không còn ai nữa. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:- Hồng giáo chủ không giả làm qui nô ư? Gã vừa hỏi câu này vừa đảo lòng trắng mắt ra, ngửng đầu trông lên. Bọn Lục Cao Hiên bảy người nghe gã hỏi câu này đều giật mình kinh hãi. Bốn tên kỹ nữ nhất đề đứng phắt dậy. Tang Kết đã vận khí chuẩn bị từ trước, vung cả hai tay ra điểm trúng vào huyệt đạo ở sau lưng Cao Tôn Giả và ủy Tôn Giả.

Hồi 191 - Tam Tiếu Nhân Duyên Cửu Mỹ Hồ

Hai ngón tay của Tang Kết điểm ra nhưng mới làm cho một mình ủy Tôn Giả té nhào, còn Cao Tôn Giả chỉ khẽ rên một tiếng rồi hắn tung chưởng đánh xuống đầu Tang Kết. Tang Kết giật mình, nghĩ thầm:

- Công phu "Lưỡng chỉ thiền" của ta phóng ra hai bên là một môn võ công thiên hạ vô song. Từ ngày mười đầu ngón tay của ta bị trúng độc phải chặt đi một đoạn điểm trúng vào mình địch nhân, luồng lực đạo so với ngày trước còn mãnh liệt hơn mấy phần. Bây giờ hiển nhiên ta đã điểm vào huyệt đạo trên lưng lão mập ú này, mà sao dường như hắn không việc gì? Chẳng lẽ hắn cũng như Vi Tiểu Bảo đã luyện được thành môn "Kim cương hộ thế thần công"? Thực ra Cao Tôn Giả cũng như Vi Tiểu Bảo cả hai người chẳng ai luyện thành môn "Kim cương hộ thế thần công". Vi Tiểu Bảo vì trong mình mặc tấm bảo y hộ thân nên đao thương chém không vào trong. Còn Cao Tôn Giả dưới bàn chân đã kê cao lên gần một thước. Tang Kết tưởng hắn thân thể cao lớn và điểm trúng huyệt đạo trên lưng hắn rồi mà thực ra chỗ bị điểm trúng lại ở về đùi. Cao Tôn Gả bị điềm chỉ đau đớn một lúc, huyệt đạo chưa bị phong tỏa. Lúc này Lục Cao Hiên đang chiến đấu với Cát Nhĩ Đan. ả kỹ nữ mặt đầy vết sẹo đánh nhau với A Kỳ. Ngoài ra một tên kỹ nữ nhảy xổ về phía Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Ngươi phát điên rồi chăng? Bộ mặt khủng khiếp, thái độ hung hăng của ngươi thì đã làm gì? Nhưng gã ngó thấy mười đầu ngón tay của kỹ nữ khoằm khoằm chụp tới, uy thế rất mãnh liệt, trong lòng không khỏi kinh hãi. Gã hốt hoảng chui đầu vào gầm bàn rồi thò tay ra đẩy chân kỹ nữ một cái thật mạnh. ả kỹ nữ nầy đã uống Mê Xuân tửu, chất độc đang phát tác. Đầu óc thị mê muội rồi lại bị Vi Tiểu Bảo đẩy một cái, thị không đứng vững được. Người thị lảo đảo rồi ngã lăn ra. Tiếp theo cả ba ả kỹ nữ kia cũng lục tục té xuống, mê man bất tỉnh, không dậy được nữa. Cao Tôn Giả tỷ đấu với Tang Kết được mấy chiêu vì hắn kê chân cao quá nên cử động mỗi lúc kém phần linh hoạt. Tang Kết dường như đã hìn ra chỗ sơ hở của đối phương, hắn vận kình lực xuống hai chân đá mạnh một phát vào giữa hai cẳng bên địch bật lên hai tiếng kêu rắc rắc. Đế chân của Cao Tôn Giả bị gãy rồi. Tang Kết liền cất tiếng thóa mạ:

- Ta tưởng ngươi là con người khôi ngô, té ra chỉ là một tên lùn tịt. Cao Tôn Giả bản tính nóng nẩy, nghe đối phương thóa mạ không nhịn được, tức giận quát:

- Trước kia lão gia còn cao hơn ngươi nữa, nhưng lão gia thích trở thành người thấp. Cái đó có liên quan gì đến ngươi? Tang Kết bật lên tràng cười ha hả. Hai người tuy miệng nói và tay vẫn ra chiêu, không dừng lại một chút nào. Cả hai bên đều là những tay hảo thủ về võ học, nên sau khi trao đổi mấy chiêu đã biết tài nhau và trong lòng ngấm ngầm khâm phục nhau. Tang Kết lẩm bẩm:

- Dưới trướng Ngô Tam Quế mà cũng có cả tên vệ sĩ lùn tịt mập ú này. Cao Tôn Giả nghĩ thầm:

- Thằng cha này tuy võ công cao cường nhưng chịu làm chó săn cho tên tiểu quỷ Vi Tiểu Bảo thì cũng chỉ là hạng đê tiện. Bên kia Cát Nhĩ Đan mới đánh mấy chiêu đã kém thế, hiển nhiên không địch nổi Lục Cao Hiên. May mà Lục Co Hiên đã uống nửa chung Mã Xuân tửu, chân taycử động không được linh hoạt, thành ra trong nhất thời chưa hạ đối phương được ngay. A Kỳ

thấy ả kỹ nữ chiến đấu với mình bằng những chiêu thức rất tinh nhuệ, cô không dám coi thường. Nhưng ả kỹ nữ mới sử dụng được mấy chiêu rồi ngất xỉu té xuống. A Kỳ trong lòng rất đỗi ngạc nhiên, chẳng hiểu ra làm sao. Cô quay lại nhìn Cát Nhĩ Đan đang đánh nhau với Lục Cao Hiên cứ phải lùi hoài. Hiển nhiên tình lang của cô không phải là đối thủ của tên giả qui nô kia, cô vộn sấn lại giúp sức. Lục Cao Hiên bỗng thấy trước mắt tối sầm lại. Người hắn lảo đảo mấy cái. Hắn cảm giác bị địch nhân phóng chưởng trúng ngực mình, song luồng lực đạo không mãnh liệt. Hắn nhắm mắt lại đưa hai tay ra gạt hai cánh tay đối phương. Đồng thời hai ngón tay trỏ điểm vào dưới nách địch nhân. Chiêu này kêu bằng "Song long thủ thủy" trong quyền thuật. A Kỳ hiển nhiên đã phóng chưởng trúng vào ngực địch nhân không ngờ công lực của cô còn kém đối phương xa quá, chẳng những không đả thương được địch nhân mà còn bị song chỉ điểm trúng vào dưới nách. Lập tức người cô nhủn ra, từ từ té xuống. A Kỳ đang bồn chồn trong dạ, bỗng thấy Lục Cao Hiên đột nhiên lảo đảo té xuống. Người cô ngã xuống sau nên nằm trên lưng hắn. Lục Cao Hiên biến thành cái đệm của cô. Cát Nhĩ Đan la hoảng:

- A Kỳ! A Kỳ! Cô nương làm sao vậy? Bất thình lình Cao Tôn Giả đứng phắt dậy phóng quyền đánh trúng trực Cát Nhĩ Đan hất hắn lùi lại xa hơn trượng. Binh một tiếng vang lên. Lưng Cát Nhĩ Đan bị đập mạnh vào tường. Nguyên trong bọn người ở đảo Thần Long tới đây thì Cao, ủy nhị tôn giả là hai nhân vật võ công cao cường nhất. Nội lực chúng thâm hậu vô cùng. Tuy chúng đã uống phải Mê Xuân tửu, nhưng thứ rượu này bất quá chế bằng thứ thuốc mê rấttầm thường ở nơi kỹ viện, chứ chẳng có gì mãnh liệt, chỉ làm cho hai lão choáng váng và vẫn còn gắng gượng chống đỡ được. Lúc này cặp mắt Cao Tôn Giả nhìn phía trước chỉ thấy một đám trắng lờ mờ. Hình ảnh Tang Kết chập chờn trông không rõ lắm. Hắn vung tay đánh ra đều bị Tang Kết né tránh một cách dễ dàng. Còn chính hắn thì bên vai trái và má bên phải liên tiếp bị trúng hai quyền khá nặng. Quyền lực của Tang Kết cực kỳ trầm trọng. Cao Tôn Giả tuy thịt bắp da dày cũng không chịu nổi, hắn thét lên be be, xoay mình đánh ra cửa cướp đường chạy trốn. Cát Nhĩ Đan bị ủy Tôn Giả hất mạnh vào tường, lưng đau ê ẩm, tưởng chừng bị gãy xương sống. Y đang khiếp vía bỗng thấy địch nhân tay trái vịn vào bàn, mắt nhắm lại. Tay mặt hắn không ngớt khoa lên ở trước ngực, tựa hồ sợ người tập kích. Cát Nhĩ Đan thấy có thời cơ liền nhảy xổ lại vung cước đá mạnh vào đít ủy Tôn Giả. ủy Tôn Giả thét lên một tiếng, xoay tay trái nắm lấy trước ngực Cát Nhĩ Đan, nhấc bổng người y lên. Tang Kết vội nhảy tới cứu bạn. ủy Tôn Giả mở bừng mắt ra. Người hắn lảo đảo mấy cái, tay vẫn nắm Cát Nhĩ Đan chạy ra ngoài Cam Lộ sảnh, nhảy vọt lên đầu tường. Tuy hắn uống Mê Xuân tửu, thần trí mê man, nhưng võ công hắn vào hạng rất cao thâm. Tay hắn nắm giữ thân hình to lớn của Cát Nhĩ Đan mà chạy nhảy vẫn cực kỳ mau lẹ, nhẹ nhàng. Tang Kết thét lên:

- Ngươi muốn tốt thì buông người xuống. Lão vừa quát vừa co giò chạy ra cửa nhảy lên nóc nhà rượt theo. Những người trong sảnh đường chỉ còn nghe tiếng quát tháo mỗi lúc một xa.Vi Tiểu Bảo ở gầm bàn nhìn ra thấy dưới đất một đống người nằm ngổn ngang. Song nhi và Tăng nhu nằm sóng sượt trong nóc nhà. Bốn tên kỹ nữ nằm lên kềnh dưới đất mê man bất tỉnh. Trịnh Khắc Sảng nguyên trước ngồi gục xuống bàn, sau xảy cuộc đánh nhau loạn xạ làm cho ghế đổ, gã rớt xuống gầm bàn. A Kỳ té nằm trên mình Lục Cao Hiên. Bấy nhiêu người đều nằm yên không nhúc nhích. Người thì bị điểm huyệt, kẻ thì bị Mê Xuân tửu làm cho mê man. Hết thẩy đều như người chết cả một lượt. Vi Tiểu Bảo rất quan tâm đến Song Nhi, vội lại nâng đỡ thị dậy. Gã thấy thị cặp mắt chuyển động, hô hấp như thường, đã yên tâm được một phần, nhưng gã không biết giải khai huyệt đạo. Thủ pháp điểm huyệt của Tang Kết cũng như của ủy Tôn Giả đều có chỗ đặc biệt độc đáo. Ngay ủy Tôn Giả cũng không biết cách giải khai huyệt đạo cho những người bị Tang Kết điểm và ngược lại. Tang kết cũng không thể giải khai được huyệt đạo

do ủy Tôn Giả điểm trúng. Vi Tiểu Bảo dĩ nhiên chẳng có biện pháp nào, gã dương mắt lên nhìn Song Nhi, Tăng Nhu và A Kỳ, chẳng biết làm thế nào, đành là thúc thủ vô sách. Vi Tiểu Bảo đỡ ba người ngồi lên ghế và bảo dạ:

- Các cô đừng sợ gì hết. Cao Tôn Giả và ủy Tôn Giả đã uống phải Mê Xuân tửu mà bây giờ chúng chạy trốn rồi. Tang Kết đại Lạt Ma đang rượt theo. Dĩ nhiên chúng chẳng thể thế nào đánh lại nhà sư Tây Tạng đó. Gã chợt ngó thấy Lục Cao Hiên đang nằm dưới đất bỗng cử động chân tay, liền tự nhủ:

- Thằng cha này nội công cũng ghê gớm lắm. Hắn mà tỉnh lại thì khó bề đối phó. Ta phải tìm cách làm cho gã hôn mê thật lâu. Gã liền chạy vào phòng mẫu thân thì thấy Vi Xuân Phương nằm lăn ở cạnh giường. Gã giật mình kinh hãi vội đỡ bà dậy thì thấy người bà mềm nhũn, nhưng hơi thở đều đặn, trái tim vẫn đập như thường. Gã đoán biết bà bị bọn người ThầnLong Giáo điểm huyệt. Gã còn đoán ra bao nhiêu qui nô cùng gái điếm trong Lệ Xuân viện đều khóng tránh khỏi tình trạng này. Gã tự nhủ:

- Mẫu thân ta chỉ bị điểm huyệt thì sau mấy giờ là tự nhiên giải khai được, ta bất tất phải quan tâm. Gã liền trèo lên giường thò vào chăn lấy nửa bình lớn Mê Xuân tửu mà gã đã giấu vào đó từ trước. Vi Tiểu Bảo trở ra Cam Lộ sảnh, rót một chung rượu thuốc, đổ vào miệng Lục Cao Hiên. Gã lại lắng tai nghe, vẫn chẳng thấy chút thanh âm nào của Cao ủy nhị Tôn giả, hoặc Tang Kết và Cát Nhĩ Đan trở về, liền nghĩ bụng:

- Âu là ta nhân cơ hội này để điều tra xem mấy tên điếm giả kia là những nhân vật nào? Gã tự nhủ:

- Trong đám này có một cô đã đưa mắt ra hiệu cho ta, dường như là để ta lưu tâm đến. Cô là người có lương tâm mà ta chưa hiểu là ai? Gã liền chạy đến bên kỹ nữ giả đó để bóc lớp thuốc cải trang, lớp bùn đất và tro than rớt xuống rồi để lộ khuôn mặt xinh xinh, lau sạch đi, nước da trắng nõn. Vi Tiểu Bảo nhìn rõ mừng quá, không nhịn được bật tiếng hoan hô. Nguyên kỹ nữ giả là Tiểu Quận chúa Mộc Kiếm Bình. Vi Tiểu Bảo khẽ cúi xuống hôn cô một cái rồi nói:

- Cô đối với ta còn có lương tâm. Chắc cô bị bọn họ bức bách mà phải hại đến ta. Đột nhiên trống ngực đánh thình thình, gã tự hỏi:

- Còn ba gái điếm giả kia là ai? Phương cô nương ở trong đám này phải không? Con đượi đó lúc nào cũng nghĩ cách hại ta. Lần này mà y không ở đây thì thật là quái lạ.Gã nghĩ tới Phương Di vừa cảm thấy êm ái vừa tức mình:

- Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ ba người kia thấy một cô mặt vàng ửng, thân hình mảnh dẻ, gã đoán đó là Phương Di, liền đưa tay bóc lớp thuốc hóa trang trên mặt coi. Bụi đất rớt xuống, một khuôn mặt cực kỳ diễm lệ lộ ra, xinh đẹp hơn Phương Di nhiều. Người này còn lớn hơn Phương Di đến chục tuổi mụ chính là Hồng Giáo chủ phu nhân. Hồng phu nhân say sưa hai má ửng hồng như bông hoa đào, nước da bóng bảy tựa hồ sắp chảy nước. Vi Tiểu Bảo thấy người đẹp không khỏi rạo rực trong lòng. Trước nay gã không dám cử động khinh bạc mà chỉ nhìn mụ bằng cặp mắt say đắm. Bây giờ gã thấy mụ say mèm không biết gì nữa, liền tự nhủ:

- Đây thật là một cơ hội ngàn năm một thuở. Vi Tiểu Bảo đưa tay ra vuốt má Hồng phu nhân một cái, gã thấy mụ hai mắt nhắm nghiền, hôn mê chẳng biết gì hết, trong lòng rạo rực, trống ngực đánh thình thình. Gã lại vuốt má bên kia một cái. Lúc gã quay lại ngó thấy hai ả kỹ nữ giả

kia đều thân mình mập ú, quyết chẳng phải Phương Di. Trong hai ả này thì một ả lúc trước đã giả làm mụ chủ. Vi Tiểu Bảo cầm hồ rót một chút rượu vào mặt mụ rồi kéo áo lên lau sạch lớp thuốc hoá trang để lộ chân tướng, thì ra chính là giả Thái hậu. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ vô cùng, bụng bảo dạ:

- Chuyến này thật ta đã lập nên công lớn. Hoàng Thượng và Thái hậu đều mong ta bắt được mụ điếm già đưa về cho các vị rửa hận ta đã nghĩ trăm phương ngàn kế mà thủy chung không sao tìm ra mụ. Ai ngờ đêm nay mụ tự dẫn xác đến Lệ Xuân viện làm gái điếm già. Trước nay ta vẫn kêu mụ bằng "Mụ điếm già", thật là thần cô diệu toán, tiên kiến sáng suốt chẳng kém gì đời. Vi Tiểu Bảo lại lau chùi lớp thuốc hóa trang trên mặt người kỹ nữ giả thứ tư. Lúc ả này lộ chân tướng thì chính là Phương Di. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi tự hỏi:- Tại sao người nàng lại to lớn thế này? Chẳng lẽ nàng tư thông với kẻ khác mà mang thai rồi? Trời ơi! Thế là gái điếm giả thành gái điếm thật. Còn Vi Tiểu Bảo lại biến thành con rùa đen. Gã luồn tay vào trong áo thị, nhưng chỗ tay gã đụng vào chẳng phải là da thịt, gã lôi ra một cái gối đầu. Nguyên Phương Di đã ở với Vi Tiểu Bảo lâu ngày, tuy ả đồ mặt cải trang mà vẫn sợ thân hình bé nhỏ có thể khiến gã phát giác, nên thị lấy chiếc gối đầu độn vào bụng khiến cho khổ người cũng khác hẳn. Vi Tiểu Bảo vô cùng cao hứng, nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Cô thật là bất lương, so với tiểu quận chúa, cô tệ hại quá chừng! Tiểu quận chúa chỉ sợ la mắc độc thủ của bọn họ đã không ngớt nháy mắt ra hiệu cho ta. Ngược lại, cô chỉ lo ta phát giác, đã hoá trang ngoài mặt còn chưa đủ, lại nhồi bụng cho lớn lên để cố tình che mắt ta. Ha ha, cô là con điếm nhỏ mà bụng lớn ở Lệ Xuân viện. Ta phải đánh đập cái thai này, hết đánh sáng lại đánh tối, đánh cho lòi gối đầu mới thôi. Vi Tiểu Bảo chạy ra ngoài sảnh đường thấy mấy tên thân binh nằm chết cong queo dưới đất. trong sân chẳng có đèn lửa chi hết, một màu tối đen lại không một tiếng động. Gã nghĩ thầm:

- Cao, ủy nhị tôn giả đã uống phải Mê Xuân tửu thì chẳng thể đánh nổi hai vị ca ca kết nghĩa của ta. Nhưng nếu bọn Hồng giáo chủ ở ngoài tiếp ứng cho chúng thì kết quả khó mà lường được. Vạn nhất hai vị ca ca qui vị đêm nay, thì ta cầu khấn linh hồn hai vị tha thứ cho thằng em nhỏ chẳng thể chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày với hai vị được. Tiểu đệ thật là có tội, mong nhị vị đại lượng bỏ qua đi cho. Gã trở vào sảnh đường thấy Hồng phu nhân, Phương Di, Mộc Kiếm Bình, Song Nhi, Tăng Nhu, A Kỳ, cả sáu vị mỹ nhân còn mê man bất tỉnh hoặc không nhúc nhích được. Nhưng mỗi người một vẻ ai cũng xinh đẹp lộng lẫy. Gã động tâm tự nhủ:- Trên giường trong phòng bên còn một vị mỹ mạo tiểu cô nương. Đem so với sáu người này thì nàng còn xinh đẹp hơn nhiều. Nàng lại chính là cô vợ cùng ta bái lạy thiên địa rồi mà chưa từng động phòng hoa chúc. Đêm nay nàng tự dẫn thân vào cửa, chẳng lẽ Vi Tiểu Bảo còn giữ điều lịch sự? Gã toan rảo bước vào phòng thì thấy Tăng Nhu dương mắt lên nhìn mình. Má cô ửng hồng ra chiều e thẹn. Vi Tiểu Bảo liền dừng bước lại, bụng bảo dạ:

- Dọc đường từ núi Vương ốc đi tới Dương Châu, cô chiều lẩn tránh ta hoài, ta muốn nói một câu chuyện tâm tình với cô cũng không được. Đêm nay ta không thể giữ lịch sự với cô nữa. Gã nghĩ vậy rồi ôm Tăng Nhu lên đem vào phòng trong, đặt xuống giường bên cạnh A Kha. Gã thấy A Kha vẫn thiêm thiếp giấc nồng, cặp lông mày của cô rũ xuống. Môi miệng cô còn hé lộ nụ cười. Trong giấc ngủ triền miên cô có biết đâu mình đang ở nơi hiểm địa, nét mặt vẫn còn đượm vẻ khoan khoái như lúc ngồi bên tình lang Trịnh Khắc Sảng. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Trời không chịu đất thì đất cũng chẳng chịu trời. Âu là ta đem hết vào trong phòng cả lũ điếm này, bất luận là gái điếm giả, là hảo cô nương hay phụ nữ tệ hại. Đàn bà con gái đã đưa mình

vào Lệ Xuân viện thì làm gì có chuyện tốt lành? Cái đó kêu bằng mình làm mình chịu. Sau khi các mụ các cô tỉnh lại chẳng thể trách được. Vi Tiểu Bảo từ thuở nhỏ đã hoài bão chí lớn là ngày sau có cơ hội phát đạt sẽ mở mười hai kỹ viện ở thành Dương Châu, lại bày tiệc hoa rất lớn trong viện Lệ Xuân này, kêu hết kỹ nữ toàn viện ra bồi tiếp cho thỏa chí anh hùng. Tình trạng lúc này tuy không được đúng hẳn như tấm lòng hoài bão của gã ngày trước, nhưng cũng coi đây là một sự nghiệp hùng vĩ, chứ chẳng phải chuyện tầm thường. Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy rồi tiếp tục ẵm Song Nhi, A Kỳ, Hồng phu nhân, Phương Di, Mộc Kiếm Bình, từng người một đem vào trong phòng.Sau cùng gã ôm cả giả thái hậu nữa là tám người đàn bà đặt lên giường thành một hàng dài. Vi Tiểu Bảo chợt nhớ đến điều gì, bụng bảo dạ:

- Đối với bất cứ ai, ta muốn làm thế nào thì làm, nhưng còn có vợ của người anh kết nghĩa thì không thể khinh khi được. Đoạn gã khẽ cất tiếng gọi:

- Nhị tẩu ơi! Nhị tẩu là chị dâu của tiểu đệ, dĩ nhiên tiểu đệ không dám khinh thường, chúng ta đã là anh hùng hảo hán, cần phải giữ điều nghĩa khí. Thế rồi gã ôm A Kỳ ra ngoài sảnh đường, đặt cô ngồi xuống ghế ngay ngắn. Bỗng gã ngó thấy mục quang của A Kỳ lộ vẻ ưng thuận khiến gã không khỏi rạo rực trong lòng. Cặp mắt gã dương lên ngó vào người cô ngơ ngẩn xuất thần. Vi Tiểu Bảo thấy A Kỳ hơi thở dồn dập, trước ngực không ngớt nhô lên hóp xuống, lại hối hận nghĩ thầm:

- Ta cùng Đại Lạt Ma xứ tây Tạng và Vương tử xứ Mông Cổ kết nghĩa chi lan chẳng phải vì ý hợp tâm đầu, mà bất quá là kế hoạch lừa gạt để bọn họ không giết mình. Đại ca, nhị ca đều là nhắm mắt nói bừa, đâu phải chuyện thật. A Kỳ cô nương xinh đẹp thế này mà ta kêu bằng Nhị tẩu thật là uổng. Chi bằng ta coi cô như vợ mình. Thầy đồ kể chuyện "Tam tiếu nhân duyên cửu mỹ đồ", Đường Bá Hổ có chín cô vợ. Nay ta tính cả A Kỳ mới là Bát mỹ, còn thiếu nhất mỹ. Hà hà! Mụ điếm già đã lớn tuổi lại hung dữ đâu có thể là nhất mỹ? Gã nghĩ tới giả thái hậu, lại đem so với chuyện Đường Bá Hổ thì còn thiếu nhất mỹ, nhưng bỏ giả thái hậu, lại thiếu lưỡng mỹ, thật còn kém xa. Gã lại ôm A Kỳ đem vào phòng. Vi Tiểu Bảo vừa đi được mấy bước, chợt nghe ngoài viện dường như có tiếng bước chân vang lên. Gã giật nẩy mình nghĩ bụng:

- Nếu Cát Nhĩ Đan trở về mà thấy mình đem ý trung nhân của y làm vợ, tất động đao gươm, thì ra mình mạo hiểm quá chừng. Thôi đành thiếu lưỡng mỹ thì thiếu. Gã lập tức quay gót trở ra, lại đem A Kỳ đặt xuống ghế.A Kỳ không hiểu trong lòng gã đang phản phúc những ý nghĩ xung kích nhau. Cô thấy gã ôm mình chạy lui chạy tới, chẳng biết gã muốn dở trò quỉ gì, cô rất đỗi ngạc nhiên. Vi Tiểu Bảo chú ý lắng nghe hồi lâu thấy tiếng bước chân trong ngõ hẻm dần dần xa đi, chứ không phải có người tiến vào trong viện, gã mới yên tâm. Vi Tiểu Bảo lại chạy vào phòng nói:

- Mụ điếm già! Phương cô nương! Tiểu quận chúa! Hồng phu nhân! Bốn vị tự mình dấn thân đến Lệ Xuân Viện để làm gái điếm chẳng nói làm chi. Còn Song Nhi và Tăng cô nương là hai vị tự nguyện theo ta đến Lệ Xuân viện. Nơi đây là phương nào, lúc các cô tới chưa hiểu rõ. Nhưng các cô đã vào đây rồi thì chẳng muốn bồi tiếp ta cũng không xong. Gã lại quay sang nhìn A Kha, nói tiếp:

- A Kha cô nương! Cô đã là vợ ta lại đến chốn này, ta càng chẳng cần phải nói gì nữa. Gã kéo chăn gấm đắp lên cho bảy người đàn bà. Đoạn gã tụt giầy ra, la lên một tiếng rồi chui vào trong chăn. Bỗng nghe thanh âm rất ôn nhu khẽ hỏi:

- Trịnh... Trịnh công tử!... Chàng đấy ư? Chính là âm thanh của A Kha. Nguyên cô uống Mê Xuân tửu trước nhất, ngủ đã lâu rồi. Bây giờ chất thuốc nhạt đi và cô dần dần hồi tỉnh. Vi Tiểu Bảo giận quá, mắng thầm:

- Ngươi có nằm mơ thì mới thấy Trịnh công tử, ngươi tưởng gã bò lên giường để cùng ngươi vui thú chăng? Gã hạ thấp giọng xuống đáp:

- Ta đây mà. Dưới ánh đèn nến Vi Tiểu Bảo nhìn rõ mặt, đưa tay ra ôm lấy A Kha. Tiếp theo gã lột mũ trên đầy thị liệng ra đụng vào ngọn nến cho tắt đi.A Kha miệng ú ớ:

- Không! Không! Chàng không được... Cô hết sức dãy dụa. Bỗng nghe tiếng Trịnh Khắc Sảng ở ngoài sảnh đường lớn tiếng hỏi:

- A Kha! A Kha! Nàng ở đâu? Tiếp theo nghe đánh "rắc rắc" một cái, rồi những tiếng loảng xoảng vang lên. Nguyên Trịnh Khắc Sảng ở trong gầm bàn chui ra loạng choạng đánh đổ chiếc ghế đụng vào bàn làm cho đĩa chén lả tả rớt xuống. A Kha nghe tiếng Trịnh Khắc Sảng ở ngoài sảnh đường, mới biết người ôm mình dĩ nhiên không phải là hắn. Thị giật mình kinh hãi, đầu óc tỉnh táo thêm một phần, cất giọng run run hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ông chồng chính thức của nàng đây mà. Nàng không nhận được âm thanh của ta ư? A Kha lại càng bở vía, hết sức cựa mạnh, thoát khỏi vòng tay Vi Tiểu Bảo. Thị la gọi:

- Trịnh công tử! Trịnh công tử! Trịnh Khắc Sảng hấp tấp chạy vào phòng. Nhưng trong nhà tối đen như mực chẳng nhìn thấy gì. Trán hắn đập mạnh vào khuôn cửa đánh "chát" một tiếng. Hắn nhịn đau rồi rít:

- A Kha! A Kha! Nàng ở đâu? A Kha đáp:

- Tiểu muội đây mà. Thằng tiểu quỷ! Buông ta ra mau! Ngươi ngươi làm trò gì thế này? Trịnh Khắc Sảng hỏi ngay:

- Chuyện gì vậy?Hắn không hiểu hai câu sau thị nói với Vi Tiểu Bảo Vi Tiểu Bảo vẫn nắm chặt hai cánh tay A Kha. Người thị lại đè lên giả Thái Hậu. Bên cạnh còn Hồng phu nhân, tất cả bảy người đàn bà còn một gã thiếu nhiên ở trên giường chen chúc nhau rối loạn cả lên. A Kha sau khi say rượu, người thị mỏi mệt không còn hơi sức thì cửa thoát làm sao được? Thị đành trở giọng năn nỉ:

- Hảo sư đệ! Ta van ngươi! Buông ta ra. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta đã bảo không buông là không buông. Bậc đại trượng phu nhất ngôn xuất ký, tứ mã nan truy. Trịnh Khắc Sảng vừa kinh hãi vừa tức giận, quát hỏi:

- Vi Tiểu Bảo! Ngươi ở chỗ nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta ở trên giường đang ôm cô vợ ta. Ta cùng nàng động phòng hoa chúc. Người vào đây làm chi? Muốn náo loạn tân phòng chăng? Trịnh Khắc Sảng lớn tiếng thóa mạ:

- Náo loạn tân phòng cái con mẹ nó.

Hồi 192 - Thiên Hạ Đại Loạn, Quần Thư Hỗn Chiến

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Má ta ở phòng giáp vách này. Ngươi muốn náo loạn tân phòng của má má ta đêm nay thì không được rồi, vì người không tiếp khách, trừ phi chính ngươi qua làm tân lang. Trịnh Khắc Sảng tức giận quát lên:

- Ngươi đừng nói càn nói ẩu. Hắn nhằm phía phát ra âm thanh nhảy vọt lên giường định để lôi Vi Tiểu Bảo ra. Trong bóng tối, Trịnh Khắc Sảng nắm được cánh tay một người liền hỏi:

- A Kha! Có phải tay nàng đây không? A Kha đáp:

- Không phải. Trịnh Khắc Sảng thấy nói không phải tay A Kha thì chắc mẩm là tay Vi Tiểu Bảo. Hắn liền hết sức kéo mạnh một cái. Không ngờ đây lại là cánh tay giả Thái Hậu Mao Đông Châu. Ngày trước giả Thái Hậu ở trong cung cấm dùng Hoá cốt miên chưởng đánh Cửu Nạn, nhưng nội lực lại hất ngược về làm mình bị nội thương. Sau mụ được Cửu Nạn truyền cách hóa giải, nhưng công lực của mụ mười phần đã mất tám, chín. Bây giờ giả Thái hậu vừa uống phải Mê Xuân tửu hãy còn hôn mê ly bì, nhưng cũng phát giác có người lôi tay mình, mụ liền vung tay trái đánh ra một chưởng trúng đầu Trịnh Khắc Sảng. Phát chưởng này tuy không lấy gì làm trầm trọng cho lắm, song Trịnh Khắc Sảng sợ quá té ngồi xuống đất. Thần trí hắn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đầu đụng vào chân giường, hắn lại ngất xỉu. A Kha kinh hãi hô lên:

- Trịnh công tử! Công tử làm sao vậy? Không có tiếng người đáp lại. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hắn vào náo loạn tân phòng, chui xuống gầm giường rồi. A Kha vừa khóc vừa cãi:

- Không phải! Không phải! Thị dẫy dụa muốn thoát ra để xuống coi. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đừng có nhúc nhích! Đừng có nhúc nhích! Gã giang tay ôm lấy A Kha. A Kha huých mạnh khủyu tay một cái trúng vào cổ Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo bị đau, ngửa người về phía sau mà không hiểu đè lên ai. A Kha thoát khỏi vòng tay Vi Tiểu Bảo muốn bước xuống ngay nhưng thị vừa xoay mình lại đè lên ngực Mao Đông Châu. Mao Đông Châu đau quá, rú lên một tiếng úi chao. Mụ giang tay ôm chặt lấy A Kha. Tuy A Kha phóng ra những chiêu thức xảo diệu, nhưng không nội lực. Trong bóng tối thị chẳng hiểu là ai đang ôm mình, nên sợ hãi đến cực điểm, mà toàn thân mềm nhũn bất lực. Giữa lúc ấy thị lại cảm thấy chân phải mình bị người khác đè lên trong lòng sợ hãi toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt, bụng bảo dạ:

- Trên giường này có lắm đàn ông.Vi Tiểu Bảo rất lấy làm đắc ý, nhưng trong bóng tối A Kha ở chỗ nào gã cũng không hay, liền hỏi:

- A Kha! Nàng ở chỗ nào lên tiếng đi cho ta biết. A Kha tự nhủ:

- Dù ngươi có giết ta ta cũng im lặng. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Được lắm! Nàng không nói thì ta sờ mò hết người nọ đến người kia, kỳ cho đến lúc sờ thấy

nàng mới thôi. Bất giác gã cất tiếng hát: Sờ đi sờ lại nhiều lần Bỗng đâu vớ được mỹ nhân bên mình. Trái soan khuôn mặt xinh xinh, Phải chăng gái điếm hay mình với ta? Gã vừa hát vừa sờ soạng thì đột nhiên ngoài viện có tiếng người huyên náo. Một người phát lệnh, đại đội binh mã lập tức bao vây kỹ viện. Tiếp theo bước chân nhộn nhịp. Có người tiến vào Lệ Xuân Viện. Vi Tiểu Bảo đoan chắc bọn này không phải bộ hạ của mình thì cũng là quan quân tại thành Dương Châu. Trong lòng khấp khởi mừng thầm. Vi Tiểu Bảo toan từ trong chăn chui ra. Không ngờ bọn người mới đến hành động lẹ quá. ánh đèn lửa sáng trưng, trong Cam Lộ sảnh thấp thoáng bóng người. Lại nghe thanh âm Huyền Trinh đạo nhân hô:

- Vi đại nhân! Vi đại nhân ở chỗ nào? Giọng nói rất cấp bách. Vi Tiểu Bảo buộc miệng đáp:

- Tiểu đệ ở đây.Nguyên quần hùng trong Thiên Địa Hội đột nhiên phát giác ra Vi Tiểu Bảo mất tích Vi Tiểu Bảo, sợ gã gặp nguy hiểm, liền hối hả tìm kiếm. Quần hùng hỏi ra biết gã dẫn thân binh đến phường Minh Ngọc. Sau điều tra ra tại Lệ Xuân Viện đã xảy cuộc hỗn chiến liền tiến mấy vào thì thấy tên thân binh chết nằm lăn dưới đất. Quần hùng kinh hãi khôn xiết, bây giờ nghe tiếng gã đáp lại mới yên lòng. Vi Tiểu Bảo đã biết bọn Huyền Trinh, Phong Tế Trung, Phàn Cương, Từ Thiên Xuyên đều là những anh hùng hảo hán trọng bề khí tiết. Nếu họ thấy gã ở trong tình trạng bê bối này, tất sinh lòng bất mãn, không chừng họ còn lôi những lề luật gì ở Thiên Địa Hội ra khuyến cáo thì mất cả thể diện, không còn đường lối hạ đài. Vi Tiểu Bảo suy nghĩ như vậy lại nghe tiếng người hô hoán ào ào xô về phía mình, gã hốt hoảng đứng dậy buông màn xuống để che kín mọi người. Gã lật đật dẫm bừa lên người khác, vừa buông màn xong thì bọn Huyền Trinh đã kéo ùa vào phòng. Người nào cũng tay cầm đèn đuốc. Quần hùng ngó ngay thấy Trịnh Khắc Sảng nằm ngất xỉu trước giường đều la lên một tiếng:

- Ô hay! Lại có người gọi:

- Vi đại nhân! Vi đại nhân! Vi Tiểu Bảo la lên:

- Ta ở trong này. Các ngươi không được vén mùng ra. Mọi người nghe rõ tiếng gã đều lớn tiếng hoan hô. Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau, cười thầm nghĩ bụng:

- Hết thẩy anh em đều lo sốt vó, không ngờ gã ở trong giường vui thú mây mưa. Vi Tiểu Bảo ở trên giường bước xuống, xỏ chân vào giầy rồi nói:

- Ta đã dùng kế bắt được mấy tên khâm phạm. Chúng nằm ở trên giường. Phen này bọn ta lại lập nên công lớn.Mọi người thấy hắn ăn mặc chỉnh tề, chứ không phải lên giường dở trò bỉ ổi với bọn kỹ nữ đều rất đỗi ngạc nhiên. Quần hùng nghe gã nói câu này rất lấy làm kỳ, nhưng ai nấy đều biết gã hành động xuất quỷ nhập thần, nên không tiện hỏi nhiều. Vi Tiểu Bảo sai người trói Trịnh Khắc Sảng lại, rồi bảo lấy kiệu đưa A Kha về hành viên. Đoạn gã dắt mép mùng xuống dưới chăn và hạ lệnh cho mười tên thân binh khiêng cái giường lớn về khâm sai hành viên. Tên đội trưởng nói:

- Bẩm đại nhân! Cửa phòng hẹp quá không thể khiêng giường ra được. Vi Tiểu Bảo mắng liền:

- Ngươi thật ngu quá! Sao không biết phá vách để khiêng ra? Tên đội trưởng tỉnh ngộ, vâng dạ luôn miệng. Bọn thân binh nhất tề động thủ lập tức phá tường vách Lệ Xuân viện. Mấy chục người lấy mười mấy đòn khiêng kiệu luồn xuống gầm giường, rồi ghé vai khiêng ra. Bọn thân binh khiêng cái giường lớn đi trên đường phố thành Dương Châu là một chuyện rất ly kỳ. Mấy tên thân binh đi trước lại cầm biển Túc tĩnh, Hồi tỵ để dẹp đường. Chuông trống vang trời, tiền

hồ hậu ủng. Đoàn quan quân đi nghênh ngang trên đường phố. Trăm họ thành Dương Châu ngó thấy đều tấm tắc cho là chuyện kỳ. A Kha nằm trong chăn không dám nhúc nhích. Bây giờ thị đã nhận rõ những người cùng giường với mình toàn là đàn bà con gái, mới yên tâm một chút. Nhưng thị nghĩ đến mình nằm trên giường mà để người ta khiêng qua đường phố là một vụ hổ thẹn đến cùng cực, thị kéo chăn chùm kín cả đầu không dám lên tiếng. Thân binh khiêng giường về đến trước hành viên, cổng viên cũng nhỏ quá không khiêng giường vào được, nhưng bây giờ tên đội trưởng đã rút kinh nghiệm lần trước hắn không chờ khâm sai đại nhân mở miệng, đã cùng mọi người phá cổng để khiêng giường vào trong hoa sảnh.Chúng đặt giường xuống giữa sảnh đường. Vi Tiểu Bảo hạ tướng lệnh: trên giường toàn là những khâm phạm ngỗ ngược, không phải chuyện tầm thường. Các tướng lãnh phải hướng dẫn binh sĩ, kiếm tuốt cung gươm bao vây bốn mặt hoa sảnh. Gã lại phái bọn Từ Thiên Xuyên luân lưu canh gác trên nóc nhà đề phòng bọn Cao Tôn Giả đến cướp tù. Binh tướng canh gác bốn mặt nhà hoa sảnh rất đông, nhưng trong sảnh đường chỉ có một cái giường lớn và một mình Vi Tiểu Bảo. Gã nghĩ thầm:

- Vừa rồi ở Lệ Xuân viện mình gặp cơ hội tốt như vậy mà mới ôm cô vợ được một cái. Thật là đáng tiếc. Chi bằng bây giờ ta lại chui vào chăn, hát khúc "Thập bát mô". Bất giác gã khẽ cất tiếng hát:

"Một ta sờ, hai ta sờ, Sờ ngay được cô em " Gã vừa hét vừa vén mùng sờ vào trong chăn. Đột nhiên bím tóc gã bị siết lại, cổ họng đau không hát được nữa. Gã bị người nắm lấy bím tóc kéo lên. Người này còn dùng tay trái bóp vào cổ gã. Vi Tiểu Bảo nhìn lại thì chính là Hồng phu nhân. Nguyên cách một thời gian khá lâu. Mê Xuân tửu nhạt dần, Hồng phu nhân, Mao Đông Châu, Phương Di và Mộc Kiếm Bình là bốn người tỉnh lại rồi. Song Nhi và Tăng Nhu bị điểm huyệt lúc trước, cũng tự mình dần dần giải khai. Nhưng giường lớn khiêng qua các đường phố thành Dương Châu mà xung quanh rất đông binh tướng canh gác, nên cả bảy người trên giường đều không dám nhúc nhích.Bây giờ Vi Tiểu Bảo lần mò lên giường định hưởng diễm phúc ôn nhu liền bị Hồng phu nhân nắm lấy. Hồng phu nhân nét mặt tựa như cười mà không phải cười. Mụ khẽ quát:

- Tiểu Bảo! Ngươi thật là lớn mật! Dám trêu ghẹo cả lão nương ư? Vi Tiểu Bảo sợ hết hồn, làm bộ tươi cười đáp:

- Thưa phu nhân! Thuộc hạ đối với phu nhân có điều gì phạm pháp đâu? Y phục trên mình phu nhân hãy còn nguyên. Thuộc hạ.. thuộc hạ không dám vô lễ... Hồng phu nhân hỏi:

- Ngươi vừa hát khúc tiểu điệu gì vậy? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đó là câu hát nhăng trong kỹ viện mà thuộc hạ đã nghe được. Xin phu nhân đừng lấy làm chuyện thật. Chuyến này Hồng phu nhân vâng lệnh giáo chủ đem bọn Mao Đông Châu, Phương Di, Mộc Kiếm Bình và lục Cao Hiên cùng Cao, ủy Nhị tôn giả trá hình kỹ nữ và qui nô định để bắt sống Vi Tiểu Bảo đưa đến Vân Nam cho Ngô Tam Quế. Họ chắc mẩm bắt được Vi Tiểu Bảo là có thể cùng tiểu hoàng đế mở cuộc đàm phán bằng cách tẩu mã hoán tướng đổi lấy Ngô ứng Hùng về. Không ngờ mọi người uống phải mê tửu ở Lệ Xuân viện rồi bốn người đàn bà bị bắt. Bây giờ Hồng phu nhân tuy kiềm chế được Vi Tiểu Bảo, nhưng còn e gã vừa điều binh khiển tướng, bốn mặt phòng thủ nghiêm ngặt. Nếu cứ xông bừa ra cũng không thể trốn thoát. Chỉ còn cách uy hiếp Vi Tiểu Bảo khiến cho bộ thuộc của gã không dám động thủ. Hồng phu nhân khẽ hỏi:

- Ngươi muốn chết hay muốn sống? Vi Tiểu Bảo đáp:- Thuộc hạ là Bạch Long sứ, kính chúc phu nhân cùng giáo chủ vinh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề. Phu nhân ra hiệu lệnh, thuộc hạ xin kính cẩn tuân theo. Hồng phu nhân chẳng ngờ Vi Tiểu Bảo còn nhớ đến Bạch Long sứ của Bạch Long giáo, nhưng gã nằm trong cùng một giường với mụ mà, gã nói câu này với vẻ mặt trâng tráo, chứ thực không có ý kính cẩn, mụ tự nhủ:

- Bất luận gã thực tâm hay giả vờ, điều khiến yếu lúc này là ta hãy tìm cách thoát hiểm rồi sẽ tính. Mụ liền nói:

- Trước hết ngươi hãy ra lệnh triệt bỏ binh tướng canh gác bốn mặt sảnh đường. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm! Vụ này chẳng khó khăn gì. Xin phu nhân buông tay cho thuộc hạ ra ngoài phát lệnh. Hồng phu nhân nói:

- Ngươi phải ở yên đây mà truyền lệnh. Vi Tiểu Bảo không sao được đành lớn tiếng hô:

- Hỡi các vị đương sai ở ngoài sảnh đường! Các vị Tổng đốc! Tuần phủ! Binh bộ thượng thơ! Hộ bộ thượng thơ! Hãy nghe đây. Hết thẩy binh hãy lui hết, không ai được dùng lại ở đây. Hồng phu nhân liền giựt bím tóc gã quát:

- Sao lại binh bộ thượng thơ? Hộ bộ thượng thơ! Phải chăng ngươi muốn nói nhăng nói càn? Dứt lời mụ lại giật mạnh một cái. Vi Tiểu bảo chỉ chờ mụ dựt hai cái, liền lớn tiếng la:

- úi chao! Đau chết thuộc hạ rồi!Bên ngoài các quan binh nghe Vi Tiểu Bảo la những gì Tổng đốc, Thượng thơ, đã sinh lòng ngờ vực, sau lại thấy gã lớn tiếng kêu đau liền biết là có chuyện. Mấy chục nhân thủ tay cầm đao thương vội chạy vào sảnh đường đồng thanh hỏi:

- Khâm sai đại nhân! Có chuyện gì vậy? Vi Tiểu Bảo cố ý ấp a ấp úng la lên:

- Không... không có chi cả. Trời ơi! Má má ơi! Các quan tướng nhìn nhau, không biết nên làm thế nào? Hồng phu nhân giận quá giơ tay lên tát gã "bốp bốp" thật mạnh. Vi Tiểu Bảo kêu rú lên:

- Má má ơi! Đừng đánh con nữa! Nguyên gã kêu Hồng phu nhân bằng má má là có ý thóa mạ mụ là gái điếm. Hồng phu nhân tuy không hiểu nội tình ngoắt ngoéo, nhưng thấy gã trơ trẽn như vậy, trong lòng càng phẫn nộ, giơ tay lên toan đánh nữa thì đột nhiên huyệt Thiên tôn là huyệt Thần đường sau bả vai đau nhói. Cánh tay phải mụ mềm nhũn rồi rụ xuống! Mụ đã bị người ta điểm huyệt. Hồng phu nhân giật mình kinh hãi, quay lại toan nhìn ai đã hạ thủ, nhưng thấy trên giường, ngoài Vi Tiểu Bảo và mình, còn sáu người đàn bà nằm xúm xít cả đó, bất luận là ai cũng có thể điểm huyệt mụ được, nhưng người nằm gần mụ nhất là Phương Di. Hồng phu nhân cười lạt nói:

- Bản lãnh của ngươi khá đấy! Mụ đưa tay trái ra định điểm lẹ vào mắt cô. Phương Di vội la lên:

- Không phải thuộc hạ. Đồng thời cô quay đầu đi né tránh. Hồng phu nhân toan tấn công nữa thì bị người ở đàng sau dang hai tay ra ôm chặt lấy cánh tay trái mụ.Người này chính là Mộc Kiếm Bình. Nàng la lên:

- Xin đừng đả thương sư tỷ của thuộc hạ. Mao Đông Châu phóng chưởng đánh chát một cái vào

mũi Mộc Kiếm Bình làm cho đổ máu ra. May mà nội lực Mao Đông Châu chỉ còn lại hai thành, không thì phát chưởng của mụ làm cho nàng phải uổng mạng. Phương Di thấy sư muội vì cứu mình mà bị đả thương, cô chẳng thể nằm yên, liên đưa tay lên gạt phát chưởng thứ hai của Mao Đông Châu. A Kha thấy bốn người đánh loạn xà ngầu liền trở mình toan bước xuống. Vi Tiểu Bảo vộn níu chân cô lại la lên:

- Đừng đi! A Kha vừa hết sức cựa mạnh vừa quát lên:

- Buông ta ra! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chúng ta chưa động phòng hoa chúc thì buông nàng thế nào được? A Kha nóng nẩy xoay mình phóng quyền đánh tới. Vi Tiểu Bảo né tránh. Thoi quyền của A Kha đánh trúng vào má Tăng Nhu đánh "bốp" một cái. Tăng Nhu quát hỏi:

- Sao ngươi lại đánh ta? A Kha đáp:

- Xin lỗi... úi chao! Thị bị Phương Di phóng chưởng đánh trúng. Thế là những người nằm trên giường đánh nhau túi bụi. Vi Tiểu Bảo cả mừng, miệng lẩm bẩm:

- Thế này là thiên hạ loạn to rồi. Quần hùng...à quên, quần thư hỗn chiến.Gã toan nhân lúc nước đục mò cá thì đột nhiên mấy tiếng rắc rắc vàng lên. Cái giường độ sập xuống. Tám người trên giường, người nọ đè lên tay người kia, người kia đè lên đùi ngượi nọ. Bảy người đàn bà thét lên lanh lảnh, chẳng còn trật tự gì nữa. Các quan tướng thấy tình cảnh rối loạn xà ngầu, ai cũng trợn mắt há miệng. Vi Tiểu Bảo thích chí nổi lên tràng cười ha hả. Gã toan ở giữa đám người bò ra ngoài, nhưng chân trái không biết bị ai nắm chặt. Gã lớn tiếng la:

- Các vị buông ta ra! Gã lại quay ra hô:

- Các vị tướng quan! Hãy lôi dùm bảy cô vợ lớn, vợ nhỏ của ta ra! Các quan tướng đứng chung quanh giường, nhưng chẳng một ai dám động thủ. Trong bảy người đàn bà thì Song Nhi và Tăng Nhu dừng tay trước tiên. Hai cô đứng dậy, nhưng bảy người chùm dúm với nhau khó lòng thoát ra được. Chân tay người nọ bị người kia nắm giữ, trong lúc nhất thời gỡ không ra. Vi Tiểu Bảo chỏ vào Mao Đông Châu nói:

- Mụ điếm già này là một tên khâm phạm, các ngươi phải thận trọng chớ để mụ trốn mất. Các binh tướng đều lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Y vừa tuyên bố bảy người này là vợ lớn, vợ nhỏ của y, sao một người lại là khâm phạm? Tuy họ nghĩ vậy nhưng không dám hỏi. Một người cầm dao chí vào Mao Đông Châu để mấy người khác lôi mụ ra. Hai tiếng lách cách vang lên! Mụ bị khóa tay rồi. Vi Tiểu Bảo lại trỏ vào Hồng phu nhân nói:

- Phu nhân đây là thượng cấp của ta nhưng các ngươi cũng khóa tay lại. Chúng tướng lại một phen kinh dị, nhưng cũng vâng lệnh khóa tay Hồng phu nhân.Hồng phu nhân tuy bản lãnh cao cường nhưng đã bị Song Nhi điểm huyệt, nửa người tê dại, không thể phản kháng được. Bây giờ Song Nhi và Tăng Nhu mới lồm cồm bò dậy. Các cô nghĩ đến những chuyện xảy ra đêm qua vừa thẹn đỏ mặt lên lại vừa tức cười. Vi Tiểu Bảo trỏ vào Phương Di nói:

- Cô này là đại tiểu lão bà của ta. Đoạn gã trỏ vào Mộc Kiếm Bình nói tiếp:

- Y là tiểu tiểu của lão bà ta. Đại tiểu lão bà phải khóa tay lại, còn tiểu lão bà thì không cần. Chúng tướng liền khóa tay Phương Di. Khâm sai đại nhân không ngớt thốt ra những điều quái dị, họ nghe nhiều quá rồi bây giờ cũng không lấy thế làm kỳ nữa. Hiện tại chỉ còn một mình A Kha ngồi dưới đất. Cô đầu tóc rũ rượi, quần áo lôi thôi, lốc thốc mà lại mặc y phục đàn ông, nhưng tướng mạo xinh đẹp vô cùng. Các binh tướng vừa ngó thấy cô đều nghĩ bụng:

- Trong các bà vợ lớn, vợ nhỏ của khâm sai đại nhân thì bà này đẹp nhất. Vi Tiểu Bảo lại hỏi tiếp:

- Cô là nguyên phối phu nhân của ta có minh môi chính thức đàng hoàng. Để ta lại đỡ cô dậy. Gã tiến lại gần hai bước nói:

- Xin nương tử dậy đi. Gã vừa nói vừa đưa tay toan đỡ cô. Bỗng nghe đánh "bốp" một tiếng! Khâm sai đại nhân bị A Kha đánh một cái bạt tai thật mạnh. Cô tát gã rồi cúi đầu xuống vừa khóc vừa nói:

- Ngươi khinh miệt ta thế này thì thà giết ta đi còn hơn. Ta... ta chẳng thà chịu chết, chứ nhất quyết không lấy ngươi. Các tướng ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai là không ngạc nhiên. Khâm sai đại nhân phải ăn đòn trước mặt mọi người là các quan tướng bảo vệ bất lực, hết thẩyđều khiếm khuyết chức vụ. Khốn nỗi kẻ kẻ ra tay kẻ ra tay đánh khâm sai lại là nguyên phối phu nhân của y, không ai dám bước vào can ngăn. Chúng chỉ đứng ngoài quát tháo mấy tiếng tỏ ra hành động của A Kha chẳng chòn thể thống gì nữa, chứ chẳng biết làm thể nào. Vi Tiểu Bảo vừa tay lên lên xoa xuýt bên má bị đánh, vừa cười nói:

- Ta giết nương tử thế nào được? Nương tử bất tất phải nóng nẩy, ta chỉ cần hạ sát Trịnh công tử là xong. Rồi gã lớn tiếng hỏi:

- Gã con trai bị bắt ở Lệ Xuân viện để đâu rồi? Một tên tá lính đáp:

- Trình đô thống! Bọn tiểu tướng đã khóa chân tay thằng lỏi đó lại và giao cho người canh giữ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Được lắm! Nếu hắn trốn chạy thì các ngươi chặt chân trái hắn đi, sau đó sẽ chặt nốt chân phải. A Kha kinh hãi la lên:

- Đừng... đừng chặt chân y... Y không trốn đâu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nương tử mà chạy trốn ta sẽ chặt đứt hai tay Trịnh công tử. Gã đảo mắt nhìn bọn Phương Di, Mộc Kiếm Bình nói tiếp:

- Đại tiểu lão bà, tiểu tiểu lão bà trốn chạy, ta cắt đến tai mũi Trịnh công tử. A Kha hỏi:

- Những cô này... có liên can gì đến Trịnh công tử? Tại sao ngươi cũng đổ tội lên đầu y? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Liên can lắm chứ! Những cô vợ ta đây đều nguyện thẹn hoa nhường mà Trịnh công tử là con quỷ háo sắc. Hắn ngó thấy mặt tất nhiên nỗi lòng hươu dạ vượn.A Kha bụng bảo dạ:

- Những cái đó đâu phải là lý do chính đáng để buộc tội người ta. Nhưng cô thấy Vi Tiểu Bảo chẳng đếm xỉa gì đến đạo lý, cô nói nữa chẳng bằng vô dụng. Trong dạ bồn chồn cô lại khóc òa lên. Vi Tiểu Bảo nói:

- Những người đàn bà bị khoá tay hãy đem ra ngoài kia và phải canh giữ cẩn thận. Muốn chắc hơn nữa khóa cả chân họ lại. Gã sai trù phòng bày tiệc và bảo mấy cô:

- Những cô không bị khoá tay ở lại đây bồi tiệc cùng ta. A Kha vội nói:

- Ta...ta không thèm bồi rượu ngươi. Ngươi bảo chúng khóa tay ta lại. Tăng nhu không nói nửa lời, cúi đầu đi ra. Vi Tiểu Bảo vội hỏi:

- Ô hay! Cô đi đâu đấy? Tăng Nhu không nhịn được, quay lại đáp:

- Ngươi... ngươi là kẻ mặt dày, ta không muốn nhìn mặt nữa.

Hồi 193 - Mục Võ Quân Thượng, Đại Nghịch Bất Đạo

Vi Tiểu Bảo sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy? Tăng Nhu đáp:

- Ngươi...ngươi còn hỏi tại sao ư? Người ta không chịu lấy, ngươi dùng thủ đoạn cưỡng bức. Ngươi tưởng mình làm quan lớn rồi muốn hà hiếp bách tính thế nào cũng được chăng? Trước kia ta tưởng ngươi là đấng anh hùng. Nào ngờ...nào ngờ... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nào ngờ làm sao? Tăng Nhu bộng oẹ một tiếng rồi khóc òa lên. Cô bưng mặt nói:

- Ta không biết. Ngươi... là hạng tồi bại, chứ chẳng phải con người tử tế. Cô còn tiếp tục cất bước ra khỏi đại sảnh. Hai tên quan quân giơ đao ra cản lại quát:

- Cô vũ mạ Khâm sai, không thể bỏ đi được, phải ở lại chờ đại nhân phát lạc. Vi Tiểu Bảo bị Tăng Nhu mạt sát, trong lòng đang khoan khoái vô cùng, lập tức bị cụt hứng. Gã cảm thấy cô nói có lý và tự trách mình đã làm quan lớn ở triều đình Thát Đát, lại ỷ thế hiếp người, đúng như thầy đồ thường nói là bọn gian thần ác bá. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Chẳng làm được anh hùng thì thôi, nhưng mang tiếng gian thần, thật là một điều không hay. Gã thở dài sườn sượt nói:

- Tăng cô nương! Cô hãy quay trở lại đã. Ta có chuyện cần nói với cô. Tăng Nhu quay lại, hiên ngang đáp:

- Ta đắc tội với ngươi. Ngươi giết ta đi cũng được. Song nhi rất thân với cô, vội tìm lời khuyên giải:

- Tăng tỷ tỷ! Tỷ tỷ bất tất phải nóng nẩy. Tướng công không giết tỷ đâu. Vi Tiểu Bảo buồn rầu nói:

- Cô nói đúng lắm! Nếu ta cưỡng bách bọn họ để lấy làm vợ thì đúng là gian thần cưỡng hiếp dân gian phụ nữ, chẳng khác gì Đường Bá Hổ trong truyện Tam Tiếu nhân duyên. Gã trỏ A Kha bảo tên tá lãnh:

- Ngươi đưa cô nương này ra đi, đồng thời buông tha cả gã trai họ Trịnh để chúng lấy nhau làm vợ chồng. Gã lại trỏ Phương Di nói tiếp:

- Mở khoá cho cô này và buông tha cô. Hỡi ơi! Nguyên phối phu nhân của ta có ngoại tình, đại tiểu lão bà của ta cũng làm gái điếm. Con mẹ nó! Ta còn làm Khâm sai đại nhân, đô thống đại nhân, gì được nữa? Ta chỉ là Song tiền ô qui đại nhân. Tên tá lãnh thấy gã phát cáu, sợ quá cúi đầu không dám lên tiếng. Hắn cũng không hiểu gã nói thế là chân hay giả. Vi Tiểu Bảo thấy tá lãnh đứng yên liền giục:

- Ngươi đưa hai cô gái đó ra ngay đi! Tên tá lãnh dạ một tiếng rồi dẫn A Kha và Phương Di ra

ngoài. Vi Tiểu Bảo nhìn bóng sau lưng hai cô mà lòng tơ còn vướng vít. Phương Di và A Kha dông tuốt một lèo không ngảnh cổ lại. Các cô đã chẳng một lời tạ ơn cũng không đưa mắt tỏ lòng cung kính. Tăng Nhu tiến lại hai bước khẽ nói:

- Kham sai là người tốt. Tiện nữ... tiện nữu vui lòng chịu phạt.Vi Tiểu Bảo nghe cô nói câu này phấn khởi tinh thần, bụng bảo dạ:

- Trên đời thiếu gì mỹ nữ? Hai con đượi non không chịu lấy ta, chẳng lẽ bao nhiêu cô nương trên thế gian chết sạch cả rồi? Gã hớn hở tươi cười đáp:

- Phải lắm! Ta muốn phạt cô thật. Rồi gã bảo ba người:

- Song Nhi! Tiểu quận chúa! Tăng cô nương! Cả ba cô vào trong này nói chuyện. Gã toan đưa ba cô nương vào nội đường để ân ái một phen, bỗng thấy một tên quan quân từ ngoài cửa chạy vào nói:

- Khải bẩm đô thống đại nhân! Ngoài kia có người nói là vâng lệnh Hồng giáo chủ xin vào ra mắt. Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên vội đáp:

- Hồng giáo chủ hay Lục giáo chủ gì gì ta cũng không tiếp. Ngươi bảo họ cút đi! Tên quan quân khom lưng dạ một tiếng, lùi lại một bước, nói tiếp:

- Người đó nói là trong tay họ có hai người đàn ông, xin điều đình với đô thống đại nhân cho đánh đổi hai người đàn bà. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đánh đổi hai người đàn bà ư? Gã đảo mắt nhìn Hồng phu nhân và Mao Đông Châu lắc đầu nói tiếp:

- Thế thì thú thật! Của tốt thế này khi nào ta chịu đánh đổi? Tên quan quân đáp:

- Dạ! Tiểu nhân xin ra bảo về đi. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Hắn đem những người đàn ông nào đến đánh đổi? Con mẹ nó! Đàn ông thì còn thú gì? Đổi đàn bà lấy đàn ông thì ra mình lỗ to.Tên quan quân đáp:

- Người đó nói nhăng nói càn. Hắn bảo một tên Lạt Ma và một tên Vương tử gì gì đó là anh em kết nghĩa với Đô thống đại nhân mới thật láo khoét. Vi Tiểu Bảo ồ một tiếng rồi nghĩ bụng:

- Té ra Tang Kết Lạt Ma và Cát Nhĩ Đan Vương tử đã bị Hồng giáo chủ bắt sống rồi. Đoạn hắn bật lên tràng cười ha hả nói:

- Hết Lạt Ma lại đến Vương tử. Ta lấy họ về làm gì? Ngươi ra bảo hắn hai người đàn bà này dù có đem hai vạn đàn ông đến đánh đổi ta cũng không chịu. Tên quan quân vâng dạ luôn miệng, khom lưng thi lễ, sắp trở gót bước đi. Vi Tiểu Bảo chợt ngó thấy Tăng Nhu, bụng bảo dạ:

- Cô này lúc trước bảo ta là kẻ đồi bại, chẳng phải hảo nhân, rồi từ lúc ra buông tha cô vợ để thị đi kiếm tình lang, cô lại cho là người tử tế. Hừ! Muốn làm hảo nhân phải lỗ vốn nhiều, Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đã bái kết huynh đệ với ta. Nếu ta không đánh đổi họ về, nhất định sẽ bị Hồng giáo chủ giết chết. Ta giữ Hồng phu nhân lại có được lợi gì không? Mụ không chịu lấy ta làm chồng mà con mẹ nó, vẫn mang tiếng là kẻ trọng sắc khinh bạn, chẳng phải là anh hùng hảo hán. Gã nghĩ thế rồi gọi giựt lại:

- Hãy khoan! Tên quan quân dạ một tiếng, khom lưng chờ lệnh. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi ra bảo hắn về nói với giáo chủ buông tha hai người kia rồi ta đưa trả Hồng phu nhân về cho y. Vị phu nhân này hoa dung nguyệt mạo là của báu trên thế gian mà ta chịu đánh đổi lấy hai người đàn ông là y lợi nhiều lắm rồi. Còn một người đàn bà nữa thì ta không thể buông tha được. Tên quan quân vâng dạ lui ra. Hồng phu nhân thay đổi hẳn thái độ. Mụ tươi cười nói:

- Khâm sai đại nhân! Đại nhân thật khéo khoa trương cho người.Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đã là hảo nhân thì việc gì cũng phải cho đến nơi đến chốn. Bọn tại hạ đã chịu lỗ vốn thì cho lỗ luôn thể. Giao hàng trước rồi mới thu tiền sau. Quân bay đâu! Mau mở khóa cho thượng cấp của ta. Đoạn gã đón lấy chìa khóa, chính mình mở khóa cho Hồng phu nhân và đưa mụ ra cổng. Vi Tiểu Bảo ra tới nhà đại sảnh đã thấy tên quan quân kia đang nối chuyện với Lục Cao Hiên. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lục tiên sinh! Giáo chủ phu nhân đây, tiên sinh đưa về mà lãnh đại công. Thưa phu nhân! Thuộc hạ kính cẩn nghinh tiếp lão nhân gia đắc thắng hồi triều, đồng thời cầu nguyện giáo chủ cùng phu nhân vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề. Hồng phu nhân cười khanh khách đáp:

- Ta cũng xin cầu nguyện cho Khâm sai đại nhân thăng quan phát tài, thọ sánh non Nam, vợ xinh hầu đẹp, vạn đại công hầu. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Thăng quan phát tài là việc dễ, nhưng vợ đẹp hầu xinh thì khó lắm. Gã lên tiếng hô:

- Chuẩn bị kiệu hoa và tấu nhạc để tiễn khách. Gã thân hành đưa Hồng phu nhân ra tận cổng ngoài và trông coi cho mụ lên kiệu. Hồng phu nhân lên kiệu đi rồi, Vi Tiểu Bảo toan quay gót quay trở vào bỗng thấy một cỗ kiệu lớn đi tới. Chính là kiệu của quan tri phủ Dương Châu đến bái yết. Vi Tiểu Bảo trong lòng bực bõ, không muốn cho ai vào, liền đứng lại ngoài cổng chau mày hỏi:

- Phủ đài đến có chuyện gì?Tri phủ là Ngô Chi Vinh đưa lời thỉnh an, thi lễ đáp:

- Ty chức đến báo việc quân cơ thần mật. Vi Tiểu Bảo nghe nói đến chuyện quân tình cơ mật mới cho hắn theo vào. Gã lẩm bẩm:

- Nếu không có cơ mật đại sự ta sẽ đét vào đít hắn. Về đến thư phòng Vi Tiểu Bảo ngồi xuống trước, không thèm mời Ngô Chi Vinh an tọa, gã hỏi ngay:

- Việc chi cơ mật quân tình? Ngô Chi Vinh đáp:

- Xin đại nhân truyền tả hữu lui ra. Vi Tiểu Bảo vẫy tay cho bọn thân binh rút lui. Ngô Chi Vinh đến bên gã khẽ nói:

- Khâm sai đại nhân! Chuyện này không phải tầm thường. Đại nhân tâu về Hoàng thượng thì chẳng những đại nhân được cao thăng ngay, mà cả ty chức cũng nhờ phúc ấm của đại nhân có thể lãnh thu ơn điển của triều đình. Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Chuyện gì mà quan trọng thế? Ngô Chi Vinh đáp:

- Bẩm đại nhân! Hoàng thượng hồng phúc tầy trời, phước khí của đại nhân cũng cao cả mới xui nên ty chức thám thính được tin tức rất quan trọng. Vi Tiểu Bảo hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Phước khí của Ngô đại nhân cũng không phải tầm thường. Ngô Chi Vinh đáp:

- Không dám! Không dám! Theo qui củ thì ty chức phải báo tin này lên tuần phủ đại nhân và tổng đốc đại nhân để các vị só về Hoàng thượng. Nhưng làm như vậy e rằng trung gian sẽ bị tiết lộ mà lầm lỡ đại sự. Hơn nữa ty chức được Khâm sai đại nhân đem lòng quyến cố tài bồi rất lấy làm cảm kích, chỉ mong báo đáp ântình, nên đem cuộc vinh hoa phú quý này trao vào tay đại nhân. Ty chức không muốn để các vị tổng đốc, tuần phủ ngồi rưng ăn phần. Vi Tiểu Bảo thấy hắn nói một cách trịnh trọng, liền hỏi:

- Việc chi mà khẩn cấp đến vậy? Ngô Chi Vinh đáp:

- Bẩm đại quan! ở phương nam có viên đại tướng nắm giữ trọng binh sắp dấy quân tạo phản một ngày gần đây. Nhân vật này cơ tâm khôn lường, hắn điều binh khiển tướng cùng ngươi mưu toan chuyện đại nghịch vô đạo. Vi Tiểu Bảo sửng sốt một chút rồi nổi lên tràng cười ha hả nghĩ bụng:

- Ta tưởng chuyện gì cơ mật đại sự. Té ra lại là chuyện Ngô Tam Quế tạo phản. Gã liền hỏi:

- Phải chăng vị tướng quân đó là người đồng tông với Ngô đại nhân. Ngô Chi Vinh đáp:

- Đúng rồi! Chuyện này thật đích xác, quyết không phải giả dối. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Nguồn tin của Ngô đại nhân thật là bén nhạy. Xin lỗi nhé! Xin lỗi nhé! Ngô Chi Vinh thấy thái độ của Vi Tiểu Bảo đầy vẻ ỡm ờ, giọng nói pha trò hài hước thì trong lòng xao xuyến, vội giải thích:

- Khâm sai đại nhân! Vụ này không phải tầm thường. Nếu triều đình chẳng đàn áp trước đi, để phản tặc động thủ thì nửa bức dư đồ phương nam....sẽ phải... sẽ phải... Vi Tiểu Bảo hờ hững ngắt lời:

- Đức hoàng thượng thần cơ diệu toán, nhất thiết ngài đều tiên liệu cả rồi, chúng ta bất tất phải quan tâm. Ngô Chi Vinh vội đáp:

- Dạ dạ!Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phủ đài lấy đâu được nguồn tin này? Ngô Chi Vinh đáp:

- Ty chức đội ơn sâu của Hoàng thượng, lượng cả của Khâm sai đại nhân cất nhắc, ngày cũng như đêm chỉ mong có cơ hội đền đáp. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hôm trước ty chức bồi tiếp đại nhân thưởng ngoạn thược dược ở ngoài chùa Thiền Trí, sau ty chức nghĩ đến phong độ cùng những lời bình luận của đại nhân, trong lòng rất lấy làm khâm phục và ngưỡng mộ, những mong từ nay trở đi hàng ngày được làm đương sai cho đại nhân để thời thường có thể nghe lời chỉ giáo. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thế thì hay lắm! Huynh đài bất tất phải làm chức tri phủ này nữa. Bản chức thấy huynh đài là người thông minh lanh lợi, sao bằng... sao bằng... Ngô Chi Vinh cả mừng, vội đưa lời thỉnh an nói:

- Cảm tạ đại nhân có lượng tài bồi. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Sao bằng... đến làm người gác cửa phòng cho bản chức. Nếu không thế thì làm phu khiêng kiệu cũng được. Như vậy bần chức hàng ngày ra khỏi cửa phòng huynh đệ sẽ được nhìn thấy

mặt luôn luôn. Ha ha. Ngô Chi Vinh biết gã nói giỡn, không khỏi bực bội trong lòng, nhưng ngoài mặt cũng tươi cười nói:

- Thế thì hay lắm! Làm kẻ gác phòng cho đại nhân cũng còn hơn làm tri phủ ở Dương Châu. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bình thời ty chức phái nhiều người đi thám thính các nơi. Hễ kẻ nào mang lòng phản nghịch, phỉ báng hoàng thượng, khinh miệt đại thần là ty chức biết ngay.Những lời yêu ngôn hoặc chúng, làm lệc lạc tư tưởng muôn dân, ty chức nhất định nghiêm trị. Vi Tiểu Bảo "ủa" một tiếng nghĩ bụng: Thằng cha này thật róc tổ! Hắn lướt qua câu chuyện làm lính gác cửa và phu kiệu để chuyển sang chuyện khác. Quả nhiên là tay lão luyện trong nghề làm quan. Ngô Chi Vinh lại hỏi:

- Nếu chỉ là tên vô danh tiểu tốt, những kẻ quê mùa dốt nát thì có nói năng nói càn, mối hại cũng không đáng kể, nhưng phải đề phòng đám nhân sĩ có học vấn. Bọn này thường làm thơ đem sự tích đơn xưa để chê bai việc triều chính. Những người tầm thường thì không nghĩ tới chỗ dụng tâm ác độc của họ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Người thường coi đã không hiểu thì còn tai hại ở chỗ nào? Ngô Chi Vinh đáp:

- Dạ dạ! Dù sao thì những người có bụng dạ như vậy cũng đáng giết ngay đi. Nay là thời điểm thánh thiên tử trị vì, những loại văn thơ đại nghịch vô đạo không nên để lưu truyền độc tố trong thiên hạ. Hắn nói rồi lấy trong tay áo ra một cuốn sách hai tay cầm dâng lên, nói tiếp:

- Xin đại nhân coi đây. Tập thơ này ty chức mới bắt được tối hôm qua. Giả tỷ Ngô Chi Vinh lấy trong tay áo ra một tập ngân phiếu thì lập tức Vi Tiểu Bảo coi hắn bằng con mắt khác. Gã vừa thấy cuốn sách trong lòng đã thất vọng, lại nghe nói là một thi tập, gã càng ngán ngẩm hơn, bất giác mở miệng ngáp dài, bất giác mở miệng ngáp dài. Cả chẳng buồn thò tay ra đón lấy, ngoảnh mặt trông đi, không lý gì đến. Ngô Chi Vinh cực kỳ bẽn lẽn từ từ rụt tay về, nói:

- Hôm qua trên tiệc, cô ả ca sĩ hát bài thơ mới mô tả phụ nữ thôn quê ở Dương Châu. Ty chức cầm lấy hộp thơ của y coi, liền phát giác ra trong đó có nhiều câu phạm tội đại nghịch.Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế ư? Ngô Chi Vinh mở cuốn sách trỏ vào một bài thơ nói:

- Xin đại nhân coi đây: Bài thơ này nhan đề là "Hồng Vũ cổ pháo ca". bài thơ này của Tra Thận Hành nói về Chu Nguyên Chương triều đại trước sử dụng một cỗ súng cổ. Vi Tiểu Bảo nghe nói đến súng cũng hơi thích thú liền hỏi:

- Chu Nguyên Chương cũng bắn súng ư? Ngô Chi Vinh đáp:

- Dạ! Hiện nay đã thay đổi triều đại mà họ Tra còn ca tụng cỗ súng đổ của Chu Nguyên Chương, tức là cố ý hướng dẫn người ta tưởng nhớ tiền triều. Bài thơ này chỉ phô trương oai phong của Chu Nguyên Chương đã là quá rồi, huống chi bốn câu sau lại càng tệ hại hơn nữa. Hắn liền đọc bốn câu thơ: Thấy ngươi nằm giữa đám chông gai, Nghĩ đến non sông dạ ái hoài. Dâu biển gây nên trò biến ảo, Châu tuôn tầm tã sót thương ai? Rồi hắn nói tiếp:

- Người này hoài bão ý chí phản nghịch thực đã hiển nhiên. Nhà Đại Thanh ta vâng mệnh trời đứng ra mở nước; diện trừ họ Chu ở triều nhà Minh. Trăm họ hân hoan cổ võ còn chưa đủ. Sao

hắn thấy cỗ đại pháo của Chu Nguyên Chương lại dám làm thơ để khóc giang sơn đến tuôn đôi hàng lệ? Vi Tiểu Bảo hỏi:- Cỗ súng cổ đó ở đâu? Bản chức muốn đi coi xem còn bắn được không? Hoàng thượng rất thích những súng lớn. Ngô Chi Vinh đáp:

- Theo lời ghi trong thi tập thì cỗ súng này hiện ở Kinh Châu. Vi Tiểu Bảo dựng mặt lên hỏi:

- Nó không ở Dương Châu thì các hạ rắc rối làm chi? Các hạ làm tri phủ ở Dương Châu chứ không phải ở Kinh Châu. Các hạ hãy chờ bao giờ làm tri huyện Kinh Châu hãy đều tra về cỗ súng cổ đó. Ngô Chi Vinh giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Đi làm Tri huyện Kinh Châu thì ra phải giáng cấp. Việc này không nên nhắc tới nữa. Hắn thu tập thơ cất vào tay áo, lấy ra hai bộ sách khác, nói:

- Khâm sai đại nhân! Lời thơ của Tra Thận Hành, bất quá chỉ có vài chỗ không ổn, đại nhân độ lượng rộng rãi bỏ qua đi không tra cứu cũng chẳng sao, nhưng hai cuốn sách này thì không nên bỏ qua. Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Những sách gì vậy? Ngô Chi Vinh đáp:

- Một bộ "Quốc thọ lục" tác giả là Tra Y Hoàng. Văn tự trong sách hoàn toàn tán dương những kẻ phản nghịch Đại Thanh. Còn bộ này là thi tập của Cố Viêm Võ càng tỏ ra mục vô quân thượng, đại nghịch bất đạo. Vi Tiểu Bảo nghe nói đến danh tự Cố Viêm Võ, không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, tự hỏi:

- Cuộc sát quy đại hội ở phủ Hà Giang ngày trước quần hùng đã đề cử Cố Viêm Võ tiên sinh làm tổng quân sư. Sao tập thơ của tiên sinh lại lọt vào tay tên quan ôn này? Chẳng hiểu trong đó có nói gì đến Thiên Địa Hội của bọn mình không? Gã liền hỏi:- Trong sách kia viết những gì? Ngô đại nhân thử nói rõ cho nghe. Ngô Chi Vinh thấy Vi Tiểu Bảo chú ý đến vụ này liền phấn khởi tinh thần, tiện tay mở cuốn "Quốc thọ lục" ra nói:

- Bẩm đại nhân! Trong sách, bao nhiêu kẻ phản nghịch nhà Đại Thanh đều được gọi là trung thần nghĩa sĩ. Trong thiên "Binh bộ chủ sự tặng cho giám sát ngự xử Tra Tử Truyền" do người đường huynh đệ của ý là Tra Mỹ Kê viết về những công việc phản kháng nhà đạt Thanh đã thuật lại vụ câu kết những đồ trên chốn giang hồ để kháng cự vương sư. Hắn dùng ngón tay chỉ trỏ vào sách đọc lên:

"Ngày 17 tháng tư, quân Thanh tấn công Viên Hoa Tập phải lui binh. Mỹ Kế giám đốc các đội nghĩa binh Lăng, Dương, Chu, Vương, tụ tập năm trăm chiến thuyền, hơn năm ngàn binh sĩ rượt theo, chém địch dư trăm thủ cấp. Trận này bên ta toàn thắng, quân giặc phải rút chạy lên bờ...". Hắn đọc tới đây rồi nói: Đại nhân coi đó: Tra Y Hoàng gọi bọn phản nghịch bằng nghĩa binh, lại kêu Vương sư của nhà Đại Thanh ta là quân giặc. Như vậy thật đáng tội chết rồi. Vi Tiểu Bảo lờ đi, hỏi đến tập thơ:

- Trong sách của Cố Viêm Võ đã viết những gì? Ngô Chi Vinh đặt cuốn Quốc thọ lục xuống, cầm lấy tập thơ của Cố Viêm Võ. Hắn gục gặc cái đầu đáp:

- Tác giả tập thơ đây, chẳng bài nào không đầy tư tưởng phản nghịch. Bài thơ này nhan đề là "Rợ Khương Hồ". Nguyên một cái nhan đề hiển nhiên đã phỉ báng nhà Đại Thanh. Hắn trỏ tay vào sách đọc: Non nước nhà ta vốn vững vàng, Vì quân Di Địch phải tang hoang. Kiến Châu bắt lính cùng thu thóc, Tây Thục còn lo nạn thổ quan.Thần chân phần nửa giặc Vào Tề, Lỗ bốn lần.

Phá làng cùng giết gióc, Mổ bụng lại moi gan. Thây chết đầy ngòi lạch, Thảm trạng cực nhân hoàn. ở tù còn có phước, Hơn theo gót quân Hồ. Phải cưa răng thứa lợi, Học tiếng nói bi bô. Trong cờ địch hề thành quách mất, Ôm thiếu nữ hề đẹp như hoa. Man rợ hung tàn là thế thế! Mà mong trời giúp dựng cơ đồ? Vi Tiểu Bảo lắc đầu gạt đi: Thôi đừng đọc nữa! Bản chức chẳng hiểu chi hết. Ngô Chi Vinh liền giải thích:

- Bẩm đại nhân! Những bài thơ đó kêu người Mãn Châu ta là man rợ, lại thuật việc chiến binh giữa người Kiến Châu về triều nhà Minh với người Mãn Châu. Bọn thổ y bắt lính, thu thóc làm cho thiên hạ đại loạn. Hắn còn mạt sát người Mãn Châu cướp thành, giết người, móc ruột moi gan và cưỡng đoạt mỹ nữ... Vi Tiểu Bảo nói:- Té ra là thế! Việc cưỡng đoạt mỹ nữ trong cơn binh hỏa là chuyện thường tình. Quân Thanh phá Dương Châu quả đã sát hại bách tính rất nhiều. Không thế thì tại sao Hoàng thượng lại vì vụ này mà miễn khỏn lương tiền trong ba năm cho nhân dân ở đây? Hừ Cố Viêm Võ làm thơ để phản ảnh trung thực những việc đã xảy ra.

Hồi 194 - Muốn Làm Nên Sự Nghiệp Oai Hùng

Ngô Chi Vinh nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này, không khỏi giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Tên tiểu tử này còn nhỏ tuổi quá quả nhiên không biết trọng khinh. Những câu này từ miệng gã thốt ra đành phải chịu. Giả tỷ là người khác mà ta bẩm lên quan trên thì khó lòng giữ vững được cái đầu. Hắn biết Vi Tiểu Bảo được nhà vua sủng ái, nên dù lớn mật đến hắn cũng không dám chống đối Khâm sai đại thần. Hắn chỉ vâng dạ mấy tiếng rồi tươi cười nói:

- Đại nhân quả là cao minh, có nghe lời đại nhân giảng giải, ty chức mới được mở mang ngu tối. Còn bài thơ "Tỉnh trung tâm sử ca" này, mong được đại nhân chỉ điểm. Lời tựa bài thơ này rất dài thật là cuồng ngạo vô cùng! Hắn cầm cuốn sách lên gục gặc cái đầu, cất tiếng đọc:

- "Năm Sùng Trinh thứ II về mùa đông, vì trời đại hạn lâu ngày, trong chùa Thừa Thiên, phủ Tô Châu, đào giếng lấy nước, lượm được một cái hộp, ngoài đề

"Đại Tống thiết hàm kinh" cái hộp này khá nặng". Hắn đọc đến đây dừng lại giải thích:

- Thưa đại nhân! Đây nói về trong giếng lượm được một cái hộp sắt. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hộp sắt ư? Trong đó đựng kim ngân châu báu gì không? Ngô Chi Vinh đọc tiếp:

- "Trong hộp có cuốn sách. Bìa sách đề "Đại Tống cô thần Trịnh Tư Tiếu bách bái". Tư Tiếu hiệu là Sở Nam, là di dân nhà Tống. Ngày Sở Nam dấu sách vào năm thứ chín triều Đức Hưu. Nhà Tống mất rồi, Sở Nam ngày đêm mong Trần thừa tướng, Trương thiếu bảo đem quân từ hải ngoại về khôi phục giang sơn Đại Tống". Hắn giải thích:

- Thưa đại nhân! Trong văn chương tuy nói về triều Tống, mà thực ra có ảnh hưởng đến nhà Đại Thanh. Cố Viêm Võ mong bọn nghịch tặc họ Trịnh ở Đài Loan đem quan từ hải ngoại về khôi phục nhà Minh. Hắn đọc tiếp:

- "Phải đuổi quân Hồ Nguyên ra Mặc Bắc. Kẻ di thần khóc lóc cầu khấn thiên địa quỷ thần xoay chuyển thời thế để có một ngày Man Di biến thành hoa hạ" Hắn đọc tới đây lại nói:

- Thưa đại nhân! Hắn thóa mạ người. Mãn Châu chúng ta là quân Thát Đát và muốn đuổi chúng ta ra ngoài quan ải. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phủ đài có phải người Mãn Châu không? Ngô Chí Vinh ấp úng:

- Ty chức... Ty chức... là kẻ nô nài của Hoàng đế Mãn Châu, lại làm thuộc hạ cho đại nhân người ở Mãn Châu, nên nhất tâm nhất ý với người Mãn Châu. Hắn đọc tiếp:

- "Người Châu quận thấy pho sách đều dập đầu lạy. Quan tuần phủ Trương Công Quốc khắc pho kinh này để truyền bá, lại dựng từ đường thờ Sở Nam, đồng thời để dấu sách. Chưa được bao lâu gặp nạn hồi quốc vào những năm cuối cùng triều Đức Hựu. Than ôi! Thương thay!" Ngô Chi Vinh giải thích:

- Thưa đại nhân! Nhà Đại Thanh đem quân vào quan ải giúp dân đánh kẻ cô tội mà Cố Viêm Võ

lại cho là gặp cơn quốc nạn mà dùng những danh từ "Than ôi! Thương thay! Thì chỗ dụng tâm của hắn thật quá rõ ràng". Hắn đọc tiếp:

- "Sách này đem lên Bắc Phương rất ít, mà sau cơn biến cố, người ta sợ hãi không dám đưa ra, biệt tích hơn ba chục năm. Nay sách lại xuất hiện tại nhà họ Chu ở Phú Bình. Lúc sách mới xuất hiện. Tiền Túc Nhạc vịnh hai bài thơ, Qui sinh ở Côn Sơn hoạ lại tám bài. Gặp hồi Triết Đông vị vây hãm. Tiền công chạy vềĐông Dương nhả xuống ao tự tử. Tiền quân trốn ra hải ngoại rồi mất ở núi Lang Nha. Qui Sinh đổi tên là Tộ Minh, lài càng khẳng khái kịch liệt, sau cũng bị chết đói". Ngô Chi Vinh giải thích:

- Thưa đại nhân! Ba tên phản nghịch này đề là loạn dân không chịu thần phục nhà Đại Thanh. May chúng chết sớm, không thì sẽ bị toàn gia tru lục. Hắn đọc tiếp:

-"Di thần là kẻ bất tài, chìm nổi trên đời, thấy ngày xanh mòn mỏi lại bị bao vây nghiêm mật cũng chẳng sợ hãi gì, nên phát huy vụ này làm nguyên tắc cho kẻ ử thế trong cơn quốc biến". Ngô Chi Vinh lại giải thích:

- Thưa đại nhân! Đoạn này Cố Viêm Võ nói về vụ triều đình tra xét nghiêm ngặt những văn chương phản loạn, nhưng hắn vẫn gan dạ chẳng sợ hãi gì. Vi Tiểu Bảo nghe Ngô Chí Vinh đọc mãi, gã ngáp dài luôn mấy cái. Gã chỉ cần biết trong sách Cố Viêm Võ viết những gì, nên ráng nhẫn nại ngồi nghe. Ngô Chi Vinh đọc hết bài tựa Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hết chưa? Ngô Chi Vinh đáp:

- Bài tựa hết rồi, dưới là bài thơ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu không có điều chi quan trọng thì bất tất phải đọc nữa. Ngô Chi Vinh đáp:

- Quan trọng lắm! Quan trọng lắm! Rồi hắn đọc:

- "Di thần không sức kéo non sông Tấc dạ trung trinh giọt lệ hồng Hồ Lỗ trăm năm khôn giữ vữngMong sao Thánh Tổ dựng ngôi rồng" Hắn đọc bài thơ rồi nói:

- Thưa đại nhân! Câu Hô Lỗ trăm năm khôn giữ vững thật là đáng chết lắm! Hắn nguyền rủa nhà Đại Thanh ta không thể giữ vững giang sơn trong vòng một trăm năm rồi người Hán nào khác như Thánh Tổ gì gì xuất hiện đánh đổ nhà Đại Thanh để lên ngôi Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo nghe Ngô Chi Vinh vừa đọc thơ vừa giải thích, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bản chức thường được nghe Hoàng thượng phán bảo: Nhà Đại Thanh có lấy điều nhân hậu đối đãi với trăm họ mới mong giữ vững được giang sơn, bằng chỉ miệng hô thiên niên, vạn tuế mà không thương xót lê dân cũng bằng vô dụng. Đoạn gã hỏi:

- Ngô phủ tôn có biết một người ngoại quốc ở đây làm Khâm thiên giám tên gọi Thang Nhượng Vọng không? Ngô Chi Vinh đáp:

- Dạ! Ty chức đã được nghe qua. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thang Nhượng Vọng làm một cuốn lịch suy tính mọi việc hai trăm năm. Có người làm cáo trạng dâng lên Hoàng thượng tâu rằng: "Thiên hạ của nhà Đại Thanh trường cửu muôn năm mà sao Thang Nhượng Vọng làm lịch cỉ có hai trăm năm?". Gã liếc mắt nhìn Ngô Chi Vinh nói tiếp:

- Hồi đó Ngao Bái đang cầm binh quyền trong nước. Hắn là người hồ đồ toan xử tử Thang Nhược Vọng. May mà đức Hoàng thượng thánh minh, ngài nổi lôi đình thống mạ Ngao Bái một hồi, lại sai chém đầu kẻ dâng cáo trạng và tru lục cả nhà. Ngô Chi Vinh nghe gã nói tới đây sợ tái mặt không dám lên tiếng. Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Hoàng thượng rất ghét kẻ nào hay kiếm chuyện vu oan giá họa cho người ngay bằng những lời dèm pha nói là nhà Đại Thanh chỉ giữ thiên hạ được một trămnăm, hai trăm năm. Ngài còn phán bảo kẻ làm quan mà giỏi giang phải nhiệt thành với phận sự và yêu thương trăm họ, chỉ biết làm những công vụ của triều đình giao phó. Những ai nhân lúc vắng mặt người ta đem thơ từ, văn chương để vu cáo là chuyện bới bèo ra họ. Ngài còn dặn hệ thấy gian thần thì ngồi ngẫm nghĩ cách ám hại kẻ trung lương, thì lập tức cột lại mà chém con mẹ nó đi. Gã càng nói càng tỏ ra phẫn nộ, khiến cho Ngô Chi Vinh sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa. Vi Tiểu Bảo nhất tâm bênh vực Cố Viêm Võ, gã sợ Ngô Chi Vinh báo cáo với mình không đi đến đâu còn đến cửa khác xun xoe bợ đỡ gây ra lắm chuyện. Vi Tiểu Bảo biết cả chuyện Ngô Chi Vinh sở sĩ được làm tri phủ hoàn toàn nhờ vào sự bí mật cáo tố Trang Đình Long ở Hồ Châu tỉnh Triết Giang Trang công soạn cuốn Minh Sử đã dùng niên hiệu Minh triều lại có nhiều từ ngữ bất kính đối với nhà Thanh. Vụ án Minh Sử đưa đến cho Ngao Bái cơ hội để sát hại toàn gia mấy trăm danh sĩ ơ Giang Nam thảm trạng nói ra khôn xiết. Chuyến này Ngô Chi Vinh nắm được văn, thơ của bọn Cố Viêm Võ, Tra Y Hoàng, hắn mừng rỡ không biết thế nào mà kể, tưởng trời đem phước lộc ban cho. Hắn chắc mẩm có thể thăng quan liền ba bậc. Đêm qua hắn mơ mộng một trường phú quí. Ngờ đâu bữa nay vị tiểu Khâm sai này đã chẳng nghe theo thì chớ, lại còn đưa ra luận điệu hãi hùng. Thật là một điều kinh dị ra ngoài sức tưởng tượng của hắn. Ngô Chi Vinh toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt, bụng bảo dạ:

- Vụ án Minh Sử của ta đưa ra chính Ngao Bái đại nhân thân hành xử lý. Sau Ngao Bái đại nhân bị Hoàng thượng cách chức, khép vào trọng phạm. Vậy lòng dạ Hoàng thượng đúng là bất đồng chính kiến với Ngao Bái đại nhân. Phen này tất ta phải họa lớn. Vi Tiểu Bảo thấy Ngô Chi Vinh mặt xám như tro tàn, người run lẩy bẩy thì trong bụng mừng thầm. Gã lại hỏi:

- Phủ tôn đã đọc xong chưa?Ngô Chi Vinh ấp úng đáp:

- Bài... bài thơ này hãy còn... một nửa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nửa dưới làm sao? Ngô Chi Vinh run sợ đọc:

- "Kỳ thư xuất hiện kinh hồn giặc Trỏ nẻo trung lương dốc một lòng Sơn quỉ, Bồ, Hoàng, còn lắm lắm Sở Nam! Ông có biết cho không?"... Hắn sợ quá, đọc câu nọ dính với câu kia, cũng không dám đưa lời giải thích. Hắn phải vất vả mới đọc xong bài thơ, mồ hôi nhỏ giọt xuống trang sách. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Bài thơ này không có gì đáng kể, nhưng họ nói đến sơn quỷ, bà vợ mặt vàng gì gì đó, nghe cũng thú. Ngô Chi Vinh đáp:

- Bẩm đại nhân! Hai chữ Bồ Hoàng trong bài thơ này trỏ vào Bồ Thọ Canh và Hoàng Văn Thạch ở triều nhà Tống, sau đầu hàng nhà Nguyên được theo làm quan lớn, chứ không phải bà vợ mặt vàng. Câu này có ý mạt sát những người Hán làm quan lại với nhà Đại Thanh. Vi Tiểu Bảo sa sầm nét mặt hỏi:

- Bản chức bảo Bồ Hoàng hay Hoàng bà cũng thế, tức là người vợ mặt vàng. Bà vợ của phủ tôn

mặt vàng ửng phải không? Cố Viêm Võ làm thơ để riễu người vợ mặt vàng thì liên can gì đến phủ tôn? Tại so phủ tôn lại lấy thế làm khó chịu? Ngô Chi Vinh bất giác lùi lại một bước. Hai tay hắn run rẩy cầm cuốn sách run rẩy cầm cuốn sách không chặt, đánh rớt xuống đất đến "bẹt" một cái. Hắn bở vía đáp:

- Dạ dạ! Thật ty chức tội đáng muôn thác.Vi Tiểu Bảo thừa cơ nổi nóng, quát mắng:

- Tên này to gan thật! Ta vâng chỉ dụ của Thánh hoàng dẫn dụ cho ngươi. Ngươi bất quá là một tên quan nhỏ mà dám nổi nóng quẳng sách xuống đất ở trước mặt ta! Ngươi coi thánh dụ của Hoàng thượng không vào đâu mà bảo là có ý tạo phản chăng? Một tiếng "cà rịch" vang lên! Ngô Chi Vinh quỳ mọp xuống đất rập đầu binh binh, miệng ấp úng năn nỉ:

- Xin đại... đại nhân nhiên dung, tha cho cái mạng chó má của tiểu nhân. Vi Tiểu Bảo cười lạt đáp:

- Ngươi đã nổi hung liệng sách vào mặt ta, cái đó khỏi nói rồi. Nhiều lắm cũng chỉ bị tội vũ mạn Khâm sai, trọng phạt là chém đầu, xử nhẹ thì cho đi sung quân. Đó là việc nhỏ chưa đáng kể. Ngô Chi Vinh ngle nói đến ngoài tội chém đầu sung quân còn cự hình ghê gớm hơn, hắn chẳng còn hồn vía nào nữa, hì hà hì hục lạy như tế sao, lại cất vọng van lơn:

- Đại nhân khoan hồng đại lượng...., Tiểu... tiểu nhân biết tội đã nhiều. Vi Tiểu Bảo càng làm già đập bàn quát:

- Ngươi đã coi thánh dụ của chúa thượng không vào đâu mà còn kêu ca nữa ư? Ngoài ngươi ra, trong nhà còn có những ai, như vợ con, cha mẹ vợ, chú bác cô dì, hầu thiếp, nhất luật đem ra xử trảm. Ngô Chi Vinh toàn thân run lẩy bẩy, hai hàm răng đập vào nhau canh cách, không thốt lên lời được nữa. Vi Tiểu Bảo ngó thấy Ngô Chi Vinh khiếp sợ đến cùng cực rồi, liền quát hỏi:

- Cố Viêm Võ hiện giờ ở đâu? Ngô Chi Vinh lắp bắp:

- Bẩm đại... đại nhân!... Hắn... hắn... hắn ở... Ngô Chi Vinh nói tới đây răng cắn nát đầu lưỡi, tiếng nói không rõ ràng nữa. Sau một lúc khá lâu, hắn ráng trấn tĩnh lại, nói tiếp:- Ty chức lớn mật, đã đem Cố Viêm Võ... và tên họ Tra... lại tên họ Lữ nữa... giữ ở trong trại phủ nha. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi đã khảo đả mở cuộc thẩm vấn chưa? Họ cung khai thế nào? Ngô Chi Vinh đáp:

- Ty chức mới lược khỏi khẩu cung, nhưng... cả ba người nhất quyết không chịu thú nhận. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bọn họ chưa xưng ra điều gì thật chứ? Ngô Chi Vinh ấp úng:

- Không... chúng chẳng nói gì... nhưng... trong mình tên họ Tra lục soát được một bao thơ. Đó là điều quan hệ rất lớn. Xin đại nhân coi lại. Hắn nói rồi móc trong mình ra một cái túi vải. Hắn mở túi lấy bao thơ, hai tay cầm trình lên. Vi Tiểu Bảo không đón lấy, lại hỏi:

- Lại thi văn gì nữa đây? Ngô Chi Vinh đáp:

- Không... không phải... thi văn. Đây là thơ của Đề đốc tỉnh Quảng Đông tên gọi. Ngô... Ngô Lục Kỳ. Vi Tiểu Bảo nghe đến bảy chữ "Quảng Đông Đề đốc Ngô Lục Kỳ" không khỏi giật mình kinh hãi, hỏi ngay:

- Ngô Lục Kỳ ư? Y cũng biết làm thơ hay sao? Ngô Chi Vinh đáp:

- Không phải thi văn. Ngô Lục Kỳ âm mưu tạo phản... chỉ một phong thơ này là đủ tang chứng xác thực, hắn không còn... chối cãi được nữa. Ty chức vua trình đại nhân về công lao trọng đại, tức là phong thơ đó. Vi Tiểu Bảo ồ một tiếng, trong bụng nghĩ thầm:- Hỏng bét rồi! Lại nghe Ngô Chi Vinh nói tiếp:

- Bẩm đại nhân! Những học giả làm thi văn dù trong ngôn ngữ có ẩn ý phản nghịch, theo lời phán đoàn cao minh của đại nhân chẳng có chi quan hệ, ty chức rất lấy làm khâm phục. Người ta đã có câu "Bọn tú tài tạo phản, ba năm cũng chẳng thành công". Bọn này quà không phải là điều đáng lo. Nhưng Ngô Lục Kỳ nắm giữ quân cơ cả một tỉnh mà hắn dấy binh nổi loạn thì...không phải chuyện tầm thường. Hắn nói tới việc Ngô Lục Kỳ tạo phản, Ngôn ngữ lại trở lên lanh lợi. Ngô Chi Vinh đang quỳ dưới đất, thấy nét mặt Vi Tiểu Bảo âm thầm bất định, tỏ ra quan tâm tới vụ này, liền từ từ đứng dậy. Vi Tiểu Bảo hắn dặng một tiếng, trợn mắt lên nhìn hắn. Ngô Chi Vinh sợ quá lại quỳ xuống cái rụp. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Trong thơ này viết những gì? Ngô Chi Vinh đáp:

- Bẩm đại nhân! Văn tự trong thơ rất bí ẩn, chỉ người trong cuộc là hiểu rõ, còn người ngoài tinh ý lắm mới biết đại khái. Hắn nói: Phương tây nam sắp có chuyện lớn, chính là thời cơ của bậc đại trượng phu kiến công lập nghiệp. Hắn mời tên họ Tra tới Quảng Đông ngay để chỉ điểm mưu cơ. Trong thơ hắn chỉ viết

"Muốn lo toan việc lớn của Trung Sơn, Khai Bình mà không có Thanh Điền tiên sinh vận trù kế hoạch thì chẳng thể thành công được". Ngô Lục Kỳ mưu phản rõ rệt là ở chỗ đó. Vi Tiểu Bảo bác ngay:

- Ngươi lại nói nhăng nói càn rồi. Người ta bảo Phương tây nam sắp có chuyện lớn, ngươi có biết là chuyện gì không? Ngươi bất quá là một tên quan nhỏ thì làm sao hiểu được việc cơ mật của Đức Hoàng thượng và triều đình? Ngô Chi Vinh đáp:- Dạ dạ! Nhưng trong thơ hiển nhiên nói về việc sắp tạo phản, thật không thể lơ là được. Vi Tiểu Bảo đón lấy phong thơ rút tờ giấy hoa tiên mở ra nhìn những chữ bằng hạt đao, nét bút rất đậm. Gã không biết chữ, chỉ thấy mực đen giấy trắng, nhưng cũng nói:

- Trong thơ có chỗ nào tạo phản đâu? Ngô Chi Vinh đáp:

- Bẩm đại nhân! Lời lẽ tạo phản dĩ nhiên không thể viết ra một cách công nhiên. Ngô Lục Kỳ muốn làm nên sự nghiệp của Trung Sơn Vương. Khai Bình Vương, lại vì tên họ Tra như Lưu Thanh Điền, mời y đến bày mưu thì ý chỉ tạo phản đã rõ quá rồi. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Nói bậy! Đã là người làm quan thì ai chẳng mong được phong vương, phong hầu? Chẳng lẽ ngươi không mong muống điều đó? Ngô đề đốc đã lập được nhiều công lao trọng đại, y còn mong tái lập đại công với triều đình để Hoàng thượng phong y là một vị vương gia. Như vậy tấc dạ trung quân của y lại càng rõ rệt. Ngô Chi Vinh vẻ mặt cực kỳ bẽn lẽn, bụng bảo dạ:

- Đối với kẻ bất học vô thuật như thằng lỏi này, mình nói đến đâu gã cũng chẳng hiểu cóc gì hết. Bữa nay mình đắc tội với gã, nếu không được công cán gì trong vụ này thì cả bước tiền trình cỏn con hiện tại khó mà giữ vững được. Hắn liền ráng nhẫn nại, làm bộ tươi cười nói:

- Bẩm đại nhân! Triều nhà Minh có hai vị đại tướng quân. Một tên gọi là Từ Đạt, và một tên gọi Thường Ngộ Xuân. Vi Tiểu Bảo từ thuở nhỏ được nghe thầy đồ nói chuyện cổ tích về việc mở nước của nhà Đại Minh trong sách "Đại Minh anh liệt truyện", nên vụ này gã đã thuộc lòng. Vừa nghe Ngô Chi Vinh nhắc tới hai vị tướng Từ Đạt và Thường Ngộ Xuân, gã liền phấn khởi tinh thần, khác hẳn lúc trước phải nghe đọc thi văn đến chán tai và buồn ngủ. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:Hai vị tường quân này oai phong tứ diện, hiển hách bát phương đã đành, nhưng ngươi có biết Tư Đạt dùng thứ binh khí nào, Thường Ngộ Xuân sử cây gì không? Gã làm bộ khảo nghiệm trình độ hiểu biết của Ngô Chi Vinh Ngô Chi Vinh nhân tố giác vụ án Minh Sử mà được thăng quan phát tài, nên hắn đã thuộc lòng Minh sử, nhưng bây giờ nghe Vi Tiểu Bảo hỏi tới Từ Đạt cùng Thường Ngộ Xuân sử dụng binh khí gì hắn không thể trả lời được, đành tươi cười nói:

- Ty chức tài sơ học thiển không hiểu được, xin đại nhân chỉ điểm cho. Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý, mỉm cười đáp:

- Bọn ngươi chỉ là con mọt sách, đọc những sách chết thì những chuyện tương tự thế này hiểu làm sao được? Ta nói cho ngươi hay: Từ Đạt tướng quân nguyên là Nhạc Phi gia gia chuyển thế ngui sử dụng cây Hồn thiết điểm cương thương, lưng đeo mười tám cây Lang Nha tiễn, có tài bách bộ xuyên dương, bách phát bách trúng... Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn Thường tướng quân là hậu thân của Yên nhân Trương Dực Đức trong thời Tam Quốc. Ngài sử thanh Trượng bát xà mâu lại có sức khoẻ phi thường, muông người không địch nổi. Tiếp theo Vi Tiểu Bảo đem sự tích hai đại tướng Từ, Thường cả phá quân Nguyên thế nào thuật lại cho Ngô Chi Vinh nghe. Thiên cố sự này Vi Tiểu Bảo đã được nghe ở miệng thầy đồ kể lại dĩ nhiên nhiều chỗ hoang đường mà ít phần trung thực. Ngô Chi Vinh vẫn quỳ dưới đất nghe Vi Tiểu Bảo nói chuyện cổ tích lâu quá, đầu gối tê chồn rất khó chịu, hắn muốn làm vừa lòng Vi Tiểu Bảo, liền giả bộ chăm chú lắng tai nghe ra chiều thích thú, lại luôn miệng ca tụng tài trí của gã. Hắn phải gắng gượng chịu đựng cho gã kể hết chuyện mới nói:

- Đại nhân thấy nhiều hiểu rộng, trí nhớ phi thường, khiến cho ty chức khâm phục vô cùng! Từ Đạt và Thường Ngộ Xuân hai vị công lao quá lơn nên khi chếtđi, Chu Nguyên Chương phong cho hai vị, một vị là Trung Sơn Vương, một vị là Khai Bình Vương. Chu Nguyên Chương còn có một vị quân sư. Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Phải rồi! Vị quân sư đó là Lưu Bá Ôn, thượng thông thiên văn, hạ đạt địa lý, trung tri nhân sự. Ngài biết những việc ba ngàn năm về trước và ba ngàn năm về sau. Gã nói thao thao bất tuyệt về tài năng thông thiên triệt địa, cơ mưu quỉ khốc thần sầu của Lưu Bá Ôn. Gã còn nói đến lúc điều khiển binh cơ đánh trận, ngồi trong trướng mà phát lệnh ra ngoài ngàn dặm như thể nào, tưởng chừng gã cũng hiện diện trong trong quân lúc lâm trận. Bây giờ hai đầu gối Ngô Chi Vinh mỏi quá rồi, không gắng gượng được nữa, té ngồi xuống đất. Hắn vẫn giữ bộ mặt tươi cười nói:

- Đại nhân kể chuyện cổ tích thật hay, khiến cho ty chức nghe mà ngơ ngẩn xuất thần. Ty chức muốn đứng dậy nghe tiếp, không hiểu đại nhân rộng ơn cho chăng? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Được rồi! Ngươi đứng dậy đi! Ngô Chi Vinh phải vịn vào ghế mới từ từ đứng dậy được. Hắn nói:

- Bẩm đại nhân! Thanh Điền tiên sinh mà Ngô Lục Kỳ nói trong thơ đó chính là Lưu Bá Ôn. Ngô Lục Kỳ muốn làm như Từ Đạt và Thường Ngộ Xuân nên mời tên họ Tra làm Lưu Bá Ôn. Đại nhân quả là thông minh tuyệt đỉnh, nói chẳng sai câu nào. Ba vị Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân,

Lưu Bá Ôn cùng đánh quân Nguyên giúp Chu Nguyên Chương đuổi quân Hồ đi. Trong thơ của Ngô Lục Kỳ nhắc lại chuyện này, hiển nhiên là nói về việc dấy binh tạo phản, muốn đánh đuổi người Mãn Châu đi. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Chỗ dụng ý của Ngô đại ca ta còn lạ gì? Hắn chẳng nói ta cũng hiểu rồi. Phong thơ này quả nhiên là một tang chứng rất xác thực may mà nó lọt vào tay ta, chứ đưa đến chỗ khác thì khó bề cứu vãn.Gã gật đầu lia lịa, giơ tay lên vỗ vai Ngô Chi Vinh nói:

- Hay lắm! Vận mình hên thật! Nếu vụ này ngươi không nói với ta thì đại sự hỏng mất. Hoàng thượng vẫn bảo ta là người có phúc tướng, quả nhiên Kim khẩu của thánh chúa không sai chút nào.

Hồi 195 - Di Hoa Tiếp Mộc, Nhất Tiễn Song Điêu

Đầu vai Ngô Chi Vinh được bàn tay Vi Tiểu Bảo vỗ vào làm cho hắn bủn rủn cả người, tưởng chừng như từ ngày cha sinh mẹ đẻ, chưa bao giờ được vinh dự như lần này. Bất giác hắn cảm súc đến sa lệ, nghẹn ngào nói:

-Thưa đại nhân! Đại nhân có lòng luyến ái như vậy khiến cho ty chức dù phải tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền ơn đức cao dầy. Đại nhân được Kim khẩu của Đức Hoàng thượng ban khen là người có phúc tường, thì ty chức được làm tên phúc binh, phúc tốt, hay khúc khuyển, phúc mã cũng là rạng rỡ tổ tông lắm rồi. Vi Tiểu Bảo nổi tràng cười ha hả, giờ tên lên sờ đầu hắn nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Ngô Chi Vinh thân hình cao lớn, thấy gã phải giơ tay lên cao có điều bất tiện, vộ vã thấp đầu xuống để cho gã vuốt ve sờ soạng. Lúc trước Vi Tiểu Bảo nổi lôi đình, Ngô Chi Vinh quỳ xuống dập đầu đã bỏ nón ra. Bây giờ bàn tay nhỏ bé của gã đặt lên cái đầu trọc lóc. Bất giác cái đầu từ từ ngửa về phía sau, coi chẳng khác con chó đang ngửa mặt vẫy đuôi vì được chủ thương mến. Lúc bàn tay Vi Tiểu Bảo sờ vào gáy Ngô Chi Vinh, gã lẩm bẩm:

-Ta không cần ngươi nát thịt xương tan mà chỉ muốn nhẹ đưa lưỡi dao vào chỗ này. Nhưng ngoài miệng gã hỏi:

-Trừ ngươi ra, còn ai biết vụ này nữa không? Ngô Chi Vinh đáp:

-Không có! Không có! Ty chức biết vụ này quan hệ cực kỳ trọng đại, quyết chẳng dám tiết lộ đề phòng thanh ra ngoài chút nào. Nếu tên phản tặc Ngô Lục Kỳ phát giác âm mưu phản nghịch của lão đã bị tiết lộ, lão lập tức khởi sự, thì đại nhân cùng ty chức chẳng được chút công lao nào nữa. Vi Tiểu Bảo khen:

-Phải lắm! Phải lắm! Ngươi suy nghĩ rất chu đáo. Chúng ta phải thân mật lắm mới được, chớ để bọn tổng đốc tuần phủ hay biết, chúng sẽ cấp báo về triều đình trước mình là tranh đoạt mất công lớn của ngươi. Ngô Chi Vinh đáp:

-Dạ dạ! Ty chức hoàn toàn trông cậy ở sự che chở và tài bồi của đại nhân. Vi Tiểu Bảo chuồn phong thơ của Cố Liêm Võ vào bọc rồi nói:

-Tập thơ này hãy lưu lại đây. Ngươi trở về dẫn bọn Cố Liêm Võ tới một cách kín đáo để ta thẩm vấn cho rõ đầu đuôi, rồi ta điểm binh mã phái ngươi áp giải phạm nhân về Bắc Kinh trước. Ta sẽ th6n hành làm bản tân dâng lên đức Hoàng thượng. Vụ công lao to lớn này ngươi sẽ hưởng phần thứ nhất, ta cũng nhờ đó mà được dự vào hàng công trạng thứ hai. Ngô Chi Vinh sung sướng không bút nào tả xiết, vội đáp:

-Không, không! Đại nhân đứng thứ nhất, ty chức dự phần thứ nhì cũng đủ mãn nguyện lắm rồi. Vi Tiểu Bảo lại cười nói:

-Ngươi đến ra mắt Hoàng thượng phải nói thế nào, ta sẽ dặn bảo kỹ càng. Chỉ cầu sao Hoàng thượn vui lòng thì cái chức tổng đốc hay tuần phủ của ngươi cứ trông cậy vào một tay ta là đủ. Ngô Chi Vinh mừng rỡ tưởng chừng muốn ngất đi. Hắn lại quỳ xuống đập đầu

"binh binh" rồi mới cáo từ lui ra. Vi Tiểu Bảo sợ dọc đường xảy ra biến cố, liền điểm một đội quân mã trong Kiêu kỵ Doanh và sai một tên tham lãnh hướng dẫn đi theo Ngô Chi Vinh trở về bắt phạm nhân. Vi Tiểu Bảo vào nội đường sai người đi kêu bọn Từ Thiên Xuyên đến thương nghị.Bỗng thấy Song Nhi đã thay đổi sắc phục thân binh chạy đến trước mặt, quỳ xuống, nghẹn ngào nói:

-Bẩm tướng công! Nô tỳ thỉnh cầu tướng quân một việc. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ vội nắm tay thị dắt đứng dậy, nhưng vẫn không buông ra, cất giọng ôn nhu hỏi:

-Hảo Song Nhi! Cô là ngôi sao thủ mệnh của ta. Cô có chuyện chi hãy nói cho tay hay? Ta nhất định làm giúp cho cô đến nơi đến chốn. Gã thấy mắt thị nước mắt đầm đìa liên dùng tay áo bên trái lau mặt cho thị. Song Nhi nói:

-Bẩm tướng công! Việc này thật khó, nhưng tiểu tỳ... chẳng thể không năn nỉ tướng công giúp cho. Vi Tiểu Bảo vươn tay trái ra quàng lấy lưng thị, nhỏ nhẹ an ủi:

-Việc càng khó, ta càng ráng làm cho đến nơi để tỏ ra ta sủng ái hảo Song Nhi vô cùng! Công việc làm sao? Song Nhi nói mau đi! Sắc mặt Song Nhi đang lợt lạt, bỗng ửng màu hồng. Thị khẽ nói:

-Bẩm tướng công! Tiểu tỳ... tiểu tỳ muốn giết chết tên quan vừa rồi. Xin tướng công... đừng trách phạt. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Việc này rất chí đồng đạo hợp với ta mà ta lại thỉnh cầu ta thì thật là tuyệt diệu! Gã hỏi:

-Tên quan đó đắc tội với Song Nhi ở chỗ nào? Song Nhi đáp:

-Hắn không có chỗ nào đắc tội với tiểu tỳ, nhưng tên Ngô Chi Vinh này là đại cừu nhân của nhà nô tỳ. Lão gia, thiếu gia ở nhà họ Trang đều bị hắn gia hại phải mất mạng.Vi Tiểu Bảo liền tỉnh ngộ. Gã nhớ tới một đêm đến Trang gia đã thấy bao nhiêu quả phụ, và trong nhà rất nhiều linh vị. Té ra kẻ đầu tội gây nên vụ đó là Ngô Chi Vinh. Gã hỏi lại:

-Cô không nhận lầm đấy chứ? Song Nhi nghe gã nói vậy, nước mắt lại tuôn ra xối xả. Thị nghẹn ngào đáp:

-Không! không thể lầm được. Hôm ấy hắn... hắn dẫn công sai cùng nha dịch đến Trang gia để bắt người. Tiểu tỳ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng tướng mạo hung dữ của hắn tiểu tỳ không bao giờ quên được. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

-Ta phải làm ra vẻ khó khăn để tỏ ra mối thâm tình của ta đối với thị cực kỳ tha thiết. Gã liền làm bộ chau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, ra chiều ngần ngại nói:

-Ngô Chi Vinh làm tri phủ ở Dương Châu, là một viên mệnh quan của triều đình. Hoàng đế phái ta đến đây công cán mà giết hắn đi thì không chừng ta phải mất hết quan tước. Huống chi hắn vừa cho ta hay một tin tức cực kỳ trọng đại. Nếu cô hạ sát hắn... thì e rằng...e rằng... Song Nhi rất đỗi bồn chồn, sa lệ, nghẹn ngào đáp:

-Tiểu tỳ... tiểu tỳ cũng biết vụ này đưa tướng công vào tình trạng rất khó khăn, nhưng lão thái thái, Tam thiếu nhưng ở Trang gia... hàng ngày dập đầu lạy trước linh vị những người quá cố, đã phát thệ... giết cho bằng được tên quan ác ôn họ Ngô để báo cừu huyết hận. Vi Tiểu Bảo vỗ đùi

đánh "đét" một cái nói:

-Thôi được! Hảo Song Nhi đã năn nỉ ta thì dù có phải hạ sát đức Hoàng đế, hay tự sát chính mình ta, ta cũng nghe theo, chứ đừng nói một trên tri phủ nhỏ bé. Nhưng cô phải cho ta hôn một cái. Song Nhi mặt đỏ bừng lên, thị vừa hoan hỷ vừa thẹn thùng, quay đầu đi khẽ nói:-Tướng công đối đãi với tiểu tỳ hết lòng như vậy, tiểu tỳ.... cá cái con người tiểu tỳ là của tướng công từ lâu rồi. Tướng công... tướng công... Thị nói tới đây dừng lại, cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo thấy thị uyển chuyển nhu thuận, lòng dạ lại nhủn ra, không nỡ hành động khinh bạc đối với thị. Gã cười nói:

-Hay lắm! Chờ sau khi đại công cáo thành, ta sẽ hôn cũng được, nhưng cô đừng trốn lánh ta. Song Nhi đỏ mặt lên, khẽ gật đầu mấy cái. Vi Tiểu Bảo nói:

-Nếu cô hạ sát hắn ngay bây giờ thì cuộc báo thù này hãy còn chưa đủ khoan khoái. Ta cho cô đem hắn về Trang gia, bắt hắn quỳ trước trước linh vị lão gia, thiếu gia của cô, rồi để bọn Tam Thiếu nhưng nhưng ra tay hạ sát tên chó má đó, khiến ai nấy đều được hả lòng. Cô nghĩ có phải không? Song Nhi mừng rỡ ra ngoài điều ước vọng của mình. Thị nhận thấy nếu làm được như vậy thì còn gì hay bằng, nhưng thị vẫn lo chưa chắc Vi Tiểu Bảo chân tâm giúp thị làm đến thế. Thị dương cặp mắt tròn xoe lên nhìn gã tưởng chừng không tin ở mình thị hỏi lại:

-Tướng công! Tướng công nói thật không phải gạt tiểu tỳ đấy chứ? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Sao ta lại gạt cô? Tên cẩu quan kia là cừu nhân của cô thì cũng là kẻ thù của ta. Dù hắn đem đến cho ta một phường đại phú quý, ta cũng chẳng coi vào đâu, chỉ cần Song Nhi thật lòng với ta là một điều tốt đẹp hơn hết thẩy mọi việc trên thế gian. Song Nhi trong lòng cảm xúc không bút nào tả xiết, thị đứng tựa vào gã mà khóc thút thít. Vi Tiểu Bảo ôm lấy tấm thân mềm mại của Song Nhi, trong lòng vui sướng bụng bảo dạ:

-Món nhân tình này rất chân thực. Mỗi ngày thực hiện được mười lần cũng không phải là nhiều. Sao tên cẩu quan Ngô Chi Vinh không sát hại gia gia của AKha? Nếu nàng cũng đến năn nỉ ta báo thù và cho ta ôm ấp thế này thì thật hay là biết chừng nào? Nhưng rồi gã lại lẩm bẩm:

-Phụ thân của A Kha chẳng phải là Lý Tự Thành, mà là Ngô Tam Quế. Đã là Ngô Tam Quế thì không nên để cho Ngô Chi Vinh hạ sát. Bỗng nghe bên ngoài có bước chân vang lên. Vi Tiểu Bảo biết là bọn Từ Thiên Xuyên đã tới, liền bảo Song Nhi:

-Vụ này cô cứ yên tâm. Bây giờ ta còn có việc trọng yếu phải thương nghị với họ, cô ra ngoài cửa canh giữ cho ta, đừng để ai vào. Chính cô cũng không nên nghe lén câu chuyện của chúng ta. Song Nhi đáp:

-Dạ! Tiểu tỳ xin vâng lệnh. Trước nay tiểu tỳ chưa bao giờ nghe lén công việc của tướng công. Đột nhiên thị kéo tay Vi Tiểu Bảo, đạt vào một cái hôn, rồi lạng người ra cửa. Từ Thiên Xuyên cùng quần hùng Thiên Địa Hội vào phòng ngồi xuống đâu đấy rồi, Vi Tiểu Bảo nói:

-Các vị ca ca! đêm qua tiểu đệ được nghe một tin tức trọng đại, vì tình thế khẩn cấp nên không kịp thương nghị với các vị. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Kể ra vận mình không đến nội xúi quẩy, tuy đã gây nên một màn náo loạn, nhưng cứu được tánh mạng cho Cố Viêm Võ tiên sinh và Ngô Lục Kỳ đại ca. Quần hùng rất đỗi ngạc nhiên, bụng bảo dạ:

-Đêm qua Vi Hương chủ của mình gây nên lắm chuyện hoang đường. Y vào quấy kỹ viện đã đành, lại bắt khiêng cả một cái giường lớn từ trong kỹ viện đi ra, trên giường có cả bảy người đàn bà. Hành động này không ngờ lại cao thâm khôn lường, chẳng một ai hiểu được. Té ra vụ đó đưa đến chỗ giải cứu Cố Viêm Võ và Ngô Lục Kỳ. Mưu cơ của y quỷ khốc thần sầu như vậy thì nghĩ đến bể óc cũng không hiểu thấu được.Mọi người đều hỏi rõ đầu đuôi. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Hồi chúng ta ở Côn Minh, các vị ca ca đã bày mưu hóa trang tên vệ sĩ của Ngô Tam Quế đến kỹ viện ăn uống phá quấy. Tiểu đệ nhận thấy mưu kế này rất hay, nên đêm qua lại phỏng theo màn kịch trước để diễn lại lần thứ hai. Quần hùng lẩm nhẩm gật đầu ra chiều thán phục, miệng lẩm bẩm:

-Té ra là thế. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Vụ này mà nói rõ nội tình thì tất bị lòi đuôi. Gã liền thò tay vào bọc móc phong thơ của Ngô Lục Kỳ đưa ra cho mọi người coi. Tiền lão bản đón lấy phong thơ giải ra trên bàn để mọi người cùng coi. Quần hùng thấy thơ đề gửi cho Tra Y Hoàng tiên sinh. Cuối thơ thư danh bốn chứ

"Tuyết trung Thiết cái". Mọi người đã biết "Tuyết trung Thiết cái" là ngoại hiệu của Ngô Lục Kỳ, nhưng Tra Y Hoàng tiên sinh thì chưa hiểu là ai? Quần hùng Thiên Địa Hội đều là hào kiệt giang hồ, nhưng về phần văn tự hiểu biết rất ít. Trong thơ nói: "Phương Tây nam sắp có việc lớn", họ đều cho là Ngô Tam Quế sắp tạo phản. Còn những câu "Muốn mưu đồ sự nghiệp oai hùng của Trung Sơn, Khai Bình. Chẳng có Thanh Điền tiên sinh không thể thành công" gì gì thì không sao hiểu được ý nghĩa cùng điển cố. Ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, lẳng lặng nhờ Vi Tiểu Bảo giải thích. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Trong bụng tiểu đệ đầy những thịt cá, nhưng về văn tự lại chẳng có gì. Còn trong bụng các vị ca ca tưởng cũng chứa nhiều rượu hơn là chữ nghĩa. Lát nữa Cố Viêm Võ tiên sinh tới đây, chúng ta nhờ tiên sinh giải thích dùm là xong. Quần hùng đang trò chuyện, bỗng thấy thân binh vào báo có khách đến: một vị là Đại Lạt Ma, còn một vị nữa là Vương Tử xứ Mông Cổ.Vi Tiểu Bảo liền xin quần hùng giữ thân phận thân binh để cùng gã tiếp khách, vì gã sợ hai vị huynh trưởng kết nghĩa trở mặt vô tình. Một mặt gã sai sai mời A Kỳ ra. Mọi người tương kiến Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đều tỏ ra rất thân thiết, lại nức nở khen ngợi Vi Tiểu Bảo là người tình thâm nghĩa trọng:

-Sau A Kỳ hoan hỉ ra cùng mọi người tương kiến, Cát Nhĩ Đan càng hớn hở tươi cười, nỗi hân hoan không bút nào tả xiết. A Kỳ cười nói:

-Vị tâm đệ này của chúng ta mưu cơ xuất quỷ nhập thần thật không ai ngờ một nhân vật đáng giá như vậy lại là khâm sai đại thần. Ban đầu các vị bảo y làm quan lớn tại triều đình, tiểu muội không tin là chuyện thật. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-May nhờ hai vị ca ca võ công cái thế, đánh đuổi bọn yêu ma không thì cái mạng nhỏ xíu của tiểu đệ khó lòng giữ vững. Bọn yêu ma kia võ nghệ không phải tầm thường mà nhân số đông đảo. Hai vị ca ca ít người thắng được số đông, đánh cho chúng tơi bời hoa lá, phải trốn chạy té đái vãi phân. Tiểu đệ khâm phục vô cùng! Bây giờ chúng ta phải bày yến tiệc để khánh hạ hai vị ca ca oai danh lẫy lừng thiên hạ đại thắng phản hồi. Tang Kết và Cát Nhĩ Đan hiển nhiên bị Thần Long giáo chủ bắt được, may nhờ Vi Tiểu Bảo chịu buông tha Hồng phu nhân để đánh đổi

lấy hai người về, mà gã còn ca tụng họ đã đánh bại địch nhân khiến chúng phải bỏ chạy thất điên bát đảo. Tang Kết lộ vẻ thẹn thùng, nhưng trong bụng ngấm ngầm cảm kích gã vô cùng! Cát Nhĩ Đan nức lòng hởi dạ nhơn nhơn đắc ý trước mặt ý trung nhân. Bọn thân binh nghe khâm sai hô mở tiệc, liền lập tức bày đại yến trong sảnh đường.Vi Tiểu Bảo đứng lên cùng hai vị nghĩa huynh nâng chén. Miệng gã tuôn ra như nước triều dâng. Toàn những lời xiểm ninh. Gã nói có duyên đến độ về sau cả Tang Kết cũng quên bẵng cái nhục bị giặc bắt. Nhưng lúc Vi Tiểu Bảo ca ngợi võ công thiên hạ vô song thì lão xua tay lia lịa, vì tự biết mình hãy còn thua kém Hồng giáo chủ xa lắm. Mọi người uống rượu hồi lâu. Tang Kết cùng Cát Nhĩ Đan đứng dậy cáo từ. Vi Tiểu Bảo nói:

-Hai vị ca ca! hay hơn hết là nhị vị làm mỗi người một bản tâu để tiểu đệ trình lên Hoàng đế. Sau này đại ca muốn làm Hoạt Phật, nhị ca muốn làm "Cả một cái", tiểu đệ nhất định hết sức tuyên dương trước mặt nhà Vua. Gã hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

-Mai đây Ngô Tam Quế dấy đinh tạo phản, nhị vị ca ca nguyện ý viện trợ Hoàng đế đánh lại lão tiểu tử kia thì công việc của chúng ta chẳng có lý nào không thành công được. Tang Kết và Cát Nhĩ Đan mừng rỡ khôn xiết đồng thanh đáp:

-Phải lắm! Phải lắm!... Vi Tiểu Bảo dẫn hai người vào thư phòng. Cát Nhĩ Đan nói:

-Về phần văn mặc tiểu huynh thật không có mấy. Vậy bản tấu chương này nhờ tam đệ viết dùm cho. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Ngay ba chữ tên của tiểu đệ cũng chỉ viết được một chữ "Tiểu" là không đến nỗi sai lầm. Chữ "Vi" thì không chắc, nhất là chữ "Bảo" tiểu đệ đã viết lui viết tới vẫn không đúng. Để tiểu đệ kêu sư gia vào viết dùm được chăng? Tang Kết đáp:

-Vụ này phải giữ cực kỳ cơ mật, không thể để tiết lộ cho bất cứ người thứ ba nào hay biết được. Tiểu huynh tuy không thạo về nghề văn bút, nhưng phải ráng tự mình viết lấy. May ở chỗ không phải chúng ta hành văn để dành dựt TrạngNguyên, Tiến Sĩ. Mặt khác Hoàng thượng cũng không cần để ý đến lời lẽ văn vẻ hay không. Cốt sao chúng ta phô diễn để khỏi sai bản ý là được. Lão nói rồi tự thảo tấu chương cho phần mình, lại viết giùm Cát Nhĩ Đan một bản. Cát Nhĩ Đan kiềm thư ấn vào bản tâu và trao cho Vi Tiểu Bảo hoạn nạn, quyết không phụ tình nghĩa chi lan. Vi Tiểu Bảo sai gia nhân đem ra ba khay hoàng kim để tặng Tang Kết, Cát Nhĩ Đan và A Kỳ. Vi Tiểu Bảo vừa thu xếp xong mọi việc với Tang Kết, Cát Nhĩ Đan và A Kỳ thì thấy một tên thân binh vào báo:

-Bẩm đại nhân! Viên tri phủ là Ngô Chi Vinh đã áp giải phạm nhân đến, hiện đang chờ ở ngoài sảnh. Vi Tiểu Bảo truyền lệnh cho Ngô Chi Vinh ngồi chờ ở đông sảnh rồi sai mở khóa cho bọn Cố Viêm Võ ba người. Gã dẫn bọn nầy vào nội đường, đuổi bọn thân binh ra ngoài, đóng cửa lại. Đoạn gã khom lưng thi lễ nói:

-Tại hạ là Vi Tiểu Bảo, Hương chữ Thanh Mộc Đường cùng các vị huynh đệ xin tham kiến quân sư và Tra, Lữ nhị tiên sinh. Gã vừa nói vừa trỏ vào quần hùng ở Thiên Địa Hội mà gã còn lưu lại trong nội đường. Nguyên Tra Y Hoàng tiếp được mật thơ của Ngô Lục Kỳ, liền ước bọn Lữ Lưu Lương cùng đến Dương Châu tìm kiếm Cố Viêm Võ để cùng nhau thương nghị. Không ngờ Ngô Chi Vinh đang ta xét tập thơ của Cố Viêm Võ không phải sai nha và bộ khoái đi bắt người, tóm được cả hai vị Tra, Lữ đưa về phủ. Hắn xục tìm trong phòng Tra Y Hoàng lấy được mật thơ của Ngô Lục Kỳ. Ba vị Cố, Tra, Lữ vừa thẹn thùng vừa tức giận muốn chết đi cho rồi. Ai cũng nghĩ

bụng:

-Mình mất mạng cũng chẳng cần gì, nhưng cơ mưu bí mật của Ngô Lục Kỳ mà bị tiết lộ thì hư hỏng đại sự.Dè đâu lại gặp lại kỳ tích lạ lùng Khâm sai đại thần tự xưng là hương chủ của Thiên Địa Hội. Ba vị vừa kinh ngạc vừa vui mừng tưởng chừng như đang trong giấc mơ. Cuộc sát qui đại hội bữa trước ở phủ Hà Giang. Vi Tiểu Bảo chưa từng lộ diện, nhưng bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên, Huyện Trinh đạo nhân, Tiền lão bản đều quen biết Cố Viêm Võ. Cố Viêm Võ, Tra Y Hoàng, Lữ Lưu Lương ngày trước ngồi thuyền trên sông Vận Hà đã gặp cơn nguy hiểm, may nhờ được Tổng đà chúa Trần Cận Nam ở Thiên Địa Hội giải cứu. Hiện nay gã thiếu nhiên trước mắt là khâm sai đại thần lại là đồ đệ của Trần Cận Nam, nên ba vị không nghi ngờ gì, hoan hỉ ngồi xuống nói chuyện. Trước hết Vi Tiểu Bảo nhờ ba vị giải thích những từ ngữ bí ẩn trong thơ. Tra Y Hoàng liên đem điền cố về những danh từ "Trung Sơn", "Khai Bình",

"Thanh Điền tiên sinh" nói cho mọi người nghe. Quần hùng Thiên Địa Hội mới hiểu rõ, ai cũng lẩm bẩm:

-Thật là nguy hiểm! Thật là nguy hiểm! Lữ Lưu Lương thở dài nói:

-Ngày trước ba người bọn tại hạ và một vị nữa là Huỳnh Lê Châu đã được lệnh tôn sư giải cứu. Bữa nay vì bất cẩn nên gây nên tai hoạ là nhờ Vi huynh đệ mà thoát nạn. Hỡi ơi! Bọn thư sinh thật là vô dụng. Ên ca đức cả của hiền sư đồ không biết lấy gì đền đáp? Vi Tiểu Bảo gạt đi:

-Chúng ta đều là người một nhà. Lữ tiên sinh bất tất phải khách sáo. Tra Y Hoàng nói:

-Bọn công sai ở nha môn phủ Dương Châu đột nhiên phá cửa sấn vào như sét nổ không kịp bưng tai. Tiểu đệ thấy cơ sự hỏng rồi toan xé thơ của Ngô Huynh cũng không kịp nữa. Bọn tiểu đệ cầm chắc mối đại họa này không thể thoát được. Tiểu đệ quyết định chủ ý: Khi họ thẩm vấn sẽ cung xưng "Tuyết trungThiết Cái" trong thơ tức là Ngô Tam Quế. Cái mạng già của tiểu đệ chẳng giữ được gì thôi nhưng ráng bảo toàn cho Ngô Lục Kỳ huynh an toàn. Mọi người nổi lên tràng cười khanh khách đều cho là diệu kế. Y Tra Hoàng nói:

-Bất đắc dĩ mà phải dùng hạ sách này. Tuyết trung Thiết Cái lừng danh thiên hạ, e rằng đổ đại lên đầu Ngô Tam Quế cũng không xong. Viên quan tra hỏi mà điều tra ra bút tích của Ngô huynh, chân tướng sẽ bị bại lộ. Cố Viêm Võ nói:

-Chúng ta đã hai lần tiết lộ việc cơ mật của Ngô huynh mà đều được giải cứu, tưởng trong cõi mênh mang quả có lòng Trời và bọn Thát Đát đến ngày mạt vận. Đại công của Ngô huynh có cơ thành tựu. Nhưng mong rằng từ đây sắp tới đừng xảy ra lần thứ ba. Mọi người đều khen phải. Cố Viêm Võ hỏi Vi Tiểu Bảo. Vụ này nên xử trí cách nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Mấy khi được cùng ba vị tiên sinh hội ngộ, mời ba vị hãy ở lại đây hàn ôn mấy bữa. Chúng ta ngồi uống rượu với nhau, gọi tên cẩu quan Ngô Chi Vinh đến coi cho hắn sợ vỡ mật ra mà chết. Nếu hắn không sợ đến chết người thì chặt một con dao vào đầu tên chó má đó là hết chuyện. Cố Viêm Võ nói:

-Làm như vậy tuy hả được mối căm tức trong lòng, nhưng e rằng cơ mưu bại lộ. Tên cẩu quan đó dù sao cũng là mệnh quan của triều đình. Vi huynh đệ muốn hạ sát hắn, tưởng nên khép vào tội phạm mới được. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Cái đó dễ lắm. Xin Tra tiên sinh giả mạo một phong thư của Ngô Tam Quế viết cho tên cẩu

quan này. Hắn đã nói khoác là kể về dòng họ, hắn kêu Ngô Tam Quế bằng chú họ gì đó. Nếu giả tạo một phong thơ cũng làm phiền đến mình thìcứ sao lá thơ của Ngô Lục Kỳ đại ca, chỉ cần đổi tên mấy người đi, bất luận là ai mà câu kết với Ngô Tam Quế thì tiểu đệ chặt đầu cũng được tiểu Hoàng đế tán thành. Mọi người đều khen phải. Cố Viêm Võ cười nói:

-Tâm thư của Vi huynh đệ thật là mẫn tiệp. Kế Di hoa tiếp mộc này còn có thể kêu bằng Nhất tiến xạ song điêu. Cái đó cũng là kế của Tra Y Hoàng huynh chế biến đi, nói một cách khác là gậy ông đập lưng ông. Cố Viêm Võ nhìn Tra Y Hoàng nói tiếp:

-Y Hoàng huynh! Xin Tra huynh vẫy bút một phen. Tra Y Hoàng cười đáp:

-Không ngờ bữa nay tiểu đệ làm thơ ký cho tên lão tặc Ngô Tam Quế.

Hồi 196 - Vi Khâm Sai Từ Biệt Mẫu Thân

Vi Tiểu Bảo tưởng người ta cũng như mình, nên cho việc giả văn thơ rất khó khăn. Nhưng Cố Viêm Võ, Tra Y Hoàng, Lữ Lưu Lương đều là những danh sĩ đương thời, cầm bút viết thơ dễ dàng chẳng khác gì gieo thò lò, đánh bài cầu, nói một cách khác chỉ như người ăn cơm bữa, chẳng có chi đáng kể. Tra Y Hoàng cầm bút toan viết thơ, bỗng cất tiếng hỏi:

-Không hiểu ngoại hiệu của tên cẩu quan Ngô Chi Vinh là gì? Ngô Tam Quế viết thơ cho hắn mà dùng ngoại hiệu càng tỏ ra thân thiết. Vi Tiểu Bảo nhìn Cao Ngạn Siêu nói:

-Cao đại ca! xin đại ca đi hỏi tên cẩu quan đó giùm cho. Cao Ngạn Siêu liền xuống đông sảnh hỏi rồi chạy về vừa cười vừa nói:

-Tên cẩu quan đó ngoại hiệu là Hiển Dương. Hắn hỏi thuộc hạ lấy ngoại hiệu của hắn làm chi? Thuộc hạ bảo hắn là Khâm sai đại nhân muốn viết thơ về triều cho ba vị thượng thư bộ Lễ, bộ Lại và bộ Hình để ca ngợi công lao của hắn một cách tường tận. Tên cẩu quan đó sướng quá há hốc miệng ra mà cười, cơ hồ không ngậm lại được nữa. Hắn còn thưởng cho thuộc hạ mười lạng bạc. Cao Ngạn Siêu nói rồi cầm đĩnh bạc liệng đi. Quần hùng cười ồ. Tra Y Hoàng chỉ múa bút một lúc là xong. Tiên sinh trao thơ cho Cố Viêm Võ hỏi:

-Đinh Lâm huynh! Huynh đài thử coi xem đã được chưa? Cố Viêm Võ đón lấy thư, Lữ Lưu Lương cũng ngó coi. Cả hai vị đồng thanh đáp:

-Hay lắm! Thật là tuyệt hảo! Lữ Lưu Lương cười nói tiếp:

-Câu "Ngờ đâu đức Thái tổ Cao Hoàng đế của chúng ta lúc ban đầu xưng là

"Ngô Quốc" lại ứng vào tên họ của chú cháu ta sau ba trăm năm. Một chữ "Ngô" này đủ buộc chết chúng rồi, có muốn cãi cũng không được nữa. Cố Viêm Võ vừa cười vừa giải thích thêm:

-Còn hai câu "Dục trảm bạch xà nhi phú đại phong, nguyện Ngô điệt thủ thành ý chi tước", thì lấy ý ở trong câu "Dục đồ sơn, Khai binh chi vỹ nghiệp, phi Thanh Điền tiên sinh vận trù bất vi công" của Lục Kỳ huynh mà phô diễn bằng lời văn khác. Tra Y Hoàng cười đáp:

-Đúng thế! Tiểu đệ cứ theo đường cũ mà phô diễn. Quần hùng trong Thiên Địa Hội ngơ ngác nhìn nhau, chẳng hiểu ba nhà văn nói chuyện trên trời dưới đất gì. Cố Viêm Võ thấy mọi người ngơ ngác liền giải thích: Minh thái tổ Chu Nguyên Chương khởi sự lúc ban đầu tự xưng là "Ngô Quốc Công", sau lại xưng là "Ngô Vương". Chữ "Ngô" trúng vào tên họ của Ngô Tam Quế và Ngô Chi Vinh. "Còn trảm bạch xà, nhi phú đại phong" là sự tích Hán Lưu Bang chén rắn cắn khởi nghĩa. Sau hết "Di hạ nạp lý" là sự tích Trương Lương lượm giầy dưới gầm cầu rồi được tiên nhân cho quyển thiên thư. Chu Nguyên Chương khởi nghĩa ở Hào Thượng đóng đô ở ứng Thiên, phong tước cho Lưu Bá Ôn làm Thành ý Bá. Vi Tiểu Bảo vỗ tay khen:

-Lá thơ này còn hay hơn cả Ngô Lục Kỳ đại ca. Có điều Ngô Tam Quế lên làm Hoàng đế mà đem so hắn với Hán Cao Tổ và Chu Nguyên Chương là đề cao hắn thái quá. Cố Viêm Võ cười nói:

-Đây là Ngô Tam Quế tự tâng bốc mình, chứ không phải Tra tiên sinh tâng bốc hắn. Vi Tiểu Bảo cười đáp:-Phải rồi! Phải rồi! Tiểu đệ quên mất đây là thở của Ngô Tam Quế viết ra. Tra Y Hoàng hỏi:

-Cuối thơ thư danh thế nào cho phải? Cố Viêm Võ đáp:

-Bất luận ai coi phong thơ này cũng hiểu là lời lẽ của Ngô Tam Quế, vậy thư danh một cách hàm hồ càng tỏ ra chân thực. Tưởng lấy ngay bốn chứ "Thúc tây thủ trát" cũng được. Tiên sinh nhìn Tiền lão bản nối tiếp:

-Tiền huynh! Bốn chữ này xin Tiền huynh viết vào giùm, vì chữ viết của thư sinh như bọn tại hạ, không giống nét bút của nhà võ. Tiền lão bản cầm bút rụt rè viết chữ vào rồi, bẽn lẽn nói:

-Bốn chữ này xiêu vẹo coi chán quá. Cố Viêm Võ nói:

-Ngô Tam Quế là võ tướng, thơ của hắn sai thơ ký viết cho. Còn bốn chữ thư danh không vào kiểu cách nào, nhưng gân guốc thế này mới đúng là chữ của con nhà võ. Tra Y Hoàng lại lấy bao thơ đề hàng chữ:

"Thân gửi Dương Châu tri phủ lão gia nhã giám" Tiên sinh đút thơ vào bao trao cho Vi Tiểu Bảo rồi mỉm cười nói:

-Ngụy tạo thơ tín, không khỏi tổn thương âm đức mà chẳng phải hành vi của bậc chính nhân quân tử. Có điều phục hưng đại nghiệp là việc lớn, không nên câu nệ tiểu tiết. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Làm một cái thơ giả để đối phó với tên cẩu tặc Ngô Chí Vinh thì có chi đáng kể đến khí tiết. Mấy ông nhà nho thật gàn hết chỗ nói. Gã thu lấy thơ rồi cất tiếng mời:-Vụ này xong xuôi rồi. Chúng ta cùng nhau uống chung rượu gọi là tiếp phong ba vị tiên sinh. Cố Viêm Võ nói:

-Vi huynh đệ và Lục Kỳ huynh một bên văn, một bên võ, đều là trụ thạch trong công cuộc phục hưng Minh thất. Đặng Cao Mật, Quách Phần Dương cũng chỉ như vậy mà thôi. Nếu chúng ta lật được tên lão tặc Ngô Tam Quế, tức là chặt một cánh tay của bọn Thát Đát đó. Vi huynh đệ! Chung rượu này chờ sau khi đại công cáo thành sẽ uống. Bây giờ bọn tại hạ ba người hãy xin cáo biệt, kẻo ở đây lâu có thể tiết lộ phong thnh làm hư đại sự. Vi Tiểu Bảo tuy trong lòng rất kính trọng bọn Cố Viêm Võ, nhưng ba vị này là danh sĩ chuyên nhai văn nhấm chữ, nói câu nào cũng đầy điển cố mà phải tiếp chuyện họ lâu, cảm thấy có điều câu thúc không được tự do. Gã nghe bọn họ cáo từ bất giác mừng thầm quá sự mong đợi. Gã lẩm bẩm:

-Ba vị lão tiên sinh này nhất định không thích đánh bạc, mà có ngó thấy các cô gái đẹp như tiên sa trong kỹ viện cũng hồn bay phách tán. Mình có lỡ miệng tuôn ra một câu "Con mẹ nó", tất các vị phải trợn mắt phờ râu. Các vị bỏ đi là phước cho mình. Gã lấy ra một tập ngân phiếu chia tặng cho mỗi vị ba ngàn lạng bạc để làm tiền lộ phí. Gã lại sai Từ Thiên Xuyên và Cao Ngạn Siêu hộ tống khách ra ngoài thành. Cố Viêm Võ, Tra Y Hoàng, Lữ Lưu Lương đi khỏi rồi, Vi Tiểu Bảo khoan khoái nghĩ bụng:

-ở triều đình những người làm quan văn đều là tay giỏi chữ nghĩa. Nhưng chẳng có việc gì thích thú. Mấy quan lớn ở Dương Châu như Tổng Đốc, Tuần Phủ coi bộ còn đỡ hơn bọn Cố tiên sinh, Tra tiên sinh, Lữ tiên sinh. Nếu bàn đến chuyện kết giao bằng hữu, tưởng chơi với tên cẩu quan Ngô Chi Vinh lại hay hơn Cố tiên sinh.Vi Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy thân binh

vào bẩm có quan tổng đốc và quan tuần phủ đến xin ra mắt. Vi Tiểu Bảo liền ra sảnh đường tiếp khách. Gã thấy vẻ mặt hai người rất nghiêm trọng, không khỏi hồi hộp trong lòng. Chủ khách hành lễ an tọa rồi, viên Tổng đốc lấy trong tay áo ra một đạo công văn, cầm hai tay đứng dậy dâng lên nói:

-Thưa Khâm sai đại nhân! Xẩy ra việc lớn rồi. Vi Tiểu Bảo đón lấy công văn đưa cho Tuần phủ nói:

-Tiểu đệ không biết mấy về văn tự, xin lão huynh đọc giùm cho. Viên tuần phủ đáp:

-Dạ! Y mở công văn ra nhưng đã hiểu nội dung rồi, liền nói ngay:

-Thưa đại nhân! Bộ Binh ở trong kinh đưa văn thư đến các cấp báo phải cho đại nhân biết ngay là tên nghịch tặc Ngô Tam Quế đã dấy binh tạo phản. Vi Tiểu Bảo nghe nói cả mừng, gã không nhịn được vừa nhảy lên như con choi choi, vừa la:

-Con mẹ nó! Lão tiểu tử này quả nhiên khởi sự rồi. Tổng đốc và Tuần phủ ngơ ngác nhìn nhau. Hai người tuy đã biết vị Khâm sai đại nhân này được đức Hoàng đế rất sủng ái và gã là kẻ bất học vô thuật, nhưng gã nghe tin Ngô Tam Quế tạo phản là một việc động trời mà sao gã lại mừng như điên thì thật là một chuyện không ai hiểu được gã có dụng ý gì? Vi Tiểu Bảo thấy Tổng đốc và Tuần phủ vẻ mặt ngơ ngác, liền cười nói:

-Hoàng thượng thần cơ diệu toán đã tiên liệu vụ này rồi. Hai vị bất tất phải hoang mang. Binh mã, lương thảo, súng ống thuyền bè của nhà vua đã chuẩn bị đâu vào đấy. Lão tiểu tử Ngô Tam Quế không động thủ thì thôi, hắn mà tạo phản thì nhất định chúng ta bắt cho bằng được Trần Viên Viên của hắn. Tổng đốc và Tuần phủ nghe Vi Tiểu Bảo nói ba hoa chẳng đâu vào đâu, nhưng biết Hoàng đế đã chuẩn bị đầy đủ cũng yên tâm được một phần.Nên biết Ngô Tam Quế là một tuy giỏi nghề dùng binh, dưới trướng toàn những binh cường mã tráng, nổi danh thiên hạ từ lâu. Các quan nghe tin hắn dấy binh tạo phản, chẳng ai là không kinh hồn bạt vía, chỉ lo cho cái mũ cánh chuồn đội trên đầu khó bề giữ vững. Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

-Chỉ còn một điều rất kỳ quái. Hai người hỏi ngay:

-Xin đại nhân cho biết tường tận được chăng? Vi Tiểu Bảo liền hỏi:

-Hai vị vừa mới được tin này phải không? Tổng đốc đáp:

-Thưa phải! Ty chức vừa tiếp được công văn Binh bộ gởi đến lập tức cùng phủ đài đến hành viên báo cáo với Đại nhân. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Chưa tiết lộ ra ngoài thật chứ? Hai người đồng thanh đáp:

-Đây là quân quốc đại sự há phải tầm thường? Bọn ty chức khi nào dám tiết lộ, phải chạy đến ngay trình đại nhân định đoạt. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Thế mà viên tri phủ ở Dương Châu sao đã biết rồi? Vụ này thật là cổ quái! Tổng đốc và tuần phủ đưa mắt nhìn nhau. Cả hai cùng lộ vẻ kinh hãi. Tổng đốc nói:

-Không hiểu Ngô tri phủ đã nói gì? Xin đại nhân cho biết. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Y vừa úp úp mở mở đến đây cho tiểu đệ hay là phương tây nam sắp xẩy chuyện lớn. Có người

muốn làm Chu Nguyên Chương, còn hắn cũng muốn làm Lưu Bá Ôn. Hắn khuyên tiểu đệ nên biết thời vụ và bắt hai vị tức khắc. Tiểu đệ chẳnghiểu Chu Nguyên Chương, Lưu Bá Ôn là những nhân vật như thế nào. Thấy hắn nói càn nói bậy, tiểu đệ toan trách mạ hắn, thì hai vị tới đây. Tổng đốc và Tuần phủ giạt minh kinh hãi sắc mặt tái mét. Tổng đốc là người tâm cơ rất tầm thường. Viên tuần phủ có tài ứng biến, liền nói:

-Ngô phủ tôn mà nói vậy là có ý xúi giục đại nhân tạo phản. Hắn không muốn giữ vững cái đầu nữa rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Tiểu đệ không hiểu hắn có chủ ý gì, muốn hỏi cho minh bạch, thì hắn nói rất văn hoa, những gì tiên sinh phát hậu phát? Tại hạ liền hỏi hắn: Lão gia nhỏ tuổi mà đã làm nên quan lớn, vẫn chưa đáng kể là tiên phát hay sao? Tổng đốc và tuần phủ đều nghĩ bụng:

-Những từ ngữ "Tiên phát, hậu phát" mà Ngô tri phủ nói đó là "tiên phát chế nhân hậu phát chế ư nhân" nghĩa là phát động trước thì kiềm chế được người, nếu phát động sau tất bị người kiềm chế. Khâm sai đại nhân ít học vấn lại hiểu chữ

"phát" nghĩa là phát đạt. Hai người đều là tay lão luyện, tuy nghĩ vậy mà không nói ra. Sự thực thành ngữ "Tiên phát chế nhân" Vi Tiểu Bảo đã được nghe thầy đồ nhắc tới không biết bao nhiêu lần, có điều gã giả vờ ngây ngô, ngớ ngẩn mà thôi. Tuần phủ hỏi:

-Ngô tri phủ thật là lớn mật! Không hiểu y còn ở đây chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Y còn ở đây chờ thương nghị kế hoạch với tiểu đệ. Hừ! Y bất quá là một viên tri phủ nhỏ mọn thì có kế hoạch gì đáng thương nghị với tiểu đệ. Đánh dẹp Ngô Tam Quế là một việc lớn, tiểu đệ chỉ có thể xin bàn với hai vị, chẳng khi nào lại đi nghe luận điệu ba hoa của một tên tri phủ. Tuần phủ nói:-Dạ dạ! Ty chức muốn thỉnh cầu đại nhân cho kêu tri phủ ra đây để hỏi hắn mấy câu được chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Nếu vậy càng hay. Gã quay lại bảo thân binh đi mời Ngô tri phủ. Ngô Chi Vinh lên nhà đại sảnh thấy Tổng đốc, Tuần phủ ngồi cả đó, không khỏi giật mình. Gã vừa mừng vừa lo. Mừng ở chỗ Khâm sai đại thần coi những điều mật báo của hắn là quan trọng phải triệu Tổng đốc, Tuần phủ đến để cùng nhau thương nghị đại sự. Hắn lo vì tin tức này tiết lộ thì Tổng đốc và Tuần phủ thế nào cũng chia sớt mất một phần đại công của hắn Ngô Chi Vinh tiến lên đưa lời thỉnh an, làm lễ tham kiến rồi thòng tay đứng thị lập một bên. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Mời Ngô phủ tôn an tọa. Ngô Chi Vinh đáp:

-Dạ dạ! Đa tạ đại nhân. Hắn ghé đít khép nép ngồi xuống cạnh ghế. Vi Tiểu Bảo nói:

-Ngô tri phủ! Tri phủ có việc lớn đến đây thương nghị với huynh đệ, phủ tôn đã dặn đi dặn lại huynh đệ nên kín chuyện, đừng để Tổng đốc đại nhân Tuần phủ đại nhân hay biết, nhưng huynh đệ nhận thấy vụ này trọng đại vô cùng, cần mời hai vị đại nhân đến bàn định, xin phủ tôn miễn trách. Ngô Chi Vinh cực kỳ bẽn lẽn, vội đứng vậy nhìn Vi Tiểu Bảo và Tổng đốc, Tuần phủ thỉnh an lần nữa rồi cười nói:

-Ty chức thật là lớn mật! Xin ba vị đại nhân đại lượng xét soi vụ này... vụ này... Hắn định tìm lời che lấp, nhưng Vi Tiểu Bảo đã nói huỵch toẹt rồi, hắn có nói gì cũng không bưng bít được nữa, thành ra ấp úng nói không thốt nên lời.Tổng đốc và Tuần phủ tức giận Ngô Chi Vinh là thuộc hạ mà dám qua mặt, sắc diện hai vị đã khó coi càng khó coi hơn. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

-Nguồn tin của Ngô tri phủ rất đỗi linh thông. Đại nhân bảo ở tây phương Tây nam có một vị võ tướng trong tay nắm giữ binh quyền trọng đại, chỉ nội nhật ngày hôm nay dấy binh tạo phản. Vụ này xẩy ra thật là khốn đốn, có thể làm chấn động thiên hạ. Đến mức Hoàng thượng ở chốn long đình còn không ngồi yên được thì cái đầu chúng ta không chừng sẽ bị rớt hết. Phải vậy chăng? Ngô Chi Vinh đáp:

-Dạ! Nhưng ba vị đại nhân hồng phúc tầy trời, việc gì cũng phùng hung hoá cát, tai nạn trở nên điềm lành, nhất định chẳng có điều chi đáng ngại. Vi Tiểu Bảo nói:

-Đó là nhờ hồng phúc của Ngô đại nhân. Ngô đại nhân ơi! Vị võ tướng đó đồng tôn với đại nhân và cùng ở họ Ngô phải không? Ngô Chi Vinh đáp: Dạ! Y cùng tôn tộc với ty chức... Vi Tiểu Bảo cướp lời:

-Phong thơ của tên võ tướng mà đại nhân lấy được chính là bút tích của y viết ra, nhất định không phải chuyện giả mạo chứ? Ngô Chi Vinh đáp:

-Cái đó đúng cả trăm phần trăm nhất quyết không giả dối được. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

-Trong bức thơ đó tuy không nói đến việc khởi binh, chỉ nắc tới chuyện Chu Nguyên Chương, Lưu Bá Ôn gì gì, tiểu đệ không đọc được sách, chẳng hiểu ý tứ trong thơ nói sao? Ngô đại nhân đã giải thích tường tận và yêu cầu huynh đệ hành động lập tức. Đại nhân còn nói đây là cơ hội ngàn năm một thuở... một trường phú quý nhất định lọt vào tay. Huynh đệ có thể được phong vương, mà Ngô đại nhân cũng được phong tước bá. Có đúng thế không?Ngô Chi Vinh đáp:

-ý kiến thô thiển của ty chức là như vậy. Đại nhân đoán việc cao thâm gấp trăm ty chức chắc đã biết rõ. Còn những lời viết trong thơ quả đúng như vậy. Vi Tiểu Bảo rút trong áo ra phong thơ của Ngô Lục Kỳ bước tới trước mặt Ngô Chi Vinh quay lưng về phía Tổng đốc, Tuần phủ để che khuất lá thơ rồi hỏi:

-Phong thơ này phải không? Đại nhân coi cho rõ, chớ để lầm lộn. Ngô Chi Vinh đáp:

-Dạ dạ! Đúng phong thơ này, quyết không lầm được. Vi Tiểu Bảo nói:

-Hay lắm! Gã cất thơ vào trong tay áo, trở về ghế ngồi, nói:

-Ngô tri phủ! Xin đại nhân hãy lui ra để huynh đệ thương nghị cùng hai vị đại nhân đây. Xem chừng công danh phú quý của ba chúng ta hoàn toàn trông cậy vào Ngô đại nhân. Ha ha... Gã nói rồi nổi lên tràng cười ha hả Ngô Chi Vinh trong lòng cao hứng, vẻ đắc ý lộ ra ngoài mặt. Hắn nhìn ba người thỉnh an nói:

-Ty chức hoàn toàn trông cậy vào sự tài bồi của ba vị đại nhân. Rồi nghiêng mình khép nép rút lui. Vi Tiểu Bảo chờ Ngô Chi Vinh ra đến cửa mới hỏi:

-Ngô đại nhân! Biệt hiệu của đại nhân là gì? Ngô Chi Vinh đáp:

-Không dám! Ty chức tên là Chi Vinh, tiểu tự là Lệnh Dự, biệt hiệu là Hiển Dương. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

-Vậy là đúng rồi.Lúc Vi Tiểu Bảo gạn hỏi Ngô Chi Vinh, Tổng đốc và Tuần phủ đã tức giận vô cùng. Nhưng theo lề luật quan trường thì khi thượng quan đang nói, kẻ thuộc hạ không dám xen

vào. Tổng đốc vốn tính nóng nẩy toan trách mắng Ngô Chi Vinh, thì Vi Tiểu Bảo đã bảo hắn lui ra. Bất giác trán hắn nổi gân xanh, mặt đỏ bừng lên. Vi Tiểu Bảo lấy phong thơ giả của Tra Y Hoàng viết ở trong tay áo bên trái ra, nói:

-Hai vị hãy coi bức thơ này! Thằng cha Ngô Chi Vinh bảo là một tin ghê gớm lắm! Tiểu đệ chưa đọc qua, chẳng hiểu những lời hắn nói chân hay giả. Tổng đốc đón lấy thơ thấy ngoài phong bì đề:

-"Thân gửi Dương Châu phủ tri phủ lão gia khai khán". Lão rút lá thơ bên trong ra cùng tuần phủ xem xét, thấy mào đầu ngay bốn chữ "Hiển Dương hiền diệt" Hai người càng coi xuống càng tức giận. Tổng đốc chưa coi hết lá thơ đã vô án la:

-Tên chó má này thật là lớn mật! Ta phải chém hắn một đao cho rồi đời. Tuần phủ tinh tế hơn. Y thấy chuyện Ngô Chi Vinh dám cả gan công nhiên khuyến cáo thượng quan tạo phản thật có điều không hợp lý, nhưng vừa rồi Vi Tiểu Bảo chất vấn Ngô Chí Vinh y đã nghe rõ hai bên đối đáp thì vụ này chẳng còn điều chi hoài nghi nữa. Vả hôm trước các quan thưởng hoa thược dược ở trước chùa Thiên Trí, Ngô Chi Vinh đã nói ra miệng Ngô Tam Quế là chú họ hắn, y cho rằng Ngô Chi Vinh nắm chắc cuộc tạo phản của Ngô Tam Quế sẽ thành công, nên hắn cao hứng đến độ quên hết mọi sự về lề luật và hành động táo bạo không còn ủy kỵ gì nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

-Phong thư này phải chăng đúng là Ngô Tam Quế viết ra? Tổng đốc đáp:

-Tên chó má kia đã quả quyết đúng cả trăm phần trăm thì còn trật thế nào được?Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

-Bức thơ này là một thiên đại luân trường giang, không hiểu viết những gì? Tiểu đệ phiền hai vị giải thích cho nghe. Tuần phủ liền giải thích từng câu "Trảm bạch xà nhi phú trường nong", "Nạp chi hạ chi lý", "Phấn đào thương nhi đô ứng thiên", "Thủ thành ý chi tước" gì gì, ý nghĩa làm sao, điển cố thế nào, bất nhất giảng giải minh bạch. Tổng đốc nói thêm:

-Nguyên một câu "Ngã Thây Tổ Cao Hoàng đế chủ xưng Ngô Quốc" là đủ khiến cho hắn phải tru di tam tộc. Tuần phủ gật đầu nói:

-Việc tên nghịch tặc họ Ngô khởi sự nghe nói hắn đã dùng lời hiệu triệu của Chu Tam Thái tử nào đó, tuyên bố là khôi phục nhà Minh. Ba người đang nghị luận, bỗng nghe báo có ngự tiền thị vệ từ Đông kinh đưa thánh chỉ tới. Vi Tiểu Bảo cùng Tổng đốc, Tuần phủ lật đật quỳ xuống nghênh tiếp thánh chỉ. Đây là chỉ dụ của Vua Khang Hy tuyên triệu Vi Tiểu Bảo phải cấp tốc hồi kinh đồng thời là sắc lệnh giao công việc kiến tạo Trung liệt từ ở Dương Châu cho Đỗ chánh ty tỉnh Giang TÔ biện lý. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

-Tiểu hoàng đế khởi binh đánh dẹp Ngô Tam Quế mà phái ta làm Đại nguyên soái thì oai phong biết mấy! Tổng đốc và Tuần phủ nghe giọng văn trong thượng dụ thì hiển nhiên Hoàng đế triệu Vi Tiểu Bảo hồi kinh là để giao trọng nhiệm cho gã, liền ngỏ lời chúc hạ, cung hỷ gã gia quan tấn tước. Vi Tiểu Bảo cười nói:-Khi tiểu đệ bái kiến Hoàng thượng, dĩ nhiên sẽ ca ngợi công cuộc trọng đại của nhị vị. Có điều nhị vị làm quan đặc sắc ở điểm nào, nói ra lại xấu hổ, tiểu đệ thật chưa hiểu rõ lắm. Vậy xin nhị vị nói cho tại hạ nghe, để liệu bề đấu đối. Tổng đốc và Tuần phủ mừng rỡ khôn xiết, chắp tay cảm tạ. Tổng đốc liền khoa trương thành tích của Tổng đốc, nào là cố sức tìm hiểu tính tình của nhà vua để làm việc cho đắc lực, nào là chuyên cần chính sự,

thương yêu bách tính, nào là tuyên giáo đức hóa của triều đình tới nhân dân. Thực ra mười phần có đến chín phần là giả dối. Tổng đốc thấy Vi Tiểu Bảo chú ý lắng nghe lại gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng tình, y sung sướng toét miệng ra mà cười, không ngậm lại được. Tiếp theo Tuần phủ cũng kể mấy thành tích đắc ý nhất của mình. Tuy y nói một cách đơn giản mà công lao không phải tầm thường. Vi Tiểu Bảo nói:

-Những điều Tuần phủ đại nhân nói đây, tiểu đệ đều ghi nhớ cả rồi. Tưởng chúng ta nên thêm vào một công cuộc to lớn nữa là việc Ngô tặc tạo phản làm cho Đức Hoàng thượng thống hận đến cùng cực. Ngoài ra Ngô Chi Vinh toan làm nội ứng cho lão có ý hiệu triệu văn võ quan viên toàn tỉnh Giang Tô theo chúng phản nghịch. May mà ba chúng ta tra xét ra được. Vụ này tâu lên thì việc phong thưởng chúng ta không chạy đâu mất được. Sáng mai tiểu đệ thượng lộ về kinh, xin hai vị viết bản tâu đi. Tổng đốc và Tuần phủ đồng thanh đáp:

-Đây là đại công của Vi đại nhân, bọn ty chức không dám xen lấn vào. Vi Tiểu Bảo nói:

-Nhị vị bất tất phải khách sáo. Vụ này kể như công lao của cả ba người chúng ta. Tổng đốc và Tuần phủ lại tạ ơn lần nữa rồi mới cáo từ lui ra. Vi Tiểu Bảo kêu bọn Từ Thiên Xuyên cột Ngô Chi Vinh lại, nhét giẻ vào miệng hắn khiến hắn không nói được.Ngô Chi Vinh trong lòng rất lấy làm kỳ, hắn vừa lo sợ vừa kinh ngạc không biết thế nào mà kể. Vi Tiểu Bảo sai thân binh đến Lệ Xuân viện đón mẫu thân tới. Gã cải trang làm thường dân cùng mẫu thân tương kiến. Vi Xuân Phương không biết con mình đã làm quan to, bà cho là gã cờ gian bạc lận được một món tiền lớn. Bà nghe gã nói muốn đón mình về Bắc Kinh an hưởng phú quý, liền lắc đầu đáp:

-Tiền cờ bạc nay được mai thua. Ta theo ngươi đến Bắc Kinh rồi ngươi thua hết sạch sành sanh, có khi phải đem bán lão nương vào nhà chứa cũng chưa biết chừng. Lão nương làm ăn ở Dương Châu đã quen rồi và dễ chịu hơn. Bây giờ lên Bắc Kinh nghe người ta nói tiếng trọ trẹ theo lối quan thoại, lão nương khó mà hiểu được. Vi Tiểu Bảo cười nói:

-Má má cứ yên trí đi, không phải lo lắng chi cả. Đến Bắc Kinh rồi má má được ăn sung mặc sướng, ăn toàn cao lương mỹ vị, mặc toàn theo lụa lượt là, lại có nha đầu, lẫu ẩu hầu hạ, chẳng phải làm một việc gì. Tiền bạc của hài nhi hiện nay đánh bạc suốt đời cũng không thua hết. Vi Xuân Phương lắc đầu quầy quậy đáp:

-¡n rồi ngồi không lại càng buồn chết người. Còn kẻ hầu người hạ thì lão nương không có phúc phận để mà thừa hưởng. Lão nương đến Bắc Kinh thì chỉ không đầy ba ngày là muốn bỏ đi. Vi Tiểu Bảo đã biết tính nết mẫu thân, gã cũng nghĩ rằng nếu ăn rồi ngồi rú rú trong phòng viện rộng thênh thang quả là vô vị thật. Gã liền lấy ra một tập ngân phiếu cộng năm vạn lạng bạc đưa cho mẫu thân, nói:

-Má má! Má má dùng số tiền này để mua lại viện Lệ xuân tự mình đúng làm chủ nhân. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:-Hài nhi tìm mua thêm cho má má ba kỹ viện nữa để mở Lệ Hạ viện, Lệ Thu viện, Lệ Đông viện. Thế mà một năm bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông đều được phát tài. Vi Xuân Phương không hoài bão chí lớn, bà cười đáp:

-Ta đi kêu người coi lại xem tập ngân phiếu này là chân hay giả đã. Nếu đúng của thật đổi được tiền thì lão nương mở một viện nho nhỏ cũng đủ thỏa mãn rồi. Còn muốn mở lớn thì chờ ngươi trưởng thành sẽ liệu. Vi Tiểu Bảo cười rồi đưa mẫu thân ra về. Vi Xuân Phương ra đến cửa, dừng bước lại khẽ hỏi:

-Tiểu Bảo! Ngươi làm gì mà lắm tiền thế? Có phải ngươi đi ăn cắp của người ta không? Vi Tiểu Bảo lấy bốn hạt xúc xắc trong túi áo ra, miệng hô:

-Mãn đường hồng! Gã gieo bộ xúc xắc xuống bàn. Quả nhiên con nào cũng hướng mặt "tứ điểm" lên. Vi Xuân Phương mừng rỡ vô cùng. Bây giờ bà mới yên lòng cười nói:

-Thằng láu cá này đã có bản lãnh về nghề bạc bịp thì không bao giờ thua hết tiền thật. Dứt lời bà thoăn thoắt đi ngay. Lúc này các văn võ quan viên thành Dương Châu đã đứng sắp theo thứ tự ở ngoài sảnh đường để đón chờ Khâm sai đại nhân. Người nào cũng đưa một phần lễ trọng để tiễn chân. Dương Châu là đất bờ xôi ruộng mật. Ai đến làm quan ở đây cũng không mong thăng quan để khỏi phải chuyển đi nơi khác. Họ chỉ cần Khâm sai đại nhân về tới Bắc Kinh nói mấy câu tử tế, để được ở lại Dương Châu làm thêm mấy năm là trong lòng thỏa mãn lắm rồi. Tổng đốc và Tuần phủ dĩ nhiên phần nghi trình càng long trọng hơn.Việc miễn lương tiền cho nhân dân phủ Dương Châu dĩ nhiên có phần khấu trừ cho những tay kinh doanh. Vi Tiểu Bảo không kịp tự mình biện sự, nhưng Tổng đốc, Tuần phủ đã đem phần đáng được khấu trừ dâng lên một cách ổn thỏa. Vi Tiểu Bảo đem một số võ tướng cùng kẻ thân tùy, người nào cũng được dự phần lễ hậu. Viên Tuần phủ đã viết xong tấu chương để Vi Tiểu Bảo điện tâu Hoàng đế. Trong bản tấu chương nói tỷ mỉ những công cuộc ngấm ngầm thám phỏng và công nhiên tra xét. Khâm sai phải dấn thân vào nơi hiểm địa mới khám phá ra được những hành động của Ngô Tam Quế. Trong tấu chương còn khoa trương những mật mưu của Ngô Chi Vinh mà Tuần phủ và Tổng đốc đã phụ giúp và đáng được hưởng công lao đôi chút. Tuần phủ lại nói:

-Nay Hoàng thượng hưng binh đánh dẹp nghịch tặc Ngô Tam Quế, đáng tiếc ty chức là văn quan, không thể ra trận giết giặc. Trong vòng mười ngày ty chức sẽ áp giải lương thực đưa đến Hồ Nam để Hoàng thượng xử dụng. Vi Tiểu Bảo vui mừng đáp:

-Đại quân chưa tới nơi đã sẵn sàng lương thảo là hay lắm! Các huynh lo nghĩ chu đáo như vậy, nhất định sẽ làm cho Hoàng thượng được hài lòng. Hôm sau Vi Tiểu Bảo cùng bọn tùy tùng và binh mã lên đường áp giải cả Ngô Chi Vinh và Mao Đông Châu dời khỏi Dương Châu trở về Bắc Kinh. Vì Đức vua ban thượng dụ tuyên triệu khẩn cấp nên đoàn người ngựa không dám chần chờ ở dọc đường, bỏ mất cơ hội thâu lượm lễ vật trong hậu cùng của đút. Trong khi đi đường, Vi Tiểu Bảo được tin Ngô Tam Quế khởi binh rồi, đề đốc Vân Nam là Trương Quế Trụ. Tuần Phủ Quý là Tào Thân Cát đề đốc là Lý Bản Thâm đều phụ giúp Ngô Tam Quế. Tổng đốc Vân Quý là Cam Văn Côn tự sát. Một hôm đi tới địa giới tỉnh Sơn Đông thì thấy chiếu văn của Vua Khang Hy thống trách Ngô Tam Quế. Địa phương quan sao bảng văn trình lên Khâm sai đại thần.Vi Tiểu Bảo kêu sư gia đọc chiếu văn và giải thích. Sư gia liền đọc chiếu:

"Tên nghịch tặc Ngô Tam Quế lâm vào bước đường cùng chạy đến quy thuận. Đức thế tổ Chương hoàng đế nghĩ tình hắn tâm đầu hàng, trao cho nắm giữ binh quyền lại phong vương tước. Hắn đã minh thệ buộc mình vào với sơn hà. Những tướng thuộc hạ của hắn cũng được phong quan đời đời hưởng lộc. Đức thế tổ đối với hắn như vậy tưởng là ơn đức tầy non"

"Ngô Tam Quế trọng trấn đất Điền Nam được triều đình dốc lòng tin cậy. Khi trẫm lên ngôi lại đặc biệt thăng cho hắn làm Thân vương, coi chẳng khác kẻ tâm phúc, ủy thác giữ vững thành trì. Lòng ưu ái đến thế là cùng cực, cổ kim hãn hữu" Vi Tiểu Bảo nghe đọc đọan chiếu này cùng những lời giải thích của gia sư, gã không ngớt lẩm nhẩm gật đầu nói: Đức Hoàng thượng đối đãi với tên phản tặc này như vậy qủa là trọng hậu, tuyện không nói quá chút nào. Nhưng ta đây đối với Hoàng thượng dốc lòng hai chữ trung trinh mà mới được phong tước Bá. Từ tước Bá lên đến

thân vương còn cách một đoạn đường dài. Gia sư lại đọc tiếp:

"Ai ngờ Ngô Tam Quế tính nết kỳ khôi, đầy lòng man trá. Hắn được sủng ái, sinh ra kiêu ngạo, ngấm ngầm mưu đồ phản nghịch".

"Tháng bảy năm nay hắn thỉnh cầu di chuyển về nơi khác. Trẫm tưởng rằng lời thỉnh cầu của hắn do lòng thành thực, lại nghĩ tới hắn tuổi già suy nhược mà thầy trò hắn viễn tú xa xăm đã lâu ngày nên phê chuẩn cho hắn toại nguyện đặng nghỉ ngơi trong lúc tuổi già. Đồng thời trẫm sức cho các chức ty địa phương phải sắp đặt chu đáo, khỏi gây xáo trộn".

"Trẫm lại đặc biệt phái đại thần đến nơi để đọc chỉ dụ tuyên lời ủy lạo".

"Tóm lại, trẫm đối với Ngô Tam Quế hết lòng hết dạ về đủ mọi phương diện, không còn thế nào làm hơn được nữa".

"Mới đây Tổng đốc Xuyên Hồ là Thái Dục Vinh tâu rằng:"Ngô Tam Quế làm điều phản bạn, vong ân phụ nghĩa mấy đời triều đình đã chí tình trọng hậu với hắn. Nhất đán hắn ỷ thế mạnh của loại diều hâu làm điều hung nghịch khiến cho trăm họ lầm than, quỷ thần cũng phải phẫn nộ, phép nước không thể dung tha". Vi Tiểu Bảo nghe đọc một câu lại ca ngợi một câu. Gã nói:

-Đức Hoàng thượng khoan hồng đại độ. Ngô Tam Quế làm điều vô thiên vô phép mà ngày không chưởi bới con bà nó, vẫn dùng lời lịch sự. Thật là môt đấng nhân quân. Bọn Trương Dũng, Vương Tiến Bảo, Triệu Lương Đống, Tôn Tư Khắc và anh em Thiên Địa Hội đứng nghe, đều nghĩ thầm: Trong chiếu văn chỉ nói đến Hoàng đế đối đãi với Ngô Tam Quế rất mực ưu đãi và trách hắn vong ân bội nghĩa, tuyệt không nhắc đến kẻ Mãn người Hán mà cũng không đề cập tới việc hắn sát hại vương thất Minh triều thì thật là cao minh. Có thế mới khiến cho thiên hạ đều giác ngộ việc Ngô Tam Quế tạo phản là hành động không thể tha thứ được. Sư gia tiếp tục đọc xuống dưới. Phần này chỉ khuyên nhủ quan địa phương không được theo hùa nghịch tặc. Cả những ai đã lầm theo tặc đảng thì mau mau hối cải trở về quy thuận sẽ được triều đình bỏ đi không xét lỗi lầm. Bất luận những người họ hàng thân thích nào với Ngô Tam Quế làm quan ở các tính, nhất luật không bị liên quan. Trong chỉ dụ còn nói:

"Ai có tài bắt được Ngô Tam Quế nạp ở quân trung sẽ được phong tước thay cho hắn. Còn những người hoặc bắt hoặc giết nghịch đảng, hoặc đem binh mã cùng thành trì của chúng quy thuận triều đình sẽ luận công thăng thưởng. Quyết không sai lời". Vi Tiểu Bảo nghe đoạn chót gia sư giải thích:

-Hoàng thượng đã ưng thuận cho ai bắt buộc Ngô Tam Quế đem vào quân trướng là ngài phong cho chức Bình Tây Thân Vương. Gã không khỏi ngứa ngáy trong lòng, quay lại ngó bọn Từ Thiên Xuyên nói:-Chúng ta đi bắt Ngô Tam Quế để làm Bình Tây Vương môt phen kể ra cũng thú. Quần hùng đều khen phải. Bọn võ tướng Trương Dũng nghĩ thầm trong bụng:

-Dưới trướng Ngô Tam Quế rất nhiều binh hùng tướng mạnh bắt hắn đâu phải chuyện dễ dàng? Bọn Tứ Thiên Xuyên lại nghĩ khác:

-Bọn ta có giết Ngô Tam Quế cũng chỉ vì hắn làm nghiêng ngửa giang sơn của người Hán chứ đâu phải vì Hoàng đế Thát Đát mà ra sức? Vi Tiểu Bảo nghe được chiếu văn xong liền hạ lệnh lên đường lập tức. Gã chỉ mong về tới Bắc Kinh cho sớm, vì gã sợ về chậm sẽ có người đoạt mất công đầu này. Ai mà bắt được Ngô Tam Quế thì chức Bình Tây Vương không về tay gã nữa.

Dọc đường không có sự gì xảy ra. Một hôm về tới Hương Hà gần Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo dặn bọn Trương Dũng thống lãnh đại đội ở đại đây chờ đợi. Gã cùng Song Nhi và quần hùng Thiên Địa Hội áp giải Ngô Chi Vinh rẽ về hướng Tây Nam. Tòa nhà lớn của Trang gia ở phía Tây thành Bắc Kinh. Ngày trước Vi Tiểu Bảo vâng lệnh Đức Hoàng đế lên Ngũ Đài Sơn thuộc tỉnh Sơn Tây, nhân vào đó trú mưa mà gặp một phen kỳ ngộ. Trời đã xế chiều, đoàn người đến một tòa thị trấn cách Trang gia chừng hai chục dặm, liền tìm đến phạm điếm ăn uống. Lúc này mọi người đã thay mặc quần áo thường, lại điểm vào á huyệt Ngô Chi Vinh, cởi trói để hắn đi lại như thường cho người ta khỏi nghi ngờ. Quần hào vào ngồi xuống bên hai cái bàn gỗ, nhưng không ai muốn ngồi chung với Ngô Chi Vinh. Chỉ có Song Nhi sợ hắn trốn mất nên thị ngồi cùng bàn với hắng để tiện viện giám thị. Cơm rượu đưa tới, mọi người đang ngồi ăn uống, bỗng ngoài điếm có mười mấy người đi tới.

Hồi 197 - Người Mang Bệnh Hoạn Đó Là Ai?

Mười mấy người này đều là quan binh. Nhân vật đứng đầu coi sắc phục vào hàng thủ bị. Ai cũng đầy mình cát bụi, lừa ngựa ngoài quán hý vang không ngớt. Hiển nhiên toán nhân mã này vừa trải qua một cuộc bạt thiệp trường đồ. Hai tên quân sĩ tự mình lấy nước cho ngựa uống. Một tên bả tổng lớn tiếng quát tháo, hò hét nhà quán giết gà làm cơm. Hắn nói có công sự khẩn cấp phải về kinh báo cáo. Chủ quán vâng dạ luôn miệng, thúc giục gia nhân hầu hạ quan quân. Hắn tự mình lấy khăn bao lau sạch bàn ghế cho thủ bị ngồi. Bọn quan binh vừa an tọa thì ngoài đường phố lại nổi lên tiếng bánh xe lăn, lẫn tiếng gió ngựa dồn dập. Đoàn xe ngựa dừng lại trước cửa quán. Mười mấy người lục tục xuống ngựa tiến vào đại đường. Hai người đi trước là đại hán khỏe mạnh. Người thứ ba là một hán tử trung niên bệnh hoạn. Gã này người thấp lùn, ốm nhom. Hai bên má lõm vào, lưỡng quyền cao gồ. Da mặt vàng như nghệ, không còn chút huyết sắc, và ẩn hiện hắc khí. Gã đi được mấy bước lại thủng thẳng ho. Phía sau hán tử bệnh hoạn là hai ông bà già sóng vai đi ngang hàng. Cả hai người này tuổi ngoại tám mươi. Ông già thân hình cũng nhỏ bé, ốm nhắt, nhưng tinh thần quắc thước. Chòm râu bạc phất phơ chùng xuống trước ngực, sắc mặt hồng hào. Bà già cao hơn ông già một chút, lưng vẫn ngay thẳng. Cặp nhãn thần lấp loáng tỏ ra còn mạnh giỏi, lanh lẹ. Sau cùng là hai thiếu phụ lối ngoài hai chục tuổi. Coi cách ăn mặc của bảy nhân vật này thì anh chàng bệnh hoạn quần áo sang hơn hết, có vẻ một viên ngoại nhà giầu. Hai hán tử và hai thiếu phụ đều là gia nô bộc phụ. Còn hai ông bà già mặc quần áo vải to nhuộm màu xanh, nhưng rất sạch sẽ tươm tất. Coi bề ngoài chưa rõ thân thế cũng địa vị trong bọn này. Phạn điếm không rộng mấy. Trong nhà trước đã có thực khách rồi, bây giờ lại thêm ba toán người kéo vào thành ra chật cứng và dĩ nhiên không đủ chỗ ngồi. Chủ nhân cùng hai tên tiểu nhị còn mải hầu hạ bọn quan binh nên chẳng có ai ra chào mời đoàn khách mới đến. Hán tử bệnh hoạn chau mày ra chiều rất khó chịu. May được hai thực khách vừa ăn uống xong, đứng dậy ra đi. Hai người tùy bộc của hán tử bệnh hoạn, tự ra tay thu dọn chén bát. Hai tên bộc phụ lấy khăn vài ra lau bàn ghế sạch sẽ. Ông già bà già và hán tử bệnh hoạn liền ngồi xuống bàn này. Bà già nhìn thiếu phụ nói: Trương má! Ngươi rót chén nước nóng để cho thiếu gia uống thuốc. Một tên bộc phụ "dạ" một tiếng rồi lấy trong thúng ra môt cái chén sứ. Mụ cầm bình nước nóng rót đầy vào chén, tráng đi tráng lại vài lần để rửa cho sạch. Mụ đổ đi rồi rót ra lưng chén nước đặt lên bàn trước mặt hán tử bệnh hoạn. Bà già thọc tay vào bọc móc một cái bình sứ, mở nắp, đổ ra một viên thuốc màu hồng. Bà cầm viên thuốc để kề vào miệng hán tử. Hán tử bệnh hoạn há miệng, bà già vừa đặt viên thuốc vào đầu lưỡi gã. Tay trái bà cầm chén nước cho gã uống để nuốt thuốc xuống. Hán tử bệnh hoạn uống thuốc rồi thở lên hồng hộc và ho sù sụ. Những diễn biến này đều lọt vào mắt Vi Tiểu Bảo. Gã lẩm bẩm:

-Anh chàng kia dù có uống linh đan của Đức Ngọc Hoàng Đại Đế cũng chẳng sống thêm được mấy ngày nữa. Hai ông bà già nhìn chằm chặp vào mặt hán tử bệnh hoạn, lộ vẻ rất quan thiết và lo lắng vô cùng. Sau hai người thấy hán tử bệnh hoạn thở chậm lại và không ho nữa họ mới thở phào một cái.Hán tử bệnh hoạn chau mày nói:

-Ba ba! Má má! Ba má ngó hài nhi làm gì dữ vậy? Hài nhi đã chết đâu? Ông già hắng dặng một tiếng, ngoảnh đầu ra phía khác. Bà già cất giọng ôn nhu cười nói:

-Sao hài nhi cứ nói chuyện sống chết? Thọ mạng của hài nhi có thể sống lâu trăm tuổi. Vi Tiểu

Bảo lại lẩm bẩm:

-Té ra ông bà già này là gia nương của hán tử bệnh hoạn. Anh chàng kia được cha mẹ nuông chiều từ thuở nhỏ thành ra mất nết. Gia nương nhìn gã một lúc vì thương yêu gã rất mực, mà gã cũng phát cáu. Bà già lại nhìn hai người bộc phụ nói:

-Trương má! Tôn má các ngươi hãy đun sâm thang cho thiếu gia uống đã rồi hãy ăn cơm. Hai tên bộc phụ vâng lời xách hai gói nhỏ đi vào hậu đường. Lúc này, một người văn nhã văn mặc như kiểu sư gia trong đội quan binh hỏi thăm chủ quán đường đất đi Bắc Kinh còn bao xa nữa? Chủ quán đáp:

-Bữa nay các vị lão gia ở đây đi chừng hai ba chục dặm đường là đến một tòa thị trấn. Đêm nay ngủ tại quán trọ, sáng sớm mai lên đường thì chỉ xế chiều là tới kinh thành. Tên sư gia nói:

-Chúng ta phải đi suốt đêm, ngủ trọ thế nào được? Chủ quán vừa đối đáp vừa lấy vài thứ rau đậu sẵn có bày ra để mấy tên quan nhân nhắm rượu. Sư gia lại nói:-Chủ quán! Từ nay trở đi trong vòng một năm, ta chúc cho ngươi làm ăn thịnh vượng, mua chứa sẵn nhiều rượu thịt, để lúc khách đến khỏi phải cuống cuồng cả lên. Chủ quán nở nụ cười xã giao đáp:

-Lão gia dạy hay quá! Trước nay tiểu điếm làm ăn rất bình thường. Trong một tháng chả được mấy bữa đông khách như hôm nay. Nếu ngày nào cũng được các vị cùng quan khách chiếu cố thế này thì tiểu điếm có thể khuếch trương rất mau lẹ. Tên sư gia lại nói:

-Ta dám đánh cuộc với chủ quán: nếu năm nay mà chủ quán không làm ăn phát đạt thì cứ việc thóa mạ sau lưng ta. Ta họ Cố. Chủ quán tha hồ cửu bới Cố sư gia chỉ nói nhảm để lừa người. Chủ quán khom lưng cười đáp:

-Đa tạ kim khẩu của cố sư gia. Cố sư gia đã dạy khi nào không đúng? Dù không đúng đi nữa thì cũng là một phen hảo của lão nâhn gia, có lý đâu tiểu nhân lại kh6ong biết điều mà ăn càn nói rõ? Câu nói của chủ quán vẫn có ý không tin. Tên thủ bị cười nói:

-Chủ quán ơi! Ta cho ngươi hay một điều là Ngô Tam Quế tạo phản đã đánh tới Hồ Nam. Bọn ta phải hối hả về kinh báo cáo quân tình. Cuộc chiến tranh này khai diễn sẽ kéo dài ít ra là ba, bốn năm. Hàng ngày các nơi đưa tin về kinh tất phải qua đây. Đúng là dịp phát tài cho ngươi đó. Chủ quán luôn miệng tạ ơn, nhưng trong bụng la thầm:

-Mình làm ăn mà gặp phải hạng khách như bọn này thì hỏng bét. Chúng vào ăn nhiều uống lắm rồi lên mặt bang bạnh, thí cho được chút nào hay chút nấy. Những tên hung ác còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh người ta hay ngoác miệng ra mà thóa mạ xong vỗ đít bỏ đi. Đừng nói cuộc chiến loạn kéo dài năm ba năm, mà chỉ sáu tháng hay một năm cũng đủ chết cha mình rồi. Bọn Vi Tiểu Bảo, Từ Thiên Xuyên nghe nói Ngô Tam Quế đánh tới Hồ Nam đều giật mình kinh hãi, lẩm bẩm:-Sao thằng cha đó tiến quân lẹ thế? Tiền lão bản khẽ nói:

-Để thuộc hạ hỏi tình hình xem thế nào? Vi Tiểu Bảo gật đầu.

-Tiểu lão bản tiến lại gần bọn kia, nét mặt tươi cười, chắp tay nói:

-Thưa các vị lão gia! Vừa rồi tiểu nhân nghe tướng quân đại nhân đây nói Ngô Tam Quế đã đánh tới Hồ Nam. Gia quyến ở tiểu nhân hiện ở Trường Sa, nên trong lòng rất đỗi lo âu. Tiểu nhân chẳng hiểu bên đó xảy ra cuộc chiến tranh, thành Trường Sa có việc gì không? Tên thủ bị

nghe lão kêu mình bằng tướng quân đại nhân, trong lòng khoan khoái, đáp:

-Thành Trường Sa có việc gì không ta cũng chưa rõ. Ngô Tam Quế phái thủ hạ là Đại tướng Mã Bảo từ Quý Châu tiến đánh Hồ Nam Nguyên Châu thất thủ rồi. Quan tổng binh là Thôi Thế Lộc bị bắt cầm tù. Bọn Trương Quốc Trụ, Cung ứng Lân, Hạ Quốc Trương, bộ hạ Ngô Tam Quế, chia nhiều ngả tiến về phía Đông. Ngoài ra còn tên đại tướng Vương Bình Phiên đi đánh Tây Xuyên. Nghe nói binh thế bên địch rất lớn. Trăm họ ở giải Xuyên Tương đang bồng bế nhau tránh loạn. Tiểu lão bản lộ vẻ lo lắng hỏi:

-Nếu vậy thì... nguy to rồi. Có điều quan binh Mãn Châu cũng rất lợi hại. Chẳng hiểu Ngô Tam Quế có thắng được không? Cố sư gia đáp:

-Ai cũng bảo vậy nhưng trận đánh ở Nguyên Châu, binh mã Ngô Tam Quế oai phong lẫy lừng! Hỡi ơi! Cục diện này khó mà đoán trước. Tiền lão bản chắp tay cảm tạ rồi trở về chỗ ngồi. Bọn Mã Bảo, Hạ Quốc Tương, Trương Quốc Trụ, Cung ứng Lân, Vương Bình Phiện đều là dũng tướng dưới trướng Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo đã gặp cả rồi. Quân hùng Thiên Địa Hội ngơ ngác nhìn nhau, lẳng lặng không nói gì.

Hồi 198 - Chửi Địch Nhân Nhiều Trò Quái Dị

Bọn quan binh ăn uống vội vã cho xong bữa. Tên thủ bị đứng dậy nói:

-Chủ quán! Bọn ta đưa tin mừng đến cho ngươi, vậy bữa cơm rượu này coi như ngươi thiết đãi. Chủ quán khom lưng cười đáp:

-Dạ dạ! Được rồi! Được rồi! Các vị đại nhân khoan rồi hãy đi: Thủ bị cười nói:

-Khoan rồi hãy đi? Chúng ta ngồi lại ăn bữa nữa chăng? Chủ quán cực kỳ bẽn lẽn mà phải gượng cười. Tên thủ bị lướt qua bàn ông già và hán tử bịnh hoạn định ra cửa liền bị hán tử bịnh hoạn đột nhiên vươn tay trái nắm lấy trước ngực hỏi:

-Ngươi về kinh báo cáo thì công văn đâu? Lấy ra cho ta coi! Tên thủ bị thân thể to lớn mà không hiểu tại sao bị hán tử bệnh hoạn túm lấy, hai chân liền nhũn ra khụy xuống. Người hắn thấp đi một nửa. Hắn tức giận quát mắng:

-Con mẹ nó! Người làm gì thế này? Mặt hắn đỏ lên, hết sức rẫy rụa mà không nhúc nhích được chút nào. Hán tử bệnh hoạn đưa tay mặt ra xé đánh toạc một tiếng. Vạt áo trước ngực của thủ bị bị rách một vệt dài. Lập tức phong thư lớn lòi ra. Hán tử bệnh hoạn khẽ đẩy một cái hất tên thủ bị tung đi. Người hắn đụng vào hai cái bàn, khiến cho bán đĩa rớt xuống loảng choảng vỡ tan tành. Bọn quan binh la lớn:

-Làm phản rồi! Làm phản rồi! Chúng tới tấp rút đao thương ra nhảy xổ về phía hán tử bệnh hoạn. Hai tên bộc dịch và hai mụ bộc phụ nhất tề động thủ, quyền đấm chân đá, tên nào xông tới liền bị hất ra. Chỉ trong khoảnh khắc bọn quan binh đều bị té nằm lăn ra đất. Vi Tiểu Bảo thấy thủ cước bốn người gia nô, bộc phụ rất linh lợi và mau lẹ. Mỗi đòn đánh ra đều trúng vào một người và nhất định hất đối phương tung bay đi. Hai người nam thân thể to lớn còn chưa đáng kể, nhưng hai bộc phụ nhỏ tuổi, thân hình mảnh dẻ mà thủ cước cũng lợi hại phi thường. Gã không nhịn được kẽ cất tiếng hoan hô. Bọn Từ Thiên Xuyên, Phàn Cương thấy hán tử bệnh hoạn một cái coi tựa hồ chẳng có chút kinh lực nào, vậy mà nội công thuần thục hiếm có ở đời. Nhất là gã tiện tay móc hời hợt một cái mà xé tấm áo dầy rách một mảnh lớn, chẳng khác xé tờ giấy mỏng. Con người gã bệnh hoạn đi không lướt cỏ mà bản lãnh như vậy khiến cho ai ngó thấy cũng phải kinh hãi và lấy làm kỳ. Hán tử bệnh hoạn xé phong thơ ra coi. Tên thủ bị chẳng còn hồn vía nào nữa, la hoảng rối rít:

-Đây là bản tâu dâng trình Hoàng thượng "Ngươi... lớn mật dám xé công văn thì ra" ngươi muốn làm phản rồi chăng? Hán tử bịnh hoạn không lý gì đến thủ bị, gã liếc mắt nhìn công văn hết một lượt rồi nói:

-Tuần phủ Hồ Nam thỉnh cầu Hoàng đế Thát Đát tăng gia viện binh đi đánh Bình Tây Vương. Hừ hừ! Dù có phái cả trăm vạn quân cũng chẳng... Gã bật cơn ho sù sụ một lúc mới nói tiếp:

-... cũng chẳng làm gì được. Chúng sẽ bị Bình Tây Vương quét sạch hết. Gã vừa nói vừa vo tròn đạo công văn trong lòng bàn tay. Khi gã dứt lời, xoè bàn tay ra, hàng ngàn mảnh giấy vụn bay tới tấp như bươm bướm nhảy túa một lúc rồi tan biến đi bốn phía. Quần hùng Thiên Địa Hội

thấy nội lực hán tử bệnh hoạn ghê gới như vậy đều cả kinh thất sắc. Ai cũng nghĩ bụng:-Nghe giọng gã nói thì dường như gã là thủ hạ của Ngô Tam Quế. Tên thủ hạ kia lồm cồm bò dậy, rút yêu đao ra nói:

-Ngươi... ngươi phá hủy công văn là lão gia không sống được rồi. Lão gia quyết liều mạng với ngươi. Hắn cầm đao nhảy về phía trước, nhằm đỉnh đầu hán tử bổ xuống. Hán tử ốm o vẫn ngồi yên. Gã vươn tay phải ra khẽ đẩy vào bụng thủ bị một cái, tựa hồ muốn bảo hắn đừng lại quấy nhiễu nữa. Thủ bị tay đang cầm đao giơ lên, bỗng từ từ hạ xuống. Tiếp theo người gã nhủn ra, ngồi phệt xuống đất. Miệng hắn há hốc thở ra hồng hộc mà không hít vào được. Những binh sĩ bị đánh, có tên bò dậy được, cũng chỉ đứng xa xa nói lăng nhăng mấy câu như kẻ hết hơi. Chẳng tên nào dám chạy đến cứu thượng cấp. Hai tên bộc phụ đánh té bọn quan binh rồi đi xuống bếp thổi nấu. Một mụ hai tay bưng bát sâm thang bốc hơi ngùn ngụt lên nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt hán tử bịnh hoạn nói:

-Thiếu gia! Mời thiếu gia uống sâm thang đi. Hai ông bà già đối với cuộc náo loạn xảy ra vừa rồi vẫn lờ đi như không thấy gì, để hết tinh thần vào thái sắc của người con bịnh hoạn. Từ Thiên Xuyên khẽ nói:

-Những người nầy đầy vẻ tà môn, chúng ta nên đi thôi, đừng dây với họ. Cao Ngàn siêu lại tính trả tiền ăn uống rồi cùng nhau ra cửa. Mọi người thấy bà già bưng chén sâm thang lên, nhẹ nhàng thổi cho bớt nóng rồi kê chén vào miệng hán tử đổ cho gã uống. Bọn Vi Tiểu Bảo ra khỏi tòa trấn điện mới cùng nhau nghị luận về hán tử bịnh hoạn để tìm ra lai lịch gã. Cao Ngạn Siêu hỏi Từ Thiên Xuyên:-Từ tam ca! Tam ca biết nhiều hiểu rộng, có nhận ra được võ công của hán tử bệnh hoạn đó thuộc môn phái nào không? Từ Thiên Xuyên lắc đầu đáp:

-Vụ này khó nói quá! Võ công gã đó đã đến trình độ ra tay không dùng chiêu thức chi hết thì làm sao mà phân biệt được gã thuộc môn phái nào? Huyền Trinh đạo nhân hỏi:

-Coi hắn hời hợt khẽ đẩy vào tên võ quan dường như chẳng có gì đặc biệt mà thực ra đối phương muốn né tránh hay chống đỡ cũng không phải chuyện dễ dàng. Phong đại ca! Đại ca nhĩ sao về hán tử bệnh hoạn đó? Quần hùng trong Thiên Địa Hội tụ hội tại đây coi Phong Tế Trung là một nhân vật bản lãnh cao hơn hết, vì thế mà Huyền Trinh đạo nhân hỏi ý kiến y. Phong Tế Trung đáp:

-Không nên đến gần gã trong vòng ba thước. Hắn chỉ nói vẻn vẹn mấy tiếng như vậy mà quần hùng đều cảm thấy nhận xét của hắn rất có lý. Muốn né tránh hay đỡ gạt phát đẩy của hán tử bệnh hoạn thì đối phương ít nhất phải dứng cách xa ngoài ba thước mới có thể hoạt động được. Nếu đứng gần mà bị gã đẩy thì né tránh không xong, đỡ gạt cũng không nổi. Từ Thiên Xuyên lại lên tiếng:

-Tại hạ chụp cổ tay gã... Lão nói dở câu đột nhiên lại lắc đầu, tỏ ra nội kình của hán tử bệnh hoạn rất ghê gớm! Dù có chụp trúng cổ tay gã thì gã chỉ xoay tay hoặc vặn một cái là năm ngón tay mình khó lòng giữ cho khỏi gãy đứt. Cầm nã thủ pháp của lão quyết chẳng thể thi triển vào một tay đại cao thủ như hán tử bệnh hoạn đó được. Quần hùng đã biết rõ hán tử bệnh hoạn ở trong phe đảng của Ngô Tam Quế lại mắt thấy gã hành hung đả thương người mà mình không dám ra tay cản trở, bênh vực kẻ yếu đuối, trong lòng không khỏi hổ thẹn vì đã không có cử động hào kiệt, nghĩa hiệp, theo đúng tôn chỉ của đấng anh hùng. Mọi người đã kém bề cao hứng nên chỉ đàm luận một lúc rồi không ai có ý kiến gì nữa đành chịu im tiếng.Đoàn người mới

đi được mấy dặm, bống nghe tiếng vó ngựa dồn dập ở phía sau vang lên. Hai người kỵ mã lao gấp tới nơi. Chỗ này là đường nhỏ thông vào tòa nhà lớn ở Trang gia, đôi ngựa không thể đi song song. Quần hùng đang buồn bực trong lòng, tuy nghe tiếng vó ngựa rất gấp, mà ngoài Phong Tế Trung và Song Nhi dừng ngựa lại bên đường, còn những người khác chẳng chịu nhường lối. Chỉ trong chớp mắt, hai người kỵ mã đã đuổi tới sau lưng. Quần hùng quay đầu nhìn thấy hai người kỵ mã là nam bộc của hán tử bịnh hoạn. Một tên lớn tiếng hô:

-Tệ thiếu gia xin các vị hãy chờ một chút, y có điều muốn hỏi các vị. Câu này tuy không phải là vô lễ nhưng hiển nhiên tỏ ra chẳng coi quần hùng vào đâu. Quần hùng nghe tên nam bộc hô hoán như vậy đều bực mình. Huyền Trinh đạo nhân quát hỏi:

-Bọn ta đang có việc bận, không rảnh để chờ các ngươi. Hơn nữa hai bên chưa từng quen biết nhau thì còn có điều chi mà hỏi? Tên nam bộc kia đáp:

-Tệ thiếu gia đã bảo thế thì các vị nên chờ lại một chút là hơn, để tránh khỏi những chuyện xích mích. Câu này dĩ nhiên đầy vẻ uy hiếp. Quần hùng đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

-Trong bọn bảy người của đối phương, chỉ có hán tự bệnh hoạn là bản lãnh rất cao thâm, nhưng gã có giỏi đến đâu cũng khó lòng địch lại số đông. Huống chi gã mình mang bịnh hoạn, thở không ra hơi. Nếu động thủ lâu một chút là nhất định không chống nổi. Thứ đến hai vợ chồng ông lão già thì nhiều tuổi quá rồi chắc không đánh đấm được nữa. Còn bốn tên gia nô, nữ bộc tuy có đôi chút võ công, nhưng đã ăn thua gì mà ngại?Tiền lão Bản cất tiếng hỏi lại:

-Phải chăng chủ nhân của bọn ngươi là thủ hạ của Ngô Tam Quế? Tên nam bộc đáp:

-Hừ! Bản chủ nhân địa vị cao cả, khi nào lại là thủ hạ củ Bình Tây Vương được? Quần hùng đều lẩm bẩm:

-Gã không nói thẳng tên Ngô Tam Quế mà lại xưng hô là Bình Tây Vương thì nhất định bọn này có mối liên quan tới Ngô tặc. Giữa lúc ấy bống nghe tiếng bánh xe lọc cọc. Một cỗ xe lớn đang vùn vụt chạy tới. Một tên nam bộc hô:

-Gia chủ đã đến đó! Hắn bắt ngựa quay đầu lại đón tiếp:

-Trường hợp này mà quần hùng tung ngựa vọt đi thì không khỏi mang tiếng là khiếp sợ anh chàng bịnh hoạn, nên đều dừng ngựa đứng chờ. Cỗ xe lớn tới gần. Một tên bộc phụ cầm cương ruổi xe, còn tên nữa rén rèm xe lên. Quần hùng ngó thấy hán tử bệnh hoạn ngồi giữa. Song thân gã ngồi ở phía sau. Hán tử bệnh hoạn trợn mắt lên nhìn quần hùng hỏi:

-Sao các vị lại điểm huyệt người kia? Gã vừa nói vừa trỏ vào Ngô Chi Vinh rồi hỏi tiếp:

-Các vị là ai? Định đi đâu bây giờ? Thanh âm dõng dạc, sắc bén lại đầy vẻ kiêu ngạo. Quần hùng không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm:

-Nhãn quang thằng cha này quả nhiên lợi hại! Ngô Chi Vinh đã lướt qua bên mình gã mà nhận ra được hắn bị điểm huyệt.Huyền Trinh đạo nhân hỏi lại:

-Cao tính đại danh tôn giá là gì? Chúng ta chưa từng quen biết nhau mà không động chạm gì đến quyền lợi của nhau, sao tôn giá lại can thiệp vào chuyện không đâu? Hán tử bệnh hoạn hắng dặng một tiếng, đáp:

-Ông bạn không đáng hỏi tên họ ta. Vừa rồi ta hỏi gì, các vị đã nghe rõ chưa mà sao không trả lời? Huyền Trinh đạo nhân tức mình xẵng giọng:

-Ta mà không đáng hỏi họ tên các hạ thì các hạ cũng không đáng hỏi đến công việc của ta. Ngô Tam Quế tạo phản làm loạn. Hắn là một tên gian tặc. Thế mà các vị kêu hắn một điều Bình Tây Vương, hai điều Bình Tây Vương, thì nhất định cùng phe đảng với giặc. Tại hạ coi chừng bệnh trạng của các hạ đã vào đến phía trên mạng mỡ, phía dưới trái tim. Tiến tưởng các hạ nên sớm về nhà để chuẩn bị thọ chung chính tẩm, khỏi phải chịu đựng sương gió. Các hạ bị phong hàn nổi cơn ho không ngớt, có khi mất mạng giữa đường. Quần hùng Thiên Địa Hội nổi lên tràng cười hô hố. Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Tiếp theo nghe "bốp" một tiếng. Huyền Trinh bị đánh một cái bạt tay trúng má bên trái. Kế đó cạnh sườn bên trái lại trúng một chưởng, từ trên lưng ngựa té xuống. Hai đòn đánh này thần tốc phi thường. Quần hùng thấy Phong Tế Trung té xuống mới thấy rõ người ra tay là bà già kia. Hai phát chưởng đánh té Huyền Trinh rồi, mụ chí đầu ngón chân xuống đất vọt mình ngồi lại chỗ cũ trong xe. Thân thủ của mụ khiến người ngó thấy phải hoa mắt. Quần hùng nay mới được mục kích lần đầu. Anh em Thiên Địa Hội nhốn nháo cả lên, nhất tề nhảy về phía cỗ xe lớn. Hán tử bệnh hoạn nắm lấy sau lưng tên bộc phụ đánh xe, nhấc bổng lên để mình ngồi thay vào. Gã quăng tên bộc phụ vào trong xe. Lúc này Tiền Lão Bản đã tung mình vung song chưởng đánh tới.Hán tử bệnh hoạn tay trái vung quyền đánh ra. Quyền phong đụng vào phát chưởng của Tiền Lão Bản khiến chưởng lực tiêu tan không một tiếng động. Tiền Lão Bản chỉ thấy một luồng đại nội lực xô tới, người lão không tự chủ được lộn đi hai vòng bắn ngược trở lại. Hai chân lão vừa chấm đất, muốn đứng vững lại thì đột nhiên hai gối nhũn ra, sắp phải khụy xuống. Tiền Lão Bản trong lòng cực kỳ kinh hãi, vội cố gắng ngửa người về phía sau cho té xuống, để tránh cái nhục nhã quỳ trước mặt địch nhân. Tiền Lão Bản vừa té xuống, Phong Tế Trung đã nhảy xổ tới. Hán tử bệnh hoạn lại vung quyền đánh ra. Phong Tế Trung không dám thẳng thắng đón tiếp quyền lực, phát chưởng của y phóng ra nửa vời vội chuyển hướng, nhằm chém vào cổ đối phương. Phong Tế Trung lập tức thu chưởng về. Chân phải y đã đứng lên lưng lừa kéo xe. Cao Ngạn Siêu và Phàn Cương chia nhau tất công hai tên nam bộc. Nhưng hai tên này vọt ngựa lùi ra, miệng la lớn:

-Để tệ thiếu gia thu thập hai vị. Cao Ngạn Siêu và Phàn Cương thấy mình động thủ với hạng tùy bộc của đối phương, có thắng cũng là bất võ, nên thấy hai tên lùi ra rất lấy làm vừa lòng. Hai người liền xoay mình song song nhảy lại tấn công mé tả hán tử bệnh hoạn. Đột nhiên con lừa hét lên một tiếng rồi ngã lăn ra. Cỗ xe bị chuyển động mạnh cũng đổ nghiêng đi. Nguyên Phong Tế Trung đứng trên lưng lừa, ngầm vận trọng lực vào bàn chân giậm mạnh một cái làm cho con vật bị gãy xương sống. Hán tử bệnh hoạn chân không nhảy lên, người không cử động, mà không biết gã đứng xuống đất từ lúc nào, miệng nổi cơn ho sù sụ. Ông già bà già trong xe chia nhau mỗi người xách một tên bộc phụ nhảy ra.Hành động của ba gã người coi không có vẻ gì mau lẹ cho lắm mà đều ra được trước khi xe đổ. Tiền Lão Bản và Từ Thiên Xuyên sấn lại tấn công ông bà già. Bà già giơ tay trái lên xua lia lịa, tay mặt trỏ vào hán tử bệnh hoạn cươi nói:

-Các ngươi qua bên đùa giỡn với con ta hay hơn. Câu nói của mụ ý bảo hai người lại mà chịu đựng những thoi quyền của con mụ cho gã thêm phần cao hứng. Từ Thiên Xuyên đang phóng quyền đánh xuống đầu ông già, nhưng hắn thấy lão tuổi già, dù võ công lão không phải tầm thường, hắn vẫn sợ mạnh tay đánh chết lão sẽ gây mối thâm thù khó mà cởi ra được. Hắn liền lớn tiếng quát:

-Coi chừng! Hắn chỉ vận dụng ba thành công lực. Từ Thiên Xuyên ngày trước lỡ tay đánh chết

Bạch Hàn Tùng để xảy chuyện lôi thôi mãi với Mộc Vương Phủ, nên từ đó trở đi trong lòng rất cảnh giới. Ông già vươn tay ra bắt lấy thoi quyền của Từ Thiên Xuyên. Lão này thân hình bé nhỏ gầy nhom mà bàn tay lớn kỳ cục. Lão nắm lấy quyền của đối phương cười nói:

-Qua bên kia mà giỡn! Từ Thiên Xuyên tuy còn kém tuổi ông già nhiều, nhưng đầu tóc hắn bạc phơ, mà lão tuổi già nói câu này chẳng khác gì bảo đứa con nít. Từ Thiên Xuyên giật mạnh tay phải về, phóng quyền bên trái đánh tới. Chiêu Thanh Long bạch hổ này là cả hai tay phụ giúp nhau mà thành ra. Quyền bên trái không phải thật tình muốn đánh trúng đối phương, đòn đánh chính ở tay mặt. Hắn bức bách địch thủ phải buông tay, nếu đối phương không chịu buông ra thì thoi quyền bên hữu sẽ đánh trúng sống mũi. Ông già đẩy mạnh cánh tay một cái rồi buông ra.Từ Thiên Xuyên cảm thấy luồng kình lực rất mạnh xô tới mà tay trái hết sức giựt ra. Tay mặt đánh về phía trước, tay trái giựt lại phía sau, người hắn lập tức xoay như chong chóng lán về phía hán tử bệnh hoạn. Hán tử bệnh hoạn đang đánh với bọn Phong Tế Trung, Cao Ngạn Siêu, Phàn Cương, ngó thấy Từ Thiên Xuyên đang xoay mình lấn tới liền vỗ tay cười rộ reo lên:

-Thú quá! Thú quá! Bốn người đang quyền đấm chân đá như gió táp mưa sa, bỗng thấy hán tử bệnh hoạn quay lại reo hò, đều không hiểu tại sao gã còn thì giờ vỗ tay hoan hô. Tiếp theo gã đưa tay ra đẩy một cái. Người Từ Thiên Xuyên lại bị xoay theo chiều ngược lại lán về phía ông già. Hán tử bệnh hoạn cười nói:

-Gia gia chơi hay quá! Bây giờ gia gia lại đẩy cái chong chóng xoay về bên này đi! Hán tử bệnh hoạn dứt lời xô đẩy bọn bốn người là Huyền Trinh, Cao Ngạn Siêu, Phàn Cương và Tiền Lão Bản xoay đi như chong chóng. Chỉ còn một mình Phong Tế Trung là đứng yên được không nhúc nhích. Nhưng Phong Tế Trung khí huyết trong ngực nhộn nhạo cả lên, vụi lùi lại ba bước, giơ hai tay lên để bảo vệ thân mình. Lúc này năm tay hào kiệt Thiên Địa Hội đều xoay đi không ngừng. Mọi người muốn vận nội lực cho đứng yên lại mà không làm sao được. Hễ người nào xoay chậm lại một chút là hán tử bệnh hoạn lại xô đẩy khiến cho thế xoay chuyển lập tức trở nên mau lẹ. Biến diễn này chẳng khác gì trẻ nít búng đồng tiền trên mặt bàn. "Năm đồng tiền" cứ xoay tít mà không ngã ra. Phong Tế Trung lòng đầy phẫn nộ, sắc mặt xám xanh. Nhưng vừa rồi y đã trao đổi mấy chiêu với hán tử bệnh hoạn, biết rằng bản lãnh đối phương còn cao thâm hơn mình nhiều. Nếu y cứ liều lĩnh xông lại để cứu viện anh em thì chẳngnhững không thể nào cứu được mà chính mình tự rước lấy cái nhục, rồi lại bị xoay đi như chong chóng cũng chưa biết chừng. Vi Tiểu Bảo đứng bên coi kiểu chơi đùa của cha con hán tử bệnh hoạn mà khiếp sợ đến trợn mắt há miệng, kinh hãi vô cùng! Song Nhi đứng cạnh gã để hộ vệ, trong lòng cực kỳ xao xuyến! Thị tự biết nếu mình xông ra động thủ thì tất không địch nổi, chỉ mong bảo vệ cho gã được an toàn. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

-Ba mươi sáu chước tẩu là thượng sách. Song Nhi đáp:

-Chúng ta chạy lẹ về Trang gia. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

-Phải lắm! Đến Trang gia là đại cát đại lợi. ở đó mới có thể dùng giáp côn mà đánh tứ tung. Gã dứt lời trở gót chạy ngay. Song Nhi níu kéo Ngô Chi Vinh chạy theo. Lúc này hán tử đang chơi địch nhanh xoay như chong chóng đến độ co hứng nhiệt liệt. Vợ chồng ông già nét mặt tươi cười nhìn cậu con ra chiều khoan khoái. Bốn tên bộc nhân cũng vỗ tay reo hò cổ võ tiểu chủ nhân. Hán tử bệnh hoạn thấy Phong Tế Trung mã bộ vững vàng, tay trái trên cao, tay mặt dưới thấp, đứng theo kiểu một cây cổ tùng, gã liền lạng người đi một cái, vươn tay trái ra chụp lấy vai y. Phong Tế Trung chân phải lùi lại một bước, đầu vai nghiêng đi, tránh khỏi cái chụp của đối

phương, nhưng không dám phóng chưởng phản kích. Ngô Chi Vinh tuy không dám mở miệng, nhưng ai nói gì h81n cũng nghe rõ, đồng thời hành động của hai bên đều lọt vào mắt hắn. Hắn biết rõ hán tử bịnh hoạn kia cùng phe đảng với Ngô Tam Quế. Hắn cho là anh chàng này tuy chưa chắc đã có lợi gì cho mình, nhưng dù sao còn hơn đi theo Vi Tiểu Bảo.Ngô Chi Vinh hy vọng được lọt vào tay hán tử bệnh hoạn để khỏi phải chịu sự hành hạ của Vi Tiểu Bảo rồi không biết thân phận mình ra sao. Hắn liền chập choạng một bước một dừng. Hắn đi được vài bước, giả vờ vấp phải vật gì, té lăn xuống đất. Vi Tiểu Bảo hết sức lôi đi, nhưng hắn nằm ỳ ra đó không chịu đứng dậy. Vi Tiểu Bảo bồn chồn trong dạ, chỉ sợ Ngô Chi Vinh nói huỵch toẹt chân tướng mình ra với địch nhân. Tay trái hắn liền nắm lấy cổ họng hắn bóp một cái thật mạnh khiến cho Ngô Chi Vinh phải há miệng. Vi Tiểu Bảo lại rút đao truy thủ trong ống giầy ra thò vào miệng hắn xẻo một cái. Quả nhiên phần lưỡi của Ngô Chi Vinh liền bị đứt ngay. Miệng hắn máu tươi trào ra như suối. Hắn đau quá nằm chết giấc. Song Nhi ngó thấy tình trạng này cho là Vi Tiểu Bảo đã giết chết tên gian tặc, thị liền quay lại nắm lấy tay trái gã kéo đi, miệng giục:

-Tướng công! Chạy cho mau! Hai người liền chạy như bay về phía trước. Nhắc lại hán tử bệnh hoạn chụp xểnh Phong Tế Trung, đồng thời thấy bọn Từ Thiên Xuyên quay chậm lại dần dần, gã nổi cơn tức giận, lớn tiếng thóa mạ:

-Ngươi là một đứa khốn nạn, dám chống cự không chịu làm trò chơi cho thiếu gia? Đột nhiên gã chụp hai tay vào trước ngực Phong Tế Trung. Phong Tế Trung tung mình nhảy lùi lại. Người y còn ở trên không chưa hạ xuống tới đất thì hán tử bệnh hoạn lại xô lại chụp được chân trái y, xách ngược người lên. Ông già mỉm cười nói:

-Bản lãnh người này rất cao thâm, hài nhi đừng làm khó dễ với y. Hán tử bệnh hoạn cười khanh khách. Gã chụp được chân trái Phong Tế Trung rồi xoay mình rất mau khiến cho người Phong Tế Trung đưa ngang ra. Hán tử bệnh hoạn vừa cười vừa reo lên:-Chơi kiểu sao sa! Chơi kiểu sao sa! Rồi hắn xoay mình thật lẹ tựa hồ đứa con nít chơi kiểu sao sa bằng cách buộc một túi cát rất nặng vào đầu giây rồi xoay mình tít đi cho túi cát lên cao dần dần. Hán tử bệnh hoạn xoay mười mấy vòng, khi người Phong Tế Trung lên cao đến độ chót, gã liền buông tay ra. Phong Tế Trung thuận đà bay đi rồi rớt xuống. May mà y rớt trúng một ngọn cây lớn, không thì tất bị trọng thương. Lúc này bọn Từ Thiên Xuyên đã ngã lăn ra. Cả năm người đều ngất đi không biết gì nữa. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi chạy được một dặm, đã nghe tiếng vó ngựa phía sau vang lên. Có người kỵ mã rượt theo. Vi Tiểu Bảo vừa chạy vừa trỏ tay về phía tả có đá núi ngổn ngang. Hai người liền bỏ con đường nhỏ chạy vào khu loạn thạch. Tên nam bộc xuống ngựa hô:

-Hai đứa nhỏ kia! Bất tất các ngươi phải sợ hãi. Thiếu gia ta kêu các ngươi lại tiêu khiển mà thôi. Trở về đây mau! Vi Tiểu Bảo đáp:

-Lão gia không chịu làm chong chóng cho y đâu. Rồi gã chạy lẹ hơn. Tên nam bộc liền xông vào khu loạn thạch rượt theo. Hán tử bệnh hoạn reo lên:

-Chơi trò bịt mắt bắt dê chăng? Hay lắm! Hay lắm! Gã liền xuống ngựa vừa ho sù sụ vừa chạy vào mé nam. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi thấy vậy liền xoay mình chạy qua phía đông bắc, hướng này tên nam bộc đang rượt tới. Hắn nhảy xổ lại bắt Vi Tiểu Bảo.Vi Tiểu Bảo liền thi triển công phu "Thần hành bách biến" mà Cửu Nạn đã truyền thụ cho, nghiêng mình đi né tránh khiến tên nam bộc chụp sểnh. Song Nhi xoay tay phóng chưởng đánh vào sau lưng hắn. Tên nam bộc thấy thị nhỏ bé chẳng coi vào đâu. Hắn không đỡ gạt vươn tay ra chụp lấy cánh tay mặt thị. Ngờ đâu Song Nhi bản lãnh không phải tầm thường, võ công thị tuy chưa bằng Phong Tế Trung,

nhưng còn cao hơn bọn Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu. Thị thấy tên nam bộc đưa tay ra bắt mình liền chém tay trái xuống thật lẹ. Chát một tiếng. Thị đã chém trúng sau lưng đối phương. Tên nam bộc đau qua rú lên một tiếng "úi chao!". Giữa lúc ấy Song Nhi đã chụp cổ tay mặt hắn, liền vặn mạnh một cái. Hai tiếng lách cách vang lên! Cổ tay tên nam bộc đã bị trật khớp. Song Nhi dùng thủ pháp "phân cân thác cốt" bẻ gẫy tay hắn rồi. Võ công tên nam bộc thực sự không phải là kém cỏi, nhưng vì quá coi thường Song Nhi. Hắn chỉ muốn bắt thị làm trò chơi cho tiểu chủ nhân mà không đề phòng đối phương phản kích, nên Song Nhi đánh một đòn đã thành công. Hán tử bịnh hoạn la lên:

-ái chà! Hắn từ mỏm đá nọ nhảy sang mỏm đá kia. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống đã lao tới trước Song Nhi. Hắn gạt tay trái một cái. Chiếc mũ đội trên đầu Song Nhi liền rớt xuống đất để lộ mái tóc xanh xoã xuống. Hán tử bệnh hoạn vừa cười vừa reo:

-Té ra là một vị cô nương! Hắn vươn tay chụp lấy mái tóc của Song Nhi. Song Nhi kêu rú lên một tiếng

"trời ơi!". Đồng thời thị huých hai khuỷu tay về phía sau. Đó là chiêu "Song hồi long". Hán tử bệnh hoạn cười nói:

-Hay lắm!Hắn quét tay trái từ tả sang hữu chụp được hai bàn tay đối phương rồi bắt quặp ra sau lưng. Tiếp theo hắn dùng tay mặt quấn mái tóc dài vào hai cổ tay thị rồi xoay đi hai vòng để xiết chặt lại. Đoạn hắn nổi trên tràng cười khanh khách. Song Nhi rất đỗi bồn chồn. Thị vừa khóc vừa la:

-Tướng công! Chạy lẹ đi! Chạy lẹ đi! Hán tử bệnh hoạn liền phóng ngón tay điểm vào huyệt đạo trên lưng Song Nhi. Hắn vừa cười vừa nói:

-Gã chạy trốn cũng không thoát đâu! Hắn hạ Song Nhi xuống để rượt theo Vi Tiểu Bảo. Chỉ trong khoảnh khắc hắn đã đuổi tới gần. Vi Tiểu Bảo tránh đông né tây trong đám loạn thạch, khiến cho hắn mấy lần chụp tới đều bị gã dùng công phu "Thần hành bách biến" tránh khỏi. Hán tử bệnh hoạn cười nói:

-Trò bịt mắt bắt dê của ngươi chơi hay lắm! Vi Tiểu Bảo nội công không đủ, chạy một lúc, mệt quá thở lên hồng hộc. Gã biết mình chỉ trốn lánh một lúc nữa là bị đối phương bắt được, liền la lên:

- Không bắt được ta rồi bây giờ đến lượt ta bắt ngươi. Ngươi chạy trốn đi cho ta rượt theo. Gã nói rồi xoay mình nhảy xổ về phía hán tử bệnh hoạn. Hán tử bệnh hoạn cười hề hề, quả nhiên xoay mình chạy trốn, cũng chuyển qua chuyển lại trong vùng loạn thạch. Vi Tiểu Bảo đã nhận ra bản lãnh của đối phương tuy cao thâm nhưng thần trí có vẻ si ngốc. Con người bốn chục tuổi mà hành động chẳng khác tuồng trẻ nít. Vi Tiểu Bảo rượt trong vùng loạn thạch. Gã thấy đối phương chạy qua mé đông, chớp mắt đã xuất hiện ở mé tây, thân pháp cực kỳ thần tốc, chẳng khác chi loài quỷ mị. Vi Tiểu Bảo trong lòng vừa kinh dị vừa khâm phục. Ngoài miệng hô lớn:

-Ta nhất định bắt ngươi cho bằng được. Ngươi không trốn thoát nổi đâu.Gã giả vờ rượt theo, nhưng khi chạy tới bên Song Nhi liền ôm thị lên, lại lớn tiếng hô:

-Này! Trong tay ta ôm một người cũng đuổi kịp ngươi cho mà coi. Hán tử bệnh hoạn cười khanh khách reo:

-ối trời ơi! Nói khoác quá! ối trời ơi! Nói khoác quá! Vi Tiểu Bảo say sưa ôm Song Nhi giả vờ rượt theo hán tử bệnh hoạn, nhưng càng rượt càng chạy lán về phía tòa nhà lớn của Trang gia. Hán tử bệnh hoạn lại lớn tiếng:

-Đồ vô dụng! Ngươi không bắt được ta đâu. Sao không rượt nữa đi? Bỗng hắn nổi cơn ho sù sụ rồi chạy gần lại mấy bước. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Thế này mà bảo không bắt được ư? Ngươi đã nổi cơn ho là không thể chạy được nữa. Gã nói rồi thủ thế làm như muốn nhảy xổ về phía hán tử. Bỗng nghe tiếng bà già ở đàng xa quát lên:

-Tên tiểu quỷ kia! Ngươi lớn mật dám dẫn dụ làm con ta phát ho. Vèo một tiếng! Một viên đá từ đáng xa xé bầu không khí bay tới. Viên đá tuy bé nhỏ mà thế mạnh kinh người. Vi Tiểu Bảo rú lên một tiếng "chao ôi" Rồi phục xuống né tránh, nhưng đã chậm mất một bước. Viên đá đánh trúng vào khuỷu chân gã. Vi Tiểu Bảo té xuống, cùng Song Nhi nằm kềnh dưới đất. Mụ già hô:

-Bắt chúng đem lại đây! Một tên nam bộc khác tung mình vọt tới, hai tay hắn chia ra nắm lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo và Song Nhi, xách lên đem lại trước mặt mụ già quăng xuống đất. Hán tử bệnh hoạn cười hì hì reo lên:-Đồ vô dụng mới trúng một hòn đá đã lăn kềnh. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa tức giận. Gã nhìn thấy bọn Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung đều bị cột thành một xâu. Môt tên bộc phụ cầm đầu dây kéo đi có Ngô Chi Vinh cũng bị cột ở sau cùng. Người nào cũng cúi đầu nhắm mắt, dường như không biết gì nữa. Mụ già hỏi:

-Con nhỏ này đã là gái giả trai. Hừ! Thủ pháp "Phân cân tác cốt" ngươi học ở đâu? Còn thằng nhãi kia! Ai đã truyền dạy cho ngươi môn "Thần hành bách biến".

Hồi 199 - Thấy Thư Giả Cũng Tin Là Thật

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

-Nhãn quan của mụ già này thật là ghê gớm! Mụ biết cả tên môn học của mình. Gã nghĩ tới người ta nhận ra công phu "thần hành bách biến" thì hiển nhiên gã đã luyện công phu này được đến nơi. Trong lòng lấy làm đắc ý gã vừa cười vừa hỏi lại: Công phu "Thần hành bách biến" gì đâu? Tôn giả bảo tại hạ biết công phu

"Thần hành bách biến" ư? Mụ già đáp:

-ồ cử động của ngươi chó nhảy không ra chó nhảy, cua bò chẳng giống cua bò, mà cũng gọi là "Thần hành bách biến" được ư? Vi Tiểu Bảo ngồi dậy nói:

-Cái đó tự miệng tôn giả nói là "Thần hành bách biến", chứ có phải tại hạ nói đâu? Tại hạ chẳng biết nó là "Thần nảy bách biến" hay "Thần bò bách biến" Hán tử bệnh hoạn vỗ tay cười nói:

-Ngươi đã hiểu thần nhảy, lại biết cả thần bò. Ha ha! Thú quá nhỉ? Hắn cúi xuống điểm vào lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cảm thấy một luồng nhiệt khí nóng bỏng thấu vào trong thân thể. Hạ bàn tê chồn lập tức trở lại linh hoạt. Gã đứng dậy nói:

-Bản lãnh giải huyệt của ngươi thật cao minh. Hán tử bệnh hoạn nói:

-Ngươi hãy bò lẹ đi! Bò thành trăm cách biến hoá, rồi biến thành rùa bò, cóc bò. Có như thế mới đáng gọi là "Thần bò bách biến". Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ta không hiểu "Thần bò bách biến". Nếu ngươi biết thử bò cho ta coi. Hán tử bệnh hoạn nói:

-Ta cũng không hiểu. Có điều gia gia ta thường nói những bực võ học đại sư không những chỉ học nghệ thuật của người ta mà còn phải sáng chế ra những công phu mới mẻ, dựng lên một môn phái độc lập mới xứng đáng hai chữ "Đại sư". Gã quay sang hỏi ông già:

-Gia gia ơi! Tự cổ chí kim chưa từng được có môn "Thần bò bách biến" phải không? Ông già chau mày lắc đầu. Vi Tiểu Bảo lại nói:

-Ngươi là võ học đại sư. Hiện trong thiên hạ chưa có môn võ công này, vậy ngươi nên sáng chế ra để lập thành môn phái kêu bằng "Thần Ba Môn". Gã chưa dứt lời thì bị bà già phóng cước đá vào đít một cái. Đồng thời nghe mụ quát mắng:

-Không được nói nhăng nói càn. Mụ đưa mắt lườm nguýt cậu con, sắc mặt lộ vẻ lo âu. Mụ sợ cậu con nghe cái mồm lém lẩu của thằng nhỏ rồi đòi sáng lập ra môn "Thần bò bách biến" gì gì đó. Mụ không muốn con mình nghĩ đến chuyện này nữa, liền hỏi Vi Tiểu Bảo:

-Tên họ ngươi là chi? Sư phụ ngươi là ai? Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

-Võ công của hai lão yêu quái và một tiểu yêu quái... nói là trung yêu quái thì phải hơn, đều rất cao cường, lão gia không địch nổi. Người ta có câu "Bậc hảo hán không chịu cái thất bại trước mắt". Vậy lão gia phải lừa gạt bọn chúng mới được. Lão gia mà giả mạo làm bằng hữu của Ngô

Tam Quế thì chắc bọn chúng không dám làm khó dễ với mình nữa. Gã liếc mắt ngó Ngô Chi Vinh, chợt động tâm cơ, liền đáp:-Tại hạ họ Ngô, tên gọi Chi Vinh, ngoại hiệu là Hiển Dương, người huyện Cao Bưu, phủ Dương Châu. Con mẹ nó! Chẳng bao lâu bá phụ của tại hạ là Bình Tây Vương sẽ đánh tới Bắc Kinh. Nếu các vị đắc tội với tại hạ thì Bình Tây Vương sẽ không nể đâu. Gã nói mấy câu này bằng thổ âm Dương Châu. Hai vợ chồng lão già và hán tử bệnh hoạn đều rất đổi ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Hán tử bệnh hoạn nói:

-Láo khoét! Bình Tây Vương làm gì có hạng diệt tử như ngươi? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Sao ngươi dám bảo ta láo khoét? Ngươi không tin thì cứ đem việc nhà Bình Tây Vương ra mà hỏi, hễ ta đáp sai một câu thì ngươi cứ việc giết ta đi là xong. Hán tử bệnh hoạn hỏi:

-Phải lắm! Ta hỏi ngươi: Bình Tây Vương thích nhất thứ gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ngươi hỏi thứ gì phải chăng là nói về người? Người mà bá phụ ta thích nhất ngày trước là Trần Viên Viên. Sau nầy Trần Viên Viên lớn tuổi rồi, bá phụ ta thương yêu một mỹ nhân kêu bằng "Tứ diện Quan Âm". Hiện giờ lão đại nhân lại sủng ái nhất người đẹp mang ngoại hiệu "Bát diện Quan Âm". Hán tử bệnh hoạn nói:

-Ta hỏi người Bình Tây Vương thích nhất thứ gì tức là đồ vật chứ không phải người. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Bình Tây Vương có ba món bảo bối mà lão nhân gia thích nhất thì một là tấm da bạch lão hổ, hai là viên hồng bảo thạch lớn bằng quả trứng gà, ba là tấm bình phong bằng đá Đại Lý có vân vẽ hình lão hổ. Hán tử bệnh hoạn cười khanh khách nói:

-Quả nhiên là ngươi biết rõ thật. Hãy coi đây!Hắn cởi khuy áo, tay trái nắm lấy vạt áo trường bào phanh ra ngoài để lộ tấm áo cừu bên trong. Tấm áo cừu này nền đen lông trắng, bằng da bạch hổ chế ra. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ hỏi:

-Ô hay! Đây là da con bạch hổ, món bảo bối thứ nhất của Bình Tây Vương. Sao ngươi... ngươi... ăn cắp được? Hán tử bệnh hoạn tức mình đáp:

-Sao lại ăn cắp? Bình Tây Vương đã tặng cho ta. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

-Ta không thể tin được. Ta đã nghe tỷ phu là Hà Quốc Tương. Hán tử bệnh hoạn ngắt lời:

-Hà Quốc Tương là tỷ phu của ngươi ư? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Phải rồi Hà Quốc Tương là đường tỷ phu của ta thì đúng hơn. Đường tỷ của ta là Ngô Chi Phương lấy y làm chồng. Tỷ phu ta là một tay kiện tướng đánh quen trăm trận, và là một trong mười vị đại tổng binh dưới trướng Bình Tây Vương. Hán tử bệnh hoạn nói:

-Thế thì đúng rồi. Bình Tây Vương mời gia má và ta đến uống rượu. Gia má không đi, một mình ta đến đại diện. Bình Tây Vương thân hành tiếp đãi ta. Cả mười vị đại tổng binh dưới trướng lão nhân gia đều có mặt. Tỷ phu ngươi là người thứ nhất trong mười vị này. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Đúng thế! Ngoài ra còn Mã Bảo đại ca, Vương Bình Xuyên đại ca, Trương Quốc Trụ đại ca... đều là những chiến tướng oai phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng. Hán tử bệnh hoạn hỏi:

-Tỷ phu ngươi nói về tấm da bạch hổ này thế nào? Vi Tiểu Bảo cố lấy lòng hắn, liền giở giọng

ba hoa:-Tỷ phu ta bảo: Ngày trước Trần Viên Viên được bá phụ ta rất sủng ái bộng bị cảm mạo phong hàn và thủng thẳng ho, nghe người ta đồn chỉ cần lấy tấm da bạch hổ đó cùng làm chăn đắp ba ngày là hết bệnh. Trần Viên Viên liền hỏi Ngô Bình Tây Vương xin tấm da bạch hổ kia. Vi Tiểu Bảo nói tới đây dừng lại chờ cho hán tử bệnh hoạn thúc giục mới kể tiếp:

-Bình Tây Vương bảo cho mụ mượn mấy hôm làm chăn đắp thì được, chứ không thể cho hẳn, vì đó là một món bảo bối cát tường nhất thiên hạ. Trăm năm mới sản xuất ra một con bạch hổ. Dù có bạch hổ cũng khó lòng đánh được để lột da. Da bạch hổ này treo trong nhà là tà ma quỷ quái đều phải lánh xa. Người có bệnh không cần uống thuốc, chỉ dùng da bạch hổ làm chăn đắp mấy bữa là hết liền. Những người đánh bài cẩu, cửa mé tả kêu bằng Thanh Long, cửa mé hữu kêu bằng Bạch Hổ. Da thanh hổ, bạch hổ đều là vật quý báu vô giá. Mụ già nghe gã nói trơn như cháo chảy mà việc mụ quan tâm nhất trên đời là bệnh tật cậu con. Nếu da bạch hổ làm chăn đắp mà trị được bệnh cho hắn thì còn gì hay bằng? Tuy mụ bán tín bán nghi, nhưng rất mong sự thực như vậy. Mụ bảo hán tử:

-Hài nhi ơi! Bình Tây Vương tặng cho ngươi món bảo bối này là trang trọng lắm đấy. Ngươi dùng da bạch hổ làm áo bào cũng là thông minh lắm, nhưng nếu dùng nó trị bệnh được... Hán tử bệnh hoạn rất chán ghét nghe lời người ta nói tới mình có bệnh. Hắn chau mày ngắt lời:

-Má má! Hải nhi không bệnh tật chi cả. Sao má má còn nhắc tới làm chi? Mụ già vội cười đáp:

-Phải rồi! Phải rồi! Thân hình hài nhi khác gì rồng thiêng hổ sống. Mấy người đây đều là giang hồ hảo hán còn bị ngươi xoay như chong chóng, liệng như sao sa làm trò vui thú. Hán tử bệnh hoạn nổi lên tràng cười khanh khách, tiếng cười khoan khoái pha lẫn với tiếng ho sù sụ.Mụ già lại nói:

-Ban đêm lúc ngươi đi ngủ, nhớ lấy tấm áo da hổ làm chăn đắp lên người. Mụ cho là dùng da bạch hổ làm chăn đắp mới chữa khỏi bệnh, còn làm áo bào mặc vào mình lại không linh nghiệm. Hán tử bệnh hoạn quay đầu đi không muốn nghe nữa. Ông già trỏ vào bọn Phong Tế Trung hỏi:

-Những người này đều là thủ hạ của Bình Tây Vương, phải không? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

-Ta mạo xưng là điệt tử của lão con rùa thì không sao, nhưng bảo bọn Phong đại ca làm thủ hạ của Ngô Tam Quế thì nhất định không nên. Bọn họ cứng đầu cứng cổ sẽ thốt ra những lời làm tiết lột cơ quan mất. Gã liền đáp:

-Bọn họ đều là người dưới trướng của tại hạ. Bọn tại hạ nghe nói Bình Tây Vương khởi nghĩa mà Phò Mã và Công chúa lại bị giữ ở Bắc Kinh không trốn ra được. Ngô ứng Hùng ca ca và tại hạ đã là tình cốt nhục lại có nghĩa thâm giao, nên tại hạ cùng bọn bằng hữu đây đến Bắc Kinh giải cứu y. Vụ này tuy nguy hiểm vô cùng, nhưng hết thẩy anh em đều lấy nghĩa khí làm trọng. Cái đó kêu bằng dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng, muôn thác không từ. Bọn tại hạ đã biết rõ đó là nơi rừng đao núi kiếm cũng quyết xông pha chứ không lùi bước. Gã nói mấy câu này đẩy vẻ hiên ngang khẳng khái. Ông già lẩm nhẩm gật đầu, chạy lại đưa hai tay quét mấy cái, lập tức những dây cột Phong Tế Trung đều bị đứt rời. Tiếp theo lão khẽ vỗ vào lưng mỗi người hai cái, giải khai huyệt đạo bị phong tỏa cho họ. Đoạn quay sang hỏi Vi Tiểu Bảo:

-Nếu chỉ nghe ngươi nói mấy lời thì ta không thể hoàn toàn tin được. Vụ này quan hệ phi thường. Ngươi bảo là điệt tử của Bình Tây Vương thì có gì làm bằng chứng không?Vi Tiểu Bảo

cười đáp:

-Thưa lão gia! Vụ này thật khó khăn. Gia nương của tại hạ lại không đi theo, biết lấy gì để chứng minh? Thôi đành thế này vậy. Bây giờ chúng ta đến Bắc Kinh để gặp Phò mã. Nếu Phò mã bị Hoàng đế bắt mất rồi thì chúng ta vào ra mắt Kiến Ninh công chúa. Công chứa sẽ nói cho các vị hay Ngô Chi Vinh này là của thật không lừa già dối trẻ. Gã nghĩ rằng một khi tới Bắc Kinh thì còn sợ gì bọn này làm khó dễ nữa? Dù có dẫn chúng vào ra mắt Kiến Ninh Công chúa thì khi đó gã mạo xưng là Ngọc Hoàng Đại Đế ở trên trời, Công chúa cũng gật đầu ưng chịu. Hai ông bà già đưa mắt nhìn nhau, trầm ngâm chưa quyết định thế nào. Vi Tiểu Bảo sực nhó ra điều gì liền cười nói:

-à có rồi! Trong mình tại hạ có đem theo bức gia sư của chính tay Bình Đại Vương viết ra. Nếu phong thư này để cho người khác ngó thấy thì tại hạ không tránh khỏi tội mãn môn chu lục. Nhưng các vị đã là chỗ bạn thân với Bình Tây Vương thì coi một chút cũng không sao. Gã nói rồi thò tay vào bọc lấy ra bức thư giả của Tra Y Hoàng viết đưa đưa cho ông già. Ông già rút thư ra cho mọi người cùng xem vào lúc lờ mờ tối. Vi Tiểu Bảo còn sợ bọn họ không hiểu liền giải thích:

-Trảm bạch xà nhi phú đại phong là nói việc Chu Nguyên Chương chém rắn trắng khởi nghĩa. Ngờ đâu gã không giải thích là hơn, gã giải thích lại nói lộn thiên cố sự về Lưu Bang đem vào chỗ Chu Nguyên Chương. May mà hai ông bà già đang chú ý coi thư, không để tâm đến gã nói gì. Bà già coi xong thư rồi nói:

-Thế này thì không thể sai lầm được nữa. Bình Tây Vương muốn làm Hán Cao Tổ, Minh Thái Tổ, mời y ra làm Trương Tử Phòng, Lưu Bá Ôn. Mụ quay lại bảo ông già:-Nhị ca! Bình Tây Vương nói đến việc khởi nghĩa là muốn khôi phục nhà Minh, nhưng coi lời lẽ trong thư thì... hà hà... lão nhân gia lập chí không nhỏ. Mụ liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

-Gã con nít này liệu có đáng là Trương Tử Phòng, Lưu Bá Ôn không? Ông già chuồn thư vào bao đưa trả Vi Tiểu Bảo, miệng nói:

-Quả nhiên ông bạn là điệt tử Bình Tây Vương. Vừa rồi bọn lão phu đắc tội đã nhiều. Lúc này bọn Từ Thiên Xuyên đã hồi tỉnh lại. Quần hùng nghe Vi Tiểu Bảo tự xưng là điệt nhi của Ngô Tam Quế mà đối phương cũng tin là sự thực thì không khỏi lấy làm kỳ. Nhưng ai cũng biết vi tiểu hương chủ của mình lắm mưu nhiều kế, nên đều lẳng lặng không nói nửa lời. Lúc này trời đã tối mịt. Mọi người đứng giữa nơi hoang dã. Thỉnh thoảng lại có cơn gió lạnh thổi qua khiến cho hán tử bịnh hoạn không ngớt nổi cơn ho sù sụ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

-Tại hạ xin hỏi quý tính lão gia và lão thái thái? Mụ già đáp:

-Bọn ta họ Quy. Miệng mụ nói, mắt vẫn liếc nhìn hán tử bệnh hoạn. Mụ nói tiếp:

-Đêm đến nơi rồi. Chúng ta cần tìm nơi nào trú ngụ. Vậy việc khác lát nữa sẽ thương nghị. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Dạ dạ! Vừa rồi tại hạ ở trên đỉnh núi đã nhìn thấy bên kia có khói bốc lên, tất có nhiều nhà ở. Chúng ta tới đó ngủ qua đêm nay. Gã vừa nói vừa trỏ về phía tòa nhà lớn ở Trang gia. Thật ra từ đây đến Trang gia còn cách mười mấy dặm đường, lại bị núi non che lấp, làm gì nhìn thấy khói bốc được?Tên nam bộc dắt theo hai con ngựa đến để hán tử bện hoạn và ông bà già cưỡi.

Ông già cưỡi một con, còn bà già và hán tử bệnh hoạn cưỡi chung một con. Mụ ngồi phía sau hán tử. Bọn Vi Tiểu Bảo đã có ngựa riêng. Ai nấy lên ngựa đăng trình. Bốn tên tùy bộc đi theo sau. Đoàn người đi được một lúc thì ngó thấy cách Trang gia không còn xa mấy. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng bảo Song Nhi:

-Ngươi cưỡi ngựa đi thật nhanh coi xem phía trước là thị trấn hay thôn trang? Ngươi hãy tìm chỗ trọ rộng rãi và bảo đun nước nóng trước để Quy thiếu gia uống sâm thang. Đồng thời mọi người cũng cần nước nóng để rửa chân rồi mới ăn uống. Ta thưởng nhiều tiền bạc cho ngươi, có điều ngươi đừng tiết lộ ta là quan nha. Gã nói câu nào Song Nhi đáp câu ấy. Vi Tiểu Bảo lấy trong bọc ra một đỉnh bạc lớn và cả gói thuốc mê đưa cho Song Nhi. Song Nhi đón bạc và thuốc rồi tung ngựa lao đi thật nhanh. Bà già trong bụng rất hoan hỉ, nghĩ thầm:

-Vị Ngô thiếu gia này đã là quan, quả nhiên tai mắt rất linh mẫn. Con ta cần nước nóng uống sâm thang y cũng biết vài sai người chuẩn bị chu đáo. Lại đi thêm mấy dặm nữa, bỗng nghe vó ngựa dồn dập, thì ra Song Nhi đã trở lại. Thị nói:

-Bẩm tướng công! Phía trước không phải là thị trấn mà cũng không phải là thôn trang. Đó là tòa nhà lớn. Người ta nói những nam nhân trong nhà đều đi vắng hết, không tiện tiếp khách. Nô tài cho bạc họ cũng không nhận. Vi Tiểu Bảo thóa mạ:

-Quân này thật ngu xuẩn! Cần gì họ chịu tiếp đãi hay không tiếp đãi. Chúng ta cứ tới đó coi. Song Nhi đáp lại bằng một tiếng "dạ"Mụ già cũng nói:

-Bất quá chúng ta đến trọ một đêm. Trong nhà họ có đàn ông hay không cũng vậy. Chẳng lẽ mình đến mưu tranh đoạt nhà của họ? Đoàn người tung người chạy đến Trang gia. Một tên nam bộc tiến lại gõ cửa hồi lâu mới thấy một mụ già ra mở. Mụ này lỗ tai nghễnh ngãng, ăn nói ấm ớ, dở đi dở lại chỉ có một câu là trong nhà không có đàn ông. Hán tử bệnh hoạn nói:

-Mụ than trong nhà không có đàn ông thì đây đưa bao nhiêu đàn ông đến cho, còn kêu ca gì nữa? Hắn vừa nói vừa lách mình bước qua cửa rất lẹ, hắn ép mụ bộc phụ qua một bên để mọi người tiến vào ngồi trong nhà đại sảnh. Bà già bảo hai tên nữ bộc:

-Trương má! Tôn má! Các ngươi đi đun nước, nấu cơm, chủ nhà không muốn tiếp khách thì chúng ta đành tự động làm lấy vậy. Hai tên bộc nữ vâng lời đi thẳng xuống nhà bếp. Một tên nam bộc theo vào làm giúp. Bọn Từ Thiên Xuyên vào Trang gia rồi được Vi Tiểu Bảo cho biết mưu cơ. Quần hùng thấy gã ùng hoa ngôn xảo ngữ dẫn dụ ba tay đại cao thủ bản lãnh cao thâm khôn lường tự chui đầu vào bẫy, ai nấy đều ngấm ngầm hoan hỷ trong lòng, liền cùng nhau ngồi xuống thềm, cách xa xa hán tử bệnh hoạn và Vi Tiểu Bảo để khỏi bại lộ hành tung. Ông già tuy ít nói nhưng dường như rất tinh tế. Lão trỏ vào Ngô Chi Vinh hỏi:

-Hán tử này là ai? Tại sao miệng y chảy máu hoài? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Hắn là mệnh quan của triều đình. Bọn tại hạ gặp hắn ở dọc đường, sợ hắn bí mật báo cáo lên quan nha, nên phải... nên phải cắt đầu lưỡi hắn đi.Lúc Vi Tiểu Bảo rút đao trủy thủ xẻo đầu lưỡi Ngô Chi Vinh, lão già tuy đứng cách khá xa, nhưng cũng trông thấy, trong lòng ôm mối hoài nghi. Bây giờ lão nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy, vẫn chưa tin hẳn, tiến lại trước mặt Ngô Chi Vinh hỏi:

-Phải chăng ngươi là mệnh quan của triều đình? Ngô Chi Vinh đau đến chết đi sống lại, khẽ gật

đầu. Ông già lại hỏi:

-Người biết có người sắp tạo phản định đi báo cáo. Có đúng thế không? Ngô Chi Vinh nghĩ rằng mình có chối cãi cũng chẳng được nào. Hắn chỉ mong ông già biết đường thuận nghịch, ủy kỵ quan tư, mà mình thoát nạn được chăng? Hắn liền gật đầu lia lịa. Vi Tiểu Bảo nói:

-Y hay tin ở phương Nam có một võ tướng trong tay nắm giữ đại quyền sắp tạo phản mà tên võ tướng đó ở họ Ngô. Nếu hắn làm phản thì nguy lắm! Ông già hỏi lại Ngô Chi Vinh:

-Có đúng thế không? Ngô Chi Vinh lại gật đầu không ngớt. Ông già không ngờ Ngô Chi Vinh nữa và đã tăng thêm vài phần tin tưởng ở Vi Tiểu Bảo. Lão về ghế ngồi hỏi gã:

-Ngô huynh đệ đã được vị sư phụ nào truyền dạy võ công? Vi Tiểu Bảo cười đáp: Tại hạ có tất cả 1... 2... 3... vị sư phụ. Nhưng vì mình đã ngu dốt lại lười biếng, môn gì cũng không học nổi, thành ra võ công kém cỏi. Lão già lẩm bẩm: Võ công ngươi kém cỏi, chẳng lẽ ta lại không biết? Có điều về môn khinh công "Thần hành bách biến" vẫn làm cho ta canh cánh bên lòng. Tuy ngươi mới sửdụng được chút vỏ ngoài, nhưng thân pháp, bộ pháp thì đúng là môn khinh công thượng thừa về "Thần hành bách biến" không còn nghị ngờ gì nữa. Lão liền hỏi tiếp:

-Huynh đệ họ môn khinh công của vị nào? Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

-Lão gặng hỏi ai dạy mình môn khinh công thì nhất định có mối thù với sư phụ hoặc sư thái của ta, vậy ta không thể nói ra được. Lão cùng phe đảng với Ngô Tam Quế, chắc là có mối giao tình với bọn Lạt Ma bên Tây Tạng. Gã nghĩ vậy liền đáp:

-Có một vị Lạt Ma tên gọi Tang Kết, hồi ở trong cung Ngũ Hoa gặp tại hạ. Lão nh6n gia bảo võ công tại hạ còn non nớt quá không thể chống chọi với ai được, nên học cách đào tẩu là hơn. Rồi lão dạy tại hạ mấy bữa. Tại hạ luyện tập rất đỗi cực nhọc. Ngờ đâu gặp phải lão công công, lão bà bà nhất là Quy thiếu gia đã thân tráng lực cường lại tinh thần mau lẹ, thành ra môn đào tẩu của tại hạ chẳng thấm vào đâu. Bà già nghe gã ca ngợi con mình thân tráng lực cường, tinh thần lanh lẹ thì trong lòng khoan khoái hơn cả bất cứ câu tâng bốc nào khác. Bất giác mụ mặt mày hớn hở, liếc mắt nhìn cậu con luôn mấy cái. Nỗi hân hỷ lộ ra ngoài mặt, mụ nói:

-Nhị ca! Mấy bữa nay dường như tinh thần hài nhi thêm phần tráng kiện. Ông già gật đầu. Nhưng lão thấy con ngồi tựa trên ghế nửa phần như tỉnh, nửa phần như mê, thái độ cực kỳ ủy mỵ, lão không khỏi bồi hồi trong dạ. Lão ngó Vi Tiểu Bảo nói:

-Té ra là thế. Vậy thì phải rồi. Bà già hỏi:

-Làm sao Tang Kết lại hiểu được khinh công của Thiết Kiếm Môn. Ông già đáp:

-Ngọc Châu Tử ở Thiết Kiếm Môn có qua ở bên Tây Tạng một thời gian khá lâu.Bà già nói:

-à phải rồi! Đúng rồi! Đúng là sư đệ của Mộc Tang đạo trưởng đã truyền khinh công cho người hồi ở Tây Tạng. Mụ quay sang hỏi, Song Nhi:

-Tiểu cô nương! Cô học võ công ở vị nào? Hai vợ chồng lão già chăm chú nhìn thẳng vào mặt thị, dường như vị sư thừa của thị đối với hai người này có quan hệ cực kỳ trọng đại. Song Nhi bị hai người ngó dữ quá, trong lòng không khỏi hoang mang, ngập ngừng đáp:

-Tiểu nữ.. tiểu nữ...

Hồi 200 - Trước Linh Sàng Đại Nhân Đền Tội

Thị không quen nói dối, trong lúc thảng thốt không biết đáp thế nào cho phải, thành ra ấp úng mãi không thốt lên lời. Vi Tiểu Bảo đỡ lời:

-Thị là người hầu của tại hạ và cũng được Tang Kết Lạt Ma chỉ điểm võ công. Vợ chồng ông già lắc đầu đồng thanh nói:

-Nhất quyết không đúng. Vẻ mặt hai người cực kỳ nghiêm trọng! Lúc này hán tử bệnh hoạn đột nhiên nổi cơn ho. Hắn ho mỗi lúc một thêm dữ dội. Bà già vội lại khẽ đấm lưng cho hắn. Ông già đảo mắt nhìn hắn đầy vẻ băn khoăn. Hai tên nữ bộc bưng sâm thang và nước nóng lên đứng trước hán tử chờ hắn ngừng cơn ho chầu chực cho hắn uống sâm thang xong rồi mới rót nước trà cho mọi người. Cả bọn Từ Thiên Xuyên cũng được mỗi người một chén. Ông già uống nước trà xong muốn hỏi lại Song Nhi nhưng thị đã vào hậu đường rồi. Đột nhiên lão đứng dậy hỏi Tôn má:

-Ngươi lấy nước nóng ở đâu pha trà? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, trống ngực đánh thình. Gã la thầm:

-Hỏng bét! Hỏng bét! Lão bất tử này biết chuyện rồi! Tôn má đáp:

-Chính nô tỳ cùng Trương má tự tay đun lấy. Ông già hỏi:

-Lấy nước ở đâu? Tôn má đáp:

-Lấy nước ở trong lu để gần nhà bếp. Trương má cũng nói theo:

-Bọn nô tỳ đã coi kỹ. Nước trong nhà rất sạch sẽ. Mụ chưa dứt lời thì huỵch huỵch hai tiếng vang lên. Hai tên nam bộc té lăn xuống đất ngất xỉu. Bà già nhảy lên chồm chồm, người lảo đảo, vừa đưa tay lên bóp đầu la:

-Trà có chất độc! Trà có chất độc! Bọn Từ Thiên Xuyên chưa uống, thấy vậy đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi đều lăn kềnh, giả vờ xỉu đi. Những chén trà rớt xuống đất loảng xoảng. Vi Tiểu Bảo cũng la lên một tiếng "úi chao!" rồi té lăn xuống đất nhắm mắt lại. Lại nghe Trương và Tôn má đồng thanh:

-Bọn nô tỳ tự tay mình đun nước và chẳng có một ai vào bếp. Ông già nói:

-Người ta bỏ chất độc vào lu nước từ trước rồi. Lão quay lại hỏi con:

-Hài nhi có thấy gì không? Hán tử bệnh hoạn đáp:

-Không sao cả. Không... Hắn chưa dứt lời đã nghẹo đầu ngất xỉu. Tôn má nói:

-Sâm thang không có đổ nước ngoài vào. Bọn nô tỳ để cách thủy hâm nóng rồi bưng ra ngay. Ông già nói:

-Dù để cách thủy thì hơi nước cũng hòa lẫn vào được. Bà già nói:-Đúng, đúng! Hài nhi thân thể

đã hư nhược mà... mà... Mụ lại sờ trán hán tử, tay mụ không ngớt run lên. Ông già công lực thâm hậu, miễn cưỡng vận nội lực để áp chế dược lực trong bụng không cho phát tán ra khắp cơ thể. Lão nói:

-Đi lấy hai thùng nước lạnh lên đây cho lẹ! Tôn má Trương má không uống trà nhưng ngó thấy tình trạng này, trong lòng cũng hoang mang kinh hãi. Hai mụ cuống quýt chạy vào nhà trong. Bà già nói:

-Trong nhà này có điều quái dị. Mụ không mang binh khí, liền cúi xuống rút thanh yêu đao cài ở sau lưng tên nam bộc. Nhưng vừa cúi đầu thấy trời xoay đất chuyển, không đứng vững được nữa, lảo đảo người đi rồi té nhào. Tay mụ đã sờ vào chuôi dao mà không đủ sức rút ra nữa. Ông già chờ một lúc lâu vẫn chưa thấy hai tên nữ bộc đem nước lạnh ra, liền biết ngay địch nhân ẩn nấp trong hậu viện. Hai tên nữ bộc tất bị chúng giữ lại rồi. Lão cảm thấy đầu óc mỗi lúc một thêm trầm trọng. Mí mắt nặng trĩu chỉ chực nhắm lại. Lão biết nếu mình không ngất đi thì cả nhà bảy người đành để địch nhân muốn băm vằm mổ sả thế nào cũng được. Lão đang cố gắng chống đỡ thì đột nhiên nghe tiếng bước chân vang lên. Một lũ người từ nội đường chạy ra. Dưới ánh đèn đuốc ông già còn chập chờn nhìn thấy toán người này toàn là đàn bà con gái mặc áo trắng. Lão quát lên một tiếng thật to, vung chưởng đánh mạnh ra. Bỗng nghe "ối" lên một tiếng. Một người bị chưởng phong đánh trúng bay đi. Ông già vận kình lực, chất độc phát tác càng lẹ. Mắt lão nhảy đom đóm, hai chân nhủn ra phải ngồi xuống ghế. Lão còn phẳng phất nghe tiếng nữ nhân la "Ô hay!" rồi bất tỉnh nhân sự.Bọn Từ Thiên Xuyên nằm dưới đất đều hé mắt dòm trộm thấy Song Nhi dẫn một lũ đàn bà tới. Ông già trúng thuốc mê rồi mà phát chưởng phóng ra mãnh liệt kinh người, hất một thiếu nữ bay xa hơn trượng, lại làm gẫy tan một cái ghế. Quần hùng đều lớn tiếng hô hoán, nhảy vọt đến trước mặt ông già thì lão vừa lăn ra ngất xỉu. Phong Tế Trung sợ lão giả vờ, liền phóng tay điểm vào ba chỗ huyệt đạo lão. Đoan y quay lại điểm huyệt bà già và hán tử bệnh hoạn. Vi Tiểu Bảo sướng quá nhảy lên cười ha hả. Miệng reo:

-Trang tam thiếu nhưng! Tam thiếu nhưng mạnh giỏi chứ? Gã vừa hô vừa tiến về phía một thiếu phụ mặc áo trắng khom lưng hành lễ. Thiếu phụ kia chính là Tam thiếu nhưng ở Trang gia. Nàng vội vàng đáp lễ nói:

-Vi thiếu gia! Thiếu gia bắt được kẻ thù chẳng đội trời chung của gia đình tiện thiếp, thật không biết lấy gì đền đáp cho phải. Thế mới biết Thượng Đế có mắt, khiến bọn tiện thiếp trả được mối hận lớn. Vi thiếu gia! Mời thiếu gia vào ra mắt gai sư. Nàng dẫn gã đến trước mặt một phụ nữ mặc áo vàng. Phụ nữ này đang nắn bóp cho thiếu nữ chịu đòn đánh của lão già bị thương ở sau lưng. Thị ọe lên mấy tiếng, thổ ra một búng máu tươi. Lát sau thị lại thổ máu tươi lần nữa. Người đàn bà áo vàng mỉm cười nói:

-Thế là không lo gì nữa. Thanh âm rất uyển chuyển lọt tai. Vi Tiểu Bảo thấy mụ có vẻ nhiều tuổi mà thanh âm chẳng khác gì một thiếu nữ. Đầu đội một chiếc kim hoàn, đi chân không, thắt giây lưng thêu hoa. Cách ăn mặc thật là kỳ dị. Mái tóc mụ đã bạc phơ mà khuôn mặt vừa trong trẻo vừa non nớt. Chỉ có khoé mắt là đã nhiều vết nhăn. Mụ bao nhiêu tuổi khó mà đoán được. Coi mớ tóctrên đầu mụ thì mụ phải là ngoài sáu chục nhưng nhìn dong mạo mới trên dưới ba mươi. Vi Tiểu Bảo nghĩ đến mụ đã là sư phụ của Tam thiếu nhưng thị mình phải kính trọng. Gã liền quỳ xuống dập đầu nói:

-Bà bà tỷ tỷ! Vi Tiểu Bảo làm lễ khấu đầu. Mụ áo vàng cười hỏi:

-Nhỏ kia! Ngươi kêu ta bằng gì? Vi Tiểu Bảo đứng dậy cười đáp:

-Thái thái là sư phụ của Tam thiếu nhưng, tiểu tử phải xưng hô là bà bà. Nhưng coi tướng mạo thái thái, nhiều lắm mới hàng tỷ tỷ của tiểu tử. Vì thế tiểu từ kêu thái thái bằng bà bà tỷ tỷ. Bà kia cười khanh khách hỏi lại:

-Nhiều lắm mới vào hàng tỷ tỷ của ngươi ư? Chẳng lẽ còn có thể vào hàng muội muội của ngươi nữa chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Giả tỷ bà bà đứng cách tường lên tiếng, tiểu tử chỉ nghe thấy âm thanh chứ không nhìn rõ người, thì không chừng đã kêu bằng bà bà muội muội rồi. Mụ kia thích thú cười run cả người lên. Mụ vừa cười vừa nói:

-Thằng này mồm miệng lém lẩu thật dễ thương. Nguyên cái miệng ngươi đã đủ làm cho người ta hoan hỉ. Thảo nào đến bậc đại anh hùng như Quy sư bá của ta cũng mắc bẫy ngươi. Mụ vừa nói câu này ra cửa miệng, mọi người đều giật mình kinh hãi. Vi Tiểu Bảo trỏ vào ông già kia hỏi: Vị lão công này là...sư bá của... bà bà tỷ tỷ ư? Mụ cười đáp:Chứ còn gì nữa? Ta xa cách lão nhân gia đã bốn chục năm không được gặp mặt. Ban đầu ta không nhận ra. Sau lão nhân gia động thủ ra chiêu "Vân hành Tần linh" uy mãnh phi thường, ở Trung Nguyên không còn người thứ hai nào, ta mới biết chính là Quy sư bá. Vi Tiểu Bảo ngập ngừng kinh hãi hỏi: Lão nhân gia đã là người trong một nhà thì biết tính sao bây giờ? Bà kia lắc đầu đáp: Ta cũng chẳng biết làm thế nào? Sư phụ ta mà hay chuyện này thế nào cũng trách mắng đến chết người. Bà thấy mấy tên bộc phụ đã cầm dây thừng đứng bên đợi, liền cười nói: Nếu ngươi muốn trói lão nhân gia thì ra lệnh đi! Vụ này không liên quan gì đến ta. Bảo trói sư bá thì ta không dám, nhưng nếu không trói mà lão nhân gia hồi tỉnh thì ta đánh không lại đâu. Tiểu đồ đệ! Tiểu đệ đệ liệu địch nổi lão nhân gia không? Vi Tiểu Bảo cả mừng cười đáp:

-Tiểu tử lại càng không địch nổi. Gã biết bà nói vậy là muốn thoát khỏi mối liên quan chứ không phải có ý bênh vực sư bá. Gã nhìn bọn Từ Thiên Xuyên nói:

-Mấy người này cùng phe đảng với Ngô Tam Quế, chẳng phải là hảo nhân. Vậy Thiên Địa Hội chúng ta hãy cột lão lại. Vụ này là hành động của chúng ta, chẳng liên can gì với bà bà tỷ tỷ. Bọn Từ Thiên Xuyên vừa bị hán tử bệnh hoạn đùa giỡn trêu cợt gây nên mối đại nhục chưa từng có trong đời người, đã nghiến răng căm hận từ trước. Bây giờ các vị nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy liền cầm lấy giây thừng trói gô lão già, mụ già, hán tử bệnh hoạn cùng bốn tên nam nữ nô bộc lại. Bà già áo vàng hỏi:-Sao sư bá ta lại cùng phe đảng với Ngô Tam Quế? Các ngươi làm thế là nghĩa gì? Vi Tiểu Bảo liền đem tình hình gặp ông già này ở phạn điếm trong trường hợp nào? Lão đã đùa giỡn bọn Từ Thiên Xuyên làm sao, lược thuật lại một lượt. Gã còn nói võ công của hán tử bệnh hoạn cực kỳ lợi hại. Bao nhiêu người hiện diện ở đây đều không phải là địch thủ của lão. Bà kia nói:

-Tính mạng của Quy tiểu sư đệ đành để sư phụ ta giải cứu. Y mắc bệnh hoạn nặng từ thuở nhỏ cho đến bây giờ vẫn chưa khỏi. Y là bản mệnh của vợ chồng Quy sư bá đó. Bà đưa mắt nhìn ông già nói tiếp:

-Quy sư bá là người chính phái, sao lại vào phe đảng với tên đại hán gian Ngô Tam Quế? Nếu quả đúng như vậy thì sư phụ ta không thể phiền trách ai được. Hà hà! Nghe giọng bà nói thì dường như bà rất sợ sư phụ. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Ai giúp đỡ Ngô Tam Quế thì người nào cũng có quyết giết đi. Lệnh sư mà biết vụ này, chắc còn ca ngợi bà bà tỷ tỷ không ngớt. Mụ áo vàng cười hỏi:

-Thế ư? Mụ liếc mắt ngó ông bà già một lát rồi đến sờ mũi để nghe hô hấp của hán tử bệnh hoạn. Mụ hỏi:

-Tam thiếu nhưng! Khi sư bá ta hồi tỉnh nhất quyết sẽ nổi lôi đình, mà chúng ta lại chẳng thể giết được lão nhân gia được. Bay giờ đành thế này vậy: Bọn chúng ta bỏ đi là hơn, để mặc các vị ở lại. Có thế thì vĩnh viễn các vị mới không thể khám phá ra được ai đã cột họ. Ngươi tính như vậy có ổn không? Tam thiếu nhưng đáp:

-Sư phụ đã dạy thế thì cứ làm như vậy là được.Nhưng nàng nghĩ tới ở đây lâu ngày, nay bỏ đi một cách đột ngột, trong lòng không khỏi ngẩn ngơ quyến luyến. Hơn nữa chuyển vận đồ đạc chuyên cư không phải chuyện dễ dàng, nên nét mặt nàng lộ vẻ băn khoăn, thở than. Một bà già mặc áo trắng ngoài sáu chục tuổi lên tiếng:

-Đã bắt dược kẻ thù, vậy chúng ta đem tế điện các vị tướng công rồi phần hoá linh vị đi. Tam thiếu nhưng đáp:

-Bà bà dạy phải lắm! Mọt người đều lôi Ngô Chi Vinh đến trước linh tòa quì xuống. Tam thiếu nhưng lấy trên bàn thờ một bộ sách đưa tới trước mắt Ngô Chi Vinh hỏi:

-Ngô đại nhân! Bộ sách này là sách gì, đại nhân có nhận ra không? Ngô Chi Vinh đã thuộc làu cuốn sách này, vừa ngó thấy hình thù, dầy mỏng, đã nhận ra ngay là cuốn Minh Sử, nhò nó mà hắn đặng thăng quan phát tài. Hắn lại nhìn dấu kiểm quả nhiên thấy bốn chữ "Minh thư tập lược" liên gật đầu luôn mấy cái. Tam thiếu nhưng lại hỏi:

-Đại nhân coi kỹ lại những bài vị trên bàn thờ thử xem có nhận được là những ai không? Ngô Chi Vinh chú ý nhìn các dòng chữ trên các bài vị thì thấy đề danh tự các vị Trang Doãn Thành, Lý Lệnh Triết, Trinh duy Phiên, Lý Hoán, Vương Triệu Trinh, Mao Nguyên Tích... Cả thảy hơn một trăm bài vị đều là những tên chết về vụ án "Minh sử" mà ngày trước hắn đã bí mật báo cáo rồi bị triều đình xử tử. Ngô Chi Vinh mới coi được tám, chín tên hồn vía đã lên mây. Hắn bị cắt đầu lưỡi, máu chảy không ngớt, ba phần người đã chết mất hai. Bây giờ toàn thân hắn nhủn ra, ngồi phệt xuống đất, run lẩy bẩy không ngớt. Tam thiếu nhưng nói:Vì ngươi mưu đồ công danh phú quý mà làm chết hại bao nhiêu người! Liệt vị tướng công đây không bị chết vì đầy ải trong chốn ngục tù thì cũng bị tội lăng trì, hứng chịu ngàn đao xẻo cắt mà thác. Nếu chúng ta không may nhờ ơn sư phụ giải cứu thì cũng chung một số phận với các vị đây... Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nếu bữa nay chỉ chém một đao cho ngươi chết liền thì ra phúc đức cho ngươi quá. Có điều bọn ta không phải là những người hành động tàn nhẫn dã man. Ngươi muốn chết một cách yên lành thì tự tử cũng được. Nàng nói rồi giải khai huyệt đạo cho Ngô Chi Vinh, lại liệng thanh đoạn đao xuống trước mặt hắn đánh "choang" một tiếng. Ngô Chi Vinh toàn thân run bần bật, thò tay ra lượm đao lên. Nhưng hắn là phương tham sinh quý tử, làm gì có đủ dũng khí để tự sát? Đột nhiên hắn xoay mình muốn đứng dậy chạy trốn ra khỏi linh đường, song hắn ngó thấy mấy chục người đàn bà bận áo trắng đang đứng trước mặt cản đường, hắn chỉ ú ớ được mấy tiếng ở trong cổ họng rồi ngã vật ra, dẫy đành đạch mấy cái, đoạn nằm yên không nhúc nhích. Tam thiếu nhưng lật mình Ngô Chi Vinh lên gã đã ngừng thở, mặt đầy máu tươi, hai mắt trợn ngược, coi rất khủng khiếp. Nàng nói: ác giả ác báo. Thế là tên gian tặc đã đền tội rồi. Nàng quỳ xuống

trước linh vị toà nói tiếp:

-Thưa liệt vị tướng công! Nay đã trả được mối đại thù liệt vị các vị có linh thiêng thì từ đây siêu sinh tĩnh độ, phiêu diêu miền cực lạc. Quần nữ nằm phục xuống đất khóc òa lên. Vi Tiểu Bảo cùng quần hùng trong Thiên Địa Hội cũng đứng trước linh vị tòa hành lễ. Mụ áo vàng đứng một bên, cặp lông mày hơn nhăn lại, chẳng hiểu mụ đang nghĩ tâm sự gì.Quần nữ khóc lóc một hồi lâu rồi quay sang nhìn Vi Tiểu Bảo khấu đầu để tạ ơn gã đã bắt cừu nhân đến cho. Vi Tiểu Bảo vội cúi đầu đáp lễ nói:

-Chút việc nhỏ mọn này phỏng có chi đáng kể mà các vị phải khách khí? Nếu các vị còn kẻ thù khác xin nói cho hay, tại hạ đi bắt chúng đem về đây cho các vị xử trí. Tam thiếu nhưng đáp:

-Gian tặc Ngao Bái đã do Vi tướng công ra tay hạ sát. Ngô Chi Vinh cũng do Vi tướng công bắt đem về đây xử tử. Thế là mối đại cừu của bọn nô tài đã trả được một cách đầy đủ. Hiện không còn một cừu nhân nào khác. Vi Tiểu Bảo nói:

-Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc! Quần nữ thu thập bài vị, phóng hoả đốt linh tòa. Mụ áo vàng thấy quần nữ thu xếp đồ tế nguyền của riêng tây hồi lâu không ngớt, mụ nóng ruột không chờ được liền ra coi những người bị bắt. Vi Tiểu Bảo cùng quần hùng Thiên Địa Hội cũng theo mụ đi ra thấy ông già, bà già và hán tử bệnh hoạn đều chưa hồi tỉnh. Mụ áo vàng cười nói:

-Chú nhỏ kia! Có muốn hạ độc hại người cũng nên học cho thật giỏi. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Dạ dạ! Vãn bối lâm vào tình trạng bất đắc dĩ mới phải đánh thuốc mê người ta. Võ công bọn họ cao thâm đến trình độ không thể lường được. Nếu vãn bối không ùng nguỵ kế tất bị họ chặt đầu. Thủ đoạn đê hèn này thật khiến cho anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ khinh mạn vô cùng! Vãn bối biết mình sai quấy, lần sau không dám thế nữa. Mụ áo vàng tủm tỉm cười hỏi:

-Sao lại bảo là thủ đoạn đê hèn? Giết người. Cầm đao đâm chết là giết người, phóng quyền đấm chết cũng là giết người. Hạ độc thủ làm cho mất mạng hákhông phải là thủ đoạn giết người? Tại sao anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ lại khinh mạn cách này? Hừ! Ai cầu họ kính trọng hay khinh mạn? Tỷ như Ngô Chi Vinh bí mật báo cáo triều đình về pho Minh sử làm chết hàng trăm, hàng ngàn mạng người mà hắn có dùng thuốc độc, chẳng lẽ coi hắn là hảo nhân được chăng? Mụ nói bấy nhiêu lời khiến cho Vi Tiểu Bảo nức lòng hởi dạ. Gã đáp:

-Bà bà tỷ tỷ! Bà bà tỷ tỷ nói vậy đúng quá! Ngày còn nhỏ vãn bối liệng vôi bột vào mắt địch nhân để giúp bạn trong cơn nguy cấp, cứu y khỏi mất mạng, vậy mà y bảo vãn bối dùng thủ đoạn quá ư đê hèn rồi cầm roi đánh vãn bối một trận nhừ đòn. Đáng tiếc lúc ấy bà bà tỷ tỷ không hiện diện tại trường để cho y một bài học đích đáng. Mụ áo vàng nói:

-Nhưng ngươi hạ độc gia hại Quy sư bá của ta, ta cũng phải đánh ngươi một trận nhừ đòn. Vi Tiểu Bảo vội cãi:

-Ban đầu vãn bối có biết lão là sư bá của bà bà tỷ tỷ đâu? Đã không biết là không có tội. Mụ áo vàng hỏi:

-Giả tỷ ngươi biết rõ là sư bá ta, nhưng lão nhân gai sắp chặt cổ ngươi, mà trong tay ngươi lại có thuốc độc thì ngươi có hạ thủ không? Vi Tiểu Bảo cười hi hi đáp:

-Đã lâm vào tình trạng tính mạng treo trên đầu sợi tóc, vãn bối đành là đắc tội, chứ biết làm sao?

Mụ áo vàng mỉm cười nói:

-Ngươi quả là đứa trẻ thành thực với ta. Người ta định giết ngươi thì có lý nào ngươi không muốn hạ sát người ta trước? Ta phải cho ngươi ăn đòn một trận chỉ vì ngươi ngu quá không biết đường hành động. Người ta đây là "Thần quyền vô địch" Quy Tân Thụ, thường kêu bằng Quy nhị gia, một đấng anh hùng khét tiếng giang hồ. Công lực của lão nhân gia cao thâm không biết đến thế nào mà kể! Vậy màngươi chỉ dùng thứ mông hãn dược tầm thường để đối phó với lão nhân gia thì có khác gì cho người ta ăn ớt? Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ, ngập ngừng đáp:

-Nhưng lão... lão... Mụ áo vàng ngắt lời:

-Ngươi định hòa thuốc mê vào nước trà, nhưng người ta là một tay lão luyện giang hồ đã tám chục tuổi, có lý đâu lại hồ đồ cứ thấy trà là uống liền? Đây là tuồng trẻ nít của lưu manh trong hắc điếm, chỉ có thể đánh lừa được hạng khách trọ khờ khạo. Còn dùng độc đối với nhân vật giang hồ thì phải dùng thủ đoạn hạng nhất. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Gã đoán được vài phần liền nói:

-Té ra...té ra bà bà tỷ tỷ đã thay thứ thuốc độc hạng nhất vào. Mụ áo vàng đáp:

-Đừng nói bậy! Ta không thay đổi chi hết. Đây là bọn Quy sư bá tự nhiên mang lụy. Sư bá nhức đầu, choáng váng, rồi xỉu đi. Cái đó không liên can gì đến ta. Một hán tử mắc bệnh trầm trọng, hai ông bà già ngoài tám chục tuổi đột nhiên té xỉu chẳng có chi lạ. Miệng mụ nói rất nghiêm nghị, nhưng khoé mắt lộ ra những tia đùa cợt. Vi Tiểu Bảo biết mụ sợ sau này sư bá hiểu chuyện sẽ trách mắng mụ, nên mụ không nhận mình đã nhúng tay vào. Trong lòng rất kính phục mà lại ý hợp tâm đầu với mụ áo vàng, gã quỳ mọp xuống, dập đầu nói:

-Bà bà tỷ tỷ! Vãn bối bái bà bà tỷ tỷ cầu làm sư phụ. Xin bà bà tỷ tỷ thu vãn bối làm đồ đệ. Trước hết vãn bối hãy hô một câu "Sư phụ tỷ tỷ". Mụ áo vàng cười khanh khách đưa tay ra đỡ lấy dưới cằm gã. Vi Tiểu Bảo thấy dưới cằm là một vật cứng ngắc, chứ không phải là bàn tay người, gã ngó xuống, bất giác giật mình kinh hãi. Nguyên gã nhìn thấy dưới cằm mình những cây sắt đen sì đầu nhọn hoắc, lấp loáng có ánh sáng. Mụ áo vàng cười nói:-Ngươi coi kỹ đi! Mụ dùng tay trái vén tay áo bên phải lên để lộ làn da cánh tay trắng như tuyết, nhưng bị đứt tầy từ cổ tay, bàn tay không còn nữa và mụ đã dùng bàn tay sắt lắp vào. Mụ áo vàng lại nói:

-Ngươi muốn làm đồ đệ ta cũng chẳng khó gì. Chỉ cần ngươi chặt bàn tay đi để làm bàn tay sắt lắp vào. Nguyên mụ áo vàng này là giáo chủ Ngũ Độc Giáo tên gọi là Hà Thiết Thủ, ngày trước đã lừng danh thiên hạ. Sau Hà Thiết Thủ bái Viên Thừa Chi làm sư phụ mới đổi tên là Hà Địch Thủ. Từ khi nhà Minh mất ngôi rồi mụ theo Viên Thừa Chi ra hải ngoại. Mười năm trước đây, mụ vâng mệnh vào Trung Nguyên hành động, ngẫu nhiên cứu được tám quả phụ trong nhà Tam thiếu nhưng ở Trang gia rồi truyền cho bọn họ một chút võ nghệ. Chuyến này mụ trở lại vừa đúng lúc Song Nhi cầm mông hãn được tới nơi. Mụ hỏi rõ đầu đuôi biết bản lãnh đối phương đã cao cường như vậy thì thứ mông hãn dược tầm thường chẳng ăn thua gi với họ. Mụ liền lấy một chút thuốc khác bỏ vào lu nước.

Hồi 201 - Tìm Địch Nhân Theo Dõi Hành Tung

Bản lãnh sử độc của Hà Dịch Thủ tuyệt thế vô song hiện nay. Từ ngày mụ qui thuận phái Hoa Sơn chưa từng dùng độc, nay đột nhiên thấy người muốn bỏ thuốc vào lu nước, mụ không khỏi ngứa nghề, muốn thử kỹ thuật của mình xem thiên hạ còn ai chịu nổi không? Giả tỷ không có thuốc của Hà Dịch Thủ mà nội lực Quy Tân Thụ lại cao thâm hơn cả sư phụ của mụ là Viên Thừa Chí, thì thứ Mông hãn dược tầm thường lấy ở trong tay bọn ngự tiền thị vệ chẳng làm gì được lão. Hán tử bịnh hoạn tên gọi Quy Chung mang bịnh từ ngày còn là cái bào thai trong bụng mẹ, đáng lý chẳng thể nào nuôi lớn được bằng bấy nhiêu. Sau hắn uống thứ linh dược cực kỳ trân quí mới giữ được sinh mạng cho tới ngày nay. Có điều thân thể và não chất của hắn bị tổn thương, nên thủy chung chẳng thể nào tráng kiện như người thường. Vợ chồng Quy Tân Thụ chỉ có mỗi đứa con độc nhất, nên quí trọng hắn hơn cả tánh mạng mình. Quy Chung mắc bịnh hoạn từ thuở nhỏ không khỏi được cưng chiều quá độ, kém bề lễ giáo. Tuy hắn rèn luyện võ công cao cường, nhưng người đã đứng tuổi mà tâm trí tính tình chẳng khác đứa trẻ nít mới lên bảy, lên tám. Khi Hà Dịch Thủ bỏ thuốc độc vào lu nước, mụ không hiểu địch nhân là ai? Sau khi phát giác ra đối phương là gia đình Quy sư bá, mụ không khỏi hồi hộp trong lòng. Nhưng sự việc xẩy ra đã lỡ mất rồi đành phải lảng tránh. Mụ nghe Vi Tiểu Bảo ăn nói rất vừa lòng nên đem dạ yêu thương tự nhủ:

- ở trên hải đảo làm gì có những đứa nhỏ linh lợi thế này? Vi Tiểu Bảo nghe mụ nói có chịu chặt tay mới được nhận làm đồ đệ, bất ngờ giơ bàn tay lên ngó. Gã đã sợ đau đớn, lại không nỡ vứt bỏ bàn tay, đâm ra lộ vẻ ngần ngừ. Hà Dịch Thủ cười nói:

- Người bất tất phải bái ta làm sư phụ nữa, ta cũng không đủ thì giờ truyền võ công cho ngươi. Ta có một môn ám khí làm trò chơi rất hay, tặng cho ngươi để khỏi uổng công đã dập đầu và hô lên hô xuống câu "Sư phụ tỷ tỷ". Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thưa "Sư phụ tỷ tỷ"! Đồ đệ có dập đầu hay xưng hô thế nào thì cũng chẳng uổng công mặc dù sư phụ tỷ tỷ không truyền thụ võ công, hay không cho vật gì. Đứng trước một vị mỹ mạo cô nương, vãn bối có xưng hô bao nhiêu câu

"Sư phụ tỷ tỷ ", trong lòng cũng đủ khoan khoái và thỏa mản lắm rồi. Hà Dịch Thủ cười khanh khách nói:

- Khỉ con ơi! Miệng ngươi liến thoắng quá! Ngươi nói ba hoa không ngớt với bà bà mà bà bà vẫn để tai nghe. Mụ là giòng Miêu tộc, nên đối với lễ phép qui củ của người Hán chẳng để tâm. Mụ được Vi Tiểu Bảo ca ngợi sắc đẹp, chẳng những không lấy làm phật ý, mà còn khoan khoái trong lòng. Hà Dịch Thủ cười nói tiếp:

- Tiểu hầu nhi! Ngươi lại hô nữa đi cho ta nghe. Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa hô:

- Tỷ tỷ! Hảo tỷ tỷ! Hà Dịch Thủ cười nói:

- Trời ơi! Ngươi nói mỗi lúc một thêm láo toét! Đột nhiên mụ vươn tay trái ra nắm lấy sau gáy Vi Tiểu Bảo xách đưa sang mé tả. Bỗng nghe mấy tiếng vèo vèo. Ba cây đèn nến trên bàn đều tắt phụt. Trên vách ván phía đối diện bật lên những tiếng đồm độp như trời đổ mưa rào. Vi Tiểu

Bảo vừa kinh hãi vừa vui mừng hỏi:

- Đây là thứ ám khí gì vậy?Hà Dịch Thủ cười đáp:

- Ngươi thử lại ngó xem. Mụ buông tay cho Vi Tiểu Bảo rớt xuống đất. Gã cầm cây đèn nến ở mé tả kỷ trà hãy còn cháy lại gần vách coi thì thấy mấy chục mũi cương châm lấp loáng và đều cắm sâu vào vách ván. Trong lòng khâm phục vô cùng gã cất tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ không cử động mà sao lại phát xạ được nhiều cương châm đến thế? Loại ám khí này thần diệu như vậy thì trong thiên hạ còn ai tránh kịp? Hà Diệu Thủ cười đáp:

- Ngày trước ta dùng thứ ám khí "Hàm sa xạ ảnh" này bắn sư phụ mà lão nhân gia vẫn tránh được, không bị trúng mũi nào. Có điều ngoài sư phụ ta, e rằng ít kẻ tránh nổi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lệnh sư đã bảo tỷ tỷ bắn thử thì chắc lão nhân gia phòng bị từ trước. Giả tỷ tỷ phát xạ một cách đột ngột thì võ công lão nhân gia có cao cường đến đâu e rằng cũng không tránh kịp thứ ám khí vô ảnh vô tông này. Hà Dịch Thủ đáp:

- Lúc ấy ta đối đầu cùng sư phụ đang chiến đấu ác liệt. Lão nhân gia không bảo ta bắn thử, nên hoàn toàn không biết trước. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế thì đúng rồi. Đang đánh nhau, dĩ nhiên lệnh sư phải để hết tinh thần vào cử động của tỷ tỷ nên mới tránh thoát. Tỷ tỷ ơi! Nếu lúc đó tỷ tỷ trỏ ra mé bên quay đầu lại hô: " Ô hay! Ai đã đến kia? ", thì lệnh sư nhất định phải ngó theo. Khi ấy tỷ tỷ phát xạ đột ngột, là lão nhân gia bị trúng ám khí. Hà Dịch Thủ thở dài nói:

- Có khi ngươi nói cũng đúng. Mũi cương châm này đã tôi chất kịch độc. Nếu sư phụ ta trúng tất là phải chết. Khi ấy ta không muốn hạ sát lão nhân gia. Vi Tiểu Bảo hỏi:- Trong lòng tỷ tỷ vẫn thương yêu lệnh sư phải không? Hà Dịch Thủ nghe Vi Tiểu Bảo hỏi câu này, nét mặt ửng hồng, hừ một tiếng rồi gạt đi:

- Không có chuyện đó. Người đừng ăn nói hồ đồ. Sư nương ta mà nghe thấy sẽ cắt lưỡi ngươi đó. Vi Tiểu Bảo không ngờ nhân vật mà Hà Dịch Thủ ngấm ngầm yêu dấu ngày trước lại là gái giả trai và là sư nương của mụ. Những chuyện hồi thiếu niên lại nổi lên trong đầu óc mụ. Tuy sự việc đã cách đây mấy chục năm, mụ còn cảm thấy mày mặt nóng bừng. Mụ lấy hai cái bao ngón tay bằng da hươu bọc ngón tay cái và ngón tay trỏ lại để nhổ những mũi cương châm trong vách ra. Tiếp theo mụ thò tay vào trong áo cởi chiếc đai sắt có đeo một cái hộp thép. Nắp hộp khoan rất nhiều lỗ nhỏ. Vi Tiểu Bảo chợt tỉnh ngộ, vỗ tay reo:

- Tỷ tỷ! Môn ám khí này thật xảo diệu hết chỗ nói. Té ra tỷ tỷ dấu nó ở trong áo. Chỉ cần bấm cơ quan trên đai sắt là những mũi cương châm từ trong hộp thép bắn đi. Gã nghĩ tới mụ đã hứa lời tặng cho gã một món ám khí, chắc là món này, bất giác lòng mừng hớn hở. Hà Dịch Thủ mỉm cười đáp:

- Bất cứ môn ám khí lợi hại nào, lúc phát xạ cũng trông vào thủ lực chuẩn đích, mà võ công ngươi lại tầm thường quá, ngoại trừ món "Hàm sa xạ ảnh" này, ngươi chẳng dùng được thứ nào khác. Mụ vừa nói vừa cắm những mũi cương châm vào trong hộp rồi bảo gã vén trường bào lên, buộc tấm đai sắt vào mình cho gã, xoay cái hộp sắt ra đúng trước ngực. Mụ lại dạy gã cách chuyển động cơ quan, rồi dặn gã phương pháp chế tạo độc châm, tôi thuốc, cùng cách làm thuốc giải. Vi Tiểu Bảo toan hỏi thêm thì mụ đã nói tiếp:- Những mũi cương châm trong hộp có

thể phát xạ được mười lần. Khi dùng hết lại cắm vào. Sư phụ ta dặn đi dặn lại không được sử dụng bừa bãi môn ám khí này để gia hại người vô tội. Môn ám khí này rất bá đạo, dù không tôi thuốc độc nó cũng đủ làm cho chết người tức khắc. Trừ trường hợp bất đắc dĩ, quyết không nên dùng đến. Vi Tiểu Bảo mừng quá, không biết nói thế nào để cảm ơn, liền quì xuống bái tạ. Hà Dịch Thủ bảo gã:

- Ngươi đỡ ba vị ngồi dậy cho tử tế. Vi Tiểu Bảo vâng lời. Trước hết gã đỡ vợ chồng Quy Tân Thụ ngồi trên ghế, rồi lại đỡ Quy Chung. Bỗng gã thấy sau lưng hắn gồ lên một vật tròn ủng như trái bầu. Gã liền vạch áo trường bào của hắn ra coi thì thấy một cái túi da. Vi Tiểu Bảo động tính hiếu kỳ mở túi da ngó vào. Đột nhiên gã bật tiếng la thất thanh:

- Trời ơi! Đầu lâu người chết! Nó...nó... trợn mắt lên ngó tiểu tử... khiếp quá! Hà Dịch Thủ cũng lấy làm kỳ đáp:

- Không hiểu Quy sư đệ hạ sát nhân vật quan trọng nào mà lại đeo thủ cấp họ khư khư ở sau lưng? Ngươi thử lấy ra coi xem. Vi Tiểu Bảo cất tiếng run run nói:

- Người chết ơi!...Người chết ơi!... Tại hạ lấy các hạ ra ngoài, các hạ đừng cắn tại hạ nhé!... Gã từ từ thò tay vào túi, nắm búi tóc lôi ra đặt lên bàn. Dưới ánh đèn nến, gã trông rõ cặp mắt tròn xoe, râu tóc đứng dựng, sợ quá thét lên một tiếng, lùi lại ba bước, miệng lắp bắp:

- Chính là... chính là Ngô đại ca... Hà Dịch Thủ cũng hơi kinh hãi, hỏi lại:

- Người nhận biết y ư?Vi Tiểu Bảo đáp:

- Y... y... là một vị huynh đệ trong hội của bọn tiểu tử. Y là... Ngô Lục Kỳ đại ca. Quần hùng Thiên Địa Hội nghe Vi Tiểu Bảo kêu la ầm ỹ, tới tấp chạy vào sảnh đường. Mọi người vừa ngó thấy thủ cấp Ngô Lục Kỳ đặt trên bàn đều cực kỳ kinh hãi và phẫn nộ khôn tả. Ai nấy tay sờ chuôi đao nhìn chằm chặp vào mặt Hà Dịch Thủ, vì tưởng mụ đã hạ sát Ngô Lục Kỳ. Kế đó Song Nhi cũng chạy ra. Vi Tiểu Bảo dắt tay thị, trỏ vào cái đầu lâu nói:

- Song... Song Nhi! Đây là nghĩa huynh Ngô đại ca của cô đó. Y... y bị tên ác tặc này giết chết. Gã nói rồi nhảy xổ đến trước mặt Quy Chung, hùng hổ đá luôn mấy cước vào mình hắn. Gã vừa đá vừa bảo bọn Từ Thiên Xuyên:

- Thủ cấp của Ngô đại ca đeo ở sau lưng tên ác tặc này. Quần hùng nhìn kỹ lại thủ cấp thì thấy vết máu đã khô. Nơi cổ toàn những vôi bột. Hiển nhiên kẻ sát nhân đã dùng dược vật cùng vôi bột để giữ cho thủ cấp khỏi hư nát. Song Nhi ôm lấy thủ cấp Ngô Lục Kỳ, cả tiếng khóc rống lên. Từ Thiên Xuyên nói:

- Chúng ta lấy nước lạnh dội vào mình tên ác tặc cho hắn hồi tỉnh lại để hỏi rõ đầu đuôi rồi hãy hạ sát đặng trả thù cho Ngô đại ca. Quần hùng đều khen phải. Hà Dịch Thủ lên tiếng:

- Người này là sư đệ ta. Các người không được đụng đến một sợi lông của y. Mụ nói rồi đưa bàn tay sắt ra khẽ quạt cây đèn nến trên bàn cho lập lòe rồi lướt mình đi vào nội viện. Huyền Trinh đạo nhân tức giận nói:- Dù hắn là sư phụ của mụ thì chúng ta cũng băm nát ra như tương... Đột nhiên Phong Tế Trung la lên một tiếng:

- Ô hay! Y cầm một khúc đèn cầy còn dài chừng bảy, tám phân bằng hai ngón tay trái giơ cao lên. Trên cây đèn ngọn nến còn dài đến bảy, tám tấc, nhưng đã bị cắt đứt thành sáu bảy đoạn,

mỗi đoạn dài chừng một tấc vẫn chồng lên nhau như liền một khối rất chỉnh tề, chứ không rớt xuống. Nguyên một môn võ công này của Hà Dịch Thủ cũng đủ khiến cho mọi người phải kinh hãi. Quần hùng Thiên Địa Hội chẳng ai là không biến sắc. Huyền Trinh rút cây yêu đao đánh soạt một cái, nói:

- Ta hãy giết thằng cha này để trả thù cho Ngô đại ca. Dù ta có bị mụ kia đâm chết cũng cam lòng. Từ Thiên Xuyên cản lại nói:

- Hãy khoan! Trước hết cần hỏi cho biết rõ đầu đuôi rồi đem cả ba người cùng hạ sát một lúc. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải lắm! Vị bà bà tỷ tỷ kia chỉ sợ sư bá của mụ. Nếu đem vợ chồng sư bá mụ giết đi là hết chuyện. Rồi gã bảo Song Nhi:

- Song Nhi! Cô hãy vào hậu viện lấy một thùng nước lạnh đem ra đây. Nhưng đừng lấy nước trong lu có chất độc ở cạnh nhà bếp. Song Nhi vào hậu viện lấy một thùng nước lạnh đem ra Từ Thiên Xuyên đón lấy rót từ từ lên đầu Quy Chung. Bỗng nghe hắn hắt hơi mấy cái rồi từ từ mở mắt ra. Hắn cử động thân thể liền phát giác chân tay bị cột, sau lưng bị điểm huyệt. Hắn nổi giận hỏi:- Ai? Kẻ nào giỡn cợt ta thế này? Huyền Trinh khoa đao lên khẽ đập vào mặt hắn rồi cất tiếng thóa mạ:

- Ông tổ mười tám đời nhà mi giỡn cợt với mi đó. Đạo nhân lại trỏ vào thủ cấp Ngô Lục Kỳ hỏi:

- Có phải ngươi hạ sát người này không? Quy Chung đáp:

- Chính ta giết y! Rồi hắn la gọi rối rít:

- Má má! Gia gia! Gia má ở đâu? Hắn quay lại ngó thấy song thân điều bị trói gô, bất giác sợ quá khóc oà lên. Suốt đời hắn ở với song thân, mọi việc đều được như ý, chưa từng bị khuất nhục bao giờ, dĩ nhiên chưa trải qua tình cảnh này. Hắn ngửa cái mặt đưa ma lên ấp úng hỏi:

- Các... các ngươi làm gì thế? Các ngươi đánh không nổi ta... sao còn cột ta lại? Gia gia và má má ta sao cũng bị cột? Từ Thiên Xuyên xoay tay tát vào mặt hắn đánh " bộp " một cái, quát hỏi:

- Có phải người này bị ngươi hạ sát không? Nói thật mau đi! Chỉ nửa câu giả trá là ta đâm lòi tròng mắt ngươi đó. Lão dứt lời chỉ mũi đao vào mắt bên phải hắn. Quy Chung chẳng còn hồn vía nào nữa, vừa ho sù sụ vừa đáp:

- Để ta... ta nói... ngươi đừng đâm đui mắt ta... Ta đui mắt thì không nhìn thấy... nhìn thấy... ngươi cũng đừng khoét tròng mắt ta... Hắn lại nổi cơn ho sù sụ. Quần hùng chú ý nhìn Quy Chung thấy hắn thở hồng hộc nói tiếp:- Bình Tây Vương bảo Hoàng đế Thát Đát tệ hại lắm!... Hắn chiếm đoạt... giang sơn nhà Đại Minh của chúng ta... Vương gia yêu cầu... ta giết Hoàng đế Thát Đát... Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau nghĩ bụng:

- Hắn nói vậy là phải. Chỉ có Vi Tiểu Bảo không chịu, liền quát mắng:

- Tổ bà nó! Thằng cha Ngô Tam Quế thì đã ra cái con mẹ gì? Quy Chung nói:

- Bình Tây Vương là bá phụ của ngươi... Lão nhân gia... đã chẳng ra gì thì ngươi... cũng là đồ tồi, đồ bỏ... Vi Tiểu Bảo đá Quy Chung một cái, miệng không ngớt thóa mạ:

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn. Ngô Tam Quế là một tên đại Hán gian, sao ngươi lại bảo hắn là bá phụ của lão gia? Hắn là bá phụ ngươi mới đúng. Quy Chung la lên:

- Lúc nãy chính ngươi nói thế... Trời ơi!... Ngươi nói rồi lại chối cãi. Ta không chịu.... ta không chịu... Từ Thiên Xuyên thấy hắn lẳng nhẳng chẳng ra đầu đuôi gì, liền hỏi:

- Ngô Tam Quế bảo ngươi đi giết Hoàng đế Thát Đát. Nhưng sao ngươi lại hạ sát người này? Lão vừa hỏi vừa trỏ vào thủ cấp của Ngô Lục Kỳ. Quy Chung đáp:

- Lão này là Đề đốc tỉnh Quảng Đông. Bình Tây Vương bảo lão là đại Hán gian, cố ý giữ vững Hoàng đế Thát Đát. Bình Tây vương sắp khởi binh đánh Quảng Đông, nên phải giết hắn trước. Bình Tây vương đã cho ta biết bao nhiêu thuốc bổ trị bệnh ho, lại tặng cả da bạch hổ là vật chí bảo... Hắn thở lên thở xuống, nói ấp a ấp úng, thật khó nhọc rồi lại nổi cơn ho phải ngừng lại.Quy Chung hết cơn ho rồi nói tiếp:

- Má má ta cũng bảo: Ai là đại Hán gian cũng phải giết hết... Tên Đề đốc này bản lãnh rất cao cường. Ta... ta cùng má má hai người hợp lực mới đánh được lão... Các ngươi mau buông ta ra... buông tha cả gia gia và má má ta nữa. Bọn ta còn phải lên Bắc Kinh giết chết Hoàng Đế Thát Đát. Đây là.... một trường công lao to lớn phi thường. Vi Tiểu Bảo lại quát mắng:

- Muống giết Hoàng đế cũng không đến thứ ngươi là con quỉ bịnh hoạn. Rồi gã bảo quần hùng:

- Các vị ca ca! Các vị giết chết ba người này đi. Còn bà bà tỷ tỷ để mặc tiểu đệ đến đối phó. Bỗng nghe ngoài trang mấy chục người lớn tiếng la:

- Con quỉ bịnh hoạn kia! Ra đây cho mau để chúng ta băm vằm đặng trả thù cho Ngô đại ca. Thanh âm rất hùng tráng từ phía trước phía sau cho đến bốn mặt trên nóc nhà đều vang dội. Hiển nhiên trang viện đã bị bao vây. Quần Hùng Thiên Địa Hội nghe người mới đến quát tháo đòi hán tử bịnh hoạn ra để họ băm vằm đặng báo thù cho Ngô Lục Kỳ thì dường như là người đồng hội với mình, bất giác trong bụng mừng thầm. Tiền Lão Bản hô lớn:

- "Minh phục Thanh phản, mẫu địa phụ thiên". Các vị bằng hữu ngoài ấy ở đâu tới? Nguyên khẩu hiệu cửa Thiên Địa hôi gồm tám chữ: " Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh". Nhưng trường hợp gặp người chưa biết rõ lai lịch thì trước hết là đọc ngược tám chữ đó lên. Nếu đúng là anh em bản hội tất nhận ra ngay. Bằng đối phương là người ngoài quyết không hiểu được. Cách hô khẩu hiệu này để giữ cho khỏi tiết lộ cơ quan. Tiền Lão Bản vừa hô dứt lời thì bảy, tám người ngoài trang và trên nóc nhà liền hô câu:- " Địa chấn cao cương, nhất phái khê sơn thiên cổ tú " Quần hùng trong sảnh đường đáp lại:

- " Môn triều đại hải, tam hà hợp thủy vạn niên lưu" Tiếp theo trên nóc nhà có tiếng người hỏi:

- Huynh đệ ở Đường nào tới đây? Tiền Lão Bản đáp:

- Anh em Thanh Mộc Đường nghinh tiếp các vị ca ca. Các vị ở Đường nào vậy? Đột nhiên một người từ ngoài chạy vào hỏi:

- Tiểu Bảo! Ngươi cũng ở đây ư? Người này thân thể cao mà gầy, thái độ khoan thai. Chính là Trần Cận Nam, Tổng đà chúa trong Thiên Địa Hội. Vi Tiểu Bảo mừng quýnh, chạy lại lạy phục xuống đất, miệng hô:

- Sư phụ! Sư phụ! Trần Cận Nam nói:

- Các anh em đều bình yên, chỉ đáng tiếc... Ông chợt ngó thấy thủ cấp Ngô Lục Kỳ đặt trên bàn, bất giác nỗi đau thương hoà lẫn với sự căm phẫn từ trong lòng nổi lên bừng bừng, liền chạy lại chống hai tay xuống bàn, hai hàng châu lệ đầm đìa. Từ cửa sảnh đường lục tục tiến vào một lũ, trong đó có Mã Siêu Hưng, hương chủ Gia Hậu Đường ở Quảng Tây, Cổ Chí Trung, hương chủ Xích Hỏa Đường ở Quý Châu. Quần hùng vừa nhìn thấy Quy Chung, liền tới tấp rút đao khỏi vỏ. Ngoài ra còn hơn hai chục anh em dưới trướng Hồng Thuận đường, tỉnh Quảng Đông, ai nấy đều căm hận đến cực điểm. Quy Chung thấy lũ người mới đến hùng hổ như hung thần ác sát, hắn sợ quá chỉ ho được hai tiếng rồi ngất xỉu.Trần Cận Nam quay lại hỏi:

- Tiểu Bảo! Các ngươi làm thế nào mà bắt được ba tên ác tặc này? Vi Tiểu Bảo liền thuật lại những chuyện đã trải qua, dĩ nhiên gã dấu nhẹm vụ bọn Từ Thiên Xuyên bị Quy Chung đùa cợt, và vụ gã mạo xưng Ngô Chí Vinh, vì những vụ đó chẳng tốt đẹp gì. Gã thuật chuyện xong nói tiếp:

- Ba tên ác tặc này võ công cực kỳ lợi hại! Bọn đệ tử không ai địch nổi. May nhờ một vị bà bà tỷ tỷ tiếp tay mới bắt được chúng. Nhưng bà bà tỷ tỷ kia lại bảo lão già này là sư bá của mụ, không thuận để bọn đệ tử giết lão đặng rửa hận cho Ngô đại ca. Trần Cận Nam chau mày hỏi:

- Sao lại bà bà tỷ tỷ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tuổi mụ đáng bà bà, nhưng dong mạo non choẹt chỉ vào hàng tỷ tỷ, nên đệ tử kêu mụ bằng bà bà tỷ tỷ. Trần Cận Nam hỏi:

- Hiện giờ mụ ở đâu? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mụ ẩn trong hậu viện, không muốn chạm mặt sư bá. Gã hỏi tiếp:

- Sư phụ! Cổ đại ca! Mã đại ca! Sao các vị cũng đến cả đây? Trần Cận Nam đáp:

- Tên ác tặc này sát hại Ngô đại ca. Bọn ta liền cấp tốc thông tin đi bốn mặt tám phương rượt theo tông tích chúng. Bây giờ Vi Tiểu Bảo và anh em Thanh Mộc Đường mới tương hội với quần hào.Bọn mới đến có cả anh em các Đường tại những tỉnh Sơn Đông, Hà Nam, Hồ Bắc, An Huy. Phần lớn vẫn canh gác khắp chỗ ở ngoài trang. Bọn Cổ Chí Trung, Mã Siêu Hưng đồng thanh khen ngợi:

- Vi huynh đệ lại một phen lập được đại công cho bản hội. Linh hồn Ngô đại ca có khôn thiêng cũng cảm tạ đại đức. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngô đại ca hết lòng với tiểu đệ. Nay tiểu đệ có trả thù được cho y cũng chỉ là việc phận sự. Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Khải bẩm Tổng đà chúa! Tên ác tặc này vừa nói là bọn chúng muốn lên Bắc Kinh hành thích Hoàng đế Thát Đát, lại nhắc tới chuyện phản Thanh phục Minh. Không hiểu nội tình ra sao? Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Chẳng có nội tình chi hết. Hắn sợ bọn ta giết chết mà phải nói quanh. Cứ coi tấm áo bào bằng da bạch hổ của Ngô Tam Quế tặng cho đủ biết hắn là bạn hữu chó má với họ Ngô, chứ không phải hạng tử tế. Chúng ta chặt đầu hắn để báo thù cho Ngô đại ca là xong. Bây giờ gã thấy sư

phụ và anh em Thiên Địa Hôi tụ tập đông đảo ở đây, thân thế rất lớn, nên không sợ bà bà tỷ tỷ can thiệp nữa. Trần Cận Nam nói:

- Hãy làm cho ba người tỉnh lại để chúng ta hỏi rõ sự tình đã. Song Nhi xách thùng nước lạnh vào tưới lên người vợ chồng Quy Tân Thụ và Quy Chung. Quy nhị nương vừa hồi tỉnh liền lớn tiếng thóa mạ:

- Các ngươi hạ độc, đánh thuốc mê, thật là hành vi hèn hạ vô sĩ trên chốn giang hồ. Quy Tân Thụ không nói nửa lời. Trần Cận Nam hỏi:- Coi thân thủ các vị không phải hạng tầm thường. Các vị tên họ là gì? Sao lại thù oán Ngô Lục Kỳ đại ca của chúng ta và hạ độc thủ sát hại y?

Hồi 202 - Quả Xứng Danh Hào Kiệt Đương Thời

Quy nhị nương tức giận đáp:

- Các ngươi giở những trò dùng muội hương, hạ thuốc mê để ám toán người ta thì chỉ là quân tiểu tặc vô liêm sỉ, không đáng hỏi tên lão nương. Cổ Chí Trung giơ đao lên hăm dọa. Không ngờ Quy nhị nương tính khí cương cường, chẳng sợ hãi gì, càng thóa mạ tàn tệ hơn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư phụ! Bọn chúng họ Quy Quy là con rùa đen. Bọn chúng ba người thì hai rùa già một rùa non. Đệ tử hãy giết con rùa nhỏ rồi sẽ tính. Gã rút đao trủy thủ chí vào cổ họng Quy Chung. Quy Nhị nương thấy Vi Tiểu Bảo muốn hạ sát con trai, trong lòng rất đỗi hoang mang, la ầm lên: Thằng tiểu quỉ kia! Mi có giỏi lại đây hạ sát lão nương, chớ đừng đụng đến môt sợi lông của con ta. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta chỉ thích giết rùa con chứ không muốn giết rùa già. Gã vừa nói vừa khẽ đâm mũi đao một chút. Thanh trủy thủ này chặt sắt như cắt bùn. Gã chỉ khẽ đâm một chút mà mũi đao sắc bén đã xuyên thủng làn da, máy tươi chảy ra lêng láng. Vi Tiểu Bảo lại bắt chước tiếng Quy Chung la lên:

- Má má ơi! Hắn..... hắn giết chết hài nhi rồi! Quy nhị nương rất đỗi bồn chồn, lớn tiếng quát:

- Đừng..... đừng giết con ta! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bây giờ sư phụ ta hỏi câu nào mụ phải trả lời câu ấy. Có thế thì ta mới hoãn việc hạ sát thằng con bảo bối bịnh hoạn của mụ trong vòng nửa giờ. Quy nhị nương nghe Vi Tiểu Bảo nói tạm thời chưa giết con mụ ngay, mới yên tâm được một phần. Vi Tiểu Bảo lại giả vờ ho sù sụ, và học tiếng Quy Chung thúc giục:

- Má má ơi! Hài nhi..... hài nhi nổi cơn ho muốn chết..... lại bị mũi đao nhọn đâm vào cổ họng. Không chừng toàn thân hài nhi còn bị băm nát ra như tương... Gã nói tới đây lại nổi cơn ho. Hết cơn ho, nói tiếp:

- Má má nói lẹ đi thôi! Không thì chúng giết chết hài nhi bây giờ... Gã bắt chước rất giống thanh âm Quy Chung khiến Quy nhị nương nghe thấy toàn thân ớn da gà. Mụ la lên:

- Đừng..... đừng bắt chước tiếng nói của con ta. Vi Tiểu Bảo vẫn học giọng Quy Chung nói tiếp:

- Má má! Má nói đi! Hài nhi lại đau bụng nữa, sắp bể bụng lòi ruột ra bây giờ. Quy nhị nương không nhẫn nại được, đành đáp:

- Được rồi! Trượng phu của ta là Thần quyền vô địch Quy nhị hiệp ở phái Hoa Sơn. Khi lão oai danh lừng lẫy Trung Nguyên, các ngươi còn là những tên tiểu mao tặc chưa được chuyển kiếp đầu thai. Trần Cận Nam nghe nói hai nhân vật này là vợ chồng Thần quyền vô địch Quy TânThụ, tiếng tăm lừng lẫy đã lâu ngày thì không khỏi sinh lòng kính trọng. Ông lại nghĩ tới bản lãnh Ngô Lục Kỳ cao thâm là thế mà những anh em Hồng Thuận đường được mục kích lúc y bị hại thuật lại thì chỉ có một mụ già và một hán tử bịnh hoạn ra tay cũng đánh ngã được mười mấy

cao thủ của Hồng Thuận đường, rồi đánh ba quyền là Ngô Lục Kỳ mất mạng ngay, bị địch nhân cắt lấy thủ cấp. Ông biết không phải đối phương mạo danh mà chính là nhân vật khét tiếng mấy chục năm về trước. Có điều ông chưa hiểu Quy Tân Thụ lâu nay không xuất hiện trên chốn giang hồ mà sao bỗng nhiên lại gây nên vụ thảm họa này. Ông đoán nội vụ tất có duyên cớ trọng đại, liền nhìn Quy Tân Thụ kính cẩn chấp tay thi lễ nói:

- Té ra đây là vợ chồng Thần quyền vô địch Quy nhị hiệp ở phái Hoa Sơn. Tiểu nhân là Trần Cận Nam thất lễ mất rồi. Ông vươn tay quét một cái cắt đứt dây cột Quy Tân Thụ, rồi nắn bóp sau lưng lão để giải khai huyệt đạo. Tiếp theo ông quay lại rút đứt giây trói Quy nhị nương và Quy Chung Vi Tiểu Bảo rất đỗi hoang mang la lên:

- Sư phụ! Ba người này lợi hại vô cùng! Không thể buông tha họ được. Trần Cận Nam tủm tỉm cười đáp:

- Quy nhị nương trách mắng chúng ta hạ thuốc mê là hành động của bọn đê mạt trên chốn giang hồ thì dù Thiên Địa Hội chúng ta không hạ thuốc mê cũng coi như đã hạ rồi. Quy nhị hiệp nội công thâm hậu khôn lường thì thứ mông hãn dược tầm thường làm sao khiến lão nhân gia hôn mê được?... Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Bọn Thiên Địa Hội chúng ta không hạ thuốc mê. Gã lẩm bẩm:

- Bà bà tỷ tỷ đã đổi thuốc độc để hạ bọn này thì không thể bảo là của ta được. Quy Tân Thụ đập tay trái vào lưng bà vợ và cậu con để giải khai huyệt đạo cho hai người. Thủ pháp của lão còn mau lẹ hơn Trần Cận Nam nhiều. Lão gật đầu nói:

- Quả không phải thứ mông hãn dược tầm thường mà là thuốc độc cực kỳ lợi hại. Lão vươn tay nắn huyệt mạch cho Quy Chung, chỉ sợ con mình đã bị tổn thương. Quy nhị nương ngưng thần nhìn trượng phu hỏi:

- Thế nào? Quy Tân Thụ đáp:

- Hiện giờ chưa việc gì. Lão nghĩ lại trước khi ngất xỉu đã đối chưởng với một người. Công lực người đó rất kém cỏi, nhưng phép luyện công hiển nhiên là đường lối của phái Hoa Sơn. Lão lại nhớ tới thân pháp chạy nhảy trong đám loạn thạch của Song Nhi cũng đúng là khinh công phái Hoa Sơn, liền dương mắt nhìn ra thì thấy cô ở trong đám đông. Song Nhi thấy mắt lão lấp loáng ánh tinh quang không khỏi bở vía, chùn lại đứng phía sau Vi Tiểu Bảo. Quy Tân Thụ hỏi:

- Con tiểu nha đầu kia! Người lại đây! Phải chăng ngươi ở phái Hoa Sơn. Song Nhi đáp:

- Tiểu nữ không chịu đâu. Lão đã giết tệ nghĩa huynh là Ngô đại ca, vậy tiểu nữ phải báo thù cho y Tiểu nữ..... chẳng phải là người ở phái Hoa Sơn nào hết. Nguyên Hà Dịch Thủ ngày trước đến Trang gia có truyền dạy võ công cho bọn Tam thiếu nhưng và Song Nhi, nhưng không chính thức thu làm đồ đệ mà mu. cũng không cho họ biết mình ở môn phái nào. Vì Thế ba chữ "phái Hoa Sơn" bữa nay Song Nhi mới nghe thấy là lần đầu. Quy Tân Thụ không chấp với cô bé nhỏ tuổi. Đột nhiên lão đề tụ chân khí vào huyệt Đan điền, dõng dạc cất tiếng hô:

- Bọn đồ tử đồ tôn của Phùng Nan Địch đâu? Các người ra cả đây! Lão hô câu này không lớn tiếng mà chân khí cũng làm rung chuyển cho bụi cát trên nóc nhà rớt xuống lả tả. Lão nghĩ tới sư huynh sư đệ đồng môn có ba người thì bọn đồ đệ của Viên Thừa Chí đều ở hải ngoại, đại sư huynh là Hoàng Chân qua đời đã lâu. Môn hô. phái Hoa Sơn do đại đệ tử của Hoàng Chân là

Phùng Nan Địch nắm giữ. Trong trang đã có đệ tử phái Hoa Sơn thì tất nhiên chúng thuộc về hệ thống của Phùng Nan Địch. Ngờ đâu lão hô hoán hồi lâu, trong nội đường vẫn yên lặng như tờ, không một tiếng động. Trần Cận Nam lại lên tiếng:

- Xin trình để Quy tiền bối hay: Năm trước anh hùng trong thiên hạ đã mở cuộc đại hội ở phủ Hà Gian. Anh em uống máu ăn thề, quyết chí đồng tâm hiệp lực trừ diệt tên đại Hán gian Ngô Tam Quế. Chính lệnh sư điệt là Phùng Nan Địch tiền bối chủ tọa cuộc Sát qui đại hội này. Thế mà sao Quy tiền bối lại đi bắt tay Ngô Tam Quế, sát hại nghĩa sĩ Ngô Lục Kỳ của tệ hội? Tiền bối làm như vậy há chẳng đau đớn cho mình mà sung sướng cho kẻ thù? Lời nói của ông tuy rất lịch sự, nhưng giọng nói sắc bén đầy vẻ trách móc. Quy nhị nương đưa mắt lườm Trần Cận Nam đáp:

- Ta từng nghe nói:

"Ai chưa biết Trần Cận Nam đã tự xung là anh hùng cũng uổng mà thôi." Khi các hạ chưa ra đời, vợ chồng ta đã tung hoành thiên hạ. Câu này có lẽ phải chờ các hạ ra đời rồi bọn ta mới xứng đáng là người anh hùng. Ha ha! Thật buồn cười đến nẻ ruột. Trần Cận Nam nói:

- Bản lãnh của tại hạ không bõ làm trò cười cho hiền phu phụ Quy nhị hiệp. Sở dĩ bạn hữu giang hồ đem lòng nể vì tại hạ, chẳng qua là do tại hạ hành động phân minh hắc bạch, chứ không đến nỗi làm chuyện hồ đồ, sái quấy, tỷ như kết thân với giặc mà thôi. Quy nhị nương tức giận hỏi:

- Phải chăng ngươi mạt sát bọn ta hành động hồ đồ, kết giao với địch? Trần Cận Nam đáp:

- Tại hạ không dám. Quy nhị nương hỏi:

- Ngô Lục Kỳ làm nanh vuốt cho địch lại là một vị quan lớn của bọn Thát Đát, hà hiếp trăm họ người Hán chúng tạ Thế mà các ngươi gọi hắn một điều Ngô đại ca, hai điều Ngô đại ca, há chẳng là hành động hồ đồ, kết giao với giặc? Mã Siêu Hưng lớn tiếng:

- Ngô đại ca người ở Tào mà lòng ở Hán. Y làm Hồng Kỳ hương chủ Hồng Thuận đường trong Thiên Địa Hội, một tay nắm giữ binh quyền. Khi nào có cơ hội là lập tức dấy quân tấn công bọn Thát Đát. Thưa các vị huynh đệ Ở Hồng Thuận Đường! Tiểu đệ nói vậy có đúng không? Hơn hai chục tên ở Hồng Thuận Đường đồng thanh đáp:

- Đúng thế! Mã Siêu Hưng hô:

- Các vị hãy phanh ngực ra để hai vị đại anh hùng coi xem. Hơn hai mươi người tay cầm vạt áo phanh ra để lộ tám chữ thích vào trước ngực "Thiên địa phụ mẫu, phản Thanh phục Minh". Nét chữ sâu vào da thịt. Quy Chung từ nãy tới giờ ngồi yên lặng, bỗng hắn ngó thấy trước ngực hơn hai chục người thích tám chữ, hắn không nhịn được, vỗ tay reo:

- Thú quá! Thú quá! Quần hùng Thiên Địa Hôi đều giương cặp mắt tức giận lên trừng trừng nhìn hắn. Trần Cận Nam ngó Quy Tân Thụ hỏi móc:

- Lệnh lang cho là thú quá. Hiền phu phụ tính sao? Quy Tân Thụ trong lòng bứt rứt, không bút nào tả xiết. Lão lắc đầu nhìn Quy nhị nương nói:

- Giết lầm người mất rồi. Quy nhị nương cũng nói:

- Chúng ta mắc mưu tên gian tặc Ngô Tam Quế. Mụ vươn tay rút lấy thanh đơn đao cài ở sau lưng Mã Siêu Hưng để đâm vào cổ mình. Trần Cận Nam la hoảng:

- Đừng... Ông vươn tay mặt ra chụp lấy cổ tay trái mụ. Quy nhị nương phóng chưởng tay mặt đánh tới. Trần Cận Nam vung tay trái lên đỡ. Chưởng lực đụng nhau, cả hai người cùng lảo đảo một cái. Trần Cận Nam dùng hai ngón tay trái cặp lấy sống đao. Quy nhị nương lại phóng tay mặt đánh vào trước mặt đối phương. Nếu Trần Cận Nam lảng tránh thì không đoạt được thanh đao. Vừa rồi ông sơ. mụ tự tử phải đối chưởng với mụ. Ông biết mụ tuổi già, nội lực không hùng hậu bằng mình. Nhưng mụ ra tay nhanh như điện mà công phu quyền chưởng rất cao minh. Nếu ông lùi lại một bước mà tay không thì khó lòng đoạt được thanh đao ở trong tay mụ. Ông đành đưa ngực ra chịu đựng phát chưởng của đôi phương đánh trúng đến "binh" một tiếng. Quy nhị nương vừa ngẩn người ra một chút, hai ngón tay trái Trần Cận Nam liền nhân cơ hội này rút lẹ về, đoạt được thanh đao trong tay mụ. Bây giờ Trần Cận Nam mới lùi lại, "oẹ" một cái, miệng nhổ ra búng máu tươi. Giả tỷ giữa lúc Quy nhị nương vung đao tự vẫn mà Quy Tân Thụ ra tay có thể cản trở mụ một cách dể dàng; nhưng lão buồn vì chuyện giết lầm Ngô Lục Kỳ, trong lòng rất lấy làm hổ thẹn, không còn mặt mũi nào nhìn thấy anh hùng thiên ha. nữa. Chính lão cũng nảy ra ý niệm tự tử để tạ tội, nên lão không cản trở bà vợ. Bây giờ lão thấy Trần Cận Nam mạo hiểm đưa mình ra hứng lấy đòn đánh mới đoạt được thanh đao ở trong tay mụ, lão càng thêm phần hổ thẹn và cảm động. Có điều lão mồm miệng vụng về, chỉ nói được một câu:

- Trần Cận Nam quả xứng danh hào kiệt đương thời. Tiếng đồn thật là không ngoa. Trần Cận Nam phải đứng vịn vào bàn để điều hòa hơi thở một lúc mới nói:

- Đã không biết là không có tội. Kẻ đầu tội gây nên vụ sát hại Ngô đại ca là Ngô..... Ngô Tam... Ông nói tới đây lại thổ máu tươi. Nên biết Quy nhị nương tuy đã tuổi già, nhưng công lực so với ngày trước cũng còn đến quá phân nửa. Trần Cận Nam vì muốn đoạt cho bằng được khí giới của mụ mà phải ráng vận công hứng chịu đòn đánh. Phát chưởng của mụ thực rất trầm trọng. Quy nhị nương đổi giọng nói:

- Trần Tổng đà chúa! Nếu lão thân lại nhất định tự tử thì không khỏi có phu. tấm thịnh tình của Tổng đà chúa. Nhưng vợ chồng lão thân quyết đi giết Hoàng đế Thát Đát rồi giết cả tên gian tặc Ngô Tam Quế. Dứt lời, mụ quì mọp xuống đất hướng về phía thủ cấp Ngô Lục Kỳ lạy ba lạy. Trần Cận Nam nói:

- Ngô Lục Kỳ đại ca hành động cực kỳ bí mật. Y đành để số đông anh hùng trên chốn giang hồ thóa mạ là kẻ bất trung cho khỏi tiết lộ cơ mưu. Hiền phu phu. chuyến này ra tay không ngoài mục đích trừ diệt Hán gian. Chỉ đáng tiếc..... chỉ đáng tiếc... Ông nói tới đây không nhịn được lại tuôn đôi dòng lệ. Vợ chồng Quy Tân Thụ cũng một quan niệm như ông, đã quyết định đi hành thích vua Khang Hy và hạ sát Ngô Tam Quế xong rồi sẽ tự tử để tạ tội với Ngô Lục Kỳ. Song lúc này hai lão không muốn nói nhiều liền chắp tay nhìn Trần Cận Nam cáo từ:

- Trần Tổng đà chúa! Bây giờ hãy xin tạm biệt. Trần Cận Nam nói:

- Xin nhị vị hãy dừng bước để tại hạ có lời trình bày. Vợ chồng lão Quy tay dắt tay con muốn đi ngay, nghe Trần Cận Nam nói vậy liền dừng bước quay đầu lại. Trần Cận Nam nói tiếp:

- Ngô Tam Quế đã dấy quân từ Vân Nam. Thiên hạ đại loạn đến nơi rồi. Đây chính là cơ hội rất tốt để khôi phục lại giang sơn của người Hán chúng tạ Hiện còn rất đông anh hùng thiên hạ bữa nay đều tụ hội ở kinh sư để thương nghị kế hoạch. Chúng ta đã chí đồng đạo hợp, vậy hai vị tiền

bối cùng lên Bắc Kinh hội họp với bọn tại hạ nên chăng? Quy Tân Thụ trong lòng rất hổ thẹn, không muốn ngó thấy ai liền lắc đầu rồi toan tiếp tục cất bước. Vi Tiểu Bảo nghe hai người nói đi hành thích Hoàng đế, trong lòng không khỏi lo ngại vì bản lĩnh hai nhân vật này cực kỳ cao thâm và tiểu Hoàng đế chưa kịp phòng bị, rất là nguy hiểm. Gã liền la lên:

- Đây là một vụ trọng đại nhất thiên hạ mà lệnh lang thần trí hồ đồ, hành động vô ý thức. Nếu lần này lại hỏng việc thì dù cả ba vị có tự sát cũng không khỏi xú..... xú khí vạn niên. Gã thường nghe người ta nói đến thành ngữ "Di xú vạn niên" nhưng trong lúc thảng thốt gã nói trật thành "Xú khí vạn niên". Tuy gã nói trật thành ngữ, nhưng vợ chồng Quy Tân Thụ cũng hiểu ý tứ. Quy Tân Thụ tự biết mình võ công cao cường, nhưng không hiểu rõ công việc, chả thế mà lão đã nghe lời Ngô Tam Quế, gây nên lỗi lầm trọng đại. Lão không khỏi hồi hộp nghĩ thầm:

- Việc hành thích Hoàng đế quả là một việc rất lớn, quan hệ đến vận khí của quốc gia, không thận trọng thì hỏng mất. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hiện nay Hoàng đế này còn nhỏ tuổi chưa hiểu việc đời được mấy. Nếu hai vị giết y đi để một tên Thát Đát lớn tuổi và lợi hại lên làm Hoàng đế thì giang sơn của người Hán chúng ta khó lòng đoạt lại được. Đại sự sẽ hư hại về tay các vị. Quy Tân Thụ lẩm nhẩm gật đầu liền trở lại. Trần Cận Nam nói:

- Thưa nhị vị tiền bối! Thằng nhỏ này còn non nớt quá, ăn nói chẳng ra bề bậc nào hết, xin hai vị miễn trách. Ông chấp tay xin lỗi rồi nói tiếp:

- Những nỗi lo âu của gã chẳng phải hoàn toàn vô lý. Vậy chúng ta cần thương nghị kế hoạch hoàn hảo. Đối với công cuộc trọng đại này, chúng ta hãy vận trù mưu lược rồi hãy hành động nên chăng? Quy Tân Thụ bụng bảo dạ:

- Một phen lỗi lầm đã là quá, không thể để lỡ đến lần thứ hai. Ta chẳng nên nhân mối phẫn nộ nhất thời, hành động lỗ mãng mà thành thiên cổ tội nhân. Lão liền đáp:

- Được rồi! Bọn lão phu kính cẩn vâng lời chỉ dẫn của Tổng Đà chúa. Trần Cận Nam nói:

- Tại hạ không dám. Sáng mai chúng ta cùng đến Bắc Kinh. Đêm nay đến chỗ trọ của thằng nhỏ này hội họp. Hai vị tính sao? Quy Tân Thụ lẩm nhẩm gật đầu. Trần Cận Nam hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Ngươi đã có chỗ trọ chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử vẫn ở trong hẻm Đồng Mạo tại mé đông thành. Trần Cận Nam nói:

- Thưa hai vị tiền bối! Tối nay bọn tại hạ tụ hội ở Tử Tước phủ trong ngõ Đồng Mạo mé đông thành Bắc Kinh, cùng nhau thương nghị đại sự. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thưa sư phụ! Xin sư phụ đừng bực mình. Chổ của đệ tử hiện nay là phủ Bá tước. Trần Cận Nam nói:

- Chà chà! Ngươi lại thăng quan nữa rồi. Quy nhị nương trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi là điệt tử của Ngô Tam Quế cũng là người ở Tào mà lòng ở Hán muốn vì đại nghĩa mà trừ diệt thân nhân chăng? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tiểu tử chẳng phải là điệt tử của Ngô Tam Quế mà là cháu trời ơi đất hỡi của lão. Trần Cận Nam quắc mắt ra chiều tức giận quát mắng:

- Trước mặt những bậc tiền bối, ngươi không được ăn nói giỡn cợt vô lễ như vậy. Mau dập đầu tạ tội đi! Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng lom khom cúi quì xuống nhưng còn dềnh dàng để kéo dài thời gian. Quy Tân Thụ giơ tay lên một cái ra hiệu cho vợ con và tùy bộc rồi trở gót ra cửa. Lão biết rõ bên ngoài không có chỗ nào trú ngụ nhưng chẳng thà chịu đói khát ngủ ngoài hoang dã chứ không muốn để cái mặt dầy phải nhìn thấy quần hùng Thiên Địa Hội nữa. Quy Chung từ thuở nhỏ không có bạn chơi xứng đôi vừa lứa. Nay gã thấy Vi Tiểu Bảo ăn nói linh lợi, tuy gã nhỏ tuổi nhưng chơi đùa rất thích thú. Hắn liền nhìn gã vẫy tay nói:

- Chú nhỏ kia! Ngươi đi theo ta để bầu bạn vui chơi cho thỏa thích. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngươi giết bạn ta rồi, ta không chơi với ngươi nữa. Đột nhiên nghe đánh "vù" một tiếng. Bóng người thấp thoáng. Quy Chung đã vụt lại túm lấy Vi Tiểu Bảo xách ra cửa. Hắn động thủ cực kỳ mau lẹ khiến cho quần hùng Thiên Địa Hội không ai kịp ngăn cản. Quy Chung cười ha hả reo lên:

- Ngươi chơi trò bịt mắt bắt dê với ta. Quy Tân Thụ hầm hầm tức giận quát:

- Chung nhi! Đặt gã xuống! Quy Chung không dám trái lệnh phụ thân đành đặt Vi Tiểu Bảo xuống. Quy nhị nương an ủi hắn:

- Hài nhi! Để chúng ta đi mua hai tên thư đồng làm bạn với ngươi. Quy Chung đáp:

- Bạn với thư đồng chẳng thú gì. Thằng nhỏ này hay lắm! Chúng ta mua gã quách. Quy Tân Thụ thấy con làm cho rơ mặt, liền dắt tay hắn rảo bước ra cửa. Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau, đều nghĩ bụng:

- Ngô Lục Kỳ nổi tiếng anh hùng một thời mà chết về tay một tên ngốc, thực là oan uổng! Vi Tiểu Bảo nói:

- Thưa sư phụ! Đệ tử đi mời bà bà tỷ tỷ ra để cùng các vị tương kiến. Rồi gã cùng Song Nhi chạy vào hậu đường, không ngờ Hà Dịch Thủ đã bỏ đi từ trước rồi. Bọn Tam thiếu nhưng đều nói là đàn bà con gái không tiện hội kiến với quần hùng, chỉ sai bảo bộc phụ bày cơm rượu để khoản đãi tân khách. Hôm sau Vi Tiểu Bảo bái biệt chủ nhân cùng bọn Trần Cận Nam chia đường vào kinh thành. Trần Cận Nam nói:

- Tiểu Bảo! Vợ chồng Quy nhị hiệp định đi hành thích Hoàng đế. Các vị đã nhận lời để thương nghị rồi sẽ quyết định. Vậy khi ngươi tới Bắc Kinh đừng thông tri cho Hoàng đế để y kịp thời phòng bị. Vi Tiểu Bảo đã định bụng từ trước như vậy, bây giờ nghe sư phụ nói huỵch toẹt ra, vội đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Hoàng đế chiếm cứ giang sơn của người Hán chúng ta, tiểu tử có làm quan trong triều cũng chỉ là vâng lệnh của lão nhân gia, khi nào lại thực lòng với y? Trần Cận Nam nói:

- Có thế mới phải. Nếu ngươi nói không thực tâm, làm việc phản bội anh em, thì ta là người đầu tiên chẳng dung tha ngươi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Xin sư phụ cứ yên tâm, chẳng khi nào có chuyện đó. Gã dẫn bọn Song Nhi, Từ Thiên Xuyên và bọn Trương Dũng, Triệu Lương Đống cùng về Bắc Kinh. Gã vừa về tới ngõ Đồng Mạo liền nghĩ ngay đến việc vào ra mắt vua Khang Hy, trong lòng tự nhủ:

- Tiểu Hoàng đế là người bạn hữu rất thân của ta, khi nào ta để y bị chết về tay ba con rùa? Được! Ta vào cung dặn bọn thị vệ phòng thủ nghiêm mật. Ta đã hứa với sư phụ không thông tin cho Hoàng đế, song ta vẫn phòng ngừa ba con rùa không thể để chúng đắc thủ. Như vậy vừa khỏi thất tín với sư phụ, vừa cứu được hảo bằng hữu. Nhưng gã sắp ra cửa thì Trần Cận Nam đã hoá trang đưa bọn Cổ Chí Trung, Mã Siêu Hưng tới nơi. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm hồi hộp, đành gắng gượng phấn khởi tinh thần thết yến khoản đãi. Chẳng mấy chốc quần hùng Thiên Địa Hội cũng lục tục kéo đến. Tiếp theo Mộc Kiếm Thanh dẫn bọn Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng, Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân, Thánh thủ cư sĩ Tô Cương vào. Nguyên bọn người Mộc Vương phủ đã ở Bắc Kinh từ trước, nay được tin liền tới tụ hội. Mọi người ăn cơm xong hồi lâu mới thấy ba người ở Quy gia tới. Vi Tiểu Bảo lại sai mở tiệc riêng, nhưng Quy nhị nương gạt đi. Bọn ta ăn cơm rồi. Quy Chung nhìn ngang nhìn ngửa thấy cách trần thiết trong phủ đệ rất lịch sự và sang trọng liền nói:

- Tiểu oa oa! Nhà ngươi đây so với Ngũ hoa cung của Bình Tây Vương cũng chẳng kém gì mấy. Ngươi nói đúng thật. Ngô Tam Quế quả là bá phụ ngươi.

Hồi 203 - Quy Tân Thụ Múa Kiếm Cắt Bào

Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Ngô Tam Quế là... Gã đột nhiên dừng lại vì nghĩ tới nếu mình buột miệng nói hết câu để chiếm phần tiện nghi thì tất làm cho sư phụ phải bực mình. Gã liền lảng sang chuyện khác:

- Nếu ba vị đã dùng cơm rồi thì chúng ta qua đông sảnh uống trà. Quần hùng sang ngồi bên đông sảnh uống trà và ăn bánh xong, Vi Tiểu Bảo liền cho tùy bộc lui ra và dặn chúng nếu không hô hoán thì bất cứ là ai cũng đừng cho vào. Trần Cận Nam lại phái mười mấy người trong hội canh gác chung quanh sảnh đường và trên nóc nhà rồi đóng cửa cài then, cùng quần hùng ngồi vào bàn thương nghị đại sự. Trước hết ông giới thiệu vợ chồng Quy Tân Thụ cùng mọi người trong Mộc Vương phủ, tuyệt không nhắc đến vụ Ngô Lục Kỳ. Vợ chồng họ Quy tuy ẩn cư đã lâu ngày mà bọn Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân vẫn đem lòng ngưỡng mộ, giữ thái độ cực kỳ cung kính. Quy nhị nương lên tiếng trước:

- Ngô Tam Quế cất quân từ Vân Nam đánh vào Hồ Nam, Tứ Xuyên, binh tướng rất là hùng mạnh. Dọc đường phá lũy cướp thành dễ như chẻ trẹ Ngày trước tuy Ngô Tam Quế đầu hàng bọn Thát Đát để mất giang sơn nhà Đại Minh, gây lên tội ác rất lớn, nhưng hắn cũng là người Hán như chúng tạ Theo ý kiến của Quy nhị gia thì chúng ta hãy tiến vào Hoàng cung đâm chết Hoàng đế Thát Đát khiến bọn chúng như rắn mất đầu, rối loạn cả lên, rồi tiếp tục đánh giết đoạt lại giang sơn. Chưa hiểu cao kiến của các vị thế nào? Mộc Kiếm Thanh hỏi:

- Dĩ nhiên chúng ta phải giết Hoàng đế Thát Đát, nhưng hiện giờ tên gian tặc Ngô Tam Quế dấy quân tạo phản mà giết Hoàng Đế ngay thì có khác gì viện trợ gian tặc? Quy nhị nương đáp:

- Ngày trước Ngô Tam Quế sát hại Mộc Vương gia, dĩ nhiên Mộc công tử không chịu tha hắn, nhưng việc lớn ngày nay là sự phân biệt kẻ Mãn người Hán. Chúng ta hãy giết hết bọn Thát Đát rồi thủng thẳng tính đến việc đối phó Ngô Tam Quế cũng chưa muộn. Liễu Đại Hồng lên tiếng:

- Giả tỷ Ngô Tam Quế khởi binh đắc thắng, tự tiện lên làm Hoàng đế rồi, sau muốn đụng đến hắn thật không phải chuyện dễ dàng. Theo thiển kiến của vãn bối thì chúng ta hãy để bọn Ngô Tam Quế và bọn Thát Đát chém giết lẫn nhau tơi bời, chúng ta đóng vai ngư phủ thủ lợi. Vì thế vãn bối tưởng hiện giờ mình không nên hành thích Hoàng đế Thát Đát ngay. Liễu Đại Hồng tuy râu tóc bạc phơ, nhưng vợ chồng Quy Tân Thụ nổi danh đã lâu, lão đối với hai nhân vậ này tỏ vẻ cực kỳ cung kính mới tự xưng là vãn bối. Bọn Mộc Vương phủ có mối thù sâu tựa bể với Ngô Tam Quế đều muốn nhìn thấy hắn bị tiêu diệt trước, nên ai cũng đồng ý theo quyết định này. Quy nhị nương nói:

- Ngô Tam Quế dựng cờ khởi nghĩa chinh thảo quân Hồ lỗ để trung hưng nhà Đại Minh, phò tá Chu Tam Thái tử lên ngôi. Đây là hịch văn của Ngô Tam Quế dấy quân đánh giặc. Xin các vị coi đi! Mụ nói rồi rút trong mình ra tờ giấy trắng lớn trải trên bàn. Trần Cận Nam cất tiếng đọc:

- "Nguyên tổng binh trấn thủ Sơn Hải quan, nay phụng chỉ lãnh chức đại nguyên soái, tổng thống Thủy lục quân khắp thiên hạ, đánh giặc Hồ Lỗ, trung hưng Đại Minh, Đại tướng quân Ngô truyền hịch cho văn võ quan viên cùng quân dân khắp thiên hạ được biết: Bản trấn đội ân

sâu của nhà Đại Minh đời đời tập Tước trấn thủ Sơn Hải quan... Trần Cận Nam biết phần lớn quần hào không thông văn mặc nên đọc tới đâu giải thích tới đó. Ông giải thích rõ ràng xong đoạn đầu rồi tiếp tục đọc xuống dưới. Đoạn kế tiếp hịch văn nói về vụ Lý Tự thành đánh phá Bắc Kinh. Vua Sùng Trinh chầu trời. Hắn vì việc báo thù cho quân phụ nên bất đắc dĩ phải mượn quân Mãn Thanh để đánh phá Lý Tự Thành. Đoạn sau bài hịch văn nói:

- " May mà tên cừ khôi thất bại, bản trấn đang định lựa chọn tự quân kế thừa nghiệp lớn và gia phong phiên quốc, cắt đất đền ơn chúa Mãn. Không ngờ Hồ lỗ xảo quyệt, trái nghịch thiên đạo, phải bội minh ước, đã thừa cơ nội bộ không hư, chiếm cứ Yên Kinh. Chúng lại lấy cắp thần khí của tiên triều, biến đổi áo xiêm Trung Quốc. Bản trấn biết mình lầm lỡ rước voi đuổi cọp và mang tội ôm rơm chữa cháy....... " Quy nhị nương xen vào:

- Sau Ngô Tam Quế tự biết lỗi lầm về vụ mượn quân Mãn Thanh để phá Lý Tư. Thành, nhưng tiếc là đã chậm mất rồi, hối hận cũng không kịp nữa. Liễu Đại Hồng hắng dặng lên tiếng:

- Tên gian tặc này miệng lưỡi giảo quyệt nói rất dễ nghe, nhưng toàn là luận điệu giả dối. Quy nhị nương không lý gì đến lão, giục Trần Cận Nam:

- Trần Tổng đà chúa! Xin tổng đà chúa đọc tiếp đi! Trần Cận Nam dạ một tiếng rồi đọc tiếp:

- " Bản trấn lòng như dao cắt, giận mình hộc máu, hối hận thì sự đã rồi. Sau muốn đảo qua đánh ngược lên Bắc, quét sạch lũ hôi tanh thì vừa gặp Tam Thái tử của tiên hoàng. Năm Thái tử lên ba tuổi, Tiên hoàng đã thích chữ vào đùi để làm ký hiệu trân trọng ủy thác. Bản trấn uống máu nín nhịn, nuôi chí chờ thời, lựa tướng luyện binh, mật đồ hưng phục. Từ đấy đến nay đã ba chục năm. Liễu Đại Hồng nghe tới đây không nhẫn nại được nữa, vỗ bàn lớn tiếng:

- Nói láo! Nói láo! Hắn là một tên gian tặc lòng lang dạ thú, trời đất không dung. Nếu hắn quả có một chút tâm địa hưng phục nhà Đại Minh thì sao ngày trước lại sát hại Vĩnh Lịch Hoàng đế, Vĩnh Lịch Thái tử? Việc này khắp thiên hạ đều biết hết. Hắn còn chối cãi được chăng? Quần hùng thấy Liễu Đại Hồng râu tóc dựng đứng cả lên đều tâm phục lão là người trung nghĩa. Ai cũng nghĩ rằng mười hai năm trước đây Ngô Tam Quế đã đem cha con Vĩnh Lịch Hoàng đế ra chợ Côn Minh xử tử thì chẳng còn cách nào chối cãi được. Quy nhị nương nói:

- Lời nói của Liễu đại ca quả đã không lầm. Ngô Tam Quế nhất quyết chẳng phải trung thần nghĩa sĩ. Dù là đứa trẻ lên ba cũng đã biết rồi. Chúng ta đi hành thích Hoàng đế Thát Đát chỉ vì mục đích duy nhất là phản Thanh phục Minh, tuyệt không có ý trợ lực cho Ngô Tam Quế lên làm Hoàng đế. Trần Cận Nam nói:

- Để tại hạ đọc xong bài hịch văn rồi chúng ta sẽ thương nghị kỹ càng. Ông nói rồi đọc tiếp:

- " Nay Hồ chúa vô đạo, gian tà lên cao. Kẻ sĩ trung nghĩa bị hạ xuống thấp, những quân ty tiện, thân hèn sâu, cái phận mọn kiến ruồi lên làm chức lớn... Ông đọc tới câu này liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Câu này trong hịch văn nhắc tới ngươi rồi đó. Vi Tiểu Bảo lắng tai nghe sư phụ đọc hịch văn, chỉ chú ý đến giọng lên bổng xuống trầm, thanh điệu lọt tai, còn chẳng hiểu gì mấy. Bây giờ gã thấy sư phụ nói trong bài hịch của Ngô Tam Quế có nhắc đến mình, gã không khỏi vừa kinh hãi vừa mừng thầm, vội hỏi:

- Thưa sư phụ! Hắn bảo đệ tử làm sao? Dĩ nhiên lão con rùa đó nói đệ tử chẳng ra gì. Trần Cận

Nam đáp:

- Hắn bảo những người tử tế có học vấn và có đạo đức đều làm quan nho? như hạt vừng hạt đậu. Còn kẻ vô tích sự, hèn mạt đê tiện lại làm quan tọ Hắn chẳng nói ngươi thì còn ai vào đây? Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Còn chính lão thế nào? Quan chức của hắn lớn hơn đệ tử nhiều mà so với đệ tử hắn còn vô dụng hơn thì sao? Quần hùng nghe nói đều phì cưới. Có người nói:

- Trong triều đình Thát Đát, chẳng ai quan tước cao sang bằng Bình Tây thân Vương. Trần Cận Nam lại tiếp tục đọc nốt đoạn chót:

- " Núi thảm sông sầu, mẹ la con khóc. Thậm chí sao chổi xuất hiện.

" Thượng thiên phẫn nộ, thổ liệt sơn băng. Địa hạ Oán hờn, cỏ cây ngơ ngác.

" Bản trấn trông lên ngó xuống, dốc dạ trung thành, trừ bạo cứu dân, thuận lễ Trời và hợp lòng người. Gặp buổi đầu xuân, ngày lành tháng tốt, cung phụng Thái tử, tế cáo thiên địa, lên ngôi đại bảo, mở nghiệp nhà Châu. Ông đọc xong lại giải thích hết đoạn chót. Trong bọn quần hùng, ngoại trừ Trần Cận Nam và Mộc Kiếm Thanh là hai nhân vật học vấn uyên thâm, còn toàn những người ít khi đọc sách. Ai cũng cảm thấy bài hịch văn nói đâu ra đó, nhưng có chỗ không đúng, mà chẳng hiểu sai trật thế nào, không diễn ra được. Mộc Kiếm Thanh trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng:

- Trần Tổng đà chúa! Hắn đã đưa Chu Tam thái tử lên ngôi đại bảo mà sao lại không khôi phục quốc hiệu Đại Minh, tự đổi quốc hiệu thành nhà Châu? Chỗ này thật sơ hở rất lớn. Huống chi Chu Tam thái tử mà hắn nói đây chưa rõ chân giả. Chẳng ai mắt thấy tai nghe. Đột nhiên hắn đưa Chu Tam thái tử ra một cách rất hàm hồ. Chắc là Ngô Tam Quế kiếm một thằng nhỏ chưa hiểu việc đời làm Chu Tam thái tử để hiệu triệu quốc dân. Thực sự Chu Tam thái tử nào đó chỉ là bù nhìn. Quần hùng đều gật đầu khen phải. Quy nhị nương nói:

- Ngô Tam Quế dùng Chu Tam thái tử làm bù nhìn là một điều chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa, bất luận chân hay giả cũng vậy mà thôi. Có điều Chu Tam thái tử đâu phải là đứa con nít. Đức Tiên hoàng tuẫn quốc đến ba chục năm, nếu đúng Chu tam thái tử thật thì nay ít ra cũng đã ngoài ba mươi tuổi. Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Người ngoài ba chục vẫn là trẻ nít không hiểu việc đời sao lại không có? Hà hà... Gã nói rồi liếc mắt nhìn Quy Chung. Trong quần hùng có mấy người không nhịn được phải phì cười. Quy nhị nương lông mày dựng ngược đã toan phát tác, nhưng mụ nghĩ lại nhận thấy lời Vi Tiểu Bảo nói đúng. Thằng con bảo bối của mụ đã ngoài ba chục tuổi mà vẫn còn là đứa trẻ nít không hiểu việc đời. Bất giác mụ buông tiếng thở dài. Quần hùng tiếp tục thương nghị hồi lâu. Người thì chủ trương hãy mượn tay Vua Khang Hy trừ khử Ngô Tam Quế trước. Kẻ lại bảo tuy Ngô Tam Quế gian ác nhưng cũng là người Hán, nên giúp hắn đánh đuổi quân Thát Đát, khôi phục lại giang sơn rồi sẽ trừ diệt hắn sau. Vì chính kiến bất đồng nên cuộc nghị luận hồi lâu vẫn chưa đi tới quyết định. Sau mọi người đều chăm chú nhìn Trần Cận Nam vì ai cũng biết ông là nhân vật túc trí đa mưu, tất có cao kiến đưa ra đề nghị xác đáng. Trần Cận Nam nói:

- Chúng ta phải lấy giang sơn làm trọng. Nếu bây giờ giết chết Vua Khang Hy ngay thì dĩ nhiên thanh thế Ngô Tam Quế nổi lên như sóng cồn. Một đằng Trịnh vương gia ở Đài Loan cũng vượt

biển chinh tây, tiến vào Mân, Triết, đánh thẳng lên Giang Tộ Thế là hai mặt đông tây giáp kích, nhất định bọn Thát Đát phải tan vỡ... Ông dừng lại một chút rồi tiếp:

- Khi đó nếu Ngô Tam Quế tiến vào thành mà muốn tự xưng Hoàng đế thì binh lực của Trịnh Vương gia, thêm vào anh hùng các lộ như Mộc Vương phủ, Thiên Địa Hội cũng khó lòng kiềm chế được tên gian tặc biết làm thế nào? Tô Cương lạnh lùng hỏi lại:

- Trần Tổng đà chúa nói vậy phải chăng là tính giúp cho Trịnh Vương gia ở Đài Loan? Trần Cận Nam nghiêm nghị hỏi lại:

- Trịnh Vương gia nổi tiếng khắp thiên hạ vì lòng trung nghĩa, chẳng lẽ Tô huynh không tin được chăng? Tô Cương đáp:

- Trần tổng đà chúa dốc lòng trung trinh nghĩa hiệp ai cũng khâm phục. Nhưng chung quanh Trịnh Vương gia rất nhiều kẻ tiểu nhân gian trá đê hèn thì làm thế nào? Vi Tiểu Bảo không nhịn được cũng lên tiếng:

- Lời Tô gia quả nhiên rất đúng. Tỷ như Nhất Kiếm Vô Huyết Phùng Tích Phạm và ngay con Trịnh Vương gia đều chẳng phải hảo nhân. Trần Cận Nam thấy gã không phụ hoa. với mình hơi lấy làm ngạc nhiên, nhưng ông nghĩ lại thì nhận xét của gã không sai lầm. Bất giác ông buông tiếng thở dài. Quy nhị nương nói:

- Việc đuổi quân Thát Đát là hệ trọng hơn hết. Còn ai lên làm Hoàng đế chúng ta chưa cần nghĩ tới. Nói một cách khác là việc phản Thanh nhất định là phải làm ngay Còn phục Minh hay không phục Minh để sau hãy thương nghị. Vua Sùng Trinh nhà Đại Minh thật ra cũng chẳng có gì xứng đáng. Trần Cận Nam và quần hào ở Mộc vương phủ trước nay dốc dạ trung trinh với họ Chu nhà Đại Minh, nghe mụ nói vậy đều biến sắc. Mộc Kiếm Thanh dõng dạc hỏi:

- Nếu chúng ta không ủng hộ dòng dõi Chu thị khôi phục nghiệp lớn thì đi phò tá tên đại gian tặc Ngô Tam Quế hay sao? Quy Chung đột nhiên bật cười lên tiếng:

- Ngô Tam Quế là người tốt lắm mà. Lão cho ta một tấm da hổ trắng để làm áo bào. Các vị đã nhìn thấy bao giờ chưa? Hắn nói rồi phanh tấm áo ngoài ra để hở tấm áo da bạch hổ, vẻ mặt nhơn nhơn đắc ý. Quy Tân Thụ tức quá quát lên:

- Tiểu hài tử! Ngươi không được nói nhăng nói càn ở đây. Tô Cương cười lạt nói:

- Trong con mắt Quy thiếu gia thì một mảnh áo bào còn quí trọng hơn ca? giang sơn người Hán chúng ta. Quy nhị nương tức giận quát:

- Hài tử! Ngươi cởi ngay tấm áo da hổ ra. Quy Chung ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy? Quy Tân Thụ không nói nửa lời. Lão vươn tay rút lấy thanh trường kiếm ở sau lưng Quy Chung. Bỗng thấy ánh bạch quang chuyển động. Tiếp theo những tiếng "roạc roạc" vang lên. Thanh trường kiếm trong tay Quy Tân Thụ xoay đi một vòng, lướt qua phía trước, phía sau, trên cánh tay và hai đầu vai Quy Chung. Quần hào giật mình kinh hãi đều đứng phắt dậy toan nhảy tới. Ai nấy đều cho là Quy Tân Thụ muốn giết con. Nhưng chỉ thấy tấm áo da của Quy Chung bị cắt đứt, miếng, rớt xuống quanh mình hắn, để lộ tấm áo lót bằng vải ra. Quy Tân Thụ lia mấy nhát kiếm này rất chuẩn đích, chỉ hớt đứt lần áo da chứ không tơ hào đụng đến áo lót bên trong, nên chẳng thấy một vết tích nào. Quần hùng coi đã rõ ràng đều nổi tiếng hoan

hô. Quy Chung sợ hãi đến ngẩn người. Hắn nổi cơn ho sù sụ, ấp úng la:

- Gia gia!....... Gia gia... Hắn vừa ho vừa nói không ra tiếng. Quy Tân Thụ vung tay một cái. Thanh trường kiếm đã chuồn vào vỏ. Lão cởi tấm áo bông của mình khoác lên mình Quy Chung nói:

- Mặc vào đi! Quy nhị nương lượm những tấm da bạch hổ rách ở dưới đất vứt vào trong hỏa lò. Lập tức lửa cháy bừng lên. Mùi khét lẹt tỏa ra khắp gian phòng. Chỉ trong khoảng khắc, tấm da bạch hổ đã cháy thành than. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Đáng tiếc ôi đáng tiếc! Quy Tân Thụ nói:

- Đi thôi! Rồi lão cất bước tiến ra cửa sảnh đường. Trần Cận Nam nói:

- Quy nhị hiệp đi lo việc lớn, bọn tại hạ xin theo để kính cẩn nghe lời sai bảo. Quy Tân Thụ đáp:

- Lão phu không dám. Bất tất phải thế. Lão nói rồi tiếp tục đi ra cửa. Vi Tiểu Bảo biết lão muốn động thủ ngay tức khắc mà gã chưa kịp báo cho Hoàng đế biết, liền tự nhủ:

- Ta phải dùng kế hoãn binh, cản trở lão mới được. Gã liền lớn tiếng:

- Trong Hoàng cung chẳng có một vạn thì cũng phải năm ngàn căn phòng. Lão tiền bối có biết Hoàng đế Thát Đát ở phòng nào không? Quy Tân Thụ chưng hửng. Lão biết gã nói có lý. Trong cung cấm, nhà cửa kể có hàng ngàn hàng vạn thì biết kiếm Hoàng đế ở phòng nào? Lão quay lại hỏi:

- Ngươi có biết không? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Tại hạ cũng không rõ, Hoàng đế Thát Đát sợ người hành thích đêm đêm thường đổi chỗ ngủ. Hôm thì ngủ ở cung Từ Ninh, hôm ngủ tại cung Cảnh Dương. Có khi ở cung Trường Xuân, cung Hàm Phúc, cung Diên Hy... Gã kể một tràng dài mười mấy cung viện. Quy Tân Thụ nghe gã nói cặp lông mày nhăn tít lại. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Ngay bọn Thái giám, thị vệ kề cận Hoàng đế cũng không biết được đêm nay y ngủ ở cung nào. Quy Tân Thụ hỏi:

- Tiểu huynh đệ nói vậy thì làm thế nào mới kiếm được Hoàng Đế? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Hoàng đế lâm triều, văn võ bá quan đều trông thấy. Nhưng sau khi y vào nội điện, chỉ có y muốn kiếm ai thì được, còn người ngoài vĩnh viễn chẳng thể nào kiếm thấy y. Quy Tân Thụ nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy, chau mày ngẫm nghĩ, không khỏi ngần ngừ. Vi Tiểu Bảo thấy Quy Tân Thụ ra chiều ngần ngại. Gã rất lấy làm đắc ý hỏi:

- Quy nhị gia! Nhị gia đã biết Hoàng đế Thát Đát có bao nhiêu phi tần không? Quy Tân Thụ hắng dặng một tiếng, trợn mắt lên không đáp. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Theo lời thầy đồ thì trong tam cung lục viện của Hoàng đế có đến ba ngàn người. Sự thực thì Hoàng đế Thát Đát không nhiều vợ đến thế, chỉ độ một ngàn năm sáu trăm người mà thôi. Đêm nào cũng như đêm ấy, Hoàng đế đều làm tân lang. Bữa nay ngủ với cô phi tần thứ, ngày mai lại sang phòng cô. Vậy mà nhị gia định vào Hoàng cung để kiếm Hoàng đế thật muôn vàn khó khăn! Ngay phi tần của Hoàng đế cũng chẳng biết đêm nay nhà Vua ngủ ở đâu. Có bà chờ suốt

ba bốn năm trời chưa được Hoàng đế chiếu cố mà cũng chẳng biết suốt đời Hoàng đế có đến với mình lần nào hay không? Trần Cận Nam hỏi:

- Tiểu Bảo! Ngươi ở trong Hoàng cung lâu ngày chắc là biết cách tìm thấy Hoàng đế? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ban ngày muốn kiếm Hoàng đế còn dễ hơn một chút, nhưng ban đêm thì chẳng thể nào tìm tới nơi được. Trần Cận Nam nói:

- Nếu vậy để đến ngày mai chúng ta sẽ hoá trang để ngươi dẫn vào cung hành động. Có phải ngươi đã đưa hai vị Tiền huynh đệ và Ngô nhị ca đây vào trong cung rồi không? Ông vừa hỏi vừa trỏ vào Tiền lão bản và Ngô Lập Thân. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiền đại ca mới vào đến Ngự trù phòng. Còn Ngô đại ca và mấy vị tiến vào Hoàng cung liền bị bọn vệ sĩ....... phát giác. Có thể nói là các vị này muốn thấy mặt Hoàng đế còn phải cách xa hàng chục dặm đường.. Gã quay sang hỏi hai lão:

- Tiền đại ca! Ngô nhị ca! Các vị bảo có đúng thế không? Hai lão Tiền, Ngô gật đầu luôn mấy cái. Hai người này đã vào tới Hoàng cung đều biết muốn kiếm Hoàng đế ở trong cung cấm chẳng khác gì đáy biển mò kim. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Nhưng đệ tử đã có cách. Trần Cận Nam hỏi:

- Ngươi có biện pháp gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Sáng mai đệ tử vào cung ra mắt Hoàng đế, thế nào y cũng nhắc tới vụ Ngô Tam Quế tạo phản. Đệ tử nhân cơ hội đó liền hỏi Hoàng đế trừ diệt Ngô Tam Quế bằng cách nào, rồi đưa đẩy câu chuyện đến chỗ nhà Vua ra ngoài thành coi biểu diễn súng lớn. Nhà vua ra khỏi cửa cung rồi mình hạ thủ dễ hơn nhiều. Việc hành thích thành công chẳng nói làm chi, bằng mưu sự bất thành thì chuồn đi là xong. Có thế mới đỡ cho mình. Quy nhị nương cười lạt hỏi:

- Liệu Hoàng đế có nghe lới đứa trẻ nít như ngươi không? Nếu ba năm y không ra khỏi Hoàng cung thì chẳng lẽ chúng ta cũng chờ cả ba năm hay sao? Ngươi từ chối như vậy tức là có ý không chịu dẫn chúng ta vào cung hành động mà thôi. Mộc Kiếm Thanh nói:

- Tiểu đệ đã vào cung định hành thích Hoàng đế rồi. Nói ra lại mắc cỡ: vụ đó đã làm thiệt mạng mấy người của Mộc Vương phủ. Ngoài ra Xá muội cùng Phương sư muội và Ngô sư thúc đây đều bị hãm ở trong cung. May nhờ Vi hương chủ vì lòng nghĩa hiệp hết sức cứu viện mới thoát nạn. Chẳng phải bọn tiểu đệ nhát gan sợ chết, nhưng vụ này thực khó mà thành công được. Quy nhị nương lại ngó Vi Tiểu Bảo bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi:

- Bộ ngươi mà giải cứu được bọn họ thoát hiểm ư? Ngô Lập Thân liền nói ngay:

- Vi hương chủ đây tuy nhỏ tuổi mà nhân nghĩa hơn đời, cơ trí khôn lường! Tính mạng của huynh đệ hoàn toàn nhờ y cứu thoát. Quy nhị nương nói:

- Mộc Vương phủ làm việc không thành, song Quy gia biết đâu không làm được? Liễu Đại Hồng tức mình đứng phắt dậy nói:

- Hiền phu phụ thần quyền vô địch, dĩ nhiên còn hơn gấp trăm lần những người trong Mộc Vương phủ nhỏ của bọn tại hạ. Vậy xin nhị vị khởi giá động thân. Bọn tại hạ ngồi đây kính cẩn

chờ đợi hảo âm. Một người anh em trong Hồng Thuận Đường của Thiên Địa Hội nói theo:

- Vi hương chủ! Tưởng hương chủ nên cùng đi với nhị vị lão anh hùng cho chắc hơn. Lỡ ra vợ chồng Quy nhị hiệp bị bọn vệ sĩ bắt được đã có hương chu? tìm biện pháp giải cứu. Hắn căm hận ba người nhà họ Quy đã sát hại Ngô Lục Kỳ, nên dù ở trước mặt tổng đà chúa cũng không nhịn được mà thốt nên lời mai mỉa. Vi Tiểu Bảo cũng mắng thầm trong bụng:

- Bọn ba con rùa đen này vào cung mà bị bắt thì chẳng thà ta chịu chết chứ quyết không giải cứu. Gã cười đáp:

- Khi nào vợ chồng Quy nhị hiệp để cho bọn vệ sĩ bắt được mà ông bạn phải lo ngại? Trong Hoàng cung bất quá có hơn tám ngàn vệ sĩ thì Quy thiếu gia chỉ ho mấy tiếng cũng đủ làm cho bọn chúng bị chấn động chết ngẳng cổ cò. Quần hào Thiên Địa Hội và Mộc Vương phủ đều bưng miệng cười thầm. Một số không nhịn được bật cười lên tiếng. Quy Chung ngây ngô cười hỏi:

- Có chuyện đó thật ư? Nếu thế thú quá! Bọn chúng sợ ta ho lắm hay sao?... Hắn chưa dứt lới lại nổi cơn ho sù sụ. Vợ chồng Quy Tân Thụ vừa thẹn vừa tức. Một người nắm lấy cánh tay Quy Chung lôi đi băng băng ngoài sảnh đường. Trần Cận Nam vội nói:

- Xin Quy nhị hiệp bớt giận, tiểu đệ có điều muốn thương nghị.

Hồi 204 - Lộ Cơ Mưu Tìm Lời Gạt Gẫm

Quy nhị nương đã biết Trần Cận Nam là người túc trí đa mưu, liền quay lại chờ xem ông bảo sao? Trần Cận Nam nói tiếp:

- Hiền phu phụ võ nghệ cao cường, hiện nay không ai địch nổi, nhưng nhị vị vào sâu hiểm địa, lại lâm vào tình trạng địch nhiều mà ta ít. Vậy chúng ta hãy thương nghị để tìm ra kế hoạch vẹn toàn là hơn... Quy nhị nương ngắt lời:

- Bản nhân tưởng Trần tổng đà chúa đã có cao kiến gì khác, té ra vẫn chưa tìm được biệt pháp nào. Mụ lại trở gót bước đi. Đột nhiên Liễu Đại Hồng và Ngô Lập Thân nhanh chân hơn, vượt qua hai người đứng chắn trước cửa. Liễu Đại Hồng nói:

- Nhị vị mà trợ lực cho Ngô Tam Quế thì bọn Mộc Vương phủ chúng ta quyết không chịu đâu. Quy nhị nương hỏi:

- Sao? Các vị muốn động thủ chăng? Liễu Đại Hồng đáp:

- Nhị vị hãy hạ sát anh em tại hạ trước rồi hãy qua cửa này đi giúp Ngô Tam Quế. Quy nhị nương nói:

- Ai bảo bọn ta đi giúp Ngô Tam Quế?

- Tuy nhị vị không có ý viện trợ Ngô Tam Quế, song việc này mà thành công thì thanh thế Ngô tặc trở nên cực kỳ hưng thịnh, muốn dẹp hắn cũng không được nữa. Quy Tân Thụ khẽ nói:

- Tránh ra! Lão tiến lên một bước. Liễu Đại Hồng liền giang hai tay đứng chắn trước cửa. Quy Tân Thụ vươn tay trái ra chụp vào trước ngực lão. Liễu Đại Hồng vung tay lên gạt. Bình một tiếng! Hai chưởng đụng nhau. Người Liễu Đại Hồng lảo đảo muốn té. Sắc mặt lão biến thành lợt lạt. Quy Tân Thụ nói:

- Lão phu mới vận năm thành công lực mà thôi. Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân lắc đầu lia lịa đáp:

- Quy nhị hiệp cứ vận đến mười thành công lực để giết chết anh em tại hạ đi là xong. Quy Chung nói:

- Mười thành thì mười thành. Hai tay hắn vươn ra rồi rụt lại. Ngô Lập Thân vung tay lên gạt, thì hai tay Quy Chung đã rụt về rồi, nên Ngô Lập Thân gạt sểnh. Quy Chung liền nhân lúc đối phương thu chiêu về, phóng hai tay nhanh như chớp chụp vào huyệt đạo trước ngực lão. Trần Cận Nam chạy đến khuyên giải:

- Chúng ta đều là hảo bằng hữu, không nên động võ. Đứng trước tình thế này, ông muốn ra tay giải cứu Ngô Lập Thân nhưng hành động như vậy là ra mặt cừu địch với vợ chồng họ Quy Bất giác ông chau mày ra chiều khó nghĩ. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Các vị tranh chấp mãi thế này rút cục vẫn không đi tới đâu. Tại hạ nghĩ ra một biện pháp là chúng ta gieo xúc xắc để bói coi. Nếu Quy nhị gia thắng thì chẳng những không ai cản trở hành động của hai vị, mà vãn bối còn đem tình hình trong Hoàng cung nói tỷ mỷ cho hai vị biết. Quy

nhị nương hỏi:

- Nếu ngươi thắng thì sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vãn bối thắng thì hai vị tạm gác vụ này lại, chờ sau khi Ngô Tam Quế chết rồi, chúng ta sẽ hạ thủ đối phó với Hoàng đế. Quy nhị nương bụng bảo dạ:

- Nếu mình tự ý hành động trước thì không chừng bọn Mộc gia sẽ báo tin cho quân Thát Đát biết mà đề phòng thật khó lòng thành công được. Chi bằng mình thử nghe gã bói coi một quẻ. Mụ liền hỏi trượng phu:

- Nhị gia! Vụ này nhị gia tính sao? Quy Tân Thụ nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi mà thua thì không được cãi cối. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đã là nam tử hán, là đại trượng phu, thì nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Hoàng đế Thát Đát lại chẳng phải Điểu sâng dủy thang, hà tất vãn bối phải o bế y? Đã đánh cuộc thì được cho đáng mặt anh hùng, mà thua cũng không mất vẻ hào kiệt. Bất luận thua hay được, quyết chẳng để tổn thương hoà khí. Trần Cận Nam thấy gã nói câu sau cùng rất hợp lý liền lên tiếng:

- Vụ này quan hệ cực kỳ trọng đại. Công cuộc phục hưng đại nghiệp của chúng ta một phúc một hoa. thật khó mà tiên liệu được. Cổ nhân đặt ra bói toán để giải quyết nghi vấn. Nay chúng ta gieo xúc xắc cũng không ngoài chuyện thư? khí vận. Vậy các vị bất tất phải tranh chấp, chúng ta căn cứ vào thiên mệnh mà hành động. Quy nhị nương bảo Quy Chung:

- Hài nhi! Buông tay ra! Quy Chung đáp:

- Hài nhi không buông. Quy nhị nương nói:

- Tiểu huynh đệ đây muốn gieo xúc xắc chơi với ngươi đó. Quy Chung cả mừng, lập tức buông tay ra khỏi huyệt đạo trước ngực Ngô Lập Thân. Ngực lão đau ê ẩm, đầu vẫn lắc quày quạy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Quy thiếu gia! Thiếu gia lấy xúc xắc ra đi! Dùng đồ của thiếu gia mới chắc. Quy Chung hỏi:

- Xúc xắc ư? Ta không có. Ngươi có thì lấy ra. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta cũng không có. Vị nào đem theo xin cho mượn. Mọi người đều lắc đầu nghĩ bụng:

- Thật là khéo khỉ! Ai lại dắt xúc xắc trong mình bao giờ? Quy nhị nương nói:

- Không có xúc xắc thì chúng ta gieo tiền cũng vậy. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải gieo xúc xắc mới công bằng, thật tiền thật mễ, không lừa già dối trẻ. Vãn bối là trẻ con, Quy nhị gia là ông già. Vậy gieo xúc xắc mới đúng. Trong bọn thân binh thế nào cũng có tên đem theo xúc xắc bên mình. Vãn bối đi hỏi đây. Rồi gã đẩy cửa đi ra. Vi Tiểu Bảo ra khỏi phòng tiến vào đại sảnh. Gã móc túi lấy ra sáu hạt xúc xắc mà lúc nào cũng đem theo bên mình dùng làm pháp bảo tùy thân. Sở dĩ gã không muốn lấy ngay ở trong phòng vì sợ vợ chồng Quy lão sinh ngờ vực. Vi Tiểu Bảo ngồi lại trong đại sảnh một lúc rồi mới trở vào phòng vừa cười vừa nói:

- Kiếm được xúc xắc rồi. Quy nhị nương hỏi:

- Cách đánh cuộc ăn thua thế nào? Vi Tiểu Bảo giả vờ đáp:

- Tiểu tử không hiểu trò chơi này. Gã quay sang hỏi Quy Chung:

- Quy thiếu gia! Cách chơi xúc xắc ra làm sao? Quy Chung cầm lấy hai con đáp:

- Ngươi cùng ta tỷ thí xem ai bắn trúng. Rồi hắn búng ngón tay veo véo hai tiếng. Hai hạt xúc xắc bay lên quạt tắt hai ngọn đèn cầy. Bỗng hai tiếng chát chát vang lên. Hai hạt xúc xắc khảm vào trong vách ván. Quần hùng đều cất tiếng khen:

- Hảo công phu! Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ thấy người ta gieo xúc xắc để coi nhiều điểm hay ít điểm mà định hơn thua, chứ không theo cách phóng ám khí. Quy nhị nương đáp:

- Phải rồi! Hai ngươi đều gieo mỗi người một phát. Ai gieo nhiều điểm là người đó được. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Nếu gieo một phát mà hắn vận đỏ thật sự được điểm là nhất định mình thua. Gã liền nói:

- Tiểu tử thiết tưởng nên gieo ba phát cho được công bằng. Ai thắng hai là được. Quy Chung nghĩ đến càng gieo nhiều lần càng thích liền đáp:

- Mỗi người chúng ta gieo phát. Ai thắng phát là được. Quy nhị nương nói:

- Không thể gieo nhiều lần cho rắc rối. Mỗi bên gieo ba phát là đủ. Từ Thiên Xuyên móc hai viên xúc xắc cắm vào vách ván ra để lên bàn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Quy thiếu gia! Thiếu gia gieo trước đi. Quy Chung cầm bộ xúc xắc lên cười hì hì toan gieo xuống thì Quy nhị nương cản lại nói:

- Hãy khoan! Mụ quay sang hỏi Liễu Đại Hồng và Mộc Kiếm Thanh:

- Nếu bọn ta thắng trong vụ đánh cuộc này thì Mộc Vương phủ có chịu không? Vừa rồi Liễu Đại Hồng đã đối chưởng với Quy Tân Thụ, trong ngực khí huyết nhộn nhạo đến bây giờ hãy còn chưa hết. Lão nghĩ tới đối phương mới vận năm thành công lực mà đã ghê gớm đến thế thì đúng là một vị tiền bối anh hùng không còn sai nữa. Nếu lão định đến Hoàng cung hành thích thì lực lượng Mộc Vương phu? chẳng thể nào ngăn trở được. Lão liền gật đầu. Mộc Kiếm Thanh cũng đáp:

- Thiên ý ra sao cứ theo hai vị gieo xúc xắc để quyết định là xong. Quy nhị nương nói:

- Vậy là hay lắm! Rồi mụ giục Quy Chung:

- Chung nhi gieo đi! Càng nhiều điểm càng hay. Quy Chung cầm sáu quân xúc xắc nhìn kỹ rồi nói:

- Con nhiều nhất là sáu điểm, ít nhất là hai điểm. Còn một con lủng xuống một lỗ lớn. Quy nhị nương đáp:

- Con đó là nhất điểm Quy chung nói:

- Lạ quá! Lạ quá! Tứ điểm sao lại màu hồng? Hắn vung tay mặt lên gieo xuống đánh " chát " một tiếng. Sáu con xúc xắc cắm sâu xuống mặt bàn, đều hướng mặt Lục lên trên. Nguyên lúc hắn cầm sáu con xúc xắc đều hướng mặt nhất điểm xuống dưới, dĩ nhiên mặt Lục điểm hướng lên trên. Quần hùng vừa kinh hãi vừa tức cười. Kinh hãi vì con người bịnh hoạn coi bề ngoài gió thổi bay mà nội lực cao thâm khôn lường. Tức cười ở chỗ khắp thiên hạ không ai gieo xúc xắc theo kiểu đó. Quy nhị nương bảo hắn:

- Hài nhi! Làm như vậy không đúng. Mụ đập tay xuống bàn một cái. Cả sáu con xúc xắc đều nhảy lên. Quần hùng cất tiếng hoan hô. Quy nhị nương lượm bộ xúc xắc lên quăng xuống bàn nói:

- Cứ gieo tự nhiên cho ra mấy điểm thì ra, đừng cố ý mới đúng cách bói toán. Quy Chung nói:

- Té ra là thế! Hắn lượm bộ xúc xắc học kiểu mẫu thân, từ từ liệng xuống bàn. Sáu con xúc xắc quay lọc cọc một chút rồi dừng loại. Cộng được điểm. Gieo sáu con xúc xắc thành điểm tức là trên mức trung bình, phần thắng nhiều hơn phần bại. Vi Tiểu Bảo cầm bộ xúc xắc vừa sờ vừa lắc trong lòng bàn tay để ngấm ngầm dở trò. Bỗng gã hô:

- Thông cật! Rồi liệng ra. Năm con xúc xắc xoay một lúc ngã xuống thành điểm. Còn con tối hậu vẫn quay tít theo thủ pháp gian lận của gã. Gã định bụng cho con này hướng mặt Lục lên thành điểm là thắng một bàn. Không ngờ con xúc xắc vừa xoay vừa chạy đột nhiên đi vào một lỗ nhỏ trên mặt bàn, do Quy Chung gieo xuống trước gây ra. Con xúc xắc rung rinh một lúc rồi không xoay được nữa. Mặt nhất điểm hướng lên. Thế là cộng thành điểm. Gã thua rồi. Vi Tiểu Bảo không chịu, cãi:

- Trên mặt bàn có lỗ. Lần này bỏ đi không kể. Gã lượm xúc xắc lên toan gieo lại thì Trần Cận Nam lắc đầu nói:

- Đây là ý trời. Ngươi chịu thua bàn này đi. Vi Tiểu Bảo nghe sư phụ nói vậy, liền tự nhủ:

- Còn hai bàn nữa ta phải ăn hết mới thắng. Gã cầm bộ xúc xắc đưa cho Quy Chung. Quy Chung ăn bàn đầu, trong lòng hý hửng vô cùng, vẻ mặt nhơn nhơn đắc ý. Gã nhẹ nhàng gieo xuống. Lần này chỉ được chín điểm. Mọi người ở Mộc gia nắm chắc bàn này hắn thua rồi, bất giác bật tiếng hoan hô. Vi Tiểu Bảo lại góc bàn khác để rời xa chỗ có sáu lỗ nhỏ. Gã gieo xúc xắc xuống thành bốn con sáu điểm, hai con năm điểm cộng là điểm. Bàn này gã thắng một cách dễ dàng. Hai bên cùng thắng một bàn, thế là huề. Ăn thua nhau chỉ ở bàn thứ ba tối hậu. Quy Chung lượm lấy bộ xúc xắc gieo xuống. Bộ xúc xắc xoay chuyển hồi lâu rồi ngã ra cộng được điểm. Bàn này hắn lại rất nhiều hy vọng thắng cuộc. Mọi người ở Mộc gia sắc mặc đều lộ vẻ lo âu, tính thầm trong bụng:

- Hơn được điểm thì phải vận khí may lắm mới có. Vi Tiểu Bảo chẳng quan tâm chi hết. Gã tự nhủ:

- Ta lại theo biện pháp vừa rồi gieo thành điểm là đủ thắng. Gã mân mê mấy con xúc xắc trong lòng bàn tay để xoay vị trí cho đủ rồi từ từ gieo xuống. Sáu con xúc xắc xoay chuyển trên mặt bàn di chuyển một lúc. Bốn con ngã xuống trước theo thứ tự: sáu điểm, năm điểm, năm điểm, sáu điểm. Cộng điểm. Con thứ năm xoay đến mặt sáu điểm ngã ra, thành hai mươi tám điểm. Còn một con tối hậu vẫn xoay chuyển không ngớt. Nếu nó hạ xuống tam điểm thành hòa cục, phải gieo lại lần nữa chưa chắc đã được may mắn như lần này. Con xúc xắc vẫn xoay chuyển

không ngớt. Gã thấy mặt sáu điểm sắp ngã ra liền hô lớn:

- Hay quá! Đột nhiên con xúc xắc chuyển mình một cái rồi lại xoay tít đi. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi la lên:

- Ma quỉ ám ảnh! Gã liếc mắt ngó thấy Quy Tân Thụ đang nhìn con xúc xắc thổi nhè nhẹ. Giữa lúc ấy con xúc xắc dừng lại. Mặt nhất điểm hướng lên trời. Mọi người đều bật tiếng la ó. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa tức giận vô cùng. Gã được thấy không biết bao nhiêu lối gian lận trong cuộc đánh bạc, nhưng hạng người thổi hơi để xoay chuyển xúc xắc thì bữa nay mới gặp lần này là một còn trước kia chưa có bao giờ. Gã nghĩ thầm:

- Nội công lão này rất cao cường, tụ khí thành giây, chẳng những lão làm cho con xúc xắc này lục điểm biến thành nhất điểm, e rằng vừa rồi Quy Chung gieo được điểm cũng chẳng phải vì hên vận, mà là lão đứng bên thổi hơi giúp sức. Gã đó mặt tía tai nói:

- Quy lão gia tử! Lão....... lão....... ha hạ.. Gã vừa nói vừa chúm môi thổi phù phù. Quy Tân Thụ đánh trống lấp, hô:

- Hai mươi chín điểm! Ngươi thua rồi. Lão thò tay ra lượm sáu con xúc xắc kẹp vào ngón tay cái và ngón tay giữa bóp một cái. Những tiếng rắc rắc vang lên! Bộ xúc xắc vỡ tan một ít thủy ngân chảy ra mặt bàn và biến thành hàng trăm hạt châu tròn trĩnh nhỏ bé, xoay tít đi. Quy Chung vỗ tay cười nói:

- Đẹp quá! Đẹp quá! Cái này là cái gì? Nó vừa như nước, lại giống như bạc. Vi Tiểu Bảo thấy Quy Tân Thụ phanh phui ra tệ những đổ thủy ngân vào trong xúc xắc, liền giả vờ kinh ngạc hô:

- Té ra trong xúc xắc nhất định phải đổ thuỷ ngân. Quy lão gia! Lão dạy khôn cho vãn bối. Con xúc xắc làm bằng xương trâu. Nay vãn bối mới hiểu thủy ngân lấy ở trong xương trâu ra. Trước kia vãn bối cứ tưởng thủy ngân là bạc luyện với nước chế thành. Giống hoàng ngưu biết cày ruộng lại biết chế tạo thủy ngân. Thật là không ngờ! Thật là không ngờ! Quy nhị nương để mặc gã muốn nói nhăng nói càn thế nào thì nói, không lý gì đến. Mụ chỉ hỏi một câu:

- Bây giờ các vị hết nói rồi chứ? Mụ không đợi cho quần hùng trả lời, quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Vi huynh đệ! Tình hình trong hoàng cung thế nào? Xin huynh đệ nói cho bọn ta biết một cách tường tận. Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn sư phụ để hỏi ý kiến. Trần Cận Nam gật đầu nói:

- ý trời đã muốn thế. Vậy ngươi cho hai vị tiền bối hay về tình hình Hoàng cung một cách thành thực. Ông đã biết tên đồ đệ này rất xảo quyệt nên phải đặc biệt thêm vào bốn chữ, "một cách thành thực". Vi Tiểu Bảo xoay chuyển tâm cơ trong đầu óc, quyết định chủ ý rồi đáp:

- Vãn bối đã thua cuộc, dĩ nhiên không thể chối cãi được. Bậc đại trượng phu lừa gạt, cướp đoạt thì không sao, nhưng nợ đánh bạc tất nhiên phải trả. Phòng ốc trong Hoàng cung nhiều như bát úp, đường lối quanh co nói không xiết được. Để vãn bối vẽ một bức đồ hình mới rõ hết. Đoạn gã quay lại bảo Từ Thiên Xuyên và Tiền Lão Bản: Từ đại ca! Tiền đại ca! Xin nhị vị bồi tiếp tân khách dùm cho, để tiểu đệ đi họa đồ. Gã nói rồi chắp tay nhìn quần hùng, trở gót ra khỏi hoa sảnh đến thẳng thư phòng. Phủ Bá tước do Khang Thân vương trao tặng. Trong thư phòng những họa đồ cùng thư pháp treo đầy trên vách. Đủ thứ nghiên bút bày la liệt trên bàn. Vi Tiểu Bảo ham mê cờ bạc sợ vào đây xui vận vì chữ "thư" là sách đồng âm với chữ "thâu" là thua, nên ngày thường gã không bước tới "thâu phòng". Nay có việc gã mới vào ngồi trước án và quát gia

nhân:

- Mài mực! Tên tùy bộc thân cận liền ứng hậu ngay Gã nghĩ thầm:

- Trước nay ta chưa từng thấy Bá Tước đại nhân cầm bút viết chữ đột nhiên ngài vào đây tất có chuyện trọng đại. Tuy hắn trong lòng hồi hộp mà ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cung kính khâm phục. Tên gia nhân liền lấy cái nghiên cổ bằng đá tía chạm rồng của Vương Hy Chi vẫn dùng ngày trước rót nước vào, lại lấy thoi mực Tùng yên hương của Nhan Lỗ Công đời nhà Đường dùng còn lại đem ra mài. Hắn cầm thoi mực, bình tâm tĩnh trí mài nước mực thật đặc xong rồi lấy cây bút lông cừu hạng tuyệt hảo của Đường Bá Hổ ở Hồ Châu chế tạo ra. Hắn trải lên mặt bàn tờ giấy Kim hoa ngọc tiên từ đời Tống Huy Tôn ban sắc chế tạo. Tên gia nhân lại đốt thứ Long não Ôn xạ hương mà ngày trước Vệ phu nhân đốt lên mỗi khi viết chữ. Cuộc sắp đặt trịnh trọng có thể nói là những bậc nổi danh như Chung, Nhan, Liễu, Tô, Huỳnh, Triệu cũng phải ghen tức là không bằng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đưa bàn tay như móng hổ, vận chỉ lực cầm nã ra ngón tay chụp lấy cán bút dầm vào nghiên mực giơ lên. Bỗng nghe đánh " tạch " một tiếng. Một giọt mực lớn ở đầu ngọn bút nho? xuống. Thế là tờ giấy Kim ngọc hoa tiên quí giá liền bị nhơ nhớp. Tên gia nhân thân cận bất giác lẩm bẩm:

- Té ra không phải Bá Tước đại nhân viết chữ mà là ngài theo lối vung mực của Lương Khải để họa đồ. Gã lại thấy Vi Tiểu Bảo đặt bút xuống bên trái giọt mực vạch một đường thành hình cành cây ngoằn ngoèo. Bên trái cành cây này gã khẽ chấm một nét. Nó vừa giống nhát búa của Lý Tôn Huấn ở phe Bắc Tông, lại tương tự vết phi ma của Vương Ma Cật. Tên gia nhân đang lẩm bẩm khen thầm, bỗng nghe Bá Tước đại nhân hỏi:

- Ta viết chữ "Tiểu" thế này đã được chưa? Hắn giật bắn người lên, bây giờ mới biết Bá Tước đại nhân viết chữ "Tiểu". Hắn vội trầm trồ khen ngợi, đáp:

- Thư pháp của đại nhân bút kéo từ bên hữu qua bên tả, lập ra một lối đặc biệt. Thật là một bậc kỳ tài của nhà Trời. Tên gia nhân này thường chầu chực ở thư phòng nên trong bụng có ít nhiều văn mặc. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Ngươi đi kêu Trương đề đốc đến đây. Tên gia nhân vâng lệnh đi ngay Hắn tự hỏi:

- Không hiểu Bá Tước đại nhân ở dưới còn viết những chữ gì? Nhưng hắn có đoán tới đoán lui cả ngàn lần cũng không thể trúng được.

- Vi Tiểu Bảo viết xong chữ "Tiểu", phía dưới khuyên tròn một cái. Dưới khuyên tròn là một đường ngoằn ngoèo như cành cây cong, lại tựa hồ cái đòn gánh nằm ngang. Rồi gã vẽ hình con giun chui qua đòn gánh. Con giun chui qua đòn đánh là chữ "tử". Cả ba chữ này thong dong thành "Tiểu Huyền Tử", tên của vua Khang Hy. Vi Tiểu Bảo không biết viết chữ "Huyền", nên vạch cái khuyên tròn để thay vào. Gã nghĩ tới ngày trước làm sư ở chùa Thanh Lương, Vua Khang Hy đã họa đồ để truyền chỉ. Gã hâm mộ họa pháp của nhà Vua, kính cẩn bắt chước thánh ý. Bữa nay sự thế nguy cấp liền vẽ đồ hình làm bản tâu. Vi Tiểu Bảo viết xong danh tự "Tiểu Huyền Tử", lại vẽ một thanh kiếm. Mũi kiếm đâm vào cái khuyên tròn. Sự thực trên đồ hình đao chẳng ra đao, kiếm chẳng ra kiếm mà gã vẽ toát mồ hôi mới xong. Vi Tiểu Bảo vừa đặt bút xuống thì Trương Dũng tới nơi. Gã gấp tờ giấy hoa tiên lại chuồn vào phong bì, niêm phong cẩn mật giao cho Trương Dũng khẽ nói:

- Trương đề đốc! Đây là Tấu chương rất khẩn yếu. Đế đốc đưa vào Hoàng cung ngay để tâu

trình Hoàng thượng. Đề đốc chỉ cần nói là bản tâu cơ mật của ta thì lập tức thị vệ hay thái giám phải thông báo liền. Trương Dũng vâng lệnh đưa hai tay ra đón lấy bản tâu toan chuồn vào bọc thì đột nhiên ngoài thư phòng có tiếng thân binh quát hỏi:

- Ai? Binh một tiếng! Cửa phòng bị đẩy ra. Ba người sấn vào chính là vợ chồng Quy Tân Thụ và Quy Chung. Quy nhị nương đã ngó thấy Trương Dũng cầm tấu chương trong tay liền đoạt lấy, lớn tiếng hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Phải chăng ngươi báo cáo mật với Hoàng đế Thát Đát? Vi Tiểu Bảo kinh hãi đến thộn mặt ra, miệng lắp bắp:

- Không....... không phải....... không phải... Quy nhị nương xé bao thơ, rút tờ hoa tiên ra coi thấy đồ hình cổ quái, mụ rất đỗi ngạc nhiên bảo chồng:

- Nhị gia thử coi xem. Mụ vừa nói vừa đưa tờ giấy cho Quy Tân Thụ. Đoạn mụ quay lại hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Vậy đây là chuyện gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vãn bối sai hắn xuống dặn nhà bếp làm....... làm thứ bánh trôi nước để thiết khách....... và là thứ bánh bột nhỏ chứ không phải bánh lớn. Trên mặt bánh đặt hoa vào. Nhà bếp không hiểu....... nên vãn bối phải họa hình cho chúng coi. Vợ chồng Quy Tân Thụ lẩm bẩm gật đầu, vẻ mặt hoà hoãn lại. Trên mặt giấy quả vẽ hình đao khắc hoa vào cái khuyên tròn, chứ chẳng phải báo cáo mật tâu llên Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo giục Trương Dũng:

- Đi lẹ lên! Đi lẹ lên!

Hồi 205 - Tiểu Hoàng Đế Chặt Đầu Phò Mã

Trương Dũng trở gót ra khỏi thư phòng. Vi Tiểu Bảo dặn theo:

- Trương huynh đệ phái nhiều gia nhân chuẩn bị món ăn đầy đủ cho thật mau lẹ, chớ có chậm trễ. Chuyến này quần hùng phải ăn một bữa thịnh soạn để có sức phấn đấu với công cuộc liều mạng. Trương Dũng đứng ngoài cửa "dạ" một tiếng rồi chạy đi. Quy nhị nương nói:

- Chuyện ăn uống bất tất phải vội vã. Bây giờ Vi huynh đệ hãy đưa bản địa đồ trong hoàng cung cho bọn ta coi đã. Vi Tiểu Bảo lấy một tờ giấy Phi Kim tiên trải lên bàn và cầm bút đưa cho Quy nhị nương, gã nói:

- Vãn bối vẽ lui vẽ tới mà không thành, đang định mời các vị đến họa dùm. Quy nhị nương đón lấy cây bút ngồi xuống giục:

- Nào! Huynh đệ kể ra đi. Vi Tiểu Bảo nghĩ rằng vụ này bất tất phải lừa dối. Gã liền kể bắt đầu từ cửa Ngọ môn đi lên phía bắc, qua cầu Kim Thủy kiều rồi rẽ về phía tây. Xuyên qua Hoằng Nghĩa Các, đến ba đại điện Thái Hoà, Trung Hoà, Bảo Hoà tới cửa Long Tông. Phía trong cửa Long Tông là phòng Ngự Thiện. Vi Tiểu Bảo xuất thân ở chỗ này. Từ đây rẽ về phía đông, qua cửa Càn Thanh đến cung Càn Thanh, điện Giao Thái, cung Khôn Ninh, Ngự hoa viên, điện Khâm An. Từ phòng Ngự Thiện đi lên phía bắc là Nam Khổ, điện Dưỡng Tâm, cung Vĩnh Thọ, cung Dực Khôn, điện Thể Hoà, cung Trừ Tú, hiên Lệ Cảnh, Sấu Phương Trai, cung Trùng Hoa. Đây đi về phía Nam là cung Hàm Phúc, cung Trường Xuân, điện Thể Nguyên, điện Thái Cực. Từ điện Thái Cực quanh ra phía tây là Vũ Hoa Các, điện Bảo Hoa, cung Thọ An, điện Anh Hoa. Tiếp tục đi về phía nam là Tây Tam Sở: cung Thọ Khang, cung Từ Ninh, Từ Ninh hoa viên, rồi đến nội phủ, Bảo Ôn Lâu, Võ Anh điện. Ra khỏi cửa Võ Anh qua cầu đi về phía đông rồi qua cửa Hy Hoà để trở về Ngọ Môn. Những viện lạc kể trên thuộc về Tây bán bộ trong Tử Cấm Thành. Quy Tân Thụ và Quy nhị nương nghe Vi Tiểu Bảo đọc hàng nửa ngày mới hết Tây bán bộ trong Hoàng cung. Giả tỷ nói miệng thì khó mà nhớ cho xiết được. Bất giác hai lão hít một hơi khí lạnh. Quy nhị nương theo thứ tự ghi các cung điện cùng cửa ngõ trên tờ giấy. Vi Tiểu Bảo lại nói đến các điện đài cùng môn hộ về đông bán bộ trong Hoàng thành, trí nhớ của gã rất hay, ngày thường gã lại đi du ngoạn khắp nơi trong Hoàng cung nên đã thuộc lòng. Quy nhị nương ghi chép gần một giờ mới hết chín Đường, Sở trong đại nội. Vi Tiểu Bảo nói:

- Mời ba vị hãy ở lại dùng bữa cho thêm sức lực để mà hành động. Gã chạy ra bên cửa lớn tiếng hô:

- Gia nhân đâu? Đem đồ điểm tâm lên mau! Gia nhân bộc dịch đứng ngoài cửa cất tiếng dạ ran. Quy nhị nương gạt đi:

- Bất tất phải sắp bữa. Mụ dắt con cùng Quy Tân Thụ sóng vai ra khỏi thư phòng. Hai vợ chồng lão Quy đều nghĩ bụng:

- Biết đâu gã chẳng bỏ gì vào đồ ăn cho mình lỡ việc. Lần trước đã mắc bẫy, chẳng lẽ còn vướng lần thứ hai? Vi Tiểu Bảo tiễn chân ra cửa chắp tay nói:

- Vãn bối trông chờ tin đắc thắng của các vị. Quy Tân Thụ phóng chưởng đánh vào đầu con sư tử đá ngoài cổng lớn. Lập tức những mảnh đá vụn tung bay tới tấp rồi rớt xuống rào rào. Lão đắc ý nổi lên tràng cười khanh khách, băng băng ra đi. Vi Tiểu Bảo thộn mặt ra lẩm bẩm:

- Phát chưởng này mà đánh xuống đầu lão gia thì đi đời. Lão cảnh cáo mình ra điều nếu làm hư việc của lão sẽ bị phát chưởng đó. Gã cũng vung tay lên đập vào đầu sư tử đá. Bỗng gã "ối" lên một tiếng rồi nhảy lên tưng tưng vì bàn tay bị đau nhức. Nguyên trước đầu con sư tử đá nhẵn thín, vì bị Quy Tân Thụ phóng chưởng đánh vào bể ra nhiều mảnh, nên biến thành lởm chởm, sắc nhọn. Vi Tiểu Bảo giơ tay lên nhìn dưới ánh đèn lồng, may mà chưa đổ máu. Gã trở về hoa sảnh thấy bọn Trần Cận Nam đang ngồi uống rượu. Gã nói cho sư phụ hay đã kể tường tận nội tình trong Tử Cấm Thành với vơ. chồng Quy Tân Thụ và tiễn chân ba người ra đi rồi Trần Cận Nam gật đầu thở dài nói:

- Dù vợ chồng Quy tiền bối có hành thích được Hoàng đế Thát Đát cũng khó lòng về thoát. Quần hùng ngồi lẳng lặng uống rượu, đều theo đuổi ý nghĩa riêng. Thỉnh thoảng mới có người nói một vài câu, nhưng chẳng ai đáp lại. Sau hơn nửa giờ, ngoài cửa có người chạy vào báo:

- Khải bẩm tước gia! Trương đề đốc có việc xin ra mắt. Vi Tiểu Bảo cho là hắn làm xong sứ mạng trở về phúc trình. Gã mừng thầm trong bụng, đáp:

- Bây giờ đã nửa đêm. Ngươi bảo y nếu là việc không khẩn cấp thì để sáng mai hãy đến. Hiện giờ ta đang ngủ không tiện đánh thức. Người kia dạ một tiếng quay gót trở ra. Trần Cận Nam khẽ nói:

- Không chừng có tin tức gì ở Hoàng cung đưa tới. Ngươi đi hỏi coi. Vi Tiểu Bảo vâng lời, rảo bước ra nhà đại sảnh. Gã thấy bọn Triệu Lương Đống, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc đứng trong sảnh đường, mặt đầy vẻ hoảng hốt, mà chẳng thấy Trương Dũng đâu. Gã không khỏi sửng sốt, khẽ hỏi:

- Trương đề đốc đâu? Vương Tiến Bảo đáp:

- Khải bẩm đại nhân! Trương đề đốc vừa gặp biến cố, ngất xỉu ngoài cửa phủ, hiện đã khiêng vào sương phòng bên kia. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hải hỏi:

- Sao...... sao y lại ngất xỉu? Gã chạy nhanh sang sương phòng, nhìn thấy Trương Dũng sắc mặt lợt lạt, hai mắt nhắm nghiền. Trước ngực nhô lên hóp xuống không ngớt. Gã cất tiếng hô hoán:

- Trương đề đốc! Trương đề đốc! Đề đốc làm sao thế? Trương Dũng từ từ mở mắt ra miệng ấp úng:

- Ty...... ty... Hắn đảo mắt nhìn một cái rồi lại ngất đi. Vi Tiểu Bảo vội thò tay vào trong bọc Trương Dũng sờ lấy tấu chương ra coi thì quả nhiên đúng là bức họa của gã, khiến gã càng hoang mang lo lắng. Tôn Tư Khắc nói:

- Vừa rồi bọn quân đi tuần về báo ngoài cổng có một vị quan quân ngất xỉu bên đường cách phủ chừng vài trăm bước. Sau nhận ra là Trương đề đốc mới khiêng về đây. Sau gáy đề đốc bị đổ máu đã đông lại. Xem chừng y ngất xỉu khá lâu rồi. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Y bị ngất đã lâu mà tấu chương chưa đem đi thì nhất định vừa ra khỏi cổng liền bị người hạ độc thủ? Chúng sợ ta sai người đi mật cáo Hoàng đế, nên ám toán Trương đề đốc. Lúc này Trương

Dũng lại hồi tỉnh. Vương Tiến Bảo vội cầm hồ dốc cho Trương Dũng uống mấy hớp rượu nóng. Tôn Tư Khắc và Triệu Lương Đống cũng dùng rượu nóng xoa vào lòng hai bàn tay Trương Dũng. Trương Dũng phấn khởi tinh thần đôi chút lại ngập ngừng nói:

- Ty chức...... thật đáng chết. Ty chức mới ra khỏi cổng phủ...... chừng vài trăm bước thì đột nhiên trước ngực...... trước ngực đau nhói lên. Ty chức...... gắng gượng đi thêm mấy bước thì trước mắt tối sầm lại...... rồi ngất đi. Sứ mạng...... của đại nhân giao cho làm không xong...... Bây giờ ty chức lại xin đi tức khắc... Hắn nói rồi gắng gượng chống đỡ muốn ngồi dậy. Vi Tiểu Bảo vội cản lại nói:

- Trương đại ca hãy nằm yên điều dưỡng. Vụ này để ta nhờ ba vị kia đi giùm cũng được. Gã cầm tấu chương trao cho Vương Tiến Bảo để y cùng Triệu Lương Đống, Tôn Tư Khắc đem theo vệ sĩ tiến vào Hoàng cung. Nhưng gã nghĩ bụng:

- Bây giờ thì chậm mất rồi. Ba người nhà họ Quy đi trước gần một giờ, e rằng tính mạng Tiểu Huyền Tử khó lòng giữ được. Chúng ta đành làm cho hết sức rồi đến đâu thì đến. Bọn Vương Tiến Bảo ba người vâng lệnh ra đi. Trương Dũng lại ngập ngừng nói:

- Lão già...... Ở trong thư phòng của đại nhân...... bản lãnh cực kỳ lợi hại! Ty chức vừa ra khỏi cửa phòng, lão...... khẽ đẩy một cái...... vào vai ty chức... Y nói tới đây nổi cơn ho khằng khặc, phải chờ hết cơn ho mới nói tiếp:

- Khi đó ty chức chẳng thấy gì...... Ngờ đâu đã bị nội thương...... Ty chức vừa ra khỏi cổng phủ......, thương thế phát tác...... làm hư việc lớn của đại nhân... Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới tỉnh ngộ. Gã lẩm bẩm:

- Té ra Quy Tân Thụ tuy trông thấy bản tấu chương của ta chẳng có gì là cáo mật, mà lão vẫn sinh lòng ngờ vực, ngấm ngầm hạ độc thủ khiến Trương Dũng không làm xong việc. Gã thấy Trương Dũng ra chiều hổ thẹn, vội tìm lời an ủi:

-Trương đại ca! Đại ca cứ yên tâm tĩnh dưỡng. Vụ này chẳng thể trách đại ca được. Con mẹ nó! Lão con rùa kia đã ám toán đại ca, chúng ta không chịu bỏ qua. Gã lại vỗ về thêm mấy câu nữa rồi sai gia nhân nấu sâm thang cùng mời y sinh đến điều trị. Vi Tiểu Bảo trở vào nhà hoa sảnh nói:

-Không phải trong cung có tin ra mà là Trương đề đốc bị Quy nhị gia đánh thành trọng thương, e rằng khó bề sống được. Quần hùng nghe nói cả kinh vội hỏi:

-Tại sao Quy tiền bối lại đả thương Trương đề đốc? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

-Trương đề đốc đang đi tuần ở ngoài phủ gặp ba người liền tiến lại tra hỏi. Quy nhị gia phóng chưởng đánh y thành bị nội thương. Quần hùng gật đầu ngồi xuống, ai cũng nghĩ bụng:

-Một tên võ quan tầm thường thì chịu sao nổi chưởng lực của Thần quyền vô địch? Vi Tiểu Bảo rất lấy làm hối hận, tự trách:

-Nếu ta biết sớm Trương Dũng bị lão hạ độc thủ khiến y không thể đưa tấu chương đến tay Tiểu Huyền Tử thì ta quyết không nói rõ tình hình trong nội cung một cách tường tận như vậy, mà đảo lộn phương hướng rối loạn cả lên và biến đổi vị trí các cung điện, tỷ như nói Văn Hoa điện làm Trùng Hoa Cung. Nếu như thế thì bọn lão ba người vào Hoàng cung rồi có xoay xở đến

nhức đầu váng óc cũng khó lòng tìm ra được. Quần hùng ngồi trong hoa sảnh đều vẻ mặt buồn teo, chỉ uống rượu để giết thì giờ. Ai cũng nghĩ bụng:

-Chuyến này vợ chồng lão Quy thành công cũng thế mà thất bại cũng vậy, nhất định sẽ gây nên một trường náo loạn đến trời long đất lở. Chỉ sợ trời chưa sáng quan quân đã lùng bắt dư đảng thích khách hết mọi khu vực trong nội thành. Nếu thế thì phủ Bá Tước đây là nơi yên ổn hơn hết, quyết họ không dám xông vào tra xét. Quần hùng lắng tai nghe thấy tiếng mõ lốc cốc và tiếng cồng boong boong điểm canh tư. Liễu Đại Hồng, Huyền Trinh đạo nhân và một số đã ngồi gục xuống bàn mà ngủ. Sau một lúc nữa, trong ngõ hẻm ở phía xa xa đột nhiên chó sủa rất dữ. Mọi người tay nắm chuôi đao đứng phắt dậy nghe ngóng. Nhưng chó sửa hồi lâu rồi trở lại yên tĩnh, chỉ còn vẳng nghe lác đác có tiếng gà gáy. Kế đó bốn mặt gà đua nhau gáy vang lên. Ngoài cửa sổ đã lờ mờ thấy ánh sáng. Vi Tiểu Bảo nói:

-Trời sáng rồi! Đệ tử vào cung để nghe tin tức. Trần Cận Nam dặn gã:

-Nếu gia đình Quy tiền bối ba người bất hạnh mà thất bại thì ngươi ráng tìm cách giải cứu. Ngô đại ca ngộ nạn chỉ vì sự hiểu lầm, không nên oán hờn các vị đó. Chúng ta cần coi đại nghĩa là trọng, tình cảm cá nhân là chuyện nhỏ. Các vị đã to? lòng hối hận, vậy chúng ta đừng để tâm về vụ này nữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

-Sư phụ đã có lời dặn bảo, dĩ nhiên đệ tử phải tuân theo. Nhưng...... nhưng nếu Quy nhị gia đã hạ sát tiểu Hoàng đế rồi thì đệ tử có hy sinh cái mạng nhỏ bé này cũng chẳng thể cứu thoát các vị được. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới Tiểu hoàng đế bị bọn Quy gia ba người đâm chết, trong lòng không khỏi đau đớn cơ hồ sa lệ. Trần Cận Nam thấy gã nói có lý cũng lẩm nhẩm gật đầu. Mộc Kiếm Thanh lên tiếng:

-Bữa nay nhất định trong thành Bắc Kinh sẽ xẩy ra một phen đại loạn. Tiểu đệ còn rất nhiều bằng hữu ở bên ngoài, cần phải ra bố trí và bảo họ phân tán đi các nơi ẩn lánh, để chờ trận phong ba qua rồi sẽ tính. Trần Cận Nam đáp:

- Đúng thế! Anh em tệ hội ở tản mát các nơi trong nội thành cũng không phải ít. Vậy chúng ta chia đường đi thông tri cho họ cùng các bạn hữu giang hồ biết chuyện. Ai nấy nên thận trọng kẻo bị vạ lây. Đến tối hôm nay vào khoảng đầu giờ Dậu chúng ta lại trở về đây tụ hội để thương nghị chương trình hành động. Quần hùng đều vâng lời. Trước hết Trần Cận Nam phái bốn huynh đệ trong Thiên Địa Hội ra ngoài quan sát tình hình các khu phụ cận xem có động tĩnh gì không? Lát sau bốn người về báo cáo các nơi vẫn bình tĩnh, không có chuyện gì khác lạ. Thế rồi quần hùng lục tục rời khỏi phủ Bá Tước. Vi Tiểu Bảo sắp ra đi thì gặp Tôn Tư Khắc về báo cáo:

-Bẩm đại nhân! Tấu chương đã trao cho thị vệ Ở cửa cung. Tên thị vệ nghe nói là bản mật tấu của Phó tổng quản Vi đại nhân liền đón lấy rồi lập tức chạy vào cung đệ trình. Bọn ty chức ba người chờ ở ngoài cửa cung cho tới canh năm, vẫn chưa thấy tên thị vệ kia trở ra... Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hiện giờ hai vị Vương Tiến Bảo và Triệu Lương Đống vẫn còn ở lại cửa cung chờ đợi. Vì sợ đại nhân nóng ruột, nên ty chức về trước bẩm báo. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Ngươi xuống chiếu cố cho Trương đề đốc. Vi Tiểu Bảo lòng lo ngay ngáy, sai bọn thân binh thủ hạ áp giải giả Thái hậu Mao Đông Châu và để mụ ngồi trong cỗ kiệu nhỏ theo gã vào cung yết giá. Tới của cung, bốn mặt vẫn yên lặng như tờ. Mười mấy tên thị vệ gác cửa tiến

lại vấn an, đồng thanh hô:

-Tổng quản đại nhân phải một phen cực nhọc. Chuyến này đại nhân đi Dương Châu chắc là vui vẻ lắm! Vi Tiểu Bảo thấy bọn chúng đon đả vui tươi, cũng yên tâm được một phần. Gã nghĩ bụng:

-Nếu trong cung đã xảy ra cuộc đại loạn thì nhất định bọn chúng chẳng còn lòng dạ nào mà hỏi đến chuyện ta đi Dương Châu. Gã liền mỉm cười gật đầu hỏi lại:

-Gần đây anh em không có chuyện gì chứ? Một thị vệ đáp:

-Nhờ hồng phúc của Tổng quản đại nhân, trên dưới đều bình yên. Có điều lão tiểu tử Ngô Tam Quế gây cuộc tạo phản làm cho Đức Hoàng thượng rất bận rộn. Thường khi nửa đêm gà gáy cũng triệu các vị đại thần vào cung bàn việc. Vi Tiểu Bảo càng yên tâm hơn. Một tên thị vệ khác cười nói:

-Tổng quản đại nhân về kinh giúp đỡ Hoàng đế lo toan đại sự thì ngài mới được thanh nhàn một chút. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

-Các ngươi bất tất phải tâng bốc tạ Những lễ vật ta đem từ Dương Châu về đây sẽ chia phần cho các hảo huynh đệ, không sót ai đâu. Bọn thị vệ mừng rỡ vô cùng đều dân lời thỉnh an để cảm tạ. Vi Tiểu Bảo trỏ vào cái kiệu nhỏ nói:

- Đây là tên Khâm phạm mà Thái hậu cùng Hoàng đế đều cho lệnh tróc nã. Các ngươi thử coi lại xem. Đoạn gã mở rèm kiệu cho bọn thị vệ thò tay vào chiếu lệ khám xét. Chúng khám xét không thấy gì liền cười đáp:

-Công trạng này của Tổng quản đại nhân không phải tầm thường. Bọn nô tài lại sắp được uống rượu mừng đại nhân thăng quan. Vi Tiểu Bảo vào cung hỏi đoàn túc vệ Ở cung Càn Thanh liền biết Hoàng thượng hiện đang cùng các vị đại thần bàn việc tại điện Dưỡng Tâm. Chúng còn cho hay suốt đêm qua Hoàng đế cùng quần thần thương nghị đại sự cho tới bây giờ vẫn chưa bãi triều. Vi Tiểu Bảo nghe nói cả mừng nghĩ bụng:

-Té ra Hoàng thượng bận việc phải thức trắng đêm. Lúc ngài triệu quần thần tới bệ kiến, dĩ nhiên cuộc phòng bị bốn mặt cực kỳ nghiêm mật. Vậy ba con rùa nhà họ Quy có lần mò vào cung, nhưng vấp phải cuộc canh phòng nghiêm mật xung quanh Dưỡng Tâm điện, lại có cả hàng trăm, hàng ngàn ngọn đèn lồng thắp sáng trưng thì bọn chúng còn đến gần Hoàng thượng thế nào được? Giả tỷ Tiểu Huyền Tử nằm ngủ trong phòng, đèn lửa tắt hết, thì e rằng đã gặp nguy hiểm và mọi sự hoàn toàn nát bét. Thế mới biết y làm Hoàng đế, quả nhiên hồng phúc tầy trời. May mà lão tiểu tử Ngô Tam Quế mở cờ đắc thắng, khiến Hoàng đế lo âu trong dạ mới phải bàn việc suốt đêm. Gã tới ngoài điện Dưỡng Tâm, đứng yên lặng chờ đợi. Tuy gã được nhà Vua thương yêu, nhưng hiện giờ Hoàng đế đang cùng vương, công, đại thần thương nghị quốc quân đại sự, gã không dám thiện tiện tiến vào. Vi Tiểu Bảo đợi chừng hơn nửa giờ thì bọn túc vệ nội ban mở cửa điện. Bọn Khanh Thân Vương Kiệt Thư, Minh Châu, Sách Ngạch Đồ lũ lượt kéo ra. Các vị đại thần vừa thấy Vi Tiểu Bảo đều mỉm cười chắp tay chào, nhưng không ai dám lớn tiếng. Tên thái giám chạy vào thông báo, nhà Vua lập tức truyền lệnh cho Vi Tiểu Bảo vào bái kiến. Vi Tiểu Bảo lên điện dập đầu hành lễ rồi đứng dậy. Gã thấy Vua Khang Hy ngồi trên ngự toạ, lộ vẻ tinh thần hăng hái, trong lòng mừng rỡ tâu:

-Tâu hoàng thượng! Nô tài coi Hoàng Thượng...... có vẻ rất cao hứng. Trong lòng gã lo âu suốt đêm, bây giờ được thấy nhà Vua bình yên, gã mừng quá đâm ra xúc động, không cầm được giọt lệ chan hoà. Vua Khang Hy cười hỏi:

-Mọi sự đang vui vẻ, làm sao mà ngươi khóc? Vi Tiểu Bảo đáp:

-Nô tài mừng quá không cầm được nước mắt. Nhà Vua thấy gã để lộ chân tình, long tâm rất hoan hỷ. Ngài cười nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Lão tiểu tử Ngô Tam Quế quả nhiên tạo phản rồi. Hắn thắng được mấy trận đầu đã cho là ta khiếp sợ, không dám giết con hắn. Con me. nó! Hôm qua lão gia đã chặt đầu Ngô ứng Hùng. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi "ủa" lên một tiếng rồi hỏi:

-Hoàng thượng hạ sát Ngô ứng Hùng rồi ư? Nhà vua đáp:

-Chứ sao? Bọn đại thần đều khuyên ta đừng glết Ngô ứng Hùng.thượng thơ là Mạc Lạc làm kinh lược giữ mặt Tây An. Ngô Tam Quế dù có lấy được Vân Nam, Qúi Châu và Tứ Xuyên nhưng khi hắn đánh tới Hồ Nam, chúng ta không sợ hắn nữa. Vi Tiểu Bảo khẳng khái tâu:

-Tâu Hoàng thượng! Nô tài cũng mong được Hoàng thượng sai phái dẫn quân đi đánh lão tiểu tử Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo tâu:

-Hoàng thượng quyết đoán rất là anh minh. Nô tài đã coi vở tuồng Quần anh hội. Chu Du và Lỗ Túc thưa với Tôn Quyền:

"Bọn hạ thần có thể đầu hàng Tào Tháo, nhưng chúa công không thể đầu hàng được". Tình trạng chúng ta ngày nay cũng vậy. Bọn vương công đại thần có thể cầu hòa với Ngô Tam Quế, nhưng Hoàng thượng nhất quyết không thể giảng hòa. Vua Khang Hy cả mừng, vỗ tay xuống bàn, đứng dậy nói:

-Tiểu Quế Tử! Ngươi mà về sớm một ngày thì đối lời với bọn đại thần được. Bọn chúng tất không dám khuyên ta cầu hòa nữa. Hừ! Bọn chúng có đầu hàng Ngô Tam Quế, vẫn còn làm Thượng thư, tướng quân, chứ chẳng thua thiệt gì. Ngài nghĩ tới Vi Tiểu Bảo tuy là kẻ bất học vô thuật, nhưng không giống bọn đại thần chỉ nghĩ đến lợi riêng cho mình. Nhà Vua lại dắt Vi Tiểu Bảo đến trước một cái bàn lớn. Trên bàn trải sẵn tấm địa đồ. Nhà Vua trỏ vào địa đồ nói:

-Ta đã phái người thống lãnh tinh binh một đường từ Kinh Châu tới Thường Đức đóng giữ, một đường từ Võ Xương đến Nhạc Châu canh gác. Ta còn phái Thuận Thừa quận vương là Lặc Nhĩ Cẩm làm Ninh Nam tĩnh khấu đại tướng quân thống lãnh chúng tướng đi tiểu trừ phản tặc. Mới đâu ta lại phái hình bộ thượng thơ là Mạc Lạc làm kinh lược giữ mặt Tây An. Ngô Tam Quế dù có lấy được Vân Nam, Qúi Châu và Tứ Xuyên nhưng khi hắn đánh tới Hồ Nam, chúng ta không sợ hắn nữa. Vi Tiểu Bảo khẳng khái tâu:

-Tâu Hoàng thượng! Nô tài cũng mong được Hoàng thượng sai phái dẫn quân đi đánh lão tiểu tử Ngô Tam Quế.

Hồi 206 - Đọc Bản Tâu Long Nhan Hớn Hở

Vua Khang Hy vừa lắc đầu vừa cười đáp:

- Việc hành quân xuất trận không phải trò đùa. Ngươi cứ ở trong cung bầu bạn với ta là được. Vả lại chuyến này ta phái đi toàn là quân tướng Mãn Châu, e rằng bọn chúng không tâm phục để ngươi điều động. Vi Tiểu Bảo đáp lại bằng một tiếng "dạ". Gã nghĩ bụng:

- Ngô Tam Quế dùng người Hán trong thiên hạ để đánh quân Thát Đát. Ta chỉ là người Mãn Châu giả hiệu, dĩ nhiên Hoàng thượng không đủ tin cậy. Nhà vua đoán ra ý nghĩ của gã, liền an ủi:

- Ngươi đối với ta hết dạ trung trinh, chẳng phải ta không tin ngươi. Tiểu Quế Tử! Binh mã của Ngô Tam Quế rất lợi hại, cuộc bình định chẳng thể làm xong trong năm ba năm, có khi bảy tám năm cũng chưa kết liễu. Mấy năm đầu nhất định chúng ta thất bại. Có điều cuộc đại chiến này chỉ cam khổ lúc ban đầu, trước bại mà sau thắng. Ngươi muốn bại trận hay thắng trận? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên nô tài chỉ muốn dành phần thắng. Nếu phải bỏ khôi cởi giáp tìm đường trốn lủi hay chạy có cờ thì còn thú gì? Nhà vua cười nói:

- Ngươi đã một dạ trung trinh với ta thì ta không thể để ngươi thất bại. Mấy năm đầu tổn tướng hao binh để người khác hứng lấy. Chờ cho Ngô địch tinh thần mệt mỏi, binh lực kiệt quệ, đại cuộc sắp thành, ta sẽ phái ngươi đi đánh Vân Nam, có thể vươn tay ra là tóm được cổ lão tiểu tử đem về. Ngươi có biết ta thảo chiến Ngô tặc đã hứa hẹn những gì không? Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Ơn đức của Hoàng thượng thật cao dầy như trời đất. Vua Khanh Hy cười nói:

- Ta bố cáo với thiên hạ kẻ nào bắt được Ngô Tam Quế thì hắn đang ở quan tước nào sẽ phong cho người ấy thay vào quan tước đó. Nhà Vua ngắm nghia Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tiểu Quế Tử! Để ta coi tướng ngươi xem sao? Con mẹ nó! Tướng ngươi chẳng đáng mặt Bình Tây Vương chút nào. Ha ha! Vua Khanh Hy ngoẹo đầu ngoẹo cổ ngắm nghía gã hồi lâu rồi lại cười nói tiếp:

- Hiện giờ ngươi giống thân hình con khỉ, lại mặt dơi tai chuột, không đáng nửa đồng tiền, Hãy chờ sáu bảy năm nửa, ngươi ngoài hai chục tuổi, hoặc giả khi đó mới phát tướng Vương gia. Ha ha... Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Bình Tây Thân Vương hay quan lớn gì gì đó nô tài e rằng mình không đu? phước phận hưởng thụ. Nhưng nếu được Hoàng thượng sai phái làm một viên đại tướng quân thống lãnh đại binh kéo tới Vân Nam bắt Ngô Tam Quế thì oai phong bát diện, lẫm liệt tứ phương. Nô tài này tay cầm thanh đại đao lớn tiếng quát:

"Bớ Ngô Tam Quế! Xưng danh đi rồi mà chịu trói!". Chỉ bấy nhiêu thôi là nô tài lấy làm thỏa mãn lắm rồi. Nô tài cầu trời khẩn Phật cho hắn đừng chết sớm quá để nô tài ra tay bắt hắn lôi

cổ về đây quì xuống trước mặt Hoàng thượng mà đập đầu binh binh. Vua Khang Hy cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Rồi ngài nghiệm nghị nói tiếp:

- Tiểu Quế Tử! Mấy năm đầu chúng ta đánh trận gian khổ vô cùng. Thua trận rồi cũng không làm gì, nhưng thất bại mà không rối loạn mới đáng tài đại tướng. Phải người có tài đại tướng mới chịu đựng được thất bại mà không hoang mang thối chí. Ngươi về phúc tướng thì có thừa nhưng dũng tướng thì lại chưa đủ, mà làm đại tướng càng xa hơn nữa. Hỡi ơi! Đáng tiếc trong triều đình không một người nào làm đại tướng được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chính Hoàng thượng là đại tướng rồi. Hoàng thượng đã nhận định mấy năm đầu chúng ta nhất quyết phải chịu thất trận. Hoàng thượng tính cả đến nước bại trận mà không rối loạn. Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tỷ như trong bàn bài cẩu, Hoàng thượng làm nhà cái, ban đầu phái giam tiền cho hết mọi cửa đến bảy tám lần mà vẫn thản nhiên như không. Tiền nhiều như nước, Hoàng thượng trầm tĩnh coi sự thua bạc lúc đầu tựa hồ như cho kẻ khác mượn tiền trong chốc lát. Về sau bên ta thành bài đôi. Nhân bài thành đôi, Địa bài thành đôi, Thiên bài thành đôi. Ngoài ra còn cặp Chí Tôn Bảo, bàn nào cũng thắng vơ hết tiền các cửa. Lão tiểu tử Ngô Tam Quế bị đánh ngã ngựa ngửa mặt lên trời, khác nào kẻ thua hế sạch sành sanh, thua cháy túi, thua cạn láng chỉ còn hai bàn tay trắng. Bàn nào hắn đạt bài xuống cũng toàn "mười tịt". Nhà Vua cười khanh khách nghĩ bụng:

- Trong triều đình không có đại tướng, chính ta mới là đại tướng. Gã nói câu này quả đã không lầm. Ngoài ta ra không còn một tướng soái hay đại thần nào xứng đáng với tám chữ "Được mà không kiêu, thua mà không loạn". Nha vua cầm lấy bản tâu của Vi Tiểu Bảo đặt ngay lên ngự án, phán hỏi:

- Ngươi nói có kẻ muốn hành thích ta và mong ta gia tâm đề phòng, phải không? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đúng thế! Gặp lúc khẩn cấp, nô tài lại bị người ta dòm ngó chẳng thể kêu gia sư viết tấu chương, đành tự họa bức đồ hình này. Hoàng thượng quả là bực thánh minh, vừa ngó thấy đã hiểu liền. Tên thích khách kia dương cặp mắt thao lái ra nhìn mà chẳng hiểu đó là trò chơi gì. Đức vạn tuế hồng phúc tày trời. Những quân phản bạn nghịch tặc có phí bai nhiêu tâm cơ cũng uổng mà thôi. Nhà Vua lại hỏi:

- Tên nghịch tặc đó là hạng người nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn là người của Ngô Tam Quế phái đến kinh thành. Vua Khanh Hy gật đầu nói:

- Từ ngày Nghô nghịch tặc dấy binh tạo phản, ta đã tăng gia bọn thị vệ lên gấp ba lần. Đêm qua thu tấu chương của ngươi lại thêm một đội túc vệ canh gác nội cung. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chuyến này Ngô nghịch phái đến kinh thành một bọn thích khách bản lãnh cực kì lợi hại. Tuy thánh thiên tử đã có Bách thần hộ vệ, nhưng bọn nô tài cũng phải hết lòng thận trọng để Hoàng thượng khỏi bị kinh động. Gã chợt nhớ ra điều gì, nói tiếp:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài có một vật bảo bối hộ thân, hễ mặc trong người là đao thương chém không vào. Nô tài xin cởi ra để Hoàng thượng mặc vào trong mình cho chắc. Gã vừa nói

vừa cởi khuy áo bào. Vua Khanh Hy mỉm cười hỏi:

- Phải chăng cái đó ngươi lấy được ở nhà Ngao Bái? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi. Tuy gã mặt dầy nhưng bị lật tẩy đột ngột cũng không khỏi thẹn đỏ mặt lên. Gã quì xuống dập đầu tâu:

- Nô tài tội đáng muôn thác! Đức Hoàng thượng quả là thiên nhân chẳng việc gì che mắt được. Nhà Vua cười phán:

- Đứng dậy đi! Đứng dậy đi! Ngày trước Nhiếp Chính Vương, Cửu vương gia được hai tấm. Một tấm dâng cho phụ hoàng, một tấm ban cho Ngao Bái vì hắn xung phong hãm trận, lập nhiều công lớn. Tấm áo của phụ hoàng, ngài ban lại cho tạ Hôm vài nhà Ngao Bái lục soát, trong bản thanh đơn không thấy kê tấm áo này. Vi Tiểu Bảo chỉ có nước cười hề hề để chữa thẹn. Vua Khanh Hy cười nói:

- Bữa nay ngươi định cởi ra cho ta mặc, đủ rõ ngươi một lòng trung ái với ta. Nhà vua nói rồi vén lộ long bào lên để lộ tấm áo lót màu đen mặc ở bên trong, Tấm áo hộ thân này cũng giống hệt tấm áo của Vi Tiểu Bảo. Nhà vua mỉm cười nói tiếp:

- Tấm áo ngươi mặc đó từ nay kể như là ta ban chọ Đồng thời ta khoan miễn luôn cả tội ăn cắp. Vi Tiểu Bảo lại quì xuống tạ Ơn. Sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt, gã nghĩ thầm:

- Ta còn ăn cắp mấy pho Tứ thập nhị chương kinh. Cầu trời cho Hoàng thượng không biết tới. Vua Khanh Hy lại răn dạy:

- Tiểu Quế Tử! Tấc dạ trung thành của ngươi ta đã biết rồi, nhưng làm việc phải theo phép tắc mới được. Nay ngươi mặc tấm bảo y mà ngày sau nếu gặp trường hợp có người đến khám nhà, để kẻ khác dấu đi rồi chiếm lấy là bất diệu đó. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ! Nô tài không dám. Trán gã toát mồ hôi nhỏ giọt, gã lại dập đầu mấy cái rồi mới đứng lên. Vua Khanh Hy lại nói:

- Công việc ở Dương Châu, sau sẽ trình bày. Nhà Vua ngáp dài. Suốt đêm không ngủ, xem chừng có ý mỏi mệt. Vi Tiểu Bảo liền tâu:

- Dạ! Nhờ hồng phúc của Thái Hậu và Hoàng thượng, nô tài đã bắt được mu. điếm già phạm tội đại ác và đưa về cung để Hoàng thượng phát lạc. Nhà Vua cả mừng phán bảo:

- Mau đưa vào đây! Mau đưa vào đây! Vi Tiểu Bảo ra ngoài kêu bốn tên thị vệ đem Mao Đông Châu vào trong điện, để mụ quì xuống trước mặt nhà Vua. Vua Khanh Hy tiến lại quát:

- Ngửng đầu lên! Mao Đông Châu ngần ngừ một chút rồi ngửng đầu nhìn nhà Vua mỉm cười. Vua Khanh Hy thấy mụ sắc mặt lợt lạt, đột nhien nổi lòng lân tuất. Ngài tự nhủ:

- Mụ này gia hại mẫu thân ta, lại làm cho phụ hoàng thương tâm, yếm thế, bỏ nhà đi tu, khiến ta thành người không cha không mẹ. Mụ còn giam cầm Thái Hậu mấy năm, hành hạ cực khổ. Những kẻ đại ác trên đời cũng đến như mụ là cùng! Nhưng rồi ngài lại nghĩ tiếp:

- Có điều.... ta mất mẹ từ thuở nhỏ, được mụ nuôi dưỡng cho đến khi khôn lớn. Trong những năm này mụ đối với ta ân từ chẳng khác gì mẹ ruột thương con. Ơ? chốn thâm cung, e rằng người đối xử với ta hết lòng cũng chỉ có mụ này. Ngoài ra còn tên Tiểu Quế Tử giảo hoạt cũng làm cho ta vui dạ và gã cũng hết đạo trung thành. Trong thâm tâm, ngài còn ngấm ngầm nhận

ra:

- Nếu mụ không gia hại Đổng Ngạc Phi và con Đổng Ngac Phi là Vinh Thân Vương, Phụ hoàng ta cực kì sủng ái Đổng Ngạc Phi, nhất định sẽ truyền ngôi báu cho Vinh Thân Vương. Chẳng những ta không được làm Hoàng đế mà còn mất mạng không biết chừng. Những vụ này sự thực có thể nói mụ là người đầu công ơn với ta. Mấy năm trước vua Khanh Hy còn nhỏ tuổi, chỉ nghĩ đến việc cừu hận lớn nhất trên thế gian không gì bằng làm cho mình mất cha mất mẹ. Nhưng mấy năm gần đây ngài thân hành chấp chính, lại hiểu rõ nếu bị đoạt mất ngôi báu là vạn sự giai hưu. Trong nội tâm nhà vua lúc này cảm thấy địa vị Hoàng đế so với lòng từ ái của song thân còn quan trọng hơn. Dĩ nhiên ý niệm này chỉ ở trong đầu óc, chứ không thể nói ra ngoài miệng. Chẳng những thế, ý niệm này mới nảy ra trong lòng cũng là tội nghiệp thâm trọng lắm rồi. Mao Đông Châu thấy nét mặt nhà Vua biến ảo bất thường, mụ thở dài thủng thẳng lên tiếng:

- Dù Ngô Tam Quế tạo phản, Hoàng thượng cũng bất tất lo âi nóng nảy thái quá, cần bảo trọng thân thể cho được khỏe mạnh. Hoàng thượng cũng đừng nghĩ nhiều làm hao tổn tinh thần. Mỗi buổi sáng sớm Hoàng thượng vẫn dùng Phục linh yến sào thang thì nên tiếp tục dùng luôn, chớ có sao lãng. Vua Khang Hy đang ngơ ngẩn xuất thần, nghe mụ mói vậy, buột miệng đáp:

- Phải rồi! Hàng ngày ta vẫn uống sâm thang. Mao Đông Châu nói:

- Nô tỳ phạm tội nặng quá rồi. Hoàng thượng.... thân hành hạ thủ giết quách đi! Nhà Vua trong lòng bịn rịn, uể oải lắc đầu, nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi đưa mụ xuống cung Từ Ninh triều kiến Thái hậu và tâu là ta xin Thái hậi phát lạc cho. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng, quì chân phải xuống nói:

- Tâu... Nhà Vua xoay tay gạt đi:

- Ngươi đi đi thôi! Khỏi tâu gì nữa. Vi Tiểu Bảo lấy hai đạo tấu chương ở trong bọc ra, một của Cát Nhĩ Đan, một của Tang Kết. Gã tiến lên hai bước đệ trình nhà Vua, miện nói:

- Cung hỷ thánh thượng! Hai đội binh mã ở Tây Tạng và Mông Cổ đều đã trở giáo đánh lại Ngô Tam Quế, nguyền hết sức phục vụ Hoàng thượng. Mấy bữa nay Vua Khanh Hy suốt ngày điều binh khiển tướng, trong lòng vẫn lo âu hai lộ binh mã Mông Cổ và Tây Tạng hưởng ứng Ngô Tam Quế. Bây giờ ngoài nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cất tiếng phán hỏi:

- Có chuyên đó ư? Ngài mở tấu chương coi, long tâm mừng rỡ vẫy tay cho bọn thị vệ áp giải Mao Đông Châu ra ngoài. Ngài hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Ngươi làm thế nào mà lập hai đại công này? Con mẹ nó, phúc tướng của ngươi quả nhiện lớn thiệt! Thời bấy giờ Tây Tạng và Mông Cổ là hai nơi binh lực cường mạnh. Vua Khanh Hy đã biết Tang Kết cùng Cát Nhĩ Đan ngấm ngầm câu kết với Ngô Tam Quế, nên ngài phái trọng binh trấn giữ để phòng ngừa. Nhà Vua coi hai đạo tấu chương ngôn từ kính thuận tha thiết. Hai lộ đại địch này trong nháy mắt đã biến đổi thành thế trái ngược, chẳng những triếu đình khỏi lo đề phòng mà còn trở nên hai lực lượng đánh lại Ngô Tam Quế, trách nào ngài chẳng hớn hở vui mừng? Có điều sự việc biến diễn quá đột ngột thái quá, nên trong lúc nhất thời nhà Vua chưa tin là sự thực. Vi Tiểu Bảo biết rõ mỗi khi Tiểu hoàng đế phát ngôn câu "con mẹ nó" là trong lòng ngài rất đỡi hoan hỷ, liền cười hì hì nói:

- Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, nô tài đã kết nghĩa chi lan với họ. Tang Kết đại Lạt Ma là đại ca, Cát Nhĩ Đan Vương tử làm nhị ca, nô tài làm tam đệ. Nhà Vua cười nói:

- Ngươi quả là thần thông quảng đại. Bọn họ giúp đánh Ngô Tam Quế, ngươi đã hứa hẹn điều gì có lợi cho họ chưa? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hoàng thượng là bậc thánh minh đã biết họ bái kết đó là chuyện giả dối chứ không phải chân tình. Bọn họ cố ý trông chờ Hoàng thượng ban thưởng. Tang Kết muốn làm Hoạt Phật. Ở Tây Tạng đã có Đạt Lai Hoạt Phật, Ban Thiền Hoạt Phật. Y thỉnh cầu Hoàng thượng ban ơn gia phong cho y làm Tang Kết Hoạt Phật. Còn Cát Nhĩ Đan muốn làm "cả một cái" gì gì đó mà nô tài không hiểu rõ. Vua Khanh Hy cười ha hả nói:

- Cả một cái ư? Phải rồi! Y muốn làm Chuẩn Cát nhĩ hàn. Cả hai việc này đều rất dễ dàng, triều đình lại chẳng mất mát gì. Ta sẽ sai viết một đạo sắc đóng ấn Ngự Bảo phái ngươi làm Khâm sai đại thần tới nơi tuyên đọc là xong. Ngươi đến bảo đại ca, nhị ca của ngươi: Chỉ cần họ thành thực vì ta ra sức thì lời thỉnh cầu của họ ta sẽ ưng chọ Nhưng không được là con dao hai lưỡi. Miệng nói một đằng, hành động một nẻo, chờ dịp thuận gió dương buồm, thấy bên nào chiếm được thượng phong là về hùa với bên ấy. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng dạy phải lắm! Hai vị nghĩa huynh của nô tài, nhân phẩm chẳng có gì cao minh, Hoàng thượng không thể hoàn toàn tin họ, vẫn phải đề phòng bất trắc. Hoàng thượng đã nói cuộc đại chiến này, chúng ta thất bại mấy năm đầu, lại càng cần phòng họ tráo trở, chẳng những không giúp nhà cái mà còn nhân lúc nhà cái vận xúi, đặt hết xuống cửa Thiên môn. Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Ngươi nói thế là phải, ta vẫn không sợ chúng. Chúng có giỏi thì cứ đánh. Cửa Thiên Môn, cửa Thanh Long hay Bạch Hổ, ta cũng ăn hết. Vi Tiểu Bảo cười ha hả, trong lòng rất khâm phục nhà Vua, vì Hoàng thượng cũng hiểu đánh bài cẩu. Mấy chục năm sau, quả nhiên Tang Kết và Cát Nhĩ Đan cũng dấy binh nổi loạn. Thanh đình điều động binh mã đi bình định. Nhưng đây là việc về sau, không cần nhắc đến. Vi TIểu Bảo áp giải Mao Đông Châu xuống cung Từ Ninh ra mắt Thái Hậu. Thái giám truyền chỉ ra sai Vi Tiểu Bảo giải khâm phạm vào. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Trước kia ta là thái giám dĩ nhiên có thể ra vào tẩm cung của Thái Hậu. Nhưng hiện giờ ta là một vị đại thần sao Thái Hậu lại kêu ta vào tẩm điện? Đây chắc là Thái Hậu nghe tin bắt được mụ điếm, lão nhân gia mừng quá quên quấy đi mất ta không phải thái giám. Gã liền cùng bốn tên thái giám áp giải Mao Đông Châu tiến vào. Trong tẩm điện cùng một màu tối om, vẫn chẳng khác ngày nào còn giả Thái hậu cư trú. Thái hậu ngồi ở cạnh giường, trướng the rủ thấp. Vi Tiểu Bảo quì xuống đập đầu kính cẩn dâng lời thỉnh an. Thái hậu đưa mắt nhìn Mao Đông Châu rồi gật đầu bảo gã:

- Ngươi đã bắt được Khâm phạm về đây. Hay lắm! Ngươi hãy lui ra! Vi Tiểu Bảo dập đầu cáo từ trở ra, để Mao Đông Châu lại trong tẩm điện. Gã rời khỏi cung Từ Ninh, trong lòng rất lấy làm bất mãn, mắng thầm:

- Ta bắt được mụ điếm già lập công lớn, mà dường như Thái hậu chẳng lấy làm hoan hỷ, thậm chí không khen ngợi nửa lời. Con bà nó! Ai ở cung Từ Ninh đều là quân chó đẻ. Giả Thái hậu cũng vậy, chân Thái hậu cũng thế, toàn là hạng điếm già. Vi Tiểu Bảo trong lòng tức tối, xuyên qua vườn hoa trước cung Từ Ninh, đi trên đường trải đá lại bên tòa núi giả. Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Ba nhân vật từ phía sau hòn núi đi ra. Một người trong bọn họ vươn tay nắm

lấy tay mặt gã cười hỏi:

- Ngươi mạnh giỏi chứ? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nhìn ra thấy là một lão thái giám. Gã toan quát hỏi, nhưng ngó kỹ lại thì lão thái giám này chính là Quy nhị nương. Vi Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa, gã lại ngó hai người bên cạnh thì hiển nhiên là Quy Tân Thụ và Quy Chung. Hai cha con lão đều vận sắc phục của lính túc vệ trong nội ban. Trống ngực đánh hôn trống làng, gã la thầm:

- Té ra ba con ác quỉ này ẩn cư ở đây! Tay gã vừa bị Quy nhị nương nắm lấy, nửa người gã liền tê chồn. Gã biết mình chỉ la một tiếng là Quy Tân Thụ khẽ phóng chưởng cũng đủ cho cái đầu gã bể ra từng mảnh như đầu con sư tử đá trước phủ Bá Tước. Vi Tiểu Bảo nhớ tới đầu mình không cứng rắn bằng đầu con thạch sư liền gượng cười đáp:

- Lão nhân gia vẫn bình yên! Vi Tiểu Bảo đang ngấm ngầm tìm kế thoát than thì Quy nhị nương khẽ nói:

- Ngươi bảo bọn chúng đứng yên đừng có nhúc nhích. Ta có chuyện muốn nói. Dĩ nhiên gã không dám phản đối, quay lại ra lệnh cho mấy tên thị vệ Ở phía sau:

- Các ngươi hãy đứng đây chờ ta. Quy nhị nương dắt tay Vi Tiểu Bảo tiến về phía trước mấy chục bước rồi khẽ bảo gã:

- Ngươi dẫn bọn ta đi kiếm Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ba vị đã tới đây từ hôm nào mà sao không kiếm thấy Hoàng đế? Quy nhị nương đáp:

- Ta đã hỏi mấy tên thái giám cùng thị vệ thì chúng nói là Hoàng đế đang hội họp các đại thần, suốt đêm không ngủ, nên chẳng có cách nào tới gần để hạ thủ được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vừa rồi tại hạ cũng muốn đến ra mắt Hoàng đế để lựa lời dò hỏi xem tình trạng của ba vị ra sao nhưng Hoàng đế ngủ rồi nên chưa được gặp. Ba vị đã hoá trang thế này là hay lắm. Chúng ta cứ thủng thẳng ra khỏi Hoàng cung là được. Quy nhị nương hỏi:

- Chưa làm xong việc sao lại bỏ đi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ban ngày không thể hành động được. Nếu ba vị cao hứng thì đêm nay sẽ trở lại chơi. Quy nhị nương nói:

- Vào được đây không phải chuyện dễ dàng. Đại sự chưa thành chúng ta quyết chẳng bỏ đi đâu. Hắn ngủ ở đâu? Mau dẫn bọn ta đến! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ cũng không hay Hoàng đế ngủ ở cung nào? Để tại hạ kiếm thái giám hỏi coi. Quy nhị nương hỏi:

- Ngươi vừa bảo đến ra mắt Hoàng đế, sao bây giờ lại nói không biết hắn ngủ ở đâu? Ta cấm ngươi không được nói gì với ai. Hừ! Ngươi muốn dở trò trước mặt lão nương nhưng không phải chuyện dễ. Mụ vừa nói vừa bóp chặt thêm một chút. Vi Tiểu Bảo đau thấu tâm can, năm ngón tay cơ hồ bị gẫy rời. Gã không nhịn được rên lên một tiếng. Giữa lúc ấy Quy Tân Thụ vươn tay ra khẽ sờ đầu gã nói:

- Hay lắm! Vi Tiểu Bảo biết là không thể chống cự được. Gã động tâm tự nhủ:

- Ta đưa bọn chúng đến cung Từ Ninh rồi la lối om sòm để Hoàng đế biết tin mà đề phòng. Bọn chúng có hạ thủ giết chết Thái hậu cũng chẳng liên quan gì đến ta. Gã tính vậy liền đáp:

- Vừa rồi tại hạ đến cung Từ Ninh. Không chừng Hoàng đế vào đó thỉnh an Thái hậu. Bây giờ chúng ta lại tới đó xem sao. Quy nhị nương đã ngó thấy gã quả thực ở cung Từ Ninh đi ra, không phải chuyện giả dối. Mụ liền nói:

- Bọn ta ba người đã ra vào Hoàng cung là không tính đến bước đường còn sống sót để trở ra nữa. Hễ ngươi cử động khác ý một chút là cái mạng nhỏ bé của ngươi cũng đi theo bọn tạ Bốn người xuống ra mắt Diêm Vương. Dọc đường không đến nỗi tịch mịch, huống hi con ta lại thích bầu bạn với ngươi. Vi Tiểu Bảo nhăn nhó cười đáp:

- Y muốn chơi với tại hạ cũng không sao. Chúng ta cứ ở trong ngự hoa viên này tản bộ càng hay Đường xuống âm cung chẳng thú gì mà đi. Quy nhị nương trợn mắt lên hỏi:

-Ngươi muốn đi bái kiến Diêm Vương hay đến ra mắt Hoàng đế Thát Đát? Bữa nay nhất định ngươi phải gặp một trong hai người này. Vi Tiểu Bảo thở dài đáp: Nếu vậy tại hạ đến gặp Hoàng đế. Nhưng tại hạ xin nói trước: khi thấy Hoàng đế, ba vị tự mình động thủ, tại hạ không giúp gì được đâu.

Hồi 207 - Ba Thích Khách Giết Lầm Gian Tặc

Quy nhị nương nói:

- Ai mượn ngươi giúp đỡ? Chỉ cần đưa bọn ta đến gặp Hoàng đế rồi lập tức ngươi được buông thạ Những việc về sau không lien can gì đến ngươi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm! Vậy xin cứ thế. Tại hạ nói trước: khi gặp Hoàng đế ba vị động thủ cho thật mau lẹ. Nếu còn đánh nhau với bọn thị vệ là hỏng bét đấy. Đoàn thị vệ trong cung kép đến mỗi lúc một đông. Ba vị dù giết được mấy trăm tên cũng khó mà đụng đến một sợi lông của Hoàng đế. Vậy cần ra tay giết Hoàng đế trước khiến cho trong cung náo loạn. Không chừng chúng ta có thể nhân lúc nhốn nháo mà chuồn được là khéo. Quy nhị nương gắt lên:

- Cái đó bọn ta thừa hiểu, ngươi bất tất phải chỉ giáo. Đi lẹ lên! Đừng mồm năm miệng mười nữa. Vi Tiểu Bảo dẫn ba người đi về phía cung Từ Ninh. Quy Chung ngó thấy trong vườn hoa lắm công xanh hạc trắng rất lấy làm hứng thú. Vi Tiểu Bảo vừa chỉ trỏ vừa giải thích, nói không ngớt miệng. Gã cố ý kéo dài thời gian được khắc nào hay khắc ấy. Quy nhị nương tuy nóng ruột, nhưng nghĩ tới con suốt cuộc đời bịnh hoạn đau khổ, lại chẳng còn sống được mấy chốc nữa, nên trước khi lâm tử mụ để hắn khoan khoái trong lòng, không nỡ giục giã làm cho hắn cụt hứng. Đi được một lúc, bỗng ngó thấy một đoàn người ở phía xa xa từ cung Từ Ninh đi ra. Đoàn người này khiêng hai cỗ kiệu. Quy nhị nương nói:

- Tránh sang một bên! Một tay dắt Vi Tiểu Bảo, một tay dắt Quy Chung, mụ lạng người ẩn vào sau giàn mẫu đơn. Quy Tân Thụ lánh sang bên kia giàn hoa. Đoàn người mỗi lúc mỗi lúc một đến gần. Vi Tiểu Bảo nhìn rõ người đi đầu là tên thái giám ở phòng Kinh Sự. Phía sau là hai cỗ kiệu, một cỗ của Hoàng thái phi, một cỗ của Hoàng thái hậu. Hai bên kiệu đều có một tên thái giám phù trì. Sau kiệu cũng có thái giám che tàn bằng lụa vàng. Sau cùng là mấy chục thái giám và cung nữ, cùng hơn mười tên túc vệ nội ban. Thông thường Thái hậu đi lại trong Hoàng cung vẫn không có thị vệ đi theo. Đây chắc là Hoàng đế được tin báo động nên phái them thị vệ canh giữ cho chắc chắn. Vi Tiểu Bảo chợt động tâm cơ, nói ngay:

- Kiệu đi trước là của Hoàng đế Thát Đát. Hoàng thái hậu ngồi ở kiệu sau. Vợ chồng Quy Tân Thụ thấy đoàn người nghi trượng oai nghiêm lại ở cung Từ Ninh đi ra dĩ nhiên cũng cho là Hoàng đế cùng Thái hậu, bất giác trống ngực đánh thình thình. Cả hai người đều nhìn con, vẻ mặt ôn nhu từ ái. Quy nhị nương khẽ nói:

- Hài nhi! Trong cỗ kiệu đi trước có Hoàng đế ngồi. Chờ họ tới gần, hễ nghe ta quát một tiếng "động thủ" thì ba người chúng ta động thủ đập cả người lẫn kiệu cho tơi bời hoa lá. Quy Chung cười đáp:

- Được rồi! Vụ này chơi thú đây. Vi Tiểu Bảo thấy kiệu tới gần, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, gã tự nhủ:

- Họ đánh chết Hoàng thái phi thì tiểu Hoàng đế chẳng phải quan tâm. Dù cho chúng đánh chết luôn cả Thái hậu cũng không sao. Thái giám phòng Kinh sự miệng không ngớt hô:"Tránh ra! Tránh ra" để dẹp đường. Quy nhị nương thét lên:

- Động thủ! Ba người đều nhảy xổ lại. Cử động rất thần tốc như cơn cuồng phong đột ngột lướt tới. Mấy tiếng binh binh nổi lên rùng rợn! Ba người sáu tay đều phong chưởng đánh vào cỗ kiệu đi trước. Quy Tân Thụ và Quy nhị nương còn sợ chưa đánh chết được Hoàng đế, lập tức rút trường kiếm ở sau lưng ra đâm lia lịa vào trong kiệu bốn năm nhát. Mỗi lần rút kiếm ra đều thấy máu tươi đầm đìa. Như vậy thì người ngồi trong kiệu đó đến mười mạng cũng không thoát chết. Bọn thị vệ theo sau kinh hồn tang đởm quát tháo ầm ỹ, rút khí giới ra xông lên cản trở. Quy nhị nương hô lớn:

- Thành công rồi! Tay trái mụ dắt con chạy tắt về phía Bắc. Quy Tân Thụ thi triển kiếm pháp của phái Hoa Sơn chạy trước mở đường. Bọn thị vệ ngăn cản làm sao nổi ba nhân vật khủng khiếp này? Bọn Quy Tân Thụ chạy về phía tây cung Thọ Khanh theo lối đi trong luống hoa. Bọn cung nữ cùng thái giám hoảng hốt kêu la rối loạn cả lên. Chỉ trong khoảnh khắc, bốn mặt chuông trống vang trời. Bao nhiêu cửa ngõ trong cung đều đóng chặt và cài then lại. Bọn túc vệ nội ban cũng như trong đoàn thị vệ trong cung Hoàng cung nghiêm gia phòng thủ các mấu chốt giao thông. Tiếp theo ngoài tường vây nội phủ, Hộ quân doanh, Tiền phong doanh, Kiêu kỵ doanh đều kiếm tuốt cung dương dầy đặc như kiến, phòng thủ nghiêm mật, tưởng thiên binh vạn mã cũng chẳng thể nào đánh vào được. Vi Tiểu Bảo thấy ba người nhà họ Quy giết chết Hoàng thái phi đã tưởng là thành công, cướp đường trốn chạy, gã mừng rỡ vô cùng liền ở phía sau giàn hoa chạy ra lớn tiếng quát:

- Hết thẩy không được nhốn nháo! Phải bảo vệ Hoàng thái hậu là điều khẩn yếu. Bọn thị vệ đang rối loạn như rắn không đầu, đột nhiên thấy Vi Tiểu Bảo xuất hiện chỉ huy, liền bình tĩnh trở lại. Vi Tiểu Bảo hô lớn:

- Các ngươi hãy vây quanh ngự kiệu của Thái hậu, hễ thấy thích khách đến xâm phạm, hết thảy phải liều chết ngăn chặn. Bọn thị vệ đồng thanh đáp:

- Xin tuân lệnh! Vi Tiểu Bảo đoạt lấy một thanh đao ở trong tay thị vệ, cầm giơ cao lên, lớn tiếng:

- Bữa nay chúng ta phải tận trung báo quốc, liều mình bảo vệ Thái hậu. Dù hàng ngàn hàng vạn thích khách xông vào, chúng ta cũng phải rang giữ cho thánh giá Thái hậu được an toàn! Quần thị vệ lại đồng thanh đáp:

- Xin tuân lệnh! Chúng thấy Thị vệ tổng quản Bá Tước đại nhân oai phong lẫm liệt, dốc dạ trung trinh, coi chết như không, đều nổi lòng khâm phục, nghĩ thầm:

- Tuy gã còn nhỏ tuổi, nhưng phong độ đáng mặt cao nhân đệ nhất. Mười mấy tên thị vệ liền bao quanh ngự kiệu của Thái hậu. Vi Tiểu Bảo lại nhìn bọn thái giám quát to:

- Các ngươi làm gì mà nhộn lên thế? Sao không vây thành một vòng đai thứ hai. Nếu thích khách phạm giá là ta chặt những cái đầu rẻ tiền của các ngươi đó. Bọn thái giám và cung nữ đều nghĩ bụng:

- Cái đầu của mình tuy chẳng đáng gì, nhưng để người ta chặt mất một cách hồ đồ cũng uổng đời người. Chúng lại thấy gã cầm đao múa tít nét mặt oai nghiêm, không dám trái lệnh, đều răm rắp tuân theo, vây thành một vòng tròn bên ngoài hàng rào thị vệ. Mấy tên sợ quá đến té đái vãi phân. Vi Tiểu Bảo hạ cương đao xuống chạy tới trước ngự kiệu của Thái hậu, miệng hô:

- Nô tài là Vi Tiểu Bảo cứu giá chậm một bước, khiến thánh giá Hoàng thái hậu phải một phen kinh động. Nô tài kính cẩn xin hoàng thái hậu vạn an. Bọn thích khách đã bị đánh đuổi đi rồi. Bỗng nghe Thái hậu ở trong kiệu lên tiếng:

- Hay lắm! Vi Tiểu Bảo thò tay vén một góc rèm kiệu lên, ngó thấy Thái hậu sắc mặt lợt lạt, nhưng hớn hở tươi cười. Bà gật đầu lia lịa ca ngợi:

- Vi Tiểu Bảo! Ngươi hay lắm! Ngươi hay lắm! Lại cứu tap hen nữa. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thái hậu thánh thể bình yên khiến nô tài mừng rỡ khôn xiết. Gã từ từ buông rèm xuống, quay lại bảo hai tên thị vệ:

- Các ngươi chạy mau đi bẩm báo Hoàng thượng là Thái hậu thánh thể bình an để Hoàng thượng khỏi lo âu. Hai tên thị vệ lĩnh mệnh chạy đi. Vi Tiểu Bảo dặn theo:

- Các ngươi trình them kẻ nô tài là Vi Tiểu Bảo cung thỉnh Hoàng thượng thánh thể an khang. Bọn thị vệ liều mình hộ giá, đánh đuổi thích khách phải rút lui rồi. Bỗng nhiên Thái hậu khẽ hô:

- Vi Tiểu Bảo! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Có nô tài đây! Thái hậu khẽ hỏi:

- Hai người ở trong kiệu trước chết cả rồi ư? Vi Tiểu Bảo sửng sốt:

- Hai người? Thái hậu đáp:

- Ngươi thử ngó xem và hãy coi chừng! Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao lại hai người? Việc gì mà phải coi chừng? Gã chạy lại cỗ kiệu trước mở rèm lên coi bất giác rú lên một tiếng "úi chao" rồi buông rèm xuống, lùi lại mấy bước. Hai chân gã nhủn ra xuýt nữa ngã lăn xuống đất. Nguyên trong kiệu máu thịt bầy nhầy và đúng là hai xác chết. Một là giả Thai hậu Mao Đông Châu và một là con người béo chùn béo chụt lại lùn tịt. Đúng là Cao Tôn Giả. Hai người ôm nhau mà chết. Mao Đông Châu chết ở trong kiệu chẳng có chi là lạ, vì Vi Tiểu Bảo vừa áp giải mụ đến cung Từ Ninh để trình Thái hậu, nhưng còn Cao Tôn Giả ở đâu tới đây? Hai người này sao lại ngồi trong kiệu của Hoàng thái phi và do Hoàng thái hậu bồi tiếp để đưa đi đâu? Gã định thần lại chạy đến trước kiệu Thái hậu khẽ bẩm:

- Khải bẩm Thái hậu! Hai người đó chết cả rồi, chết một cách hồ đồ, chết không thể sống lại được nữa. Thái hậu cười hì hì nói:

- Hay lắm! Chúng ta trở về cung Từ Ninh. Cả cỗ kiệu kia cũng khiêng đi theo và cấm mọi người không được mở rèm dòm ngó. Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi truyền lệnh cho đoàn tùy tùng. Chính gã phù tri ngự kiệu của Thái hậu. Tới cung Từ Ninh, Vi Tiểu Bảo mở rèm kiệu đỡ Thái hậu bước ra. Thái hậu lại ngó gã mỉm cười nói:

- Ngươi hay lắm! Vi Tiểu Bảo cũng đáp lại bằng nụ cười. Gã tự nhủ:

- Ta có gì hay đâu? Thái hậu tuy lớn tuổi rồi nhưng tướng mạo còn xinh đẹp lắm. Thái hậu vẫy tay vời gã theo vào tẩm điện. Vi Tiểu Bảo trống ngực đập thình thình. Bất giác mặt gã đỏ bừng, miệng lẩm bẩm:

- Trời ơi! Vụ này không xong rồi. Thái hậu khen ta hay không ngớt miệng. Phải chăng bà muốn tat hay thế lão Hoàng giả Giả Thái hậu ngày trước cho sư ca giả làm cung nữ, lại có Cao Tôn Giả chui vào trong chân. Bây giờ mà chân Thái hậu cũng muốn ta giả làm cung nữ thì thật rầy rà. Thái hậu ngồi ở mép giường xuất thần hồi lâu rồi nói:

- Việc này thật nguy hiểm vô cùng, ta hoàn toàn trông cậy ở nơi ngươi giúp ta. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài đã chịu ơn cao đức cả của Thái hậu cùng Hoàng thượng thì dù có phải tan xương nát thịt cũng không đủ đền đáp. Thái hậu gật đầu nói:

- Ngươi là kẻ tận trung Hoàng thượng tín dụng ngươi là điều hạnh phúc cho chúng ta. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thái hậu cùng Hoàng thượng đã gia ơn cho nô tài, nô tài chỉ biết hết đạo trung trinh, tận lực vì chủ mà thôi. Gã khấn thầm trong bụng:

- Xin Ngọc Hoàng Đại Đế cùng Đức Quan Thế Âm Bồ Tát phù trì cho, xui khiến Thái hậu đừng bắt tiểu tử làm giả cung nữ. Thái hậu lại ngó Vi Tiểu Bảo mà cười. Nụ cười của bà khiến gã càng hồi hộp. Bỗng nghe bà nói:

- Ngươi đem hai tên phản tặc đã bị đâm chết đó và cỗ kiệu kia đốt cháy thành tro đi. Có điều ngươi phải giữ kín, không được tiết lộ nửa lời với ai. Vừa rồi bọn thị vệ, cung nữ và Thái giám ngoài đương trường... Bà nói tới đây lộ vẻ trầm ngâm rồi dừng lại. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Xin Thái hậu yên lòng. Nô tài đã có cách khiến chúng khủng khiếp đến trung tiện cũng không dám đánh nữa. Thái hậu chau mày lẩm bẩm:

- Thằng này ăn nói thô tục. Rồi bà bảo gã:

- Vụ này người làm được ổn thỏa, sẽ có chỗ tử tế đó. Vi Tiểu Bảo thỉnh an rồi đáp:

- Nô tài xin dụng tâm hành động. Nếu để người tiết lộ một chút tin tức gì ra thì Thái hậu chặt thủ cấp này đi. Thái hậu nói:

- Có thế ta mới yên dạ. Ngươi đi đi! Vi Tiểu Bảo cả mừng dập đầu lui ra. Gã vừa ra khỏi cung Từ Ninh đã ngó thấyvua Khanh Hy ngự giá đi tới. Bốn mặt nhà Vua có đến mấy trăm lính túc vệ phòng thủ nghiêm mật. Số vệ sĩ hôm nay so với ngày thường nhiều gấp mấy lần. Vi Tiểu Bảo đứng tránh sang bên đường. Nhà vua đã ngó thấy gã rồi liền cất tiếng gọi:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi hãy đứng đây chờ ta. Vi Tiểu Bảo vâng lời. Gã biết nhà Vua đến vấn an Thái hậu. Trong lòng không ngớt tự hỏi:

- Tại sao Cao Tôn Giả lại ẩn vào cỗ kiệu của Thái phi Vụ này thật là kỳ lạ! Gã đợi chừng nửa giờ thì thấy Vua Khanh Hy từ trong cung Từ Ninh đi ra. Nhà Vua kêu Vi Tiểu Bảo đi theo về điện Dưỡng Tâm. Ngày đuổi bọn thị vệ cùng thái giám ra ngoài rồi đóng cửa lại. Lại thấy nhà Vua chau mày bước lui rồi lại bước tới trong điện, hiển nhiên ngài đang suy nghĩ việc gì khó giải quyết. Vi Tiểu Bảo không khỏi xao xuyến trong lòng. Vị Hoàng đế này ngày một lớn tuổi, uy thế cường thịnh. Vi Tiểu Bảo những lần sau gặp ngài cảm thấy thêm phần úy kị, mối thân mật giảm bớt đi. Gã không dám đùa cợt dông càn như trước nữa. Sau một lúc lâu, nhà Vua lên tiếng:

- Tiểu Quế Tử! Có một việc khiến ta không biết cách giải quyết cách nào? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng tâm thần thông tuệ đến Gia Các Lượng cũng phải cam bề thua kém. Chủ ý của Hoàng thượng nhất định cao minh tột bậc. Vua Khanh Hy nói:

- Vậy mà có lúc Gia Cát Lượng cũng hết phép. Ngươi đã làm được ba việc công lớn mà ta chưa thưởng cho việc nào. Ngài dừng lại một chút rồi tiếp:

- Việc thứ nhất là ngươi bắt được Mao Đông Châu. Việc thứ hai là ngươi thuyết phục hai đội binh mã xứ Mông Cổ và Tây Tạng chịu đầu hàng tạ Vừa rồi ngươi lại đánh chết bọn phản bạn giải cứu Thái hậu. Đó là việc thứ bạ Tuổi ngươi còn nhỏ, ta đã gia phong đến Bá Tước. Ta chẳng thể phong đến Vương Tước ngay được. Nhà Vua nói tới đây nổi lên tràng cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo biết Hoàng thượng muốn khôi hài. Gã cả mừng liền tâu:

- Mấy việc này đều là nhờ hồng phúc của Thái hậu cùng Hoàng thượng. Nếu nói về công lao thì chính là công của Hoàng thượng. Đáng tiếc ở chỗ Hoàng thượng chẳng thể tự phong quan cho mình. Nếu không thì phen này Hoàng thượng được thăng lên ba cấp. Nhà Vua lại cười ha hả nói:

- Hoàng đế tuy không thể tự thăng quan cho mình, nhưng từ xưa đến nay đã có nhiều vị Hoàng đế thích tự gia tôn hiệu cho mình. Khi gặp việc đáng mừng, ty? như thắng được mấy trận nhỏ mọn, lại thêm mấy chữ tôn hiệu. Tuy là do bọn thần tử cung thỉnh mà thực ra chính Hoàng đế tự trát váng vào mặt cho mình. Ngay ca? đến những vị chân chính Hoàng đế mà tự cao tự đại đã đáng tức cười. Huống chi những ông hôn quân vô đạo cũng lấy tôn hiệu là "Thần thánh văn võ", "khoan nhân duệ trí" gì gì một tràng dài. Những vị Hoàng đế càng hồ đồ vô sỉ thì tôn hiệu càng dài dòng, chẳng biết hổ thẹn chi hết. Nhà Vua lại nói tiếp:

- Những bậc thánh quân như Nghiêu Thuấn có thêm tôn hiệu gì đâu? Người đời sau vì lòng tôn sùng bất quá chỉ thêm vào một chữ "Đại" như Đại Thuấn, Đại Vũ. Làm Hoàng đế mà tự biết mình được mấy phần, tất không chịu cái tôn hiệu dài đến mấy chục chữ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy ra Điểu Sâng Dủy Thang không gia phong tôn hiệu cho mình. Hoàng thượng cũng là Điểu Sâng Dủy Thang dĩ nhiên không thêm gì nữa. Có điều nô tài nhận thấy sau khi bình xong Ngô Tam Quế mà Hoàng thượng chẳng thêm tôn hiệu gì cho vẻ vang tất không tránh khỏi sự thua thiệt. Vua Khanh Hy cười hỏi:

- Làm sao mà thua thiệt? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đánh dẹp Ngô Tam Quế rồi, Hoàng thượng đại phong công thần, khao thưởng ba quân. Từ trên xuống dưới ai cũng được thăng quan phát tài. Còn chính Hoàng thượng chẳng những không được thăng quan mà còn phải mở kho lấy vàng thoi bạc nén, khuân hết rương này qua rương khác đem ra tiêu xài vào công cuộc bình định giang sơn, gia phong quan tước đến phá sản mà chẳng lợi gì, sao lại không thua thiệt? Nhà Vua cười nói:

- Vì ngươi ít học vấn chẳng hiểu chi hết. Tảo trừ Ngô nghịch, thiên hạ thái bình, trăm họ an cư lạc nghiệp. Chủ ngươi thăng quan phát tài là ở chỗ đó. Vi Tiểu Bảo đáp:

- à ra thế đấy! Nhà Vua lại nói:

- Có điều sau khi bình định Ngô nghịch rồi, quân thần nhất định thỉnh cầu đưa tôn hiệu ra những con khỉ con tiểu Đại vương gì gì. Khi hữu sự chúng chẳng vì ta ra sức, chia sẻ lo âu. Chờ lúc đại

công cáo thành chúng mới lớn tiếng nịnh bợ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chẳng việc gì là Hoàng thượng không nhìn thấy trước. Chúng ta cứ lẳng lặng chờ tới lúc bấy giờ coi mấy ông quan cung thỉnh Hoàng thượng tự thăng quan cho mình để vạch mặt bọn "luồn đít đại vương". Nhà Vua cười đáp:

- Phải đấy! Khi đó lão gia sẽ đá vào đít con mẹ nó. Rồi Vua tôi trông nhau mà cười. Quả đúng như lời tiên liệu của Vua Khanh Hy: sau khi bình định Ngô Tam Quế rồi, quần thần thi nhau ca tụng cộg đức, thỉnh cầu Hoàng thượng thêm tôn hiệu vào. Cách nịnh bợ kể không xiết được. Nhà Vua liền hạ dụ:

- " Tuy đã bình xong phản tặc nhưng vết thương chinh chiến chưa phục hồi. Quân thần cần phai tu tỉnh hơn nữa, hết lòng phủ tuất quân dân, rộng tuyên đức hóa. Chúng ta lấy liêm khiết làm căn bản để đi tới cuộc thái bình thịnh trị. Nếu mình tự kể công lao, khoe khoang đạo đức, chỉ mong thăng thưởng là đáng hổ thẹn". Trong thượng dụ Vua Khanh Hy đưa ra những lời rất nghiêm khắc mà quần thần vẫn u mê tăm tối, cho là nhà Vua giả ý khước từ, lại dâng biểu xin nêu tôn hiệu. Vua Khanh Hy liền hạ dụ lần thứ hai:

- " Từ thưở nhỏ trẫm từng đọc sách, nhận ra những vị nhân quân từ xưa đến nay thật là ít ỏi, nên thường tự răn mình. Trẩm chỉ sợ đơn sai trách nhiệm mà phải ráng khép mình vài khuôn khổ của cần lao. Nửa đêm có người tấu báo cũng phải khoác áo dậy liền. Đó là lo cho trăm họ. Nay trước hết trẫm phải noi gương thanh khiết. Thiên hạ chưa được nhân khang vật phụ thì Vua tôi chẳng có công trạng chi hết. Nếu trẫm tự phong tôn hiệu, thăng quan cho các khanh là điều đáng hổ thẹn, chứ chẳng vẻ vang gì". Quần thần tưởng bợ đít ngựa không ngờ vỗ vào chân nó bị đá hộc máu mồm. Chỉ dụ đưa xuống, ai nấy xám mặt như tro tàn, không dám nhắc tới việc thượng gia tôn hiệu nữa. Câu chuyện trên là việc về sau, nơi đây xin hãy tạm gác. Vua Khanh Hy lại cười nói:

- Các vị Hoàng đế tự gia tôn hiệu cho mình rất nhiều, chẳng có chi là lạ. Tại triều Minh, Chính Đức Hoàng đế mới lắm chuyện kỳ... Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Nô tài được gặp vị Vua này mấy lần rồi. Nhà Vua lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi đã gặp được Chính Đức Hoàng đế mấy lần rồi ư? Ngươi nói chuyện mộng mị chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu. Nô tài được thấy ở trên sân khấu trong vở tuồng "Mai Long trấn". Chính Đức Hoàng đế tuần du Giang Nam gặp một cô gái bán rượu ở Mai Long trấn. Cô này tên gọi Lý Phượng Thư, dong nhan xinh đẹp, Hoàng đế liền liếc mắt đưa tình... Vua Khanh Hy cười nói:

- Đó chính là Đức Hoàng đế bản tính thích cải trang ra ngoài tuần dụ Câu chuyện Lý Phượng Thư có thật cũng nên. Điều ta muốn nói là Chính Đức Hoàng đế không thích tự gia tôn hiệu mà lại ưa phong quan cho mình. Hoàng đế tự phong là "Tổng đốc quên vụ Uy Võ đại tướng quân tổng binh quan". Vua Khang Hy dừng lại một chút rồi tiếp:

- Mỗi khi gặp chuyện nhiễu nhương tầm thường, Vua Chính Đức cũng hạ dụ:

"Nay Bắc khấu xâm phạm biên thùy, trẫm đặc phái Tổng đốc quân vụ Uy Võ tướng quân Tổng binh quan Chu Thọ thống lãnh lục quân lên đường Bắc phạt" Nhà Vua kể tiếp:

- Chu Thọ là danh tự của Chính Đức Hoàng đế. Hoàng đế đánh trận thất bại cũng bảo là đại thắng, dầy công hãn mã rồi hạ thánh chỉ gia phong cho mình làm Trấn Quốc Công, thêm bổng lộc năm ngàn thạch gạo. Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Ông này làm Hoàng đế không muốn, lại đòi làm Trấn Quốc Công, Thế thì thú thật! Vua Khang Hy lại cười nói:

- Khi ấy quần thần nhất tề phản đối vì lẽ Hoàng đế tự gia phong Trấn Quốc Công là phải truy phong tổ tiên ba đời. Hoàng đế tự xưng là Trấn Quốc Công thì không sao, nhưng tổ tiên ba đời của Hoàng đế đã làm Hoàng đế rồi nhất định không chịu giáng cấp. Ai can gián cũng mặc, Chính Đức Hoàng đế nhất định đòi làm Trấn Quốc Công. Về sau lại mấy lần tuyên bố lập thêm công trạng, tự phong mình làm Thái Sự May mà Đức Hoàng đế mất sớm, không thì cứ thăng quan mãi, có ngày chính mình lại thoán vị của mình. Vi Tiểu Bảo nghe nhà Vua nhắc tới hai chữ "thoán vị", gã không dám nói nhiều chỉ bật mấy tiếng cười khô khan. Nhà Vua lại nói:

- Chính Đức Hoàng đế làm lắm chuyện hồ đồ khiến trăm họ cực khổ. Dĩ nhiên chính Hoàng đế đã là người bất hảo, nhưng một phần cũng bởi bọn thái giám và thần tử kề cận đưa ông đến chỗ bại hoại. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ! Hoàng đế tồi bại ưa thu dụng gian thần và thái giám tồi bại. Còn hảo Hoàng đế chỉ dung những hảo thái giám và trung thần. Nhà Vua lắc đầu đáp:

- Cái đó không nhất định. Bên mình hảo Hoàng đế cũng có gian thần và thái giám tồi bại. Nhưng Hoàng đế minh mẫn thì có bị che mắt trong lúc nhất thời, sau sẽ khám phá ra những điều thâm hiểm giảo quyệt của bọn gian thần. Vi Tiểu Bảo lại dạ luôn mấy tiếng nhưng trống ngực gã đánh hơn trống làng. Vua Khang Hy bỗng hỏi sang chuyện khác:

- Tên gian phu của con tiện nhân Mao Đông Châu danh tự là gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Người ta kêu hắn bằng Sấu đầu đà, còn tên thật thì nô tài cũng không rõ. Nhà Vua hỏi:

- Hắn mập ú và tròn ủng như trái banh mà sao lại kêu là bằng sấu đầu đà? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài nghe nói nguyên trước kia hắn vừa cao nghệu vừa ốm nhắt, nhưng sau hắn uống độc dược của Thần Long giáo chủ, thân hình co lại biến thành lùn tịt và béo chùn béo chụt. Nhà Vua hỏi:

- Sao ngươi biết hắn cùng Mao Đông Châu ẩn trong kiệu của Thân Thái phi và uy hiếp Thái hậu đưa bọn chúng ra khỏi Hoàng cung? Vi Tiểu Bảo trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ:

- Trước Hoàng thượng đã bảo ta sai người đánh chết phản tặc, giải cứu Thái hậu, lập nên công lớn. Bây giờ ngày lại nói hai người đó ẩn trong kiệu Thái phi và uy hiếp Thái hậu đưa ra khòi cung, thì dường như ngày chưa biết việc ba người nhà họ Quy đến đây hành thích. Hoàng thượng không biết là may Ngài mà biết ra tất mở cuộc điều tra và mình không khỏi bị lien quan. Bây giờ bọn Quy gia chạy thoát được cũng hay, bị bắt sống cũng thế, hay bị người đánh chết rồi cũng vậy, chung quy không thể dấu vụ này được, Có điều ta biết nói sao đây? Nhà Vua thấy gã ngần ngừ không đáp liền giục:

- Sao? Ngươi có điều chi không nói ra được? Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Không, không. Nô tài rất lấy làm kỳ là tại sao hai tên phãn tặc kia lại ngồi trong kiệu của Thái phị Vụ này nô tài nghĩ đền bể óc cũng không ra, muốn xin Hoàng thượng khai thông. Vua Khang Hy nói:

- Ta hỏi ngươi trước: sao ngươi biết người ngồi trong kiệu không phải là Thái phi mà chỉ huy bọn thị vệ tập kích ngự kiệu? Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Té ra Hoàng thượng tưởng bọn thị vệ trong cung đã giết Sấu đầu đà và Mao Đông Châu. Vụ này rồi sau thế nào cũng vở lỡ, Chi bằng ta nói thẳng trước ra là hơn. Gã liền đáp:

- Nô tài tội đáng muôn thác. Xin Hoàng thượng khoan thứ cho. Gã nói rồi quì mọp xuống đất. Vua Khang Hy chau mày hỏi:

- Làm sao? Vi Tiểu Bảo liền đáp:

- Nô tài vâng chỉ dụ Hoàng thượng áp giải tên phản nghịch Mao Đông Châu đến cung Từ Ninh để trình Thái hậu. Khi nô tài trở ra, đi qua vườn hoa thì đột nhiên sau tòa núi giả có tiếng động. Ba người mặc sắc phục thị vệ cùng thái giám nhảy xổ ra, chúng bắt nô tài đưa đi kiếm Hoàng thượng. Ba tên này võ công rất cao cường. Suýt nữa mấy ngón tay của nô tài bị bọn chúng bóp nát. Gã nói tới đây giơ tay trái lên. Quả nhiên năm ngón tay đều sưng vù và tím lại. Nhà Vua hỏi:

- Bọn chúng tìm ta làm chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ba tên này nhất định là bọn thích khách do Ngô Tam Quế phái đến. Nô tài bị chúng bóp chết cũng đành, chẳng khi nào chịu dẫn bọn chúng đến phạm giá. Vừa may.... không, không phải vừa may, mà là vừa đúng lúc loan giá Thái hậu cùng Thái phi đi tới. Ba tên thích khách kia thật là hồ đồ. Chúng tưởng Hoàng thượng ngồi trong kiệu Thái phi, liền xông lại hành hung. Quả nhiên Thái hậu cùng Hoàng thượng hồng phúc tày trời, chúng không bao giờ đụng được đến long thể, mà lại giết chết bọn phản tặc. Hiện giờ không hiểu ba tên thích khách kia bị đoàn thị vệ đâm chết hay bắt sống rồi. Nô tài xin đi điều tra về tâu thánh thượng. Nhà Vua hỏi:

- Chưa chắc ba tên thích khách kia hồ đồ, không chừng ngươi đã chỉ điểm cho chúng. Phải vậy chăng? Ngươi nghĩ tới để thích khách phạm giá vào mình ta thì chẳng thà lừa chúng động thủ hại Thái phi còn hơn. Bọn chúng một khi động thủ rồi tất không gia hại đến ta nữa, đồng thời cái mạng nhỏ xíu của ngươi cũng không đến nỗi chết oan, có đúng thế không? Vi Tiểu Bảo thấy nhà Vua nói huỵch toẹt tâm sự của gã ra. Gã biết rằng có chối cãi cũng không được, chỉ dập đầu lia lịa. Vua Khang Hy nói:

- Ngươi chỉ điểm cho thích khách sát hại Thái phi đáng lẽ phải chém. đầu, nhưng xét lại ngươi đối với ta có ba phần trung ái... Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Không phải chỉ ba phần, mà là mười phần, trăm phần, ngàn phần, vạn phần. Nhà Vua mỉm cười hỏi:

- Có chắc thế không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chắc lắm! Nhất định là chắc lắm. Vua Khang Hy giơ chân khẽ đá vào đầu Vi Tiểu Bảo, cười nói:

- Con mẹ nó! Đứng dậy đi! Vi Tiểu Bảo sợ toát mồ hôi, dập đầu mấy cái rồi đứng dậy. Nhà Vua lại cười nói:

- Ngươi lập được ba công trạng lớn lao, trước ta nghĩ mãi không biết thưởng cho ngươi bằng cách nào, bây giờ ta tính xong rồi. Ngươi chỉ điểm cho thích khách hành hung phạm thượng, ra dạ bất thần. Ta cũng không phạt ngươi nữa. Công kia chuộc lại tội này. Thế là xong hết. Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Vụ này tỷ như Hoàng đế đánh bài cẩu với nô tài. Bàn trước nô tài thắng, bàn sau Hoàng thượng được. Như vậy hòa cả làng là phải. Hoàng thượng không ăn nô tài mà cũng không phải giam tiền. Gã tự nhủ:

- Chẳng thăng quan thì đừng. Không lẽ Hoàng đế còn phong ta làm Uy Võ đại tướng quân hay Trấn Quốc Công? Dù có làm đến Thái sư ta cũng không màng. Ngày trước Đường Bá Hổ điểm mặt hai con của Hoa Thái sư là Hoa đại và Hoa nhị đều ngu ngốc. Bây giờ ta làm Vi Thái sư sinh ra hai đứa con là Vi Đại và Vi Nhị cũng nát bét. Như vậy thật là vô phước. Lại nghe nhà Vua nói:

- Tên tặc tử vừa lùn vừa mập dụng tâm thật là nguy hiểm, giảo quyệt. Hắn thấy nhân tình bị người bắt không cách nào cướp lại được, liền đoàn ra tất ngươi sẽ đưa xuống cung Từ Ninh để Thái hậu phát lạc. Hắn liền mạo hiểm lần đến cung Từ Ninh phạm thượng tác loạn, uy hiếp Thái hậu. Hắn chỉ mong được ngồi vào cỗ kiệu của Thân Thái phi do Thái hậu thân hành đưa ra cửa cung là hai tên phản nghịch đều chạy thoát. Hắn có ngờ đâu ma đưa lối quỉ đem đường, lại gặp ngươi chỉ điểm bọn thích khách tấn công cỗ kiệu Thái phi, hạ sát hai tên phản tặc. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới tỉnh ngộ, gã nói:

- Té ra là thế! Thái hậu cùng Hoàng thượng hồng phúc tày trời, miệng thế gian nói qua không sai. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Thảo nào lúc ta đưa mụ điếm đến ra mắt Thái hậu, nét mặt bà lầm lì tựa hồ ta mắc nợ bà ta ba trăm vạn lạng bạc. Thì ra lúc đó Cao Tôn Giả đã ẩn trong tẩm điện, chắc là hắn nấp ở phía sau giường của Thái hậu. Gã nghĩ tới đây bất giác miệng lẩm bẩm:

- Sau khi mụ điếm già bị bắt, Cao Tôn Giả lần mò đến đây đã mấy ngày rồi. Trước kia gã lại giả làm cung nữ kề cận mụ điếm già nên đường lối trong cung hắn đã thuộc lòng. Không hiểu hắn ngủ trên giường Thái hậu mấy đêm rồi. Hắn nghĩ ra kế này thật kà tuyệt diệu. Bất giác gã la thầm:

- Trời ơi! Hỏng to rồi! Cao Tôn Giả và Thái hậu, một trai một gái, ở chung phòng với nhau mấy ngày trời, biết đâu họ chẳng có trò kỳ khôi? Tội nghiệp cho lão Hoàng gia đội mũ nhà sư ở trên Ngũ Đài Sơn mà còn bị cắm sừng trên đầu. Vi Tiểu Bảo mải nghĩ vẩn vơ, chẳng nói năng gì. Vua Khang Hy dĩ nhiên không đoán ra được ý niệm thô tục của gã. Ngài cười nói:

- Hồng phúc của Thái hậu và ta lớn thì phước khí của ngươi cũng không nhỏ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản nhân nô tài vốn không có phước khí, nhưng chầu hầu Hoàng thượng lâu ngày mới dính được một chút phước khí của Hoàng thượng mà thôi. Nhà Vua cười khanh khách hỏi:

- Quy Tân Thụ ngoại hiệu là Thần Quyền vô địch, bản lãnh rất ghê gớm. Có đúng thế không? Nhà Vua vừa cười vửa hỏi câu này mà Vi Tiểu Bảo tưởng chừng nghe tiếng sét nổ giữa trời

xanh. Người gã lảo đảo, hai chân nhủn ra, ấp úng:

- Cái đó.... cái đó... Nhà Vua cười lạt nói:

- Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh, Vi hương chủ. Ngươi thật là lớn mật! Vi Tiểu Bảo tưởng chừng trời xoay đất chuyển. Trong đầu gã náo loạn ca? lên. ý niệm đầu tiên của gã là thò tay vào ống giày rút dao trủy thủ. Nhưng rồi gã tự nhủ:

- Y biết hết cả rồi. Y đã hõi ta câu này là vất bài xuống chiếu để so hơn thua với tạ Dĩ nhiên y đã chuẩn bị sẵn sang. Huống chi y mặc bải y trong mình, ta phóng dao đâm y cũng không chết. Hơn nữa võ công y lại cao cường hơn ta. Gã liền quì xuống la lên:

- Tiểu Quế Tử chịu đầu hàng. Xin Tiểu Huyền Tử tha mạng cho. Gã hô ba tiếng Tiểu Huyền Tử khiến nhà Vua lập tức nghĩ tới ngày trước cùng gã tỷ võ chơi đùa. Đồng thời bao nhiêu kỷ niệm đối với gã hiển hiện lên đầu trong đầu óc. Bất giác nhà Vua buông tiếng thở dài nói:

- Ngươi.... ngươi lừa gạt ta giỏi quá! Vi Tiểu Bảo dập đầu lạy như tế sao, miệng nói:

- Nô tài tuy mình ở Thiên Địa Hội mà lòng vẫn trung thành với Hoàng thượng. Nô tài xét mình thật chưa làm một chút gì đáng thẹn đối với Hoàng thượng. Vua Khang Hy cất giọng nghiêm khắc:

- Ngươi mà có chút lòng phản bội thì ta còn để ngươi sống đến ngày nay ư? Vi Tiểu Bảo nghe giọng nói nhà Vua đã có chút cởi mở, vội đập đầu tâu:

- Hoàng thượng là Điểu Sâng Dủy Thanh,tranh sáng cùng Gia Cát Lượng. Nô tài cũng hết lòng trung nghĩa để sánh với Quan Vân Trường.

Hồi 208 - Có Bao Giờ Thầy Lại Giết Trò?

Vua Khang Hy nghe Vi Tiểu Bảo ba hoa không nhịn được, mắng thầm trong bụng:

- Con mẹ nó! Cái gì mà tranh sáng cùng Gia Cát Lượng, trung nghĩa sánh Quan Vân Trường? Ngài lại nghiêm giọng quát lên:

- Ngươi khôn hồn thì đem hết mọi việc từ đầu tới cuối nhất nhất cung xưng. Ngươi chỉ nói dối nửa câu là ta băm ngươi nát ra như tương. Ngài nói đến bốn chữ sau cùng, không khỏi lộ nụ cười ra khóe miệng. Vi Tiểu Bảo quì phục dưới đất không ngó thấy thần sắc của nhà Vua đã hoà hoãn mà chỉ nghe giọng nói rất nghiêm khắc. Gã dập đầu tâu:

- Dạ dạ! Tâu Hoàng thượng đã biết hết, khi nào nô tài dám tơ hào man trá? Gã liền thuật lại mọi chuyện đã xẩy ra bắt đầu từ vụ gã vào phủ Khanh Thân Vương giết Ngao Bái rồi bị Thiên Địa Hội bắt được. Gã bái Trận Cận Nam làm sư phụ trong trường hợp nào, bị bức bách nhập hội và làm hương chủ Thanh Mộc Đường ra sao, nhất nhất nói thực hết. Sau cùng là vụ gặp ba người nhà họ Quy, gã gieo thò lò bị thua vì lẽ gì, gã họa mật đồ mật tấu làm sao, gã bị Quy nhị nương bắt trong vườn hoa ở cung Từ Ninh như thế nào, dẫn dụ bọn thích khách tập kích loan kiệu của Thái phi vì mục đích báo động đến tai Hoàng đế rồi kết quả đi tới đâu, gã nói thực hết, tuyệt không giả dối câu nào. Suốt đời Vi Tiểu Bảo quen thói trí trá mà nay gã thốt ra một đại luận trường thiên ít chuyện hoang đường, nhiều điều thành thực là lần đầu tiên phá bỏ lệ cũ. Nhà Vua không ngớt vặn hỏi về tình hình Thiện Địa Hội, gã cứ thực tâu trình. Vua Khang Hy vùa nghe Vi Tiểu Bảo đáp lời vừa lẩm nhẩm gật đầu. Bỗng ngài đọc câu: Ngũ nhân phân khai nhất thủ chi Thân thương hồng anh vô nhân tri Vi Tiểu Bảo sửng sốt nghĩ thầm:

- Hoàng thượng biết cả những câu anh em Thiện Địa Hội đọc để nhận ra nhau thì mình còn man trá thế nào được? Gã liền đọc tiếp: Tự thử truyền đắc chúng huynh đệ Hậu lai tương nhận đoàn viên thì Nhà Vua lại đọc hai câu: Sơ tiến Hồng môn kết nghĩa huynh Đương thiên minh thệ biểu chân tình Vi Tiểu Bảo đọc tiếp: Tùng bách nhị chi phân tả hữu Trung tiết Hồng hoa kết nghĩa đình Vua Khang Hy lại đọc: Trung nghĩa đường tiền huynh đệ tại Thành trung điểm tướng bách vạn binh Vi Tiểu Bảo đọc: Phúc đức từ tiền lai thệ nguyện Phản Thanh phục Minh ngã hồng anh Theo qui cũ trong Thiên Địa Hội thì gã đọc xong hai câu cuối cùng, đối phươhng liền tự báo danh tự và cho hay thuộc về đường nào. Làm chức phận gì? Nhưng vua Khang Hy chỉ tủm tỉm cười. Vi Tiểu Bảo mừng thầm cất tiếng hỏi:

- Té ra Hoàng thượng cũng là anh em trong Thiên Địa Hội. Không hiểu Hoàng thượng ở đường nào? Làm chức gì... Gã nói tới đây lập tức nhận ra mình rất hồ đồ vì đối phương là Hoàng đế Mãn Thanh, sao lại phản Thanh phục Minh được. Gã ngừng lại một chút rồi tự mắng mình:

- Đánh chết thằng lỏi hồ đồ này! Đánh chết thằng lỏi hồ đồ nừng tý, thấy ngươi đối với ta chưa có hành vi tàn ác, hay làm điều gì đại nghịch bất đạo. Nếu ngươi nghe theo lời ta dặn: chuyến này ngươi lật đổ Thi˚ời Mãn Châu, hưởng bổng lộc của nhà Đại Thanh ta, mà trong lòng còn mang ý niệm phản Thanh phục Minh. Nếu ngươi không có chút công lao thì ngươi mọc một trăm cái đầu ta cũng chặt hết. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Hoàng thượng khoan hồng đại lượng, nô tài mới giữ được cái đầu cho đến ngày hôm

nay Nô tài lập tức đi rút tên khỏi Thiên Địa Hội. Cả cái chức Hương chủ gì gì trong hội này cũng không làm nữa. Từ nay nô tài quyết không phản Thanh phục Minh, mà ngược lại chỉ Phản Minh Phục Thanh. Vua Khang Hy cười thầm trong bụng, ngoài miệng cất tiếng mắng:

- Nhà Đại Thanh ta đã mất nước đâu mà bảo ngươi phục cái gì Thanh? Thằng lỏi này toàn nói chuyện hồ đồ! Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Dạ dạ! Nô tài quyết giữ giang sơn của chúa thượng lâu dài vạn vạn niên. Hoàng thượng bảo nô tài phản cái gì đó là nô tài phản cái đó, hay phục cái gì, nô tài cũng phục cái đó. Nhà Vua cất giọng trầm trầm, nói dằn từng chữ:

- Hay lắm! Ta muốn ngươi phản Thiên Địa Hội. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Trong lòng đã ngầm kêu khổ, vẻ băn khoăn lộ ra ngoài mặt. Nhà Vua lại nói:

- Ngươi mồm năm miệng mười nói những gì dốc dạ trung trinh với tạ Ta không hiểu ngươi nói thật hay là ngươi nói dối. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó thì thật lắm rồi! Thật như vàng mười, thật không còn thể nào thật hơn được nữa. Vua Khang Hy lại nói:

- Ta xét ngươi từng ly từng tý, thấy ngươi đối với ta chưa có hành vi tàn ác, hay làm điều gì đại nghịch bất đạo. Nếu ngươi nghe theo lời ta dặn: chuyến này ngươi lật đổ Thiên Địa Hội, nhổ cỏ trừ đến gốc rễ. Bao nhiêu tên phản bạn giết cho kỳ hết thì có thể đem công chuộc tội. Cả tội khi quân cũng được tha thứ, không chừng ta còn thưởng cho ngươi nữa. Nếu ngươi vẫn giữ thói giảo quyệt, man trá thì hạng người thế nào còn bị bay đầu, chẳng lẽ ta không giết nổi Vi hương chủ trong Thiên Địa Hội. Vi Tiểu Bảo sợ quá, toàn thân mồ hôi lạnh ngắt, miệng không ngớt năn nỉ:

- Dạ dạ! Hoàng thượng muốn giết nô tài thì chẳng khác gì bóp nát một con kiến. Nhưng.... nhưng Hoàng thượng là bậc thánh quân, sánh với Điểu, Sâng, Dúy, Thang chẳng khi nào giết kẻ trung thần. Vua Khang Hy hứ một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi thì trung thần cái gì? Đúng là loại bạch kiểm gian thần. Vi Tiểu Bảo lại kêu van:

- Xin Hoàng thượng xét soi. Kể ra nô tài quả có mấy việc dấu diếm Hoàng thượng không tiện nói. Song sự thực nô tài đích đáng không phải là loại bạch kiểm gian thần. Nô tài nhất định không chịu làm Đổng Trác, Tào Tháo. Nhà Vua nói:

- Hay lắm! Dù ngươi chẳng phải đại bạch kiểm gian thần thì cũng là thằng hề mũi bôi vôi trên sân khấu. Vi Tiểu Bảo thấy nhà Hoàng đế hạ mình xuống hạng thằng hề, liền thở phào một cái nhẹ nhõm. Gã nói ngay:

- Nô tài là thằng hề cũng được. Tỷ như Thời Thiên trong truyện Thủy Hử. Tưởng Cán trong chuyện Tam Quốc thường hiện thân làm những vai riễu trên sân khấu, vẫn có thể lập công cho Hoàng thượng. Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Rút cuộc ngươi vẫn tự đưa mình lên hạng hảo nhân. Thôi bây giờ làm thế này: ngươi điểm binh mã đi bắt bọn phản tặc ở Thiên Địa Hội, Mộc Vương Phủ, Quy Tân Thụ đem hết về đây. Nếu ngươi để một tên chạy thoát là bị chặt một tay, bốn tên chạy thoát thì cả tứ chi đều bị chặt cụt.

Nếu để mất năm tên thì không hiểu chặt cái gì trong mình ngươi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó.... cái đó.... thì nô tài đúng là thái giám rồi. Nhà Vua không nhịn được, nổi lên tràng cười khanh khách rồi thóa mạ:

- Con mẹ nó! Cái gì ngươi cũng tính lấy phần mình. Vi Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi tâu:

- Hoàng thượng mà chặt hết chân tay thì chắc là nô tài không sống được nữa rồi. Còn cái cổ trên đầu có chặt hay không cũng vậy thôi. Gã nghĩ thầm:

- Ông Vua con này biết rõ cả Mộc Vương Phủ thì những nguồn thông tin của ông thật là khủng khiếp! Vua Khang Hy thò tay vào trong túi áo rút ra một tờ giấy ra đọc:

"Thiên Địa Hội tổng đà chúa Trần Cận Nam, Thanh Mộc Đường hương chủ Vi Tiểu Bảo. Bọn thuộc hạ là lũ Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân.... ba tên thích khách vào Hoàng cung là Quy Tân Thụ, Quy nhi. nương, Quy Chung". Rồi nhà Vua đếm:

-.... tổng cộng tên phản tặc. Tạm thời bỏ tên ngươi ra không kể thì còn tên. Vi Tiểu Bảo lại quì gối dập đầu bái lạy, miệng kêu ca:

- Tâu Hoàng thượng! Những người này tuy muốn phản Thanh phục Minh, nhưng họ phản gì cũng chẳng thể thành công được. Nô tài đi bảo cho họ biết: Đức Hoàng thượng tên hiểu thiên văn, dưới rành địa lý, tính suốt những việc quá khứ vi. lai. Hoàng thượng đã tuyên bố giang sơn nhà Đại Thanh bền vững muôn năm thì nhất định không sai trật. Phản Thanh đã không phản được thì anh em giải tán là hơn. Vua Khang Hy đập bàn quát hỏi:

- Ngươi quyết ý phản kháng mệnh lệnh của ta, không chịu đi tróc nả phản tặc chăng? Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Những bậc hảo hán trên giang hồ đều lấy nghĩa khí làm trọng. Ta mà đi bắt sư phụ cùng anh em về đây, nhất định họ sẽ bị Hoàng thượng chặt đầu. Làm thế nào Vi Tiểu Bảo bán rẻ đồng chí, biến thành Ngô Tam Quế mất rồi! Hỡi ơi! Ngày ấy mình mạo xưng làm người nào chẳng làm, lại mạo xưng Tiểu Quế Tử. Tiểu Quế Tử hỡi Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử cũng được, chẳng phải con Ngô Tam Quế thì thôi. Cả cái Bá Tước đại nhân này cũng không làm nữa. Ta nhất định phải nghĩ cách thông tri cho sư phụ cùng bọn người trốn chạy, rồi mình cũng trốn con mẹ nó đi là xong. Nhà Vua không thấy gã trả lời, lại càng tức giận quát hỏi:

- Ngươi muốn sao? Chẳng lẽ ngươi không biết mình đã phạm đại tội? Ta cho ngươi sửa lỗi lầm, đem công chuộc tội. Đó là một cơ hội tốt nhất, ngươi còn muốn ra giá với ta nữa chăng? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Bọn họ mấy lần muốn đến gia hại Hoàng thượng, nhưng nô tài liều chết ngăn cản. Thế là nô tài đối với Hoàng thượng, vẫn trọn bề nghĩa khí. Nay Hoàng thượng muốn bắt bọn họ mà nô tài cũng dính vào thì còn làm người thế nào được? Nô tài đành năn nỉ Hoàng thượng thương cho nô tài được giữ trọn bề nghĩa khí. Nhà Vua tức giận hỏi:

- Lòng ngươi vẩn hướng về phản tặc. Thế là bất phân thuận nghịch. Dưới mắt không biết đến bậc quân thượng mà còn dám nói chuyện nghĩa khí ư? Nhà Vua dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngươi cứu mạng ta, lại giải cứu phụ hoàng cùng Thái hậu. Bữa nay ta giết ngươi, chắc ngươi

không chịu tâm phục khẩu phục, bảo ta không giữ nghĩa khí với ngươi. Có đúng thế không? Đã đến bước đường này, Vi Tiểu Bảo đành liều tâu:

- Đúng thế! Trước kia Hoàng thượng đã hứa lời dù nô tài có làm điều lầm lỗi cũng tha mạng chọ Kim khẩu cửa đức vạn tuế đã nói ra, dĩ nhiên không hối cãi nữa. Vua Khang Hy nói:

- Được rồi! Không ngờ ngươi là kẻ thâm mưu viễn lự, đã phục sđn một nước cờ trước. Chà chà! ý niệm ngươi như vậy đáng giết lắm. Từ ngày Vi Tiểu Bảo được biết Vua Khang Hy, gã chưa từng thấy nhà Vua nổi nóng với gã như bữa naỵ Gã lẩm bẩm:

- Cái đầu ta chẳng khác gì bị chặt một nửa rồi. Đối với ông Vua con này, giở giọng năn nỉ không ăn thua, phải nói lý với y mới được. Gã liền tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài đã bái Hoàng thượng làm sư phụ và Hoàng thượng đã nhận lời thu nô tài làm đệ tử rồi. Hoàng thượng là sư phụ của nô tài. Ông Trần Cận Nam cũng là sư phụ của nô tài. Nếu nô tài đem lòng gia hại Hoàng thượng là phạm tội khi sư diệt tổ. Mặt khác.... mặt khác Hoàng thượng chặt đầu nô tài chẳng có chi đáng kể, nhưng sư phụ mà chặt đầu đồ đệ thì lại có chỗ không ổn. Vua Khang Hy nghĩ thầm:

- Sự thực ta có phát ngôn thu gã làm đồ đệ, nhưng chỉ là câu nói đùa. Không ngờ thằng nhỏ này ỷ mình được sủng ái mà sinh lòng kiêu căng, ăn nói không còn phép tắc gì nữa. Gã đưa một tên phỉ đồ ở Thiên Địa Hội lên ngang hàng với ta thì thật là hỗn quá! Nhà Vua vừa nghĩ tới đây, bỗng nghe văng vẳng có tiếng người huyên náo cùng tiếng binh khí choang choảng từ đằng xa vọng lại. Vi Tiểu Bảo nhảy bổ lên nói:

- Dường như có thích khách. Thưa sư phụ! Xin sư phụ cứ ngồi yên, để đồ đệ ngăn chặn trước mình sư phụ. Vua Khang Hy đằng hắng một tiếng, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này dù có trăm ngàn tội lỗi nhưng gã đối với ta vẫn tỏ lòng trung ái. Ngài liền bảo gã:

- Từ giờ trở đi ngươi không được kêu ta bằng sư phụ nữa. Ngươi không giữ lề luật của bản môn là ta đuổi ngươi ra khỏi cửa. Nhà Vua nói tới đây không khỏi cười thầm. Lại nghe tiếng bước chân vang lên. Mấy người chạy tới ngoài cửa điện rồi dừng bước. Vi Tiểu Bảo tiến ra cửa cài then lại. Đây là phản ứng của gã trong lúc quan hệ tới tánh mạng, nên gã cử động tay chân mau lẹ phi thường. Miệng gã quát hỏi:

- Ai đó? Người bên ngoài lớn tiếng hô:

- Khải bẩm Hoàng thượng! Trong cung đã phát giác ra hành tung ba tên thích khách. Đoàn túc vệ nội ban đã bao vây nghiêm mật, sắp bắt được chúng rồi. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Rút cuộc ba người nhà họ Quy không trốn thoát được Gã lớn tiếng đáp:

- Biết rồi! Các ngươi phải tức tốc điều động thêm một trăm tên lính túc vệ đến canh gác mặt sau và mặt trước Dưỡng tâm điện. Trên nóc điện cũng phải có ba chục tên tên phòng thủ. Tên thủ lĩnh bọn thị vệ dạ một tiếng rồi đi ngay. Vua Khang Hy nghĩ bụng:

- Gã tính như vậy thật chu đáo. Ngày trước ở Ngũ Đài Sơn đã gặp nguy hiểm. Mụ ni cô áo trắng từ trên nóc nhà phá ngói nhảy xuống. Thật khó nổi đề phòng. May mà thằng nhỏ này liều lĩnh không nghĩ gì đến bản thân, gã đứng trước mình ta để ngăn chặn nhát kiếm. Tuy ta cùng gã đều

mặc bảo y hộ thân, nhưng nếu nhát kiếm đó mà không đâm vào trước ngực, lại trúng vào mặt thì gã mất mạng rồi. Sau một lúc, tiếng quát tháo nhỏ dần đi. Nhưng chẳng bao lâu tiếng binh khí chát chúa lại nổi lên. Nhà Vua chau mày hỏi:

- Có ba tên thích khách mà không bắt được. Nếu chúng kéo đến ba trăm hay ba ngàn tên thì làm thế nào? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng bất tất lo ngại. Những hạng người bản lãnh ghê gớm như Quy Tân Thụ trên đời chẳng có là bao, nhiều lắm chỉ đến năm sáu tên là cùng Sau một lúc nữa, lại nghe tiếng bước chân dồn dập và tiếng bao kiếm loảng xoảng. Bọn túc vệ nội ban đã được điều động đến bên ngoài điện. Tiếp theo trên nóc điện và những nhà xung quanh đều phát ra tiếng động. Đây là bọn túc vệ lên canh phòng trên nóc nhà. Bọn vệ sĩ biết Hoàng đế hiện đang có mặt ở trong điện nên chỉ canh gác ở các góc và mái hiên, không dám lên giữa nóc điện. Chúng cố ý không dám đặt chân lên trên đầu Hoàng đế, mặc dù ngài ở bên trong, vì đó là điều đại bất kính. Nhà Vua biết xung quanh điện Dưỡng tâm ít lắm cũng có bốn năm trăm tên túc vệ nội ban canh gác, chẳng có gì đáng lo ngại nữa. Ngài không lưu tâm đến vi. thích khách, cất tiếng hỏi:

- Ngươi thử coi xem cái này là cái gì? Ngài rút trong tay áo ra một tờ giấy giải lên bàn. Vi Tiểu Bảo lại gần ngó thì ra một bức họa. Giữa bức họa là một toà nhà lớn. Phía trước nhà có cột cờ, có sư tử đá. Tòa nhà này rất giống Bá Tước phủ là chỗ ở của gã. Bốn mặt tòa nhà đặt mười mấy cỗ súng lớn chõ vào tòa nhà. Vi Tiểu Bảo càng coi kỹ càng nhận ra đúng là tòa Bá Tước phủ của gã. Trên cổng lớn treo biển đề bốn chữ đại tự, nhưng gã chỉ nhận ra được chữ "Vi" mà thôi. Nhà Vua hỏi:

- Ngươi đã nhận ra toà nhà này chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Coi rất giống cái chuồng chó của nô tài. Vua Khang Hy lại hỏi:

- Ngươi nhận ra là hay Bốn chữ "Vi Bá Tước phủ" ngươi trông rõ rồi chứ? Vi Tiểu Bảo nghe nhà Vua nói đúng là nhà gã thì không khỏi bở vía, toan thân toát mồ hôi lạnh ngắt Gã nghĩ tới Hoàng đế đã sai người họa chỗ ở của mình thành đồ bàn như vậy là đại sự nguy rồi. Huống chi bốn mặt lại đặt nhiều sung lớn. Chính mắt gã đã được coi hai tên quỉ ngoại quốc là Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân thao diễn tác xạ. Súng lớn nổ một phát khói bốc mịt trời, đất đá bắn tung cao lên mấy chục trượng. Như vậy dù gã có mặc đến trăm tấm bảo y hộ thân cũng bị nát ra nhu tương Gã nghĩ tới cảnh đại pháo oanh kích, bất giác người run bần bật. Nhà Vua thủng thẳng nói:

- Đêm nay bọn Thiên Địa Hội các ngươi, Mộc gia ở Vân Nam, họ Quy ở phái Hoa Sơn, lại còn bọn Tư Đồ Hạc, môn hạ phái Vương ốc đều đến tụ hội trong toà Bá Tước phủ của ngươi. Ta đã cho đặt mười hai cỗ đại pháo ở trong các nhà dân xung quanh Bá Tước phủ. Đạn dược đã được nạp sẵn sàng cả rồi. Chỉ cần mở cửa sổ để lộ họng sung, châm lửa vào ngòi thuốc thì e rằng không còn tên phản tặc nào thoát chết. Ngài dừng lại một chút rồi tiếp:

- Dù đại pháo bắn không chết hết, có người trốn ra ngoài được thì mấy đội binh mã Hộ quân doanh bao vây bên ngoài, chẳng lẽ chúng ăn cơm chúa lại không làm việc nhà Vuạ Ngươi làm đô thống Kiêu Kỵ doanh, e rằng chúng không chịu buông tha ngươi. Vi Tiểu Bảo cất tiếng run run đáp:

- Bất cứ việc gì Hoàng thượng đều tiên liệu được cả. Bây giờ Hoàng thượng nói rõ cho nô tài

hay là đã có ý tha mạng cho nô tài rồi. Trước kia nô tài có lập được chút công lao nhỏ mọn nào thì ngày nay phải đem ra để đền tội. Thế là hết sạch sành sanh, chẳng còn thừa mảy may nào. Nhà Vua mỉm cười nói:

- Ngươi biết rõ như vậy là khá đấy. Vụ này cũng tỷ như hai người chúng ta đánh bài cẩu. Ban đầu ngươi được rất nhiều tiền bạc thì bây giờ dốc túi đánh một bàn mà bị thất bại. Tiền của ngươi được trước phải nhả ra hết. Lúc này không còn ai thua được gì cả. Nếu chúng ta muốn chơi nữa thì kể như bắt đầu lại. Vi Tiểu Bảo thở phào một cái tâu:

- Đa tạ Ơn điển của Hoàng thượng. Từ nay trở đi nô tài chỉ chuyên tâm làm tau sai cho Hoàng thượng. Đừng nói Thiên Địa Hội hay bất cứ tổ chức nào nô tài cũng không tham gia, mà cả cái chức Hương chủ gì gì đó nô tài cũng không làm nữa. Gã bồn chồn trong dạ nghĩ thầm:

- Sư phụ ta cùng bọn họ đã ước định đêm nay đến hội họp ở nhà tạ Ta biết làm thế nào thông tri cho mọi người biết được? Gã lại nói:

- Hoàng thượng sai nô tài đi bắt bọn phản tặc kia, bất quá là để thử lòng dạ nô tài. Thực ra Hoàng thượng thần cơ diệu toán đã tính hết rồi, ngồi ở trong cái gì mà quyết thắng ra ngoài ngàn dặm. Bỗng nghe ngoài điện có tiếng người dõng dạc hô:

- Tâu Hoàng thượng! Đã bắt được bọn phản tặc đưa tới. Nhà Vua mặt rồng hớn hở, hô lớn:

- Đem chúng vào đây! Vi Tiểu Bảo dạ ran một tiếng rồi xoay mình ra rút then mở cửa. Mấy chục tên thị vệ áp giải ba người họ Quy tiến vào. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng quát:

- Qùy xuống! Làm lễ triều kiến Hoàng thượng! Mấy chục tên thị vệ nhất tề quì xuống. Quy Tân Thụ, Quy nhị nương và Quy Chung, cả ba người máu thịt đầy mình vẫn hiên ngang đứng sững. Người nào cũng bị cột bằng dây thừng rất lớn và đều có hai thị vệ cầm đầu dây dẫn dắt. Tên lãnh đội thị vệ quát:

- Qùi xuống! Qùi xuống! Ba người nhà họ Quy chẳng nói gì. Chỉ nghe những tiếng lách tách trên điện. Ba người nhà họ Quy và những thị vệ bi thương, máu tươi không ngớt nhỏ giọt. Quy nhị nương tức giận trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo quát:

- Tiểu Hán gian! Ngươi.... ngươi là quân chó đẻ! Vi Tiểu Bảo ngó thấy thảm trạng của ba người, trong lòng không khỏi bịn rịn. Gã để mặc mụ thoá mạ, không tiện nói gì. Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu hỏi:

- Thần quyền vô địch Quy Tân Thụ té ra là lão này ư? Bên ta có bị tử thương nhiều không? Tên lãnh đội thị vệ đáp:

- Tâu Hoàng thượng! Bọn phản tặc này rất hung hãn. Bên ta hơn ba mươi tên thị vệ chết vì chức vụ, hơn bốn chục tên bị thương. Nhà Vua hừ một tiếng rồi vẫy tay. Ngài khen thầm trong bụng:

- Bọn này giỏi thiệt! Tên thủ lãnh sai bọn thủ hạ đem ba người ra. Đột nhiên Quy Tân Thụ quát lên một tiếng thật tọ Hắn vận nội lực huých vai vào tên thị vệ bên cạnh. Tên này rú lên một tiếng "úi chao". Người gã bị hất tung ra, đầu đập vào tường chết ngay lập tức. Quy Tân Thụ nắm lấy sợi dây cột Quy Chung hết sức mình giựt mạnh một cái.

"Bục" một tiếng vang lên. Dây cột bị đứt rồi. Lão lại nắm lấy người gã hô:

- Hài nhi chạy đi! Ta cùng má má ngươi sẽ theo sau. Lão vừa nói vừa đẩy con một cái. Quy Chung từ cửa điện vọt ra. Giữa lúc ấy vợ chồng Quy Tân Thụ nhảy xổ về phía Vua Khang Hy. Bọn thị vệ sợ hết hồn, nhất tề xông vào hộ giá. Vi Tiểu Bảo thấy có biến cố xẩy ra một cách đột ngột, gã giật mình kinh hãi, vội nhảy lên ôm lấy nhà Vua trần mình lăn vào gầm bàn. Bỗng nghe hai tiếng "chát chát" vang lên. Tiếp theo mấy tên thị vệ vội vàng nhảy xổ vào đỡ hai người lên. Khi mọi người ngó tới vợ chồng Quy Tân Thụ thì thấy cả hai đều đã ngã lăn trong vũng máu. Trên lưng mỗi người đều cắm bảy tám thanh kiếm. Xem chừng không sống nổi nữa. Nguyên Quy Tân Thụ cố gắng giết được mấy chục tên thị vệ người lão cũng bị trọng thương. Lão vận toàn lực cuối cùng giựt đứt sợi dây trói cho con trai xong rồi lập tức nhảy vọt về phía Vua Khang Hy. Quy nhị nương hiểu ngay chỗ dụng ý của chồng. Một là nhân lúc lâm tử, lão liều mình gia hại vị Hoàng đế Thát Đát. Hai là để con nhân lúc hỗn loạn có thể chạy trốn được chăng? Tay chân đều bị trói, không sao rẫy rụa cho đứt được, lại cố gắng nhất tề nhảy tới xung kích nhà Vua, nhưng đã sức cùng lực kiệt, khác nào ngọn đèn hết dầu. Hai người còn đang lơ lửng trên không, miệng hộc máu tươi ồng ộc, không còn chống đỡ được nữa phải té huỵch xuống đất. Dù bọn thị vệ không chạy lại đâm chém thì hai người cũng đã chết rồi. Vua Khang Hy sau một phen kinh hồn, vừa bình tĩnh trở lại, ngài chau mày thúc giục:

- Kéo bọn chúng ra đi! Kéo bọn chúng ra đi! Bọn thị vệ dạ ran, toan lôi hai xác chết ra ngoài thì đột nhiên ngoài cửa điện có bóng người thấp thoáng. Một hán tử thân pháp cực ký thần tốc nhảy vọt vào ôm lấy thi thể vợ chồng Quy Tân Thụ, lớn tiếng hô hoán:

- Gia gia! Má má! Người này chính là Quy Chung. Mấy tên thị vệ vung binh khí chém. tới tấp. Quy Chung không biết né tránh. Bao nhiêu nhát dao kiếm đều đâm trúng vào người gã. Miệng gã không ngớt la:

- Má má ơi! Má má không đi theo thì hài nhi biết thế nào? Hài nhi không nhận ra đường lối... Gã ho luôn hai tiếng rồi ngoẹo đầu mà chết. Nguyên Quy Chung từ ngày lọt lòng mẹ suốt đời không dời mẫu thân nửa bước. Bất cứ việc gì cũng do mẫu thân an bài lo liệu. Bây giờ gã dời khỏi song thân, chân tay luống cuống chẳng biết cử động thế nào. Tuy gã đã trốn khỏi Dưỡng Tâm điện, nhưng sau phải chạy trở lại để nương tựa vào bên mình song thân. Lại nghe tiếng bước chân trầm trọng từ ngoài điện đi vào. Đây là Thị vệ tổng quản Đa Long hốt hoảng chạy tới báo cáo. Lão vừa vào điện liền quì xuống tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Bon thích khách trong cung.... toàn bô.... toàn bộ đã bị thanh toán Lão thấy máu đổ đầy mặt đất, trong long kinh hãi, dập đầu tâu:

- Thích khách làm kinh động thánh giá.... nô tài.... tội đáng muôn chết. Nhà Vua vừa bị Vi Tiểu Bảo ôm lấy lăn đi coi rất thảm hại, mất cả vẻ tôn nghiêm, nhưng ngài nghĩ đến Vi Tiểu Bảo quả một lòng một dạ trung quân không còn nghi ngờ gì nữa, liền nhìn Đa Long nói:

- Bên ngoài còn có người muốn hành thích Tiểu Quế Tử, ngươi phải chiếu cố cho y một cách thận trọng, không được dời y nửa bước, nhất là đừng để y ra khỏi Hoàng cung. Sáng sớm mai các ngươi phải chời đợi hễ thấy ta có dụ tuyên triệu là phải đến ngay. Đa Long vội tâu:

- Dạ dạ! Nô tài xin tận tâm tận lực bảo vệ cho Vi Đô thống được an toàn. Vi Tiểu Bảo trong lòng nóng nẩy nghĩ thầm:

- Đêm nay Hoàng thượng nổ sung oanh kích Thiên Địa Hội, ngài sợ ta báo tin ra ngoài nên dặn Đa Long canh giữ ta, biết làm thế nào? Vua Khang Hy ra tới cửa điện lại nghĩ thầm:

- Tiểu Quế Tử xảo quyệt vô cùng! Còn Đa Long thành thực thô lỗ, không phải là đối thủ của gã. Ngài liền quay lại dặn:

- Ngươi phải phái người theo sát Tiểu Quế Tử, đừng để y nói chuyện với ai và cũng đừng cho y đưa mắt một thứ gì ra khỏi Hoàng cung. Nói tóm lại bữa nay thật là nguy hiểm, ngươi cứ coi y như một tên khâm phạm mới được. Đa Long đáp:

- Dạ dạ! Hoàng thượng đối với kẻ thần hạ thật châu đáo không để sơ hở chút nào.

Hồi 209 - Hỏa Siêu Đấu Trường Để Dấu Đưa Tin

Đa Long cho là Hoàng thượng quá thương Vi Tiểu Bảo không dành cho thích khách một cơ hội nào gia hại được gã. Vi Tiểu Bảo cũng dập đầu tâu:

- Nô tài dù tan xương nát thịt cũng không đủ báo đáp ơn đức của Hoàng thượng trong muôn một. Gã biết rõ sở dĩ Hoàng thượng dặn dò Đa Long như vậy là muốn giữ thể diện cho gã sau này còn có chỗ dùng tới gã. Nhà Vua mỉm cười phán:

- Ngươi lại thắng ta một bàn nữa. Bắt đầu từ sáng mai chúng ta lại khởi cuộc đánh bạc. Ngươi nên nhớ cái chén cơm bằng vàng phải giữ cho chắc, đừng để rớt bể. Dứt lời ngài ra khỏi điện. Nhà Vua nói hai câu sau dĩ nhiên chỉ có một mình Vi Tiểu Bảo hiểu rõ. Vừa rồi gã ôm Vua cứu giá và được nhà Vua coi là một công lớn. Đêm nay ngài hạ sát xong bọn Trần Cận Nam là gã không còn dính líu gì đến Thiên Địa Hội nữa và lại được Hoàng đế trọng dụng như trước. Trên cái chén cơm bằng vàng kia có khắc bốn chữ "Gia quan tiến tước". Thế là Hoàng thượng đã tha tội khi quân mà còn hứa hẹn sẽ thăng quan cho gã là đằng khác. Nhưng Vi Tiểu Bảo nghĩ tới đêm nay sư phụ cùng anh em Thiên Địa Hội lâm vào thảm trạng máu rơi thịt nát tan tành mà gã được gia quan tiến tước, lòng càng áy náy vô cùng! Miệng gã lẩm bẩm:

- Làm người mà không biết điều nghĩa khí thì là giống rùa đen hay quân chó đẻ. Đa Long thấy Vi Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi, liền vỗ vai gã vừa cười vừa tìm lời an ủi. Lão nói:

- Vi huynh đệ! Hoàng thượng sủng ái như vậy quả là huynh đệ đã khéo tu từ mấy kiếp trước nên nay mới được hưởng phước khí. Trong triều bất luận nhân vật cao cấp nào, từ Thân Vương quốc thích đến tướng quân đại thần, Hoàng thượng chưa bao giờ phái Ngự tiền thị vệ bảo hộ cho Ai cũng bảo Vi Đô thống chưa đầy hai mươi tuổi mà đã có thể được phong tước Công, tước Vương. Huynh đệ bất tất phải lo ngại điều chi, chỉ cần ở luôn trong cung đừng ra ngoài một bước thì phản tặc có thiên binh vạn mã cũng không đụng được đến một sợi lông chân của huynh đệ. Vi Tiểu Bảo nhăn nhó đáp:

- Chúng ta là phận nô tài chẳng cần phải suy nghĩ chi hết, chỉ tận tâm kiệt lực báo đáp Hoàng ân là đủ. Gã thấy mấy chục tên thị vệ đứng vây quanh mình liền nghĩ tới vụ báo tin cho anh em Thiên Địa Hội thực khó khăn vô cùng. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Hoàng thân quốc thích, tướng quân đại thần gì gì lão gia cũng không muốn làm. Chẳng thà tiểu Hoàng đế đá đít lão gia một cái và quát bảo: cút con mẹ nó đi! Quân chó đẻ này! Từ đây đừng hòng thấy mặt ta nữa còn hay hơn, chứ bảo vệ kiểu này thì chẳng khác gì nắm giữ tính mạng của lão gia trong tay. Đa Long hỏi:

- Vi huynh đệ! Hoàng thượng dặn lão huynh đệ đừng có tự ý đi bừa bãi. Bây giờ huynh đệ muốn về chỗ ở trước nghỉ ngơi hay là đến chơi phòng thị vệ? Anh em ở đó đều muốn bồi tiếp huynh đệ một canh bạc được chăng? Lão biết tính Vi Tiểu Bảo thích đánh bạc. Gieo xúc xắc hay đánh bài cẩu là những môn sở trường của gã. Vi Tiểu Bảo chợt động tâm cơ, liền đáp:

- Thái hậu dặn tiểu đệ phải làm ngay một việc khẩn yếu, không thể chậm trễ được, mời Đa đại ca cùng đi với tiểu đệ. Đa Long ra chiều khó nghĩ nói:

- Thái hậu đã giao phó công việc thì dĩ nhiên chúng ta phải lập tức thi hành. Nhưng Hoàng thượng đã ra nghiêm chỉ bảo Vi huynh đệ không được ra khỏi Hoàng cung. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đây là việc làm ngay ở trong cung. Đa đại ca bất tất phải quan tâm. Đa Long vững dạ cười nói:

- Chỉ cần Vi huynh đệ đừng ra ngoài Hoàng cung, còn thì tha hồ muốn làm gì cũng được, có thể nói là bách vô cấm kỵ. Vi Tiểu Bảo liền sai bọn thị vệ khiêng cỗ loan kiệu của Thái phi ra Hỏa Siêu trường ở phía Tây cửa Thần Võ. Gã còn dặn:

- Ai mà mở rèm cửa là ta chém đầu lập tức. Đây là chỉ dụ khẩn của Thái hậu. Vụ thích khác tập kích loan kiệu của Thái phi, Đa Long cùng bọn thị vệ đều biết hết. Tuy họ không hiểu rõ chân tướng nội vụ nhưng đều cho là một việc bí ẩn của Thái hậu, trong lòng vẫn hồi hộp không yên. Bây giờ nghe Vi Tiểu Bảo nói khiêng kiệu ra Hỏa Siêu Trường để đốt đi, tức là trút bỏ được một mầm họa lớn. Ai cũng cảm thấy tựa hồ trút bỏ khối đá nặng đeo ở trong lòng. Đa Long liền đi theo Vi Tiểu Bảo áp giải cổ kiệu ra Hỏa Siêu Trường. Dọc đường, máu từ trong kiệu vẫn còn nhỏ giọt. Đến Hỏa Siêu Trường, đoàn thị vệ hạ kiệu xuống. Chúng xếp củi bốn mặt kiệu rồi phóng hỏa. Bọn Đa Long biết trong kiệu có xác chết liền đoán là Thái hậu bí mật xử tư? một vị phi tần nào đó. Việc này xảy ra rất thông thường trong cung, nên không ai dám hỏi nhiều. Vi Tiểu Bảo lượm một cành cây, lại lấy một cục than vẽ hình con sẻ vào. Hai tay gã cầm cành cây nhìn cỗ kiệu lâm râm khấn vái:

- Cao Tôn Giả! Mụ điếm già! Hai vị Ở trên đời không lấy được nhau thì xuống âm cung mà làm vợ chồng hàng ngàn hàng vạn năm. Hung thủ hạ sát hai vị là ba người nhà họ Quy thì họ cùng chết cả rồi. Hai vi đi trước một bước, bọn kia theo gót tới ngay Giả tỷ các vị gặp nhau ở trên cầu hay vọng hương đài thì cứ việc quấn quít nhau đi! Bọn Đa Long thấy Vi Tiểu Bảo máy môi đều đoán là gã cầu chúc cho âm hồn người quá cố được chóng siêu sinh tĩnh độ. Mọi người lại thấy gã lượm đá xếp thành một đống nhỏ rồi cầm cành cây cắm vào, tựa hồ như một nén hương, chẳng ai hiểu đây là kí hiệu gã vẫn dùng để đưa tin tức cho Đào Hồng Anh. Cỗ kiệu và xác chết cháy thành than rồi, Vi Tiểu Bảo liền về chỗ ở của gã ngày trước. Nơi đây đã được bọn thái giám hầu hạ gã đến quét tước sạch sẽ và đem rượu cùng đồ điểm tâm vào. Vi Tiểu Bảo thưởng tiền cho bọn này rồi cùng Đa Long và bọn thị vệ ăn uống. Vi Tiểu Bảo nhìn Đa Long nói:

- Đa đại ca! Các vị hãy ngồi chơi thong thả, tiểu đệ hôm qua phục vụ bên mình Hoàng thượng suốt đêm thực tình bây giờ mệt lắm rồi. Đa Long đáp:

- Vi huynh đệ bất tất phải khách sáo. Cứ việc tùy tiện đi ngủ cho lại sức. Ca ca bảo giá cho huynh đệ Vi Tiểu Bảo nói:

- Cả ngàn vạn lần tiểu đệ không dám lãnh thụ lời nói của đại ca Rồi gả hỏi:

- Đa đại ca! Đại ca muốn được Hoàng thượng thưởng thứ gì cứ nói ra tiểu đệ xin ghi vào lòng hễ gặp lúc Hoàng thượng cao hứng tiểu đệ sẽ thỉnh cầu giúp cho mười phần chắc đến tám có thể sẽ thành công. Đa Long cả mừng đáp:

- Vi huynh đệ vui lòng thỉnh cầu Hoàng thượng cho thì khi nào lại chẳng thành công? Vi Tiểu Bảo nói:

- Việc của Đa đại ca cũng như là việc của đệ có lý nào lại không gắng sức hết lòng Đa Long cười

nói:

- Tiểu huynh làm đương sai trong kinh đã lâu ngày thấy thường qua rồi, muốn ra ngoài tỉnh cho biết mùi. Vi Tiểu Bảo vỗ đùi đánh đét một cái, vừa cười vừa đáp:

- Đại ca nói đúng lắm! Mình phục vụ trong kinh, trên đầu còn không biết bao nhiêu vương công, đại thần thì làm sao mà oai phong lẫm liệt được? Cứ ra khỏi kinh thành là tha hổ tự do, thỏa thích, chẳng phải e dè điều chi nữa. Mình chỉ cần đưa ra mấy lạng bạc là khẽ ho một tiếng đã có bao nhiêu người khúm núm hầu hạ, muốn làm trời làm đất gì cũng được. Hai người trông nhau cả cười. Vi Tiểu Bảo về phòng mình rồi, ngồi phệt xuống giường nghĩ bụng:

- Đa Long đã được chỉ ý của Hoàng thượng truyền cho phải coi sóc ta, vậy ta muốn ra ngoài đưa tin cho sư phụ thật khó khăn vô cùng! Ta đành chờ Đào cô tới đây, nhờ cô cô đưa tin là tiện nhất. Nhưng chỉ sợ cô cô đến chậm quá, giả ty? nửa đêm cô cô mới tới đây thì đại pháo đã oanh kích rồi, biết làm thế nào? Gã ngồi xuất thần ngẫm nghĩ, miệng lẩm bẩm:

- Bây giờ đành phải phái thị vệ dùng cách rút mây động rừng. Gã quyết định chủ ý rồi, nhắm mắt ngủ đi hồi lâu. Lúc gã tỉnh dậy thì mặt trời đã xế về Tây. Gã ra khỏi phòng nhìn Đa Long hỏi:

- Đa đại ca! Đại ca có biết bọn phản tặc định hạ thủ tiểu đệ lai lịch thế nào không? Đa Long đáp:

- Cái đó thì tiểu huynh không thể biết được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Một toán người là Thiên Địa Hội, một là bọn người ở Mộc vương phủ. Đa Long thè lưỡi ra nói:

- Hai bọn phản tặc này lợi hại phi thường! Trách nào Hoàng đế chẳng quan tâm như vậy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu đệ nghĩ rằng mình lẫn tránh trong cung một vài ngày thì chưa được, chứ chẳng thể lẫn tránh suốt đời. Bữa nay tuy có đại ca bảo vệ, nhưng không trừ tiệt bọn phản tặc thì mối hậu hoa. còn ngấp nghé chẳng biết bao giờ cho hết. Đa Long đáp:

- Đức Hoàng thượng đã bảo sáng mai ngài tuyên triệu vào yết giá, tất là ngài sẽ có mưu kế tuyệt diệu. Vi huynh đệ bất tất phải lo lắng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ! Chẳng dấu gì đại ca, trong nhà tiểu đệ có mấy cô chiêu nguyệt thẹn hoa nhường. Tiểu đệ rất thương yêu chúng. Đêm nay bọn phản tặc đến hành thích, bọn chúng không gia hại được tiểu đệ, nhưng chắc chúng sẽ giết hết mấy cô chiêu kia thì thật là.... đáng tiếc và đáng hận. Đa Long mỉm cười gật đầu mấy cái. Lão nghĩ tới cái ngày trước Vi Tiểu Bảo đã nhờ lão làm oai làm phước để hành hạ Trịnh Khắc Sảng chỉ vì một tiểu mỹ nhân. Gã này tuy nhỏ tuổi nhưng quen tính phong lưu hiếu sắc. Trong nhà gã nhất định đã thu nạp khá nhiều cơ thiếp xinh đẹp. Lão nghĩ vậy liền đáp:

- Cái đó dể lắm! Tiểu huynh phái người đến canh gác phủ đệ của Vi huynh đệ là yên. Vi Tiểu Bảo cả mừng chắp tay tạ Ơn nói:

- Trong những cô chiêu ở tệ phủ tiểu đệ thương yêu nhất là là ba ả. Một a? tên gọi Song Nhi, một gã tên gọi Tăng Nhu, còn một gã tên gọi Kiếm Bình. Gã không dám nói rõ Mộc Kiếm Bình

vì họ Mộc có thể khiến lão sinh lòng ngờ vực. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ba ả này xinh đẹp lắm, tiểu đệ chẳng yên tâm chút nào. Vậy nhờ huynh phái người đến bảo vệ và đưa tin cho họ biết đêm nay có bọn Thiên Địa Hội cùng Mộc gia đến hành thích vậy họ phải trốn thật lẹ. Hay hơn hết là đại ca phái nhiều người đến canh gác. Hễ thấy bọn thích khách vào thì tóm cổ con bà nó ca? lũ đi. Người anh em nào xuất lực nhiều nhất sẽ được trọng thưởng xứng đáng. Đa Long vỗ ngực cười đáp:

- Vụ này dễ lắm! Đã đến phục vụ tại Vi Bá Tước phủ thì còn tên nào là không hết sức? Lão liền sai tên lãnh đội thị đi phái người đến canh gác. Bọn thị vệ đều biết Vi Tiểu Bảo là tay hào phóng. Ngày thường chẳng có việc gì gã cũng thưởng tiền hàng bảy tám trăm hay một ngàn bạc như không. Lần này chúng đi bảo vệ bọn cơ thiếp sủng ái của gã thì nhất định phần thưởng càng trọng hậu. Những tên được phái đi đều hân hoan vâng lệnh. Kẻ nào không được sai phái đều thở dài sườn sượt, tự than mình vận khí hẩm hiu. Vi Tiểu Bảo đã hơi yên dạ, gã tính thầm:

- Bọn Song Nhi nghe lời báo tin của thị vệ, lại thấy trong cung phái người đến canh gác, tất hiểu rõ là để tróc nã bọn thích khách người Thiên Địa Hội và Mộc Vương phủ. Dĩ nhiên họ sẽ thông tin cho sư phụ ta và anh em trốn tránh. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Nếu sư phụ và anh em trốn tránh rồi, nhưng còn Song Nhi, Tăng cô nương, Tiểu quận chúa ba người đó bị đại pháo bắn chết cũng là hỏng bét! Có điều một đội ngự tiền thị vệ vẫn ở trong nhà ta thì những tay pháo thủ ở ngoài nhất định không khai hỏa một cách bừa bãi. Sau gã tự hỏi:

- Nếu Hoàng đế ra nghiêm lệnh cho bọn pháo thủ, tất cả chẳng e dè gì nữa, cứ đúng giờ phát xạ thì làm thế nào? Vi Tiểu Bảo tiếp tục theo đuổi ý nghĩ:

- Tiểu quận chúa và Tăng Nhu có phải chết cũng đành, nhưng Song Nhi đối với ta tình thâm nghĩa trọng, quyết chẳng thể để uổng mạng. Nhưng nếu ta bảo thi. vệ đón Song Nhi ra ngoài thì còn ai báo tin cho sư phụ cùng anh em Thiên Địa Hội. Cái đó mới rầy rà. Ta chỉ cứu một mình Song Nhi mà không giải cứu sư phụ và các anh em là mình trọng sắc khinh bạn, thành quân chó đẻ, loại rùa đen, chứ không phải giống người. Gã ở trong phòng bước vòng quanh suy nghĩ cực khổ mà không tìm được diệu kế gì. Sau hơn nửa giờ, tên lãnh đội thị vệ dẫn nhân thủ đến Bá Tước phủ trở về báo:

- Bọn thuộc hạ chưa tới gần Bá Tước phủ liền bị đội quân ở Tiền Phong doanh cản lại, Người lãnh đội Tiền Phong cho tin ra là họ vâng chỉ của đức Hoàng thượng tới bảo vệ Bá Tước phủ, không phiền đến các vị thị vệ đại nhân. Bọn nô tài muốn tiến vào phủ tìm nội quyến, đội Tiền Phong doanh cũng nhất định cản trở không chọ Họ còn bảo đức Hoàng thượng đã an bài đâu ra đấy. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Về sau chính lãnh đội Tiền Phong doanh đứng ra cản trở, bọn nô tài không làm sao được đành phải trở về bẩm báo. Vi Tiểu Bảo nghe nói trống ngực đánh hơn trống làng, vẻ bồn chồn lộ ra ngoài mặt. Đa Long an ủi gã:

- Vi huynh đệ! Hoàng thượng đã đối xử với huynh đệ thật là chu đáo. Ngài đã phái đội Tiền Phong doanh đến bảo vệ các tiểu mỹ nhân cho huynh đệ rồi. Hà tất phải lo âu? ha ha! Vi Tiểu Bảo đành bật cười mấy tiếng khô khan để đáp lại, nhưng gã nghĩ thầm trong bụng:

- Tiểu Hoàng đế ngồi trong cái gì đó có thể quyết đoán ra ngoài ngàn dặm. Phen này sư phụ

cùng anh em ta bị đại họa tới nơi rồi. Nhất định bọn Tiền Phong doanh đã vâng nghiêm chỉ của nhà Vua đến canh gác khắp nơi trong Bá Tước phu? của tạ Chúng thấy hạng bách tính tầm thường mới cho vào để đêm nay bắn chết. Còn hạng văn võ quan viên nhất thiết đều bị chặn lại. Vi Tiểu Bảo lại nghĩ tiếp:

- Một mình Đa Long ở đây dù ta không đánh nổi y, nhưng đột nhiên phóng môn ám khí "Hàm sa xạ ảnh" thì kết quả tính mệnh y chẳng khó khăn gì. Nhưng còn bao nhiêu thị vệ, làm thế nào mà giết hết bọn chúng được? Đáng tiếc là gói mông hãn dược ta đã dùng hết khi vào Trang gia rồi. Gã ngó mặt trời mỗi lúc một thấp, ruột gan bối rối hồi hộp chẳng khác gì kiến bò trên nồi rang. Toàn thân gã nóng như thiêu như đốt mà chẳng nghĩ ra được quyết định nào. Một giờ nữa trôi qua, nhật quang tối dần lại. Vi Tiểu Bảo mở cửa sổ nhìn ra ngoài thấy bảy tám tên thị vệ bước lui rồi lại bước tới, canh giữ cực kì nghiêm mật. Gã nhìn ngang nhìn ngửa vẫn chẳng thấy bóng vía Đào Hồng Anh đâu, bất giác buông tiếng thở dài ngồi thừ xuống cạnh giường, miệng lẩm bẩm:

- Chỉ sợ lúc này đã có nhiều bằng hữu trà trộn vào Bá Tước phủ rồi. Mình chậm một khắc là anh em lên đường tiến về âm phủ dần một bước. Bỗng gã ngó thấy trong góc nhà có lu nước lớn. Lu nước này đặt ở đây từ hồi còn Hải Đại Phú. Ngày đó gã nhờ có lu nước mà giết được Thụy Đống. Gã chợt động tâm cơ, tự nhủ:

- Sao ta không gạt Đa Long tiến vào phòng phóng ám khí giết rồi phóng hỏa lên? Đa đại ca đối với ta rất tử tế. Nếu không có chuyện gì thì chẳng khi nào ta hại mạng ỵ Bây giờ ta đối với y thế này quả có điều tội lỗi. Nhưng tánh mạng sư phụ và hàng trăm anh em ta dĩ nhiên là phải coi trọng hơn tính mạng một mình y. Gã suy nghĩ hồi lâu quyết định chủ ý rồi liền quẹt lửa thắp đèn lên và tính thầm trong bụng:

- Màn mùng là một vật bắt lửa nhanh nhất. Sau khi hạ sát Đa Long, ta phải châm lửa đốt mùng. Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng Đa Long ở phòng ngoài la gọi:

- Vi huynh đệ! Cơm rượu đã dọn rồi. Mời huynh đệ ra ăn uống Vi Tiểu Bảo đáp:

- Anh em mình ăn cơm trong phòng khách! Đa Long đáp:

- Thế cũng hay Rồi lão bảo thái giám đưa cơm rượu vào phòng. Tên thái giám này mới mươi lăm tuổi. Hắn bưng mâm vào phòng nhìn Vi Tiểu Bảo ngỏ lời vấn an rồi mở lồng bàn bày cơm rượu ra. Vi Tiểu Bảo trong đầu óc chợt lóe lên một tia sáng. Hắn chợt nghĩ ra điều gì, liền nói:

- Ông bạn đừng ra ngoài nữa, ở trong này uống rượu với ta. Tên tiểu thái giám mừng rỡ khôn xiết. Y đã biết Vi Bá Tước trước kia đứng đầu phòng ngự thiện, đối với người dưới rất tốt lại đầy lòng nhân từ khoan hậu. Bây giờ y được ngồi bồi rượu là một điều sung sướng. Y hý hửng lại so đũa bày chén. Đa Long đã theo vào phòng. Lão cười nói:

- Vi huynh đệ! Huynh đệ không còn làm đương sai ở trong cung mà Hoàng thượng vẫn không triệt bỏ căn nhà này là ngài thương mến huynh đệ lắm đấy. Ca? những bậc Hoàng thân quốc thích cũng không được ngài ưu đãi đến như vậy. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hoàng thượng ưu đãi hay không, tiểu đệ cũng chẳng biết. Có điều hàng ngày ngài bận trăm công ngàn việc quốc gia đại sự thì còn hơi đâu mà để ý đến những chuyện nhỏ nhặt? Gã dừng lại rồi tiếp:

- Nói bằng sự thực thì tiểu đệ có ở chỗ này cũng chẳng hợp lệ chút nào

Hồi 210 - Cùng Công Chúa Trốn Khỏi Hoàng Cung

Đa Long cười đáp:

- Người khác chẳng hợp thức thì không được còn Vi huynh thì tha hồ. Lão biết tổng quản thái giám ở trong cung muốn lấy lòng Vi Tiểu Bảo, không để ai ra vào gian phòng này. Trong cung thiếu gì phòng ở. Gian phòng của Hải Đại Phú đây chẳng có chi tốt đẹp. Tên thái giám của phòng Ngự thiện dĩ nhiên có chỗ ở khác. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đại ca không nhắc tới thì tiểu đệ cơ hồ quên bẵng. Sáng mai nên thông tri cho Tổng quản thái giám dọn dẹp căn phòng này đi. Chúng ta la ngoại thần lại ở trong cung để ngự sử đại nhân phát hiện ra, lão làm bản tấu lên Hoàng thượng thi nguy đấy chứ không phải chuyện đùa. Đa Long đáp:

- Vi huynh đệ được Hoàng thượng rất thương mến thì còn ai làm gì được nữa! Vi Tiểu Bảo nói:

- Mời đại ca hãy ngồi xuống đây. Gian phòng này chẳng có vẻ tốt đẹp nhưng tiểu đệ đã ở đây lâu ngày quen mất rồi, cảm thấy ấm cúng hơn cả phủ Bá Tước ở bên ngoài. Gã từ từ tiến lại phía sau Đa Long rút dao truỷ thúy ra cầm tay rồi cười nói:

- Tám món ăn này đều là nhưng thức tiểu đệ rất ưa dùng. Bọn trù phòng vẫn nhớ nên nay họ lại sắp cho tiểu đệ ăn. Đại ca thử nếm món Giải phấn sư tử đầu này xem thế nào? Đa Long đáp:

- Món ăn mà Vi huynh đệ đã ưa dùng thì nhất định là... Lão chưa nói dứt lời đột nhiên trái tim đau nhói rồi gục xuống bàn không cử động nữa. Nguyên Vi Tiểu Bảo đã cầm trủy thủ nhằm trúng hậu tâm lão đâm sâu vào. Lưỡi dao xuyên thấu tâm tạng. Lão chết ngay lập tức ma không kịp rú lên một tiếng. Nhát dao sát nhân này không một tiếng động nên tên thái giám tuyệt không hay biết, gã vẫn tiếp tục rót rượu vào chung. Vi Tiểu Bảo lại quanh ra phía sau hắn, nhẹ nhàng phóng dao trủy thủ đâm chết. Vi Tiểu Bảo giết hai người xong lập tức xoay mình cài then đóng cửa lại. Gã động thủ rất mau cởi bỏ quần áo giày mũ ra, chỉ để lại một cái quần xà lỏn và tấm bảo y hộ thân. Gã lại cởi áo mũ của tiểu thái giám mặc vào cho mình. Còn quần áo của mình gã đem mặc cho tiểu thái giám. Hai người thân thế tượng tự như nhau nên quần áo rất vừa vặn. Vi Tiểu Bảo lại ôm thi thể thái giám đặt lên ghế ngồi. Đoạn gã cầm trủy thủ rạch nát mặt hắn, để không ai nhìn rõ ngũ quan được nữa. Vi Tiểu Bảo vừa động thủ vừa lẩm bẩm:

- Đa đại ca! Bữa nay tiểu đệ giết đại ca, thực trong lòng hối hận vô cùng. Còn may ở chỗ đằng nào đại ca cũng chết. Đêm nay tiểu đệ trốn đi, sáng mai Hoàng thượng nhất định sẽ chém đầu đại cạ Thế là đại ca chỉ chết sớm mất nửa ngày, chẳng lỗ gì mấy. Huống chi tiểu đệ giết đại ca tức là đại ca chết về công vu. chỉ thiệt mạng có một mình. Nếu để Hoàng thượng chặt đầu thì bao nhiêu gia sản đại ca đều bị liên lụy. Sao bằng chết sớm nửa ngày đổi lấy tiền phủ tuất cho gia đình. Nếu đem bàn toán ra mà tính thì tiểu đệ làm như vậy tức là đã giao rất nhiều tiện nghi cho đại ca rồi đó. Miệng gã nói như vậy, trong lòng cảm thấy mình giúp đở cho Đa Long rất nhiều, nên chẳng ân hận gì nữa. Gã lại nhìn thi thể tiểu thái giám tự nhủ:

- Vị tiểu huynh đệ này mình mặc áo choàng màu vàng trông giống ta gớm. Chính ta tiểu huynh đẹ có đi đầu thai mười kiếp nữa cũng chưa được khoác áo choàng màu vàng, đầu đội mũ Bá Tước đại nhân. Nguyên mấy viên hồng ngọc bảo thạch quí giá kia đã đủ cho huynh đài xài bảy tám đời không hết. Ha ha! Thế là huynh đệ được một phen thăng quan phát tài rồi, hưởng thụ phúc phần nhiều lắm. Gã dừng lại một chút rồi lẩm bẩm:

- Vi Tiểu Bảo này ngày trước mạo xưng Tiểu Quế Tử rồi tiền trình viễn đại được gia phong quan lớn, bữa nay tiểu huynh mạo xưng Vi Tiểu Bảo, mai sau tiền trình có tiến triển hay không là tùy ở bản lãnh của huynh đệ đó. Gã lại tự suy nghĩ:

- Ngày trước ta mạo xưng tiểu thái giám thì bữa nay một tiểu thái giám khác mạo xưng mình. Thế là có vay có trả, thanh toán xong xuôi, chẳng còn nợ nần gì nữa. Gã chợt nhớ tới nhà Vua liền lẩm bẩm:

- Tiểu Huyền Tử hỡi Tiểu Huyền Tử. Ta đối với bạn vẫn một lòng thủy chung, chẳng có điều chi phải hổ thẹn. Gã cảm thấy yên tâm, liền vuốt quần áo lại cho ngay ngắn và nhận ra không còn chỗ nào sơ hở, liền lớn tiếng hô:

- Tiểu ca nhi! Ngươi ra đi! Trong này không cần ngươi phải hầu chầu nữa. Đây ta thưởng cho ngươi năm lạng bạc để ngươi mua lấy bánh kẹo mà ăn. Đoạn gã cất giọng hàm hồ nói:

- Đa tạ Bá tước đại nhân. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hơn:

- Ta cùng Đa tổng quản uống rượu trong này, nói chuyện tâm sự, cấm không ai được vào quấy nhiễu. ở trong cung bọn thái giám chuyên việc hầu hạ Hoàng đế, Hoàng hậu, Phi tần, Hoàng tử và Công chúa. Nhưng những tên thái giám có chức vụ đặc biệt cũng được bọn tiểu thái giám hầu hạ. Thể lệ trong cung trước nay đều như vậy. Vi Tiểu Bảo tuy hiện thời không làm thái giám nữa, nhưng ngày trước gã cũng là một tên thái giám lừng lẫy oai danh ở trong cung, nên gã lấy một thái giám để hầu hạ và thưởng tiền cho hắn là một chuyện rất tầm thường. Bọn thị vệ Ở ngoài cửa nghe thấy câu chuyện đối thoại vừa qua, cũng chẳng ai để ý đến. Bỗng cửa phòng kẹt mở, Một tiểu thái giám bưng mâm cơm ra ngoài cúi đầu, xoay tay khép cửa lại. Vi Tiểu Bảo tay bưng mâm cơm cúi đầu xuống qua khỏi cửa phòng. Bọn thi. vệ đang cùng nhau ăn cơm uống rượu, không ai để ý cả. Vi Tiểu Bảo mừng thầm trong bụng:

- Bọn cận vệ này ít ra cũng sau một giờ mới phát giác trong phòng có hay người chết. Chúng sẽ cho là Vi Bá Tước cùng Đa Tổng quản bị thích khách đâm chết và chúng phải một phen khiếp sợ đến té đái vãi phân. Khi Vi Tiểu Bảo bước chân ra cổng lớn thì đột nhiên thấy mấy tên cung nữ cùng thái giám cầm đèn lồng đi trước dẫn đường. Phía sau la một bọn khiêng cỗ kiệu đi tới. Tên thái giám đi đầu lớn tiếng hô:

- Đại giá công chúa đến! Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Công chúa sao lại không đến sớm cũng không đến muộn hơn mà lại đến ngay giữa lúc này. Thị vào phòng dòm ngó thấy Vi Tiểu Bảo bị người đâm chết thì trong cung lập tức náo loạn. Ta trốn đi khó khăn vô cùng. Trong lúc nhất thời gã chân tay luống cuống không biết làm thế nào. Bỗng thấy cỗ kiệu dừng lại. Kiến Ninh công chúa vừa ở trong kiệu bước ra đã lớn tiếng hỏi:

- Tiểu Quế Tử có ở trong đó không? Vi Tiểu Bảo đâm liều đứng trước mặt nàng, cúi đầu đáp:

- Vi Tước gia uống rượu say quá, nô tài xin dẫn công chúa vào. ánh đèn lồng không soi được tỏ

dạng, công chúa không nhận ra gã là ai. Nàng thấy bọn thị vệ Ở trong nhà hối hả chạy ra nghênh tiếp, bất giác tự hỏi:

- Ở đây làm gì mà đông người thế? Nàng chau mày khoát tay ra lệnh:

- Các ngươi ở cả bên ngoài chờ đợi Nàng khoa chân bước vào, Vi Tiểu Bảo cũng theo sau Gã vào nhà rồi cài then cửa lại Công chúa bảo gã:

- Cả ngươi cũng ra ngoài kia! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ Vi Tước gia ở phòng trong Công chúa bước lẹ tới đẩy cửa phòng tiến vào thì thấy Vi Tiểu Bảo giả và Đa Long ngồi gục xuống bàn như người say khướt. Nàng chau mày quát hỏi:

- Ngươi còn chưa ra ư? Vi Tiểu Bảo cười nhẹ khẽ đáp:

- Nô tài mà ra ngoài sẽ bị đốt như quân đằng giáp! Công chúa giật mình quay đầu nhìn lại. Dưới ánh đèn sáng nàng nhìn rõ Vi Tiểu Bảo đứng đằng sau không khỏi vừa kinh ngạc vừa mừng thầm bật tiếng "ô hay" rồi lắp bắp hỏi:

- Ngươi..... ngươi làm trò gì thế này? Vi Tiểu Bảo khẽ đáp:

- Xin công chúa đừng lên tiếng Công chúa hết nhìn hắn rồi lại ngó gã Vi Tiểu Bảo ngồi gục xuống bàn khẽ hỏi:

- Ngươi làm trò quỉ gì thế? Vi Tiểu Bảo kéo nàng vào phòng, đóng chặt cửa lại, khẽ đáp:

- Đại sự to rồi, Hoàng thượng muốn giết ta Công chúa hỏi:

- Hoàng đế ca ca đã giết phò mã sao còn định giết cả ngươi? Y..... y mà giết ngươi thì ta quyết liều mạng với y Vi Tiểu Bảo giang hai tay ra ôm choàng lấy công chúa rồi hôn vào má nàng nói:

- Chúng ta phải mau trốn ra Hoàng cung, Hoàng thượng biết rõ câu chuyện giữa ta và nàng rồi, nên ngài muốn chặt đầu ta. Công chúa bị gã ôm chặt lại hôn lia lịa, toàn thân nàng nhũn ra, miệng ú ớ:

- Hoàng đế ca ca hạ sát phò mã, ta tưởng sẽ cùng ngươi kết duyên cầm sắc mà sao..... sao lại xảy ra chuyện này? Sao Hoàng đế ca ca lại biết hết chuyện của chúng ta? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Nhất định la nàng sơ ý để lộ chuyện, có đúng thế không? Công chúa đỏ mặt lên đáp:

- Không phải tại ta đâu. Chỉ có mấy lần ta hỏi y: bao giờ ngươi trở về? Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế là chết rồi còn gì? Nhưng cũng không sao. Vụ này xảy ra khiến chúng ta nhất định phải thành đôi vợ chồng. Chúng ta phải mau trốn khỏi hoàng cung. Công chúa ngần ngừ đáp:

- Sáng mai ta lên năn nỉ Hoàng đế ca ca, van xin y đừng giết ngươi. Y hạ sát phò mã đã nói với ta lấy làm ân hận. Y còn hứa hẹn sẽ tìm cho ta một vị hảo phò mã khác. Mà y lại rất thương yêu ngươi. Nàng nói đây bỗng ngửi thấy mùi máu tanh bốc lên sặc sụa. Nàng đánh hơi mấy cái rồi hỏi:

- Sao.....? Đột nhiên nàng cảm thấy trước ngực cồn cào. Nàng ọe ra một tiếng, tay vịn thành ghế rồi mửa thốc mửa tháo ra. Cổ họng nôn nao không ngớt. Nàng mửa ra một thứ nước xanh

lè. Vi Tiểu Bảo khẽ đấm lưng cho nàng và nhẹ nhàng hỏi:

- Nàng làm sao thế? Chắc ăn phải cái gì không tốt rồi. Đã thấy nhẹ đi chút nào chưa? Công chúa mửa hai cơn rồi, đột nhiên soay tay đánh "bốp" một cái vào mặt Vi Tiểu Bảo. Miệng thoá mạ:

- Ta ăn phải của độc ư? Trăm điều ngang ngửa vì ngươi! Trăm điều ngang ngửa vì ngươi! Vị công chúa này vốn tính ngang ngược, quật cường, vô lý. Đúng lúc nàng nổi cơn hung dữ. Vi Tiểu Bảo đã hiểu nội tâm nàng, nên chẳng lấy chi làm lạ. Có điều gã chỉ lo thời giờ cấp bách. Gã mà chần chờ một khắc la nguy hiểm vô cùng. Gã nghĩ tới thời gian những khẩu súng lớn phát xạ sắp đến rồi, rất hoang mang trong dạ. Không thể dằng co với công chúa được nữa, gã đáp:

- Dạ dạ! Đúng rồi! Trăm điều ngang ngửa vì ta. Công chúa vừa nắm lấy tai Vi Tiểu Bảo vừa quát:

- Ngươi phải theo ta ra mắt Hoàng đế ca ca, chúng ta lập tức bái đường thành hôn. Vi Tiểu Bảo rất đỗi bồn chồn, năn nỉ:

- Việc bái đường thành hôn nàng hãy trông vào một tạ Nhưng bây giờ ra mắt Hoàng thượng thì chồng nàng sẽ thành một tên phò mã không đầu. Chúng ta phải mau mau ra khỏi Hoàng cung. Đó là việc khẩn yếu hơn hết. Công chúa nắm lấy tai gã giật mạnh một cái. Gã không nhịn được rú lên một tiếng. Công chúa hỏi:

- Ngươi có cụt đầu cũng không sao. Ngươi vốn là tên tiểu quỉ chẳng có đầu óc gì hết. Còn thằng Tiểu Quế Tử con ở trong bụng ta biết tính sao bây giờ. Nói tới đây, nàng bất giác khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi dồn:

- Làm..... sao? Thằng Tiểu Quế Tử con làm sao? Công chúa vung chân đá trúng bụng Vi Tiểu Bảo đánh "phốc" một cái. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Trong bụng ta đã có thằng Tiểu Quế Tử con thối tha của ngươi rồi. Trăm điều ngang ngửa vì ngươi. Chúng ta không lập tức nên vợ nên chồng thì cái bụng ta..... cái bụng ta mỗi ngày một lớn..... ăn làm sao..... nói làm sao? Hoàng thượng lại hiểu cả Ngô ứng Hùng đã thành thái giám. Vụ này không xong rồi..... ta..... ta còn làm người thế nào được? Vi Tiểu Bảo sắc mặt lợt lạt..... gã chẳng còn hồn vía nào nữa. Giữa lúc nguy cấp ngàn cân treo sợi tóc lại gặp phải vụ rắc rối này, làm gì gã chẳng bở vía. Miệng gã lắp bắp:

- Chúng ta mà không chạy trốn cho mau ra khỏi Hoàng cung thì thằng Tiểu Quế Tử con sẽ mất bố..... chúng ta trốn ra ngoài rồi lập tức bái đường thành thân. Nàng sinh hạ thằng Tiểu Quế Tử con thì nó là ngoại sanh của Hoàng thượng chớ còn gì? Ngược lại Hoàng thượng là cửu cữu của nó và là đại cửu tử của tạ Chẳng có lý nào Hoàng thượng lại giết chết muội phu. Công chúa mồm năm miệng mười hỏi:

- Sao lại vô lý? Ngô ứng Hùng là muội phu chính thức của y, y cũng chặt đầu thì sao y lại nể ngươi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thượng biết Ngô ứng Hùng là muội phu giả. Còn Vi Tiểu Bảo này la của thật. Giả muội phu có thể giết được còn chân muội phu sao lại giết đi? Hảo công chúa, thằng Tiểu Quế Tử con của chúng ta ra đời rồi nó sẽ ôm cổ nàng gọi la má má. Như vậy có phải tốt đẹp không? Gã nói rồi ôm cổ nàng.

- Tốt đẹp cái con khỉ. Ta không muốn thằng chó đẻ con kêu ta bằng má má. Nàng nói thế rồi tay đang nắm tai Vi Tiểu Bảo từ từ buông ra nhõng nhẹo hỏi:

- Lâu nay không được thấy mặt, ngươi có nhớ ta không? Nàng vừa nói vừa gieo mình vào lòng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nhớ chứ sao không nhớ? Ban ngày nhớ, ban đêm nhớ, chẳng thời khắc nào là ta không nhớ. Ngoài miệng gã nói vậy nhưng trong bụng lại lẩm thầm:

- Con điếm chết đâm kia! Mình đang có việc gấp mà thị cứ giằng co thế này biết đến bao giờ mới xong? Gã thấy nàng tình ý triền miên, mặt đỏ như gấc thì biết là nàng đang rạo rực xuân tình. Lúc này gã đang lo sốt vó làm gì còn hứng thú để thân thiện với công chúa mà lại không dám đắc tội với nàng, gã liền thủ thỉ vào tai:

- Chúng ta một khi trốn ra khỏi Hoàng cung là suốt ngày đêm dính liền nhau như keo sơn, không bao giờ phân ly nữa. Vậy chúng ta đi thôi! Công chúa uốn éo tấm thân mấy cái rồi đáp:

- Không được! Đêm nay phải làm vợ chồng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Đêm nay thì đêm nay, nhưng phải ra khỏi cung rồi sẽ tính. Công chúa hỏi:

- Việc gì mà phải trốn tránh? Hoàng đế ca ca cưng ta lắm. Y là sư phụ ngươi và rất thương ngươi. Sáng mai chúng ta năn nỉ là y vui lòng ngay, quyết không nổi nóng. Hoàng đế ca ca chỉ căm hận Ngô Tam Quế. Ngươi xin y đem quân đi đánh lão. Ta cùng đi với ngươi. Ta lãnh chức Binh mã đại nguyên soái, còn ngươi làm phó tướng đánh cho Ngô Tam Quế tơi bời hoa lá. Hoàng đế ca ca sẽ phong cho ngươi làm vương gia. Nàng vừa nói vừa ôm ghì lấy Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đang lúc hoang mang vô cùng, đột nhiên nghe tiếng người gõ vào cửa sổ ba tiếng. Họ dừng chút nữa rồi gõ thêm ba tiếng. Vi Tiểu Bảo cả mừng hỏi:

- Có phải Đào cô cô không? Gã khẽ đẩy công chúa ra, chạy lại mở cửa. Bóng đen thấp thoáng. Một người tiến vào. Chính la Đào Hồng Anh. Hai người đàn bà giáp mặt nhau đều giật mình kinh hãi. Đào Hồng Anh khẽ hô:

- Công chúa! Công chúa tức giận hỏi:

- Ngươi la ai? Đến đây làm gì? Nàng gã ngẫm nghĩ một chút, bỗng nổi cơn ghen bụng bảo dạ:

- Tên cung nữ này đêm khuya đến gõ cửa sổ thì còn việc gì là tử tế nữa? Nhất định hai người rất thân nhau. Tuy nàng thấy Đào Hồng Anh đã lớn tuổi, nhưng Tiểu Quế Tử gian díu với ca? hạng cung nữ vừa già vừa xấu. Nhất là lúc lửa dục của nàng dâng bốc lên lại bị người đàn bà kia đến phá quấy hảo sự khiến nàng sóng giận như điên, lớn tiếng la:

- Chúng bay... Vi Tiểu Bảo đã đề phòng trước, khi nào để nàng hô hoán cho bọn thị vệ chạy vào. Công chúa vừa mở miệng gã đã đưa tay ra bịt lấy không cho nàng nói nữa. Công chúa hết sức rẩy rụa rồi xoay tay lạt tát bốp một cái vào mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo trong lúc hoang mang tay mặt nắm cổ công chúa hết sức bóp mạnh, gã vừa bóp vừa mắng:

- Con đượi chết đâm này. Ta phải vặn cổ ngươi cho hết thở. Công chúa cảm thấy hô hấp gian nan. Chân tay nàng đập loạn lên. Vi Tiểu Bảo lại vung tay trái đấm vào đầu nàng hai quyền. Đào Hồng Anh thấy gã lớn mặt dám đánh cả công chúa, ban đầu kinh hãi nhưng rồi mụ biết sự

náo loạn này đã thành trọng đại liền đưa ngón tay ra điểm huyệt luôn ba cái vào sau lưng công chúa cố phong tỏa huyệt đạo cho nàng. Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới buông tay ra khẽ nói:

- Cô cô! Đại sự nguy rồi. Hoàng đế muốn giết tiểu tử. Phải làm sao chạy trốn cho mau. Đào Hồng Anh đáp:

- Bên ngoài rất đông thị vệ. Ta đến đây từ sớm ẩn trong giàn hoa chờ quá nửa giờ mới gặp lúc vắng người chuồn vào đây. Ngươi ra mà coi. Mụ vừa nói vừa lật tấm giấy che cửa lên một chút. Vi Tiểu Bảo ghé mắt trông ra quả thấy bảy tám tên thị vệ cầm đèn lồng đi lại tuần tiễu. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, gã nghĩ tới vụ Cao Tôn Giả và Mao Đông Châu ngồi kiệu Thái ohi định trốn ra ngoài. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Hai người đó gặp vận xúi quẩy, đụng đầu vợ chồng Quy Tân Thụ nên mới uổng mạng. Bây giờ lão gia học theo kế đó, chẳng lẽ ba người nhà họ Quy lại mượn xác hoàn hồn chạy đến đánh kiệu công chúa? Gã nghĩ vậy rồi nhìn công chúa nói:

- Công chúa ơi? Nàng đừng ăn phải dấm chua nữa. Đây là cô cô ta, là em gái của gia gia và là chị gái của má má. Nàng đừng có nổi nóng mà gây chuyện rắc rối. Công chúa bị Đào Hồng Anh điểm huyệt tức quá cơ hồ ngất xỉu. Bây giờ nàng nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này lòng dạ lập tức trở lại hòa bình. Nàng không kịp nghĩ tới em gái của gia gia và bà chị của má má sao lại có thể la một người được? Nàng chỉ cần biết mụ này không phải nhân tình của Tiểu Quế Tử là đủ. Bất giác nàng lộ vẻ vui tươi đáp:

- Vậy thì buông tha ta đi. Vi Tiểu Bảo muốn làm nàng trong lòng hoan hỷ liền nói:

- Ngươi la vợ ta thì phải kêu bà bằng cô cộ Công chúa trong lòng rất cao hứng liền hô:

- Cô cô! Đào Hồnh Anh ngơ ngác chẳng hiểu chi hết. Mụ thấy hai người đánh đấm nhau mà sao bây giờ lại kêu mình bằng cô cô? Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Nàng hãy bảo bọn phu kiệu hãy khiêng kiệu vào phòng rồi đuổi chúng ra đóng cửa lại. Ta cùng nàng vào kiệu ngồi. Chúng ta cứ thế mà ra khỏi Hoàng cung. Khi đó sẽ làm lễ bái đường thành thân ngay. Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trong khi bái đường cần một vị trưởng bối đứng ra chứng kiến mới là hợp lệ. Vị trưởng bối là cô cô của chúng ta đấy. Nàng bảo có được không? Công chúa mừng rỡ mặt đỏ lên đáp:

- Hay lắm! Vi Tiểu Bảo giục:

- Vậy chúng ta hành động lẹ lên! Công chúa big gã thúc giục cấp quá, không chờ được giải khai huyệt đạo đã ra cửa hô:

- Khiêng kiệu vào phòng này! Bọn thái giám và cung nữ đều rất lấy làm kỳ. Có điều họ đã biết vị công chúa này trước sau ưa làm chuyện ngược đời. Ngày thường chúng thấy nàng làm những việc hợp đạo lý rất ít mà những việc quái đản thì rất nhiều, nên chẳng dám nói năng gì, đồng thanh dạ một tiếng rồi lật đật khiêng kiệu lại. Không ngờ cửa gian phòng của Vi Tiểu Bảo hẹp quá, đâu có được rộng mấy thước như cửa cung Từ Ninh của Thái hậu. Kiệu công chúa vào lọt thế nào được? Chỉ có hai cây đòn kiệu đặt vào trong, còn thân kiệu vẫn để ngoài cửa không đưa vào được. Công chúa quát mắng:

- Toàn những đồ vô dụng. Cút mau đi cho khuất mắt ta. Mấy tên khiêng kiệu phía trước đều lẩm bẩm:

- Kiệu lớn mà cửa thì hẹp, khiêng thế nào vào được? Sao thị cũng trách mắng mình? Rồi chúng chuồn qua khe kiệu ra ngoài. Vi Tiểu Bảo đến gần bên công chúa khẽ nói:

- Nàng ra lệnh không cho bọn thị vệ tiến vào! Công chúa liền lớn tiếng:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi phải ở yên trong nhà này không được ra ngoài. Vi Tiểu Bảo lên tiếng đáp:

- Dạ hiện giờ không còn sớm nữa xin công chúa điện hạ vào nghỉ đi. Công chúa vờ quát mắng:

- Ta cứ muốn đi chơi thì ngươi giữ được ta chăng? Vi Tiểu Bảo lại lớn tiếng:

- Trong cung có thích khách làm náo loạn, xin công chúa nên cẩn thận là hơn. Công chúa xẵng giọng:

- Hoàng thượng nuôi biết bao thị vệ. Chúng chỉ biết ăn cơm chứ không biết làm việc sao? Các ngươi ra hết ngoài kia, không được vào đây! Đoàn thị vệ đồng thanh dạ lên một tiếng rồi lùi ra xa. Vi Tiểu Bảo chui vào kiệu ngồi gã nhìn công chúa vẫy tay. Công chúa cũng tiến vào ngồi trước mặt gã. Vi Tiểu Bảo quàng tay trái ôm lấy nàng khẽ dặn Đào Hồng Anh:

- Xin cô cô đi với tiểu tử ra khỏi Hoàng cung Gã nghĩ tới võ công mụ rất cao thâm, cần được mụ hộ tống. Nếu bị người khám phá bí mật thì đã có mụ đánh chết dùm.

Hồi 211 - Lại Dụng Kế Rùa Đen Thoát Xác

Đào Hồng Anh liền ưng chịu ngay Mụ mặc phục trang cung nữ nên đứng cạnh Công chúa không ai nghi ngờ gì hết. Công chúa lại lớn tiếng hô:

- Khiêng kiệu ra đi! Mấy tên thái giám khiêng kiệu ở phía trước lại lách qua khe cửa chuồn vào trong, cùng mấy tên khiêng ở phía sau liền nâng đòn kiệu lên lùi lại mấy bước rồi khiêng đi. Công chúa nghe lời chỉ điểm của Vi Tiểu Bảo liền lệnh cho khiêng kiệu qua cửa Thần Võ. Bọn thị vệ gác cửa thấy phượng kiệu của Công chúa đòi ra khỏi cung giữa lúc đêm khuya đều lấy làm quái lạ, liền tiến lại phỏng vấn. Công chúa từ trong kiệu nhảy ra quát:

-Ta muốn ra ngoài. Các ngươi mau mở cửa cung. Tên lãnh đội bọn thị vệ gác cửa Thần Võ đêm nay là Triệu Tề Hiền khom lưng thi lễ, tươi cười nói:

- Khải bẩm Công chúa điện hạ! đêm nay vừa có thích khách vào làm náo loạn cung vi, không được yên tĩnh như ngày thường. Xin Công chúa điện hạ chờ trời sáng hãy ra khỏi Hoàng cung. Công chúa tức giận hỏi:

- Ta có việc gấp phải đi bây giờ. Việc gì ta phải sợ bọn thích khách? Nguyên Triệu Tề Hiền không dám trái lệnh công chúa, nhưng hắn nghĩ tới phò mã Ngô ứng Hùng bị hạ sát mà công chúa lại ra ngoài lúc ban đêm, không chừng có dính líu tới vụ Ngô Tam Quế tạo phản. Hắn sợ sáng mai điều tra thì hắn không khỏi thoát được mối liên quan trọng đại. Hắn liền kính cẩn dâng lời thỉnh an nhưng dùng dằng không chịu mở cửa. Hắn thấy công chúa sắp nổi nóng liền thưa:

- Công chúa muốn đi ngay bây giờ, vậy để nô tài đến báo Đa Tổng quản. Công chúa nán lòng chờ một chút, nô tài đi xin chỉ thị xong lập tức quay về mở cửa cung. Vi Tiểu Bảo ngồi trong kiệu thấy Công chúa nổi nóng mà Triệu Tề Hiền vẫn không chịu mở cửa cung, lại đòi đi thỉnh thị Đa Long thì công việc đã nát bét lại càng nát bét hơn. Trong lúc nguy cấp gã đành lên tiếng gọi:

- Triệu Tề Hiền! Ngươi có biết ta là ai không? Triệu Tề Hiền theo Vi Tiểu Bảo hành sự đã lâu ngày, dĩ nhiên nhận được thanh âm của gã ngay Hắn không khỏi vừa kinh hãi vừa vui mừng, liền hỏi lại:

- Vi Đô thống đấy ư? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chính thị! Gã ngồi trong kiệu thò đầu ra vẫy tay Triệu Tề Hiền vội chạy lại. Vi Tiểu Bảo ghé vào tai hắn khẽ nói:

- Ta vâng mật chỉ của Hoàng thượng phải cấp tốc đi làm việc cơ mật là việc đại sự nhà nước. Hễ ta ló mặt ra là hỏng bét. Vì thế Hoàng thượng bảo ta ngồi trong phượng kiệu của Công chúa, yêu cầu nàng đi cùng để che dấu đặng ra ngoài cho kín đáo. Triệu Tề Hiền vốn biết gã được đương kim Hoàng thượng rất mực sủng ái, thường làm nên những chuyện thần sầu quỷ khốc nên không hoài nghi gì nữa, vội đáp:

- Dạ Dạ! Tỵ chức xin sai bọn chúng mở cửa lập tức. Vi Tiểu Bảo chợt động tâm cơ, khẽ hỏi:

- Ngươi có muốn được thăng quan phát tài không? Triệu Tề Hiền đã phục vụ dưới quyền gã mấy năm, quan đã được thăng ba cấp, tài đã phát được hơn ba trăm vạn lạng bạc. Bây giờ hắn nghe đến bốn chữ " Thăng quan phát tài", tưởng là Vi Đô thống đã hỏi câu này, tất có ý cất nhắc cho mình. Trong lòng sung sướng như mở cờ, hắn vội quỳ xuống thỉnh an đáp:

- Đa tạ đại nhân hết dạ tài bồi. Tỵ chức dù phải tan xương nát thịt cũng chẳng lùi bước. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- "Câu này tự ngươi nói ra là gở miệng. Đại pháo đã phát xạ thì nhà ngươi còn gì mà chẳng tan xương nát thịt? Ngươi đã tự nguyện quyết không lùi bước thì đừng có oán ta" Gã nói rất khẽ:

- Một bọn phản tặc cấu kết với Ngô Tam Quế sắp hành động đến nơi. Đức Hoàng thượng đã trù liệu cơ mưu lừa được bọn chúng đêm nay tụ họp trong Bá tước phủ của tạ Hoàng thượng phái ta thống lãnh nhân mã Tiền Phong doanh đến bắt chúng. Bọn Tiền Phong doanh trước nay vốn không ưa Kiêu K?y. doanh của tạ Vậy mà Hoàng thượng phái ta điều động Tiền Phong doanh là vì lẽ gì ngươi có biết không? Triệu Tề Hiền đáp:

- Tỵ chức là kẻ ngu tối không thể hiểu được ý kiến cao minh của những bậc thượng trí. Vi Tiểu Bảo hạ thấp giọng thì thầm:

- Tên lãnh đội Tiền Phong doanh cấu kết với Ngô Tam Quế. Công chúa lại là con dâu lão. Hắn thấy công chúa tất không nghi ngờ gì nữa. Triệu Tề Hiền chợt tỉnh ngộ đáp:

- Té ra là thế! Không ngờ A lãnh đội lại dám làm việc đại nghịch vô đạo như vậy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Công lao này Hoàng thượng đã xếp đặt và giao vào tay tạ Chúng ta là hảo huynh đệ, lúc thăng quan cũng như khi phát tài phải nhớ đến nhau. Vậy ngươi dẫn bốn chục tên thị vệ theo ta để lập công. Triệu Tề Hiền mừng quá, tạ Ơn không ngớt miệng. Hắn liền mời Công chúa lên kiệu rồi điểm bốn chục tên thị vệ trước nay vẫn nịnh bợ hắn. Hắn nói là vâng mật chỉ của Hoàng thượng hành động, lệnh truyền mở rộng cửa Thần Võ hộ tống phượng kiệu của Công chúa ra khỏi cung vi. Hắn lại dặn sáu chục tên thị vệ còn lại phải canh giữ cửa cung cho nghiêm mật. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cửa cung đêm nay bất luận là ai đòi ra vào cũng không được mở. Trừ phi có mệnh lệnh của ta hay của Tổng quản đại nhân thì không kể, còn ngoài ra bất cứ nhân vật cỡ nào, nhất thiết không được cho ra khỏi Hoàng cung. Triệu Tề Hiền truyền lệnh của Vi Tiểu Bảo ra ngoài. Sáu chục tên thị vệ canh giữ cửa Thần Võ đồng thanh vâng mệnh. Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng:

- "Chuyến này lão gia ra đi không bao giờ trở về nữa, chẳng hiểu linh hồn Đa tổng quản còn ra đây hạ lệnh cho các ngươi mở cửa cung nữa không?". Ngõ Đồng Mạo cách Hoàng cung không xa mấy. Đoàn người đi không đầy nửa giờ đã gần tới phủ Bá tước. Dọc đường Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình, gã chỉ sợ mới đi được nửa chừng, phía trước súng đã nổ vang trời. Nhưng may thay, thủy chung vẫn im lặng, chẳng có động tĩnh gì. Đoàn người vừa tới ngõ Đồng Mạo, lãnh đội Tiền Phong doanh là A Tế Xích được tin báo phượng kiệu của Công chúa giá lâm, vội vàng tiến ra nghênh tiếp. Công chúa ngồi trong kiệu vừa được Vi Tiểu Bảo nắn bóp vừa dặn dò hết mọi điều trong khi hành sự. Nàng nghe A Tế Xích báo danh nghênh tiếp liền thò đầu ra hỏi:

- A lãnh đội! Công việc đêm nay giao cho ngươi cực kỳ khẩn yếu, ngươi đã chuẩn bị đâu vào đấy chưa? A Tế Xích khom lưng đáp:

- Dạ! Nô tài đã sắp đặt xong xuôi rồi. Công chúa hỏi:

- Những cỗ đại pháo đã an bài sẳn sàng chưa? A Tế Xích đáp:

- Dạ! Chính Nam Hoài Nhân tiên sinh thân hành chỉ huy cuộc phát xạ. Vi Tiểu Bảo ngồi trong kiệu nghe hắn nói vậy, bụng bảo dạ:

- "Quả nhiên Hoàng thượng không dối tạ Tên Dương quy Nam Hoài Nhân đứng ra chuẩn bị thì cuộc phát xạ này còn trật đích thế nào được?" Công chúa nói:

- Hoàng thượng đã phát lệnh cho ta tới phủ Bá tước làm một việc. Vậy ngươi hãy theo ta tiến vào đi. A Tế Xích đáp:

- Bẩm Công chúa điện hạ. Thời giờ cấp bách lắm rồi. Lúc này không nên vào nữa. Công chúa tức giận hỏi:

- Sao lại không vào được? Ngươi dám kháng lại Thánh chỉ chăng? A Tế Xích đáp:

- Nô tài không dám!.... Nhưng.... nhưng thực sự rất nguy hiểm. Tấn thân ngàn vàng của Điện ha... Vi Tiểu Bảo ngồi trong kiệu khẽ hắng dặng một tiếng. Đào Hồng Anh lập tức sấn lại một bước, phóng chỉ điểm vào ba yếu huyệt dưới nách A Tế Xích. A Tế Xích chỉ kịp la "ối" một tiếng rồi không nhúc nhích được nữa. Tiếp theo gã cảm thấy sau lưng mát rượi rồi đau nhói lên. Một lưỡi dao đã cứa vào sau lưng hắn một vết dài. A Tế Xích chẳng còn hồn vía nào nữa mà cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra làm sao. Công chúa nói:

- Hoàng thượng đã ban mật chỉ mà nhà ngươi không chịu tuân hành, làm hư đại sự, ta lập tức chém đầu ngươi trước rồi đem toàn gia ngươi ra xử trảm nữa. A Tế Xích cất giọng run run đáp:

- Da.... dạ.. Vi Tiểu Bảo động tâm tự nhủ:

- Bọn Ngự tiền thị vệ đã làm việc với ta, nhất nhất đều tuân lệnh. Sao ta nỡ để chúng uổng mạng. Chi bằng cho bọn Tiền Phong doanh làm tử quỷ thế mạng cho chúng. Gã liền ghé vào tai công chúa khẽ nói:

- Nàng bảo hắn điểm năm chục tên ở đội Tiền Phong doanh theo chúng ta tiến vào. Công chúa liền quát:

- Ngươi hãy dẫn năm chục tên quân sĩ bộ thuộc của ngươi theo chúng ta đi vào trong kia làm việc. A Tế Xích vội đáp:

- Da.... dạ.. Gã truyền lệnh ra điểm năm chục quân sĩ theo kiệu Công chúa tiến vào phu? Bá tước. Vi Tiểu Bảo dặn Triệu Tề Hiền chỉ huy Ngự tiền thị vệ canh giữ ngoài phủ. Cỗ kiệu khiêng vào đến tòa viện thứ hai, tới trước sảnh đường thì dừng lại. Công chúa và Vi Tiểu Bảo xuống kiệu, dặn năm chục tên quân sĩ đứng thành hàng ngũ chờ ở ngoài sân. Đào Hồng Anh kèm A Tế Xích cùng Vi Tiểu Bảo và Công chúa vào hoa sảnh. Cửa sảnh vừa được mở, đã thấy bọn Trần Cận Nam, Mộc Thiên Thanh, Từ Thiên Xuyên đều ở cả đây. Quần hùng thấy Vi Tiểu Bảo dẫn một người đàn bà sang trọng, một tên cung nữ và một tên võ quan đều rất đỗi ngạc nhiên. Vi Tiểu Bảo khẽ giơ tay ra vẫy, quần hùng đều xúm cả lại. Gã nói khẽ:

- Hoàng đế đã biết chúng ta tụ hội tại đây, ngoài ngõ đầy quan binh bao vây, ngoài ra còn có mười mấy cỗ đại pháo nhằm trúng tòa nhà này. Quần hùng giật mình kinh hãi, nét mặt tái mét. Liễu Đại Hồng nói:

- Chúng ta phải phá vòng vây mà ra. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Bên ngoài rất nhiều quan binh, thêm vào súng lớn cực kỳ lợi hại. Tại hạ đã dẫn mấy chục tên quan binh vào đây. Xin các vị lột quần áo chúng ra đổi lốt mới có thể chuồn êm ra được. Quần hùng đều khen là diệu kế. Vi Tiểu Bảo quay lại rỉ tai công chúa. Công chúa lẩm nhẩm gật đầu rồi bảo A tế Xích:

- Truyền hai mươi tên quân sĩ tiến vào đây. A Tế Xích biết là tình thế nguy rồi, nhưng hắn lâm vào tình trạng gươm kề cô? nên không dám trái lệnh, liền hô hai chục tên quân sĩ tiến vào sảnh đường. Quần hùng trong Thiên Đại hội cùng Mộc Vương Phủ gác ở cửa sảnh đường chờ hai chục tên quân sĩ đội Tiền Phong doanh vừa tiến vào hoa sảnh, liền quyền đấm chân đá, tay hủých, chỉ phóng khiến bọn chúng đều gã lăn ra. Lần thứ hai và lần thứ ba, mỗi lần kêu mười lăm tên tiến vào. Thế là cả thẩy năm chục tên quân sĩ đều bị đánh ngã. Quần hào liền lột quần áo của chúng ra mặc vào mình. Vi Tiểu Bảo thấy Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu cũng có mặt tại đó đang cùng mọi người thay đổi quần áo mà chẳng thấy Song Nhi đâu. Trong lòng gã rất đỗi ngạc nhiên vội hỏi hai cô thì Tăng Nhu đáp:

- Song Nhi muội thấy tướng công vào cung lâu không trở về, cả bọn Quy nhi. hiệp tiến cung hành thích cũng chẳng thấy tin tức chi hết, y nóng ruột quá, không chịu nổi liền theo Phong đại hiệp ra ngoài dò động tĩnh. Mộc Kiếm Bình nói theo:

- Hai người ăn cơm rồi đi ngay mà sao đến bây giờ chưa trở về? Vi Tiểu Bảo chau mày nghĩ thầm:

- "Phong Tế Trung tuy võ công cao cường, có thể hộ vệ Song Nhi được chu toàn. Nhưng hai người chưa biết chuyện Hoàng đế bố trí xạ kích phủ Bá tước hôm nay Nếu khi mọi người chạy đi rồi, họ trở về trúng vào lúc đại pháo phát xạ thì hỏng bét." Gã trầm ngâm một lát rồi nhìn Tiền Lão Bản nói:

- Tiền đại ca! Phong đại ca và Song Nhi đi dò la tin tức chưa thấy trở về. Đại ca nên lưu lại nơi đây thật nhiều ký hiệu để lúc họ có trở về ngó thấy là lập tức bỏ đi cho khỏi ngộ nạn. Tiền Lão Bản vâng lời, vì thời giờ cấp bách, lão rút đao trủy thủ ra đâm vào đùi hai tên Thanh binh hai nhát. Tiếp theo lão cắt một mảnh áo cuộn tròn lại chấm vào máu tươi viết lên khắp các cửa ngõ ba chữ thật lớn:

"Trốn cho lẹ" Lão viết hết tám khuôn cửa ngõ thì quần hùng cũng thay đổi quần áo vừa xong. Vi Tiểu Bảo dẫn mọi người xuống tàu ngựa để dắt ngựa ra cưỡi. Bốn tên bộ thuộc trong Thiên Địa hội hóa trang làm thái giám khiêng kiệu của Công chúa, áp giải tên lãnh đội Tiền Phong doanh A Tế Xích từ phủ Bá tước đi ra. Còn năm chục tên quân hoặc bị điểm huyệt, hoặc bị cột chân tay đều ở lại trong phủ Bá tước. Vi Tiểu Bảo vẫn ngồi trong kiệu của Công chúa. Ra ngoài cổng phủ rồi, gã buông tiếng thở dài, nghĩ bụng:

- "Bao nhiêu mã phu, nhà bếp, thân binh cùng nam nữ tùy bộc hầu hạ ta bấy lâu nay đều bị đại pháo bắn tan xác. Nhưng nếu cho chúng đi theo để quan binh bên ngoài trông thấy tất bị tiết lộ cơ mưu". Gã chợt nhớ ra điều gì, miệng lẩm bẩm:

- "Ngày trước trên núi Ngũ Đài Sơn mọi người trá hình lạt ma mà cứu được tánh mạng Lão Hoàng gia, nay lại cứu Tiểu Quế Tử một cách đắc dụng". Quần hào theo sát kiệu của Công chúa và A Tế Xích ra tới ngoài ngõ thấy quan binh đi lại tuần tiễu, cách phòng vệ cực kỳ nghiêm mật. Chỉ còn những cỗ đại pháo bố trí ở đâu thì trong lúc nhất thời khó mà ngó thấy được. Vi Tiểu Bảo dời khỏi hiểm địa mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy sư phụ cùng các vị bằng hữu đều thoát nạn sát thân, trong lòng lại càng hoan hỷ. Gã nhìn Triệu Tề Hiền nói:

- A lãnh đội phạm thượng tác loạn, đại nghịch vô đạo. Ngươi áp giải hắn về đem giam vào ngục thất. Trừ phi Hoàng thượng đòi đem ra phỏng vấn, không thì phải chờ ta về phát lạc. Triệu Tề Hiền vâng dạ luôn miệng. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Đức Hoàng thượng căm hận tên khâm phạm này thấu xương, hễ nghe đến tên hắn là Ngài lại nổi nóng. Ngươi dặn anh em phải coi chừng, chớ để Hoàng thượng nghe đến danh tự tên phản tặc. Triệu Tề Hiền nhất nhất vâng lệnh, rồi dẫn bốn chục tên Ngự tiền thị vệ áp giải A Tế Xích đưa đi. Tội nghiệp cho tên A Tế Xích từ đây phải giam mình trong ngục tối, chẳng còn ai đoái hoài gì đến. Quân sĩ thấy lãnh đội bị Công chúa chỉ huy bọn Ngự tiền thị vệ áp giải đem đi rồi mà không biết giải đi đâu, chẳng ai dám hỏi tới. Chủ ngục thì chỉ biết hễ thấy thị vệ giao phạm nhân là lưu tâm giam giữ. Bọn Triệu Tề Hiền dĩ nhiên là không dám hé răng nhắc tới vụ này nữa. Quần hào đều lẳng lặng không ai nói gì, chỉ mong tới chỗ hẻo lánh ẩn mình. Đoàn người đi chừng được hơn một dặm, Trần Cận Nam mới cất tiếng hỏi:

- Tiểu Bảo! Bọn Quy nhị hiệp vào cung hành thích, kết quả ra làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ba vị đó... Gã vừa nói được ba chữ thì những tiếng đì đùng nổi lên ầm ầm. Tiếp theo khói đen từ Bá tước phủ bốc lên ngùn ngụt, người đứng tận đằng xa cũng ngó thấy. Gạch ngói cùng kèo cột bay tứ tung trên không, quần hào còn cảm thấy đất dưới chân cũng rung động. Lúc này súng nổ đì đùng vẫn vang lên không ngớt. Ngọn lửa đỏ rực ở Bá tước phủ bốc lên cao đến hơn mười trượng. Quần hào đứng cách xa ngõ Đồng Mạo như vậy mà còn cảm thấy những luồng hơi nóng quạt vào mặt. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau kinh hãi. Không ai ngờ uy lực của đại pháo lại ghê gớm đến thế. Chỉ trốn chậm trong khoảnh khắc thì còn chi là tính mạng. Liễu Đại Hồng cất tiếng thóa mạ:

- Tổ bà nó! Những tiếng nổ kinh thiên động địa này... Lão đang nói dở câu thì tiếng súng nổ ầm ầm át hẳn tiếng lão, nửa câu sau không còn nghe rõ nữa. Mọi người đứng đằng xa trông về phía Bá tước phủ thấy hỏa quang lẫn với khói vọt lên ngất từng mây làm đỏ rực cả một góc trời. Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- "Nhất định tiểu Hoàng đế bây giờ đã nghe tiếng súng nổ và phái người đến kêu ta lên nói chuyện, vậy cơ quan lập tức bị bại lộ." Gã liền nhìn Trần Cận Nam nói:

- Thưa sư phụ! Chúng ta nên mau dời khỏi vùng hoàng thành cho lẹ. Chỉ lát nữa tin tức truyền ra là các cửa thành sẽ bị tra hỏi rất kỹ, chúng ta khó lòng đi cho trót lọt. Trần Cận Nam đáp:

- Phải rồi! Chúng ta nên đi ngay bây giờ. Vi Tiểu Bảo quay lại bảo công chúa:

- Nàng hãy về cung trước đi. Ta chờ cho tình thế yên tĩnh trở lại sẽ đến đón nàng. Công chúa vừa kinh hãi vừa tức giận quát hỏi:

- Ngươi bảo sao? Vi Tiểu Bảo nhắc lại lần nữa. Công chúa la lên:

- Ngươi qua sông rồi rút cầu. Phải chăng ngươi muốn ruồng bỏ ta? Vi Tiểu Bảo ấp úng đáp:

- Không.... không phải thế... Gã chưa dứt lời thì đã bị Công chúa đánh hai cái bạt tai thật mạnh. Quần hào rất đỗi ngạc nhiên. Vừa rồi súng nổ kinh thiên động địa mọi người đều thấy rõ. Nếu không có Vi Tiểu Bảo bày kế giải cứu thì bây giờ ai nấy đã cháy thành than, quyết chẳng thể nào sống sót được. Vì thế cả những ai trước nay không coi vị hương chủ nhỏ tuổi này vào đâu, lúc này bất giác đều nổi lòng khâm phục và cảm kích. Quần hào đột nhiên thấy Công chúa vung tay tát Vi Tiểu Bảo, rất lấy làm tức giận, có người chạy lại gỡ ra, có người lớn tiếng quát tháo. Công chúa khóc rống lên. Nàng vừa khóc vừa la:

- Ngươi bảo ta đi bái Thiên địa làm lễ thành hôn, ta mới nghe theo và đưa ngươi dời khỏi Hoàng cung. Ta lại ra lệnh cho lãnh đội Tiền Phong doanh giải cứu bạn hữu của ngươi.... Thế mà ngươi.... ngươi là một tên giặc thối tha.... Bây giờ ngươi định chối cãi là không dược đâu. Trong bụng ta đây này... Vi Tiểu Bảo sợ nàng nói huỵch toẹt ra những chuyện xấu xa của gã trước mặt quần hào, vội đáp:

- Được rồi! Được rồi! Vậy nàng đi theo tạ Chúng ta ra ngoài thành rồi sẽ nói chuyện. Công chúa đang khóc lóc bỗng phá lên cười rồi xoay mình nhảy vọt lên lưng ngựa. Đoàn người đi tới cửa thành. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô: Ta vâng mật chỉ của Hoàng thượng đi truy nã phản tặc. Các ngươi mau mở cửa thành. Bọn quan binh giữ cửa thấy đội quân sĩ Tiền Phong doanh khi nào dám trái lệnh. Nên biết những quan binh ở Kiêu Kỵ doanh, Hộ Quân doanh, Tiền Phong doanh đều là cảnh quân Ngự lâm thân binh của Hoàng đế. Những bộ quân này ở thành Bắc Kinh thường hành động ngang tàng, cả văn võ bá quan cũng có phần úy kỵ bọn chúng. Huống chi trong thành vừa mới súng nổ rầm trời, dĩ nhiên đã xảy ra việc lớn. Bọn quan quân giữ cổng thành hối hả mở cửa ra. Đoàn người ra khỏi thành hối hả chạy về phía đông. Vi Tiểu Bảo ruổi ngựa chạy song song với Trần Cận Nam. Gã đem việc bọn Quy Tân Thụ ba người hành thích thất bại thế nào, Hoàng đế phát giác những chuyện bí ẩn của gã ra sao, lược thuật lại cho sư phụ nghe. Trần Cận Nam khen:

- Tiểu Bảo! Ngày thường ta thấy miệng lưỡi ngươi rất giảo hoạt, lém lảu không đủ thành thực. Nhưng gặp tình trạng khẩn yếu ngươi vẫn lấy nghĩ khí làm trọng, không chịu bán rẻ bằng hữu để mưu đồ phú quí. Đó là một điểm hiếm có. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Bằng hữu khác thì chưa đáng kể, nhưng đại nghĩa diệt sư thì nhất định không thể làm được. Trần Cận Nam hỏi:

- Bằng hữu khác thì không đáng kể là nghĩa làm sao? Hễ đã là bằng hữu thì bất cứ là ai cũng không thể bán rẻ được. Còn bốn chữ " Đại nghĩa diệt sư" thì ngươi nói không đúng cách. Vi Tiểu Bảo lè lưỡi ra đáp:

- Đệ tử dốt nát, nói năng lầm lẫn. Xin sư phụ miễn trách cho. Gã nhớ tới ngày trước được cùng tiểu Hoàng đế nói chuyện ba hoa rất là khoái lạc. Bữa nay xảy ra vụ này, vĩnh viễn không còm dám nhìn mặt nhà vua nữa, bất giác trong lòng gã buồn rười rượi. Trần Cận Nam nói:

- Chúng ta giả mạo quân sĩ Tiền Phong doanh để ra ngoài, chẳng mấy chốc bọn Thát Đát sẽ biết hết. Vậy cần phải thay đổi cách ăn mặc cho mau. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Khi đến thi trấn trước mặt chúng ta sẽ mua quần áo cải trang. Quần hào rong ruổi

một hồi chạy xa ngoài hai chục dặm thì thấy một tòa thi. trấn, nhưng nơi đây lại không có tiệm bán quần áo cũ. Trần Cận Nam rất thao lược về việc hành binh đánh trận, làm chính trị và cách mạng, nhưng đối với việc nhỏ nhặt thường ngày thì ông lại vụng về, tưởng chừng thúc thủ vô sách. Ông không tìm thấy tiệm bán quần áo cũ nào liền nói:

- Chúng ta đành đến thị trấn phía trước để tìm tiệm bán quần áo cũ mà mua. Đoàn người vừa xuyên qua thị trấn, bỗng gặp một tòa nhà rất lớn có tường vây bọc, có cổng sơn son. Tòa viện bên trong cực kỳ rộng rãi. Vi Tiểu Bảo động tâm nói:

- Sư phụ! Chúng ta vào nhà này mượn mấy bộ trang phục thay đổi.

Hồi 212 - Những Bạn Hữu Đều Người Nghĩa Khí

Trần Cận Nam ngần ngừ đáp:

- Chỉ sợ bọn họ không chịu. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta là quan binh, không lấy của nhà giầu thì lấy của ai? Gã nói rồi nhảy xuống ngựa cầm chiếc vòng đồng trên cửa giật mạnh mấy cái cho bật lên những tiếng leng keng. Một tên nam bộc từ trong nhà chạy ra mở cổng. Đoàn người liền kéo ùa vào, thấy bất cứ ai cũng lột quần áo. Chủ nhà là một vị quan trong kinh cáo lão về làng. Lão thấy quan binh đội Tiền Phong doanh hung dữ như hổ lang liền lớn tiếng la lên:

- Các vị quân gia bất tất phải động võ. Để huynh đệ làm cơm rượu thết đãi các vị. Ngoài ra còn chút ít tiền phia tổn cho các vị sử dụng... Lão chưa dứt lời đã bị nắm lấy và bị lột hết quần áo. Lão sợ quá la hoảng:

- Huynh đệ tuổi già rồi. Các vị làm thế này không tiện... Quần hùng chỉ cười hô hố chứ không nói gì. Trong khoảnh khắc quần hùng đã lột được mấy chục bộ quần áo. Bao nhiêu người trong nhà đều sợ hết hồn. May ở chỗ bọn quan binh đội Tiền Phong doanh này tính tình cổ quái, chỉ lột quần áo đàn ông chứ tuyệt không trêu cợt, khinh mạn đến nữ quyến. Sau khi lột hết quần áo đàn ông rồi, quần hào hô hoán nhau rút lui không tàn hại gì nữa. Quần hùng ra khỏi cửa, lên ngựa dông tuốt. Bao nhiêu nam nhân trong nhà đều lõa lồ thân thể, nhìn nhau kinh ngạc. Quần hùng chạy tới một nơi vắng vẻ mới thay quần đổi áo. Cả Công chúa, Mộc Kiếm Bình, Tăng Nhu cũng cải dạng nam trang. Mọi người lại lên ngựa tiếp tục thượng lộ. Vi Tiểu Bảo vẫn băn khoăn về Song Nhị Gã nói:

- Phong đại ca và một tên tiểu nha đầu của tại hạ vẫn kẹt lại trong cung, không hiểu tình hình ra sao? Tại hạ muốn nhờ một vị huynh đệ lạ mặt ở tỉnh ngoài trở lại kinh thành dò la tin tức, được chăng? Lập tức hai người trong Thiên Đại hội ở Quảng Tây vâng lệnh ra đi. Quần hào không thấy quan binh rượt theo mới hơi yên dạ. Đoàn người đi một đoạn nữa bỗng thấy Mộc Kiếm Bình la lên một tiếng:

- Ô hay! Rồi cô nổi lên một tràng cười khanh khách. Nguyên con ngựa của Tăng Nhu cưỡi đi tiêu phân nát, suýt nữa bắn vào chân Mộc Kiếm Bình. Đi chưa được bao lâu mấy con nữa cũng thế. Tiếp theo con ngựa của Huyền Trinh đạo nhân hý lên một tiếng rồi ngã khụy xuống đất, không đứng dậy được nữa. Tiền Lão Bản nói:

- Đạo trưởng! Chúng ta hai người cưỡi chung một con. Huyền Trinh đáp:

- Phải rồi! Đạo nhân liền nhảy xuống, ngồi ra sau lưng Tiền Lão Bản. Vi Tiểu Bảo thấy tình hình này bất giác la hoảng:

- Sư phụ! Báo ứng! Vụ này thật hỏng rồi! Trần Cận Nam hỏi:

- Ngươi bảo sao? Vi Tiểu Bảo dầy vẻ khiếp sợ, miệng lắp bắp: Ngô.... Ngô ứng Hùng.... hiện hồn.... hiện hồn theo dõi đệ tử. Hắn căm hận đệ tư? đã bắt hắn trở về, lại cướp.... cướp... Gã toan nói:

"lại cướp vợ hắn" nhưng không tiện nói ra liền dừng lại. Gã nhớ ngày trước phụng chỉ đuổi theo Ngô ứng Hùng. Vì ngựa của hắn ăn phải bã đậu pha thuốc, dọc đường ỉa phân nát rồi lăn ra mà chết nên không trốn đi xa được và bị bắt trở về. Giả tỷ dạo ấy Ngô ứng Hùng trốn về Vân Nam được thì dĩ nhiên Hoàng đế không thể giết hắn. Vi Tiểu Bảo nghĩ cho cùng là do mình phái người hạ độc toán ngựa Vân Nam nên Ngô ứng Hùng mới bị bắt rồi bị giết. Bây giờ đến lượt gã chạy trốn, đoàn ngựa này cũng bị đi phân nát rồi ngã lăn ra từng con. Gã cho là oan hồn của Ngô ứng Hùng hiện lên báo oán. Huống chi gã lại đem cả Công chúa là vợ của hắn đi nốt. Thế là Ngô ứng Hùng đã thành quỷ còn bị cắm sừng trên đầu nên trong lòng rất phẫn nộ, nhất định không chịu buông tha cho gã. Vi Tiểu Bảo càng nghĩ càng sợ, bất giác người run lên bần bật. Lại nghe tiếng ngựa thét be be rồi hai con nữa lại ngã lăn ra. Trần Cận Nam thấy tình hình khác lạ, vội hỏi đầu đuôi. Vi Tiểu Bảo liền đem chuyện bắt Ngô ứng Hùng ngày trước thuật lại. Gã run rẩy kết luận:

- Âm hồn của Ngô ứng Hùng chưa tiêu tan, vẫn quanh quẩn theo dõi đệ tử để báo thù. Vụ này.... vụ này... Công chúa tức giận xen vào:

- Tên tiểu tử Ngô ứng Hùng lúc sống đã là đồ bỏ thì chết đi cũng chỉ thành một tên quỉ đói. Việc gì mà ngươi phải sợ hãi? Trần Cận Nam mỉm cười lên tiếng:

- Giữa ban ngày ban mặt làm gì có chuyện quỉ hiện hồn? Ngày ấy ngươi ha. độc vào đoàn ngựa của Ngô ứng Hùng, Hoàng đế Thát Đát có biết không? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đệ tử có nói cho y nghe. Y còn khen đệ tử là người có phúc tướng. Trần Cận Nam gật đầu nói:

- Thế thì Phải rồi!. Hoàng đế Thát Đát đã dùng cách gậy ông đập lưng ông. Y sợ ngươi chạy trốn nên sai người cho ngựa ăn bã đậu pha thuốc độc. Vi Tiểu Bảo tỉnh ngộ nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Ngày ấy bắt được Ngô ứng Hùng, tiểu Hoàng đế rất cao hứng, thưởng cho tên mã phu đánh thuốc độc đàn ngựa một chức quan nhỏ và phái gã đến phục vụ tại ty Xa Giá thuộc bộ Binh. Lần này nhất định y lại bảo hắn hạ độc toán ngựa của đệ tử. Trần Cận Nam nói:

- Đúng rồi! Hắn đã thuộc đường đất, lại biết tính từng con ngựa một mà muốn hạ độc thì dĩ nhiên bách phát bách trúng. Vi Tiểu Bảo tức giận nói:

- Lần sau mà đệ tử tóm được tên mã phu đó thì sẽ lấy bao nhiêu phân ngựa ở đây nhét cả vào miệng hắn... Gã chưa dứt lời đột nhiên con ngựa gã đang cưỡi lao về phía trước một cái rồi té khụy. Vi Tiểu Bảo vội vàng nhảy xuống thì thấy con ngựa này gắng gượng đứng lên, nhưng nó cụ cựa mấy cái rồi cả hai chân sau cũng khuỵ xuống. Trần Cận Nam nói:

- Những con ngựa này không dùng được nữa rồi, chúng ta phải đi mau tới thi trấn phía trước mà tìm mua ngựa khác. Liễu Đại Hồng xen vào:

- Muốn mua một lúc hàng mấy chục con ngựa tưởng không phải chuyện dễ dàng. Trần Cận Nam đáp:

- Đúng thế! Vậy chúng ta phải tạm thời phân tán ra. Mấy người đang nói chuyện bỗng thấy tiếng vó ngựa cồm cộp. Huyền Trinh cả mừng nói:

- Quan binh Thát Đát sắp đuổi tới nơi. Chúng ta hãy giết bầy cừu non này cướp lấy ngựa. Trần Cận Nam hô lớn:

- Anh em Thiên Đại hội phục ở mé tả đường lớn, anh em Mộc Vương Phủ và Vương ốc sơn phục ở mé hữu. Hễ quan binh tới là chúng ta xông ra một cách bất ngờ.... úi chà! Hỏng rồi... Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Toán quan binh rượt tới ít ra cũng có tới hàng ngàn nhân mã. Quần hào không cần hỏi tại sao Tổng đà chủ Trần Cận Nam lại hô " Hỏng rồi" cũng hiểu cả. Ai nấy đều biến đổi sắc mặt. Bọn quần hào có mấy chục người, tuy võ công cao cường, nhưng giữa ban ngày ban mặt ở nơi hoang dã mà giao phong với mấy ngàn kỵ binh tất bị quân địch bao vây trùng trùng điệp điệp thì địch lại làm sao được. Những người võ công cao thâm hoặc giả có thể phá vây thoát thân được, còn quá nửa tất bị uổng mạng.Trần Cận Nam quyết đoán rất mau lẹ, ông hô:

- Quan binh đông quá. Chúng ta không thể trực tiếp giáp trận. Anh em phải phân tán vào thôn xóm hoặc rừng núi mà ẩn tránh.Ông vừa nói được mấy câu thì đoàn kỵ binh đã tới gần thêm được một chút.Mọi người ngẩng đầu trông ra thì thấy cát bụi mịt mù như một làm mây đen bao phủ cả vùng thiên địa.Vi Tiểu Bảo la lớn:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Rồi gã co giò chạy đi. Công chúa quát hỏi theo:

- Này! Ngươi chạy di đâu đó? Nàng liền co giò rượt theo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nàng hãy trở về cung đi. Theo ta không được đâu.Công chúa tức mình thóa mạ:- Thằng lỏi thối tha kia! Ngươi tưởng trốn chạy được ư? Không phải chuyện dễ dàng đâu.Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm kêu khổ nghĩ thầm:

- "Trốn lánh Công chúa còn khó hơn trốn lánh quan binh nhiều".Gã nhìn về phía góc tây bắc thấy ruộng kê mọc cao ngập đầu người, liền chạy thục mạng về phía đó.Lúc gã chạy gần tới nơi thấy phía sau đồng kê có hai căn nông xá, ngoài ra chẳng còn chỗ nào ẩn thân được. Gã tự nhủ:

- "Đoàn kỵ binh rượt theo chỉ trong nháy mắt là tới nơi. Ta đành ẩn thân vào trong ruộng kê kia vậy". Gã đang lom khom định chui vào thì sau lưng bị người nắm chặt, rồi tiếng Công chúa cười nói:

- Ngươi trốn thoát thế nào được? Vi Tiểu Bảo quay lại nhăn nhó cười đáp:

- Nàng qua bên kia ẩn nấp, chờ đoàn truy binh chạy qua rồi sẽ tính. Công chúa lắc đầu nói:

- Không được! Ta phải đi theo ngươi. Rồi nàng cũng chui vào theo, kề đùi kề vai với gã. Hai người chưa ẩn thân xong bỗng nghe tiếng bước chân vang lên và thanh âm Tăng Nhu la gọi:

- Vi tướng công! Vi tướng công! Vi Tiểu Bảo thò đầu ra thấy Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình song song chạy tới. Gã đáp:

- Tại hạ Ở đây. Các cô chui vào mau đi! Hai cô tuân lời chuồn vào. Bốn người đi sâu vào trong ruộng kê, cành lá rườm rà, cho là quan binh khó lòng phát giác mới hơi yên dạ. Chẳng bao lâu đã nghe tiếng đại đội quan binh truy đuổi rong ruổi trên đường lớn. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Ngày trước ta cùng A Kha lại có cả sư thái sư phụ và thằng lỏi thối tha Trịnh Khắc Sảng cũng là bốn người ẩn thân trong đống rơm. Hỡi ơi! Nếu bên mình ta không phải là nàng Công chúa

tệ hại này mà là A Kha thì có phải là sướng muốn chết không? Không hiểu bây giờ cô chiêu A Kha ở đâu? Chắc cô đã làm vợ tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng rồi" bỗng nghe những tiếng quát tháo truyền lệnh từ xa vọng lại. Tiếp theo gã nghe rõ tiếng đội kỵ binh dừng lại rồi tiếng vó ngựa lộp cộp đang xục tìm về phía bên này. Công chúa kinh hãi nói:

- Bọn chúng ngó thấy bọn ta rồi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đừng lên tiếng. Họ đã ngó thấy đâu? Công chúa hỏi:

- Sao ngươi lại biết? Bọn chúng đang đi tới đây đó thôi. Bỗng nghe một người lớn tiếng:

- Lừa ngựa của bọn phản tặc chết lăn ở đây, nhất định bọn chúng chưa chạy xa được. Các ngươi phải xục tìm cho kỹ. Công chúa bụng bảo dạ:

- "Té ra là vậy! Những con ngựa chết này tai hại vô cùng!" Nàng chìa tay ra nắm chặt lấy Vi Tiểu Bảo. Ngoài quan ải tỉnh Liêu Đông là nơi đất rộng người thưa, thổ địa phì nhiêu. Cánh đồng kê rộng hàng ngàn mẫu, một vùng bao la bát ngát không biết đâu là bờ bến. Những cây kê mọc cao coi như một bức thảm xanh rì. Ai ẩn mình trong đó thật khó mà tìm ra được. Nhưng ở đây gần Bắc Kinh, kê mọc thưa thớt mà không cao lắm. Bọn Vi Tiểu Bảo bốn người chui vào cánh đồng kê này chỉ rộng không đầy ba chục mẫu. Đại đội quan binh mà xục tìm thì chỉ trong nháy mắt là tìm thấy, thì chỉ đành bó tay chịu trói. Lại nghe bọn quan binh đi tới mỗi lúc một gần. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Chúng ta chuồn vào căn nhà bên kia. Gã kéo áo Mộc Kiếm Bình chạy trước về phía hai căn nông xá. Ba cô gái lật đật chạy theo sau. Bốn người vào qua phên dậu, đẩy cánh cửa ván ra thì thấy trong nhà vắng ngắt chẳng có một ai. Trong góc nhà xếp đầy nông cụ. Vi Tiểu Bảo vội ch?a.y tới lấy mấy chiếc áo tơi đưa cho ba cộ Miệng giục:

- Khoác vào lẹ đi! Chính gã cũng khoác một cái, lại đội lên đầu chiếc nón rộng vành. Gã còn cầm một chiếc cuốc sắt ngồi ở góc nhà. Công chúa cười nói:

- Chúng ta giả làm dân quê một phen, kể cũng thú. Mộc Kiếm Bình thở phào một tiếng, khẽ nói:

- Chúng đến nơi rồi. Cánh cửa ván kẹt mở. Bảy tám tên quan binh xông vào. Bọn Vi Tiểu Bảo vội quay đầu nhìn ra chỗ khác, không dám nhìn thẳng. Sau một lát lại nghe một người lớn tiếng:

- Nơi đây không có tên nào. Bọn hương nông ra ngoài canh tác hết rồi. Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm rất quen tai liền ghé mắt qua vành nón thì ra người này chính là Triệu Lương Đống. Bất? giác gã vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Lại nghe một tên quân nói:

- Tổng binh đại nhân. Bốn người này... Triệu Lương Đống quát lớn:

-Các ngươi ra cả ngoài kia. Để ta xục tìm kỹ coi. Căn nhà nhỏ bé này mà, con mẹ nó! Các ngươi đứng chật ních thì còn xoay mình làm sao được? Bọn quân sĩ vâng dạ luôn miệng, tới tấp lui ra. Triệu Lương Đống lại lớn tiếng quát:

- Nơi đây không có tên lạ mặt nào đến cả. Hắn đi vào phía trong nhòm ngó, bỗng bật tiếng la khẽ:

- Ô hay! Hắn ngơ ngác một chút rồi tiến lại bên Vi Tiểu Bảo thò tay vào bọc móc ra một đỉnh

vàng ba lạng nhẹ nhàng đặt xuống chân gã. Đoạn hắn lại lớn tiếng:

- Bọn phản tặc đào tẩu lên mặt bắc hết rồi. Chúng biét là Hoàng thượng rất căm hận, bắt được nhất định chém đầu nên đã cao chạy xa bay Chắc chúng chạy xa lắm rồi. Phen này không bắt được chúng là nguy cả đấy. Hắn cúi đầu chắp tay nhìn Vi Tiểu Bảo nghiêng mình mấy cái rồi quay gót trở ra. Miệng hắn vẫn quát tháo:

- Bọn phản tặc nhất định chạy lên mặt bắc. Chúng ta phải rượt theo cho lẹ. Vi Tiểu Bảo buông tiếng thở dài nghĩ bụng:

- "Triệu tổng binh đối với ta thật hết lòng nghĩa khí. Nếu vụ này bị tiết lộ ra thì hắn phải mất đầu". Lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập mỗi lúc một xạ Đoàn truy binh rượt theo ngược lên phía bắc. Công chúa nói:

- Tên tổng binh hiển nhiên ngó thấy bọn ta mà sao y... Nàng chợt trông thấy vàng bạc liền nói tiếp:

- Ủa! Y còn cho ngươi vàng bạc nữa ư? Vậy ra y là bạn hữu của ngươi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta theo cửa hậu mà chạy trốn. Gã thu vàng bạc bỏ vào bọc rồi chạy ra phía sau. Gã vừa bước xuống sân đã ngó thấy ngoài hiên có tám chín người ngồi đó. Vi Tiểu Bảo sợ quá, bật tiếng la hoảng rồi xoay mình toan chạy trốn. Nhưng gã vừa cất bước thì cổ áo đã bị người xiết chặt. Một người tóm được gã giơ lên. Người đó lạnh lùng nói:

- Ngươi còn trốn được nữa chăng? Người này chính là Hồng giáo chủ. Còn tám người nữa là Hồng phu nhân. ủy tôn giả Lục Cao Hiên, Thanh long sứ Hứa Tuyết Đình, Xích long sứ Vô Căn đạo nhân, Hắc long sứ Trương Đạm Nguyệt, Hoàng long sứ Trần Bá Cương và một thiếu nữ là Phương Di. Té ra những nhân vật đầu não của Thần Long giáo đều tụ họp ở đây. Công chúa tức giận hỏi:

- Ngươi túm lấy y làm gì? Nàng vung cước đá Hồng giáo chủ. Hồng giáo chủ khẽ hạ thấp tay trái xuống, búng ngón tay giữa vào sống chân nàng. Công chúa "ối" một tiếng. Nàng đau quá không chịu nổi té lăn xuống đất. Vi Tiểu Bảo người lơ lửng trên không, miệng vẫn hô lớn:

- Giáo chủ cùng phu nhân tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề. Đệ tử là Vi Tiểu Bảo xin tham kiến nhị vị lão nhân gia. Hồng giáo chủ cười lạt đáp:

- Ngươi vẫn nhớ được hai câu chúc hay quá nhỉ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hai câu này đệ tử thời khắc ghi vào lòng, sáng sớm dậy niệm một lần, lúc rửa mặt niệm một lần. Lúc ăn cơm sáng niệm một lần, lúc ăn cơm trưa niệm một lần, ăn cơm tối niệm một lần, lúc đi ngủ niệm một lần, không ngày nào quên cả. Hồng giáo chủ từ khi sào huyệt ở Thần Long đảo bị phá hủy, giáo chúng phần thì chết, phần lìa tan, bên mình lão chỉ còn lèo tèo mấy người lão huynh đệ cùng nhau bôn ba trên chốn giang hồ. Mọi người đối với câu chúc tụng:

- "Tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề" nói ra một cách lạt lẽo. Bây giờ lão nghe Vi Tiểu Bảo hô mấy câu này bằng một giọng sốt sắng, bất giác trong lòng cảm thấy vui vui. Lão liền đặt gã xuống, bộ mặt vốn lạnh như tiền bỗng lộ ra một nụ cười hứng thú. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Bữa nay thuộc hạ được bái kiến giáo chủ, toàn thân rạo rực, tinh thần phấn khởi, nhưng còn

một điều không sao hiểu được. Hồng giáo chủ hỏi:

- Điều chi? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Kể ra từ hôm thuộc hạ chia tay cùng giáo chủ và phu nhân đến nay đã lâu ngày mà sao giáo chủ dường như trẻ hơn trước đến bảy tám tuổi. Phu nhân càng biến thành người non nớt hơn, như một cô tiểu muội muội. Cái đó mới thật là kỳ! Hồng phu nhân cười khanh khách, đưa tay ra véo má gã nói:

- Thằng khỉ con này! Công phu nịnh bợ của ngươi đáng vào bậc nhất thiên hạ. Công chúa thấy thế tức giận quát mắng:

- Mụ đàn bà này thật là mặt dầy! Làm sao vừa thấy trai đã động thủ động cước? Hồng phu nhân cười nói:

- Ta mới động thủ chứ chưa động cước. Được lắm! Bây giờ ta động cước cho ngươi coi. Mụ nói rồi vung chân trái lên đá đánh bốp một cái vào vai Công chúa. Đòn cước này rất nặng khiến Công chúa đau quá lớn tiếng la làng. Bỗng nghe tiếng vó ngựa từ đằng xa vọng lại. Chỉ trong khoảnh khắc bốn mặt tám hướng quan binh đã kéo đến không biết bao nhiêu, vây chặt căn nông xá. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thưa giáo chủ! Lão nhân gia thần thông quảng đại, đánh đâu được đấy. Vậy xin lão nhân gia thi triển thần oai, đánh tan bọn này hay phá vòng vây để đưa thuộc hạ đi theo. Gã nghĩ thầm:

- "Hồng giáo chủ và bọn ủy Tôn Giả đều là những tay võ công cao cường. Nếu họ định phá vây chắc chẳng khó gì". Giữa lúc ấy lại nghe tiếng vó ngựa từ đằng xa vọng tới. Thêm một đại đội nhân mã kéo đến. Hồng giáo chủ lắc đầu đáp:

- Quan binh đông quá mà chúng ta lại không có lừa ngựa, chẳng thể nào xông pha được.

"Binh" một tiếng, cửa lớn bị đẩy bật ra. Mười mấy tên quan binh kéo vào. Hai người đi trước nhìn bọn Vi Tiểu Bảo một lượt rồi nói:

- Đây toàn là bọn nông dân không liên quan gì đến quốc sự. Vi Tiểu Bảo nghe rõ thanh âm Vương Tiến Bảo, trong lòng khấp khởi mừng thầm. Gã quay đầu nhìn ra quả thấy Vương Tiến Bảo cùng Tôn Tư Khắc đứng đó. Hai người đưa mắt ra hiệu cho gã rồi xua tay cho bọn quân sĩ lui ra. Tôn Tư Khắc vờ lớn tiếng hỏi:

- Này! Mấy người nông dân kia! Các ngươi có thấy bọn phản tặc chạy trốn qua đây không?.... Không có ư? Vậy bọn ta phải đi nơi khác truy nã. Vi Tiểu Bảo động tâm tự nhủ:

- "Phen này mà ta lọt vào tay bọn Thần Long giáo thì có dùng hoa ngôn xảo ngữ đến mấy cũng khó giữ cho toàn tính mạng. Chi bằng hãy theo hai gã Vương, Tôn thoát khỏi độc thủ của Thần Long giáo rồi sau đó sẽ tìm cách để chúng phải buông tha mình". Gã thấy Tôn Tư Khắc cùng Vương Tiến Bảo toan trở gót ra ngoài liền cất tiếng gọi:

- Vương nhị ca! Tôn tứ ca! Tiểu đệ là Vi Tiểu Bảo đây. Xin hai vị ca ca cho tiểu đệ đi theo. Tôn Tư Khắc đáp:

- Lỗ tai ta điếc mất rồi. Ngươi nói gì ta nghe không rõ. Vương Tiến Bảo đỡ lời:

- Chú em nông thôn này không có tiền xài. Gã hỏi lão tứ trong mình có tiền không? Tôn Tư Khắc hỏi:

- Gã muốn xin tiền ư? Có đây! Có đây! Hắn móc trong bọc ra một tập ngân phiếu đưa cho Vi Tiểu Bảo nói:

- Mấy tên phản tặc ở thành Bắc Kinh chạy trốn mất rồi. Đức Hoàng thượng nổi trận lôi đình, phái mấy ngàn binh mã rượt theo tróc nã. Hễ bắt được là chặt đầu ngay tức khắc. Tiểu huynh đệ! Nơi đây nguy hiểm vô cùng. Nếu chú bị bắt oan là mất mạng đó chứ chẳng phải trò đùa mà dây vào. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Các vị bắt tiểu đệ quách. Chẳng thà tiểu đệ đi theo nhị vi... Vương Tiến Bảo ngắt lời:

- Chú muốn nhập ngũ để ăn lương cho nhiều chăng? Ha ha! Vào quân ngũ chẳng phải chuyện chơi đâu mà ham. Mặt ngoài Hoàng thượng còn phái những đội súng lớn súng nhỏ sắp nổ đoàng đoàng. Dù là người bản lãnh cao thâm đến đâu cũng không chống nổi. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Nếu có đội súng lớn lại càng tuyệt diệu. Chắc Hồng giáo chủ không dám hành động càn rỡ" Gã liền đáp:

- Tiểu đệ có việc muốn về tâu Hoàng thượng. Các vị cứ dẫn tiểu đệ đi. Vương Tiến Bảo thấy gã cứ lằng nhằng liền nói rõ:

- Hoàng thượng mà thấy chú là lập tức chặt đầu. Hoàng thượng cũng chỉ có hai con mắt, một mũi, một miệng, lạ lùng gì mà đòi đi coi. Bọn ta lưu lại đây mười ba con ngựa cho mười ba người các ngươi coi giữ. Sau bảy, tám năm các ngươi đưa đến kinh thành hoàn lại. Hễ chết con nào là phải bồi thường. Vậy các ngươi phải cẩn thận.

Hồi 213 - Bọn Thiếu Niên Khẩu Thị Tâm Phi

Vương Tiến Bảo vừa nói vừa xoay mình đi ra. Vi Tiểu Bảo rất đỗi bồn chồn, chạy theo níu áo la lên:

- Vương tam ca! Tam ca hãy đưa tiểu đệ đi theo. Đột nhiên gã thấy một bàn tay to tướng nắm lấy đầu gã. Chính là Hồng giáo chủ. Lại nghe lão nói:

- Tiểu huynh đệ! Quan tổng binh đây từ kinh thành ra đi. Lão nhân gia đã có lòng tốt cho biết rõ ý kiến của Hoàng thượng. Ngươi đừng nghĩ vớ nghĩ vẩn nữa. Tôn Tư Khắc cũng lớn tiếng:

- Đúng thế! Chúng ta phải đi truy đuổi phản tặc cho lẹ, không thể chần chờ được. Vi Tiểu Bảo biết mạng mình lúc này ở trong tay Hồng giáo chủ. Lão chỉ nhả nội kình một cái là lập tức đầu gã phải nát như tương. Nhưng chẳng chết lúc này thì cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Gã vội lớn tiếng năn nỉ:

- Xin các vị bắt tiểu đệ đem đi. Tiểu đệ là Vi Tiểu Bảo đây mà. Mọi người nghe gã la đều sửng sốt. Tôn Tư Khắc cười hô hố đáp:

- Vi Tiểu Bảo là thằng nhỏ mới mười mấy tuổi đầu. Còn ngươi là ông lão bẩy tám chục tuổi đầu, sao dám lớn tiếng nói đùa? Há chẳng làm người ta phải cười đến trẹo quai hàm? Hắn nói rồi kéo tay áo Vương Tiến Bảo, hai người song song rảo bước đi ra. Lại nghe tiếng quát tháo truyền lệnh:

- Để lại đây mười ba con ngựa, cho truy binh đến sau biết tin tức. Phóng hỏa đốt ngay hai căn nhà gianh kia khiến bọn phản tặc không còn chỗ ẩn nấp. Quân sĩ dạ ran tuân lệnh. Lập tức có người phóng hỏa đốt nhà. Tiếp theo tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên, đại đội nhân mã nhằm phía bắc rong ruổi. Vi Tiểu Bảo thở dài sườn sượt nghĩ bụng:

- "Phen này nhất định ta phải chết rồi. Vương tam ca cùng Tôn tứ ca sợ ta không chạy mà còn đạo binh khác rượt tới là hết đường". Một nóc nhà gianh lửa bốc lên ngùn ngụt, khói đen giàn giụa ra tứ phía. Hồng giáo chủ cười lạt nói:

- Bạn hữu ngươi đều có lòng nghĩa khí, đã cho tiền lại tặng ngựa. Chúng ta đi thôi. Tăng Nhu đỡ Công chúa dậy. Đoàn người theo cổng hậu ra ngoài quanh về phía trước quả nhiên thấy mười ba con ngựa buộc ở một gốc cây lớn. Trong đám này có hai con yên cương còn mới nguyên, hiển nhiên là ngựa của Vương Tiến Bảo và Tôn Tư Khắc. Hồng giáo chủ vung tay trái lên một cái, bốn tiếng "véo véo" vang lên. Lão đã liệng ra bốn thanh đoản kiếm. Tiếp theo bốn tiếng "răng rắc" vang lên. Bốn cành cây lớn trên cây cổ thụ bị chặt đứt, rơi xuống ầm ầm. Hoàng Long sứ Trần Bá Cương tán tụng:

- Thần kiếm của giáo chủ đã đến trình độ thiên hạ vô song. Bọn ngươi là bốn đứa trẻ nít mà hòng trốn chạy thì hãy coi bốn cành cây kia làm gương. Hắn dứt lời tán tụng liền tung mình vọt đi lượm bốn thanh đoản kiếm mang về, hai tay cung kính đưa hoàn trả cho Hồng giáo chủ. Đoàn người chia nhau cưỡi mười ba con tuấn mã. Lục Cao Hiên phóng ngựa chạy trước, mười hai con theo sau thành hàng chữ nhất chạy về hướng đông nam. Vi Tiểu Bảo chỉ mong có truy

binh tới nơi bắt mình đem về Hoàng cung. Gã tính thầm:

- "Tiểu Hoàng đế có mối tình nghĩa thâm trọng với tạ Chuyến này ta mắc trọng tội, vị tất đã khỏi mất đầu. Nhưng dù sau bị chết bởi tay tiểu Hoàng đế cũng còn hơn để lão giáo chủ thâm độc này bắt đưa đi. Ta lọt vào tay lão chẳng những cũng phải chết mà còn phải chịu biết bao nhiêu nỗi khổ ải nữa". Nhưng đoàn người đi mỗi lúc một xa mà vẫn không nghe thấy tiếng vó ngựa rượt theo. Mười ba con tuấn mã này do chính Vương Tiến Bảo, một tay sành ngựa nổi tiếng lựa chọn, toàn là lương câu. Chúng chạy nhanh như gió. Mặc dù đằng sau có truy binh cũng khó lòng đuổi kịp được. Huống chi ba vị tổng binh Triệu Lương Đống, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc đều dẫn quan binh rượt lên phía bắc. Dọc đường ai nấy đều ngậm tăm, không nói câu nào. Chỉ một mình Công chúa không ngớt kêu la, chửi mắng. Sau cùng cũng bị Trần Bá Cương điểm vào á huyệt. Tuy nàng tức đến vỡ bụng mà không lên tiếng thóa mạ được. Hồng giáo chủ thống lĩnh đoàn người ngựa, cứ nhằm nơi hoang lương lao thẳng về hướng đông nam. Đêm cũng nghỉ nơi đồng không mông quạnh. Vi Tiểu Bảo đã mấy lần toan lẩn trốn, nhưng Hông lão chủ cũng là người qui? quyệt, cơ trí chẳng kém gì gã. Mấy lần gã toan hành động đều bị ăn đòn mấy thoi quyền cước mà chẳng được ích gì. Sau cùng gã tự biết không còn cách nào thoát khỏi bàn tay Hồng giáo chủ nên đành chịu theo. Đoàn người ngày đi đêm nghỉ, sau mấy tháng hành trình mới tới bờ biển. Lục Cao Hiên móc trong người Vi Tiểu Bảo lấy mấy tấm ngân phiếu để mướn một con thuyền lớn ra khơi. Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm kêu khổ. Gã nghĩ tới tiền mướn thuyền cũng của gã để địch nhân đưa mình đi hành tội, trong lòng gã càng căm hận chua xót. Đoàn người xuống thuyền rồi, nhà đò dương buồm chạy về phía đông. Vi Tiểu Bảo trong lòng căm hận mắng thầm:

- "Phen này chúng lại đưa lão gia ra Thần Long đảo. Chắc con rùa đen Hồng giáo chủ định đem thịt lão gia để nuôi rắn". Gã nghĩ tới thảm cảnh khi bị bầy rắn độc trên đảo xúm lại há miệng đớp vào mình gã, bất giác toàn thân run bần bật. Sau gã trấn tĩnh tự nhủ:

- "Phải tìm cách nào phá thủng một lỗ lớn dưới đáy thuyền để nước ùa vào cho chết cả lũ mới yên được" Vi Tiểu Bảo có ý định như vậy, nhưng bọn giáo chúng đã biết gã quỉ kế đa đoan, giám thị rất gắt gao khiến gã không có cơ hội nào để động thủ. Vi Tiểu Bảo hồi tưởng lại lần trước đã đến đảo Thần Long. Lần đầu gã ngồi thuyền cùng Phương Di, thủ thỉ bên tai mình mình ta ta, kể sao cho xiết nỗi ôn nhu đằm thắm. Lần thứ hai gã thống lĩnh đại binh, oai phong bát diện, lẫm liệt tứ phương. Đến lần này gã bị người quyền đấm chân đá, mất mạng trong sớm tối. Những nỗi lo âu, vui sướng trong mấy chuyến đi thật khác nhau một trời một vực. Từ ngày dời khỏi nhà nông xá ngoại thành Bắc Kinh, gã cùng Phương Di trên bộ cưỡi ngựa song hành, ngoài biển ngồi chung một thuyền mà thủy chung cô vẫn trơ ra như gỗ, lẳng lặng chẳng nói câu gì, nỗi mừng vui cũng không lộ ra ngoài mặt. Tuy cô không hành hạ gã, nhưng thủy chung chẳng thèm đưa mắt ngó tới gã lần nào. Có lúc gã cho là Phương Di khiếp oai Hồng giáo chủ, dù trong lòng có mối thâm tình với gã cũng chẳng dám hé răng. Có lúc gã lại nghĩ là đã mắc bẫy cô nhiều lần và cho cô là một nữ nhân thâm hiểm quỷ quyệt nhất thiên hạ. Bất giác gã nghiến răng căm hận. Ngồi thuyền ít ngày, quả nhiên đã tới Thần Long đảo. Lục Cao Hiên, ủy tôn Giả áp giải bọn Vi Tiểu Bảo, Công chúa, Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu bốn người lên bờ. Trần Bá Cương bức bách nhà đò cũng phải dời thuyền. Một tên chân sào đưa ra dị nghị liền bị chém chết. Thế là bao nhiêu người trong thuyền đều sợ bở vía không còn ai dám lên tiếng nữa, đành líu ríu lên bờ hết. Trên đảo cây khô lá úa, gạch ngói ngổn ngang. Khắp chỗ đều là vết tích của cuộc nổ súng tập kích ngày trước còn để lại. Trong rừng cây mùi hôi thối sặc sụa xông lên mũi. Dọc đường đầy những xác rắn phơi xương. Đoàn người dừng trước đại đường, chỉ thấy tường đổ

trúc gẫy. Mấy chục căn nhà tre bị phá hủy hoàn toàn không còn lấy một gian. Hồng giáo chủ đứng nhìn cảnh hoang phế tan tành, lẳng lặng không nói câu gì. Bọn Trần Bá Cương đều đầy vẻ phẫn nộ. Trương Đạm Nguyệt đột nhiên lớn tiếng hô:

- Hồng giáo chủ đã về đảo! Giáo chúng các lộ mau mau ra làm lễ tham bái! Hắn đã đề tụ chân khí, tiếng hô truyền đi xa mấy dặm. Sau một lúc hắn hô đi hô lại mấy lần mà chỉ nghe thấy tiếng vang trong sơn cốc vọng trở lại hồi lâu không ngớt. Nhưng bốn mặt vẫn hiu quạnh chẳng những không thấy giáo chúng kéo đến mà cũng chẳng có tiếng người đáp lại. Hồng giáo chủ quay lại ngó Vi Tiểu Bảo bằng con mắt hầm hầm, cất tiếng gay gắt hỏi:

- Ngươi thống lãnh quan binh bắn đại pháo lên đảo khiến cho Thần Long giáo rộng lớn này tan tành như xác pháo. Ngươi đã vui lòng hả dạ chưa? Vi Tiểu Bảo thấy lão đầy vẻ oán độc, lông tóc dựng đứng cả lên. Gã cất tiếng run run đáp:

- Cảnh cũ chưa đi,..... cảnh mới chưa lại..... Hồng giáo chủ trùng trấn oai phong..... đại triển hồng đồ, gây lại tân giáo khai trương phát tài, làm ăn hưng thịnh suốt bốn biển, tài nguyên đầy rẫy khắp tam giang..... Cái đó kêu bằng càng đốt càng lên..... càng nổ càng thịnh vượng. Hồng giáo chủ tiên phúc vĩnh hưởng... Hồng giáo chủ nói:

- Hay lắm! Đột nhiên lão vung chân đá Vi Tiểu Bảo bắn tung lên rồi rớt xuống đánh ầm một tiếng. Gân cốt gã tưởng chừng đứt hết, không bò dậy được nữa. Trần Bá Cương tiến lại khom lưng nói:

- Khải bẩm giáo chủ! Tên tiểu tặc này tội đáng muôn thác. Xin cho bọn thuộc hạ mỗi người chặt một đao phân thây gã ra làm muôn đoạn. Hồng giáo chủ hắng dặng một tiếng đáp:

- Hãy khoan! Sau một lúc lão nói tiếp:

- Trong lòng tên tiểu tử này còn giấu một cơ mật trọng đại. E rằng việc phục hưng bản giáo phải dựa vào những bí mật trọng đại đó. Vậy tạm thời chưa thể giết gã ngay được. Trần Bá Cương nói:

- Dạ dạ! Giáo chủ nhìn xa trông rộng. Bọn thuộc hạ ngu tối không thể hiểu được những điều ảo diệu bên trong. Hồng giáo chủ ngồi xuống phiến đá lớn, trầm tư một lúc rồi nói:

- Từ xưa đến nay những người làm nên đại sự nhất định phải trải qua nhiều tai nạn to lớn. Bản giáo trong lúc nhất thời bị khốn đốn là chuyện thường, chẳng có chi kỳ lạ. Hiện giờ giáo chúng tan nát, chúng ta phải nghĩ cách chỉnh đốn lại chính sự như thế nào? Ai có ý kiến gì cứ việc đưa ra. Trần Bá Cương đáp:

- Giáo chủ là bậc anh minh trí tuệ hơn đời. Bọn thuộc hạ suy nghĩ cả mười đêm ngày cũng không bằng giáo chủ chợt động tâm cơ trong nháy mắt. Vậy xin giáo chủ chỉ thị lương sách để bọn thuộc hạ thi hành là xong. Hồng giáo chủ lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Công việc đầu tiên hiện giờ là tụ tập giáo chúng trở lại. Lần trước quan binh Thát Đát nổ súng lên đảo, tuy giáo chúng bị thương vong rất nhiều, nhưng bất quá ba phần mới mất một. Còn hai phần lưu tán ra tứ phương. Bản tòa cho Lục Cao Hiên thăng lên chức Bạch Long sứ để bổ xung cho đủ số Ngũ Long sứ. Lục Cao Hiên cúi đầu tạ Ơn. Hồng giáo chủ lại nói:

- Thanh, Xích, Bạch, Hắc, Hoàng Ngũ Long sứ lập tức chia ra các ngả chiêu tập cựu bộ. Nếu

thấy những nam nữ thiếu niên có đủ tư cách cũng thu về làm thuộc hạ để trùng hưng bản giáo. Trần Bá Cương, Trương Đạm Nguyệt, Lục Cao Hiên ba người khom lưng đáp:

- Bọn thuộc hạ xin kính cẩn tuân theo hiệu lệnh giáo chủ. Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân và Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình lẳng lặng không nói gì. Hồng giáo chủ lé mắt ngó hai người hỏi:

- Xích Long sứ và Thanh Long sứ có ý kiến gì? Hứa Tuyết Đình đáp:

- Khải bẩm giáo chủ! Thuộc hạ có hai điều trình bày, mong giáo chủ chuẩn y cho. Hồng giáo chủ hắng dặng một tiếng hỏi:

- Hai điều gì? Hưa Tuyết Đình đáp:

- Bọn thuộc hạ trước nay vẫn hết dạ trung thành cùng bản giáo và giáo chủ. Thế mà giáo chủ thủy chung vẫn không tín nhiệm anh em khiến lòng người chán nản. Điều thứ nhất thuộc hạ khẩn cầu giáo chủ rộng lượng ban thuốc giải Độc Long hoàn để cho anh em không phải lo lắng gì nữa là họ sẽ hết lòng phục vu. cho giáo chủ. Hồng giáo chủ lạnh lùng nói:

- Nếu bản tòa không ban thuốc giải thì các ngươi không hết lòng hết ý làm việc cho bản giáo chăng? Hứa Tuyết Đình đáp:

- Thuộc hạ không có ý thế. Còn điều thứ hai thuộc hạ nhận thấy bọn thiếu niên cả nam lẫn nữ làm việc nên thì không đủ mà làm hư việc lại có thừa. Khi gặp biến cố trọng đại là tên nào tên nấy trốn sạch sành sanh. Phen này bản giáo gặp cơn hoạn nạn, thủy chung chỉ có bọn lão huynh đệ mấy người như thuộc hạ là thủy chung vẫn đi theo giáo chủ cùng phu nhân. Còn bọn thiếu niên đệ tử, thường ngày luôn miệng nói đến dốc dạ trung trinh, nào là nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, nào là muôn thác chẳng từ. Nhưng lúc lâm sự đã có tên nào tận tâm vì giáo chủ ra sức chưa? Theo ngu kiến của thuộc hạ thì phen này chúng ta trùng hưng bản giáo, chỉ nên thu nạp bọn nam tử hán, đại trượng phu có tư cách và có thể gánh vách trọng trách mới cho gia nhập mà thôi. Những hạng thiếu niên nam nữ khẩu thị tâm phi, ăn nói hoang đường tỷ như tên tiểu tặc phản loạn Vi Tiểu Bảo, nhất quyết không dung đến. Hồng giáo chủ nghe Hứa Tuyết Đình thuyết như vậy, mỗi câu làm cho lão tím mặt thêm một tầng. Hứa Tuyết Đình trong lòng hồi hộp run sợ, phải liều lĩnh mới nói hết được những điều vừa trình bày. Hồng giáo chủ phóng nhãn quan nhìn vào mặt Vô Căn đạo nhân lạnh lùng hỏi:

- Xích Long sứ ý kiến thế nào? Vô Căn đạo nhân lùi lại hai bước đáp:

- Thuộc hạ nhận thấy lời trình bày của Thanh Long sứ rất đúng lý. Xe trước đã đổ, xe sau không nên đi vào vết cũ. Trước kia không biết để gây nên lỗi lầm thì nay phải tránh. Việc đời có dại mới nên khôn. Giáo chủ là bậc đại trí đại tuệ tất cũng nhận ra không nên thu dụng bọn thiếu niên nam nữ, lại càng không thể tin vào bọn chúng được, tỷ như..... tỷ như... Vô Căn đạo nhân nói tới đây trỏ vào Mộc Kiếm Bình nói tiếp:

- Vị tiểu cô nương đây nguyên là thuộc hạ dưới trướng Bạch Long sứ. Vừa gặp cơn nguy biến thì lập tức phản giáo hàng địch. Loại người này phải truy tầm về mà băm vằm để răn kẻ phản nghịch. Hồng giáo chủ lại liếc mắt nhìn bọn Lục Cao Hiên một lượt rồi hỏi:

- Những lời nghị luận của Thanh Long sứ và Xíc Long sứ thế nào? Mọi người lẳng lặng không ai lên tiếng. Sau một lúc ủy Tôn Giả mới nói: Khải bẩm giáo chủ! Bọn thuộc hạ chưa bàn qua vụ

này, nhưng nhận thấy..... nhận thấy những điều trình bày của hai vị Thanh Long sứ và Xích Long sứ có điều hợp lý. Hồng giáo chủ lại đưa mắt nhìn Trương Đạm Nguyệt hỏi ý kiến. Trương Đạm Nguyệt khép nép đáp:

- Chuyến này bản giáo gặp hiểm họa tan tành, tên đầu tội dĩ nhiên là gã tiểu tặc Vi Tiểu Bảo. Đối với hạng người này thuộc hạ thấy không thể nào tin được. Hồng giáo chủ lẩm bẩm gật đầu nói:

- Hay lắm! ý kiến của ngươi cũng giống mấy người kia. Còn Lục Cao Hiên! Ngươi nghĩ sao? Lục Cao Hiên đáp:

- Thuộc hạ chịu ơn lớn của giáo chủ cất nhắc lên chức Bạch Long sứ, dĩ nhiên phải nỗ lực tận trung báo đáp. Những ý kiến của Thanh Long sứ cùng mấy vị đều dốc lòng vì bản giáo, quyết chẳng có quan niệm nào khác. Trần Bá Cương bỗng lên tiếng:

- Các vị nói vậy là sai lầm rất lớn. Giáo chủ đã có thâm mưu viễn lự. Trí tuệ của ngài còn cao xa gấp trăm lần chúng tạ Vậy chúng ta hà tất phải nói nhiều, chi? nên nghe theo lệnh chỉ huy của giáo chủ cùng phu nhân là hay hơn hết. Bọn quan binh Thát Đát nổ súng lên đảo chẳng qua là quét trừ cát bụi, tẩy rửa nhơ nhớp, vạch mặt những tên bạn đồ bất trung cùng giáo chủ. Đó cũng là một việc rất hay. Nếu không có diễn biến này thì khó lòng biết được lòng dạ kẻ gian người ngay. Theo nhận xét của thuộc hạ thì bản giáo sẽ trở nên hưng vượng rất mau chóng. Bọn thuộc hạ chúng ta bất quá là ếch nằm đáy giếng, nhãn quan thiển cận, kiến thức thô lậu, chỉ nhòm thấy những chuyện lợi hại trong lúc nhất thời, đâu có sáng suốt được như giáo chủ, tính rõ cả việc trăm năm. Hứa Tuyết Đình tức giận thóa mạ:

- Sở dĩ bản giáo phải một phen thất bại tan tành, phần lớn là bị hại về tay những tên xú quỷ tâng công nịnh bợ như ngươi. Ngươi tâng công bợ đít như vậy có lợi ích gì cho bản giáo hay không? Và đem lợi ích gì cho giáo chủ? Trần Bá Cương tức giận lắp bắp:

- Cái gì mà ngươi nói tâng công bợ đít? Phải chăng ngươi..... ngươi muốn tạo phản? Hứa Tuyết Đình tức giận quát mắng:

- Chính ngươi mới bụng dạ tiểu nhân, vô liêm sỉ, làm băng hoại bản giáo. Ngươi mới là kẻ phản bội. Trần Bá Cương lùi lại một bước lớn tiếng hỏi:

- Ngày trước ngươi đã làm loạn, mạo phạm tới người trên, phản bội giáo chủ. May được giáo chủ cùng phu nhân đại lượng khoan hồng, không truy xét những việc đã quạ Bữa nay..... bữa nay ngươi lại muốn tạo phản chăng? Bọn Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân, Lục Cao Hiên, Trương Đạm Nguyệt, ủy Tôn Giả năm người đều trợn mắt lên nhìn Hồng giáo chủ ra chiều rất căm hận, không nói gì nữa. Hồng giáo chủ quay lại ngó Trần Bá Cương, cặp mắt lấp loáng hàn quang. Trần Bá Cương sợ quá lùi lại một bước nói:

- Thưa giáo chủ! Bọn chúng năm người mưu đồ phản loạn, nên xử tử hết đi. Hồng giáo chủ trầm giọng hỏi:

- Vừa rồi ngươi đã nói gì? Trần Bá Cương thấy lão lộ vẻ hung giữ lại càng bở vía, cất giọng run run nói:

- Thuộc hạ tận trung với giáo chủ, chẳng thể đội trời chung với bọn phản tặc này được. Hồng giáo chủ hỏi:

- Bữa trước chúng ta đã lập lời trọng thệ. Kẻ nào nhắc tới thù xưa chuyện cũ thì phạm tội gì? Trần Bá Cương chẳng còn hồn vía nào nữa, ấp úng đáp:

- Xin..... xin giáo chủ mở lượng hải hà..... thuộc hạ chỉ vì tấc dạ trung thành mà nói ra..... quyết không có ý nào khác... Hồn giáo chủ nói:

- Bữa trước bản toà cùng phu nhân đã tuyên lời trọng thệ: Hễ trong lòng còn nghĩ tới thù xưa là phải gieo mình xuống đầm rồng cho rắn ăn thịt. Bao nhiêu chuyện cũ nhất nhất xóa bỏ, ai nấy đều quên hết sạch sành sanh. Vậy mà ngươi vẫn còn ghi nhớ trong lòng. Vừa gặp cơ hội là ngươi giở ra để gây chuyện ly gián là có dụng ý gì? Trần Bá Cương sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc, quì mọp ngay xuống năn nỉ:

- Thuộc hạ biết mình lầm lỗi, từ nay về sau vĩnh viễn không dám nhắc lại nữa. Hồng giáo chủ nét mặt hầm hầm, cất giọng gay gắt hỏi:

- Những người bản giáo đã lập lời trọng thệ, khi nào lại để ai nấy tùy tiện vi phạm được? Lời thề đó không trút vào đầu ngươi là phải khoác lên mình tạ Ngươi xuống đầm rồng hay là để ta nhảy vào thay? Trần Bá Cương rú lên một tiếng, lộn mình lăn ra xa rồi tung thân chạy đi. Hồng giáo chủ để nguyên cho hắn chạy được mấy trượng rồi cúi xuống lượm một khối đá liệng ra đánh vèo một tiếng, trúng vào đầu Trần Bá Cương. Trần Bá Cương thét lên một tiếng bi thảm, thân hình nhảy vọt lên rồi lại té xuống, giãy giụa mấy cái, chết ngay đương trường. Nguyên Hồng giáo chủ thấy bọn Hứa Tuyết Đình năm người liên thủ hợp lực với nhau, dù lão võ công cao thâm, thêm Hồng phu nhân và Trần Bá Cương giúp sức thì cũng có thể kiềm chế được. Nhưng làm như vậy thì tổn hại rất lớn đến nguyên khí trong giáo phái. Huống chi cả bọn chỉ còn lèo tèo mấy người, mà Trần Bá Cương chỉ biết tâng công nịnh hót chứ bản lãnh chẳng có gì đáng kể. Nếu lúc này mà hạ sát năm người kia thì kể như thuộc hạ của Thần Long giáo chẳng còn một ai. Lão cân nhắc lợi hại trong khoảnh khắc, lập tức đi đến quyết định hạ sát Trần Bá Cương là kẻ chẳng quan trọng gì để bọn Hứa Tuyết Đình nguôi giận. Trương Đạm Nguyệt cùng Lục Cao Hiên khom lưng nói:

- Giáo chủ coi lời thề nặng bằng chín vạc, hạ sát kẻ gian tà khiến bọn thuộc hạ khâm phục vô cùng. Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân, ủy Tôn Giả ba người đồng thanh:

- Đa tạ giáo chủ anh minh. Bọn năm người này bình sinh ghét cay ghét đắng Trần Bá Cương là một ke? nhân phẩm đê hèn, chỉ biết đường tân công nịnh bợ. Nay thấy giáo chủ tự mình ra tay xử tử một cách chóng vánh đều lấy làm khoan khoái. Hồng giáo chủ trỏ vào Vi Tiểu Bảo nói:

- Không phải bản tòa muốn nhiêu dung tính mạng thằng lỏi này, nhưng vì gã biết một kho tàng rất lớn ở miền giá lạnh trong vùng cực bắc tỉnh Liêu Đông. Nếu không để gã dẫn đường thì không thể nào tới nơi được. Sau khi chúng ta chiếm lấy kho tàng đó thì việc trùng hưng bản giáo thật dễ như trở bàn tay. Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Vừa rồi năm vị đưa ra ý kiến không thể tin cậy vào bọn thiếu niên nam nữ và khuyến cáo bản tòa đừng đi vào vết xe đổ. Bản tòa nghĩ kỹ lại cũng thấy có lý. Vậy cứ theo chủ trương của các vị mà hành động. Tức là từ nay bản giáo lúc thâu nạp tân giáo chúng phải cự kỳ thận trọng trong việc lựa người, đừng để gian đảng trà trộn vào. Bọn Hứa Tuyết Đình mặt mày hớn hở, nhất tề khom lưng dâng lời tạ Ơn. Hồng giáo chủ móc trong bọc ra ba cái bình sứ, mỗi bình đổ lây năm viên thuốc. Ba thứ thuốc này lớn nhỏ không bằng nhau, mỗi thứ một màu: đỏ, vàng và trắng.

Hồng giáo chủ lại cất bình vào bọc, đặt những viên thuốc lên bàn tay trái nói:

- Đây là thuốc giải Độc Long dịch cân hoàn. Mỗi vị uống ba viên. Bọn Hứa Tuyết Đình mừng rỡ vô cùng, ngỏ lời tạ Ơn rồi đón lấy thuốc. Hồng giáo chủ nói:

- Các vị uống ngay đi. Năm người liền bỏ thuốc vào miệng nuốt xuống.

Hồi 214 - Bọn Thuộc Hạ Quẫn Công Giáo Chủ

Hồng giáo chủ cười nửa miệng nói:

- Thế là hay lắm! Đột nhiên lão lớn tiếng quát hỏi:

- Lục Cao Hiên! Tay trái ngươi cầm cái gì vậy? Lục Cao Hiên lùi lại hai bước, ấp úng đáp:

- Không.... không có chi cả. Bỗng thấy hắn thõng tay xuống, nắm lại thành quyền. Hồng giáo chủ gầm lên:

- Xòe bàn tay trái ra. Tiếng gầm rất lớn làm chấn động màng nhĩ mọi người. Trong tay những tiếng vo vo vang lên không ngớt. Lục Cao Hiên loạng choạng xoay người đi mấy vòng, từ từ xòe bàn tay trái ra. Lại nghe đánh "cách" một tiếng, viên thuốc trắng rớt xuống đất. Bọn Hứa Tuyết Đình cả kinh thất sắc. Chúng đã biết Lục Cao Hiên kiến thức không phải tầm thường, lại đa mưu túc trí. Hắn dấu diếm viên thuốc trắng không chịu uống tất phải có lý dọ Nhưng bốn người đã nuốt vào bụng cả rồi, không làm sao được. Hồng giáo chủ lớn tiếng hỏi:

- Viên thuốc trắng đó là Đại bổ tuyết sâm hoàn làm cho thân thể cường kiện. Sao ngươi vẫn còn dạ hoài nghi bản tòa, dấu đi không chịu uống? Lục Cao Hiên ấp úng đáp:

- Thuộc hạ không dám hoài nghi giáo chủ. Chỉ vì.... chỉ vì ít lâu nay thuộc ha. rèn luyện nội công có chỗ không ổn, khí huyết trong kinh mạch chạy không thuận lợi. Vì thế viên thuốc đại bổ này toan để lại đến đêm nay, sau khi tọa tức sẽ từ từ uống vào, cho thân thể khỏi.... khỏi chịu không nổi... Nét mặt Hồng giáo chủ hòa hoãn trở lại. Lão hỏi:

- Ra thế đấy! Khí huyết kinh mạch ngươi có chỗ nào không thuận lợi? Cái đó dễ lắm! Bản tòa giúp ngươi điều hòa nội lực là hết ngay Ngươi hãy lại đây. Lục Cao Hiên lùi thêm một bước đáp:

- Thuộc hạ không dám phiền đến đại giá của giáo chủ, tự mình thủng thẳng điều dưỡng cũng có thể khỏi được. Hồng giáo chủ thở dài hỏi:

- Ngươi nói vậy thì ra vẫn chưa tin bản tòa ư? Lục Cao Hiên đáp:

- Thuộc hạ lớn mật đến đâu cũng chẳng dám thế. Hồng giáo chủ trỏ vào viên thuốc trắng dưới đất nói:

- Thế thì ngươi uống viên thuốc kia ngay lập tức. Khí huyết ngươi lưu thông không điều hòa, có lý đâu bản tòa lại thõng tay đứng nhìn không lý gì đến? Lục Cao Hiên ngó viên thuốc ngơ ngác một lúc tồi đáp:

- Dạ! Hắn cúi xuống lượm lên, đột nhiên hắn búng ngón tay giữa đánh "vèo" một tiếng. Viên thuốc bay lên không, bắn ra xa rồi rớt xuống hang núi. Miệng hắn hô:

- Đa tạ giáo chủ! Thuộc hạ đã uống thuốc rồi. Hồng giáo chủ cười hô hố nói:

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Trái mật của ngươi quả không nhỏ. Lục Cao Hiên đáp:

- Thuộc hạ hết lòng vì giáo chủ mà ra sức. Giáo chủ đã ban cho thuốc giải chất độc trong Độc Long dịch cân hoàn, lại còn ban thêm một viên Bách Diên hoàn mà chất độc còn tệ hại hơn. Thuộc hạ chẳng có tội tình gì, không muốn lãnh phạt. Bọn Hứa Tuyết Đình đồng thanh hỏi:

- Bách Diên hoàn ư? Bách Diên hoàn là thứ độc tố gì vậy? Lục Cao Hiên đáp:

- Giáo chủ thu thập một trăm con rắn độc để lấy nước rãi của chúng điều chế thành thứ thuốc này. Tiểu đệ cũng chẳng hiểu nó có phải là chất kịch độc hay không? Có khi nó thành đại bổ cũng chưa biết chừng. Nhưng tiểu đệ nhát gan không dám uống thử. Bọn Hứa Tuyết Đình lại càng hoảng hốt, vội lại đứng bên Lục Cao Hiên. Năm người đứng thành hàng chữ nhất, trừng mắt lên nhìn Hồng giáo chủ. Hồng giáo chủ lạnh lùng hỏi:

- Sao ngươi biết thuốc này là Bách Diên hoàn mà dám ăn nói hồ đồ làm rối loạn lòng người, lại gây chia rẽ giữa chúng ta? Lục Cao Hiên trỏ vào Phương Di đáp:

- Một hôm thuộc hạ bắt gặp Phương cô nương đang bắt con rắn hổ mang trong bụi cỏ rậm. Thuộc hạ có hỏi cô bắt rắn làm gì thì cô nói là vâng lệnh giáo chủ bắt rắn về chế thuốc. Phương thuốc Bách Diên hoàn của giáo chủ thuộc ha. ngó thấy trong lúc vô tình. Tuy thuộc hạ thấy nói chất độc trong Bách Diên hoàn sau ba năm mới phát tác, nhưng thuộc hạ sợ là thứ Bách Diên hoàn này giáo chu? mới bào chế chẳng hiểu là có đúng ba năm mới phát tác hay kiến hiệu chóng hơn. Hai là thuộc hạ không muốn chết non, chỉ sống thêm vài ba năm nữa là hết đời. Sắc mặt Hồng giáo chủ mỗi lúc một đen sạm. Lão quát hỏi:

- Phương thuốc của ta sao ngươi ngó thấy được? Lục Cao Hiên liếc mắt ngó Hồng phu nhân một cái rồi đáp:

- Phu nhân bảo thuộc hạ mở rương thuốc của giáo chủ lấy thuốc cho phu nhân uống. Thuộc hạ được coi mấy cái dược phương này ở trong rương thuốc. Hồng giáo chủ tức giận xđng giọng hỏi:

- Ngươi lại nói nhăng nói càn. Nếu phu nhân trong người khó ở chẳng lẽ lại không biết hỏi ta lấy thuốc mà lại phải sai ngươi đi kiếm? Rương thuốc của ta trước nay vẫn khóa nghiêm mật. Sao ngươi dám mở ra? Lục Cao Hiên đáp:

- Thuộc hạ không dám tự ý mở rương. Hồng giáo chủ quát:

- Ngươi không tự ý mở rương, chẳng lẽ dễ thường ta sai ngươi mở chăng? Lão xoay chuyển ý nghĩ rồi quay lại hỏi Hồng phu nhân:

- Phu nhân mở rương cho hắn coi ư? Hồng phu nhân sắc mặt lợt lạt, khẽ gật đầu mấy cái. Hồng giáo chủ hỏi:

- Phu nhân muốn kiếm thuốc uống sao không nói với ta? Hồng phu nhân đột nhiên sắc mặt đỏ bừng lên rồi lại tái mét cắt không còn giọt máu, người mụ run lên bần bật. Bỗng mụ Ôm lấy bụng dưới, cổ họng ậm ọe mấy tiếng rồi nôn ra rất nhiều nước. Hồng giáo chủ chau mày, cất giọng ôn tồn hỏi:

- Phu nhân khó ở thế nào? Ngồi xuống đây nghỉ đi thôi. Kiến Ninh Công chúa đột nhiên cất tiếng la:

- Mụ mang thai rồi. Lão này ngu dốt quá. Mình sắp sinh con mà chẳng biết gì. Hồng giáo chủ

giật mình kinh hãi, nhảy xổ lại nắm lấy cổ tay Hồng phu nhân, quát hỏi:

- Thị nói vậy có đúng không? Hồng phu nhân cúi lom khom nôn ọe ra không ngớt. Người mụ càng run rẩy tệ hại hơn. Hồng giáo chủ cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Phải chăng ngươi định kiếm thuốc để phá cái bào thai này? Câu này vừa mới nói ra, ngoại trừ Lục Cao Hiên còn tất cả mọi người đều lấy làm kỳ vì lẽ Hồng giáo chủ chưa có con, lại một lòng kính ái phu nhân. Nếu vợ lão sinh hạ một đứa con, bất luận là trai hay gái cũng là một việc rất tốt đẹp. Vậy mà sao Hồng phu nhân lại định phá thai? Ai cũng cho là Hồng giáo chủ đoán trật. Ngờ đâu Hồng phu nhân lại uể oải gật đầu, lớn tiếng đáp:

- Đúng thế! Tiện thiếp muốn phá thai. Giáo chủ giết tiện thiếp đi cho lẹ. Hồng giáo chủ giơ tay trái lên quát hỏi:

- Đứa con đó là của ai đây? Mọi người đều biết võ công lão cực kỳ cao thâm. Phát chưởng kia mà giáng xuống thì lập tức đầu Hồng phu nhân phải nát như tương. Hồng phu nhân chẳng những không né tránh mà còn ngẩng cao đầu lên, ngang nhiên hỏi lại:

- Tiện thiếp đã bảo giáo chủ hạ sát tiện thiếp đi cho lẹ, sao còn không xuống tay? Cặp mắt Hồng giáo chủ đỏ sòng sọc, cơ hồ tóe lửa, trầm giọng nhắc lại câu hỏi:

- Ta không giết ngươi! Đứa con đó là của ai? Hồng phu nhân mím môi, thái độ quật cường. Hiển nhiên mụ đã bỏ tính mạng ra ngoài thể xác. Hồng giáo chủ trợn mắt quay lại nhìn Lục Cao Hiên hỏi:

- Có phải là của ngươi không? Lục Cao Hiên vội đáp:

- Không phải! Không phải! Thuộc hạ kính trọng phu nhân như một vị thiên thần, khi nào dám mạo phạm? Hồng giáo chủ di chuyển nhãn quang từ Lục Cao Hiên đưa qua nhìn Trương Đạm Nguyệt, rồi đến Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân, ủy Tôn Giả. Nhãn quang lão chiếu đến mặt ai là người đấy sợ run. Hồng phu nhân lại lớn tiếng giục:

- Chẳng phải của ai hết. Giáo chủ giết tiện thiếp lẹ đi! Còn hỏi vặn vẹo làm chi? Công chúa la lên:

- Mụ là vợ lão thì dĩ nhiên đứa con đó là của lão chứ còn của ai nữa. Lão này bản tính đa nghi, nết hồ đồ lên đến đỉnh đầu. Hồng giáo chủ quát mắng:

- Câm miệng ngay! Mi còn nói một câu nữa là ta vặn gẫy cổ ngươi trước. Công chúa quả nhiên phải sợ đứng yên, nhưng trong lòng nàng không phục. Nàng có biết đâu Hồng giáo chủ mười mấy năm gần đây vì rèn luyện môn nội công thượng thừa phải kiêng kỵ nữ sắc.Đối với phu nhân mối tình khang lệ tuy bề ngoài có vẻ mặn mà nhưng thực ra chẳng chung chăn gối. Bình nhật lão tỏ ra rất kính ái phu nhân và trong lòng rất đỗi ân hận, nên vì thế không khỏi có mấy phần úy kỵ. Bây giờ đột nhiên lão nghe nói phu nhân đã mang thai, trong dạ nổi lên rất nhiều mối thương tâm: Nào là phẫn nộ, nào thẹn thùng, nào hối hận, khổ sở, sợ hãi. Lão kích động quá chừng. Bàn tay lão giơ lên rồi bất giác lại hạ xuống. Lão ngoảnh đầu lại thấy bọn Hứa Tuyết Đình đều lộ vẻ khủng khiếp, bất giác bụng bảo dạ:

- "Vụ này thật là mất thể diện, mà chúng lại biết hết rồi. Ta còn làm giáo chu? của bọn chúng thế nào được? Nếu vụ này tiết lộ ra ngoài một chút thì bao nhiêu anh hùng hảo hán trên chốn

giang hồ đều cười cho đến trẹo quai hàm. Mình còn lên mặt hào kiệt thế nào được." ý niệm giết người diệt khẩu vừa nổi lên, bàn tay Hồng giáo chủ đang nắm cô? tay Hồng phu nhân liền buông ra. Đột nhiên lão tung mình về phía trước túm lấy Lục Cao Hiên gầm lên:

- Trăm điều đều do tên phản nghịch này gây ra hết. Lục Cao Hiên lớn tiếng la:

- Giáo chủ định giết người bịt... Chữ "miệng" chưa nói ra đã nghe đánh chát một tiếng. Đầu lão bị phát chưởng rất nặng của Hồng giáo chủ đánh xuống làm cho cặp mắt lồi ra. Hắn tắt hơi chết ngay lập tức. Bọn Hứa Tuyết Đình thấy tình trạng này biết là giáo chủ đã nổi hung tâm, giết người bịt miệng. Mọi người nhất tề rút binh khí ra chống đỡ trước mặt mình. Hứa Tuyết Đình la lớn:

- Thưa giáo chủ! Đây là việc riêng của giáo chủ, có liên quan gì tới bọn thuộc hạ? Hồng giáo chủ gầm lên một tiếng thật to, thân mình vọt lên cao mấy thước, miệng thét:

- Bữa nay các ngươi phải chết hết. Đừng hòng có ai sống sót. Đột nhiên lão xông về phía bốn người. ủy Tôn Giả vung thanh Bát phong đại hoàn đao nặng tới hơn hai chục cân nhằm chém xuống đầu giáo chủ. Đao thế cực kỳ uy mãnh. Hồng giáo chủ nghiêng người né tránh, tay phải vung chưởng đánh xuống đầu Trương Đạm Nguyệt. Hứa Tuyết Đình sử cặp phán quan bút phóng hai chiêu đánh tới bả vai Hồng giáo chủ. Đồng thời Vô Căn đạo nhân múa thanh Nhạn linh đao chém vào lưng lão. Hồng giáo chủ quát to một tiếng vọt người lên không, vẫn nhằm Trương Đạm Nguyệt đánh xuống. Trương Đạm Nguyệt hai tay sử cặp uyên ương song đoản kiếm, chớp mắt đâm liền bảy nhát. Đó là chiêu "Thất tinh tụ nguyệt" lợi hai nhất trong tuyệt kỹ bình sinh của hắn. Trương Đạm Nguyệt tuổi đã già mà bảy nhát kiếm này đâm ra uy thế cực kỳ khủng khiếp. Hồng giáo chủ đưa tay phải chênh chếch khẽ đập vào vai bên tả hắn một cái, mượn thế nhảy vọt ra ngoài. Trương Đạm Nguyệt la lên một tiếng, lăn mình dưới đất rồi đứng phắt dậy. Nhưng hắn cũng cảm thấy nửa người bên trái đau buốt vô cùng. Hắn hô lớn: Bữa nay không giết được lão này thì đừng ai hòng toàn mạng. Bốn người đều thi triển binh khí vây đánh Hồng giáo chủ. Bốn người đều là những nhân vật cao thủ hạng nhất trong Thần Long giáo. Nhất là ủy Tôn Giả và Hứa Tuyết Đình võ công lại càng cao thâm hơn. Trên thanh Đại hoàn đao có chín cái vòng thép bật lên những tiếng choang choảng khiến người ta kinh tâm động phách, luôn phát ra những chiêu cực kỳ uy mãnh. Cặp phán quán bút của Hứa Tuyết Đình cũng phát huy những chiêu số tuyệt xảo nhằm đâm vào những yếu huyệt khắp mình đối phương. Thanh Nhạn linh đao của Vô Căn đạo nhân múa tít phát ra một luồng bạch quang lóe mắt. Ai cũng nghĩ thầm:

- "Bữa nay đã uống phải Bách Diên hoàn của lão, tất chẳng sống được bao lâu nữa. Chi bằng trước khi lâm tử hãy giết tên đại cừu nhân hung ác gian trá này cho hả dạ". Vì vậy lúc ra chiêu tấn công ai cũng dùng cách đánh liều chết với địch nhân. Trương Đạm Nguyệt lại nhớ tới ngày trước vì bộ thuộc của hắn hành động bất lực, không lấy được Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Nếu Vô Căn đạo nhân và Hứa Tuyết Đình không can ngăn giúp thì đã bị Hồng giáo chủ xử tử rồi. Hắn kiểm điểm lại sức lực thì cánh tay trái tê buốt, nhưng vẫn có thể gắng gượng phóng kiếm đánh địch nhân. Hồng giáo chủ tuy võ công cực kỳ lợi hại nhưng bị bốn người liều mạng vây đánh nên trong lúc nhất thời vô kế khả thi. Giả tỷ lão muốn giết một trong bốn người cũng chẳng khó gì, nhưng vì bọn người đối phương liên thủ hợp lực đánh theo lối liên hoàn, lão giết được một người nhưng chính lão cũng khó tránh khỏi bị thương. Như vậy tuy giảm bớt địch thủ mà vẫn e mình không chịu đựng được. Sau khi tỷ đấu mấy chục hiệp, Hồng giáo chủ ngưng thần chiết chiêu. Những nối uất ức kích động trong lòng lúc trước đã dần giảm bớt đi. Lão vừa định

thần lại liền ra chiêu rất linh hoạt. Tuy lão chỉ có hai bàn tay không xoay chuyển giữa bốn thứ binh khí vây đánh mà vẫn không chịu kém thế chút nào. Hồng giáo chủ chợt nhận ra tay kiếm của Trương Đạm Nguyệt phóng chiêu dần dần bất lực, lão liền nghĩ ngay đến cách hạ thủ vào chỗ nhược của đối phương mới mong phá cường địch. Vi Tiểu Bảo thấy bốn người vây đánh Hồng giáo chủ rất kịch liệt, liền len lén kéo áo Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình, lại nhìn Công chúa vẫy tay ra hiệu cho nàng đừng lên tiếng. Bốn người xoay mình len lén chạy xuống núi. Lúc này bọn Hồng giáo chủ và thuộc hạ năm người chia làm hai phe chiến đấu kịch liệt nên không ai để ý đến bọn Vi Tiểu Bảo lẩn trốn. Dù có người ngó thấy cũng không rảnh để ra tay cản trở. Bọn Vi Tiểu Bảo bốn người chạy một lúc quay đầu nhìn lại thì thấy đã cách xa bọn Hồng giáo chủ, trong lòng phấn khởi mừng thầm. Vi Tiểu Bảo thấy năm người đang chiến đấu ác liệt, đao quang lấp loáng, bóng chưởng tung hoành, bất phân thắng bại trong lúc nhất thời liền giục: Chúng ta chạy lẹ lên một chút. Bốn người liền gia tăng cước lực chạy thêm một lúc nữa, bỗng nghe phía sau có tiếng chân bước vang lên. Hai người đang chạy như bay tới nơi, chính là Hồng phu nhân và Phương Di. Bốn người giật mình kinh hãi, khốn nỗi bao nhiêu đao kiếm cùng ám khí đem theo bên mình đều bị tước hết ngay lúc bị bắt. Một mình bản lãnh Phương Di thì chưa đáng sợ, nhưng võ công Hồng phu nhân lợi hại phi thường. Bốn người liệu sức mình không địch nổi đành ra sức chạy thục mạng. Mới chạy được vài chục bước, Công chúa vấp phải tảng đá ngã quay ra, bật tiếng rên la. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Đứa con trong bụng nàng là con ta, ta chẳng thể không cứu viện được. Gã liền quay lại nâng đỡ. Bỗng thấy Hồng phu nhân chỉ nhô lên hụp xuống mấy lần đã nhảy tới trước mặt. Mụ dừng lại hỏi:

- Vi Tiểu Bảo! Ngươi định trốn chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải bọn tiểu tử định lẩn trốn, mà là qua bên này ngắm cảnh. Hồng phu nhân Cười nhạt nói:

- Hay lắm, các ngươi tới đây ngắm cảnh sao không gọi tả Đang nói thì Phương Di đã chạy tới. Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu thấy Vi Tiểu Bảo đã bị Hồng Phu nhân chặn đường, quay người trở lại đứng cạnh y. Mộc Kiếm Bình nói với Phương Di:

- Phương sư tỷ, ngươi đi với bọn ta thôi. y.... y... Nói tới đó chỉ Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

-.... trước nay đối sử với ngươi rất tốt, trước kia ngươi từng lập lời trọng thệ, chẳng lẽ đã quên rồi sao? Phương Di nói:

- Ta chỉ trung thành với Phu nhân, chỉ nghe lệnh phu nhân... Mộc Kiếm Bình lớn tiếng:

- Tiểu muội cũng như sư tỷ, đã uống phải Độc Long dịch cân hoàn của phu nhân. Sau này chất độc phát tác, nối thống khổ không biết đâu mà kể. Nhưng.... nhưng đến đâu hay đến đó, lo làm sao cho hết được? Vi Tiểu Bảo nghe nói chợt tỉnh ngộ. Bây giờ gã mới hiểu sở dĩ Phương Di phải lừa gạt gã là vì đã bị Hồng phu nhân kiềm chế, nàng chẳng thể không tuân theo lệnh mụ. Bao nhiêu nỗi uất hận trong lòng đối với Phương Di đều tiêu tan hết. Gã nói:

- Di tỷ tỷ! Tỷ tỷ theo bọn tiểu đệ quách. Ba chữ "Di tỷ tỷ" chuyến trước gã thường dùng để gọi Phương Di lúc ngồi chung thuyền ra đảo Thần Long. Tiếng gọi thân thiết này làm cho Phương Di bất giác thẹn đỏ mặt lên. Đột nhiên lại nghe thấy Hồng giáo chủ la lối om sòm:

- Phu nhân! Phu nhân! A Thuyên! A Thuyên! Mọi người nghe lão hô hoán đều giật mình kinh hãi, nhưng tiếng hô của Hồng giáo chủ đầy vẻ kinh hãi nóng nẩy. Hiển nhiên lão sợ Hồng phu nhân bỏ lão mà đi. Bọn Vi Tiểu Bảo năm người chăm chú nhìn vào mặt Hồng phu nhân tự hỏi:

- Sao mụ không trả lời? Giáo chủ hô hoán sao mụ không trở về với lão? Bỗng thấy Hồng phu nhân đỏ mặt lên lắc đầu mấy cái khẽ nói:

- Các ngươi chạy đi cho mau! Xuống thuyền mà chốn đi. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm hỏi:

- Phu nhân!.... Phu nhân cùng đi với bọn tiểu tử được chăng? Hồng phu nhân đáp:

- Trên đảo chỉ có một con thuyền, không đi một chuyến với nhau cũng không được. Giáo chủ muốn giết ta, ngươi biết không? Mụ nói rồi cắm đầu chạy trước. Mọi người xuống núi, chạy đi được mấy trượng lại nghe thấy thanh âm Hồng giáo chủ kêu gọi rối rít:

- Phu nhân! Phu nhân! A Thuyên! A Thuyên! Trở về đây mau! Đột nhiên có tiếng người rú lên một tiếng thê thảm. Thanh âm từ đằng xa vọng lại hiển nhiên là tiếng rú của kẻ lúc lâm tử, nhưng không hiểu là ai trong bọn Hứa Tuyết Đình. Hồng giáo chủ lại hô lớn:

- Phu nhân hãy coi kìa! Phu nhân hãy coi kìa! Thằng già Trương Đạm Nguyệt bị ta giết chết rồi. Suốt đời hắn đi theo bên mình ta mà tới lúc tuổi già nua lại muốn phản tạ Thật là con người hồ đồ đến cực điểm. Lão ngừng lại một chút rồi gọi tiếp:

- A Thuyên! A Thuyên! Sao nàng không quay trở lại? Ta không trách nàng nữa. Vụ đó ta lượng thứ cho nàng. Trời ơi! Con mẹ nó! Mi chém trúng ta rồi! Ha Ha! Tên đầu đà kia! Cân não của mi không còn linh hoạt nữa mà sao còn theo chúng quay lại phản tả Như thế mi đã đáng chết chưa? Ha ha! Hồng phu nhân dừng bước. Mụ biến sắc nói:

- Lão đánh chết hai tên rồi. Vi Tiểu Bảo vội giục:

- Chúng ta phải chốn cho lẹ. Hồng phu nhân ngập ngừng nói:

- Nhưng.... nhưng chính lão cũng bị thương rồi. Vi Tiểu Bảo không nói gì nữa, co giò chạy tuốt. Đột nhiên Hồng giáo chủ thét lên:

- Còn hai tên phản tặc này! Rồi ta sẽ thủng thẳng thu thập bọn mị Phu nhân! Phu nhân! Quay trở lại mau! Thanh âm lão mỗi lúc một gần, lão từ trên núi chạy xuống rượt theo. Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thì thấy Hồng giáo chủ đầu tóc rối bời đang xông lẹ tới. Gã sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa, lại cắm đầu chạy thục mạng. Bỗng nghe Hứa Tuyết Đình lớn tiếng hô:

- Chặn lão lại! Chặn lão lại! Lão bị trọng thương rồi. Bữa nay nhất định phải giết chết lão. Vô Căn đạo nhân vừa đuổi vừa nói:

- Lão không chạy thoát được đâu. Hai người cầm binh khí rượt theo xuống núi. Chẳng mấy chốc Vi Tiểu Bảo đã chạy tới gần bãi biển, nhưng Hồng giáo chủ, Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân còn chạy nhanh hơn, chân sau liền chân trước đã chạy xuống núi rồi. Mình mẩy, mặt mũi ba người đầy máu tươi. Hồng giáo chủ quát lớn:

- Phu nhân! Sao nàng không nghe tả Nàng định chạy đi đâu? Hứa Tuyết Đình la lên:

- Phu nhân không thèm ở lại với lão. Mụ đã có chàng thanh niên anh tuấn bầu bạn rồi. Hồng giáo chủ tức giận gầm lên:

- Mi không được nói láo! Lão vọt người lại phóng chưởng đánh xuống đầu Hứa Tuyết Đình. Hứa Tuyết Đình tay trái vung cây bút lên đón tiếp. Vô Căn đạo nhân cũng đã đuổi tới nơi, hua đao chém tới sau lưng Hồng giáo chủ. Lúc này Hồng giáo chủ chỉ còn lại hai đối thủ, nhưng chân trái lão đã bị thương, bước khập khiễng, thân thủ không linh hoạt như trước nữa.

Hồi 215 - Trên Đảo Thần Long Nhiều Loài Ác Quỷ

Hồng giáo chủ lại la lớn:

- A Thuyên! Nàng hãy coi ta thu thập hai tên phản tặc này ngay tức khắc. Nàng hãy hạ sát bốn con tiểu tiện nhân đó trước đi. Chỉ để sống một mình tên tiểu tặc kia. Ta còn bắt gã đưa đi lấy báu vật. Miệng lão la lối om sòm, tay vẫn phóng chưởng, nội lực cực kỳ hùng hậu. Hứa Tuyết Đình và Vô Căn đạo nhân không thể tới gần bên mình lão được. Hồng phu nhân chỉ cười lạt, mụ liếc mắt ngó bọn Mộc Kiếm Bình. Vi Tiểu Bảo hô lớn:

- Phu nhân! Trong bốn cô này, phu nhân chỉ hạ sát một cô là tại hạ tự tư? ngay Tại hạ có chết thành quỷ cũng không buông tha phu nhân đâu. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất cái gì.... cái gì mã nan truy. Trong lúc cấp bách, câu gã thường nói"Tứ mã nan truy" cũng không nhớ ra được. Đột nhiên một tiếng "chát" vang lên. Hứa Tuyết Đình bị trúng chưởng vào sau lưng. Người hắn loạng choạng một cái rồi ngã lăn ra. Hồng giáo chủ cười hô hố, vung chân đá mạnh một cái. Hứa Tuyết Đình đang ngã chúi xuống bị đá trúng ngực bật ra những tiếng răng rắc. Mấy dẻ xương sườn của hắn gãy rồi. Nhưng chân phải của Hồng giáo chu? đã bị hắn ôm chặt. Hồng giáo chủ hết sức giãy giụa mà không sao thoát ra được. Vô Căn đạo nhân vội nhảy xổ lại vung đao chém xuống. Hồng giáo chủ nghiêng đàu né tránh, đồng thời vung tay phóng chưởng đánh "binh" một tiếng, đánh trúng bụng dưới Vô Căn đạo nhân. Nhưng lưỡi đao của hắn cũng đá chém trúng vai hữu Hồng giáo chủ. Vô Căn đạo nhân miệng hộc máu tươi phun đầy vào sau gáy Hồng giáo chủ. Hắn muốn rút đao chém nữa nhưng thanh Nhạn linh đao ngập vào xương vai Hồng giáo chủ mà tay hắn bất lực không sao rút ra được. Hồng giáo chủ la gọi:

- Mau.... mau lại lôi hắn ra! Không hiểu Hồng phu nhân sợ đến ngẩn người hay là cố ý không chịu ra tay viện trợ cho Hồng giáo chủ. Mụ thấy ba người dắt dúm nhau ngã lăn dưới đất mà vẫn đứng trơ ra không nhúc nhích. Hồng giáo chủ gầm lên một tiếng thật to, thần lực lại phát sinh. Lão vung chân trái đá ra một cước, hất Hứa Tuyết Đình bay đi. Tiếp theo khuỷu tay trái lão huých mạnh ra phía sau một cái đánh trúng ngực Vô Căn đạo nhân khiến người hắn nhũn ra. Hồng giáo chủ nổi lên tràng cười khanh khách, lớn tiếng reo:

- Ha ha! Bọn phản tặc này.... có một tên nào.... địch nổi ta đâu? Bọn chúng muốn.... muốn tạo phản.... hừ.... hừ.... hừ.... đều bị ta hạ sát hết rồi. Lão xoay mình lại nhìn Hông phu nhân hỏi:

- Sao nàng.... sao nàng không giúp ta? Hồng phu nhân lắc đầu đáp:

- Võ công giáo chủ cao thâm nhất thiên hạ, hà tất phải cần đến ai giúp đỡ? Hồng giáo chủ tức giận gầm lên:

- Ngươi cũng phản ta ư? Ngươi cũng là bạn đồ trong bản giáo hay sao? Hồng phu nhân lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Giáo chủ chỉ biết xót đến thân mình. Tiện thiếp có giúp đỡ giáo chủ, chung quy cũng không khỏi bị hạ sát. Hồng giáo chủ thét lên:

- Ta bóp chết ngươi! Ta bóp chết ngươi! Lão vừa nói vừa nhảy xổ về phía Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân "ối" lên một tiếng, hốt hoảng né tránh. Nhưng Hồng giáo chu? mặc dù đã bị trọng thương nhưng hành động vẫn mau lẹ phi thường. Hồng phu nhân không tránh kịp, tay trái lão chụp được tay phải mụ. Tay mặt lão nắm lấy cổ mụ quát hỏi:

- Nói đi! Nói đi! Ngươi có phản không? Ngươi nói không phản thì ta tha cho. Hồng phu nhân ấp úng đáp:

- Trong lòng ta muốn phản lão từ lâu rồi. Đó là lão bắt buộc tạ Lão bóp chết ta đi. Hồng giáo chủ trên mình máu tươi vẫn không ngớt chảy xuống đầu, xuống mặt mụ. Hồng phu nhân trợn mắt lên nhìn thẳng vào mặt lão không chớp. Hồng giáo chủ la lối om sòm:

- Bạn đồ! Phản tặc! Tụi chúng bay đều phản ta hết.... Ta phải chiêu tập người mới để tổ chức lại Thần Long giáo. Lão nói đến ba chữ Thần Long giáo, tay mặt vận thêm kình lực. Hồng phu nhân ngẹt thở, lưỡi thò dài ra. Vi Tiểu Bảo đứng bên thấy thế sợ hãi vô cùng. Gã cho là Hồng giáo chủ bị bóp chết tới nơi rồi, liền lượm một hòn đá lớn trên bãi cát liệng thật mạnh vào sau lưng Hồng giáo chủ. Nghe đánh "chát" một tiếng, khối đá liệng trúng sau lưng lão. Hồng giáo chủ choáng váng, mắt tối sầm lại. Bàn tay lão đang bóp cổ Hồng phu nhân nới ra. Lão quay lại thét lên:

- Tên tiểu tặc kia.... Mi.... mi.... Ta không cần bảo tàng nữa. Hãy giết mi rồi sẽ liệu. Lão xoay mình phóng chưởng nhằm Vi Tiểu Bảo đánh tới. Vi Tiểu Bảo vội co giò chạy trốn. Hồng giáo chủ băng mình rượt theo. Người lão máu tươi vẫn chảy thành một vệt dài trên bãi cát. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Chuyến này mà bị lão tóm được thì quyết không toàn mạng" Gã liền ra sức chạy nhanh hơn. Đột nhiên nghe đánh "roạc" một tiếng. Vạt áo sau lưng Vi Tiểu Bảo đã bị móng tay Hồng giáo chủ cào rách một mảnh. Nếu gã không mặc bảo y hộ thân thì da thịt sau lưng đã bị móc rách một chỗ cũng chưa biết chừng. Diễn biến này càng làm cho Vi Tiểu Bảo bở vía. Tai gã vẳng nghe những tiếng thét lanh lảnh của mấy cô gái la hoảng không ngớt. Vi Tiểu Bảo thi triển môn "Thần hành bách biến" là môn khinh công mà Cửu Nạn sư thái đã truyền thụ cho gã. Gã chạy quanh co, chợt lạng qua mé đông, chợt chuyển qua mé tây, vòng vèo trên bãi cát. Bình nhật Vi Tiểu Bảo không chịu học võ hay học một cách biếng nhác nên tuy gã gặp được hai vị minh sư nổi tiếng giang hồ là Trần Cận Nam và Cửu Nạn sư thái truyền thụ võ công mà chẳng học được gì. Gã còn được Trừng Quan đại sư cũng là một nhà võ học uyên thâm tận tâm chỉ điểm một thời gian khá lâu mà võ công vẫn kém cỏi. Nhưng với môn khinh công chuyên để trốn chạy gã lại luyện một cách rất hứng thú. Bây giờ Vi Tiểu Bảo thi triển môn khinh công Thần hành bách biến. Nhiều lúc Hồng giáo chủ tưởng chừng như chỉ vươn tay ra là chụp được mà giữa hoàn cảnh nguy ngập như ngàn cân treo sợi tóc gã vẫn tránh thoát. Sự thực là môn công phu trốn chạy của gã chưa có gì đáng kể là "Thần hành" nhưng hai chữ "Bách biến" thì đã được ba bốn thành. Vì thế một tay đại cao thủ như Hồng giáo chủ rượt mãi mà không sao bắt được. Lão phải cho rằng Vi Tiểu Bảo vào hạng chân dài số nhất số nhị trên võ lâm hiện nay. Hồng giáo chủ thấy mấy phen sắp bắt được Vi Tiểu Bảo lại bị gã biến đổi phương vị cực kỳ thần diệu tránh thoát. Lão cáu quá, miệng không ngớt gầm thét om sòm. Bỗng lão quát lên một tiếng, phóng ra mấy phát chưởng liền. Hai phát đầu Vi Tiểu Bảo còn né tránh được, nhưng đến phát thứ ba gã không tránh kịp, lưng gã bị trúng chưởng, người lộn hai vòng tung ra xạ May mà Hồng giáo chủ đã bị trọng thương, chưởng lực giảm đi phần lớn, một đằng Vi Tiểu Bảo đã mặc bảo y hộ thân nên gã chỉ bị đau đến tối tăm mặt mũi, thiên hôn địa ám nhưng vẫn chưa đến nỗi trọng thương. Vi Tiểu Bảo toan lồm cồm bò dậy thì thấy bả vai bị xiết chặt. Hồng giáo chu? đã tóm được hắn

rồi. Vi Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa. Trống ngực gã đánh hơn trống làng, tưởng chừng như trái tim muốn bật ra ngoài. Gặp bước nguy ngập, gã hoang mang không còn đường lối nào khác, đành cúi đầu luồn qua dưới hai chân Hồng giáo chủ nhảy ra ngoài. Đột nhiên Vi Tiểu Bảo nhớ ra đây là một trong "Cứu mạng tam chiêu" mà Hồng giáo chủ đã truyền thụ cho hắn. Lúc này gã bối rôi vô cùng, không còn nhớ nổi cái đó kêu bằng "Qúy phi ky. ngưu" hay là "Tây Thi kỵ dương" gì gì nữa, gã cố sức nhảy mộy cái, cưỡi lên cô? Hồng giáo chủ. Nguyên chiêu này Vi Tiểu Bảo chưa luyện thành thuộc. Dù gã có luyện thành thuộc rồi mà muốn thi triển vào một tay cao thủ đệ nhất như Hồng giáo chủ cũng không phải chuyện dễ dàng. Nhưng Hồng giáo chủ sau khi tử chiến với bốn tay cao thủ bản giáo, lại gặp phu nhân toan bỏ lão chuồn đi thành ra tâm thần rối loạn. Lão lại liên tiếp bị thương, hiện giờ thanh Nhạn linh đao chém sau tới xương vai còn găm ở đó, sau lưng cũng bị một cây phán quan bút cắm vào. Lão chạy mấy trăm trượng, máu tiếp tục chảy ra không ngớt, tàn lực chẳng còn gì mấy. Lúc hay tay lão cặp cổ Vi Tiểu Bảo, người lão cũng đã mềm nhũn bất lực nên Vi Tiểu Bảo mới cựa thoát và nhảy được lên cổ lão. Vi Tiểu Bảo ngồi trên đầu vai Hồng giáo chủ vẫn sơ bị hất xuống. Dĩ nhiên gã đưa tay ôm chặt lấy cổ lão, hai ngón tay giữa ấn vào mí mắt Hồng giáo chủ. Hồng giáo chủ chợt cảm thấy một tia sáng loé lên trong đầu. Lão nhớ ra ngày trước mình đã dậy cho Vi Tiểu Bảo chiêu này. Một khi địch nhân cưỡi cổ là có thể móc mắt đối phương. Thật không ngờ con người kiêu hùng một thời lại đưa đến kết quả chết về tay một thằng lỏi, mà lại bị hạ vì chiêu số chính lão đã truyền dạy đối phương. Thật là báo ứng không lầm. Hồng giáo chủ bỗng nghĩ trong đời mình đã giết người vô số thì bây giờ có phải chịu quả báo cũng không oan uổng. Bất giác lão buông tiếng thở dài, thõng tay xuống. Hồng giáo chủ đầu óc hết căng thẳng, người đờ ra vì sức chống chọi không còn, lập tức ngã ngửa xuống đất. Vi Tiểu Bảo không hiểu Hồng giáo chủ đã lâm vào bước đường cùng. Gã còn cho đây là một chiêu lợi hại nào của Hồng giáo chủ giở ra để đánh gã một cách bất ngờ. Gã vội nhảy xuống chạy trốn. Bỗng nghe Hồng giáo chủ vừa thở hồng hộc vừa gọi:

- A Thuyên! A Thuyên!.... Nàng..nàng lại đây... Hồng phu nhân cất bước tiến về phía lão, nhưng còn cách chừng hai trượng thì mụ dừng lại. Hồng giáo chủ hỏi:

- Đứa con trong bụng nàng là.... là của ai? Hồng phu nhân lắc đầu đáp:

- Hà tất giáo chủ muốn biết điều đó làm chi. Mụ nói rồi bất giác không nhịn được, đưa mắt liếc nhìn Vi Tiểu Bảo, mặt đo? lên. Hồng giáo chủ vừa kinh ngạc, vừa tức giận quát hỏi:

- Chẳng lẽ.... chẳng lẽ lại của thằng tiểu quỉ này? Hồng phu nhân mím môi, lẳng lặng không nói gì. Hiển nhiên mụ đã thừa nhận. Hồng giáo chủ lớn tiếng quát:

- Thằng quỉ con kia! Ta phải giết mi. Rồi lão tung mình nhảy xổ về phía Vi Tiểu Bảo. Hồng giáo chủ máu me đầy mặt. Miệng lão há hốc để lộ hàm răng vàng khè chiếc còn chiếc rụng. Hai tay lão cũng máu chảy đầm đìa. Vi Tiểu Bảo ngó thấy tình trạng này cũng đủ phát sợ. Lão tung mình nhảy xô? đến khiến gã không còn hồn vía nào nữa. Gã vội có người lại chui qua chân Hồng phu nhân rồi ẩn phía sau mụ. Hồng phu nhân giang hai tay ra đứng trước mặt Hồng giáo chủ lạnh lùng nói:

- Giáo chủ đã một thời oanh liệt, tưởng như vậy cũng đủ lắm rồi. Hồng giáo chủ đang lơ lửng trên không, cả luồng chân khí tối hậu cũng tiêu tan nốt, chẳng còn chút tàn lực nào, té huỵch xuống đất cạnh chân Hồng phu nhân. Miệng lão lắp bắp:

- Ta là giáo chủ.... các ngươi đáng lý phải nghe theo ta.... tại sao.... tại sao các ngươi.... lại phản

tả Bọn ngươi.... bọn ngươi.... đều là hạng bất nghĩa.... Chỉ mình ta.... mình ta.... đáng mặt giáo chủ. Ta muốn.... giết hết bọn ngươi..không để sót tên nào.... một mình ta đáng.... tiên phúc vĩnh hưởng.... thọ dữ.... thiên.... thiên... Chữ "tề" lão chưa nói hết được, miệng đã cứng đơ tắt hơi chết rồi. Hai mắt lão vẫn mở trân trân. Vi Tiểu Bảo bò đi mấy bước rồi đứng phắt dậy chạy xa vài trượng rồi mới dám ngoảnh đầu lại. Gã thấy Hồng giáo chủ nằm lăn dưới đất, người không cụng cựa. Gã dòm ngó hồi lâu, bước đi hai bước, đứng xoạc cẳng theo tư thế sẵn sàng chạy trốn. Miệng gã cất tiếng hỏi:

- Lão đã chết chưa? Hồng phu nhân thở dài đáp:

- Chết rồi! Vi Tiểu Bảo bước thêm hai bước, dừng lại hỏi:

- Sao lão.... sao lão không nhắm mắt, vẫn mở thao láo? Đột nhiên một tiếng "bốp" vang lên. Gã bị đánh một bạt tai thật nặng. Tiếp theo tai bên phải của gã bị nắm giữ. Người động thủ chính là Kiến Ninh Công chúa. Công chúa lại đá một cước vào đùi Vi Tiểu Bảo. Nàng lớn tiếng thoá mạ:

- Quân chó đẻ này! Lão không nhắm mắt là vì lão căm hận ngươi vụng trộm với mụ vợ lão. Sao ngươi lại chàng màng với mụ đàn bà đê tiện mặt dầy kia? Hồng phu nhân hắng dặng một tiếng, vươn tay ra nắm lấy cổ Công chúa, nhấc bổng nàng lên. Bốp một tiếng, mụ đã đánh nàng một bạt tai thật nặng, đoạn mụ vung tay liệng một cái. Công chúa ngã ngửa về phía sau. Cử động này khiến Vi Tiểu Bảo bị khổ lây, vì Công chúa đang nắm chặt tai gã. Người nàng ngã xuống kéo theo cả Vi Tiểu Bảo khiến gã đau thấu tâm can. Gã té nhào lên người nàng. Hồng phu nhân quát lớn:

- Mi ăn nói chẳng còn thói phép nào. Nếu mi hỗn láo nữa ta đập chết mi lập tức. Công chúa vừa bị đau vừa nổi cơn tam bành lục tặc, nàng tức giận vô cùng, nhảy xổ về phía Hồng phu nhân. Hồng phu nhân móc chân trái một cái, Công chúa lại té huỵch xuống. Công chúa xông lại lần thứ ba vẫn bị đá lộn người đi. Bây giờ nàng mới nhận ra võ công mình còn thua người xa lắm liền ngồi phệt xuống đất vừa kêu khóc vừa thoá mạ. Nhưng nàng không dám thoá mạ Hồng phu nhân mà chỉ mồm năm miệng mười thoá mạ chửi rủa Vi Tiểu Bảo là quân chó đẻ, là tử thái giám, tiểu súc sinh, tiểu quế tử. Vi Tiểu Bảo đưa tay trái lên sờ tai thấy bàn tay đẫm máu. Nguyên tai gã đã bị công chúa kéo đứt một vết dài. Hồng phu nhân khẽ hỏi:

- Dù sao ta với lão cũng một thời kỳ nên đạo vợ chồng. Ta chôn táng cho lão, nên không? Giọng nói đầy vẻ ôn nhu, dường như để cầu khẩn Vi Tiểu Bảo chuẩn cho mới dám làm. Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc, vừa mừng thầm đáp:

- Phải lắm! Dĩ nhiên nên mai táng cho lão. Gã lượm một cây phán quan bút dưới đất rồi cùng Hồng phu nhân khoét một cái lỗ trên cát, bỏ thi thể Hồng giáo chủ vào lấp cát đi. Mai táng xong, Hồng phu nhân quì xuống dập đầu lại hai lạy, miệng lâm râm khấn khứa:

- Tuy chàng bức bách tiện tiện thiếp phải lấy làm chồng, nhưng.... nhưng từ ngày thành hôn tới nay thuỷ chung chàng vẫn tử tế với thiếp. Còn tiện thiếp chẳng bao giờ chân tâm với chàng. Nay chàng hồn về chín suối nếu có khôn thiêng đừng để tâm gì tới tiện thiếp. Mụ khấn xong đứng dậy, hai hàng lệ lã chã như mưa. Hồng phu nhân lau khô nước mắt rồi nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chúng ta ở lại đây hay trở về Trung Nguyên? Vi Tiểu Bảo gãi đầu đáp:

- Nơi đây nhất định không ở được vì.... bọn ác quỷ Hồng giáo chủ, Lục tiên sinh nhất định đòi mạng chúng ta thì ở làm sao được? Nhưng trở về Trung Nguyên thì lại bị tiểu Hoàng đế tróc nã phân thây. Hay hơn hết là tìm một nơi yên ổn để ẩn thân. Đột nhiên gã nhớ tới một địa phương vắng vẻ bình yên, cả mừng nói:

- Có rồi! Có rồi! Chúng ta tới đảo Thông Cật. Nơi đó đã không có ác quy? mà tiểu Hoàng đế cũng chẳng tìm ra được. Hồng phu nhân hỏi:

- Thông Cật đảo ở địa phương nào? Vi Tiểu Bảo trỏ về phía tây cười nói:

- Hòn đảo nhỏ đó ở mé bên này. Tại hạ đặt tên cho là Thông Cật đảo. Hồng phu nhân gật đầu nói:

- Ngươi đã thích thú thì chúng ta tới đó. Không hiểu vì sao mụ lại ngoan ngoãn nghe lời Vi Tiểu Bảo đến thế. Gã vui sướng la lên:

- Đi đi! Chúng ta cùng đi. Vi Tiểu Bảo đến bên đỡ Công chúa dậy cười nói:

- Chúng ta xuống thuyền cả đi. Công chúa lại vung tay tát Vi Tiểu Bảo. Gã vội nghiêng mình né tránh. Công chúa tức giận nói:

- Ngươi đi đường ngươi. Ta không đi nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Trên hòn đảo này rát nhiều ác quỷ. Nào quỷ không đầu, nào quỷ cụt chân. Những người bị súng lớn bắn lên đảo bể bụng vỡ đầu mà chết mà thành quỷ lòi ruột. Lại có cả quỷ nhiều tay chuyên môn sờ đàn bà lớn bụng... Công chúa nghe tới đây trong lòng khiếp sợ vô cùng. Nàng dậm chân nói:

- Còn ngươi chuyên môn nói nhăng nói càn thành quỷ đỏ mỏ. Nàng vung chân đá mạnh vào đít Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đau quá rú lên một tiếng, nhảy như con choi choi. Hồng phu nhân thủng thẳng bước tới, Công chúa lùi lại hai bước. Hồng phu nhân nói:

- Từ giờ trở đi nếu ngươi đánh Vi công tử một phát thì ta đánh ngươi mười phát, ngươi đá chàng một cước thì ta đánh ngươi mười cước. Trước nay ta đã nói sao là làm vậy. Công chúa tức giận sắc mặt lợt lạt quát hỏi:

- Ngươi là người thế nào với gã mà bênh gã chầm chặp. Chồng ngươi chết rồi, lại đi cướp chồng người khác phải không? Phương Di xua tay nói:

- Còn chồng ngươi? Gã cũng chết rồi thì sao? Công chúa tức giận đến cực điểm, lớn tiếng thoá mạ:

- Con tiểu tiện nhân kia! Chồng mi cũng chết rồi. Hồng phu nhân chậm rãi nói:

- Ta nhắc lại: Hễ ngươi còn nói một câu vô lễ là ta bỏ mặc ngươi một mình trên đảo, không một ai bầu bạn với ngươi nữa. Công chúa nghĩ tới người đàn bà lăng loàn này nói sao là làm được như vậy. Mụ sẽ bỏ một mình nàng trên đảo để bao nhiêu quỉ lòi ruột nhiều tay đêm đêm về nhát thì sống làm sao nổi? Công chúa suốt đời được ăn ngon mặc đẹp, địa vị cao sang nhất hô bách nặc. Bây giờ nàng đành thu tính nết ngang tàng của một vị cành vàng lá ngọc lại mà riu ríu vâng theo không dám phách lối nữa. Vi Tiểu Bảo mừng thầm trong bụng:

- "Con tiểu ác phụ này từ nay đụng phải đối đầu. Thị đã có người kiềm chế không dám dở thói hung hăng động một chút là tay đấm chân đá ra nữa." Gã đưa tay sờ lên tai thấy đau đớn vô cùng nhưng cũng không nói gì. Hồng phu nhân bảo Phương Di:

- Phương cô nương! Xin cô nương xuống bảo nhà đò khai thuyền. Phương Di dạ một tiếng rồi đáp:

- Sao phu nhân lại khách sáo với bọn thuộc hạ như vậy? Thuộc hạ không dám đâu. Hồng phu nhân mỉm cười nói:

- Từ nay chúng ta gọi nhau bằng tỷ muội, đừng hô phu nhân, thuộc hạ gì gì nữa. Ngươi kêu ta bằng Thuyên tỷ tỷ. Ta kêu ngươi bằng Di muội muội. Sau khi xuống thuyền ta sẽ lấy thuốc giải độc Độc long dịch cân hoàn cho ngươi và Bình muội uống. Thế là từ đây trở đi không còn lo gì nữa. Phương Di và Mộc Kiếm Bình nghe mụ nói khoan khoái vô cùng. Đoàn người xuống thuyền rồi, nhà đò dương buồm chạy về hướng tây. Vi Tiểu Bảo dòm tả ngó hữu, trong lòng rất lấy làm đắc ý. Hồng phu nhân lấy thuốc giải cho Phương Di và Mộc Kiếm Bình uống, rồi lại mở rương sắt lấy đao trủy thủ, ám khí Hàm sa xạ ảnh, ngân phiếu cùng đồ vật của Vi Tiểu Bảo trả gã. Đồng thời mụ trả lại khí giới cho bọn Tăng Nhu. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Từ nay tiểu đệ kêu phu nhân bằng Thuyên tỷ tỷ được chăng? Hồng phu nhân đáp:

- Hay lắm. Bây giờ chúng ta đem tuổi so xem ai lớn hơn thì làm anh chị, ai nhỏ hơn thì làm em. Mọi người đưa ngày sinh thắng đẻ ra. Dĩ nhiên Hồng phu nhân Tô Thuyên là lớn tuổi nhất, thứ nhì đến Phương Di, thứ ba đến Công chúa. Tăng Nhu, Mộc Kiếm Bình và Vi Tiểu Bảo ba người cùng tuổi nhưng Tăng Nhu lớn hơn gã chín tháng, còm Mộc Kiếm Bình sinh sau gã mấy ngày. Bọn Tô Thuyên, Phương Di xưng hô nhau bằng tỷ muội rất thân thiết. Chỉ có một mình nàng Công chúa vẫn mặt giận hầm hầm chẳng nói năng gì. Tô Thuyên nói:

- Y là Công chúa điện hạ không muốn xưng hô tỷ muội với bọn bình dân bách tính như chúng tạ Vậy bọn ta cứ kêu y bằng Công chúa điện hạ là xong. Công chúa lạnh lùng đáp:

- Ta không dám đâu. Nàng lại nghĩ bọn họ bốn người hợp lại kết bạn với nhau để mình nàng trơ trọi mà tên thái giám chết đâm Tiểu Quế Tử kia lại vô lương tâm thiên về bọn kia nhiều mà đối với nàng kém phần thân mật. Nàng động mối thương tâm bất giác khóc oà lên. Vi Tiểu Bảo cất giọng ôn nhu an ủi:

- Nín đi! Mọi người chúng ta đều vui vẻ. Tỷ tỷ bất tất phải buồn phiền... Công chúa trong lúc nóng giận giơ tay lên toan động thủ chợt nghĩ tới lời cảnh cáo của Tô Thuyên, nhưng phát chưởng vung ra mạnh quá không thu về được, nàng đành chuyển hướng cho đập vào ngực mình. Bất giác nàng la lên một tiếng "úi chao" Mọi người không nhịn được nổi lên tràng cười khanh khách. Công chúa vừa tức giận vừa đau khổ chui đầu vào lòng Vi Tiểu Bảo khóc nức nở. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Chúng ta bất tất phải đánh nhau, đánh bạc hay hơn. Ta làm nhà cái.

Hồi 216 - Ngoài Khơi Thuyền Lớn Đuổi Thuyền Con

Nhưng mở rương sắt của Hồng giáo chủ tìm kỹ hồi lâu vẫn không thấy hai con xúc xắc của Vi Tiểu Bảo. Nguyên lúc Lục Cao Hiên xục xạo trong người gã thấy hai con xúc xắc đã liệng đi rồi. Nên biết giáo quy của Thần Long giáo rất nghiêm ngặt. đánh bạc cũng thuộc vào điều cấm kỵ. Lục Cao Hiên sờ thấy xúc xắc liền đem lòng chán ghét. Không có xúc xắc đánh bạc, Vi Tiểu Bảo buồn bã vô cùng. Tô Thuyên cười nói:

- Chúng ta cắt gỗ làm hai hạt xúc xắc cũng được. Vi Tiểu Bảo nói:

- Xúc xắc bằng gỗ nhẹ quá, gieo xuống chẳng thú vị gì. Tăng Nhu thò tay vào bọc, lúc rút ra nắm lại thành quyền rồi cười hỏi:

- Vi huynh đệ thử đoán xem cái gì đây? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Đoán xem mấy đồng tiền ư? Thế cũng hay! Dù sao vẫn còn hơn ngồi rồi không được đánh bạc. Tăng Nhu vừa cười vừa giục:

- Thử đoán xem mấy đồng? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ba đồng! Tăng Nhu xoè bàn tay ra. Hiển nhiên có ba con xúc xắc ở trong lòng bàn tay trắng hồng của cộ Vi Tiểu Bảo "ồ" lên một tiếng. Gã sướng quá nhảy lên hỏi:

- Ngươi ở đâu tới? Ngươi ở đâu tới? Tăng Nhu nhẹ buông tiếng thở dài, bỏ mấy con xúc xắc lên bàn. Vi Tiểu Bảo vồ lấy gieo hết lần này đến lần khác, rất lấy làm hứng thú. Gã cầm ba hạt xúc xắc thấy nặng nhẹ không đều, hiển nhiên trong có đô? thuỷ ngân. Gã nghĩ thầm:

- "Tăng Nhu là người văn nhã, sao lại chơi xúc xắc giả để lừa gạt lấy tiền của người tả" Gã trầm tư một lúc mới nhớ ta chuyện cũ, trong lòng càng hoan hỷ. Gã xoay tay lại ôm lấy lưng cô và hôn lên má cô một cái. Gã cười nói:

- Đa tạ tỷ tỷ! Nhu tỷ tỷ! Cảm ơn tỷ tỷ đã luôn đem theo ba hạt xúc xắc của tiểu đệ bên mình. Tăng Nhu thẹn đỏ mặt lên, chuồn ra ngoài khoang thuyền. Nguyên bữa trước Vi Tiểu Bảo cùng bọn đệ tử phái Vương ốc sơn gieo xúc xắc để tìm cách buông tha bọn chúng. Lúc ra khỏi doanh trướng cô đã xin gã mấy hạt xúc xắc này để làm kỷ niệm và cô vẫn giắt trong người. Bây giờ tuy đã có hạt xúc xắc rồi, nhưng mấy người đàn bà chẳng chẳng ai ham đánh bạc, chỉ ngồi chơi cho vui lòng gã. Đánh bạc nhỏ quá, được thua chẳng có gì đáng kể. Mấy người gieo xúc xắc trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm vẫn không khởi hứng chút nào. So với cuộc đánh bạc trong kỹ viện, ở quân trướng thực khác nhau một trời một vực. Vi Tiểu Bảo buồn quá la lên:

- Không chơi nữa! Không chơi nữa. Các vị đều chẳng biết gì. Gã nghĩ tới chuyến này đến đảo Thông Cật lánh nạn, tuy có năm người đẹp bầu bạn, nhưng không được đánh bạc, không coi hát tuồng thì chán ngấy. Hơn nữa ở ngoài đảo hẻo lánh dù có tiền ngàn bạc vạn cũng chẳng dùng làm gì được. Kim ngân không khác gì cát đá, có được tiền cũng chẳng khác gì được đất bùn. Gã càng nghĩ càng cụt hứng, liền nói:

- Chúng ta đừng đến đảo Thông Cật nữa. Tô Thuyên hỏi:

- Vậy đệ đệ định đi đâu? Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Chúng ta đến Liêu Đông đào kho tàng lấy của. Tô Thuyên hỏi:

- Chúng ta lên hoang đảo đó để hưởng những ngày yên ổn chẳng hơn ư? Dù có đào được kho tàng lấy của báu cũng chẳng biết dùng làm gì. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Kim ngân châu báu càng nhiều càng tốt, sao lại vô dụng? Phương Di nói:

- Hoàng đế Thát Đát nhất định sẽ phái binh mã tới đó để tróc nã thì chúng ta làm thế nào? Tưởng chúng ta hãy ẩn lánh lúc hoàn cảnh đang sôi sục này một vài năm. Chờ khi mọi việc lắng xuống rồi đệ đệ muốn đi Liêu Đông, khi đó chúng ta lên đường cũng chưa muộn. Vi Tiểu Bảo hỏi Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình:

- Hai cô tính sao? Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tiểu muội tưởng nên nghe theo lời sư tỷ là phải. Tăng Nhu nói theo:

- Nếu đệ đệ sợ buồn thì chúng ta chỉ ẩn lánh trên đảo mấy tháng thôi. Cô thấy nét mặt Vi Tiểu Bảo vẫn còn do dự liền hỏi:

- Hàng ngày chúng ta gieo xúc xắc chơi, ai thua thì đét vào bàn tay Đệ đệ có thích không? Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- "Con mẹ nó! Đét vào tay thì có gì là thú?". Nhưng gã thấy nét mặt cô thẹn thùa càng xinh đẹp, thái độ khả ái vô cùng, bất giác cảm thấy bâng khuâng trong dạ, lại tự nhủ:

- Được lắm! Được lắm! Ta hãy nghe lời mấy cô này. Phương Di đứng dậy mỉm cười nói:

- Trước kia ta đối với đệ đệ có điều không phải. Bây giờ ta đi làm mấy món nhậu cho đệ đệ uống rượu để tạ tội. Đệ đệ có vui lòng không? Vi Tiểu Bảo càng khoan khoái trong lòng. Gã vội đáp:

- Cái đó đệ không dám đâu. Phương Di vào đằng lái thuyền làm món ăn. Nghề nấu nướng của cô rất thông thạo. Cô lại để ý điều chế nên tuy trên thuyền không đủ đồ cô vẫn nấu được những món ngon. Mọi người ăn uống thỏa thích khen không ngớt miệng. Vi Tiểu Bảo hô:

- Chúng ta chơi trò xai quyền. Mộc Kiếm Bình, Tăng Nhu và Công chúa ba người không hiểu lối chơi xai quyền. Vi Tiểu Bảo liền dạy ba cô những thế "Kha lưỡng bản", "Ngũ kinh khôi thủ", "Tứ quí bình an" rồi sau mấy cô cũng hiểu. Công chúa từ hồi nào tới giờ mặt vẫn buồn rười rượi, lặng lẽ suốt ngày không mở miệng. Sau một lúc xai quyền, lại uống thêm mấy chung rượu, mặt đỏ lên, cũng cười nói vui vẻ. Mọi người ở dưới thuyền một ngày. Hôm sau tới đảo Thông Cật vào lúc nửa đêm. Trên đảo vẫn còn di tích quân Thanh đóng đồn trại ngày trước. Nhưng Vi Tiểu Bảo đại tướng quân chỉ huy tướng sĩ, oai phong lẫm liệt thì dĩ nhiên chỉ là cái bóng mờ trong đầu óc gã mà thôi, song gã cũng chẳng thèm để ý đến chuyện đó. Vi Tiểu Bảo dắt tay Phương Di vừa cười vừa nói:

- Di tỷ tỷ! Bữa trước cũng ở nơi đây, tỷ tỷ đã lừa gạt tiểu đệ xuống thuyền rồi đưa đến chỗ suýt bị bỏ mạng ở thành Mạc Tư Khoa, nước La Sát. Phương Di cười khanh khách đáp:

- Vậy nay thì ta xin lỗi đệ đệ chứ còn biết làm sao được. Chẳng lẽ ta phải quì xuống khấu đầu tạ tội. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái đó thì không cần. Có điều ở hiền thì gặp lành. Tiểu đệ chịu muôn vàn đau khổ, nay lại được bầu bạn với tỷ tỷ. Mộc Kiếm bình chạy lại la lên:

- Hai người nói chuyện gì với nhau đó? Cho người ta nghe với được không? Phương Di cười đáp:

- Y muốn bắt sư muội vẽ một con rùa đen vào mặt đó. Tô Thuyên xen vào:

- Thong thả rồi hãy nói chuyện trò đùa. Bây giờ phải làm những công việc khẩn yếu trước. Mụ liền sai phu thuyền khuân hết dụng cụ trên thuyền đưa lên đảo. Tiếp theo mụ bảo chúng tháo mui, hạ buồm, cởi mái chèo đem cất vào trong sơn động. Vi Tiểu Bảo khen ngợi:

- Thuyên tỷ tỷ thật là người cẩn thận. Chúng ta chỉ cần giữ những thứ này là con thuyền kia không thể ra khơi được nữa. Chẳng còn lo bọn chúng đào tẩu. Bọn Vi Tiểu Bảo sáu người đã có mười mấy tên thuyền phu để sai khiến nên những ngày ở Thông Cật đảo rất an nhàn, khoái lạc. Tô Thuyên đủ tài điều động, hàng ngày mụ phân công bọn thuyền phu đi bắt cá, đốn củi, săn bắt dã thú, dựng nhà cửa. Ai cũng có việc, không dám chểnh mảng. Sau mỗi bữa ăn tối, Vi Tiểu Bảo lại cùng bọn thuyền phu gieo xúc xắc đánh bạc. Chỉ chưa đầy mười ngày mà bọn chúng đã thiếu gã kẻ thì mấy trăm, người thì hàng ngàn lạng về nợ cờ bạc. Tên nào tên nấy cũng ngày một chồng chất món nợ lên cao. Cái đó bất tất phải nói nữa. Thời gian thấm thoát, chẳng bao lâu đã được hơn một tháng. Bọn Vi Tiểu Bảo ở trên đảo rất nhàn nhã, thảnh thơi. Một hôm ăn cơm trưa xong, Vi Tiểu Bảo cùng Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình ra ngồi trên phiến đá ở mé bắc đảo buông câu. Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình mỗi người câu được hai con cá rồi mà Vi Tiểu Bảo nóng tính lại chẳng được con nào. Lâu lắm lưỡi câu của gã mới thấy có cá đớp. Gã thấy mặt biển dao động liền reo lên một tiếng rồi giật mạnh cần câu. Cá vừa ra khỏi mặt nước, Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình không nhịn nổi bật lên tràng cười khanh khách. Nguyên con vật mắc câu không phải là cá mà là một con rùa lớn. Bốn chân nó giẫy giụa loạn lên ở trên không. Vi Tiểu Bảo cũng cả cười nói:

- Câu được cá có chi là lạ. Các cô có giỏi thì hãy câu lấy một con rùa lớn như huynh đệ này... Gã chưa dứt lời, bỗng nghe một tiếng "đùng" từ phía xa trên mặt biển vọng lại, tựa hồ như tiếng súng nổ. Gã giật mình khinh hãi buông tay ra. Con rùa rơi tõm xuống biển, lôi cả dây câu theo. Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình đồng thanh la hoảng. Ba người ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nổ thì chỉ thấy mù trắng mịt mờ. Giữa làm mù thấp thoáng có hai con thuyền đang vèo vèo chạy tới. Tiếp theo lại hai tiếng"đùng đùng" vang lên. Quả nhiên trên thuyền đã khai pháo. Vi Tiểu Bảo sợ hết hồn la lên:

- Nguy rồi! Tiểu Hoàng đế phái người đến bắt ta. Tăng Nhu nói:

- Chúng ta mau xuống thuyền chạy trốn. Ba người vứt cần câu và giỏ lại chạy đi. Lúc này Tô Thuyên, Phương Di, Công chúa đã nghe thấy tiếng súng nổ liền chạy ra coi. Bây giờ súng nổ vang lừng không ngớt. Đạn rớt xuống biển, nước bắn lên tung toé. Tô Thuyên nói:

- Buồm và mái chèo đều đem lên bờ cả rồi. Bây giờ có lắp vào cũng không kịp nữa. Chúng ta đành ẩn nấp trên đảo rồi tùy cơ ứng biến. Trong bọn sáu người này chỉ có một mình Công chúa trước nay ở cung vi nhàn hạ quen rồi, còn năm người kia đều là những tay trải qua nhiều cơn nguy hiểm nên cũng không hoang mang cho lắm. Tô Thuyên lại nói:

- Dù bọn ta ẩn lánh nơi này kín đáo đến đâu, chung qui vẫn bị bọn quan binh xục tìm được. Bây giờ chỉ có cách lên sơn động trên vách núi mà lẩn tránh. Bọn quan binh chỉ có thể lên từng người để tấn công. Chúng ta thấy tên nào là giết tên ấy, đừng để bọn chúng kéo ùa vào. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải lắm! Cái đó kêu bằng bắt ba ba trong rọ. Chỉ cần một người canh gác. Tô Thuyên mỉm cười nói:

- Chính là thế đó. Công chúa không nhịn được, nổi lên tràng cười khanh khách. Vi Tiểu Bảo trường mắt hỏi:

- Cười gì vậy? Công chúa toét miệng đáp:

- Chả có gì cả. Ngươi dùng thành ngữ hay quá khiến cho người ta phải khâm phục. Vi Tiểu Bảo tự biết chữ nghĩa mình chẳng biết gì, chắc là thành ngữ mình nói có chỗ sai lầm khiến Công chúa phải phì cười. Gã trừng mắt lên nhìn nàng một cái. Sáu người tiến vào sơn động. Tô Thuyên chặt mấy cành cây xếp đống trước sơn động để che kín thân hình. Hai con thuyền một trước một sau chạy thẳng vào hải đảo. Con thuyền sau vẫn không ngớt nổ súng. Đạn rớt xung quanh, nước vọt lên như những cây cột. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thuyền sau nhằm nổ súng vào thuyền trước. Tô Thuyên đáp:

- Đúng thế! Té ra hai thuyền này đối nghịch nhau. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Nếu quả đúng vậy thì e rằng hai thuyền này tới đây không phải vì mục đích bắt chúng ta. Tô Thuyên đáp:

- Ta cũng mong như vậy. Có điều bọn chúng mà lên đảo nhìn thấy nhà cửa của chúng ta, tất nhiên sẽ xục tìm khắp mọi chỗ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao thuyền trước không bắn trả? Thật là đồ vô dụng. Đáng lý ra nó có bắn mình, mình cũng phải bắn trả cho hai thuyền chìm ráo xuống biển có phải hay hơn không? Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Có thế thì con rùa lớn vừa mắc lưới của huynh đệ mới kiếm được đồ ăn. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đúng thế thật. Con thuyền chạy trước nhỏ hơn, gió thổi buồm phồng lên, chạy rất nhanh. Đột nhiên một phát súng nổ bắn gãy cột buồm. Cánh buồm bằng vải bốc cháy ào ào. Bọn Vi Tiểu Bảo không nhịn được, bật tiếng la hoảng. Lại thấy thuyền trước nghiêng đi rồi quay ngang ra. Tiếp theo cái mủng nhỏ trên thuyền này hạ xuống nước. Mười mấy người nhảy lên mủng vội vã cầm mái chèo bơi thật lẹ. Lúc thuyền nhỏ sắp vào bờ, thuyền sau dần dần đuổi gần tới. Bãi biển nước nông không áp mạn được. Trên thuyền sau cũng hạ xuống bốn cái mủng nhỏ. Mủng trước chạy trốn, bốn chiếc mủng phía sau rượt theo. Chẳng bao lâu ca? mủng trước mủng sau kế tiếp nhau đẩy lên bãi cát. Mười mấy người ở mủng trước chạy lên bãi cát, quan sát tình thế trên đảo rồi nghe tiếng người hô:

- Vách đá dựng đứng bên kia có thể cố thủ được. Chúng ta hãy qua bên đó. Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm tựa hồ như của sư phụ Trần Cận Nam. Khi mười mấy người theo đường nhỏ chạy đến gần. Một nhân vật cầm trường kiếm đứng trên sườn núi chỉ huy quả đúng là Trần Cận Nam. Vi

Tiểu Bảo cả mừng, từ trong sơn động nhảy ra gọi:

- Sư phụ! Sư phụ! Trần Cận Nam quay lại ngó thấy Vi Tiểu Bảo cũng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lớn tiếng hỏi:

- Tiểu Bảo! Sao ngươi cũng tới đây? Vi Tiểu Bảo chạy như bay gần tới nơi bỗng gã thộn mặt ra. Gã ngó thấy trong mười mấy người kia có một cô gái da trắng mắt trong, chính là A Khạ Gã liền hô lớn:

- A Kha! Rồi gã chạy lại, nhưng người đứng đằng sau cô rõ ràng là Trịnh Khắc Sảng. Đã có A Kha tất có Trịnh Khắc Sảng là lẽ tự nhiên nhưng Vi Tiểu Bảo đang mừng như người điên lại chạm phải bộ mặt chán ngấy. Gã tưởng chừng trái tim chìm xuống, đứng thộn mặt ra. Tiếp theo bên này một người hô: tướng công, bên kia người khác gọi: Vi hươnh chủ. Vi Tiểu Bảo nghe gọi miệng đáp lại một tiếng nhưng mắt không ngó tới hai người mà chỉ trân trân nhìn A Kha như ngây như dại. Bỗng một bàn tay nhỏ bé mềm mại đưa ra nắm lấy tay gã. Vi Tiểu Bảo bủn rủn cả người quay đầu nhìn lại thì thấy gương mặt xinh đẹp đầy vẻ hoan hỷ nhưng trong khoé mắt dòng châu tầm tã khôn cầm. Cô bé này chính là Song Nhi. Vi Tiểu Bảo mừng quá hai tay ôm choàng lấy thị reo:

- Hảo Song Nhi! Ta nhớ cô đến chết đi được. Lại nghe Trần Cận Nam hô:

- Phùng đại ca! Phong huynh đệ! Hai người kia đồng thanh đáp lại. Nguyên hai người này một là Phùng Tích Phạm và một là Phong Tế Trung. Ca? hai người đang cầm binh khí sóng vai đứng canh giữ ở đầu đường lên núi. Vi Tiểu Bảo đột nhiên gặp nhiều người quen thuộc. Gã cất tiếng hỏi:

- Sao các vị cũng đến cả đây? Song Nhi đáp:

- Phong đại ca đưa tiểu tỳ đi tìm tướng công khắp nơi mà chẳng thấy đâu, sau gặp Tổng đà chúa, lại nghe nói các vị đã xuống thuyền ra biển. Thế là.... thế là... Thị nói tới đây vui mừng quá đỗi, nghẹn ngào không nói nên lời. Bốn con thuyền nhỏ rượt theo toàn là Thanh binh. Chúng cũng đã lên bãi cát hết rồi. Trên sườn núi ngó xuống thấy có đến bảy tám chục tên. Người đi trước tay cầm trường đao, thân hình to lớn đang chỉ huy Thanh binh bày thành đội ngũ. Đội quan binh hàng ngũ chỉnh tề. Tướng chỉ huy liền hạ lệnh một tiếng. Bọn binh sĩ tháo cung đeo ở trên lưng xuống, rút trong túi tên lấy vũ tiễn lắp vào. Mũi tên hướng cả về phía sườn núi. Trần Cận Nam hô lớn:

- Anh em phục cả xuống. Vi Tiểu Bảo không chờ sư phụ ra lệnh, gã vừa thấy quân Thanh lấy cung cầm tay đã co mình ẩn vào sau một tảng đá lớn. Lại nghe viên tướng hô:

- Xạ tiễn! Chớp mắt tên bay vèo vèo không ngớt. Vách núi cao quá mà đứng dưới ngửa mặt bắn lên, khi tới nơi kình lực đã giảm hẳn. Phùng Tích Phạm và Phong Tế Trung, một người cầm trường kiếm, một người múa đơn đao gạt những mũi tên rớt xuống. Phùng Tích Phạm lớn tiếng:

- Thi Lang! Ngươi quả là một tên Hán gian mặt dầy. Có giỏi thì lên đây đơn đa? độc đấu với lão gia, quyết một trận sinh tử. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Té ra người đứng dưới chỉ huy Thanh binh là Thi Lang. Hắn rất giỏi nghề dụng binh, hành quân lâm trận. Lại nghe Thi Lang nói vọng lên:

- Lão có giỏi thì xuống đây đơn đả độc đấu với tạ Ta cũng không sợ lão đâu. Phùng Tích Phạm nói:

- Được lắm! Lão toan nhảy xuống, nhưng Trần Cận Nam cản lại nói:

- Phùng Tích Phạm! Thi Lang là một kẻ đê hèn, vô liêm sỉ. Việc gì hắn cũng dám làm. Đại ca đừng mắc bẫy hắn. Phùng Tích Phạm liền dừng lại lớn tiếng hỏi:

- Thi Lang! Ngươi muốn đơn đả độc đấu với ta thì sao lại phái bốn con mủng nhỏ.... con mẹ nó!.... cả cái mủng của bọn ta ngươi cũng ăn cắp để đi đón thêm người? Tên Hán gian thối tha kia! Phải chăng ngươi định ỷ vào số đông để thủ thắng? Thi Lang cười đáp:

- Trần quân sư! Phùng đội trưởng! Võ công hai vị thật là cao thâm. Thi mỗ lấy làm khâm phục vô cùng. Người ta thường nói:" Biết thời biết vụ mới là tay tuấn kiệt". Sao hai vị không đưa Trịnh công tử xuống đầu hàng đi. Nhất định Hoàng thượng sẽ phong cho hai vị chức quan lớn. Nguyên ngày trước Thi Lang là một viên đại tướng dưới trướng Trịnh Thành Công. Hắn cùng Chu Toàn Bân, Cam Huy, Mã Tín và Lưu Quốc Hiên hợp xưng thành Ngũ hổ tướng. Hồi ấy Trần Cận Nam làm quân sư, Phùng Tích Phạm tuy võ công cao cường nhưng không giỏi về tướng lược nên chỉ là đội trưởng trong đội thị vệ của Trịnh Thành Công. Thi Lang cùng hai lão Trần, Phùng ba người đã cùng nhau trải qua những trận huyết chiến, chia sẻ hoạn nạn một thời gian khá lâu. Bây giờ hắn vẫn xưng hô hai người bằng quan hàm ngày ấy. Thi Lang đứng đằng xa nhưng trung khí đầy rẫy, hắn nói câu nào người trên vách núi cũng nghe thấy. Trịnh Khắc Sảng biến sắc, run lên nói: Phùng sư phụ! Sư phu.... sư phụ chớ có đầu hàng. Phùng Tích Phạm đáp:

- Công tử cứ yên lòng. Dù Phùng mỗ chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng không bao giờ đầu hàng bọn Thát Đát. Tuy Trần Cận Nam vẫn biết Phùng Tích Phạm là con người thâm hiểm gian trá, đã mấy lần toan mưu hại ông để tiện cho việc mưu đồ địa vị thế tử của Bình Diên quận vương cho Trịnh Khắc Sảng. Nhưng bây giờ ông nghe lão nói lên mấy lời nghĩa khí, bất giác sinh lòng mến phục nói:

- Phùng đại ca! Đại ca cùng tiểu đệ bữa nay sóng vai tử chiến để giữ cho nhị công tử được an toàn. Phùng Tích Phạm đáp:

- Dĩ nhiên Phùng mỗ theo lệnh quân sư. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Chuyến này quân sư có công bảo giá. Khi trở về Đài Loan ta sẽ tâu phu. vương phong thưởng trọng hậu. Trần Cận Nam đáp:

- Đây là bổn phận thuộc hạ phải làm. Ông nói rồi ngó xuống quan sát tình hình bên địch. Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa nói:

- Trịnh công tử! Phong thưởng trọng hậu gì gì cũng không cần. Chỉ mong sao đừng trở mặt gia hại sư phụ tại hạ là tại hạ cảm ơn lắm rồi. Trịnh Khắc Sảng trợn mắt lên nhìn gã. Vi Tiểu Bảo khẽ bảo A Kha:

- Sư tỷ! Chi bằng chúng ta bắt Trịnh công tử đem giao nộp cho quân Thanh quách. A Kha bĩu môi hỏi:

- Hễ thấy mặt ngươi là phải nghe những điều chẳng tử tế gì. Sao ngươi lại hăm y? Vi Tiểu Bảo

cười đáp:

- Hăm một chút chơi chứ có là chết được hắn đâu? Mà dù hắn có chết cũng chẳng ngại gì. A Kha phì một tiếng rồi lùi lại mấy bước đến đứng bên Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng cất giọng run run hỏi:

- Thằng lỏi kia làm quan lớn tại triều đình Thát Đát. Sao.... sao gã lại ở đây? A Kha đáp:

- Mặc kệ gã, đừng lý đến làm gì. Chức quan lớn của gã cũng là giả đó. Vi Tiểu Bảo hỏi Song Nhi:

- Tại sao cô cùng đi với bọn họ? Song Nhi đáp:

- Trần tổng đà chúa dẫn Phong đại ca cùng tiểu tỳ ra biển tìm tướng công hơn một tháng trời. Gặp hải đảo nào cũng lên coi. Tiểu tỳ nhớ đến tướng công đã từng đến đảo Thông Cật này liền mách Trần tổng đà chúa ra coi. Dọc đường bỗng gặp thuyền quân Thanh rượt theo Trịnh công tử, đánh đắm thuyền ỵ Bọn tiểu tỳ cứu y sang thuyền mình rồi chạy trốn tới đây, may gặp được tướng công.

Hồi 217 - Kẻ Vong Ân Ám Hại Trần Công

Song Nhi nói tới đây vành mắt đỏ hoe. Vi Tiểu Bảo vỗ vai thị an ủi:

- Hảo Song Nhi! Mấy bữa nay chẳng một lúc nào ta không nhớ tới cộ Gã nói mấy câu này bằng cả tấm lòng thành thực chứ không phải khẩu thị tâm phị Tuy những ngày gã ở trên Thông Cật đảo rất thảnh thơi nhàn hạ, nhưng trong lòng gã luôn nhớ tới A Kha và Song Nhi. Bỗng nghe Trần Cận Nam hô:

- Các vị huynh đệ! Chúng ta nên nhân lúc viện binh Thát Đát chưa tới xông ra giết giặc. Nếu không thì lát nữa còn năm thuyền quan binh Thát Đát đuổi tới đây chúng ta thật khó đối phó. Quần hùng đều khen phải. Chuyến này trong mười mấy người lên đảo trừ Trần Cận Nam, Phùng Tích Phạm, Trịnh Khắc Sảng, Phong Tế Trung và A Kha, Song Nhi còn tám người ở Thiên Địa hội và ba vệ sĩ của Trịnh Khắc Sảng. Trần Cận Nam lại nói:

- Trịnh công tử! Trần cô nương, Tiểu Bảo, Song Nhi bốn vị Ở lại đây. Còn bao nhiêu hãy theo tại hạ. Ông vung trường kiếm đi trước xuống núi. Phùng Tích Phạm, Phong Tế Trung và mười một người nữa chạy theo Trần Cận Nam. Quần hào lớn tiếng hò reo xông thẳng vào đội ngũ quân Thanh. Thanh binh bắn tên như mưa nhưng đều bị ba tay đi đầu là Trần Cận Nam, Phong Tế Trung, Phùng Tích Phạm gạt tên rơi xuống lả tả. Lúc trước ở dưới thuyền đã khai diễn một trận thủy chiến, nhưng Thi Lang cưỡi thuyền lớn nổ súng bắn sang rất khủng khiếp, bọn Trần Cận Nam chỉ có né tránh và đào tẩu chứ không có cơ hội phản kích lại được. Bây giờ lại là trận chiến giáp lá cà mà trong số Thanh binh chỉ có mình Thi Lang võ công cao cường, còn ngoài ra đều bản lãnh kém cỏi thì địch làm sao được ba người Trần, Phùng, Phong? Anh em Thiên Địa hội và vệ sĩ của Trịnh phủ thân thủ cũng rất mau lẹ. Ca? mười bốn người xông vào trận, quân Thanh thua to. Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư tỷ! Song Nhi! Chúng ta cũng xông vào giết giặc một phen. A Kha và Song Nhi đồng thanh ưng thuận. A Kha quay lại bảo Trịnh Khắc Sảng:

- Công tử ở lại đây lược trận. Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Ta cũng đi luôn. Vi Tiểu Bảo rút trủy thủ ra cầm tay rồi chạy xuống núi, Song Nhi, A Kha cũng chạy theo. Trịnh Khắc Sảng chạy được mấy bước bỗng dừng lại nghĩ thầm:

- "Tấm thân ta quan trọng ngàn vàng không đổi. Sao lại theo bọn thuộc ha. xông vào nơi nguy hiểm?" Gã liền lớn tiếng gọi:

- A Kha! Nàng cũng trở về thôi. A Kha đang chạy gấp không nghe rõ tiếng gọi. Cô thấy một tên Thanh binh đang vung trường thương đâm tới, liền hua đao tiện đà hớt luôn một nhát. Tên Thanh binh rú lên một tiếng thê thảm, bốn ngón tay đã đứt rời. Gã đau quá phải vứt trường thương chạy lấy người. Vi Tiểu Bảo tuy võ công kém cỏi nhưng bên mình gã có tứ bảo hộ thân nên xông vào địch trận như chỗ không người. Tứ bảo của gã là gì? Đệ nhất bảo là thanh trủy thủ sắc bén. Binh khí địch nhân đụng vào là bị đứt ngay Đệ nhị bảo là tấm bảo y hộ thân, đao thương chém không vào. Đệ tam bảo là công phu lẩn tránh rất tinh diệu, không ai đuổi kịp. Đệ tứ bảo là Song Nhi đi bên mình gã, võ công cô rất cao thâm, quân Thanh không địch nổi. Kẻ ra

tứ bảo của gã mà sử dụng để đối phó với một tay cao thủ thì nhất định phải thất bại, nhưng tỷ đấu với Thanh binh thì lại có thừa. Chỉ trong nháy mắt gã đã hạ mấy địch nhân. Quả là oai phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng. Bất giác gã đắc ý tự nhủ:

- Ngày trước Triệu Tử Long chạy lên chạy xuống trên gò Trường Bản bảy lần, chắc cũng chỉ như ta ngày nay thôi. Quần hùng đánh giết một hồi, quân Thanh chạy toán loạn. Trần Cận Nam một mình chiến đấu với Thi Lang, nhất thời chưa phân thắng bại. Phùng Tích Phạm và Phong Tế Trung chặt đầu quân Thanh như sung rụng, tựa thái rau. Trong khoảng thời gian chưa ăn xong bữa cơm, Thanh binh có hơn tám chục tên đã bị tử thương đến sáu chục. Bọn tàn binh tới tấp chạy xuống biển. Bọn chúng đều là thủy quân, thông thạo nghề bơi lội, hốt hoảng bơi về phía thuyền lớn. Bên này anh em Thiên Địa hội có hai người chết và một người bị trọng thương. Còn bao nhiêu quây lại vây bọc Thi Lang. Thi Lang múa tít cương đao tỷ đấu với trường kiếm của Trần Cận Nam một cách hăng hái. Tuy hắn bị hãm vào trùng vây mà vẫn không mảy may sợ hãi. Vi Tiểu Bảo la gọi:

- Thi tướng quân! Tướng quân mà không hạ đao đầu hàng thì chút nữa sẽ bị băm nát như tương. Thi Lang đang để hết tinh thần vào cuộc chiến đấu. Bên ngoài ai nói gì làm gì hắn cũng không nghe thấy hay nhìn thấy. Cuộc chiến đấu đang kịch liệt, bỗng Trần Cận Nam hú lên một tiếng dài, phóng kiếm đâm liền ba chiêu. Chiêu thứ ba thì thanh trường kiếm của Trần Cận Nam dính liền vào cương đao của Thi Lang. Ông rung cổ tay chuyển nhanh hai vòng. Thi Lang "ối" lên một tiếng, thanh cương đao tuột tay bay đi. Trần Cận Nam chĩa mũi kiếm vào cổ hắn hỏi:

- Ngươi tính sao bây giờ? Thi Lang tức giận đáp:

- Ngươi đã thắng thì giết ta đi chứ còn nói gì nữa? Trần Cận Nam hỏi:

- Đã đến lúc này mà ngươi còn lên mặt anh hùng hảo hán ư? Bội chủ, phản bạn đâu phải là hành vi của bậc anh hùng? Thi Lang đột nhiên ngửa người về phía sau té lộn xuống đất. Hắn trần người đi tránh khỏi mũi kiếm chĩa vào cổ họng rồi vung hai chân đá vào cẳng Trần Cận Nam theo thế liên hoàn. Trần Cận Nam dựng thanh trường kiếm lên chắn ở phía trước cẳng chân. Hai chân Thi Lang nếu tiếp tục đá tới thì hai gót chân hắn đưa vào lưỡi kiếm tất bị đứt ngay. Gặp lúc nguy cấp, Thi Lang liền chống chân phải xuống đất rồi hai gót chân đưa lên không. Hắn lại lộn người đi một cái, nhảy ra ngoài mới thoát được mối nguy bị chặt chân. Khi Thi Lang đứng dậy thì mũi kiếm của Trần Cận Nam đã lại chĩa vào cổ họng hắn rồi. Thi Lang cực kỳ thất vọng, tự biết mình võ công còn kém đối thủ. Đột nhiên hắn cất tiếng hỏi:

- Quân sư! Quốc tính gia đối xử với tại hạ thế nào? Câu hỏi này ra ngoài sự tiêu liệu của Trần Cận Nam khiến ông không khỏi ngơ ngác. Quốc tính gia tức là Trịnh Thành Công. Hoàng đế nhà Đại Minh ban cho ho. được mang họ Chu, mà họ Chu là Quốc tính. Vì thế bọn bộ thuộc đều xưng hô Trịnh Thành Công là Quốc tính gia. Giữa Trịnh Thành Công và Thi Lang có những ân oán gì đều hiện lên trong đầu óc Trần Cận Nam. Ngày trước Thi Lang ở dưới trướng Trịnh Thành Công đã lập được nhiều công lớn. Chỉ vì một tên quân bộ thuộc của Thi Lang hoang báo quân tình, phạm vào quân pháp. Thi Lang toan xử trảm thì tên này trốn vào nấp bóng Đổng phu nhân của Trịnh Thành Công để xin che trở. Nhưng Thi Lang cứ lôi hắn ra chém đầu cho nghiêm quân lệnh. Trịnh Thành Công sủng ái Đổng phu nhân liền khép Thi Lang vào tội vô lễ phạm thượng, hạ lệnh bắt cả nhà hắn. Thi Lang trốn thoát được, nhưng cha mẹ, anh em, vợ con đều bị Trịnh Thành Công hạ sát. Thi Lang hay tin vừa đau xót vừa căm hận liền qua đầu hàng Thanh triều. Trần Cận Nam nhớ lại chuyễn cũ rồi thở dài nói:

- Bình tĩnh mà nói thì Quốc tính gia có chỗ tàn nhẫn với Thi huynh đệ. Nhưng chúng ta chịu ơn sâu của Quốc tính gia thì dù có gặp điều oan khuất cũng đành cắn răng mà chịu chứ biết làm sao? Thi Lang hỏi:

- Chẳng lẽ quân sư lại muốn tiểu tướng phải thác oan như Nhạc Phi? Trần Cận Nam lớn tiếng:

- Dù Thi huynh đệ không làm được như Nhạc Phi thì cũng không nên làm Tần Cối. Huynh đệ trốn thoát cho khỏi chết là được rồi. Bậc đại trượng phu có lý đâu lại đi đầu hàng quân Thát Đát để mang tiếng Hán gian mà làm chó săn cho địch. Thế chỉ là tuồng chó lợn. Thi Lang hỏi:

- Cha mẹ, vợ con, anh em tiểu tướng có tội gì mà Quốc tính gia cũng xử trảm hết? Lão đã giết toàn gia tiểu tướng thì tiểu tướng cũng tìm cách diệt trừ toàn gia lão để trả thù. Trần Cận Nam đáp:

- Báo tư thù là việc nhỏ, làm Hán gian là chuyện lớn. Nay ta không hạ sát Thi huynh đệ thì khi xuống suối vàng chẳng còn mặt mũi nào nhìn thấy Quốc tính gia. Thi Lang nghển cổ lên nói:

- Được rồi! Quân sư giết tiển tướng đi. E rằng Quốc tính gia không còn mặt mũi nào nhìn thấy tiểu tướng chứ không phải tiểu tướng chẳng dám nhìn lão. Trần Cận Nam lớn tiếng:

- Tướng quân đã gặp tình trạng này mà vẫn còn lãi lý ư? Ông muốn phóng kiếm đâm vào cổ họng Thi Lang nhưng nghĩ tới ngày trước đã đồng sinh công tử nơi trận thượng nhiều lần. Hồi Thi Lang ở dưới trướng Quốc tính gia đã hăng hái xông lên trước trận tiền làm gương cho sĩ tốt, trải qua bao trận chiến đẫm máu. Công lao của hắn thật không phải là nhỏ. Nếu chẳng có chuyện Đổng phu nhân can thiệp vào quân vụ, khinh nhờn đại tướng thì bữa nay Đài Loan vững như bàn thạch. Dù sao thì tội hàng giặc phản quốc cũng không thể tha thứ. Có điều toàn gia Thi Lang đều là người vô tội mà bị tru lục, tình cảnh thật oan nghiệt. Ông đắn đo hồi lâu rồi nói:

- Ta mở cho Thi huynh đệ một sinh lộ là huynh đệ phải lập lời trọng thệ trở về hàng dưới trướng Trịnh vương gia mới khỏi chết. Sau này huynh đệ đem công chuộc tội, hết sức phò tá Minh triều khôi phục lại giang sơn thì vẫn không hổ một trang hán tử đường đường. Thi huynh đệ! Đó là những lời vàng đá mà ta khuyên nhủ, mong huynh đệ sớm quay đầu lại. Câu sau cùng ông nói bằng giọng rất khẩn thiết. Thi Lang cúi đầu nét mặt ra chiều bẽn lẽn, ấp úng hỏi:

- Tiểu tướng.... tiểu tướng nếu còn trở lại Đài Loan há chẳng thành kẻ tiểu nhân phản phúc vô thường? Trần Cận Nam tra kiếm vào vỏ, tiến lại gần Thi Lang nói:

- Thi huynh đệ! Con người phải lấy việc đại nghĩa đại tiết làm trọng. Chỉ cần huynh đệ từ nay dốc dạ trung can thì chuyện hồ đồ trong lúc nhất thời chẳng còn ai dám dị nghị gì nữa. Ngay Quan Vương gia trước cũng có thời kỳ hàng Tào đấy thôi... Đột nhiên sau lưng có người lên tiếng:

- Tên ác tặc này đã bảo gia gia ta tru lục toàn gia nhà hắn và hắn nhất định muốn giết toàn gia ta để báo thù thì hắn là kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ. Chúng ta quyết không thể dung thứ hắn được. Quân sư chặt đầu hắn đi quách. Trần Cận Nam quay đầu nhìn lại thì người nói mấy câu này là Trịnh Khắc Sảng. Ông liền nói:

- Nhị công tử! Thi tướng quân giỏi nghề dùng binh. Trong quân trướng ngày trước của Quốc tính gia không ai hơn được. Y chịu đầu hàng là rất lợi cho cuộc phản Thanh phục Minh của chúng tạ

Chúng ta nên lấy việc phục quốc làm trọng, gạt bỏ hết mọi mối tư thù tư oán. Trịnh Khắc Sảng cười lạt hỏi:

- Hắn về Đài Loan nắm giữ binh quyền thì họ Trịnh nhà ta còn sống được chăng? Trần Cận Nam đáp:

- Chỉ cần Thi tướng quân đây lập lời trọng thệ là Trần mỗ quyết đem tính mạng toàn gia ra bảo đảm cho y quyết chẳng hai lòng. Trịnh Khắc Sảng cười lạt hỏi:

- Khi hắn giết cả nhà ta rồi, liệu tính mạng cả nhà tiên sinh có đền được không? Đất Đài Loan là của họ Trịnh nhà ta chứ không phải của nhà Trần quân sư. Trần Cận Nam tức muốn chết người, chân tay lạnh ngắt mà phải ráng nhẫn nhịn dẹp lửa giận xuống. Ông toan nói nữa thì Thi Lang đột nhiên co giò trốn chạy. Miệng hắn vẫn la:

- Quân sư! Mối tình nghĩa thâm trọng giữa chúng ta tiểu đệ vĩnh viễn không bao giờ quên được. Tiểu đệ không thể làm nô tài cho nhà họ Trịnh... Trần Cận Nam gọi giật lại:

- Thi huynh đệ! Hãy quay trở lại để Trần mỗ nói chuyện. Đột nhiên ông thấy sau lưng đau nhói lên. Lưỡi kiếm bén nhọn đã đâm suốt từ sau lưng ra tới trước ngực. Ông đã bị Trịnh Khắc Sảng ám toán một cách bất ngờ. Tình thực thì bản lãnh của Trần Cận Nam đã đạt đến trình độ hiếm có trên đời. Cả mười tên Trịnh Khắc Sảng cũng không giết nổi ông. Chỉ vì ông thấy Thi Lang đã có ý đầu hàng lại bị Trịnh Khắc Sảng thoá mạ, hắn mới bỏ đi. Ông nghĩ đến kiếm một vị tướng tài chẳng phải chuyện dễ dàng, chỉ mong vãn hồi đại cuộc. Có bao giờ ông ngờ tới Trịnh Khắc Sảng đứng ở phía sau lại phóng kiếm đâm mình một cách đột ngột. Nguyên năm xưa Trịnh Thành Công đánh được Đài Loan rồi, phái con là Trịnh Kinh đồn trú giữ Kim Môn, Hạ Môn. Trịnh Kinh rất được lòng sĩ tốt nhưng phải nết ham mê nữ sắc. Y thông gian với người nhũ mẫu sinh con. Trịnh Thành Công rất phẫn nộ về vụ này bèn phái người cầm lệnh tiễn đến Hạ Môn hạ sát Trịnh Kinh. Nhưng các tướng nhận thấy đây là một mệnh lệnh trái nghịch thiên luân nên không chịu tuân theo. Trịnh Thành Công thấy bộ tướng chống lại mệnh lệnh của mình lại càng căm phẫn vô cùng. Chẳng bao lâu y mắc bệnh mà chết vào năm tuổi. Các tướng lĩnh ở Đài Loan liền dựng người em Trịnh Thành Công là Trịnh Tập lên làm chủ. Trịnh Kinh kéo quân từ Kim Môn, Hạ Môn về Đài Loan đánh tan bọn quân trấn ở đây rồi lên kế vị Diên Bình vương. Đổng phu nhân, vợ Trịnh Thành Công vì thấy nhũ mẫu tư thông với Trịnh Kinh sinh con mà trong nhà xảy ra biến loạn, Vương gia sớm qua đời nên bà rất căm hận Trịnh Khắc Tang là con của người nhũ mẫu. Bà ra sức chủ trương lập cháu đích tôn là Trịnh Khắc Sảng làm thế tử nhưng Trịnh Kinh không nghe lời mẹ. Đổng phu nhân liền cùng bọn Phùng Tích Phạm âm mưu phản đối Trịnh Kinh. Mọi người đều biết muốn lập Trịnh Khắc Sảng phải giết Trần Cận Nam trước vì ông làm trở ngại vụ này. Chúng đã mấy lần gia hại mà ông đều tránh thoát. Trịnh Khắc Sảng đã mấy phen được ông cứu mạng, không ngờ nay hắn lại ha. độc thủ giết ông trên đảo Thông Cật. Biến cố xảy ra bất ngờ. Phùng Tích Phạm toan rượt theo Thi Lang thì thấy Vi Tiểu Bảo tay cầm trủy thủ đâm Trịnh Khắc Sảng. Lão liền vung kiếm lên gạt. Choang một tiếng, thanh trường kiếm trong tay Phùng Tích Phạm gãy làm hai đoạn. Nhưng nội kình của lão vận vào trường kiếm cũng hất thanh trủy thủ của Vi Tiểu Bảo vuột tay bay đi. Phùng Tích Phạm lại vung cước đá Vi Tiểu Bảo lộn đi mấy vòng. Lão toan truy kích thì Song Nhi chạy ra ngăn cản. Phong Tế Trung và hai người anh em Thiên Địa hội cũng sấn lại. Vi Tiểu Bảo lồm cồm bò dậy, lượm thanh trủy thủ lên hô lớn: Hắn hạ sát Tổng đà chúa. Hết thẩy anh em phải liều mạng với hắn. Rồi xông về phía Trịnh Khắc Sảng. A Kha cản lại quát:

- Tiểu Bảo! Không được làm nhộn! Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa la:

- Chính sư tỷ mới làm nhộn. Bữa nay lão gia nhất định phải giết hắn. Lúc này đã có mấy anh em Thiên Địa hội lại tấn công Trịnh Khắc Sảng. Phùng Tích Phạm chiến đấu với bọn Phong Tế Trung, Song Nhi bốn người vẫn chiếm được thượng phong. Lão phóng chưởng đánh trúng một người anh em Thiên Địa hội hộc máu ra mà chết.

- Bỗng nghe Trịnh Khắc Sảng thét lên be bẹ Phùng Tích Phạm liền bỏ đối thủ chạy đến bên hắn. Lão lại phóng chưởng đánh chết một người nữa trong Thiên Địa hội. Lão biết Trần Cận Nam chết rồi thì Vi Tiểu Bảo đứng đầu bọn này, lão định thu thập gã trước. Lão vươn tay đánh xuống đầu gã. Song Nhi la lên:

- Tướng công! Chạy mau đi! Thị nhảy xổ về phía sau Phùng Tích Phạm. Vi Tiểu Bảo dặn:

- Cô cũng phải coi chừng! Gã co giò chạy trốn. Phùng Tích Phạm nghĩ bụng:

- "Nếu mình rượt theo tên tiểu quỷ đó thì không có ai bảo vệ công tử." Lão liền ôm Trịnh Khắc Sảng lên rồi rượt theo Vi Tiểu Bảo. Võ công lão qua? đã đến mức phi thường. Tay ôm một người mà còn chạy nhanh hơn Vi Tiểu Bảo nhiều. Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thấy lão đuổi tới nơi sợ giật bắn người lên. Gã toan giơ tay ấn vào cơ quan "Hàm sa xạ ảnh" nhưng chậm mất rồi, Phùng Tích Phạm đã phóng chưởng đánh tới. Giữa lúc nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, nếu còn phóng ám khí thì e rằng chính gã cũng bị đánh vỡ đầu. Gã đành nghiêng người né tránh rồi dùng kỹ thuật "Thần hành bách biến" lạng người đi chạy trốn. Phùng Tích Phạm chạy nhanh quá lại thành ra vượt lên trước. Lão vội dừng bước xoay mình lại đuổi. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Quỉ hồn của sư phụ ta đuổi theo lão đó, sắp sờ vào đầu lão đến nơi. Gã nói hai câu này rồi thở phào một cái. Phùng Tích Phạm lại đuổi gần thêm một bước. Phía sau Song Nhi và Phong Tế Trung cũng đuổi rất gấp, chỉ mong ngăn chặn Phùng Tích Phạm. Vi Tiểu Bảo chợt lạng qua bên này, chợt vọt sang bên kia khiến cho Phùng Tích Phạm không biết đâu mà lường. Lão lại ôm Trịnh Khắc Sảng nên khó lòng đuổi kịp trong lúc nhất thời. Song Nhi và Phong Tế Trung còn cách vài trượng cũng không sao tới gần được. Vi Tiểu Bảo sau khi chạy một hồi đã thấy hơi thở dồn dập. Trong lúc cấp bách gã lật đật chạy lên sườn núi dựng đứng. Phùng Tích Phạm cả mừng nghĩ bụng:

- "Thế là ngươi tự dấn thân vào tuyệt địa." Lão thấy đường lên núi chỉ có một lối đi nhỏ hẹp, bốn mặt đều trống không có nẻo nào để rút lui, nhưng lão cũng không đuổi gấp được. Vi Tiểu Bảo bỗng lớn tiếng hô:

- Bà lớn, bà nhỡ, bà nhỏ đâu cả rồi? Nếu không ra viện trợ cho mau thì sẽ thành quả phụ hết. Lúc gã chạy lên sườn núi năm người đàn bà đã ngó thấy. A Thuyên nhìn rõ Phùng Tích Phạm tay trai cắp một người và vẫn chạy nhanh như bay Bản lãnh lão cao thâm chỉ kém Hồng giáo chủ một chút. Mụ cầm đao phục ở bên đường hẹp chờ Phùng Tích Phạm đuổi tới. Mụ liền vung đao lên chém vào lưng lão. Phùng Tích Phạm vừa rồi nghe Vi Tiểu Bảo hô vợ lớn, vợ nhỏ chỉ cho là gã định làm rối loạn tâm thần lão, không ngờ quả nhiên có người mai phục. Lão thấy chiêu đao rất tinh kỳ cũng hơi kinh hãi, vội lùi lại một bước, quát lên một tiếng thật to. Chân trái lão chuyển động, chân phải đột nhiên đá ra trúng vào cổ tay A Thuyên. A Thuyên "ối" lên một tiếng, thanh liễu điệp đao bắn tung lên trời. Vi Tiểu Bảo chỉ chờ lão chậm lại trong khoảnh khắc liền nhằm trúng người lão, tay mặt gã ấn vào cơ quan ở sau lưng. ám khí "Hàm sa xạ ảnh" rít lên veo véo. Một nắm kim châm rất nhỏ bắn lẹ ra trúng hết cả vào người Phùng Tích Phạm và

Trịnh Khắc Sảng. Trong đám này có một mũi trúng vào mắt bên trái Phùng Tích Phạm. Phùng Tích Phạm rú lên một tiếng thật tọ Tay lão buông ra. Cả Trịnh Khắc Sảng cùng lão đều lăn long lóc từ trên sơn đạo tuột xuống. Song Nhi và Phong Tế Trung đã đuổi đến lưng trừng con đường hẹp thấy hai người lăn xuống liền nhảy tránh sang một bên. Phùng Tích Phạm và Trịnh Khắc Sảng lăn từ trên sườn núi xuống đến chân núi thì chất độc ở kim châm đã phát tác. Hai người kêu như lợn bị chọc tiết và lăn lộn không ngớt. Nguyên từ ngày Hà Dịch Thủ vào làm môn hạ phái Hoa Sơn rồi, tuân theo lời sư huấn bao nhiêu chất độc hiểm ác nhất thiết bỏ đi không dùng. Những chất độc ở kim châm "Hàm sa xạ ảnh" chỉ làm cho tê nhức chứ không phải kịch độc giết người. Nếu không thế thì những ám khí có chất độc của giáo chủ Ngũ Độc giáo ngày trước truyền lại hễ gặp máu là xưng lên. Người trúng phải chết ngay lập tức. Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm chưa lăn đến đáy vực đã hết hơi. Tuy nhiên chúng bị những mũi châm đâm vào làm cho ngứa ngáy vô cùng, tưởng chừng khắp mình mẩy có hàng trăm ngàn con rết con kiến vừa cắn vừa đốt. Phùng Tích Phạm vốn là tay gan dạ cũng không nhịn nổi, kêu réo om sòm không ngớt miệng. A Kha chạy tới bên Trịnh Khắc Sảng, đưa tay ra nâng hắn dậy, hỏi đi hỏi lại:

- Công tử.... công tử làm sao vậy? Trịnh Khắc Sảng ngứa đến nỗi thần trí mê man, vung tay phóng chưởng, miệng la:

- Cút đi! Cút đi! A Kha bị đánh bất ngờ, không kịp đề phòng. Phát chưởng của Trịnh Khắc Sảng đập trúng vào má bên trái cô, khiến cho nửa mặt sưng vù lên. Bọn Vi Tiểu Bảo, Song Nhi, Phong Tế Trung, Hồng phu nhân, Phương Di, Mộc Kiếm Bình, Tăng Nhu, Kiến Ninh công chúa lục tục đến sau. Mọi người nhìn thấy Phùng Tích Phạm và Trịnh Khắc Sảng lâm vào tình trạng này đều nhìn nhau kinh hãi. Vi Tiểu Bảo vừa trấn tĩnh tinh thần lại một chút. Gã hít mấy hơi chân khí rồi chạy đến bên Trần Cận Nam thì thấy thanh trường kiếm của Trịnh Khắc Sảng đâm xuyên qua từ sau lưng ra tới trước ngực vẫn còn cắm trên người, nhưng ông chưa tắt thở. Gã cầm lòng không được, bất giác khóc oà lên ôm lấy người ông. Trần Cận Nam công lực rất thâm hậu, nội lực chưa tiêu tan hết. Ông thều thào nói:

- Tiểu Bảo! Con người ta chẳng sớm thì muộn.... ai cũng phải đi tới chỗ chết.... Suốt đời.... ta đã hết lòng vì nước vì dân.... không có điều gì phải hổ thẹn với trời với đất. Ngươi.... ngươi bất tất phải thương tâm cho lắm... Vi Tiểu Bảo chỉ biết la gọi:

- Sư phụ Ơi! Sư phu... Thời kỳ gã ở với Trần Cận Nam lần nào cũng tạm bợ ít ngày. Mỗi phen thầy trò tụ hội, gã lo ngay ngáy chỉ sợ sư phụ xét nghiệm võ công của gã tiến triển đến đâu. Trong lòng gã chỉ nghĩ cách lấp liếm cho qua chẳng có ý chí cầu tiến chút nào. Đồng thời gã đối với sư phụ không có gì đáng gọi là cảm kích sâu xa.

Hồi 218 - Muốn Giết Người Ngây Ngô Giả Điếc

Nhưng lúc này gã thấy sư phụ sắp chết đến nơi. Tấm lòng thương yêu cùng nhân từ của sư phụ chất đầy trong ngực gã. Gã tha thiết với sư phụ đến trình độ tự hận mình chẳng thể chết thay cho ông được. Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa nói:

- Sư phụ Ơi! Tiểu tử đối với sư phụ rất nhiều tội lỗi.... Bao nhiêu công phu lão nhân gia.... truyền thụ cho đệ tử. Đệ tử.... đệ tử chẳng học được tý gì. Bây giờ sư phụ gã không khảo thì gã lại xưng ra với tấm lòng thành thật và hối hận. Trần Cận Nam mỉm cười đáp:

- Điều cốt yếu chỉ cần ngươi là hảo nhân, còn học được võ công hay chẳng học được.... cũng không sao. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đệ tử nhất định nghe lời dặn bảo của lão nhân gia.... ráng làm hảo nhân chứ không làm người tồi bại. Trần Cận Nam lại mỉm cười nói:

- Hảo hài tử! Trước nay ngươi vẫn là đứa nhỏ ngoan ngoãn. Vi Tiểu Bảo nghiến răng hằn học nói:

- Tên ác tặc thối tha Trịnh Khắc Sảng sát hại sư phu.... hu hụ Đệ tử đã kiềm chế được hắn rồi. Đệ tử.... hu hu.... nhất định băm hắn nát như tương để báo thù cho sư phụ. Gã vừa khóc vừa nói, hai hàng nước mắt tuôn xối xả. Trần Cận Nam người run lên vội ngắt lời:

- Không được! Không được! Ta là bộ thuộc của Trịnh vương gia. Quốc tính gia đối với ta ân nặng tầy non.... Bất luận trường hợp nào cũng không được động tới phần cốt huyết của Quốc tính gia. Chẳng thà y vô tình chứ ta nhất quyết không chịu mang tiếng là kẻ bất nghĩa... Ông dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu Bảo! Ta sắp chết đến nơi rồi. Ngươi đừng làm gì tổn hại đến lòng trung nghĩa của tạ Ngươi.... ngươi lúc nào cũng phải nhớ đến lời ta dặn. Ông mỉm cười rồi nét mặt bỗng lộ vẻ lo lắng, nói tiếp:

- Tiểu Bảo! Ngươi hứa lời với ta đi. Nhất định buông tha y trở về Đài Loan. Nếu không.... nếu không ta chết cũng không nhắm mắt. Vi Tiểu Bảo không làm sao được, đành vâng lời đáp:

- Sư phụ đã nhiêu dung cho tên ác tặc, dĩ nhiên đệ tử.... đệ tử phải tuân lời dặn bảo. Trần Cận Nam thở phào một cái ra chiều yên dạ. Ông phều phào nói:

- Tiểu Bảo! Chủ trương của Thiên Địa hội.... là phản Thanh phục Minh. Ta chết rồi, ngươi ráng mà tiếp tục sự nghiệp này. Chúng ta là người Hán mà đồng tâm hiệp lực chẳng sớm thì muộn sẽ khôi phục lại giang san. Chỉ đáng tiếc.... đáng tiếc là ta.... không được trông thấy.... ngày thành công rực rỡ... Tiếng ông mỗi lúc một nhỏ đi rồi tắt hơi mà chết. Vi Tiểu Bảo ôm lấy mình sư phụ kêu gọi:

- Sư phụ! Sư phụ! Gã gọi đến khan tiếng mà Trần Cận Nam cũng nằm trơ ra chẳng có động tĩnh gì. Bọn A Thuyên đứng bên Vi Tiểu Bảo, thấy Trần Cận Nam chết rồi mà gã bi thương quá độ ai cũng không khỏi ngậm ngùi. Hồng phu nhân vỗ vai gã cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu Bảo! Sư phụ đệ đệ đã qua đời rồi. Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa nói:

- Lão nhân gia chết rồi. Chết rồi! Trước nay gã không biết phụ thân là ai nên trong thâm tâm đã coi sư phụ như phụ thân để lấp vào chỗ trống đó. Bây giờ sư phụ gã chết rồi, gã không biết mình là ai nữa. Mối thương tâm trào ra như nước vỡ bờ không sao cản lại được. Gã tự coi mình lại là đứa con hoang không có phụ thân. Hồng phu nhân muốn cho gã li khai mối bi phẫn liền đón lấy thi thể Trần Cận Nam nhẹ nhàng đặt xuống rồi hỏi:

- Bây giờ chúng ta xử trí với tên hung thủ đã sát hại sư phụ đệ đệ bằng cách nào. Vi Tiểu Bảo nhảy chồm lên ngoác miệng thoá mạ:

- Con mẹ quân chó đẻ. Tổ bà phường khốn kiếp. Sư phụ ta là bộ thuộc bọn Trịnh gia các ngươi nhưng Vi Tiểu Bảo này không ăn một miếng cơm, không xài một đồng bạc của nhà mị Con bà tên tiểu tặc thối tha kia. Mi còn thiếu nợ ta một vạn lạng bạc chưa trả. Sư phụ ta muốn tha mạng cho mị Được rồi.Ta tuân theo lời di ngôn của sư phụ nhiêu dung tính mạng cho mị Nhưng còn một vạn lạng bạc mi tra? ta đi. Hay là mi không trả? Mi mà không trả thì mỗi lạng bạc ta thẻo mi một đao. Gã vừa chửi bới vừa cầm đao trủy thủ chạy đến bên Trịnh Khắc Sảng, vung chân đá vào người hắn loạn lên. Lúc này Trịnh Khắc Sảng chỗ vết thương đã bớt đau đớn và hết ngứa ngáy. Gã nghe Trần Cận Nam tha mạng cho mình thì trong bụng mừng thầm nhưng trái chu? đòi nợ mà trong mình hắn lại không có bạc. Gã đành năn nỉ: Tại ha.... không phải.... tại hạ trở về Đài Loan nhất định hoàn lại gấp mười.... không phải.... gấp trăm lần số bạc đó. Vi Tiểu Bảo lại đá một cái vào đầu gã rồi mắng:

- Mi là một đứa lòng lang dạ thú, một tên giặc thối tha quên ơn phụ nghĩa. Lời nói của mi thúi lắm. Ta phải xẻo mi một vạn nhát đao. Gã cầm thanh trủy thủ liếc vào mặt Trịnh Khắc Sảng hai cái. Trịnh Khắc Sảng sợ hết hồn, đưa mắt nhìn A Kha muốn nhờ cô lên tiếng xin hộ nhưng đột nhiên hắn lại nghĩ thầm:

- "Không được! Không được! Tên tiểu tặc này say mê A Khạ Bây giờ nàng lên tiếng gã càng căm hận ta, không chừng gã xẻo đủ một vạn nhát đao." Hắn liền nói:

- Tại hạ nhất định hoàn đủ một trăm vạn lạng bạc. Vi hương chủ! Vi tướng công! Nếu các hạ không tin... Vi Tiểu Bảo lại đá Trịnh Khắc Sảng một cái rồi quát mắng:

- Dĩ nhiên ta không thể tin mi được. Sư phụ ta vì tín nhiệm mi đã bị mi phóng kiếm đâm chết. Gã nói tới đây bất giác lại nổi cơn bi phẫn, giơ đao lên đâm vào mặt Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng la lên:

- Vi đại nhân không tin thì tại hạ nhờ A Kha bảo đảm. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bảo đảm cũng vô ích. Y đã bảo đảm cho mi nhưng rồi lại chối cái mấy lần, mi không nhớ hay sao? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Đại nhân không chịu, tại hạ xin gán nợ. Vi Tiểu Bảo lại mắng:

- Hay lắm! Mi cắt cái đầu chó má của mi xuống gán nợ. Lúc nào mi trả lại cho ta một trăm vạn lạng bạc, ta sẽ hoàn lại cái đầu chó má của mi. Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Tại hạ xin đem A Kha gán nợ cho đại nhân. Vi Tiểu Bảo bỗng cảm thấy trời quay đất chuyển, bất giác nới tay để rơi lưỡi đao trủy thủ đánh vèo một cái, cắm phập xuống đất chỉ cách đầu

Trịnh Khắc Sảng chừng vài tấc. Trịnh Khắc Sảng thất kinh rú lên một tiếng "Trời ơi!" vội rụt đầu lại nói:

- Tại hạ đem A Kha gán nợ cho đại nhân, chắc đại nhân có thể tin được. Bao giờ tại hạ đem một trăm vạn lạng bạc đến chuộc đại nhân sẽ trả A Kha cho tại hạ. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nếu vậy thì có thể thương lượng được. A Kha vội la lên:

- Không được! Không được! Ta không chịu. Trịnh Khắc Sảng tức giận quát hỏi:

- Tại sao không được? Ngươi là một con tiểu tiện nhân vô tình vô nghĩa. Y muốn xẻo ta một vạn đao, ngươi không nghe thấy ư? Ta gặp lúc nguy nan sao ngươi chẳng chịu giải cứu. A Kha vừa đau khổ vừa tức giận, không nhịn được oà lên khóc. Trịnh Khắc Sảng tức giận nói tiếp:

- Lúc này ta lâm vào bước đại họa mà ngươi vẫn chẳng quan tâm chút nào. Ta không lấy ngươi nữa. Ngươi có quì xuống đất năn nỉ ta cũng chẳng thèm. Gã biết mình càng lên giọng cương quyết không thèm lấy A Kha là tính mạng hắn càng thêm cơ hội vãn hồi được. A Kha càng nghĩ càng buồn bực. Thị đưa hai tay lên ôm mặt ngồi phệt xuống đất. Vi Tiểu Bảo mừng thầm hỏi:

- Mi bảo là không lấy y nữa sao còn định mang trăm vạn lạng bạc đến chuộc. Thế là mi định nói dối cho qua lúc này rồi. Trịnh Khắc Sảng vội đáp:

- Con đàn bà đó đã vô tình vô nghĩa với tại hạ nên tại hạ nhất quyết không thèm lấy y nữa. Vi đại nhân mà chịu lấy thị thì tại hạ bán đứt cho đại nhân với giá một vạn lạng bạc. Tức là giữa hai chúng ta không còn nợ nần gì nhau. Đại nhân bất tất phải xẻo tại hạ một vạn nhát đao. Vi Tiểu Bảo muốn ưng quá rồi, nhưng vẫn lắc đầu nói:

- Y đã hết lòng với ngươi thì ta mua thị làm gì. Y có ở với ta mấy bữa rồi cũng trốn đi theo mi. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Trong bụng thị đã có đưa hài nhi, khi nào còn chịu đi theo tại hạ? Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, cất tiếng run run hỏi:

- Ngươi.... ngươi bảo sao? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Bữa trước trong Lệ Xuân viện tại thành Dương Châu, thị đã ngủ chung giường với đại nhân và mang thai rồi. A Kha nhảy bổ lên, bưng mặt chạy ra bãi biển. Cô thấy tình lang bội bạc, chán đời không muốn sống nữa, định nhảy xuống biển tự tử cho rồi. Song Nhi rượt theo kéo tay cô lôi trở lại. A Kha vừa khóc vừa nói:

- Ngươi.... ngươi đã chịu lời kín tiếng sao.... sao bây giờ lại nói rả Ngươi ăn nói như người ta đánh một phát.... phát... Trong lúc cô bẽ bàng phẫn nộ, thoá mạ Trịnh Khắc Sảng nhưng vẫn cảm thấy là bất nhã nên dừng lại không nói hết lời. Trịnh Khắc Sảng thấy sắc mặt Vi Tiểu Bảo biến đổi bất thường, chỉ sợ gã thay đổi ý định vội nói:

- Vi hương chủ! Đứa con đó đích là con của hương chủ. Giữa tại hạ và thị vẫn còn thanh bạch. Thị bảo tại hạ hãy chờ đến khi bái đường thành thân hãy làm vợ chồng thật sự. Hương chủ.... hương chủ bất tất phải nghi ngờ gì nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì thật tiện nghi cho lão gia. Sao ngươi không làm... Trịnh Khắc Sảng ngắt lời:

- Từ ngày thị mang thai thường nhớ tới Vi hương chủ. Thị nói chuyện với tại ha. suốt ngày nhắc tới Vi hương chủ thì tại hạ còn lấy thị làm chi? A Kha dậm chân bình bịch, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không nhịn được quát lên:

- Sao ngươi.... sao ngươi lại nói hết ra? Cô nói câu này tức là đã thừa nhận những lời của Trịnh Khắc Sảng là sự thực. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Thôi được! Đã thế thì.... con mẹ nó! Ngươi cút đi cho rảnh. Trịnh Khắc Sảng cũng mừng rỡ vô cùng, vội đáp:

- Đa tạ! Đa tạ! Cầu chúc hai vị bách niên giai lão. Còn phần lễ mừng sau này tiểu đệ sẽ đưa đến. Dứt lời gã lồm cồm bò dậy. Vi Tiểu Bảo nhổ nước miếng đánh toẹt xuống đất một cái, thoá mạ:

- Suốt đời ta không muốn nhìn thấy mặt thằng giặc thối tha này nữa. Gã tự nhủ:

- "Nay ta tuân theo di mệnh của sư phụ tha mạng cho hắn. Nhưng sau này sẽ sai người giết hắn để báo thù. Chỉ cần người phái đi không phải ở Thiên Địa hội là không ai trách sư phụ ta được." Hai tên vệ sĩ Trịnh phủ từ hồi nào vẫn đứng khép nép một bên. Bây giờ thấy Vi Tiểu Bảo tuyên bố tha mạng cho chủ nhân mới chạy lại nâng đỡ Trịnh Khắc Sảng dậy. Rồi chúng đỡ luôn cả Phùng Tích Phạm đang nằm thẳng cẳng dưới đất. Trịnh Khắc Sảng liếc mắt nhìn ra lộ vẻ ngần ngừ. Nguyên con thuyền của Thi Lang đã chạy đi rồi. Gần bờ có hai con thuyền đậu thì con thuyền của Trịnh Khắc Sảng đã bị bắn gẫy cột buồm, khó lòng ra khơi được. Còn con thuyền kia vẫn hoàn hảo thì lại là của bọn Vi Tiểu Bảo, quyết người ta không để cho hắn đi. Trịnh Khắc Sảng khẽ hỏi:

- Phùng sư phụ! Chúng ta không có thuyền, biết làm thế nào? Phùng Tích Phạm đáp:

- Hãy xuống con mủng nhỏ kia rồi sẽ liệu. Đoàn người từ từ đi tới bãi biển. Đột nhiên phía sau có tiếng quát lớn: Hãy khoan! Vi hương chủ tha mạng cho các ngươi, nhưng ta không tha thì sao? Trịnh Khắc Sảng giật mình kinh hãi, quay đầu lại thấy một người cầm cương đao đang chạy tới. Người này chính là Phong Tế Trung, một hảo thủ trong Thiên Địa Hội. Trịnh Khắc Sảng ấp úng đáp:

- Các ha.... các hạ cũng là một anh em trong Thiên Địa hội. Mà Thiên Địa hội trước nay vẫn đặt dưới quyền tiết chế của Diên Bình quận vương ở Đài Loan. Các ha.... các ha... Phong Tế Trung quát hỏi:

- Ta làm sao? Biết điều thì đứng lại. Trịnh Khắc Sảng trong lòng kinh hãi đành dạ một tiếng rồi dừng bước. Phong Tế Trung đến trước mặt Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi hương chủ! Thằng cha kia hạ sát Tổng đà chúa. Hắn là kẻ thù chẳng đội trời chung của mấy vạn anh em trong Thiên Địa hội. Nhất quyết không thể tha được. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tổng đà chúa chịu ơn sâu của Quốc tính gia, không chịu hạ sát con cháu lão nhân gia. Vi hương chủ đã tuân lời di mệnh của Tổng đà chúa chẳng thể hạ thủ được. Nhưng thuộc hạ chưa từng gặp mặt Quốc tính gia. Mặt khác khi tổng đà chúa để di mệnh lại cũng không nói với thuộc hạ. Bữa nay thuộc hạ phải đâm chết tên ác tặc này để báo thù cho Tổng đà chúa. Vi Tiểu Bảo xòe bàn tay mặt ra đặt vào sau vành tai. Gã lại nghiêng đầu ngoẹo cổ ra chiều cố gắng lắng nghe. Rồi gã hỏi:

- Phong đại ca nói gì? Tại hạ điếc đặc chẳng còn nghe thấy chi hết. Phong đại ca! Đại ca muốn làm gì thì cứ phóng tay mà làm, bất tất phải hỏi ý kiến hay nghe hiệu lệnh của tiểu đệ. Lỗ tai tiểu đệ đột nhiên mắc bệnh, biến thành điếc đặc. Hỡi ơi! Đúng là súng lớn của Thi Lang phát xạ làm chấn động thủng lá nhĩ mất rồi. Gã nói như vậy là rõ quá, chẳng khác gì bảo Phong Tế Trung nếu muốn giết Trịnh Khắc Sảng thì cứ việc hạ thủ, gã quyết không cản trở. Vi Tiểu Bảo thấy Phong Tế Trung lộ vẻ ngần ngừ liền nói tiếp:

- Lúc lâm tử sư phụ chỉ dặn tiểu đệ không nên hạ sát Trịnh Khắc Sảng chứ không sai tiểu đệ phải hộ vệ để giữ mạng sống cho cả đời hắn. Vậy tiểu đệ không hạ thủ là xong. Nhưng khắp thiên hạ hàng ức triệu người muốn lấy mạng hắn thì tiểu đệ giữ làm sao được? A Kha rất đỗi bồn chồn vội nói:

- Tiểu Bảo! Ngươi không thể để hắn giết y Ta ưng chịu vĩnh viễn đi theo ngươi rồi. Vi Tiểu Bảo buông tiếng thở dài giơ tay lên đập vào tai rồi lẩm bẩm một mình:

- Thật quái lạ! Không hiểu sao hai tai lại điếc đặc. Ai nói cũng chẳng nghe rõ một câu nào. A Kha sư tỷ! Có phải sư tỷ bảo cái thai trong bụng là song thai không? Nếu thế thì thú quá... A Kha dậm chân nói:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Ngươi đừng giả vờ điếc lác nữa. Ta không tin đâu. Phong Tế Trung kéo áo Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Vi hương chủ! Phiền hương chủ dời gót. Thuộc hạ có điều muốn trình bày. Hai người dẫn nhau ra xa ngoài mấy trượng. Bây giờ chắc không ai còn nghe rõ, Phong Tế Trung mới nói:

- Vi hương chủ! Đức Hoàng thượng yêu thương hương chủ lắm phải không? Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi lại:

- Đúng thế! Nhưng vậy thì làm sao? Phong Tế Trung đáp:

- Hoàng thượng muốn hương chủ giết chết Tổng đà chúa, nhưng hương chu? không chịu, tự mình bỏ đi. Cái đó đủ coi hương chủ coi nghĩa khí rất thâm trọng, khiến bao anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ đều kính phục vô cùng. Vi Tiểu Bảo cất giọng thê lương đáp:

- Nhưng rút cục sư phụ cũng uổng mạng rồi. Phong Tế Trung nói:

- Đó là Tổng đà chúa bị Trịnh Khắc Sảng ám toán. Nhưng công cán của Hoàng thượng giao cho Vi hương chủ như thế cũng kể là xong rồi. Vi Tiểu Bảo nghe Phong Tế Trung nói tới đây rất lấy làm quái dị, ngập ngừng hỏi:

- Phong đại ca! Tại sao đại ca lại nói vậy!.... Nói vậy là có ý gì? Phong Tế Trung đáp:

- Hoàng thượng vẫn lo âu hàng ngày vì úy kỵ ba người. Người thứ nhất là Ngô Tam Quế, ai cũng biết rồi. Người thứ hai là Trần tổng đà chúa ở Thiên Địa hội. Tô? chức này rộng lớn khắp thiên hạ, đâu đâu cũng có hội viên, lại quyết chí chu? trương phản Thanh phục Minh, khiến cho Hoàng thượng phải điên đầu. Bây giờ Trần tổng đà chúa chết rồi, tức là cởi được mối lo mà Hoàng thượng vẫn canh cánh bên lòng... Vi Tiểu Bảo nghe tới đây, trong đầu lóe lên một tia sáng, miệng lắp bắp: Té ra là..là... Những hành động của Vi Tiểu Bảo ở Thiên Địa hội đều bị Khang Hy thông to? ngọn ngành. Nhà vua còn biết cả những ám hiệu của tổ chức này và đọc

trơn như nước chảy. Ban đầu Vi Tiểu Bảo còn cho là Tiểu Hoàng đế tài ba chẳng kém gì Gia Cát Lượng và Lưu Bá Ôn. Ngài bấm ngón tay mà biết được cả việc ngàn năm trước và năm trăm năm về sau. Nhưng gã nghĩ lại thì dù vị Tiểu Hoàng đế đó có là chân mạng thiên tử, là một thiên tinh trên trời giáng hạ phàm trần hay là rồng thiên hóa thân thì bất quá mạng cả phúc lớn khiến kẻ phàm tục không thể đụng đến mình ngài là cùng, chẳng có lý nào việc gì ngài cũng biết. Chứng cớ là vụ gã cùng huynh đệ Thiên Địa hội trốn khỏi Bá tước phủ không bị bắn chết mà sao ngài lại chẳng tiên tri? Gã đi đến kết luận là nhất định trong Thiên Địa hội có kẻ làm gian tế cho nhà vua, mà người này lại rất thân cận bên mình gã. Nhưng gã nhận xét những bạn hữu trong Thanh Mộc Đường đều là những nhân vật dốc dạ trung trinh, đầy lòng nghĩa khí chẳng khi nào làm gian tế bán đứng đồng chí. Vì thế mà gã chỉ hoài nghi trong dạ mà tuyệt không tìm ra manh mối nào. Gã chỉ biết vụ này rất cổ quái mà không có đường giải thích. Bây giờ Vi Tiểu Bảo nghe Phong Tế Trung nói vậy lập tức tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

-"Mình thật đáng chết! Sao lại không đổ mối hoài nghi lên thằng cha này? Hôm ấy Hoàng thượng sắp cho đại pháo phát xạ vào Bá tước phủ chỉ mình hắn là không hiện diện tại trường. Vụ này đã rõ quá rồi. Hắn mà vẫn ở trong Bá tước phu? thì quyết chẳng phải gian tế vì hắn không dời nơi đây tất không thoát chết. Dĩ nhiên hắn biết trước mà trốn lánh đi. Hỡi ơi! Ta thật là đứa ngu ngốc! Giả sử đến bây giờ mà hắn vẫn không nói ra thì ta vẫn mù tịt chẳng biết chi hết." Nên biết Phong Tế Trung trước nay là người trầm mặc ít lời. Coi bộ hắn rất chân thật chất phác. Võ công hắn tuy cao cường mà cử chỉ lại ngớ ngẩn. Thái độ hắn khù khờ như một kẻ quê mùa thì ai còn nghi cho hắn nữa. Vi Tiểu Bảo thường khi ngẫu nhiên nghĩ tới có kẻ gian tế thì lại nhắm vào những nhân vật mồm miệng nhanh nhảu, trí mưu mẫn tiệp như Tiền Lão Bản, cử chỉ? linh lợi, khôn ngoan tinh tế như Từ Thiên Xuyên, làm việc chu đáo, tư tưởng khoáng đạt như Cao Ngạn Siêu hay tính tình nóng nảy mà ham trà rượu như Huyền Trinh đạo nhân. Cả những tay biết nhiều hiểu rộng, hô hào khảng khái như Phàn Cương cũng có lúc Vi Tiểu Bảo sinh dạ hoài nghi. Chẳng khi nào Vi Tiểu Bảo lại nghĩ tới Phong Tế Trung lại có thể là gian tế được. Thủy chung không bao giờ gã để ý đến thằng cha này. Đột nhiên Vi Tiểu Bảo lại tự hỏi:

- "Khi đó Song Nhi cũng không có mặt ở Bá Tước phủ. Chẳng lẽ thị.... thị cũng là gian tế và ra dạ bất trung với tả" Gã nghĩ tới đây bát giác trong lòng chua xót và đau buồn cho nhân tình thế thái. Nhưng rồi gã nghĩ lại liền hiểu rõ ngay, miệng lẩm bẩm:

- "A! Phải rồi! Song Nhi vắng mặt là do Phong Tế Trung cố ý dẫn thị đưa đi lánh nạn. Hắn biết là ta rất mực thương yêu con tiểu nha đầu này. Nếu thị mất mạng trong vụ này mà về sau nội vụ vỡ lở ra tất ta căm hận hắn suốt đời." Rồi gã tự nhủ:

- "Phong Tế Trung bất quá là một tên gian tế do Hoàng thượng gài vào nằm vùng trong Thiên Địa hội để ngấm ngầm thông báo tin tức mà thôi. Một khi Thiên Địa hội bị tiêu diệt, hắn có được Hoàng thượng sử dụng cũng không ổn. Hắn vẫn sợ ta làm khó dễ hắn trước mặt Hoàng thượng thì chẳng khi nào hắn chống đỡ lại nổi nên thủy chung hắn vẫn phải lấy lòng và không dám đắc tội với tạ" Những ý tưởng của gã nói thì khá dài, nhưng thực ra chỉ thấp thoáng trong đầu Vi Tiểu Bảo không đầy chớp mắt. Gã chợt động tâm cơ là hiểu rõ ngay liền đổi giọng nói dựng đứng:

- Phong đại ca! Đa tạ đại ca đã đem Song Nhi dời khỏi Bá tước phủ đêm hôm đó để khỏi bị nạn súng nổ tan xác. Phong Tế Trung "A" một tiếng, mặt hắn tái mét, lùi lại hai bước, tay cầm chuôi đao, miệng ấp úng:

- Hương chủ.... hương chủ... Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đại ca cùng tiểu đệ lòng đã hiểu lòng, chỉ có miệng không nói ra mà thôi. Hoàng thượng đã nói cho tiểu đệ hay cả rồi. Phong Tế Trung vốn biết Hoàng thượng cực kỳ sủng ái Vi Tiểu Bảo liền cho gã nói câu này là thực chứ không phải chuyện bịa đặt. Hắn liền hỏi:

- Vậy mà sao Đô thống đại nhân lại không tuân thánh chỉ? Hắn nói câu này chẳng khác gì đã thú nhận sự thực. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Phong đại ca! Đại ca đã biết rõ rồi tại sao còn cố ý chất vấn tiểu đệ? Cái đó kêu bằng trung nghĩa khôn vẹn hai bề. Đức Hoàng Thượng đối đãi với tiểu đệ quá đỗi thương yêu, không bút nào tả xiết. Thật là hoàng ân bao la như trời biển. Nhưng đại ca ơi! Sư phụ đối với tiểu đệ cũng ân nặng tày non. Hiện nay sư phụ đã qua đời, tiểu đệ chẳng còn điều chi úy kỵ nữa. Tiểu đệ không hiểu Đức Hoàng Thượng có tha tội cho tiểu đệ không? Phong Tế Trung đáp:

- Hiện giờ có một cơ hội rất tốt để Vi đô thống đem công chuộc tội... Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Cơ hội gì? Phong Tế Trung đáp:

- Vừa rồi thuộc hạ đã nói, Đức Hoàng Thượng quyết tâm trừ khử ba người. Ngoài Ngô Tam Quế và Trần Cận Nam còn nhân vật thứ ba là Trịnh Kinh vẫn hùng cứ ở Đài Loan. Chúng ta chỉ việc bắt con của Trịnh Kinh đem về kinh để làm con tin, không chừng trường hợp này có thể bức bách Trịnh Kinh phải đầu hàng. Một khi Hoàng thượng đã vui dạ thì dù Vi đô thống có phạm tội tày đình, Hoàng thượng cũng khoan miễn hết.

Hồi 219 - Vung Khoái Đao Tàn Sát Sáu Mạng Người

Phong Tế Trung đã không giấu diếm gì Vi Tiểu Bảo nữa. Miệng hắn cũng đổi cách xưng hô, kêu gã bằng Vi đô thống, còn đối với Tổng đà chúa hắn kêu thẳng tên Trần Cận Nam. Vi Tiểu Bảo nghe Phong Tế Trung ăn nói trong lòng cực kỳ phẫn nộ, mắng thầm:

- "Tên gian tặc này không còn chút lương tâm, nghĩa khí gì. Hắn dám gọi thẳng tên sư phụ ta rạ" Nhưng gã lại nghĩ nếu có thể đi tới chỗ hòa hảo với vua Khang Hy là điều làm cho gã sung sướng nhất. Làm quan hay chẳng làm quan gã cũng không cần, chỉ mong thỉnh thoảng được hội diện cùng Tiểu Hoàng đế chuyện trò là gã lấy làm thỏa mãn lắm rồi. Phong Tế Trung lại nói:

- Vi đô thống! Khi chúng ta tới Bắc Kinh vẫn giữ kín vụ này không nên tiết lộ. Bọn người Thiên Địa hội nghe tin Trần Cận Nam chết chắc sẽ suy tôn đại nhân lên làm Tổng đà chúa. Đại nhân coi trọng điều nghĩ khí, cam tâm bỏ hết vinh hoa phú quí. Đã không làm bá tước cũng chẳng làm đô thống, chỉ cốt sao cứu được tính mạng cho các bằng hữu trong Thiên Địa hội. Thanh danh đại nhân hiện đã truyền bá khắp thiên hạ. ít lâu nay trên chốn giang hồ chỗ nào cũng bàn tán về vụ này. Tiếng tăm đại nhân đang nổi như sóng cồn. Chẳng một ai là không khâm phục chí khí anh hùng của đại nhân. Vi Tiểu Bảo lấy làm đắc ý hỏi:

- Người ta nói thế có thật không? Phong đại ca không lừa gạt tiểu đệ đấy chứ? Phong Tế Trung vội đáp:

- Không! Không!....... Tỵ chức quyết chẳng khi nào dám lừa gạt Đô thống dại nhân. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- "Hắn tự xưng là tỵ chức, không hiểu hiện đang làm chức quan gì?" Tuy hắn nổi tính hiếu kỳ nhưng không dám hỏi, vì hắn nếu hắn hỏi đến vụ này tất phải lòi đuôi. Gã từng nói: Hoàng đế đã cho gã hay hết mọi việc. Vậy mà lại không hiểu Phong Tế Trung làm chức gì thì quả là vô lý. Sau hắn xoay chuyển ý nghĩ, tự nhủ:

- "Nhưng ta hỏi hắn mới được thăng chức quan gì thì chắc không sao" Gã liền mỉm cười hỏi:

- Phen này đại ca lập được công lớn, nhất định Hoàng Thượng thăng quan cho đại ca rồi. Hiện giờ đại ca đã lên đến chức gì? Phong Tế Trung đáp:

- Nhờ ân điển của Hoàng thượng, tỵ chức đã được phong thưởng làm Đô tư. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- "Té ra mới là một tên võ quan nhỏ bằng hạt vừng, so với lão gia còn kém con mẹ nó đến mấy chục bậc." Nên biết theo quan chế triều Đại Thanh, bá tước còn cao hơn hàng chữ phẩm. Chức Đô thống Kiêu kỵ doanh đã được quan hàm tòng nhất phẩm. Võ quan phong cho người Hán cao nhất là Đề đốc, chỉ ngang hàng tòng nhất phẩm. Tổng binh là chánh nhị phẩm. Dưới nữa là phó tướng, Du kích rồi mới đến Đô tư. Vi Tiểu Bảo thấy Phong Tế Trung nét mặt vẫn chất phác mà trong khóe mắt không khỏi lộ vẻ đắc ý. Gã liền chắp tay cười nói:

- Cung hỷ Phong đại ca! Đây là chính Đức Hoàng Thượng thân đề bạt, dĩ nhiên kẻ khác không thể bì kịp. Phong Tế Trung thỉnh an rồi đáp:

- Từ nay tỵ chức hoàn toàn trông vào sự tài bồi của Đô thống đại nhân. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta đã là chỗ người nhà, cái đó đại ca khỏi nói. Đại ca phụng sự Hoàng thượng còn giỏi hơn tiểu đệ. Phong Tế Trung nói:

- Tỵ chức chưa kịp trả ơn đại nhân trong muôn một. Trình Đô thống đại nhân! Hoàng thượng đã dặn tỵ chức khi gặp được đại nhân, bất luận trường hợp nào cũng phải cầu đại nhân hồi kinh, không được kháng chỉ. Tỵ chức nghe khẩu khí Hoàng thượng có vẻ rất trọng vọng đại nhân, có thể nói lúc nào long tâm cũng nhớ tới. Chuyến này đại nhân lập nên công lớn, bắt được con tên Trịnh tặc ở Đài Loan đưa về Bắc Kinh. Hoàng thượng hoan hỷ nhất định thăng quan cho đại nhân. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đại ca cũng nhất định được thăng lên chức Du kích. Phong Tế Trung đáp:

- Tỵ chức chỉ mong được vì Hoàng thượng xuất lực. Hoàng thượng thấy mặt đại nhân, long tâm hớn hở. Chúng ta là phận nô tài cũng lấy làm hoan hỷ lắm rồi. Thăng quan hay chẳng thăng quan là tùy lượng thánh. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Ta cứ tưởng thằng cha này là người thành thực chất phác, không ngờ nay hắn ăn nói toàn theo lối quan dạng." Phong Tế Trung lại nói:

- Đại nhân lên làm Tổng đà chúa Thiên Địa hội rồi điều động các đường chủ, hương chủ cùng các đầu mục trọng yếu tại mười tám tỉnh về cả một nơi để dự tang lễ Trần tổng đà chúa, nhưng khi đó quăng một mẻ lưới bắt hết, khiến cho bọn đại nghịch vô đạo, mưu đồ tạo phản đều không thể trốn thoát được. Trường công lao này còn vang dội hơn cả súng nổ Bá tước phủ đêm trước. Đại nhân nghĩ thử coi. Nếu ngày ấy đại nhân tuân chỉ giết bọn Trần Cận Nam và Từ Thiên Xuyên, nhưng bọn phản tặc Thiên địa hội các tỉnh khác đều còn sống. Giết Tổng đà chúa này chúng lập Tổng đà chúa khác, rút cục vẫn không trừ được toàn bộ. Chi bằng cách đại nhân nắm lấy ngôi Tổng đà chúa mới có thể nhổ cỏ tận gốc, vĩnh viễn trừ được mối đại họa tâm phúc cho Hoàng thượng. Vi Tiểu Bảo nghe Phong Tế Trung nói một hồi, bất giác sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt. Gã nghĩ thầm:

- "Kế này quả là tàn độc, lợi hại đến cùng cực. Chắc không phải Phong Tế Trung nghĩ ra được mà ắt là kế hoạch của Hoàng thượng." Rồi gã tự nhủ:

- "Ta trở về Bắc Kinh chưa chắc Hoàng thượng đã tha tội cho, nhưng nhất định sẽ yêu cầu ta tiêu diệt Thiên Địa Hội. Tiểu Hoàng đế là tay cơ mưu ghê gớm. Ta khó mà thoát khỏi bàn tay y được." Vi Tiểu Bảo càng nghĩ càng ớn lạnh xương xống, bụng bảo dạ:

- "Tiểu Hoàng đế muốn ta đầu hàng hay muốn đét vào đít ta cũng không sao. Nhưng bức bách ta làm Tổng đà chúa Thiên Địa hội để mưu sát hết thảy anh em thì nhất quyết không thể được. Ta mà hành động như vậy thì anh hùng thiên hạ tất lôi tổ tông mười tám đời Vi Tiểu Bảo này ra mà thóa mạ. Khi ta chết xuống âm cung cũng chẳng còn mặt mũi nào nhìn thấy sư phụ nữa. Bao nhiêu vợ lớn vợ nhỏ đây rồi sẽ coi thường tạ Dù cho người ngoài chẳng ai hỏi đến nhưng Vi Tiểu Bảo này tuy chẳng có nhiều lương tâm nhưng cũng phải giữ lại một chút." Gã nhìn Phong Tế Trung miệng ầm ừ mấy tiếng nhưng trong bụng nghĩ thầm:

- "Ta mà không ưng chịu thì hắn sẽ lập tức trở mặt rồi động thủ chiến đấu. Nếu xảy ra cuộc động thủ, bên ta khá đông người đánh một mình hắn chưa chắc đã thất bại, nhưng bấy nhiêu cô vợ lớn vợ nhỏ mà bị hắn giết hết thì thật không ổn chút nào. Chi bằng ta hãy bấm nút "Hàm sa xạ ảnh" chơi. Gã liền đáp:

- Trở về bái kiến Hoàng thượng là một điều làm tiểu đệ rất cao hứng. Nhưng....... nhưng muốn giết hết thảy anh em trong Thiên Địa hội không đếm xỉa gì đến nghĩa khí cùng tình bằng hữu khiến cho tiểu đệ không khỏi áy náy. Vụ này cần phải thương lượng kỹ càng rồi mới qủyết định được. Phong Tế Trung nói:

- Đại nhân dạy thế rất phải. Nhưng người ta có câu:

"Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu". Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Vô độc bất trượng phu... Bỗng gã cất giọng hốt hoảng la:

- Ô hay! Thằng lỏi Trịnh Khắc Sảng trốn đi đâu rồi? Phong Tế Trung giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại. Vi Tiểu Bảo liền hướng ngực về phía Phong Tế Trung rồi đưa tay toan bấm vào cơ quan phát xạ độc châm, nhưng bất thình lình Song Nhi xô ra phía trước la lên:

- Tướng công! Chuyện gì vậy? Nguyên thị thấy hai người nói chuyện hồi lâu không ngớt, trong lòng rất đỗi băn khoăn. Thị chợt nghe Vi Tiểu Bảo bật tiếng la hoảng vội tung mình nhảy tới trước mặt gã để cứu viện. Nếu Vi Tiểu Bảo bấm nút phóng ám khí cố nhiên sẽ đánh trúng Phong Tế Trung, nhưng Song Nhi cũng bị vạ lây. Lúc này tay hắn đã đặt lên cơ quan mà phải dừng lại không dám hạ thủ. Phong Tế Trung quay đầu nhìn lại vẫn thấy Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm vẫn đứng yên trên bãi biển chẳng có động tĩnh gì. Hắn biết là nguy rồi, vội lún thấp người xuống, xoay tay lại chụp lấy Song Nhi đẩy thị ra phía trước làm bia đỡ đạn cho mình. Bản lãnh Song Nhi không phải hạng kém cỏi. Nếu lúc bình thường chưa chắc Phong Tế Trung đã nắm được thị ngay Chỉ vì hắn ra tay một cách đột ngột mà Song Nhi lại không để ý đề phòng nêm mới bị hắn chụp trúng huyệt Mạch môn nơi cổ tay Lập tức người nhũn ra không nhúc nhích được nữa. Phong Tế Trung trầm giọng:

- Vi đại nhân! Xin đại nhân giơ tay lên. Cơ hội đã mất, Song Nhi bị kiềm chế, Vi Tiểu Bảo lâm vào thế kém. Gã cười hì hì hỏi:

- Phong đại ca! Đại ca đùa gì vậy? Phong Tế Trung nghiêm nghị đáp:

- Môn ám khí vô hình vô ảnh của Vi đại nhân cực kỳ lợi hại. Tỵ chức lấy làm khiếp sợ nên phải thỉnh đại nhân giơ hai tay lên. Nếu không tỵ chức cam bề đắc tội. Hắn vừa nói vừa đẩy Song Nhi ra phía trước, còn hắn thủy chung vẫn ẩn vào sau lưng thị khiến cho Vi Tiểu Bảo không dám phóng ám khí tới. Bọn Tô Thuyên, Phương Di, A Kha thấy bên này phát sinh biến cố liền chạy lại. Phong Tế Trung bụng bảo dạ:

- "Thằng lỏi kia hết lòng yêu thương con tiểu nha đầu này, tất không dám ha. thủ. Còn bọn đàn bà này lại chẳng thương tiếc gì thị mà chỉ thương tiếc thằng lỏi kiạ" Tay trái hắn rút trường đao đưa tới. Mũi đao chí vào cổ họng Vi Tiểu Bảo. Miệng hắn quát:

- Các ngươi không được tiến lại. Bọn Tô Thuyên thấy Vi Tiểu Bảo lâm vào tình thế hiểm nghèo, đều dừng lại không dám tiến nữa. Ai nấy trong dạ vừa bồn chồn vừa lấy làm kỳ. Vì Phong Tế Trung hiển nhiên là một hảo bằng hữu của Vi Tiểu Bảo. Hai người vừa mới sóng vai kháng địch,

tại sao chỉ trong nháy mắt đã trở mặt đối nghịch nhau? Ai cũng cho là Vi Tiểu Bảo muốn buông tha Trịnh Khắc Sảng, mà Phong Tế Trung nhất định đòi giết hắn để báo thù cho Trần Cận Nam. Vi Tiểu Bảo bị mũi đao chí vào cổ họng, gã vừa ngửa đầu về phía sau một chút thì Phong Tế Trung cũng đưa đao vào gần hơn rồi cất tiếng quát:

- Vi đại nhân! Xin đại nhân đừng nhúc nhích. Mũi cương đao không có mắt, lỡ ra tỵ chức đắc tội, đại nhân cũng đừng trách. Đại nhân giơ hai tay lên đi. Vi Tiểu Bảo không làm sao được đành giơ hai tay lên. Gã cười nói:

- Phong đại ca! Đại ca muón thăng quan to, phát tài lớn thì nên đối xử với tiểu đệ lịch sự một chút. Phong Tế Trung đáp:

- Thăng quan phát tài dĩ nhiên là điều trọng yếu, chẳng ai không muốn, nhưng bước đầu phải giữ cho toàn mạng. Người chết rồi thì còn thăng quan phát tài vào đâu nữa? Đột nhiên hắn lạng người sang một bên lướt ra phía sau Vi Tiểu Bảo, thò tay vào ống giày gã rút lấy lưỡi đao trủy thủ, chí vào sau lưng gã nói:

- Vi đại nhân! Lưỡi đao trủy thủ này của đại nhân sắc bén vô cùng. Tỵ chức đã được mục kích đại nhân dùng nó mấy lần. Vi Tiểu Bảo bị kiềm chế đành gượng cười cho quạ Gã lại cảm thấy sau lưng đau nhói, biết là lưỡi trủy thủ đã đâm thủng áo ngoài. Tuy gã trong mặc tấm bảo y hộ thân nhưng cũng bị bảo đao xuyên thủng. Phong Tế Trung lại quát:

- Hết thẩy mọi người xoay lưng lại và liệng khí giới đi. Bọn Tô Thuyên khong sao được đành theo lời hắn xoay mình liệng khí giới. Phong Tế Trung thấy bọn Thien Địa hội còn sáu người đứng đó liền nhìn bọn chúng hô:

- Anh em lại cả đây! Ta có điều muốn nói! Sáu người kia không làm sao được, phải từ từ tiến lại. Phong Tế Trung đưa khuỷu tay huých mạnh vào huyệt Đại trụy sau lưng Vi Tiểu Bảo. Tay trái hắn cầm cương đao quét ra. Những tiếng "phập phập" vang lên lẫn với tiếng la "ối chao", "trời ơi". Cả sáu anh em Thiên Địa hội đều trúng đao chết lăn ra. Phong Tế Trung vung đao giết sáu người trong khoảnh khắc. Người nào cũng bị trúng đao vào nơi trí mạng. Hắn ra chiêu mau lẹ, tàn độc ít người bì kịp. Bọn Tô Thuyên nghe tiếng rú thê thảm vang lên liền quay đầu ngó lại thấy thi thể sáu người nằm ngổn ngang dưới đất. Những người này hoặc bị chém trúng đầu, cổ, trước ngực hay sau lưng, cạnh sườn. Miệng vết thương máu tuôn ra ồng ộc. Mấy cô sợ hết hồn, la thất thanh, hãi hùng đến tan gan nát ruột. Phong Tế Trung đã nhận thấy nếu xảy ra cuộc động thủ thì hắn đơn độc chi? có một mình nên phải hạ sát đồng chí trong Thiên Địa hội trước đi, một là để ra oai trấn áp nhân tâm, khiến Vi Tiểu Bảo và quần nữ không dám phản kháng, hai là bớt được sáu địch nhân. Diễn biến này khiến cho đối phương tuy đông mà chẳng còn ai dám kháng cự. Một gã thiếu niên và bảy người đàn bà một mình hắn có thể liệu lý được. Phong Tế Trung tay trái thu trường đao về chí vào cổ Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi đại nhân! Chúng ta xuống thuyền thôi. Hắn cho rằng chỉ cần bắt được Vi Tiểu Bảo và Trịnh Khắc Sảng đưa về kinh dâng lên Hoàng thượng là lập được đại công. Hắn định lưu bẩy người đàn bà lại trên đảo để hắn ở dưới thuyền khỏi sinh biến, hắn còn nể nang không giết bọn này là vì không dám gây mối thù sâu cay với Vi Tiểu Bảo. Sau này Hoàng thượng đối xử với gã thiếu niên này ra sao khó mà liệu được. Nếu gã lại được trọng dụng mà căm hận hắn nhiều quá, tất hắn bị nguy khốn. Quần nữ thấy Vi Tiểu Bảo bị Phong Tế Trung kiềm chế đều nát ruột tan hồn, kinh tâm động phách nhưng chẳng biết làm thế nào. Chỉ một mình Kiến Ninh công chúa là nổi

giận đùng đùng, quát mắng:

- Ngươi là cái thá gì mà dám lớn mật vô lễ như thế? Biết điều thì mau mau liệng khí giới đi. Phong Tế Trung hắng dặng một tiếng, không dám nói gì. Hắn đã biết Vi Tiểu Bảo từng hộ tống Công chúa đến Vân Nam hoàn hôn. Hắn còn nhớ mặt, biết rõ đây quả thực là đương kim Công chúa nên không dám đưa lời chống đối. Công chúa thấy hắn không theo lời lại chẳng nói năng gì nên càng tức giận. Trên đời trừ Hoàng thượng, Thái hậu, Vi Tiểu Bảo và Tô Thuyên là bốn người nàng phải kính nể, còn ngoài ra chẳng coi ai vào đâu. Công chúa cúi xuống lượm thanh đơn đao dưới đất, tung mình nhảy xổ lại nhằm đầu Phong Tế Trung bổ xuống. Phong Tế Trung nghiêng mình né khỏi. Công chúa vung đao vù vù, chém liền ba nhát. Phong Tế Trung né tả tránh hữu. Giả tỷ nếu là người đàn bà nào khác thì hắn đã vung chân đá trả rồi. Nhưng người chém hắn lại là ngự muội của đức đương kim Hoàng đế, là nàng Công chúa cành vàng lá ngọc, mà lòng dạ hắn chỉ mong lập công với Hoàng gia đặng phong quan tấn tước, khi nào dám đắc tội với Công chúa. Vì thế hắn chỉ né tránh chứ không phản kích. Công chúa lớn tiếng thóa mạ:

- Tên đê hèn khốn kiếp! Quân chó đẻ thối tha! Đứng yên không được nhúc nhích! Ta muốn chặt thủ cấp ngươi, sao ngươi dám xoay chuyển cái đầu ô uế của ngươi khiến ta chém không trúng? Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta sẽ nói với Hoàng đế ca ca là ngươi dám chống đối cả ta, để ca ca xư? tội phanh thây. Phong Tế Trung giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- "Con ma đầu này nói sao là được vậy. Thị cùng Hoàng đế là tình huynh muội ruột thịt. Còn ta là một tên quan nhỏ bằng hạt vừng, làm sao đấu lại với Công chúa được?" Nhưng nếu hắn tuân lệnh Công chúa không lúc lắc cái đầu, đứng yên không nhúc nhích để nàng Công chúa điện hạ giơ bàn tay ngà ngọc đáng giá vạn kim chém xuống thì còn chi là tính mạng? Nên hắn cũng khó lòng tuân lệnh được. Công chúa ngoác miệng ra mà thóa mạ, vừa vung đao đâm tả chém hữu lia lịa không dừng lại. Phong Tế Trung chỉ khẽ nghiêng mình đi là tránh khỏi một cách dễ dàng. Tuy nhiên chiêu đao cũng xít xoát chỉ cách vài tấc là đụng vào đầu hắn, nhưng rút cục vẫn không chém trúng. Công chúa nổi nóng vung đao chém tạt ngang hớt vào lưng Phong Tế Trung. Phong Tế Trung bỗng la lên:

- Coi chừng! Đồng thời hắn tung mình nhảy lên. Hắn nhìn thấy chiêu đao của Công chúa mà không dừng lại tất chém vào vai Vi Tiểu Bảo. Người hắn còn đang lơ lửng trên không lập tức đưa chân đá Vi Tiểu Bảo ngã lăn ra. Đồng thời hắn mượn đà nhảy ra xa ngoài một trượng. Song Nhi thấy thế vội tung mình nhảy lại ôm xốc Vi Tiểu Bảo lên, phóng chạy như bay. Phong Tế Trung giật mình kinh hãi, lật đật cầm đao rượt theo. Song Nhi tuy bản lãnh cao cường, nhưng nội lực vẫn còn yếu kém hơn Phong Tế Trung, thị lại còn thấp hơn Vi Tiểu Bảo nửa cái đầu. Thị phải xoay ngang người gã ra cấp chạy được mấy trượng thì Phong Tế Trung đã đuổi tới gần. Vi Tiểu Bảo bị phong tỏa huyệt đạo sau lưng, không cử động được tứ chi, vội nói:

- Cô đặt ta xuống để ta phóng ám khí. Phong Tế Trung chạy rất nhanh, Song Nhi muốn đặt Vi Tiểu Bảo xuống để gã phóng ám khí "Hàm sa xạ ảnh" cũng không kịp. Trong lúc nhất thời thi đành lấy hết sức liệng người Vi Tiểu Bảo ra. Phong Tế Trung cả mừng vọt lại giơ tay ra định đón lấy người Vi Tiểu Bảo thì đột nhiên nổ đánh "đoàng" một tiếng khủng khiếp. Người hắn bị hất bay đi rồi té huỵch xuống đất. Hắn giẫy giụa mấy cái đoạn nằm im không nhúc nhích. Vi Tiểu Bảo được liệng xuống bãi cát, người chưa bị thương. Trong lúc nhất thời gã muốn lồm cồm bò dậy mà không được. Bỗng gã nhận thấy trước mặt Song Nhi giàn giụa một vùng khói đen. Tay

thị đang cầm một cây súng lục. Nguyên cây súng này là của Ngô Lục Kỳ. Ngày trước lúc lão cùng Song Nhi kết nghĩa huynh muội, lão đã tặng cho thị làm lễ vật. Đó là một thứ hỏa khí chế tạo rất tinh vi của nước La Sát. Ngô Tam Quế nhân vụ cấu kết với nước La Sát được tặng một đôi. Thật là một thứ khí giới lợi hại vô cùng. Phong Tế Trung tuy võ công trác tuyệt, nhưng tấm thân huyết nhục sao chịu nổi với súng đạn? Chính Song Nhi cũng khủng khiếp đứng thộn mặt ra. Súng nổ giật mạnh khiến cánh tay thị tê chồn. Người run rẩy, cây súng cũng tuột tay rớt xuống đất. Vi Tiểu Bảo sợ Phong Tế Trung chưa chết. Bây giờ gã đã đứng dậy được rồi, bèn từ từ tiến lại mấy bước. Ngực gã nhằm vào thân hình Phong Tế Trung, đồng thời bấm nút cơ quan sau lưng. Một đám kim châm phóng ra cắm cả vào người hắn. Nhưng Phong Tế Trung vẫn không nhúc nhích. Nguyên súng nổ đã làm hắn chết từ trước rồi. Quần nữ đồng thanh hoan hô, kéo ùa cả lại. Bảy cô gái, thêm cả Vi Tiểu Bảo, đúng là bảy mồm tám miệng, không thừa không thiếu, mỗi người một câu tới tấp hỏi han nguyên do. Vi Tiểu Bảo đã hiểu hết vì khẩu súng này chính gã đưa tặng Ngô Lục Kỳ ngày trước. Gã liền lược thuật lại cho mọi người nghe. Song Nhi và Phong Tế Trung đã ở với nhau một thời gian khá lâu, nhưng dọc đường hắn vẫn luôn tỏ ra thành thật chất phác, đúng là một người rất tử tế. Ngờ đâu lòng dạ hắn lại thâm hiểm đến thế. Ai nấy càng nghĩ càng khiếp sợ. Vi Tiểu Bảo xoay mình lại, ngó thấy bọn Trịnh Khắc Sảng bốn người đang muốn đi ra ven biển để xuống chiếc mủng nhỏ. Gã nghĩ bụng:

- "Thằng này hạ sát sư phụ ta mà ta lại để hắn bình yên rút lui dời khỏi nơi đây, chẳng hóa ra phúc cho hắn nhiều quá." Nhân lúc Công chúa đuổi đánh Phong Tế Trung Vi Tiểu Bảo đã lấy lại được đao trủy thủ. Gã rút đao cầm tay quát lớn:

- Hãy khoan! Trịnh Khắc Sảng dừng bước quay lại. Mặt xám như tro tàn, hắn ấp úng:

- Vi....... Vi hương chủ! Hương chủ đã ưng thuận....... ưng thuận buông tha bọn tại ha... Vi Tiểu Bảo cười lạt nói:

- Ta hứa lời không giết ngươi chứ không đoan ước để ngươi yên lành. Ta phải chặt cụt một chân ngươi đi. Phùng Tích Phạm tức giận những muốn nổi nóng, nhưng lão vừa cất tay, toàn thân đã mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào nữa. Trịnh Khắc Sảng khiếp sợ đến nát ruột tan hồn. Hai chân nhũn ra quì mọp xuống đất năn nỉ:

- Vi....... Vi hương chủ! Hương chủ mà chặt chân thì tại ha....... tại hạ nhất định không sống được nữa rồi. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Cụt chân vẫn sống được như thường. Ngươi thiếu ta một trăm vạn lạng bạc, lại nói đem A Kha gán nợ, chẳng qua là vì nàng đã mang thai với ta và đã tư. nguyện theo ta rồi. Ta đã cùng nàng bái thiên địa làm lễ thành hôn thì nàng hiển nhiên là vợ ta, có minh môi chính thú hẳn hoi. Thế mà ngươi mang vợ ta gán nợ cho ta thì cổ lai khắp thiên hạ có chuyện đó bao giờ? Lúc này bọn Tô Thuyên, Song Nhi, Phương Di, Công chúa đều đến bên Vi Tiểu Bảo, cùng đồng thanh cười nói:

- Phải rồi! Không có lý nào thế được. Trịnh Khắc Sảng đầu óc đã rối loạn, nhưng cũng tự biết mình đuối lý, liền ấp úng hỏi:

- Vậy thì....... vậy thì phải làm thế nào bây giờ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta chặt một tay, một chân ngươi giữ lại làm bảo đảm. Bao giờ ngươi trả ta một trăm vạn lạng bạc, ta sẽ đem chân tay hoàn trả cho ngươi. Trịnh Khắc Sảng cãi:

- Lúc nãy Vi hương chủ đã tuyên bố: Tại hạ phải đem A Kha đoạn mại cho hương chủ....... với giá một vạn lạng bạc....... để trừ vào món nợ kia cho xong hết... Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Lúc nãy ta hồ đồ nên mắc bẫy ngươi. A Kha là vợ ta, sao ngươi lại có thể đem vợ ta đoạn mại cho ta được. Thôi được! Bây giờ ta đem mẫu thân ngươi đoạn mại cho ngươi lấy một trăm vạn lạng bạc, lại đem phụ thân ngươi bán đứt cho ngươi cũng một trăm vạn lạng. Ta lại bán cả bà nội ngươi lấy một trăm vạn lạng, bà ngoại ngươi cũng một trăm vạn lạng... Trịnh Khắc Sảng vội ngắt lời:

- Bà ngoại tại hạ qua đời lâu rồi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Người chết vẫn bán được. Ta bán thi thể cho ngươi. Người chết giảm đi một phần tiền, lấy tám chục vạn lạng thôi. Quan tài và đồ phụ táng không tính tiền.

Hồi 220 - Tìm Đường Nhớ Tới Chuyện Dương Châu

Trịnh Khắc Sảng càng nghe Vi Tiểu Bảo nói, món nợ càng lên cao. Hắn nghĩ thầm:

- "Gã bán cả người chết, nếu kể từ cao tổ, tằng tổ, cao tổ nhưng nhưng, tằng tổ nhưng nhưng cũng đem bán thì đành chịu chết. Dù người quá cố có bớt tiền đi, chỉ tính tám chục vạn lạng thôi mình cũng không chịu nổi". Nhưng hắn không dám nói thẳng là mình chẳng chịu mua, mà chỉ cất tiếng năn nỉ:

- Tại ha.... tại hạ thực tình không mua nổi... Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Ngươi không mua nổi thì ta tha chọ Nhưng đã nhận lời mua thì không được chối cãi. Ngươi thiếu ta ba trăm tám chục vạn lạng bạc thi tính sao đây? Công chúa cười nói:

- Phải rồi! Lấy ngay ba trăm tám chục vạn lạng bạc đưa đây cho ta thì mới được tha về. Trịnh Khắc Sảng giơ bộ mặt đưa ma ra nói:

- Bên mình tại hạ chưa có đủ lấy một ngàn lạng thì lấy đâu ra được ba trăm tám chục vạn lạng để trả ngay bây giờ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thế thì thôi. Ngươi chưa có tiền thì ta bằng lòng cho chịu. Nhưng phải mau mau đem phụ thân, mẫu thân, nhưng nhưng, bà nội và cả bà ngoại chết rồi giao cho ta, thiếu một sợi tóc cũng không được. Trịnh Khắc Sảng nghĩ bụng:

- "Nếu cứ giây dưa thế này hoài thì không biết đến bao giờ mới kết thúc?" Hắn đưa mắt nhìn A Kha để mong cô nói giúp, nhưng cô cứ đứng đằng xa quay lưng lại, quyết không dính tới. Trịnh Khắc Sảng trong lòng nóng nẩy nhầm chừng Vi Tiểu Bảo muốn chặt chân tay mình, bất giác hắn dập đầu binh binh, miệng không ngớt kêu vang:

- Vi hương chủ! Tiểu nhân ám toán sát hại Trần Tổng đà chúa quả tội đáng muôn thác. Xin hương chủ khoan hồng đại lượng tha mạng cho tiểu nhân. Dù tiểu nhân có thiếu lão nhân gia bốn trăm tám chục vạn lượng bạc, tiểu nhân.... nhất định sẽ tìm cách hoàn trả đầy đủ... Vi Tiểu Bảo thấy hành hạ hắn đã đủ điều thảm hại rồi cũng đã nguôi giận, liền bảo:

- Được rồi! Vậy thì ngươi phải viết văn tự thiếu nợ. Trịnh Khắc Sảng cả mừng vội đáp:

- Dạ! Dạ! Rồi quay lại bảo tên vệ sĩ:

- Lấy giấy bút cho ta! Nhưng trên hoang đảo này đào đâu ra giấy bút. Tên vệ sĩ cũng rất nhanh trí, liền xé một mảnh vạt áo mình rồi nói:

- Bên kia rất nhiều người chết. Ta lấy máu của họ mà viết cũng được. Gã nói rồi toan chạy đi lôi xác Phong Tế Trung lại. Vi Tiểu Bảo vươn tay ra chụp lấy cổ tay phải Trịnh Khắc Sảng, ánh bạch quang thấp thoáng. Gã vung trủy thủ xẻo đứt đầu ngón tay trỏ của hắn. Trịnh Khắc Sảng rú lên một tiếng thê thảm. Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải lấy máu của ngươi mà viết mới được. Trịnh Khắc Sảng đau quá, toàn thân run lên như thằn lằn đứt đuôi. Trong lúc nhất thời hắn không biết làm thế nào. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngươi cứ nhẩn nha mà viết đi. Nếu để máu khô hết không đủ dùng thì ta lại chặt đứt ngón tay thứ hai của ngươi. Trịnh Khắc Sảng vội đáp:

- Dạ! Dạ! Khi nào hắn còn dám chần chờ. Hắn nghiến răng nhịn đau thò ngón tay cụt viết lên mảnh áo:

- "Thiếu nợ ba trăm tám chục vạn lạng bạc. Trịnh Khắc Sảng ký" Hắn viết xong mười ba chữ, đau quá xuýt ngất đi. Vi Tiểu Bảo cười lạt nói:

- Ngươi đường đường là một vị công tử trong vương phủ mà thường ngày biếng học, viết bức văn tự nợ có mấy chữ mà xiêu vẹo, lệch lạc chẳng còn ra hình thù gì nữa. Gã cầm lấy mảnh vạt áo đưa cho Song Nhi và bảo thị:

- Cô coi lại xem ngân khoản có thiếu chữ nào không rồi hãy cất đi. Thằng cha này man trá giảo quyệt hết chỗ nói. Không chừng hắn viết bớt đi mấy lạng. Song Nhi cười đáp:

- Ba trăm tám chục vạn lạng bạc. Đủ rồi đây. Thị nói xong gấp mảnh vạt áo cho vào bọc. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười ha hả. Gã vung cước đá vào hàm dưới Trịnh Khắc Sảng, quát lên:

- Cút con bà mày đi! Trịnh Khắc Sảng lộn người lăn mấy vòng ra xa. Hai tên vệ sĩ vội lại đỡ hắn dậy, buộc vết thương nơi ngón tay rồi chia nhau cõng Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm đem xuống cái mủng nhỏ bơi ra khơi. Vi Tiểu Bảo đang cười vang không ngớt, đột nhiên gã nhớ tới sư phụ bị thảm tử, không nhịn được lại khóc rống lên. Trịnh Khắc Sảng chờ mủng chèo ra xa mấy chục trượng cho bớt nỗi kinh hoàng rồi lên tiếng:

- Chúng ta đến đoạt lấy con thuyền lớn kia rồi chạy ra khơi. Chắc bọn nam nữ chó má trời đánh không chết kia chẳng thể đuổi kịp được. Nhưng chèo mủng lại gần mới thấy trên thuyền lớn đã mất hết bánh lái, lại chẳng có cột buồm. Nhất nhất những đồ ứng dụng chẳng còn vật gì. Phùng Tích Phạm hằn học nói:

- Những quân chó má đó cất hết đồ dùng đi rồi. Lão đưa mắt ngó ra mặt biểm mông mênh, sóng võ bì bõm mà con mủng nhỏ không có lương thực cùng nước uống thì làm sao ra khơi được. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Chúng ta quay lại năn nỉ bọn chúng cho mượn thuyền. Nhiều lắm là gã bắt mình viết nợ thêm ba trăm tám chục vạn lạng nữa là cùng chứ gì? Phùng Tích Phạm đáp:

- Bọn chúng chỉ có một con thuyền, khi nào chúng chịu cho mượn? Chẳng thà bọn ta chịu chôn mình nơi bụng cá còn hơn năn nỉ tên tiểu tặc. Trịnh Khắc Sảng nghe lão nói bằng một giọng kiên quyết, không dám trái ý, đành buông tiếng thở dài, hạ lệnh cho hai tên vệ sĩ chèo mủng ra khơi rồi muốn đến đâu thì đến. Bọn Vi Tiểu Bảo ngó thấy chiếc mủng nhỏ của Trịnh Khắc Sảng bơi lại gần thuyền lớn rồi phát giác ra thuyền này không thể chạy được rồi lại bơi ra xạ Ai nấy không nhịn nổi, bật lên tràng cười khoái trá. Tô Thuyên thấy Vi Tiểu Bảo chợt khóc, chợt cười. Rút cục gã vẫn chưa quên được nỗi đau mất sư phụ. Mụ muốn pha chuyện khôi hài cho gã cao hứng, liền hỏi:

- Nhị công tử nhà họ Trịnh cực kỳ man trá. Hiển nhiên hắn muốn đoạt con thuyền lớn của

chúng tạ Cái đó đủ biết là hắn có viết văn tự cũng là làm cho qua lúc này. Tiểu Bảo! Ba trăm tám chục vạn lạng bạc tiền nợ của đệ đệ, ta xem chừng nhất định hắn ăn quỵt rồi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ cũng tiêu liệu hắn không trả món nợ đó đâu. Tô Thuyên cười nói: Vậy ra là đệ đệ là người liệu sự có tiên kiến rất sáng suốt. Lúc nãy hắn đem vợ của đệ đệ bán cho đệ đệ với giá một vạn lạng để thanh toán nợ cũ, đệ đệ chẳng cần suy nghĩ gì nữa, mở miệng ưng chịu liền. Đệ đệ thương yêu A Kha muội tử đến điên đảo thần hồn. Giả tỷ Trịnh Khắc Sảng có đòi đệ đệ phải trả muôn vạn lạng bạc ta chắc đệ đệ cũng gật đầu liền. Vi Tiểu Bảo đưa tay áo lên lau nước mắt, cười đáp:

- Hắn mà đòi như vậy, tiểu đệ cũng chẳng thèm suy hơn tính thiệt làm cóc gì, cứ việc ưng thuận rồi thủng thẳng sẽ tính lại sau. Phương Di cười hỏi:

- Về sau tại sao đệ lại nghĩ ra được là mình bị thua lỗ nhiều. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Giết Phong Tế Trung rồi trong lòng tiểu đệ bình tĩnh lại không còn lo lắng gì nữa. Đột nhiên đầu óc trở lại sáng suốt. Nguyên gã trước nay tuyệt không nghi ngờ gì Phong Tế Trung, có điều trong thâm tâm gã luôn ngấm ngầm cảm thấy tựa hồ bên mình ẩn nấp mầm họa rất lớn mà không biết mầm họa đó là cái gì? Gã chẳng thể phát giác mối lo sợ canh cánh bên lòng ở đâu mà ra. Sau khi Phong Tế Trung chết rồi, Vi Tiểu Bảo khác nào cất được gánh nặng, gã khoan khoái vô cùng tự nhủ:

- "Ta khiếp sợ tên ác tặc này đến nỗi thậm chí mình chẳng biết mình là ai nữa". Mọi người vừa trải qua một cơn nguy hiểm cực kỳ trọng đại. Lúc này bao nhiêu cường địch người chết đã chết rồi, kẻ sống cũng trốn đi xa, trên đảo thái bình vô sự. Nhưng tinh thần vừa được cởi mở, ai nấy đều cảm thấy mệt nhoài. Vi Tiểu Bảo hiện giờ tưởng chừng như hai chân đeo nặng ngàn cân. Gã không chống nổi nữa, phải nằm lăn ra bãi cát mà nghỉ. Tô Thuyên giải khai huyệt đạo sau lưng cho Vi Tiểu Bảo vì gã đã bị Phong Tế Trung điểm vào lúc trước. Bóng tịch dương phản chiếu xuống làn nước mênh mông. Trên mặt biển ánh vàng lóng lánh khác nào hàng vạn con kim xà nhảy múa. Phong cảnh thật là tuyệt mỹ. Quần nữ cũng ngồi cả xuống ngắm cảnh nghỉ ngơi. Chẳng bao lâu Vi Tiểu Bảo bắt đầu nổi tiếng ngáy pho phọ Tiếp theo quần nữ cũng kẻ trước người sau kế tiếp nằm lăn ra ngủ thiếp đi. Sau chừng hai giờ, Tô Thuyên tỉnh dậy trước. Mụ vào căn nhà nhỏ làm cơm canh rồi gọi mọi người vào ăn. Trong đại đường cắm hai cành thông lớn, cháy sáng rực cả căn nhà. Tám người ngồi thành vòng tròn ăn cơm. Xong bữa, Phương Di, Song Nhi thu dọn chén bát cất đi. Vi Tiểu Bảo liếc mắt nhìn Tô Thuyên, Phương Di, Công chúa cho đến Mộc Kiếm Bình, Song Nhi, A Kha, Tăng Nhu cả thảy bảy cô, mỗi người một vẻ. Người thì dong nhan diễm lệ, nàng thì nét mặt nhu mì. Có cô thái độ đoan nghiêm, có cô mồm miệng hoạt bát. Ai cũng có điểm dễ thương khiến lòng gã vui sướng không bút nào tả xiết. Hiện giờ hắn tha hồ mà kề lục tựa hồng, trong lòng bình thản, so với ngày trước ngủ chung với bảy cô trên giường lớn tại Lệ Xuân viện vừa sờ soạng, vừa hồi hộp, phong vị ngày nay khác hôm xưa rất xa. Gã hả hê cười nói:

- Ngày trước tiểu đệ đặt tên cho hòn đảo này là Thông Cật đảo vì nghĩ đến chuyện đánh bạc và đánh giặc, muốn ngồi đây để "ăn hết". Té ra mình có tiên kiến rất sáng suốt. Các vị bảy người muội tỷ đều làm vợ tiểu đệ, thì ra trong cõi mênh mang dường như ý trời định trước, muốn trốn lánh cũng không được. Từ nay tám người chúng ta ở trên đảo Thông Cật này, vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề. Tô Thuyên gạt đi:

- Tiểu Bảo! Tám chữ "vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề" có điều bất tường. Đệ đệ không nên nhắc tới nữa. Vi Tiểu Bảo tỉnh ngộ. Gã biết mụ không muốn nói đến bất cứ thứ gì liên quan tới Hồng giáo chủ. Gã vội đáp:

- Phải đó! Phải đó! Tiểu đệ thật hồ đồ cứ nói nhăng nói càn. Tô Thuyên vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Hai tên địch là Thi Lang và Trịnh Khắc Sảng trở về Trung Nguyên rồi chắc còn đem quân tới báo thù. Chúng ta chẳng thể ở lâu trên hòn đảo này được. Mọi người gật đầu khen phải. Phương Di hỏi:

- Thuyên tỷ tỷ! Theo ý tỷ tỷ thì chúng ta nên đi đâu bây giờ? Tô Thuyên nhìn Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Vụ này phải nghe theo chủ ý của Chí Tôn Bảo mới được. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Thuyên tỷ tỷ kêu tiểu đệ bằng Chí Tôn Bảo ư? Tô Thuyên cười đáp:

- Không phải Chí Tôn Bảo thì sao lại "ăn hết" được? Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Trong danh tự tiểu đệ có chữ Bảo, tưởng chỉ là những đôi "Bảo" nhỏ nhỏ như đôi Ngũ, đôi Bản đắng đôi Phản tăng chi chi mà thôi, không ngờ lại là Chí Tôn Bảo. Gã thấy quần nữ dương mắt lên nhìn mình để chờ câu trả lời liền ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Về Trung Nguyên thì không được rồi. Đảo Thần Long thì gần đây quá. Phải kiếm nơi nào thảnh thơi vui thú mà không người lai vãng mới yên tâm được. Những nơi hoang vắng chưa chắc đã là nơi vui thú. Vui thú phải là nơi người ở đông đúc, phồn hoa đô hội. Huống chi trong thâm tâm Vi Tiểu Bảo vui thú của gã là đánh bạc, là coi hát bội, là nghe thầy đồ nói chuyện cổ tích, là những trò chơi lặt vặt, nhậu nhẹt, là những cô gái đẹp, càng nhiều càng hay. Ngoài những vị mỹ mạo cô nương bên mình gã cũng đã nhiều và đều vào hạng khá cao quí. Nếu muốn có những người tương đương phải tới tận Bắc Kinh, hay ít ra là Thương Châu nổi tiếng phồn hoa, còn thì quyết chẳng có chỗ nào làm cho gã phỉ dạ. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới những nơi phong lưu nhiệt náo, chợt động hiếu tâm hỏi:

- Chúng ta ở với nhau ở đây kể ra cũng cực kỳ thú vị. Nhưng không hiểu gia mẫu một mình cô đơn trơ trọi, hiện tình ra làm sao? Quần nữ trước nay chưa ai nghe gã nói đến mẫu thân, bây giờ nghe gã nhắc đến mẹ già đều cho là gã trạnh lòng hiếu thảo, nên rất đồng tình với gã. Tô Thuyên hỏi:

- Lệnh đường hiện giờ ở đâu? Các cô tự nhủ:

- "Mẫu thân gã là mẹ chồng mình, cần tìm cách đi đón về đây tụ hội để phục thị lão nhân gia mới phải". Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Gia mẫu ở Lệ Xuân viện, thành Dương Châu. Quần nữ nghe nhắc tới Lệ Xuân viện ở thành Dương Châu trừ một mình Công chúa không hiểu chuyện, còn sáu cô mặt đỏ như giáng chiều. Cô thì ngoảnh mặt đi, cô thì cúi đầu xuống. Công chúa nói:

- Ủa! Lệ Xuân viện ở thành Dương Châu đã có lần đệ đệ nói với ta là một nơi phong cảnh đẹp nhất thiên hạ. Đệ đệ còn hứa hẹn đưa ta tới đó du ngoạn một phen. Phương Di cười nói:

- Gã gạt muội đó. Tin gã thì đổ thóc giống ra mà ăn. Lệ Xuân viện là một nơi không đứng đắn. Công chúa hỏi:

- Làm sao không đứng đắn? Tỷ tỷ đã tới đó du ngoạn chưa? Tại sao nói đến Lệ Xuân viện các vị đều lộ vẻ cổ quái? Phương Di nhịn cười không đáp. Công chúa ôm lấy vai Mộc Kiếm Bình giục:

- Hảo muội muội! Muội muội nói cho ta nghe đi. Mộc Kiếm bình đỏ mặt lên đáp:

- Đó là.... đó là một kỹ viện.

Hồi 221 - Nghe Hô Hoán Tiểu Bảo Kinh Hồn

Mọi người nghe cô la hoảng đều nhìn ra biển thì không thấy tông tích con thuyền lớn đậu ở ngoài bãi đâu nữa. Ai nấy giật mình kinh hãi, vận hết mục lực nhìn tận đằng xa, chỉ thấy làn nước biếc mông mênh đến tận chân trời. Trên mặt biển mấy chục con bạch âu bay liệng tưng bừng. Tô Thuyên co giò chạy lên sườn núi đảo mắt nhìn xung quanh một lượt thì cả bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc vẫn chẳng thấy bóng con thuyền kia đâu. Phương Di chạy lên sơn động kiểm tra lại chỗ dấu lèo lái cùng dụng cụ thì quả nhiên đúng như cô dự liệu, tất cả đã không cánh mà bay hết rồi. Mọi người chúm dúm vào một chỗ, ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng đều hoang mang lo sợ. Đêm hôm trước tám người cười nói đùa giỡn thỏa thích, canh khuya mới đi ngủ, quên cả cắt người luân lưu canh gác, nên bị bọn thuyền phu lấy cắp hết đồ đạc xuống thuyền đi mất. Từ nay mọi người bị giam hãm trên hòn đảo cô quạnh, khó có cơ hội thoát thân. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới Thi Lang và Trịnh Khắc Sảng, nhất định chúng sẽ đem binh trở lại trả thù, trong lòng hồi hộp, tự hỏi:

- Bọn mình có tám người thì chống làm sao nổi? Dù kể cả Tô Thuyên, Công chúa, A Kha sinh ba đứa hài nhi khôn lớn rồi, cũng chỉ được mười một người mà chống lại quan binh hàng ngàn hàng vạn thì khác gì trứng chọi với đá? Tô Thuyên an ủi mọi người, nói:

- Việc đã xảy ra thế này, nóng nẩy cũng bằng vô dụng. Chúng ta thủng thẳng nghĩ kế tự giải cứu mới được. Mọi người trở về nhà. Ai nấy lớn tiếng nguyền rủa, thóa mạ bọn thuyền phu. Nhưng chửi bới hàng giờ hết cả mọi điều, không còn câu gì mới mẻ để thóa mạ nữa. Tô Thuyên nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Công việc hiện giờ là phải đề phòng quân Thanh trở lại, Tiểu Bảo! Đệ đệ tính sao đây? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Quân Thanh mà trở lại nhất định nhân số rất đông. Chúng ta không đánh lại nổi, chỉ còn đường lẩn tránh. Mong sao bọn chúng không tìm thấy, cho là ta đã cưỡi thuyền xa chạy cao bay. Tô Thuyên gật đầu nói:

- Đệ đệ nói rất có lý. Nhất quyết quân Thanh không đoán ra được thuyền của chúng ta bị bọn thuyền phu lấy cắp đem đi. Vi Tiểu Bảo lại nổi lòng cao hứng nói:

- Giả tỷ ta là Thi Lang thì quyết không trở lại nữa. Trở lại để làm gì? Dĩ nhiên chúng ta đã bôi mỡ vào chân chạy biệt tích rồi thì còn trở lại để bắt ai? Công chúa nói:

- Nếu hắn tâu trình Hoàng đế ca ca, Hoàng đế ca ca tất phái người ra coi. Dù chúng ta có chạy trốn rồi, họ cũng tìm kiếm hành tung, xem bọn ta chạy về Phương nào. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Thi Lang không tâu trình Hoàng thượng đâu mà ngại. Công chúa trợn mắt lên hỏi:

- Tại sao vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nếu hắn tâu trình, tất Hoàng thượng hỏi tại sao không bắt chúng ta giải về thì hắn chỉ còn đường thừa nhận đã thua trận, chẳng hóa ra hắn tự rước lấy cái khổ nhục vào mình? Tô Thuyên

cười nói:- Phải lắm! Phải lắm! Bản lãnh làm quan của Vi Tiểu Bảo thật cao minh. Làm quan thường nói dối người trên, chứ không lừa gạt kẻ dưới. Đó là yếu quyết của đường sĩ hoạn. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thuyên tỷ tỷ mà làm quan thì chắc là đại thăng quan, đại phát tài. Tô Thuyên mỉm cười nghĩ bụng:

- Những người ở Thần Long giáo đều hành động kiểu này thì chốn quan trường cũng vậy, chẳng khác nhau mấy tý. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Thị Lang mà nói ra, Hoàng thượng quở trách hắn là đồ vô dụng còn khá, nhưng ngài phái hắn dẫn binh đi tróc nã, chắc hắn tiên đoán bọn ta đã viễn tẩu cao phi, còn bắt làm sao được? Như thế chẳng là hắn tự rước lấy phiền lụy vào mình? Sao bằng ngậm miệng ăn tiền? Quần nữ nghe gã nói có lý mới bớt nỗi lo âu. Phương Di hỏi:

- Còn tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng thì sao? E rằng hắn không dằn nổi mối căm tức này. Cô vừa nói vừa liếc mắt nhìn A Kha. Mọi người hiểu ngay chỗ ngụ ý về cái nhìn của cô, miệng lẩm bẩm:

- Khi nào hắn chịu bỏ con người nguyệt thẹn hoa nhường như A Kha mà không đem binh trở lại cướp lấy? A Kha mặt đỏ bừng lên, cúi đầu xuống khẽ nói:

- Nếu hắn trở lại, tiểu muội... tiểu muội sẽ tự tử, quyết không đi theo hắn. Cô nói bằng một giọng rất cương quyết. Vi Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:- A Kha trước kia đối với ta rất đỗi vô tình, ta phải nghĩ ra bao nhiêu ngụy kế lừa gạt mới nắm được vào tay. Bây giờ nghe nàng nói câu này ta tưởng tìm được mười con thuyền lớn cũng không sướng bằng. Gã khoái quá, không sao nhịn được, liền ôm choàng lấy A Kha, hôn vào má cô đánh "chụt" một cái rồi nói:

- Hảo A Kha! Hắn không trở lại nữa đâu. Hắn đã mắc nợ đến ba trăm tám mươi vạn lạng bạc thì mặt có lớn bằng cái đấu, cũng chẳng dám chạm mặt trái chủ. Công chúa xen vào:

- Trời ơi! Người ngu quá! Hắn đã dẫn binh tới bắt người, lại còn sợ món nợ kia ư? Hắn mà tới đây chẳng những đoạt A Kha đem đi, mà còn bắt người phải mua gia gia, má má, nhưng nhưng, ngoại bà của ngươi với giá bảy trăm sáu mươi vạn lạng bạc, tức là gấp đôi số tiền nợ cũ. Gã cũng chặt đầu ngón tay ngươi và bắt ngươi viết văn tự thiếu nợ. Vi Tiểu Bảo càng nghe càng phẫn nộ. Nếu những việc này gã có thể đối phó được thì chẳng lấy gì làm bực tức, nhưng Trịnh Khắc Sảng mà làm đúng theo lời Công chúa đem gia gia, má má, nhưng nhưng, ngoại ngoại của gã mà bán cho bắt gã phải mua, gã không biết đối phó bằng cách nào. Mặt khác má má gã chẳng kể làm gì, gia gia gã là ai gã có biết đâu? Đã không biết gia gia là ai thì dĩ nhiên chẳng thể biết nhưng nhưng là ai. Đem hai người chính gã cũng chẳng biết là ai bán cho gã thì gã sao chịu nổi? Vi Tiểu Bảo giận quá lớn tiếng quát:

- Đừng nói nữa! Tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng mà dẫn quân đến đây thì ta không bán một người nào khác chỉ bán một nhân vật đáng tiền nhất. Y là cành vàng lá ngọc, là ngự muội của đức đương kim Hoàng thượng với giá một ngàn vạn lạng bạc. Ngoài ra ta còn đòi hắn món nợ cũ ba trăm tám mươi vạn lạng nữa. Món này thật là lãi lớn! Công chúa tru lên khóc, bưng mặt chạy đi. Mộc Kiếm Bình vội rượt theo để an ủi nàng. Cô dỗ dành là vì Vi Tiểu Bảo quyết chẳng có lòng dạ như vậy, bất quá gã hăm dọa nàng mà thôi.Vi Tiểu Bảo nổi nóng một lúc rồi cũng đành thúc thủ vô sách chẳng biết làm gì. Mọi người đều nghe theo lời chỉ huy của Tô Thuyên, chiếm trong rừng rậm trong đảo thấy một sơn động rất lớn. Quần nữ quét dọn để bố trí làm chốn an thân.

Từ đó không ai bước chân về chỗ ở cũ. Mọi người chỉ mong Thi Lang hoặc Trịnh Khắc Sảng trở lại thấy trên đảo tuyệt không có vết chân người liền cho là bọn mình đã viễn tẩu cao phi, rồi chúng bỏ đi không sục tìm nữa là phước lớn. Những ngày đầu ai nấy trong lòng đều hồi hộp, ngày đêm luân lưu canh gác và cắt người ra bãi biển nhìn xem có thấy bóng thuyền bè gì không. Nhưng sau vài tháng đừng nói không thấy thuyền bè của triều đình Mãn Thanh hay của Đài Loan, mà cả đến những thuyền chài lưới cũng tuyệt không có cái nào. Mọi người dần dần quên nỗi lo sợ, đoán là Thi Lang không dám đa sự, còn Trịnh Khắc Sảng ngồi cái mủng nhỏ ra giữa biển khơi tất bị sóng đánh chìm rồi. Tám người ở trên đảo bắt cá hoặc đuổi thú, bắn chim, hái trái cây làm đồ nhật dụng, tuy suốt ngày bận rộn, nhưng được thái bình vô sự. May ở chỗ trên đảo rất nhiều điểu thú, dưới biển chẳng thiếu cá tôm. Tám người đều có võ công, nên những việc săn thú bắt cá rất dễ dàng. Về phần lương thực không lo thiếu thốn. Mùa thu qua mùa đông tới. Khí trời một ngày một giá lạnh, Tô Thuyên, Công chúa, A Kha ba người mỗi ngày một lớn bụng. Phương Di vội lột da thú để chế áo mùa đông cho cả tám người. Cô còn chuẩn bị cho ba đứa nhỏ sắp sinh mỗi đứa một tấm áo. Lại qua nửa tháng nữa, đột nhiên trời xuống tuyết dữ. Mới một ngày một đêm mà trên đảo chỗ nào cũng trắng xóa. Tám người đã chuẩn bị cá muối, thịt khô đầy đủ. Củi đuốc cùng cỏ khô chất đống trong động thật là sung túc. Ban ngày ngồi nói chuyện phiếm. Đầu đề không ngoài ba đứa trẻ sắp ra đời.Một hôm trời tối rồi, mưa tuyết đã ngừng, nhưng gió bắc thổi rất mạnh, không ngớt lọt qua khe cửa bằng vách ván vào trong động. Song Nhi ngồi bỏ củi vào đống lửa, Vi Tiểu Bảo lấy xúc xắc cho quần nữ gieo. Năm cô gieo rồi. Mộc Kiếm Bình gieo được ba điểm là nhỏ nhất. Đêm nay cầm chắc cô phải thua. Tăng Nhu cười nói:

- Nhất định Kiếm Bình muội tử thua rồi, ta khỏi cần gieo nữa. Mộc Kiếm Bình không chịu vừa cười vừa giục:

- Gieo lẹ đi! Gieo lẹ đi! Biết đâu tỷ tỷ gieo được hai điểm thì sao? Tăng Nhu cầm xúc xắc trong tay học lối Vi Tiểu Bảo ghé miệng thổi vào một hơi toan liệng ra thì một con gió bắc thổi tới. Trong tiếng gió dường như phảng phất có lẫn tiếng người. Mọi người nghe thấy đều tái mặt. Tô Thuyên đã nằm lăn ra ngủ cũng ngồi bật dậy. Tám người ngơ ngác nhìn nhau. Chỉ trong giây lát, mặt người nào người nấy cắt không còn hột máu. Mộc Kiếm Bình khẽ gọi một tiếng rồi chui đầu vào lòng Phương Di. Sau một lúc, tiếng gió đem theo tiếng người hô hoán rất lớn. Lần này ai cũng nghe rõ. Người bên ngoài hô:

- Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử! Ngươi ở chỗ nào? Tiểu Huyền Tử nhớ ngươi quá. Vi Tiểu Bảo nhảy bổ lên cất tiếng run run:

- Tiểu... Tiểu Huyền Tử đến kiếm ta rồi. Công chúa hỏi:

- Tiểu Huyền Tử là ai? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Là... là...Ba chữ Tiểu Huyền Tử chỉ có mình gã biết là Vua Khang Hy. Từ trước đến nay gã chưa nói chuyện vụ này với ai. Chính Vua Khanh Hy lại càng giữ kín không để một người nào biết. Nay đột nhiên có người nói đến mà thanh âm lại vang dội như vậy, trách nào chẳng khiến cho Vi Tiểu Bảo bở vía. Toàn thân gã run bần bật vì cảm thấy sự thật rất cổ quái. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Nhất định Khang Hy tiểu Hoàng đế chết rồi. Y hiện hồn lên đảo Thông Cật này kiếm ta, vì hồn y nhớ lại thời gian ta chơi thân với y ngày trước. Gã nghĩ như vậy, bất giác hai mắt đẫm lệ,

từ trong động chạy ra hô hoán:

- Tiểu Huyền Tử! Tiểu Huyền Tử kiếm ta đấy ư? Tiểu Quế Tử ở đây này. Thanh âm kia lại réo lên:

- Tiểu Quế Tử! Tiểu Quế Tử! Ngươi ở chỗ nào? Tiểu Huyền Tử mong nhớ ngươi lắm! Thanh âm quá lớn tựa hồ không phải là ở miệng một người phát ra, mà phải hàng mấy trăm người đồng thanh hô hoán. Nhưng nếu là hàng trăm người hàng ngàn người đồng thời kêu réo lại chẳng thể tề chỉnh đến như vậy. Bằng là tiếng của một người thì dù ai có nội lực cao thâm đến đâu cũng quyết không thể phát ra thanh âm như sấm sét, làm kinh thiên động địa đến thế được. Vi Tiểu Bảo đoán chắc là quỷ hồn của Vua Khang Hy. Gã trong lòng đau xót, hai hàng nước mắt tuôn như mưa. Gã tự nhủ:

- Quả nhiên Tiểu Huyền Tử đối với ta bằng điều nghĩa khí cực kỳ thâm trọng. Sau khi y chết rồi, linh hồn còn tìm đến ta. Bình nhật gã sợ nhất là ma quỷ, nhưng hiện giờ gã quyết tâm cùng Tiểu Huyền Tử hội diện một phen, liền co giò vọt về phía phát ra thanh âm. Miệng gã hô lớn:

- Tiểu Huyền Tử! Tiểu Huyền Tử! Đừng bỏ đi. Tiểu Quế Tử đây này! Trên đảo khắp chỗ đầy tuyết phủ, đường trơn như mỡ đổ, Vi Tiểu Bảo trượt chân té lộn mấy lần. Gã lồm cồm đứng dậy được lại thục mạng chạy tới.Vừa chuyển qua sườn núi, gã đã ngó thấy bên bãi cát ánh lửa thấp thoáng, đầy đặc như sao. Mấy trăm người tay cầm đèn đuốc sắp thành hàng rất tề chỉnh. Gã giật mình kinh hãi la lên:

- Trời ơi! Rồi xoay mình chạy trốn. Trong đám đông một người vọt ra hô hoán:

- Vi Đô thống! Vi Đô thống! Thế là thuộc hạ kiếm thấy Đô thống rồi. Vi Tiểu Bảo vừa khoa chân bước được hai bước liền biết rõ tình thế trước mắt không còn cách gì tẩu thoát, vì tông tích mình đã bị phát giác. Bên đối Phương mấy trăm người sục tìm thì ở trên hòn đảo Thông Cật nhỏ bé này quyết chẳng thể lẩn tránh được. Gã nghe tiếng người rất quen thuộc liền dừng bước, đánh bạo từ từ xoay mình lại. Người kia lại la lên:

- Vi đô thống! Toàn thể anh em đều tưởng nhớ Đô thống vô cùng! Tạ ơn Trời Phật! Nay lại mới tìm thấy Đô thống. Người đó cầm bó đuốc giơ cao lên, cất bước tiến gần lại. Té ra Vương Tiến Bảo. Tha hương ngộ cố nhân, Vi Tiểu Bảo mừng rỡ không bút nào tả xiết. Gã lại nghĩ tới ngày trước ở ngoại thành Bắc Kinh. Vương Tiến Bảo đã phụng chỉ đem quân đuổi bắt, nhưng hắn cố ý lờ đi, buông tha cho gã thoát thân, gạt bỏ cả bước tiền đồ cùng tính mạng. Gã cảm kích tự nhủ:

- Vương tam ca là người nghĩa khí thâm trọng. Bữa nay y có dẫn quân đội đến tróc nã, ta cũng còn có đất để thương lượng. Gã liền mỉm cười đáp:

- Vương tam ca! Mưu kế của Tam ca thật là tuyệt diệu, đánh lừa được tiểu đệ phải bò ra. Vương Tiến Bảo liệng bó đuốc xuống đất, khom lưng đáp:- Thuộc hạ chẳng bao giờ dám lừa dối Đô thống. Thực tình không biết Đô thống ở trên đảo này. Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi:

- Thế thì đây là cẩm nang diệu kế của đức Hoàng thượng trao cho hay sao? Vương Tiến Bảo đáp:

- Hôm ấy Hoàng thượng biết là Đô thống chạy ra ngoài biển trốn tránh, liền phái thuộc hạ thống lĩnh ba con hải thuyền, mang theo thánh chỉ đi khắp các hòn đảo nhỏ tìm kiếm. Lên đảo

nào cũng phải tuân thánh chỉ của Hoàng thượng mà hô hoán như vậy. Lúc này, Song Nhi, Phương Di cũng chạy tới nơi, đứng ở phia sau Vi Tiểu Bảo. Một lúc nữa, Tô Thuyên, Công chúa, A Kha, ba người, đều đến cả. Vi Tiểu Bảo quay lại bảo Công chúa:

- Hoàng đế ca ca của nàng thiệt là giỏi! Y dùng diệu kế kiếm thấy chúng ta rồi. Vương Tiến Bảo nhận ra Công chúa liền quỳ xuống hành lễ. Công chúa hỏi:

- Phải chăng Hoàng thượng phái ngươi đến bắt bọn ta phải về Bắc Kinh? Vương Tiến Bảo vội đáp:

- Không phải thế! Không phải thế! Hoàng thượng chỉ phái nô tài ra biển tìm kiếm Vi Đô thống. Ngài tuyệt không hay Công chúa điện hạ cũng ở đây. Công chúa cúi xuống ngó cái bụng phưỡn ra, bất giác mặt đỏ bừng lên. Vương Tiến Bảo nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Hơn sáu tháng trời, thuộc hạ ra biển đã lên trên ngoài trăm hòn đảo nhỏ kêu gọi tìm kiếm. Đêm nay mới gặp Đô thống ở đây. Nỗi vui mừng kể sao cho xiết! Vi Tiểu Bảo cười nói:- Hiện giờ tiểu đệ là kẻ phạm tội lớn, không phải thượng cấp của tam ca nữa. Vậy xin Tam ca miễn xưng hô những danh từ "Đô thống" và "thuộc hạ". Vương Tiến Bảo đáp:

- ý kiến Hoàng thượng thế nào, phải chờ tuyên đọc thánh chỉ rồi mới biết. Hắn quay lại nhìn đám đông vẫy tay hô:

- Ôn công công! Mời công công lại đây! Một người từ trong đám đông tiến lại, mặc sắc phục thái giám. Té ra là thái giám Ôn Hữu Phương đã quen thân với Vi Tiểu Bảo từ ngày ở Ngự thư phòng. Ôn Hữu Phương tiến gần lại dõng dạc tuyên bố:

- Có thánh chỉ. Nguyên Ôn Hữu Phương gặp Vi Tiểu Bảo hồi mới tiến cung, thường đánh bạc với gã, y gieo thò lò không biết gian lận đã là con "mồng béo" của gã và không hiểu nợ y bao nhiêu tiền bạc. Từ ngày Vi Tiểu Bảo thanh vân đắc lộ, mỗi lần gặp y vẫn thưởng cho một vài trăm lạng. Vi Tiểu Bảo nghe nói có thánh chỉ, vội quỳ xuống. Ôn Hữu Phương nói:

- Đây là mật chỉ, mọi người phải xa ra. Vương Tiến Bảo nghe Ôn Hữu Phương nói vậy, liền lùi ra xa. Bọn Tô Thuyên cũng tránh đi hết. Công chúa hỏi:

- Thánh chỉ của Hoàng đế ca ca, ta cũng không nghe được ư? Ôn Hữu Phương đáp:

- Hoàng thượng đã truyền dạy đây là mật chỉ ban xuống cho một mình Vi Tiểu Bảo thì bất luận là ai cũng không được nghe lén. Nếu để tiết lộ nửa lời là cả nô tài phải chém đầu. Công chúa hắng giọng lên một tiếng hỏi:- Có chuyện ghê gớm đến thế ư? Nàng biết mình con đứng đây tất thái giám không chịu đưa thánh chỉ ra đành phải rút lui. Ôn Hữu Phương lấy trong mình ra hai phong giấy vàng. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống hô:

- Nô tài là Vi Tiểu Bảo nghênh tiếp thánh chỉ. Ôn Hữu Phương nói:

- Hoàng thượng đã truyền dạy lần này đô thống phải đứng tiếp chỉ chứ không được quỳ xuống dập đầu, mà cũng không được tự xưng nô tài. Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao? Ôn Hữu Phương đáp:

- Hoàng thượng dặn sao, bản sứ nói vậy. Còn vì lẽ gì thì khi Đô thống về chầu sẽ hỏi ngài. Vi Tiểu Bảo lại dõng dạc tuyên bố:

- Dạ! Bái tạ ơn điểm của Hoàng thượng. Rồi gã đứng thẳng người lên. Ôn Hữu Phương đưa một phong giấy vàng cho Vi Tiểu Bảo nói:

- Đô thống mở ra mà coi. Vi Tiểu Bảo hai tay đón lấy, mở bao thư, rút một tờ giấy vàng ra. Ôn Hữu Phương tay trái cầm đèn lồng soi gần vào. Vi Tiểu Bảo nhìn thấy trên tờ giấy vẽ sáu bức họa đồ. Bức thứ nhất vẽ hai thằng nhỏ vật nhau lăn dưới đất. Đúng là tình hình gã cùng nhà Vua ngày trước chơi trò đô vật. Bức thức hai vẽ một lũ trẻ nít xúm xít lại bắt Ngao Bái. Ngao Bái nhẩy xổ về phía Vua Khang Hy, Vi Tiểu Bảo cầm đao đâm vào sau lưng Ngao Bái.Bức thứ ba vẽ một tên tiểu hòa thượng cõng một nhà sư già chạy trốn. Phía sau sáu, bảy tên Lạt Ma cầm đao rượt theo. Đó là tình trạng Vi Tiểu Bảo cứu lão Hoàng gia ở chùa Thanh Lương. Bức thứ tư vẽ một ni cô áo trắng từ trên không nhảy xuống phóng kiếm đâm Vua Khang Hy. Vi Tiểu Bảo đứng ngăn chặn trước mình ngài để chịu đựng nhát kiếm. Bức thứ năm vẽ Vi Tiểu Bảo đạp Giả Thái hậu xuống đất ở tẩm điện cung Từ Ninh, lại nâng đỡ Chân Thái hậu ở trên giường. Bức thứ sáu vẽ Vi Tiểu Bảo cùng một tướng La Sát, một Vương tử xứ Mông Cổ và một lão Lạt Ma. Bốn người cùng nắm lấy bím tóc của một vị lão tướng quân. Coi sắc phục của lão tướng quân này đúng là Bình Tây thân vương. Dĩ nhiên bức đồ này nói về vụ Vi Tiểu Bảo dùng kế tán ba lộ quân đồng minh với Ngô Tam Quế. Nét đan thanh của nhà Vua trên sáu bức họa rất linh động. Có điều Ngô Tam Quế, Cát Nhĩ Đan Vương tử, Tang Kết Lạt Ma là những nhân vật ngài chưa từng gặp mặt, nên tướng mạo không giống. Còn những nhân vật khác rất đầy đủ tinh thần, nhất là Vi Tiểu Bảo với vẻ mặt bướng bỉnh tinh ranh mà lại rất dễ thương. Trên sáu bức họa không có một chữ, nhưng dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo cũng hiểu đây là sáu công lớn của gã đối với nhà Vua. Kể ra vụ chơi đùa, luyện võ của gã với Vua Khang Hy không đáng kể là công lao, nhưng nhà Vua vẫn ấp ủ những kỷ niệm vui thú này không bao giờ quên được. Còn những vụ nổ súng lên đảo Thần Long, đuổi bắt Ngô ứng Hùng, tương đối nhỏ mọn không đáng kể đến. Vi Tiểu Bảo đứng nhìn sáu bức vẽ ngơ ngẩn xuất thần. Gã cảm xúc quá bất giác tuôn đôi hàng lệ, miệng lẩm bẩm:

- Tiểu Huyền Tử tốn bao nhiêu công phu vẽ ra sáu bức họa này để ghi nhớ công lao của ta. Thế thì trong lòng y chắc không giận ta nữa. Ôn Hữu Phương chờ một lúc lậu mới hỏi:

- Đô thống đã coi rõ chưa?Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hiểu rồi! Ôn Hữu Phương mở phong thơ thứ hai, ra nói:

- Bản sứ xin tuyên đọc mật chỉ của Hoàng thượng. Hắn rút tờ giấy ra đọc:

- "Tiểu Quế Tử! Con mẹ nó! Ngươi đi đằng nào mất rồi? Ta nhớ ngươi quá xá! Ngươi là một kẻ thối tha vô tình vô nghĩa, quên cả lão gia rồi chăng?". Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Ta không quên đâu! Ta không quên đâu. ở Trung Quốc, từ đời Tam Hoàng, Ngũ đế trở xuống, Thánh chỉ của nhà Vua mà dùng đến ba chữ "Con mẹ nó", Hoàng đế lại tự xưng là "lão gia" chỉ có trong đạo mật chỉ này của Vua Khang Hy mà thôi. Đúng là một vụ không tiền khoáng hậu. Ôn Hữu Phương dừng lại một chút rồi đọc tiếp:

- "Ngươi chẳng nghe lời ta, không chịu giết sư phụ, lại đưa Kiến Ninh Công chúa chạy trốn. Con mẹ nó! Ngươi làm thế để kêu ta bằng đại cữu tử cho tiện hay sao? Có điều công lao của ngươi lớn quá, lại đối với ta một lòng trung ái, nên dù người phạm tội gì đi chăng nữa ta cũng dung tha. Ta nói cho ngươi hay ta sắp làm lễ thành hôn. Ngươi không về uống rượu mừng thì lão gia mất cả khoan khoái. Ta lại cho ngươi biết: Khôn hồn thì đầu hàng đi, lập tức trở về Bắc Kinh. Ta đã

sai dựng cho ngươi một tòa Bá Tước phủ khác rồi. Tòa này so với tòa cũ còn tráng lệ hơn nhiều...".

Hồi 222 - Thông Cật Đảo Quần Hào Đại Đổ

Vi Tiểu Bảo nghe tới đây bất giác nở mày nở mặt, lớn tiếng reo:

- Hay lắm! Hay lắm! Ta chịu về Bắc Kinh ngay tức khắc để uống chung rượu mừng của Hoàng thượng. Ôn Hữu Phương đọc tiếp:

- "Đó là những việc về trước, ta có thể bỏ đi không cứu xét. Nhưng từ đây sắp tới nếu ngươi còn không nghe lời ta thì ta nhất định chặt đầu ngươi đi. Ngươi đừng bảo ta gạt ngươi trở về Bắc Kinh để hạ sát ngươi".

"Sư phụ ngươi chết rồi, Thiên Địa Hội không còn điều gì liên can đến ngươi nữa. Vậy ngươi xuất lực diệt trừ tổ chức này. Ta lại phái ngươi đi đánh Ngô Tam Quế nữa."

"Kiến Ninh Công chúa ta gả cho ngươi làm vợ. Ngày sau ta sẽ phong tước Công tước Vương cho ngươi. Ngươi được thăng quan, phát tài, tha hồ phong lưu khoái lạc."

"Tiểu Huyền Tử đã là bạn tốt của ngươi, lại là sư phụ ngươi nữa. Ngươi thường ví ta như "Điểu, Sâng, Dủy, Thang". Một khi ta nhất ngôn hý xuất là "tứ mã nan truy". Ngươi liệu mà vác mặt về cho sớm, kẻo ta trông đợi". Ôn Hữu Phương tuyên đọc đạo mật chỉ rồi hỏi:

- Đại nhân đã nghe rõ chưa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta nghe rõ cả rồi. Ôn Hữu Phương cầm đạo mật chỉ châm vào ngọn nến trong cây đèn lồng để đốt đi. Chớp mắt tờ giấy cháy thành tro. Vi Tiểu Bảo nhìn đạo mật chỉ cháy hết rồi, lửa tắt ngủm, chỉ còn lại một chút tro tàn. Những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn, gã quỳ xuống bóp nắm tàn giấy chứ không nói gì. Ôn Hữu Phương tươi cười thỉnh an rồi nói:

- Vi đại nhân! Đức Hoàng thượng sủng ái đại nhân đến thế là cùng cực. Từ nay trở đi tiểu nhân hoàn toàn trông cậy vào sự đề bạt của đại nhân. Vi Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi, lắc lắc cái đầu thầm nghĩ:

- Y bảo ta về trừ diệt Thiên Địa Hội, nhưng làm thế là phản bội bằng hữu. Nếu ta dúng tay vào thì có khác gì bọn Ngô Tam Quế, Phong Tế Trung? Ta cũng chỉ là một tên đại Hán gian, một con rùa đen hay quân chó đẻ mà thôi. Chén cơm này của Tiểu Huyền Tử nuốt không trôi được. Rồi gã tự hỏi:

- Tiểu Huyền Tử hứa tha chết cho ta chuyến này nhưng y lại nói rõ lần sau nhất quyết chẳng chịu chiêu dung. Nếu ta không trở về, chưa hiểu y đối phó với ta bằng cách nào? Gã nghĩ vậy liền cất tiếng hỏi:

- Nếu ta không về, Hoàng thượng sẽ làm gì? Ngài có dặn các vị bắt ta hay giết ta không? Ôn Hữu Phương lộ vẻ cực kỳ kinh ngạc hỏi:

- Vi đại nhân không tuân chỉ ư? Sao... sao lại có chuyện thế?... Hỡi ơi! Vi bội thánh chỉ là một điều đại tội muốn thốt ra lời cũng không thể được. Vi Tiểu Bảo hỏi gặng:

- Ông bạn nói thật đi! Nếu ta không tuân chỉ thì cục diện sẽ ra sao? Ôn Hữu Phương gãi đầu gãi

tai đáp:

- Hoàng thượng chỉ phán bảo tiểu nhân làm hai việc. Một là đem trao một đạo mật chỉ cho Vi đại nhân. Hai là sau khi Vi đại nhân coi đạo mật chỉ thứ nhất, tiểu nhân sẽ mở đạo mật chỉ thứ hai ra tuyên đọc. Đạo mật chỉ này ngụ ý thế nào, tiểu nhân chẳng hiểu chi hết. Ngoài hai việc trên, Hoàng thượng không dặn bảo điều gì khác cả.Vi Tiểu Bảo gật đầu, tiến lại gần Vương Tiến Bảo hỏi:

- Vương tam ca! Hoàng thượng ban mật chỉ triệu tiểu đệ về kinh phục vụ, nhưng... nhưng Tam ca coi đó! Công chúa bụng lớn thế kia rồi, tiểu đệ thực tình không thể xa nàng được. Trường hợp mà tiểu đệ không tuân chỉ hồi kinh thì Tam ca đối phó với tiểu đệ bằng cách nào? Hoàng thượng có dặn bảo gì không? Gã tự nhủ:

- Ta hãy để đối phương trả giá xem sao đã. Nếu hắn bảo không tuân chỉ là hạ sát liền thì ta phải chịu đầu hàng. Bằng không ta sẽ mặc cả trước cũng chẳng hề gì. Vương Tiến Bảo đáp:

- Đức Hoàng thượng chỉ phái thuộc hạ đi khắp các hải đảo tìm kiếm Vi Đô thống. Khi tìm thấy rồi đã có Ôn công công tuyên đọc mật chỉ. Những việc về sau, dĩ nhiên thuộc hạ nhất thiết nghe lệnh sai khiến của Vi Đô thống. Vi Tiểu Bảo mừng thầm hỏi:

- Hoàng thượng không dặn Tam ca bắt hay giết tiểu đệ ư? Vương tiến Bảo đáp:

- Không có đâu! Không có đâu! Làm gì có chuyện đó! Đức Hoàng thượng đối xử với Vi Đô thống bằng tấm lòng trân trọng. Một khi Vi Đô thống về đến Bắc Kinh, ngài nhất định dùng đô thống vào việc lớn, chẳng làm thượng thư cũng làm tướng quân. Vi Tiểu Bảo nói:

- Vương Tam ca ơi! Chẳng dấu giấu gì Tam ca: Hoàng thượng triệu tiểu đệ về kinh để phái dẫn quân đi trừ diệt Thiên Địa Hội. Tiểu đệ là Hương chủ ở Thiên Địa Hội thì chẳng thể nào hành động sát hại bằng hữu. Vụ này nhất định không làm được. Vương Tiến Bảo là con người rất trọng nghĩa khí. Hắn đã hiểu rõ mọi việc của Vi Tiểu Bảo. Bây giờ nghe gã nói vậy, liền gật đầu lia lịa. Hắn nghĩ bụng:

- Bán đứng anh em để thăng quan phát tài thì có khác chi tuồng chó lớn?Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hoàng thượng đối với tiểu đệ ơn nặng bằng non, nhưng ngài sai phái việc này tiểu đệ thực không làm được. Tiểu đệ chẳng dám trở về thấy mặt Hoàng thượng nữa, đành để kiếp sau làm thân trâu ngựa đền nghĩa trúc mai. Tam ca về phúc trình Hoàng thượng xin bày tỏ nỗi khó khăn cho tiểu đệ. Trước nay trung nghĩa khó lòng vẹn cả hai bề. Diễn tuồng ở trên sân khấu thì chỉ làm bộ tự sát để báo đền ơn chúa, nhưng cắt cổ thực sự thì tiểu đệ sợ đau lắm. Vương Tiến Bảo suy bụng ta ra bụng người, tự nhủ:

- Giả tỷ ta gặp phải vấn đề nan giải này cũng chỉ còn đường tự sát để báo đền ơn tri ngộ của quân hoàng và khỏi phụ tình nghĩa tương giao bằng hữu. Hắn vội khuyên can:

- Vi đô thống bất tất phải dùng hạ sách đó. Chúng ta thủng thẳng suy nghĩ để tìm biện pháp nào hay hơn. Hãy chờ thuộc hạ trở về tâu bày nỗi khổ tâm của Đô thống lên Hoàng thượng. Trương Dũng đại ca, Triệu tổng binh, Tôn tổng binh đã lập được ít công lao trong mấy tháng gần đây và được Hoàng thượng trọng đãi. Những vị này quyết chẳng kể gì đến bước tiến trình, sẽ cùng nhau dập đầu năn nỉ Thánh thượng mở đường cho Đô thống. Vi Tiểu Bảo thấy hắn có vẻ hoảng hốt bồn chồn, tựa hồ gã sắp tự tử đến nơi thì không khỏi cười thầm nghĩ bụng:

- Muốn Vi Tiểu Bảo này tự sát thì hãy chờ mặt trời mọc phương Tây, lặn phương Đông, mới có thể xảy ra. Đừng nói chuyện tự sát mà chặt đầu ngón tay út, lão gia cũng không làm nổi. Vả lại Tiểu Huyền Tử muốn giết ta là giết, muốn tha ta là tha, y tự có chủ ý của y, còn các ngươi có dập đầu đến bể sọ cũng chẳng ích gì. Nhưng gã thấy Vương Tiến Bảo tình nghĩa thâm trọng, trong lòng cực kỳ cảm kích, liền nắm chặt tay hắn, nói:

- Đã thế thì phiền Vương Tam ca tâu trình Hoàng thượng và nói là tiểu đệ lâm vào tình trạng nan giải, không biết làm thế nào đã vung kiếm lên tự tử, may mà Tam ca kịp đoạt kiếm giải cứu, không thì tiểu đệ chết rồi. Vương Tiến Bảo đáp:- Dạ dạ...! Hắn nghĩ tới vụ này giả dối mà Ôn thái giám đứng bên đã nhìn thấy rõ. Tội khi quân chắc gì giữ kín cho khỏi lòi đuôi. Hắn không nhẫn nại được, mặt lộ vẻ thẫn thờ lo nghĩ. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười ha hả. Gã biết Vương Tiến Bảo là người thành thật, không nên nói giỡn liền bảo hắn:

- Vương tam ca bất tất phải quan tâm. Tiểu đệ muốn giỡn chơi chứ không phải chuyện thật Hoàng thượng hiểu rõ Vi Tiểu Bảo là người thế nào rồi. Động một chút đã sợ đau đớn thì còn tự tử làm sao được? Vậy nên Tam ca nhất thiết cứ tâu trình sự thực. Vương Tiến Bảo nghe gã nói vậy mới yên lòng. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Nêu ta ngồi thuyền của y trở về Trung Nguyên rồi hãy chuồn đi thì Hoàng thượng nhất định khép tội, chắc y phải mất đầu. Bằng ta thốt lời cầu khẩn, y không thể cự tuyệt, nhưng như vậy mình lại tỏ ra hèn nhát. Gã nghĩ như vậy rồi nói:

- Việc chính chúng ta bàn xong rồi Vương Tam ca! Tiểu đệ ở trên hoang đảo, lâu ngày không được đánh bạc buồn quá. Bây giờ chúng ta gieo xúc xắc một lúc nên chăng? Vương Tiến Bảo cả mừng. Hắn cũng máu mê cờ bạc chẳng kém gì Vi Tiểu Bảo. Khi không có đối thủ cũng dùng tay trái đánh với tay mặt. Hắn liền hoan hô tức khắc. Vương Tiến Bảo nóng quá, sai ngay bọn quan binh thủ hạ khiêng một tảng đá lớn bằng phẳng đem lại làm bàn bạc. Sáu tên quan binh đứng bên cầm đèn lồng để soi sáng. Mọi người kêu gọi nhau lại cùng Vi Tiểu Bảo mở cuộc đại đổ. Chỉ trong chớp mắt, Ôn Hữu Phương cùng mấy tên tham tướng, du kích cũng nhập cuộc gieo xúc xắc. Số người đến bu quanh tảng đá lớn mỗi lúc một đông.Mộc Kiếm Bình mọi bữa thấy bọn đàn bà gieo xúc xắc để xem ai thua thì bồi tiếp Vi Tiểu Bảo, nay cô thấy bọn quan binh cũng chơi trò này trong lòng nghi hoặc, khẽ hỏi Phương Di:

- Di tỷ tỷ! Bọn họ gieo xúc xắc làm gì vậy? Chẳng lẽ người thua cũng... Nhưng họ đều là đàn ông... Phương Di bật lên tiếng cười hích hích, khẽ đáp:

- Tên nào thua là phải bồi tiếp quận chúa. Mộc Kiếm Bình tuy chưa hiểu rõ việc đời, nhưng cũng biết chẳng làm gì có chuyện đó. Cô liền thò tay vào nách Phương Di mà cù léc. Hai cô cùng cười lăn cười lộn. Cuộc đánh bạc kéo dài suốt đêm cho đến sáng mới tan. Trước mặt Vi Tiểu Bảo, ba đống bạc xếp cao lù lù. Một là gã hên vận, hai là gã gian lận. Bọn quan binh trong mười tên có đến chín tên bị thua cháy túi. Vi Tiểu Bảo cao hứng vô cùng! Gã ngẩng đầu lên nhìn thấy A Kha và Công chúa ngồi tựa vách đá mà ngủ. Còn Tô Thuyên, Song Nhi, Tăng Nhu, Phương Di, Mộc Kiếm Bình năm cô ngủ một giấc rồi đã tỉnh lại, miễn cưỡng ngồi bên bồi tiếp. Gã cũng thấy hơi thẹn liền đẩy một đống bạc trước mặt ra nói:

- Vương Tam ca! Tam ca đem mấy ngàn lạng bạc này chia ra thưởng cho các anh em dùm tiểu đệ. Các vị đến chốn hoang đảo này chẳng có gì khoản đãi, thật áy náy quá!. Bọn quan binh thua bạc mặt buồn rười rượi nghe gã nói vậy liền nổi tiếng hoan hô và đồng thanh ngỏ lời cảm tạ.

Vương Tiến Bảo sai bọn quan binh bơi mủng nhỏ trở ra thuyền lớn lấy gạo nước, heo, dê, rượu ngon, cùng mâm bát chén, xoong chảo, dao thớt đem lên đảo. Hắn lại chỉ huy bọn quan binh vào rừng chặt cây làm mấy gian nhà gianh. Người nhiều làm việc gì cũng dễ. Mấy trăn quan binh nhất tề ra sức động thủ. Chỉ trong mấy ngày, trên đảo Thông Cật thành ra một nơi rất hoàn bị để mọi người trú ngụ.Sắp đặt trên đảo xong, Vương Tiến Bảo từ biệt bọn Vi Tiểu Bảo ra về. Lúc lâm biệt, Ôn Hữu Phương mới biết tên đảo này là Thông Cật. Hắn không khỏi thở dài tiếc rẻ, nói:

- Mình không biết trước thế này thì nhất định đoạt lấy nhà cái trong bàn bạc. Đánh bạc ở đảo Thông Cật mà làm nhà con trách nào chẳng bị người ăn hết? Qua mười mấy ngày nữa, A Kha sinh trước một trai. Hôm sau, Tô Thuyên cũng cho ra đời một trai. Lại cách hơn một tháng, Công chúa mới sinh hạ một gái. Nàng thấy người ta đều sinh trai, chỉ có mình nàng đẻ con gái, trong lòng buồn bã vô cùng. Nàng khóc ròng rã mấy ngày trời. Vi Tiểu Bảo dỗ dành hoài. Gã còn nói chỉ ưa con gái chứ không thích con trai. Khi đó, Công chúa mời đổi sầu làm tươi, đang khóc bật cười. Ba đứa nhỏ có bảy bà mẹ, nhưng chưa một ai có kinh nghiệm về việc nuôi trẻ sơ sinh. Các cô không khỏi luống cuống, gây nên lắm chuyện buồn cười. May ở chỗ ba đứa nhỏ này dễ nuôi và rất kháu khỉnh. Quần nữ cung thỉnh Vi Tiểu Bảo đặt tên cho chúng. Gã cười đáp:

- Ta chẳng biết chữ nghĩa gì để mà bảo đặt tên cho con trai con gái thật là một chuyện khó khăn. Bây giờ đành thế này vậy: Chúng ta gieo xúc xắc bói coi được cái gì thì đặt tên cái đó. Gã liền cầm hai hạt xúc xắc, miệng lâm râm khấn khứa:

- Cầu chư Thần chư Phật cùng đức Bồ Tát phù hộ để tín chủ lấy tên đặt cho ba đứa nhỏ. Đây là đứa thứ nhất... Gã dứt lời liệng hai con xúc xắc xuống. Một con thành lục điểm và một con ngũ điểm. Nước bài này kêu bằng "Hổ Đầu". Vi Tiểu Bảo cười nói:

- A lão đại được cái tên rất đúng, gọi là Vi Hổ Đầu. Gã gieo lần thứ hai một con một điểm và một con sáu điểm thành nước bạc

"Đồng Trùy yêu lục". Gã nói:

- Lão nhị kêu bằng Vi Đồng Trùy.Vi Tiểu Bảo lại gieo lần thứ ba. Con đầu ngã xuống thành lưỡng điểm. Con thứ hai xoay một lúc nữa rồi cũng hạ xuống lưỡng điểm. Nước này kêu bằng "Bản Đắng". Vi Tiểu Bảo ngẩn người ra một chút rồi cười ha hả nói:

- Đại cô nương của chúng ta được cái tên rất cổ quái. Cô này tên gọi Vi Bản Đắng. Quần nữ đều ngơ ngác. Công chúa tức giận nói:

- Tên này khó nghe lắm. Y đường hoàng là một khuê nữ sao gọi là Bản Đắng, Trường Đắng được? Mau mau gieo một lần nữa để đặt tên lại. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bách Thần cùng đức Bồ Tát đã cho tên như vậy, sao còn thay đổi loạn xà ngầu? Gã bồng con lên hôn vào mặt nó một cái, cười nói:

- Vi Bản Đắng hôn ta đi nào! Cái tên này thế mà đẹp. Công chúa tức giận nói:

- Không được! Không được! Tên gì chứ tên Vi Bản Đắng thì nhất định không được. Đứa nhỏ này do ta sinh ra mà đặt tên khó nghe như vậy, ta không chịu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hừ! Đứa nhỏ do nàng sinh ra thật, nhưng một mình nàng liệu có sinh con được không? Công

chúa giật lấy hai con xúc xắc nói:

- Ngươi không gieo thì ta gieo. Gieo được cái gì đặt tên cái đó. Vi Tiểu Bảo không làm sao được đành để tùy ý nàng, nhưng hỏi lại:

- Được rồi! Gieo lần này rồi đừng cãi nữa, nhưng thành Hổ Đầu hay Đồng Trùy thì sao? Công chúa đáp:- Nó sẽ đồng danh với ca ca, cũng kêu Hổ Đầu hay Đồng Trùy càng tốt. Nàng cầm hai con xúc xắc vừa lắc vừa khấn:

- Chư thần Bồ Tát! Xin chư thần ban cho khuê nữ của đệ tử một cái tên thật hay. Nếu không thì đệ tử đập tan hai con xúc xắc thối tha này. Nàng khấn xong gieo xuống. Hai con xúc xắc xoay một lúc rồi đứng lại. Trong thiên hạ thật lắm chuyện kỳ. Lần này Công chúa cũng gieo hai con thành lưỡng điểm tức là "Bản Đắng". Công chúa trợn mắt há miệng. Bất giác nàng ọe một tiếng rồi khóc òa lên. Mọi người vừa ngạc nhiên vừa tức cười. Tô Thuyên an ủi nàng:

- Muội tử bất tất phải nóng nẩy. Lưỡng điểm thành đôi tứ là "Song". Hai con cùng lưỡng điểm thành "Song Song". Đứa khuê nữ của chúng ta kêu bằng Vi Song Song. Muội tử nghe có hay không? Công chúa phá lên cười, hả hê đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Tên này nghe thú đấy, lại không khác Song Nhi muội tử mấy tý. Song Nhi cũng cực kỳ hoan hỷ. Thị ôm Vi Song Song vào lòng mà hôn hít rất thân thiết. Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Song Nhi muội muội! Muội muội cưng nó như vậy thì cho nó bú đi! Song Nhi đỏ mặt lên bĩu môi đáp:

- Tỷ tỷ cho nó bú! Thị vừa nói vừa thò tay cởi khuy áo Mộc Kiếm Bình. Mộc Kiếm Bình vội bỏ chạy. Quần nữ đều cười ồ. Trên đảo Thông Cật thêm ba đứa hài nhi càng náo nhiệt.Từ ngày Vương Tiến Bảo đưa đồ vật dụng lên, lương thực sung túc, không phải hàng ngày đi bắt cá hay săn thú cũng có thức ăn rồi. Chỉ khi nào muốn ăn tôm cá tươi mới cần động thủ. Ban đầu mọi người còn băn khoăn vụ Vua Khang Hy tuyên triệu Vi Tiểu Bảo mà gã không trở về Bắc Kinh có thể gây ra hậu hoạn. Nhưng sau mấy tháng chẳng thấy tin tức gì, nỗi lo âu cũng nhạt dần, rồi không ai để ý tới nữa. Mãi đến mùa đông, Vương Tiến Bảo đột nhiên thống lãnh mấy con thuyền lớn ra đảo Thông Cật để tuyên đọc thánh chỉ. Thánh chỉ chuyến này làm thành văn biền ngẫu theo lối Tứ Lục. Văn tự thâm thúy ảo diệu. Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu câu nào, phải nhờ Tô Thuyên giải thích từng chữ. Vua Khang Hy không đả động gì đến việc trước, chỉ phái một tên tham tướng đốc suất năm trăm quan binh đồn trú trên đảo để bảo vệ cho Công chúa. Ngoài ra còn mười sáu tên nam bộc, tám tên nữ bộc, tám ả nha hoàn. Những dụng cụ cùng thực vật, xếp đầy ba thuyền lớn, Vi Tiểu Bảo thấy thế trong lòng ngấm ngầm chán nản nghĩ bụng: Tiểu Huyền Tử thưởng cho ta nhiều thế này là có ý muốn ta ở lại đảo Thông Cật suốt đời. Gã bản tính hiếu động. Những ngày tháng ở trên đảo tuy chẳng phải lo lắng gì lại thêm bảy vị phu nhân nguyệt thẹn hoa nhường bầu bạn, nhưng hưởng cuộc thái bình vô sự lâu ngày quá cũng thành ra vô vị. Nhiều lúc gã hồi tưởng lại những việc đã qua ở Lệ Xuân viện việc nào bị nắm tóc lôi kéo nào bị đòn đánh túi bụi hay bị thóa mạ đủ điều, gã lại cảm thấy tinh thần khoan khoái. Tháng mười hai năm ấy, vua Vua Khang Hy sai Triệu Lương Đống ban chỉ ra cho hay đức Hoàng đế lập con thứ là Doãn Nhưng làm Thái tử, đại xá tội phạm trong thiên hạ. Vi Tiểu Bảo được thăng một cấp làm Nhị đẳng Thông Cật Bá. Vi Tiểu Bảo bày yến tiệc mời Triệu Lương Đống uống rượu.Trên tiệc Triệu Lương Đống nói đến chuyện chiến sự chinh phạt Ngô Tam Quế. Hắn cho

hay binh tướng của Ngô Tam Quế rất lợi hại, Vương sư thất lợi ở nhiều nơi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Triệu nhị ca! Xin nhị ca về tâu Hoàng thượng để ngài hay tiểu đệ ở đây buồn quá! Mong được Hoàng thượng phái tiểu đệ dẫn quân đi đánh lão tiểu tử Ngô Tam Quế. Triệu Lương Đống đáp:

- Đức Hoàng thượng cũng tiên liệu Tước gia một lòng trung quân ái quốc, Tước gia mà hay tin Ngô tặc càn rỡ, nhất định xin ngài cầm quân ra trận. Hoàng thượng phán bảo: Vi Tiểu Bảo muốn đi đánh Ngô Tam Quế cũng có thể được nhưng gã phải diệt trừ Thiên Địa Hội trước đã. Nếu không thế thì gã ở Thông Cật đảo mà câu cá bắt rùa. Vi Tiểu Bảo vành mắt đỏ hoe, cơ hồ phát khóc. Triệu Lương Đống nói:

- Hoàng thượng còn kể thời Vua Quang Võ nhà Hán nhỏ tuổi, ngài có người bạn tên gọi Nghiêm Tử Lăng. Sau khi Hán Quang Võ lên làm Hoàng đế, Nghiêm Tử Lăng được phong làm quan lớn mà lão không chịu, cứ ngồi lỳ câu cá ở Phú Xuân giang. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hoàng thượng lại nói: Vua Võ Vương nhà Chu trước có vị đại thần là Khương Thái Công ngồi cầu cá ở bến sông Vị Thủy. Chu Võ Vương và Hán Quang Võ đều là những Vua hiền thời xưa. Coi đó ta nhận ra rằng đã là những bậc hảo Hoàng đế thường có những đại thần thích câu cá. Triệu Lương Đống nghiêm nghị kể tiếp:

- Hoàng thượng còn nói ngài muốn làm "Điểu sinh ngư thang", nếu Vi Tước Gia không câu cá bắt chim thì lấy gì cho ngài làm "Điểu sinh ngư thang"? Vi Tước Gia! Thuộc hạ là kẻ thô lỗ không hiểu vì lẽ gì đước Hoàng thượng lại phái Tướcgia ở đây câu cá bắt chim? Có điều đức Ngài là bậc anh minh thì chắc trong vụ này tất có đạo lý cực kỳ trọng đại. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Gã nở nụ cười nhăn nhó, vì biết rõ Vua Khang Hy có ý diễu cợt gã. Xem chừng nếu gã không chịu đi diệt trừ Thiên Địa Hội thì Hoàng đế bắt gã ở lại suốt đời ngoài đảo để câu cá. Gã tự nhủ:

- Năm trăm tên quan binh nói là để bảo vệ Công chúa mà thực ra là bọn ngục quan ngục tốt nhà Vua phái đến giám thị nghiêm ngặt, không để ta dời khỏi đảo một bước. Gã càng nghĩ càng đau khổ. Tiệc rượu này Vi Tiểu Bảo chẳng lấy gì làm hứng thú nên giải tán một cách mau chóng. Sau tiệc rượu, gã buồn nản cũng không muốn đánh bạc nữa, trở về phòng ngồi thừ ra. Nét mặt buồn rười rượi, hai hàng châu lệ tuôn rơi. Bảy vị phu nhân thấy Vi Tiểu Bảo rồi chảy nước mắt đều kinh ngạc, liền vào hỏi han và an ủi gã. Vi Tiểu Bảo liền thuật lại những lời Vua Khang Hy cho mọi người nghe. Công chúa nói:

- Phải rồi! Hoàng đế ca ca thăng quan tước cho ngươi, từ Tam đẳng Bá lên Nhị đẳng Bá thì phải rồi, sao còn "Nhị đẳng Thông Cật Bá" là nghĩa gì? Nhà Đại Thanh chúng ta chỉ có Chiêu Tín Bá, Uy Nghi Bá, không chỉ Tương Cần Bá, Thừa Ân Bá. Ba chữ "Thông Cật Bá" hiển nhiên là y diễu cợt. Y... y chẳng nghĩ gì đến ta... Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thông Cật Bá thì đã sao? Hòn đảo này chính ta đặt tên là Thông Cật, chẳng thể trách Hoàng thượng được. ta là đảo chúa đảo Thông Cật, dĩ nhiên Tước Bá của ta kêu bằng Thông Cật Bá. Dù sao Thông Cật Bá cũng còn hơn là "Thông Bồi Bá".Gã nhìn Tô Thuyên nói:

- Thuyên tỷ tỷ! Tỷ tỷ nghĩ ra biện pháp nào để chúng ta trốn về Trung Nguyên. Ta... ta... nhớ má ta quá! Tô Thuyên lắc đầu đáp:

- Việc này thật khó khăn! Phải thủng thẳng chờ cơ hội. Vi Tiểu Bảo cầm chung trà lên liệng

xuống đất đánh choang một cái. Chung trà vỡ tan tành. Gã tức giận nói:

- Tỷ tỷ không chịu nghĩ cách dời khỏi nơi đây thì một mình ta cũng chuồn đi. Các vị đừng trách ta vô tình. Ta... ta... chẳng thà làm tên bồi phòng, tên hầu trà ở Lệ Xuân viện chứ chẳng thèm làm con mẹ nó Thông Cật Bá chi hết. Ta ở đây chán ngấy mất rồi. Tô Thuyên cũng không lấy thế làm tức giận. Mụ mỉm cười đáp:

- Tiểu Bảo! Ngươi bất tất phải nóng nẩy. Một ngày kia Hoàng thượng sẽ phía ngươi đi làm việc. Vi Tiểu Bảo cả mừng, đứng dậy xá dài nói:

- Hảo tỷ tỷ! Tiểu đệ xin lỗi tỷ tỷ. Rồi gã hỏi:

- Hoàng thượng sẽ phái tiểu đệ làm việc gì? Tỷ tỷ nói mau đi! Chỉ cần không phải việc đi đánh Thiên Địa Hội, còn ngoài ra bất cứ việc gì khác, tiểu đệ cũng làm được.

Hồi 223 - Hoạt Quốc Bảo Đi Đâu Mất Biến

Công chúa hỏi:

- Nếu Hoàng đế ca ca phái ngươi đổ nước tiểu, quét chuồng ngựa thì sao? Vi Tiểu Bảo tức giận đáp:

- Ta cũng chịu, nhưng hàng ngày phái nàng làm thay. Công chúa thấy gã nổi nóng không dám nói nữa. Mộc Kiếm Bình giục:

- Thuyên tỷ tỷ! Thuyên tỷ tỷ nói mau đi! Tiểu Bảo nổi nóng rồi. Tô Thuyên trầm ngâm đáp:

- Hoàng đế phái ngươi làm gì ta không thể biết được, nhưng ta đoán rằng Hoàng đế có một ngày kia sẽ kêu ngươi trở về Bắc Kinh. Hoàng đế bắt ngươi đầu hàng và phải chịu đi trừ diệt Thiên Địa Hội. Còn ngày nào ngươi chưa chịu là ngươi phải chịu đau khổ ngày ấy. Tiểu Bảo! Ngươi muốn làm anh hùng hào kiệt thì phải giữ vẹn lòng nghĩa khí với bạn hữu. Đó là một điều đau khổ ngươi phải chịu đựng. Nếu làm anh hùng hào kiệt mà chỉ phải nghe những câu hát Thập bát mô thì ra làm anh hùng dễ lắm hay sao? Vi Tiểu Bảo nghe mụ nói có lý liền đứng dậy cười hỏi:

- Ta vừa làm anh hùng, vừa hát khúc Thập bát mô, được không? Gã nói rồi cất tiếng hát:

- "Một ta sờ... hai ta sờ... sờ đến đầu tóc của Thuyên tỷ tỷ" Gã vừa hát vừa vươn tay sờ đầu Tô Thuyên. Mọi người đều bật tiếng cười khúc khích. Thế là trận phong ba tiêu tan mất. Từ đó trở đi hết ngày này qua ngày khác, hết năm này qua năm khác, Vi Tiểu Bảo cùng thất nữ tiếp tục ở trên đảo Thông Cật. Hằng năm cứ đến tháng chạp, Vua Khang Hy lại phái người ra ban thưởng. Vi Tiểu Bảo được thưởng một bộ xúc xắc bằng thủy tinh, một cỗ bài cẩu bằng ngọc phỉ thúy, cùng bao nhiêu đồ để đánh bạc khảm ngọc dát vàng, kể không xiết được. May ở chỗ trên đảo Thông Cật có thêm năm trăm quan binh, Vi Tiểu Bảo chẳng thiếu gì đối thủ về cờ bạc, nên gã tiếp tục cuộc đời trên đảo không đến nỗi tẻ nhạt. Một năm Tôn Tư Khắc đem chỉ dụ của nhà Vua ra. Vi Tiểu Bảo thấy hắn đội mũ có dính viên Hồng Bảo thạch mà lại mặc sắc phục của võ quan vào hàng nhất phẩm, biết là hắn đã được thăng chức Đề đốc, gã liền nhìn hắn chúc mừng:

- Tôn tứ ca! Cung hỷ Tứ ca lại được thăng quan. Tôn Tư Khắc hớn hở tươi cười dâng lời thỉnh an, đáp:

- Đây đều là ơn điển của Hoàng thượng mà cũng là sự tài bồi của Vi Tước gia. Hắn mở thánh chỉ ra tuyên đọc. Nguyên đạo chỉ này nói về triều đình bình định tam phiên. Bình Tây Vương Ngô Tam Quế ở Vân Nam, Bình Nam Vương Thượng Chỉ Tín ở Quảng Đông, Tinh Nam Vương Cảnh Tinh Trung ở Phúc Kiến lần lượt bị đánh dẹp. Nhà Vua luận công phong thưởng, Nhị đẳng Thông Cật Bá là Vi Tiểu Bảo có công tiến cử đại tướng làm nên việc lớn, cũng được thăng chức lên Nhất đẳng Thông Cật Bá. Trưởng tử là Vi Hổ Đầu được tập ấm làm Vân Kỵ úy. Vi Tiểu Bảo tạ ơn xong thu lấy những đồ vật mà nhà Vua ban thưởng. Trong món này có cả tấm bình phong bằng đá Đại lý. Chính là tấm bình phong mà Vi Tiểu Bảo đã thấy Ngô Tam Quế đặt ở Ngũ Hoa cung. Nó là một trong Tam bảo của Ngô Tam Quế. Bọn Trương Dũng, Triệu Lương Đống, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc cũng đều được ban đồ lễ rất hậu. Tối hôm ấy, Vi Tiểu Bảo thiết

tiệc, Tôn Tư Khắc nhân lúc ăn tiệc kể lại công cuộc bình định Ngô Tam Quế.Trương Dũng lập được nhiều công lớn trong những trận đánh tan đại quân của Ngô Tam Quế ở miền Cam Túc, Ninh Hạ đã được phong Nhất Đẳng Hầu, gia chức Thiếu phó, kiêm Thái tử thái bảo. Quan tước của hắn cao hơn Vi Tiểu Bảo nhiều. Tôn Tư Khắc lại nói:

- Ngày trước Trương Hầu Gia bị Quy Tân Thụ đánh một chưởng, thuỷ chung không bình phục được. Hầu gia chẳng thể cưỡi ngựa mà cũng không đứng vững. Khi lâm trận, Hầu gia ngồi trong kiệu chỉ huy ba quân. Vi Tiểu Bảo tấm tắc khen là chuyện kỳ rồi nói:

- Những phu khiêng ngựa kiệu phải là những tay dũng sĩ mới được. Nếu không lúc Trương lão ca hô xung phong, bốn tên kiệu phu khiêng chạy lùi lại thì thật hỏng bét. Tôn Tư Khắc đáp:

- Đúng thế! Trương hầu gia lâm trận, sau kiệu phải có đao phủ thủ đi theo đề phòng khi bọn kiệu phu muốn lùi lại là bị chém liền. Tôn Tư Khắc lại kể cả việc Triệu Lương Đống lấy Dương Bình Quan, bình định Hán Trung, chiếm cứ Thành Đô, đánh xuống Côn Minh. Hầu gia lập nhiều công lớn nên Hoàng thượng phong y làm Dũng lược tướng quân, kiêm tổng đốc Vân Quí, gia hàm Binh bộ thượng thư. Vương Tiến Bảo cùng hắn vì ra sức đánh giặc mà được thăng chức lên Đề đốc. Vi Tiểu Bảo thấy hắn mặt mày hớn hở, mà gã không gặp cơ hội thịnh vượng, nên lộ vẻ buồn phiền. Có điều bốn người hảo bằng hữu của gã đều lập được đại công, phong quan lớn, gã cũng nức lòng nở dạ cho đồng bạn. Tôn Tư Khắc nói:

- Bọn thuộc hạ thường nói với nhau: Mấy năm nay được đi đánh trận thật là khoan khoái! Uống nước nhớ nguồn. Đây là nhờ ơn tri ngộ của Hoàng thượng, cùng đức tiến cử của Vi Tước gia... Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:- Giả tỷ Vi Tước gia làm Bình Tây Đại nguyên soái dẫn người bọn thuộc hạ đi đánh Ngô Tam Quế thì hay biết chừng nào! Hắn lại kể:

- Triệu nhị ca và Vương tam ca hai người thường gây lộn với nhau, có khi cả ở trước mặt Hoàng thượng, Trương đại ca cũng không dẹp nổi. Hoàng thượng mấy lần đã nhắc tới Vi tước gia. Ngài phán bảo họ gây lộn thế này thì có điều không phải với Vi tước gia. Hai người mới thôi không dám gây gổ nữa. Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi:

- Hai vị đó hễ thấy mặt nhau là gây lộn. Nhưng sao đã làm đến Đại tướng quân mà tính nết cũng không thay đổi? Tôn Tư Khắc đáp:

- Thế mới thành chuyện. Hai vị còn làm tấu chương kể tội nhau nữa. May mà được Hoàng thượng khoan hồng đại độ, nhất thiết bỏ đi không xét. Nếu không thì e cả hai đều bị cách chức rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tình trạng của lão tiểu tử Ngô Tam Quế ra làm sao? Tôn tứ ca có nắm bím tóc mà đá vào đít con mẹ nó mấy cước không? Tôn Tư Khắc lắc đầu đáp:

- Lão tiểu tử đó hên vận lắm...! Vi Tiểu Bảo kinh hãi hỏi:

- Hắn trốn thoát rồi ư? Không phải đâu. Hắn đi đến thất bại đến đấy. Những đất chiếm được cũng bị mất hết. Hắn nhận ra không chống được nữa liền làm Hoàng đế cho thỏa chí bình sinh trước khi lâm tử. Hắn liền mặc áo Hoàng bào lên ngôi Đại bảo, đóng đô ở Hành Châu. Bọn thuộc hạ nghe nói hắn lên làm Hoàng đế liền vào đánh một trận nhừ đòn. Hắn vừa tức giận vừa kinh hãi rồi lìa bỏ cõi đời. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế! Nếu vậy thì thật phước cho lão tiểu tử.Tôn Tư Khắc nói:

- Ngô nghịch chết rồi, bọn thuộc hạ cùng chư tướng của hắn liền lập cháu là Ngô Thế Phiên lên kế vị, chạy lui về đóng ở Côn Minh. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Triệu nhị ca đánh tới Côn Minh bắt bọn thuộc hạ của hắn là Đại tướng Hạ Quốc Tương, Mã Bảo chém đầu. Ngô Thế Phiên cũng tự sát. Thế là thiên hạ thái bình. Vi Tiểu Bảo nói:

- ở Côn Minh có một món quốc bảo, không hiểu ra sao? Tôn Tư Khắc hỏi lại:

- Món quốc bảo gì? Thuộc hạ không nghe ai nói tới. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đây là một món quốc bảo sống động, một mỹ nhân đệ nhất thiên hạ tên gọi Trần Viên Viên. Tôn Tư Khắc nói:

- Té ra là Trần Viên Viên. Thuộc hạ không hiểu nàng lạc lõng nơi đâu, nàng chết trong đám loạn quân hay trốn đi rồi? Vi Tiểu Bảo la lên:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc! Gã nghĩ bụng:

- A Kha là vợ ta thì Trần Viên Viên là nhạc mẫu đại nhân chính thức. Triệu nhị ca mà bắt được bà, y biết bà là nhạc mẫu của ta, dĩ nhiên đưa đến Thông Cật đảo để hai mẹ con được đoàn tụ. Mẹ con nàng đoàn tụ hay không đoàn tụ ta cũng chẳng cần, nhưng nhạc mẫu và nữ tế đoàn tụ mới là tuyệt diệu. ta chưa cần nói đến chuyện gì khác. Nguyên một việc được nghe bà gẩy đàn tỳ bà, hát khúc Viên Viên đã là hay lắm rồi! Trượng mẫu nương ở đảo Thông Cật mà không ăn được, nhưng nữ tế nhìn trượng mẫu phải đếm chảy nước miếng là cái chắc.A Kha nghe nói mẫu thân không hiểu lạc lõng nơi đâu, tuy cô bị Cửu Nạn bắt trộm đem đi từ ngày còn nhỏ, không ở bên mẫu thân, nhưng dù sao cũng mẫu nữ thâm tình, vẻ thương tâm lộ ra ngoài mặt. Vi Tiểu Bảo khuyên cô bất tất phải lo âu. Gã còn nói bất luận mẫu thân cô đi tới đâu, Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi cũng theo kè kè bên cạnh, không dời nửa bước. Gã nói:

- A Kha! Hồ đại ca võ công rất cao thâm, nàng đã được mắt thấy rồi đấy. Y bảo vệ một mình lệnh đường là việc dễ như trở bàn tay. A Kha cho là gã nói có lý nên cũng bớt nỗi bi ai. Vi Tiểu Bảo đột nhiên vỗ bàn la:

- Trời ơi! Hỏng rồi! A Kha kinh hãi hỏi:

- Điều chi? Ngươi bảo mẫu thân ta gặp nguy hiểm rồi chăng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bà chẳng có chuyện gì nguy hiểm mà là một chuyện đại nguy hiểm cho ta. Hồ đại ca đã cùng ta tám lạy kết giao thành một đôi nghĩa huynh nghĩa đệ. Nếu y gặp chỗ vắng vẻ hoang lương tất cùng mẫu thân nàng làm chuyện nọ chuyện kia thì ra y trở nên nhạc phụ của ta hay sao? Trường hợp này khiến cho vai vế thành rối bét. A Kha bĩu môi lườm gã nói:

- Hồ bá bá... à quên, Hồ đại ca là con người thành thực, mực thước, ngươi tưởng bao nhiêu đàn ông trong thiên hạ đều giống ngươi, hễ thấy đàn bà là ôm đại lấy rồi làm chuyện nọ chuyện kia cả hay sao? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Lại đây! Chúng ta ôm nhau một lúc. Gã nói rồi giang tay, ôm lấy A Kha.Vi Tiểu Bảo sau khi được thăng chức Nhất đẳng Thông Cật bá, bọn nhà bếp, nam bộc, nữ tỳ cũng thêm lên mấy chục người. Trên đảo thành ra náo nhiệt. Vi Hổ Đầu còn nằm trong cái nôi, bú sữa mẹ đã được phong tước Vân kỵ úy. Cách sinh hoạt trên hoang đảo ăn toàn ngọc thực, mặc toàn gấm vóc lụa

là, thật là vinh hoa phú quý! Có điều cuộc sống an nhàn bình thản quá cũng chẳng lấy làm chi thú vị. Vi Tiểu Bảo nghĩ trăm phương nghìn kế để gây chuyện động trời cho thành những vụ cổ quái. Gã cho là nếu không làm việc hoang đường thì còn chi là sinh thú? Nhưng bảy vị phu nhân người nào cũng nghiêm cẩn, ngày đêm quản cố gã. Cả Công chúa nguyên là con người ngang ngược nhất cũng không chịu theo gã gây chuyện sóng gió. Thế là Nhất đẳng Thông Cật bá như người bị cột hết tay chân, chỉ còn đường thở ngắn than dài. Vi Tiểu Bảo đã được nghe Vương Tiến Bảo kể chuyện đánh Ngô Tam Quế từ trận lớn cho chí trận nhỏ. Khi thì muôn vàn gian nan, khi thì khoái trá mê ly. Gã tiếc mình không được dự vào những trận đó để phô trương tài nghệ. Gã tự nhủ:

- Nếu mình cũng hiện diện ở các nơi chiến trận thì nhất quyết không để Ngô Tam Quế chết một cách dễ dàng cho hết chuyện, mà phải nghĩ cách bắt sống hắn bỏ vào tù xa đưa qua đường Hồ Nam Hành Châu lên tới Bắc Kinh. Gã tự nhủ:

- Trong khi đó ta lập ra một thể lệ: Ai muốn coi mặt Ngô Tam Quế phải trả năm đồng. Muốn nhổ bọt vào mặt hắn thì lấy một lạng. Trẻ con giảm phần nửa. Mỹ nữ coi miễn phí. Bách tính trong thiên hạ đều căm hận tên Hán gian này thấu xương, mà Vi Tiểu Bảo được xài không hết tiền. Gã nghĩ tới bảy vị phu nhân, hai cậu trai, một cô gái luôn luôn theo sát bên mình thì chẳng khác gì phải đeo mười khối đá lớn trên đầu trên cổ.Gã tính rằng muốn đem tất cả đi rời khỏi Thông Cật đảo, thật khó khăn vô cùng. Chi bằng bỏ hết mười người kia lại, nghĩ cách chuồn đi một mình có phần dễ dàng hơn. Vi Tiểu Bảo tiễn chân Vương Tiến Bảo trở về rồi, ngày nào gã cũng băn khoăn lo nghĩ về chủ ý mình. Một hôm Vi Tiểu Bảo ngồi trên tảng đá lớn buông câu tưởng tượng ra mình cưỡi trên lưng một con rùa lớn chạy ra biển cả, lướt sóng mà đi về thẳng tới Trung Nguyên là một cảnh khoan khoái nhất. Ngày đã gần tới tiết Trung thu, nhưng khí trời vẫn nóng bức. Vi Tiểu Bảo cầu cá một lúc rồi trong lòng buồn bực, ngồi tựa phiến đá sắp đi vào giấc ngủ triền miên, đột nhiên gã nghe có tiếng gọi:

- Khải bẩm Vi tước gia! Đức Đông Hải long vương muốn triệu thỉnh tước gia. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ ngưng thần nhìn ra thì thấy trên mặt biển nổi lập lờ một con rùa lớn. Nó cất đầu nghển cổ miệng nói tiếng người. Con rùa nói tiếp:

- Đông Hải long vương ở Thủy tinh cung rất tịch mịch quạnh hiu, nên sai tiểu tướng lên cung thỉnh tước gia phó yến. Sau yến tiệc sẽ mở một canh bạc lớn, Long vương có san hô, có của báu. Những ngân phiếu trên mặt đất cũng thông dụng được. Vi Tiểu Bảo cả mừng reo lên:

- Diệu tuyệt! Thật là tuyệt diệu! Ông bạn hàng xóm lịch sự quá, dĩ nhiên bản tước phải xuống bồi tiếp. Con rùa nói:

- Dưới cung Thủy tinh có một bộ Côn khúc ban tử, Mạc Lăng Luận, Phong cảnh ngộ, Đào hoa phiến và những ban hát rất mới mẻ. Dưới đó cũng có thầy đồ kể Anh liệt truyện nhà Đại Minh, truyện Thủy Hử và rất nhiều sách. Nó ngừng lại một chút rồi tiếp:- Lại chẳng thiếu những ả ca nữ hát đủ các lối hát vặn như Thán ngũ canh, Thập bát mô, Tứ quý tương tư chẳng thiếu thứ gì. Đông Hải Long vương có bảy vị Công chúa, cô nào cũng nguyệt thẹn hoa nhường và vẫn hâm mộ Vi tước gia là một nhân vật phong lưu lanh lợi, mong được hội diện. Vi Tiểu Bảo khác nào gãi trúng chỗ ngứa, nức nở khen ngợi:

- Hay quá! Hay quá! Vậy chúng ta đi ngay. Con rùa lớn lại nói:

- Vậy mời Tước gia ngồi lên lưng tiểu tướng để xuống Thủy tinh cung. Vi Tiểu Bảo tung mình

nhảy vọt ra ngồi lên lưng rùa. Con rùa rẽ sóng yên ổn đưa gã xuống Thủy Tinh cung. Đông Hải Long vương ra tận ngoài cung nghênh tiếp, dắt tay gã vào cung. Nam Hải Long vương đã chờ hắn ở đây rồi. Trong lúc yến tiệc vui vẻ, lại có tân khách nhộn nhịp tới nơi. Trong đám này Trư Bát Giới và Ngưu Ma Vương là hai con yêu tinh. Trương Phi, Lý Đạt, Ngưu Niết, Trình Giảo Kim là bốn vị Đại tướng. Trụ Vương, Sở Bá Vương, Tùy Dạng Đế, Minh Chính Đức là bốn vị Hoàng đế. Bốn vị Hoàng đế, bốn Tướng, một Trư, một Ngưu, nhị Long là bốn vị thần mà từ xưa tới nay họ len lỏi cả trên trời dưới đất và là những nhân vật rất hồ đồ. Lúc đánh bạc, Vi Tiểu Bảo làm cái, luôn luôn dở thói tệ nhũng. Ván nào gã cũng móc được Chí Tôn Bảo, không thì một đôi Thiên. Mười hai người thua bạc thét len be be. Kim ngân tài bảo hết sạch sành sanh. Sau cùng Trụ Vương đưa Đắc Kỷ ra đặt cuộc, Minh Chính Đức đặt cuộc bằng Lý Phụng Cơ, Sở Bá Vương bằng ngựa Ô Truy, Trương Phi bằng thanh Bát xà mâu cũng bị thua hết. Đến lúc Lý Đạt đặt cửa bằng hai cây búa cũng bị thua, nhưng hắn là người xấu chơi. Bộ mặt đen sì ửng đỏ lên lớn tiếng quát:- Quân chó đẻ! Người ta thu nhặt những cái gì tốt đẹp. Ngươi được vợ con ngươi ta cũng chẳng hề chi, nhưng cả cái cần câu cơm của lão gia ngươi cũng lấy mất thì chẳng còn chút nghĩa khí nào nữa. Hắn nắm lấy ngực Vi Tiểu Bảo giơ lên rồi vung quyền đấm vào đánh binh một tiếng, khiến cho gã chấn động màng tai, chỉ nghe những tiếng vo vo. Vi Tiểu Bảo thét lên một tiếng. Hai tay gã nhấc bổng cần câu bạt lên theo. Dây câu rớt vào sau cổ gã. Gã giựt mạnh một cái, lưỡi câu móc vào thịt làm cho gã giật bắn người. Chỉ trong chớp mắt những Lý đạt, Trương Phi, Hải Long vương gì gì không biết đi đâu hết. Vi Tiểu Bảo tỉnh táo lại thì ra mình vừa ngủ mơ. Lại nghe những tiếng đùng đùng vang lên. Thanh âm này phát ra ở trên mặt biển. Vi Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn ra tận đằng xa thấy trên mặt biển có đến mười mấy thuyền lớn, đườn buồm thuận gió đang chạy tới đảo Thông Cật. Gã thấy tình thế bất lợi toan vứt cần câu bỏ chạy, nhưng lưỡi câu đã móc vào sau gáy gã. Gã đau nhói lên, trong lúc nhất thời không gỡ ra được liền co giò chạy ngay, kéo lê thê cái cần câu ở phía sau. Gã nghĩ bụng:

- Đây chắc là tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng dẫn quân ra trả nợ ta. Gã trả nợ là hay lắm, nhưng thiếu nợ mà lúc tới nơi lại nổ súng, khí thế hung hãn thì chắc không phải là điềm tốt. Gã chưa chạy về đến cửa thì tham tướng họ Bành đã hốt hoảng chạy ra, miệng lắp bắp:

- Vi... Vi tước gia!... Nguy to rồi!... Những binh thuyền của Đài Loan... đánh tới nơi... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao ngươi biết đó là binh thuyền của Đài Loan? Bành tham tướng vừa thở vừa đáp:- Tỵ chức... vừa rồi đã dùng Thiên lý kính để nhìn ra, thấy đằng lái thuyền... không... không phải, đầu thuyền vẽ một vừng thái dương và một vành nguyệt. Đó là... huy hiệu của Trịnh... Trịnh tặc. Một con thuyền chứa năm trăm binh tướng, hai thuyền chứa hai ngàn, ba thuyền đến bảy, tám ngàn... Vi Tiểu Bảo đón lấy ống Thiên lý kính trong tay hắn dướn lên nhìn. Gã đếm được mười ba con thuyền thật lớn, lại dòm kỹ đầu thuyền thì quả nhiên lờ mờ thấy vẽ hình mặt trời và mặt trăng để làm huy hiệu. Gã liền quát:

- Ngươi mau đem quân bố trí cuộc phòng thủ, canh giữ ở bờ biển. Hễ thấy địch nhân ngồi mủng nhỏ lên bờ là ra lệnh cho bọn cung thủ phát xạ. Bành tham tướng vâng dạ luôn miệng rồi chạy như bay. Lúc này bọn Tô Thuyên đã được tin vội chạy ra. Bỗng nghe những thuyền mới đến phát xạ "đoàng đoàng". Công chúa hỏi A Kha:

- A Kha muội tử! khi muội tử về Đài Loan có đem theo Hổ Đầu đi không? A Kha dậm chân tức giận hỏi lại:

- Lúc này mà tỷ tỷ!... còn nói giỡn được ư? Vi Tiểu Bảo tức giận hơn cất tiếng thóa mạ:

- Để nàng Công chúa thối tha đem cả Song Song đi Đài Loan. Song Nhi bỗng la lên:

- Ô hay! Đạn rớt xuống biển sao không xô đẩy thành những cây nước. Lại nghe hai tiếng "đoàng đoàng" vang lên. Miệng súng khói đen mờ mịt, nhưng súng không bắn lên đảo mà đạn cũng không rớt xuống nước. Vi Tiểu Bảo ngơ ngác một chút rồi nổi tràng cười ha hả nói:

- Đây là pháo mừng chứ không phải để làm khó dễ chúng ta. Công chúa nói:

- Chúng ta hãy dùng cách "tiên lễ hậu binh" để đối phó với họ.Vi Tiểu Bảo tức giận hỏi:

- Còn con nha đầu Song Song thì sao? Đem nó lại đây cho lão gia đét vào đít nó. Công chúa hỏi:

- Chẳng có chuyện gì sao lại muốn đánh con gái? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ai bảo má má nó làm cho người ta chán ngấy! Đoàn thuyền mỗi lúc một gần, dương thiên lý kính lên nhìn đã thấy rõ Hoàng Long Kỳ của nhà Đại Thanh, chứ không phải Nhật Nguyệt Kỳ của Đài Loan. Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đưa Thiên lý kính cho Tô Thuyên nói:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ hãy coi đi! Thế có kỳ không? Tô Thuyên dòm một lúc rồi mỉm cười đáp:

- Đây là Thủy quân của nhà Đại Thanh, chứ không phải quân Đài Loan... Vi Tiểu Bảo lại đón lấy ống kính nhìn ra, vừa cười vừa nói:

- Phải rồi! Đúng là thủy binh của nhà Đại Thanh. Trời ơi! Làm gì thế này? Con mẹ nó đau quá! Gã quay đầu lại thấy A Kha bồng Vi Hổ Đầu. Đứa nhỏ nắm lấy giây câu hết sức kéo. Lưỡi câu còn móc vào da cổ Vi Tiểu Bảo, bấy giờ có người kéo làm cho gã đau đớn. A Kha nhìn cười tháo lưỡi câu ra nói:

- Xin lỗi Tiểu Bảo! Đừng bực mình nhé! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Thằng nhỏ này khôn quá. Bé thế mà đã có thủ đoạn của Khương Thái Công. Công chúa hắng giọng một tiếng nói:

- Thật là đồ quỉ! Bỗng thấy Bành tham tướng chạy đến la lên:- Vi Tước gia! Trên thuyền trương cờ hiệu nhà Đại Thanh. Ty chức e vụ này có điều giả trá. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Chỉ cho một mủng nhỏ đem người lên đảo để hỏi rõ rồi sẽ tính. Bành tham tướng lĩnh mệnh rồi đi ngay. Công chúa nói:

- Nhất định tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng xảo quyệt nêu cờ hiệu nhà Đại Thanh, đoàn thuyền này đúng ở Đài Loan đến đây. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Càng tốt! Càng tốt! Công chúa! Dạo này dung nhan Công chúa xinh đẹp quá. Công chúa sửng sốt, nhưng được trượng phu khen mình đẹp cũng khoan khoái, mỉm cười hỏi:

- Bao giờ cũng vậy. Đẹp gì mà đẹp? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nàng mặt trắng môi hồng, lông mày cong vút, chẳng khác Hằng Nga giáng thế. Trịnh Khắc Sảng ngó thấy tất phải điên đảo thần hồn. Công chúa hừ một tiếng, quay đầu chạy di. Chẳng

bao lâu thuyền đã tới gần, hạ neo đình lại. Mười mấy tên Thủy binh chèo hai cái mủng nhỏ vào bờ. Bành tham tướng chỉ huy quân sĩ dương cung lắp tên nhằm vào con mủng nhỏ. Khi mủng áp mạn, một người bắc loa hô:

- Thánh chỉ tới nơi! Quan Thủy sư đề đốc là Thi đại nhân đưa chỉ dụ đến cho Vi tước gia.

Hồi 224 - Mắng Thi Lang Là Đứa Hán Gian

Vi Tiểu Bảo cả mừng lên tiếng chửi đổng:

- Con mẹ nó! Thằng cha Thi Lang làm gì mà kỳ vậy? Hắn ngồi chiến thuyền của Đài Loan tới đây truyền chỉ là nghĩa làm sao? Tô Thuyên đáp:

- Chắc Thi tướng quân gặp bọn Thủy quân của Đài Loan. Hai bên khởi cuộc thủy chiến rồi y thắng trận và tịch thu chiến thuyền. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế rồi! Thuyên tỷ tỷ liệu sự như thần. Công chúa ra chiều không phục lên tiếng:

- Ta đoán chắc là Thi Lang đã đầu hàng Đài Loan. Trịnh Khắc Sảng phái hắn đến giả truyền thánh chỉ. Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói vậy trong lòng hoan hỷ nên không thóa mạ nữa, thò tay béo đít nàng một cái rồi lật đật chạy ra bãi biển tiếp chỉ. Quả nhiên Thi Lang ngồi trong mủng nhỏ tiến vào bờ. Hắn lên bãi cát lớn tiếng tuyên đọc thánh chỉ. Nguyên Vua Khang Hy phái Thi Lang tấn công Đài Loan, Bành Hồ. Thủy quân Đài Loan bị đại bại. Thi Lang thừa thế xông lên đảo. Diên Bình quận vương nhà Đại Minh là Trịnh Khắc sảng chưa đánh đã đầu hàng. Từ đây đảo Đài Loan thuộc vào bản đồ nhà Đại Thanh. Vua Khang Hy luận công ban thưởng. Nhà Vua nghĩ tới Thi Lang ngày trước ngồi rỗi ở Bắc Kinh không được trọng dụng. Nhờ Vi Tiểu Bảo tiến cử, hắn mới lập nên công lớn. Ngài liền đặc cách thăng cho Vi Tiểu Bảo lên Nhị đẳng Thông Cật hầu, ban cho một cặp Nhãn hoa linh, gia hàm Thái tử Thái bảo, người con tập ấm cũng được thăng Nhất đẳng Khinh xa đô úy. Vi Tiểu Bảo tạ ơn rồi, trong lòng thờ thẫn như người mất của. Gã không ngờ đảo Đài Loan lại bị Thi Lang dẹp xong ngay. Sự thực giữa Vi Tiểu Bảo và Trịnh Khắc Sảng trước nay tính tình không hợp, lại thù nghịch nhau nữa. Sư phụ của gã là Trần Cận Nam bị Trịnh Khắc Sảng sát hại, nên gã giận hắn thấu xương, nhưng đảo Đài Loan dẹp xong là thiên hạ của nhà Đại Minh không còn một tấc đất. Gã nghĩ tới điểm này cảm thấy bâng khuâng trong dạ. Từ thuở nhỏ Vi Tiểu Bảo chưa từng đọc sách, gã chẳng quan tâm gì đến chuyện phân chia kẻ Mãn người Hán, cùng mối cừu hận về quốc tộc, nhưng gã ở trong Thiên Địa Hội lâu ngày, thường được nghe anh em nhắc tới nhiều lần và dĩ nhiên gã nhận thấy người Mãn Châu chiếm mất giang sơn của người Hán là việc đáng buồn. Vì vậy gã nghe nói Thi Lang bắt Trịnh Khắc Sảng đưa về Bắc Kinh, chẳng lấy chuyện đó làm mừng. Gã lại nghĩ tới sư phụ suốt đời tận tâm kiệt lực chỉ mong khôi phục thiên hạ. Dù chẳng thành công trong công cuộc lớn lao này thì cũng cần bảo vệ Đài Loan một cách vĩnh viễn, gọi là còn một mảnh đất ở hải ngoại của nhà Đại Minh. Ngờ đâu sư phụ gã bị hại chưa lâu, đảo Đài Loan lại mất nốt. Dù Trịnh Khắc Sảng có là kẻ phản nghịch, nhưng sư phụ gã ở dưới âm cung mà biết việc này, tất lão nhân gia phải khóc hết nước mắt. Bữa trước sư phụ gã bị hại cũng vì nguyên nhân ông đã cùng Thi Lang chiến đấu đến sức cùng lực kiệt, nên mới bị Trịnh Khắc Sảng ám toán, đâm vào sau lưng một cách dễ dàng. Vi Tiểu Bảo thấy bộ mặt Thi Lang nhơn nhơn đắc ý, trong lòng rất căm tức, gã hỏi:

- Thi đại nhân lập được đại công này, chắc là thăng quan lớn lắm rồi? Thi Lang mỉm cười đáp:

- Nhờ ơn điển của Hoàng thượng, ty chức được gia phong Tam đẳng Tĩnh Hải hầu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Cung hỷ! Cung hỷ!Gã nghĩ bụng:

- Ta trước đã là Nhất đẳng Thông Cật bá, nếu thăng một cấp là lên Tam đẳng Thông Cật hầu, nhưng tiểu Hoàng đế lại thăng lên hai cấp là có ý để ta ở ngôi cao hơn tên tiểu tử Thi Lang này. Nếu cả hai người cùng Tam đẳng hầu chẳng hóa ra cá mè một lứa? Thi Lang thỉnh an rồi cung kính nói:

- Hoàng thượng triệu ty chức vào bệ kiến. Ngài vỗ về bằng lời lẽ ôn nhu, lại khích lệ một hồi sau cùng ngài hỏi: "Thi Lang! Chuyến này ngươi ra quân lập nên công trạng, có biết ai đã bồi tài cho ngươi không? Trước ngươi ở Bắc Kinh, chẳng ma nào nhìn đến, ai đã tiến cứ ngươi?". Ty chức liền tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Đó là Vi tước gia đã hết lòng đề bạt bảo tấu lên Thánh thượng, mới được tắm gội Hoàng ân. Hoàng thượng lại phán:

- Ngươi cũng là kẻ không quên nguồn gốc. Có thế mới phải. Vậy ngươi lập tức ra Thông Cật đảo để tuyên chỉ cho Vi Tiểu Bảo. Trẫm gia quan tấn tước cho gã để khen ngợi gã biết được người hay mà tiến cử đặng lập công danh cho triều đình. Thi Lang nói tiếp:

- Ty chức nghe phán liền lập tức đăng trình. Vi Tiểu Bảo thở dài bụng bảo dạ:

- Ta đề bạt người nào cũng lập nên công trạng hết. Còn chính ta thì lại bị giam cầm trên hòn đảo hoang này, không được dời xa nửa bước. Tiểu Hoàng đế không ngớt gia phong quan tước cho ta, mà thực ra ta có được phong đến Thông Cật vương cũng chẳng lấy chi làm hoan hỉ. Ngoài miệng gã nói:

- Thi đại nhân! Đại nhân ngồi chiến thuyền của Đài Loan tới đây khiến ta giật bắn người lên, tưởng là thủy quân của Đài Loan kéo tới tấn công. Ai ngờ lại là đại nhân đến đây diễu võ dương oai.Thi Lang vội tạ tội rồi giải thích:

- Không dám! Không dám! Ty chức phụng tuân thánh chỉ, trong lòng nóng nẩy muốn được gặp đại nhân. Ty chức cảm thấy chiến thuyền của Đài Loan chế tạo rất hay, và vượt biển lại mau lẹ, nên ngồi thuyền Đài Loan để đi cho chóng đến nơi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra chiến thuyền của Đài Loan vượt biển mau lẹ. Đầu thuyền còn huy hiệu mặt trăng mặt trời vẽ bằng sơn. Ban đầu ta phỏng đoán Thi đại nhân đã xưng vương ở Đài Loan nên trong lòng không khỏi rất đỗi lo âu. Thi Lang giật mình kinh hãi vội đáp:

- Ty chức quả là hồ đồ! Lời chỉ điểm của đại nhân phải lắm! Trong lúc hành động vội vàng, ty chức quên cả cạo bỏ huy hiệu trên chiến thuyền của Đài Loan. Sự thực không phải hắn sơ xuất trong vụ này. Hắn dẹp xong Đài Loan rồi, trong lòng đắc ý vô cùng, Hắn ngồi trên chiến thuyền đã cướp được của Đài Loan rồi đi ngược lên Thiên Tân đoạn lại quay xuống phía Nam ra đảo Thông Cật cố ý để nguyên huy hiệu ở đầu thuyền cho những người ngó thấy phải chỉ trỏ bàn tán về lai lịch chuyến thuyền này, khiến chiến công của hắn thêm phần rực rỡ. Không ngờ Vi Tiểu Bảo lại nói gã đem lòng ngờ vực Thi Lang muốn tự lập làm Đài Loan vương. Đây là một điều vi phạm rất trọng đại. Thi Lang bất giác sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt. Hắn nghĩ thầm:

- Tiểu Hoàng đế cực kỳ sủng ái gã thiếu niên này! Mình phải huyết chiến cự nhọc mới bình xong Đài Loan, còn gã ngồi nhàn hạ trên hải đảo mà công lao lại lớn hơn mình. Gã được phong Nhị đẳng hầu, mà mình mới là Tam đẳng hầu. Nếu gã triều kiến Hoàng thượng đưa hơi một vài câu

là đại họa đổ xuống đầu mình. Trong lòng hoảng sợ, Thi Lang mất hết vẻ ngạo nghễ, không dám ngông nghênh như lúc vừa tới nơi nữa. Hắn vội truyền lệnh cho bọn thuộc quan nhất nhất phải lên đảo bái kiến Nhị đẳng hầu Vi Tước gia. Trong bọn thuộc quan này có hai người Vi Tiểu Bảo đã quen biết, vì chúng vẫn tùy tùng Trần Cận Nam và gã đã gặp họ ở Liễu Châu. Một người là Lâm Hưng Châu, một người là Hồng Triều phó thủ của Lâm Hưng Châu.Vi Tiểu Bảo vừa thấy chúng, trong lòng sửng sốt, tự hỏi:

- Bọn này là tướng lãnh ở Đài Loan, sao nay lại làm thủ hạ của Thi Lang. Lâm Hưng Châu và Hồng Triều lên bờ nhìn thấy Vi Tiểu Bảo cũng xiết đỗi kinh nghi, bụng bảo dạ:

- Gã là tiểu đồ đệ của Trần quân sư, sao lại làm quan lớn với triều đình Mãn Thanh? Cả Thi đề đốc cũng đối với gã bằng một thái độ cực kỳ kính cẩn? Vi Tiểu Bảo nghe hai người tự báo chức hàm thì một tên là Thủy sư đô ty, một tên là Thủy sư thủ bị. Thi Lang liền giới thiệu:

- Lâm đô ty và Hồng thủ bị nguyên là những nhân vật trong quân tướng Đài Loan, nay theo Trịnh Khắc Sảng tước gia và Lưu Quốc Hiên đại nhân quy thuận triều đình. Hai vị này am hiểu mọi việc ngoài hải đảo, nên ty chức đem họ đi theo để họ trông nom công việc về thuyền bè của Đài Loan. Vi Tiểu Bảo "ủa" một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế! Lâm Hưng Châu và Hồng Triều đều cúi gầm mặt xuống, ra chiều rất hổ thẹn. Đảo Đài Loan từ ngày Trịnh Thành Công lập thành vương phủ đã mở cửa thông thương với các nước Nhật Bản, Lữ Tống, Tiêm La, Việt Nam, trở nên rất thịnh vượng, giầu có. Thi Lang bình Đài Loan lấy được rất nhiều đồ trân bảo, dị vật của nước ngoài đưa về dâng triều đình. Vua Khang Hy sai gã đem một ít ban cho Vi Tiểu Bảo. Ngoài ra Thi Lang còn có phần lễ vật riêng của hắn đưa kính tặng Vi Tước gia. Tối hôm ấy, Vi Tiểu Bảo đặt tiệc khoản đãi. Gã mời Thi Lang ngồi vào thủ tịch, ngoài ra còn bốn võ quan cao cấp. Gã lại mời cả Lâm Hưng Châu và Hồng Triều cùng đến bồi tiệc để hai vị này thuật chuyện về tình hình Đài Loan cho gã nghe. Rượu đã ba tuần, Vi Tiểu Bảo hỏi:- Lâm đô ty! Diên Bình quận vương ở Đài Loan là Trịnh Kinh vương gia sao lại biến đổi tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng vào? Nghe nói hắn là con thứ hai của Trịnh vương gia thì không đến lượt hắn làm Vương gia mới phải chứ? Lâm Hưng Châu đáp:

- Dạ! Xin phúc trình Tước gia rõ: Trịnh vương gia đã qua đời vào ngày 28 tháng giêng năm nay. Ngài di mệnh cho đại công tử Trịnh Khắc Tang lên kế vị. Đại công tử là người anh minh, cương nghị. Hết thảy quân dân ở Đài Loan đều đem lòng kính phục. Nhưng Thái phu nhân Đổng quốc thái không ưa Đại công tử, liền phái Phùng Tích Phạm hành thích giết y, lập nhị công tử là Trịnh Khắc Sảng lên thay. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Trần phu nhân, vợ Đại công tử, vô cùng uất ức, vào ra mắt Đông quốc thái chất vấn Đại công tử phạm tội gì mà phải thác oan? Nhưng Đông quốc thái nổi giận đùng đùng sai ngươi đánh đuổi phu nhân ra. Trần phu nhân ôm lấy thi thể Đại công tử khóc lóc thê thảm một hồi rồi cũng treo cổ tự ải. Vụ này khiến cho nhân dân trên đảo Đài Loan từ trên xuống dưới đều ôm mối bất bình. Vi Tiểu Bảo đập bàn quát mắng:

- Con mẹ nó! Tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng đã ngu tối hồ đồ, lại lòng dạ tiểu nhân thì làm Vương gia con chó cũng không xong, cai trị nhân dân Đài Loan thế nào được? Lâm Hưng Châu đáp:

- Nhị công tử lên kế vị rồi, phong Phùng Tích Phạm làm Trung Thành Bá. Bao nhiêu chính sự ở Đài Loan đều vào tay lão. Nhưng lão xử sự bất công. Việc gì cũng có tư tâm. Ai lớn mật đưa ra mấy lời công đạo liền bị lão giết chết. Vì vậy mà văn võ bách quan trong lòng căm hận nhưng

miệng không dám nói ra. Ai cũng thì thầm bảo nhau: Quốc tích gia phải gian lao cực nhọc, tốn bao nhiêu tâm lực mới gây dựng được sự nghiệp như ngày nay. E rằng cơ đồ này sẽ bị tan vỡ vì bàn tay của ba người là Đổng quốc thái, Nhị công tử và Phùng Tích Phạm... Hắn dừng lại một chú rồi kể tiếp:- Trong vòng nửa năm, số người trốn đi ngoại quốc và trở về lục địa rất nhiều, Đổng quốc thái trong lòng nóng nẩy, nhưng chẳng có biện pháp nào cứu vãn. Đại công tử và Trần phu nhân thác oan lại thường thường hiển linh hồn báo oán. Đổng quốc thái bị quỷ hồn về nhát, sợ quá mà chết vào khoảng tháng tư. Vi Tiểu Bảo reo lên:

- Hay quá! Hay quá! Đổng quốc thái xuống âm cung, chắc Quốc tính gia cũng không chịu buông tha mụ. Lâm Hưng Châu nói tiếp:

- Đúng thế đó. Vụ Đổng quốc thái bị oan hồn đòi mạng sợ quá phải bỏ mạng đồn đại ra ngoài, toàn thể đảo Đài Loan từ bắc chí nam, ai cũng hả dạ. Nhân dân đốt pháo trong ba ngày liền, ngoài miệng nói là để trừ ma đuổi quỷ mà thực ra là ăn mừng cái chết của mụ bất nhân. Vi Tiểu Bảo nổi tràng cười ha hả nói:

- Thú thiệt! Thú thiệt! Thi Lang xen vào:

- Việc ma quỷ hiện hồn chưa chắc đã là chuyện thật. Có điều Đổng quốc thái đã hạ sát cháu đích tôn, lại bức tử cháu dâu, tất trong lòng khắc khoải không yên. Huống chi bà lại tuổi già, có tật giật mình, thần hồn nát thần tính, suốt ngày thâu đêm lúc nào cũng nghĩ đến oan hồn hiện lên báo oán, mà tưởng tưởng ra như vậy. Vi Tiểu Bảo vẻ mặt nghiêm nghị ngắt lời:

- ác quỷ là chuyện có thật. Nhất là những người bị chết oan sau khi chết thành quỷ rồi, nhất định hiện lên đòi mạng... Gã nhìn thẳng vào mặt Thi Lang nói tiếp:

- Thi đại nhân! Chuyến này đại nhân đi bình trị Đài Loan giết rất nhiều người. Theo nhận xét của huynh đệ thì trong những chiến thuyền của Đài Loan kia chẳng thiếu gì ác quỷ ẩn hiện, đại nhân nên cẩn thận là hơn. Thi Lang hơi biến sắc cười đáp:- Chúng ta là võ tướng ra trận chiến đấu, chẳng tài nào tránh khỏi chuyện giết người. Nếu những tướng sĩ bị chết trận biến thành quỷ rồi hiện lên đòi mạng thì những kẻ làm tướng chẳng một ai được chết yên lành. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Thi đại nhân nói thế là sai. Trường hợp lâm trận chiến đấu, mỗi người một khác chứ không phải ai cũng như ai. Đại nhân nguyên là một viên đại tướng của Quốc tính gia ở Đài Loan, nay lại quay về đánh giết binh tướng ở Đài Loan thì những oan hồn bị giết nhất định bất phục. Trường hợp này không thể kể như những vị tướng quân khác lâm trận giết địch. Thi Lang lẳng lặng không nói gì, trong lòng rất tức giận. Hắn là người ở Tấn Giang tỉnh Phúc Kiến. Bộ thuộc của Trịnh Vương ở Đài Loan mười phần có đến tám chín là người Phúc Kiến, nhất là số người phía nam tỉnh này lại càng đông. Sau khi Thi Lang bình xong Đài Loan từng nghe người ta chửi bóng gió hắn là Hán gian, Mãn gian. Lại có người viết văn làm thơ nhưng dấu tên để thóa mạ hắn. Trong lòng hắn đã ngấm ngầm xấu hổ, nhưng người ra mặt công nhiên bài xích hắn thì chỉ có Vi Tiểu Bảo là một. Hắn không làm gì được gã liền trút giận lên đầu Lâm Hưng Châu. Hắn trợn mắt nhìn y, tự nhủ:

- Sau khi dời khỏi đảo này, ngươi sẽ biết tay ta. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Thi đại nhân! Đại nhân thật là hên vận! Nếu gia sư chưa bị hại thì lão nhân gia ở Đài Loan bảo vệ Trịnh Khắc Tang. Đổng quốc thái và bọn Trịnh Khắc Sảng chẳng thể cướp ngôi được. Gia sư

thống lãnh quân dân cố thủ Đài Loan trên dưới một lòng thì chưa chắc đại nhân đã thành công được. Thi Lang trầm mặc nghĩ thầm:

- Tài năng của ta thật còn thua Trần Cận Nam xa lắm. Lão mà không chết thì dĩ nhiên cục diện ở Đài Loan khác hẳn hôm nay. Hồng Triều đột nhiên xen vào:- Vi tước gia dạy rất phải. Binh tướng cùng trăm họ ở Đài Loan đều nói thế cả. Ai cũng oán hận Trịnh Khắc Sảng sát hại tôi lương đống, khác nào tự hủy bức trường thành. Y quả là đứa cháu bất hiếu của Quốc tính gia. Thi Lang tức giận hỏi:

- Hồng thủ bị! Ngươi đã đầu hàng nhà Đại Thanh mà còn dám thốt ra những điều đại nghịch vô đạo như vậy ư? Hồng Triều vội đứng dậy đáp:

- Ty chức biết mình hồ đồ. Xin đại nhân lượng thứ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hồng đại ca! Đại ca nói chuyện thành thực thì dù đức Hoàng thượng có nghe thấy cũng không làm tội. Đại ca cứ ngồi xuống uống rượu Hồng Triều dạ một tiếng, rón rén ngồi xuống. Y nâng chung rượu lên hai tay run bần bật, rượu rót ra ngoài đến nửa chung. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Gia sư bị tên tiểu rử Trịnh Khắc Sảng gia hại, nhân dân ở Đài Loan đều biết hết cả rồi chứ? Hồng Triều vẫn run rẩy đáp:

- Dạ... Trịnh Khắc Sảng sau khi về tới Đài Loan... hắn nói Trần quân sư bị... bị... Y đưa mắt nhìn Thi Lang rồi không dám nói tiếp nữa. Vi Tiểu Bảo giục:

- Đại ca nói nốt đi! Chỉ cần đại ca nói thật là không ai phiền trách cả. Hồng Triều đáp:

- Dạ dạ! Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm đem mấy tên vệ sĩ xuống ngồi trong mủng nhỏ trôi nổi lềnh bềnh ngoài biển cả, may mới gặp một chiếc thuyền đánh cá cứu được đưa về Đài Loan. Trịnh Khắc Sảng nói với mọi người là Trần quân sư bị Thi tướng quân giết chết. Trịnh Vương gia nghe được tin này khóc lócthảm thiết mấy ngày trời. Nguyên lão nhân gia mắc bệnh từ trước lại gặp mối thương tâm quá độ. Chẳng bao lâu lão nhân gia về chầu trời. Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng lên ngôi mới nói với mọi người là chính tay hắn đã hạ sát Trần quân sư. Số đông bộ hạ Trần quân sư không phục, vào chất vấn hắn Trần quân sư phạm tội gì mà hắn hạ sát thì những người này đều bị Phùng Tích Phạm phái thủ hạ bắt lấy giết đi. Vi Tiểu Bảo dằn mạnh chung rượu xuống bàn quát mắng:

- Tổ bà nó. Đột nhiên gã nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Hàng ngày chúng ta thường dùng câu Tổ bà nó để thóa mạ, nhưng bà lão này bị thóa mạ thật oan uổng, chỉ có bà Trịnh Khắc Sảng mới đáng thóa mạ thôi. Thi Lang nghe Vi Tiểu Bảo thóa mạ Đổng quốc thái rất lấy làm thích thú. Sở dĩ hắn đắc tội với Trịnh Thành Công đến nỗi toàn gia phải chết chém cũng đều do Đổng quốc thái mà ra. Hắn liền lên tiếng:

- Vi tước gia nghị luận như vậy là rất đúng. Quốc tính gia anh hùng hào kiệt, hay giỏi về đủ mọi phương diện, chỉ lầm một điểm lấy phải bà vợ đanh ác. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Người ta bất cứ ai thóa mạ mẹ con bà Trịnh Khắc Sảng đều được, nhưng khắp thiên hạ chỉ một mình Thi tướng quân là không nên thế. Những công danh phú quý của Thi tướng quân đều

do mụ ác phụ đó mà nên. Tuy phụ mẫu, thê nhi của tướng quân bị giết về tay mụ, nhưng đánh đổi lấy chức Đề đốc, hàm Tam đẳng Tĩnh Hải thì món hàng này được giá lắm. Thi Lang mặt đỏ bừng lên, trong lòng phẫn nộ, mắng thầm:

- Ta muốn lôi ông tổ mười tám đời nhà ngươi ra mà thóa mạ. Hắn nâng chung rượu lên uống một hớp để ráng đè lửa giận xuống, nhưng hơi tức trào ngược lên, rượu uống vào tới cổ họng liền nổi con ho kịch liệt.Một tên Thủy quân phó tướng họ Lộ cũng ngồi trên bàn tiệc thấy Thi Lang mặt đầy vẻ phẫn nộ, hắn chỉ sợ giữa Thi Lang và Vi Tiểu Bảo xẩy ra cuộc gây gổ khó lòng vãn hồi được, liền lên tiếng xen vào:

- Vi Tước gia! Chuyến này Thi tướng quân ra bình Đài Loan thật đã dầy công hãn mã. Ngày 4 tháng 6, Thi tướng quân vâng thánh chỉ thống lãnh hơn sáu trăm chiến thuyền, đem theo ngoài sáu vạn binh sĩ. Chiến thuyền vừa ra khơi liền bị gió thổi ngược chiều, phải đi mười ngày mới tới Bành Hồ. Ngày 16, Thi tướng quân khởi cuộc đại chiến với Lưu Quốc Hiên thống lãnh quân đội Đài Loan. Thật là một trận trời sầu, đất thảm, nhật nguyệt lu mờ. Vi Tiểu Bảo thấy Lâm Hưng Châu và Hồng Triều vẫn cúi đầu, vẻ mặt hầm hầm ra chiều tức giận. Gã chắc hai người này cũng tham dự vào trận đánh Bành Hồ và đã bị thất bại với Thi Lang, nên không muốn nghe Lộ phó tướng kể những thành tích đắc ý của y. Gã liền hỏi:

- Thi tướng quân! Ngày trước Quốc tính gia đánh lấy Đài Loan chắc cũng bắt đầu bằng tấn công Bành Hồ phải không? Thi Lang đáp:

- Đúng thế! Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Khi đó Thi tướng quân là thuộc hạ của Quốc tính gia, chắc cũng biết rõ trận đánh Bành Hồ ngày ấy thế nào? Thi Lang đáp:

- Bọn quỷ tóc đỏ người Hà Lan không phái binh đến giữ Bành Hồ... Vi Tiểu Bảo chưa nghe hết chuyện đã quay sang hỏi Lâm Hưng Châu:

- Ngày Quốc tính gia khóa hải chinh Đông, nghe nói Lâm đại ca dẫn đội quân đằng bài chém chân quỷ. Không hiểu cách chém ra sao? Lâm Hưng Châu bụng bảo dạ:- Vụ quân đằng bài chém chân quỷ, ta đã kể cho gã nghe rồi, bấy giờ gã còn hỏi lại thì dĩ nhiên gã không muốn nghe Thi Lang nói về thiên xú sử bình Đài, mà chỉ muốn ta thuật lại những sự tích anh hùng của Quốc tính gia cùng Trần quân sư. Vụ này ta không nên nói nhiều về những việc liên quan đến ta vì trong lòng Thi Lang ôm mối bất bình, nhất định hắn sẽ tìm cách hại ta. Vậy ta cứ tâng bốc hắn lên là hơn. Y tính vậy liền đáp:

- Quốc tính gia triệu tập chư tướng thương nghị có nên khóa hải thi dông hay không? Số đông tướng lãnh đều nói đảo Đài Loan hiểm trở tấn công rất khó khăn, ngoài biển lại sóng to gió cả, thêm vào bọn quỷ tóc đỏ có súng ống cực kỳ lợi hại. Vụ này thật muôn vàn nguy hiểm. Nhưng Trần quân sư và Thi Lang tướng quân cực lực tán thành. Sau quả nhiên lập nên công lớn. Thi Lang nghe y nói vậy bất giác mặt tươi lên. Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- Năm Vĩnh lịch, thứ 15, tháng 2... Thi Lang ngắt lời:

- Lâm đô ty! Không nên nhắc đến niên hiệu nhà Tiền Minh. Hồi ấy vào năm Thuận Trị thứ 18 nhà Đại Thanh. Lâm Hưng Châu đáp:

- Dạ dạ! Rồi y kể tiếp:

- "Tháng 2 năm ấy, đại bản doanh của Quốc tính gia dời đến đóng ở thành Kim Môn. Ngày 1 tháng 3 toàn quân lập lời thề sư, tế cáo hải thần. Ngày mười, Quốc tính gia và Trần quân sư thống lãnh đạo thân binh gồm Hữu võ vệ, Tả hữu hộ vệ, Kiêu Kỵ trấn, Tả tiên phong, Trung xung hậu vệ trấn, Tuyên nghị hậu vệ trấn, Viện tiểu hậu trấn cùng thuyền bè các lộ, tập trung cả ở Liệu La để chờ thời cơ thuận tiện.Ngày ấy lòng quân rất hoang mang, đại đa số sợ việc ra khơi. Quốc tính gia, Trần quân sư và Thi Tướng quân phải chia nhau đến các doanh trấn để cổ võ cùng khích lệ quân tâm. Mãi đến trưa ngày 23, trời mới tạnh nắng, gió lặng sóng êm. Đại quân liền khai thuyền ra khơi và tới Bành Hồ vào chiều ngày 24." Lâm Hưng Châu dừng lại một chút rồi kể tiếp:

- "Đại quân vừa tới Bành Hồ, trời lại nổi gió to, sóng biển dữ dội. Mấy ngày liền không khai thuyền được. Trên các hải đảo ở Bành Hồ chẳng có gì làm lương thực. Quan quân đành ăn củ khoai, củ sắn để độ nhật. Lòng quân lại một phen xao xuyến. Chờ đến ngày 30 và không thể chờ đợi hơn được nữa, Quốc tính gia đành hạ lệnh xuất quân, bất chấp sóng to gió cả cũng lên đường đông chinh. Đêm hôm ấy vào khoảng canh một, Quốc tính gia cho kéo cờ đại soái trên thuyền lớn giữa trung quân, đoạn nổi ba phát pháo hiệu rồi chuông trống vang trời, chiến thuyền dương buồm tiến về phía đông..."

Hồi 225 - Đánh Người Ngoại Quốc

Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- Lúc đó bầu trời mây kéo đen nghịt. Sóng biển nhô lên như từng trái đồi đập vào thuyền. Mưa to gió lớn khiến cho mọi người đều ướt sũng. Quốc tính gia đứng ở đầu thuyền, tay cầm trường kiếm, miệng lớn tiếng hô:

- Tận trung báo quốc, không sợ sóng gió! Mấy vạn binh tướng đồng thanh hô theo:

- Tận trung báo quốc, không sợ sóng gió! Tiếng hô từ thuyền nọ truyền sang thuyền kia, vang dội một góc trời tưởng chừng muốn lấn át cả tiếng cuồng phong đại lãng. Vi Tiểu Bảo nhìn Thi Lang hỏi móc:

- Lúc ấy chắc Thi tướng quân cũng hô lớn như vậy, phải không? Thi Lang đáp:

- Ty chức ở Hạ Môn đã xẩy ra chuyện xích mích với Trịnh Vương nên không đi Đài Loan. Tế ra là thế! Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc! Phó tướng họ Lộ xen vào:

- Trịnh vương đến Bành Hồ bất quá chỉ gặp sóng to gió cả. Còn Thi tướng quân đến Bành Hồ mới đây phải hứng chịu một trận huyết chiến kinh tâm động phách. Lưu Quốc Hiên thống lãnh thủy quân ở Ngưu Tâm loan, đảo Kê Lung bố trí phòng thủ vùng Bành Hồ. Dọc bờ biển hai mươi dặm đều đắp thành lũy đất. Cứ cách một quãng lại đặt một khẩu súng lớn. Thủy quân của nhà Đại Thanh vừa tới nơi. Trên bờ nhất tề nổ súng ầm ầm, ngoài ra còn hỏa tiễn, phún đồng (ống phun). Chà chà! Thật là nguy hiểm hết chỗ nói. Vi Tiểu Bảo cười ngắt lời:

- Lộ phó tướng! Ta xem chừng trái mật của phó tướng cũng không kém trái mật của ta mấy tí. Lộ phó tướng đáp:

- Không dám! Ty chức khi nào bì kịp tước gia được! Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phó tướng kém cả ta ư? Lộ phó tướng đáp:

- Dĩ nhiên ty chức còn kém xa! Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Nếu vậy thì kỳ thiệt! Trái mật của ta nhỏ như mật chuột, tưởng đã là quá rồi. Không ngờ phó tướng còn vô dụng hơn ta. Ha ha! Lạ thiệt! Quả là lạ thiệt! Lộ phó tướng đỏ mặt lên không dám nói nữa. Vi Tiểu Bảo quay sang hỏi Lâm Hưng Châu:

- Quốc tính gia thống lãnh đại quân ra khơi rồi sao nữa? Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- Chiến thuyền ra đi vào lúc sóng to gió cả trong vòng hai trống canh. Đến canh ba đột nhiên gió lặng sóng êm. Mây đen tan hết. Thế gió đổi chiều thành ra thuận lợi. Các quân sĩ hô "Vạn tuế" vang động ngoài khơi. Ai cũng cho là có Hoàng thiên bảo hựu. Chuyến đi nhất định thắng trận. Sáng sớm mồng một, chiến thuyền đến cửa Mộc Nhĩ, dùng sào đo nước, chỗ này nông quá thuyền không đi được. Quốc tính gia trong lòng nóng nảy, liền sai bày hương án đảo các Hoàng thiên. Chẳng mấy chốc, đột nhiên nước thủy triều dâng cao. Các chiến thuyền nhất tề kéo vào cửa Lộc Nhĩ. Trên bờ quân Hồng Mao liền nổ súng lớn oanh kích. Bọn quỷ Hồng mao đã đắp

hai tòa thành trì ở đây. Một tòa kêu bằng Nhiệt Lai Già thành, một tòa kêu bằng Phổ La Dân Già thành.Vi Tiểu Bảo cười ngắt lời:

- Những tên thành của bọn quỷ Hồng mao nghe cũng ly kỳ cổ quái. Cái gì mà Nhiệt Lai Già với Lãnh Lai Già? Nam Mô Ba La Mễ Đa Quân Thế Âm Già? Lâm Hưng Châu mỉm cười kể tiếp:

- "Lúc ấy Quốc tính gia dùng Thiên lý kính quan sát thấy bọn quỷ Hồng mao có hai chiến hạm lớn làm chủ lực, tuần dương hạm hai cái, lại còn thuyền ván và mủng nhỏ mấy trăm con, nhất tề xông ra. Quốc tính gia liền hạ tướng lệnh sai quan trấn đốc Tuyên Nghị Tiền là Trần Trạch lãnh một đội chiến thuyền đổ bộ lên cửa Lộc Nhĩ đóng ở Bắc Sán để chẹn đường quân tiếp viện của bọn Hồng mao. Ngài lại phái Hoàng Chiêu dẫn đội lính súng năm trăm tên, liên hoàn pháo hai chục cỗ, chia làm ba toán bày trận ở phía sau để phòng thủ địch quân tràn xuống phía nam. Rồi ngài phái ty chức lãnh năm trăm tay quân đằng bài quanh ra phía sau đánh vào cạch sườn mé tả quân địch. Ngài lại phái Tiêu Cung Trần lãnh hai chục con thuyền lẹ đi tuần tiễu. Hễ thấy hạm đội Hồng mao kéo đến tấn công thì lập tức giả vờ đổ bộ đánh thành để khiêu chế bọn chúng. Quân địch mà hoang mang là mất chí chiến đấu. Các tướng lĩnh mệnh thi hành công tác chia đi các ngả. Trên thuyền liền nổ súng phản kích. Bên kia, Trần quân sư thống lãnh thủy quân bao vây hai chiến hạm chủ lực của Hồng mao địch rồi đánh thốc vào. Tiếng súng nổ và tiếng hò hét vang dội một vùng. Trên mặt biển ngột ngạt khói đen lửa đỏ. Cuộc đại chiến kéo dài chừng hơn một giờ, bỗng nghe đánh ầm một tiếng rùng rợn. Một chiến hạm chủ lực của Hồng mao quỷ bị quân ta đánh chìm. Sau mới biết chiến hạm này mang tên Bối Khắc Đức á và là đoàn thủy quân tinh nhuệ của Hồng mao quân. Còn một chiến hạm nữa mang tên Mã Lợi á cũng bị trọng thương phải chạy trốn về phía Đông rồi không biết đi đâu. Hai chiếc tuần dương hạm của bọn quỷ Hồng mao cũng rút lui. Lúc ấy toán binh của Trần Trạch đổ bộ rồi gặp bọn lục quân của bọn Hồng mao quỷ. Ai nấy hăng hái xung phong giết hết địch quân không còn mảnh giáp. Cuộc đại chiến này cả trước sau không đầy hai giờ mà lưỡng lộ thủy lục của Hồng mao quỷ đều bị đánh bại. Quân ta đổ bộ phá tan Phổ La Dân Già thành."Lời chú của tác giả: Trịnh Thành Công từ Bành Hồ tấn công Đài Loan đổ bộ lên khu phụ cận của Đài Nam ngày nay. Hồi ấy nước Hà Lan đặt trọng binh đồn trú khắp giải Đài Nam. Vi Tiểu Bảo rót chung rượu hai tay cầm đưa cho Lâm Hưng Châu nói:

- Lâm đại ca! Trận đánh hay quá! Tiểu đệ kính mừng đại ca một chung này. Lâm Hưng Châu đứng dậy đón lấy chung rượu uống một hơi cạn sạch rồi kể tiếp:

- "Quân Hồng Triều đổ bộ vùng Xích Khảm liền được người Trung Quốc nô nức chạy ra hoan nghênh. Số đông mừng rỡ đến chảy nước mắt khóc ròng. Họ lớn tiếng hô:

- Cứu tinh của bọn ta đã đến! Lão thái gia của Quốc tính gia là Trịnh Chi Long thái sư nguyên trước làm nghề "buôn không vốn" trên mặt biển. Đài Loan là căn cứ địa của lão nhân gia. Sau lão nhân gia dẫn anh em thủ hạ về Trung Nguyên. đảo Đài Loan liền bị bọn quỷ Hà Lan và quỷ Tây Ban Nha chiếm cứ. Hà Lan quỷ ở miền Nam. Tây Ban Nha quỷ ở mặt bắc. Hai bọn quỷ xẩy ra cuộc tranh chấp. Bọn quỷ Tây Ban Nha bị thất bại. Toàn đảo Đài Loan liền bị quỷ Hà Lan chiếm hết. Thời bấy giờ người Trung Quốc chúng ta ở trên đảo rất đông bị bọn quỷ Hồng mao Hà Lan tàn sát cực kỳ thê thảm. Một vị huynh đệ bộ hạ cũ của Trịnh thái sư tên gọi Quách Hoài Nhật là một tay đại anh hùng, đại hảo hán ở lại trên đảo chứ không bỏ đi. Quách Hoài Nhật thấy người Trung Quốc chúng ta bị quân quỷ Hồng mao khinh khi quá độ liền ngấn ngầm tập họp anh em thông tri cho nhân tài các nơi ở Trung Quốc, ước định nhất tề khởi sự vào ngày trung thu rằm tháng tám nổi lên giết hết bọn quỷ Hồng mao trên toàn đảo. Ngờ đâu một Hán

gian tên gọi Phổ Tử đi mật báo với thái thú Hồng mao..." Vi Tiểu Bảo nghe nói tới đây tức giận không nhịn được, đạp bàn quát mắng:- Tổ bà nó! Công việc của người Trung Quốc lại bị bọn Hán gian phá hoại rồi! Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- "Đúng thế! Khi đó Quách Hoài Nhật đại ca thấy Phổ Tử trốn đi biết là cơ sự nguy rồi, lập tức thống lãnh hơn một vạn sáu ngàn người đánh Phổ La Dân Già thành, phóng hỏa đốt cháy hết những dinh thự của bọn quan lại Hồng mao quỷ. Nhưng kế đó bọn Hồng mao quỷ điều động đại quân mở cuộc phản công. Súng ống của bọn chúng cực kỳ lợi hại. Còn người Trung Quốc chúng ta thì ngoài mấy cây hỏa long thương, toàn dùng đại đao, thiết thương, thuổng cuốc, côn gỗ làm võ khí. Cuộc chiến đấu ở Xích Khảm kéo dài mười lăm ngày. Quách Hoài Nhật đại ca không may bị đại pháo của Hồng mao quỷ bắn chết." Vi Tiểu Bảo lại la lên:

- Trời ơi! Thế là hỏng bét! Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- "Đúng thế! Quách đại ca chết đi, bọn người Trung Quốc chúng ta lâm vào tình trạng quân vô tướng, hổ vô đầu, thua to phải bỏ thành mà chạy ra ngoài. Đến bên hồ lớn lại huyết chiến bảy ngày bảy đêm. Người Trung Quốc bị đánh chết hơn bốn ngàn. Đàn bà và trẻ con thà chết không chịu khuất phục bị chúng giết chết năm trăm người. Những người bị bọn Hồng mao quỷ bắt thì đàn bà con gái phải làm doanh kỹ, đàn ông chẳng bị ngũ mã phanh thây cũng bị lấy sắt nung vào dí vào cho đến chết." Vi Tiểu Bảo phẫn nộ vô cùng la lên:

- Bọn quỷ Hồng mao này dã man tàn nhẫn như vậy thì so với hồi quân Thanh tàn sát Dương Châu còn độc ác hơn nhiều! Thi Lang và Lộ phó tướng ngơ ngác nhìn nhau, đành gượng cười cho xuôi chuyện. Chúng nghĩ thầm:- Gã thiếu niên này ăn nói lỗ mãng, chẳng biết trọng khinh. Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- Đó là những việc xẩy ra vào hồi tháng tám năm Vĩnh Lịch thứ sáu... Hồng Triều ngắt lời:

- Năm Vĩnh Lịch thứ sáu tức là niên hiệu Thuận Trị nhà Đại Thanh năm thứ 7.

8... 9. Đúng rồi, vào năm Thuận Trị cửu niên. Lâm Hưng Châu nói:

- "Phải đó. Sau cuộc thảm sát kinh người này nhân dân Trung Quốc ở Đài Loan coi bọn quỷ Hồng mao là những kẻ thù truyền đời. Vì bọn Hồng mao quỷ tàn sát người Trung Quốc, nên người Trung Quốc vừa thấy đại quân của Quốc tính gia tới nơi liền coi ngài là đức Bồ Tát đến cứu mạng. Nam phụ lão ấu trên đảo tới tấp chạy đến kể lể nỗi thống khổ với bọn tại hạ. Tối hôm đó, thái thú của Hồng mao quỷ là Quĩ Nhất, sau cuộc thất bại liểng xiềng, phẫn nộ hết thảy người Trung Quốc. Chúng bắt người mình bất luận già trẻ gái trai đều giết chết. Số người bị giết lên tới năm trăm. Hôm sau, Quốc tính gia phái binh đến đánh Phổ La Dân Già thành. Trần quân sư sắp đặt kế hoạch, tập luyện cho quân đằng bài lăn mình dưới đất chém vào chân bọn quỷ tóc đỏ rồi kéo vào thành hạ được." Vi Tiểu Bảo nói:

- Vụ này công lao của lão huynh thật lớn! Lâm Hưng Châu đáp:

- Đây toàn trông vào diệu kế của Trần quân sư, còn ty chức chẳng có công lao gì dáng kể. Lâm Hưng Châu lại nói tiếp:

- "Tiếp theo Quốc tính gia xua quân đánh Nhiệt Lai Già thành là đại bản doanh của thái thú Quỉ Nhất. Trên thành súng lớn súng trường phát xạ cực kỳ lợi hại. Quân ta bị thương vong rất nhiều. Mã Tín tướng quân và Lưu Quốc Hiên tướng quân hết sức đánh vào Nhất Côn Thân.Quốc tính

gia thấy anh em chết trận quá nhiều, liền cho quân khởi cuộc đắp tường đất bao vây chung quanh Nhiệt Lai Già thành. Trên tường đặt súng lớn bắn vào trong thành. Chẳng bao lâu đệ nhị lộ thủy quân bên ta nào Tả xung, Tiền xung, nào Trí võ, Anh binh, Du binh, Điện Binh, các trấn cưỡi thuyền đến Đài Loan, thanh thế cực kỳ hùng dũng. Quốc tính gia một mặt cho quân khẩn điền cấy lúa, một mặt bay vây thành trì. Sau năm tháng bao vây, đột nhiên viện binh của Hồng mao quỷ từ Ba Đạt Duy á kéo đến. Bọn Hồng mao quỷ trong thành đánh ra, ngoài đánh vào, mở cuộc đại chiến cả hai đường thủy lục. Quân ta hăng hái giết giặc. Nước biển cũng nhuộm máu đỏ hồng." Vi Tiểu Bảo vỗ bàn nức nở ca ngợi:

- Thật là lợi hại! Thật là lợi hại! Gã lại nhìn Thi Lang nói:

- Đáng tiếc là Thi tướng quân có chuyện xích mích với Quốc tính gia quá sớm, không thì cũng được dự vào những trận đại chiến này mà giết con mẹ nó mấy trăm tên Hồng mao quỷ cho đáng mặt anh hùng hảo hán. Thi Lang lẳng lặng không nói gì. Vi Tiểu Bảo lại hỏi Hồng Triều:

- Hồng đại ca! Khi đó đại ca đánh ở mặt trận nảo? Hồng Triều đáp:

- Ty chức lúc ấy ở dưới trướng Lưu Quốc Hiên tướng quân, cùng Trần Trạch tướng quân thống lãnh thủy binh vây đánh quân tiếp viện Hồng mao. Cuộc đại chiến diễn ra trên một giải Bắc Sán vĩ. Chiến hạm của Hồng mao quỷ rất lớn, mà súng cực kỳ lợi hại! Hỏa lực của bên chúng ta bắn vào chiến hạm đều bị vỏ tàu bằng gang thép hất ra, không sao làm tổn thương được. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:- Sau Lâm Tiến Thân tướng quân ở Tuyên Nghị tiền trấn thấy mình không chống nổi liền đốc suất hai trăm quân cảm tử, mình đeo hỏa dược liều chết nhẩy lên chiến hạm của Hồng mao quỷ, đốt chất nổ phá hoại những súng lớn trên chiến hạm. Bọn quỷ Hồng mao thấy quân ta dũng cảm không sợ chết, tấn công một cách táo tợn như vậy, chúng liền rối loạn cả lên. Kết quả đưa đến bên ta giết chết được một tên hạm trưởng Hồng mao quỷ, tịch thu hai chiến hạm chủ lực. Thế là thủy quân Hồng mao quỷ bị tan vỡ, không thành đội ngũ gì nữa. Hồng Triều hít một hơi chân khí, nói tiếp:

- Trên bộ Trần quân sư dẫn binh mở cuộc đại chiến cũng được toàn thắng. Sau trên mình quân sư bị trúng bảy viên đạn chì của bọn Hồng mao, phải mổ lấy ra. Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Hừ! Gia sư lâm trận dũng cảm như vậy không bị chết vì súng đạn của Hồng mao quỷ, mà lại uổng mạng dưới lưỡi kiếm của con bà nó tên tiểu tử Trịnh Khắc sảng mới thật đáng giận. Gã quay lại hỏi Thi Lang:

- Thi tướng quân! Đã là nam tử hán, là đại trượng phu, cần đánh giết bọn quỷ ngoại quốc để giữ vững giang sơn mới đáng mặt anh hùng. Còn mình lại giết người mình thì dù giết đến bao nhiêu cũng chẳng đáng kể là hảo hán. Có đúng thế không? Thi Lang hằng dặng một tiếng không trả lời. Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- Bọn Hồng mao quỷ rất nhiều quỷ kế. Chúng thấy bị thất bại mấy trận liền, toan đốt lương thực của chúng ta, nhưng lần nào cũng bị Trần quân sư khám phá ra. Rốt cục định cắp gà chẳng được mà nắm gạo cũng không. Hồng mao thú là Quĩ Nhất cố thủ cô thành đành chịu bó tay, sau hắn lại phái người vượt biển đến liên lạc với tổng đốc của nhà Đại Thanh ở Mãn Triết là Lý Suất Thái, xin y phái binh cứu viện. Lý đại nhân xử sự rất hứng thú, phúc thơ cho Hồng mao quỷ hãy phái binh đến Phúc Kiến để bình định giải Kim Môn, Hạ Môn của Quốc tính gia, rồi quân Đại Thanh sẽ kéo tới Đài Loan nội ngoại giáp công. Khi đó Hồng mao quỷbảo vệ mình còn chưa xong, chẳng khác con rùa rụt đầu rụt cổ ẩn trong thành Nhiệt Lai Già, còn nói chi đến chuyện

phái binh đi đánh Kim Môn, Hạ Môn. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nhà Đại Thanh ta đã hứa lời chắc cũng phải giữ. Sau có phái binh đi không? Dù chậm lại vài ba chục năm, cái đó cũng không hề gì? Hồi Thi tướng quân dẫn binh đến đánh Đài Loan có bọn Hồng mao quỷ trong đánh ra ngoài đánh vào không? Thi Lang nghe tới đây không nhẫn nại được nữa, đứng phắt dậy hỏi:

- Vi Tước gia! Huynh đệ cùng tước gia là nhất điện chi thần đều làm quan với nhà Đại Thanh Tại sao tước gia lại lạnh nhạt với huynh đê, nói toàn những câu mạt sát? Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi lại:

- Ô hay! Thế này thì lạ thiệt! Tiểu đệ có dám mạt sát Thi tướng quân hồi nào đâu? Thi tướng quân không cấu kết với nước ngoài là hay lắm rồi. Giả tỷ có cấu kết với ngoại quốc, tiểu đệ nhận thấy hãy còn kịp thời. Thi tướng quân tay giữ trọng binh, chắc bọn Hồng mao quỷ, Tây Ban Nha quỷ. Bồ Đào Nha quỷ, La Sát quỷ đều thích kết giao với Thi tướng quân. Thi Lang trong lòng run lên, bụng bảo dạ:

- Nguy rồi! Tên tiểu quỷ này mà đưa cáo trạng về Hoàng thượng vu hãm tâu về tội giao thông với ngoại quốc thì đời ta tất bị hủy diệt về tay gã. Hắn hiểu sâu xa Vi Tiểu Bảo được Vua Khang Hy rất sủng ái. Bất giác hắn rất lấy làm hối hận vừa rồi để lửa giận bốc lên, thốt ra mấy lời vô lễ. Hắn vội tươi cười nói:

- Bửa nay tiểu đệ quá chén thành có chuyện xung chàng, xin Vi tước gia tha tội cho. Vi Tiểu Bảo thấy vừa rồi hắn nổi giật cũng hơi khiếp sợ, bây giờ nét mặt gã dịu lại nhỏ lời xin lỗi, liền biết là gã sợ mình. Gã cười đáp:

- Nếu Thi tướng quân thực tình muốn tự lập làm Vua ở Đài Loan thì cứ việc giết tiểu đệ đi để bịt miệng, chẳng còn đâu mà bí mật cáo tố với Hoàng thượng.Bằng tướng quân chỉ lớn tiếng om sòm hay nổi giận lôi đình thì tiểu đệ dù nhỏ mật cũng không sợ đâu? Thi Lang sắc mặt lợi lạt, đứng dậy xá dài nói:

- Vi tước gia! Người ta thường nói: "Bậc đại nhân không chấp nhặt kẻ tiểu nhân". Ty chức ăn nói hoang đường, cam bề lãnh phạt. Còn chuyện tự lập làm Vua hay thông giao ngoại quốc gì gì thì ty chức nhất quyết không hề nghĩ tới. Ty chức chỉ một lòng một dạ vì đức Hoàng thượng ra sức. Thủy chung chữ Trung vẫn đội trên đầu, chẳng bao giờ lòng một dạ hai. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Mời tướng quân ngồi xuống, ngồi xuống! Chúng ta cứ nói chuyện tự nhiên. Đoạn gã quay sang hỏi Lâm Hưng Châu:

- Lâm đại ca nói chuyện nghe thú hơn cả thầy đồ giảng sách. Còn vụ Quốc tính gia luyện binh ở Đài Loan khiến bọn Hồng mao quỷ són vãi phân về sau ra làm sao? Lâm Hưng Châu đáp:

- Hồi ấy Quốc tính gia thống lãnh đại quân đánh tới đảo Đài Loan, chẳng bao lâu tin tức lan truyền vào nội địa. Huỳnh Ngô đại nhân liền hiến kế với triều đình, đưa ra mưu lực kêu bằng "Kiên bích thanh dã bình hải ngũ sách". Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Quỳnh Ngô là ai vậy? Lâm Hưng Châu liếc mắt nhìn Thi Lang hắng dặng luôn mấy tiếng, nhưng chưa trả lời ngay. Thi Lang đáp:

- Huỳnh đại nhân nguyên trước là bộ hạ dưới trướng Quốc tính gia làm chức tổng binh. Sau đại

nhân quy thuận triều đình, bước hoạn đồ rất hanh thông. Khi đại nhân qua đời đã được phong đến Nhất đẳng Hải Trừng công. Vi Tiểu Bảo nói:

- ồ! tế ra cũng là một tên đại Hán...Còn chữ "gian" gã kịp nuốt vào không thốt ra nữa. Thi Lang đỏ mặt lên mắng thầm:

- Mi thóa mạ ta là Hán gian thì xem chừng cái vỏ người Mãn Châu của mi chỉ là giả mạo. Té ra gã cũng là người Hán như mình. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Huỳnh Ngô luồn đít đưa ra diệu sách gì mà được phong đến tước công? Chúng ta nên nghiên cứu lại kế hoạch của hắn xem sao. Lâm Hưng Châu đáp:

- Nguyên Quốc tính gia phái Huỳnh Ngô canh giữ Hải Trừng. Không ngờ lão đem Hải Trừng dâng triều đình để đầu hàng. Những tướng sĩ không chịu theo lão qui thuận đều bị giết hết. Hồi đó triều đình đang chẳng có cách gì bắt được Quốc tính gia, mà đột nhiên bên đối phương có một vị đại tướng kéo quân về đầu hàng, lại dâng luôn cả thành thị, dĩ nhiên triều đình rất lấy làm hoan hỉ, liền phong thưởng đặc biệt cho Huỳnh Ngô. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Hắn dâng kế hoạch đó cho triều đình với dụng ý gì? Lâm Hưng Châu thở dài đáp:

- Lão đưa ra "Bình hải ngũ sách" làm cho bách tính muôn phần điêu đứng! Bình hải ngũ sách gồm năm điều:

- Điều thứ nhất: Những nhân dân ở miền duyên hải phải thiên cư vào nội địa. Thế là những đảo Kim Môn, Hạ Môn và Đài Loan không còn nhận được đồ tiếp tế nữa.

- Điều thứ hai: Bao nhiêu thuyền bè ven biển nhất thiết đều phóng hỏa đốt cho kỳ hết. Từ đó không một tấm ván nào được hạ xuống biển.

- Điều thứ ba: Hạ sát phụ thân của Quốc tính gia là Trịnh thái sư.

- Điều thứ tư: Khai quật mồ mả tổ tiên của Quốc tính gia để phá hoại về mặt phong thủy.- Điều thứ năm: Những quan binh bộ thuộc hạ cũ của Quốc tính gia đầu hàng triều đình đều đưa đi khẩn hoang tại các tỉnh trong vùng nội địa để tuyệt mối lo về sau. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chà chà! Kế hoạch của hắn thật là thâm độc! Lâm Hưng Châu đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Khi ấy Thuận Trị Hoàng gia vừa mới băng hà. Hoàng thượng lên kế vị còn nhỏ tuổi quá, bao nhiêu quyền binh vào hết trong tay Ngao Bái nắm giữ... Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tên gian tặc Ngao Bái nhận thấy "Bình hải ngũ sách" của Huỳnh Ngô rất hữu lý, liền hạ lệnh dọc miền duyên hải kể từ Liêu Đông qua Trực Lệ, Sơn Đông, Giang Tô, Triết Giang, Phúc Kiến cho đến Quảng Đông không ai được cư trú trong phạm vi ba mươi dặm biển. Bao nhiêu thuyền bè phải siêu hủy cho hết. Hàng triệu bách tính ở miền duyên hải thời bấy giờ phải lưu ly thất tán, mất cả nơi ăn chỗ làm, khó lòng sống nổi. Thi Lang lắc đầu nói:

- Kế hoạch của Huỳnh Ngô thực là quá tệ! Mãi đến ngày đức Hoàng thượng tự mình chấp chính, Vi đại nhân giết chết Ngao Bái, lệnh cấm ở ven biển mới được thủ tiêu, nhưng trăm họ bảy tỉnh duyên hải không biết đã phải hứng chịu bao nhiêu là gian lao khổ sở. Thời kỳ triều đình ra nghiêm lệnh hễ bách tính phạm vào liền bị bắt chém đầu lập tức. Rất nhiều dân nghèo không

kế sinh nhai phải ra bờ biển bắt cá rồi bị quan binh sát hại khá nhiều. Trịnh thái sư cũng bị giết vào hồi đó. Ngao Bái đặc phái Binh bộ thượng thơ là Tô Nạp Hải đến những huyện Toàn Châu, An Nam, tỉnh Phúc Kiến khai quật mồ mả nhà họ Trịnh. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngao Bái tự xưng là dũng sĩ mà hành động thế này thì thật là vô vị. Hắn có bản lãnh sao không dùng đao thương đến đánh nhau thực sự với Quốc tính gia để phân thắng bại? Hắn bắt trăm họ miền duyên hải phải thiên cư vào nội địa tức là tỏ ra sợ người rồi còn gì?Gã thở dài nói tiếp:

- Đức Hoàng thượng rất thương yêu trăm họ. Kế hoạch này của Huỳnh Ngô mà trình lên đến tai ngài, tất hắn phải rơi đầu. Thi Lang đành nói hùa theo:

- Đúng thế! Vi tước gia dậy rất phải. Huỳnh Ngô chết sớm thật là phước cho hắn. Vi Tiểu Bảo lại hỏi Lâm Hưng Châu:

- Rồi sau sao nữa? Lâm Hưng Châu đáp:

- Tin này truyền ra tới Đài Loan, Quốc tính gia sợ lòng quân nao núng liền tuyên bố đây chỉ là lời phao đồn vô căn cứ, không nên nhẹ dạ cho là sự thực. Nhưng chính lão nhân gia biết rõ là tin đích xác không phải giả dối. Hắn thở dài nói:

- Theo lời thân binh kể lại thì thường thường vào lúc nửa đêm, Quốc tính gia vẫn khóc thầm... Lâm Hưng Châu dừng lại một chút rồi tiếp:

- Quốc tính gia còn nói với Trần quân sư và mấy vị đại tướng là kế hoạch của Huỳnh Ngô cực kỳ tàn độc. Giả tỷ không kéo đến đánh Đài Loan thì mười mấy vạn đại quân ở lại Kim Môn, Hạ Môn, không còn đất đứng. Hồi đó quân ta vây thành đã lâu, quân Hồng mao mấy phen muốn phá vòng vây đều bị đánh bật trở về. Thế rồi Quốc tính gia hạ tướng lệnh tấn công Nhiệt Lai Gia Thành trước tết.

Hồi 226 - Muốn Đến Đài Loan, Hạ Thuyết Từ

Lâm Hưng Châu kể tiếp:

- "Ngày 22 tháng 11, quân ta trèo lên mặt tường nhất tề bắn súng lớn vào làm sạt một góc thành. Chòi gác mặt đông và mặt tây cũng bị phá vỡ. Bọn Hồng mao quỷ liều chết xông ra. Mấy trăm tên bỏ mạng tại chiến trường rồi phải lui vào. Hồng mao thái thú là Quĩ Nhất liền kéo cờ trắng đầu hàng. Khi đó nhân dân Trung Quốc ở Đài Loan đều muốn báo thù định giết cho kỳ hết giống Hồng mao quỷ, nhưng Quốc tính gia huấn dụ trăm họ:

- Trung Quốc chúng ta là một nước trọng điều nghĩa lễ, không nên tàn sát kẻ địch đã đầu hàng. Lão nhân gia liền thuận cho Hồng mao thái thú ký hàng thư mười bốn khoản rồi dẫn tàn binh bại tướng xuống thuyền dời khỏi Đài Loan, trốn về Ba Đạt Duy á. Bọn quỷ Hồng mao chiếm cứ Đài Loan 38 năm từ năm Thiên Khải thứ tư triều nhà Minh đến Năm Vĩnh Lịch thứ mười lăm, tức là năm thứ mười tám niên hiệu Thuận Trị nhà Đại Thanh, Đài Loan trở về bản đồ Trung Quốc nhằm ngày 29 tháng 11." Hồng Triều nói:

- Quốc tính gia hạ lệnh không cho giết những quân Hồng mao đã đầu hàng, nhưng trăm họ Trung Quốc phẫn uất quá chừng, hoặc nhổ bọt, hoặc ném đá vào mặt quân Hồng mao. Bọn trẻ nhỏ lại ca hát những bài chế giễu bại binh. Bọn Hồng mao kẻ thì gãy tay, người thì cụt chân, ôm đầu lủi thủi ra đi, cả tiếng quỷ thoại cũng không dám nói. Khi bọn chúng khai thuyền kéo cờ lên lại hạ xuống, rồi đốt pháo làm lễ tạ ơn Quốc tính gia tha cho không giết. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Người Trung Quốc chúng ta quả là oai phong bát diện, hào khí tứ phương. Bọn Hồng mao quỷ súng ống lợi hại như vậy mà quân ta hạ được Đài Loan thật không phải chuyện dễ dàng. Lâm Hưng Châu nói:

- Quốc tính gia đổi tên Nhiệt Lai Già thành làm Bình An Trấn, Phổ La Dân Già thành làm Thừa Thiên phủ. Từ đó lão nhân gia vĩnh viễn trọng trấn đảo Đài Loan. Lộ phó tướng từ nãy giờ lẳng lặng ngồi nghe, bây giờ mới lên tiếng xen vào:

- Thi tướng quân đến lấy Đài Loan cũng theo đường cũ của Quốc tính gia tức là tiến vào cửa Lộc Nhĩ... Gã chưa dứt lời, Vi Tiểu Bảo đã xua tay cản lại rồi ngáp dài nói:

- Nghe chuyện nửa ngày trời mệt quá rồi! Câu chuyện người Trung Quốc đánh quỷ tóc đỏ cúp đuôi chạy trốn thì còn lọt tai, chứ chuyện người mình đánh với người mình thì trở đi trở lại cũng chỉ có bấy nhiêu. Rồi gã nhìn Thi Lang nói:

- Thi tướng quân! Chúng ta uống rượu như vậy tưởng cũng đủ rồi. Bây giờ tan tiệc quách! Thi Lang đứng dậy đáp:

- Dạ! Đa tạ tước gia ban cho yến tiệc. Ty chức xin cáo từ. Rồi hắn hành lễ cất bước đi ra. Vi Tiểu Bảo vào nội đường kể lại đã ngăn cản Thi Lang bằng cách nào, không để hắn mở miệng khoa trương chiến công đánh lấy Đài Loan. Mấy vị phu nhân nghe gã kể đều bật cười. Chỉ mình A Kha lẳng lặng không nói gì. Nàng nghĩ bụng:

- Ngày trước nếu ta lấy Trịnh Khắc Sảng tất cũng bị bắt theo về Bắc Kinh. Người phụ nữ vong

quốc khó lòng tránh khỏi bị họ làm nhục. Hôm nàng xuống con mủng nhỏ dời khỏi đảo Thông Cật, đã chẳng quan tâm đến cuộc sinh tử tồn vong của mình. Bây giờ nàng nghe Trịnh Khắc Sảng mất nước đầu hàng địch nhân lại càng không để ý.A Kha nghĩ tới ngày trước vì thấy Trịnh Khắc Sảng phong tư diêm dúa mà đem lòng say mê. Nàng cũng biết rõ hắn là người chẳng có khí phách gì, không ra tuồng con nhà hào kiệt, mà nàng cứ mê muội như kẻ đui mù. Bây giờ nàng hồi tưởng lại mà vẫn còn hổ thẹn. Công chúa nói:

- Hoàng đế ca ca đối đãi với người ngoài nhân hậu quá chừng! Tên Trịnh Khắc Sảng đã phải đầu hàng mà còn được phong Nhất đẳng công tước, tức là cao hơn Vi Tiểu Bảo. Vụ này thật khiến cho người ta phải tức mình. Vi Tiểu Bảo xua tay đáp:

- Không cần đâu! Không cần đâu! Quốc tính gia là một đại anh hùng, đại hảo hán. Hoàng thượng vì nể mặt Quốc tính gia mà phong cho con cháu lão nhân gia quan hàm Nhất đẳng công tước. Còn nói về tên Trịnh Khắc Sảng thì chỉ đáng phong cho cái Nhất đẳng mao trùng mà thôi. Hôm sau, Vi Tiểu Bảo chỉ mời Lâm Hưng Châu và Hồng Triều, hai người đến dự một bữa yến tiệc để nói chuyện Thi Lang lấy Đài Loan thế nào? Lâm Hưng Châu và Hồng Triều liền cho gã hay: Quân Thanh và quân Đài Loan huyết chiến mấy ngày ở Ngưu Tâm loan, Kê Lung tự tại vũng Bành Hồ. Ban đầu Thi Lang thua trận, sau thủy quân của Thanh triều đến tiếp viện lại mở cuộc đại chiến. Thuyền bè Đài Loan bị đốt cháy rất nhiều nên phải bại trận. Tướng sĩ chết mất hơn vạn người. Chiến thuyền vừa bị đắm vừa bị đốt cháy hơn ba trăm chiếc. Lưu Quốc Hiên dẫn tàn binh lui về Đài Loan. Thi Lang kéo quân đến đánh. Cửa Lộc Nhĩ nông quá chiến thuyền không vào được phải neo lại ngoài biển mười hai ngày. Đang lúc vô kế khả thi thì đột nhiên mây kéo đầy trời, nước thủy triều dâng lên rất lớn. Chiến thuyền quân Thanh liền kéo ùa vào. Những tướng sĩ trên đảo Đài Loan từ trên xuống dưới xiết nỗi kinh hoàng. Ai cũng nói:- Ngày trước Tiên Vương quân phải nhờ nước triều dâng mới vào được cửa Lộc Nhĩ để lấy Đài Loan. Bây giờ nước triều lại dâng lên, hiểm trở thiên nhiên không còn nữa. ý trời đã muốn vậy, dù có chiến đấu cũng bằng vô dụng. Trịnh Khắc Sảng vừa hay tin thuyền bè chở quân Thanh lại vào cửa Lộc Nhĩ đã sợ hãi chẳng còn hồn vía nào nữa, chân tay luống cuống. Phùng Tích Phạm khuyên hắn đầu hàng, dĩ nhiên hắn chịu liền. Có điều hắn sợ Thi Lang ngày trước bị tru lục toàn gia muốn báo tư cừu, tất làm khó dễ với con cháu nhà họ Trịnh. Lưu Quốc Hiên liền viết thư đến Thi Lang nói cho hay Đài Loan ưng chịu đầu hàng nhưng với điều kiện phải bảo toàn sinh mạng cho con cháu Trịnh Thành Công. Nếu không thì hết thẩy quân dân ở Đài Loan thầm cảm ơn nghĩa của Quốc tính gia đành là chiến đấu đến giọt máu cuối cùng. Thi Lang lập tức phúc đáp không nghĩ tới thù oán ngày trước và thề rằng nếu không giữ lời hứa sẽ bị trời tru đất diệt, tuyệt tử tuyệt tôn. Thế là Trịnh Khắc Sảng, Phùng Tích Phạm, Lưu Quốc Hiên dẫn toàn thể văn võ bá quan ở Đài Loan ra đầu hàng. Tôn thất nhà Minh quy thuận Thanh triều chỉ có nhà Giám quốc Lỗ Vương thê tử chín người. Ninh Tỉnh Vương Thuật Quế tự sát, thiếp là Viên thị, Vương thị, Tú Cô, Mai Cô, Hà Thư năm người cũng tuẫn tiết. Trăm họ hay tin này đều tới tấp chạy đến vừa khóc vừa phục xuống đất. Minh Kỷ đến đây là hết. Vi Tiểu Bảo nghe đoạn này, tự hỏi:

- Hoàng đế Minh triều đến hồi mạt vận có con cháu tự sát để tuẫn quốc, lại năm bà vợ cũng tuẫn tiết. Nếu Vi Tiểu Bảo bày tự sát thì không hiểu trong bảy cô vợ được mấy cô chết theo? Song Nhi nhất định bầu bạn với ta rồi. Công chúa chắc không chịu đi theo. Còn năm cô, đại khái họ sẽ gieo xúc xắc để quyết định ai sống ai chết. Lâm Hưng Châu lại nói:- Thi Lang kéo quân đổ bộ lên Đài Loan rồi vẫn thủ tín, không làm khó dễ gì đến con cháu nhà họ Trịnh. Y còn thân hành đến trước miếu Diên Bình Vương Trịnh Thành Công làm lễ tế điện. Y khóc lóc một hồi bằng một giọng rất bi thiết. Hồng Triều nói theo:

- Bài văn tế của Thi Lang có mấy câu:

- "Từ khi Đồng An hầu đến Đài Loan, trên đảo mới có dân cư".

"Đến ngày Minh triều ban cho Quốc tính gia mở rộng đất đai mới thành biên cương. Công lao này chẳng phải của Quốc tính gia thì còn ai nữa? Nay Thi Lang nhờ uy linh của thiên tử, lực lượng của tướng soái lấy được đất này. Sở dĩ Thi Lang không nghĩ tới chuyện diệt quốc là để tận trung với triều đình và hết chức phận với bậc đàn anh. Từ ngày Lang vào quân ngũ đã cùng Quốc tính gia có mối duyên ngư thủy. Trung gian vì sự hiềm khích nhỏ mọn mà gây nên cừu hận trọng đại. Giữa Lang và Quốc tính gia tuy thành thù nghịch, tình còn tôi chúa, quyết chẳng noi gương "kẻ cùng kỹ trong bụi lau". Hai bề công nghĩa, ơn tư, đến vậy mà thôi". Lâm Hưng Châu nói tiếp:

- Mấy câu này được truyền tụng trong một thời. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hắn nói lý la lý lố cái gì, tiểu đệ chẳng hiểu chi hết. Hồng Triều đáp:

- Kẻ cùng sĩ ở trong bụi lau là nói về Ngũ Tử Tư. Ngày trước Ngũ Tử Tư bị Sở Bình Vương giết cha anh, trốn sang nước Ngô mượn quân về diệt sở. Khi đó Sở Bình Vương chết rồi. Ngũ Tử Tư còn quật mồ lên để đánh vào xác ba trăm roi để rửa hận cho phụ huynh. Thi Lang nói quyết không hành động theo Ngũ Tử Tư. Vi Tiểu Bảo cười lạt hỏi:

- Chà! Liệu hắn có dám làm không, hay là hắn nói láo? Quốc tính gia tuy đã qua đời, nhưng hắn vẫn sợ muốn chết. Hắn phá bại cơ nghiệp nhà Trịnh mà vẫn loanh linh Quốc tính gia tìm đến hắn để quấy rầy, nên hắn phải đến Quốc tính gia dập đầu năn nỉ. Thằng cha này xảo quyệt vô cùng! Các vị đừng mắc bẫy hắn. Lâm Hưng Châu và Hồng Triều đều khen phải. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Thiên cố sự về Ngũ Tử Tư, tiểu đệ đã được coi hát cô tấn nói về "Ngũ Tử Tư qua ải". Chỉ có một đêm lo nghĩ mà ông đầu đã bạc phơ. Có đúng thế không? Hồng Triều đáp:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Trí nhớ của Tước gia hay quá! Vi Tiểu Bảo lâu nay không được nghe ai nói chuyện cổ tích, liền hỏi sự tích Ngũ Tử Tư ra làm sao? Hồng Triều ngày trước đã thi đỗ Tú tài. Trong bụng y chứa đựng ít nhiều văn mặc liền đem truyện Ngũ Tử Tư thuật từ đầu đến cuối. Vi Tiểu Bảo nghe y kể rất lấy làm hứng thú, liền bảo y:

- Tiểu đệ ở trên hoang đảo này buồn quá. May được hai vị đến đây nói chuyện cổ tích giải khuây cho. Vậy hai vị hãy nán lưu lại đây mấy bữa vội về làm chi? Lâm Hưng Châu đáp:

- Bọn ty chức là hàng tướng ở Đài Loan. Hôm qua vô tình lại nói mấy câu đắc tội với Thi tướng quân. Thi tướng quân muốn rửa hận thì đối với bọn ty chức chỉ như bóp chết hai con kiến. Tướng quân có thể tùy tiện khép vào tội lòng dạ phản phúc, mưu đồ bất chính là tiền trảm hậu tấu ngay. Dù Thi tướng quân chém rồi không tâu, vĩnh viễn cũng chẳng ai hỏi đến. Đoạn hắn năn nỉ Vi Tiểu Bảo:

- Vi đại nhân! Xin đại nhân nói với Thi tướng quân lưu bọn ty chức ở lại phục thị đại nhân. Vi Tiểu Bảo cả mừng quay lại hỏi Hồng Triều:

- Hồng đại ca tính sao? Hồng Triều đáp:- Đêm qua ty chức đã cùng Lâm đại ca thương nghị hồi lâu. Nếu chẳng được Vi đại nhân cứu mạng thì bọn ty chức chết không có đất chôn. Vi Tiểu Bảo

nói:

- Hai vị đã theo tiểu đệ thì nhất thiết phải nghe tiểu đệ mới được. Lâm Hưng Châu và Hồng Triều khom lưng đáp:

- Vi đại nhân! Bất luận đại nhân sai bảo điều gì bọn ty chức cũng xin tuân lệnh. Vi Tiểu Bảo cả mừng khôn xiết nghĩ bụng:

- Đã có hai tay trợ thủ này, ta sẽ tìm cách dời khỏi nơi đây. Nguyên Vua Khang Hy đã phái Bành tham tướng đem quân canh giữ đảo Thông Cật. Trước khi lên đường, hắn còn được nghiêm chỉ của đức Vua nhất quyết không cho Vi Tiểu Bảo cùng gia nhân rời khỏi đảo nửa bước. Trên đảo lại không thuyền bè, nếu muốn chặt cây đóng mảng thì đảo Thông Cật nhỏ bé làm sao che được tai mắt mọi người? Bành tham tướng trí não đã không linh hoạt, lại chẳng có bản lãnh gì, nhưng đối với thánh chỉ của Hoàng thượng thì dù hắn có bị chặt đến mấy chục cái đầu cũng chẳng dám tơ hào phản bội. Nhà Vua sai hắn canh giữ là hắn trông coi ráo riết. Giả tỷ Vi Tiểu Bảo muốn giết hắn thì chỉ cất tay một cái là xong, nhưng dù giết cả năm trăm lẻ một tướng khán thủ cho kỳ hết sạch sành sanh, vẫn chẳng có cách nào rời khỏi đảo Thông Cật. Bây giờ Vi Tiểu Bảo nghe Hồng Triều nói đến bài văn tế của Thi Lang bái điện Trịnh Thành Công cùng thiên cố sự về Ngũ Tử Tư, gã chợt động tâm, nghĩ ra một kế, liền cho mời Thi Lang đến. Vi Tiểu Bảo, Lâm Hưng Châu, Hồng Triều và Thi Lang, bốn người ngồi trong sảnh đường. Vi Tiểu Bảo đứng dậy đóng cửa lại hỏi:

- Thi tướng quân! Liệu tướng quân có ở lại đây chơi với ta được một vài tháng không? Thi Lang đáp:- Bản tâm ty chức muốn ở lại đây một thời gian khá lâu để thường thường được nghe giáo huấn. Có điều Đài Loan mới bình định xong, nhân tâm chưa được ổn định, ty chức tưởng sáng mai cáo từ đại nhân trở về Đài Loan. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thi tướng Đài Loan bảo muốn ở với ta lâu ngày để thường thường nghe lời giáo huấn. Ta không hiểu đây là chân tâm của tướng quân, hay chỉ là những câu đãi lòng? Thi Lang đáp:

- Dĩ nhiên đó là những lời tâm can phế phủ của ty chức, ngàn vạn lần đúng là sự thực, tuyệt không mảy may giả dối. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ty chức nhớ lại năm trước tùy tùng đại nhân đóng binh ở đảo Thông Cật này, nổ súng hạ Thần Long giáo. Hàng ngày ty chức được kính cẩn nghe lời giáo huấn của đại nhân, lại được cùng đại nhân uống rượu, đánh bạc, cười nói tự nhiên. Đó là những ngày sung sướng nhất của ty chức. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Giả tỷ bây giờ chúng ta lại có những ngày như vậy, tướng quân còn vui thích không? Thi Lang đáp:

- Cái đó dĩ nhiên ty chức khoan khoái vô cùng! Sau này đức Hoàng thượng giao phó cho đại nhân những trọng nhiệm về quân quốc đại sự, ty chức mong rằng được lệnh theo hầu đại nhân. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Cái đó dễ lắm! Tướng quân muốn theo ta để nghe ta cười nói thật chẳng có gì khó khăn. Sáng mai chúng ta cùng đi Đài Loan với nhau là được. Thi Lang giật mình kinh hãi đứng dậy đáp:

- Cái đó... cái đó... Vụ này chưa được chỉ dụ của Hoàng thượng, ty chức không dám vâng mệnh. Mong rằng... mong rằng đại nhân lượng thứ cho.Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Ta đi Đài Loan có mục đích gì đâu? Bất quá nghe các vị nói ngoài đó rất náo nhiệt: Quốc tính gia mở mang cương thổ tại Đài Nam, Đài Bắc tạo dựng lên một thế giới vui tươi sầm uất, ta chỉ muốn tới đó coi cho biết. Chúng ta ngồi chung một khoang thuyền lớn đến Đài Loan có phải tướng quân thường được nghe lời giáo huấn của ta không? Cái đó là tự miệng tướng quân nói ra. Ta nhận thấy tướng quân là người rất tốt, trước kia lại đi theo ta một thời gian. Mối giao tình giữa thượng ty và thuộc cấp của chúng ta không phải tầm thường, ta mới miễn cưỡng nghĩ ra biện pháp này để thỏa mãn lời thỉnh cầu của tướng quân. Vi Tiểu Bảo thấy Thi Lang trầm ngâm liền nói tiếp:

- Chúng ta đi Đài Loan thưởng ngoạn một vài tháng rồi lại trở về, thần không hay quỷ không thấy. Chỉ cần tướng quân dấu nhẹm, ta cũng không nói ra thì đức Hoàng thượng làm sao mà biết được? Thi Lang vẻ mặt cực kỳ ngơ ngác. Hắn khom lưng đáp:

- Vi đại nhân! Vụ này thật khó khăn vô cùng! Đại nhân đã ra lệnh đáng lý ty chức phải tuân theo, ngặt vì đức Hoàng thượng mà làm tội thì thật là nguy hiểm. Bổn phận kẻ làm tôi không bao giờ được dấu diếm quân thượng. Tội khi quân ty chức thực tình không dám phạm vào. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Mời tướng quân ngồi xuống! Ngồi xuống! Thi tướng quân đã không chịu thì cái việc cỏn con này bất tất phải nói nữa. Thi Lang khác nào trút bỏ gánh nặng ngàn cân, luôn miệng khen phải, từ từ ngồi xuống. Vi Tiểu Bảo lại cười nói:

- Kể về tội khi quân thì chẳng dấu gì Thi tướng quân, ta đã mấy phen lừa dối Thánh thượng. Có điều Thánh thượng khoan hồng đại lượng, sau khi ngài biết ra rồi cũng đến cười xóa bỏ đi, chứ chẳng coi đó là chuyện trọng đại. Thi Lang đáp:- Dạ dạ! Ai cũng bảo đức Hoàng thượng đối đãi với Vi đại nhân ân thâm đức trọng thật là hãn hữu. Có thể nói nghĩa quân thần hòa hợp như vậy cổ kim chưa từng có. Nhưng ty chức bất quá là một tên tiểu tướng ngoại thần làm gì được nhiều phúc phận như vậy? Vụ này ty chức muôn đời không dám bắt chước Vi đại nhân. Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi:

- Thi tướng quân ngoài miệng tuy nhát gan, nhưng bản tước xem ra chẳng phải con người nhỏ mật. Nghe nói tướng quân hạ Đài Loan xong đã làm bài văn điếu tế Quốc tính gia. Phải vậy không? Thi Lang đáp:

- Bẩm đại nhân! Ba chữ "Quốc tính gia" không thể dùng được. Hiện nay Quốc tính là ái Tân Giác La. Vậy chúng ta khi nhắc tới Trịnh Thành Công muốn nói cho lịch sự, chỉ có thể hô "Tiền Minh tử tính". Vì vậy trong bài văn tế đó, ty chức chỉ xưng hô Trịnh Thành Công bằng hai chứ "Tử tính", quyết chẳng khi nào dám lớn mật phạm điều cấm kỵ. Hắn đã tiên liệu mình không chịu đưa Vi Tiểu Bảo đến Đài Loan tất gã bới lông tìm vết, moi móc cho ra chỗ lầm lỗi. Hắn tự nhủ:

- Mọi người đã quen dùng ba chữ "Quốc tính gia", nhưng Trịnh Thành Công được Minh triều ban cho lấy họ Chu. Quốc tính của Trịnh Thành Công là Quốc tính nhà Minh, chứ không phải là Quốc tính của Thanh triều. Nếu Vi Tiểu Bảo nắm lấy ba chữ Quốc tính vu cho mình vẫn còn tưởng niệm Quốc tính gia họ Chu mà báo về triều đình thì vụ này nhỏ bằng cái kim có thể lớn tầy đình. Không chừng gây nên đại họa. Thi Lang nghĩ như vậy, nên hắn phải cướp lời giải thích trước. Thực ra, Vi Tiểu Bảo là con người vô học, chẳng có mưu thuật gì, gã chưa nghĩ tới điểm này. Gã nghe Thi Lang biện thuyết như vậy, liền nắm lấy cơ hội để xoay đối phương. Gã nói:

- Thi tướng quân đã từng hưởng tước lộc của Minh triều, thì trong lòng tưởng niệm đến "Tứ tính" của tiên triều cũng chẳng có chi đáng trách. Nhưng giả tỷ tướng quân thật dốc dạ trung thành với nhà Đại Thanh ta thì nên hô Trịnh Thành Công là

"Nghịch tính", "Ngụy tính", "Phỉ tính" hay "Cẩu tính" mới phải.Thi Lang cúi đầu không nói gì. Tuy trong lòng hắn muốn cãi lại, nhưng hắn cảm thấy không nên tranh luận nhiều về điểm này. Hắn cũng cho là kêu Trịnh Thành Công bằng "Tứ tính" quả còn có chỗ sơ hở, vì nó vẫn ngụ ý chưa quên Tiên triều. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Bài văn tế đó của Thi tướng quân nhất định hay lắm rồi. Tướng quân thử đọc lại cho bản tước nghe được chăng? Thi Lang là một võ tướng, chỉ biết giàn quân đánh trận, làm gì viết nổi văn tế? Bài văn tế kia do một tên sư gia làm tân khách đã làm thay hắn. Tôn sư gia là một tay tài học, bài văn tế của y văn chương lưu loát, từ ý thiết tha. Thi Lang đã được nghe nhiều người tán dương, trong lòng rất lấy làm đắc ý, nên nhiều câu hắn thuộc lòng. Hắn nghe Vi Tiểu Bảo hỏi tới liền đáp:

- Ty chức lạc thảo mấy câu, chẳng bõ làm trò cười cho Vi đại nhân. Thế rồi hắn đọc mấy đoạn trong văn tế. Vi Tiểu Bảo nghe hắn đọc xong đoạn:

- "Lang này vốn ở trong hàng ngũ, cùng "Tứ tính" đang vui vầy cá nước duyên may. Ngờ đâu vì vụ tỵ hiềm nhỏ mọn mà gây nên chuyện tầy đình.

"Lang cùng "Tứ tính" trở thành đối nghịch. Tình cũ chúa tôi, quyết chẳng làm kẻ cùng sĩ trong bụi lau. Tư ơn công nghĩa, đến vậy mà thôi" Gã gật đầu ca ngợi:

- Hảo văn chương! Hảo văn chương! Đoạn văn này dù có bắt bản tước đem chặt đầu cũng không thể làm được. Dù đã có người làm cho mà bảo bản tước học thuộc lòng, e rằng đọc cả mười ngày cũng không nhớ. Thi tướng quân quả nhiên văn võ song toàn, trí nhớ lại càng tuyệt hảo khiến bản tước khâm phục không biết đến thế nào mà kể! Thi Lang đỏ mặt lên, bụng bảo dạ:

- Gã biết rõ bài văn tế không phải tự ta làm ra mà có kẻ khác viết thay. Ta đọc cho gã nghe, gã lại đưa lời trào phúng. Vậy ta không nên nói nhiều với gã. Vi Tiểu Bảo hỏi:- Trong đoạn này có câu: "Quyết chẳng làm theo kẻ cùng sĩ trong bụi lau" có ngụ ý gi? Bản tước kém bề học vấn không sao hiểu được. Tướng quân giải thích cho bản tước nghe được chăng? Thi Lang đáp:

- Kẻ cùng sĩ trong bụi lau là nói về Ngũ Tử Tư. Ngày trước Ngũ Tử Tư, người nước Sở, phải trốn sang nước Ngô lánh nạn. Ngũ Tử Tư đi đến bờ sông, một ngư ông chở qua bờ bên kia rồi, lại đi lấy cơm cho y. Hắn dừng lại một chút rồi kể tiếp:

- "Ngũ Tử Tư sợ truy binh đuổi đến tróc nã phải ẩn vào trong bụi lau ở bờ sông. Ngư ông trở lại thấy trong bụi lau có người ẩn nấp, liền cất tiếng hô:

- Người trong bụi lau ơi! Người trong bụi lau ơi! Phải chăng người là kẻ cùng sĩ? Sau Ngũ Tử Tư mượn quân nước Ngô đưa về đánh phá nước Sở rồi quật mả lôi xác Sở Bình Vương đánh ba trăm roi để trả mối thù Sở Vương đã giết cha anh." Thi Lang kể xong sự tích Ngũ Tử Tư, nói tiếp:

- Trịnh Thành Công đã giết cha anh cùng vợ con của ty chức, nhân sĩ ở Đài Loan sợ ty chức sau khi hạ Đài Loan rồi cũng quật thây báo thù, nên ty chức nói trong văn tế quyết không làm việc

đó. Trịnh Thành Công có linh thiêng cũng yên tâm được và quân dân Đài Loan bất tất phải lo nghĩ về vụ này. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế! Thi tướng quân chỗ này đã so mình với Ngũ Tử Tư.

Hồi 227 - Đổi Thông Cật Đảo Thành Điếu Ngư Đảo

Thi Lang vội đáp:

- Ngũ Tử Tư là một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt. Khi nào ty chức dám so bì? Có điều Ngũ Tử Tư toàn gia bị nạn rồi một mình trốn đi. Sau y đem quân về báo cừu tuyết hận. Cuộc tao ngộ của ty chức trong điểm này cũng tương tự như vậy mà thôi. Vi Tiểu Bảo lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Bản tòa mong sao Thi tướng quân không đến nỗi đi vào kết quả như Ngũ Tử Tư. Bằng không thì thật là bất diệu! Thi Lang tái mặt. Bàn tay hắn đặt trên kỷ trà bất giác run lên bần bật. Nguyên Ngũ Tử Tư lập được công lớn cho nước Ngô rồi sau lại bị Ngô vương xử tử bêu đầu. Gã lắc đầu nói tiếp:

- Thi tướng quân! Giữa bản tước và tướng quân trước đã có mối liên can là thượng cấp và bộ hạ. Tình nghĩa không phải tầm thường. Có điều tướng quân tự kỷ với Ngũ Tử Tư quả là chuyện đại nghịch vô đạo. Bài văn tế kia đã đồn đại vào đến Bắc Kinh và dĩ nhiên đức Hoàng thượng nghe thấy rồi. Nếu không có ai phân thuyết giúp tướng quân trước mặt Hoàng thượng thì bản tước đại nhân rằng... hà hà... trường công lao này sẽ trôi theo dòng nước. Thi Lang vội cãi lại:

- Xin đại nhân minh xét. Ty chức chỉ nói không làm theo hành động của Ngũ Tử Tư, chứ không dám so mình với Ngũ Tử Tư. Trong điểm này... khác hẳn nhau. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bài văn tế của tướng quân lưu truyền khắp nơi và vụ tướng quân tự so mình với Ngũ Tử Tư là một chuyện khắp thiên hạ ai cũng biết rồi. Thi Lang đứng dậy, cất tiếng run bần bật:

- Hoàng thượng là bậc anh minh. Ên đức coi bằng trời biển. Những kẻ công thần đều được bảo toàn. Ty chức được thờ một vị minh quân là tốt số hơn Ngũ Tử Tư nhiều lắm. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lời tướng quân tuy rất đúng. Bụng dạ Ngũ Tử Tư thế nào, bản tước không hiểu rõ. Chỉ khi coi tuồng hát thấy lúc Ngô Vương xử tử Ngũ Tử Tư thì ông nói:

"Các ngươi đem mắt ta khảm vào cửa thành, để ta được nhìn thấy quân Việt kéo vào kinh đô trừ diệt Ngô quốc". Sau dường như Ngô quốc quả nhiên bị diệt vong. Thi tướng quân văn võ toàn tài, nhất định biết thiên cố sự này. Có đúng thế không? Thi Lang nghe gã nói mấy câu sau bất giác ớn lạnh xương sống. Ban đầu hắn chỉ nghĩ đến Ngũ Tử Tư đã lập đại công rồi sau bị Ngô Vương giết. Nhưng hắn không thuộc lịch sử và mấy câu nói của Ngũ Tử Tư lúc lâm tử. Hắn lại nghĩ tới câu "Quyết chẳng làm theo kẻ cùng sĩ trong bụi lau" tuy nói lên không hành động theo Ngũ Tử Tư, nhưng ý kiến tỷ mình với Ngũ Tử Tư lại in vào tai mắt mọi người. Huống chi trong bài văn tế nhắc tới chuyện Ngũ Tử Tư quật thây báo cừu, liệu có khỏi bị Vi Tiểu Bảo nắm lấy làm lời nguyền rủa vong quốc không? Vụ này có thể phạm vào tội lớn mà khi người ta đã khoác cho mình thì nguy hiểm vô cùng! Hắn lại tự nhủ:

- Một khi những câu của Vi Tiểu Bảo lọt vào tai Hoàng đế thì dù ngài là bậc thánh minh không bắt tội mình, nhưng nhất định trong lòng ngài có ấn tượng không hay, và mình đừng hòng được Hoàng thượng gia quan tấn tước cho nữa. ấy là chưa kể đến nếu Hoàng đế còn kẻ thân tín như

Vi Tiểu Bảo thêm mắm muối vào, gièm pha mình có lòng oán vọng, chê bai triều đình giết kẻ công thần, thì cái đầu trên cổ khó mà giữ vững. Thi Lang càng nghĩ càng hối hận về việc điếu tế Trịnh Thành Công. Hắn càng hối hận hơn về vụ bảo sư gia làm văn tế, khiến cho tên tiểu quỷ tinh ranh cổ quái nắm được cẳng để quật mình. Thi Lang đứng thộn mặt ra, trong lòng lo lắng, không biết phân biện cách nào cho được. Hắn còn đang bối rối. Vi Tiểu Bảo lại cất tiếng hỏi:

- Thi tướng quân! Đức Hoàng thượng lên chấp chính, việc đầu tiên của ngài là việc gì? Thi Lang đáp:

- Việc đầu tiên của đức Hoàng thượng là hạ sát tên gian thần Ngao Bái. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng rồi! Ngao Bái cố nhiên là gian thần, nhưng hắn lại là cố mạng đại thần. Ngày trước hắn đã đánh thành phá giặc lập được rất nhiều công lớn cho nhà Đại Thanh ta. Rồi gã kể tiếp:

- Lúc giết Ngao Bái Hoàng thượng đã nói một câu: "Trẫm hạ sát Ngao Bái đại nhân rằng có kẻ bảo trẫm không thể tuất công thần". Ngài còn nói cái gì chim, cái gì cung nhưng bản tước không nhớ. Tướng quân có biết không? Thi Lang đáp:

- Đó là câu: "Chim muông hết cung tên xếp xó". Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Cả tướng quân cũng nói như vậy. Thi Lang vội ngắt lời:

- Không phải thế! Không phải thế! Ty chức chỉ nhắc lại câu thành ngữ mà Hoàng thượng thốt ra. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tướng quân đọc câu thành ngữ để hình dung Hoàng thượng lúc hạ sát Ngao Bái chứ gì? Thi Lang vội đáp:

- Không phải thế. Vì đại nhân hỏi ty chức về câu thành ngữ đó, nên ty chức chỉ nói ra để đáp lại câu hỏi của đại nhân mà thôi. Ty chức có mười cái đầu cũng... chẳng khi nào dám buông lời phỉ báng Hoàng thượng. Vi Tiểu Bảo dương mắt lên nhìn chằm chằm vào mặt Thi Lang, khiến hắn cực kỳ hoang mang lo sợ. Từ xưa đến nay, kẻ thần tử tự cho mình lập nên công lớn mà phần thưởng bạc bẽo không xứng đáng, Hoàng đế nhất định tức giận. Đạo làm tôi không bao giờ được thốt lời oán trách, chỉ trong lòng có ý oán hờn cũng đủ tội chết rồi. Thi Lang trong lúc tâm thần bàng hoàng, bị Vi Tiểu Bảo dẫn dụ phọt ra câu

"Điểu tận cung tàng", nghĩa là chim muông hết cung tên bỏ xó. Hắn biết là nguy rồi nhưng không thu về kịp nữa, huống chi ngoài Vi Tiểu Bảo, còn Lâm Hưng Châu và Hồng Triều ngồi đó làm chứng, thì dù hắn muốn chối cãi cũng không thể được. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thi tướng quân nói câu "Điểu tận cung tàng" phải chăng là phỉ báng Hoàng thượng? Bản tước ít học không thể hiểu được. ở triều đình chẳng thiếu gì đại học sĩ, thượng thơ học nhiều hiểu rộng, chúng ta sẽ xin các vị đó bình luận. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bản tước được kề cận Hoàng thượng trong những thời gian khá lâu dường như ngài thích người ta xưng tụng là "Điểu Sinh Dủy Thang" (Nghiêu Thuấn Vũ Thang), mà không thích ai nói câu "Điểu tận cung tàng". Đầu hai câu đều có chữ

"Điểu", mà nghĩa lại trái ngược nhau, chắc là một hảo điểu, một ác điểu. Có đúng thế không? Thi Lang vừa kinh hãi, vừa tức giận, bất giác bụng bảo dạ:

- Trời không chịu đất thì đất chẳng chịu trời. Gã định vu hãm ta thì ta đành liều giết cả ba thằng này đi cho hết mầm họa. Hắn nghĩ tới đây, bất giác mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ. Vi Tiểu Bảo đột nhiên nhó thấy Thi Lang đằng đằng sát khí, mặt mũi đanh ác, trong lòng không khỏi khiếp sợ. Gã gượng cười nói tiếp:

- Thi tướng quân là bậc đại trượng phu thì nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Hiện giờ tướng quân chỉ có hai đường. Một là đem bản tước cùng Lâm, Hồng nhị vị giết ngay đi. Tiếp theo hạ sát cả những bảy vị phu nhân và mấy đứa con của bản tước, rồi kéo quân đến Đài Loan tự lập làm Vua. Có điều bọn tùy tùng của tướng quân đều là quan binh nhà Đại Thanh, chưa chắc chúng chịu theo tướng quân làm phản, mặt khác quân dân ở Đài Loan vị tất đã tâm phục tướng quân. Thi Lang mới thầm tính trong bụng, đã nghe Vi Tiểu Bảo nói huych toẹt mưu toan của hắn làm hắn bở vía. Bao nhiêu vẻ hung dữ tiêu tan hết. Thi Lang ngắt lời:

- Ty chức tuyệt không có ý nghĩ như vậy, đại nhân bất tất phải đa nghi mà buộc tội danh vào ty chức. Hắn dừng lại một chút rồi hỏi:

- Còn đường thứ hai thế nào? Xin đại nhân rộng ơn chỉ điểm cho. Vi Tiểu Bảo nghe giọng nói đối phương mềm nhũn, gã cũng yên tâm một chút, liền gác chân rung đùi đáp:

- Đường thứ hai là tướng quân phải được hai vị Lâm, Hồng cùng huynh đệ giúp đỡ mới xong... Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa rồi Thi tướng quân nhắc tới Hoàng thượng đã nói đến chữ "Điểu" là kính cẩn xưng tụng đức Hoàng thượng như "Điểu sinh dủy thang" thì hay quá rồi! Mai đây huynh đệ có dịp bái kiến Hoàng thượng nhất định sẽ tâu lên Thi tướng quân chữ Trung đội ở trên đầu, lúc nào cũng tâm niệm ơn đức bao la của Hoàng thượng. Trong khi đàm luận, tướng quân thường chê Ngũ Tử Tư quên ân phụ nghĩa. Ngô Vương đã phát binh giúp họ Ngũ trả xong mối thù giết cha anh thì đáng lý về sau Ngô Vương sai y làm gì, dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không lùi bước mới phải. Sao y lại ôm lòng bất mãn thốt lời phán vọng? Giả tỷ ngày đó Thi tướng quân là Ngũ Tử Tư thì chẳng những hết sức giữ vững giang sơn nước Ngô muôn ngàn năm mà đừng nói chuyện giữ một Tây Thi mỹ nhân, nếu có Đông Thi, Nam Thi, Bắc Thi, Trung Thi cũng cướp hết đem về dâng Ngô Vương. Ngũ Tử Tư lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mình. Còn Thi tướng quân thì ngày ngày tâm niệm đức Thánh minh thiên tử của nhà Đại Thanh. Kẻ hảo tâm tất được đền đáp xứng đáng. Đức Hoàng thượng luận công ban thưởng, dĩ nhiên Thi tướng quân được phong công hầu vạn đái. Thi Lang nghe Vi Tiểu Bảo thuyết một hồi, sung sướng như mở cờ trong bụng. Hắn vội đứng dậy chắp tay xá dài đáp:

- Nếu được đại nhân tâu bày Hoàng thượng bằng những lời hoa mỹ như vậy thì ty chức suốt đời chẳng dám lãng quên ơn cao đức cả của đại nhân. Vi Tiểu Bảo cũng đứng lên đáp lễ, mỉm cười nói:

- Lời nói chẳng mất tiền mua mà lại được ân huệ. Có điều huynh đệ vui dạ thì dĩ nhiên lời tâu càng văn vẻ, khúc chiết. Thi Lang tự hỏi:

- Nếu ta không để gã đi Đài Loan một chuyến thì tâm tình gã làm sao vui vẻ cho được? Hắn liền đáp:

- Đài Loan mới bình xong, lòng người chưa ổn. Ty chức muốn tâu lên Thánh thượng phái một viên đại đức cao vọng trọng tới đó tuyên thị thánh đức, vỗ yên trăm họ. Vị đại viên này dĩ nhiên

là Vi đại nhân xứng đáng hơn hết. Ty chức lập tức viết biểu tâu trình xin Hoàng thượng giáng chỉ phái đại nhân đến Đài Loan tuyên dụ. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Thi tướng quân dâng biểu về kinh để chờ chỉ ý của Hoàng thượng thì nguyên thời giờ vãng phản đã mất mấy tháng rồi. Trong khoảng thời gian này, e rằng miệng thế phôi pha, những điều này tiếng kia lọt vào tai Hoàng thượng rồi. Vụ này phải làm thật gấp, không thì sai một ly đi một dặm. Vi Tiểu Bảo thở phào nói tiếp:

- Hay hơn hết là tướng quân mời một viên thân tín của Hoàng thượng cùng đi Đài Loan mở cuộc điều tra lập tức. Có thế mới chứng minh được tướng quân tuyệt chẳng có ý tự lập làm Vua ở Đài Loan. Rồi gã nói:

- Bên ngoài người ta phao ngôn Thi tướng quân đã tự đặt cả danh hiệu là Đại Minh Đài Loan Tĩnh Hải Vương gì đó, có đúng thế không? Thi Lang nghe đến bảy chữ "Đại Minh Đài Loan Tĩnh Hải Vương" bất giác sợ hết hồn, bụng bảo dạ:

- Lời phao ngôn kia mà đồn đại tới Bắc Kinh thì triều đình dù còn hoài nghi, nhất định cũng tin là chuyện thực đề phòng ngừa, còn hơn bảo là không mà chuẩn bị. Vụ này có thể đưa ta đến chỗ chết không còn đất chôn. Hắn vội đáp:

- Bọn gian nhân dựng đứng len những lời phao ngôn, xin đại nhân chớ tin tưởng họ. Vi Tiểu Bảo thủng thẳng nói:

- Nhất định là thế! Huynh đệ cùng tướng quân biết nhau đã lâu, dĩ nhiên chẳng khi nào tin lời đồn bậy. Có điều tướng quân đến bình định Đài Loan, không thể tránh khỏi giết người nhiều quá nên oan gia nhất định tìm cách buộc tội để rửa hờn. Cừu nhân đã âm mưu làm hại tướng quân thì huynh đệ tưởng khó nỗi đề phòng cho xiết. Mối oan khiên nào phải chuyện giải thích dễ dàng cho rõ được? Người ta đã có câu: "Trong triều không có người đỡ đầu thì đừng làm quan" thật là phải lắm. Chẳng hiểu Thi tướng quân đã có vị đại lão nào ở trong triều làm hậu thuẫn hết sức bênh vực mình chưa? Thi Lang càng hồi hộp trong lòng. Tại triều hắn chẳng có nhân vật nào ủng hộ. Chả thế mà năm trước, hắn đến Bắc Kinh bơ vơ lạc lõng, vào cửa nào cũng không lọt. Mãi về sau được Vi đại nhân đây đỡ đầu mới thành công. Hắn nghiến răng đáp:

- Vi đại nhân có lòng chỉ điểm khiến ty chức cảm kích vô cùng! Tình thế đã cấp bách như vậy, ty chức đánh bạo xin đại nhân sáng mai thượng lộ đến Đài Loan để điều tra cho rõ ngọn ngành. Vi Tiểu Bảo cả mừng, nhưng gã nghĩ tới hắn đã cầu mình thì cũng làm khó dễ một phen cho hả. Gã tính vậy liền nói:

- Vì việc minh oan cho tướng quân thì huynh đệ có phải cực nhọc một phen cũng chẳng có chi đáng kể. Nhưng huynh đệ ở trên đảo Thông Cật lâu ngày quá rồi, nay lại ra khơi chỉ sợ say sóng. Đồng thời vợ con huynh đệ ngày nào cũng ở bên mình, nhất đán khó nỗi phân ly. Thi Lang mắng thầm trong bụng:

- Người vượt bể không biết bao nhiêu lần rồi, mà ta có thấy ngươi say sóng con mẹ nó lần nào đâu? Đây là ngươi cố ý làm bộ với ta. Trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt hắn làm bộ tươi cười đáp:

- Các vị phu nhân, công tử cùng tiểu thư dĩ nhiên đi theo đại nhân. Ty chức sẽ lựa con thuyền thật lớn, thật êm để đại nhân nằm ngồi. Dạo này bể lặng sóng yên, đại nhân bất tất phải quan

tâm. Vi Tiểu Bảo nhíu cặp lông mày nói:

- Đã vậy huynh đệ vì mối giao tình giữa chúng ta mà gắng gượng đi một chuyến để giúp dùm Thi tướng quân. Thi Lang luôn miệng tạ ơn. Hôm sau Vi Tiểu Bảo cùng bảy vị phu nhân, hai trai là Hổ Đầu, Đồng Trùy, một gái là Song Song xuống ngồi thuyền lớn có treo cờ của Thi Lang. Bành tham tướng toan cản trở, Thi Lang lập tức hạ lệnh cột y vào gốc cây. Đoàn thuyền khởi hành ra khơi. Vi Tiểu Bảo nhìn lên hòn đảo gã đã cư trú mấy năm, cười nói:

- Nhà cái đã dời đảo thì nơi đây không nên kêu bằng Thông Cật đảo nữa. Chúng ta tìm một tên khác đổi lại mới được. Thi Lang đáp:

- Đúng thế! Xin đại nhân xem tên gì hay đổi lại là hơn. Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Đức Hoàng thượng phái người đến truyền chỉ đã nói: Chu Văn Vương có Khương Thái Công câu cá, Hán Quang Vũ có Nghiêm Tử Lăng câu cá. Hễ có thánh minh thiên tử là có trung thần câu cá. Hoàng thượng phái huynh đệ ở đây câu cá. Vậy chúng ta đổi tên hòn đảo này làm Điếu Ngư đảo quách. Thi Lang vỗ tay hoan hô nói:

- Đại nhân đặt tên như vậy là tuyệt hảo rồi! Điểm thứ nhất xưng tụng đức Hoàng thượng sánh với Chu Văn Vương, Hán Quang Vũ. Điểm thứ hai tỏ rõ đại nhân văn võ toàn tài như Khương Thái Công, lại thanh cao phong nhã bằng Nghiêm Tử Lăng. Phải lắm! Phải lắm! Từ nay, chúng ta kêu trái đảo này bằng Điếu Ngư đảo. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đây bất quá là huynh đệ muốn đổi tước Thông Cật hầu làm Điếu Ngư hầu. Nếu ngày sau còn được thăng quan sẽ kêu bằng Điếu Ngư Công gì đó thì lại không "ngon" nữa. Thi Lang cười nói:

- "Ngư ông đắc lợi" là điểm tốt rồi. Ty chức vẫn thấy ngon lắm. Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Hoàng thượng phong huynh đệ làm Thông Cật bá, rồi Thông Cật hầu. Huynh đệ nghe rất lọt tai, nhưng mấy vị phu nhân lại không hứng thú. Ngày sau sẽ tâu trình Hoàng thượng đổi làm Điếu Ngư hầu, chắc là mọi người đều hoan hỷ. Thi Lang cười thầm trong bụng, tự hỏi:

- Cái gì mà Thông Cật bá với Thông Cật hầu? Đây bất quá Hoàng thượng muốn làm cho gã vui dạ và coi gã là kẻ vi thần lãng mạn chứ nào phải có ý tôn trọng. Dù cho đổi làm Điếu Ngư hầu cũng chẳng có chi hay ho hết. Nhưng ngoài miệng hắn nói:

- Từ ngàn xưa đã có câu "Ngư, tườu, canh độc". Ngư ông đứng đầu, người đọc sách xuống hàng thứ tư. Vậy Điếu Ngư công hay Điếu Ngư vương so với trạng nguyên, hàn lâm còn tôn quý hơn nhiều. Điếu Ngư đảo phải chăng đời sau kêu bằng Điếu Ngư hải đảo? Đáng tiếc trong sử sách không chỗ nào nói đến, thành ra khó bề kê cứu. Nếu muốn tìm di tích của Vi Tiểu Bảo ở trên đảo, cũng chỉ thấy nói từ mấy năm đầu Vua Khang Hy, hòn đảo này do người Trung Quốc trường kỳ cư trú và triều đình có phái năm trăm quân xa đồn trú. Vi Tiểu Bảo ngồi trên kỳ hạm của Thi Lang đi tới Đài Loan, lên bờ ở phủ An Bình. Dọc đường, Lâm Hưng Châu và Hồng Triều trỏ cho gã hay ngày trước Trịnh Thành Công tiến binh thế nào, đại phá quân Hồng mao ra sao? Vi Tiểu Bảo nghe hai người nói rất lấy làm thú vị. Lúc này gã nghiêm trang thốt ra những lời trào phúng. Thi Lang đặt tiệc lớn ở phủ tướng quân khoản đãi cực kỳ long trọng. Mọi người đang yến ẩm, chợt nghe báo có chỉ dụ ở Đế Kinh đưa tới. Thi Lang vội ra tiếp chỉ. Lúc hắn trở vào vẻ mặt lo âu, nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi đại nhân! Thượng dụ truyền ra phế bỏ Đài Loan không đồn trú nữa. Vụ này thật là hỏng

bét! Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại thế được? Thi Lang đáp:

- Thượng dụ ra lệnh cho ty chức chuẩn bị bỏ Đài Loan và đưa hết quân dân toàn Đài Loan đi vào nội địa. Không một nhà, một người nào được ở trên đảo... Hắn thở dài nói tiếp:

- Ty chức đã hỏi sứ thần thì đây là kiến nghị của các đại thần trong triều nói Đài Loan là hòn đảo cô lập ở hải ngoại dễ biến thành sào huyệt của đạo tặc. Triều đình khống chế khó khăn. Nếu phái đại quân đồn trú phải tiêu phí nhiều lương tiền. Vì thế mà quyết định rút đi. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Thi tướng quân có biết dụng ý chân chính của các vị đại lão trong triều là thế nào không? Thi Lang kinh hãi cất giọng run run đáp:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ câu chuyện Ngũ Tử Tư gì đó đã đồn đại vào đến Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Người ta đã có câu: "Điều hay không ra khỏi cửa, việc dở truyền đi ngàn dặm". Triều đình sợ tướng quân quả có ý muốn làm Đại Minh Đài Loan Tĩnh Hải Vương gì gì đó. Thi Lang càng sợ hãi, miệng ấp úng:

- Biết làm... làm thế nào bây giờ? Trăm họ ở Đài Loan có đến hàng chục vạn người đã an cư lạc nghiệp mấy chục năm mà nay nhất đán đưa vào nội địa thì họ sinh hoạt bằng cách nào? Nếu bức bách cuộc thiên di đi này tất sinh đại biến. Huống chi quan binh nhà Đại Thanh bỏ đi, quân Hồng mao lại đến chiếm cứ. Người Trung Quốc chúng ta phải bao nhiêu tân khổ mới gây dựng nên cơ nghiệp ở đây mà nay dâng cho bọn Hồng mao quỷ thì bách tính cam tâm thế nào được. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản tước nhận thấy vụ này không đến nỗi hoàn toàn vô phương cứu vãn. Đức Hoàng thượng rất mực nhân từ, yêu thương trăm họ. Bây giờ tướng quân thỉnh mạng cho bách tính, may ra Hoàng thượng chuẩn tấu cũng chưa biết chừng. Thi Lang nghe gã nói đã yên tâm một phần. Hắn hỏi:

- Nhưng trong triều đã phong phanh chuyện gì mà ty chức tâu trình như vậy tựa hồ không muốn dời khỏi Đài Loan, lại càng tỏ ra... có lòng phản nghịch thì sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tướng quân nên lập tức trở về Bắc Kinh đem tình trạng này diện tấu Hoàng thượng. Tướng quân tới Bắc Kinh rồi thì những lời phao vu vụ tự lập làm Đài Loan Vương dĩ nhiên không còn ai tin nữa. Thi Lang nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Lời chỉ giáo của đại nhân hay tuyệt. Sáng mai ty chức phải thượng lộ ngay. Hắn chợt động tâm cơ nói tiếp:

- Những văn võ quan viên ở Đài Loan, xin đại nhân tạm thời thống lãnh giùm cho, Đức Hoàng thượng hết lòng tín nhiệm đại nhân. Chỉ cần đại nhân trấn giữ Đài Loan là các đại thần ở trong triều chẳng ai dám nói ra nói vào nữa. Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

- Ta ở Đài Loan làm quan ít lâu cho biết mùi kể ra cũng thú. Gã cười hỏi:

- Tướng quân chưa được thánh chỉ, mà thiện tiện giao đại quyền binh mã cho bản tước, nếu

Hoàng thượng phiền trách thì làm thế nào? Thi Lang nghe gã hỏi lại phân vân trong dạ, nghĩ thầm:

- Gã là đệ tử của Trần Cận Nam, là đồng đảng của bọn Thiên Địa Hội phản nghịch. Vì thế đức Hoàng thượng tuy sủng ái gã mà mấy năm nay bắt ở lại Thông Cật đảo, không giao quyền bính hoặc cho làm một việc gì. Nếu gã cầm quyền binh mã vào tay rồi cùng bọn Thiên Địa Hôi tạo phản thì ta... chắc bị xử tử. Sau một lúc xoay chuyển ý nghĩ, hắn tìm ra kế hoạch tự nhủ:

- Ta đem toàn bộ thủy quân đưa đi là gã không dám cử động gì nữa. Nếu gã lớn mật làm càn, mưu đồ tạo phản, thì ta dẫn binh quay lại cũng dẹp được ngay. Hắn liền cười đáp:

- Ty chức nghĩ rằng đem đại quyền ở Đài Loan giao cho người khác có khi Hoàng thượng trách phạt, nhưng trao vào tay đại nhân thì chẳng có điều chi phải úy kỵ. Sau khi tan tiệc, Thi Lang hạ lệnh ngay đêm triệu tập văn võ quan viên ở Đài Loan đến tham kiến Vi Tiểu Bảo để giới thiệu việc trao quyền chỉ huy lại cho gã. Thi Lang lại mời sư gia viết bản tấu cho Vi Tiểu Bảo nói là vì lo việc quân quốc mà tam thời trấn thủ Đài Loan để triều đình khỏi mối lo về mặt đông, đồng thời xin triều đình tha cho tội tự ý chuyên quyền. Mọi việc xong xuôi toan xuống thuyền khởi hành ngay.

Hồi 228 - Cuộc Đông Tiến Của Quân La Sát

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Còn một việc lớn, tướng quân đã chuẩn bị chưa? Thi Lang hỏi lại:

- Ty chức không hiểu còn đại sự gì? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chuyến này tướng quân bình trị Đài Loan, công lao không phải là nhỏ. Tướng quân phải đưa ít nhiều lễ vật cho mỗi vị đại thần ở trong triều. Thi Lang ngơ ngác hỏi:

- Đây là nhờ uy lực của thiên tử, công lao của tướng sĩ mà bình được Đài Loan. Các đại thần trong triều có giúp sức gì đâu? Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Lão Thi ơi! Lão Thi đắc ý lại đâm ra chứng nào tật ấy. Lão Thi bình trị Đài Loan người ta đều tưởng lão là cây tiền núi bạc. Lão Thi phát tài một mình nuốt hết. Các quan trong triều chẳng ai là không đỏ mắt. Thi Lang vội nói:

- Đại nhân minh xét cho. Thi Lang này mà lấy một lạng bạc nào của Đài Loan thì chuyến này lên Bắc Kinh cam chịu đức Hoàng thượng xử tội lăng trì, ngàn đao phanh thây. Vi Tiểu Bảo nói:

- Bản tước biết rồi. tướng quân tự mình muốn làm một vị quan thanh liêm thì được, nhưng không thể bắt mọi người theo mình làm thanh quan. Tướng quân càng thanh liêm, người ta càng dễ gièm pha tướng quân. Họ bảo tướng quân ở Đài Loan mua chuộc lòng người, mưu đồ bất chính. Chuyến này tướng Đài Loan lên Bắc Kinh với hai bàn tay trắng, chẳng đem theo lễ vật mà toàn được ư? Thi Lang đáp:

- Thổ sản ở Đài Loan có những thứ gỗ khắc, giỏ tre, chiếu cỏ, níp da, đành đem đi mỗi thứ một ít. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười hô hố. Gã cười lăn cười lộn khiến cho Thi Lang thẹn đỏ mặt lên. Nhưng rồi hắn tỉnh ngộ ngay, nhìn Vi Tiểu Bảo xá dài nói:

- Đa tạ đại nhân có lòng chỉ điểm. Chuyến này ty chức xuýt nữa lại gây nên vạ lớn. Vi Tiểu Bảo triệu tập văn võ quan viên lại, nói:

- Này Thi tướng quân lên Bắc Kinh để thỉnh mạng cho trăm họ. Nếu không thành công thì toàn đảo phải nhà tan cửa nát. Khoản thỉnh mạng phí này chẳng lẽ để một mình Thi tướng quân phải bỏ ra? Các vị lão huynh! Các vị mau mau thu xếp đỡ đần cho tướng quân mới được. Thi Lang trị quân rất nghiêm chỉnh, làm quan rất thanh liêm. Hắn đến Đài Loan chưa từng lấy tiền bạc vàng lụa của dân gian một chút nào. Nay Vi Tiểu Bảo tiếp tay, lệnh đầu tiện của gã là đưa ra khoản thỉnh mạng phí. May mà trăm họ ở Đài Loan làm ăn cần kiệm, nhà nào cũng phú túc. Họ lại phong phanh có chỉ dụ ban ra cho quân dân phải thiên cư, ai nấy đều hồi hộp lo sợ. Bây giờ nghe nói Thi Lang muốn tiến kinh thỉnh mạng cho trăm họ khỏi phải thiên cư, nên khoản thỉnh mạng phí ai cũng vui lòng gom góp. Mới nửa ngày đã thu được trên ba chục vạn lạng. Vi Tiểu Bảo lại hạ lệnh mượn ở công khố ngoài sáu chục vạn lạng nữa là một trăm vạn lạng. Gã còn chỉ điểm cho Thi Lang cửa nào cần đưa nhiều tiền và chỗ nào chỉ phải đưa ít. Thi Lang cảm kích vô cùng! Hắn lật đật thu xếp cho tới canh một mới khai thuyền được. Hôm sau Vi Tiểu Bảo ra công đường, nhìn các quan nói:

- Về vụ Thi tướng quân đêm qua khởi hành tiến binh, khoản thỉnh mạng phí tính lui tính tới còn thiếu hơn trăm vạn lạng. Bản tước vì bảo vệ trăm họ mà phải đem hết bao nhiêu tiền gom góp bấy lâu, lấy cả châu báu cùng đồ trang sức của bảy vị phu nhân mới đủ số để giao cho Thi tướng quân đem đi sử dụng. Hỡi ơi! Làm quan ở Đài Loan thật không phải chuyện dễ dàng. Huynh đệ bất quá tạm thờixử lý mà ngày đầu tiên đã mất không một trăm vạn lạng. Thế là nước lã ra sông, trong nhà sạch sành sanh. Viên tri phủ ở Đài Loan khom lưng đáp:

- Khải bẩm đại nhân! Đây là đại nhân vì thương yêu trăm họ mà hết lòng. Đại nhân làm cha mẹ dân chẳng khác gì Phật sống của bách tính. Ngoài trừ số tiền hơn sáu chục vạn lạng mượn ở công khố, một trăm vạn lạng của đại nhân dĩ nhiên đều do trăm họ gom góp để kính hoàn. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Các vị mỗi người đều phải góp tiền là lại hai bàn tay trắng. Cái đó huynh đệ biết lắm. Bây giờ các vị quan to phải góp đến hàng vạn lạng, quan nhỏ cũng mấy ngàn hay mấy trăm không nhất định. Các vị đồng tâm hiệp lực cũng chỉ vì trăm họ mà thôi. Về khoản này dĩ nhiên nhân dân địa phương sẽ trả lại. Có điều chúng ta đã là quan phụ mẫu thì chẳng thể tính lời với trăm họ. Chỗ đó đành chịu thiệt vậy. Các quan nghe nói cả mừng, đều ngỏ lời tạ ơn. Họ nhận thấy Vi đại nhân rất thể tình cho người dưới. Phát tài đều được hưởng chung. Đúng là một vị thượng cấp tuyệt hảo. Vi Tiểu Bảo làm quan ngày đầu tiên đã khoét được một trăm vạn lạng bạc. Từ đó trở đi tài nguyên tiếp tục cuồn cuộn đưa vào. Nghề xoay tiền của gã rất khôn ngoan, bất tất phải thuật kỹ. Sau mấy bữa, Vi Tiểu Bảo lại sai chuẩn bị lễ vật đến nhà từ đường tế điện Trịnh Thành Công để coi hình dạng của một vị Quốc tính gia lừng danh thiên hạ xem thế nào? Vi Tiểu Bảo vào nhà từ đường, ngẩng đầu nhìn lên thấy tượng Trịnh Thành Công ngồi nghiêm trang trên ghế. Khuôn mặt tròn trĩnh, môi trên môi dưới và nơi cằm mọc râu đen tua tủa. Vi Tiểu Bảo nhìn tượng Trịnh Thành Công thấy tai to nhưng mắt nhỏ, cặp lông mày cong cong. Tướng mạo đầy vẻ hiền hòa, tuyệt không ra chiều hảo mại anh hùng. Trong lòng không khỏi thất vọng, gã liền quay lại hỏi:

- Tướng mạo Quốc tính gia có giống hệt thế này không?Lâm Hưng Châu đáp:

- Pho tượng này tạc theo chân tướng của Quốc tính gia dĩ nhiên giống hệt. Quốc tính gia nguyên là người đọc sách xuất thân. Ngài nổi tiếng đại anh hùng đại hào kiệt, song tướng mạo rất nho nhã. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế! Gã lại ngó thấy hai bên đặt hai pho tượng nhỏ. Pho bên trái là phụ nữ, pho bên phải là nam nhân. Gã hỏi:

- Hai pho tượng kia là ai? Lâm Hưng Châu đáp:

- Pho nữ tượng là Đổng thái phi, còn nam tượng là Tự vương gia. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tự vương gia là ai? Lâm Hưng Châu đáp:

- Là Đại công tử của Quốc tính gia, lên tiếp nhiệm làm Vương gia. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- à!Thế ra là Trịnh Kinh. Tướng mạo Tự vương gia cũng hao hao giống tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng. Gã lại hỏi:

- Còn tượng gia sư là Trần quân sư đặt ở đâu? Lâm Hưng Châu đáp:

- Trần quân sư không có tượng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Mụ Đổng thái phi tồi bại quá chừng! Mau mau hạ tượng mụ xuống và kêu thợ tạc ngay pho tượng Trần quân sư đặt vào đó để bầu bạn với Quốc tính gia.Lâm Hưng Châu cả mừng, lập tức chuồn vào khám thờ, hạ tượng Đổng thái phi xuống. Vi Tiểu Bảo quỳ lạy trước mặt tượng Trịnh Thái Công. Gã dập đầu mấy cái rồi khấn. Khải bẩm Quốc tính gia! Ngài là bậc anh hùng hào kiệt. Vãn bối khấu đầu làm lễ chắc Ngài cũng vui lòng. Mụ kiền bà này làm hư đại sự của Ngài mà hàng ngày bầu bạn với Ngài, nhất định làm cho Ngài phải bực mình. Vãn bối giúp Ngài đuổi mụ đi cho và đặt tượng của gia sư tức Trần quân sư thế vào để bồi tiếp ngài. Gã nghĩ tới sư phụ bị thảm tử, bất giác dòng châu lã chã khôn cầm. Trăm họ ở Đài Loan đều căm hận Đổng phi thấu xương. Còn Trần Vinh Hoa lại chăm việc khẩn điền, mở mang việc học, chấn hưng điều lợi, trừ bỏ điều hại, thương yêu trăm họ. Nhân dân đều xưng hô ông là Gia Cát Lượng ở Đài Loan. Nhưng gặp lúc Trịnh Khắc Sảng cầm quyền, không ai dám nói đến những điều tệ hại của Đổng thái phi mà cũng không dám ca tụng Trần Vinh Hoa câu nào. Bây giờ Vi Tiểu Bảo hạ lệnh dẹp bỏ tượng Đổng thái phi khiến cho mọi người khoan khoái vô cùng! Lại thấy Vi Tiểu Bảo sụp lạy trước tượng Quốc tính gia, nước mắt đầm đìa, trăm họ đều cảm kích. Tuy Vi đại nhân đòi tiền khá nặng, nhưng một là y làm đệ tử của Trần quân sư nên nhân dân Đài Loan đem lòng kính ái. Hai là Thi Lang dẫn quân Thanh đến lấy Đài Loan trừ diệt mảnh giang sơn của nhà Đại Minh ở ngoài biển. Vì thế mà chẳng ai ưa, mặc dù hắn là vị quan thanh liêm. Trăm họ còn nhận thấy ở vị thiếu niên Vi đại nhân này tính nết hòa ái dễ bề thân cận và đều mong y trấn thủ Đài Loan, hay hơn hết là Thi Lang vĩnh viễn không trở về. Nhưng sự thực trái với tâm nguyện. Sau đó hơn một tháng. Thi Lang dẫn thủy binh trở về Đài Loan. Vi Tiểu Bảo ra bờ biển nghênh tiếp. Gã thấy Thi Lang bồi tiếp một vị đại quan mặc phẩm phục vào hàng nhất phẩm đưa lên bờ. Vị đại quan này vừa bước lên cầu thang đã lớn tiếng hô:

- Vi huynh đệ! Huynh đệ mạnh giỏi chứ? Ca ca nhớ huynh đệ muốn chết.Vi Tiểu Bảo ngưng thần nhìn lại thì ra Sách Ngạch Đồ. Gã mừng rỡ vô cùng lật đật tiến ra. Hai người tay bắt mặt mừng đứng trên cầu thang, miệng cười ha hả. Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Vi huynh đệ! Ca ca đem tin mừng đến đây. Đức Hoàng thượng xuống chỉ cho huynh đệ trở về Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo vừa mừng vừa lo, nghĩ bụng:

- Nếu ta chịu đi Bắc Kinh thì đã đi từ trước rồi. Vị tiểu Hoàng đế này rất cố chấp, không chịu đầu hàng ta. Ta không ưng đánh lại Thiên Địa Hội, Ngài cũng không cần nhìn mặt ta nữa. Thi Lang cũng cười hì hì nói tiếp:

- Hoàng ân bát ngát không thể nói xiết được! Đức Hoàng thượng đã chuẩn tấu thu hồi chỉ dụ thiên di nhân dân ở Đài Loan vào nội địa. Quân dân ở Đài Loan hơn một tháng nay ngày đêm lo ngay ngáy, chỉ sợ Hoàng đế kiên trì việc phế bỏ Đài Loan, vì họ cho là Kim khẩu của đức Hoàng đế phán ra quyết không thay đổi. Bây giờ Thi Lang nói câu này, quan viên trên bờ vừa nghe lọt tai, không nhịn được lớn tiếng reo hò và đồng thanh hoan hô:

- Muôn năm! Muôn năm! Đức kim thượng vạn vạn tuế. Tin này không có chân mà chạy thật nhanh. Chỗ nào cũng có tiếng hoan hô nổi dậy tưng bừng. Tiếp theo là tiếng pháo nổ rền không ngớt, so với cuộc đốt pháo ngày tết còn náo nhiệt hơn. Theo sử chép thì hồi ấy triều đình đã có quyết nghị bỏ Đài Loan. Sau này Thi Lang hết sức tranh đấu, quan đại học sĩ Lý úy cũng xoay dùm mới thành quyết định thiết lập nha quan, phái quân đồn trú. Lúc đương thời việc này tựa hồ nhỏ mọn, nhưng ảnh hưởng rất lớn cho hậu thế. Ngày ấy nếu Thi Lang đấu tranh bất lực

thì Thanh đình bình xong họ Trịnh rồi liền phóng khí Đài Loan, bắt quân dân toàn Đài Loan phải thiên di vào nội địa, tất người Hà Lan trở lại chiếm cứ và từ đó đảo Đài Loan không còn thuộc về bản đồ Trung Quốc nữa.Đương thời tuy rất nhiều người thóa mạ Thi Lang là Hán gian, nhưng đối với dân tộc Trung Hoa, hắn đã ra sức tranh đấu cho triều đình thu hồi quyết nghị bỏ Đài Loan, bảo toàn được mảnh đất lớn lao trên bản đồ Trung Quốc, vậy công lao này không phải là nhỏ. Thi Lang lại tâu lên Hoàng đế xin giảm thuế điền địa cho đảo Đài Loan và được đức Vua theo lời. Vậy hắn cũng có công với trăm họ ở Đài Loan. Con thứ của Thi Lang là Thi Thế Luân làm quan rất thanh liêm. Gặp trường hợp bình dân có chuyện tranh chấp với quan viên, Thi Thế Luân tất nhiên che chở bình dân. Vì thế mà nhân dân xưng hô ông bằng Thi Thanh Thiên. Thi Thế Luân là vai chính trong truyện Thi Công án để lại cho đời sau. Con thứ sáu của Thi Lang là Thi Thế Loa làm Thủy sư đề đốc tỉnh Phúc Kiến đồn trú ở Đài Loan năm Khang Hy thứ 16. Sử chép rằng:

"Ngày 13 tháng 8 trời nổi quái phong bạo vũ gây nên tai nạn làm cho quân dân chết hại khá nhiều. Thế Loa đứng suốt đêm ngoài trời rồi mắc bệnh mà chết ở trong quân vào khoảng tháng chín. Đức Vua hạ chỉ lân tuất truy tặng hàm Thái tử Thái bảo." Thế Loa suốt đêm ở bên ngoài tắm mưa gội gió chỉ huy cuộc cứu thiên tai nhân đó mà bị bệnh mà thác, cũng đáng kể là một viên quan hết lòng thương yêu bách tính. Đó là việc về sau, hãy xin tạm gác. Nhắc lại Sách Ngạch Đồ truyền chỉ dụ tưởng thưởng Vi Tiểu Bảo và sai gã lập tức lai kinh để bổ nhiệm vào việc khác. Vi Tiểu Bảo tạ ơn xong, hai người liền vào nội đường truyền cho tả hữu lui ra để bàn chuyện kín. Sách Ngạch Đồ nói:

- Huynh đệ! Thể diện của huynh đệ phen này không phải là nhỏ, đức Hoàng thượng sợ trong lòng huynh đệ còn có điều úy kỵ nên đặc biệt sai tiểu huynh đến thúc giục. Huynh đệ có biết Hoàng thượng sắp phái huynh đệ đi làm sứ mạng gì không?Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Đức Hoàng thượng thần cơ diệu toán thì bọn nô tài chúng ta làm sao mà đoán thấu được? Sách Ngạch Đồ ghé miệng vào bên tai gã khẽ nói:

- Đánh La Sát quỷ! Vi Tiểu Bảo sửng sốt rồi nhảy reo lên:

- Tuyệt diệu! Sách Ngạch Đồ nói:

- Đức Hoàng thượng đã bảo huynh đệ được tin này nhất định cao hứng vô cùng, quả nhiên đúng thiệt. Huynh đệ! Bọn quỷ La Sát chiếm cứ một giải Hắc Long Giang của chúng ta từ triều Thuận Trị. Bọn chúng rất đỗi ngông cuồng. Đức tiên đế khoan hồng đại lượng, không muốn chấp trách. Ngờ đâu bọn quỷ La Sát được đằng chân lân đằng đầu, chiếm đất mỗi ngày mỗi nhiều. Tỉnh Liêu Đông là nơi căn bản của nhà Đại Thanh ta thì để bọn quỷ đó uy hiếp thế nào được? Hiện nay đã dẹp xong loạn Tam Phiên và bình trị họ Trịnh ở Đài Loan rồi, nhà nước không còn việc gì nữa, nên đức Hoàng thượng quyết dùng binh để đối phó với La Sát. Vi Tiểu Bảo ăn không ngồi rồi ngoài đảo Thông Cật chán ngán chẳng khác gì đánh bài cẩu rút phải "mười tịt" hoài. Nay gã được tin này nức lòng nở dạ, há hốc ra không ngậm lại được nữa. Sách Ngạch Đồ lại nói:

- Đức Hoàng thượng không muốn bới việc đã gửi mấy đạo chỉ dụ cho Quốc vương nước La Sát mà thủy chung họ không phúc đáp. Sau có sứ thần nước Hà Lan chuyển bẩm nói là nước La Sát tuy lớn nhưng rất man di mọi rợ. Khắp nước không một người nào hiểu được văn tự Trung Quốc. Họ tiếp được chỉ dụ của Hoàng đế ta mà chẳng hiểu chi hết, nên không biết đường phúc

đáp. Đã thế quân La Sát thủy chung vẫn không đình chỉ việc chiếm đất. Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đức Hoàng thượng còn nói Trung Hoa chúng ta là thượng quốc, biết điều nhân nghĩa, chẳng thể không giáo huấn man di đã mở cuộc giết tróc. Vậy trướchết là xử hòa hài, huấn dụ họ một phen dể họ có cơ hội cải quá. Nếu sau khi huấn dụ, họ vẫn bướng bỉnh không tuân giáo hóa, bây giờ sẽ ra tay tru lục. Các vị đại thần ở trong triều không thông hiểu ngôn ngữ La Sát, chỉ có một mình huynh đệ. Lời chú của tác giả: Thời bấy giờ cuộc giao thiệp Trung - Nga, hai bên không hiểu ngôn ngữ, không thông văn tự là chuyện thật. Sử chép rằng: Sa Hoàng nước Nga gửi thư cho Vua Khang Hy có câu: "Trước đức Hoàng đế có ban cho cuốn sách, nhưng hạ quốc không sao hiểu được, hãy còn bỏ đó". Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Té ra là vì ta hiểu tiếng quỷ La Sát mà tiểu Hoàng đế chịu đầu hàng ta. Vẻ đắc ý của gã lộ ra mặt. Sách Ngạch Đồ hỏi:

- Huynh đệ tinh thông nói cùng văn tự nước La Sát dĩ nhiên là điều đáng quý lắm rồi, nhưng còn một chuyện lớn càng không ai theo kịp. Nghe nói tỷ tỷ của Quốc Vương La Sát cũng làm Nhiếp chính mà vị nữ vương này lại là chỗ rất thân mật với huynh đệ có đúng thế không? Vi Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Nữ nhân nước La Sát đầy mình lông lá. Nhiếp chính nữ vương Tô Phi á tướng mạo coi được, nhưng nàng da to, sờ vào ráp lắm. Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Đức Hoàng thượng đã muốn huynh đệ xuất mã, huynh đệ ráng làm cho nên việc, dù có phải sờ mó cũng cố mà chịu. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không tiêu được đâu! Không tiêu được đâu! Sách Ngạch Đồ nói:

- Huynh đệ sờ một cái mà hai nước giao hảo, từ đây khỏi tai họa binh đao. Đó là một kỳ công để an bang định quốc. Vi Tiểu Bảo cười nói:- Té ra đức Hoàng thượng chẳng phải phái tiểu đệ dẫn quân đi đánh giặc mà là đi thi triển "Thập bát mô thần công". Ha ha! Thế này thì tức cười đến chết! Đoạn gã hắng giọng cất tiếng hát:

- "Một ta sờ, hai ta sờ, sờ vào mái tóc vàng hoe của nữ vương nước La Sát. Tóc nữ vương chẳng khác hoàng kim. Vi Tiểu Bảo tha hồ mà xài" Hai người trông nhau cả cười. Vi Tiểu Bảo chợt nhớ tới một điều vội hỏi:

- Tại sao đức Hoàng thượng lại biết chuyện tiểu đệ dính dấp với nữ vương nước La Sát? Minh kiến của ngài trông xa muôn dặm, chẳng lẽ cả chuyện này Ngài cũng nhìn thấy? Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Cái đó thì tiểu huynh không thể biết được. Hoặc giả trong bọn thuộc hạ của huynh đệ có người khải tấu đến tai Hoàng thượng. Vi Tiểu Bảo vỗ đùi nói:

- Phải rồi! Nhất định là thằng cha Phong Tế Trung đã tâu động cửu trùng. Vi Tiểu Bảo lại hỏi đến tình hình nước La Sát xâm chiếm Hắc Long Giang. Sách Ngạch Đồ liền thuật một cách tường tận:

- Nguyên từ đời Vạn Lịch nhà Minh, người La Sát đã quyết ý xâm lấn phương Đông. Nước La Sát tức là nước Nga La Tư. Trong những truyện Thanh sử cảo, Lang Viên có nói: Nga La Tư

hay La Sát chỉ là phiên âm mau hay chậm mà thôi. Đọc chậm là Nga La Tư mà đọc nhanh thành La Sát. Theo bản âm của tiếng Nga thì đọc thành La Sát tương đối giống hơn. Nước La Sát kế tiếp xây những thành Thác Mộc Tư Khắc, Diệp Ni Tái Tư Khắc, Nhã Khố Thứ Khắc, Ngạc Hoắc Thứ Khắc ở đất Tây Bá Lợi á. Năm Thuận Trị thứ sáu, người La Sát lại xây thành trên núi Lộc Đỉnh kêu bằng A Nhĩ Ba Thành, người Trung Quốc gọi là Nhã Tát Khắc thành. Đồng thời chúngtheo dòng sông tiến về phía Đông. Dọc đường chúng cướp bóc những nhiễu nhân dân. Năm Thuận Trị thứ chín, quan đô thống nhà Mãn Thanh ở Ninh Cổ Tháp là Hải Sắc dẫn hai ngàn quân đánh đuổi bọn La Sát ở bên bờ sông Hắc Long Giang. Về sau lại có cuộc giao phong ở cửa sông Tùng Hoa giang, quan đô thống nhà Mãn Thanh là Minh An Đạt Lý, dũng cảm tiến đánh, phá tan quân La Sát. Quân La Sát lui về phía tây đắp thành ở Ni Bố Sở, một mặt sai sứ về Mạc Tư Khoa xin viện binh. Sứ giả dọc đường phao ngôn là suốt giải Hắc Long Giang đầy rẫy kim ngân, trâu ngựa từng đàn. Phòng ốc của dân cư đều dát vàng. Vì thế người La Sát mơ mộng một phen đại phát tài, liền kết thành từng đội tiến về phía đông. Dọc đường chúng cướp bóc tàn hại trăm họ, nhất là toán kỵ binh Kha Tát Khắc lại càng tàn bạo. Quan đô thống nhà Mãn Thanh ở Ninh Cổ Tháp là Sai Nhĩ Hổ Đạt và tướng quân Ba Hải lĩnh binh cự địch vào những năm Thuận Trị thứ 16, 17, thắng liền mấy trận, giết chết viên đại tướng thống lĩnh quân La Sát và chém giết toán kỵ binh Kha Tất Khắc đến quá nửa. Từ đó, người La Sát không dám tiến đến bờ sông Hắc Long Giang nữa. Mấy năm đầu Vua Khang Hy, quân dân La Sát lại kéo đến, dùng Nhã Tát Khắc thành làm căn cứ địa. Vua Khang Hy dần dần lớn tuổi biết dã tâm của người La Sát rất lớn, liền hạ lệnh gia tăng cuộc phòng thủ và dời đội thủy quân ở Cát Lâm đến trú phòng tại Hắc Long Giang. Quân La Sát cũng không ngớt gia tăng thêm mỗi ngày một nhiều, chúng đắp thành Nhã Tát Khắc rất kiên cố. Đồng thời đặt nhà trạm trên đường giao thông đến bản độ nước La Sát. Chúng quyết ỷ lấy cả khu vực rộng lớn theo giải Hắc Long Giang. Khi ấy Vua Khang Hy đang đem toàn lực để đối phó với Ngô Tam Quế, không thể chia quân chống cự bọn xâm lược La Sát, phải chờ khi bình xong tam Phiên, họ Trịnh ở Đài Loan cũng quy hàng, không còn lo mối lo nội bộ, ngài mới yên tâm đối ngoại.Nhà Vua nhớ tới Vi Tiểu Bảo đã qua Mạc Tư Khoa, chẳng những gã hiểu nội tình nước La Sát mà còn có mối quan hệ không phải tầm thường với Nhiếp chính nữ vương hiện đang nắm quyền bính nước La Sát. Gã còn được nàng phong tước cho nữa. Đây là một con cờ lợi hại trong tay khi nào Hoàng đế lại không dùng tới? Nhà Vua vừa hay tin Vi Tiểu Bảo đã đến Đài Loan, liền sai Sách Ngạch Đồ đi triệu về tức khắc. Vi Tiểu Bảo đem theo vợ con, lại sai phu khuân vác món tiền "thỉnh mạng tài" lấy được ở Đài Loan xuống thuyền bắc tiến. Lúc lâm hành gã còn đòi Thi Lang trả lại những tướng lãnh thủ hạ của họ Trịnh ngày trước là Hà Hựu, Lâm Hưng Châu, Hồng Triều cùng năm trăm đằng giáp binh. Thi Lang biết chuyến này gã tiến kinh nhất định lại được trọng dụng. Hắn còn trông cậy gã ở trong triều bảo vệ cho mình, nên gã đòi điều gì hắn cũng chịu ngay. Hắn còn đưa tặng một phần hậu lễ cho Vi Tiểu Bảo và Sách Ngạch Đồ. Trăm họ ở Đài Loan biết triều đình sở dĩ thủ tiêu quyết định di dân vào nội địa là nhờ công đức cao cả của thiếu niên Vi đại nhân này, nên ai ai cũng đem lòng cảm kích. Nhân dân lấy cả Vạn dân tán, Hộ dân kỳ ra làm hành trang để tiễn đưa. Lúc Vi Tiểu Bảo xuống thuyền, hai vị kỳ lão trụt giày gã ra giơ cao lên nói là xin lưu lại để làm kỷ niệm. Lễ thoát hài này nguyên chỉ dành cho những quan địa phương thanh chính của Thanh triều. Trăm họ quyến luyến mới dùng nghi tiết này. Vi Tiểu Bảo là một viên quan ăn tiền mà cũng được hưởng vinh dự đó thì thật là chuyện tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Cuộc hoan tống còn pháo nổ rầm trời, tiếng reo dậy đất, tưởng không cần thuật kỹ.

Hồi 229 - Tưởng Hồn Ma Hóa Ra Người Sống

Một hôm thuyền tới Đường Cô, Vi Tiểu Bảo cùng Sách Ngạch Đồ lên bờ, qua Thiên Tân về đến Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo vào đến cửa thành, tưởng chừng như đã qua một đời người. Gã nức lòng hởi dạ, tấm thân nhẹ nhàng như muốn bay lên tiên cảnh. Gã vào bái yết đức Hoàng đế ngay tức khắc. Vua Khang Hy đang ở Ngự thư phòng truyền chỉ cho gã vào triều kiến. Vi Tiểu Bảo vén rèm cửa tiến đến trước mặt nhà Vua phục xuống dập đầu lạy. Gã chưa đứng thẳng người lên, bất giác trong lòng nổi mối bi thương, cứ nằm phục dưới đất lớn tiếng khóc ròng. Nhà Vua ngó thấy gã, trong lòng nửa phần hoan hỷ, nửa phần tức giận, bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này vô pháp vô thiên dám trái thánh chỉ. Chuyến này tuy phái gã đi sứ, nhưng cũng cần trừng giới gã một phen để gã khỏi ỷ mình được sủng ái mà sinh kiêu ngạo. Nếu không thế gã sẽ thành con ngựa bất kham khó mà kiềm chế được. Tuy đức Vua định bụng như vậy, không ngờ Ngài thấy Vi Tiểu Bảo khóc lóc, long tâm lại nhũn ra. Ngài cười hỏi:

- Con mẹ nó! Thằng lỏi này vừa thấy lão gia, sao lại khóc òa lên? Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa tâu:

- Nô tài đã tưởng kiếp này không còn cơ hội thấy mặt Hoàng thượng nữa. Mà bữa nay nô tài lại được triều kiến long nhan. Nỗi mừng vui quá độ khiến nô tài xúc động không cầm được nước mắt. Vua Khang Hy cười nói:

- Dậy đi! Dậy đi! lại đây cho ta coi. Vi Tiểu Bảo lồm cồm đứng lên, mặt mũi đầy nước mắt nước mũi, bên môi lộ một nụ cười. Đức Vua cười nói:

- Con mẹ nó! Thằng lỏi này cao lớn gớm rồi! Bất giác Ngài nổi đồng tâm, dời khỏi ngự tọa, nói:

- Chúng ta thử so xem ta cao hay là ngươi cao. Ngài tiến lại đứng sát vào lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo thấy bề cao của nhà Vua cũng tương tự như mình, nhưng Ngài đã muốn so sánh cao thấp, chẳng lẽ lại để tôi cao hơn chúa, gã liền co đầu gối lại một chút. Vua Khang Hy đưa tay lên sờ hai cái đầu, thấy mình cao hơn một tấc liền cười nói:

- Chiều cao của chúng ta tương tự như nhau. Đoạn Nhà Vua trở gót bước đi mấy bước, vừa cười vừa hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi sinh hạ được mấy trai mấy gái rồi? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài kém cỏi lắm, mới được hai trai một gái. Nhà Vua cười ha hả nói:

- Vụ này ta giỏi hơn ngươi. Hiện nay đã có bốn trai ba gái. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thánh thượng hùng tài đại lược, dĩ nhiên... dĩ nhiên không ai bì kịp. Nhà Vua cười nói:

- Đã mấy năm qua mà đường học vấn của ngươi chẳng tiến thêm được chút nào. Việc sinh hạ tử nữ thì có liên quan gì đến hùng tâm đại lược. Vi Tiểu Bảo tâu:- Ngày trước Vua Văn Vương nhà Chu sinh hạ một trăm con. Đại phàm các vị hảo Hoàng đế đều đông con. Vua Khang Hy cười hỏi:

- Sao ngươi biết chuyện đó? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng phái nô tài đi câu cá cũng tỷ như Chu Văn Vương và Khương Thái Công. Dĩ nhiên nô tài phải hỏi cho biết chuyện Chu Văn Vương, phòng khi Hoàng thượng hỏi đến, biết đường mà tấn đối. Mấy năm nay Vua Khang Hy lo lắng việc đánh dẹp Ngô Tam Quế. Ngài bận bã suốt ngày đêm lo mưu tính kế, điều động quốc gia đại sự. Bên mình Ngài thiếu Vi Tiểu Bảo, một kẻ thần tử nhỏ tuổi, đàm tiếu để giải khuây. Nhiều lúc Ngài cảm thấy cô đơn. Bây giờ quân thần trùng hội, lòng dạ thảnh thơi, liền nói chuyện phiếm một lúc. Đức Vua hỏi đến các sinh nhai của hắn ở đảo Thông Cật cũng như dân tình ở Đài Loan. Vi Tiểu Bảo kể lại tình hình sinh sống của gã ngoài hải đảo rồi đáp:

- Đất cát ở Đài Loan rất phì nhiêu, mức sản xuất thật khả quan. Trăm họ ở trên đảo đều sinh hoạt sung túc. Dân chúng được tin Hoàng thượng chuẩn cho họ ở lại Đài Loan đều cảm kích hoàng ân không biết đến thế nào mà kể! Họ coi Hoàng thượng như trời cao đất dầy, như cha sinh mẹ đẻ. Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Việc thi chính trước hết là đừng quấy nhiễu nhân dân. Trăm họ đã an cư lạc nghiệp ở Đài Loan mà cưỡng ép họ phải thiên cư vào lục địa là một vụ rất phiền nhiễu. Các đại thần trong triều chẳng hiểu gì về tình hình Đài Loan nhắm mắt đưa ra đề nghị càn rỡ, xuýt nữa làm lỡ đại sự. Ngươi cùng Thi Lang hết sức khuyên can. Công lao này không phải là nhỏ. Vi Tiểu Bảo nhảy xổ lại, quỳ mọp xuống dập đầu tâu:

- Nô tài mấy lần vi chỉ, dù phải chặt đầu đến 17, 18 lần cũng đáng lắm. Bất luận nô tài có công lao gì, Hoàng thượng cũng bất tất phải để tâm. Nô tài chỉ khẩncầu đại đức tha mạng và chuẩn cho nô tài được phục thị luôn bên mình Hoàng thượng. Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

- Ngươi đã biết chặt đầu đến 17, 18 lần cũng đáng, nhưng tiếc rằng ngươi lại chẳng có 18 cái đầu, nếu không ta nhất định chặt đi 17 cái. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Nô tài không cần nhiều đâu, chỉ cầu Hoàng thượng để lại một cái cho còn miệng ăn cơm và nói năng được là đủ lấy làm thỏa mãn lắm rồi. Vua Khang Hy nói:

- Cái đầu này còn để hay không là ở nơi ngươi. Từ nay trở đi ngươi hết lòng trung, không bao giờ dám vi chỉ thì đầu còn, mà trái lại là mất. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài chữ trung vẫn đội trên đầu, trung tâm cảnh cảnh, xích đảm trung tâm, tận trung báo quốc. Nhà Vua cười hỏi:

- Những thành ngữ về chữ trung, ngươi nhớ được khá nhiều. Còn gì nữa không? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Cả tấm lòng của nô tài là một chữ trung, dĩ nhiên nhớ nhiều. Còn... còn trung quân ái quốc, trung thần bất phụ tử, phụ tử bất trung thần... lại còn trung hậu lão thực... Vua Khang Hy nói:

- Đứng dậy đi! Ngươi mà trung hậu lão thực thì trong thiên hạ chẳng còn một tên nào điêu ngoa giảo hoạt nữa. Vi Tiểu Bảo đứng dậy nói:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài chỉ trung với một người là đức Hoàng thượng, còn đối với kẻ khác dĩ nhiên không trung mấy, có khi còn gian nữa là khác. Nô tài có tính lưu manh, cái đó Hoàng thượng cũng biết rồi. Nhưng đối với Hoàng thượngdốc dạ trung tâm, đối với bạn bè hết lòng nghĩa khí. Gặp trường hợp trung nghĩa khôn vẹn hai bề, nô tài đành rụt đầu rụt cổ ngồi câu cá

ngoài đảo Thông Cật. Nhà Vua đáp:

- Ngươi bất tất phải lo âu. Ta không bắt ngươi đi đánh Thiên Địa Hội nữa... Ngài chắp tay để sau lưng, bước đi mấy bước, chậm rãi nói tiếp:

- Đối với bằng hữu hết lòng nghĩa khí, đó là một đức tốt, ta cũng không trách ngươi. Thánh nhân giảng đạo trung thứ chì chữ trung không phải chỉ nói về việc thờ Vua mà đối với ai đã tận tâm kiệt lức cũng là hết lòng trung. Hai chữ trung nghĩa tuy một mà hai, tuy hai mà một. Ngươi chẳng thà chịu chết chứ không phụ bạn, không vì vinh hoa phú quý mà bán đứng bạn hữu là một điều hiếm có, theo đúng phong độ của cổ nhân. Ngươi đã không phụ bạn hữu, dĩ nhiên là không phụ ta. Tiểu Quế Tử! Ta miễn tội trạng cho người chẳng phải hoàn toàn vì người đã lập nhiều công lao từ trước, cũng không phải vỉ ngươi chơi với ta từ thuở nhỏ, mà là vì ngươi biết trọng nghĩa khí. Vi Tiểu Bảo cảm kích vô cùng. Gã nghẹn ngào tâu:

- Nô tài... nô tài chẳng hiểu chi hết, mà chỉ biết người ta thật lòng đối đãi với mình, thì mình không thể phản bạn được. Vua Khang Hy gật đầu hỏi:

- Nhiếp chính nữ vương nước La Sát đối với ngươi tử tế lắm, nay ta phái ngươi đi đánh y thì ngươi tính sao? Vi Tiểu Bảo bật lên tiếng cười hích hích đáp:

- Nhiếp chính nữ vương bị người giam lại xuýt nữa bỏ mạng. Nô tài xui nàng cổ động bọn lính súng đoạt được ngôi cao. Như thế là đã trả ơn rồi. Nàng phái binh định cướp đoạt giang sơn cẩm tú của Hoàng thượng thì chẳng thể nào dung tha được. Người đàn bà này cực kỳ lãng mạn. Bữa nay đi theo một nam nhân, ngày mai lại dính dấp với kẻ khác. Như thế chẳng thể nói là chân tâm được. Đáng tiếc nước La Sát ở xa quá, không thì nô tài dẫn một cánh quân đến bắt nữ vương đó đưa về để Hoàng thượng coi, kể ra cũng thú. Vua Khang Hy nói:- Năm chữ "Nước La Sát xa quá" là một điều khẩn yếu. Chúng ta phải tính làm sao đánh một trận cho thắng ngay. Hỏa khí của La Sát tuy lợi hại, kỵ binh của La Sát tuy kiêu dũng, nhưng bọn chúng ở xa, mà chúng ta ở gần. Quân La Sát vượt đường vạn dặm, việc tiếp tế binh sĩ, lừa ngựa, hỏa khí, đạn dược, lương thảo, quần áo không phải chuyện dễ dàng... Nhà Vua dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện ta đã phái Hộ bộ thượng thư là Y Tang xây đắp hai thành ái Huy và Hô Mã Nhĩ, chứa lương thảo cùng đạn dược rất nhiều, lại thiết lập mười nhà trạm lớn để cung ứng quân nhu lương thảo một cách dễ dàng và liên tục không bị gián đoạn. Hôm trước ta lại truyền chỉ đến Mông Cổ không cho họ giao dịch với người La Sát. Ta còn phái Hắc Long Giang tướng quân là Tát Bố Tố dẫn kỵ binh đến những nơi trồng lúa tiểu mạch và cao lương của người La Sát để phóng hỏa đốt hết, hoặc thấy lừa ngựa của quân La Sát cũng giết con mẹ nó đi. Lời chú của tác giả:

- Những lời thuật trên đây đều là sự thực theo trong sử ký. Vua Khang Hy dụng binh thắng được nước La Sát chẳng phải là chuyện may mắn mà vì kế hoạch chu đáo, chỉ huy đúng phép, chiến lược chuẩn đích. Vi Tiểu Bảo cả mừng tâu:

- Hoàng thượng điều động như vậy thì đúng là ngồi trong... cái gì... để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm. Trận đánh này thế là thắng được phần nửa rồi. Vua Khang Hy nói:

- Chưa chắc đâu. La Sát là một nước lớn. Theo lời Nam Hoài Nhân thì địa đồ La Sát còn rộng hơn Trung Quốc chúng ta, nhất quyết không thể khinh địch. Bọn ta mà thất bại để mất Liêu Đông là dao động đến Trung Nguyên. Còn bọn họ có thua cũng không quan hệ đến đại cục, chỉ phải lui về phía tây mà thôi. Vì thế trận đánh này nhất định phải thắng, không thể thua được.

Ngươi mà thất bại thì ta phải lĩnh binh thân chinh. Khi ấy việc đầu tiên của ta là chặt đầu ngươi. Nhà Vua nói mấy câu này vẻ mặt cũng như thanh âm đều nghiêm khắc. Vi Tiểu Bảo sợ hãi tâu:- Xin Hoàng thượng vạn an. Cái đầu của nô tài không giữ vững được ở trên cổ thì đã bị quân La Sát chém rồi, quyết không đến Hoàng thượng phải ra tay. Vua Khang Hy nói:

- Ngươi hiểu rõ được điểm này là hay. Binh cơ hung hiểm, chiến sự nguy nan không ai nắm vững được phần thắng. Ta chỉ cần ngươi chớ coi thường. Đánh trận không phải trò đùa. Vi Tiểu Bảo kính cẩn đáp:

- Dạ dạ! Nô tài xin thận trọng. Vua Khang Hy lại nói:

- Nếu chỉ có việc hành quân đánh trận thì không cần đến ngươi đi. Nhưng chuyến này khai chiến với nước La Sát không phải để tiêu diệt họ, chỉ cốt cho họ thấy khó mà rút lui, không dám xâm phạm cương thổ của ta nữa. bản ý của ta là như vậy. Vì thế cần kiêm dùng cả ân lẫn uy. Bọn họ đội đức cảm ơn, hai nước vĩnh viễn hòa hảo mới là thượng sách. Nếu chỉ một đường chém giết thì nước La Sát có bại trận cũng làm cho quốc vương họ thẹn quá hóa giận, sẽ điều động cả nước sang đánh. Dù chúng ta có thắng trận cũng gây nên mối họa về binh đao không bao giờ chấm dứt được. Lão tử đã nói: "Việc binh đao là chuyện bất tường, không phải hành động quân tử, bất đắc dĩ mới phải dùng tới". Nếu hòa được thì hòa đi là hơn. Không đánh mà khiến cho quân đội của người phải khuất phục là thượng thượng đại cát. Nhà Vua nhìn thẳng vào mặt gã nói tiếp:

- Nếu ngươi thuyết phục được Nhiếp chính nữ vương nước La Sát hạ lệnh lui binh, hai nước giảng hòa thì công lao của người lại càng lớn nữa. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài gặp tướng La Sát sẽ đem thánh dụ của Hoàng thượng mở đường cho bọn họ, lại bảo họ chuyển lời đến Nhiếp chính nữ vương. Vua Khang Hy nói:- Ta đã sai mấy vị giáo sĩ ở Tây dương đi hỏi cho biết những cố sự trải bao triều đại của nước La Sát, cùng là phong thổ, địa lý, quân chinh, nhân sự ở nước này... Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hay lắm! Hay lăm! Thế là Hoàng thượng đã biết người biết mình, tất nhiên bách chiến bách thắng. Nhà Vua mỉm cười nói:

- Bọn giáo sĩ đều nói người La Sát khinh khi kẻ hiền lành, sợ hãi người hung dữ. Nếu ngươi chỉ một niềm dùng lời tử tế với họ thì họ được đằng chân lân đằng đầu, lại càng làm dữ. Vì thế cần lộ ra cho họ biết lực lượng và không dám trêu vào tay bọn ta. Do đó chúng ta một mặt phải huy động đại quân, chuẩn bị đầy đủ, muốn đánh là đánh. Mặt khác mình tỏ ra là một thượng quốc chuộng lễ nghĩa không ỷ mạnh để uy hiếp ai. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nô tài hiểu rồi. Chúng ta có lúc phải đỏ mặt rút đao tỏ vẻ hùng hổ, có khi đưa bộ mặt trắng ra cười hì hì để vuốt ve họ. ý như Gia Cát Lượng thất cầm Mạnh Hoạch khiến họ thua mà phải tâm phục không dám tạo phản nữa. Vua Khang Hy cười khành khạch đáp:

- Chính là thế đó. Vi Tiểu Bảo thấy tiếng cười của nhà Vua có điều cổ quái, gã xoay chuyển ý nghĩ, hiểu rõ lý lẽ, liền cười nói:

- Lại tỷ như đức vạn tuế thất cầm Tiểu Quế Tử, khiến cho nô tài vừa cảm kích vừa sợ hãi, từ nay không dám dở quẻ. Tiểu Quế Tử lại ví như Tôn Ngộ Không, dù thần thông quảng đại cũng không tài nào nhảy ra khỏi bàn tay nhà Phật của đức vạn tuế. Vua Khang Hy cười nói:

- Ngươi càng lớn tuổi lại càng khiêm nhường. Giả tỷ muốn nhảy ra khỏi lòng bàn tay ta thì ta cũng không nắm giữ được. Vi Tiểu Bảo đáp:- Nô tài được ở trong lòng bàn tay Hoàng thượng thì trong dạ khoan khoái vô cùng, khi nào còn nhẩy ra nữa? Vua Khang Hy nói:

- Về vụ Ngô Tam Quế, kể ra công lao của ngươi không phải là nhỏ. Trong công cuộc này không biết ngươi có theo kịp chăng? Nay ta phái ngươi thống lãnh Thủy lục tam quân đi đánh nước La Sát, đã cho đắp thành Nhã Tát Khắc trên núi Lộc Đỉnh và phong ngươi làm Tam đẳng Lộc Đỉnh Công, Phủ viễn đại tướng quân. Võ tướng có bọn đô thống Bằng Xuân, Hắc Long Giang tướng quân Tát Bố Tố, Ninh Cổ Tháp tướng quân Ba Hải giúp sức, văn có Sách Ngạch Đồ giúp đỡ. Trước hết chúng ta hãy lấy một vạn quân mã bộ, năm ngàn thủy binh. Nếu chưa đủ thì muốn lấy thêm bao nhiêu nữa cũng được. Trong thành ái Huy, Ninh Cổ Tháp đã dồn chứa lương thảo đủ dùng cho đại quân được ba năm. Ngoài ra, quân nhu, lừa ngựa đều chuẩn bị đầy đủ. Về dã chiến pháo có một trăm năm mươi cỗ, súng đánh thành năm mươi cỗ. Như vậy đã đủ chưa? Vua Khang Hy nói một câu, Vi Tiểu Bảo lạy tạ ơn một lời. Gã chờ đức Vua nói xong rồi quỳ xuống dập đầu lia lịa. Vua Khang Hy lại nói:

- Kỵ binh và bộ binh của nước La Sát đóng ở Nhã Tát Khắc và Ni Bố Sở không đầy hai ngàn. Chúng ta dùng binh lực gấp bảy tám lần để đối phó, thế là sức nặng muôn cân đối với họ rồi. Ngươi đừng để oai danh của người Trung Hoa bị tổn thương mới được. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Trận đánh này nô tài đại biểu cho đức Hoàng thượng để xuất binh, bọn nô tài chỉ chùn nhụt một chút cũng đủ khiến người La Sát coi thường. Xin Hoàng thượng cứ yên tâm. Nhà Vua hỏi:

- Ngươi còn cần dùng gì nữa không? Vi Tiểu Bảo đáp:- Nô tài có đem theo năm trăm quân đằng giáp ở Đài Loan về kinh. Bọn chúng đã đánh trận với quân Hồng Mao, chuyên chống cự hỏa khí. Nô tài tưởng nên dẫn bọn này đi chinh tiễu La Sát. Vua Khang Hy cả mừng nói:

- Như vậy càng hay. Bọn cựu bộ của Trịnh Thành Công đã đả bại toán quân Hồng Mao nước Hà Lan mà ngươi dẫn đi chiến đấu với bọn La Sát thì chúng ta lại nắm chắc thêm mấy phần thủ thắng. Ta vẫn lo âu hỏa khí của quân La Sát rất lợi hại có thể gây nên thương vong quá nhiều cho tướng sĩ bên ta. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đằng bài có thể cản trở súng đạn đối phương. Quân đằng giáp lại lăn mình dưới đất xông tới dùng đao chém vào chân quân địch. Nhà Vua nức nở khen:

- Thế thì tuyệt diệu! Thế thì tuyệt diệu! Vi Tiểu Bảo lại tâu:

- Nô tài có một tiện thiếp, ngày trước đã theo đến Mạc Tư Khoa, nên thị cũng tinh thông La Sát quỷ thoại. Nô tài thỉnh cầu Hoàng thượng gia ân chuẩn cho thị được đi theo trong quân đề phòng khi dùng đến. Nên biết lề luật của Thanh triều lúc ra quân mà đem thao gia quyền là một tội lớn, vì thế Vi Tiểu Bảo phải tấu trình trước. Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Ta biết rồi. Ngươi đi lập công cho lẹ. Vi Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn lui ra. Gã vừa tới cửa phòng, nhà Vua lại hỏi:

- Nghe nói sư phụ ngươi là Trần Vinh Hoa bị Trịnh Khắc Sảng giết chết phải không? Vi Tiểu Bảo sửng sốt đáp:

- Dạ!... Đúng thế! Nhà Vua dặn:- Nay Trịnh Khắc Sảng đã quy hàng triều đình và ta chuẩn cho rồi. Vậy con cháu họ Trịnh nhất luật được bảo toàn. Ngươi đừng làm khó dễ gì với hắn. Vi Tiểu

Bảo không làm sao được dĩ nhiên phải vâng chỉ. Chuyến này gã lai kinh định kiếm Trịnh Khắc Sảng để rửa hận. Ngờ đâu Vua Khang Hy đã tiên liệu và dăn dò như vậy mà còn đụng đến hắn tức là vi chỉ. Gã tự hỏi:

- Chẳng lẽ mối thù hạ sát sư phụ mà ta bỏ qua được ư? Gã cúi đầu từ từ cất bước. Bỗng nghe tiếng người hô:

- Vi đại nhân! Cung hỷ đại nhân. Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm rất quen thuộc, ngửng đầu lên nhìn thấy người đứng trước mặt thân cao vai rộng, đang cười hề hề nhìn mình. Người này chính là quan Ngự tiền thị vệ tổng quản Đa Long. Vi Tiểu Bảo giật nẩy mình lên. Ngày trước gã trốn ra khỏi Hoàng cung về phủ, chính gã đã vung đao đâm chết Đa Long. Gã tự hỏi:

- Phải chăng đây là hồn ma xuất hiện để đòi mạng? Gã sợ quá, toàn thân run bần bật đã toan xoay mình bỏ chạy rồi lại muốn quỳ xuống năn nỉ xin tha, nhưng hai chân gã vẫn đóng đinh xuống đất, không sao di động được nửa bước. Hạ thể trước sau đều cấp bách, còn thiếu té đái vãi phân. Bỗng thấy Đa Long tiến gần lại nắm lấy tay gã cười nói:

- Hảo huynh đệ! Lâu nay không thấy mặt, ca ca lúc nào cũng tưởng nhớ. Mọi việc đều được như ý cả chứ? Nghe nói huynh đệ ở Thông Cật đảo câu cá cho Hoàng thượng. Thỉnh thoảng lại được Thánh chúa vinh thăng quan tước. Ca ca cũng vui mừng. Vi Tiểu Bảo thấy bàn tay lão nóng hổi. ánh mặt trời đã chiếu vào hành lang. Bên người lão có bóng hẳn hoi, dường như không phải ma quỷ. Nỗi kinh hãi đã giảm bớt một phần. Gã ngần ngừ đáp:- Dạ dạ!... Bây giờ gã lại sợ Đa Long nghĩ tới mối thù cũ tính bài trả oán. Gã rất nghi ngờ vì hiển nhiên gã đã phóng trủy thủ đâm vào trái tim lão thì sao lại không chết? Trong lúc hoang mang, gã không tìm ra được đáp án. Lại nghe Đa Long nói:

- Ngày đó ca ca ở trong phủ huynh đệ bị người ám toán may nhờ huynh đệ đánh đuổi thích khách, ca ca mới được toàn mạng. Vụ này ca ca chưa có dịp ngỏ lời tạ ơn, nhưng trong lòng lúc nào cũng ghi nhớ. Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Huynh đệ ở Đài Loan còn gửi Thi Lang cho quà, ca ca thật cảm động quá! Vi Tiểu Bảo thấy vẻ mặt lão rất thành khẩn, quyết không phải đưa lời móc máy. Gã nghĩ thầm:

- Lão làm Ngự tiền thị vệ tổng quản, làn cận thần bên mình Hoàng thượng, Thi Lang chuyến vừa rồi về kinh đút lót dĩ nhiên lão phải có phần. Chắc là lão hỏi Thi Lang về chuyện ta nên họ Thi nhân tiện mua chút nhân tình đã nói là trong lễ vật có phần của ta để tỏ vẻ hắn kết giao thâm hậu với ta ở Đài Loan. Kể ra Thi Lang cũng khôn ngoan. Hắn nói thế phòng khi có ai làm khó dễ cũng phải nể mặt ta phần nào. Rồi gã tự hỏi:

- Nhưng lão bảo ta đánh đuổi thích khách cứu lão khỏi chết thì làm gì có chuyện đó? Vụ này khiến ta phải điên đầu cũng không nghĩ ra. Đa Long thấy sắc mặt Vi Tiểu Bảo lúc trắng bợt, lúc xanh lè, hình như trong lòng hồi hộp lo âu, liền cho là vừa rồi gã đã bị nhà Vua chỉ trích điều gì, liền tìm lời an ủi:

- Dạo này đức Hoàng thượng thường khi nóng lòng nóng ruột, chắc là vì nước La Sát khinh ta thái quá. Huynh đệ bất tất phải quan tâm. Lát nữa chúng ta vào quấy Hoàng thượng một bữa rồi sẽ nói chuyện. Vi Tiểu Bảo đáp:- Ên đức của Hoàng thượng như trời cao đất dầy. Ngài vừa mới thăng quan cho tiểu đệ. Tiểu đệ hết lòng cảm kích, không biết thế làm thế nào để báo đáp quân ân. Đa Long cười nói:

- Cung hỷ! Cung hỷ! Huynh đệ làm việc mẫn cán, chia sẻ mối lo của Hoàng thượng được thăng quan là việc dĩ nhiên. Lão nói câu này cũng lộ vẻ vui mừng.

Hồi 230 - Thống Lãnh Ba Quân Làm Đại Soái

Vi Tiểu Bảo thấy giọng nói và vẻ mặt của Đa Long đối với mình vừa ra chiều thân thiết, vừa tỏ vẻ thành thực hâm mộ. Gã lại biết lão là một hán tử thẳng thắn, không quen làm bộ giả dối, bao nhiêu nỗi lo âu sợ hãi trong lòng đều tiêu tan hết. Gã cười nói:

- Đa tạ đại ca! Xin đại ca chờ một chút. Tiểu đệ mắc đi tiểu quá rồi. Vì hầu chuyện Hoàng thượng rất lâu phải nín nhịn cho đến bây giờ thì không nín được nữa rồi. Đa Long cười hơ hớ. Lão biết Hoàng đế đã tuyên triệu vào bệ kiến thì thần tử chưa thấy nhà Vua xuống chỉ cho lui ra, chẳng khi nào dám cáo thoái. Kẻ thần tử gặp lúc mót đái là một chuyện thật rầy rà. Nhưng trường hợp này cũng hiếm lắm. Chỉ vì Vi Tiểu Bảo là hạng sủng thần, Hoàng đế mới nói chuyện lâu với gã. Còn đối với đại thần khác, Ngài chỉ nói vài ba câu đã xuống chỉ cho rút lui không đến nỗi té đái vãi phân. Giữa Đa Long và Vi Tiểu Bảo trước kia rất thân thiết với nhau, nay lại cửu biệt trùng phùng, dĩ nhiên trong lòng cao hứng kể sao cho xiết! Lão liền dắt tay gã đưa đến cửa căn nhà gianh rồi đứng chờ. Hôm ấy, Vi Tiểu Bảo gặp trường hợp bất đắc dĩ mà phải phóng lao đâm Đa Long. Gã nghĩ tới bình nhật lão đối với mình rất tử tế, thân mật, trong lòng gã không khỏi ân hận. Ai ngờ lão lại không chết và tuyệt chẳng có ý gì phiền trách gã nên gã vào tiểu tiện càng thêm phần khoan khoái. Gã định đi tiểu xong trở ra sẽ tìm cách dò hỏi cho biết rõ tình trạng ngày trước. Nhưng gã vừa ra, Đa Long đã nói ngay:

- Hôm ấy lúc ca ca tỉnh lại, hỏi ra mới biết mình nằm liệt giường đã ba ngày bốn đêm. Quan thái y cho hay may mà trái tim của ca ca mọc lệch đi, nên nhát đao của thích khách chỉ đâm vào phổi, chứ chưa chạm đến trái tim. Thái y còn bảo những người trái tim mọc lệch như ca ca thì hàng chục vạn người cũng khó có một. Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Trời ơi! Thật đáng thẹn cho ta! Té ra vì vậy mà lão không chết. Gã cười đáp:

- Tiểu đệ cứ tưởng đại ca là một hảo hán tâm trường thẳng thắn, dè đâu lại có trái tim thiên lệch. Trái tim đại ca đã thiên lệch thì nhất định cũng thiên ái một vị tiểu di thái thái nào đó đặc biệt hơn các vị thái thái khác? Đa Long ngạc nhiên một chút rồi cười đáp:

- Huynh đệ không nhắc, ca ca cũng không nghĩ tới. Thực tình ca ca sủng ái đệ bát phòng tiểu thiếp gấp đôi các phòng khác. Đó chắc cũng vì lẽ trái tim thiên lệch mà ra. Hai người lại cười ồ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Tên thích khách đó võ công rất cao cường. Hắn đến ám toán đại ca mà tiểu đệ cũng không phát giác. Đa Long nói:

- Phải rồi! Lão hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Vừa gặp lúc Kiến Ninh Công chúa điện hạ đến thăm huynh đệ, chúng ta là phận nô tài không dám hỏi nhiều về vụ này. Ca ca phải dưỡng thương ba tháng mới bình phục. Hoàng thượng cho hay Vi huynh đệ đã liều mạng giải cứu ca ca được toàn sinh và đâm chết thích khách. Những chi tiết tường tận về vụ này, huynh đệ bất tất nhắc tới nữa. Nói tóm lại, ca ca rất cảm ơn huynh đệ. Vi Tiểu Bảo là hạng mặt dầy, có thể nói là mặt dầy số nhất số nhì tại triều Khang Hy, nhưng nghe lão nói mấy câu này cũng không khỏi thẹn đỏ mặt lên. Bây giờ gã mới hay Hoàng đế đã

dấu diếm cho mình. Một là chính miệng Hoàng đế nói ra, dĩ nhiên Đa Long tin ngay, không còn nghi ngờ gì nữa. Hai là vụnày dính líu đến chuyện tư tình của Công chúa, thì người trong cung càng ít người biết càng hay. Dù ai nghi ngờ đến đâu cũng phải dấu kín trong lòng. Nếu không thế, Vi Tiểu Bảo cũng phải bịa chuyện hoang đường để che lấp, là một điều khổ tâm cho gã. Vi Tiểu Bảo trong lòng vô cùng hổ thẹn. Gã định bụng đối với người bạn trung hậu thành thực này phải có phen báo đáp để đền bù tội lỗi. Gã liền nói:

- Tiểu đệ ở Đài Loan có đem về một ít thổ nghi. Lúc trở về sẽ sai người đem tới biếu đại ca. Đa Long xua tay lia lịa gạt đi:

- Bất tất phải thế! Chúng ta như người một nhà, sao huynh đệ còn ra chiều khách sáo? Lần trước Thi Lang đã đưa lễ vật của huynh đệ về cho ca ca. Thế là nhiều quá rồi. Vi Tiểu Bảo chợt nhớ tới điều gì bụng bảo dạ:

- Vụ này làm ơn được mà không mất tiền. Hoàng thượng có biết ra cũng chẳng thể bảo là ta vi chỉ. Gã liền cười hì hì hỏi:

- Đa đại ca! Tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng sau khi quy hàng ở Bắc Kinh làm trò gì? Đa Long đáp:

- Hoàng thượng đối đãi với hắn cũng tử tế, phong cho hắn hàm Nhất đẳng công. Thằng lỏi đó thật vô tích sự, bất quá nhờ phước ấm của tổ tiên mà tước vị còn cao hơn huynh đệ một bậc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ngày trước chúng ta giỡn chơi đã vu cho hắn thiếu nợ bọn thị vệ một vạn lạng bạc, do tiểu đệ bỏ ra trả nợ cho hắn. Vụ đó đại ca còn nhớ không? Đa Long cười khanh khách đáp:- Nhớ chứ! Nhớ chứ! Vị cô nương mà huynh đệ ưa thích đó về sau ra làm sao? Nếu cô còn đi theo hắn thì chúng ta tới đó đoạt cô lại. Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Vị cô nương đó đã thành vợ của tiểu đệ và sinh con rồi. Đa Long cười nói:

- Cung hỷ! Cung hỷ! Nếu không thế thì tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng ở đất Kinh sư mới là Nhất đẳng công, Nhị đẳng công, một vị tước gia chỉ có hư danh mà không quyền thế phỏng có khác gì hổ lạc bình nguyên bị chó lờn?... Con mẹ nó! Tiểu huynh nói lầm rồi. Chúng ta tới tận nhà, chắc thằng lỏi đó phải sợ co vòi, đến phát trung tiện cũng không dám phóng ra... Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Loài phiên vương đã đầu hàng thì suốt ngày nơm nớp lo sợ. Chúng ta đại nhân là đại nhân Hoàng thượng thường nghi ngờ hắn trong lòng bất phục rồi toan bài tạo phản. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta cũng bất tất phải khinh khi gã. Có điều giết người thì phải thường mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền. Đó là việc thiên kinh địa nghĩa. Đừng nói gã bất quá mới là Nhất đẳng công, dù đến bậc thân vương quốc thích cũng chẳng thể quịt nợ ai được. Đa Long nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Ngày ấy hắn thiếu huynh đệ một vạn lạng bạc. Trong bọn ngự tiền thị vệ của chúng ta rất đông người chứng kiến. Vậy chúng ta đến đòi nợ. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Thằng lỏi đó thật chẳng ra gì. Nguyên một vạn lạng bạc đó chưa đáng kể. Sau hắn còn tiếp tục vay tiểu đệ nhiều lần. Chính hắn hạ bút viết giấy thiếu nợ đưa cho tiểu đệ giữ. Ba đời họ Trịnh nhà hắn ở Đài Loan làm Vương gia tích lũy kim ngân tài bảo nào phải ít của? Lần này nhất định hắn đem cả đến Bắc Kinh. Trịnh Thành Công và Trịnh Kinh là hảo nhân, có khi không khoét

tiền của trăm họ, nhưng tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng chẳng lẽ cũng chịu nới tay? Hắn làm Vương giamột ngày, ít ra cũng thu được hàng trăm vạn lạng, hai ngày hai trăm vạn, ba ngày ba trăm vạn. Hắn làm Vương gia mấy ngày thì đại ca cứ tính ra mà lấy nợ. Đa Long há miệng líu lưỡi đáp:

- Thật là lợi hại! Thật là lợi hại! Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu đệ về tìm những giấy nợ đưa cho đại ca. Khoản tiền đòi được, tiểu đệ không lấy nữa... Đa Long vội ngắt lời:

- Thế thì không được. Tiểu huynh chỉ đòi dùm thôi và nhất định đưa lại không thiếu một đồng. Tiểu huynh đã đem bọn thị vệ dưới trướng đến nhà đòi nợ thì dù hắn lớn mặt đến đâu cũg chẳng dám chống cự không trả. Vi Tiểu Bảo nói:

- Khoản nợ này lớn lắm! Thằng lỏi đó ngày trước ăn xài dữ quá, phung phí tiền bạc như cỏ rác. Nay muốn đòi một lần mà lấy đủ đại nhân không phải chuyện dễ dàng. Bây giờ làm thế này vậy. Đại ca đưa người đến đòi mà trong vòng mươi ngày lấy không được thì đành để hắn trả làm nhiều lần và cắt ra thành từng món nhỏ, bắt hắn viết văn tự lại để anh em thị vệ đứng tên trái chủ. Mỗi tấm văn tự hoặc một ngàn lạng cũng được. hay hai ngân lạng cũng nên. Tên thị vệ nào đòi được là của y. Đa Long đáp:

- Như thế không được. Bọn thị vệ đều là cựu bộ hạ của huynh đệ. Nay chúng đòi nợ dùm thượng cấp cũ là việc nhỏ mọn mà lại lấy thưởng thì còn ra thế nào? Vi Tiểu Bảo nói:

- Bọn chúng là thuộc hạ cũ của tiểu đệ thì cũng là hảo huynh đệ, hảo bằng hữu. Mấy năm nay tiểu đệ bước tiền trình hiển đạt, mấy phen gia quan tấn tước mà chưa có gì đối xử với anh em, trong lòng thật áy náy. Vậy mấy trăm vạn lạng bạc này để đoàn thị vệ chia nhau là phải. Đa Long kinh hãi hỏi:- Sao... Mấy trăm vạn lạng kia ư? Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Kể tiền vốn thì không nhiều đến thế. Nhưng bên trong còn nợ cờ bạc, nợ không tên. Vốn lãi chồng chất mãi lên thành ra số mục lớn. Về khoản này dĩ nhiên đại ca cũng dự một phần kha khá. Đa Long vẫn không tin, miệng lẩm bẩm:

- Mấy trăm vạn lạng kia ư? Cái này... cái này hơi nhiều quá! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vì thế mà nên chia ra viết thành nhiều văn tự để đòi cho tiện. Gã thấp giọng xuống nói tiếp:

- Vụ này đại ca đừng để dính líu gì đến tiểu đệ. Nếu bọn ngự sử biết chuyện sẽ làm bản tấu hặc tiểu đệ về tội giao thông với ngoại Phiên, phóng trái kiếm lời thì tội danh không lớn nhưng cũng không nhỏ. Nhưng nếu bọn Ngự tiền thị về đến đòi nợ hắn mỗi tên một hai nghìn lạng thì thành chuyện nhỏ chẳng can hệ gì. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu đại ca sợ riêng một bọn thị vệ được ăn, mối can hệ hãy còn quá lớn thì cho cả quan quân ở Kiêu Kỵ Doanh cùng đi. Bọn chúng cũng là cựu bộ hạ của tiểu đệ, nên chia chác cho họ. Đa Long luôn miệng khen phải. Lão đã định bụng món nợ này đòi về ít ra cũng phải trả cho Vi Tiểu Bảo phân nửa. Lão cho là tuy gã khẳng khái khoáng đạt, nhưng chẳng thể để cho gã mất cả món tiền huyết mạch. Vi Tiểu Bảo ra khỏi Hoàng cung, trong lòng cực kỳ đắc ý. Gã nghĩ tới Đa Long dẫn đoàn thị vệ cùng quan quân Kiêu Kỵ Doanh hùng hổ đến đòi nợ khiến cho Trịnh Khắc Sảng phen này phải điên đầu, càng lấy làm khoan khoái vô cùng! Vua Khang Hy đã căn dặn Vi Tiểu Bảo không được đến làm khó dễ Trịnh Khắc Sảng để trả mối thù hắn đã sát hại sư phụ,

nhưng gã chơi trò này thì ít ra hắn cũng bị phá sản mất nửa cơ nghiệp.Trịnh Khắc Sảng dù bị vố đau cũng đành câm miệng, ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám hó hé để tiếng tăm đồn đại ra ngoài. Dù có người biết tới thì đây chỉ là việc riêng về công nợ, cờ bạc, giữa hắn cùng bọn ngự tiền thị vệ và bọn quan quân ở Kiêu Kỵ Doanh. Người ta sẽ cho là Trịnh Khắc Sảng ỷ con nhà giàu có, ăn chơi đàng điếm, không cẩn trọng trên đường lập thân, đã phải quy hàng đến Bắc Kinh còn dong chơi cờ bạc, chứ chẳng ai phiền trách Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo vừa ở Hoàng cung đi ra liền gặp bọn Khang Thân Vương Kiệt Thư, Lý úy, Minh Châu, Sách Ngạch Đồ, Lặc Đức Hồng, Vương Hy, Huỳnh Cơ, Ngô Chính Trị, Tống Đức Nghi toàn là đại thần cả người Mãn lẫn người Hán đến chờ sẵn ở cửa cung. Ai nấy xúm xít lại đưa lời hỷ dạ, rồi cùng kéo nhau đến ngõ Đông Mạo. Đoàn người chưa tới nơi đã nhìn thấy một tòa phủ đệ rất hùng vĩ ngạo nghễ hiện ra trước mắt. Tòa phủ đệ này so với Bá tước phủ ngày trước đồ sộ gấp mấy lần. Trên cổng lớn đã treo một tấm biển sơn son nhưng còn trống trơn chưa viết chữ nào. Vi Tiểu Bảo tuy ít học, nhưng treo biển không chữ cũng phải nhận ra. Gã còn đang ngơ ngác thì Khang Thân Vương cười nói:

- Vi huynh đệ! Đức Hoàng thượng đối với huynh đệ ơn đức thật bao la như trời cao đất dày. Năm trước Bá tước phủ bị phát hỏa thiêu rụi, huynh đệ không ở kinh thành. Đức Hoàng thượng hay tin liền phái ca ca xây dựng lại phủ đệ cho huynh đệ. Trong thánh chỉ không ấn định khoản tiền xây cất là bao nhiêu, chỉ nói nhất thiết mọi vật ứng dụng cùng tiền bạc cứ vào nội khố mà lấy. Đây là đức Hoàng thượng có ý thưởng công cho huynh đệ thì ca ca hà tất phải dè dụm đồng tiền mà Hoàng thượng đã ban cho? Dĩ nhiên ca ca thực hành công việc kiến trúc một cách rộng rãi. Huynh đệ thử coi đã hợp ý chưa? Lão vừa nói vừa vuốt râu mỉm cười. Vi Tiểu Bảo vội ngỏ lời tạ ơn. Gã qua cổng lớn đi vào quả nhiên thấy phủ đệ cực kỳ hoàn mỹ, so với phủ Khang Thân Vương chẳng kém mấy.Khang Thân Vương lại nói:

- Tòa phủ đệ này xây dựng đã lâu để chờ huynh đệ trở về cư trú... Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều ca ca chưa biết Hoàng thượng còn gia ơn cho huynh đệ thế nào, phong quan tước gì, nên tấm biển treo ở cổng phủ hãy còn để trống chưa viết chữ vào. Nay được biết huynh đệ được sắc phong Lộc Đỉnh Công. Vậy bốn chữ

"Lộc Đỉnh Công Phủ" phải chờ đến Lý đại học sĩ vẫy bút một phen vậy. Lý úy làm Bảo Hòa điện đại học sĩ kiêm Hộ Bộ thượng thư, là một vị uyên thâm nhất trong làng đại học sĩ. Dĩ nhiên Lý úy cũng không chối từ, cầm bút kính cẩn theo lối khải thư viết bốn chữ "Lộc Đỉnh Công Phủ". Kẻ tòng lại hạ biển xuống sai công tượng thiếp chữ vàng vào biển rồi treo lên. Tối hôm ấy, trong Lộc Đỉnh Công Phủ mở đại yến khoản đãi các vị đại thần cùng Hoàng thân quốc thích đến mừng. Bọn Trịnh Khắc Sảng, Phùng Tích Phạm cùng nhân viên ở Đài Loan quy hàng cũng đưa đồ lễ, nhưng không thân hành đến mừng. Vi Tiểu Bảo tiễn tân khách ra về rồi lại mở gia yến cùng bảy vị phu nhân chuốc chén khánh hạ. Gã nói cho mọi người hay sẽ đưa Song Nhi đi theo trong cuộc Bắc chinh. Sáu vị phu nhân kia đều khó chịu bảo gã lòng dạ thiên lệch. Vi Tiểu Bảo lại một phen hoa ngôn xảo ngữ, nói đây là ngự chỉ của Hoàng thượng. ngài biết Song Nhi đã qua La Sát quốc, am hiểu ngôn ngữ của nước này, nên phái thị đi theo để giúp việc trong quân trướng. Sáu vị phu nhân nghe gã nói đành im tiếng, không dám dị nghị gì nữa. Hay ở chỗ Song Nhi là người ôn nhu khiêm hòa, mối tình đối với cả sáu vị rất tha thiết, nên không ai sinh lòng đố kỵ. Chí có Kiến Ninh Công chúa nghĩ mình ở địa vị cành vàng lá ngọc ngự muội của đức Hoàng thượng, mà không bằng một tên tiểu nha đầu xuất thân ty tiện,trong lòng không khỏi

bực tức. Nhưng bình thời nếu trong bảy vị phu nhân xảy cuộc tranh chấp thì sáu vị kia sẽ về một bè để đối phó với Công chúa. Kiến Ninh Công chúa đã thân thế cô đơn, lại chẳng được Vi Tiểu Bảo bênh vực. Mấy năm nay nết đành hanh của nàng đã thu lại nhiều, không dám gây hấn một cách khinh suất. Hôm sau, Vi Tiểu Bảo sai Song Nhi lấy tờ huyết thư vay nợ của Trịnh Khắc Sảng viết ngày ở Thông Cật đảo. Gã mời Đa Long tới để trao cho lão. Đa Long cả mừng nói:

- Đã có bằng chứng này trong tay thì chúng ta có thể rán sành ra mỡ. Nếu tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng dám lớn mật cãi xóa để quịt nợ thì bọn Ngự tiền thị vệ và Kiêu Kỵ Doanh chúng ta còn làm việc ở trong kinh thế nào được? Sau mấy bữa, Vua Khang Hy ngày nào cũng tuyên triệu Vi Tiểu Bảo tiến cung, lấy tấm địa đồ rất lớn chỉ điểm cho gã cách tiến quân thế nào, đánh địch ở đâu, vây thành làm sao phải tiếp viện thế nào. Nhà Vua nhất nhất chỉ thị một cách tường tận, lại dùng bút son khuyên rõ trên đồ hình. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Cuộc Bắc chinh này là đức Hoàng thượng thân hành tự cầm quân. Kẻ nô tài không dám chủ trương bất cứ một quyết định nào. Nói tóm lại là nô tài nhất nhất tuân chỉ của Hoàng thượng để tiến hành công việc mà thôi. Nếu không thế thì nô tài có thắng trận cũng chẳng làm cho Hoàng thượng được vui lòng. Vua Khang Hy mỉm cười gật đầu. Vi Tiểu Bảo nói vậy rất hợp ý ngài. Nhà Vua thuở nhỏ đã học võ nghệ mà chẳng có cách nào thi triển, chỉ được cùng Vi Tiểu Bảo giỡn chơi cho vui. Về sau ngài lại phái Vi Tiểu Bảo ra ngoài làm việc không ngớt. Trong nội tâm nghĩ đều coi gã như người thay mặt mình. Vi Tiểu Bảo nhỏ tuổi hơn Nhà Vua. Về võ công, mưu trí, học vấn, kiến thức nhất nhất gã còn kém ngài xa. Gã mà thành công được dĩ nhiên ngài càng nổi tiếng.Ngài nghĩ tới Chính Đức Hoàng đế triều nhà Minh tự phong làm Uy Võ Đại tướng quân Trấn Quốc Công, thân hành lĩnh binh ra trận thì chỗ dụng ý chân chính cũng chỉ là không cam chịu cảnh tịch mịch, muốn phô trương thân thủ mà thôi. Hành động của Vua Khang Hy không nhộn nhịp như Chính Đức Hoàng đế, nhưng do việc phái Vi Tiểu Bảo ra quân, trong lòng ngài cũng lấy làm thỏa mãn. Mấy năm trước, Ngô Tam Quế tạo phản, cần những mãnh tướng đánh quen trăm trận đối phó, chứ không phải chuyện tầm thường. Nếu Ngài cho Vi Tiểu Bảo thống lãnh đại binh, nhất định hỏng việc. Cuộc đánh mấy năm đó, tuy Vua Khang Hy không thân hành lâm trận, nhưng chiến dịch nào ngài cũng hỏi cho biết rõ chỗ lợi chỗ hại tựa hồ trông thấy trước mặt. Nhân cuộc chiến vừa qua, ngài hiểu thêm binh pháp. Chuyến này đi đánh La Sát, bất luận việc to việc nhỏ, nhà Vua đã dự bị kế hoạch hoàn thiện. Đại quân chưa ra khỏi cửa, ngài đã nắm chắc phần thắng, khác hẳn việc trừ loạn Ngô Tam Quế, lúc nào ngài cũng hồi hộp lo âu, chứ chẳng được vững tâm như ngày nay. Tòa khâm thiên giám lựa ngày Hoàng đạo để ra quân. Vua Khang Hy ban yến ở điện Thái Hòa. Ngoài cửa ngọ môn cũng phô trương nghi lễ, đặt nơi ngự tọa, bày sắc ấn. Vương công bách quan đều đủ mặt. Vua Khang Hy bước lên ngồi ngự tọa. Phủ Viễn Đại tướng quân Lộc Đỉnh Công Vi Tiểu Bảo thống lĩnh bọn xuất chinh quan là Bằng Xuân, Tát Bố Tố, Hà Hựu, Lâm Hưng Châu, cùng bọn vận lương quan Sách Ngạch Đồ tiến ra quỳ xuống. Nội viện đại thần tuyên đọc sắc như theo ba thể chữ Mãn, Mông, Hán để trao sắc ấn Đại tướng quân và ban y mã cung đao. Các tướng quan xuất chinh chia ban thệ lập ở phía Bắc cầu Kim Thủy. Hai bên tả hữu tấu nhạc, bày các cuộc vui. Nhà Vua ban lệnh cho Đại tướng quân tiến lên trước ngự tòa dặn dò Phương lược rồi ban ngự tửu.Đại tướng quân quỳ xuống khấu đầu, uống rượu. Tiếp theo bọn đô thống, phó đô thống tiến lên, Hoàng đế sai thị vệ ban rượu. Sau nữa bách quan cùng ba quân đều được uống rượu, ban cho kim tiền và vải lụa. Quan quân tạ ơn rồi đại quân bắt đầu khởi hành. Vua Khang Hy thân hành tiễn đưa ra khỏi cửa Ngọ môn. Đại tướng quân cùng các quan quỳ xuống xin Nhà Vua hồi giá rồi thủy lục đại quân lên đường Bắc chinh. Từ ngày Vi Tiểu Bảo vâng mệnh Hoàng đế đi hành sự, chưa bao giờ được vinh hạnh như lần này. Trong lòng gã vô cùng đắc ý, khỏi cần tường thuật.

Có điều gã biết đây là công cuộc rất hệ trọng, bao nhiêu trò khôi hài đều phải thu lại. Trong quân không dám mở cuộc đổ bát. Dọc đường những lúc rỗi rãi chỉ mời mấy tên đại tướng vào gieo xúc xắc, ai thua phải uống rượu mà thôi. Bát nhật, đại quân ra khỏi Sơn Hải quan, tiến vào Liêu Đông. Vi Tiểu Bảo trùng du cựu địa. Có điều năm trước gã cùng Song Nhi phải vào rừng sâu bắt hươu làm bữa, hành trình trốn lủi rất là thảm hại, đâu được oai phong như cuộc Bắc chinh như ngày nay? Đại quân tiếp tục tiến về phía Bắc. Một hôm đi tới còn cách thành Nhã Tát Khắc chừng hơn trăm dặm, đội tiên phong của Hà Hựu đến đại doanh báo cáo là được trăm họ cho hay quân La Sát bốn bề nhũng nhiễu nhân dân, giết người phóng hỏa, gian dâm cướp bóc, cực kỳ tàn ác. Cứ mười mấy ngày chúng lại làm một chuyện. Họ tiên liệu chỉ mấy bữa nữa địch quân sẽ gây cuộc cướp bóc. Vi Tiểu Bảo đã được Vua Khang Hy chỉ thị mưu cơ, liền ra lệnh cho đại quân hạ trại, không tiến binh nữa. Gã lại sai Hà Hựu thống lĩnh hai mươi đội, mỗi đội một trăm người, chia đi mai

phục ngấm ngầm, cách thành Nhã Tát Khắc ba mươi dặm. Hễ thấy đại đội binh mã La Sát kéo đến thì không được đổ ra chiến đấu, tránh cuộc giao binh. Chỉ những khi gặp tiểu đội địch quân mới xông ra mà giết, mà bắt cho kỳ hết, đừng để một tên nào về thành.Hà Hựu vâng lệnh đi ngay. Qua mấy bữa, một hôm vào buổi chiều, vẳng nghe có tiếng đao thương từ phía xa vọng lại. Chỗ này yên lặng, thì chỗ kia nổi lên hồi lâu không ngớt. Vi Tiểu Bảo biết là quân tiên phong bên mình đang giao chiến với quân La Sát. Đến lúc gần tối, Hà Hựu phái người về đại doanh báo tin thắng trận: Giết được tám mươi lăm quân La Sát, bắt được mười hai tên. Vào khoảng canh hai, tướng tiên phong dẫn mười hai tên quân La Sát đưa tới đại doanh. Vi Tiểu Bảo thân hành mở cuộc thẩm vấn. Mười hai tên quân La Sát nghe Vi Tiểu Bảo nói tiếng La Sát đều không khỏi kinh hãi. Nhưng bọn chúng rất quật cường, nói là vì trúng mai phục mới bị thất bại. Chúng còn chê Thanh binh ỷ nhiều thắng ít, chẳng lấy gì làm vinh dự. Vi Tiểu Bảo cả giận gọi hai tên La Sát lại. Gã móc trong bọc lấy bộ xúc xắc ra nói:

- Hai ngươi hãy gieo xúc xắc đi! Trò gieo xúc xắc các nước ở Tây Phương đã có từ xưa. Người Ai Cập đào cổ mộ lấy được bộ xúc xắc, cũng giống như xúc xắc ở Trung Quốc.

Hồi 231 - Tướng La Sát Xua Quân Tiến Đánh

Hai tên quân La Sát ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu viên tướng quân nhỏ tuổi nhà Thanh này dở trò gì, chúng theo lời gieo xúc xắc xuống. Một tên gieo được bảy điểm, một tên gieo được năm điểm. Vi Tiểu Bảo trỏ vào tên năm điểm nói:

- Ngươi thua rồi! Tử man cơ! Theo tiếng La Sát "Tử man cơ" nghĩa là phải chết chém. Gã quay lại bảo thân binh:

- Đem hắn ra chém đầu. Bốn tên thân binh liền lôi tên quân La Sát ra cửa trại, vung đao chém chết. Mười một tên quân La Sát còn lại thấy vậy đều cả kinh thất sắc. Vi Tiểu Bảo lại trỏ vào hai tên quân La Sát khác nói:

- Các ngươi lại gieo đi! Hai tên này khi nào chịu gieo nữa. Chúng đồng thanh đáp:

- Ta không gieo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Giỏi lắm! Các ngươi không gieo cũng chết. Gã lại bảo thân binh:

- Lôi hai tên này ra chém đầu. Thế là lại hai tên nữa bị giết. Vi Tiểu Bảo trỏ hai tên quân La Sát khác nói:

- Hai ngươi vào gieo đi! Hai tên này biết mình không gieo cũng chết liền, thà rằng cứ gieo còn có chút hy vọng sống sót. Một tên run cầm cập lượm hai con xúc xắc toan gieo xuống thì tên kia cướp lấy, nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta gieo với ngươi. Thái độ của hắn cực kỳ ngạo mạn. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hay lắm! Ngươi lớn mật dám khiêu chiến với ta. Vậy ngươi gieo trước đi. Tên quân gieo xuống được bảy điểm. Vi Tiểu Bảo gieo thành mười điểm. Gã cười hỏi:

- Thế nào? Tên quân kia mặt buồn rười rượi đáp:

- Vận khí ta xui quá, còn nói gì được nữa? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi đến đất Trung Quốc của chúng ta đã giết bao nhiêu người rồi? Tên quân kia ngang nhiên đáp:

- Không nhớ rõ bao nhiêu, nhưng ít ra là 17, 18 người. Ngươi có giết ta, ta cũng không thua thiệt. Vi Tiểu Bảo lại sai thân binh đem hắn ra chém. Gã trỏ một tên quân La Sát khác bảo:

- Ngươi vào gieo đi! Tên quân này tay lượm xúc xắc mà người run cầm cập. Hai hàm răng đụng vào nhau bật lên những tiếng lách cách. Hai con xúc xắc trước sau ngã xuống bàn, cộng được mười một điểm, dĩ nhiên phần thắng rất nhiều. Vi Tiểu Bảo muốn dở trò gian lận gieo thành mười hai điểm. Ngờ đâu lâu nay ít rèn luyện, thủ pháp không linh. Hai mặt lục không ngửa lên mà lại úp xuống, chỉ còn hai điểm. Gã sửng sốt một chút rồi cười khanh khách nói:- Ta thắng rồi! Tên quân kia vội hỏi:

- Ta nhưng mười một điểm, ngươi chỉ có hai điểm sao lại thắng được? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lần này ai ít điểm là được, nhiều điểm là thua. Tên quân kia không phục cãi:

- Điểm lớn dĩ nhiên là được. Lề luật của nước La Sát chúng ta trước nay là thế đó. Vi Tiểu Bảo ngửng mặt lên hỏi:

- Nơi đây là đất Trung Quốc hay đất La Sát? Tên quân đáp:

- Là... là đất Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Đã ở đất Trung Quốc dĩ nhiên phải theo luật Trung Quốc. Ai bảo các ngươi đến Trung Quốc làm chi? Sau này ta có đến La Sát đánh xúc xắc với các ngươi cũng phải theo lề luật của La Sát. Ngươi bị Tử man cơ rồi. Gã liền quay lại hạ lệnh cho thân binh:

- Lôi hắn ra chém đi! Gã lại gọi một tên quân La Sát vào. Tên này rất tinh tế, đặt câu hỏi trước:

- Theo lệ luật Trung Quốc thì lần này nhiều điểm thắng hay ít điểm thắng? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Theo lề luật Trung Quốc thì người Trung Quốc thắng. Điểm nhiều là thắng nhiều, điểm ít là thắng ít. Tên quân kia nói:

- Thế là ngươi chơi lối ăn hiếp chẳng có đạo lý nào nữa. Vi Tiểu Bảo nói:- Các ngươi là quân La Sát lại xâm nhập Trung Quốc giết người cướp bóc. Người Trung Quốc chúng ta chẳng ai qua La Sát giết người cướp của. Thế thì người La Sát dã man, hay người Trung Quốc dã man? Tên quân kia lẳng lặng không nói gì nữa. Vi Tiểu Bảo giục:

- Gieo lẹ đi! Gieo lẹ đi! Tên quân kia nói:

- Đằng nào ta cũng thua rồi, còn gieo làm chi nữa? Vi Tiểu Bảo hô:

- Không gieo ư? Tử man cơ! Tử man cơ! Gã lại gọi tên khác vào. Tên này thân hình cao lớn, râu ria xồm xoàm, lớn tiếng:

- Trung Quốc tiểu tử! Ngươi đừng dở trò nữa. Mau mau giết ta đi là xong. Chuyến này bọn ngươi đông người mai phục trong vùng đất tuyết đột nhiên xô ra tập kích, được cũng chẳng vinh gì. Đại binh của nước La Sát chúng ta mà kéo đến sẽ giết hết các ngươi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi bị chúng ta bắt mà không phục ư? Tên quân kia đáp:

- Dĩ nhiên không phục. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu nhân số bên ta ngang với các ngươi rồi hai bên đối diện tỷ đấu thì ngươi tin rằng nhất định sẽ thắng chúng ta phải không? Tên quân kia ngạo nghễ đáp:

- Cái đó đã hẳn. Một người La Sát chúng ta có thể thắng nổi năm người Trung Quốc. Nếu không thế chúng ta đã chẳng dám lần mò đến nước ngươi. Ta đánhcuộc với ngươi: Ngươi phái năm người đấu với ta. Các ngươi thắng thì giết ta đi, bằng ta thắng thì lập tức tha ta về. Nguyên tên quân này là một dũng sĩ nổi danh ở nước La Sát, thần lực phi thường. Hắn thấy những quân tướng ở dưới trướng Vi Tiểu Bảo người nào cũng bé nhỏ thấp lùn, ít nhất hắn còn cao hơn một cái đầu. Hắn cho là một mình hắn địch với năm người cũng nắm chắc phần thắng. Song Nhi ngồi một bên nghe tên quân La Sát ăn nói ngạo mạn, liền lên tiếng:

- Người La Sát các ngươi toàn đồ vô dụng. Nam nhân ở Trung Quốc không thèm đánh với ngươi, vì nữ nhân ở Trung Quốc đã đủ thắng ngươi rồi. Thị vừa nói vừa đứng dậy đi đến bên Vi Tiểu Bảo. Tên quân La Sát kia thấy người thị bé nhỏ, dung mạo xinh đẹp, hắn không nhịn được, cười hỏi:

- Ngươi muốn tỷ võ với ta ư? Vi Tiểu Bảo sai thân binh chặt dây trói hai tay cho tên quân La Sát rồi mỉm cười nói:

- Hảo Song Nhi! Song Nhi hãy cho hắn biết mùi lợi hại của nữ nhân bên chúng ta. Tên quân kia nói:

- Nữ nhân ở Trung Quốc mà biết nói tiếng La Sát. Hay lắm! Hay lắm! Song Nhi nói tiếng La Sát còn kém Vi Tiểu Bảo xa. Thị thấy mình không phô diễn được hết ý kiến, nên không muốn nói nhiều. Thị liền vung chưởng đánh dứ một chiêu vào trước mặt tên quân La Sát. Tên quân kia ngửa đầu về phía sau, đồng thời đưa tay ra gạt. Song Nhi vung chân đá đánh "bốp" một cái trúng vào bụng dưới đối Phương. Tên quân La Sát đau quá gầm lên một tiếng, vung quyền đánh liền mấy thoi. Hắn là một tay hảo thủ về môn quyền ở nước La Sát. Những thoi quyền đánh tới vừa mau vừa cực kỳ trầm trọng.Song Nhi thấy đối phương sức mạnh không dám tỷ đấu chính diện với hắn. Thân hình thấp thoáng, thị đã nhảy đến sau lưng đối phương ra chiêu Tả hữu phùng nguyên veo véo đánh tới. Bốp bốp hai tiếng vang lên! Hai chân thị đã đá trúng vào sau lưng địch nhân. Tên quân La Sát đau quá phải gò lưng xuống. Hắn la lên:

- Ngươi dùng chân. Thế là phạm luật! Nguyên người La Sát chỉ tỷ quyền đã quy định không được dùng đến hai chân. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đây là đất Trung Quốc, vậy cuộc đấu võ phải theo lề luật của người Trung Quốc. Song Nhi lên tiếng:

- Người La Sát kia! Bề nào ta cũng thắng. Thị lạng mình chuyển đến trước mặt tên quân La Sát, vung chưởng đánh vào bụng dưới hắn. Tên quân La Sát đưa tay ra gạt, nhưng thoi quyền này của Song Nhi chỉ là hư chiêu. Thị không chờ hắn đỡ gạt đã rụt quyền về, phóng quyền tay trái đánh tới trước ngực hắn. Tên quân La Sát đưa cánh tay lên gạt. Song Nhi liên tiếp tấn công mười hai quyền cả hai bên tả hữu mà thoi quyền nào cũng chỉ đánh dứ. Lối đánh này trong võ thuật Trung Quốc kêu bằng Hải thị thần thâu, cực kỳ huyền ảo, vì mỗi chiêu đã không đánh thực sự lại không phát huy hết nội lực, có điều so với quyền pháp thông thường, lối đánh này mau lẹ gấp mấy lần. Tên quân La Sát đỡ gạt đều vào quãng không. Hắn cười khanh khách nói:

- Con nhỏ này đùa giỡn, đồ vô dụng... Hắn chưa dứt lời, bỗng nghe bốp bốp hai tiếng. Hai bên má hắn lại trúng chưởng. Hắn "ối" lên một tiếng rồi hai tay vung lên bổ xuống, tấn công ráo riết.Song Nhi nghiêng mình né tránh. Đột nhiên thị vung chỉ điểm trúng vào huyệt Thái dương bên phải đối phương. Tên quân La Sát choáng váng, người hắn lảo đảo mấy cái. Song Nhi nhảy xổ lại vung cườm tay chém vào huyệt Ngọc Chẩm ở sau gáy tên quân kia. Ngọc Chẩm là một đại huyệt trong người. Tên quân kia dù thân hình to lớn cũng không chống nổi, té huỵch xuống đất, không bò dậy được nữa. Vi Tiểu Bảo cả mừng, dắt tay Song Nhi, rồi đá vào đầu tên quân La Sát hỏi:

- Ngươi đã chịu phục chưa? Tên quân kia hồ đồ đáp:

- Đàn bà Trung Quốc... dùng yêu pháp... là yêu nhân. Vi Tiểu Bảo quát mắng:

- Con heo thối tha này! Làm gì có yêu pháp! Lôi hắn ra chém đi! Bọn La Sát các ngươi còn tên nào không phục thì tỷ võ đi? Năm tên quân La Sát còn lại nhìn nhau. Chúng thấy mấy tên dũng sĩ khỏe mạnh đều thua hết rồi, biết mình không địch nổi chẳng dám nói gì. Vi Tiểu Bảo nói:

- Các ngươi chịu thua đầu hàng đi, ta sẽ tha cho. Nếu không thì vào đây gieo xúc xắc với ta. Theo luật lệ Trung Quốc, ai thắng ta thì sống, ai thua là chịu tử man cơ. Gã vừa nói vừa vung tay ra thủ thế chém đầu. Năm tên quân nghĩ thầm: Chiếu theo luật Trung Quốc thì bất luận bên mình gieo được gì họ cũng thắng. Một tên quân liền khom lưng đáp:

- Xin đầu hàng. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Lấy rượu thịt ra cho hắn ăn uống.Thân binh liền ra hậu trướng rót một bát rượu lớn và lấy một đĩa thịt đầy rồi cởi trói tên quân La Sát cho hắn ăn uống. Khí hậu nước La Sát cực kỳ rét lạnh, nên người nước này ai cũng thích uống rượu. Vi Tiểu Bảo tuy chẳng ham mê rượu chè, nhưng cũng đem theo trong quân toàn những thứ cao lương mỹ tửu. Rượu vừa rót ra, mùi thơm sực nức khắp quân trướng. Bốn tên quân La Sát đứng ngoài vừa ngửi thấy mùi rượu đã thèm chảy nước miếng. Lúc thấy tên quân kia uống vào mặt mày hớn hở, trong lòng càng thấy ngứa ngáy khó chịu. Tên nào cũng hô:

- Đầu hàng! Đầu hàng! Xin uống rượu! Vi Tiểu Bảo liền hạ lệnh cởi trói cho cả bốn tên này, và sai thân binh lấy bốn phần rượu thịt chia cho chúng ăn uống. Năm tên quân La Sát ăn uống hết rồi mà vẫn chưa đủ. Vi Tiểu Bảo lại sai lấy rượu thịt thưởng cho chúng thêm một phần nữa. Năm tên quân La Sát ăn uống no say, cầm tay nhau hát vang lên một hồi. Chúng nghĩ đến mình đã thoát chết lại còn được ăn uống thỏa thích, liền nhìn Vi Tiểu Bảo khom lưng tạ ơn. Mấy bữa sau, tướng tiên phong là Hà Hựu vẫn tiếp tục bắt được quân La Sát giải về. Ngày nào nhiều được đến 16, 17 tên mà ít ra cũng được một vài tên. Những tên bị bắt sau hỏi chuyện đám bị bắt trước liền biết là nếu gieo xúc xắc với tướng nhà Đại Thanh thì thế nào cũng chết, bằng chịu đầu hàng sẽ được khoản đãi rượu thịt, nên tên nào cũng đầu hàng ngay. Nên biết bọn quân La Sát này đều là hạng lưu manh vô lại, không phải đầu trộm đuôi cướp cũng là tử tù trọng phạm. Mười tên có đến tám chín là phường tàn ác bất nhân. Chúng đã mạo hiểm Đông tiến là chẳng còn chút lương tâm nào. Ban đầu bọn quân La Sát giết hạng bình dân Trung Quốc một cách rất dễ dàng thuận lợi, chúng liền có ý khinh thường cả những người địa vị cao sang. Vìthế tuy chúng đã bị bắt vẫn ra vẻ ngông cuồng ngạo mạn. Mãi đến khi Vi Tiểu Bảo lập nghiêm ra lệnh chém đầu mấy tên, bọn còn lại mới biết là lợi hại. Những quân dã man ngang ngược thường khinh khi người thiện lương, lại khiếp sợ kẻ hung dữ. Chúng thấy đối phương ngang tàng tàn bạo hơn mình, liền chịu riu ríu đầu hàng. Đại tướng La Sát - Tổng đốc binh nhung ở thành Nhã Tát Khắc là Đồ Nhĩ Bố Thanh (Alexi Tolbusin) thấy những tiểu đội ra ngoài cướp bóc nhiều ngày đều mất hút, đã phái người đi thám thính mà thủy chung không ai trở về phúc trình. Hắn biết là tình thế bất diệu, liền điểm lấy một nửa binh mã trong thành tổng cộng hơn hai ngàn người đem theo súng ống, giàn thành đội ngũ ra ngoài quan sát. Hà Hựu được thám tử đưa tin, liền tức tốc phi ngựa về đại doanh báo cáo. Vi Tiểu Bảo truyền tướng lệnh sai Tát Bố Tố dẫn năm ngàn quân Thanh mai phục ở đường mé tả. Lại sai Bằng Xuân lãnh năm ngàn quân chẹn đường sau bên địch. Hễ nghe súng nổ là lập tức đánh thành. Vi Tiểu Bảo lại sai Lâm Hưng Châu dẫn năm trăm quân ra dụ địch giả vờ thua chạy về phía có cắm cờ Hoàng Long. Chúng tướng lãnh mạng ra đi. Nhắc lại Đồ Nhĩ Bố Thanh mở cửa thành tiến quân, chẳng thấy bóng địch binh đâu mà chỉ gặp những người Trung Quốc trú ngụ trong các nông xá liền hạ lệnh phóng hỏa đốt nhà. Bất luận nam nữ đều bị giết hết. Đoàn quân La Sát đi được hơn hai chục dặm, bỗng nghe tiếng vó ngựa

dồn dập. Một toán kỵ binh chừng năm trăm người xông lại. Đồ Nhĩ Bố Thanh vừa ra lệnh cho quân sĩ tấn khai đội ngũ, thì thấy một đội quân Thanh phóng ngựa chạy đến dương cung bắn loạn xạ. Đồ Nhĩ Bố Thanh cười ha hả nói:

- Bọn man tử ở Trung Quốc chỉ biết bắn tên thì sao địch nổi súng ống của người La Sát chúng ta? Hắn hạ lệnh nổ súng. Lập tức mười mấy tên Thanh binh ngã ngựa liền.Viên tướng thống lãnh đội Thanh binh này chính là Lâm Hưng Châu, y thấy quân La Sát bắn súng liền hạ lệnh khua chiêng thu binh. Hiệu chiêng choang choang vừa nổi lên, quân Thanh liền xoay ngựa chạy về phía Nam. Đồ Nhĩ Bố Thanh hạ lệnh rượt theo, nhưng đội Thanh binh cưỡi đoàn tuấn mã chạy rất nhanh, không sao theo kịp. Đoàn quân La Sát đuổi theo chừng bảy, tám dặm thì thấy bên rừng cây phía trước dựng một cây Hoàng Long kỳ. Quân La Sát đuổi tới nơi thấy khu này có dựng bảy tám doanh trướng quân Thanh. Quân La Sát liền nổ súng. Mấy chục tên quân Thanh bỏ trướng đào tẩu đồng thời dương cung bắn mấy phát rồi chạy về phía Nam. Đội tiên phong La Sát xông vào doanh trại thì quân Thanh đã trốn hết rồi. Đồ Nhĩ Bố Thanh xuống ngựa vào trại thấy trên bàn còn bày la liệt rượu thịt, hơi bốc lên nghi ngút. Dưới đất đầy những thoi vàng đĩnh bạc cùng là châu báu, xiêm y, gấm đoạn. Đồ Nhĩ Bố Thanh cả mừng nói:

- Đây là tên nguyên soái của bọn Trung Quốc man tử vội chạy tháo thân, đến kim ngân cũng không mang đi hết được phải bỏ lại chạy lấy người. Chúng ta hãy rượt gấp! Hắn lại tuyên bố:

- Ai bắt được nguyên soái man tử sẽ có trọng thưởng. Bên mình chủ soái man tử còn đem theo rất nhiều vàng bạc châu báu, các ngươi tha hồ mà cướp lấy. Bọn binh tướng La Sát thấy vàng bạc châu báu, tới tấp thu lượm. Một phần vồ lấy rượu thịt trên bàn mà ăn uống. Chúng nghe chủ soái hạ lệnh liền lớn tiếng hoan hô, kéo ùa ra khỏi doanh trại, lên ngựa rượt theo. Dọc đường còn thấy rải rác những đĩnh vàng, thoi bạc, đao thương, cung nỏ.Bọn binh tướng trông thấy vàng bạc thi nhau lượm lấy. Chúng cho là quân Trung Quốc vừa nghe đại binh La Sát kéo đến đã khiếp sợ đến té đái vãi phân, liệng cả binh khí chạy lấy người, không còn thiết gì nữa. Đoàn người ngựa tiếp tục rượt theo một hồi, lại thấy bên đường còn có mấy đôi giầy và những mũ đỏ liệng trên cành cây thấp bên đường. Đồ Nhĩ Bố Thanh la lên:

- Bọn man tử Trung Quốc chạy vỡ mật. Nguyên soái của chúng cải trang để hòng thoát thân. Chắc hắn giả làm tiểu tốt. Vậy chúng ta bắt được tên nào cũng phải tra khảo tường tận, đừng để mắc lừa chúng. Bọn tùy tùng đồng thanh đáp:

- Tướng quân liệu việc như thần. Nhất định đúng thế. Đồ Nhĩ Bố Thanh sai quân thu lượm cả giầy mũ rồi nói:

- Hễ bắt được bọn man tử Trung Quốc thì bất luận là tiểu tốt hay đầu bếp cũng bắt chúng thử đội mũ đi giầy. Tên nào giầy mũ vừa đúng thì chắc là đại tướng đó. Bọn thuộc hạ lại ca ngợi trí thông minh sáng suốt của chủ tướng ít người bì kịp. Đoàn quân La Sát đuổi thêm mấy dặm thì đến một tòa doanh trại của Thanh binh. Chúng thấy lác đác trên mặt đất ngoài vàng bạc khí giới, còn khá nhiều áo quần phụ nữ màu xanh màu hồng rất rực rỡ. Bên ngoài doanh trướng còn có những hộp son phấn, khăn tay, vòng vàng là những đồ trang sức của phụ nữ. Quan quân lại động lòng sắc dục la lên:

- Rượt cho mau! Rượt cho mau! Bọn man tử Trung Quốc đem cả phụ nữ đi theo. Thế là dọc đường quân La Sát rượt theo đã chiếm được bảy tòa doanh trại. Bỗng trước vẳng nghe có tiếng kêu gào khóc lóc. Đồ Nhĩ Bố Thanh đứng trên yên ngựa lấy Thiên Lý kính ra soi thì thấy ngoài

mấy dặm có một đội binh Trung Quốc đang tức tưởi chạy trốn, cờ xí tán loạn, đội ngũ tơi bời. Hắn cả mừng hô lớn:- Đuổi kịp chúng rồi! Hắn lại rút đao ra chém lên không, miệng hô:

- Xung phong! Giết giặc! Hắn dẫn binh tướng xông về phía trước. Bên đường cách quãng lại gặp một vài con ngựa chết nằm lăn ra đó. Cả thảy có đến hơn hai chục con. Bọn binh tướng cả mừng reo lên:

- Ngựa cưỡi của bọn man tử không đủ sức để chạy trốn nữa rồi. Chúng liền giục ngựa đuổi theo mỗi lúc một gần. Bỗng thấy quân Thanh chạy vào con đường hẹp giữa hai dãy núi. Đồ Nhĩ Bố Thanh rượt đến cửa hang thấy địa thế hiểm trở, không khỏi ngần ngừ nghĩ bụng:

- Nếu địch nhân bố trí mai phục nơi đây thì thật là nguy hiểm! Đột nhiên trong hang núi ở phía trước mặt có người hò bằng tiếng La Sát:

- Trung Quốc man tử! Sao không đầu hàng đi? Lại có tiếng người nói theo:

- Ha ha! Phen này bọn man tử Trung Quốc đã bị thảm bại! Chính là ngữ âm của quan binh bản quốc, không còn sai được nữa. Đồ Nhĩ Bố Thanh cả mừng, chẳng ngần ngại gì nữa, tung ngựa tiến vào. Hơn một ngàn năm trăm quân kỵ binh ở phía sau cũng kéo ùa vào sơn cốc. Đồ Nhĩ Bố Thanh lên tiếng hỏi:

- Phía trước là đội nào vậy? Các ngươi ở đâu? Lại nghe phía sau vách núi có tiếng hơn mười người đồng thanh đáp:

- Bọn thuộc hạ ở đây. Quân man tử Trung Quốc bị thảm bại rồi! Đồ Nhĩ Bố Thanh hô lớn:

- Hay lắm! Hắn vừa giật cương cho ngựa chạy, bỗng nghe mặt sau súng nổ đoàng đoàng.Đồ Nhĩ Bố Thanh giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy cửa hang khói bụi mịt mờ. Hai bên vách núi trong rừng cây ánh lửa thấp thoáng. Súng ống bày thành hàng bắn xuống. Quan quân La Sát la hoảng vang trời. Đồ Nhĩ Bố Thanh lớn tiếng hô:

- Mau mau quay ngựa lùi ra khỏi hang núi. Lập tức hai bên vách đá có đến mấy ngàn người tiếng reo dậy đất:

- Binh tướng La Sát! Đầu hàng đi! Đầu hàng đi! Tiếp theo những tảng đá lớn cùng những khúc cây từ hai bên sườn núi đổ xuống ào ào. Chỉ trong khoảnh khắc đã vít chặt cửa hang. Bọn quan binh La Sát ở trong hang núi chen chúc nhau. Tiếng người huyên náo lẫn tiếng ngựa hý rối loạn cả lên. Quân Thanh ở trên cao vừa nổ súng vừa bắn tên xuống như mưa. Đồ Nhĩ Bố Thanh không ngớt la thầm:

- Nguy to rồi! Nguy to rồi! Hắn biết là trúng phải ngụy kế của địch nhân, lại thấy mặt sau bị chặn đường, đành phải quay ngựa lại hô lớn:

- Chúng ta phải xông về phía trước. Nhưng vừa chạy được vài trượng, lại nghe súng lớn nổ đoàng đoàng, đạn bay tới tấp. Lập tức mấy chục tên quân sĩ bị tan xác. Đồ Nhĩ Bố Thanh chẳng còn hồn vía nào nữa. Hắn không ngờ hỏa lực của Thanh binh cũng ghê gớm như vậy, lại mai phục đại pháo ngay trên đường sơn đạo cheo leo này. Hắn nhảy xuống ngựa lớn tiếng hô:

- Bỏ hết ngựa lại, tập trung hỏa lực, dò đường cũ xông ra. Quân La Sát tới tấp xuống ngựa trở ra cửa hang trèo lên gỗ đá vượt qua. Hậu đội đi hai bên vách đá nổ súng yểm hộ.Hỏa lực của quân

La Sát rất mãnh liệt, tầm bắn lại xa, nên chúng giết được khá nhiều Thanh binh. Đại pháo của quân Thanh cũng bắn xuống không ngớt khiến binh mã La Sát máu thịt bắn lên tung tóe.

Hồi 232 - Bạc Thua Cãi Cối Phải Ăn Đòn

Mấy trăm binh tướng La Sát vừa bò ra khỏi đống gỗ đá thì đột nhiên nghe những tiếng đoàng đoàng vang dội từ dưới lòng đất tung lên. Bọn này người thì bị hất tung lên cao đến mười mấy trượng, kẻ bị đứt đầu gãy chân, máu thịt tan tành bắn tung tóe. Tên nào may mắn chưa chết hốt hoảng bò quay trở lại. Đồ Nhĩ Bố Thanh thấy hai mặt trước sau đều không đường rút lui đành thúc thủ vô sách. Một tên quan binh cực kỳ dũng mãnh dẫn mấy chục tên ở đội cảm tử trèo lên vách núi mé Bắc với ý định xung sát địch quân tìm đường thông lộ chạy đi. Nhưng vách núi đứng dựng lại nhẵn nhụi, không có chỗ đặt chân để lấy đà. Bọn này mới trèo lên được mấy trượng đã có hơn mười tên rớt xuống, chẳng chết cũng bị thương. Quân Thanh ở trên đỉnh núi liệng đá đẩy lui mấy chục tên còn lại phải nhảy xuống hết. Bọn này bể óc chết ngay lập tức. Lúc này đại pháo quân Thanh nổ đoàng đoàng không ngớt. Quân La Sát chen chúc nhau trong khe núi kêu rú cực kỳ thê thảm. Xem chừng chỉ một lúc nữa là toàn quân phải tiêu diệt, Đồ Nhĩ Bố Thanh liền hô lớn:

- Không đánh nữa! Xin đầu hàng! Xin đầu hàng! Nhưng tiếng súng nổ và tiếng binh tướng kêu la át hẳn thanh âm của hắn. Mấy tên quan binh đứng gần thấy chủ tướng muốn đầu hàng, liền đồng thanh la lên:

- Đầu hàng! Đầu hàng! Tiếp theo bao nhiêu quân La Sát đều hô đầu hàng vang dội cả vùng sơn cốc. Quân Thanh dừng tiếng súng. Có người dùng tiếng La Sát hô:

- Quẳng hết súng ống đao thương, cởi bỏ y phục toàn thân. Đồ Nhĩ Bố Thanh tức giận vô cùng la lên:

- Chỉ quăng vũ khí, không cởi áo quần. Trong đám Thanh binh lại có tiếng hô:

- Quăng vũ khí cởi bỏ áo quần rồi ra đây uống rượu. Kẻ nào không thoát y phục là tử man cơ. Đồ Nhĩ Bố Thanh lại la:

- Nhất định không cởi bỏ áo quần. Hắn vừa dứt lời, những tiếng đoàng đoàng lại nổi lên. Quân Thanh bắn súng lớn xuống. Trong đoàn quân La Sát, một số sợ chết tới tấp quẳng khí giới và bắt đầu thoát y. Đồ Nhĩ Bố Thanh rút súng lục bắn chết một tên đang cởi áo. Hắn quát:

- Tên nào cởi áo đều phải xử tử. Quân Thanh bắn dữ quá. Nghiêm lệnh của chủ tướng, quân La Sát không lý gì đến. Chớp mắt đã mười mấy tên mình trần trùng trục trèo qua đống gỗ đá ra ngoài. Quân Thanh ở hai bên sườn núi đều vỗ tay cười rộ, la lớn:

- Cởi bỏ áo quần cho mau! Cởi bỏ áo quần cho mau! Số binh sĩ thoát y mỗi lúc một nhiều. Đồ Nhĩ Bố Thanh nổ súng lục liên thanh bắn chết hai tên nữa mà vẫn không ngăn cản được. Về sau cả trong đám quan binh cũng có người mình trần như nhộng bò ra ngoài. Quân Thanh tạm ngưng nổ súng. Trên đỉnh núi vẫn có tiếng hô lớn:

- Muốn sống phải thoát y cho lẹ!Lúc này quân La Sát không còn ý chí phấn đấu, mười phần có đến tám, chín tới tấp cởi áo tụt quần. Đồ Nhĩ Bố Thanh buông tiếng thở dài, giơ súng lục lên toan bắn vào huyệt Thái Dương để tự sát, nhưng phó tướng đứng bên hắn đoạt lấy súng nói:

- Tướng quân! Làm thế không được. Chim ưng để hai cánh lại mới bay qua được núi cao. Câu thành ngữ La Sát này cũng đồng nghĩa với câu "Non xanh còn đó lo gì hết củi đun". Lại nghe trong đám quân Thanh có người hô bằng tiếng La Sát:

- Anh em hãy lột quần áo Đồ Nhĩ Bố Thanh đi! Không thì ta lại nổ súng. Câu nói tiếng La Sát này rất đúng điệu. Hiển nhiên là những quân La Sát đã đầu hàng vâng lệnh tuyên bố. Đồ Nhĩ Bố Thanh cực kỳ phẫn nộ cơ hồ không chịu nổi, lại thấy mấy tên bộ thuộc trợn mắt lên nhìn mình tỏ ra muốn hành động bất pháp, hắn liền xoay tay rút yêu đao. Nhưng tay hắn vừa đụng vào đốc đao thì một tên quân ở phía sau nhảy xổ lại ôm chặt lấy đầu hắn. Năm, sáu tên quân nữa xô lại đè hắn xuống đất động thủ lột hết quần áo của chủ tướng rồi khiêng ra ngoài. Bọn binh tướng La Sát trước đây một khắc đều ủ rũ lo âu, đột nhiên thấy chủ tướng bình nhật rất oai nghiêm hà khắc mà bây giờ cũng biến thành tình trạng thảm hại này. Chúng không nhịn được nổi lên tràng cười hô hố. Trên núi dưới núi chỗ nào cũng toàn những tiếng cười vang dội tưởng chừng để khua tan làn mù thảm mây sầu. Cứ một tên quân La Sát vừa bò ra là lại có hai tên Thanh binh đón lấy bắt quặt hai tay chúng buộc ra sau lưng rồi áp giải đến khu bình nguyên rộng rãi cách đó chừng vài dặm. Đoàn quân La Sát lúc ra đi là hơn hai nghìn người. Bây giờ trừ những kẻ bị chết và bị trọng thương không nhúc nhích được độ sáu, bảy trăm tên. Hiện còn một nghìn tám trăm vừa quân vừa tướng đều bị trói chặt cánh khuỷu, thân thể trần truồng xếp thành đội ngũ.Quân Thanh áp giải Đồ Nhĩ Bố Thanh đến đứng trước đội quan binh La Sát. Quân La Sát thấy chủ tướng mình trần như nhộng hở cả đít ra, mấy chục tên không nhịn được phải phì cười. Người ta nói tiếng cười rất dễ truyền nhiễm. Mấy người cười trước rồi sau cả toán cùng cười. Hơn nghìn quan binh đều cười rộ vang dội cả một vùng. Đồ Nhĩ Bố Thanh tức muốn vỡ mật quay lại lớn tiếng quát:

- Lập nghiêm! Cười cái gì? Trên người hắn không còn một mảnh áo lại làm bộ oai nghiêm, coi càng hoạt kê vô cùng! Bọn quân tướng ngày thường đối với hắn đều sợ hãi rất mực, nhưng lúc này không thể nhịn cười được. Giữa lúc tiếng cười huyên náo, bỗng nghe những tiếng đùng đùng nổi lên rồi đến tiếng trống tiếng tù và vang dội. Một đội quan quân bên Thanh từ sau núi đi ra. Những quân cầm cờ xanh bày hàng ở phương Đông. Tiếp theo ba đội quân Thanh nữa trương cờ hiệu màu hồng, màu trắng, màu lam đứng sắp hàng ở ba mặt Nam, Tây, Bắc quây bọn quân La Sát ở giữa. Quan binh La Sát thấy quân Thanh hoặc cầm trường thương, hoặc sử đại đao, hoặc dùng cung tên, lại có cả đội lính súng. Hàng ngũ chỉnh tề, khôi giáp rực rỡ, khí giới sắc bén, cực kỳ oai nghiêm, mà bọn chúng đều mình trần trùng trụ, càng cảm thấy bị địch quân uy hiếp. Tên nào tên nấy không dám cười nữa. Sắc mặt đều lộ vẻ khủng khiếp. Đội ngũ quân Thanh sắp hàng đâu đấy rồi, phía sau núi nổ ba tiếng súng lớn, tiếp theo là tiếng đàn sáo nổi lên. Hai lá cờ lớn tung bay trước gió. Lá cờ mé tả viết hàng chữ "Phủ Viễn Đại tướng quân Vi". Lá cờ mé hữu viết bốn chữ "Lộc Đỉnh Công Vi". Mấy trăm tên quân cầm đao hộ vệ một vị tướng quân nhỏ tuổi cưỡi ngựa đi ra.Vị tướng quân này đầu đội mũ chóp đỏ, mình mặc áo giáp vàng, mặt mày hớn hở. Tay trái phe phẩy cây quạt lông theo điệu Gia Cát Lượng. Tay mặt cầm ngược thanh đại đao, nghiễm nhiên như Quan Vân Trường. Viên tướng này chính là Vi Tiểu Bảo. Gã tung người nhảy xuống rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả ba tiếng. Đây là gã bắt chước bộ điệu của Tào Tháo trong tuồng hát. Đáng tiếc bên mình gã không có người đóng trò ra hỏi một câu:

- Sao tướng quân lại bật cười? Đồ Nhĩ Bố Thanh đang tức giận đầy ruột không nơi phát tiết, hắn chẳng sợ hãi gì nữa vì đã gác chuyện sinh tử ra ngoài, hắn lớn tiếng thóa mạ:

- Tên tiểu quỷ Trung Quốc kia! Ngươi dùng ngụy kế bắt được ta, không đáng mặt anh hùng. Ngươi muốn giết thì giết đi, sao còn làm nhục ta? Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa hỏi lại:

- Ta làm gì mà bảo là vũ nhục tướng quân? Đồ Nhĩ Bố Thanh tức giận đáp:

- Ta... ta thành người thế này mà còn bảo... không phải vũ nhục ư? Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Quần áo của tướng quân bị ai lột ra? Gã nói câu này khiến Đồ Nhĩ Bố Thanh câm họng. Hắn nghĩ bụng:

- Ta bị bọn thuộc hạ bóc lột quần áo mà trách mạ tên tiểu quỷ Trung Quốc kể ra không đúng lý thực. Hắn tức giận như người điên, mặt đỏ bừng lên, xông lại định liều mạng với Vi Tiểu Bảo. Bốn tên thân binh đi kèm Vi Tiểu Bảo vội chĩa mũi trường thương sáng loáng nhằm vào trước ngực và dưới bụng Đồ Nhĩ Bố Thanh. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tướng quân có chịu đầu hàng không?Đồ Nhĩ Bố Thanh đáp:

- Không hàng! Ngươi băm nát ra như tương, lão gia cũng không đầu hàng. Vi Tiểu Bảo cất giọng cao hỏi bọn quan binh La Sát:

- Các ngươi có chịu đầu hàng không? Bọn quan binh La Sát cúi đầu xuống, lẳng lặng không đáp. Vi Tiểu Bảo trỏ vào đội cờ trắng ở mé Tây nói:

- Những quan binh và binh sĩ đầu hàng thì đứng qua bên đó. Bọn quan binh La Sát vẫn đứng thộn mặt ra không nhúc nhích. Sự thực rất nhiều quan binh muốn đầu hàng, nhưng không thấy người nào tiến ra, nên chẳng ai dám đi trước. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Các ngươi không ai chịu đầu hàng cả. Nhà bếp đâu? Đội đầu bếp mười mấy tên ở phía sau đội thân binh, nửa người trên để mình trần, tay cầm tiêm đao, dùi nhọn tiến lên khom lưng vâng lệnh. Vi Tiểu Bảo nhìn Đồ Nhĩ Bố Thanh nói:

- Ngày trước ta qua Mạc Tư Khoa đã được nếm món "Hà Thư Ni Khắc" của nước La Sát các ngươi. Món đó quả thật ngon lành. Bây giờ ta lại muốn ăn. Gã quay lại bảo mười tên đầu bếp:

- Các ngươi hãy làm món "Hà Thư Ni Khắc"! Mười tên đầu bếp dạ ran đáp:

- Xin tuân lệnh! Lập tức hai mươi tên binh sĩ đẩy mười cái lò sắt lớn ra. Trong lò đã đốt than hồng. Bọn quan binh La Sát thấy tình trạng này không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Chúng vẫn chưa hiểu vị tướng quân Trung Quốc muốn dở trò gì.Vi Tiểu Bảo vẫy tay một cái. Hai mươi tên thân binh liền chạy đến lôi mười tên quân La Sát lại. Vi Tiểu Bảo hô bằng tiếng La Sát:

- Xẻo thịt bọn chúng đem nướng làm món "Hà Thư Ni Khắc". Nguyên Hà Thư Ni Khắc là món thịt xiên chả nướng trên than lửa và là một món ngon nhất của nước La Sát. Mười tên đầu bếp thân thể to lớn sấn đến trước mặt mười tên quân La Sát. Chúng giơ mũi tiêm đao sáng loáng lên rồi bổ xuống. Mười tên quân La Sát bật tiếng rú thê thảm. Bọn thân binh đem mười tên quân La Sát ra phía sau sườn núi. Máu tươi lênh láng trên mặt đất. Mười tên đầu bếp tay trái đều cầm những dùi sắt xâu thịt đem vào lò nướng. Bọn quan binh La Sát ngó thấy kinh hãi nhìn nhau. Bốn bề im lặng như tờ, chỉ nghe tiếng than nổ lách cách cùng tiếng mỡ rót xuống lửa cháy xèo xèo. Vi Tiểu Bảo lại hô lớn:

- Lôi mười tên quân La Sát khác ra làm Hà Thư Ni Khắc. Hai mươi tên thân binh dạ một tiếng

chạy lại bắt quân La Sát. Trong mười tên quân này, bốn tên la:

- Đầu hàng! Đầu hàng! Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Tên nào đầu hàng thì đưa qua bên kia. Bọn thân binh liền đưa hàng binh đến đứng dưới lá cờ trắng và đem rượu thịt cho ăn uống. Bốn tên đầu hàng rồi, bọn thân binh lại kéo bốn tên khác thay vào. Bốn tên này thấy bọn đầu hàng khỏi chết lại được uống rượu ăn thịt. Còn kẻ không chịu đầu hàng bị xẻo thịt là Hà Thư Ni Khắc đều khiếp sợ vô cùng!Tuy chúng không nhìn rõ bọn Thanh binh lóc thịt ở chỗ nào nhưng thấy toán đầu bếp cứ mắt la mày lét nhìn xuống hạ bộ mình lại càng kinh tâm động phách, bất giác lớn tiếng hô:

- Đầu hàng! Sáu tên quân La Sát lúc trước rất quật cường bây giờ cũng nhìn ra. Chúng không nhịn được, hô theo:

- Đầu hàng! Đã có người dẫn đầu cuộc đầu hàng, cánh quân La Sát chẳng dám sinh cường mà cũng không e dè nữa, liền chịu đầu hàng hết. Phần lớn không chờ bọn thân binh lại dẫn đi mà tự động chạy đến đứng dưới lá cờ trắng. Chỉ trong khoảnh khắc, hơn nghìn quan quân La Sát đều đầu hàng hết. Chỉ còn một mình Đồ Nhĩ Bố Thanh vẫn đứng sừng sững đương trường. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tướng quân có đầu hàng không? Đồ Nhĩ Bố Thanh đáp:

- Ta thà chết chứ không đầu hàng. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Vậy ta tha ngươi trở về thành Nhã Tát Khắc. Gã sai Hồng Triều đem năm trăm quân hộ tống Đồ Nhĩ Bố Thanh trở về Nhã Tát Khắc. Đồ Nhĩ Bố Thanh đã tưởng mình quật cường như vậy là vị tướng quân bên Thanh sai đem chém đầu. Hắn không ngờ gã lại buông tha, liền nói:

- Ngươi đã buông tha ta thì trả lại áo quần cho ta mặc. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không thể trả quần áo được. Gã quay lại dặn Hồng Triều:- Tướng quân đưa y đến chân thành Nhã Tát Khắc và truyền tướng lệnh của ta hãy tạm đình việc đánh thành rồi dắt vị tướng quân La Sát trần truồng này đi vòng quanh trên tường thành ba lượt xong hãy thả y vào thành. Hồng Triều lĩnh mệnh dẫn quân áp giải Đồ Nhĩ Bố Thanh đưa đi. Lâm Hưng Châu hỏi:

- Xin hỏi đại soái: Đã bắt được tướng La Sát sao lại buông tha? Xin đại soái cho hay chỗ ảo diệu bên trong được chăng? Vi Tiểu Bảo cười hỏi lại:

- Tướng quân có biết cuộc đại thắng của chúng ta bữa nay là theo kế hoạch nào không? Lâm Hưng Châu đáp:

- Đây là thần cơ diệu toán của đại soái. Thuộc hạ khâm phục vô cùng. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Không phải thần cơ diệu toán của bản soái mà là xảo kế của Hoàng thượng. Đức Hoàng thượng phán bảo: Ngày trước Gia Cát Lượng thất cầm Mạch Hoạch là kế rất hay. Ngài dặn ta phải theo kế đó. Rồi gã hỏi:

- Tướng quân đã coi vở tuồng "Thất cầm Mạch Hoạch" bao giờ chưa? Dù chưa coi tuồng hát thì chắc cũng được nghe thầy đồ giảng sách rồi. Trong tích này Gia Cát Lượng phái Ngụy Diên thua liền mười lăm trận, bỏ bảy tòa doanh trại cho Mạch Hoạch cướp lấy mới dẫn dụ được hắn xông

vào Bàn Xà cốc rồi phóng hỏa đốt cánh quân đằng giáp. Kế hoạch của chúng ta bữa nay là theo kế của Gia Cát Lượng ngày trước. Chúng tướng nghe gã nói đều bái phục. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Đức Hoàng thượng tâm địa nhân từ. Ngài bảo Gia Cát Lượng hỏa thiêu đằng giáp binh là tàn nhẫn quá đến nỗi phải giảm thọ. Nếu quân La Sát chịu đầu hàng thì tha mạng cho chúng.Phó đô thống Lang Thản nói:

- Nếu không được đại soái dùng kế "Hà Thư Ni Khắc" xẻo thịt mười tên quân La Sát đem nướng chả khiến chúng kinh hồn táng đởm thì bọn quân La Sát quật cường kia chưa chắc đã chịu đầu hàng. Diệu kế này còn hơn cả Gia Cát Lượng. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Mười tên đầu bếp đã dấu mười miếng thịt bò sống. Chúng chỉ rạch mấy dao vào đùi bọn quân La Sát cho chúng kêu rú lên. Còn thịt nướng chả là thịt bò thượng hảo. Các vị thử nếm coi mùi vị thế nào? Chúng tướng đều cười ồ. Vi Tiểu Bảo sai bọn đầu bếp đem món Hà Thư Ni Khắc bằng thịt bò thái ra cho mọi người ăn. Món này quả nhiên vừa thơm vừa mềm, ăn rất ngon lành.

- Chúng tướng lại hỏi: Đại soái bắt được tướng giặc lại tha về, phải chăng là theo phép "Thất cầm thất túng" để từ nay hắn không dám phản nghịch nữa? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu. Vụ này bản soái khi ở Bắc Kinh đã thỉnh thị Hoàng thượng. Bản soái hỏi: Hoàng thượng là Điểu sâng dủy thang rộng lượng khoan hồng. Chúng ta có nên bắt chước Gia Cát Lượng khi tóm được nguyên soái nước La Sát cũng tha hắn bảy lần không? Hoàng thượng đáp: Cái đó không được. Học Gia Cát Lượng là phải học một cách linh động chứ không thể học một cách mù quáng. Mạch Hoạch là một tù trưởng đất Man di. Y tuyên bố không phản là vĩnh viễn không bao giờ tạo phản nữa. Còn hoàn cảnh nước La Sát lại khác hẳn. Những nhân vật cầm quyền nước này là Sa hoàng và Nữ Nhiếp chính vương. Nguyên soái chỉ là kẻ vâng lệnh bậc quân thượng đem quân đến xâm lược bờ cõi nước ta, có thể thay đổi luôn, không chỉ định một ai. Chúng tướng gật đầu khen phải. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Thám tử về báo quân thủ thành Nhã Tát Khắc cực kỳ hung hăng, hỏa pháo vô cùng lợi hại. Sĩ tốt của chúng ta đánh thành bị tử thương rất nhiều mà không hạđược. Ta tha cho nguyên soái La Sát trở về nhưng lột trần truồng người hắn dong đi quanh trên mặt thành ba vòng để quân La Sát trong thành ngó thấy đem lòng khinh khi hắn. Nguyên soái mất hết oai phong thì về sau hiệu lệnh tất không linh nghiệm nữa. Chư tướng lại đồng thanh khen phải. Lâm Hưng Châu hỏi:

- Có phải đức Hoàng thượng đã chỉ thị cho đại soái lột hết áo quần của tướng soái bên địch không? Vi Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Đức Hoàng thượng là đấng tôn nghiêm khi nào chỉ thị những điều hỗn loạn như vậy? Ngài chỉ bảo ta nghĩ cách làm phấn khởi ý chí của quan binh bên mình mà hủy diệt oai phong của quân tướng La Sát. Ngài phán: quân La Sát vừa cao lớn, đầy mình lông lá, chẳng khác người man dã. Hỏa khí của chúng lại cực kỳ lợi hại. Quân ta ngó thấy hình dạng man mọi thường sinh lòng khiếp sợ. Phải làm mất nhuệ khí của họ là mình thắng trận dễ dàng hơn. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hoàng thượng lại dặn: "Tiểu Quế Tử! Ngươi cũng nhiều trò khôi hài, vậy tìm cách khiến quân binh bên ta từ trên xuống dưới coi thường bọn Man tử là được". Bản soái nghĩ lui nghĩ tới không tìm được biện pháp gì. Thế rồi một hôm chợt nhớ tới chuyện đánh bạc ngày còn nhỏ... Các tướng ngơ ngác tự hỏi:

- Chủ soái đánh bạc hồi nhỏ thì có dính líu gì đến chuyện đi đánh La Sát. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói tiếp:

- Hồi nhỏ ta ở Dương Châu cùng người đánh bạc thua rồi không có tiền trả đành phải cãi xóa, họ muốn đánh muốn chửi như thế nào ta cũng không sợ. Một lần ta đã bị họ chỉnh rất thảm hại. Người được bạc bắt ta lột hết quần áo để ta trần truồng chạy về nhà. Lúc đi qua đường phố, ai ngó thấy cũng vỗ tay cười hô hố. Từ đó ta đánh bạc phải thận trọng hơn. Các tướng nghe gã nói đều cười ồ.Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hoàng thượng dạy phép chiến đấu cần linh động, biến hóa. Ngài chỉ đưa ra những phương lược, những kế hoạch đại khái, còn lúc thực hành đi vào chi tiết thì chính ta phải huy động cân não làm cho nên việc. Ta nghĩ rằng ngày mình nhỏ tuổi đã sợ kẻ khác lột quần áo thì khi nào binh tướng La Sát lại không sợ? Quả nhiên vừa bị lột quần một cái, bọn chúng riu ríu đầu hàng. Các tướng đồng thanh ca ngợi, trong lòng rất khâm phục. Có người lẩm bẩm:

- Phép lột quần áo trong "Tôn Tử binh pháp" cũng không nói đến. Vậy điều này phải kêu bằng "Vi Tử binh pháp" và là một điểm rất lợi hại. Vi Tiểu Bảo sai bọn hàng binh La Sát mặc áo giáp của quân Thanh vào, gã lại phái một tên tham tướng dẫn hai nghìn quân Thanh áp giải hàng binh đến Bắc Kinh tâu trình Hoàng đế hiến công. Một vị sư gia ở trong trướng viết biểu chương tâu về triều đình nói: Phủ Viễn Đại tướng quân Vi Tiểu Bảo tuân theo phương lược ngự chế của Hoàng thượng mở cờ đắc thắng. Quân La Sát ngưỡng mộ Trung Hoa thượng quốc, tận tâm quy thuận, Thánh đức của Ngô hoàng bao la thiên địa, cảm hóa man di... Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo hạ lệnh mở tiệc khao thưởng ba quân. Sáng hôm sau gã thân hành dẫn quân đến ngoài thành Nhã Tát Khắc. Chủ tướng đánh thành này là Bằng Xuân vào trướng bẩm báo nói hỏa pháo ở trong thành rất mãnh liệt, không thể tới gần để tấn công. Vi Tiểu Bảo hạ lệnh:

- Chúng ta bắc súng lớn bắn con mẹ nó vào. Bằng Xuân truyền lệnh ra ngoài. Chẳng bao lâu cả bốn mặt Đông, Nam, Tây, Bắc súng nổ vang trời bắn vào trong thành. Người La Sát kinh doanh thành Nhã Tát Khắc từ lâu, cách kiến trúc cực kỳ kiên cố. Binh tướng La Sát ẩn ở phía trong thành lũy. Quân Thanh khai hỏa bắn sập rất nhiều phòng ốc, nhưng quân La Sát vẫn kiên thủ không ra, nên Thanh binh chẳng làm gì được.Cuộc đánh kéo dài mấy ngày rồi, Hà Hựu dẫn một nghìn dũng sĩ tiến gần lại trèo lên, nhưng súng ống ở trên mặt thành bắn xuống từng loạt. Bên Thanh binh bị chết bốn, năm trăm người. Bằng Xuân thấy tình thế bất lợi liền khua chiêng thu binh. Quân La Sát đứng trên mặt thành vỗ tay gieo cười. Lại có mấy chục tên vén quần đi tiểu xuống thái độ rất ngạo mạn.

Hồi 233 - Vi Tiểu Bảo Niệu Xạ Lộc Đỉnh Sơn

Hắc Long Giang tướng quân là Tát Bố Tố cả giận, thân hành đốc suất quan quân đánh thành. Trên mặt thành hàng loạt súng bắn xuống. Tát Bố Tố trúng đạn ngã ngựa. Thanh quân rối loạn cả lên. Cửa thành mở, mấy trăm quân La Sát xông ra. Lâm Hưng Châu dẫn đội đằng bài lăn mình dưới đất xông vào, tay cầm đại đao vung múa. Quân La Sát vội tung mình nhảy lên né tránh. Đội quân đằng bài này do Lâm Hưng Châu ra tay huấn luyện phép "Địa đường đao pháp" cực kỳ thuần thục. Bọn chúng lăn mình dưới đất, tay trái cầm đằng bài che đỡ súng đạn bên địch. Tay mặt vung đại đao chém vào chân quân La Sát. Đồ Nhĩ Bố Thanh thấy tình thế bất lợi vội hạ lệnh thu binh. Lâm Hưng Châu cứu Tát Bố Tố đưa về. Tát Bố Tố bị trúng đạn ở trán may chưa vào tới óc. Hắn bị thương rất nặng nhưng không nguy đến tính mạng. Trận này cả hai bên cùng tổn thất, có điều quân Thanh bị tử thương nhiều hơn. Vi Tiểu Bảo đã đưa quân y đi theo, liền cho Tát Bố Tố ở trong trướng trị thương và trọng thưởng Lâm Hưng Châu. Gã hạ lệnh lui binh hai mươi dặm hạ trại. Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo ở trong trướng hội họp chư tướng, thương nghị kế hoạch đánh thành. Có người nói:

- Bữa nay quân đằng bài đã lập được công lớn, vậy sáng mai lại khiêu chiến dẫn dụ bọn quỷ La Sát ra ngoài thành rồi huy động quân đằng bài chém quân giặc. Có kẻ bàn:

- Quân địch đã mất hết nhuệ khí, e rằng chúng không dám xuất chiến. Chi bằng đắp lũy cao bốn mặt vây hãm cho chúng chết đói. Lại có người bày kế: Nên đào đường hầm tiến quân vào thành tấn công. Theo địa đạo đánh thành nguyên là kế hoạch từ xưa của Trung Quốc. Câu này nhắc nhở Vi Tiểu Bảo nhớ tới trong thành Nhã Tát Khắc đã có đường hầm. Nguyên năm trước gã ôm Tô Phi á Công chúa thân thể lõa lồ dưới địa đạo, nhưng hiện nay nàng đã thành Nhiếp Chính Nữ Vương, địa vị rất tôn quý, trong tay nắm đại quyền về quân chính của nước La Sát, mà gã lại đang đánh nhau ở đây với bộ hạ của nàng. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Giả tỷ nàng chỉ huy binh tướng ở trong thành Nhã Tát Khắc thì ta theo địa đạo chuồn vào bò lên giường nàng để sờ. Một ta sờ, hai ta sờ, sờ vào tấm thân mềm nhũn của nàng, tất nàng phải chịu đầu hàng. Các tướng nghị luận một hồi thấy Vi Tiểu Bảo trầm ngâm không nói, miệng lại tủm tỉm cười, thì cho là gã đã nghĩ ra diệu kế, nên ai nấy thảy đều im tiếng, lẳng lặng chờ đợi nghe lệnh của đại soái. Ai mà biết được trong lòng gã lúc này đang nghĩ tới chuyện sờ soạng vào da dẻ đầy lông lá của nàng Tô Phi á. Bỗng thấy cặp mắt gã nửa nhắm nửa mở, miệng lảm nhảm:

- Hỏng bét! Không tiêu được! Các tướng ngơ ngác nhìn nhau. Bỗng nghe đại soái nói:

- Con mẹ nó! Mình bị phát đá từ trên giường rớt xuống. Chúng tướng cũng chẳng hiểu ra làm sao. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Nước La Sát tuy lợi hại, nhưng rồi lão gia sẽ có biện pháp đối phó. Bằng Xuân nói theo:

- Đại soái nói phải lắm! Bọn quỷ La Sát dù lợi hại đến đâu, chúng ta cũng có cách đối phó. Vi Tiểu Bảo giật mình mở bừng mắt ra hỏi:

- Chúng ta nào? Ngươi cũng có đến đó ư? Nhưng rồi gã tỉnh ngộ ngay cười ha hả nói:- Phải rồi!

Phải rồi! Đường địa đạo đó hẹp quá chỉ lọt một người đi vào mà cửa hầm lại ở trong phòng tướng quân. Chắc hiện nay họ vít chặt rồi. Chúng ta nên đào đường khác là hơn. Các tướng lại càng mờ mịt chẳng hiểu chi hết. Vi Tiểu Bảo đứng dậy nói:

- Kế hoạch của các vị tướng quân đều tuyệt diệu. Những cửa Thanh Long, Bạch Hổ, Thiên Môn của chúng ta đều ăn thông hết. Sáng sớm mai chúng ta chia nhau đôn đốc đắp thành bao vây, đào đường hầm, đồng thời nổ súng lớn dẫn dụ bọn La Sát xuất chiến, để quân đằng bài lăn vào chém chân bọn quỷ sứ. Các tướng thấy kế hoạch của mình đề nghị đều được đại soái thu dụng, ai nấy hoan hỷ lui ra. Hôm sau, trời chưa sáng rõ, các tướng đã dẫn bọn bộ thuộc chia nhau hành động. Bằng Xuân đốc suất binh lính đắp tường đất bao vây. Lang Thản chỉ huy đội phóng pháo. Hà Hựu đôn đốc việc đào đường hầm. Hồng Triều dẫn năm trăm quân đã học được ít tiếng La Sát của bọn hàng binh về những câu chửi bới, đến chân thành lớn tiếng thóa mạ. Đáng tiếc là người La Sát hủ lậu kém văn chương, rất ít từ ngữ thóa mạ. Thanh âm của binh lính tuy vang dội nhưng hàm nghĩa rất bình thường, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy câu "Ngươi là con heo thối tha", "Ngươi ăn phân không biết thối..." Những lời thóa mạ của nước La Sát so với Trung Hoa thật còn kém xa, làm gì có chuyện biến hóa vô cùng? Vi Tiểu Bảo nghe một lúc rồi phát ngán. Bọn quân La Sát hôm qua đã nếm mùi chặt chân đau khổ, lại thấy quân Thanh thế mạnh, quả nhiên kiên thủ không ra. Chúng ẩn mình ở sau tường để chửi lại. Quân Thanh nổ súng bắn vào thành, nhưng không gây được tổn hại đáng kể. Nên biết thời bấy giờ nhồi hỏa dược vào nòng súng rồi đốt lửa để bắn đạn sắt đạn chì. Ai bị trúng đạn trực tiếp mới bị bong gân gẫy xương, còn đạn rơixuống đất thì không sao. Đâu có được như đời sau một phát đạn nổ sát thương rất nhiều người. Trăm họ ở quanh vùng này đã bị quân La Sát tàn hại mười mấy năm. Nhà tan người chết không biết bao nhiêu mà kể! Nay họ được tin Hoàng thượng phái binh đến đánh bọn quỷ La Sát, ai nấy mừng rỡ như phát điên. Kẻ đem cơm rượu úy lạo ba quân, người đem quang gánh thuổng cuốc giúp việc đào đất đắp lũy bao vây. Tin tức truyền đi rất mau chóng cả nhân dân ở ngoài mấy trăm dặm cũng đến trợ lực cuộc tấn công. Đồ Nhĩ Bố Thanh lên mặt thành nhìn xuống thấy người đông như kiến cỏ, hăm hở đào đất đắp lũy bao vây ngoài thành mỗi ngày một cao. Cứ tình thế này thì quân La Sát sẽ bị vây hãm đến chết. Hắn chỉ mong thành Ni Bố Sở ở phía Tây phát binh cứu viện, nội ngoại giáp công mới có cơ thủ thắng. Ngờ đâu Vua Khang Hy đã tiên liệu chuyện này, chỉ thị cho một đội kỵ binh kéo đến giả vờ tấn công thành Ni Bố Sở để cầm chân. Tướng thủ thành Ni Bố Sở cũng mong Đồ Nhĩ Bố Thanh đem quân đến cứu viện. Súng ống La Sát vừa mạnh vừa bắn xa khiến quân Thanh không dám tiến vào gần tấn công. Thành Nhã Tát Khắc lại dùng làm căn cứ địa của quân La Sát để tiến về phía Đông, nên được gia cố rất vững vàng. Người La Sát hoài bão dã tâm rất lớn, chuẩn bị chiếm cứ giải đất rộng mông mênh ở miền Hắc Long Giang và Trung Hoa Giang rồi sẽ tràn xuống phía Nam, mưu đồ lấy cả Trung Quốc sát nhập vào nước La Sát, khiến mấy trăm triệu người trở thành nông nô cho chúng. Tường thành Nhã Tát Khắc rất kiên cố. Trong thành đạn dược đầy đủ, lương thảo chất thành non. Dù phải cố thủ mấy năm cũng không lo thiếu thốn. Ngoài ra, chúng còn đào giếng sâu để giải quyết vấn đề nước uống. Đồ Nhĩ Bố Thanh sợ người Trung Quốc ở trong thành nổi loạn để làm nội ứng, nên lôi hết lên mặt thành giết chết rồi quẳng xác xuống.Người Trung Quốc ở ngoài thành thấy vậy vô cùng phẫn nộ, lớn tiếng thóa mạ. Hiện thời đường địa đạo đã đào đến bên thành. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới núi Lộc Đỉnh là chỗ long mạch phát tích đế nghiệp của nhà Thanh, nếu đào đường là tổn thương long mạch, nguy hại đến tính mạng Nhà Vua là một điều không ổn. Gã liền hạ lệnh không được đào đường hầm tiến thẳng vào trong thành, mà chỉ đào men theo chân tường rồi đặt chất nổ phá thành cho đại quân xông vào. Không ngờ một hôm trong thành có mấy chỗ nước giếng vọt lên. Đồ Nhĩ Bố Thanh chuyên

nghề dụng binh được tin báo, hắn suy nghĩ rồi đoán biết địch quân đào đường hầm trúng phải mạch nước mới có hiện tượng này. Hắn liền suy đoán phương vị, đặt chất nổ trên đường địa đạo rồi châm ngòi cho nổ tung. Hơn trăm quân Thanh bị chết dưới địa đạo và đường hầm cũng bị vít lại.

Việc đánh thành Nhã Tát Khắc không thể hạ được trong một thời gian ngắn, khí trời lại mỗi ngày một thêm khá lạnh. ở miền cực Bắc này, tới mùa thu khí hậu đã hàn lạnh phi thường. Sang mùa đông nước đóng thành băng. Người nào bất cẩn một chút hay phòng vệ không được chu đáo là lỗ mũi lỗ tai nước đọng nghẹt cứng. Còn chân tay cóng lại rồi bị hủ nát là chuyện thường. Mấy ngày trời xuống tuyết lớn, trăm họ đến giúp cuộc tấn công không chịu nổi phải từ biệt quan quân trở về để chờ mùa hạ sang năm tuyết tạnh băng tan sẽ trở lại trợ lực. Mọi người còn khuyên quan quân lui về phía Nam để tránh giá lạnh nơi băng thiên tuyết địa. Bọn Tát Bố Tố, Lang Thản đã đóng quân lâu ngày ở miền Bắc đều biết cục diện mùa đông rất nguy hiểm. Nếu đêm đến gặp hàn trào thì quan binh bị chết rét phân nửa là sự thường. Quân La Sát ở trong phòng đã có tường vách ngự hàn, nên đỡ phần giá lạnh. Còn quân Thanh ở doanh trại ngoài hoang dã muốn đốt lửa sưởi cũng không được.Vi Tiểu Bảo buồn rầu nghĩ thầm:

- Đức Hoàng thượng phái ta dẫn quân Bắc chinh mà không hạ nổi một tòa thành đã phải lui binh thì thật là đồ vô dụng. Gã do dự mấy bữa thủy chung không tìm được chủ ý gì thì bộ tướng vào báo mấy chục thương binh không chịu nổi giá lạnh chết cóng rồi. Vi Tiểu Bảo đang chán nản bỗng có thánh chỉ đưa tới. Vua Khang Hy ban thượng dụ nói:

- "Phủ Viễn Đại tướng quân Vi Tiểu Bảo ra quân đắc lợi thật đáng khen thưởng. Nay đã phái hàng tướng La Sát mang sắc thư của nhà Đại Thanh đến Mạc Tư Khoa tuyên dụ cho Quốc vương La Sát bãi chiến lui binh để hai nước vĩnh viễn hòa hảo. Hiện nay tiết trời giá lạnh, binh tướng lao khổ, nằm băng giãi tuyết khiến lòng trẫm không khỏi đau thương. Vậy Vi Tiểu Bảo lui quân về phía Nam đóng ở hai thành ái Huy và Hô Mã Nhi để sĩ tốt nghỉ ngơi điều dưỡng. Nếu sang xuân quân La Sát vẫn ngoan cố không chịu hàng phục sẽ hạ lệnh tiến binh đánh dẹp. Nay ban cho Phủ Viễn Đại tướng quân cùng quan binh dưới trướng từ Đô thống, phó Đô thống trở xuống đều được dự phần y phục, kim ngân tửu thực. Các tướng hãy thể theo ý trẫm, thương xót ba quân, chớ có tham công tốc chiến để sĩ tốt và nhân dân phải chịu gian lao, giá lạnh. Cuộc Bắc chinh của vương sư nguyên vì mục đích bảo vệ nhân dân mà binh sĩ cũng là nhân dân vậy".

"Khâm thử" Vi Tiểu Bảo cùng các tướng tiếp chỉ tạ ơn. Các tướng đều biết đức Vạn tuế thương yêu tướng sĩ, ơn đức bao la. Có điều mọi ngươi nghĩ tới bây giờ triệt binh bỏ dở cuộc bao vây không khỏi uổng phí tiền công, nên trong lòng hối tiếc.Quan khâm sai truyền chỉ dụ đến các doanh trại ban thưởng ba quân, sĩ tốt hoan hỷ reo hò như sấm dậy. Hôm sau, Vi Tiểu Bảo hạ lệnh cho Tát Bố Tố dẫn binh rút lui trước. Gã lại sai Hà Hựu và Lâm Hưng Châu lĩnh binh đoạn hậu. Nếu quân La Sát kéo ra đuổi theo thì phải đánh giết chúng tơi bời hoa lá. Quân La Sát thấy Thanh binh triệt thoái, trong thành reo hò vang dội cả góc trời. Mấy trăm tên quân La Sát đứng trên mặt thành đi tiểu xuống. Vi Tiểu Bảo tức quá cũng hạ lệnh cho sĩ tốt nhất tề ngó lên thành mà đi tiểu. Trên thành dưới thành tiếng cười hô hố pha lẫn với tiếng thóa mạ náo loạn cả lên. Có điều quân La Sát ở trên cao đi tiểu xuống thì được, còn quân Thanh ở dưới không thể bắn nước tiểu lên thành đành là chịu thua. Mé tường thành chỗ nào cũng có nước tiểu mà gặp gió lạnh chỉ trong khoảnh khắc đã đóng lại thành một mửng vàng khè. Vi Tiểu Bảo nổi tính trẻ nít, không chịu được cái tức này. Gã trỏ lên mặt thành chửi cha chửi mẹ quân La Sát. Quan Khâm sai liền tìm lời khuyên giải nói:

- Quân La Sát chẳng khác gì bầy dã thú. Đại soái bất tất phải chấp với chúng. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không được! Mình thua là mất thể diện. Gã hạ lệnh lấy vòi rồng đến. Vòi rồng là đồ dùng cứu hỏa, dĩ nhiên quân đội phải đem theo để phòng khi chữa lửa. Bọn thân binh kéo mười mấy cái vòi rồng đến. Vi Tiểu Bảo sai chúng bắc lên mặt lũy.Hiện thời nước sông đóng lại thành băng không thể dùng được. Gã liền sai hỏa phu bắc những nồi lớn lên đun cho băng chảy ra rồi đổ nước nóng vào vòi rồng. Vi Tiểu Bảo lại vén quần đi tiểu vào nước nóng và hạ lệnh cho thân binh: Các ngươi hãy thụt nước lên thành. Bọn thân binh thấy chủ soái nghĩ ra được diệu kế liền hăm hở huy động vòi rồng phun nước nóng lên mặt thành. Bọn thân binh vừa thụt nước vừa hô:

- Vi đại soái ban nước tiểu cho bọn quỷ La Sát các ngươi giải khát. Nước nóng bắn vào, quân La Sát kêu la, thóa mạ ầm ĩ và tới tấp né tránh. Các tướng có người lẩm bẩm:

- Nhộn quá! Có người muốn lấy lòng đại soái, đứng lên reo hò để trợ oai. Nhưng trời lạnh quá nước trong vòi rồng chỉ sau giây lát đã đóng thành băng, cứ phải đổ nước nóng hoài. Vi Tiểu Bảo thấy mình thắng được một trận chiến đấu bằng nước tiểu, trong lòng rất cao hứng, mình lại tự khen mình:

- Gia Cát Lượng hỏa thiêu Bàn Xà Cốc, Vi Tiểu Bảo niệu xạ Lộc Đỉnh Sơn. Cả hai vụ đều oai phong chẳng kém gì nhau. Đột nhiên hai mắt gã trợn ngược, ngơ ngẩn xuất thần. Hắn quát một tiếng lớn rồi nhảy lên cười ha hả hô:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Phó Đô thống là Lang Thản đứng bên ca tụng:

- Một bầu nước tiểu của đại soái đủ làm cho bọn quỷ La Sát phải chùn nhụt nhuệ khí. Vi Tiểu Bảo lại sai đánh trống triệu tập chúng tướng vào trong trướng hỏi:

- Trong doanh trại chúng ta cả thảy có bao nhiêu vòi rồng?Tên tham tướng phụ trách quân nhu đáp:

- Khải bẩm đại soái! Tất cả có mười tám bộ. Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- ít quá! ít quá! Sao không mang nhiều đi? Tham tướng dạ một tiếng. Hắn nghĩ bụng:

- Quân doanh thất hỏa chẳng phải là chuyện thường xảy ra. Mười tám bộ vòi rồng đủ dùng rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ta cần dùng một nghìn bộ vòi rồng. Bây giờ sai người đi trưng dụng ở các thành thị lân cận thì bao giờ mới có đủ? Nơi đây là biên thùy cực Bắc, đất rộng người thưa. Thành thị gần nhất cũng xa tới mấy trăm dặm. Thị trấn lại nghèo nàn, lèo tèo chỉ mấy trăm nhà, chứ không sầm uất như ở Trung Nguyên. Tại thị trấn chưa chắc đã có vòi rồng. Muốn trưng tập nghìn bộ thì nhất quyết không sao tìm đủ được. Tên tham tướng vẻ mặt đăm chiêu đáp:

- Khải bẩm đại soái! ở quan ngoại mà muốn kiếm đủ một nghìn bộ vòi rồng thì e rằng không sao có đủ. Vậy phải tiến vào quan ải đến Bắc Kinh, Thiên Tân thu thập và chuyển vận tới đây. Vi Tiểu Bảo tức giận nói:

- Thối lắm! Từ đây trở về Bắc Kinh, Thiên Tân lấy được vòi rồng đưa tới mất bao nhiêu ngày giờ? Việc đánh nhau là phải thần tốc, nửa ngày còn không chậm được. Tên tham tướng vâng dạ luôn miệng. Hắn sợ hãi thất sắc than thầm:

- Phen này thì cái đầu ta đến phải lìa khỏi cổ mất! Quan Khâm sai ngồi bên không nhịn được liền khuyên giải:- Đại soái! Quý niệu đã bắn lên mặt thành của người La Sát rồi. Cái đó... cái đó quý ở chỗ tinh vi chứ không cần nhiều. Chúng ta đã thắng một trận rồi. Theo ngu kiến củ tiểu đệ thì giặc đến bước đường cùng không nên... bắn theo nữa. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được. Phải đủ một nghìn vòi rồng mới làm nên đại sự. Viên Khâm sai bụng bảo dạ:

- Gã này làm đại soái mà rắc rối quá chừng! Vụ bắn nước tiểu để tranh hơi, ngẫu nhiên đùa giỡn một chút thì không tổn thương gì đến đại thể, đâu có thể mở cờ gióng trống làm trò vô vị. Thiếu niên Hoàng đế ưa dùng tướng quân nhỏ tuổi. Quân thần họ ý hợp tâm đầu nên người ngoài không dám nói nhiều. Nhưng gã đùa dai thái quá chẳng còn ra thể thống gì nữa, tất không tránh khỏi bị thiên hạ chê cười. Y muốn đưa lời khuyên giải, bỗng nghe Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các vị tướng quân! Vị nào nghĩ ra được diệu kế gì điều động đến đây ngay lập tức một hai nghìn cỗ vòi rồng để dùng chăng? Đây là một công lao rất lớn. Bằng Xuân hỏi lại:

- Xin hỏi đại soái: Phải chăng đại soái muốn dùng một nghìn vòi rồng để... để bắn nước tiểu lên thành? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu chúng ta có đủ nghìn vòi rồng mà dùng vào việc bắn nước tiểu lên thành thì lấy đâu ra được nhiều nước tiểu như vậy? Bản soái tưởng cả trăm vạn nhân mã đi tiểu cũng không đủ dùng. Bằng Xuân cười nói:

- Đúng thế! Thuộc hạ thật là ngu muội! Xin đại soái chỉ thị cho. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Vừa rồi bản soái thấy "quý niệu" của bản soái bắn lên mặt thành lập tức đóng lại thành băng. Nếu chúng ta dùng một vài nghìn cỗ vòi rồng suốt ngày thâu đêm bắn nước nóng lên mặt thành thì sẽ ra sao?Chúng tướng sửng sốt một chút rồi những người đầu óc linh mẫn nổi lên hoan hô. Về sau ai cũng vỡ lẽ, tiếng reo hò như sấm động trong doanh trướng. Chúng tướng hô lớn:

- Diệu kế chân diệu kế! Nước tràn Nhã Tát Khắc! Băng đóng Lộc Đỉnh Sơn! Sau một lúc, tiếng hoan hô dừng lại. Có người nói:

- Dù phải đến Bắc Kinh, Thiên Tân lấy một nghìn vòi rồng cũng phải ra sức đi suốt ngày đêm vận tải đưa về đây. Lập tức mấy tên phó tướng, tá lãnh tự nguyện tận tâm kiệt lực và xin lệnh đi trưng tập vòi rồng, Hồng Triều chức vị thấp kém đứng ở hàng sau cùng, bây giờ mới khom lưng lên tiếng:

- Khải bẩm chủ soái! Mạt tướng xin đưa ra ý kiến nông cạn để chủ soái định đoạt. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tướng quân có ý kiến gì cứ nói ra. Hồng Triều nói:

- Mạt tướng là người ở Phúc Kiến, làng mạc nghèo nàn không làm nổi vòi rồng. Khi hương thôn phát hỏa, nhân dân liền dùng ống thụt bằng tre để chữa cháy. Thứ ống thụt này chỉ cần dùng một cây bương lớn đục cho rỗng ruột. Một đâu khoan lỗ nhỏ bằng đồng tiền. Còn một đầu lắp khúc gỗ vừa khít. Khi cứu hỏa thì dùng đầu có lỗ nhỏ xuống nước, kéo mạnh khúc gỗ lên hút nước đầy vào ống tre. Tiếp theo đẩy mạnh khúc gỗ để bắn nước vào chỗ lửa cháy. Vi Tiểu Bảo ồ lên một tiếng rồi suy nghĩ cách làm ống thụt. Hà Hựu nói:

- Khải bẩm chủ soái! ống thụt này muốn làm lớn nhỏ thế nào cũng được. Hồi ty chức còn nhỏ thường cùng bạn bè dùng ống thụt nước bắn nhau chơi. Trò này rất thú vị. Y dừng lại một chút rồi tiếp:- Đáng tiếc giải đất này không có giống tre bương thật lớn để làm ống thụt đựng nhiều nước. Thứ tre này phải qua sông Trường Giang mới có nhiều. Vi Tiểu Bảo lại hỏi Hồng Triều:

- Tướng quân còn có biện pháp nào không? Hồng Triều đáp:

- Mạt tướng nghĩ rằng: Nơi đây tuy không có trúc lớn nhưng rất nhiều cây tùng cây sam. Chúng ta chặt nhiều cây lớn khoét ruột đi có thể làm thành ống thụt nước. Vi Tiểu Bảo nói:

- Muốn khoét ruột cây súng lớn đâu phải chuyện dễ dàng? Một tên phó tướng họ Ban xuất thân là thợ mộc ở Sơn Tây tiến ra đáp:

- Khải bẩm chủ soái! Vụ này không khó khăn gì. Trước hết lấy cưa xẻ dọc cây gỗ lớn ra làm hai nửa. Mỗi nửa khoét ruột rỗng thành hình bán nguyệt bào cho nhẵn rồi lắp hai nửa vào thì thành cái ống tròn rỗng ruột. Khi lắp hai nửa muốn cho đẹp thì dùng khâu sắt đóng vào, bằng làm sơ sài thì chỉ đóng đinh sắt cũng được. Vi Tiểu Bảo cả mừng reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu. Rồi gã hỏi:

- Làm một cây ống thụt lớn như vậy phải mất bao nhiêu thì giờ? Ban phó tướng đáp:

- Tiểu tướng tự mình ra tay thì một ngày có thể xong một cây. Làm cả đêm thì được hai cây. Vi Tiểu Bảo chau mày nói:

- Chậm lắm, chậm lắm! Tướng quân đến khắp doanh trại tìm kiếm những tay trợ thủ, cần thật đông người làm. Tướng quân đóng vai sư phụ dạy cho các đồ đệ khởi công tức khắc. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:- Vụ này chỉ cần làm cho được việc chứ có phải tân nương tử về nhà chồng đâu mà làm đồ đẹp. Cũng chẳng phải tài chủ đóng quan tài cần làm cho kỹ. Vỏ cây làm ống thụt cũng không cần đến nữa. Chỉ cốt sao bắn nước lên thành là được. Gã lại lớn tiếng hô:

- Chư tướng! Chúng ta lập tức động thủ, phạt mộc làm ống thụt. Chúng tướng được lệnh liền dẫn quân bộ thuộc vào rừng đốn cây phạt mộc.

Hồi 234 - Hạ Thành Không Mất Một Tên Quân

Bên ngoài quan ải, khắp nơi mọc đầy những cây tùng, cây sam. Cả một giải ven sông Ngạch Nhĩ Cổ Lạp chi chít rừng rậm. Cây cao ngất trời hàng trăm năm không biết bao nhiêu mà kể. Quân Thanh phát động không đầy nửa ngày đã đốn được mấy ngàn cây lớn. Binh sĩ trong quân có hơn trăm tên nguyên là thợ mộc được Ban phó tướng điều động khởi công. Hắn lựa thêm bốn, năm trăm quân khéo tay giúp việc chế tạo ống thụt ngay đêm hôm ấy. Chính Ban phó tướng làm một cây kiểu mẫu. Cây ống thụt này đường kính hai thước, dài hơn một trượng. Đầu ống thụt lắp khúc gỗ để nằm ngang. Sáu tên quân chia ra đứng hai bên nắm quai khúc gỗ này thụt ra thụt vào. ống thụt hút nước nóng vào rồi, Ban phó tướng hạ lệnh cho sáu tên quân hết sức xô đẩy khúc gỗ nằm ngang để bắn nước nóng ra xa được hai trăm bộ. Vi Tiểu Bảo coi diễn thử trầm trồ khen ngợi. Gã nói:

- Cái này không phải là ống thụt mà là súng bắn nước. Gã ngẫm nghĩ nói tiếp:

- Chúng ta phải dặt cho nó một cái tên, kêu bằng... Bạch Long thủy pháo. Gã lấy vàng bạc khao thưởng Ban phó tướng và quan binh chế tạo thủy pháo. Đồng thời gã đốc thúc binh tướng làm việc suốt ngày đêm. Đồ Nhĩ Bố Thanh thấy quan Thanh đã rút lui rồi quay trở lại, liền lên mặt thành quan sát. Hắn ngó thấy trong trại binh xếp từng đống gỗ rất lớn, nghĩ thầm:

- Bọn man tử Trung Quốc đốn nhiều gỗ thế kia là để làm củi đốt lửa sưởi ấm. Chắc bọn chúng ở lại vây thành không rút lui nữa. Rồi hắn lẩm bẩm:

- Hừ! Chỉ nửa tháng nữa là gió to tuyết dữ. Ta thử coi bọn ngươi có chịu nổi không? Dù các ngươi đốt bao nhiêu củi lửa cũng chẳng thể cản được âm phong hàn khí ở trong vòng địa ngục này tiết ra. Hắn trở về doanh trướng sai thân binh đốt lò lửa, rót thứ rượu mạnh La Sát ra uống, lại gọi hai thiếu nữ Trung Quốc bắt được từ trước vào trướng hầu rượu. Bên này bọn Bằng Xuân, Hà Hựu sai kỵ binh thu lượm nồi đồng, chảo gang của trăm họ để lại trong mấy dặm vuông vào một chỗ. Chúng lại sai binh sĩ đào đất làm bếp. Củi khô cùng băng tuyết xếp thành từng đống cao như những trái núi nhỏ. Bao nhiêu Bạch Long thủy pháo đều dùng cành cây che lấp để bọn quân La Sát khỏi phát giác. Đến ngày thứ chín, Ban phó tướng báo cáo đã chế tạo được ba ngàn Bạch Long thủy pháo. Hôm sau là ngày hoàng đạo, Vi Tiểu Bảo thăng trướng từ giờ mão. Gã nổi trống tụ tập chúng tướng rồi hạ lệnh khiêng hết thủy pháo đặt lên mặt lũy. Miệng súng nằm hướng vào thành Nhã Tát Khắc. Trong quân hiệu trống và tù và nổi lên inh ỏi. Súng nổ đoàng đoàng liền chín phát. Tướng sĩ các doanh trại nhất tề động thủ khuân băng tuyết bỏ vào nồi đồng chảo gang và đốt lửa đun lên. Đồ Nhĩ Bố Thanh đang trùm chăn ngủ kỹ chợt nghe ngoài thành pháo nổ rầm trời. Hắn hốt hoảng bổ dậy, vội vã mặc quần áo, bên ngoài khoác áo cừu, rồi lật đật lên mặt thành quan sát. Lúc này gió to tuyết dữ, bầu trời ảm đạm, Đồ Nhĩ Bố Thanh chỉ nhìn thấy lờ mời trên mặt tường lũy, quân Thanh đặt đầy những cây gỗ lớn mà không hiểu để làm gì? Đồ Nhĩ Bố Thanh còn đang nghi hoặc, bỗng nghe quân Thanh lớn tiếng reo hò, uy thế tựa trời long núi lở.Đột nhiên mấy ngàn cây gỗ lớn phun nước ra. Cả bốn mặt tám phương đều bắn nước vào thành. Đồ Nhĩ Bố Thanh cả kinh. Bỗng hắn thét lên một tiếng:

- úi chao! Một làn nước nóng bắn trúng ngực hắn. Tiết trời lạnh quá. Nước nóng bắn tới nơi nhiệt lực đã giảm sút rất nhiều, nhưng Đồ Nhĩ Bố Thanh chân không đứng vững, lảo đảo người

đi rồi ngã quay ra. Bọn thân binh đứng bên vội lại đỡ hắn dậy. Bốn mặt tiếng quân reo hò pha lẫn với tiếng ào ào lướt qua trên đầu bọn quân La Sát. Chúng ngửng mặt lên nhìn tưởng chừng đoàn Bạch Long đang phun tên nước vào thành. Chỉ trong khoảnh khắc, trên thành Nhã Tát Khắc bao phủ một làn mù mịt mờ do hơi nước gặp khí lạnh gây ra. Đồ Nhĩ Bố Thanh ruột rối như mớ bòng bong, trong lòng cực kỳ xao xuyến, hắn lớn tiếng la:

- Bọn Man tử Trung Quốc lại dùng yêu pháp rồi! Hắn thấy nước từ trong cây lớn phun ra rất lấy làm kỳ và cho đây là bên quân Thanh thi triển yêu pháp, không còn nghi ngờ gì nữa. Trong lúc hoang mang, Đồ Nhĩ Bố Thanh hô lớn:

- Các ngươi phải nổ súng, đừng để bọn Man tử Trung Quốc xông lên mặt thành. Nhưng từ hôm hắn bị Vi Tiểu Bảo lột trần truồng dong đi trên mặt thành ba vòng, uy tín hắn bị tổn thương rất nhiều. Trước kia, một khi hắn phát hiệu lệnh là bọn thuộc hạ đều tuân theo răm rắp, mà lần này chúng tỏ ra uể oải, lơ là. Có điều quân La Sát thấy Thanh binh vây thành đánh rát, chúng sợ thành vỡ tất không thoát chết mà phải cố sức phòng thủ. Lúc này chúng thấy tình thế biến đổi bất ngờ. Mấy nghìn thủy pháo bắn tên nước vào thành, bỏ chạy tán loạn, chẳng còn ai nhìn đến chủ tướng nữa.May mà quân Thanh chỉ bắn nước lên chứ không thừa cơ đánh thành. Binh tướng La Sát hoang mang một lúc, vừa bình tĩnh được một chút, lại thấy dưới đất nước đóng thành băng. Trên đầu từng cây cột nước như rót vào đổ xuống ầm ầm. Bao nhiêu đàn ông Trung Quốc ở trong thành Nhã Tát Khắc đã bị quân La Sát giết sạch sành sanh. Chúng chỉ lưu lại bọn phụ nữ ít tuổi làm doanh kỹ để chúng gian dâm thủ lạc. Ngoài bọn quân tướng La Sát trong thành chỉ có những quan văn do Mạc Tư Khoa phái đến, hoặc những giáo sĩ truyền giáo, hay những người thương mại đi theo trong quân để bán hàng. Bọn này nghĩ rằng cuộc Đông tiến là một dịp đại phát tài, nên rất nhiều quân trộm cắp trà trộn vào. Chỉ trong khoảnh khắc, người nào người nấy ướt như chuột lột. Ban đầu nước còn hơi ấm, nhưng sau một lúc áo ướt bắt đầu kết lại thành băng. Quân dân thấy vậy kinh hãi vô cùng, tới tấp cởi áo tụt giầy. Nên biết áo ướt một khi đóng thành băng là dính liền vào da thịt, mà ngón tay mọi người giá lạnh cứng đơ, không còn sức để cởi nữa. Dù có bạn giúp đỡ, cũng chỉ thọc tay vào xé rách áo quần mới lôi ra được. Như vậy vẫn nguy hiểm vô cùng. Nước đọng dưới đất đóng lại mỗi lúc một cao. Trên mặt đất bầy nhầy trơn như mỡ đổ. Bọn người La Sát tụt bỏ hết giầy dép, chỉ còn chân không dẫm lên băng giá lạnh thấu xương. Chúng không chịu nổi, hai chân nhảy lên như cào cào, miệng kêu la:

- Lạnh đến chết người, lạnh đến chết người! Mọi người tới tấp chạy lên chỗ cao để tránh nước đọng. Có kẻ liều lĩnh bò lên nóc nhà. Bỗng trong đám đông, một người hô lớn:

- Đầu hàng đi, đầu hàng đi! Nếu không đầu hàng là chết sạch đến nơi bây giờ.Đồ Nhĩ Bố Thanh mình khoác áo cừu, tay trái cầm dù. Hắn cưỡi trên lưng con ngựa lớn, đầu cao nghêu nghện, đi lại tuần tiễu, vừa nghe tiếng hô đầu hàng liền nổi giận quát tháo:

- Kẻ nào ở trong này làm náo loạn quân tâm? Bọn gian tế rồi! Phải bắn chết đi! Mọi người thấy hắn khoác áo da cừu chống được nước, trong mình vẫn ấm áp, mới đi lại diễu võ dương oai. Xung quanh hắn toàn là quân dân mình trần trùng trục bị khí lạnh hành hạ còn thiếu chết đi sống lại, ai cũng đem lòng căm phẫn. Giữa lúc ấy, một người cúi xuống lượm khối băng dưới đất, nhắm Đồ Nhĩ Bố Thanh liệng tới. Đồ Nhĩ Bố Thanh liền giơ súng lục lên bắn vào đám đông đẹt đẹt hai phát. Lập tức hai người ngã lăn ra chết. Những người đứng kế bên thấy thế càng cáu giận, đều lượm mảnh băng ném vào hắn loạn lên. Lại có người nhảy xổ tới lôi hắn xuống ngựa. Bọn vệ binh múa đao chém giết cũng không cản trở được. Đang khi náo loạn, một đội kỵ binh chạy tới, bọn loạn dân La Sát mới bị giải tán. Đồ Nhĩ Bố Thanh lồm cồm bò dậy. Giữa lúc ấy,

trên đầu hai tia nước rót thẳng vào khiến toàn thân hắn ướt đầm. Hai chân nhảy loạn lên, Đồ Nhĩ Bố Thanh lớn tiếng thóa mạ, đồng thời bọn vệ binh giúp sức cởi áo tụt giầy. Quân Thanh bắn thủy pháo có lúc nước dựng lên như cây cột có luồng phun ra tản mát như thủy châu trên mặt thành, lại tựa hồ mưa rào đổ xuống. Có tia nước bắn lên cao, có tia bắn thấp hơn văng trúng vào người. Nên biết những thủy pháo này chế tạo một cách rất thô sơ. Có cây luồng lực đạo bắn đi xa, có cây xạ trình rất gần. Lại có nhiều cây chỉ bắn mấy lần ống súng đã bể nát làm bị thương khá nhiều "pháo thủ" bên Thanh.Ba nghìn cỗ thủy pháo bắn trong vòng hơn một giờ, đã có sáu bảy trăm cây bị hư hại. Mặt khác, việc đun băng tuyết tan thành nước nóng chậm hơn không đủ cung ứng cho thủy pháo. Về sau "đạn dược" tiếp ứng không kịp. Quân Thanh thấy tình trạng quân La Sát trong thành tất tưởi khốn đốn, chúng đứng trên mặt lũy reo hò như sấm dậy. Một số đông lại cất tiếng Nam giọng Bắc ca hát râm ran. Trong đám này có cả Vi Tiểu Bảo cử bài "Thập Bát mô"... một ta sờ, hai ta sờ... Bằng Xuân cùng các tướng lật đật trong việc chỉ huy đội pháo binh. Ban phó tướng cũng cực nhọc điều động bọn mộc tượng sửa chữa những cây pháo bị hư hoại. Đội binh sĩ phụ trách đun nước, gia sức cuốc băng bỏ vào chảo. Đội thủy binh khuân hết thùng lớn thùng nhỏ nước nóng đổ vào nòng súng. Nòng súng đầy nước rồi, đội pháo thủ ấn đầu súng cho miệng súng hướng lên rồi hô:

- Một, hai, ba, bắn! Sáu tên pháo thủ liền đẩy mạnh phiến gỗ thụt bắn nước vào thành. Cuộc bắn tiếp tục hơn nửa giờ nữa, số thủy pháo mỗi lúc hư hại một nhiều. Nước nóng mỗi lúc một thiếu hụt thêm. Sau chỉ còn tám, chín trăm cỗ thủy pháo phát xạ. Dĩ nhiên uy lực giảm đi rất nhiều. Vi Tiểu Bảo đang cảm thấy trong lòng nao núng, bỗng cổng thành Nhã Tát Khắc mở rộng. Mấy trăm người La Sát mình trần như nhộng ào ào kéo ra, lớn miệng hô:

- Đầu hàng, đầu hàng! Lúc này Tát Bố Tố, vết thương trên đầu đã lành được quá nửa liền dẫn một nghìn kỵ binh chạy lại hô:

- Ai đầu hàng thì ngồi cả xuống đất!Người La Sát ngơ ngác nhìn nhau chẳng hiểu hắn nói gì. Một tên bá tổng trong đội quân Thanh liền ngồi xuống đất la lên:

- Ngồi xuống! Ngồi xuống! Giữa lúc ấy, cổng thành đóng sập lại. Trên mặt thành từng loạt súng bắn xuống làm chết mấy chục người La Sát. Bọn người ra hàng thấy trên thành bắn súng xuống bỏ chạy tán loạn. Quân Thanh liền lái thủy pháo nhằm bắn vào binh tướng La Sát đứng trên mặt thành nổ súng. Bọn chúng hoảng sợ tới tấp nhảy xuống. Lúc này trong thành ngập nước đến hơn hai thước đã đóng thành băng. Nếu muốn toàn thành đầy nước để trở nên một tòa đại băng thành thì phải tiếp tục bắn nước lên hàng nửa tháng hay ít ra cũng phải mười ngày. Nhưng quân tướng La Sát đã không quần áo lại chẳng thể đốt lửa sưởi ấm, người nào người nấy bị rét cóng, toàn thân run bần bật như thằn lằn đứt đuôi, sắc mặt xanh xám. Mấy tên quân phải ôm nhau cho đỡ lạnh. Đồ Nhĩ Bố Thanh vẫn lớn tiếng quát tháo, đốc thúc binh tướng thủ thành, nhưng sĩ tốt ngoảnh mặt làm ngơ, không lý gì đến hắn. Đồ Nhĩ Bố Thanh tức quá giơ tay lên tát một tên quân. Tên quan quân này lùi lại né tránh. Đồ Nhĩ Bố Thanh rượt theo trượt chân té xuống. Một tên quân sĩ đứng bên liền đưa tay ra đẩy hắn xuống hố đầy nước đọng. Đồ Nhĩ Bố Thanh hết sức giẫy dụa để bò lên, nhưng chân tay lạnh cóng không sao lên được. Hắn lớn tiếng la:

- Cứu ta! Cứu ta! Các binh tướng lờ đi như không nghe thấy, xúm quanh khối nước dương mắt lên nhìn hắn. Chẳng bao lâu, nước trong hố đóng thành băng vít chặt Đồ Nhĩ Bố Thanh thành một khối không nhúc nhích được. Nửa người trên hắn chìa ra ngoài hố, miệngthở hồng hộc. Từ ngực trở xuống chìm vào trong khối băng như người bị chôn sống. Các binh tướng La Sát chẳng ai bảo ai mà cùng chung một quan điểm, mở rộng cửa thành, hô lớn:

- Đầu hàng, đầu hàng! Quân dân La Sát, ngoại trừ những người bị rét cóng không nhúc nhích được, hết thảy kéo ùa ra như đàn ong để xin đầu hàng. Vi Tiểu Bảo sung sướng như người phát điên. Gã khoa chân múa tay, miệng nói ba hoa. Hiệu lệnh của gã chẳng còn ra đường lối nào nữa. May ở chỗ những tướng lĩnh bên Thanh toàn là tay lão luyện trong quân trường, trải qua rất nhiều chiến trận. Miệng chúng lớn tiếng hô:

- Xin tuân lệnh. Rồi tự ý xử trí với cuộc tiếp thu đầu hàng, cùng thi hành thủ tục tiếp thu, nhập thành, kiểm soát khí giới, thanh lý mọi việc cần thiết rất có phép tắc, thường khi ra ngoài hiệu lệnh của đại soái. Có điều trước khi bắn nước vào thành chỉ lo không đủ, mà bây giờ trái lại thấy nhiều quá. Công cuộc hóa băng, tiêu nước trong thành thật không phải chuyện dễ dàng, Lang Thản đốc thúc quan binh trước hết là dọn dẹp Tổng đốc phủ, mời Vi Tiểu Bảo, Sách Ngạch Đồ và quan Khâm sai vào ngồi. Kế đó hắn đi niêm phong những kho hỏa dược, súng ống, kim ngân và phái binh coi giữ. Hiện thời uy thế Thanh triều mới cường thịnh, kỷ luật trong quân rất nghiêm minh, chẳng ai dám tơ hào đụng chạm đến. Dĩ nhiên các quan lớn là bọn Vi Tiểu Bảo, Sách Ngạch Đồ càng thừa cơ phát tài. Tối hôm ấy thành nội thành ngoại giết trâu mổ cừu mở tiệc khánh chúc. Bọn Sách Ngạch Đồ hết lời tâng bốc Vi Tiểu Bảo, ca tụng Vi đại soái dụng binh như thần. Dù Tôn, Ngô phục sinh cũng không thể bì kịp.Viên Khâm sai theo hùa lên tiếng:

- Chuyến này tiểu đệ dời khỏi kinh sư, đức Hoàng thượng ân cần nhắn nhủ Vi đại soái không nên làm tổn thương nhân mạng quá nhiều. Bữa nay Vi đại soái hạ thành khắc địch dĩ nhiên là một kỳ công, nhưng tuyệt ở chỗ chẳng cần động dụng đến đao thương kiếm kích, cung tên hỏa khí. Bên thành không một ai chết trận. Trong một ngày trời phá đại địch, hạ thành trì, mà không hao tổn một chiến tướng, một tên quân thì tự cổ chí kim chỉ có một mình Vi đại soái làm được mà thôi. Tiểu đệ nhận thấy đây là công cuộc chẳng những tiền vô cổ nhân mà còn dám chắc hậu vô lai giả nữa. Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý lại càng ba hoa khoác lác. Gã đáp:

- Muốn phá thành Nhã Tát Khắc sự thực không phải là việc khó, nhưng khó ở chỗ hoàng ân bát ngát, thương tiếc quân dân, mình phải giữ sao tránh được thương vong quá nhiều cho khỏi trái với tâm nguyện của Hoàng thượng. Vì thế mà tiểu đệ phải chờ tới bữa nay mới trù liệu xong kế hoạch, để Khâm sai đại thần thân hành chứng kiến: Bọn tiểu đệ vì Hoàng thượng ra sức phá giặc đoạt thành mà thành công không phải chuyện lạ. Cái khó là ở chỗ phải ngừa tuân thánh ý, thắng trận nhưng không giết người. Các tướng tuy biết gã khoe khoang khoác lác, nhưng sự thực thắng trận hạ thành mà không giết một người nào quả là một việc khó khăn hơn cả lên trời, nên ai cũng lẩm nhẩm gật đầu ra chiều rất khâm phục. Sách Ngạch Đồ nói:

- Trước công cuộc hiện đại này, Sách mỗ chỉ có thể kết luận bằng một câu: Đây là hồng phúc của Hoàng thượng, kỳ tài của Vi đại soái. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Công cuộc bữa nay phải nói là từ trên xuống dưới, ai cũng đóng góp một phần công lao rất lớn. Tỷ như không được Khâm sai đại nhân và Sách đại nhân thân lâm trận thượng, ra sức đốc chiến thì bọn tiểu đệ làm sao thắng trận được dễ dàng? Khâm sai và Sách Ngạch Đồ nghe gã nói trong lòng khoan khoái lại vô cùng cảm kích. Lúc đối trận vừa rồi, hai vị văn quan này ẩn lánh ở đằng xa, chỉ sợ tênbay đạn lạc, làm gì có chuyện thân lâm trận thượng, gia sức đốc chiến? Nhưng Vi Tiểu Bảo đã tuyên bố như vậy là trong bản tâu báo tin thắng trận, họ cũng dự một phần công lớn trong vụ này. Người ta thường nói: "Rung rinh cỗ kiệu người khiêng người". Sách lễ cũng nói: "Có đi có lại mới toại lòng nhau". Vi Tiểu Bảo là một tay rất thạo nghề làm quan. Gã dâng Khâm sai một phần công lớn là được ơn mà chẳng thiệt gì cho mình. Chuyến này

Khâm sai trở về Bắc Kinh, dĩ nhiên sẽ thổi phồng gã lên ở trước mặt Hoàng đế. Dù công lao gã chỉ đáng ba phần, lão cũng tăng lên mười phần. Còn những chuyện vượt ra ngoài vòng luật pháp ở trong quân, Khâm sai cùng Sách Ngạch Đồ dĩ nhiên bưng kín miệng bình. Mọi người ăn uống một lúc rồi, bộ hạ của Lâm Hưng Châu đưa bọn hàng binh La Sát vào báo cáo là chúng đã đào hố băng lôi Đồ Nhĩ Bố Thanh ra ngoài, hiện khiêng đến để dưới thềm. Lúc này Đồ Nhĩ Bố Thanh đã chết cóng từ lâu. Toàn thân hắn biến thành màu xanh xám. Vi Tiểu Bảo ngó thấy liền thở dài nói:

- Cha này đặt cái tên xúi quá! Nếu hắn không phải là Đồ Nhĩ Bố Thanh mà là Đồ Nhĩ Bố Tài thì chẳng đến nỗi chết xanh chết xám thế này mà còn phát tài nữa. Gã lại sai người lấy quan tài gỗ để thu liệm Đồ Nhĩ Bố Thanh. Đêm hôm ấy Vi Tiểu Bảo ngủ với Song Nhi ở trong ngọa phòng tại phủ Tổng đốc. Nơi đây đã có lửa đỏ hồng, lại đủ chăn đoạn đệm gấm, đầy vẻ xuân tình. Ngày trước Vi Tiểu Bảo đã vào phòng này. Cựu địa trùng du, gã mở nắp rương ở cạnh giường lên coi thấy trong rương đựng toàn quân phục cùng súng ống. Song Nhi cười hỏi:

- Phải chăng tướng công mở rương coi xem có Công chúa La Sát chui lên. Vi Tiểu Bảo cũng cười đáp:

- Nàng là Công chúa Trung Quốc, so với Công chúa La Sát còn hay hơn nhiều.Song Nhi lại cười nói:

- Đáng tiếc là Công chúa Trung Quốc của tướng công hiện ở Bắc Kinh chứ không có ở đây. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hảo Song Nhi! Bữa nay chúng ta có thể coi như "Đại công cáo thành" được không? Song Nhi mỉm cười, hai má đỏ hồng. Tuy thị cùng Vi Tiểu Bảo thành vợ thành chồng đã lâu ngày, nhưng nghe trượng phu nhắc câu "Đại công cáo thành" thị vẫn bẽn lẽn. Vi Tiểu Bảo giang tay ra ôm lưng thị. Hai người sóng vai ngồi ở cạnh giường. Gã nói:

- Song Nhi giáp tấm địa đồ hao tổn rất nhiều tâm huyết. Nay chúng ta lại lấy được Lộc Đỉnh Sơn. Đức Hoàng thượng đã phong thành làm Lộc Đỉnh công, chắc ngài giao thành thành này quản thủ. Trong lòng đất dưới đây cất dấu số Kim ngân tài bảo. Chúng ta từ từ đào lên mà lấy. Ta phải đổi tên Vi Tiểu Bảo thành tên Vi Đa Bảo cho hợp. Song Nhi đáp:

- Tướng công hiện đã có rất nhiều vàng bạc, tiêu xài không hết, lấy thêm châu báu cũng bằng vô dụng. Tiện thiếp tưởng cứ là Vi Tiểu Bảo hay hơn. Vi Tiểu Bảo khẽ hôn vào má thị, nói:

- Đúng lắm, đúng lắm! Mấy bữa nay ta không quyết định được chủ ý. Nếu đào đất tìm châu báu e làm đứt long mạch nguy hại đến tính mạng tiểu Hoàng đế. Ngài là đại cừu tử mà trước nay đối đãi với ta rất tử tế. Nếu hành động của mình làm ngài chết oan thì yên tâm thế nào được? Nhưng không đào lên để lấy bảo vật thực cũng đáng tiếc. Bây giờ đành thế này vậy. Chúng ta tạm thời hoãn việc khai quật bảo tàng, chờ sau khi Hoàng thượng ngự giá thăng thiên mà chúng ta nghèo đói, khi ấy sẽ bắt đầu khai quật cũng chưa muộn... Gã vừa nói tới đây, bỗng thấy bức rèm lay động rồi trong rương gỗ bật lên những tiếng lạch cạch.Hai người đưa mắt ra hiệu với nhau, chăm chú nhìn xuống rương gỗ. Sau một lúc lâu không thấy động tĩnh gì nữa, Vi Tiểu Bảo khẽ vỗ tay ba cái. Song Nhi ra mở cửa phòng. Lập tức bốn tên thân binh chầu chực bên ngoài chạy vào khom lưng chờ lệnh. Vi Tiểu Bảo trỏ cái rương khẽ nói:

- Trong đó có người. Bốn tên thân binh giật mình kinh hãi chạy lại mở nắp rương thì chỉ thấy

bên trong xếp đầy quần áo. Vi Tiểu Bảo đánh tay ra hiệu. Bọn thân binh liền bốc quần áo bỏ ra ngoài, lật đáy rương lên ngó thấy huyệt động. Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng nổ rùng rợn. Một cây súng từ trong huyệt thò lên. Một tên thân binh bật tiếng la:

- úi chao! Vai gã trúng đạn, người ngả về phía sau. Song Nhi vội kéo Vi Tiểu Bảo đưa ra sau lưng để che chở cho gã. Vi Tiểu Bảo trỏ vào đống than lò lửa rồi đánh tay làm hiệu. Một tên thân binh liền tiến lại bưng lò than đổ xuống huyệt động. Trong động nổi lên những tiếng kêu rú bằng La Sát ngữ. Tiếp theo là tiếng ho sù sụ không ngớt. Vi Tiểu Bảo hô bằng tiếng La Sát:

- Quẳng súng lên trước rồi hãy chui ra. Lập tức một cây súng lục từ trong huyệt động liệng ra. Tiếp theo một tên quân La Sát thò đầu lên. Một tên thân binh nắm tóc tên quân La Sát giật ngửa về phía sau. Một tên thân binh nữa chí đao vào cổ hắn.Hàm râu tên quân La Sát đang bị lửa cháy chưa tắt. Hắn đau quá thét lên be be, lồm cồm bò ra ngoài, trông rất thảm hại. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- ở dưới còn người nào không? Trong động có tiếng hô:

- Còn một người. Đầu hàng, đầu hàng.

Hồi 235 - Nịnh Không Phải Đường Bị Quở Trách

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Liệng súng lên đi! Cửa động lấp loáng ánh bạch quang. Một thanh mã đao quăng ra. Tiếp theo một vùng lửa cháy nhô lên. Nguyên tên quân La Sát này đầu tóc đang bị cháy đỏ hồng. Đội thân binh canh giữ ngoài cửa nghe tiếng đại soái ở trong phòng quát tháo liền có một bọn chạy vào. Bảy tám tên giữ lấy hai tên quân La Sát, dập tắt lửa cháy trên râu tóc bọn chúng rồi trói lại. Đột nhiên Vi Tiểu Bảo trỏ vào một tên quân La Sát hô:

- Ô kìa! Ngươi là Vương Bát Tử Kê. Tên quân đó lộ vẻ vui mừng reo lên:

- Dạ dạ! Trung Quốc tiểu hài đại nhân! Nô tài chính là Hoa Bá Tư Cơ. Một tên nữa cũng reo lên:

- Trung Quốc tiểu hài đại nhân! Nô tài... là Tề Lạc Nặc Phu. Vi Tiểu Bảo chú ý nhìn hắn thấy hàm râu cháy xém tơi bời, mặt mũi chỗ đỏ chỗ sưng, nhưng sau gã cũng nhận ra liền đáp:

- Phải rồi! Ngươi là Trư La Nọa Phu. Tề Lạc Nặc Phu cả mừng hô:

- Đúng lắm, đúng lắm! Trung Quốc tiểu hài đại nhân! Nô tài là bạn cũ của đại nhân. Nguyên Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu là hai tên vệ sĩ của Tô Phi á Công chúa. Ngày trước chúng đã làm quen với Vi Tiểu Bảo ở thành Nhã Tát Khắc rồi lại cùng đi Mạc Tư Khoa. Hai tên vệ sĩ này hồi ở Liệp cung đã theo bọn lính súng làm phản lập được chút công lao. Khi Tô Phi á Công chúa lên nắm quyền quốc chính liền thăng quan cho bọn vệ sĩ hầu cận để đền công chúng đã tùy tùng và ra sức. Chuyến này có bốn tên vệ sĩ đi theo Đồ Nhĩ Bố Thanh trong cuộc Đông tiến và chúng đều làm Đội trưởng. Trong bọn một tên chết trận, một tên chết rét. Còn lại hai tên này gặp cơn binh biến, thành vỡ, lén lút chui xuống đường hầm định trốn ra ngoài thành, không ngờ cửa ra đã vít chặt. Hai tên hết đường tiến thoái rồi tung tích bị bại lộ. Ngày trước Vi Tiểu Bảo kêu chúng bằng Vương Bát Tử Kê và Trư La Nọa Phu

(Nguyên Hoa Bá Tư Cơ đọc hơi giống Vương Bát Tử Kê nghĩa là gà chết khốn nạn, Tề Lạc Nặc Phu đọc tương tự Trư La Nọa Phu nghĩa là chó lợn hèn hạ. Vi Tiểu Bảo hô tên chúng như vậy cho dễ nhớ và cũng là để chế diễu chúng). Hai tên này đâu có hiểu được ý nghĩ của Vi Tiểu Bảo, chúng vui vẻ chịu liền, hễ gọi đến tên Vương Bát Tử Kê và Trư La Nọa Phu là chạy tới ngay. Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu nghe Công chúa kêu Vi Tiểu Bảo là "Trung Quốc tiểu hài", ban đầu chúng cũng xưng hô gã như vậy. Sau Vi Tiểu Bảo lập được công trạng, Công chúa phong tước cho gã. Bọn vệ sĩ mới kêu gã bằng

"Trung Quốc tiểu hài đại nhân" để tỏ lòng tôn kính. Vi Tiểu Bảo hỏi rõ lai lịch rồi sai bọn thân binh cởi trói và lấy rượu thịt khoản đãi chúng. Bọn thân binh sợ dưới đường hầm còn có gian tế liền chui xuống soát hết một lượt, lại điều tra khắp mọi chỗ thì trong phòng ngoài đường hầm này không có địa đạo cùng ngõ ngách nào khác, chúng mới lui ra. Tên đội trưởng bọn thân binh sợ hãi vô cùng, luôn miệng xin tha tội. Hắn nghĩ rằng đây là cái may tầy đình... Nếu hai tên quân La Sát này chờ tới nửa đêm ở dưới đường hầm chui lên đâm chết Vi đại soái thì hắn sẽ bị toàn gia tru lục. Hôm sau Vi Tiểu Bảo kêu Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu ra hỏi thăm tình

hình Tô Phi á Công chúa.Hai tên cho gã hay: Công chúa điện hạ nắm hết công việc triều chính. Vương công đại thần, tướng quân, chủ giáo trong toàn nước La Sát không ai dám chống cự nàng. Hai vị Sa hoàng còn nhỏ tuổi, nhất thiết đều nghe theo lời tỷ tỷ. Tề Lạc Nặc Phu còn nói:

- Công chúa điện hạ vẫn tưởng nhớ Trung Quốc tiểu hài đại nhân. Điện hạ dặn bọn nô tài tới đây dò la tin tức của đại nhân và hễ gặp đại nhân thì mời qua Mạc Tư Khoa du ngoạn, điện hạ sẽ ban thưởng cho. Hoa Bá Tư Cơ nói:

- Công chúa điện hạ chưa biết Trung Quốc tiểu hài đại nhân đem binh đến đây chinh phạt. Nếu không thì hai bên thân ái vui vẻ như tình bằng hữu. Cuộc chiến cũng không xảy ra nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Các ngươi nói nhăng nói càn để lừa gạt ta. Làm gì có chuyện Công chúa dặn dò như vậy? Hai tên liền thề sống thề chết là đã nói đúng sự thực, không nửa lời sai trái. Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Bản tâm Hoàng thượng muốn ta nghĩ cách giảng hoà cùng La Sát. Vậy ta bảo hai tên này về tâu lại với Tô Phi á Công chúa cũng chẳng hề gì. Gã nghĩ vậy liền nói:

- Ta muốn gửi thư cho Công chúa các ngươi, nhưng không biết viết chữ ngoằn ngoèo như giun bò của nước La Sát, vậy các ngươi viết giùm ta. Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu ngơ ngác nhìn nhau ra chiều khó nghĩ. Cả hai tên này chỉ biết cưỡi ngựa bắn súng, còn chuyện viết chữ thì chẳng hiểu gì. Tề Lạc Nặc Phu đáp:

- Trung Quốc tiểu hài đại nhân! Đại nhân muốn viết thư tình thì bọn nô tài không làm được. Để nô tài... đi kêu một vị giáo sĩ đến viết dùm cho. Vi Tiểu Bảo ưng ngay, sai chúng đi kiếm trong bọn người La Sát đã đầu hàng. Lát sau hai tên dẫn vào một vị giáo sĩ râu quai nón.Thời bấy giờ phần lớn quân nhân La Sát không biết chữ. Những giáo sĩ đi theo trong quân ngoài việc cầu đảo Thượng đế, khích lệ chiến sĩ, còn chức vụ trọng yếu là viết gia thư giùm cho các binh tướng. Vị giáo sĩ này người cao lớn lại vận quân phục của Thanh binh, áo quần chật hẹp như người đóng rọ rất tức cười. Giáo sĩ sợ run bần bật theo hai tên đội trưởng vào tham kiến Vi Tiểu Bảo. Y hô:

- Cầu đức Thượng đế ban phước lành cho Trung Quốc đại tướng quân! Đại tước gia! Cầu chúc Trung Quốc đại tướng quân toàn gia an bảo. Vi Tiểu Bảo bảo y ngồi xuống rồi nói:

- Ngươi viết cho ta một phong thư gửi đến Tô Phi á Công chúa. Giáo sĩ vâng dạ luôn miệng. Bọn thân binh đã lấy văn phòng tứ bảo để trên bàn. Giáo sĩ tay cầm bút lông, mở to giấy bản, viết chữ La Sát ngùng ngoèo. Y nhận ra cây bút lông mềm nhũn quá, nét chữ chỗ lớn chỗ nhỏ coi rất tức cười, nhưng y tuyệt nhiên không dám bình luận gì về bút mực Trung Quốc, chỉ sợ vị Trung Quốc tướng quân này nổi giận. Vi Tiểu Bảo nói: Ngươi theo lời ta đọc mà viết:

- "Sau buổi chia tay, lúc nào ta cũng tưởng nhớ Công chúa, chỉ mong lấy được nàng làm vợ..." Giáo sĩ giật bắn người lên. Tay run rẩy, ngọn bút lông chấm xuống giấy một vết mực lớn. Tề Lạc Nặc Phu đứng bên cổ vũ giáo sĩ:

- Vị Trung Quốc tiểu hài đại nhân này là người yêu của Tô Phi á Công chúa điện hạ. Công chúa điện hạ rất thương mến đại nhân. Điện hạ thường nói tình nhân Trung Quốc hay hơn tình nhân La Sát gấp trăm lần. Hắn muốn lấy lòng Vi Tiểu Bảo nên đã phóng đại ra như vậy.Vị giáo sĩ vâng dạ luôn miệng, đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Hơn gấp trăm lần, hơn gấp trăm lần... Trong lòng hồi hộp, văn tứ trì trệ,

nhưng y không dám dừng bút nghĩ ngợi, đành dùng những câu thường nhật đã viết giùm binh tướng La Sát gửi cho vợ con hoặc tình nhân ở cố hương và toàn là những câu tha thiết về thể xác. Nào là "Có gần gũi mới thỏa lòng", nào là "Đêm qua ta lại mộng thấy mình", nào là "Hôn mình muôn ngàn cái"...v.v Vi Tiểu Bảo thấy giáo sĩ cầm bút viết như gió cuốn, rất lấy làm thỏa mãn. Gã đọc tiếp:

- "Quân La Sát của nàng chiếm đất Trung Quốc của ta và giết tróc trăm họ người Trung Quốc. Trung Quốc đại Hoàng đế tức giận vô cùng, phái ta đem quân đến đây để bắt hết bọn binh tướng của nàng xẻo từng miếng thịt nướng thành Hà Thư Ni Khắc..." Giáo sĩ lại giật mình kinh hãi, bất giác bật tiếng la:

- Trời ơi! Rồi miệng hô:

- Lạy đức Thượng đế! Lạy đức Thượng đế! Vi Tiểu Bảo đọc tiếp:

- "Nhưng ta nể mặt Công chúa, tạm thời hãy để chúng đó, chưa xẻo thịt nướng chả. Nếu nàng ưng chịu từ nay trở đi không cho quân La Sát đến xâm phạm cương giới Thanh thì ta sẽ tha hết bọn chúng. Đồng thời Trung Quốc và nước La Sát vĩnh viễn thành tình bằng hữu. Bằng nàng không chịu nghe lời, ta sẽ phái binh đến giết cho kỳ hết đàn ông La Sát, nàng không còn nam nhân để ngủ chung nữa. Nếu nàng muốn ngủ chung với nam nhân thì khắp thiên hạ chỉ có đàn ông Trung Quốc mà thôi". Giáo sĩ rất lấy làm bất phục, bụng bảo dạ:

- Trong thiên hạ ngoài đàn ông La Sát, bao nhiêu nước khác thiếu gì nam nhân, há phải riêng một Trung Quốc mới có? Câu này thật vô lý không thể viết vào được.Y lại nhận định viết thư lên Công chúa điện hạ, nhất thiết không thể hành văn một cách vô lễ. Y liền nhất quyết đổi mấy câu này vừa tỏ ra kính cẩn vừa đầy vẻ thân mật. Giáo sĩ tiên liệu vị tướng quân Trung Quốc này không biết chữ La Sát, tất chẳng khám phá ra nổi. Nhưng bản tính thận trọng, y sợ Vi Tiểu Bảo nhìn thấy chỗ sơ hở liền viết bằng chữ La Tinh. Thỉnh thoảng trên môi lại điểm một nụ cười. Vi Tiểu Bảo đọc tiếp:

- "Nay ta sai Vương Bát Tử Kê và Trư La Nọa Phu đưa phong thư này đến tay nàng, lại tặng lễ vật cho nàng nữa. Nàng muốn làm tình nhân hay là kẻ thù của ta, cái đó tự nàng quyết định lấy" Giáo sĩ còn đem mấy câu sau cùng đổi thành lời văn rất kính cẩn. Y viết:

- "Kẻ tiểu thần ở Trung Quốc lúc nào cũng nhớ đến ân thâm đức trọng của điện hạ. Nay kính cẩn dâng đồ cống vật để tỏ chút dạ trung thành. Tiểu thần còn sống ngày nào, năm nào cũng là kẻ thần hạ trung tâm bất nhị ngày ấy năm ấy của điện hạ. Tiểu thần chỉ mong lưỡng quốc hòa hợp. Những quân La Sát hiện còn ở Nhã Tát Khắc mà được trùng qui cố thủ đều là nhờ ơn đức cao dầy của điện hạ" Mấy câu sau cùng do tâm tư của giáo sĩ nghĩ ra. Y cho rằng vạn nhất cuộc nghị hòa của hai nước không thành thì y cùng bao nhiêu người La Sát đầu hàng tất phải chết vùi chết dập ở nơi tha hương đất khách, vĩnh viễn không mong gì trở về quê quán. Vi Tiểu Bảo chờ giáo sĩ viết xong, nói:

- Hết rồi! Ngươi đọc lại cho ta nghe. Giáo sĩ hai tay cầm tờ giấy đứng nghiêm trang tuyên đọc. Những chỗ nào y thay đổi vẫn đọc theo ý của Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo hiểu biết tiếng La Sát chẳng được bao nhiêu, gã nghe giáo sĩ đọc lại chắc là không sai trật. Gã lại tiên liệu chẳng khi nào giáo sĩ dám tự ý thay đổi lời lẽ của mình. Vi Tiểu Bảo nghe giáo sĩ đọc xong, nói:- Hay lắm! Đoạn gã lấy ấn "Phủ Viễn đại tướng quân Vi" đóng dấu son vào. Thế là phong thư này thư tình chẳng ra thư tình, công văn chẳng ra công văn, nhưng cũng xong việc. Vi Tiểu Bảo cho giáo sĩ

lui ra lĩnh thưởng. Gã lại sai vị sư gia trong doanh trại bỏ thư vào bao, ngoài đề bằng chữ Trung Quốc gửi cho Tô Phi á Công chúa. Sư gia mài mực thật đặc, dầm bút cho kỹ. Hàng đầu viết:

- "Đại Thanh Quốc Lộc Đỉnh Công, Phủ Viễn Đại tướng quân Vi phụng thư". Hàng thứ hai viết:

- "Nga La Tư Quốc Nhiếp chính nữ vương Tô Phi Hà Cố Luân trưởng Công chúa điện hạ". Nguyên hai chữ "La Sát" trong kinh Phật là một thứ quỷ dữ, nếu dùng để xưng hô nước Nga là có điều khinh mạn, nên trong văn thư kêu bằng "Nga La Tư". Sư gia lại nhận thấy ba chữ "Tô Phi á" không được thuần nhã và chữ "Phi" nghĩa là phất phơ khiến cho người ta tưởng đến câu "Phương thảo phi phi" nghĩa là cỏ thơm phất phơ, tựa hồ có ý chê toàn người nàng đầy những lông lá, nên y đổi là "Tô Phi Hà" (Phi Hà là ráng chiều bay). Y dùng điển cố trong câu "Lạc hà dữ cô tế tề thí" nghĩa là ráng chiều bay song song với chim trĩ. Lại có câu "Phi hà phát diện" tả cảnh đẹp ráng bay trước mặt. Còn "Cố Luân trưởng Công chúa" là một phong hiệu rất tôn quý của một vị Công chúa Thanh triều. Em gái Hoàng đế kêu bằng trưởng Công chúa. Con gái Hoàng đế là cười. Tô Phi á đã làm đến Nhiếp chính, lại là tỷ tỷ của hai vị Sa hoàng, dĩ nhiên nàng là Công chúa hàng đầu. Lại nghe Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Giữa ta và nàng Công chúa La Sát này đã có mối liên quan. Mấy năm chưa gặp, không hiểu tình trạng nàng hiện nay như thế nào?Tên sư gia liền viết vào mặt sau bao thư hai hàng chữ:

- "Phù hòa Nhung Địch, quốc chi phước dã. Như nhạc chi họa vô sở bất tài. Thỉnh dữ tử lạc chi". Y nghĩ bụng:

- Những câu này lấy trong sách Tả Truyện, nhưng La Sát là một nước Nhung Địch chưa chắc đã hiểu được những câu trong kinh truyện nước Trung Hoa. ý nghĩa ở hai câu song quan lại càng khó hơn. Thực ra chẳng những "Cố Luân trưởng Công chúa nước Nga La Tư" quyết chẳng thể nào hiểu được ý nghĩa sâu sắc về những chữ Trung Quốc này, mà cả đến "Đại Thanh quốc tam đẳng Lộc Đỉnh Công, Phủ Viễn đại tướng quân Vi Tiểu Bảo" thì ngoài ba chữ tên mình và hai chữ "Đại", "Tiểu" là gã mù tịt. Vi Tiểu Bảo thấy sư gia viết trên bao thư đầy những chữ là chữ, liền nói:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Ngươi viết chữ hay lắm! Hay hơn cả tên rậm râu nước La Sát. Gã lại dặn sư gia chuẩn bị một món lễ vật quý trọng mà là những đồ đã thu được ở trong thành Nhã Tát Khắc, chứ không tốn một đồng một chữ nào. Vi Tiểu Bảo kêu hai tên Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu đến, truyền cho chúng lựa lấy một trăm người trong bọn hàng binh La Sát để làm vệ đội và lập tức đăng trình về Mạc Tư Khoa đưa thư. Hai tên đội trưởng mừng như bắt được vàng, sì sụp lạy mãi không ngớt. Chúng lại kéo tay Vi Tiểu Bảo ra mà hôn vào lưng bàn tay gã rất lâu. Vi Tiểu Bảo bị hàm râu của hai tên đội trưởng xát vào lưng bàn tay ngứa ngáy không chịu được, gã bật lên tràng cười hơ hớ. Thành Nhã Tát Khắc nhỏ bé không đủ chỗ để cho đại quân đồn trú. Vi Tiểu Bảo liền cùng Khâm sai và Sách Ngạch Đồ thương nghị việc đóng quân. Gã phái Lang Thản, Lâm Hưng Châu lĩnh hai nghìn quân ở lại trong thành phòng thủ. Còn đại quân kéo xuống miền Nam chia ra đóng ở hai thành ái Huy và Hô Mã Nhi để chờ đợi thánh chỉ. Đồng thời phái kỵ binh chạy về Bắc Kinh báo tin thắng trận lên Hoàng đế.Lúc ra đi, Vi Tiểu Bảo căn dặn hai tướng Lang Thản và Lâm Hưng Châu không được đào giếng hay đào đường hầm trong thành Nhã Tát Khắc. Đại quân rầm rộ nhằm hướng Nam tiến phát. Vi Tiểu Bảo cung bọn Sách Ngạch Đồ, Bằng Xuân đóng ở ái Huy. Tát Bố Tố lãnh một cánh quân đóng ở Hô Mã Nhi. Vi Tiểu Bảo nhàn rỗi không có việc gì làm, chỉ uống rượu đánh bạc vui chơi, bất tất phải tường thuật. Gã sai hàng binh La Sát mặc quân phục Thanh binh và phái người dạy tiếng Trung Hoa,

cần cho chúng thuộc lòng những câu "Nga hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế"... "Trung Quốc Hoàng đế đức bì tứ hải, uy chấn tuyệt vực"... "Vạn tuế gia thần thánh văn võ, Hoàng ân hạo đăng"... "Thánh Thiên tử vạn thọ vô cương"... Đó toàn là những câu cầu chúc và phụng sự nhà Vua. Sau khi bọn hàng binh La Sát thuộc kỹ những câu này rồi, Vi Tiểu Bảo phái binh đưa chúng về Bắc Kinh và dặn chúng khi đi qua những đường phố tại kinh thành phải hô lớn những khẩu hiệu đã thuộc kỹ. Nhất là lúc vào triều kiến Vua Khang Hy càng phải hô thật lớn. Gã bảo chúng: Tên nào hô càng lớn, đức Hoàng thượng càng ban thưởng nhiều. Sau hơn một tháng, Vua Khang Hy ban chiếu thư đến khen ngợi nhiệt liệt các tướng sĩ xuất chinh. Vi Tiểu Bảo được thăng tước Nhị Đẳng Lộc Đỉnh Công. Kỳ dư các tướng sĩ đều được thăng thưởng. Viên Khâm sai truyền chỉ lại giao cho Vi Tiểu Bảo một cái hộp gỗ niêm phong sơn đỏ nói là của đức Hoàng thượng ngự tứ. Vi Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn, mở hộp gỗ coi, gã không khỏi ngẩn người. Nguyên trong hộp gỗ đựng một cái bát ăn cơm bằng Hoàng kim, trong bát khắc bốn chữ "Gia quan tấn tước" phảng phất giống như cái bát mà Thi Lang đã tặng gã ngày trước. Có điều những hoa văn và tự tích bị sây sứt thì đã được tu bổ hoàn chỉnh.Vi Tiểu Bảo nhớ lại cái bát vàng này ngày trước để ở Bá Tước phủ trong hẻm Đông Mạo. Đêm hôm ấy, gã hoang mang chạy trốn không kịp đem theo. Sau khi ngẫm nghĩ hồi lâu, gã hiểu liền ra lý lẽ. Đêm hôm ấy chắc là sau khi nổ súng bắn vào Bá Tước Phủ, đội quân Tiền Phong Doanh nhặt nhạnh những đồ vật còn lại, cả những thứ bị sứt mẻ cũng kê vào thành đơn phúc trình Hoàng thượng. Cái bát vàng này tuy đã vỡ nhưng chưa đến nỗi tan tành. Nhà Vua liền sai thợ hàn gắn lại và bây giờ ban cho gã. Dĩ nhiên nhà Vua muốn nhắn nhủ gã: Cái bát vàng gã đã bị sứt mẻ một lần, phen này phải giữ gìn cẩn thận đừng để nó phải tan tành. Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy rồi tự nhủ:

- Tiểu Hoàng đế đã dùng nghĩa khí đối đãi với ta thì ta cũng phải có đi có lại, không đào hầm hố để khỏi tổn thương long mạch mà gây tai hại đến vận mạng của ngài. Qua mười mấy bữa nữa, Vua Khang Hy lại ban thượng dụ tới nơi. Lần này ngài nặng lời quở trách, phán rằng: Vi Tiểu Bảo có những hành động phá quấy vì gã bắt hàng binh La Sát hô khẩu hiệu "Vạn thọ vô cương" là một điều rất đáng buồn. Trong thượng dụ nói:

- "Bậc nhân quân giữ việc chăn dắt nhân dân phải thể theo lòng trời, thương yêu bách tính".

"La Sát tuy là nước Man Di, xa với vương hóa, nhưng dân tộc nước này cũng là người. Chúng đã quy thuận hàng phục, thì không thể khinh nhờn vũ nhục họ được".

"Ngươi đã làm đại thần nên can gián quân thượng những điều tàn tệ, thi hành nhân chính tới muôn dân".

"Nếu trẫm có ơn huệ với trăm họ thì dù chẳng sống lâu cũng là bậc minh quân. Bằng trẫm kiêu sa tàn bạo thì "Vạn thọ vô cương" chỉ tổ làm khổ thiên hạ".

"Kẻ đại thần xu nịnh quân thượng, đưa chúa vào hành vi bất đức là tội nặng lắm. Ngươi phải nhớ mà răn mình".Chuyến này Vi Tiểu Bảo bợ đít ngựa mà lại vỗ vào chân để nó đá hộc máu mồm. Nếu ở địa vị người khác tất lấy vụ này làm lo âu, buồn bã. May ở chỗ gã là kẻ mặt dầy, vẫn chẳng quan tâm. Trước mặt quan Khâm sai truyền chỉ, gã tự mắng mình tội thật đáng chết, nhưng trong lòng lại tự nhủ:

- Trong thiên hạ còn ai là người không ăn phỉnh? Nhất định vụ này bọn quân La Sát thốt lời Trung Quốc không được hoàn hảo, khiến tiểu Hoàng đế nghe chẳng ra sao nên mới bực mình. Gã liền kêu mấy tên sư gia đã dạy Hoa ngữ cho bọn quân La Sát đến thống mạ một hồi. Sau đó

gã lại cùng bọn chúng mở cuộc đánh bạc. Gã gieo mấy bàn xúc xắc rồi là bao nhiêu lời huấn giới của Nhà Vua bay lên chín tầng mây hết. Thì giờ thấm thoát, đông qua xuân tới, Vi Tiểu Bảo ở thành ái Huy tuy được nhàn hạ, nhưng thường thường nhớ tới bọn A Kha, Mộc Kiếm Bình mấy người thê tử. Thỉnh thoảng gã lại sai thân binh đưa đồ về nhà. Sáu vị phu nhân cũng gửi ra y phục cùng phẩm vật. Ai cũng biết gã không hiểu chữ nghĩa nên không gửi gia thư mà chỉ dặn lời là trong nhà đều bình yên cả, mong mỏi Đại soái ca khúc khải hoàn về kinh cho sớm. Một hôm, có thượng dụ ban ra, khâm mạng cho Vi Tiểu Bảo và Sách Ngạch Đồ làm những đại thần trong cuộc nghị hòa để cùng sứ thần nước La Sát kiềm đính hòa ước. Trong kinh còn phái đến bốn nhân vật giúp đỡ công cuộc này là Hán quân Hoàng Kỳ Đô thống Đông Quốc Cương, Hộ quân thống lĩnh Mã Lạt, Thượng thư A Nhĩ Ni và Tả đô Ngự sử Mã Tề. Đông Quốc Cương tuyên đọc thượng dụ xong, lại lấy ra một đạo công văn đọc tiếp. Đạo công văn này là Quốc thư của hai vị Sa hoàng La Sát gửi lên Vua Khang Hy. Tờ quốc thư đã do hai vị truyền giáo sĩ người Hà Lan ở Bắc Kinh dịch ra Hán văn. Bức quốc thư như sau:"Cẩn phụng thượng: Đức Đại thánh Hoàng đế. Ngồi chơi hoa hạ, ảnh hưởng bao trùm hoàn vũ, hướng dẫn tôi hiền trong cuộc phân chia cương thổ, cai trị muôn dân. Trung Quốc gồm thâu Mãn Hán, oai danh lừng lẫy bốn Phương. Nguyên tiền triều A Liệt Khắc Tịch Mễ Hàn ở hạ quốc đã phái bọn Ni Quả Lai qua thiên triều mưu việc giao hảo cho hai nước. Kẻ sứ thần không am tường điển lễ Trung Quốc, cử chỉ có điều thô lỗ, ngữ ngôn lại thiếu văn hóa, đành trông vào đức độ khoan hồng của thượng quốc. Cả việc ca tụng Hoàng đế cũng không khỏi phạm vào thất thể, vì hạ quốc ở nơi hẻo lánh xa xăm, vương hóa khó bề phổ cập. May mà thượng quốc cũng không hạch tội. Ngày trước Hoàng đế đã gửi quốc thư, nhưng hạ quốc không ai biết chữ, chẳng hiểu thánh ý ra sao. Sau bọn Ni Quả Lai trở về, Hạ quốc hỏi ra mới biết thượng quốc chất vấn về vụ bọn Cán Đặc Mộc Nhĩ bôn đào qua hạ quốc. Trong quốc thư còn đề cập đến những việc quấy nhiễu biên thùy. Mới đây hạ quốc được tin Hoàng đế hưng binh đến vùng biên cảnh, khiến tình giao hảo hai bên bị tổn thất. Nếu dân gian hạ quốc ở chốn biên cương quả đã gây hấn làm càn thì thiên triều chỉ cần minh thị là hạ quốc bắt về nghiêm trị ngay, hà tất phải dấy động can qua? Nay hạ quốc phụng tiếp chiếu chỉ mới rõ đầu đuôi, liền hỏa tốc hạ lệnh cho tướng sĩ không được giao binh. Cung thỉnh thiên triều minh xét những tên nào đã gây họa loạn để hạ quốc đem ra chính pháp. Ngoài việc phái sứ thần quyết định biên giới, hạ quốc lại sai bọn Phật Nhi Ngưu Cao, Nghi Phiên, Pháp Nga La Ngõa mang thư đi suốt ngày đêm để dâng thượng quốc.Xin thiên triều rút cuộc bao vây Nhã Tát Khắc. Nếu còn xẩy chuyện lôi thôi, cứ phái sứ thần đưa thư hiểu dụ là hai nước vĩnh viễn giữ cuộc hòa mục. Một vị đại thần ở thượng quốc là Vi Tiểu Bảo các hạ năm trước có quen biết Hoàng tỷ ở hạ quốc là Nhiếp Chính Nữ Vương Tô Phi á điện hạ. Vi đại nhân lại tới kinh thành Mạc Tư Khoa giúp việc dẹp loạn lập nên công lớn ở hạ quốc. Đây thật là một ơn huệ của thượng quốc ban cho. Chúa tôi hạ quốc không bao giờ quên ơn đức này. Kính dâng trọng lễ trên Đại thánh Hoàng đế bệ hạ. Thứ nhì là trọng lễ phụng tặng Vi Tiểu Bảo đại thần các hạ, để tỏ lòng thành tín hòa mục của hạ quốc". Đông Quốc Cương đọc quốc thư rồi, sư gia liền đem những ý tứ trong thư giải thích cho Vi Tiểu Bảo cùng chúng tướng nghe. Đây là một thông lệ ở trong quân, vì những văn thư qua lại thường gặp chữ

nghĩa sâu xa khó hiểu mà số đông binh tướng lại không biết chữ. Dù nhiều người đã đọc sách mấy năm, nhưng kiến thức vẫn còn kém cỏi. Những văn kiện trong quân quan hệ đến quân cơ đại sự, nếu xảy chuyện hiểu lầm sẽ đưa tới hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Vì thế mà quân chế nhà Mãn Thanh phải đặt sư gia vào việc giải thích văn thư. Đông Quốc Cương nói:

- Vị Nhiếp Chính Nữ Vương La Sát vẫn nhớ mối tình cố cựu với Vi đại soái, đưa tặng rất nhiều lễ vật. Đức Hoàng thượng phải tiểu đệ đêm hết tới đây để giao lại cho đại soái thu nhận. Vi Tiểu

Bảo chắp tay đáp:

- Đa tạ, đa tạ! Gã nói tiếp:

- Người La Sát không hiểu lễ tiết, chẳng nhún mình là lòng thành lễ bạc lại khoe khoang đồ lễ quý trọng. Phần lễ trọng nhất dâng lên Hoàng thượng, còn phần lễ trọng thứ hai gì đó đưa tặng tiểu đệ. Họ nói thế mà không sợ người ta cười cho. Đông Quốc Cương nói:- Vi đại soái phái quân giải bọn người đầu hàng nước La Sát về kinh thành, đức Hoàng thượng thân hành thẩm vấn. Ngài phát giác trong bọn tiểu tốt có một vị đại quan La Sát trà trộn vào... Vi Tiểu Bảo "ủa" lên một tiếng, nhảy bổ lên hỏi:

- Có chuyện đó ư? Đông Quốc Cương đáp:

- Người này thật giảo quyệt! Hắn trà trộn vào trong đám tiểu tốt, nhất thiết không động thanh sắc, hôm ấy Hoàng thượng thẩm vấn bọn người đầu hàng đã sai một vị giáo sĩ Hà Lan làm thông ngôn. Sau Hoàng thượng nói mấy câu Lạp Đinh (La Tinh) với giáo sĩ. Trong bọn người La Sát đầu hàng có một tên tiểu binh đột nhiên lộ vẻ khác lạ. Hoàng thượng liền hỏi có phải hắn hiểu tiếng Lạp Đinh không, nhưng hắn chỉ lắc đầu. Hoàng thượng lại dùng tiếng Lạp Đinh ra lệnh: Đem tên tiểu binh này ra chém đầu!. Hắn sợ hãi thất sắc, quỳ xuống năn nỉ xin tha và thú nhận có hiểu tiếng Lạp Đinh. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiếng Lạp Đinh là thế nào? Có phải người La Sát khi lôi bọn tráng đinh đi vận tải quân nhu thì nói thứ tiếng này? Sao Hoàng thượng lại hiểu được ngôn ngữ đó? Đông Quốc Cương đáp:

- Tiểu đệ cũng không hiểu đạo lý vụ này. Khi nào đại soái có dịp bái kiến Hoàng thượng khẽ dập đầu xin ngài giải thích cho. Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Hoàng thượng xử trí với hắn ra sao? Đông Quốc Cương đáp:

- Người đó không thể dấu diếm được, phải thổ lộ hết chân tình. Tên hắn là á Nhĩ Thanh Tư Cơ, làm Đô tổng quản hai thành Ni Bố Sở và Nhã Tát Khắc. Mọi người nghe nói không khỏi giật mình kinh hãi, bất giác ủa lên một tiếng.Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế ra chức quan của thằng cha đó lớn lắm ư? Đông Quốc Cương đáp:

- Phải rồi! Những quan chức mà nước La Sát phái đến mặt Đông, địa vị hắn lớn hơn hết. Hôm thành Nhã Tát Khắc bị hạ, hắn cải trang làm tên tiểu tốt nên không ai nhận ra được. Vi Tiểu Bảo lắc đầu cười nói:

- Ngày hạ thành Nhã Tát Khắc thì người La Sát từ Đại tướng cho đến tiểu tốt, từ quan lớn cho đến quan nhỏ, nhất thời đều bị lột trần như nhộng. Ngó lui ngó tới ai cũng như ai, trong mình chẳng còn tý gì để phân biệt. Như vậy thì vụ này không nhận ra tên đại quan La Sát này cũng không phải là lỗi ở bọn tiểu đệ. Chúng tướng nổi lên tràng cười ha hả. Mọi người liền thuật lại tình hình hôm đánh phá thành Nhã Tát Khắc cho Đông Quốc Cương nghe. Đông Quốc Cương cười nói:

- Té ra là thế. Như vậy quả không trách ai được. Lão lại kể tiếp:

- Đức Hoàng thượng phán: Vi Tiểu Bảo bắt được Đô tổng quản của nước La Sát trông coi hai thành Ni Bố Sở và Nhã Tát Khắc là một công trạng rất lớn. Đáng tiếc y tưởng người này cũng là

tên tiểu tốt tầm thường. Y đã phạm vào tội làm việc hồ đồ, vậy công kia chuộc lại lỗi này là xong. Việc đó thành ra vô thưởng vô phạt. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đức Hoàng thượng cầm cân nảy mực rất đúng. Ên điển của ngài khiến cho bọn nô tài chúng tôi muôn vàn cảm kích. Đông Quốc Cương nói:

- Đức Hoàng thượng thẩm vấn á Nhĩ Thanh Tư Cơ liên tiếp sáu ngày liền. Chẳng những ngài biết hết về quân chính đại sự nước La Sát, mà cả việc phân chiacương vực, phong tục tập quán, thổ sản địa Phương ngài cũng hiểu rõ một cách tỷ mỷ. Đức Hoàng thượng của chúng ta quả được trời ban cho tài trí thông minh khác đời. Ngài chỉ biết qua thái độ của á Nhĩ Thanh Tư Cơ mà phát hiện ra chuyện bí mật. Lão nhìn Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa nói tiếp:

- Theo lời Vi đại soái thì á Nhĩ Thanh Tư Cơ lúc bị bắt cũng thân thể trần truồng như mọi người. Ai ngờ hắn vẫn dấu được văn kiện bí mật.

Hồi 236 - Trai La Sát Toàn Là Đồ Bỏ

Vi Tiểu Bảo tức mình thóa mạ:

- Tổ bà nó! Thằng cha á Nhĩ Tử Kê gì đó quả là quỷ kế đa đoan. Lần sau còn gặp hắn phải xét kỹ mới được. Văn kiện bí mật hắn dấu ở chỗ nào? Đông Quốc Cương đáp:

- Bọn người La Sát đầu hàng trước khi vào triều kiến Hoàng thượng dĩ nhiên đã bị bọn Ngự tiền thị vệ lục soát trong mình rất kỹ. Người ta moi móc cả trong túm râu, mớ tóc. Chúng còn phải tụt giầy cởi quần để thị vệ khám xét không sót một chỗ nào. bọn người Phiên bang lòng dạ hiểm sâu khôn lường! Chỉ sơ hở một chút để chúng mang lợi khí trong mình thì nguy hiểm vô cùng!... Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tên á Nhĩ Thanh Tư Cơ này dĩ nhiên cũng bị lục soát như ai. Trong người hắn chẳng có vật gì. Nhưng đức Hoàng thượng rất tinh tế. Ngài thấy trên vai bên phải hắn cao gồ lên một chút. Thỉnh thoảng hắn lại liếc mắt nhìn vào chỗ đó. Hoàng thượng liền hỏi hắn: Trên cánh tay có vật gì. á Nhỉ Thanh Tư Cơ kéo tay áo lên. Cánh tay hắn buộc băng vải thật dày. Hắn nói là đã bị thương ở Nhã Tát Khắc. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hắn dấu văn kiện trên vai hay sao? Đông Quốc Cương kể tiếp:

- Hoàng thượng bảo hắn tiến gần lại rồi bóp mạnh cánh tay hắn một cái. á Nhĩ Thanh Tư Cơ la lên một tiếng "úi chao!" nhưng tiếng la không lộ vẻ gì đau đớn... Vi Tiểu Bảo bật cười nói:

- Thú thật! Tên quỷ La Sát này giả vờ bị thương rồi. Đông Quốc Cương nói:

- Nhất định là thế, Hoàng thượng liền sai thị vệ cởi bỏ băng quấn trên cánh tay hắn ra. Lập tức mặt hắn tái mét, toàn thân run bần bật. Đông Quốc Cương nói tới đây, nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vi đại soái! Đại soái thử đoán xem á Nhĩ Thanh Tư Cơ đã dấu vật gì dưới lần băng đó? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khâm sai vừa nói trong người hắn có văn kiện bí mật, phải chăng là cái đó? Đông Quốc Cương vỗ tay cười nói:

- Chính thị! Trách nào Hoàng thượng thường khen ngợi đại soái rất thông minh, quả nhiên đoán việc gì cũng trúng. á Nhĩ Thanh Tư Cơ dấu một văn kiện bí mật dưới lần băng tay kia. Văn kiện này là một đạo mật dụ của Sa hoàng nước La Sát hửi cho hắn. Đông Quốc Cương kể tiếp:

- Hoàng thượng liền gọi giáo sĩ Hà lan dịch văn kiện đó ra Hán văn. Bản sao tiểu đệ có đem tới đây. Lão nói rồi lấy bản văn kia ra lớn tiếng đọc:

- "Ngươi nên nói cho Hoàng đế Trung Quốc biết rằng:"

"Nga Hoàng bệ hạ thống lĩnh toàn bộ Đại Nga La Tư, Tiểu Nga La Tư, Bạch Nga La Tư, độc tài đại quân chủ Hoàng đế cùng đại vương kiêm trị nhiều nước, quyền oai rất lớn bao trùm cả những nước xa xôi. Rất nhiều quân vương các nước đã được đặt dưới quyền thống trị tối cao của Đại Hoàng đế bệ hạ."

"Vậy Hoàng đế Trung Quốc cũng nên cầu khẩn được lĩnh ơn huệ của Đại Hoàng đế bệ hạ như toàn bộ Đại Nga La Tư, Tiểu Nga La Tư, Bạch Nga La Tư. Đại Hoàng đế bệ hạ sẽ hết lòng bảo vệ cho Hoàng đế Trung Quốc được hưởng hoàng ân bát ngát và giữ cho địch nhân khỏi xâm phạm cương thổ. Hoàng đế Trung Quốc chỉ phải triều cống Đại quân chủ bệ hạ là vĩnh viễn bình yên vô sự"

"Ngoài ra Đại Hoàng đế bệ hạ còn ưng chuẩn cho những thuộc quốc được doanh thương tự do ở Trung Quốc."

"Ngược lại, Trung Quốc Hoàng đế cũng chuẩn cho sứ thần của Đại Hoàng đế bệ hạ được đi lại không bị cản trở.""Ngươi lấy thư phúc đáp của Hoàng đế Trung Quốc đưa về trình Đại Hoàng đế bệ hạ." Đông Quốc Cương cứ đọc một câu là Vi Tiểu Bảo lại mắng một tiếng:

- Thối lắm! Lão đọc hết bản mật dụ, không hiểu Vi Tiểu Bảo đã mắng bao nhiêu câu

"thối lắm!". Đông Quốc Cương lại nói:

- Hoàng thượng phán rằng: Người La Sát dã tâm bồng bột, lại cực kỳ vô lễ! Vị Hoàng đế La Sát ra đạo mật dụ này là phụ thân của hai vị Sa hoàng hiện nay. Vị Hoàng đế kia đã chết rồi. Khi ấy họ chưa hiểu người Trung Quốc ta lợi hại nên mới coi thường. Nhưng hiện nay người La Sát đã nếm mùi đau khổ, chắc không dám càn rỡ như trước nữa. Có điều khi nghị hòa cùng chúng, ta cần phải vừa cương vừa nhu, chớ có khinh suất. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đúng thế! Hoàng thượng đã dặn dò như vậy thì chúng ta cứ việc tát vào mặt, đá đít bọn chúng. Đồng thời còn đập vai, sửa lưng chúng nữa. Đông Quốc Cương nói:

- Vị nữ Nhiếp Chính Vương La Sát cũng giảo quyệt vô cùng! Y giả vờ không biết thành Nhã Tát Khắc đã bị chúng ta hạ rồi, nói là hạ lệnh cho binh tướng La Sát không được giao phong với quân ta. Nhưng y đã khôn lại không ngoan, trong quốc thư để lòi đuôi ở câu: Xin Hoàng thượng trả những người La Sát bị bắt về cho họ chính pháp. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đâu có chuyện dễ dàng thế được? Y tặng cho tiểu đệ mấy tấm da điêu, vài viên bảo thạch mà bảo là trọng lễ thứ nhì để đòi thả quân binh của y mà được ư? Đông Quốc Cương nói:- Hoàng thượng dặn bảo: Người La Sát đã cầu hòa thì mình nghị hòa với họ cũng không sao, nhưng chúng ta phải đem đại quân đi để họ cùng ký điều ước

"thành hạ chi minh". Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thành hạ chi minh là cái gì? Đông Quốc Cương đáp:

- Hai nước giao binh. Đại quân bên ta vây thành trì Phiên bang. Phiên bang xin hòa. Ta cùng họ ký hòa ước ở dưới chân thành. Cái đó kêu bằng "thành hạ chi minh". Phiên bang tuy không đầu hàng, nhưng thế là đã nhận thua. Vi Tiểu Bảo nói:

- à thì ra thế. Thực tình chúng ta ra quân hạ Ni Bố Sở cũng chẳng khó gì. Đông Quốc Cương đáp:

- Hoàng thượng phán bảo: Muốn thắng mấy trận nữa, kể ra mình đã nắm vững, nhưng La Sát là một nước lớn trên thế giới hiện nay, có rất nhiều nước nhỏ bị đặt dưới quyền thống trị. Nếu bọn họ thua xiểng liểng ở mặt Đông thì oai phong bị tổn thương rất lớn, khiến cho những nước nhỏ

thuộc quyền bất phục. Trường hợp này mà xảy ra, tất La Sát phải kéo đại quân đến báo thùm gây nên nạn binh hỏa lâu dài, lại đưa đến nỗi cừu địch khó bề thu thập, chẳng biết bao giờ mới kết thúc... Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đức Hoàng thượng đã thẩm vấn á Nhĩ Thanh Tư Cơ và biết rằng phía Tây nước La Sát có một nước lớn nữa là nước Thụy Điển. La Sát và Thụy Điển đang lâm vào tình trạng căng thẳng, chỉ va chạm thêm một chút là chiến tranh bùng nổ. Nếu La Sát bị cả hai mặt Đông Tây giáp công tất phải điên đầu. Chúng ta nhân cơ hội này ký hòa ước với La Sát là chiếm phần tiện nghi nhiều lắm. ít ra mình khỏi lo về mặt Bắc và giữ được thái bình hàng trăm năm. Vi Tiểu Bảo sau mấy trận đại thắng, những muốn thừa thế xông lên tấn công hạ thành Ni Bố Sở. Gã nghe nói Hoàng thượng thuận cho La Sát cầu hòa, không khỏi cụt hứng. Đây là quyết sách của Hoàng đế thì gã muốn "ngồi trong cái gì đểquyết thắng ra ngoài cái gì" cũng đành đình chỉ, vì chẳng khi nào kẻ vi thần dám chống lại mệnh lệnh của Nhà Vua. Rồi gã lại nghĩ:

- Lão là mẫu cửu của Hoàng thượng, đồng thời cũng là mẫu cửu của cô vợ ta. Kể theo vai vế, lão là trưởng bối trên ta một bậc. Mặt khác lão là Nhất Đẳng Công, còn ta vừa mới được thăng Nhị Đẳng Công. Thế mà chuyến này đi nghị hòa với La Sát, Hoàng thượng lại phái lão làm phó cho ta, là ngài nể mặt ta lắm. Gã nghĩ tới chi tiết đó, trong lòng rất lấy làm đắc ý. Nguyên phụ thân của Đông Quốc Cương là Đông Đồ Lại. Đông Đồ Lại là phụ thân của Hiếu Khang Hoàng hậu, mẹ Vua Khang Hy, cũng dòng Hán tộc. Vì thế mà người ta nói huyết thống Vua Khang Hy nửa phần là Mãn, nửa phần là Hán. Hiện nay, Đông Đồ Lại chết rồi. Đông Quốc Cương tập ấm được phong làm Nhất Đẳng Công. Ngày trước Đông Đồ Lại lập được nhiều quân công lừng lẫy, oai danh rất lớn, nhưng Vi Tiểu Bảo nhận thấy lão rất dở. Gã lẩm bẩm:

- Đồ Lại! Đồ Lại! Đồ Lại nghĩa là chỉ chực cãi cối. Cái đó thuyết minh hễ lão thua bạc là cãi cối. Đường đường một vị quốc trượng, sao lại chơi kiểu đó? Tối hôm ấy, sau bữa tiệc tiếp phong, các đại thần theo lời đề xướng của Vi Tiểu Bảo mở cuộc đánh bạc. Đông Quốc Cương thua bạc liền lấy ngân phiếu sáu trăm lạng ra trả đàng hoàng và thản nhiên như không, chẳng cãi cối chi hết. Vi Tiểu Bảo thấy lão chơi sòng phẳng, không giống phong độ của ông bố, gã không khỏi ngạc nhiên. Khi về phòng lên giường ngủ, gã chợt tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Tên lão này là Đông Cốt Quang (Quốc Cương gã đọc trạnh thành Cốt Quang) đã chứng minh lão đánh bài thua mà vẫn quang minh lỗi lạc. Vậy đổ tính của lão rất tốt, ta nên kết bạn với lão. Hôm sau, Vi Tiểu Bảo cùng các đại thần thương nghị quốc sự. Các quan đều nói: Ta đã cùng đối phương sắp ký hòa ước "thành hạ chi minh" vậy nên dẫn đạiquân đến trước chờ họ tức là kế "dĩ dật đãi lao" (Mình nhàn rỗi đối với bên kia nhọc mệt). Vi Tiểu Bảo khen phải. Gã liền phát tướng lệnh cho hai cánh quân đống ở ái Huy và Hô Mã Nhĩ nhắm thành Ni Bố Sở tiến phát. Cuộc hội sư sẽ diễn ra ở dưới chân thành này. Hiện thời đã hết xuân sang hạ, băng rữa tuyết tan, khí trời ấm áp. Việc tiến quân rất phương tiện. Một hôm đại quân đi tới bờ sông Hải Lạp Nhĩ, đội tiên phong báo cáo có toán quân La Sát nhỏ xin ra mắt đại soái. Vi Tiểu Bảo truyền cho vào. Hai tên đội trưởng toán quân này là Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Té ra là Vương Bát Tử Kê và Trư La Nọa Phu. Hai người khom lưng thi lễ xong, đệ trình bức thư phúc đáp của Tô Phi á Công chúa. Vị giáo sĩ La Sát vẫn còn lưu lại trong quân trướng để phòng khi có việc dùng đến. Vua Khang Hy cũng sai một giáo sĩ Hà Lan đến giúp việc trong công cuộc kiềm đính hòa ước. Vi Tiểu Bảo truyền cho cả hai vị giáo sĩ vào trong trướng để họ phiên dịch phúc thư của Công chúa. Giáo sĩ La Sát ngày trước đã thay đổi nguyên ý trong bức thư tình của Vi Tiểu Bảo, lúc này trong lòng rất là hồi hộp. Y chỉ sợ trong phúc thư

của Công chúa sẽ lòi ra những điều không ăn khớp với bức thư kia. Y vội cầm lấy bức phúc thư coi hết một lượt, chẳng thấy chỗ nào đáng ngại mới yên lòng. Y liền đem văn tự La Sát trong thư dịch ra chữ La Tinh. Kế đó vị giáo sĩ Hà Lan lại dịch sang Hoa ngữ. Trong thư nói: Từ buổi chia tay ta hằng tưởng nhớ. Mong rằng sau khi ký hòa ước, Vi Tiểu Bảo qua Mạc Tư Khoa một chuyến để tự sự tình cố nhân. Vi Tiểu Bảođược quân thượng hai nước cùng có lòng sủng ái, vậy nên giải thích những chỗ hiểu lầm cho đôi bên, hầu tiêu trừ mọi xích mích, xây dựng nền hòa hảo muôn đời trong lưỡng quốc. Trong thư còn nói:

- Trung Hoa và La Sát một nước ở mé Đông, một nước ở phương Tây đều là nước lớn nhất trên thế giới. Nếu lưỡng quốc liên minh là có thể bao trùm thiên hạ, chẳng còn quốc gia nào kháng cự được. Bằng nghị hòa bất thành, cuộc chiến tranh còn kéo dài, tất không tránh khỏi cả hai bên cùng bị kiệt quệ. Vì những lẽ trên, Tô Phi á Công chúa mong Vi Tiểu Bảo xúc tiến giúp vụ này cho thành tựu, dĩ nhiên gã lập công lớn ở Trung Quốc. Đồng thời nước La Sát cũng đền ơn trọng hậu. Công chúa lại xin Vi Tiểu Bảo tiến ngôn lên Hoàng đế Trung Quốc thỉnh cầu ngài buông tha những tướng sĩ La Sát bị bắt cho họ trở về đoàn tụ vui vẻ với gia đình. Giáo sĩ Hà Lan dịch thư xong, Vi Tiểu Bảo thấy Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu đưa mắt ra hiệu mấy lần. Gã biết là còn có biệt tình, liền cho hai vị giáo sĩ lui ra rồi hỏi:

- Các ngươi còn điều chi muốn nói? Hoa Bá Tư Cơ nói:

- Công chúa điện hạ dặn bọn tiểu nhân nói với Trung Quốc tiểu hài đại nhân là ngài vẫn tưởng nhớ đại nhân. Bọn đàn ông La Sát kém lắm, chỉ có Trung Quốc tiểu hài đại nhân là hay nhất thiên hạ. Ngài nhất định mời đại nhân qua Mạc Tư Khoa. Vi Tiểu Bảo hắng giọng một tiếng, nghĩ bụng:

- Đây là mê thang của nước La Sát, ta không thể tin được. Tề Lạc Nặc Phu nói:

- Công chúa điện hạ còn mấy việc nữa muốn nhờ Trung Quốc tiểu hài đại nhân lo dùm. Cái này là Công chúa điện hạ tặng cho đại nhân.Hắn nói rồi cời sợi giây đồng buộc trên cổ xuống. Đầu dưới sợi dây buộc một cái túi da. Hoa Bá Tư Cơ cũng cởi cái túi da ở trên cổ xuống. Đây chắc là hai người bạt thiệp trường đồ sợ xảy chuyện thất lạc mà phải dùng giây đồng buộc vào cổ. Miệng túi da khóa bằng khóa đồng. Hoa Bá Tư Cơ lại cởi chiếc chìa khóa ở giây lưng ra mở khóa đồng trên túi da của Tề Lạc Nặc Phu. Tề Lạc Nặc Phu cũng lấy chìa khóa mở túi da của Hoa Bá Tư Cơ. Hai người kính cẩn đặt túi da lên án trước mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cầm túi da đảo lộn nghe những tiếng loảng xoảng vang lên. Gã đổ ra mấy chục viên bảo thạch, màu sắc khác nhau coi rất ngoạn mục. Những viên bảo thạch này rất lớn và đủ thứ: Hồng bảo thạch, Lam bảo thạch, Lục bảo thạch, Hoàng bảo thạch. Còn cái túi da nữa trong đựng kim cương, toàn thạch và ngọc phỉ thúy. Trong lúc nhất thời, Vi Tiểu Bảo trông hoa cả mắt. ánh bảo quang tỏa ra khắp quân trướng. Châu báu đối với gã là thường, nhưng những viên bảo thạch vừa lớn vừa nhiều thế này thì gã chưa từng được thấy qua. Gã liền cười nói:

- Công chúa đưa hậu lễ tặng ta thế này, ta nhận thế nào được?

(Lời chú của tác giả: Theo bài lược khảo về cuộc mậu dịch sơ khởi giữa Trung Hoa và nước Nga của Lưu Tuyển Dân đăng trên Yên Kinh Học Báo số 25 thì Nga hoàng phái đại sứ là Quả La Văn sang Trung Quốc đàm phán về việc chia cương thổ và việc thông thương giữa hai nước. Dọc đường Đông du, Quả La Văn lại tiếp được mật dụ của Nga hoàng trịnh trọng chỉ thị: Nếu cuộc đàm phán về cuộc giao thương với Trung Quốc mà thắng lợi thì dù có phải nhường thành

Nhã Tát Khắc cho Trung Quốc cũng được, miễn làđừng để tổn thương đến uy danh Nga hoàng. Sứ giả còn bí mật đưa lễ vật đút lót đại biểu Trung Quốc.) Hoa Bá Tư Cơ nói:

- Công chúa điện hạ còn dặn tiểu nhân trình Trung Quốc tiểu hài đại nhân là nếu làm xong đại sự, Công chúa điện hạ sẽ tặng lễ vật quý trọng. Ngoài ra còn lựa mỹ nữ của mười nước là Đại Nga La Tư, Tiểu Nga La Tư, Bạch Nga La Tư, Kha Tát Khắc, Thát Đát, Thụy Điển, Ba Tư, Ba Lan, Lập Đào Uyển, Đan Mạch mỗi nước một cô, cô nào cô ấy đều nhỏ tuổi xinh đẹp và toàn là xử nữ chứ không phải quả phụ đưa đến tặng cho Trung Quốc tiểu hài đại nhân. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách đáp:

- Hiện ta đã có bảy cô vợ mà mình ứng phó chưa được chu đáo, nếu lại thêm mỹ nữ mười nước thì cái mạng của Trung Quốc tiểu hài đại nhân này đến phải ô hô ai tai mất! Hoa Bá Tư Cơ vội nói:

- Không phải đâu! Không phải đâu. Mười vị xử nữ xinh đẹp này, Công chúa điện hạ chuẩn bị cả rồi. Chính mắt bọn tiểu nhân đã trông thấy, cô nào tướng mạo cũng như bông mai côi, da mỡ như sữa bò, tiếng nói như dạ oanh. Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình hỏi:

- Công chúa điện hạ muốn ta làm việc gì? Tề Lạc Nặc Phu đáp:

- Việc thứ nhất là hai nước hòa hiếu, hoạch định cương giới một cách công bằng. Từ nay trở đi không xảy cuộc giao binh nữa. Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- ý kiến của Hoàng đế cũng muốn như vậy. Việc này có thể làm được. Nhưng gã chau mày hỏi:

- Phía Tây nước La Sát các ngươi có một nước Thụy... Thụy gì đó đã phái sứ giả đến yêu cầu Trung Quốc chúng ta đồng thời ra quân giáp công La Sát cả hai mặt Đông và Tây để chia đôi giang sơn của các ngươi. Khi đó thì những gì Đại NgaLa Tư, Tiểu Nga La Tư, bất dại bất diểu Trung Nga La Tư, Hắc Nga La Tư, Bạch Nga La Tư, Ngũ Hoa Thập Sắc Nga La Tư chẳng thiếu gì giai nhân mỹ nữ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chẳng cần phải Công chúa điện hạ của các ngươi đưa tặng nữa. Huống chi mỗi thứ chỉ đưa tặng có một cô là keo kiệt quá! Hai tên đội trưởng La Sát nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy không khỏi giật mình kinh hãi. Hồi ấy, Quốc Vương nước Thụy Điển là Lý đệ thập bát mới lên ngôi là một vị anh quân niên thiếu, chỉnh đốn quân cơ, sửa sang võ bị, có ý muốn khởi binh đánh La Sát. Bọn văn võ đại thần ở triều đình Mạc Tư Khoa đều lấy làm lo lắng, vì ngày ngày cho đại đội binh mã không ngớt kéo qua mặt Đông. Chẳng ngờ Thụy Điển lại toan tính đến việc liên minh với Trung Quốc. La Sát tuy cường thịnh, nhưng hai mặt trước sau đều thụ địch thì đại cuộc tất lâm nguy. Vi Tiểu Bảo nhìn mặt Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu biết là mình đánh đòn gió đã sinh hiệu lực, liền nói tiếp:

- Nhưng giữa ta và Công chúa điện hạ là chỗ hảo bằng hữu tâm đầu ý hợp thì khi nào còn nhận lời đề nghị của bọn man tử nước Thụy gì gì đó? Hiện giờ Trung Quốc Hoàng đế chưa quyết định chủ ý, nếu quả nước La Sát thành tâm cầu hòa thì ta đuổi sứ giả nước Thụy gì đó về. Hai tên đội trưởng cả mừng vội đáp:

- Nước La Sát rất mực chân thành, tuyệt chẳng có điều chi giả dối. Xin Trung Quốc tiểu hài đại nhân đuổi ngay sứ giả Thụy Điển về nước, hay chặt đầu hắn đi càng tốt. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Việc chặt đầu sứ giả thì không được đâu. Huống chi hắn lại đưa tặng ta rất nhiều kim cương

bảo thạch và mỹ nữ mười mấy nước thì làm sao chém chết hắn cho đành? Có đúng thế không? Hai tên đội trưởng luôn miệng khen phải. Chúng nghĩ thầm:

- Té ra nước Thụy Điển cố ý giao hảo với Trung Quốc. Họ thả vỏ quít trước rồi ăn mắm rươi sau. Thủ đoạn của họ còn sáng nước hơn mình.Rồi chúng tự nhủ:

- May mà gã Trung Quốc tiểu hài đại nhân này giao hảo với Công chúa nhà mình, không thì vụ này thật nát bét, khó bề vãn hồi được. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Công chúa còn muốn ta làm việc gì nữa? Hoa Bá Tư Cơ mỉm cười đáp:

- Công chúa điện hạ chân thành mời Trung Quốc tiểu hài đại nhân tới điện Cẩm Linh thành Mạc Tư Khoa để cùng bàn việc trong tẩm thất. Vi Tiểu Bảo bật tiếng cười khành khạch bụng bảo dạ:

- Đây lại là món mê thang của La Sát hay gọi tắt là La Sát thang cho tiện, La Sát thang ăn được nhưng không thể tin được. Gã cười nói:

- Té ra bọn đàn ông La Sát toàn là đồ bỏ. Tề Lạc Nặc Phu mỉm cười đáp:

- Chẳng phải đàn ông La Sát toàn là đồ vô dụng, nhưng Công chúa điện hạ đặc biệt tưởng niệm Trung Quốc tiểu hài đại nhân. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Lại thêm một chén La Sát thang nữa. Gã liền hỏi:

- Chỉ có vậy thôi, không còn việc gì nữa chứ? Hoa Bá Tư Cơ đáp:

- Công chúa thỉnh cầu Trung Quốc Hoàng đế bệ hạ chuẩn cho các nhà buôn hai nước được đi lại tự do thông thương. Tề Lạc Nặc Phu nói theo:

- Một khi thương nhân hai nước đi lại thường xuyên, Công chúa thời thường có thể viết thư, đưa lễ gửi sang cho đại nhân.Vi Tiểu Bảo mắng thầm:

- Con mẹ nó! Lại thêm một chén La Sát thang nữa. Gã liền hỏi:

- Ngươi nói thế thì hai nước giao thương là làm việc riêng cho Công chúa hay sao? Tề Lạc Nặc Phu đáp:

- Dạ dạ! Hoàn toàn vì Trung Quốc tiểu hài đại nhân. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hiện giờ ta không còn là trẻ nít, các ngươi không được xưng hô Trung Quốc tiểu hài gì gì đó. Hai tên liền khom lưng hô:

- Dạ dạ! Trung Quốc đại nhân các hạ. Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Được rồi! Các ngươi hãy lui về nghỉ ngơi. Bọn ta sẽ đến Ni Bố Sở. Các ngươi cùng theo đi là xong. Hai tên kinh hãi đưa mắt nhìn nhau tự hỏi:

- Đại quân Trung Quốc kéo đến Ni Bố Sở làm gì? Chẳng lẽ họ lại đánh thành? Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Các ngươi cứ yên lòng. Ta đã nhận lời với Công chúa là hai nước hòa hiếu, không còn chuyện giao tranh nữa. Hai tên khom lưng nói:

- Đa ta Trung Quốc tiểu... à quên... đại nhân các hạ. Hoa Bá Tư Cơ lại nói:

- Công chúa nghe nói những cầu ở Trung Quốc xây cất rất hay. Bất luận trường giang đại hà đều dùng đá lớn để bắc cầu. Phía dưới không cần thạch trụ, kiều đôn. Công chúa đem lòng yêu mến Trung Quốc đại nhân các hạ, nên ưu thíchcả những cái gì của Trung Quốc. Điện hạ xin đại nhân phái mấy tên thợ giỏi chuyên nghiệp bắc cầu qua Mạc Tư Khoa để dựng mấy tòa thạch kiểu thuần kỳ. Hàng ngày Công chúa điện hạ ra chơi thạch kiều Trung Quốc, đi lại tản bộ trên cầu cũng như hàng ngày được thấy mặt đại nhân các hạ. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- La Sát thang đưa hết chén này đến chén khác, ta mà ăn mãi vào tất phải ọc ra mất. Tại sao Công chúa La Sát lại đặc biệt thẩm mỹ những tòa thạch kiều của Trung Quốc? Trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo. Ta không thể để mắc vào cạm bẫy của hồ ly tinh nước La Sát. Gã liền đáp:

- Công chúa mà tưởng niệm ta cũng bất tất phải bắc cầu đá cho tốn nhiều công trình. Ta tặng nàng mấy tấm chăn bông và gối đầu ở Trung Quốc là đủ. Khi nàng ngủ cứ ôm chăn và gối của ta thì cũng như nàng ngủ chung với Trung Quốc đại nhân các hạ. Hai tên đội trưởng La Sát đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều ra chiều bẽn lẽn. Tề Lạc Nặc Phu ngập ngừng nói:

- Cái đó... dường như... Hoa Bá Tư Cơ đầu óc linh hoạt hơn, liền đỡ lời:

- Chủ ý của đại nhân các hạ rất cao minh. Chăn gối Trung Quốc do bọn tiểu nhân đưa về để Công chúa điện hạ không ôm Trung Quốc đại nhân các hạ thì ôm chăn gối Trung Quốc cũng hay rồi. Có điều chăn gối chỉ được mấy năm là rách nát, chẳng thể kiên cố bằng cầu đá. Vậy xin đại nhân phái mấy kỹ sư qua dựng thạch kiều mới là tuyệt diệu. Vi Tiểu Bảo nghe giọng lưỡi hai tên đội trưởng La Sát rất tha thiết về việc phái kỹ sư đi bắc cầu, liền nghi là chúng có âm mưu ngụy kế. Gã chưa hiểu thời bấy giờ kỹ thuật bắc cầu của Trung Quốc đứng vào bậc nhất thiên hạ. Người ngoại quốc đến Trung Hoa thấy những cây thạch kiều hùng vĩ đều tấm tắc khen là kỳ dị. Ai cũng tán thưởng không ngớt. Họ tự hỏi:- Những cây thạch kiều ở đáy dưới không có cột chống mà sao bắc qua sông được? Thật là thần diệu khôn lường! Người La Sát cũng mong học được phương pháp bắc cầu bằng cách này, vì họ rất ca ngợi môn kỹ thuật về khoa học của Trung Quốc mà thôi, chứ chẳng có âm mưu nào khác.

(Lời chú của tác giả:

"Năm Khang Hy thứ 15 những Nga phái Tư Ba Tháp Lôi (N. G. Spatinary) làm khâm sai, đem theo những chuyên gia về bảo thạch, chuyên gia về dược tài đến Bắc Kinh, đưa ra mấy khoản yêu cầu. Trong những khoản này có một điều xin chuẩn cho nước Nga được mượn kỹ sư bắc cầu của Trung Hoa. Viên Khâm sai La Sát vì không chịu quỳ xuống dập đầu trước mặt Hoàng đế Trung Quốc nên bị Thanh đình đuổi về nước.") Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Những tên này đòi hỏi hết điều nọ đến điều kia. Chúng càng đòi hỏi, ta càng không chịu ưng thuận. Gã liền nói:

- Ta biết rồi. Các ngươi hãy lui ra. Hai tên đội trưởng không dám nói gì nữa. Chúng thi lễ rồi rút lui. Đại quân lên đường tiến về phía Tây, một hôm đến gần thành Ni Bố Sở. Khâm sai đại thần nước La Sát là Phi Yến Đa La được tin báo đại quân bên Thanh kéo đến không khỏi giật mình kinh hãi. Y vội viết thư sang xin quân Thanh đồn trú ở ngoài rồi y lập tức đến tương hội. Vi Tiểu

Bảo đáp:

- Bất tất phải khách sáo. Cứ để bọn ta đến chào khách là được. Quân Thanh rầm rầm rộ rộ kéo đến tận chân thành Ni Bố Sở. Bọn Bằng Xuân, Tát Bố Tố, Mã Lạt chia lấy ba đội nhân mã đi quanh giữ ba mặt Bắc, Tây, Nam thành Ni Bố Sở, đóng trên những yếu đạo để ngăn chặn đườngrút lui của quân La Sát trong thành, lại cản trở cả đường viện binh của quân tiếp viện từ mặt Tây kéo đến. Vi Tiểu Bảo, Sách Ngạch Đồ cùng bọn Đông Quốc Cương thống lĩnh trung quân đồn trú ở ngoài thành phía Đông. Trung quân bắn pháo thay phiên. Bốn mặt cũng nổi hiệu súng vang rền. Các đại thần và quan quân La Sát trong thành Ni Bố Sở thấy quân Thanh tập hợp đông như kiến, khí thế rất là hùng dũng, không khỏi khiếp sợ. Phi Yến Đa La liền sắp sửa lễ vật phái người đưa đến doanh trướng quân Thanh và đệ thư lên khâm sai đại thần Trung Quốc. Trong thư nói: Hoàng đế hai nước đã quyết định bãi binh nghị hòa, vậy cuộc hội ngộ này chuyên về việc kiềm đính hòa ước. Quân đội hai bên không nên gần nhau quá để tránh khỏi xảy cuộc xung đột bất ngờ, có thể đưa đến chỗ tổn thương tình giao hảo giữa hai nước. Vi Tiểu Bảo cùng các đại thần thương nghị, đều nói: Trung Hoa là thượng quốc không xử sự ngang trái, cần giữ điều tiên lễ hậu binh. Vi Tiểu Bảo liền hạ lệnh lui binh mấy dặm, đồn trú ở phía Đông sông Thân Nhĩ Khắc. Đồng thời gã ra lệnh cho ba cánh quân đóng ở ba mặt Bắc, Tây, Nam cũng rút vào trong núi chờ đợi. Phi Yến Đa La thấy quân Thanh triệt thoái mới hơi yên dạ. Y lại viết văn thư đưa ra bốn điều kiện về cuộc tương hội. Điều thứ nhất: Cuộc hội kiến diễn ra tại khu vực giữa thành Ni Bố Sở và sông Thập Nhĩ Khắc. Điều thứ hai: Ngày hội kiến, Khâm sai hai nước đều đêm bốn chục tùy viên. Điều thứ ba: Hai nước đều giàn hàng năm trăm quân. Quân Nga sắp hàng ở dưới chân thành. Quân Thanh sắp hàng ở bờ sông. Điều thứ tư: Hai nước đều đem kèm đội vệ binh gồm hai trăm sáu chục người. Ngoài đao kiếm, vệ binh không được mang một thứ vũ khí nào khác. Sở dĩ bên La Sát phải đưa bốn điều đề nghị này vì uy thế quân Thanh rất lớn mà quân Nga ít người. Nếu không hạn chế nhân số thì bên Nga lâm vào tình thếhạ phong. Mặt khác võ khí quân La Sát lợi hại hơn quân Thanh mà không hạn chế khí giới thì quân Nga lại chiếm thế thượng phong, chắc đối phương không chịu. Vì vậy, họ đề nghị trước là khôn và quy định vệ binh chỉ được mang theo đao kiếm. Vi Tiểu Bảo sau khi thương nghị với các đại thần, nhận thấy đề nghị này có thể theo được, liền tiếp nhận ngay. Ngay đêm hôm ấy, Vi Tiểu Bảo phái thân binh dựng doanh trướng để làm hội sở. Sáng sớm hôm sau, bọn Vi Tiểu Bảo, Sách Ngạch Đồ, Đông Quốc Cương dẫn hai trăm sáu chục tên quân đằng bài đến hội sở. Bỗng thấy cử thành Ni Bố Sở mở rộng, hơn hai trăm quân kỵ Kha Tát Khắc đều cầm trường đao hộ vệ cho quan viên La Sát đến hội sở. Đội kỵ binh này người cao ngựa lớn, oai phong lẫm liệt. Còn quân đằng bài bên Thanh đều là bộ binh, coi về ngoài không hùng dũng bằng quân La Sát.

Hồi 237 - Lần Đầu Tiên Nếm Món Trung Hoa

Đông Quốc Cương cất tiếng thóa mạ:

- Tổ bà nó! Bọn quỷ La Sát thật là xảo quyệt! Mới bước đầu mình đã mắc hợm. Chúng bảo mỗi bên đem đi hai trăm sáu chục tên vệ binh, mình quên không hỏi kỵ binh hay bộ binh. Bây giờ chúng đem đoàn kỵ binh thành ra hơn mình hai trăm sáu chục con ngựa. Sách Ngạch Đồ nói:

- Vụ này nhắc nhở chúng ta phải rất thận trọng, mỗi khi giao dịch với bọn quỷ La Sát chớ có sơ hở. Mình chỉ bất cẩn một chút là mắc lừa chúng. Trong khi hai người đang nói chuyện thì bọn quan binh La Sát đã gần tới trước mặt. Đông Quốc Cương nói:

- Chúng ta tuân chiếu lời phán bảo của Hoàng thượng thì việc gì cũng phải theo lễ nghĩa Trung Hoa là thượng quốc. Vậy chúng ta xuống ngựa đi. Vi Tiểu Bảo hô:

- Phải lắm! Hết thảy mọi người phải xuống ngựa! Quan quân nghe lệnh nhất tề hạ mã, chắp tay đứng nghiêm chỉnh. Khâm sai Phi Yến Đa La thấy vậy cũng hạ lệnh cho quan viên La Sát xuống ngựa, khom lưng hành lễ. Hai bên đều tiến gần vào nhau. Phi Yến Đa La hô:

- Khâm sai nước Nga La Tư là Phi Yến Đa La vâng mệnh Sa hoàng kính chúc Đại Thanh quốc Hoàng đế thánh thể an khang. Vi Tiểu Bảo bắt chước hắn, đáp lại:

- Khâm sai Đại Thanh quốc là Vi Tiểu Bảo vâng mệnh Hoàng thượng kính chúc Sa hoàng nước La Sát thánh thể an khang. Gã lại thêm một câu:

- Và chúc Nhiếp Chính Nữ Vương Tô Phi á Công chúa xinh đẹp, bình yên. Phi Yến Đa La mỉm cười nghĩ bụng:

- Đại Thanh Hoàng đế chúc Công chúa bên ta xinh đẹp, bình yên thì thật là một câu ly kỳ cổ quái, song Công chúa nghe thấy tất lấy làm hoan hỷ. Hai bên đưa ra những câu chúc tụng, có điều Vi Tiểu Bảo nghe tiếng La Sát câu được câu chăng, mà gã nói càng văn phạm đảo điên, từ cú lệch lạc. May chỉ là những lời khách sáo, chẳng có gì quan hệ. Vi Tiểu Bảo thấy quan viên La Sát đứng nghiêm trang kính cẩn nghe lời, lễ mạo cũng chu đáo, nhưng hai trăm sáu chục tên quân kỵ Kha Tát Khắc vẫn ngang nhiên cưỡi trên lưng ngựa, tay cầm trường đao xếp thành đội ngũ. Chúng ngồi trên cao trông xuống, phảng phất có vẻ uy hiếp. Gã càng nhìn càng tức, liền hỏi:

- Đội vệ binh bên quý quốc rất vô lễ! Chúng tham kiến Trung Quốc đại nhân các hạ mà sao không xuống ngựa? Phi Yến Đa La đáp:

- Theo luật lệ của tệ quốc thì kỵ binh đang ở trong đội ngũ dù tham kiến Sa Hoàng bệ hạ cũng không phải xuống ngựa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đây là đất Trung Quốc. Đã đến Trung Quốc là phải theo luật lệ Trung Quốc. Phi Yến Đa La lắc đầu đáp:

- Xin lỗi Trung Quốc đại nhân các hạ! Các hạ lầm rồi. Chỗ này là lãnh thổ của Sa Hoàng nước

Nga La Tư, chứ không phải đất Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo cãi:

- Đây hiển nhiên là đất Trung Quốc, các vị đến cưỡng chiếm mà thôi. Phi Yến Đa La đáp:- Xin lỗi các hạ. Trung Quốc Khâm sai đại thần các hạ lầm rồi đó. Đây là lãnh thổ Sa Hoàng nước Nga. Thành Ni Bố Sở do người Nga La Tư dựng lên. Cuộc hội đàm lần này nguyên là để phân chia ranh giới hai nước, nên chỗ đất này thuộc về Trung Quốc hay thuộc về Nga Quốc phân định cho rõ là một điều trọng yếu. Khâm sai đại thần hai nước vừa gặp mặt, chưa kịp vào trướng mở cuộc đàm phán đã xảy chuyện tranh chấp. Vi Tiểu Bảo nói:

- Người La Sát các vị đắp thành lên đất Trung Quốc rồi tự nhận là lãnh thổ của mình mà được ư? Trong thiên hạ sao lại có chuyện kỳ thế? Phi Yến Đa La cãi:

- Chỗ này nhất định là lãnh thổ nước Nga. Người Nga La Tư xây thành ở đây, người Trung Quốc không xây thành đắp lũy đủ chứng minh là đất nước Nga. Bây giờ Trung Quốc đại thần các hạ bảo là đất Trung Quốc thì có gì làm chứng cứ không? Thực ra một giải Ni Bố Sở trước nay chẳng có gì ước thúc. Nó là chỗ biên thùy hai nước Trung, Nga nhưng chưa vạch rõ cương giới. Nó thuộc về Trung Quốc hay thuộc về nước Nga, chẳng ai có bằng chứng đưa ra. Vi Tiểu Bảo nghe đối phương hỏi đến chứng cứ không khỏi tắc họng. Gã muốn cưỡng biện, khốn nỗi gã không thông suốt từ ngữ La Sát. Ngay những câu đối đáp tầm thường đã cảm thấy khó khăn thì làm sao đủ tiếng để trình bày biện bác được? Gã nói ẩu:

- Đây là đất Trung Quốc, chẳng thiếu gì chứng cứ. Rồi gã dùng tiếng Dương Châu thóa mạ:

- Con mẹ quân chó đẻ! Ta nguyền rủa tổ tôn mười tám đời bọn quỷ La Sát các ngươi. Gã thốt câu này rồi tiếp đến những lời thô tục tuôn ra như nước chảy, thao thao bất tuyệt, thóa mạ cao tổ mẫu, tằng tổ mẫu rồi đến tổ mẫu, mẫu thân, tỷ muội,ngoại bà, di má, cô mẫu nhà Phi Yến Đa La. Gã chửi tưới hạt sen, chửi vung xích chó. Bao nhiêu đàn bà nhà họ Phi nước La Sát gã chửi tuốt chẳng tha một ai. Các quan viên cả hai bên Trung, Nga thấy Khâm sai đại thần Trung Quốc nổi lôi đình đều băn khoăn kinh hãi. Có điều gã mồm năm miệng mười đưa ra từng tràng như pháo nổ liên thanh, đừng nói Phi Yến Đa La chẳng hiểu gì mà cả quan viên Trung Quốc cùng thông dịch viên hai bên cũng lờ mờ. Nên biết những câu chửi rủa của Vi Tiểu Bảo này toàn là lời thô tục đê hèn trong đám dân quê ở Dương Châu. Ngay những vị thân sĩ, thục nữ người Dương Châu cũng chưa chắc đã hiểu được mấy phần. Bọn Sách Ngạch Đồ, Đông Quốc Cương, hoặc là người Bát Kỳ, hoặc là võ quan ở phương Bắc từ lâu thì còn lý hội làm sao được? Vi Tiểu Bảo thóa mạ hồi lâu đã tiết hận, trong lòng khoan khoái. Gã không nhịn được lại nổi lên tràng cười khanh khách. Phi Yến Đa La ban đầu tuy không hiểu ngữ ngôn của gã, nhưng coi vẻ mặt cùng nghe giọng nói cũng đoán là gã đang nổi giận. Sau lại thấy gã đột nhiên cười rộ không khỏi ngơ ngác, cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi quý sứ đưa ra trường thiên đại luận đó để chỉ giáo điều gì? Ngôn từ của quý sứ sâu xa và huyền diệu, mà tệ nhân lại học thức thô sơ, kiến văn hủ lậu, khó bề thông tình đạt lý. Xin quý sứ nói chậm chạp từng câu một, để tệ nhân lãnh giáo. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản sứ vừa nói quý sứ không hiểu đạo lý gì hết. Bản sứ muốn quý tổ mẫu đến đây làm người bạn lòng và làm bà vợ. Phi Yến Đa La mỉm cười đáp:

- Tổ mẫu của tệ nhân là người đẹp nổi danh ở thành Mạc Tư Khoa. Lão nhân gia là con gái của Bỉ Đắc Lạc Phu Tư Cơ Bá tước. Té ra Trung Quốc đại nhân các hạ cũng biết tiếng tệ tổ mẫu. Tệ nhân thực lấy làm vinh hạnh vô cùng! Đáng tiếc tệ tổ mẫu đã chết trước đây ba mươi tám năm.

Vi Tiểu Bảo nói:- Thế thì bản sứ muốn giao du thân mật với lệnh mẫu để lấy bà làm vợ. Phi Yến Đa La nở mày nở mặt, càng lộ vẻ hoan hỷ đáp:

- Má má của tệ nhân là con nhà danh môn vọng tộc ở thành Cơ Phụ. Nước da người vừa trắng vừa non. Người biết làm thơ chữ Pháp. ở thành Mạc Tư Khoa chẳng thiếu gì bậc vương công, tướng quân rất sùng bái người. ở tệ quốc còn có một vị đại thi nhân đã làm mấy chục bài thơ tán dương sắc đẹp của tệ má má. Hiện nay tuy người đã ba mươi sáu tuổi nhưng tướng mạo còn non trẻ chỉ bằng một thiếu phụ dưới ba mươi. Trung Quốc đại nhân các hạ mai đây có dịp qua Mạc Tư Khoa, tệ nhân nhất định giới thiệu đại nhân các hạ với má má. Việc kết hôn thì đại nhân rằng không được, còn làm bạn tâm tình thì có thể. Nguyên theo phong tục Tây dương thì ai có mẫu thân hoặc thê tử xinh đẹp được người tán tụng, chẳng những họ không lấy thế làm hỗn xược, trái lại họ cho là một điều rất vinh hạnh và khoan khoái hơn cả ca tụng chính họ. Vi Tiểu Bảo không hiểu phong tục Tây dương, lại cho là Phi Yến Đa La sợ mình, có ý muốn bái mình làm cha hờ, mới chịu phụng hiến thân mẫu. Gã sướng quá, bao nhiêu lửa giận tiêu tan hết, liền cười đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Sau này nếu quả bản sứ có dịp qua Mạc Tư Khoa nhất định sẽ vào làm thượng khách của quý phủ. Gã dắt tay Phi Yến Đa La đi vào doanh trướng. Bọn tùy tùng hai bên liền theo sau tiến vào. Bọn Vi Tiểu Bảo ngồi ở đằng Đông. Bọn Phi Yến Đa La ngồi ở mé Tây. Phi Yến Đa La lên tiếng:

- Nhiếp Chính Nữ Vương Công chúa điện hạ bên tệ quốc đã dặn bảo cuộc hòa đàm chuyến này để hoạch định cương giới. Tệ quốc hết sức thành ý, mong hai bên giữ mực công bằng, đừng ai lấn át đối phương. Vì vậy tệ quốc đề nghị lấy sông Hắc Long Giang làm giới hạn cho hai nước. Mặt Nam sông này là Trung Quốc. Mặt Bắc thuộc về Nga La Tư. Sau khi cương giới đã hoạch định, quân Nga La Tư không được qua sông tràn xuống phía Nam. Quân Trung Quốc cũng không được qua sông tiến lên miền Bắc.Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thành Nhã Tát Khắc ở Giang Nam hay Giang Bắc? Phi Yến Đa La đáp:

- Nhã Tát Khắc ở Giang Bắc. Thành này do người La Sát xây đắp. Cái đó chứng tỏ mặt Bắc sông Hắc Long Giang đều là lãnh thổ của nước Nga. Vi Tiểu Bảo nghe nói lại nổi cơn tức giận hỏi:

- Trong thành Nhã Tát Khắc có một trái núi nhỏ. Các hạ có biết tên trái núi này là gì không? Phi Yến Đa La quay lại hỏi tùy viên rồi đáp:

- Trái núi đó kêu bằng Cao Trợ Lược Sơn. Vi Tiểu Bảo hiểu được tiếng La Sát, Cao Trợ Lược tức là con hươu, liền nói:

- Người Trung Quốc kêu bằng Lộc Đỉnh Sơn. Rồi gã hỏi:

- Quý sứ có biết bản sứ được phong tước vị gì không? Phi Yến Đa La đáp:

- Các hạ là Lộc Đỉnh Công. Nếu nói bằng tiếng La Sát tức là Cao Trợ Lược Sơn Công tước. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế là các hạ còn có lòng muốn lấn át bản sứ. Các hạ đã biết rõ bản sứ là Lộc Đỉnh Công sao còn cưỡng chiếm Lộc Đỉnh Sơn của bản sứ? Phải chăng các hạ bảo bản sứ không phải là Công tước? Phi Yến Đa La đáp:

- Không không! Tệ nhân quyết chẳng có ý đó. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Tước hiệu của các hạ là gì? Phi Yến Đa La đáp:- Tệ nhân là Mạc Nặc Sa Phạt Hầu tước. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Vậy thì Lạc Nặc Sa Phạt thuộc về lãnh thổ Trung Quốc. Phi Yến Đa La giật mình kinh hãi rồi mỉm cười nói:

- ấp phong của tệ nhân Lạc Nặc Sa Phạt còn ở phía Tây Mạc Tư Khoa, cách xa Trung Quốc vạn dặm, sao lại thuộc về lãnh thổ Trung Quốc được? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Quý sứ bảo ấp phong của mình kêu bằng Lão Miêu Lạp Thi Pháp... Phi Yến Đa La sửa lại:

- Lạc Nặc Sa Phạt. Vi Tiểu Bảo không lý gì đến hắn, tiếp tục câu hỏi:

- Từ thành Bắc Kinh bên bản sứ tới Lão Miêu Lạp Thi Pháp cộng bao nhiêu dặm đường? Phi Yến Đa La đáp:

- Từ Lạc Nặc Sa Phạt đến Mạc Tư Khoa đã hơn trăm dặm, phải đi mất bốn ngày. Từ Mạc Tư Khoa tới Bắc Kinh phải đi ba tháng nữa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy từ Bắc Kinh đến Lão Miêu Lạp Thi Pháp phải đi mất ba tháng lẻ năm ngày. Lộ trình xa quá nhỉ? Phi Yến Đa La đáp:

- Xa lắm! Xa lắm! Vi Tiểu Bảo nói:

- Đường đất đã xa như vậy thì Lão Miêu Lạp Thi Pháp dĩ nhiên không phải là lãnh thổ Trung Quốc. Phi Yến Đa La đáp:

- Công gia nói đúng lắm!Vi Tiểu Bảo nâng chung rượu lên nói:

- Mời quý sứ xơi rượu. Người La Sát quý rượu như tính mạng. Chung rượu đặt ở trước mặt Phi Yến Đa La đã lâu, mùi thơm tho xông lên mũi hắn từng hồi, nhưng chủ nhân chưa nâng chung, hắn không dám thiện tiện uống trước. Bây giờ Phi Yến Đa La thấy Vi Tiểu Bảo nâng chung, hắn mừng quá cầm chung rượu uống một hơi cạn sạch. Bọn tùy viên bên Thanh lại rót rượu vào chung cho hắn rồi lấy đồ nhắm trong hộp ra và toàn là những món do đầu bếp nổi tiếng ở Bắc Kinh nấu nướng. Thời bấy giờ nước La Sát mới được khai hóa, nên cách ăn mặc hãy còn thô sơ. Về sau Bỉ Đắc đại đế lớn lên, đoạt lại quyền hành ở tay tỷ tỷ là Tô Phi á Công chúa rồi giam nàng vào ni am. Bỉ Đắc đại đế từ đó mới thâu nhập phần lớn văn hóa Tây Âu. Hồi nước La Sát giao thiệp với Vi Tiểu Bảo, nhất thiết khí vật, chế độ, văn hóa đều kém Trung Quốc nhiều. Về cách nấu nướng thì cho tới ngày nay La Sát so với Trung Quốc vẫn còn cách xa vạn dặm. Đây là lần đầu tiên Phi Yến Đa La được nếm những thức ăn tuyệt hảo của nước Trung Hoa ở ngoài thành Ni Bố Sở, dĩ nhiên hắn phải trợn mắt há miệng, cơ hồ muốn nuốt luôn cả cái lưỡi của mình vào bụng. Vi Tiểu Bảo bồi tiếp Phi Yến Đa La nếm đủ các món ăn và giải thích cho hắn nghe vây cá là thế nào? Yến sào là gì? Chân vịt làm thế nào cho thành món trân quý? Gan gà chế hóa làm sao cho thành món tối hảo trong bữa ăn?... Phi Yến Đa La ăn ngon miệng quá vui mừng khôn xiết, khen không ngớt miệng. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Quý sứ dời thành Mạc Tư Khoa ngày nào? Phi Yến Đa La đáp:

- Tệ nhân vâng chỉ dụ của Công chúa điện hạ ngày 12 tháng 4 ở thành Mạc Tư Khoa ra đi.Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Quý sứ cạn chung này đi! Đông Công gia ở bên bản sứ tửu lượng cũng khá lắm. Hai vị hãy đối ẩm mấy chung. Đông Quốc Cương liền kính tửu Phi Yến Đa La, đối ẩm ba chung. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng quý sứ mới tới Ni Bố Sở trong tháng này? Phi Yến Đa La đáp:

- Tệ nhân đến đây ngày rằm tháng bảy. Vi Tiểu Bảo nói:

- ồ! Quý sứ ra đi ngày 12 tháng 4 đến đây ngày rằm tháng bẩy, tức là mất hơn ba tháng lộ trình. Phi Yến Đa La đáp:

- Dạ. Đi mất hơn ba tháng là may nhờ tiết trời ấm áp, dọc đường không bị điều gì khó khăn cản trở. Vi Tiểu Bảo nói:

- Phen này quý sứ nói thật đi! Chịu thừa nhận thành Ni Bố Sở không phải ở trên đất nước La Sát. Phi Yến Đa La uống rượu mười mấy chung rượu, đã ngà ngà say. Hắn nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy ngạc nhiên hỏi:

- Tệ nhân... tệ nhân có thừa nhận hồi nào đâu? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Từ Bắc Kinh đến Lão Miêu Lạp Thi Pháp đi mất hơn ba tháng, lộ trình xa quá, nên Lão Miêu Lạp Thi Pháp không phải đất Trung Quốc. Từ Mạc Tư Khoa đến Ni Bố Sở, quý sứ cũng phải đi hơn ba tháng, tức là đường đất chẳng gần gũi gì. Cái đó chứng tỏ Ni Bố Sở dĩ nhiên không phải là đất nước La Sát. Phi Yến Đa La dương to cặp mắt. Trong lúc nhất thời không biết nói sao. Hắn ngẩn người ra hồi lâu mới đáp:- Nước Nga La Tư bên tệ nhân đất rộng bao la, không phải như những nước khác. Vi Tiểu Bảo nói:

- Nước Đại Thanh bên bản sứ phạm vi cũng không nhỏ hẹp. Phi Yến Đa La cười gượng đáp:

- Trung Quốc đại nhân khéo nói giỡn. Hai vụ đó... không thể... nghị luận giống nhau... Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu quý sứ nhất định bảo Ni Bố Sở là lãnh thổ nước La Sát thì chúng ta làm một cuộc trao đổi. Bản sứ tới Mạc Tư Khoa xin Công chúa điện hạ phong quý sứ làm Ni Bố Sở Bá tước, và phong bản sứ làm Lão Miêu Lạp Thi Pháp Công tước. Thành Lão Miêu Lạp Thi Pháp được kể là đất Trung Quốc. Phi Yến Đa La đỏ mặt lên đáp:

- Cái đó... nhất định không được... Trong lòng hồi hộp, hắn nghĩ bụng:

- Công chúa là tình nhân của gã, nếu lúc đầu gối tay ấp nàng bị gã cho ăn thuốc mê mà ưng thuận cuộc trao đổi thì thật là nét bét. Lạc Nặc Sa Phạt là ấp phong tổ truyền của ta, sản vật rất phong phú. Nếu Công chúa cải phong cho ta đến Ni Bố Sở là một nơi khí hậu rét mướt, dân cư thưa thớt, thì có khác gì giết ta không? Huống chi ta đang làm Hầu tước mà lại cải phong làm Ni Bố Sở Bá tước thì ra bị giáng cấp hay sao? Hắn nghĩ tới điểm này, bất giác nét mặt lộ ra rất khó coi. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tâm địa của quý sứ tệ hại quá chừng! Quý sứ đã muốn chiếm cứ cả thành Nhã Tát Khắc là đất phong của bản sứ, khi đó bản sứ không còn là Lộc Đỉnh Công thì bản sứ biết làm thế nào? Đành

là làm Lão Miêu Lạp Thi Pháp Công tước vậy. Tuy ấp phong của quý sứ mang cái tên cứt mèo, cứt chó gì đó thật khó nghe, bản sứ cũng cam chịu vậy.Phi Yến Đa La tính thầm trong bụng:

- Gã là người Trung Quốc mà muốn chiếm thành Lạc Nặc Sa Phạt của ta quyết không thể được, nhưng gã đã được phong tước ở nước La Sát mà lại mưu lấy ấp phong của ta tất không khỏi rắc rối cho ta. May ở chỗ Công chúa đã dặn có thể lui cương giới về đến Ni Bố Sở. Sự thực chúng ta cũng không cần đòi Nhã Tát Khắc. Thành Nhã Tát Khắc đã bị bọn họ hạ rồi mà bảo họ rút lui, dĩ nhiên họ không chịu. Gã tính vậy liền lộ vẻ tươi cười đáp:

- Thành Nhã Tát Khắc đã là ấp phong của đại nhân, thì bọn tệ nhân xin thoái nhượng một bước. Hai nước vẫn lấy sông Hắc Long Giang làm giới hạn, nhưng thành Nhã Tát Khắc và phạm vi chung quanh thành này trong vòng mười dặm thuộc về lãnh thổ Trung Quốc. Đây là bọn tệ nhân hoàn toàn nể mặt quý sứ và đã làm một cuộc nhượng bộ rất lớn rồi đó. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bọn ngươi thua trận mà còn lên mặt như vậy. Nếu trận đánh vừa rồi quân La Sát các ngươi thắng thì đại nhân rằng các ngươi đòi cả thành Bắc Kinh cũng là lãnh thổ của các ngươi nữa. Gã nghĩ vậy liền hỏi:

- Chúng ta đã trải qua một trận giao phong. Không hiểu các vị thắng hay là bản sứ thắng? Phi Yến Đa La chau mày đáp:

- Đó mới là cuộc đụng độ nhỏ bé, chưa đáng kể ai thắng ai bại. Công chúa điện hạ bên tệ quốc đã ra nghiêm lệnh không cho tướng sĩ được chính thức giao phong để duy trì hòa hiếu giữa hai nước. Vì thế lúc quân đội quý quốc tấn công, tướng sĩ bên tệ quốc không phản kích. Nếu cuộc giao binh thật sự diễn ra thì cục diện sẽ khác hẳn. Vi Tiểu Bảo nghe nói cả giận hỏi:

- Té ra quân La Sát đã nổ súng mà chưa kể là phản kích ư? Phi Yến Đa La đáp:- Đây bất quá là tướng La Sát hành động để bảo vệ lãnh thổ cho bản quốc chứ không phải phản kích. Nếu người La Sát đánh trận thực sự thì chẳng khi nào chỉ thủ chứ không công. Một khi cuộc đại chiến xảy ra giữa hai nước thì đội hỏa thương thủ La Sát và đội kỵ binh kha Tát Khắc đã đến tấn công thành Bắc Kinh rồi. Vi Tiểu Bảo tức quá mắng thầm:

- Tổ bà nó! Bọn quỷ sứ lông lá các ngươi chuyên nói khoác để hăm người. ta mà sợ các ngươi hăm dọa thì sẽ theo họ ngươi mà làm con ngươi. Ta chẳng phải Vi Tiểu Bảo nữa mà là Tiểu Bảo Phi Yến Đa La. Gã đến thành Mạc Tư Khoa đã biết tập quán của người La Sát đặt tên trước họ. Phi Yến Đa La là họ chứ không phải tên. Gã liền nói:

- Vậy thì hay lắm! Thưa Hầu tước đại nhân đáng kính đáng sợ! Hầu tước đại nhân có biết trong lòng bản sứ mong mỏi điều gì nhất không? Phi Yến Đa La đáp:

- Tệ nhân không rõ. Xin đại nhân chỉ giáo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hiện nay bản sứ mới là Công tước, trong bụng chỉ mong mỏi được gia quan tấn tước thăng làm quận vương hay thân vương. Phi Yến Đa La nghĩ bụng:

- Gia quan tấn tước thì ai mà chẳng muốn? Hắn mỉm cười đáp:

- Công tước đại nhân tinh minh mẫn cán lại được Hoàng đế quý quốc đem lòng tin yêu sủng ái thì chỉ lập tiếp mấy vụ công lao là nhất định sẽ thăng đến quận vương, thân vương chẳng còn

nghi ngờ gì nữa. Tệ nhân chân thành kính chúc đại nhân sớm đặng thành công. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:- Vụ này cần được Bá tước đại nhân giúp đỡ, nếu không thì chẳng còn cơ hội nào khác. Phi Yến Đa La ngạc nhiên hỏi:

- Dĩ nhiên tệ nhân hết sức, nhưng chưa hiểu tệ nhân giúp đại nhân bằng cách nào? Vi Tiểu Bảo cúi xuống ghé vào tai Phi Yến Đa La khẽ nói:

- Theo lề luật nước Đại Thanh bên bản sứ thì chỉ khi nào đánh trận đại thắng, lập nhiều quân công mới được phong vương. Nhưng hiện giờ trong nước thái bình vô sự, bao nhiêu quân phản nghịch đã bị dẹp tan. Phải chờ hai ba chục năm nữa đại nhân rằng cũng chưa chắc đã xẩy chiến tranh. Như vậy việc phong vương của bản sứ khó quá... Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vậy việc phân chia cương giới, nghị định hòa ước này, rất mong quý sứ đừng nhượng bộ chút gì. Hay hơn là quý sứ phái binh khiêu chiến với tệ quốc, giết chết một hai vị đại thần bên bản sứ. Hai nước chúng ta xẩy cuộc đại chiến rồi, quý sứ phái đội hỏa thương thủ La Sát và đội kỵ binh Kha Tát Khắc đến tấn công thành Bắc Kinh, bản quốc sẽ cùng Thụy Điển liên minh phái binh đến đánh Mạc Tư Khoa. Có đánh nhau cái bụi mịt mù, trời sầu đất thảm, máu chảy thành sông thì cuộc phong vương của bản sứ mới mong thành tựu. Đây là một điều bản sứ ký thác ở nơi quý sứ. Xin quý sứ hết lòng giúp cho. Quý sứ nói gì xin hạ thấp giọng xuống, đừng để người ngoài nghe thấy.

Hồi 238 - Cuộc Đàm Phán Phân Chia Cương Giới

Phi Yến Đa La càng nghe càng kinh hãi, nghĩ thầm:

- Gã thiếu niên này lớn mật làm càn. Vì mong được phong vương, gã không quản gây cuộc chiến tranh giữa hai nước. Trận đánh này rồi ai thắng ai bại tuy không thể biết trước, nhưng hiện giờ bên họ đông người mà ta ít, lực lượng hai bên chênh lệch quá xa thì cái thua thiệt trước mắt nhất định mình phải hứng chịu. Hắn càng nghĩ càng hối hận là đã huênh hoang hăm dọa nói những gì dẫn đội hỏa thương La Sát và đội kỵ binh Kha Tát Khắc đến đánh thành Bắc Kinh, ai ngờ gã thiếu niên lại cho là sự thực. Chẳng những gã không sợ mà còn hoan hỷ vô cùng. Phi Yến Đa La thấy mình đã trót khéo quá hóa vụng, nhưng nếu để lộ vẻ khiếp nhược thì không khỏi bị đối phương khinh nhờn. Trong lúc nhất thời, hắn không biết làm thế nào, đâm ra luống cuống. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Mạc Tư Khoa cách đây xa quá. Quân Đại Thanh kéo đến tấn công thực ra cũng chẳng nắm chắc được phần thắng. Nếu bại trận, Hoàng đế còn thống trách bản sứ... Phi Yến Đa La nghe chừng có cơ xoay chuyển, hắn lộ vẻ vui mừng vội nói:

- Dạ dạ! Tệ nhân kính cẩn khuyên can đại nhân đừng mạo hiểm là hơn. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản sứ chỉ muốn lập công để được phong vương chứ không muốn diệt nước La Sát. Đất đai bên quý quốc rất rộng, nhất định bản sứ không đủ bản lãnh để trừ diệt. Phi Yến Đa La luôn miệng khen phải. Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Bây giờ chúng ta đành làm thế này. Quý sứ phát binh đi đánh Bắc Kinh. Bản sứ phát binh đánh Ni Bố Sở. Anh em mình đường ai nấy đi. Đánh được Bắc Kinh là công lao của quý sứ. Hạ được Ni Bố Sở là công lao của bản sứ. Quý sứ thử tính xem có phải kế này tuyệt diệu không? Phi Yến Đa La ngấm ngầm kêu khổ. Trong tay hắn chỉ có hơn hai nghìn nhân mã, muốn phản công lấy lại Nhã Tát Khắc cũng chưa đủ lực lượng, còn nói chi đến chuyện đi đánh Bắc Kinh? Hắn nghĩ bụng:

- Nếu mình không nhận lỗi thì gã thiếu niên này lộng giả thành chân cũng chưa biết chừng. Hắn liền nhăn nhó cười nói:

- Xin Công tước đại nhân bất tất phải quan tâm. Vừa rồi tệ nhân bảo kéo đội hỏa thương thủ và đội kỵ binh Kha Tát Khắc đến đánh thành Bắc Kinh chỉ là câu chuyện hồ đồ chứ không phải sự thực. Tệ nhân đã đưa ra ý kiến lầm lẫn, bây giờ xin thu về. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Quý sứ đã tuyên bố rồi còn thu về sao được? Phi Yến Đa La đáp:

- Tệ nhân xin Công tước đại nhân vì tình mà quên câu chuyện này đi. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách hỏi:

- Quý sứ nói vậy thì ra bãi việc dẫn quân La Sát đến đánh Bắc Kinh hay sao? Phi Yến Đa La đáp:

- Không đi đâu. Nhất định là không đi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các vị còn muốn cưỡng chiếm thành Nhã Tát Khắc của bản sứ nữa hay thôi? Phi Yến Đa La lắc đầu đáp:- Không có đâu. Không có đâu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cả thành Ni Bố Sở các vị cũng không được đụng đến chứ? Phi Yến Đa La sửng sốt đáp:

- Thành Ni Bố Sở này là lãnh thổ của Sa Hoàng bên tệ quốc. Xin Công tước đại nhân lượng cho. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Người ta thường nói: Bạn hàng nói thách, khách mua giá cao. Ta mà đòi hắn lấy thành Ni Bố Sở, nhất định là không được rồi. Vậy ta thử đòi từ chân thành Ni Bố Sở lăn về phía Tây xem sao? Gã liền hỏi:

- Cuộc nghị hòa của chúng ta phen này nhất định phải cho công bằng, đừng lừa già dối trẻ, không để ai thua thiệt. Phải vậy không? Phi Yến Đa La đáp:

- Đúng thế. Hai nước cùng chân thành hoạch định cương giới, dựng nên nền hòa bình vĩnh cửu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế là hay lắm! Nếu biên giới cắt gần thành Mạc Tư Khoa quá thì người La Sát phải thiệt thòi. Ngược lại, gần Bắc Kinh qua thì người Trung Quốc thua thiệt. Cách hay nhất là chia biên giới quãng giữa, theo phép Nhị nhất thiêm tác ngũ. Phi Yến Đa La hỏi:

- Nhị nhất thiêm tác ngũ là thế nào? Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Phải chăng từ Mạc Tư Khoa đến Bắc Kinh lộ trình mất ước hơn ba tháng? Phi Yến Đa La đáp:

- Phải rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:- Ba tháng chia đôi là bao nhiêu ngày? Phi Yến Đa La không hiểu ý gã, cũng đáp:

- Một nửa là tháng rưỡi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy chúng ta khỏi cần đàm thoại nữa. Bên nào về kinh thành bên ấy. Các vị từ Mạc Tư Khoa đi sang phía Đông. Bọn bản sứ xuất phát từ Bắc Kinh, tiến về phía Tây. Hai bên cùng đi một tháng rưỡi rồi đụng đầu nhau, phải không? Phi Yến Đa La đáp: Đúng thế! Nhưng chưa hiểu đại nhân làm như vậy với dụng ý gì? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đó là cách chia ranh giới công bình nhất. Chỗ hai bên giáp nhau dùng làm biên thùy của hai nước. Các vị không chiếm phần tiện nghi mà bên bản sứ cũng chẳng dành phần hơn. Bên bản sứ thắng trận vừa rồi coi như bỏ đi. Đã là hảo bằng hữu với nhau, việc mua bán lại cần sòng phẳng. Phi Yến Đa La mặt mũi đỏ bừng, miệng ấp úng:

- Cái đó... cái đó... Rồi hắn đứng lên. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Quý sứ cũng nhận thấy phương pháp này là rất công bình phải không? Phi Yến Đa La xua tay lia lịa đáp:

- Không, không! Nhất định là không được! Phân chia địa giới như vậy há chẳng là đem nửa phần đất nước Nga La Tư cắt cho quý quốc? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Có đâu mà một nửa? Phía Tây Mạc Tư Khoa quý quốc còn rất nhiều đất đai, phần ấy khỏi phải dùng phép "Nhị nhất thiềm tác ngũ" cắt cho Trung Quốc nữa. Hà tất quý sứ còn khách sáo như

vậy? Phi Yến Đa La tức quá, râu tóc dựng đứng cả lên hồi lâu mới nói:- Công tước đại nhân! Nếu đại nhân thành tâm nghị hòa thì nên đưa ra chủ trương thông tình đạt lý. Cách này... là cắt lấy nửa phần lãnh thổ của tệ quốc. Thật là... thật là khinh người thái quá! Hắn vừa nói vừa thở hồng hộc, đặt đít đánh bình một cái ngồi xuống, làm ghế rung động vang lên những tiếng lách cách. Vi Tiểu Bảo khẽ hỏi:

- Nói tình thực với quý sứ thì nghị hòa hay phân chia cương giới chẳng có chi thú vị. Chúng ta hãy đánh nhau một trận đã. Quý sứ bảo có nên không? Phi Yến Đa La vẫn chưa hết thở hồng hộc, phẫn nộ cơ hồ nhịn không nổi, những muốn đập bàn đứng lên quát lớn:

- Đánh nhau thì đánh nhau chứ sợ gì? Nhưng hắn nghĩ tới nếu xảy cuộc chiến tranh, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng! Bên mình tuyệt không hy vọng thủ thắng. Hắn đành ráng nhịn, lẳng lặng không nói gì. Vi Tiểu Bảo đột nhiên vỗ tay xuống bàn, cười nói:

- Có rồi, có rồi! Bản sứ còn một biện pháp khác rất công bằng. Gã luồn tay vào bọc móc ra hai con xúc xắc, ghé miệng vào thổi một hơi rồi liệng xuống bàn nói:

- Quý sứ đã không muốn đánh nhau, lại không thích dùng phép Nhị nhất thiêm tác ngũ. Vậy chúng ta gieo xúc xắc... Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Từ Bắc Kinh tới Mạc Tư Khoa hãy kể là một vạn dặm đường. Chúng ta chia làm mười phần. Mỗi phần một ngàn dặm. Chúng ta liệng xúc xắc xuống mười bàn, mỗi bàn đặt cuộc ngàn dặm quốc gia. Nếu quý sứ thắng cả mười bàn thì giải đất từ đây cho đến chân thành Bắc Kinh thuộc về nước La Sát. Phi Yến Đa La đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Thế nhỡ tệ nhân thua cả mười bàn thì sao? Vi Tiểu Bảo cười nói:- Có lẽ để quý sứ tự nói ra hay hơn. Phi Yến Đa La hỏi:

- Chẳng lẽ giang sơn muôn dặm của tệ quốc về mé Đông thành Mạc Tư Khoa lại thuộc hết về Trung Quốc? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản sứ đoán vận khí của quý sứ không đến nỗi xúi quẩy như ngài nghĩ. Đâu có lý nào không ăn một bàn? Quý sứ chỉ thắng được một bàn là giữ được nghìn dặm lãnh thổ, hai bàn được hai nghìn dặm. ¡n đến bốn bàn là chiếm phần tiện nghi rồi. Phi Yến Đa La hỏi:

- Sao như thế lại chiếm tiện nghi? Từ Mạc Tư Khoa đi về phía Đông đến Bắc Kinh đa phần là đất của nước Nga. Bảy nghìn dặm, tám nghìn dặm là thuộc về lãnh thổ Nga Quốc. Hai bên tranh luận hồi lâu. Giáo sĩ phiên dịch đứng bên khẽ dịch sang Trung Quốc thoại. Bọn Sách Ngạch Đồ, Đông Quốc Cương nghe ngóng, ban đầu còn tưởng Phi Yến Đa La ngang ngạnh vô lý, đòi lấy sông Hắc Long Giang làm giới hạn, uy hiếp tỉnh Liêu Đông của Trung Quốc. Thế thì Mãn Châu là nơi phát tích gây dựng nghiệp rồng cũng để bọn di dịch uy hiếp hay sao? Trong lòng bọn họ đều cực kỳ phẫn nộ. Sau họ nghe Vi Tiểu Bảo kéo dằng kéo dọ. Nào là trao đổi ấp phong, nào là dùng phép Nhị nhất thiêm tác ngũ, nào là gieo xúc xắc để hoạch định cương giới, mỗi bàn ăn nghìn dặm thổ địa, họ mới biết là gã nói nhăng nói càn, đối phương quyết chẳng ưng thuận. Nhưng họ thấy Phi Yến Đa La khí thế chùn nhụt, lại nghe Vi Tiểu Bảo nói chỉ ham đánh trận lập công để mong cắt đất phong vương. Còn sứ thần nước Nga hiển nhiên ngoài mặt hung hăng mà trong lòng mềm nhũn không dám đối lời. Ai nấy đều nghĩ bụng:Người La Sát ngang ngược dã man, quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu đàm phán một cách nghiêm chỉnh với chúng là mình bị kém thế. Đức Hoàng thượng phái Vi Công tước chủ trương hòa nghị, quả là có

tài dùng người một cách rất sáng suốt. Bọn quỷ phiên bang là hạng người dã man, chỉ có Vi Công gia bất học vô thuật nhưng đủ điều dân dã lưu manh mới dư bản lĩnh đối phó với chúng. Thật là vỏ quít dày gặp móng tay nhọn. Nên biết bọn Sách Ngạch Đồ, Đông Quốc Cương lên mặt đại thần, tuy bề ngoài họ tỏ ra cực kỳ lễ độ cung kính đối với Vi Tiểu Bảo, mà thực ra trong lòng coi gã rất tầm thường. Họ đều cho Vi Tiểu Bảo bất quá là thằng hề được Hoàng thượng sủng ái làm nên quan lớn. Hành động cùng ngôn từ bình nhật của gã biểu lộ xấu xa hèn hạ mà chính gã không biết xấu hổ. Họ còn đinh ninh chuyến này gã đụng chạm với sứ thần ngoại quốc tất để ngoại bang cười cho và làm mất thể diện của Quốc gia. Ngờ đâu đức Hoàng thượng liệu tài bổ chức, thu dụng gã vào việc trọng đại này thật xứng đáng. Giả tỷ Hoàng thượng không sai phái một nhân vật chuyên nói chuyện trò bậy và cãi chầy cãi cối là Vi Tiểu Bảo vào công cuộc hòa đàm, thì trong các văn võ đại thần đầy rẫy chốn triều đường, thực không tìm được nhân vật thứ hai nào làm nổi. Các đại thần càng nghe càng khâm phục và càng tôn sùng đức Hoàng thượng anh minh tài trí, chúng thần chẳng ai bì kịp. Sách Ngạch Đồ nghe tới đây đột nhiên xen vào:

- Mạc Tư Khoa nguyên trước cũng là đất của Trung Quốc. Phi Yến Đa La giật mình kinh hãi nghĩ bụng:

- Thằng lỏi kia giở giọng thiên hô bách sát đã đành. Sao cả lão già này cũng nhắm mắt nói mò như tuồng vô sỉ? Hắn bảo thành Mạc Tư Khoa của nước mình là đất Trung Quốc mới thật là kỳ? Lại nghe Sách Ngạch Đồ nói:- Theo lời quý sứ thì người La Sát tạm thời chiếm cứ nơi nào là nơi ấy cũng thuộc lãnh thổ La Sát hay sao? Phi Yến Đa La đáp:

- Như vậy cũng còn có lý. Quý sứ nói là Mạc Tư Khoa thuộc đất Trung Quốc thì, hà hà... tức cười đến nẻ ruột. Sách Ngạch Đồ nói:

- Nhân dân La Sát gồm nhiều chủng tộc: Đại Nga La Tư, Tiểu Nga La Tư, Bạch Nga La Tư, lại còn Kha Tát Khắc, Thát Đát gì gì nữa cũng đều là người La Sát? Phi Yến Đa La đáp:

- Nhất định là thế. Đất đai tệ quốc rộng bát ngát, nhân dân dưới quyền thống trị cũng nhiều lắm. Sách Ngạch Đồ nói:

- Trăm họ bên tệ quốc cũng gồm rất nhiều chủng tộc: Người Hán có, người Mông có, người Mãn có, người Miêu có, người Hồi có, người Tạng có... Phi Yến Đa La đáp:

- Chính thế! Nga La Tư là nước lớn. Trung Quốc cũng là nước lớn. Hai nước chúng ta là nước lớn nhất trong những nước lớn. Sách Ngạch Đồ nói:

- Chuyến này quý sứ đem đội vệ binh đi, dường như toàn là kỵ binh Kha Tát Khắc? Phi Yến Đa La mỉm cười đáp:

- Kỵ binh Kha Tát Khắc nổi tiếng anh hùng vô địch. Có thể họ là những dũng sĩ lợi hại nhất thiên hạ. Sách Ngạch Đồ hỏi:

- Kỵ binh Kha Tát Khắc còn lợi hại hơn cả người Nga La Tư nữa ư? Phi Yến Đa La đáp:- Câu chuyện không phải như vậy. Người Kha Tát Khắc là trăm họ của nước La Sát, người Nga La Tư cũng là trăm họ trong nước La Sát, chẳng có gì phân biệt. Tỷ như người Mãn Châu cũng là bách tính của Trung Quốc, người Mông, người Hán... cũng là bách tính của Trung Quốc, chẳng có gì phân biệt. Sách Ngạch Đồ gật đầu nói:

- Thế thì phải rồi. Vì vậy mà thành Mạc Tư Khoa cũng là lãnh thổ của Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo nghe hai người nói tới đây, còn chưa rõ chỗ dụng ý của Sách Ngạch Đồ. Gã biết đích Mạc Tư Khoa cách đây xa hàng vạn dặm, quyết chẳng phải lãnh thổ Trung Quốc, nhưng nghe lý thuyết của Sách Ngạch Đồ thì dường như có chứng cứ. Còn Phi Yến Đa La trán nổi gân xanh, sắc mặt lúc xám lại, lúc đỏ bừng. Hiển nhiên trong lòng hắn tức giận như phát điên, gã liền xen vào:

- Mạc Tư Khoa thuộc đất Trung Quốc là đúng lắm, tuyệt không sai lầm. Đức Hoàng đế Trung Quốc khoan hồng đại lượng cho các vị mượn ở đã lâu. Bản sứ tưởng bây giờ nên trả lại là phải, đừng bắt chước kiểu Lưu Bị tá Kinh Châu rồi muốn chiếm cứ vĩnh viễn, chẳng bao giờ hoàn lại. Dĩ nhiên Phi Yến Đa La chẳng hiểu tích Lưu Bị tá Kinh Châu ý nghĩa thế nào, mà chỉ biết bọn Man tử Trung Quốc này không hiểu đạo lý, ăn nói hoàn toàn khác hẳn người văn minh. Hắn cười lạt nói móc:

- Trước kia tệ nhân nghe nói đến lịch sử Trung Quốc và tưởng là người Trung Quốc học vấn sâu rộng. Không ngờ... ha ha... toàn nói những chuyện mù tịt chẳng có chứng cứ gì. Sách Ngạch Đồ đáp:

- Quý sứ là một đại thần nước La Sát, dù chẳng có học vấn gì mấy, nhưng ít ra cũng biết lịch sử nước La Sát chứ? Phi Yến Đa La đáp:

- Lịch sử bên tệ quốc đều có sách vở chứng minh rõ ràng, quyết chẳng khi nào căn cứ vào những lời loạn thuyết của kẻ bạ đâu nói đấy. Sách Ngạch Đồ nói:- Thế thì hay lắm! Trước kia Trung Quốc có một vị Hoàng đế tên gọi Thành Cát Tư Hãn... Phi Yến Đa La vừa nghe đến bốn chữ Thành Cát Tư Hãn, bất giác la lên một tiếng:

- ái chà! Hắn than thầm:

- Hỏng bét, hỏng bét! Sao ta lại hồ đồ đến thế, quên khuấy cả việc lớn đó? Sách Ngạch Đồ nói tiếp:

- Vị Thành Cát Tư Hãn này, bên Trung Quốc kêu bằng Nguyên Thái Tổ, vì ngài là Hoàng đế dựng ra cơ nghiệp nhà Nguyên ở Trung Quốc. Ngài là người Mông Cổ. Quý sứ vừa nói: Người Mãn Châu, người Mông Cổ hay người Hán đều là người Trung Quốc chẳng có gì phân biệt. Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngày ấy đạo kỵ binh Mông Cổ lên đường chinh Tây đã cùng quân La Sát đánh mấy trận lớn. Lịch sử quý quốc có chép rõ ràng. Quyết chẳng phải loạn thuyết của kẻ bạ đâu nói đấy. Không hiểu trong mấy trận đó người Trung Quốc thắng hay người La Sát thắng? Phi Yến Đa La lặng thinh, hồi lâu mới đáp:

- Người Mông Cổ thắng. Sách Ngạch Đồ hỏi vặn:

- Người Mông Cổ có phải là người Trung Quốc không? Phi Yến Đa La đành phải gật đầu. Vi Tiểu Bảo hoàn toàn không hiểu ngày trước đã có vụ này. Gã vừa nghe nói bất giác nở mặt nở mày, lên tiếng:

- Người Trung Quốc mà đánh với người La Sát thì người La Sát tất phải thất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Bản lĩnh của các vị còn kém một bậc. Lần sau có đánh nhau, bên bản sứ chỉ dùng một tay đánh nhau cũng đủ. Nếu không thế thì lực lượng hai bên chênh lệch nhau quá, cuộc chiến đấu chẳng còn thú vị nữa.Phi Yến Đa La tức quá trợn mắt lên nhìn, miệng lẩm bẩm:

- Nếu không phải Công chúa điện hạ ban nghiêm lệnh lần này chỉ cho hòa chứ không cho đánh, thì gã buông lời nhục mạ người La Sát ta thế này, ta quyết đấu với gã một phen. Vi Tiểu Bảo cười ha hả hỏi Sách Ngạch Đồ:

- Sách đại ca! Ngày trước Thành Cát Tư Hãn đánh bại quân La Sát sự tích thế nào? Đại ca kể lại nghe chơi. Sách Ngạch Đồ đáp:

- Hồi đó Thành Cát Tư Hãn phái hai đội quân đi chinh Tây, mỗi đội một vạn người, cộng là hai vạn nhân mã mà đánh cho mười mấy vạn quân La Sát phải thua chạy thất điên bát đảo. Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau đó bên xứ Mông Cổ của chúng ta lại sản xuất một vị đại anh hùng tên gọi Bạt Đô, Bạt Đô thống lĩnh quân đội đánh binh tướng La Sát đến tơi bời hoa lá chiếm tòa thành Cơ Phụ rất lớn của nước La Sát rồi chiếm thành Mạc Tư Khoa. Thế vẫn chưa hết, quân ta còn tràn đến Ba Lan, Hung Gia Lợi, vượt sông Đa Não Hà (Danube). Sau đó mấy trăm năm, vương công quý tộc người La Sát đều thích nghe chuyện người Trung Quốc. Hồi ấy vị anh hùng Mông Cổ bên tệ quốc đóng ở trong trướng bồng dát vàng. Đại Công tước ở Mạc Tư Khoa thường thường đến dập đầu lạy người Trung Quốc. Người Trung Quốc muốn đá đít là đá đít, muốn tát tai là tát tai. Người La Sát chỉ cười hề hề, lại reo hò "đánh hay quá!". Nếu không thế thì chẳng thể làm đến tước Công. Vi Tiểu Bảo nghe nói cặp lông mày dương lên như nhảy múa, gã không ngớt vỗ bàn hô:

- Hay thật! Hay thật! Té ra thành Mạc Tư Khoa ngày trước quả thuộc về Trung Quốc.

(Lời chú của tác giả: Đại tướng Mông Cổ là Bạt Đô tấn công vây hãm Mạc Tư Khoa và Cơ Phụ vào năm 1238. Từ năm 1240 đến 1480, người Mông Cổ thống trị nước Nga La Tư đất cát bao la trong hai trăm bốn mươi năm, đã dựng lên tòa "Kim trướng Hãn Quốc".Trong pho Đại anh bách liệu toàn thư ở mục "Nga La Tư" có ghi chép: Những vương tử phong Công tước ở thành Mạc Tư Khoa phải đến triều kiến Hoàng kim trướng của Mông Cổ Khả Hãn tại thành Tát Lai ở cửa sông Phục Nhĩ Gia để tiếp thụ phong hiệu. Bọn họ thường nhẫn nại chịu đựng những điều khổ nhục. Nhưng sau khi làm lễ triều bái trở về Mạc Tư Khoa họ có thể thu thuế người Thát Đát và lấn át những tiểu bang chư hầu lân cận.) Phi Yến Đa La sắc mặt lúc xanh xám lúc trắng bợt. Những điều thuật lại của Sách Ngạch Đồ theo đúng sử sách, quyết không giả trá. Có điều người La Sát trước nay không nhận người Mông Cổ là người Trung Quốc. Trong lúc nhất thời, Phi Yến Đa La không nhớ tới thành Mạc Tư Khoa trước kia đã thuộc quyền thống trị của người Mông Cổ một quãng thời gian khá lâu. Hiện nay Mông Cổ thuộc về Trung Quốc. Do đó mà suy luận thì bảo thành Mạc Tư Khoa thuộc về Trung Quốc cũng không phải là lời nói hàm hồ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hầu tước các hạ! Bản chức nhận thấy việc hoạch định biên giới chúng ta bất tất phải đàm phán nữa. Xin các hạ trở về hỏi lại Công chúa bao giờ quý quốc sẽ đem thành Mạc Tư Khoa và thành Cơ Phụ hoàn lại Trung Quốc. Bản sứ cũng trở về Bắc Kinh lấy da bò và Hoàng kim để dựng Hoàng kim trướng bên bờ sông Phục Nhĩ Gia chờ Tô Phi á Công chúa đến ngủ. Ha ha! Ha ha! Phi Yến Đa La nghe tới đây không thể nhịn được nữa, hắn đứng phắt dậy xông ra ngoài trướng. Lại nghe hắn tức giận gầm lên như sấm và lớn tiếng quát tháo để truyền mệnh lệnh. Kế đó tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Mấy trăm con ngựa nhất tề xông tới. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi la lên:

- Trời ơi! Quân mao tặc muốn đánh nhau. Chúng ta phải trốn cho lẹ. Đông Quốc Cương trải qua

chiến trận đã nhiều, nét mặt vẫn bình tĩnh. Lão nói:- Vi Công gia bất tất phải hoang mang. Chúng muốn đánh thì đánh. Chẳng lẽ bọn ta lại sợ chúng sao? Phía ngoài doanh trướng, hai trăm sáu chục tên kỵ binh Kha Tát Khắc hò reo rầm trời. Vi Tiểu Bảo sợ quá toàn thân run bần bật. Gã cúi đầu chui vào gầm bàn. Đông Quốc Cương và Sách Ngạch Đồ ngơ ngác nhìn nhau, trong bụng cũng hơi hoang mang. Cửa trướng mở ra, một tướng rảo bước tiến vào. Chính là Hồng Triều thống lĩnh đội quân đằng bài. Hồng Triều lớn tiếng hô:

- Khải bẩm đại soái!... Nhưng hắn không nhìn thấy đại soái đâu. Vi Tiểu Bảo nằm dưới gầm bàn lên tiếng:

- Ta... ta... ta ở đây. Anh em... mau mau trốn đi. Hồng Triều cúi xuống gầm bàn nhìn Vi đại soái nói:

- Khải bẩm đại soái! Quân La Sát thanh thế hùng dũng. Chúng ta chẳng thể khiếp nhược. Muốn làm con con mẹ nó thì làm. Vi Tiểu Bảo nghe lời nói dũng cảm, liền trấn tĩnh tâm thần. Gã ở dưới gầm bàn bò ra. Vừa rồi sự việc xẩy đến đột ngột, gã hoang mang chui vào gầm bàn, nhưng thực ra không phải gã khiếp đảm sợ chết. Vi Tiểu Bảo vỗ ngực đáp:

- Phải lắm! Tổ bà nó muốn làm gì thì làm! Lão gia phải thân tiến sĩ tốt, dũng... dũng...Dũng quản tam quân, nhưng gã quên mất. Gã dắt tay Hồng Triều chạy ra ngoài trướng.

Hồi 239 - Triều Đình Đại Kế Chủ Hòa Bình

Vi Tiểu Bảo vừa ra đến cửa doanh trướng, liền ngó thấy hai trăm sáu mươi tên kỵ binh Kha Tát Khắc trường đao tuốt trần, đưa lên cao. Chúng cưỡi toàn tuấn mã bao vây trướng hồng đang diễu võ dương oai đi vòng quanh chạy rất mau. Phi Yến Đa La hạ lệnh một tiếng đoàn kỵ binh chạy ra xa. Chúng xếp thành đội ngũ đứng ngoài hai trăm trượng. Cứ hai mươi sáu tên là một hàng. Cả trước sau cộng thành mười hàng. Hàng ngũ rất chỉnh tề. Đột nhiên chúng lớn tiếng reo hò lao rất mau về phía Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo la lên:

- Má ơi là má ơi! Gã toan chạy vào trướng, nhưng lại nghĩ:

- Bọn quỷ La Sát đã muốn giết ta thì ta có vào trướng cũng bị chúng lôi ra lại càng thêm nhục. Mặt xám như tro tàn, người run bần bật, gã đứng yên không nhúc nhích. Hồng Triều hô:

- Đằng bài thủ! Chuẩn bị bảo vệ đại soái! Tiến lên. Hai trăm sáu mươi quân đằng bài đồng thanh hô:

- Tuân lệnh! Rồi chúng rầm rộ chạy tới đứng ở phía trước Vi Tiểu Bảo cùng các đại thần. Vi Tiểu Bảo rút đao trủy thủ ở ống giầy ra tự nhủ:

- Nếu bọn quỷ La Sát thực sự nổi tính man rợ, tất xảy một trường chiến đấu ác liệt, ta không thể phế bỏ điều nghĩa khí. Gã liền mạnh dạn tiến ra đứng ở phía trước Sách Ngạch Đồ. Miệng gã hô:

- Sách đại ca đừng sợ. Đã có tiểu đệ bảo vệ cho đại ca. Sách Ngạch Đồ là một văn quan, lão sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa, ấp úng đáp:

- Tiểu huynh... hoàn toàn... trông cậy vào huynh đệ. Mười hàng kỵ binh Kha Tát Khắc xông tới rất lẹ. Khi chúng còn cách đội quân Thanh chừng năm sáu trượng thì tên đội trưởng đi trước vung trường đao chém dứ một đòn. Hắn quát to một tiếng. Đoàn kỵ binh lập tức dừng ngựa. Hai trăm sáu chục con tuấn mã đều dừng bước lại. Tên đội trưởng lại hô một tiếng. Bọn kỵ binh rẽ ra chia làm hai toán. Một trăm ba chục tên quay về phía Bắc, một trăm ba chục tên quay về hướng Nam. Chúng chạy ra mấy chục trượng quây lại thành vòng tròn và đứng cách xa trướng hồng ngoài hai trăm trượng. Đội ngũ vẫn tề chỉnh, không rối loạn chút nào. Hai trăm sáu chục tên cưỡi hai trăm sáu mươi con ngựa đều răm rắp như một người cưỡi một ngựa. Quả nhiên chúng đã được huấn luyện rất tinh thục. Phi Yến Đa La nổi lên tràng cười khanh khách, lớn tiếng hỏi:

- Công tước đại nhân! Đại nhân coi đội quân La Sát bên tệ quốc thế nào? Vi Tiểu Bảo bây giờ mới hiểu hắn bất quá muốn khoa trương quân đội để thị uy. Trong lòng tức giận gã la lên:

- Đúng là một lũ khỉ làm trò, nếu đem dùng vào việc đánh trận thì toàn là đồ vô dụng. Phi Yến Đa La tức giận hô:

- Chúng ta lại xông vào! Miệng hắn lẩm bẩm:

- Lần này thử coi gã có chạy trốn không? Hắn hô tiếp:

- Hãy lột hết nón đội trên đầu binh sĩ Trung Quốc! Đội trưởng trong đội kỵ binh Kha Tát Khắc lại hô hiệu lệnh. Hai trăm sáu mươi tên quân kỵ liền xông vào. Vi Tiểu Bảo quát:- Chém vào chân ngựa bọn chúng! Hồng Triều hô:

- Xin tuân lệnh. Chặt chân ngựa, đừng giết người. Tiếng vó ngựa rầm rầm như sấm nổ. Hai trăm sáu chục con ngựa chạy tới mỗi lúc một gần. Những thanh trường đao dưới ánh mặt trời lấp loáng có ánh sáng. Đoàn kỵ mã chỉ còn cách ba chục trượng... hai chục trượng... mười trượng... vẫn chưa dừng bước. Khi còn cách bốn, năm trượng, Hồng Triều hô:

- Cổn Đường đao! Tiến lên! Hai trăm sáu chục tên đằng bài thủ nhảy vọt lại, lăn mình dưới đất xông vào. Hai trăm sáu chục tên quân này đều do Lâm Hưng Châu thân hành rèn dậy môn Địa Đường đao pháp rất thuần thục. Chúng dùng lá mộc bằng giây leo để hộ vệ, không hở ra chút đao quang nào. Quân kỵ binh Kha Tát Khắc đột nhiên thấy Thanh binh lăn mình dưới đất rất lấy làm kinh dị. Bọn thủ quân ở Nhã Tát Khắc đã nếm mùi đau khổ của bọn đằng bài thủ, nhưng kẻ thì chết rồi, kẻ thì bị bắt. Cánh thủ quân hoàn toàn tan vỡ. Đội kỵ binh Kha Tát Khắc này mới từ Mạc Tư Khoa hộ tống Phi Yến Đa La trong cuộc công du. Trước nay chúng chưa được chứng kiến phép đánh trận của đằng bài binh, đều cho là bên địch ngu xuẩn quá mới lăn mình dưới đất. Chúng có bị ngựa xéo chết cũng không trách ai được. Chỉ trong chớp mắt hàng đầu đội kỵ binh đã đụng phải quân đằng bài. Đột nhiên tiếng ngựa thét vang, tới tấp ngã lăn ra. Quân đằng bài vung lợi đao lên. Cứ mỗi đao là chém đứt một đôi chân ngựa. Đã có đằng bài hộ thân, chúng lăn xả vào đâm chém. Quân La Sát la ó vang trời pha lẫn với tiếng ngựa thét. Đội đằng bài đã lăn vào tới hàng thứ mười bên địch và chém đứt một trăm bảy, tám chục đôi chân ngựa rồi xếp hàng ở phía sau đội kỵ binh Kha Tát Khắc.Có đến quá phần nửa quân Kha Tát Khắc bị ngã xuống còn mấy chục tên liền quay ngựa chạy trốn. Thế là đội quân tan vỡ. Hồng Triều dẫn đội đằng bài binh chạy về thật mau đứng xếp hàng trước Vi Tiểu Bảo. Toàn đội hai trăm sáu chục người chỉ có mười mấy người bị ngựa dẫm lên hay đá bị thương, nhưng thương thế rất nhẹ. Chúng vẫn nhịn đau đớn và đứng nguyên trong hàng ngũ. Hai trăm sáu chục tên kỵ binh Kha Tát Khắc, một số bị ngựa đè lên, nằm dưới đất rên rỉ kêu la, một số phóng ngựa chạy tán loạn ra tận đằng xa. Còn phần lớn đứng xuống đất, chân tay luống cuống. Bọn kỵ binh này suốt đời kỵ mã, có ngồi trên lưng ngựa mới phát huy được tài kiêu dũng. Một khi hai chân đứng xuống đất là chẳng khác gì cá mất nước, không còn chỗ nương tựa để vùng vẫy. Vi Tiểu Bảo hô:

- Chia quân lấy phân nửa bao vây đại quan La Sát! Hồng Triều truyền hiệu lệnh ra. Một trăm quân đằng bài liền kéo đến bao vây bọn Phi Yến Đa La và bọn đại quan La Sát hơn chục người. Một trăm thanh đại đao tổ hợp thành một vòng tròn đao. Mũi đao hướng vào phía trong. Chỉ cần hô một tiếng hiệu lệnh là cả trăm thanh đại đao nhất tề phóng vào. Bọn Phi Yến Đa La sẽ lập tức bị đâm nát ra như tương. Mấy tên chánh phó đội trưởng đoàn kỵ binh Kha Tát Khắc thấy tình trạng này vội chạy lại lớn tiếng la:

- Đừng có giết người! Đừng có giết người! Vi Tiểu Bảo quay lại nhìn Song Nhi hiện cải trang làm thân binh, ra lệnh:

- Lại điểm huyệt chúng đi! Song Nhi dạ một tiếng tung mình vọt tới sau lưng tên đội trưởng kỵ binh Kha Tát Khắc, thị điểm huyệt vào huyệt đạo sau lưng hắn, rồi lại điểm huyệt tên phó đội trưởng. Một tên tiểu đội trưởng thò tay vào bọc rút súng lục ra quát:

- Không được nhúc nhích!Song Nhi chụp một tên quân La Sát đứng bên để che đỡ phía trước. Thị đẩy gã tiến lên mấy bước. Tên tiểu đội trưởng kia không dám nổ súng, lại la lên:

- Không được nhúc nhích! Song Nhi chụp tên La Sát đó nhấc bổng lên liệng tới. Tên tiểu đội trưởng giật mình kinh hãi nghiêng mình né tránh. Song Nhi thừa cơ nhảy lại điểm vào những huyệt dạo trước ngực và sau lưng gã rồi đoạt lấy khẩu súng lục trong tay đối phương. Thị trỏ súng lên trời bắn chỉ thiên đánh đoàng một tiếng: Vi Tiểu Bảo hô lớn:

- Hay lắm! Hai bên đã hứa không được đem theo hỏa khí. Bọn quỷ La Sát các ngươi không kể gì đến chữ tín. Gã tiến lại mấy bước nhìn Phi Yến Đa La nói:

- Này! Đại nhân bảo bọn thủ hạ liệng binh khí trong tay đi, xuống ngựa hết, xếp thành hàng ngũ. Tên nào còn dắt hỏa khí trong mình phải lôi ra hết. Phi Yến Đa La nhận thấy mình không thể nào kháng cự được đành nghe theo lời Vi Tiểu Bảo truyền lệnh xuống. Bọn kỵ binh Kha Tát Khắc đành liệng đao kiếm rồi xuống ngựa, xếp thành đội ngũ. Vi Tiểu Bảo lại sai một trăm sáu chục tên đằng bài thủ bao vây bốn mặt ra sục tìm trong mình bọn quân La Sát. Chúng lấy được hơn hai trăm tám chục khẩu súng lục vì trong đoàn kỵ binh hai trăm sáu mươi người, nhưng một số đem theo hai khẩu. Bọn quân La Sát ở dưới chân thành Ni Bố Sở ngó thấy tình thế xảy biến cố liền từ từ tiến ra. Mé Đông quân Thanh cũng lập tức tiến vào. Hai bên cách nhau mấy trăm bước thì dừng lại dàn trận đối lập.Đoàn quân La Sát thấy chủ soái bị vây đành ngấm ngầm kêu khổ, không dám tự động. Vi Tiểu Bảo hỏi Phi Yến Đa La:

- Hầu tước đại nhân! Đại nhân cho đem nhiều hỏa khí đến làm gì vậy? Phi Yến Đa La cúi đầu đáp:

- Xin lỗi Công tước đại nhân! Bọn vệ binh thủ hạ của tệ nhân không theo mệnh lệnh, ngầm đeo hỏa khí. Tệ nhân sẽ trọng phạt bọn chúng. Vi Tiểu Bảo hô:

- Đằng bài thủ! Các ngươi cởi hết y phục ra để họ coi có ngầm dấu hỏa khí không? Hai trăm sáu chục tên đằng bài thủ bỏ lá mộc xuống. Tay mặt giơ đại đao lên cao để đề phòng đối phương hành động bất trắc. Chúng dùng tay trái để cởi áo. Mọi người cởi áo rồi, mình trần trùng trục, nhảy lên mấy cái. Quả nhiên không một ai đeo súng. Phi Yến Đa La trong lòng hổ thẹn, cúi đầu xuống không dám nói gì. Vi Tiểu Bảo lại lớn tiếng:

- Bọn người La Sát mặt dầy không thủ tín, chẳng thể tin được. Lột quần áo bọn chúng ra khám kỹ lại xem có còn hỏa khí không? Phi Yến Đa La kinh hãi vội nói:

- Công tước đại nhân! Xin đại nhân rộng ơn cho. Đại nhân... đại nhân... mà lột quần tệ nhân, thì tệ nhân... đành chịu tự sát... Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái gì thì được, còn việc cởi quần thì không thể khoan miễn. Phi Yến Đa La năn nỉ:

- Xin đại nhân khoan thứ cho một lần. Nhất thiết mọi điều gì khác, tệ nhân đều xin tuân theo ý kiến của đại nhân. Vi Tiểu Bảo hỏi:- Vừa rồi đội kỵ binh của Hầu tước đại nhân xông lại làm cho bản sứ khiếp quá phải chui vào gầm bàn, như thế còn chi là thể diện của Công tước đại nhân? Vụ này Hầu tước đại nhân tính sao đây? Phi Yến Đa La mắng thầm:

- Cái đó tự ngươi nhát gan, ta biết làm thế nào? Nhưng ngoài miệng hắn đáp: Tệ nhân xin nguyện ý bồi thường những sự tổn thất của đại nhân. Vi Tiểu Bảo trong lòng hoan hỷ nghĩ thầm Đến lúc làm tiền được rồi đây. Nhưng trong lúc nhất thời gã nghĩ không ra bắt đối phương bồi thường bằng cách nào, liền hạ lệnh:

- Hãy cắt đai quần từ đại quan cho đến tiểu binh La Sát. Bọn đằng bài thủ hô lớn:

- Xin tuân lệnh! Chúng giơ đao lên thò vào sau lưng bọn người La Sát, quay lưỡi ra ngoài kéo một cái. Lập tức đai lưng bị đứt liền. Bọn người La Sát từ Phi Yến Đa La trở xuống chẳng một ai là không sợ hết hồn, hai tay giữ chặt cạp quần chỉ sợ tụt mất. Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách ra lệnh:

- áp giải bọn người La Sát, nổi hiệu đắc thắng đưa về doanh trướng. Lúc này quan binh La Sát ai cũng chỉ lo tụt quần, tuyệt không dám kháng cự, riu ríu theo bọn Thanh binh giữ nguyên đội ngũ đi về phía Đông. Đông Quốc Cương cười nói:

- Trí kế của Vi đại soái quả là thần diệu. Ai cũng phải khâm phục. Chỉ trong khoảnh khắc mà Cột được hai tay của hết thảy ba trăm quan binh La Sát. Vi Tiểu Bảo cười đáp:- Bọn nam nhân La Sát sợ nhất là bị tụt quần. Trái lại, bọn nữ nhân không ngán vụ đó. Thế có lạ không? Bọn Đông Quốc Cương híp mắt lại mà cười một cách mê ly. Đoàn người và đại quân hội họp rồi, đoàn quân Thanh đẩy hơn hai trăm cỗ súng lớn ra, bỏ áo súng đi, miệng súng chĩa về phía quân La Sát. Thời bấy giờ tuy hỏa khí nước La Sát đã lợi hại lắm, nhưng ở phía Đông cũng không đem đến nhiều bằng Vua Khang Hy đã chuẩn bị cho một cuộc đại chiến. Có đến phân nửa súng ống được điều động cho trận tuyến Ni Bố Sở. Bất luận về binh lực hay hỏa khí bên quân Thanh cũng nhiều hơn gấp mấy lần. Cánh quân La Sát đột nhiên ngó thấy rất nhiều súng lớn, đều ngơ ngác nhìn nhau, lộ vẻ cực kỳ khiếp sợ. Các tướng thống lĩnh quân đội vội truyền lệnh đóng cổng thành lại. Nhưng quân Thanh cũng không đánh thành. Lúc này đội trưởng, phó đội trưởng và một tên tiểu đội trưởng đoàn kỵ binh Kha Tát Khắc đã bị Song Nhi điểm huyệt không nhúc nhích được. Ba tên này đứng ở chỗ đất trống coi chẳng khác gì nhưng pho tượng gỗ. Các binh tướng La Sát hối hả chạy vào thành, chưa kịp lưu tâm đến. Bây giờ đứng trên mặt thành nó thấy đều lấy làm kinh dị, nhưng chẳng ai dám chạy ra cứu viện. Sau chừng nửa giờ họ thấy ba người vẫn đứng trơ không nhúc nhích, một đội kỵ binh Kha Tát Khắc mở cửa thành đến cứu. Nhưng đội kỵ binh này mới đi được hơn mười trượng, bỗng nghe quân Thanh nổ mấy phát súng lớn. Tướng thủ thành vội nổi hiệu lui quân. Đội kỵ binh Kha Tát Khắc lại lật đật quay về. Chúng sợ quân Thanh kéo đến thì cả đội quân đi cứu viện cũng bị vây hãm. Quân hai bên cách nhau đến mấy trượng. ở đằng xa ngó thấy ba người đứng không nhúc nhích, tư thế rất quái dị rất lấy làm kỳ, bỗng nghe quân Thanh nổi lên tràng cười ho hố, hết thảy La Sát binh càng kinh hãi hơn.Vi Tiểu Bảo đưa bọn Phi Yến Đa La vào trong doanh trướng. Chủ khách an tọa rồi, bọn thân binh bưng trà ra mời. Vi Tiểu Bảo chỉ cười hì hì chứ không nói gì. Phi Yến Đa La tức giận lên tiếng:

- Công tước đại nhân! Đại nhân đừng đem tệ nhân ra làm trò cười nữa. Đại nhân muốn giết thì giết quách đi cho rồi! Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Bản sứ cùng Hầu tước đại nhân là chỗ bạn hữu, sao lại giết nhau được? Bây giờ chúng ta lại bàn đến chuyện phân chia cương giới. Gã cho là lúc này các đại thần bên đối phương đã lọt vào tay mình thì bất luận mình đưa ra điều khoản gì, họ cũng khó lòng chống lại. Không ngờ Phi Yến Đa La là một quân nhân xuất thân bản tính rất quật cường. Hắn ngang nhiên đáp:

- Tệ nhân là tù binh của đại nhân, không còn là sứ thần ngang hàng để thương nghị việc hoạch định cương giới nữa. Tệ nhân đã ở dưới sự uy hiếp của đại nhân thì điều khoản gì cũng không thể đàm phán được. Dù đàm phán thành tựu, kiềm chữ rồi, cũng coi là vô hiệu. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao lại vô hiệu? Phi Yến Đa La đáp:

- Nhất thiết mọi điều khoản đều do đại nhân định đoạt thì còn đàm phán cái gì? Đại nhân không thể bức bách tệ nhân đàm phán được? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao lại không bức bách đại nhân đàm phán được? Phi Yến Đa La đáp:

- Nói tóm lại là tệ nhân không chịu khuất phục. Đại nhân vung đao chém hay nổ súng bắn chết tệ nhân thì cứ việc động thủ đi!Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Nếu bản sứ kêu người lột trần Hầu tước thì sao? Phi Yến Đa La tức giận đến cùng cực, đứng phắt dậy quát:

- Ngươi... Hắn vừa nói được tiếng ngươi, đột nhiên quần tụt xuống, vội đưa tay nắm lấy. Nguyên đai quần hắn đã bị đứt. Lúc ngồi trên ghế, không cần để tay giữ cạp quần. Trong cơn thịnh nộ, hắn đứng phắt dậy, quên mất vụ này. May mà hắn còn cứu vãn kịp thời, chưa đến nỗi hở hang làm cho xấu mặt. Các đại quan và bọn tùy tùng bên Thanh ở trong trướng không sao nhịn được đều nổi lên tràng cười rộ. Phi Yến Đa La tức giận đến sắc mặt lợt lạt mà hai tay vẫn phải nắm giữ cạp quần, bộ dạng coi rất tức tưởi. Hắn toan đưa ra những lời khích ngang khẳng khái một phen cho bõ tức. Khốn nỗi hai tay còn bận việc, không thể chỉ trỏ vung múa cho thêm uy thế. Hắn muốn hiên ngang cũng chỉ đến được hạn độ nào mà thôi. Phi Yến Đa La hắng giọng mấy tiếng, ngồi xuống nói:

- Ta là Khâm sứ của Sa Hoàng bệ hạ nước La Sát, ngươi không làm nhục ta được. Bậc đại trượng phu thà chết chứ không chịu nhục. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hầu tước đại nhân cứ yên lòng. Bản sứ không làm nhục đâu. Chúng ta hãy hòa hảo mở lại cuộc đàm phán phân chia cương giới. Phi Yến Đa La móc túi lấy khăn bịt cửa miệng buộc quanh ra sau gáy để tỏ ý không lên tiếng về cuộc hòa đàm. Vi Tiểu Bảo sai thân binh đem rượu ngon nhắm tốt bày lên bàn. Gã rót rượu ra chung, cười nói:

- Mời đại nhân! Đại nhân bất tất phải khách sáo. Phi Yến Đa La ngửi thấy mùi rượu thơm ngát không nhịn được, cởi khăn tay, nâng chung lên uống.Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Hầu tước đại nhân lại dùng đến miệng ư? Phi Yến Đa La uống rượu ăn thịt, vẫn không trả lời, tỏ ra dùng miệng để ăn uống chứ không để nói. Vi Tiểu Bảo tiếp tục khuyên mời. Gã nghĩ bụng cho hắn uống say hoặc giả làm cho hắn phải khuất phục. Không ngờ Phi Yến Đa La uống mười mấy chung rồi, cầm khăn lau miệng xong bịt lại buộc chằng ra sau như trước. Vi Tiểu Bảo thấy tình trạng này không khỏi bật cười. Gã sai thân binh dẫn hắn vào hậu trướng nằm nghỉ và ra lệnh canh giữ nghiêm mật. Vi Tiểu Bảo cùng bọn Sách Ngạch Đồ, Đông Quốc Cương ngồi lại bàn cách đối phó. Đông Quốc Cương nói:

- Thằng cha này quật cường như vậy, hắn kiên quyết không chịu cùng chúng ta mở cuộc hòa đàm mà chịu tha hắn về thì thật chẳng cam tâm chút nào. Sách Ngạch Đồ hiến kế:

- Hãy giam giữ hắn mươi ngày hay nửa tháng, mỗi bữa làm thịt mấy tên quỷ La Sát trước mặt hắn, thử xem hắn có quật cường mãi không? Đông Quốc Cương đáp:

- Nếu chúng ta bức bách quá, hắn tự tử thì thật rầy rà! Chúng ta dùng võ lực bắt đại thần của đối phương ép việc nghị hòa, không chừng Hoàng thượng còn gia tội bọn mình nữa. Sách Ngạch Đồ gật đầu nói:

- Đông Công gia nói thế là phải. Mình cứ một mực dùng cương cũng không được. Các đại thần thương nghị hồi lâu vẫn chưa tìm ra diệu sách.Bữa nay bắt được Phi Yến Đa La tuy là một phen thắng trận, nhưng không hợp với chủ ý của Vua Khang Hy trong cuộc mưu hòa, mà còn phản bội đại kế của triều đình. Nếu không khéo xử lý sẽ phạm vào trọng tội vi chỉ. Sau các đại thần đều khuyên Vi Tiểu Bảo nên buông tha Phi Yến Đa La. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Chúng ta hãy giữ hắn lại một đêm, sáng mai sẽ thả về cũng chưa muộn. Gã vào tẩm trướng bước lui rồi lại bước tới để suy nghĩ kế hoạch, đột nhiên gã lẩm bẩm:

- Bữa trước ta đã theo bài học của Gia Cát Lượng phóng hỏa đốt hang Bàn Xà và đại thắng ở Nhã Tát Khắc. Nay ta lại học Chu Du chơi Tưởng Cán ở Hội Quần Anh. Gã tính toán hồi lâu sắp đặt kế hoạch rồi trở ra quân trướng. Vi Tiểu Bảo truyền thân binh đi mời vị giáo sĩ Hà Lan tới để dặn dò mật kế. Gã lại sai người kêu Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu vào trướng khẽ dặn làm như thế, như thế... Gã còn gọi bốn tướng và đội trưởng đội thân binh vào bảo làm như vậy như vậy... Mọi người lãnh mạng lui ra. Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nắc Phu tuy biết vụ này cực kỳ ngoắt ngoéo, nhưng ngó thấy bốn tên thân binh tay cầm đại đao lăm lăm đứng ở phía sau dĩ nhiên chúng chỉ còn cách vâng dạ luôn miệng, không dám phản bội. Phi Yến Đa La nằm nghỉ trên giường trong hậu trướng, những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn. Lúc thì kinh hãi, lúc lại hối hả, hắn trằn trọc không sao ngủ được. Bỗng nghe tiếng ngáy như sấm ở ngoài cửa trướng. Ba tên lính canh đều là thân binh ngủ say cả rồi. Phi Yến Đa La nghĩ bụng:- Ta đã lọt vào tay bọn Man tử Trung Quốc mà không chịu những điều khoản của chúng đưa ra, tất khó bề thoát thân. Sáng mai tên tiểu quỷ kia không chừng nổi nóng vung đao chém giết mình, há chẳng oan uổng ru? May mà trời còn thương: Ba tên quân canh ngủ cả rồi. Chi bằng ta mạo hiểm trốn đi. Hắn liền rón rén ngồi dậy, cởi sợi dây da đeo trên vai xuống để thắt lưng cho khỏi tụt quần. Phi Yến Đa La cất bước nhẹ nhàng lần về phía cửa trướng, vẫn thấy ba tên thân binh tựa vào cột trướng ngủ say. Hắn vươn tay ra sau lưng một tên thân binh định rút lấy thanh bội đao. Ngón tay hắn sắp đụng vào đốc đao thì đột nhiên tên thân binh này ngáp dài một cái. Phi Yến Đa La giật mình kinh hãi, vội rụt tay về. Sau một lúc, hắn không thấy động tĩnh gì, lại toan cử động rút bội đao của tên thân binh khác. Giữa lúc ấy tên thân binh kia vươn vai một cái, miệng nói mấy câu mơ ngủ. Phi Yến Đa La không dám chần chừ, rón rén bước ra cửa trướng, mừng thầm ba tên thân binh đều không phát giác. Phi Yến Đa La ra ngoài trướng rồi, đứng thu mình trong bóng tối. Bỗng thấy bên ngoài có bọn vệ binh tay cầm đèn lồng, tay cầm đơn đao đi tuần tiễu. Phi Yến Đa La đảo mắt nhìn quanh thấy ba mặt Bắc, Đông, Nam đều có quân lính đi tuần, chỉ một mặt Tây là tối mò, dường như không người. Hắn liền từ từ cất bước tiến về phía đó. Mỗi khi thấy đội quân tuần phòng tới gần, hắn lại co mình đứng nép vào sau trướng bồng. May mà dọc đường đi về phía Tây, hắn được bình yên vô sự. Phi Yến Đa La vừa đến phía sau tòa đại trướng, đột nhiên mé Tây có đội tuần tiễu đi tới, hắn vội ẩn vào sau trướng. Phi Yến Đa La đột nhiên vẳng nghe trong trướng có người nói chuyện mà nói bằng tiếng La Sát.

Hồi 240 - Phân Cương Giới Trung Hoa Thắng Lợi

Bỗng thấy người kia nói:

- Công tước đại nhân quyết ý dẫn binh đến đánh Mạc Tư Khoa tuy chẳng phải là việc không thể làm được, có điều đường sá xa xôi cực kỳ nguy hiểm? Phi Yến Đa La nghe đến câu "Công tước đại nhân quyết ý dẫn binh đến đánh Mạc Tư Khoa". Bất giác giật mình kinh hãi, liền cúi rạp xuống, vạch chân trướng bồng ra dòm vào. Hắn không ngó còn khá, vừa ngó vào đã trống ngực đánh hơn trống làng. Trong trướng đèn lửa sáng hơn ban ngày. Vi Tiểu Bảo toàn thân mặc nhung trang ngồi ở chính giữa. Hai bên mười mấy đại tướng thị lập. Phía dưới mấy chục tên thân binh tay cầm đại đao sáng loáng. Người vừa nói chính là giáo sĩ Hà Lan đứng cạnh bàn Vi Tiểu Bảo. Lại nghe Vi Tiểu Bảo lên tiếng:

- Chúng ta giả vờ ở đây cùng Khâm sai đại thần nước La Sát thương nghị hoạch định cương giới. Cuộc hòa đàm kéo dài một tháng, hai tháng, rồi hơn nữa và thủy chung vẫn không đi tới kết quả. Đại quân ngấm ngầm nhổ trại nhắm phía Tây trực chỉ. Sa Hoàng và Nhiếp Chính Nữ Vương nước La Sát thỉnh thoảng lại nhận được báo cáo đưa về phúc trình nói công cuộc nghị hòa đang tiếp tục tiến hành dĩ nhiên họ không nghi ngờ và không phòng bị. Đại quân Trung Quốc kéo đến chân thành Mạc Tư Khoa tấn công một cách đột ngột là có thể bắt được hai tên Sa Hoàng và Tô Phi á Công chúa. Vụ này há chẳng là một công lao rất lớn? Giáo sĩ Hà Lan đáp:

- Tệ nhân chẳng hiểu gì về việc hành quân đánh trận. Có điều một mặt nghị hòa với người La Sát, lại một mặt dẫn binh đến đánh lén kinh thành của họ thì ra không đếm xỉa gì đến tín nghĩa hay sao. Đạo lý của đức Thượng đế giáo huấn người đời không được lừa gạt cũng không được nói dối. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ha ha! Đây là người La Sát không thủ tín trước. Hai bên đã giao hẹn khi hội nghị vệ binh không được đem theo hỏa khí. Thế mà bọn họ mỗi người đều ngấm ngầm dắt súng trong mình. Chúng lừa gạt người được chẳng lẽ bọn ta không lừa gạt lại chúng hay sao? Cái đó kêu bằng ăn miếng trả miếng, chứ không phải man trá. Giáo sĩ Hà Lan đằng hắng một tiếng, hồi lâu mới nói:

- Tệ nhân khuyên Công tước đại nhân không nên mở cuốc chiến trinh là hơn, vì hai nước giao tranh sẽ gây chết chóc cho con dân hai nước, tức là con dân của Thượng đế... Vi Tiểu Bảo xua tay lia lịa đáp:

- Giả tỷ Phi Yến Đa La chịu đàm phán một cách công bằng nhường cho Trung Quốc chiếm thêm một chút thổ địa thì cuộc hòa đàm đã đem lại kết quả rồi. Nhưng hắn không chịu nhường một tấc đất. Chúng ta hãy khởi binh đánh chiếm Mạc Tư Khoa, thử xem bọn người La Sát còn nói được gì nữa không? Phi Yến Đa La càng nghe càng bở vía la thầm:

- Lạy đức Thượng đế! Bọn Man tử Trung Quốc này hành động vô pháp vô thiên lớn mật làm càn... Lại nghe Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bữa nay ta chỉ phái một tên thân binh đụng đầu ngón tay vào mình ba tên đội trưởng Kha Tát Khắc mà cho đến bây giờ chúng vẫn không nhúc nhích được. Giáo sĩ có trông thấy không? Giáo

sĩ hỏi lại:

- Tệ nhân trông thấy rồi. Đó là ma thuật gì mà kỳ lạ vậy? Vi Tiểu Bảo đáp:- Thứ ma thuật này ở Trung Quốc nguyên được Thành Cát Tư Hãn truyền cho từ trước. Gã hắng giọng nói tiếp:

- Thành Cát Tư Hãn đã dùng pháp thuật đó đánh người La Sát khiến họ chỉ còn đường quỳ xuống đầu hàng. Nay bọn ta lại theo phương pháp cũ của Thành Cát Tư Hãn để đánh nước La Sát, nhất định có thể chinh phục được. Phi Yến Đa La bụng bảo dạ:

- Ngày trước người Mông Cổ chỉ có hai vạn nhân mã mà đánh tới Ba Lan, Hung Gia Lợi, khắp thiên hạ không ai cản nổi, thì ra chúng đã dùng ma thuật. Người phương Đông thật cổ quái! Bọn họ mà dùng pháp thuật thì... thì làm thế nào? Lại nghe giáo sĩ nói:

- Nếu bọn người La Sát nổ súng từ đằng xa thì ma thuật của các vị sẽ thành vô dụng. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Vì thế mà bọn ta phải giả vờ tiếp tục cuộc đàm phán ở đây, còn quân đội kéo đến đánh lén Mạc Tư Khoa. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bản sứ đã đến Mạc Tư Khoa. Trong thành này rất nhiều người Thát Đát. Binh sĩ của chúng ta đã hóa trang làm bọn người mục súc Thát Đát để trà trộn vào thành, tất bọn quân canh La Sát không phát giác được. Phi Yến Đa La nghe tới đây sau lưng ướt đẫm mồ hôi. Hắn nghĩ thầm:

- Tên tiểu quỷ Trung Quốc này mà dùng độc kế đó thì thật là nguy hại! Quân Trung Quốc hóa trang làm bọn mục súc Thát Đát trà trộn vào thành bên ta để thi triển ma thuật thì làm sao chống lại được? Hắn không hiểu Song Nhi đã dùng thủ thuật điểm huyệt ba tên đội trưởng Kha Tát Khắc.Điểm huyệt là một công phu rất cao thâm về võ học. Nội công phải luyện đến trình độ thượng thừa mới sử dụng được. Trong mấy vạn quân Thanh chỉ một mình thị học được công phu điểm huyệt. Phi Yến Đa La lại tưởng môn ma thuật này hễ có người truyền thụ là ai cũng phát huy được. Nếu chỉ đụng một ngón tay đủ làm cho đối phương hết nhúc nhích thì mấy vạn quân Trung Quốc dùng cách này đến công tập Mạc Tư Khoa e rằng có thể đưa người La Sát vào đường vong quốc diệt chủng. Lại nghe giáo sĩ nói:

- Công tước đại nhân phái hai vạn quân Trung Quốc trà trộn vào thành Mạc Tư Khoa, lại dùng ma thuật của Thành Cát Tư Hãn kiềm chế bọn thủ quân La Sát thì việc bắt hai vị Sa Hoàng cùng Nhiếp Chính Nữ Vương quả có thể thành công được. Nhưng... nhưng vụ này cần phải giữ cực kỳ cơ mật. Khi đại quân tiến về phía Tây đừng để bọn người La Sát hay biết. Giáo sĩ hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Công tước đại nhân! Hiện nay nước La Sát đã cực kỳ lớn mạnh, so với hồi Thành Cát Tư Hãn tiến đánh ngày trước khác nhau một trời một vực. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản sứ đã tới Mạc Tư Khoa, tình hình nước La Sát thế nào ta đều hiểu rõ hết. Sáng mai bọn ta thả Phi Yến Đa La về rồi cùng hắn mở cuộc đàm phán nhưng dằng co cho thật lắm chuyện, thủy chung không chấm dứt được. Cuộc đàm phán ở đây kéo dài một bữa là đại quân Trung Quốc tiến gần Mạc Tư Khoa thêm một ngày đường. Giáo sĩ nói:

- Đúng thế! Đại nhân nhất thiết nên thận trọng. Vụ này thật nguy hiểm vô cùng! Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản sứ biết lắm. Giáo sĩ cũng đừng môi hở răng lạnh để tiết lộ phong thanh, nhất là phải giữ gìn ý tứ, chớ để Phi Yến Đa La sinh lòng ngờ vực. Giáo sĩ vâng lệnh lui ra.Vi Tiểu Bảo lại hạ lệnh:

- Truyền cho Vương Bát Tử Kê và Trư La Nọa Phu vào đây! Một tên thân binh chạy ra ngoài trướng dẫn Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu vào. Vi Tiểu Bảo nhìn hai người nói:

- Sáng sớm mai ta phái hai đội nhân mã đến Mạc Tư Khoa để đưa lễ vật rất trọng hậu tặng cho Tô Phi á Công chúa. Vì đường sá xa xôi lại lắm trộm cướp nên phải phái nhiều quan binh bảo vệ lễ vật, đề phòng chuyện bất trắc có thể xảy ra. Hoa Bá Tư Cơ đáp:

- Từ đây tới Mạc Tư Khoa chỉ có số ít cường đạo là bọn người Thát Đát, chẳng lấy gì làm nguy hiểm cho lắm. Xin Công tước đại nhân cứ yên tâm. Vi Tiểu Bảo mắng liền:

- Ngươi thì còn biết gì mà nói? Những bọn cường đạo Thát Đát thường thường đến tám, chín nghìn người một toán, có khi lên tới mấy vạn không chừng. Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu đưa mắt nhìn nhau ra vẻ không tin. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ta phái hai đại đội nhân mã chia hai ngả đường Nam Bắc tiến đến Mạc Tư Khoa, Vương Bát Tử Kê làm hướng đạo cánh quân mặt Bắc, Trư La Nọa Phu làm hướng đạo cánh quân ngả Nam. Hai nẻo đường này đi qua những đâu để tới kinh thành nước La Sát? Hoa Bá Tư Cơ đáp:

- Nẻo đường mặt Nam lúc bắt đầu cũng vậy, tức là đi tới hồ Bối Gia Nhĩ rồi rẽ về phía Tây Nam, qua một địa phương đông người cư trú kêu bằng Hợp Tát Khắc. Từ đó cứ nhằm phía Tây trực chỉ, qua áo Nhĩ Tư Khắc, Ô Lạp Nhĩ Tư Khắc là tới Mạc Tư Khoa. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:- Phải rồi! Cứ như vậy mà tiến. Lễ vật cùng thư tín của ta sẽ do sứ giả Trung Quốc đưa tới Công chúa. Hai người chỉ phụ trách việc dẫn đường mà thôi. Dẫn đường tử tế thì ta sẽ trọng thưởng, dẫn đường sai trật thì vị tướng quân Trung Quốc dẫn binh đi sẽ chặt đầu các ngươi. Công việc là như vậy, các ngươi hãy lui ra! Hai tên đội trưởng La Sát lui ra rồi, Vi Tiểu Bảo cầm lệnh tiễn màu vàng để phát hiệu lệnh. Những đại tướng Trung Quốc khom lưng đón lấy lệnh tiễn. Phi Yến Đa La ẩn mình trong bóng tối không hiểu Vi Tiểu Bảo nói những gì, chỉ thấy bọn đại tướng Trung Quốc tiếp lệnh tiễn rồi đều lộ vẻ khẳng khái hiên ngang, vỗ ngực vung quyền, trỏ trời vạch đất, tỏ ra cả quyết với chủ sóai làm cho nên việc. Lại có người đưa tay lên làm hiệu chém cổ mình, kẻ thì rút trủy thủ làm hiệu đâm vào ngực. Miệng chúng không ngớt nói đến Mạc Tư Khoa. Dĩ nhiên Phi Yến Đa La đoán ngay là bọn tướng Trung Quốc thề nguyền với chủ tướng nếu họ không hạ được Mạc Tư Khoa sẽ xin tự sát cho nghiêm quân lệnh. Phi Yến Đa La lại nghe Vi Tiểu Bảo nói lý la lý lố một hồi. Kế đó bốn tên thân binh lấy một tấm địa đồ lớn giải ra ở trên bàn hướng về Phi Yến Đa La. Lại thấy Vi Tiểu Bảo trỏ tay vào chỗ thành Ni Bố Sở, di động ngón tay theo đường vạch đỏ đưa về phía Tây cho tới chỗ khuyên tròn đỏ. Phi Yến Đa La tuy không hiểu văn Trung Quốc nhưng coi phương vị cũng biết chỗ khuyên tròn đó là thành Mạc Tư Khoa. Vi Tiểu Bảo nói một hồi, lại trỏ tay vào con đường vạch đỏ khác cũng đưa tới Mạc Tư Khoa. Phi Yến Đa La bụng bảo dạ:

- Bọn Man tử Trung Quốc này thật là khả ố! Té ra chúng đã lập tâm và chuẩn bị đánh Mạc Tư Khoa. Vi Tiểu Bảo nói một hồi nữa, thỉnh thoảng gã đưa tên Phi Yến Đa La vào câu chuyện.Các tướng nghe đến tên Phi Yến Đa La lại nổi lên tràng cười ha hả. Phi Yến Đa La nghĩ thầm:

- Bọn chúng đang cười ta là ngốc dại. Chúng đưa việc đàm phán hoạch định cương giới chỉ là trò

lừa gạt để kéo dài thời gian đặng ngấm ngầm đưa quân đến đánh lén Mạc Tư Khoa. Hừ! Ta không mắc bẫy bọn ngươi đâu. Phi Yến Đa La nghĩ tới đây, từ từ đứng lên, bụng bảo dạ:

- Nhờ đức Thượng đế bảo hộ khiến ta phát giác ra ngụy kế trọng đại của bọn Man tử Trung Quốc. Vụ này chứng tỏ đức Thượng đế quyến cố đến nước La Sát, nhất định quốc vận đang hưng thịnh. Sáng mai bọn chúng sẽ tha ta về, vậy đêm nay bất tất phải mạo hiểm trốn đi nữa. Hắn thấy mé Tây quân tuần tiễu đi lại không ngớt. Còn mặt Đông một màu tối đen tựa hồ không người. Hắn liền len lén đi qua phía đó để về chỗ ngủ. Hắn mừng thầm không bị Thanh binh phát giác. Phi Yến Đa La tới ngoài trướng vẫn thấy ba tên vệ binh canh gác đang say sưa ngủ liền tiến vào nằm ngủ. Sáng sớm hôm sau, vệ binh đưa đồ ăn sáng rất phong thịnh vào. Phi Yến Đa La ăn xong thì thấy người của Vi Tiểu Bảo phái đến mời. Hắn theo vệ binh tới trung quân trướng. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Hầu tước đại nhân đêm qua ngủ ngon chứ? Phi Yến Đa La đặng hắng một tiến đáp:

- Tệ nhân được vệ binh của Công tước đại nhân bảo vệ rất chu đáo nên ngủ yên lắm. Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Bữa nay Hầu tước đại nhân hết bực mình rồi chứ? Chúng ta trở lại cuộc đàm phán phân chia cương giới nên chăng? Phi Yến Đa La không đáp. Hắn lấy khăn tay buộc miệng lại. Vi Tiểu Bảo tức giận quát:- Ngươi vẫn quật cường thế này, ta phải giết ngươi lập tức. Phi Yến Đa La tuyệt không sợ hãi chi hết, bụng bảo dạ:

- Gã đã nhất định bữa nay tha ta. Bây giờ gã giả bộ làm oai làm phước, ta đâu có sợ? Vi Tiểu Bảo nổi nóng một hồi, thấy Phi Yến Đa La thủy chung không chịu khuất phục, chẳng biết làm thế nào đành đổi giọng:

- Hay lắm! Hầu tước đại nhân quả là người dũng cảm! Bản sứ rất lấy làm khâm phục. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ bản sứ thả Hầu tước về. Chuyến này Hầu tước đã phải một phen tân khổ, vậy Hầu tước hãy nghỉ ngơi mươi bữa rồi chúng ta sẽ thương nghị phân chia cương giới. Phi Yến Đa La nghĩ thầm:

- Gã cố tình kéo dài cuộc đàm phán. E rằng hiện giờ gã đã xuất phát quân đội lên đường đánh lén Mạc Tư Khoa. Phen này nhất quyết ta không chịu mắc lừa gã. Hắn tính vậy liền đáp:

- Công tước đại nhân tha về, tệ nhân xin đa tạ. Để tỏ lòng thành thật của chúng ta, tệ nhân đề nghị chúng ta mở cuộc đàm phán ngay chiều hôm nay, hà tất phải đợi mười ngày nữa? Vi Tiểu Bảo nói:

- Vụ này không nên gấp rút. Chúng ta cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi thủng thẳng hãy đàm phán cũng không muộn. Phi Yến Đa La đáp:

- Quân thượng hai nước đều mong cuộc đàm phán sớm thành tựu. Chúng ta hãy phê kiềm điều ước hoạch định cương giới rồi hãy nghỉ ngơi hay hơn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế cũng được. Vậy sau năm ngày Hầu tước sẽ trở lại đàm phán.Phi Yến Đa La lắc đầu đáp:

- Không nên chần chừ nữa, chúng ta đàm phán ngay bữa nay. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Làm chi mà vội thế? Ba ngày nữa sẽ hội họp được không? Phi Yến Đa La đáp:

- Không được. Xin đàm phán ngay bữa nay. Vi Tiểu Bảo lại lằng nhằng bảo hắn hãy nghỉ hôm nay, để đến mai sẽ bàn, nhưng hắn nhất định đòi khởi sự ngay buổi chiều. Vi Tiểu Bảo làm bộ bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Hầu tước đã kiên quyết như vậy, bản sứ đành nhượng bộ. Nhưng bản sứ cảnh cáo Hầu tước trước là cuộc đàm phán phân chia địa giới này, bản sứ nhất quyết không chịu nhượng bộ. Chắc chúng ta phải đi đến chỗ mặc cả từng thước từng tấc đất. Phi Yến Đa La lẩm bẩm:

- Hoạch định cương giới tranh dành từng tấc đất khó lòng đi đến chỗ thỏa hiệp để bọn ngươi đủ thì giờ kéo quân đến đánh Mạc Tư Khoa chứ gì? Ngươi tưởng ta ngốc đến thế ư? Hắn đứng lên nói:

- Tệ nhân xin cáo từ. Đa tạ Công tước đại nhân đã cho ăn uống. Vi Tiểu Bảo đưa Phi Yến Đa La ra cửa trướng, lại phái một đội đằng bài thủ hộ tống hắn về thành Ni Bố Sở. Còn hơn hai trăm kỵ binh Kha Tát Khắc vẫn bị giữ lại chưa được buông tha. Phi Yến Đa La ra khỏi quân trướng thấy chỗ dựng quân doanh hôm trước nay đã trống không. Đại đội Thanh quân nhổ trại kéo đi hết rồi. Hắn ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Bọn Man tử Trung Quốc nói làm là làm, quả thật lợi hại! Đoàn người đến chỗ đàm phán hôm qua thấy ba tên đội trưởng Kha Tát Khắc vẫn đứng trơ ra đó, tư thế giống hệt hôm trước.Một tên quan quân nhỏ bé bên Thanh vọt tới trước mặt ba tên đội trưởng kia niệm chú rồi hô lớn:

- Thành Cát Tư Hãn! Thành Cát Tư Hãn! Đoạn y tiến lại vỗ vào mình ba người mấy cái. Ba tên đội trưởng liền từ từ cử động được. Nhưng chúng đứng đã nửa ngày và một đêm, mỏi mệt quá chừng, hai chân tê chồn, phải ngồi phệt xuống đất. Sáu tên quân đằng bài lại nâng đỡ chúng dậy và dắt đi mấy chục trượng rồi ba tên đội trưởng mới tự động cất bước được. Phi Yến Đa La lại càng kinh hãi nghĩ bụng:

- Ma thuật của Thành Cát Tư Hãn truyền lại cho bọn chúng lợi hại phi thường! Trách nào ngày trước đội quân của Thành Cát Tư Hãn tung hoành thiên hạ không ai địch nổi. May mà hiện nay đã phát minh hỏa khí, khiến địch nhân chẳng thể tới gần được, không thì bọn dị giáo đồ Trung Quốc lại toan thống trị toàn thế giới, mà bọn chính giáo chúng ta tin tưởng đức Thượng đế đều biến thành nô lệ của họ. Bọn đằng bài thủ bên Thanh hộ tống Phi Yến Đa La đến trước cửa Đông thành Ni Bố Sở mới quay trở lại. Phi Yến Đa La hỏi lại ba tên đội trưởng Kha Tát Khắc về tình hình trúng phải ma thuật. CHúng đều nói là lúc đó bỗng cảm thấy sau lưng đau nhói lên một cái rồi lập tức toàn thân không nhúc nhích được. Phi Yến Đa La lại hỏi:

- Các ngươi có đeo thánh giá trong mình không? Ba tên đội trưởng cởi vạt áo để lộ cây thập tự giá đeo ở cổ. Phi Yến Đa La chau mày nghĩ bụng:

- Ma pháp của Thành Cát Tư Hãn thật là ghê gớm! Cả thập tự giá của Thượng đế cũng không trừ được tà thuật. Hắn liền viết ba bản tấu phái mười lăm tên quân kỵ chia ba ngả cấp tốc về Mạc Tư Khoa để báo tin quân đội Trung Quốc đã xuất phát lên đường tập kích.Chúng hóa trang làm bọn mục súc Thát Đát để trà trộn vào kinh thành, cần phải phòng thủ nghiêm mật. Vào khoảng giữa trưa, ba bọn đưa tin lục tục trở về thành nói là các nẻo đường đi về phía Tây đều bị quân Trung Quốc ngăn chặn. Chúng thấy kỵ binh La Sát còn ở đằng xa đã bắn tên lại, không thể đi qua được. Phi Yến Đa La trong lòng vừa buồn bã vừa nóng nảy, bụng bảo dạ:

- Bây giờ chỉ còn cách cùng bọn Man tử Trung Quốc lập điều ước phân chia cương giới thật lẹ. Chúng ký điều ước rồi mới chịu triệt binh quay về. Giờ mùi hôm ấy, Phi Yến Đa La cùng hơn mười viên tùy viên đến trướng bồng là nơi hội nghị hai nước. Lần này hắn không đem một tên kỵ binh Kha Tát Khắc nào đi theo để tỏ ra chẳng có ý gì khác. Vả lại dù đem vệ đội đi theo mà không chống lại được ma thuật của Thành Cát Tư Hãn thì chẳng ích gì. Phi Yến Đa La học vấn uyên bác, kiến thức sâu rộng, làm việc mẫn cán. Hắn vốn không phải là người dễ lừa bịp, nhưng lòng người La Sát khiếp sợ Thành Cát Tư Hãn đã thành thâm căn cố đế. Thuật điểm huyệt của Song Nhi lại cực kỳ tinh diệu, chính mắt Phi Yến Đa La đã trông thấy thì còn không tin thế nào được? Phi Yến Đa La đến trướng bồng trước. Lát sau bọn Vi Tiểu Bảo, Sách Ngạch Đồ, Đông Quốc Cương cùng các đại thần bên Thanh cũng lục tục kéo đến. Vi Tiểu Bảo thấy đối phương không đem vệ đội, cũng ra lệnh cho bọn đằng bài thủ rút lui. Hai bên ngồi vào bàn hội nghị chỉ nói mấy câu khách sáo, tuyệt không nhắc tới những chuyện hôm trước. Phi Yến Đa La lập tức xin đi vào việc thương nghị phân chia cương giới. Hắn chỉ mong cuộc đàm phán thành tựu mau chóng, nên điều gì cũng chịu nhượng bộ, thái độ khác hẳn bữa trước. Vi Tiểu Bảo cười thầm trong bụng, biết là mưu kế "Chu Du Quần Anh hội hý Tưởng Cán" của mình đã thành công. Gã chẳng hiểu gì về việc hoạch định cương giới. Vụ này do Sách Ngạch Đồ chủ trương và giáo sĩ phiên dịch những điều khoản thương nghị với đối phương.Sách Ngạch Đồ và Phi Yến Đa La lấy một tấm địa đồ lớn trải lên bàn. Sách Ngạch Đồ trỏ ngón tay vào không ngớt đưa lên phía Bắc. Phi Yến Đa La chau mày đưa ngón tay từng chút một lui về phía Bắc tỏ ra chịu nhượng bộ. Theo ngón tay trỏ trên địa đò chỉ lui một tấc là cả trăm dặm đất đai thuộc về lãnh thổ Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo coi hai bên vừa trỏ vừa nói một hồi lâu phát ngán, liền qua bàn bên cạnh ngồi riêng một mình rồi sai thị vệ lấy kẹo bánh cho mình điểm tâm. Phi Yến Đa La đã quyết tâm thoái nhượng, nhưng Sách Ngạch Đồ vẫn e dè tựu trung xảy ra biến cố, nên cũng không dám làm quá. Văn tự trong điều ước rất nghiêm cẩn, không để chỗ nào sơ hở. Giáo sĩ hai bên nhất nhất dịch thành chữ La Tinh. Hai bên bàn lui bàn tới cũng mất rất nhiều thì giờ. Đến chiều ngày thứ ba mới lập xong điều ước Ni Bố Sở. Sáu điều khoản toàn bộ được hai bên thỏa thuận. Vi Tiểu Bảo nghe Sách Ngạch Đồ và Đông Quốc Cương giải thuyết, biết là nội dung điều ước đem thắng lợi cho Trung Quốc rất nhiều. Giải đất cắt về Trung Quốc rất rộng, so với chỉ dụ của Vua Khang Hy, cương giới đi xa hơn nhiều. Điều ước lập thành bốn bản. Một bản Trung Quốc văn, một bản La Sát văn và hai bản La Tinh văn. Trong điều ước lại nói rõ nếu văn tự có chỗ nào không hợp thì dùng bản La Tinh văn làm chuẩn đích. Mực mài thật đặc, bút dầm rất kỹ để cung thỉnh Khâm sai đại thần Trung Quốc kiềm tự. Vi Tiểu Bảo nhận thức được ba chữ tên mình, nhưng cũng có lúc chữ

"Chương" nhận lầm là chữ "Vi", chữ "Mại" tưởng là chữ "Bảo", vì những chữ này nhiều nét, gã nhớ phảng phất chứ không biết viết. Chỉ khi nào ba chữ đi liền nhau gã mới khỏi nhận lầm.Nếu bảo gã viết thì chỉ có chữ "Tiểu" là gã miễn cưỡng đối phó được. Còn chữ "Vi" ở trên và chữ "Bảo" ở dưới, gã chẳng tài nào viết thành chữ. Gã vốn mặt dày, ít khi hổi thẹn mà lúc này cũng mặt đỏ như son. Mặt gã đỏ không phải vì giận ai, cũng chẳng phải say rượu, mà là gã thẹn thùng. Sách Ngạch Đồ là tri kỷ của Vi Tiểu Bảo đã biết rõ gã không đọc sách, liền tìm lời chống chế:

- Những loại giấy má về hợp đồng, chỉ cần kiềm bút tích là được. Vi đại nhân ngoáy một chữ "Tiểu" cũng là kiềm tự rồi.

Hồi 241 - Mao Thập Bát Công Khai Thóa Mạ

Vi Tiểu Bảo nghe Sách Ngạch Đồ nói vậy cả mừng nghĩ bụng:

- Tưởng gì chứ viết chữ "Tiểu" thì lão gia coi như trò đùa. Gã liền cầm bút khuyên bên trái một vòng tròn, lại khuyên bên phải một vòng tròn. Sau cùng mới vạch một đường thẳng vào giữa. Sách Ngạch Đồ mỉm cười nói:

- Được rồi! Vi đại nhân viết hay quá! Vi Tiểu Bảo ngoẹo đầu ngắm nghía chữ "Tiểu" một lúc rồi ngửa mặt lên trời cười rộ. Sách Ngạch Đồ lấy làm kỳ hỏi:

- Vi đại soái cười gì vậy? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Sách đại nhân coi chữ này có giống một con chim sẻ và hai quả trứng không? Các đại thần bên Thanh không nhịn được nổi lên tràng cười khanh khách. Cả bọn tùy tùng cùng thân binh cũng bưng miệng phì cười. Phi Yến Đà La chẳng hiểu bọn họ cười gì, chỉ dương mắt lên mà nhìn. Vi Tiểu Bảo kiềm tự vào cả bốn bản điều ước. Trên bản bằng La Sát văn gã vạch chữ lớn gấp bội. Tiếp theo bọn Phi Yến Đà La, Sách Ngạch Đồ và các phó sứ bên Nga đều kiềm tự. Bản điều ước thứ nhất giữa hai nước Trung- Nga thế là hoàn thành. Nó cũng là bản điều ước đầu tiên Trung Quốc ký kết với nước ngoài. Vụ này do Vua Khang Hy trù liệu kế hoạch rất chu đáo lại xuất toàn lực để thực hành, cùng phái những nhân viên rất đắc lực dựng lên điều ước phân chia cương giới và gọi tắt là điều ước Ni Bố Sở. Trung Quốc không bị thua thiệt chút nào. Điều ước Ni Bố Sở quy định dùng ngọn Hưng An ở mặt bắc làm bờ cõi. Thế là toàn bộ tỉnh A Mục Nhĩ và tỉnh Tân Hải của Liên Xô thuộc vào lãnh thổ Trung Quốc. Phương Đông và phương Đông Nam lãnh thổ Trung Quốc ra đến tận biển. Trước cuộc hòa đàm khu vực này không thuộc vào nước nào. Chỗ Trung Quốc chiếm lấy đó cũng không phải đất La Sát, nhưng nước La Sát đã đắp thành, thực dân. Sau khi kiềm đính hiệp ước bọn thực dân bắt buộc phải rút về. Đó là thắng lợi về quân sự cũng như về ngoại giao của Trung Quốc. Theo điều ước thì một diện tích đất gần tám chục dặm vuông Anh được sát nhập vào Trung Quốc, tức là một phần đất lớn gấp đôi mấy tỉnh miền Đông Bắc hiện nay. Điều ước này lập xong còn khiến cho biên giới phía Đông Bắc Trung Quốc được an ninh hơn một trăm năm chục năm rồi. Cuộc đông xâm của người La Sát bị cản trở, dã tâm xâm lược cũng giảm bớt. Sau các triều đại Khang Hy, Ung Chính, Càn Long nhà Mãn Thanh ký điều ước với nước ngoài đều bị thất quyền mất đất. Hùng phong cùng uy quyền quốc gia về sau chẳng còn thời kỳ nào được hưng thịnh bằng hồi vua Khang Hy trị vì và Vi Tiểu Bảo tham dự quốc chính.

(Lời tác giả: Chữ kiềm của Vi Tiểu Bảo trên điều ước rất cổ quái không nhận ra được. Những sử gia đời sau của hai nước Trung- Nga chỉ biết Sách Ngạch Đồ và Phi Yến Đa La kiềm thư. Nhà khảo cổ Quách Mạc Nhược hiểu biết Giáp cốt văn tự cũng không hiểu chữ "Tiểu" kiềm trên điều ước Ni Bố Sở, khiến đại danh của Vi Tiểu Bảo phải mai một. Những sử sách đời sau đều nói những nhân vật kiềm tự điều ước Ni Bố Sở là Sách Ngạch Đồ và Phi Yến Đà La. Từ cổ chí kim, những người biết đến Vi Tiểu Bảo chỉ có độc giả "Lộc Đỉnh Ký" mà thôi. Pho sách này thuật lại việc kiểm đính và nội dung điều ước Ni Bố Sở,trừ phần liên quan đến Vi Tiểu Bảo để bổ sung chỗ thiếu sót, còn ngoài ra đều căn cứ vào lịch sử để ghi chép. Theo tập quán thời bấy giờ, hai bên kiềm ký điều ước rồi đồng thời nổ súng tuyên thệ với trời tuân thủ nghiêm minh. Bên Thanh

có hơn hai trăm cỗ đại pháo đặt ở ngoại thành Ni Bố Sở. Cả bốn mặt Đông Nam Tây Bắc đồng thời phát xạ. Súng nổ chấn động một vùng. Bên Nga chỉ có hơn mười cỗ, tiếng súng thưa thớt. Thế cường nhược chênh lệch nhau không biết đến đâu mà kể.) Phi Yến Đà La tự nhủ:

- May quá! Nếu hòa nghị bất thành, xẩy cuộc đánh nhau thì thành Ni Bố Sở bị bắn đến tan tành. Sứ thần hai nước đều đưa tặng lễ vật cho nhau. Phi Yến Đà La tặng bọn Vi Tiểu Bảo đồng hồ, thiên lý kính, ngân khí, áo da điêu, đao kiếm... Vi Tiểu Bảo tặng đối phương lừa ngựa, yên cương, chén vàng, quần áo, lụa là. Ngoài ra, mỗi người còn được một cái đai lưng dát vàng để bồi thường lại đai quần bị quân Thanh cắt đứt. Tối hôm ấy tại hội sở mở đại yến khánh hạ hòa ước thành công. Phi Yến Đà La vẫn băn khoăn lo lắng, không hiểu những toán quân Thanh kéo đi công tập Mạc Tư Khoa đã triệu hồi chưa. Hắn không ngớt đưa ra ngôn ngữ thăm dò, nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn lờ đi như không hiểu. Sau hai bữa, Phi Yến Đà La được tin báo có đại đội quân Thanh từ mé Tây kéo đến, hắn lên mặt thành dùng Thiên lý kính nhìn ra xa, quả thấy từng đội Thanh binh từ mặt Tây đi tới, qua sông Ni Bố Sở đóng lại ở phía Đông. Phi Yến Đà La cả mừng. Hắn yên trí đây là những toán Thanh binh định đi Tây xâm đã được triệu hồi. Hắn có biết đâu đại đội quân Thanh này nguyên trước hạ trại đóng ở ngoài hai trăm dặm về phía tây thành Ni Bố Sở. Họ đã được lệnh từ trước, nếu nghe tiếng súng lớn nổ liền nhổ trại từ từ kéo về.Lại qua mấy bữa, thợ đá dựng bia trên biên giới. Văn tự trong bia điêu khắc rất hoàn chỉnh gồm năm thứ chữ là: Mãn văn, Hán văn, Mông văn, La Tinh văn và La Sát văn. Những tấm bia cương giới chia ra dựng ở đông ngạn sông Cách Nhĩ Tất Tề, nam ngạn sông Ngạch Nhĩ Cổ Lạp, cùng các nơi Đông Bắc dãy núi Uy Y Khắc A Lâm Đại Sơn. Trong văn bia viết rõ hai nước dùng sông Cách Nhĩ Tất Tề làm biên giới. Thượng lưu sông này có khu đất cỏ cây không mọc được tên gọi là Đại Hưng An ra đến biển. Bao nhiêu sông ngòi ở phía Nam núi này chảy vào sông Hắc Long Giang đều thuộc về Trung Quốc. Những sông ngòi phía Bắc dãy núi đều thuộc nước Nga La Tư. Trong bia còn ghi rõ:

- Sông Ngạch Nhĩ Cổ Lạp chảy vào Hắc Long Giang dùng làm địa giới. Nam ngạn sông này thuộc về Trung Quốc, Bắc ngạn thuộc về Nga La Tư. ở cửa sông Mi Nặc Nhĩ Khánh thuộc Nam ngạn có nhà cửa của người Nga La Tư phải rời qua Bắc ngạn. Văn bia còn viết rõ:

- Nhân dân Nga La Tư cùng mọi sự vật ở Nhã Tát Khắc phải triệt thoái về Sát Hãn Hàn. Văn bia lại nói rõ:

- Những nhà săn bắn cấm hẳn không được vượt qua biên giới. Nếu có người tụ tập đem theo khí giới săn bắn giết người cướp của mà bắt được là chính pháp liền, không thể vì những chuyện nhỏ nhặt làm hư đại sự. Hai nước Trung- Nga hòa hiếu với nhau, đừng để xảy cuộc tranh chấp. Khâm sai hai nước lại phái bộ thuộc khám xét địa hình không còn chỗ nào lầm lẫn, mới dựng bia lên. Những chỗ dựng bia này đáng lý để phân cương giới giữa hai nước muôn năm không thay đổi, nhưng hơn trăm năm sau, nước Nga thừa cơ Trung Quốc suy nhược,tầm gửi lấn cành, không kể gì đến chuyện phân cương giới ngày trước, thôn tính một vùng đất rộng rất phì nhiêu của Trung Quốc. Những người đọc sử về sau phải chép miệng thở dài mà than rằng:

- ¦ớc gì được vua Khang Hy và Vi Tiểu Bảo ở dưới âm cung sống lại để khôi phục cố thổ của nhà nước bị bọn người La Sát lang sói chiếm đoạt. Dựng bia xong rồi, khâm sai hai nước thi lễ từ biệt, chia đường trở về kinh thành phục mạng. Vi Tiểu Bảo gọi Hoa Bá Tử Cơ và Tề Lạc Nặc Phu vào kiểm nhận lễ vật để đưa về trình Tô Phi á Công chúa. Trong món lễ này có cả chăn gấm gối thêu. Nơi đây là đất hoang vu, không thể mua được những vật đó, đều lấy của Song Nhi. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Nếu Công chúa thực sự tưởng nhớ ta thì cứ ôm chăn gối này mà ngủ. Hoa Bá Tử Cơ đáp: Tình ý của Công chúa điện hạ đối với đại nhân các hạ khác nào thiên trường địa cửu mà chăn gối chẳng được bao lâu sẽ rách nát. Xin đại nhân phái mấy tên kỹ sư qua Mạc Tư Khoa xây mấy tòa thạch kiều thì vĩnh viễn không bao giờ hư nát được. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta đã nghĩ đến điểm này rồi, hai người bất tất phải lắm miệng. Gã sai thân binh khiêng một cái rương vào. Cái rương này dài bảy thước, rộng bốn thước giống hệt một cỗ quan tài. Tám tên thân binh dùng đòn khiêng tới, tỏ ra rất trầm trọng.Ngoài rương đóng đai sắt rất thận trọng lại niêm phong kiềm dấu. Vi Tiểu Bảo nói:

- Món lễ vật này rất quan trọng chứ không phải tầm thường. Các ngươi bảo vệ cho cẩn thận đừng để tổn hại. Công chúa trông thấy rồi nhất định vô cùnghoan hỷ, vì đây là món nhân tình vĩnh viễn như thiên trường địa cửu. Nó cũng bền vững chẳng kém gì những cầu đá ở Trung Quốc. Hai tên đội trưởng La Sát không dám hỏi nhiều, lãnh rương gỗ ra đi. Cái rương gỗ này nặng tới ngàn cân mà đưa từ Ni Bố Sở về đến Mạc Tư Khoa đường xa muôn dặm thật là vất vả. Tô Phi á nhận được rương mở coi thì ra một pho thạch tượng khỏa thân của Vi Tiểu Bảo. Pho tượng lộ nụ cười rất linh động như người sống. Nguyên Vi Tiểu Bảo lúc kêu thợ đá khắc bia, đồng thời sai họ suốt đêm ngày tạc thành pho tượng này. Gã lại nhờ giáo sĩ Hà Lan viết câu Ta vĩnh viễn yêu nàng bằng tiếng La Sát, để khắc vào trước ngực tượng đá. Tô Phi á Công chúa vừa ngó thấy thật là dở cười dở khóc. Nàng nghĩ tới tiểu hài ở Trung Quốc cực kỳ cổ quái tinh ma, bọn nam tử La Sát không thể bì kịp. Bất giác nàng nẩy mối tình ý triền miên, tâm thần bay xa muôn dặm. Pho tượng đá này cất ở điện Cẩm Linh. Sau Bỉ Đắc đại đế phát động cuộc chính biến, đuổi Tô Phi á Công chúa ra khỏi cung vị, đồng thời đập tan nát pho tượng đá. Chỉ còn bộ phận tàn hủy được binh sĩ đem ra bỏ ở ngoài thành. Bọn phụ nữ dốt nát ở nước La Sát thường hay đến lạy lục để cầu sinh con đẻ cái và người ta đồn đại là rất linh nghiệm. Nhắc lại Vi Tiểu Bảo mở cờ gióng trống khải hoàn trở về Bắc Kinh. Tình hình kiểm đính hòa ước chia biên giới đã có bản tâu gửi về từ trước dâng lên vua Khang Hy. Đại quân chưa về tới ngoài thành Bắc Kinh, các đại thần trong triều đã chờ sẵn ở cửa thành để nghênh tiếp. Vi Tiểu Bảo dẫn bọn Đông Quốc Cương, Sách Ngạch Đồ, Bằng Xuân, Tát Bố Tố, Lang Thản, Lâm Hưng Châu vào triều kiến vua Khang Hy. Nhà vua dùng lời lẽ ôn nhu khen thưởng, lại hạ chiếu thăng chức cho Vi Tiểu Bảo làm Nhất đẳng Lộc Đỉnh Công. Bọn Đông Quốc Cương, Sách Ngạch Đồ cùng tướng sĩ quan quân đều được thăng thưởng.Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý ra khỏi Hoàng cung. Các quan tiền hô hậu ủng đưa gã về phủ. Bỗng nghe bên đường phố lớn có tiếng người hô:

- Vi Tiểu Bảo! Ngươi là một tên cẩu tặc vong ân bội nghĩa! Đoàn người nghe tiếng kêu réo thóa mạ đều giật mình kinh hãi. Vi Tiểu Bảo nghe thanh âm quen thuộc ngoảnh đầu nhìn ra thấy một gã đại hán từ trong thềm nhà chạy xuống đường lớn trỏ tay vào mặt gã, ngoác miệng chửi bới:

- Vi Tiểu Bảo! Mi là một tên tiểu tặc đáng tội ngàn đao phân thây. Đường đường là người Hán, mi lại đi đầu hàng nhà Mãn Thanh, làm tẩu cẩu cho quân Thát Đát. Mi làm cho sư phụ của mi phải uổng mạng, lại sát hại bao nhiêu hảo huynh đệ. Nay mi được Hoàng đế Thát Đát phong đến công hầu, vinh hoa phú quý, mi càng nhơn nhơn đắc ý! Tổ bà nó! Lão gia phải dùng gươm trắng đao hồng đâm con mẹ nó tên tiểu tặc mấy chục nhát, thử xem mi còn làm Ô Quy Công, Giáp Ngư Công được nữa không? Đại hán này mình trần trùng trục, ngực đầy lông lá đen sì, mày rậm mắt to, thái độ rất hung dữ. Hắn chính là Mao Thập Bát, ngày trước đã dẫn dắt Vi Tiểu Bảo đến Bắc Kinh. Vi Tiểu Bảo còn đang ngơ ngác thì mấy chục tên thân binh đã bao vây đại

hán. Mao Thập Bát rút thanh đoản đao ở trong mình ra toan chống cự. Mấy vị Đô thống, Đề đốc cùng võ tướng nhất tề động thủ đoạt lấy đoản đao ở trong tay Mao Thập Bát rồi vật hắn ra trói lại. Mao Thập Bát tiếp tục mắng chửi không ngớt miệng:

- Tên tiểu tặc Vi Tiểu Bảo kia! Ngày trước lão gia đưa mi tới Bắc Kinh thật là lầm to, thật là tội lỗi! Lão gia đã mang tội với Trần Cận Nam Tổng đà chúa, lại ân hận với các anh hùng hảo hán trong Thiên Địa Hội. Bữa nay lão gia không muốn sống nữa, vạch mặt chỉ tên cho thiên hạ biết Vi Tiểu Bảo nhà mi là đứa cẩu tặcbán bạn cầu vinh, vong ơn phụ nghĩa, chỉ mong thăng quan phát tài, cam phận nô tài làm chó săn cho Hoàng đế Thát Đát. Các quan binh vả miệng mà hắn vẫn thóa mạ không ngớt. Tiếp đó, một tên võ quan rút khăn tay nhét vào miệng Mao Thập Bát. Mao Thập Bát không nói lên thành tiếng được, miệng vẫn ú ớ chắc là hắn còn chửi bới. Sách Ngạch Đồ cười hỏi:

- Không hiểu thằng khùng này ở đâu nhảy bổ ra? Vi Công gia giao cho Sách mỗ đem hắn về phủ Thuận Thiên mở cuộc thẩm vấn. Chúng ta hãy bỏ mặc hắn không lý gì đến, kéo về quý phủ uống rượu nghe hát đã. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Tiểu đệ đang định mời Sách huynh cùng các vị đến tệ phủ chơi. Gã khẽ dặn thân binh:

- Các ngươi đưa hắn về phủ coi giữ cẩn thận, nhưng đừng làm khó dễ gì hắn cả. Hãy lấy rượu thịt cho hắn uống. Lát nữa ta sẽ thân hành thẩm vấn. Hôm ấy, trong phủ Lộc Đỉnh Công mở yến tiệc lớn thết đãi văn võ bá quan. Các quan viên theo đi đánh Nhã Tát Khắc và dự cuộc hòa đàm Ni Bố Sở mồm năm miệng mười, nói phun bọt rãi thuật lại những sự đã qua: Nào Vi đại soái thần cơ diệu toán không sót mảy may. Nào ra kỳ mưu hạ thành Nhã Tát Khắc. Nào dùng kế Chu Du - Quần Anh hội hý Tưởng Cán khiến cho khâm sai La Sát sợ mất mật không dám ho he gì nữa, chỉ mong được kiềm điều ước phân chia cương giới cho lẹ. Trong khi thuật sự, dĩ nhiên họ còn thêm mắm thêm muối cho câu chuyện trở nên thần hồ kỳ thần. Họ ví Vi Tiểu Bảo khác nào Gia Cát Lượng phục sinh, Lưu Bá Ôn tái thế. Bá quan cũng tuôn ra những lời nịnh nọt chẳng thiếu câu gì. Nhưng sự thực, trong thâm tâm họ cũng công nhận Vi Công gia sở dĩ được Hoàng thượng sủng áiquả có chân tài. Trước kia họ vẫn coi gã không vào đâu thì nay đã nẩy lòng kính trọng. Tan tiệc, Vi Tiểu Bảo vào thư phòng lại bày rượu thịt mời Mao Thập Bát làm lễ tương kiến. Gã sợ hắn nổi tính thô bạo, liền bảo Tô Thuyên và Song Nhi ăn mặc giả làm kẻ thân tùy đứng bên thị phụng. Thân binh giải Mao Thập Bát vào. Vi Tiểu Bảo niềm nở đứng dậy nghinh tiếp, miệng chào:

- Mao đại ca! Lâu nay không được gặp. Đại ca bình yên chứ? Mao Thập Bát tức giận trợn mắt lên hỏi:

- Ta làm sao mà không bình yên? Từ ngày ta quen biết tên tiểu tặc rất đỗi bực mình! Nguyên trước ta bình yên rồi sau biến thành không yên tâm được nữa. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Mao đại ca hãy thủng thẳng ngồi chơi để tiểu đệ kính mới ba chung rượu cho hả hơi đã. Tiểu đệ có chỗ nào đắc tội với Mao đại ca thì đại ca uống rượu rồi hãy thóa mạ cũng chưa muộn. Mao Thập Bát sấn sổ bước lại quát:

- Ta đánh chết mi trước rồi hãy uống rượu. Hắn giơ nắm tay lớn bằng cái bát đánh nhằm vào mặt Vi Tiểu Bảo đến vù một tiếng. Tô Thuyên lặng mình một cái chụp lấy cổ tay Mao Thập Bát, khẽ vặn một vòng. Tay mặt mụ vỗ vai hắn hai cái. Mao Thập Bát liền cảm thấy nửa người trên

tê chồn, không tự chủ được nữa phải ngồi xuống ghế. Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận, vận kình nhẩy bổ lên thóa mạ:

- Tiểu tặc!... Tô Thuyên đứng ở sau lưng hắn, đưa tay nắm lấy hai huyệt kiên trinh ở bả vai hắn rồi từ từ đè xuống.Mao Thập Bát không kháng cự được chút nào, đành chịu ngồi xuống ghế. Mao Thập Bát thân thể cao lớn, ít ra gấp hai người Tô Thuyên, nhưng võ công mụ rất cao thâm nên kiềm chế hắn một cách dễ dàng. Mao Thập Bát khác nào người bị cột chân tay đành riu ríu ngồi xuống. Mao Thập Bát lại càng tức giận, lớn tiếng: Bữa nay lão gia đã thóa mạ mi là Hán gian ngoài đường phố thì không tính đến chuyện sống chết nữa rồi, còn mi hết thẩy người thiên hạ đều biết là một đứa đê hèn vô sỉ giết thầy, lừa bạn... Vi Tiểu Bảo cãi:

- Mao đại ca! Tiểu đệ vâng lệnh Hoàng thượng đi đối phó với quỉ La Sát chứ không phải để sát hại người Hán chúng ta, sao lại bảo là Hán gian được? Mao Thập Bát quát hỏi:

- Thế thì sao mi... lại sát hại sư phụ Trần Cận Nam? Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Tiểu đệ sát hại gia sư bao giờ? Hiển nhiên gia sư bị tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng giết chết. Mao Thập Bát nói:

- Bây giờ mi còn cãi được ư? Con mẹ nó! Trong thánh chỉ của Hoàng đế nói quá rõ rồi! Vi Tiểu Bảo thất kinh hỏi:

- Sao?... Trong thánh chỉ của Hoàng thượng sao lại bảo tiểu đệ sát hại sư phụ? Gã bâng khuâng quay lại nhìn Tô Thuyên. Tô Thuyên nói:

- Bữa trước Hoàng thượng thăng tướng công lên chức Nhất đẳng Lộc Đỉnh Công đã ban tờ cáo trạng tuyên dương công lao của tướng công. Bản cáo trạng này không hiểu ai viết, trong có đoạn:- "Tiến cử lương tài, dẹp bình Ngô nghịch, thu Đài Loan vào bản đồ Trung Quốc."

"Cầm quân xuất chinh hạ thành Nhã Tát Khắc, trương quốc oai ở cõi ngoài." Mụ nói tiếp:

- Những cái đó đều đúng hết. Nhưng lại có hai câu:

"Chém bọn nghịch thủ Thiên Địa Hội là Trần Cận Nam, Phong Tế Trung khiến mối họa hoạn trong nước liền bị dập tắt. Phỉ đồ, loạn đảng phải thay mặt đổi lòng." Là không đúng sự thực hoàn toàn. Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Cái gì thay mặt đổi lòng? Câu này ý nghĩa làm sao? Cáo trạng nói tướng công bắt được bọn Trần Cận Nam, Phong Tế Trung giết rồi, mọi người trong Thiên Địa Hội sợ quá không dám tạo phản nữa. Vi Tiểu Bảo nhảy bổ lên, lớn tiếng la:

- Làm gì có chuyện đó? Thế này chẳng là vu oan cho người ta ư? Tô Thuyên từ từ lắc đầu đáp:

- Chúng ta giết Phong Tế Trung, thánh chỉ nói thế là đúng, chỉ thừa ba chữ Trần Cận Nam. Vi Tiểu Bảo ấp úng hỏi:

- Trần Cận Nam là ân sư, sao ta lại... gia hại? Đạo thánh chỉ này... của Hoàng thượng. Hỡi ôi! Người thấy thánh chỉ, sao không bảo ta? Tô Thuyên đáp:

- Bọn tiểu nhân đã thương lượng với nhau là trong thánh chỉ thừa ba chữ

"Trần Cận Nam", khi tướng công ngó tới, nhất định không được vui lòng.

"Bọn tiểu nhân" mà mụ nói đây là trỏ vào bảy vị phu nhân. Bảy vị đã cùng nhau thương lượng về bản cáo trạng. Vi Tiểu Bảo liếc mắt nhìn Song Nhi. Thị lẩm nhẩm gật đầu.Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Mao đại ca ơi! Đích thực không phải tiểu đệ sát hại gia sư. Còn Phong Tế Trung là tên bạn đồ ở Thiên Địa Hội. hắn ngấm ngầm... thông phong báo tin với Hoàng đế... Mao Thập Bát cười lạt ngắt lời:

- Vậy mi là hảo nhân chăng? Vi Tiểu Bảo ngồi thừ ra đáp:

- Tiểu đệ phải vào phân thuyết với Hoàng thượng, xin ngài đổi lại... đổi lại... Gã nói luôn ba lần "đổi lại" nhưng biết là nhà Vua quyết chẳng khi nào vì thánh chỉ dư ba chữ "Trần Cận Nam" mà đổi lại thượng dụ. Gã tự hỏi:

- Không hiểu tên cẩu tặc nào đã tâu Hoàng thượng là ta sát hại sư phụ? Hoàng thượng coi hành động này là trung tâm với ngài. Nhưng... nhưng Vi Tiểu Bảo này còn làm người được nữa chăng? Trong lòng nóng nảy, đột nhiên gã ọe một tiếng rồi khóc òa lên. Miệng la:

- Mao đại ca! Tô tỷ tỷ! Hảo Song Nhi! Tiểu đệ không sát hại sư phụ. Ba người thấy gã đột nhiên khóc rống lên đều giật mình kinh hãi. Tô Thuyên vội đến bên nắm lấy vai gã cất giọng ôn nhu nói:

- Trịnh Khắc Sảng hạ sát lệnh sư ở Thông Cật đảo. Bọn tiện thiếp đều nhìn thấy cả. Mụ nói rồi lấy khăn tay ra lau nước mắt cho gã. Mao Thập Bát bây giờ mới biết tên thân binh võ nghệ cao cường này té ra là một người đàn bà, trong lòng rất đỗi ngạc nhiên. Vi Tiểu Bảo chợt nghĩ tới điều gì liền nói:

- Mao đại ca! Tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng hiện nay cũng ở Bắc Kinh. Chúng ta đến đối chất, chắc hắn không dám chối cái. Phải rồi! Phải rồi! Chúng ta đi ngay bây giờ... Gã nói tới đây, bỗng nghe ngoài cửa có thân binh lớn tiếng hô:- Thánh chỉ đã tới! Ngự tiền thị vệ Đa tổng quản phụng sắc tuyên đọc thánh chỉ. Vi Tiểu Bảo đứng dậy ra cửa nghênh tiếp thì thấy Đa Long đang cười hề hề tiến lại. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống hướng mặt về phía Bắc dập đầu chúc cầu thánh thể an khang. Đa Long chờ gã lạy xong mới nói:

- Hoàng thượng phán bảo phải sai đưa tên phản nghịch thóa mạ ngoài đường phố vào cung để ngài thân hành tra hỏi.

Hồi 242 - Phùng Tích Phạm Hăm Dâng Cáo Trạng

Vi Tiểu Bảo run lên ấp úng nói:

- Người... người đó ư? Tiểu đệ bắt hắn đem về thẩm vấn kỹ càng thì ra.. thì ra một tên khùng. Hắn nói nhăng nói càn toàn những chuyện trời ơi đất hỡi chẳng ra đâu vào đâu, nên không ích gì hết. Tiểu đệ sai đánh một trận nhừ đòn rồi tha cho hắn đi. Sao... sao Hoàng thượng lại biết chuyện này? Thật ra cũng chẳng có chi quan hệ... Mao Thập Bát nghe tới đây không nhịn được nữa, đập bàn "binh binh" luôn mấy cái, chén bát rớt xuống đất bể loảng xoảng. Hắn lên tiếng thóa mạ:

- Vi Tiểu Bảo! Con mẹ nó! Ai là thằng khùng? Bữa nay người chửi bới Hoàng đế Thát Đát ở ngoài đường phố chính là lão gia. Lão gia đã không sợ muôn đao ngàn kiếm phân thây, chẳng lẽ lại sợ con mẹ nó Hoàng đế Thát Đát? Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm kêu khổ. Gã chỉ mong gạt được vua Khang Hy cùng Đa Long rồi buông tha Mao Thập Bát. Ngờ đâu họ Mao lại không hiểu gã có ý bênh vực hắn. Mao Thập Bát đã công nhiên thóa mạ Hoàng thượng thì dù hắn có mười tám cái đầu cũng không giữ nổi một cái. Đa Long buông nhẹ tiếng thở dài, nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi huynh đệ! Huynh đệ đối với bạn hữu giang hồ thật là con người đầy nghĩa khí, Tiểu huynh khâm phục lắm. Vụ này huynh đệ đã hết lòng hết sức là nhân cùng nghĩa tận. Chúng ta đi thôi. Mao Thập Bát rảo bước ra cửa, đột nhiên quay lại nhổ một bãi nước nọt vào mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đang mãi nghĩ kế, vô tình không kịp né tránh. Bãi nước bọt nhổ trúng vào giữa mặt. Mấy tên thân binh rút yêu đao ra xông vào gần Mao Thập Bát. Vi Tiểu Bảo xua tay nói:

- Vụ này coi như bỏ đi, đừng làm khó dễ y nữa. Bọn thuộc hạ của Đa Long dẫn tới liền lấy khóa tay ra còng Mao Thập Bát lại. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Hoàng thượng mà thân hành thẩm vấn Mai đại ca thì Ngài chưa hỏi được ba câu, tất đã sai lôi y ra chém đầu. Ta phải vào ra mắt Hoàng thượng lập tức. Bất luận bằng một giá nào cũng phải tìm cách cứu y cho bằng được. Gã nhìn Đa Long nói:

- Tiểu đệ muốn vào bái kiến Hoàng thượng, tâu rõ nội tình, không nên cho hán tử thô lỗ này vào trước mặt long nhan để hắn gây chuyện với Hoàng thượng. Đoàn người kéo vào tới Hoàng cung, Vi Tiểu Bảo nghe nói Hoàng thượng đang ngồi trong Ngự thư phòng, liền xin vào ra mắt. Vua Khang Hy truyền cho vào. Vi Tiểu Bảo dập đầu làm lễ rồi đứng dậy. Đức Vua phán hỏi:

- Người thóa mạ ngươi lại thóa mạ cả ta bữa nay ở ngoài đường phố phải chăng là hảo bằng hữu của ngươi? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Minh kiến của Hoàng thượng xét soi muôn dặm, chẳng có việc gì là thánh thượng phải đoán đến lần thứ hai. Nhà Vua hỏi:

- Hắn cũng là người trong Thiên Địa Hội ư? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Y không chính thức vào hội, nhưng quen biết nhiều người trong tổ chức này mà lại rất khâm phục sư phụ của nô tài. Y nghe nói trong thánh chỉ của Hoàngthượng minh thị rõ rệt là nô tài đã hạ sát sư phụ, tức quá không nhịn được, nên thống mạ nô tài một trận đáo để. Vua Khang Hy mỉm cười hỏi:

- Có phải ngươi đã tuyên bố chặt đứt mối liên hệ với Thiên Địa Hội, không bao giờ lai vãng với bọn họ nữa? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Lần này nô tài đi đánh bọn quỷ La Sát không đem theo một người nào trong Thiên Địa Hội. Nhà Vua hỏi:

- Rồi đây nếu có bạn cũ ở Thiên Địa Hội đến kiếm ngươi thì ngươi xử sự như thế nào? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài quyết lánh mặt để tránh mọi điều bất tiện. Đức Vua gật đầu phán:

- Trong cáo trạng ta đã hạ bút thêm hai tên Trần Cận Nam và Phong Tế Trung vào là đỡ cho ngươi được nhiều điều phiền phức. Tiểu Quế Tử! Một người không thể đứng trên hai thuyền. Ngươi đã hết lòng trung với ta, nhất tâm lo lắng công việc triều đình thì chẳng thể để Thiên Địa Hội dính líu vào được. Bằng ngươi quyết tâm làm hương chủ hay Tổng đà chúa ở Thiên Địa Hội là phải quyết chí phản ta. Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên, quỳ xuống dập đầu tâu:

- Nô tài nhất quyết không làm việc tạo phản. Hồi nhỏ tuổi nô tài chưa hiểu đạo lý có khi hành động hồ đồ, nhưng hiện nay đã hiểu sâu sắc đại nghĩa, thay mặt đổi lòng, hoàn toàn khác trước. Đức Vua gật đầu cười nói:

- Thế thì hay lắm! Gã điên khùng bữa nay thóa mạ ở ngoài đường phố, ta giao cho ngươi sáng mai đem ra hành quyết và do ngươi giám trảm. Vi Tiểu Bảo dập đầu tâu:- Xin Hoàng thượng minh giám cho. Nô tài đến được Bắc Kinh làm thần tử Hoàng thượng hoàn toàn do người này. Ên ấy nô tài chưa đền đáp được, nay nô tài lớn mật thỉnh cầu Hoàng thượng đại xá cho y. Dù nô tài có phải bỏ hết công lao trong cuộc đi đánh bọn quỷ La Sát vừa rồi cũng cam lòng. Nô tài xin lùi lại làm Lộc Đỉnh hầu. Vua Khang Hy nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ngươi coi việc triều đình phong tước là trò đùa chăng? Ngươi được thăng thưởng lên hàng Nhất đẳng Lộc Đỉnh công là ơn điển của ta. Thế mà ngươi đem tước lộc phong cáo ra trả giá thì ngươi thật là lớn mật. Vi Tiểu Bảo dập đầu binh binh tâu:

- Nếu Hoàng thượng coi đây là việc trả giá, nô tài cũng đành chịu. Lui xuống Lộc Đỉnh hầu mà chưa được thì xin lui đến Thông Cật bá, hay Thông Cật tử cũng không sao. Nhà Vua định hăm gã một phen cho gã biết luật lệ triều đình, không ngờ gã là kẻ tiểu nhân sinh trưởng ở nơi quê mùa. Tuy gã đã làm đến Nhất đẳng công, Đại tướng quân mà tính vô lại chưa thay đổi một chút nào. Nhà Vua vừa tức mình lại vừa buồn cười, quát bảo:

- Con mẹ nó! Đứng lên đi! Vi Tiểu Bảo dập đầu lần nữa rồi đứng dậy Vua Khang Hy ngửng mặt lên nói:

- Tổ bà nó! Lão gia mà mặc cả với ngươi thì ngươi xin lão gia nhiêu dung cho tên phản nghịch đó, phải đem cái thủ cấp của ngươi đánh đổi lấy cái đầu của hắn. Vi Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi tâu:

- Cuộc trả giá của Hoàng thượng dữ quá! Xin Hoàng thượng nói cho một chút. Nhà Vua đáp:

- Được rồi! Ta chịu nhượng bộ ngươi một bước. Không cắt đầu ngươi thì cắt quả trứng để ngươi vào làm thái giám trong cung thật sự.Vi Tiểu Bảo năn nỉ:

- Xin Hoàng thượng nói thêm cho. Nhà Vua đáp:

- Không nói hơn được nữa. Ngươi không đi giết hắn tức là bất trung với ta. Còn ngươi đã trung trinh là trung trinh, bất trung là bất trung, làm gì có chuyện trả giá? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài đối với Hoàng thượng giữ vẹn lòng trung, đối với bạn bè coi nặng chữ nghĩa, đối với song thân hết lòng hiếu thảo, đối với thê tử một dạ từ ái... Nhà Vua cười khanh khách ngắt lời:

- Ngươi nói vậy thì ra gồm đủ trung hiếu tiết nghĩa, bề nào cũng toàn vẹn. Hay lắm! Giỏi lắm! Đáng phục. Sáng mai cũng vào giờ này ngươi đem một cái thủ cấp vào đây ra mắt ta. Nếu không có thủ cấp của tên phản nghịch thì là thủ cấp của ngươi. Vi Tiểu Bảo không sao được đành ôm đầu lui ra. Đức Vua thấy gã ra đến cửa lại hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi có muốn trốn nữa không? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Lần này thì nô tài không dám trốn. Nô tài về nhà nằm vắt tay lên trán suy nghĩ cách nào làm cho Hoàng thượng vui dạ, lại giữ được nghĩa khí với bạn, mà cái đầu của nô tài vẫn bền vững. Vua Khang Hy cười nói:

- Hay lắm! Lâu nay ta không thấy mặt Kiến Ninh Công chúa, rất tưởng nhớ y, đã sai đi đón y vào cung. Nhà Vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn sáu vị phu nhân của ngươi cũng theo Công chúa tiến cung triều kiến Thái hậu. Thái hậu phán rằng công lao của ngươi không phải là nhỏ, ngài muốn thưởng cho cả phu nhân và con cái ngươi.Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đa tạ ơn điển của Thái hậu cùng Hoàng thượng. Nô tài dù tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền. Gã lùi ra hai bước, không nhịn được còn quay đầu lại tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài đã nói là Hoàng thượng là đức Phật Như Lai, nô tài là Tôn Ngộ Không thì muốn nhảy nhót thế nào cũng không ra khỏi lòng bàn tay Hoàng thượng được. Nhà Vua mỉm cười đáp:

- Ngươi thần thông quảng đại bất tất phải khách sáo. Vi Tiểu Bảo ra khỏi cửa thư phòng, bất giác thở dài nghĩ bụng:

- Hoàng thượng bắt giữ cả bảy mụ vợ cùng ba đứa con của ta thì dù ta có lớn mật trốn đi, cũng không thể bỏ được. Gã đang đi trên dãy hành lang, Đa Long lại đón vừa cười vừa nói:

- Vi huynh đệ! Thái hậu triệu kiến các vị phu nhân cùng Công tử và Tiểu thư, chắc là ban thưởng rất nhiều. Tiểu huynh có lời cung hỷ. Vi Tiểu Bảo chắp tay đáp:

- Đa ta đại ca! Đa Long mỉm cười nói:

- Trước khi huynh đệ dẫn quân xuất chinh có dặn tiểu huynh đòi nợ cho thì nay đã đòi được bảy tám phần với những ngân phiếu cộng hai trăm sáu mươi mấy vạn lạng. Huynh đệ về phủ rồi tiểu huynh đưa sang. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đại ca đòi được nhiều như vậy quả nhiên bản lãnh phi thường. Gã hằn học nói tiếp:

- Tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng sát hại gia sư, khiến cho tiểu đệ đến nay hãy còn điên đầu. Tổ bà nó! Bữa nay tiểu đệ bị kẻ điên khùng thóa mạ ở ngoài đường phố cũng là do mối họa của Trịnh Khắc Sảng gây ra.Gã càng nói càng tức rồi bảo Đa Long:

- Đa đại ca! Xin đại ca đem nhiều thủ hạ để chúng ta đến đòi nữa. Đa Long nghe gã nói tới vụ đến đòi nợ ở Trịnh phủ là một sự hoan lạc nhất của lão. Đã có Phủ viễn Đại tướng quân, Nhất đẳng Lộc Đỉnh công Vi Công gia hậu thuẫn, lão tha hồ mà ngang tàng, không còn úy kỵ gì nữa. Lão liền ưng chịu ngay. Đa Long dặn ngự tiền thị vệ phó tổng quản ở lại trong cung chầu chực rồi dẫn một trăm tên thị vệ đưa Vi Tiểu Bảo đến Trịnh phủ. Trịnh Khắc Sảng tuy cũng được phong công tước, nhưng so với công tước của Vi Tiểu Bảo thật khác nhau một trời một vực, vì một đằng là phiên vương phản nghịch, một đằng là đại công thần, đại hồng nhân trước giá Hoàng đế. Cũng là phủ Công tước nhưng thanh thế chẳng giống nhau chút nào. Tấm biển trên cổng lớn viết bốn chữ "Hải Trừng Công Phủ" nhưng là chữ đen, làm sao bằng được bốn chữ "Lộc Đỉnh Công Phủ" của Vi Tiểu Bảo khắc bằng chữ vàng? Vi Tiểu Bảo thấy thế, trong lòng đã mấy phần hoan hỷ, miệng nói:

- Chiêu bài của tên tiểu tử này đâu có bằng được biển chữ vàng của ta. Bọn thị vệ thường đến Hải Trừng Công Phủ đòi nợ hai ba ngày một lần nên đã quen thuộc, không cần người gác cổng thông báo, chúng đi vào tự nhiên. Vi Tiểu Bảo ngồi giữa đại sảnh, Đa Long ngồi một bên. Trịnh Khắc Sảng nghe báo có Phủ viễn Đại tướng quân Vi Tiểu Bảo tới nơi, bất giác chân tay luống cuống, vì gã là đệ nhất khắc tinh của hắn trên đời này, nhưng hắn không dám tránh mặt, phải vội vã thay mặc công phục chạy ra nghênh tiếp. Hắn tiến đến trước mặt Vi Tiểu Bảo chắp tay thi lễ, miệng hô:

- Vi đại soái! Vi Tiểu Bảo không thèm đứng dậy, vẫn ngồi bệ vệ, ngửa mặt lên trời khịt mũi một tiếng rồi nhìn Đa Long hỏi:- Đa đại ca! Tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng thật là vô lễ! Chúng ta đến đây hàng nửa ngày mà hắn không hỏi gì đến. Phải chăng hắn coi bọn chúng ta không vào đâu? Đa Long đáp:

- Đúng thế! Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền. Dù có rụt đầu rụt cổ như con rùa đen, rút cục vẫn không trốn tránh được. Trịnh Khắc Sảng tức giận đến cực điểm, nhưng phải cúi đầu luồn xuống mái nhà, vì hai người trước mặt hắn thì một người là Đại tướng quân trong tay giữ binh quyền, một người là Ngự tiền thị vệ Đô tổng quản. Còn hắn chẳng có quyền thế gì, đã là hàng thần lơ láo lại còn bị hiềm nghi. Tuy hắn tước vị tôn vinh mà thực ra ở vào tình trạng không bằng kẻ dân thường. Trịnh Khắc Sảng cố gắng nhẫn nại, hắng giọng một tiếng rồi hô:

- Vi đại soái! Đa tổng quản! Hai vị mạnh giỏi a? Vi Tiểu Bảo từ từ cúi đầu xuống, ngó thấy trước mặt có một lão già khom lưng đứng đó. Đầu tóc lão đã hoa dâm, dung mạo cực kỳ tiều tụy. Gã nhìn kỹ thì người này tuổi chưa già, nhưng mặt buồn rười rượi, da mặt nhăn nheo. Túp râu dưới cằm cũng đã đốm bạc. Vi Tiểu Bảo chú ý nhìn lại, chẳng phải Trịnh Khắc Sảng thì còn là ai nữa? Mới mấy năm, gã chưa nhìn thấy mặt, mà nay tưởng chừng hắn đã già đi đến hai, ba chục tuổi. Ban đầu Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, nhưng rồi gã hiểu ngay vì mấy năm nay hắn đau khổ nhiều quá thành ra chóng già. Vi Tiểu Bảo không khỏi sinh lòng lân mẫn, nhưng gã nghĩ tới năm trước Trịnh Khắc Sảng đâm chết Trần Cận Nam ở Thông Cật đảo, nộ khí lại xông lên óc.

Gã cười lạt hỏi:

- Ngươi là ai? Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Tại hạ là Trịnh Khắc Sảng. Sao Vi đại soái không nhận ra?Vi Tiểu Bảo lắc đầu hỏi lại:

- Trịnh Khắc Sảng nào? Trịnh Khắc Sảng đang làm Diên Bình Vương ở Đài Loan kia mà? Sao lại đến Bắc Kinh? Chắc ngươi giả mạo rồi. Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Tại hạ quy thuận Đại Thanh, chịu ơn của Hoàng thượng đã được hưởng tước lộc. Vi Tiểu Bảo nói:

- ủa! Té ra là thế. Ngày trước các hạ ở Đài Loan nói khoác nói lác bảo đánh tới Bắc Kinh, bắt lấy Hoàng thượng, muốn sao được vậy. Những câu đó không kể đến nữa ư? Trịnh Khắc Sảng ớn lạnh xương sống, lưng toát mồ hôi, bụng bảo dạ:

- Gã muốn buộc tội cho ta nên bịa đặt ra những câu này. Hoàng thượng lại nghe theo lời gã, quyết chẳng chịu tin ta. Từ ngày Đa Long dẫn bọn Ngự tiền thị vệ và quân sĩ Kiêu Kỵ Doanh đến quấy nhiễu không ngớt, Trịnh Khắc Sảng thật là lo buồn khổ sở, một ngày đằng đẵng xem bằng ba thu. Sản nghiệp của hắn khá lớn ở Đài Loan bán đi đem đến đây thì mười phần có đến tám, chín đã bị bọn chúng hạch xách lấy mất rồi, vì món tiền hơn hai trăm vạn lạng bạc lớn quá. Cả châu báu cùng đồ trang sức bán hết cũng không đủ trả nợ. Trong lòng hắn hối hận vô cùng. Nếu hắn biết trước thế này thì quyết chẳng đầu hàng Thanh triều. Trịnh Khắc Sảng còn cho là lúc Thi Lang đến đánh, nếu hắn dẫn quân cố sức tử chiến, chưa chắc đã bị thất bại. Dù không thắng thì liều mạng mà chết ngay trước trận cho khỏi tủi hổ với tổ phụ ở dưới suối vàng, lại không đến nỗi phải vô cùng khổ nhục như ngày nay. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đa đại ca! Trịnh vương gia đây ngày trước oai phong tứ diện, lẫm liệt tám phương. Mới đây tiểu đệ còn nghe nói có người đến tiếp rước Vương gia về Đài Loan, lên ngôi vương vị trở lại. Rồi gã hỏi Trịnh Khắc Sảng:- Trịnh Vương gia! Người đến đón tiếp Vương gia là ai vậy? Tiểu đệ muốn điều tra cho biết rõ đặng tâu lên Thánh thương. Trịnh Khắc Sảng cất tiếng run run đáp:

- Vi đại soái! Xin đại soái nương tay cho tại hạ được nhờ. Câu chuyện mà đại soái vừa nói đó... hoàn toàn... không đúng sự thật... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Ô hay! Thế này thì kỳ thật! Gã quay lại hỏi Đa Long:

- Đa đại ca! Có phải hôm qua chúng ta túm được một tên bạn đồ không? Tên lớn tiếng thóa mạ Hoàng thượng rồi chửi bới tiểu đệ. Hắn nói là bộ thuộc cũ của Trịnh vương gia... Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tên đó còn bảo Trịnh Vương gia ở Bắc Kinh bị người ta khinh thường, nên đến báo thù cho y, và giết hết những gì Mãn Thanh, Thát Đát. Trịnh Khắc Sảng nghe tới đây đứng không vững được nữa, quỳ hai gối xuống, cất giọng run run năn nỉ:

- Xin Vi đại soái tha mạng cho! Tiểu nhân trước kia đắc tội với đại soái thật đáng muôn thác. Nhưng lão nhân gia đại nhân đại lượng, mở cho tiểu nhân một đường sinh lộ. Tiểu nhân cầu khẩn Hoàng thiên bảo hựu cho lão nhân gia công hầu vạn đại. Vi Tiểu Bảo cười lạt hỏi:

- Ngày trước các hạ lúc hạ sát sư phụ ta có nghĩ tới bữa nay không? Đột nhiên một người từ hậu

đường rảo bước tiến ra. Người này cao mà gầy, vẻ mặt rất tinh anh. Lão chính là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Phùng Tích Phạm sấn vào bên Trịnh Khắc Sảng, kéo hắn đứng dậy rồi nhìn Vi Tiểu Bảo nói:- Vụ giết Trần Cận Nam ngày trước hoàn toàn là chủ ý của tại hạ, chẳng liên quan gì đến Trịnh Công gia. Các hạ muốn báo thù cho sư phụ thì cứ việc hỏi tại hạ là xong. Vi Tiểu Bảo trước nay vẫn đem lòng úy kỵ Phùng Tích Phạm, bây giờ thấy lão hùng hùng hổ hổ, bất giác toàn thân gã co rúm lại ngồi trong ghế. Gã ấp úng hỏi:

- Các hạ... muốn đánh người chăng? Đa Long cũng nhảy bổ lên hô:

- Quân bay đâu? Lập tức mười mấy tên thị vệ kéo ùa vào. Vi Tiểu Bảo thấy bên mình đông người thế mạnh mới yên lòng, gã lớn tiếng hô:

- Những người này ở kinh sư lớn mật hành hung. Hãy bắt lấy hắn! Bốn tên thị vệ đồng thời vươn tay nắm lấy cánh tay Phùng Tích Phạm. Phùng Tích Phạm vẫn không kháng cự, dõng dạc nói:

- Bọn tại hạ đã quy hàng triều đình., Hoàng thượng phong Trịnh Công gia làm Hải Trừng công, lại phong tại hạ làm Trung Thành bá, kim khẩu của Hoàng thượng đã tuyên bố, bao nhiêu chuyện cũ đều bỏ đi hết quyết không hỏi tới. Vi đại soái! Đại nhân mượn việc công để báo tư thù, đổ oan cho người ngay. Bọn tại hạ phải đến giãi bày trước Hoàng thượng. Vi Tiểu Bảo cười lạt đáp:

- Phùng đại nhân là người ngay, là hảo nhân! Ha ha! Bữa nay tại hạ mới được nghe nói lần đầu Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm Phùng đại nhân là một đại hảo nhân. Phùng Tích Phạm nói:

- Bọn Phùng mỗ từ ngày đến Bắc Kinh, yên phận thủ thường, chưa từng giao thiệp với một người nào, nhất là không tơ hào dám vi phạm vương pháp. Những vị thị vệ đại nhân không ngớt đến đây xòe tay đòi tiền khiến bọn tại hạ phải khuynh gia bại sản để ứng phó, nhưng những cái đó cũng không đáng kể. Nay Vi đại soáilại muốn bịa chuyện để khép tội bọn tại hạ, Đức Hoàng thượng sáng soi muôn dặm, e rằng không phải chuyện đại nhân muốn ghép tội cho ai cũng được. Lão là người có đởm lược lại có kiến thức chứ không ngu ngốc như Trịnh Khắc Sảng. Lão nói năng cứng rắn một hồi khiến cho Vi Tiểu Bảo trong lúc nhất thời khó bề biện bác. Gã nghĩ thầm:

- Hai người này tuy là hàng nhân ở Đài Loan, nhưng đã được triều đình phong tước, dĩ nhiên khó mà lấn áp. Nếu mình muốn phản tọa bọn họ thì đức Hoàng thượng chỉ hỏi mấy câu là lập tức biết rõ ngọn ngành. Hoàng thượng mà điều tra được mình có ý báo thù cho sư phụ, nhất định khép tội. Lòng gã nhũn ra rồi, nhưng ngoài miệng vẫn cứng, gã hỏi:

- Hôm qua bọn ta bắt được tên phản nghịch. Chính hắn cung xưng thừa nhận là đến rước Trịnh vương gia về Đài Loan, chẳng lẽ còn giả được ư? Phùng Tích Phạm đáp:

- Hạng người đó tùy tiện nói càn tin thế nào được? Xin Vi đại soái đưa người đó đến đây. Bọn tại hạ sẽ cùng hắn lên hình bộ đối chất. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phùng đại nhân muốn đối chất ư? Thế thì hay lắm! Thế là tuyệt diệu! Gã quay sang hỏi Trịnh Khắc Sảng:

- Trịnh vương gia! Chỗ tiền mà vương gia thiếu tại hạ đến bao giờ mới thanh toán? Phùng Tích Phạm nghe Vi Tiểu Bảo đánh trống lảng, lại quan hình đoán sắc đoán ra gã sợ Hoàng thượng

hay biết vụ này. Lão nghĩ bụng:

- Cơ sự đã như vậy ta phải đánh bạo đưa ra trước Hoàng đế. Hoàng đế tuy nhỏ tuổi nhưng rất đỗi anh minh nhất định ngài phân biệt được ai phải ai trái ai gian ai ngay. Nếu ta không nhân cơ hội này làm cho ra lẽ thì rồi đây còn phải phiền lụy vô cùng! Gã tiểu tử họ Vi này bức bách chúng ta đến bước đường cùng, không thể nhượng bộ được nữa. Gã dồn bọn ta vào chân tường thì ta quyết liều với hắn một phen rồi ra sao thì ra.Quyết định chủ ý rồi, lão nói:

- Vi đại soái! Đa tổng quản! Bọn tại hạ phải làm cáo trạng. Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên, bụng bảo dạ:

- Hắn mà đưa cáo trạng đến Hoàng đế thì thật rầy rà cho mình. Nhưng ta chẳng thể tỏ ra khiếp nhược. Gã liền đáp:

- Hay lắm! Các vị huynh đệ! Bắt cả họ Trịnh này đưa đi! Đa Long không khỏi ngần ngừ, Trịnh Khắc Sảng đã được phong công tước, đến đòi tiền hắn thì không sao, nhưng muốn bắt hắn mà chẳng có chỉ dụ của triều đình thì không được. Lão liền khẽ đáp:

- Vi đại soái! Chúng ta hãy tâu Hoàng thượng trước rồi hãy bắt người. Trịnh Khắc Sảng yên tâm được một chút, liền hỏi:

- Tại hạ có phạm tội gì đâu mà các vị lại muốn bắt tại hạ?

Hồi 243 - Giận Lão Phùng Lo Mưu Tẩy Oán

Vi Tiểu Bảo liền thuận gió dương buồm đáp:

- Vương gia có phạm tội hay không bây giờ chưa thể biết được. Có điều Vương gia còn thiếu nợ tại hạ chưa thanh toán xong thì tính sao đây? Vương gia định trả tiền hay là đi theo tại hạ? Trịnh Khắc Sảng nghe chừng có thể khỏi bị bắt liền nói ngay:

- Tại hạ xin trả tiền! Tại hạ xin trả tiền! Hắn vội tiến vào nội đường lấy một tập ngân phiếu. Đồng thời hai tên gia đinh bưng ra một cái mâm đựng kim ngân và đồ trang sức. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Vi đại soái! Ty chức dốc hết cả hòm xiểng mới được chừng tám, chín vạn lạng bạc. Hiện giờ thực tình không đào đâu ra được nữa. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Không đào đâu ra được nữa ư? Tiểu đệ không tin như vậy. Vương gia đưa tiểu đệ vào tìm kiếm xem sao. Trịnh Khắc Sảng ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó... có điều không tiện. Phùng Tích Phạm tức quá lớn tiếng:

- Bọn tại hạ không phạm vương pháp mà Vi đại soái đòi khám xét trong nhà thì có Thánh chỉ hay văn thư của Hình bộ đại đường không? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đây không phải là chuyện khám nhà. Nhưng Trịnh vương gia bảo không đào đâu ra được một phân bạc nào nữa, tại hạ nhận thấy Vương gia còn có tiền bạc, e rằng y đem vàng bạc châu báu cất dấu trong bí thất, không chừng còn đao thương võ khí, áo long bào long cổn gì cũng nên. Trong lúc nhất thời y không kiếm thấy, nên bọn tại hạ vào kiếm dùm. Trịnh Khắc Sảng nói:

- Khi nào tại hạ dám dấu... long bào long cổn gì gì đâu? Hơn nữa ty chức mới là công tước, vậy chẳng khi nào dám nhận hai chữ "Vương gia" mà đại soái xưng hô. Ty chức xin đại soái miễn cách xưng hô đó. Vi Tiểu Bảo nhìn Đa Long nói:

- Đa đại ca! Xin đại ca kiểm điểm xem chỗ đó cộng được bao nhiêu? Đa Long và hai tên thị vệ kiểm ngân phiếu rồi đáp:

- Tập ngân phiếu cộng được năm vạn bốn nghìn ba trăm lạng bạc. Còn một ít đồ nữ trang thì Đa mỗ không biết thế nào mà đánh giá. Vi Tiểu Bảo thò tay vào món trang sức đảo lộn mấy cái, cầm một cành kim phụng thoa giơ lên làm bộ giật mình kinh hãi hỏi:

- Trời ơi! Đa đại ca! Sự vật này phạm cấm điều. Đức Hoàng thượng là rồng. Chính cung nương nương là phụng. Sao... sao Vương phi của Trịnh vương gia cũng xài Kim phụng thoa? Phùng Tích Phạm tức giận lại lớn tiếng:

- Vi đại soái! Đại soái bới lông tìm vết để ghép chúng ta vào vòng tội lỗi. Bữa nay Phùng mỗ đành phải liều mạng với đại soái. Vàng bạc cùng đồ trang sức trong các tiệm ở khắp thiên hạ còn tiệm nào không có những cành thoa hình chim phượng? Nữ quyến ở các nhà quan lại trong thành Bắc Kinh còn ai không cài kim phụng thoa? Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra Phùng đại nhân đã coi hết nữ quyến các nhà quan tư ở thành Bắc Kinh. ồ! Vậy Phùng đại nhân bảo các vị thái thái cùng tiểu thư nhà ai đẹp nhất? Gã tặc lưỡi mấy tiếng nói tiếp:

- Thật là lợi hại! Thật là ghê gớm! Được coi nữ quyến hết mọi nhà quyền quý trong thành thì nhãn phước không ai bì kịp! Vương phi của Khang Thân vương, tiểuthư ái nữ của quan Binh bộ Thượng thư Minh Châu, Phùng đại nhân cũng nhìn thấy rồi chứ? Phùng Tích Phạm tức quá không nói nên lời mà trong lòng quả cũng khiếp sợ. Lão biết gã thiếu niên này giao du thân mật với hết các nhà quyền quý đồng triều. Nếu gã thêm dầu thêm mỡ đồn đại vụ này ra ngoài thì thật phiền cho lão. Trịnh Khắc Sảng không ngớt khom lưng xá dài nói:

- Vi đại nhân! Nhất thiết xin đại nhân bảo toàn cho. Ty chức năn nỉ đại nhân dung tình. Vi Tiểu Bảo thấy mình nói mấy câu khiến cho Phùng Tích Phạm khiếp sợ không dám lên tiếng nữa. Gã cười ha hả bảo Đa Long:

- Đa đại ca! Thể diện của tiểu đệ còn kém đại ca xa lắm. Đa đại ca đòi nợ được hơn hai trăm vạn lạng bạc, mà chính tiểu đệ thân hành xuất mã lại chỉ được một chút thế này. Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Thực tình trong nhà ty chức không còn chút gì nữa, quyết chẳng khi nào... dám quịt nợ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta về thôi! Chừng mười ngày hay nửa tháng, người nhà Trịnh vương gia ở Đài Loan sẽ vận chuyển vàng bạc đến, chúng ta lại tới đòi. Gã nói rồi đứng dậy ra khỏi sảnh đường. Phùng Tích Phạm nghe giọng Vi Tiểu Bảo thấy câu nào gã cũng cố ý vu hãm Trịnh Khắc Sảng vào việc mưu đồ phản loạn và vẫn liên kết với bộ hạ cũ ở Đài Loan. Đây là một trọng tội đưa đến chỗ diệt tộc. Nếu không biện minh thì suốt đời bị uy hiếp, khó lòng làm người được. Lão liền dõng dạc nói:

- Bọn Phùng mỗ luôn luôn giữ đạo công bằng, tuân theo phép nước, chẳng bao giờ dám bước lệch lạc ra ngoài khuôn phép. Bữa nay Vi đại soái cùng Đa tổng quản đã nói những gì ở đây, bọn Phùng mỗ phải nhất nhất tâu bày lên đứcHoàng thượng. Nếu không thì vòm trời tuy rộng bát ngát mà bọn tại hạ không còn đất đứng. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Các vị muốn đất đứng ư? Có chứ, có chứ! Trịnh vương gia! Phùng tướng quân! Các vị trở về Đài Loan, há chẳng là một khu vực rất lớn để các vị đặt chân? Hai vị đang thương nghị về việc tìm đất đứng, vậy bọn tại hạ không dám quấy nhiễu nữa. Rồi gã dắt tay Đa Long băng băng đi ra cửa. Vi Tiểu Bảo về đến phủ, lập tức truyền mở tiệc rượu, mời đoàn thị vệ ăn uống. Đa Long sai thủ hạ đem bốn chiếc rương vào mở ra, trong đựng toàn bạc vàng châu báu và một tập ngân phiếu. Lão cười nói:

- Đòi nợ mấy tháng trời khiến cho gia sản của tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng mất quá nửa vào chỗ này. Vi huynh đệ! Huynh đệ kiểm điểm lại rồi thu nhận lấy. Vi Tiểu Bảo lấy tập ngân phiếu ước chừng mười mấy vạn lạng đưa ra nói:

- Tên cẩu tặc này sát hại gia sư, nhưng hắn được Hoàng thượng phong cho tước vị, mối thù của tiểu đệ không thể trả được. Đa tạ đại ca cùng chúng vị huynh đệ chỉnh hắn một phen thê thảm, khiến tiểu đệ cũng hả lòng. Gia sư không có gia quyến, số bạc này chẳng dùng làm gì. Tiểu đệ trích một phần cho người đến Đài Loan xây cất một ngôi từ đường lớn để thờ phụng ân sư. Còn bao nhiêu xin đại ca và chúng vị huynh đệ chia nhau. Đa Long xua tay lia lịa đáp:

- Không được đâu! Không được đâu! Đây là tiền Trịnh Khắc Sảng thiếu nợ huynh đệ. Hàng ngày huynh đệ sai mấy tên thân binh đến gõ cửa nhà hắn đòi nợ, dĩ nhiên hắn phải trả. Bọn tiểu huynh làm giúp huynh đệ một việc nhỏ mọn phỏng có chi đáng kể? Chúng ta đã là người một nhà, khi nào còn lấy tiền của huynh đệ? Vi Tiểu Bảo cười nói:- Chẳng dấu gì đại ca: Sản nghiệp của tiểu đệ rất dư giả, tha hồ xài không hết. Đã là hảo bằng hữu thì có tiền cùng xài, sao còn nói đến chuyện riêng tây? Đa Long nhất định không chịu thu nhận. Hai người tranh luận đến đỏ mặt tía tai. Sau cùng bọn thị vệ phải lấy một trăm vạn lạng bạc gọi là thảo trái phí. Còn bao nhiêu Đa Long thân hành đem vào nội đường ở Vi phủ. Cả những thị vệ thường trực ở trong cung cũng được chia phần, mỗi người mấy ngàn lạng. Bọn thị vệ sung sướng hoan hô nhiệt liệt. Cơm no rượu say rồi, chúng mở bàn bài cẩu và bàn xúc xắc đánh ngay ở nhà đại sảnh trong phủ Công tước. Mọi người đánh bạc cho đến canh hai, Vi Tiểu Bảo nhìn Đa Long nói:

- Đa đại ca! Tiểu đệ còn muốn phiền đại ca giúp cho một việc. Đa Long đang hồi vận đỏ, trong lòng khoan khoái, cười đáp:

- Được rồi! Bất luận việc gì, huynh đệ cứ cho hay là được. Nhưng lão chợt nhớ tới điều gì, nói tiếp:

- Chỉ có một điều chẳng thể làm xong là tên hán tử điên khùng chửi bới ngoài đường phố, Hoàng thượng đã truyền cho tiểu huynh phải phòng thủ nghiêm mật để sáng mai đưa ra pháp trước hành hình, do huynh đệ làm giám trảm. Nếu tiểu huynh vị tình riêng mà buông tha hắn, tất Hoàng thượng sai chém đầu mình. Vi Tiểu Bảo quả nhiên định ủy thác lão về vụ này, ngờ đâu lão đã chặn đầu trước... gã nghĩ bụng:

- Đức Hoàng thượng thần cơ diệu toán, việc gì cũng tiên liệu được. Mình chịu bỏ ra một trăm vạn lạng bạc để mua mạng sống cho Mao đại ca mà không xong. Trong lòng căm hận, gã lại muốn đến nhà Trịnh Khắc Sảng đòi nợ, nhưng nghĩ tới tình trạng suy đồi của hắn và đã hành hạ, vũ nhục hắn đến cùng cực. Nếu còn đi uy hiếp một kẻ khốn cùng sao phải đấng anh hùng? Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng gã đáp:- Về vụ hán tử điên khùng, Hoàng thượng đã thân hành dặn bảo, tiểu đệ dù lớn mật đến đâu cũng chẳng dám buông tha y. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bữa nay chúng ta đến đòi nợ Trịnh Khắc Sảng như vậy là đủ rồi. Chỉ còn tên thủ hạ của hắn là Phùng Tích Phạm. Con mẹ nó! Thằng cha này đáo để thật! Chúng ta đều bị nó khinh khi. Cái giận này tiểu đệ không nuốt trôi được. Mấy tên thị vệ đứng bên nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy liền đồng thanh phụ họa:

- Bọn tiểu nhân bữa nay thấy cử động cùng lời nói của lão Phùng cũng tức đầy ruột. Vi đại soái bất tất phải phiền lòng. Để bọn tiểu nhân sấn đến nhà lão hỏi tội. Lão bất quá là một tên bại tướng đầu hàng mà dám sinh cường ở giữa thành Bắc Kinh này thì bọn tiểu nhân chẳng hóa ra vô dụng? Bọn thị vệ càng nói càng hậm hực, những muốn đến Bá tước phủ ngay lập tức để hành hung Phùng Tích Phạm. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta có đi làm tội con rùa đó thì không nên ra mặt để các quan hay biết. Lỡ ra họ làm bản tấu lên Hoàng thượng thì thanh danh của Ngự tiền thị vệ không khỏi bị tổn thương. Đa Long cũng nói theo:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Huynh đệ lo xa như thế là phải. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Đa đại ca cũng đừng xuất mã, xin Trương đại ca và Triệu đại ca, hai vị dẫn anh em đi. Gã quay lại nhìn Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền dặn:

- Các vị mạo xưng là thủ hạ của Thái đô thống ở Tiền Phong doanh nói là có công vụ khẩn cấp mời con rùa Phùng Tích Phạm đến thương nghị. Lão con rùa dù có sinh dạ hoài nghi cũng vẫn phải đi. Hai vị đưa hắn đến nửa đường rồi xích tay khóa chân lại, dùng vải đen bịt mắt lão, cả miệng cũng nhét hạt thị vào. Hai vị đưa lão ra phía đông thành rồi lại quanh sang phía tây, đi vòng vèo một lúc, sau cùnghãy đưa tới đây. Đến lúc đó các huynh đệ đánh lão một trận nhừ đòn, lột hết quần áo rồi đưa đến bỏ trên giường di thái thái của Thái đô thống. Bọn thị vệ nghe gã nói tới đây không nhịn được phải phì cười và đều khen là diệu kế. Bọn Ngự tiền thị vệ và bọn quan binh Tiền Phong doanh trước nay vốn có chuyện bất hòa, chạm trán nhau thường gây cuộc ẩu đả. Đa Long và Thái đô thống tranh đấu ra mặt cũng có, ngấm ngầm cũng có, nhưng thủy chung trong bảy, tám năm trời chẳng ai làm gì được ai. Đa Long lại càng khoan khoái, xen vào:

- Lão Thái sợ vợ quá. Lão lấy tỳ thiếp mà không dám đưa về nhà. Mới đây lại cưới đệ bát phòng di thái để ở hẻm Điềm Thủy. Ban đêm lão thái cũng không dám đến đó ngủ. Chúng ta mà đem Phùng Tích Phạm lột hết quần áo đến bỏ trên giường tân di thái của lão thì lão tức đến bể mật. Dù lão có nghi ngờ bọn ta dở trò quỷ nhưng anh em đừng ai tiết lộ phong thanh, lão vẫn chẳng làm gì được. Bọn thị vệ liền bỏ hết huy hiệu thị vệ trên người ra. Chúng hể hả kéo nhau đi ngay. Vi Tiểu Bảo cùng Đa Long ngồi ở sảnh đường uống rượu chờ đợi. Vi Tiểu Bảo lại sai thân binh chia thành từng tốp ra ngoài do thám. Lát sau có tin về báo:

- Đoàn thị vệ đã đến trước Trung Thành bá phủ gọi cửa xin ra mắt. Phùng Tích Phạm thân hành ra đón tiếp, mời mọi người vào uống trà. Trương Khang Niên cho lão hay là vâng lệnh Thái đô thống đến thương nghị tức khắc vì có tin báo quân tình khẩn cấp ở Đài Loan. Phùng Tích Phạm lên kiệu đi ngay. Anh em thị vệ đưa hắn ra phía tây thành và đã khóa tay xích chân lão rồi, lại bắt hết bọn tùy tùng của lão. Đoàn người đi về phía bắc, gặp bọn lính canh của phủ Cửu môn đề đốc chặn hỏi. Triệu Tề Hiền lớn tiếng đáp:- Đây là đội Tiền Phong doanh. Phùng Tích Phạm trong kiệu nhất định cũng nghe rõ. Đoàn người đang đi về phủ này. Sau khoảng thời gian cháy tàn nén hương, đoàn thị vệ áp giải Phùng Tích Phạm đến. Trương Khang Niên lớn tiếng hô:

- Khải bẩm Thái đô thống! Đã giải phạm quan Phùng Tích Phạm về đây. Vi Tiểu Bảo nắm tay lại thành quyền ra hiệu đánh đi. Bọn thị vệ lớn tiếng la:

- Phạm quan Phùng Tích Phạm thông đồng với bọn phản nghịch, âm mưu bất pháp. Thái đô thống ra lệnh khảo đả! Phùng Tích Phạm võ công cao cường lại là người cơ cảnh. Ngay lúc bọn thị vệ mạo xưng là quan binh Tiền Phong doanh đến mời, lão đã nhìn ra có chỗ không đúng. Nếu lão muốn trốn thoát thì bọn thị vệ tuy đông người nhưng nhất quyết không thể bắt được. Song sau khi đầu hàng được phong bá tước, lão đinh ninh dù đối phương cố ý hãm hại, nhưng đức Hoàng thượng anh minh sẽ phân rõ gian ngay. Nếu hắn trốn chạy cho thoát thân thì không khỏi mang tiếng sợ tội nên mới trốn tránh và từ đây bao nhiêu tước lộc vinh hiển đều trôi theo dòng nước. Lão nghĩ vậy nên chẳng kháng cự gì hết. Phùng Tích Phạm vì tham đồ phú quý mà để mình là một tay cao thủ võ lâm đương thời cho bọn thị vệ đánh đến thừa sống chí chết. Vi Tiểu Bảo nhìn lão mũi đổ máu tươi, nội thương trầm trọng, cảm thấy khoan khoái trong lòng vì mối thù giết sư phụ coi như đã trả được phân nửa. Gã sợ tiếp tục đánh nữa có khi chết người, liền xua tay ra hiệu cho thị vệ dừng lại. Gã lại sai thân binh lột hết quần áo Phùng Tích Phạm, dùng một tấm chiếu quấn lấy người lão. Lúc này Phùng Tích Phạm chỉ còn thoi thóp thở, không

biết gì nữa.Đa Long cười nói:

- Bây giờ đưa đến nhà Bát di thái mà bỏ. Triệu Tề Hiền cười nói:

- Hay hơn nữa là lột trần cả Bát di thái của lão Thái rồi cột hai người vào với nhau. Bọn thị vệ khoái trá reo lên:

- Hay tuyệt! Đa Long muốn được coi Bát di thái của Thái đô thống thân thể lõa lồ, liền cười nói: Lần này để ta đi hướng dẫn anh em. Mấy người khiêng Phùng Tích Phạm lên toan xuất phát thì đột nhiên hai tên thân binh chạy vào trước mặt Vi Tiểu Bảo báo cáo:

- Khải bẩm đại soái! Ngoại trạch của Thái đô thống trong hẻm Điềm Thủy hiện đang xẩy cuộc náo loạn đánh nhau đến trời long đất lở. Mọi người đều giật mình kinh hãi, tự hỏi:

- Sao lại tiết lộ phong thanh để Thái đô thống biết mà phòng bị? Vụ này hỏng bét rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Những ai đánh lộn? Một tên thân binh đáp:

- Bọn tiểu nhân tám tên vâng tướng lệnh của đại soái đến do thám mặt trước mặt sau hẻm Điềm Thủy bỗng thấy một đội nương tử quân chừng ba, bốn chục người... Vi Tiểu Bảo chau mày ngắt lời:

- Nương tử quân là cái gì? Tên thân binh đáp:- Trình đại soái: Đội người này toàn là nữ nhân bàn chân to tướng. Người thì cầm Cán miến côn kẻ thì dùng Tẩy y bổng. Lại có người cầm dóng cửa, đòn gánh xông vào ngoại trạch của Thái đô thống đánh loạn xà ngầu. Họ lôi bọn tiểu cô nương rất xinh đẹp ra rồi dùng bì tiễn quất lấy quất để. Vi Tiểu Bảo và Đa Long nhìn nhau kinh hãi chẳng hiểu nguyên nhân ra làm sao. Vi Tiểu Bảo giục:

- Đi do thám nữa xem sao. Hai tên thân binh dạ một tiếng toan chạy ra cửa thì toán do thám thứ hai chạy về báo:

- Bẩm đại soái! Thái đô thống cưỡi khoái mã đã đến hẻm Điềm Thủy. Quần áo lão mặc không chỉnh tề, một chân xỏ giầy một chân không. Người thống lĩnh đội nương tử quân đến đánh hẻm Điềm Thủy chính là Thái đô thống phu nhân. Mọi người nghe nói phá lên cười. Tên thân binh nói tới đây, chính hắn cũng không nhịn được phải rũ ra mà cười, sau mới nói tiếp:

- Vị thái thái đó nắm lấy Thái đô thống tát hai cái vào mặt rồi lại đá thêm một cước, coi khiếp quá! Thái đô thống phải khom lưng xá dài năn nỉ:

- "Thái thái hãy bớt giận! Thái thái hãy bớt giận!" Vi Tiểu Bảo và bọn thị vệ cười hô hố. Hai người biết Thái đô thống phu nhân nổi cơn ghen nên đến đánh ngoại trạch của lão. Đa Long khoa chân múa tay nói:

- Có thế mới đáng đời lão Thái. Vi Tiểu Bảo chợt động tâm cơ nói:

- Đa đại ca! Đại ca thống lãnh nhân mã đến giàn xếp đi. Thế là từ nay đại ca nắm được tóc lão Thái và đội Tiền Phong doanh của lão cũng không dám đối nghịch với bọn Ngự tiền thị vệ chúng ta nữa.Đa Long nghe Vi Tiểu Bảo nhắc nhở mừng quá, đưa tay lên gõ vào trán mình đánh "cốp" một tiếng rồi cười nói:

- Tiểu huynh thật là hồ đồ. Gặp cơ hội tốt này sao không chụp lấy? Anh em ơi! Chúng ta đi coi nhiệt náo. Lão thống lãnh đoàn thị vệ chạy thẳng đến hẻm Điềm Thủy. Vi Tiểu Bảo thấy Phùng Tích Phạm nằm thẳng cẳng dưới đất bụng bảo dạ: Đã đến thế này thì ta phải nghĩ cách khác để xử trí lão con rùa. Hai tay chắp để sau lưng, gã bước lui rồi lại bước tới trong sảnh đường, lẩm bẩm một mình:

- Trời sáng là ta phải đi giết Mao đại ca. Biết làm thế nào để cứu mạng y? Cướp pháp trường ở Đại Danh phủ thì không được rồi. Pháp trường, pháp trường... Đột nhiên gã tới tuồng tích "Pháp trường hoán tử", bất giác bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Tiết Cương gây nên tai vạ, toàn gia bị xử trảm. Có lão già râu bạc là Từ gì đó đem con mình ra pháp trường đổi lấy tên Tiết gì đó... Vi Tiểu Bảo coi hát rất nhiều, tuy gã không nhớ tên những vai trò, nhưng tuồng tích lại nhớ rất rõ. Sau khi nghĩ tới tấn "Pháp trường hoán tử" gã liền tưởng nhớ đến vở tuồng

"Sưu cô cứu cô". Trong thiên cố sự này có người râu đen tên gọi Trình Anh đem con mình ra đổi lấy con chủ. Lão để con mình chết đặng cứu mạng cho tiểu chủ nhân. Rồi gã tự nhủ:

- Cái này không được. May mà Mao đại ca ra ngoài lứa tuổi với con ta, không thì ta phải đem Hổ Đầu, Đồng Trùy ra pháp trường để chịu chết đặng đổi lấy Mao đại ca. Nói vậy thì nói, tình bằng hữu tuy thâm trọng, nhưng sự tình này chắc ta không dám mà cũng không phải làm. Hay lắm! Hay lắm! Gã vung cước đá vào Phùng Tích Phạm một đòn khá nặng, rồi nói:- Vận khí lão còn khá lắm! Vi đại soái thu lão làm con hờ. Vi đại soái không bỏ được con ruột để đem đổi mạng. Còn con hờ thì tha hồ. Gã liền gọi đội trưởng thân binh vào dặn dò mật kế. Gã thưởng cho hắn một ngàn lạng bạc và giao một ngàn lạng bạc để hắn chia cho những thân binh cộng sự trong vụ này. Tên đội trưởng khom lưng tạ ơn nói:

- Xin đại soái cứ yên tâm. Nhất thiết tiểu nhân làm được ổn thỏa, quyết không lầm lỡ. Vi Tiểu Bảo an bài xong đâu đấy rồi đi vào nội đường. Bảy vị phu nhân cùng con trai con gái đều được Thái hậu triệu vào cung. Trong nhà vắng ngắt, Vi Tiểu Bảo để nguyên áo nằm xuống giường nghỉ. Chẳng bao lâu trời đã sáng rõ. Vào khoảng giờ thìn, trong cung có chỉ dụ đưa ra nói:

- "Giang dương đại đạo là Mao Thập Bát đại nghịch vô đạo, nhục mạ đại thần phải đem hành quyết".

"Phái Phủ Viễn đại tướng quân, Nhất đẳng Lộc Đỉnh Công Vi Tiểu Bảo làm giám trảm". Vi Tiểu Bảo tiếp thượng dụ xong ra ngoài cửa phủ điểm thân binh. Bỗng thấy Đa Long dẫn mấy chục tên ngự tiền thị vệ áp giải Mao Thập Bát tới nơi. Mao Thập Bát mũi sưng, mắt tím, mặt đầy những máu. Hiển nhiên hắn đã phải chịu khổ hình, nhưng thái độ rất quật cường. Hắn vừa thấy Vi Tiểu Bảo lại lớn tiếng thóa mạ:

- Vi Tiểu Bảo! Mi là một tên hán gian vô liêm sỉ. Bữa nay lão gia phải ra pháp trường chịu chém mà ngươi làm giám trảm quan. Lão gia chết chẳng có chi oan uổng. Ai bảo lão gia ngày trước đui mắt vào ổ điếm ở Dương Châu dắt tên tiểu hán gian đưa tới Bắc Kinh?Bọn thân binh lớn tiếng quát tháo. Nhưng Mao Thập Bát vẫn chửi bới một thêm hung dữ. Vi Tiểu Bảo lờ đi như không nghe thấy và không lý gì đến Mao Thập Bát. Gã quay lại hỏi Đa Long:

- Tình hình lão Thái ra làm sao? Đa Long cười đáp:

- Đêm qua tiểu huynh tới nơi thì lão Thái bị phu nhân cào cho mặt đầy vết máu. Lão vừa ngó thấy tiểu huynh thì bẽn lẽn quá chừng!... Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Lão có nói gì không? Đa Long đáp:

- Lão chưa kịp nói thì tiểu huynh đến can khéo để lão khỏi hổ thẹn, đồng thời khuyên giải phu nhân của lão, tiểu huynh còn đưa Bát di thái về nhà để y bầu bạn với hai ả tiểu thiếp của tiểu huynh. Thế là lão Thái thiên ân vạn tạ, cảm kích tiểu huynh không biết đến đâu mà kể. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Dung mạo vị Bát di thái đó thế nào? Đa Long chĩa ngón tay cái lên đáp:

- Hà hà! Thật không còn chê vào đâu được.

Hồi 244 - Những Âm Mưu Đánh Tráo Phạm Nhân

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Đại ca thấy sắc đẹp có điên đảo thần hồn rồi mượn gió bẻ măng không? Đa Long cười ha hả đáp:

- Cái đó huynh đệ cứ yên tâm. Dù huynh đệ có đến một trăm hai chục trái tim cũng đừng lo ngại chi hết. Đại ca về cái đó kém lắm. Lão Thái tuy là đối đầu của đại ca nhưng đại ca quyết chẳng làm trò đó. Hai người áp giải Mao Thập Bát đi về phía pháp trường ở cửa Thái Thị. Đa Long cưỡi ngựa. Vi Tiểu Bảo ngồi trên cỗ xe lớn màu lục. Mao Thập Bát ngồi trong xe bò không có mui. Hai tay trói dặt ra đằng sau. Nơi cổ cắm tấm biển gỗ đề hàng chữ:

- "Khâm phạm Mao Thập Bát lập tức hành hình". Cỗ xe bò từ chợ lừa ngựa đi về phía tây, trăm họ tới tấp đi coi rất đông. Mao Thập Bát dọc đường lúc kêu la, lúc hát ngao, lúc lại gầm lên:

- Lão gia từ năm mười tám tuổi đã nên trang hảo hán mới mang danh là Mao Thập Bát. Lão gia biết trước phải vạ mất đầu. Trăm họ hai bên đường phố lớn tiếng hoan hô, ca ngợi:

- Giỏi lắm! Đáng mặt hán tử giang hồ. Xe bò đến chỗ gã tư hai đường phố lớn giao nhau ở cổng Tuyên Võ là tới pháp trường cửa Thái Thị. Bọn thân binh của Vi Tiểu Bảo đã làm nhà rạp ngay đêm hôm trước. Trước sau nhà rạp đều có quan binh bảo vệ cực kỳ nghiêm mật. Đa Long vâng mật chỉ của Vua Khang Hy, chỉ sợ bọn Thiên Địa Hội đến cướp pháp trường, đã thông tri cho Cửu môn đề đốc phái một ngàn quan binh canh giữ bốn mặt. Mao Thập Bát đứng giữa pháp trường, oai phong lẫm liệt hô lớn:

- Chúng ta đều là trăm họ người Đại Hán. Giang sơn gấm vóc của chúng ta bị bọn Thát Đát chiếm cứ. Nhưng có một ngày sẽ giết hết bọn Thát Đát không còn một mống. Vi Tiểu Bảo xuống kiệu tiến vào nhà rạp. Cỗ kiệu lớn dừng lại ở bên. Vi Tiểu Bảo vào ngồi ghế giữa, gã mời Đa Long ngồi một bên. Đa Long chau mày hỏi:

- Tên khâm phạm kia nói toàn điều đại nghịch vô đạo làm phiến động lòng người. Chúng ta chém hắn lẹ đi cho rồi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải đấy! Rồi gã hô:

- Đem phạm nhân vào đây. Bốn tên thân binh dẫn Mao Thập Bát vào, đè hắn quỳ xuống, nhưng hắn nhất định không quỳ. Vi Tiểu Bảo nói:

- Hắn không quỳ thì thôi. Gã quay lại nhìn Đa Long hỏi:

- Đại ca đã xét nghiệm đích thân trọng phạm chưa? Không lầm lẫn đấy chứ? Đa Long đáp:

- Không thể lầm được. Vi Tiểu Bảo tuyên bố:- Đã nghiệm minh đích thân khâm phạm Mao Thập Bát và lập tức chém đầu. Gã cầm bút son gạch vào tấm biển gỗ một cái vòng tròn rồi liệng ra. Một tên thân binh lượm biển lên, lôi Mao Thập Bát ra ngoài. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đa đại ca! Tiểu đệ cho đại ca coi mấy vật này hay lắm. Gã lấy trong tay áo ra một tập khăn tay

đặt xuống trước mặt Đa Long. Trên khăn tay thêu một bức Xuân cung đồ. Trong họa đồ có đôi nam nữ mặt mũi xinh tươi, dáng điệu linh động. Đa Long vừa ngó thấy, cặp mắt sáng ngời như bị hấp dẫn. Lão lật coi xuống tấm dưới thì lại là một bức Xuân cung đồ, nhưng tư thế đặc biệt kỳ dị. Lão cười nói:

- Mô hình này thật ly kỳ cổ quái! Lão lại lật xuống dưới thì tấm nào cũng thêu tư thế những nhân vật rất kỳ dị. Có tấm một trai hai gái, có tấm hai trai ba gái. Đa Long ngó những đồ hình trên khăn tay mà huyết mạch chạy dần dật. Lão cười hỏi:

- Vi huynh đệ! Những bảo bối này huynh đệ lấy ở đâu? Mua dùm ca ca một tấm được chăng? Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Những tấm này tiểu đệ kính biếu đại ca. Đa Long tưởng chừng được vật chí bảo, cảm ơn không ngớt miệng. Lão trịnh trọng cất tập khăn tay vào bọc. Giữa lúc ấy, bên ngoài liên tiếp nổ ba tiếng súng đùng đùng. Đội trưởng thân binh vào bẩm:

- Giờ hành hình đã tới. Xin đại ca ra giám trảm. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm.Gã đứng dậy dắt tay Đa Long tiến ra ngoài rạp thì thấy Mao Thập Bát cúi đầu ủ rũ quỳ ở giữa pháp trường như người đang hôn mê. Cố thủ nổi một hồi trống hiệu. Tiếng trống vừa dừng, đao phủ thủ quần áo sặc sỡ giơ cánh tay lên, đưa quỷ đầu đao về phía trước. Lập tức đầu phạm nhân bị chặt đứt. Đao phủ thủ phóng chân trái đá một cái, mình phạm nhân té nhào. Cổ phun máu tươi. Đa Long nói:

- Đại công cáo thành. Chúng ta chia tay quách. Vi Tiểu Bảo nghẹn ngào nói:

- Đa đại ca! Người này có mối giao tình thân thiết với tiểu đệ, nhưng Hoàng thượng đã ra nghiêm chỉ tiểu đệ không cứu y được. Hỡi ơi! Rồi gã tuôn đôi hàng lệ khóc nức nở. Đa Long nói:

- Huynh đệ thật là người nghĩa khí. Bây giờ hãy thu liệm, an táng cho y cũng là hết lòng với người chết. Vi Tiểu Bảo "dạ" một tiếng rồi xùi xụt khóc hoài. Vi Tiểu Bảo đưa tay áo lên lau nước mắt. Thực ra gã đã dấu gừng sống trong tay áo để rụi mắt cho đỏ lên và chảy nước không ngớt. Trong lòng không khỏi cười thầm, mừng cho kế hoạch của mình đã thành công. Đa Long lại an ủi gã mấy câu, đoạn đưa gã lên xe rồi lão mới lên ngựa về nhà. Bọn thân binh rầm rộ theo cỗ xe ngựa trở về công tước phủ. Mấy tên thân binh khác dùng chiếu quấn xác chết phạm nhân bỏ vào trong quan tài đã chuẩn bị từ trước. Chúng đậy nắp quan tài và đóng đinh cẩn thận.Bách tính đi coi cuộc hành hình không ngớt thì thào bàn tán. Họ thấy Mao Thập Bát trước khi lâm tử còn dám lớn tiếng thóa mạ đều khen là anh hùng hảo hán. Cũng có người sợ bị liên lụy lên tiếng phiền trách và bảo họ:

- Khâm phạm làm điều đại nghịch vô đạo, chết là đáng tội, quyết không nên tán dương để rước vạ vào mình. Vi Tiểu Bảo về đến cửa phủ bước xuống, cỗ xe ngựa đi thẳng về phía nam, ra khỏi thành Bắc Kinh, nhằm đường Dương Châu mà tiến. Vi Tiểu Bảo lên ngựa vào cung phục chỉ. Vua Khang Hy lập tức triệu gã vào. Nhà Vua đã được Đa Long báo cáo, biết Vi Tiểu Bảo lúc giám trảm Mao Thập Bát đã khóc lóc rất nhiều. Bây giờ Ngài thấy hai mắt gã đỏ hoe lại sưng lên, trong lòng không khỏi bịn rịn. Nhà Vua tưởng gã hết dạ trung trinh với chúa, liền nói mấy câu an ủi, rồi phán bảo:

- Tiểu Quế Tử! Toán quân La Sát ngươi bắt đưa về đây thì số đông thỉnh cầu ta phóng thích hồi quốc. Ta đã tha rồi. Hiện còn hơn hai trăm tên nguyện ý ở lại Trung Quốc. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bắc Kinh so với Mạc Tư Khoa vừa náo nhiệt vừa cảnh đẹp hơn nhiều. Phục vụ dưới quyền Hoàng thượng cũng vinh quang hơn phục vụ Sa hoàng nước La Sát. Nhà Vua mỉm cười nói:

- Ta cho cánh quân La Sát này vào ngạch Thanh binh và kêu bằng "Nga La Tư tá lãnh". Đội quân này giao cho ngươi thống lĩnh. Vậy ngươi liệu mà quản thúc cho cẩn thận đừng để bọn chúng sinh sự trong kinh thành. Vi Tiểu Bảo cả mừng quỳ xuống tạ ơn. Gã ra khỏi cung đã thấy hai đội quân La Sát đứng chờ bên cầu Kim Thủy ngoài cửa Thái Hòa.Những quân La Sát mặc sắc phục Thanh binh coi cũng hùng dũng lắm. Vi Tiểu Bảo lấy ngân phiếu thưởng mỗi tên hai chục lạng bạc và cho nghỉ ngơi ba ngày. Bọn quân La Sát hô lớn:

- Ô là! Ô là! Trong đời vua Khang Hy, hai đội quân La Sát thủy chung vẫn phục vụ trong ngạch Thanh binh bằng một dạ trung thành. Sứ thần ngoại quốc đến Bắc Kinh thấy Hoàng đế Trung Quốc sai khiến bọn quan quân La Sát đều đem lòng kính sợ. Bọn quan binh La Sát sau chết già hết, chế độ "Nga La Tư tá lãnh" mới cáo chung.

(Lời chú của tác giả: Những việc liên quan đến quân La Sát được nhập ngạch Thanh binh có ghi chép ở thiên "Nga La Tư tá lãnh khảo" trong quyển 9 pho Quý Tỵ loại cảo. Trong Thanh Đại Thông Sử, Tiêu Nhất Sơn đã viết: "Tù binh đưa về kinh sư đều được tha hết cho vào ngạch tá lãnh. Đó là kỳ binh của Nga La Tư. Con cháu họ đến nay hãy còn". Vậy là bọn kỳ binh Nga La Tư đã thành hôn với con gái Trung Quốc và sinh con đẻ cái.) Vi Tiểu Bảo về phủ thấy Công chúa cùng sáu vị phu nhân, ba con vừa trai vừa gái vào cung đã về đông đủ. Ai cũng được Thái hậu ban thưởng rất nhiều. Nhưng Công chúa có phần kém tươi. Vi Tiểu Bảo hỏi ra mới biết vì Thái hậu coi bảy vị phu nhân ngang hàng như nhau. Công chúa nghĩ mình là con gái của Thái hậu sinh ra mà chẳng được nửa lời thân thiết hơn. Dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo hiểu rõ duyên cớ trong vụ này, gã liền an ủi nàng:

- Thế là Thái hậu tỏ ra rất công bằng. Nếu ngài đối với nàng bằng con mắt khác biệt thì sáu vị tỷ muội kia không khỏi ghen tỵ. Công chúa tức giận hỏi:- Thái hậu là mẫu thân ta mà thân cận với ta hơn một chút, họ cũng ghen tỵ ư? Vi Tiểu Bảo ôm lấy nàng cả cười nói:

- Bây giờ ta đối với nàng một cách đặc biệt thử xem họ có ghen tỵ không? Các phu nhân tắc lưỡi, lườm nguýt rồi cười ồ. Công chúa là người ruột để ngoài da chẳng có tâm địa gì, thấy mọi người vui nhộn, nàng cũng cười xòa. Mười mấy ngày liền, các vương công đại thần đều thiết yến khánh hạ Vi Tiểu Bảo công thành danh toại. Đêm nào gã cũng coi hát, đánh bạc chẳng được ngồi không. Một hôm Đa Long đến thăm nói cho gã hay về việc Phùng Tích Phạm mất tích mười mấy ngày rồi. Người nhà hắn đã trình lên phủ Thuận Thiên. Lão khẽ hỏi:

- Vi huynh đệ! Đêm hôm ấy chúng ta đánh hắn một trận rồi sau ra làm sao? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Sau đưa hắn về nhà ngay. Vậy chứ hắn đi đâu? Đa Long hỏi:

- Huynh đệ không giết hắn chứ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nếu tiểu đệ kêu người hạ sát hắn thì đại ca đứng bên cũng trông thấy. Đa đại ca! Đại ca có trông thấy không? Đa Long nói ngay:

- Không có! Không có! Chúng ta chỉ đánh hắn một chập tơi bời, chứ có giết hắn đâu? Vi Tiểu

Bảo đáp:

- Đúng thế! Vụ này anh em mình hành động chung nhau. Nếu xảy ra chuyện gì cả đôi ta đều phải gánh lấy. Đa Long mỉm cười nói:- Bọn người ở Phùng gia một mực bảo là đêm hôm ấy Thái lão ở Tiền Phong doanh phái người đến đón lão đi rồi không trở về nữa. Tri phủ Thuận Thiên thân hành đến bái phỏng lão Thái để hỏi về câu chuyện đêm trước. Lão Thái bẽn lẽn quá chừng, chỉ ậm ờ chống chế cho xuôi chuyện không muốn nói nhiều. Sau lão thấy tri phủ Thuận Thiên hỏi mãi, lão vừa thẹn vừa tức, đâm ra đổ quạu rồi tri phủ Thuận Thiên cũng rút lui không dám điều tra nữa. Đa Long dứt lời, đứng dậy vỗ vai Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa nói tiếp:

- Vi huynh đệ! Huynh đệ quả là người có phúc tướng nên mới gặp may đến thế! Lão Thái phu nhân nổi cơn tam bành khéo sao vừa đúng lúc, không muộn mà cũng không sớm. Mụ thống lãnh đội nương tử quân đến tấn công hẻm Điềm Thủy giữa lúc sự việc xảy ra. Thế là bao nhiêu sự tình đều trút cho lão Thái gánh hết. Đa Long đoán thầm trong bụng: Phùng Tích Phạm bị Vi Tiểu Bảo ngấm ngầm hạ sát rồi. Lão cũng phải gánh một phần trách nhiệm về vụ này, mà đổ vạ cho Thái đô thống ở Tiền Phong doanh là điều rất hợp ý lão. Lão có biết đâu Thái đô thống phu nhân ra quân vừa đúng lúc. không sớm không muộn, chẳng phải là chuyện ngẫu nhiên trùng hợp, mà là do Vi Tiểu Bảo đã tính đúng thời khắc, phái người đi thông phong báo tin cho mụ. Dĩ nhiên Đa Long cũng không biết Vi Tiểu Bảo đã phái bọn thân binh dựng nhà rạp vào việc giám trảm đã làm hai tầng vách, để giấu Phùng Tích Phạm vào trong đó. Sau khi Đa Long xét nghiệm đích thân Mao Thập Bát rồi đưa hắn ra pháp trường, Vi Tiểu Bảo nhân lúc đó lấy những tấm khăn tay thêu xuân cung đồ đưa cho Đa Long coi để lão không chú ý đến việc ngoài. Đồng thời bọn thân binh thủ hạ đánh tráo Phùng Tích Phạm làm Mao Thập Bát. Phùng Tích Phạm vẫn còn hôn mê bất tỉnh, mặt đầy huyết tích, quần áo mặc trên mình giống hệt Mao Thập Bát. Lão quỳ giữa pháp trường đầu cúi xuống, chẳng một ai phát giác. Người mà đao phủ chặt đầu chính là Phùng Tích Phạm. Còn Mao Thập Bát đã có người ôm đặt vào trong xe của Vi đại soái đậu sẵn ở bên rạp. Miệng hắn bị nhét giẻ, muốn la lối chửi bới cũng không được.Cuộc hành hình kết thúc, Vi Tiểu Bảo về đến cổng phủ xuống xe rồi, cỗ xe lập tức chạy đi Dương Châu, ngựa không dừng vó. Xe ngựa qua sông Hoàng Hà, mấy người ruổi xe mới nói rõ cho Mao Thập Bát hiểu rõ nội vụ. Mao Thập Bát mười phần chắc chết mà lại sống sót, nhuệ khí có phần chùn nhụt. Bây giờ hắn mới biết Vi Tiểu Bảo liều mạng cứu hắn, nên hắn cũng không tiết lộ vụ này nữa. Vi Tiểu Bảo phải đi thù tạc đồng trào liêu hữu mười mấy ngày liền, đến nay rảnh việc lại nhớ tới anh em Thiên Địa Hội liền giả làm một công tử nhà giàu, bảo Song Nhi hóa trang làm kẻ thân tùy cùng nhau ra cầu Thiên Kiều mong gặp bọn Tiền lão bản, Cao Ngạn Siêu nối lại chuyện cũ. Hai người ra tới cầu Thiên Kiều trà trộn vào đám đông chừng nửa giờ thì thấy Từ Thiên Xuyên lưng đeo rương thuốc đang ngồi trong tiểu trà quán uống nước. Vi Tiểu Bảo cả mừng tiến vào, ngồi xuống cạnh Từ Thiên Xuyên khẽ gọi:

- Từ đại ca! Từ Thiên Xuyên đứng phắt dậy, nét mặt hầm hầm, rảo bước đi ra ngoài. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên, đứng dậy theo ra thì thấy Từ Thiên Xuyên đi tới chỗ vắng người. Gã liền cùng Song Nhi theo hút cách một quãng xa. Từ Thiên Xuyên xuyên qua ba ngõ hẻm, vượt hai đường nhỏ đến một tiểu hạng. Lão dừng lại trước căn nhà thứ năm gõ cửa. Cửa mở, Phàn Cương chạy ra đón. Hắn vừa ngó thấy Vi Tiểu Bảo không khỏi sửng sốt rồi cũng mặt giận lầm lỳ. Vi Tiểu Bảo bước lẹ tới cười nói:

- Phàn đại ca! Đại ca bình yên chứ? Phàn Cương đặng hắng một tiếng, không thèm đáp lại. Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Vi đại soái! Phải chăng đại soái đem binh mã đến bắt bọn ta? Vi Tiểu Bảo vội đáp:- Từ tam ca! Sao tam ca... lại nói giỡn thế? Phàn Cương chạy vội ra đầu hẻm đảo mắt nhìn quanh rồi trở về đóng cửa lại. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi theo sau hai người xuyên qua sân vào nhà đại sảnh, thì thấy bọn Huyền Trinh đại nhân, Cao Ngạn Siêu, Tiền lão bản cũng tụ hội ở đây. Quần hùng vừa ngó thấy Vi Tiểu Bảo đều ủa lên một tiếng rồi đứng phắt dậy. Vi Tiểu Bảo chắp tay chào:

- Chúng vị ca ca! Các vị đều vui vẻ cả. Huyền Trinh đạo nhân tức giận nói:

- Bọn ta chưa bị ngươi giết chết kể ra cũng còn là may. Y rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng. Vi Tiểu Bảo lùi lại một bước, run lên hỏi:

- Sao các vị ca ca... lại đối phó với tiểu đệ bằng cách này? Tiểu đệ... có làm điều chi lầm lỗi với các vị đâu? Từ Thiên Xuyên trợn mắt lên nói:

- Tổng đà chúa bị ngươi gia hại, Phong nhị ca bị ngươi giết chết. Mấy bữa trước ngươi lại mới chặt đầu Mao Thập Bát. Bọn ta... bọn ta hận mình chưa thể rút xương, lột da ngươi. Vi Tiểu Bảo rất đỗi hoang mang, vội đáp:

- Không... không có những chuyện đó. Những vụ này hoàn toàn không đúng sự thực. Huyền Trinh sấn lên một bước, tay trái nắm lấy vạt áo Vi Tiểu Bảo, lớn tiếng:

- Bọn ta chưa nghĩ được cách nào để giết ngươi, thì nay... tên tiểu hán gian lại đến đây nộp mình. Tổng đà chúa quả là sống khôn chết thiêng. Vi Tiểu Bảo thấy tình thế nguy kịch liền quay đầu lại, toan thi triển công phu

Thần hành bách biến để chuồn đi cho lẹ. Nhưng gã thấy Từ Thiên Xuyên và Phàn Cương tay cầm binh khí đứng ở sau lưng, vội phân trần:- Câu chuyện khá dài. Chúng ta là anh em một nhà, sao... sao các vị lại nóng nảy thế? Huyền Trinh quát lớn:

- Ai thèm làm anh em với tiểu hán gian? Tên tiểu quỷ đừng hoa ngôn xảo ngữ nữa, chẳng ai thèm nghe đâu. Hãy mổ bụng tên lòng lang dạ chó để tế điện Tổng đà chúa cùng Phong nhị ca rồi sẽ tính. Lão rụt tay trái về kéo Vi Tiểu Bảo lại gần. Vi Tiểu Bảo la lớn:

- Trời ơi! Oan uổng!... Song Nhi thấy thế nguy liền rút khẩu súng lục La Sát bắn chỉ thiên một phát. Lập tức trong nhà khói mù giàn dụa. Đồng thời thị nắm sau lưng Vi Tiểu Bảo lôi mạnh một cái. Huyền Trinh đạo nhân năm trước đã nếm mùi đau khổ về món hỏa khí tây dương, y vừa nghe súng nổ đã chấn động tâm thần, nới tay ra nên Vi Tiểu Bảo được Song Nhi lôi lại. Song Nhi lùi vào góc nhà, đứng chắn trước mặt Vi Tiểu Bảo, chĩa súng lục vào quần hào quát hỏi:

- Các vị có chịu nghe lẽ phải hay không? Huyền Trinh lại hô:

- Tiến! Anh em tiến lên! Quyết liều mạng với chúng! Y cầm kiếm muốn xông vào, nhưng Tiền lão bản cản lại nói:

- Đạo trưởng! Hãy khoan! Lão nhìn Song Nhi hỏi:

- Ngươi có chuyện gì hãy nói cho anh em nghe. Song Nhi đáp:

- Hay lắm!Thị liền thuật chuyện từ lúc Vi Tiểu Bảo vì việc cứu Trần Cận Nam mà phải xuất ngoại đào vong. Gã đã bị Thần Long giáo bắt đưa đến Thông Cật đảo thế nào? Trần Cận Nam

bị Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm hạ sát làm sao? Âm mưu của Phong Tế Trung bại lộ và bị thị bắn chết trong trường hợp nào? Vua Khang Hy ra lệnh cho Vi Tiểu Bảo phải tiêu diệt Thiên Địa Hội và gã đã tìm cách gì để không tuân lệnh. Mới đây Vi Tiểu Bảo đã thay người hành hình ngoài pháp trường để cứu Mao Thập Bát làm sao? Nhất nhất thị kể rõ từ đầu đến cuối. Song Nhi không phải là kẻ lợi khẩu, ăn nói hoạt bát, nhưng quần hùng ở với thị lâu ngày đã biết thị vốn tính thành thực, không quen giả dối, lại thấy thị kể chuyện một cách tự nhiên, không ngần ngại, không ấp úng, tỏ ra đều là sự thực, quyết chẳng thể bịa đặt trong khoảnh khắc. Quần hùng lại nghĩ tới hành động của Phong Tế Trung, quả nhiên đều phù hợp, nên không nghi ngờ nữa. Huyền Trinh hỏi:

- Thế mà sao trong thánh... con mẹ nó..., thánh chỉ của Hoàng đế Thát Đát lại nói là Vi hương chủ đã gia hại Tổng đà chúa? Y đổi giọng hô Vi Tiểu Bảo là Vi hương chủ đủ tỏ trong lòng y đã tin đến chín phần. Song Nhi lắc đầu đáp:

- Cái đó thì tại hạ không hiểu được. Tiền lão bản nói ngay:

- Đây là âm mưu của Hoàng đế Thát Đát muốn cho Vi hương chủ chặt đứt liên lạc với bản hội và từ nay phải nhất tâm làm quan lớn với người Mãn Châu. Từ Thiên Xuyên xen vào:

- Tiền huynh nói rất có lý. Rồi lão tra đao vào vỏ, co gối quỳ xuống trước mặt Vi Tiểu Bảo xin lỗi:

- Bọn thuộc hạ một phen nóng nảy hồ đồ, hành động lỗ mãng thành ra cam bề đắc tội với Vi hương chủ, thực đáng muôn thác. Bây giờ cam bề lãnh phạt.Tiếp theo quần hùng đều quỳ cả xuống. Huyền Trinh tự tát vào mặt mấy cái, cất tiếng thóa mạ:

- Thật là ngu xuẩn! Thật là đáng chết. Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi vội quỳ xuống đáp lễ. Vi Tiểu Bảo vừa hết kinh hãi liền cười nói:

- Xin các vị ca ca dậy đi. Không biết là không có lỗi. Sự hiểu lầm trong lúc nhất thời phỏng có chi đáng kể! Quần hùng đứng dậy lại nói mấy câu xin lỗi lần nữa. Lúc này Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý, khoa chân múa tay thuật lại những chuyện đã qua. Dĩ nhiên câu chuyện của gã kể linh động hơn Song Nhi, việc gì cũng trải qua những cơn nguy hiểm chết người. Tuy nhiên quần hùng nghe thì nghe đấy nhưng không tin gã bằng Song Nhi. Sau khi mọi chi tiết đều hiểu rõ, quần hùng ghé tai thì thầm thương nghị một hồi. Phàn Cương lại lên tiếng:

- Vi hương chủ! Tổng đà chúa bất hạnh bị gian nhân sát hại, Thiên Địa Hội lâm vào tình trạng quân vô tướng hổ vô đầu. Anh em Thanh Mộc Đường đều muốn suy cử Vi hương chủ lên làm Tổng đà chúa Thiên Địa Hội, chỉ e anh em bảy Đường kia không phục, hoặc sinh lòng nghi kỵ. Vậy anh em xin Vi hương chủ đi lập một công trạng lớn lao. Vi Tiểu Bảo xua tay lia lịa đáp:

- Xin ca ca gác việc đó lại. Cái gì chứ Tổng đà chúa thì tiểu đệ không làm nổi rồi. Nhưng gã động tính hiếu kỳ hỏi lại:

- Có điều tiểu đệ chưa hiểu công trạng lớn lao mà Phàn đại ca nói là công trạng gì? Phàn Cương đáp:- Mối loạn tam phiên đã bình định, Đài Loan lại bị bọn Thát Đát chiếm đóng, người La Sát ở phương Bắc bị Vi hương chủ đánh đuổi. Công cuộc phản Thanh phục Minh của chúng ta càng ngày càng khó khăn.

Hồi 245 - Nghe Vua Phán Tiểu Bảo Kinh Hồn

Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Đúng thế! Gã tự nhủ:

- Đã khó khăn như vậy thì chúng ta nên thôi đi, đừng tính chuyện phản Thanh phục Minh nữa. Phàn Cương nói:

- Hoàng đế Thát Đát tuy nhỏ tuổi mà cực kỳ tinh minh mẫn cán, lại biết thu phục nhân tâm, lấy lòng trăm họ. Bách tính trong thiên hạ đối với Tiền triều đã nhạt dần. Nếu còn lằng nhằng mấy năm nữa thì e rằng bọn Thát Đát giữ giang sơn ổn định quá rồi. Vi Tiểu Bảo lại thở dài đáp:

- Đúng thế! Gã nghĩ thầm:

- Tiểu Hoàng đế giữ vững giang sơn cũng chẳng có gì là không hay. Phàn Cương nói:

- Vi hương chủ được tiểu Hoàng đế rất sủng ái mà lại hết lòng tin cẩn. Toàn thể anh em muốn xin Vi hương chủ dự định kế hoạch, đưa mọi người trà trộn vào cung đâm chết Hoàng đế Thát Đát. Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi đáp:

- Cái đó... cái đó không làm được rồi... Phàn Cương hỏi:

- Xin hỏi Vi hương chủ: Cái khó ở trong vụ này ở chỗ nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Trong Hoàng cung phòng thủ rất nghiêm mật. Ngoài một số đông thị vệ lại còn nào Kiêu Kỵ Doanh, nào là Tiền Phong doanh, nào là Hộ quân doanh, nào là Hỏa khí doanh, nào là Kiện nhuệ doanh, nào là Hổ thương doanh... nhất nhất đều gia tâm bảo giá. Ngay một đoàn thị vệ cũng đã chia ra làm Ngự tiền thị vệ, Càn thanh môn thị vệ, Tam kỳ thị vệ. Vậy mà muốn hành thích Hoàng đế thì thật khó khăn hơn cả lên trời. Quần hùng nghe gã cự tuyệt đã không bằng lòng, lại nghe giọng lưỡi xưng hô một điều Hoàng thượng, hai điều Hoàng đế, rất mực nô lệ, mọi người càng lộ vẻ giận dữ. Phàn Cương liếc mắt nhìn quần hung rồi ngó Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi hương chủ! Việc hành thích Hoàng đế Thát Đát dĩ nhiên cực kỳ khó khăn, nhưng do đích thân Hương chủ cầm đầu đại cuộc thì cũng không đến nỗi tuyệt vô hy vọng thành công. Anh em thuộc hạ tiến cung rồi, chẳng một ai cầu sống sót để trở ra, nhưng bất luận trường hợp nào cũng ráng bảo vệ cho Hương chủ được bình yên. Hương chủ đã lập rất nhiều công lớn cho bản hội. Thực tình mười mấy vạn anh em không được một người bằng Hương chủ. Giữa Thiên Địa Hội và bọn Thát Đát Mãn Thanh đã thành thế chẳng đội trời chung. Từ đây cuộc hưng thịnh của bản hội và đại nghiệp phản Thanh phục Minh chỉ còn trông cậy vào Vi hương chủ gánh lấy trọng trách. Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Vụ này tiểu đệ nhất quyết không làm nổi. Hoàng thượng sai tiểu đệ trừ diệt Thiên Địa Hội, tiểu đệ không chịu làm. Đó là giữ điều nghĩa khí. Các vị ca ca bảo tiểu đệ hành thích Hoàng đế, tiểu đệ không làm cũng là giữ điều nghĩa khí. Huyền Trinh tức giận hỏi:

- Hương chủ là người Hán sao lại đi giữ nghĩa khí với Hoàng đế Thát Đát? Như vậy chẳng hóa ra

Hương chủ là... Hán... Y toan thóa mạ hắn là Hán gian, song y lại nín nhịn. Phàn Cương nói:- Vụ này quan hệ cực kỳ trọng đại, Vi hương chủ khó mà phúc đáp ngay được đó là lẽ thường. Bọn thuộc hạ xin Hương chủ nghĩ kỹ lại rồi sẽ cho bọn thuộc hạ biết sau. Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Được rồi! Được rồi! Để tiểu đệ nghĩ lại xem sao đã. Từ Thiên Xuyên thấy gã chẳng có chút chi thành thực, liền nói thêm:

- Anh em chỉ mong Vi hương chủ nhớ tới di chúc của cố Tổng đà chúa, đừng quên thảm họa của kẻ vong quốc. Đã là người Hán quyết không làm nô lệ cho bọn Thát Đát. Vi Tiểu Bảo lại đáp:

- Đúng! Đúng! Cái đó thì không thể quên được. Quần hùng đều biết gã nói câu này không phải tự đáy lòng phát ra, đều lẳng lặng. Vi Tiểu Bảo nhìn người kia ngó người nọ cười hỏi:

- Các vị ca ca! Sao các vị lại không nói nữa? Quần hùng vẫn không lên tiếng. Vi Tiểu Bảo thấy cụt hứng, chẳng khác ngồi trên đống gai, liền nói:

- Vậy bữa nay chúng ta hãy tạm chia tay. Tiểu đệ về nghĩ kỹ lại rồi sẽ cùng các vị đại ca thương lượng. Dứt lời gã đứng lên. Quần hùng tiễn chân ra đến đầu ngõ rồi kính cẩn hành lễ từ biệt. Vi Tiểu Bảo về phủ ngồi trong thư phòng phát ngán. Chiều hôm ấy có thánh chỉ tuyên triệu Vi Tiểu Bảo vào Ngự thư phòng triều kiến Hoàng thượng. Nhà Vua vừa ngó thấy Vi Tiểu Bảo, hỏi ngay:

- Phùng Tích Phạm đột nhiên mất tích, vụ này đầu đuôi ra làm sao? Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm:- Sao Hoàng thượng lại hỏi ta về vụ này? Gã liền đáp:

- Tâu Hoàng thượng! Đêm hôm xảy ra vụ thất tung Phùng Tích Phạm nô tài cùng Đa tổng quản và bọn Ngự tiền thị vệ ở với nhau một chỗ. Sau nghe nói Thái đô thống ở Tiền Phong doanh phái người đến mời Phùng Tích Phạm. Nô tài không hiểu sao Phùng Tích Phạm lại mất biến. Y là một người ở Đài Loan đầu hàng, hành tung rất cổ quái. Không chừng y ngấm ngầm vận động mưu đồ chuyện bất pháp. Nô tài sẽ điều tra cẩn thận vụ này. Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Hay lắm! Phùng Tích Phạm lạc lõng nơi đâu, ta giao cho ngươi điều tra rõ rệt rồi về báo cáo ngay. Ta đã chuẩn cho người Đài Loan đầu hàng đều được hộ vệ chu đáo mà hắn đột nhiên mất tích một cách hồ đồ là ta thất tín với thiên hạ. Vi Tiểu Bảo trán toát mồ hôi, tự hỏi:

- Lời Hoàng thượng đầy vẻ nghiêm trọng, chẳng lẽ Ngài biết ta giết Phùng Tích Phạm? Gã vội đáp:

- Dạ, dạ! Nhà Vua lại hỏi:

- Sáng nay ngươi đến chơi trong ngõ Ngân Hạnh có vui vẻ không? Vi Tiểu Bảo sửng sốt hỏi lại:

- Tâu Hoàng thượng! Ngõ Ngân Hạnh nào? Rồi gã nhớ tới nơi trú chân của quần hùng Thiên Địa Hội ở trong ngỏ hẻm, ngoài đầu ngõ có hai cây Ngân Hạnh lớn, và gã đoán chắc là ngõ hẻm đó rồi. Hoàng đế đã biết cả tên ngõ hẻm thì còn điều gì giấu ngài được nữa? Gã sợ quá, toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt. Hai chân nhũn ra, gã quỳ mọp xuống, dập đầu tâu:

- Thánh thượng nhìn xa muôn dặm, hiểu hết mọi sự trên thế gian. Dù sao nô tài thủy chung một dạ trung quân.Vua Khang Hy thở dài nói:

- Bọn phản tặc đó bức bách ngươi gia hại ta mà ngươi nhất định không chịu. Kể ra ngươi quả đã

trọng điều nghĩa khí, nhưng... nhưng... Tiểu Quế Tử! Ngươi định chơi hai mang suốt đời được chăng? Vi Tiểu Bảo dập đầu binh binh tâu:

- Xin Hoàng thượng xét soi. Nô tài nhất quyết không làm Tổng đà chúa Thiên Địa Hội, Hoàng thượng bất tất phải quan tâm điều đó. Nhà Vua lại thở dài, ngửng mặt lên, ngơ ngẩn xuất thần một lúc rồi thủng thẳng hỏi:

- Ta làm Hoàng đế Trung Quốc, tuy chẳng thể kịp Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang gì gì, nhưng về việc thương yêu trăm họ, chăm lo trị nước so với các Hoàng đế Minh triều trước đây đã có vị nào hơn ta? Hiện nay đã dẹp xong loạn Tam Phiên, lấy lại đảo Đài Loan. Nước La Sát cũng không dám xâm phạm bờ cõi nữa. Từ đây sắp tới thiên hạ thái bình trăm họ an cư lạc nghiệp. Vậy mà bọn phản tặc ở Thiên Địa Hội đòi quy phục họ Chu ở Minh triều, chẳng lẽ trăm họ dưới quyền cai trị của họ Chu được hưởng hạnh phúc hơn ngày nay? Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Cái đó thì ta không thể biết được. Ngoài miệng gã đáp:

- Nô tài thường được nghe nhân dân có câu hát: Từ ngày Chu đế ra đời, mười năm đói kém đến ngoài chín năm hiện nay mưa hòa gió thuận, quốc thái dân an. Đức Hoàng thượng là Điểu Sấng Dủy Thang, Chu Hoàng đế bì thế nào được? Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Ngươi đứng dậy đi! Nhà Vua đứng lên đi lui đi tới trong thư phòng một lúc rồi nói:

- Phụ hoàng ta là người Mãn Thanh, nhưng Hiếu Khang Hoàng hậu mẫu thân ta, là người Hán. Vậy dòng máu trong mình ta cũng thuộc về Hán tộc. Ta đối với trăm họ khắp thiên hạ coi đều bằng nhau, quyết chẳng tơ hào thiên lệch người Hán hay người Mãn. Sao bọn chúng căm hận ta hoài, đòi giết ta cho bằng được?Vi Tiểu Bảo tâu:

- Bọn người phản nghịch vô đạo rất đỗi hồ đồ, chẳng bõ cho Hoàng thượng phải quan tâm. Vua Khang Hy gục gặc cái đầu, nét mặt không khỏi lộ vẻ thê lương. Sau một lúc lâu, ngài lại nói:

- Người Mãn Châu có kẻ hay người dở, người Hán cũng có kẻ dở người hay. Hạng người tồi bại ở đời nhiều quá giết không hết được. Ta mong cảm hóa họ đi vào đường chính mà cảm thấy mình không đủ bản lĩnh. Hỡi ơi! Làm Hoàng đế thật là khó quá! Ngài nhìn Vi Tiểu Bảo một lúc rồi bảo gã:

- Ngươi đi đi! Vi Tiểu Bảo lại dập đầu từ biệt rồi lui ra khỏi Hoàng cung. Gã cảm thấy toàn thân mát lạnh, vì vừa rồi gã sợ quá toàn thân ướt đẫm mồ hôi. áo trong áo ngoài đều thấm nước. Vi Tiểu Bảo ra khỏi cửa cung thở phào một cái, bụng bảo dạ:

- Trong anh em Thiên Địa Hội lại có quân gian tế trà trộn vào. Đã hạ sát một tên Phong Tế Trung, thì tên khác lại mọc ra liền. Nếu không làm sao đức Hoàng thượng lại biết cả quần hào yêu cầu ta hành thích Ngài? Nhưng tên gian tế này là ai? Gã về phủ ngồi ngẫm nghĩ hồi lâu mà chẳng tìm ra được manh mối chi hết. Gã lại tự hỏi:

- Hoàng thượng giao cho ta trọng trách điều tra vụ Phùng Tích Phạm lạc lõng nơi đâu. Coi thái độ Ngài, dường như có ý hoài nghi ta nhúng tay vào vụ này, nhưng Ngài chưa có chứng cớ chuẩn đích mà thôi. Ta biết làm cách nào để lấp liếm cho yên chuyện? Gã nghĩ lui nghĩ tới không ra được kế gì, trong lòng rất là phiền muộn. Vi Tiểu Bảo lại nhớ đến ngày trước gã cùng Vua Khang Hy trò chuyện cười đùa, cả hai người cùng khoan khoái trong lòng mà hối tiếc.Bây giờ hai người mỗi ngày một lớn tuổi. Hoàng thượng mỗi ngày một oai nghiêm. Còn gã cũng

không dám nói nhăng nói càn. Gã tự hỏi:

- Cái chức Phủ Viễn Đại tướng quân cùng Nhất đẳng Lộc Đỉnh công mình làm chẳng thấy hứng thú gì, thực không bằng hồi còn nhỏ ở Lệ Xuân viện lại được ung dung khoái lạc. Gã nghĩ tiếp:

- Anh em Thiên Địa Hội bức bách ta hành thích Hoàng thượng. Mặt khác Hoàng thượng lại bức bách ta diệt trừ Thiên Địa Hội, Ngài còn hỏi: Tiểu Quế Tử! Ngươi định chơi hai mang suốt đời được chăng? Con mẹ nó! Lão gia không làm nữa. Cái gì cũng không làm. Trong lòng gã nghĩ đến năm chữ Cái gì cũng không làm gã cảm thấy trong lòng thư thái bất giác thò tay vào bọc móc lấy quân xúc xắc liệng xuống bàn. Vi Tiểu Bảo vừa liệng xúc xắc vừa hô:

- Không làm gì là hay rồi. Gieo thử một quẻ cho ra Mãn Đường Hồng. Bốn con xúc xắc chạy lọc cọc rồi ngả ra ba điểm hồng hướng lên trời. Còn con thứ tư lại thành lục điểm. Thế là đen quá rồi, đen không thể nào đen hơn được nữa. Lúc gã reo xúc xắc đã ráng làm cho cả bốn con ngả xuống theo ý mình mà không được. Gã tức mình chửi luôn một câu:

- Con mẹ nó! Gã lại lượm xúc xắc lên gieo lại. Nhưng lần nào cũng chưa được như ý. Mãi đến lần thứ tám mới thành Mãn Đường Hồng. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói:

- Té ra ông Trời muốn ta phải làm cho Hoàng thượng bẩy việc lớn rồi mới nghỉ được. Gã lẩm nhẩm tính:- Bẩy việc lớn ta làm đủ rồi. Việc đầu tiên là giết Ngao Bái. Việc thứ hai là cứu mạng lão Hoàng đế. Việc thứ ba là cứu giá Hoàng thượng ở Ngũ Đài Sơn. Việc thứ tư là cứu Thái hậu. Việc thứ năm là giết mụ điếm già. Việc thứ sáu là phá hủy Thần Long giáo. Việc thứ bảy là bắt Ngô ứng Hùng. Việc thứ tám là tiến cử bọn Trương Dũng, Triệu Lương Đống... phá Ngô Tam Quế. Việc thứ chín đánh Nhã Khắc Tát... nhiều quá rồi, nhiều quá rồi. Còn việc nhỏ không kể. Nguyên việc lớn vừa đúng bẩy, không nhiều mà cũng không ít. Gã tự nhủ:

- Những việc nhỏ kể làm quái gì? Những việc đáng kể bảy vụ là đủ rồi. Nói tóm lại lão gia không làm nữa. Chẳng làm quan cũng không tạo phản, nhưng lão gia đi làm gì bây giờ? Gã nghĩ lui nghĩ tới nhận thấy trở về Dương Châu là khoan khoái hơn hết. Vi Tiểu Bảo nghĩ tới chuyện trở về Dương Châu, bất giác trong lòng cao hứng, lớn tiếng gọi:

- Người nhà đâu? Hai tên thân binh chạy vào. Gã sai lấy rượu nhắm tự mình rót uống. Gã vừa uống rượu vừa tính toán dùng cách gì cho khỏi hậu hoạn. Cần nhất là nhà Vua không sai người đến bắt, Thiên Địa Hội cũng không tìm đến bức bách mình phải theo họ tạo phản. Gã tính cả đến việc trong bảy vị phu nhân thì sáu vị chịu nghe lời gã. Nhưng bảo Công chúa theo gã đến Dương Châu thì dù vui vẻ đến đâu, nàng cũng nhất định không chịu. Gã muốn mở kỹ viện ở Dương Châu, lại e Tô Thuyên, A Kha, Phương Di, ba người không nghe theo. Rồi gã tự nhủ:

- Thôi được! Rồi ta sẽ tính dần, tới đâu hay tới đó. Lão gia đã có sản nghiệp mấy trăm vạn lạng bạc, chẳng mở kỹ viện cũng không chết đói. Có điều mình chưa tìm được hướng đi nào cho khoan khoái mà thôi.Tối hôm ấy trong phủ mở gia yến. Bảy vị phu nhân thấy Vi Tiểu Bảo cười nói huênh hoang ra chiều rất cao hứng, trái với những ngày gần đây gã mặt buồn rười rượi. Bảy vị đồng thanh hỏi: Chuyện gì mà vui thế? Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Thiên cơ bất khả lộ. Công chúa hỏi:

- Hoàng đế ca ca lại thăng quan cho phải không? Tăng Nhu hỏi:

- Chắc đánh bạc được lớn! Câu chuyện Thiên Địa Hội hết phiền phức rồi ư? A Kha nói:

- Thôi lại thấy cô nào nhà người ta coi vừa mắt muốn lấy làm phu nhân phòng thứ tám rồi. Vi Tiểu Bảo chỉ lắc đầu. Sau gã thấy các phu nhân hỏi gắt quá, đành đáp:

- Ta không muốn nói, nhưng các vị nhất định hỏi cho ra, ta đành phải nói vậy. Bảy vị phu nhân dừng lại lắng tai nghe. Vi Tiểu Bảo nghiêm nghị nói:

- Ta làm quan lớn lại phong đến tước công mà một chữ không biết thì còn ra thể thống gì nữa. Bắt đầu từ mai ta muốn đọc sách làm văn, đi thi đỗ Trạng Nguyên rồi làm Hàn lâm. Bảy vị phu nhân ngơ ngác nhìn nhau, nhưng chỉ một lát lại phá lên cười. Ai cũng biết đức phu quân giết người phóng hỏa, trộm cắp lừa gạt việc gì cũng làm được. Trong thiên hạ chỉ có việc duy nhất gã không làm nổi là đọc sách để biết chữ.Sáng sơm hôm sau, quan phủ Thuận Thiên đến bái yết, nói là vâng chỉ dụ của Thượng quan được biết đức Hoàng thượng đã ủy thác việc tra cứu vụ Trung Thành bá Phùng Tích Phạm thất tung cho Vi công gia, nên y đến phủ để chờ sai khiến. Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- ở nha môn phủ Thuận Thiên rất đông công sai, bổ khoái, những ngày gần đây đã điều tra được manh mối gì chưa? Tri phủ đáp:

- Bẩm đại soái! Vụ Phùng bá tước thất tung sự tình rất ngoắt ngoéo! Ty chức mấy ngày liền đôn đốc sai bọn sai dịch minh tra ám phỏng mà chưa được manh mối chi hết, nên trong lòng nóng nẩy vô cùng. Bữa nay được tin Hoàng thượng đặc phái Vi công gia chủ trương, ty chức vui mừng quá độ, tưởng chừng được thăng quan liền ba cấp cũng không bằng. Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vi công gia là một bậc đại thần anh minh mẫn cán đệ nhất tại triều đình. Công gia lên ngựa săn sóc ba quân, xuống ngựa săn sóc dân tình. Bất luận việc gì nhiêu khê đến đâu đã lọt vào tay Công gia là lập tức được giải quyết một cách ổn thỏa. Bọn nha môn của ty chức được tin này cũng cực kỳ hể hả. Chúng nói là nay có Công gia chủ trương khác nào chúng được ẩn mình dưới cây cao bóng cả. Vi Công gia đã xuất mã thì đến bọn quỷ La Sát còn phải chạy tơi bời. Lo gì không tìm ra manh mối vụ Phùng Bá tước? Vi Tiểu Bảo nghe tri phủ xiểm nịnh cũng lọt tai, mà thực ra y đổ trách nhiệm lên đầu gã. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Không hiểu thi thể Phùng Tích Phạm hiện giờ chúng dấu ở đâu? Đêm nay ta phải dùng Hóa thi phấn để làm cho tiêu tan, không để họ nắm được chuôi. Ta chỉ cần làm mất hết chứng cứ là chẳng ai đổ tội lên đầu mình được. Đáng lý ta phải nghĩ tới việc làm tiêu tan thi thể từ trước, nhưng mấy bữa nay bận quá quên khuấy đi mất. Viên tri phủ lại nói:- Hàng này Trung Thành bá phu nhân phái người đến nha môn của ty chức ngồi lỳ suốt ngày không chịu trở về. Họ quyết đòi người cho bằng được. Ty chức thật khó bề đối phó. Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hôm qua Phùng phủ lại có người đến báo án trình về việc một ả tiểu thiếp của Trung Thành Bá tên gọi Lan Hương, theo một tên mã phu đi trốn rồi. Mụ cuốn gói khá nhiều vàng bạc và đồ trang sức. Nếu Trung Thành Bá không về nhà thì e rằng bọn cơ thiếp tỳ bộc sẽ bỏ đi hết, trong nhà chẳng còn một ai. Vi Tiểu Bảo hắng giọng đáp:

- Không hiểu Phùng Tích Phạm lăn lóc ở chỗ phong lưu đàng điếm nào mà kín thế? Phủ đài hãy phái nhiều nhân lực đến các ổ ăn chơi điều tra kỹ càng lại. Hắn ham mê cờ bạc trai gái không thèm trở về nhà thì có bị vợ nhỏ bỏ đi theo kẻ khác cũng là đáng kiếp. Viên tri phủ nói:

- Dạ dạ! Theo lẽ ra Phùng bá tước có đi thăm thú những nơi liễu ngõ hoa tường thì trong bấy nhiêu ngày cũng nên trở về một lần mới phải. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó khó nói lắm, Phùng Tích Phạm là con quỷ háo sắc chứ chẳng phải hạng người chính nhân quân tử như phủ tôn đâu. Phủ tôn có lần đến những nơi lầu hồng gác tía cũng chỉ một ngày hay nửa đêm là đã trở về trình diện rồi. Tri phủ cười nói:

- Ty chức không dám! Ty chức không dám! Giữa lúc ấy Trung Thành bá phu nhân sai người anh em của mụ đưa đồ lễ đến và nói là kính cẩn dập đầu trước Vi Công gia để tạ ơn Công gia ra sức điều tra vụ án này. Vi Tiểu Bảo dặn thân binh đừng cho họ vào và không nhận lễ vật. Thân binh lại vào báo:- Bẩm đại soái! Người nhà họ Phùng cực kỳ vô lễ. Lúc ra đi hắn không ngớt cười lạt, nói những gì oan oan tương báo, có thù trả thù. Tên thân binh nói tiếp:

- Gia nhân ở Phùng phủ còn bảo đức Hoàng thượng biết chuyện này rồi. Thế nào cũng điều tra ra gốc ngọn. Đừng ai hòng lấy tay che mặt trời, bịt mắt thánh minh thiên tử. Bẩm đại soái! Hắn dám đến đây ngang tàng thì thật là lớn mật! Tiểu nhân muốn tát cho hắn mấy cái bạt tai. Bữa trước có chuyện đổi người ở ngoài pháp trường, tên thân binh này cũng tham dự vào vụ đó, bây giờ nghe giọng lưỡi của người nhà Phùng phủ đầy vẻ gay go, dường như đã đoán ra nội tình, hắn không khỏi ớn da gà. Vi Tiểu Bảo có tật giật mình, nghe thân binh nói bất giác biến sắc tự hỏi:

- Vụ này thật là rắc rối! Không khéo sẽ bị vỡ lở. Con bà nó! Phùng Tích Phạm chính lão gia giết chết rồi. Chẳng lẽ lão gia lại sợ mụ vợ con tử quỷ hay sao? Đột nhiên, gã tìm ra được quyết định, nét mặt hớn hở tươi cười. Gã đứng dậy nói:

- Quý phủ hãy ngồi chơi chờ bản tước một lát. Gã vào nội đường gọi đội trưởng thân binh đến dặn dò cứ thế, cứ thế mà làm. Đội trưởng lãnh mạng đi ngay. Vi Tiểu Bảo trở ra đại sảnh nói:

- Hoàng thượng phái bản tước làm việc này. Chúng ta là phận nô tài phải tận tâm kiệt lực để báo đáp quân thượng. Bây giờ hãy đến Phùng phủ khám nghiệm. Viên tri phủ ngạc nhiên nghĩ bụng:

- Trung Thành Bá mất tích rồi. Trong nhà lão còn gì mà khám xét? Nhưng ngoài miệng y vâng dạ liên thanh. Vi Tiểu Bảo lại nói:- Vụ án này cực kỳ bí ẩn. Chúng ta hãy bắt tất cả già trẻ lớn bé nhà họ Phùng thẩm vấn, không chừng sẽ điều tra được manh mối. Tri phủ đáp:

- Dạ! Công gia dạy rất phải. Ty chức ngu muội thủy chung không hề nghĩ tới điểm đó. Thực ra cái chức tri phủ nhỏ bé khi nào dám đến Trung Thành bá phủ mở cuộc điều tra. Đồng thời ở nha môn phủ Thuận Thiên từ trên xuống dưới ai cũng biết Phùng Tích Phạm là kẻ tử thù của Phủ Viễn Đại tướng quân Vi Công gia. Họ còn đoán chừng Phùng Tích Phạm thất tung, mười phần có đến tám chín là Vi Công gia đã phái người sát hại. Vi Công gia là nhân vật sáng giá nhất tại triều đình hiện nay thì còn ai dám đụng vào? Những người lãnh trách nhiệm tra án không dám dậm chân chỉ mong kéo dài thời gian chẳng bao giờ kết liễu. Viên tri phủ bụng bảo dạ:

- Vi Công gia đã giết Phùng bá tước còn muốn đến làm khó dễ người nhà lão. Phùng phu nhân thật không biết điều. Mụ phái người đến Công phủ nói nhăng nói càn, trách nào Vi Công gia chẳng tức giận? Vi Tiểu Bảo cùng tri phủ Thuận Thiên lên ngồi kiệu lớn có tiền hô hậu ủng dẹp đường từ từ tiến về phía Trung Thành bá phủ. Mấy trăm tên thân binh bao vây xung quanh

Phùng gia. Vi Tiểu Bảo tiến vào phủ, tên đội trưởng thân binh liền đến trước mặt bẩm:

- Trình đại soái! Trong phủ Phùng gia cả nam lẫn nữ cộng được bảy mươi chín người, hiện đang ngồi ở Tây sảnh chờ đại soái thẩm vấn.

Hồi 246 - Đấng Anh Quân Hiểu Rõ Gian Mưu

Vi Tiểu Bảo lẩm nhẩm gật đầu. Đội trưởng lại nói:

- Bẩm đại soái! Đã thiết lập Công đường ở đông sảnh. Vi Tiểu Bảo qua nhà đại sảnh phía đông thấy nơi đây đã sắp đặt Công đường liền ngồi vào chính giữa, mời tri phủ ngồi mé dưới bồi tiếp. Thân binh dẫn một phụ nhân trẻ măng chừng 23, 24 tuổi từ tây sảnh đưa tới. Thiếu phụ này khá xinh đẹp, tha thướt tiến vào quỳ trước công đường. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ngươi là ai? Thiếu phụ đáp:

- Tiện thiếp là Đệ ngũ phòng của Bá tước đại nhân. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Vậy nương tử đứng lên. Mời nương tử ngồi. Bản tước không dám để nương tử quỳ trước mặt. Thiếu phụ ngần ngừ không dám đứng dậy. Vi Tiểu Bảo đứng lên cười nói:

- Nương tử không đứng dậy thì bản tước cũng quỳ xuống trước mặt nương tử. Thiếu phụ mỉm cười đứng dậy rồi Vi Tiểu Bảo mới ngồi xuống. Tri phủ nghĩ bụng:

- Vi công gia đối với người nhà Phùng phủ không có vẻ gì hung dữ, nhưng thấy sắc liền tỏ ra lỳ lợm, chẳng trang trọng chút nào. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nương tử họ tên gì? Thiếu phụ đáp:

- Tiện thiếp là Cúc Phương. Vi Tiểu Bảo đánh hơi mấy cái rồi cười nói:

- Tên hay quá! Thảo nào bản tước vừa vào đã ngửi thấy mùi thơm của hoa cúc. Cúc Phương cũng cười đáp:

- Công gia nói giỡn rồi. Vi Tiểu Bảo gục gặc cái đầu nhìn mụ hồi lâu rồi hỏi:

- Bản tước nghe nói tại quý phủ có một vị di nương bỏ đi phải không? Cúc Phương đáp:

- Đúng thế! Y là Lan Hương. Hừ! Con tiện nhân này thật là mặt dầy. Vi Tiểu Bảo nói:

- Lão công đột nhiên mất tích, y đi theo người đàn ông thứ hai tưởng cũng có thể lượng thứ, chưa phải là trốn... trốn gì nhỉ? Tri phủ ngửng lên đáp:

- Trốn chúa lộn chồng. Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Đúng thế! Chưa phải là trốn chúa lộn chồng. Cúc Phương tỷ tỷ! Sao tỷ tỷ chưa bỏ đi? Tri phủ nghe nói không khỏi cau mày lẩm bẩm:

- Vi Công gia mỗi lúc một sàm sỡ. Ai lại kêu thị bằng tỷ tỷ bao giờ? Cúc Phương cúi đầu xuống nhưng liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo bằng cặp mắt quyến rũ. Vi Tiểu Bảo cao hứng tựa hồ đến chơi chốn lầu hồng. Gã cười hỏi:

- Nương tử có biết bài Thập... Gã toan nói "Thập bát mô" nhưng vội dừng lại kịp. Gã quay lại bảo thân binh:- Thưởng cho Cúc Phương cô nương đây hai chục lạng bạc. Mấy tên thân binh

đồng thanh vâng dạ rồi hô lớn:

- Đại soái ban thưởng. Tạ ơn đi! Cúc Phương chúc câu vạn phước, cất tiếng nho nhỏ:

- Đa tạ đại gia! Nguyên thị là kỹ nữ xuất thân được người thưởng tiền quen rồi. Công gia thị hô thành "Đại gia". Vi Tiểu Bảo lại hô đưa gia nhân ở Phùng gia vào thẩm vấn. Hễ là đàn bà con gái trẻ tuổi xinh đẹp gã lại chớt nhã một phen. Còn là người già xấu xa, gã mắng cho một hồi bảo họ không biết hầu hạ Bá tước để lão ra đi tìm thú nơi khác chẳng chịu trở về. Vi Tiểu Bảo thẩm vấn chừng nửa giờ thì tên đội trưởng thân binh tiến vào đại sảnh đứng ở phía sau Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo lại hỏi lăng nhăng hai người nữa rồi đứng lên nói:

- Chúng ta đi xem xét các nơi. Gã cùng tri phủ và bọn thân binh, văn phòng, đi vào các gian nhà để điều tra. Tra xét đến gian thiên phòng ở dãy nhà thứ ba mé tây, bọn thân binh chiếu lệ lục soát các rương, tủ. Bỗng một tên thân binh "ủa" lên một tiếng. Hắn lấy dưới đáy rương ra một thanh đao. Trên lưỡi đao có nhiều huyết tích khô dính lại. Hắn liền quỳ một chân hai tay cầm đao đưa lên nói:

- Bẩm đại soái! Điều tra được một thứ hung khí. Vi Tiểu Bảo "ồ" một cái rồi giục:

- Tiếp tục tra xét. Gã lại nhìn tri phủ hỏi:

- Lão huynh thử coi đây có phải là vết máu không?Tri phủ đón lấy thanh đao đưa gần lên mũi ngửi quả nhiên phảng phất thấy mùi máu tanh, liền đáp:

- Bẩm Công gia! Có lẽ đúng máu rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đầu thanh đao này tại sao lại có lỗ. Thứ đao gì vậy? Tri phủ Thuận Thiên tra án đã quen, coi kỹ lại rồi đáp:

- Bẩm Công gia đây là thứ cương đao để cắt cỏ, một thứ đồ dùng ở tàu ngựa. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Đội trưởng thân binh sai thuộc hạ lấy một gánh nước đổ xuống đất. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Làm gì vậy? Đội trưởng đáp:

- Bẩm đại soái nếu là đất mới đào chưa chặt lại thì thấm nước rất mau. Hắn chưa dứt lời, nước đổ xuống gầm giường đã thấm hết liền. Bọn thân binh đồng thanh hoan hô. Chúng khiêng giường ra, dùng thuổng cuốc đào đất. Chỉ trong khoảnh khắc móc lên một cái tử thi. Tử thi này không đầu và đã hủ nát, hiển nhiên chết khá lâu ngày. Xác chết mình mặc bá tước công phục. Viên tri phủ vừa ngó thấy bật tiếng la hoảng:

- Đây là... Phùng tước gia rồi. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phùng Tích Phạm ư? Sao phủ đài nhận ra được? Tri phủ đáp:

- Dạ dạ... Phải chờ kiếm thấy thủ cấp mới có thể quyết định.Y quay lại hỏi đầu mục bộ khoái:

- Ai trú trong căn nha này? Đầu mục đáp:

- Tiểu nhân xin tra hỏi là biết ngay. Hắn qua tây sảnh kêu một gia nhân ở Phùng phủ lại hỏi thì ra phòng của tỳ thiếp Lan Hương đã trốn đi rồi. Đầu mục bộ khoái bẩm lại:

- Khải bẩm Công gia! Khải bẩm Phủ đài đại nhân! Hung khí là thanh cương đao để cắt cỏ ngựa của tên mã phu Hình Tứ, người Phùng phủ. Hình Tứ đem Lan Hương đi trốn rồi. Tiểu nhân xin xuống tầu ngựa để điều tra. Mọi người liền vào tầu ngựa sục xạo. Quả nhiên đào đất lấy được thủ cấp ra. Nha dịch mời Phùng phu nhân xuống nhận thi thể thì đúng là thủ cấp Phùng Tích Phạm. Ngô tác giảo nghiệm nhận định Phùng Tích Phạm bị đao chém chết, đầu một nơi mình một nẻo. Lúc này những người giữ ở tây sảnh đã được tha ra. Trong Phùng phủ tiếng khóc vang trời. Ai cũng thống mạ Hình Tứ và Lan Hương lòng lang dạ thú sát hại chủ nhân. Tin này đồn đại ra ngoài mới trong nửa ngày mà khắp thành Bắc Kinh đều biết hết, nơi nơi bàn tán xôn xao. Viên tri phủ vừa thẹn thùng lại vừa cảm kích, nghĩ thầm:

- Nếu không được Vi Công gia phá án mau lẹ thì e rằng bước tiến trình của ta vấp phải nhiều điều trở ngại trọng đại. Y không ngớt ca tụng và tạ ơn Vi Tiểu Bảo. Một mặt tri phủ sai thảo công văn hỏa tốc gửi đi các nơi tróc nã Hình Tứ và Lan Hương về tội giết chủ trốn chạy. Một mặt báo cáo thượng ty.Trong bọn quan nha kết án chỉ có bộ khoái đầu sinh lòng ngờ vực, vì nhát chém rất chỉnh tề tựa hồ bị khoái đao chặt vào chứ không giống cương đao cắt cỏ ngựa gây nên. Vả lại chỗ đất đào quật xác chết hãy còn mới nguyên, hiển nhiên vừa mới lấp xuống chứ không phải chôn đã mười mấy ngày. Nhưng Vi Công gia khám phá vụ đại án này khao thưởng rất hậu. Phùng phủ cũng cho hắn nhiều tiền để hắn làm án mau lẹ, thân nhân trong Phùng phủ khỏi đến nha môn chầu chực. Vì thế dù hắn có chuyện nghi hoặc tầy đình cũng không dám hé răng. Hắn chỉ nghĩ thầm trong bụng:

- Khi lập công đường tra án ở Phùng phủ, Vi Công gia đã sai thân binh canh gác khắp mọi chỗ, không ai được đi lại thì bọn chúng tha hồ mà di chuyển thi thể để làm chứng cứ. Đừng nói chôn một xác chết xuống đất, dù có chôn hàng trăm xác cũng chẳng khó gì. Vi Tiểu Bảo cầm lấy đạo công văn của viên tri phủ Thuận Thiên vào cung bái yết Vua Khang Hy để bẩm báo tường trình về vụ phá án. Đức Vua mỉm cười phán:

- Tiểu Quế Tử! Bản lãnh phá án của ngươi không phải tầm thường. Ai cũng ca tụng ngươi là Bao Long Đồ tái thế. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đây là nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, nô tài may mà phá xong vụ án này. Vua Khang Hy hắng giọng một tiếng trừng mắt lên nhìn gã, lạnh lùng nói:

- Vụ di hoa tiếp mộc này không liên can gì đến hồng phúc của ta. Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên tự hỏi:

- Sao Hoàng thượng lại biết cả vụ này? Gã xoay chuyển ý nghĩ liền hiểu rõ ngay, tự nhủ:

- Tên đội trưởng thân binh của ta dĩ nhiên làm mật thám cho Hoàng thượng. Nhà Vua thở dài nói:- Vụ này kết liễu như vậy là hay, tránh khỏi bên ngoài dị nghị. Có điều ngươi lớn mật làm càn như vậy, ta chẳng có cách nào để bắt ngươi được. Vi Tiểu Bảo biết Hoàng thượng nhiêu dung cho mình rồi mới yên tâm được một phần. Nhà Vua lại nói tiếp:

- Hiện nay tám phương phẳng lặng, bốn bể thanh bình, không còn lo nạn binh cách, vậy cái hàm Phủ Viễn Đại tướng quân của ngươi nên bỏ đi quách. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Hoàng thượng dạy chí phải. Gã biết đây là Hoàng thượng trừng phạt mình về tội làm bậy. Gã liền tâu:

- Cả tước hàm Nhất đẳng Lộc Đỉnh công của nô tài cũng nên giáng đi một cấp. Vua Khang Hy đáp:

- Hay lắm! Ta giáng ngươi xuống Nhị đẳng công. Vi Tiểu Bảo lại tâu:

- Nô tài tự xét mình làm càn làm ẩu, trong dạ vẫn chưa yên. Cúi xin Thánh thượng dáng xuống ba bậc mới vừa. Nhà Vua cười khanh khách nói:

- Con mẹ nó! Ngươi mà còn không yên dạ thì mặt trời đến mọc phương Tây mất. Vi Tiểu Bảo thấy Đức Vua đã thốt ra ba chữ "Con mẹ nó" biết là Hoàng đế đã hết giận. Gã đứng dậy nói:

- Nô tài tuy chẳng có nhiều lương tâm, nhưng cũng có một chút. Vua Khang Hy gật đầu:

- Cũng vì ta thấy ngươi còn chút lương tâm, không thì ta đã chặt cái đầu ngươi chôn xuống gầm giường bọn phu nhân A Kha, Song Nhi của ngươi rồi. Vi Tiểu Bảo vội tâu:- Vụ này thật sự không thành... Vua Khang Hy hỏi:

- Sao lại không được? Vi Tiểu Bảo tâu:

- A Kha và Song Nhi quyết chẳng đi theo mã phu chạy trốn. Vua Khang Hy cười nói

- Không theo mã phu thì theo... Nhà Vua nói tới đây thì dừng lại vì ngài nghĩ nếu còn nói thêm không khỏi có điều khinh bạc. Huống chi Vi Tiểu Bảo tuy hành động vô pháp vô thiên nhưng thủy chung vẫn một dạ trung tâm với mình. Giữa đạo quân thần nói vui thì được, nhưng không nên đưa lời vũ nhục. Trong lúc nhất thời, Nhà Vua thấy khó bề đổi giọng liền không lý gì đến gã nữa, cúi xuống lật coi án kiện và bản tâu. Vi Tiểu Bảo thõng tay đứng bên thị lập, thấy cặp lông mày của nhà vua nhăn tít lại, đầy vẻ lo âu, liền nghĩ bụng:

- Đức Hoàng thượng thường thường không được khoan khoái. Làm Hoàng đế kể ra oai phong ghê gớm, nhưng tình thực cũng chẳng thú gì. Vua Khang Hy coi xong bản tâu, ngửng đầu lên buông tiếng thở dài. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng có điều chi lo nghĩ xin cứ sai phái nô tài hành động. Nô tài nguyện hết sức đem công chuộc tội, báo đáp Hoàng ân. Nhà Vua đáp:

- Vụ này không thể sai ngươi được. Thi Lang đưa bản tâu về nói Đài Loan bị bão lụt, nước ngập đến bốn thước. Nhà cửa trăm họ gia phá nhân vong, tai ương trầm trọng. Vi Tiểu Bảo ngó thấy hai mắt Nhà Vua long lanh ngấn lệ, liền nghĩ ngay tới tình bằng hữu giữa hai người từ thuở nhỏ, gã chẳng nỡ thõng tay đứng nhìn mà không lo giúp.Gã liền tâu:

- Nô tài có một biện pháp... Đức Vua hỏi:

- Biện pháp gì? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Không dám dấu diếm Hoàng thượng. Khi nô tài ở Đài Loan đã có dịp phát tài, mới đây lại được tài chủ ở Đài Loan trả món nợ cũ. Nô tài xin hai tay dâng lên để báo ơn Hoàng thượng ban cho chén cơm bằng vàng đã vỡ lại lành. Nô tài không đến nỗi đói cơm là được, tiền nhiều cũng chẳng làm gì. Xin dâng Hoàng thượng để phủ tuất nạn dân ở Đài Loan. Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Nhân số bị thiên tai rất nhiều, món tiền nhỏ mọn của ngươi chẳng ăn thua gì. Ta lập tức hạ chỉ

giảm bớt cung nữ thái giám, giảm cả ăn mặc, để phủ nội vụ trù liệu bớt bốn, năm vạn lạng bạc chẩn tế nạn dân. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài tội đáng muôn thác khôn bề tha thứ. Đức Vua lấy làm kỳ hỏi:

- Điều chi? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài làm quan tham nhũng, khi ở Đài Loan thu được trăm vạn lạng bạc. Mới đây lại đòi nợ Trịnh Khắc Sảng nữa, cộng là hai trăm vạn lạng... Vua Khang Hy giật mình hỏi:

- Nhiều đến thế ư? Vi Tiểu Bảo khẽ tát vào mặt mình và tự thóa mạ:

- Tiểu Quế Tử thật là đáng chết. Vua Khang Hy không nhịn được bật cười nói:

- Bản lãnh ăn tiền của ngươi thật là cao minh. Ta chẳng biết tý gì.Vi Tiểu Bảo lại tự mắng mình:

- Tiểu Quế Tử đáng chết lắm. Vẻ mặt ra chiều đắc ý, bụng bảo dạ:

- Làm quan thò tay ra lấy tiền mà để Hoàng thượng hay biết thì sống được chăng? Trong đội thân binh của ta dù có thám tử nằm vùng cũng chỉ điều tra được ta có làm phản hay không mà thôi. Muội phu của Ngài tay phải thu tiền, tay trái bỏ túi. Đến cả đại muội tử của Ngài cũng không biết thì đại cửu tử còn biết làm sao được? Gã miệng xưng nô tài mà trong thâm tâm tự coi mình là muội phu của Đức Vua. Vua Khang Hy trầm ngâm một lúc rồi ban khen:

- Tấm lòng trung quân, thương dân của ngươi thật hiếm có! Đã thế thì ngươi bỏ tiền quyên hai trăm năm chục vạn lạng bạc, ta lại tinh giảm chi phí năm chục vạn. Vua tôi mình góp lại thành ba trăm vạn lạng. Số nạn dân ở Đài Loan ước chừng hơn một vạn nhà. Mỗi nhà được chia hơn hai trăm lạng cũng khá lắm rồi. Vi Tiểu Bảo gặp lúc xúc động nhất thời khẳng khái bỏ tiền quyên nhưng thực cũng xót dạ. Gã đang có ý hối hận, nhưng nghe Nhà Vua nói cũng tinh giảm phần mình bỏ ra năm chục vạn lạng bạc, gã lại vui mừng vội đáp:

- Dạ dạ! Hoàng thượng thương dân như con, Hoàng thiên sẽ bảo hựu Thánh thượng khiến mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Vua Khang Hy vì việc thiên tai trầm trọng xảy ra ở Đài Loan trong lòng bứt rứt đến nửa ngày. Bây giờ bỗng dưng được món tiền lớn Ngài rất cao hứng, mỉm cười nói:

- Hoàng thiên cũng phù hộ cho ngươi được thăng quan phát tài, đa phúc đa thọ. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đa tạ kim khẩu của Đức Vạn tuế. Kẻ nô tài có thăng quan phát tài hay đa thọ đa phúc thì cũng hoàn toàn ở nơi Hoàng thượng ban ân. Hơn nữa, hai khoảntiền đó nô tài đều lấy của người ở Đài Loan thì bây giờ có đem chẩn cấp cho trăm họ ở Đài Loan cũng chẳng qua là hoàn bích quy... quy Đài mà thôi. Vua Khang Hy cười ha hả nói:

- Câu thành ngữ "Hoàn bích quy Triệu" con mẹ nó, ngươi lại đổi thành "Hoàn bích quy Đài". Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Đúng là "Hoàn bích quy Triệu". Trong lúc thảng thốt, nô tài quên mất chữ "Triệu". Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Triệu Tiền Tôn Lý, Chu Ngô Trần Vương. Họ Triệu đứng lên hàng đầu các họ khác, trách nào

họ chẳng phát đạt. Vậy ra Hoàn bích hay hoàn gì gì cũng đổ vào nhà họ Triệu cả. Vua Khang Hy lại càng tức cười, nghĩ bụng:

- Gã này bất học hữu thuật, cũng không cần dạy nhiều. Ngài cười nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Lại còn câu thành ngữ "Vi biên tam tuyệt" để tả người nhà họ Vi đọc sách rất dụng công nên bề học vấn rất thâm uyên. Họ Vi các ngươi cũng không phải hạng tầm thường. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Học vấn của nô tài kém cỏi quá, làm thương tổn đến thanh danh của tổ tôn họ Vi. Nhà Vua nói:

- Vụ chẩn tế nạn nhân Đài Loan chuyến này... Ngài toan phái gã đi, nhưng lại nghĩ thầm:

- Gã đã bỏ ra nguyên một món tiền lớn chẳng qua là muốn tỏ ra nghĩa khí với ta, chưa chắc gã đã thật lòng yêu dân. E rằng, gã chưa ra khỏi cửa cung lại có điều hối hận. Sai gã đi Đài Loan phát chẩn ba trăm vạn lạng bạc, gã dám thu về đủ vốn để khỏi mất của mình, không chừng gã còn lấy gấp đôi để làm lợi tức.Nhà Vua là tri kỷ của Vi Tiểu Bảo, liền đổi giọng, nói tiếp:

... thật quá ư dễ dàng, bất tất phải ngươi thân hành ra đi. Tiểu Quế Tử! Tước hàm Nhất đẳng Lộc Đỉnh Công của ngươi không phải giáng cấp nữa. Ngoại sanh của ta đã thắp đèn lồng, vậy cứ để như cũ. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn. Gã dập đầu mấy cái rồi đứng dậy cười nói:

- Nô tài quyên chút bạc chẳng qua là chuyện hoàn bích quy... quy Triệu Tiền Tôn Lý, Hoàng thượng lại coi là công lao. Chính Hoàng đế giảm ăn mặc mới là hiếm có. Vua Khang Hy lắc đầu nói:

- Không phải! Nhất thiết những vật dụng ở trong cung đều là của bách tính trong thiên hạ. Bách tính cung cấp cẩm y ngọc thực cho ta thì ta cai trị muôn dân phải hết lòng hết sức làm việc cho bách tính. Ngươi làm quan ăn lộc của Nhà Vua, làm việc phải hết lòng với Nhà Vua. Ta ăn lộc của dân cũng phải hết lòng làm việc cho dân... Nhà Vua dừng lại một chút rồi tiếp:

- Cổ thư đã có câu "Tứ hải khốn cùng, thiên lộc vĩnh chung" nghĩa là bốn bể khốn cùng thì thiên lộc vĩnh viễn không còn. Nếu trăm họ bị khốn cùng là vì Hoàng đế bất đức. Hoàng thiên đã phẫn nộ thì ta còn làm Hoàng đế thế nào được? Vi Tiểu Bảo tâu:

- Cái đó quyết không phải thế, nhất định không thể thế được. Nhà Vua liền giải thích:

- Ngươi làm đại thần là ơn điển của ta ban cho. Ta làm Hoàng đế là ân điển của Hoàng thiên. Ngươi làm việc bất trung, ta chặt đầu ngươi. Ta làm Hoàng đế bất đức, Hoàng thiên cũng thay đổi người khác. Nhà Vua đọc câu trong sách Thượng Thư "Hoàng thiên hậu thể, cải quyết nguyên tử" rồi giải thích:

- Nguyên tử là Hoàng đế. Làm Hoàng đế không ra gì thì Hoàng thiên thay người khác.Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ! Hoàng thượng kêu bằng Tiểu Huyền Tử. Té ra Huyền Tử tức là Hoàng đế. Vua Khang Hy nói:

- Chữ Huyền này không giống chữ Nguyên. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ. Gã nghĩ bụng:

- Chữ Nguyên tròn tròn, chữ Huyền cũng tròn tròn chẳng khác nhau mấy. Sự thực gã chẳng biết chữ Nguyên và chữ Huyền như thế nào, rồi gã chẳng buồn nghĩ cho mệt trí. Vua Khang Hy cầm cuốn sách trên án giơ lên nói:

- Tuần phủ Triết Giang đưa trích một cuốn sách kêu bằng "Minh di đãi phỏng lục" của Hoàng Lê Châu tỉnh Triết Giang vừa đây mới soạn. Tuần phủ Triết Giang tâu là trong sách có nhiều câu đại nghịch vô đạo muốn mở cuộc điều tra nghiêm ngặt. Nhưng ta vừa coi thì lời lẽ trong sách rất hợp đạo lý, nên ta đã chỉ thị cho tuần phủ Triết Giang bất tất phải đa sự. Ngài lại mở sách nói tiếp:

- Trong sách tác giả nói: Làm Vua là một người phụng sự thiên hạ, chứ không phải cả thiên hạ phụng sự một người. ý kiến này rất đúng. Nhà Vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tác giả lại nói: Cái gì thiên tử bảo phải chưa chắc đã phải, bảo trái chưa chắc đã trái. Thuyết này cũng đúng lắm. Con người ai chẳng có lỗi lầm. Thiên tử cũng là người. Người làm Hoàng đế hay người thường cũng vậy chẳng khi nào vĩnh viễn không có điều lầm lỗi. Nhà Vua nói một hồi thấy Vi Tiểu Bảo luôn miệng khen phải nhưng vẻ mặt bâng khuâng. Ngài không khỏi phì cười nghĩ bụng:- Tên tiểu lưu manh còn biết gì mà ta giảng đạo lý cho gã nghe? Ta còn nói nữa thì e rằng gã phải ngáp dài. Ngài liền vẫy tay nói:

- Ngươi đi đi! Tay phải vẫn cầm cuốn sách, miệng đọc:

- "Thiên tử cho là quyền làm lợi hay làm hại trong thiên hạ đều do mình mà ra. Mình đem hết cái lợi lại cho mình, để cái hại trong thiên hạ cho người cũng có thể được. Nhưng điều cốt yếu là khiến người thiên hạ không dám tự tư, tự lợi. Dùng cái đại tư của mình làm cái công của thiên hạ, ban đầu còn e lệ, nhưng lâu ngày quen đi sẽ coi sản nghiệp lớn lao của thiên hạ là của riêng truyền cho tử tôn, hưởng thụ vô cùng".

Hồi 247 - Dựng Cờ Khởi Nghĩa Làm Hoàng Đế

Vi Tiểu Bảo nghe Vua Khang Hy đọc sách chẳng hiểu gì hết, lại thấy nhà Vua khen hay không ngớt miệng, liền chờ lại để đưa lời tâng bốc. Gã thấy Nhà Vua đặt sách xuống liền hỏi:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài không hiểu trong sách nói gì mà Hoàng thượng thích thú như vậy? Vua Khang Hy đáp:

- Y bảo người làm Hoàng đế khuyên người thiên hạ đừng có tự tư tự lợi, chỉ một mình Hoàng đế là được tự tư tự lợi mà thôi. Hoàng đế càng tự tư bao nhiêu càng cho là đại công với thiên hạ bấy nhiêu. Ban đầu trong lòng Hoàng đế đối với hành động bất công này còn có chút bẽ bàng, nhưng về sau thành ra một tập quán tự nhiên lại cho mình là phải, còn người ngoài đều lầm lỗi hết. Vi Tiểu Bảo tâu:

- Tác giả này nói vậy chỉ có thể bình luận những vị Hoàng đế tồi bại. Còn Hoàng thượng là Điểu Sâng Dủy Thang mà nói thế là không đúng. Vua Khang Hy cười đáp:

- Ha ha! Ông nào là Hoàng đế cũng tự coi mình là Điểu Sâng Dủy Thang hết, chẳng ông nào tự nhận mình là hôn quân như Kiệt, Trụ. Huống chi bên cạnh hôn quân biết bao nhiêu đại thần vô liêm sỉ chuyên ca tụng công đức đứa hôn quân lên hàng Điểu Sâng Dủy Thang. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- May mà đức Hoàng thượng là nhân vật chính xứng đáng làm Điểu Sâng Dủy Thang, không thì nô tài cũng thành kẻ đại thần vô sỉ. Vua Khang Hy đập bàn chân xuống đất cười nói:

- Ngươi là kẻ biết liêm sỉ lắm. Thôi bước đi! Vi Tiểu Bảo tâu:

- Khải bẩm Hoàng thượng! Nô tài xin Hoàng thượng ban ân cho được nghỉ trở về Dương Châu thăm viếng mẫu thân. Nhà Vua mỉm cười đáp:

- Ngươi có lòng hiếu thảo như vậy là hay lắm! Hơn nữa người ta đã có câu:

"Phú quý bất quy cố hương như ý cẩm dạ hành" nghĩa là: Kẻ sang giàu trở về cố hương thì chẳng khác gì người mặc áo gấm đi đêm. Ngươi nên về thăm quê nhà cho rạng rỡ tổ tông. Có điều ngươi về sớm rồi lai kinh cho chóng, đón mẹ già đến Bắc Kinh cùng ở. Ta sai viết chỉ dụ phong cho mẫu thân ngươi làm Nhất phẩm Thái phu nhân. Ngươi biên cả tên tuổi người cha đã quá cố đưa đến Bộ Lại để truy tặng quan chức. Nhà Vua chắc Vi Tiểu Bảo không biết viết tên họ phụ thân, nên không muốn hỏi nhiều. Vua Khang Hy tuy anh minh, nhưng vụ này ngài chỉ biết một mà không biết hai. Cố nhiên Vi Tiểu Bảo không viết được tên họ phụ thân vì thất học. Thực ra, phụ thân gã là ai gã cũng không hay. Vi Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn, lui ra. Gã về phủ lấy tập ngân phiếu hai trăm năm chục vạn lạng bạc đưa đến nộp cho ngân khố ở Bộ Hộ. Vi Tiểu Bảo lại qua Bộ Binh nộp binh phù ấn tín về chức Phủ Viễn Đại tướng quân. Gã nhờ Tô Thuyên đặt tên họ cho phụ thân, đồng thời tên họ tổ tiên ba đời gã cũng do mụ đặt dùm và viết rõ ràng đưa tới Bộ Lại để bộ này làm sắc phong tặng, tập ấm. Từ đây dòng họ thổ ty được thế tập làm Lang trung. Mọi việc xong xuôi, Vi Tiểu Bảo thu thập hành trang chuẩn bị lên đường. Gã là người có nhân duyên rất tốt ở trong triều lại được thánh quyến tin yêu, nên các vương công đại

thần đều mở yến tiệc tiễn hành liên tiếp nhiều ngày rất là bận rộn. Lúc sắp đăng trình, Vi Tiểu Bảo nghĩ tới món tiền quyên khổng lồ hai trăm năm chục vạn lạng bạc lại đau lòng xót dạ, gã sai thân binh đến đòi nợ Trịnh Khắc Sảng được hơn một vạn lạng bạc rồi mới ra khỏi kinh thành. Vi Tiểu Bảo theo đường bộ tới Thông Châu rồi xuống thuyền trông sông Vận Hà đi về phía Nam qua Thiên Tân, Lâm Thanh sang sông Hoàng Hà đến Tế Ninh. Vi Tiểu Bảo cùng bảy vị phu nhân ăn cơm chiều xong ngồi nói chuyện vãn. Tô Thuyên nói:

- Tiểu Bảo! Sáng mai chúng ta sẽ đến Hoài Âm. Đời xưa có một nhân vật được phong tước Hoài Âm hầu... Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- ồ! Vậy y hãy còn kém ta. Tô Thuyên mỉm cười nói:

- Không phải đâu. Nhân vật đó đã được phong làm Tề Vương. Về sau Hoàng đế sợ ông làm phản mới bỏ vương tước, cải phong làm Hoài Âm hầu. Ông họ Hàn tên Tín, một nhân vật oai danh rất lớn... Vi Tiểu Bảo vỗ đùi đánh đét một cái đáp:

- Tưởng ai chứ Hàn Tín thì ta biết rồi. Trong những vở tuồng "Tiêu Hà nguyệt hạ truy Hàn Tín", "Thập diện mai phục, Hạng Võ biệt Ngu Cơ" đều nói đến. Tô Thuyên đáp:

- Đúng rồi! Hàn Tín bản lãnh phi thường, công lao rất lớn. Sở Bá Vương anh hùng như vậy mà phải thất bại liểng xiểng về ông. Đáng tiếc là đời ông đi vào hậu quả không hay. Ông bị Hoàng đế và Hoàng hậu hạ sát. Vi Tiểu Bảo thở dài hỏi:

- Đáng tiếc! Thực là đáng tiếc! Tại sao Hoàng đế lại giết ông? Ông làm phản phải không? Tô Thuyên lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Ông không làm phản, nhưng Hoàng đế sợ tài ông và lo ông làm phản. Vi Tiểu Bảo nói:

- May mà ta chẳng có bản lãnh gì. Đức Hoàng thượng hơn ta về đủ mọi phương diện nên chẳng cần úy kỵ ta. Ta chỉ hơn Hoàng thượng được một điểm. Ngoài điểm đó, món gì ta cũng còn kém Ngài xa. A Kha hỏi:

- Ngươi hơn Hoàng đế về điểm nào? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta có bảy vị phu nhân nguyệt thẹn hoa nhường. Khắp thiên hạ không có người đàn bà thứ tám nào xinh đẹp bằng. Trong hậu cung của Hoàng thượng tuy rất đông phi tần nhưng đuổi theo ba ngày không kịp ta. Thế là đức Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, còn Vi Tiểu Bảo diễm phúc tề thiên. Cả hai tôi chúa đều có chữ "Tề Thiên", mỗi người mỗi cái "Tề" riêng biệt. Gã mặt dày lại thích ba hoa khiến bảy vị phu nhân lăn ra mà cười. A Kha cười nói:

- Hoàng đế hồng phúc tề thiên. Còn ngươi là Tề Thiên Đại Thánh. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng rồi! Ta là Mỹ Hầu Vương ở Thủy Liêm động hướng dẫn một bày hầu lão bà, hầu tử, hầu tôn ngao du sơn thủy, tiêu dao tự tại cho qua ngày tháng. Mọi người đang trò chuyện vui cười, bỗng ngoài khoang thuyền có người lớn tiếng:

- Khải bẩm Công gia! Có tân khách xin ra mắt. Một tên nha hoàn cầm bốn tấm thiếp đưa vào. Tô Thuyên đón lấy coi rồi nói khẽ:

- Bốn vị tân khách này là Cố Viêm Võ, Tra Kế Tá, Hoàng Lê Châu và Lữ Lưu Lương. Vi Tiểu

Bảo nói:

- Nếu là bọn Cố tiên sinh thì ta phải tiếp kiến rồi. Gã bảo gia nhân mời khách vào trong khoang thuyền lớn dùng trà. Một mặt gã thay áo rồi ra tiếp khách. Ba vị Cố, Tra, Hoàng ngày trước bị Ngô Chi Vinh bắt ở Dương Châu xuýt nữa mất mạng, may được Vi Tiểu Bảo giải cứu. Còn Lữ Lưu Lương thì nay mới đến tương hội là một. Phía sau y có hai thanh niên lối ngoài hai chục tuổi. Hai thanh niên này là Lữ Bảo Trung và Lữ Nghị Trung, con trai Lữ Lưu Lương. Sau cuộc hành lễ tương kiến, chủ khách an tọa rồi, Lữ Bảo Trung và Lữ Nghị Trung vẫn đứng ở sau lưng phụ thân. Cố Viêm Võ khẽ nói:

- Vi Hương chủ! Chuyến này bọn tại hạ đến bái phỏng hương chủ là có việc lớn muốn thương nghị với hương chủ. Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- ở Tứ Dương tập này rất nhiều tai mắt không tiện đàm luận. Xin Hương chủ cho dời thuyền đi xa mấy dặm đậu tại một nơi vắng vẻ rồi hãy nói chuyện, được chăng? Ngày trước trong cuộc Sát Quy Đại hội ở Hà Giang, Cố Viêm Võ được các lộ anh hùng suy tôn làm tổng quân sư là người oai danh lừng lẫy trên chốn giang hồ. Vi Tiểu Bảo cũng rất khâm phục y, liền ưng chịu ngay. Gã vào kể lại với bọn Tô Thuyên. Tô Thuyên nói:

- Dù sao mình cũng phải đề phòng mới được. Bọn ta cũng ngồi thuyền đi liền họ để xẩy chuyện gì là có người tiếp ứng. Vi Tiểu Bảo thấy một mình cùng bọn Cố Viêm Võ đến một nơi vắng vẻ không người, trong lòng cũng hơi áy náy. Được bảy vị phu nhân theo sau hộ giá là yên ổn hơn nhiều, gã khen phải luôn miệng rồi ra lệnh cho thuyền phu chèo hai con thuyền đi về phía Nam, nói là phong cảnh sông Vận Hà rất thanh nhã, muốn ngồi thuyền uống rượu thưởng nguyệt. Lúc cao hứng không chừng Vi Công gia còn làm mấy bài thơ ngâm vịnh. Vậy các thuyền khác cứ đậu lại ở Tứ Dương tập chờ đợi. Vi Tiểu Bảo qua thuyền lớn tiếp khách. Hai con thuyền đi về phía Nam chừng bảy, tám dặm thấy hai bên bờ toàn là bình nguyên khoáng dã. Vầng trăng tỏ lơ lửng giữa trời. Bốn bề không một bóng người. Vi Tiểu Bảo liền sai buông neo dừng thuyền, lại bảo bọn nhà đò trên thuyền lớn sang cả thuyền sau để khỏi làm trở ngại thi hứng của Vi Công gia cùng sáu vị tài tử. Thấy trong thuyền không còn ai, bọn Cố Viêm Võ mới ngỏ lời tạ ơn đức Vi Tiểu Bảo đã cứu mạng ngày trước. Vi Tiểu Bảo cũng khiêm nhượng mấy câu. Tiếp theo câu chuyện đưa tới chỗ Ngô Lục Kỳ và Trần Cận Nam trước sau ngộ hại, mọi người than thở hồi lâu. Cố Viêm Võ nói:

- Trên chốn giang hồ người ta phao ngôn là Vi Hương chủ tham đồ phú quý, giết sư phụ để cầu vinh hoa. Hoàng huynh, Tra huynh và tiểu đệ nhất quyết không tin có chuyện đó. Bọn tiểu đệ ba người nghĩ đến chuyện ngày trước chưa từng quen biết Vi Hương chủ mà Hương chủ đã chịu mạo hiểm phi thường hạ sát Ngô Chi Vinh để cứu mạng cho bọn tiểu đệ. Một nhân vật nghĩa cả ngất trời xanh như vậy khi nào lại hạ sát ân sư? Tra Kế Tá nói theo:

- Bọn tiểu đệ nghe bạn hữu giang hồ nhắc tới vụ này, đã hết sức biện minh cho Vi Hương chủ, nhưng bọn họ bảo trong thánh chỉ của Hoàng đế Thát Đát nói rõ như vậy, chẳng lẽ còn giả được ư?... Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Những hành động của Vi Hương chủ đã tỏ ra người ở Tào mà lòng vẫn ở Hán không thể nói rõ cho người ngoài biết được. Tiểu đệ nghĩ rằng xưa nay những bậc anh hùng hào kiệt trong thiên hạ không ai là không chịu tiếng oan? Đến bậc đại thánh hiền như Chu Công còn bị lũ Quản, Thái phao ngôn, huống chi kẻ khác? Tưởng Vi Hương chủ bất tất phải quan tâm đến những

người buông tiếng thị phi. Vi Tiểu Bảo nghe họ nói mà chẳng hiểu gì đến chuyện Chu Công cùng Quản, Thái, gã chỉ vâng dạ cho xuôi. Lữ Lưu Lương lên tiếng:

- Vi Hương chủ khổ tâm mưu đồ đại sự không cần mong người thiên hạ hiểu mình lúc này, mà chỉ cần làm nên sự nghiệp kinh thiên động địa vào lúc tối hậu. Khi đó người ta sẽ tự hiểu đã trách oan Vi Hương chủ ngày trước. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Ta làm gì mà nên việc kinh thiên động địa ư? úi chà! Hỏng bét! Chắc bọn họ lại khuyên mình hành thích Hoàng thượng? Anh em Thiên Địa Hội bảo ta làm việc đó ta chối từ mãi chưa được. Đối với bọn kia mình chối ba bốn phần thì bọn này phải chối đến năm, sáu phần. Hơn nữa ta rấp ngõ trước là xong. Gã liền đáp:

- Tiểu đệ chẳng có bản lãnh gì, học vấn lại càng kém cỏi. Hành động chẳng nên trò gì, trong lòng chán nản lắm rồi. Chuyến này cáo lão hồi hương. Từ nay quyết không làm một việc gì nữa. Lữ Nghị Trung thấy Vi Tiểu Bảo còn ít tuổi hơn mình đã nói chuyện cáo lão hồi hương, không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích. Bọn Cố Viêm Võ cũng tức cười, nhìn nhau mỉm miệng. Hoàng Lê Chân tủm tỉm cười nói:

- Vi Hương chủ là một bậc niên thiếu anh hùng. Bước tiền đồ không biết đến đâu mà lường. Đối với bọn vô tri hiểu lầm trong lúc nhất thời, tưởng Hương chủ chẳng cần chấp trách làm chi. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dù chấp trách cũng chẳng làm sao được. Hoàng tiên sinh! Tiên sinh làm bộ sách hay lắm! Đó là bộ Minh... minh cái gì lục lục? Hoàng Lê Châu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Gã này không biết chữ, sao lại hiểu ta làm bộ sách này? Y đáp:

- Đó là cuốn Minh Di Đãi Phỏng Lục. Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Trong bộ sách đó có nhiều chỗ tiên sinh thống mạ Hoàng đế phải không? Bọn Hoàng Lê Châu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Đến gã này còn biết vụ đó thì e rằng lại xẩy ra một trường văn tự ngục. Cố Viêm Võ đáp:

- Không phải là thóa mạ Hoàng đế. Trong sách Hoàng huynh kiến giải tinh vi, thuyết minh đạo lý làm Vua thế nào mà thôi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Mấy bữa nay ngày nào Hoàng thượng cũng đọc sách của Hoàng tiên sinh và không ngớt khen ngợi văn chương rất hay. Không chừng sẽ mời tiên sinh đến làm trạng nguyên hay làm tể tướng. Hoàng Lê Châu đáp:

- Vi Hương chủ nói giỡn rồi! Làm gì có chuyện đó? Vi Tiểu Bảo liền kể lại Vua Khang Hy đọc cuốn Minh Di Đãi Phỏng Lục và khen ngợi thế nào, mọi người nghe gã nói mới yên dạ. Hoàng Lê Châu nói:

- Vậy ra Hoàng đế Thát Đát cũng biết phân biệt thị phi. Vi Tiểu Bảo liền thừa cơ nói vào:

- Đúng thế! Tiểu Hoàng đế thường bảo: Tuy ngài không phải là Điểu Sâng Dủy Thang, nhưng so với các vị Hoàng đế Minh triều cũng không chịu kém mà có khi còn hay hơn. Bách tính trong thiên hạ dưới quyền trị vì của ngài so với triều Minh còn dễ chịu hơn. Tiểu đệ nhỏ tuổi không hiểu ngài nói vậy có đúng chăng? Bốn vị Cố, Tra, Hoàng, Lữ nghe gã nói câu này đưa mắt nhìn

nhau. Ai cũng nghĩ lại những Hoàng đế ở triều đại nhà Minh từ đức Minh Thái Tổ khai quốc cho tới đời Minh mạt là Sùng Trinh Hoàng đế, ông thì tàn nhẫn bạo ngược, ông thì mê muội hồ đồ, chẳng một vị nào bì kịp Vua Khang Hy. Bốn vị này là những bậc đại nho đương thời, thuộc hết sử sách, không muốn lừa dối lương tâm, bất giác lẩm nhẩm gật đầu. Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Hoàng đế là người tốt. Anh em Thiên Địa Hội cũng là người tốt. Vì thế Hoàng đế bảo tiểu đệ diệt trừ Thiên Địa Hội, tiểu đệ nhất quyết không làm. Anh em Thiên Địa Hội yêu cầu tiểu đệ hành thích Hoàng đế, tiểu đệ cũng nhất định không chịu nghe. Thế rồi hai bên cùng trách tiểu đệ. Tiểu đệ nghĩ lui nghĩ tới chẳng còn cách nào hay hơn là cáo lão hồi hương nên đã quyết chí như vậy. Cố Viêm Võ nói:

- Vi Hương chủ! Chuyến này bọn tiểu đệ tới đây chẳng phải để yêu cầu Hương chủ hành thích Hoàng đế. Vi Tiểu Bảo cả mừng hỏi:

- Thế thì hay lắm! Chỉ cần đừng hành thích Hoàng đế, còn việc gì khác tiểu đệ cũng không từ chối. Không hiểu bốn vị lão tiên sinh và hai vị tiểu tiên sinh có điều chi dạy bảo? Cố Viêm Võ mở cửa khoang thuyền trông ra ngoài thấy bốn bề vắng vẻ mới quay vào đáp:

- Bọn tiểu đệ đến khuyên Vi Hương chủ tự lập làm Hoàng đế. Một tiếng choang choảng vang lên. Vi Tiểu Bảo tay cầm chung trà đánh rớt xuống vỡ tan tành. Gã giật mình kinh hãi hỏi:

- Đây là... tiên sinh nói giỡn đấy chứ? Tra Kế Tá đáp:

- Quyết không phải chuyện đùa giỡn. Mấy người bọn tiểu đệ thương nghị mấy tháng trời đều nhận thấy khí số nhà Đại Minh hết rồi. Trăm họ trong thiên hạ không hướng về Tiền Minh nữa. Thực ra các vị Hoàng đế trải bao triều đại nhà Minh đều làm trăm họ khổ sở, ai nghĩ tới cũng đem lòng thống hận... Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng bọn Thát Đát chiếm đoạt giang sơn của người Hán chúng ta, bắt người Hán phải theo chúng cạo đầu dóc tóc, đổi mặc mũ áo của Di Dịch thì cái tức này chịu làm sao được? Vi Hương chủ tay giữ binh phù, lại được Hoàng đế Thát Đát tín nhiệm, chỉ cần dựng cờ khởi nghĩa tự lập làm Hoàng đế là bách tính trong thiên hạ nhất định lướt theo chiều gió mà quy thuận hết. Vi Tiểu Bảo chưa hết kinh hãi, gã xua tay lia lịa đáp:

- Tiểu đệ... tiểu đệ không có phúc phận, mà cũng không muốn làm Hoàng đế. Cố Viêm Võ nói:

- Vi Hương chủ là người trượng nghĩa, phúc trạch lại càng thâm hậu. Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ, nếu hương chủ không lên làm Hoàng đế thì khắp nước chẳng còn người thứ hai nào làm được nữa. Lữ Lưu Lương nói theo:

- Người Hán chúng ta đông gấp trăm người Mãn. Trăm người chọi một có lý nào lại không thắng? Mới đây Ngô Tam Quế cử sự, vì hắn là đại hán gian đem giang sơn nhà Đại Minh dâng cho giặc, nên người Hán khắp thiên hạ đều nghiến răng căm hận, hắn mới không thành công. Còn Vi Hương chủ trên thuận đạo trời, dưới hợp lòng người. Mới đây Hương chủ lại bình xong La Sát, lập nên kỳ công tuyệt thế cho Trung Quốc. Danh vọng của Hương chủ đang hưng thịnh như vừng thái dương lên đến giữa trời. Chỉ cần Hương chủ gật đầu một cái là bọn tại hạ lập tức đi liên lạc với hảo hán giang hồ cùng mưu đại sự. Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình. Gã tuyệt không ngờ có người đến khuyên mình lên làm Hoàng đế. Bất giác gã thộn mặt ra hồi lâu mới nói:

- Tại hạ nguyên là một tên tiểu lưu manh xuất thân, chỉ có bản lĩnh chửi bới người ta và dong chơi cờ bạc. Mới làm Đại tướng quân cùng quan lớn lòng người đã không phục thì còn làm Hoàng đế thế nào được? Chân mạng thiên tử chỉ dành cho người hồng phúc tày trời. Thầy số coi bát tự của tại hạ đã đoán tại hạ mà làm Hoàng đế là không sống được ba ngày. Lữ Nghị Trung nghe gã nói trăng nói cuội lại bật lên tiếng cười khúc khích. Tra Kế Tá hỏi:

- Bát tự của Vi Hương chủ thế nào? Bọn tại hạ đi kiếm thầy số rất cao minh về coi lại cho. Y biết Vi Tiểu Bảo về trí thức không có gì. Mình lấy đại nghĩa bảo gã thì gã chỉ nói tiểu nghĩa chứ không bàn đến đại nghĩa. Đem đại thế dẫn dụ cho gã thì gã chỉ hiểu tiểu thế chứ không hiểu đại thế. Bây giờ thử thông lưng với một toán mạng tiên sinh đoán gã đúng là chân mệnh thiên tử, không chừng gã lại tin tưởng. Không ngờ Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Bát tự về năm, tháng, ngày, giờ của tại hạ chỉ có gia mẫu là biết thôi, còn tại hạ chẳng nhớ chi hết. Chuyến này tại hạ về Dương Châu sẽ hỏi lại. Mọi người biết gã nói dối để chối từ. Lữ Lưu Lương chưa chịu thôi, lại thuyết:

- Những bậc anh hùng hào kiệt trong thiên hạ phần nhiều không câu nệ tiểu tiết. Hán Cao Tổ là người khoát đạt đại độ mà so với Vi hương chủ hãy còn tầm thường hơn nhiều. Y muốn nói:

- Dù Vi Hương chủ có là tiểu lưu manh xuất thân cũng không sao. Hán Cao Tổ là đại lưu manh xuất thân còn được. Hán Cao Tổ cũng ưa chửi người, đánh bạc, có khi còn tệ hại hơn mà cũng làm nên Hoàng đế gây dựng ra Hán triều. Vi Tiểu Bảo xua tay lia lịa đáp:

- Chúng ta đều là hảo bằng hữu. Tiểu đệ nói với các vị như vậy toàn là sự thực. Gã sờ lên đầu nói tiếp:

- Tiểu đệ có cái miệng để ăn cơm. muốn lưu lại ăn thêm mấy chục năm nữa. Tiểu đệ còn đôi mắt để coi hát và nhìn gái đẹp. Hai tai để nghe thầy đồ giảng sách cùng những khúc nhạc vui nhộn. Nếu tiểu đệ làm Hoàng đế thì những cái đó chắc là không giữ được. Một khi cái đầu này rớt xuống là việc gì cũng hư hết. Hơn nữa làm Hoàng đế chẳng có chi thú vị. Đài Loan xẩy thiên tai bão lụt làm Hoàng đế phải lo buồn. Tỉnh Vân Nam có người tạo phản, Hoàng đế cũng tổn thương cân não. Làm Hoàng đế chỉ tổ rước lấy cái khó nhọc vào mình chứ chẳng sung sướng gì. Tiểu đệ nhất định không làm. Bọn Cố Viêm Võ ngơ ngác nhìn nhau nghĩ bụng:

- Sự thực gã nói đúng. Gã đã không có đại chí lại không chịu vì dân vì nước đứng mũi chịu sào thì làm sao đả động được gã? Vụ này thật khó quá! Sau một lúc, Cố Viêm Võ lại nói:

- Công cuộc to lớn này không thể trong một lúc mà quyết định được... Y chưa dứt lời, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy chục người kỵ mã đi dọc bờ sông mé Tây từ phía Bắc tiến lại. Đêm khuya thanh vắng, tiếng vó ngựa nghe càng rõ rệt. Hoàng Lê Châu hỏi:

- Giữa lúc đêm khuya sao lại có đại đội nhân mã qua đây? Lữ Lưu Lương đáp:

- Có lẽ là quan binh đi tuần phòng. Tra Kế Tá lắc đầu nói:

- Không phải đâu. Nếu là quan binh tuần phòng thì chỉ đi thong thả, khi nào lại phóng ngựa nhanh như bay? Phải chăng đây là hào khách giang hồ? Mấy người đang nghị luận, bỗng nghe bờ bên đông cũng có mấy chục người kỵ mã chạy tới. Mặt sông Vận Hà rất chật hẹp, chỉ đủ chỗ cho ba con thuyền lớn đậu song song. Ngựa chạy hai bên bờ, người ngồi trong thuyền ở giữa sông cũng nghe rõ mồn một. Những chân sào ở thuyền sau liền đẩy thuyền đậu gần lại thuyền

trước. Tô Thuyên và Song Nhi nhảy sang đầu quan thuyền cất tiếng hỏi:

- Tướng công! E rằng bọn người kia chẳng tử tế gì. Vậy chúng ta quây quần vào một chỗ? Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Liệt vị lão tiên sinh đây xem chừng không phải hạng hiếu sắc. Các phu nhân cứ vào đi, liệt vị ngó thấy cũng không sao. Bọn Cố Viêm Võ nghĩ thầm:

- Gã này ưa nói nhăng quá. Họ cảm thấy có điều bất tiện khi chạm mặt với nội quyến của Vi Tiểu Bảo, liền lui cả về đằng lái. Bọn Công chúa, Phương Di bảy vị phu nhân bồng con bế cái vào cả khoang trước.

Hồi 248 - Xuống Giang Nam Ẩn Tích Mai Danh

Lại nghe cả hai bên bờ những tiếng còi tre thổi lên toe toe, kẻ xướng người họa. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói:

- Đúng là hiệu còi của Thiên Địa Hội. Mấy chục người kỵ mã đi đến bên quan thuyền, bỗng nghe trên bờ mé Tây có tiếng người hô:

- Vi Tiểu Bảo ra đây! Vi Tiểu Bảo khẽ cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Tên nào mà chẳng biết kẻ trên người dưới? Sao hắn không kêu Vi Hương chủ. Gã toan chạy ra đầu thuyền thì Tô Thuyên cản lại nói:

- Hãy khoan! Để tiện thiếp hỏi lại cho rõ đã. Mụ chạy ra ngoài khoang thuyền lớn tiếng hỏi:

- Anh hùng hảo hán ở đâu muốn gặp Vi tướng công? Mụ ngó lên hai bên bờ thì thấy những người kỵ mã đều bịt đầu bằng khăn xanh, tay cầm binh khí. Người đi đầu bên Tây ngạn đáp:

- Bọn ta là người Thiên Địa Hội. Tô Thuyên khẽ hỏi:

- Khẩu hiệu của Thiên Địa Hội lúc diện kiến ra sao? Vi Tiểu Bảo dõng dạc hô:

- Ngũ nhân phân khai nhất thủ thi, thân thượng hồng anh vũ nhân tri. Nếu là anh em Thiên Địa Hội mà chưa quen biết thì đọc thơ tiếp để nhận nhau. Không ngờ người kia ngồi trên ngựa đáp:

- Đây là thơ cũ của Thiên Địa Hội. Từ ngày Vi Tiểu Bảo phản hội hàng địch, sát hại sư phụ để cầu vinh hoa phú quý, hết thẩy các khẩu hiệu đã đổi lại. Vi Tiểu Bảo kinh hãi hỏi lại:

- Ông bạn là ai? Sao lại hỏi thế? Người kia hỏi lại:

- Ngươi có phải là Vi Tiểu Bảo không? Vi Tiểu Bảo liệu chừng không chối cãi được liền đáp:

- Tại hạ chính là Vi Tiểu Bảo. Người kia nói:

- Có cho ngươi hay cũng chẳng hề gì. Ta là họ Thư ở Hoành Hóa Đường trong Thiên Địa Hội. Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là Thư đại ca. Trong vụ này có nhiều chỗ hiểu lầm. Lý Hương chủ trong quý đường có đến đây không? Gã họ Thư hằn học đáp:

- Ngươi gây lên tội ác ngập đầu. Lý Hương chủ đã bị ngươi làm cho uổng mạng, sao còn giả vờ hỏi? Quần hùng bên Tây ngạn lớn tiếng la:

- Vi Tiểu Bảo phản bội hàng địch, hại sư cầu vinh. Thư đại ca bất tất phải nói nhiều với gã. Bữa nay chúng ta phân thây gã làm muôn đoạn đặng báo thù cho Trần tổng đà chúa và Lý Hương chủ. Mọi người bên Đông ngạn nghe tiếng đều la ó om sòm. Đột nhiên nghe đánh vèo một cái. Có người liệng một viên Phi hoàng thạch xuống. Vi Tiểu Bảo vội rút vào trong khoang thuyền ngấm ngầm kêu khổ. Gã nghĩ bụng:- Té ra Lý Hương chủ ở Hoành Hóa Đường chết rồi. Những anh em đây không hiểu trắng đen hành động nóng nảy, biết làm thế nào? Lại nghe những tiếng

lách tách vang lên ở trên mui thuyền. Hai bên không ngớt phóng ám khi đánh xuống. May mà thuyền đậu giữa sông hai bên đều có bãi rộng cách bờ sông khá xa, nên ám khí bày ra đều rớt xuống sông, mà có vào thuyền thì luồng lực đạo cũng đã yếu rồi. Vi Tiểu Bảo nói:

- Đây là thảo thuyền tá tiễn... Ta là Lỗ Túc chỉ sợ run. Vị nào là Gia Cát Lượng mau mau nghĩ biện pháp đối phó. Cố Viêm Võ cùng bọn thuyền phu đều ở đằng lái thấy ám khí bắn dữ cũng ẩn vào trong khoang. Đột nhiên ánh lửa lấp loáng. Mấy mũi hỏa tiễn bắn vào mui thuyền làm cho phát hỏa. Vi Tiểu Bảo la:

- Trời ơi! Nguy đến nơi rồi! Hỏa siêu Vi Tiểu Bảo! Tô Thuyên lớn tiếng hô:

- Cố Viêm Võ tiên sinh ở đây. Các ngươi không được vô lễ. Mụ nghĩ đến Cố Viêm Võ danh vọng rất lớn trên chốn giang hồ, chắc bọn người Thiên Địa Hội không dám đắc tội với y. Nhưng hai bên bờ tiếng người huyên náo, lấn át tiếng hô của mụ. Vi Tiểu Bảo liền nói:

- Các vị nương tử! Chúng ta đồng thanh hô "Cố Viêm Võ tiên sinh ở đây". Một, hai, ba... Bảy vị phu nhân theo Vi Tiểu Bảo đồng thanh hô:

- Cố Viêm Võ tiên sinh ở đây. Mọi người hô ba lần, thanh âm trên bờ dần dần yên tĩnh lại. ám khí cũng không phát ra nữa. Thư Hương chủ hỏi:- Cố Viêm Võ tiên sinh ở trong thuyền ư? Cố Viêm Võ ra đứng đầu thuyền chắp tay đáp: Tiểu đệ là Cố Viêm Võ đây. Hương chủ họ Thư la lên một tiếng "úi chao!" rồi hạ lệnh:

- Anh em biết lội nước mau nhảy xuống sông lôi thuyền vào bờ. Những tiếng bì bõm vang lên không ngớt. Mười mấy người trong hội nhảy xuống sông Vận Hà lôi quan thuyền vào bờ. Lúc này thế lửa rất mạnh. Song Nhi kéo Vi Tiểu Bảo nhảy lên bờ trước. Mọi người lục tục theo sau. Anh em Thiên Địa Hội tay cầm binh khí bao vây xung quanh. Thư Hương chủ nhìn Cố Viêm Võ chắp tay nói:

- Tại hạ là Thư Hóa Long ở Hoành Hóa Đường trong Thiên Địa Hội xin bái kiến Cố tiên sinh. Cố Viêm Võ chắp tay đáp lễ. Một lão già khom lưng nói:

- Trong cuộc Sát Quy Đại hội ở phủ Hà Giang ngày trước, anh hùng thiên hạ đều suy cử Cố tiên sinh làm Tổng quân sư. Tại hạ đã được gặp mặt Cố tiên sinh một lần. Nay những anh em đây hành vi có chút lỗ mãng, mong tiên sinh tha tội. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Các vị hành động quả là lỗ mãng thật. Lão già kia lớn tiếng:

- Ta nói chuyện với Cổ tiên sinh, ai thèm nói với tên tiểu Hán gian như ngươi? Lão vươn tay nắm lấy trước ngực Vi Tiểu Bảo. Song Nhi đưa tay trái lên gạt, lại xoay tay mặt ra chiêu cầm nã nắm lấy cổ tay lão, mượn thế đẩy mạnh một cái. Lão già đứng không vững bị hất té ra ngoài xa.Hai tên cùng hội chúng trong Thiên Địa Hội vội chạy đến đỡ lão dậy. Cố Viêm Võ la lên:

- Chúng ta hãy thảo luận bằng lời nói tử tế. Không nên động võ! Không nên động võ! Lúc này chiếc quan thuyền đã cháy đến khoang trong. ánh lửa soi rõ mặt mũi mọi người. Tô Thuyên đang bồng đứa nhỏ liền giao cho Mộc Kiếm Bình. Mụ nghĩ thầm:

- ở đây chỉ có ta và Song Nhi là có võ công cao thâm hơn hết, muốn bảo vệ Tiểu Bảo xông ra khỏi trùng vi chẳng khó khăn gì. Hội chúng Thiên Địa Hội chỉ nhằm đối phó một mình Tiểu Bảo. Gã mà thoát thân rồi thì bọn hán tử giang hồ này chắc không làm khó dễ gì đến hạng đàn

bà con nít. Mụ liền cùng Song Nhi đứng kèm hai bên Vi Tiểu Bảo và nhằm sẵn ba con ngựa đề phòng khi cuộc thương nghị bế tắc là lập tức động thủ cướp ngựa chạy đi. Cố Viêm Võ kéo tay Thư Hóa Long nói:

- Thư đại ca! Xin đại ca ra đây nói chuyện. Hai người dắt nhau ra xa mấy trượng. Thư Hóa Long nghe Cố Viêm Võ nói mấy câu rồi lớn tiếng hô hoán sáu, bảy người tới. Trong đó có cả lão già bị Song Nhi hất ngã. Xem chừng bọn này đều là thủ lãnh. Kỳ dư ngoài bốn chục tên hội chúng đều đứng bao vây Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nói:

- Những đồ đạc trong thuyền này không phải ít tiền. Các ngươi làm cháy hết rồi! Chà chà! Phen này Hoành Hóa Đường phải phá sản cũng không đủ bồi thường. Trong bọn hội chúng có người giơ đao uy hiếp, có người buông tiếng thóa mạ. Vi Tiểu Bảo không lý gì đến họ. Gã chắc mẩm Cố Viêm Võ sẽ giải thích được rõ nội vụ với bọn Thư Hóa Long.Quả nhiên bọn Thư Hóa Long cùng bọn thủ lĩnh Hoành Hóa Đường nghe Cố Viêm Võ giải thích mới biết nội vụ nhiều điều khuất khúc. Vi Tiểu Bảo làm quan lớn tại triều đình Mãn Thanh vẫn khiến họ không thích, nhưng Tổng đà chúa Trần Cận Nam không phải là gã hạ sát đủ khiến cho bao nhiêu nỗi phẫn nộ đều tiêu tan. Mọi người nói chuyện rồi trở lại chỗ cũ. Thư Hóa Long nhìn Vi Tiểu Bảo chắp tay nói:

- Vi Hương chủ! Vừa rồi bọn tiểu đệ có chỗ hiểu lầm. Nếu không được Cố tiên sinh mở đường tất xảy ra chuyện đắc tội với Hương chủ. Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Sự thực muốn đắc tội với tiểu đệ cũng không phải chuyện dễ. Gã nói rồi lạng người chênh chếch đi, thi triển công phu Thần Hành Bách Biến, hết xuyên qua mé tả lại xông sang mé hữu. Chỉ ba cái nhô lên hụp xuống gã đã thoát ra khỏi vòng vây của mọi người xa đến năm, sáu trượng. Gã liền nhảy lên lưng ngựa. Bọn Thư Hóa Long giật mình kinh hãi. Chẳng ai ngờ thuật khinh thân của Vi Tiểu Bảo lại thần diệu khôn lường đến thế. Bất giác mọi người đều lẩm bẩm:

- Bản lãnh gã này cao minh như vậy, trách nào gã còn nhỏ tuổi đã làm đến Hương chủ ở Thanh Mộc Đường. Cổ lai những bậc minh sư thường dạy nên cao đồ. Đệ tử chính tông của Tổng đà chúa quả nhiên không phải tầm thương. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tiểu đệ xin cáo từ. Gã giật dây cương cho ngựa chạy. Mọi người thấy Vi Tiểu Bảo chạy về phía Tây mười mấy trượng rồi đột nhiên xuống ngựa, xông qua mặt Tây Bắc, chợt xuyên qua bên tả, chợt lạng qua mé hữu, rồi không hiểu gã làm thế nào mà lại trở về giữa vòng vây. Gã cười hì hì đứng sững đương trường. Chẳng ai nhìn rõ gã tiến vào vòng bằng cách nào. Bọn hội chúng trong Thiên Địa Hội nhìn nhau kinh hãi.Thư Hóa Long chắp tay nói:

- Bản lĩnh Vi Hương chủ xuất thần nhập hóa. Tại hạ rất khâm phục. Vi Tiểu Bảo chắp tay cười đáp:

- Cái đó không bõ làm trò cười cho Thư đại ca. Thực ra gã xuất nhập vòng vây cố nhiên nhờ khinh công vi diệu nhưng một phần là do gã "Thanh Đông Kích Tây", động tác bất ngờ. Lão già kia ở Hoành Hóa Đường võ công rất cao cường khiến anh em bản đường rất khâm phục mà bị Song Nhi nắm lấy đẩy một cái hất ngã lăn long lóc khiến họ càng bở vía. Họ đoán chừng sáu vị thiếu phụ kia đều là nhưng cao thủ phi thường. Ai cũng tự lượng bên mình tuy đông người nhưng nếu xẩy cuộc động thủ thì e rằng đã bị một phen thất bại xiểng liểng. Thư Hóa Long nói:

- Cổ tiên sinh vừa cho hay Vi Hương chủ người ở Tào mà lòng vẫn ở Hán, muốn làm lên đại sự

kinh thiên động địa để người Hán được nở mày nở mặt. Nay là lúc Vi Hương chủ đứng lên khởi sự. Bọn tiểu đệ ở Hoành Hóa Đường tuy chẳng có bản lĩnh gì, nhưng được Vi Hương chủ sai khiến thì dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng quyết chẳng lùi bước. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! Thư Hóa Long thấy gã tỏ vẻ nhạt nhẽo, đột nhiên giơ ngón tay trỏ bên phải lên đâm vào mắt bên trái mình đánh sột một cái. Lập tức máu tươi chảy đầm đìa. Mọi người đều bật tiếng la hoảng. Bọn Vi Tiểu Bảo, Cố Viêm Võ cũng giật mình kinh hãi, vội hỏi:

- Thư đại ca! Đại ca... làm gì vậy? Thư Hóa Long ngang nhiên đáp:

- Tiểu đệ xúc phạm Vi Hương chủ là mang tội bất kính người trên chiếu theo luật lệ của bản hội, đáng lý phải đâm thủng cả cặp con ngươi để trừng phạt về tộicó mắt không tròng, nhưng tiểu đệ lưu lại một con mắt để coi Vi Hương chủ làm nên sự nghiệp kinh thiên động địa. Lão già kia cất giọng trầm trầm hỏi:

- Nếu Cổ tiên sinh và anh em đều bị lừa gạt. Vi Hương chủ chỉ nói mà không làm, thủy chung vẫn tham đồ phú quý giữ lấy quan cao tước cả thì sẽ ra sao? Thư Hóa Long đáp:

- Nếu thế thì Vi Hương chủ cũng tự móc tròng mắt để bồi thường cho tiểu đệ. Dứt lời y nhìn Cố Viêm Võ và Vi Tiểu Bảo khom lưng thi lễ cáo từ: Bọn tiểu đệ chờ đợi tin tức thành công của Vi hương chủ. Đoạn y vẫy tay một cái, quần hùng Thiên Địa Hội liền lên ngựa rút lui. Còn nghe lão già quay lại nói:

- Vi Hương chủ! Hương chủ về nhà hỏi lại lệnh đường xem lệnh tôn là người Hán hay người Mãn và đừng quên tổ tông nhà mình. Những tiếng còi trúc vang lên. Cả quần hùng bên Đông ngạn cũng phóng ngựa đi về phía Nam. Chỉ trong khoảnh khắc, hai đoàn kỵ mã ở hai bên bờ sông đều đi hết sạch. Chiếc quan thuyền ở dưới sông còn đang cháy chưa tắt. Cố Viêm Võ thở dài nói:

- Các vị huynh đệ kia hãy còn có ý hoài nghi Vi Hương chủ. Bọn họ là những trang hào kiệt quê mùa nên nói năng cùng hành động không khỏi có vẻ thô bạo, nhưng tấm lòng trung nghĩa của họ khiến cho người ta phải kính phục. Lão nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Vi Hương chủ! Những điều gì cần nói, chúng ta đều đã nói hết rồi. Mong rằng Hương chủ đừng quên mình là con cháu của người đại Hán. Bây giờ xin tạm chia tay, rồi đây còn nhiều phen hội ngộ. Dứt lời lão khom lưng bái biệt, cùng mấy vị Hoàng, Tra, Lữ lên đường.Vi Tiểu Bảo thần trí bâng khuâng đứng ngẩn người trên bờ sông. Ngọn gió thu hiu hắt thổi khiến gã cảm thấy lạnh lùng. Ngọn lửa dưới quan thuyền đã nhỏ dần, thỉnh thoảng phát ra những tiếng nổ lắc rắc. Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Tô Thuyên nói:

- May còn được một con thuyền chưa cháy, chúng ta hãy trở về Tứ Dương tập rồi thủng thẳng tính kế lâu dài. Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão già đó bảo ta về nhà hỏi lại mẫu thân xem tiên phụ là người Mãn hay người Hán. Ha ha! Lão nói vậy là đúng. Tô Thuyên khuyên giải:

- Tiểu Bảo! Bọn người thô tục đó ăn nói hồ đồ, hà tất tướng công phải để tâm? Chúng ta xuống thuyền đi. Vi Tiểu Bảo đứng yên không nhúc nhích. Lòng dạ rối bời, gã cúi xuống nhìn mấy giọt

máu dưới đất. Đấy là những giọt máu từ con mắt bên trái của Thư Hóa Long nhỏ xuống. Đột nhiên gã gầm lên:

- Lão gia không làm nữa! Lão gia không làm nữa! Bảy vị phu nhân giật mình. Vi Song Song đã ngủ say trong lòng mẫu thân nghe tiếng gã gầm thét giật mình tỉnh dậy khóc òa lên. Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hoàng đế bắt ta đi đánh Thiên Địa Hội. Thiên Địa Hội bức bách ta làm Hoàng đế. Lão gia hai chân đứng hai đầu thuyền mà cả hai bên đều không tốt. Một bên muốn chặt đầu ta, một bên đòi móc mắt ta. Con người được mấy cái đầu, mấy con mắt? Hết người này đòi chặt đầu lại đến kẻ khác đòi móc mắt. Thế thì lão gia còn được cái gì? Không làm nữa là xong. Bất cứ cái gì lão gia cũng không làm.Tô Thuyên thấy thái độ gã thất thường liền tìm lời ôn nhu khuyên giải:

- Làm quan tại triều suốt ngày hồi hộp trong lòng chẳng có chi là thú. Làm hương chủ Thiên Địa Hội cũng chẳng hay ho gì. Tướng công nhất quyết không làm nữa là phải lắm. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ hỏi:

- Các vị đều khuyên ta không làm gì nữa phải không? Bọn Tô Thuyên, Phương Di, A Kha, Tăng Nhu, Mộc Kiếm Bình, Song Nhi sáu người đều gật đầu. Chỉ một mình Kiến Ninh Công chúa không đồng ý hỏi:

- Ngươi mới làm đến Công tước, sao lại bỏ không muốn làm quan nữa? Ta tưởng ngươi làm đến tể tướng, phong đến tước Vương rồi hãy cáo lão. Vả lại bây giờ ngươi muốn từ quan, nhất định Hoàng đế ca ca cũng không chuẩn cho. Vi Tiểu Bảo tức mình đáp:

- Ta đã không làm quan là không bị Hoàng đế cai quản nữa. Hoàng đế bất quá là một đại cữu tử của ta. Con mẹ nó! Nếu còn chuyện rắc rối thì cả cái đại cữu tử cũng không thèm nhận nữa. Không nhận Hoàng đế làm đại cữu tử tức là không muốn lấy Công chúa làm vợ. Công chúa sợ quá không dám nói nữa. Vi Tiểu Bảo thấy bảy vị phu nhân không có điều chi dị nghị, trong lòng cao hứng reo lên:

- Hoành Hóa Đường đốt thuyền của ta là hay lắm! Là tuyệt diệu! Chúng ta lén lút trốn đi. Địa phương quan sẽ báo cáo về triều đình là ta bị giặc cướp đốt chết hết rồi. Từ đây đại cửu tử không tìm kiếm ta nữa. Bọn Tô Thuyên nghe nói đều vỗ tay hoan hô. Tám người bàn định xong xuôi, Vi Tiểu Bảo, Công chúa, Song Nhi ba người cải trang đến trước khách sạn ở Hoài Âm chờ đợi. Tô Thuyên cùng Phương Di, Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu trở về Tứ Dương tập, thu thập vàng bạc cùng đồ tế nhuyễn ở những thuyền khác rồi phao ngôn quan thuyền của Vi Công gia đang đêm bị giặc cướp tập kích đốt thuyền giết người.Chỉ có mấy tên thuyền phu biết rõ Vi Tiểu Bảo không chết là mối hậu hoạn. Tô Thuyên muốn giết chúng đi để bịt miệng, bỏ xác ở bờ sông khiến sự việc thêm phần chứng cứ, nhưng Mộc Kiếm Bình trong lòng không nỡ, nàng kiên trì can gián đừng giết kẻ vô tội. Tô Thuyên nói:

- Hay lắm! Kiếm Bình muội muội là người nhân hậu, Hoàng thiên sẽ phù hộ cho muội muội sinh thêm mấy đứa con vừa mập vừa ngộ. Rồi mụ quay sang bảo Vi Tiểu Bảo:

- Ta cầm kiếm giết ngươi. Ngươi chạy trốn vào trong rừng rồi kêu thét lên giả vờ bị ta giết chết. Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Mụ điên này! Định mưu sát thân phu ư? Rồi gã lớn tiếng la:

- Trời ơi! Giết người! Cứu mạng! Cứu mạng! Đoạn gã co giò chạy vào rừng cây. Tô Thuyên cầm kiếm rượt theo. Lại nghe Vi Tiểu Bảo kêu thét lên:

- Cứu mạng! Cứu mạng! Nó giết người... Rồi im bặt. Mộc Kiếm Bình biết là chuyện giả nhưng nghe Vi Tiểu Bảo kêu rú thê thảm, trống ngực nàng đánh thình thình, nàng khẽ hỏi Song Nhi:

- Song Nhi muội tử! Có phải... y giả vờ không? Song Nhi đáp:

- Tỷ tỷ đừng sợ. Dĩ nhiên là chuyện giả. Nhưng chính thị cũng không khỏi sợ hãi. Bỗng thấy Tô Thuyên từ trong rừng cầm kiếm chạy ra, miệng hô lớn:- Phải giết hết bọn thuyền phu! Bọn thuyền phu đang chui rúc ở bờ sông, thấy hội chúng Thiên Địa Hội phóng hỏa đốt thuyền, Tô Thuyên hành hung đuổi giết Vi Công gia, liền bỏ chạy tán loạn. Chỉ trong khoảnh khắc chúng đã mất biến không còn thấy tăm hơi đâu nữa. Song Nhi trong lòng vẫn băn khoăn về Vi Tiểu Bảo, liền ba chân bốn cẳng chạy vào rừng, thấy gã nằm thẳng cẳng dưới đất không nhúc nhích. Thị sợ hết hồn tưởng gã chết thật, nhảy xổ lại gọi:

- Tướng công! Tướng công! Người Vi Tiểu Bảo vẫn nằm cứng đơ khiến Song Nhi càng thêm hồi hộp, thị vội vươn tay ra đỡ gã dậy. Vi Tiểu Bảo đột nhiên giang hai tay ôm chặt lấy thị, miệng hô: Đại công cáo thành, phải hôn một cái! Cả tám vợ chồng hành động theo kế hoạch, thu thập tài vật, cải trang về đến Dương Châu. Vi Tiểu Bảo đón tiếp mẫu thân rồi cả nhà cùng xuống Vân Nam từ đây mai danh ẩn tích, tiêu dao ngày tháng ở thành Đại Lý. Những lúc nhàn rỗi, Vi Tiểu Bảo lại nhớ tới trong thành Nhã Khắc Tát trên núi Lộc Đỉnh còn kho tàng rất lớn, nhưng thấy mình giầu có, trong lòng đã thỏa mãn, lại nghĩ đến mối giao tình tha thiết với vua Khang Hy nên không nỡ khai quật làm tổn thương long mạch của Nhà Vua. Vua Khang Hy cũng biết tư cách và bản lĩnh Vi Tiểu Bảo quyết không đến nỗi bị giặc cướp sát hại một cách dễ dàng, huống chi lại không tìm thấy thi thể gã đâu. Nhà Vua không ngớt phái người minh tra ám phỏng mà không ra manh mối. Những sử gia đời sau có chép việc Nhà Vua sáu lần xuống Giang Nam để thị sát công tác trên sông Đại Hà, nhưng thực ra tuần thị Hà công hà tất phải xuống đến Hàng Châu? Mỗi chuyến nam du Nhà Vua còn đình lưu ở Dương Châu rất lâu, phái nhiều người đến các đr trường, kỹ viện, trà quán, tửu lâu điều tra mà chẳng được tin tức gì về Vi Tiểu Bảo, khiến mặt rồng lắm lúc đăm chiêu.Người đời sau khảo chứng: tổ phụ của Tào Tuyết Cần tác giả pho Hồng Lâu Mộng là Tào Dần nguyên trước làm Ngự tiền thị vệ, sau được Vua Khang Hy phái đi làm chức tạo ở Tô Châu, lại là chức tạo ở Giang Ninh là những nơi phồn hoa mặt Giang Nam để tìm kiếm Vi Tiểu Bảo. Đó là chuyện về sau hãy xin tạm gác. Nhắc lại hôm ấy Vi Tiểu Bảo đến Dương Châu, đưa cả phu nhân cùng các con vào Lệ Xuân viện để gặp mẫu thân. Mẫu tử trùng phùng, nỗi hoan hỷ kể sao cho xiết! Vi Xuân Phương thấy bảy cô con dâu đều xinh đẹp, mụ nghĩ thầm:

- Thằng lỏi Tiểu Bảo lựa gái thật là tài. Gã mà mở kỹ viện nhất định phát đạt lớn. Vi Tiểu Bảo dắt mẫu thân vào phòng hỏi:

- Má má! Phụ thân của hài nhi là ai? Vi Xuân Phương trợn mắt lên hỏi lại:

- Ta biết thế nào được? Vi Tiểu Bảo chau mày hỏi:

- Trước khi mang thai hài nhi, má má đã tiếp ai? Vi Xuân Phương đáp:

- Khi ấy ta còn trẻ đẹp, hàng ngày phải tiếp mấy người, làm sao mà nhớ được? Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Những người khách đó là người Hán cả chứ? Vi Xuân Phương đáp:

- Người Hán thì dĩ nhiên rồi, nhưng có cả những ông quan người Mãn và cả võ quan người Mông Cổ. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Có bọn quỷ ngoại quốc không? Vi Xuân Phương tức giận đáp:- Ngươi cho má ngươi là mụ điếm tồi tàn hay sao mà tiếp cả bọn quỷ ngoại quốc? Con bà nó! Bọn quỷ La Sát, quỷ Hồng Mao mà lần tới Lệ Xuân viện là lão nương cầm chổi đuổi ra ngay. Vi Tiểu Bảo yên dạ nói:

- Thế thì hay lắm. Vi Xuân Phương ngửng đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Hồi ấy có người tướng mạo khá bảnh thường đến kiếm ta. Mũi ngươi có chỗ giống y. Mỗi khi nhập phòng y vừa niệm kinh vừa đảo mắt sùng sục nhìn ta mà cười hì hì. Dường như y là một vị Lạt Ma. Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thế là Hán, Mãn, Mông, Hồi, Tạng đủ cả! Hai mẹ con cười ồ.